Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh Hồng Hoang sơ khai, thời kỳ thiên địa vừa mới định hình sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Đây là một thế giới huyền ảo, tráng lệ nhưng cũng đầy rẫy hiểm nguy, nơi các đại năng thần thánh và hung thú thượng cổ cùng tồn tại.

Nhân vật chính là một thanh niên đến từ thế kỷ 21, bất ngờ xuyên không và nhập vào thân xác của Đông Vương Công – vị nam thần được sinh ra từ khí Tiên Thiên Chí Dương.

Vốn là một người am hiểu tường tận các truyền thuyết Hồng Hoang, nhân vật chính ngay lập tức nhận ra tình cảnh "ngàn cân treo sợi tóc" của mình.

Trong dòng lịch sử nguyên bản, Đông Vương Công là một nhân vật bi kịch: được Đạo Tổ Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, đứng đầu các nam tiên trong thiên hạ, nhưng thực chất đây chỉ là một hư danh đẩy ông vào thế đối đầu với Yêu Tộc (đứng đầu là Đế Tuấn và Thái Nhất), dẫn đến kết cục thân tử đạo tiêu, làm bàn đạp cho đại kiếp Vu - Yêu.

Không chấp nhận số phận làm "vật hy sinh" cho Thiên Đạo, Đông Vương Công quyết tâm nghịch thiên cải mệnh.

Cơ duyên của hắn bắt đầu với việc sở hữu một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp – báu vật chứa đựng Tam Thiên Đại Đạo, thứ mà ngay cả Hồng Quân cũng thèm khát.

Cùng lúc đó, hắn kích hoạt được "Hệ thống Vòng Quay May Mắn Bạch Kim".

Nhờ hệ thống này, hắn nhận được Hồng Mông Năng Lượng tinh

thuần, giúp tu vi thăng tiến thần tốc, khai mở Tam Hoa tụ đỉnh đạt tới Thập Nhị Phẩm (12 phẩm) – một cảnh giới nghịch thiên mà ngay cả Tam Thanh hay Hồng Quân cũng chưa chắc đạt được.

Thay vì đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo như bao đại năng khác, Đông Vương Công chọn ở lại Bồng Lai Tiên Đảo – đạo trường của mình – để bế quan tu luyện.

Hắn lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo và Âm Dương Đại Đạo từ mảnh ngọc điệp, nắm giữ sức mạnh vượt trội so với cùng cấp.

Tại đây, hắn đánh bại sự dòm ngó của hai huynh đệ phương Tây vô sỉ là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đồng thời kết thành đạo lữ với Tây Vương Mẫu – nữ thần sinh ra từ khí Tiên Thiên Chí Âm, tạo nên sự kết hợp hoàn hảo Âm Dương tương tế.

Tuy nhiên, "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng".

Hồng Quân dù không thấy Đông Vương Công đến nghe giảng vẫn ban phong hiệu Nam Tiên Chi Thủ, ép hắn vào thế cờ đã định.

Nhưng Đông Vương Công lúc này đã không còn là kẻ yếu đuối.

Hắn rời đảo du lịch Hồng Hoang, để lại vô số truyền kỳ.

Tại Bất Chu Sơn, hắn tranh đoạt Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trước mũi các đại năng như Tam Thanh và Nữ Oa, sau đó dùng Tạo Hóa chi đạo điểm hóa 7 quả hồ lô thành 7 đệ tử thiên tài (chính là các Hồ Lô Oa).

Cũng tại đây, hắn có cuộc gặp gỡ định mệnh với Tổ Vu Hậu Thổ.

Trong một bí cảnh, hắn dùng thân thể Chí Dương giúp Hậu Thổ trấn áp Cực Âm bản nguyên, vô tình tạo nên mối liên kết sâu sắc và phức tạp với vị Địa Mẫu tương lai này, đồng thời tu luyện thành công Huyền Hoàng Bất Diệt Thể – môn công pháp luyện thể vô thượng.

Hành trình của Đông Vương Công tiếp tục đến Huyết Hải, nơi hắn áp đảo Minh Hà Lão Tổ, khám phá ra thi thể của Hỗn Độn Ma Viên và thu được tinh huyết Bàn Cổ.

Hắn còn thu phục loài hung thú Huyết Sí Hắc Văn (Văn Đạo Nhân) làm tay sai.

Chưa dừng lại ở đó, hắn tiến vào Long Tộc cấm địa, đánh bại Cửu Tử của Long Vương, thu phục toàn bộ Long Tộc dưới trướng, và hồi sinh một vị Chuẩn Thánh Long Tộc từ thời thượng cổ làm tọa kỵ.

Nhờ những cơ duyên nghịch thiên liên tiếp, Đông Vương Công đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh cả về nhục thân lẫn nguyên thần trước khi Hồng Quân giảng đạo lần hai kết thúc.

Hắn tìm ra Doanh Châu Tiên Đảo, hợp nhất sức mạnh của các tiên đảo, xây dựng một thế lực Tiên Đình thực sự hùng mạnh chứ không phải là hữu danh vô thực.

Câu chuyện là hành trình của một kẻ biết trước thiên cơ, từng bước phá giải âm mưu của Thiên Đạo và Hồng Quân.

Từ một quân cờ thí mạng, Đông Vương Công vươn lên trở thành một biến số khổng lồ, một bá chủ thực sự, sẵn sàng nghênh chiến với Yêu Tộc, Vu Tộc và cả chư Thánh trong tương lai để bảo vệ đạo trường và những người thân yêu của mình, viết lại hoàn toàn lịch sử Hồng Hoang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 1

Tạo Hóa Thanh Liên: Tức Hỗn Độn Thanh Liên, đoạt được tạo hóa của trời đất, là một dị số, khi khai thiên đã bị Thiên Đạo trừng phạt, hóa thành vô số pháp bảo Tiên thiên.

Liên đài phân hóa thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (của Minh Hà lão tổ), Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên (của Tiếp Dẫn đạo nhân, sau bị Văn Đạo Nhân cắn mất ba phẩm, giáng xuống Cửu phẩm) và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (của Ma La Vô Thiên).

Lại có một hạt sen trải qua vô số năm tháng trưởng thành thành Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau bị Tam Thanh, Nữ Oa phân chia thành Thái Ất Phất Trần (Thái Thượng Lão Quân), Tam Bảo Ngọc Như Ý (Nguyên Thủy Thiên Tôn), Thanh Bình Kiếm (Thông Thiên giáo chủ) và Cửu Thiên Tức Nhưỡng (Nữ Oa nương nương).

Năm lá sen hóa thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ (Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ).

Cánh sen hóa thành nhiều Tiên thiên linh bảo khác.

Đài sen hóa thành Càn Khôn Đỉnh.

Thân sen hóa thành Thí Thần Thương.

Bàn Đào Thụ: Tên đầy đủ là "Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ", sau hóa thành ba ngàn sáu trăm cây đào trong vườn Bàn Đào của Vương Mẫu Nương Nương.

Một ngàn hai trăm cây phía trước, hoa nhỏ quả nhỏ, ba ngàn năm

mới chín, người ăn vào thành tiên đắc đạo.

Một ngàn hai trăm cây ở giữa, tầng hoa ngọt quả, sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào phi thăng mây khói, trường sinh bất lão.

Một ngàn hai trăm cây phía sau, vân tím hạt nhỏ, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào thọ ngang trời đất, sống cùng nhật nguyệt.

Thuộc về Tây Vương Mẫu.

Nhân Sâm Quả Thụ: Tại Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn có cây Nhân Sâm Quả, quả này còn có tên là Thảo Hoàn Đan, "ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả, lại ba ngàn năm nữa mới chín, tính sơ cũng mất một vạn năm mới được ăn.

Trong vạn năm đó chỉ kết được ba mươi quả, hình dáng quả như trẻ sơ sinh chưa đầy ba tháng, tứ chi đầy đủ, ngũ quan vẹn toàn.

Người nếu có duyên được ngửi quả ấy một lần thì sống ba trăm sáu mươi tuổi; ăn một quả thì sống bốn vạn bảy ngàn năm." Nhân Sâm Quả tương khắc với ngũ hành.

Gặp kim thì rụng, gặp hỏa thì tiêu, gặp thủy thì hóa, gặp mộc thì khô, gặp thổ thì lặn.

Cho nên cần dùng kim khí gõ mới rụng xuống, dùng lụa là lót trên đĩa để đựng.

Khi ăn phải dùng đồ sứ. (Tham khảo 《Tây Du Ký》).

Thuộc về Trấn Nguyên đại tiên.

Hoàng Trung Lý: Tương truyền cây này vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, lại vạn năm mới chín, ba vạn năm cũng chỉ có chín quả.

Hoa hình tựa sen, quả hình tựa châu nhị.

Trên hoa và quả đều có hai chữ "Hoàng Trung", nên có tên là Hoàng Trung Lý.

Linh căn này nằm ở Long Nguyệt thành trên Côn Luân tiên đảo.

Văn học xuất xứ: Tên dị quả trong truyện.

Hoa, quả đều có hai chữ "Hoàng Trung", nên có tên này.

Đường Phùng Chí 《Vân Tiên Tạp Ký - Vương Mẫu Tích Hoàng Trung Lý Bàn Đào》: "Tây Vương Mẫu ở Long Nguyệt thành, trong thành sản sinh Hoàng Trung Lý, hoa nở thì có ba bóng, kết quả thì có chín bóng, trên hoa, quả đều có hai chữ 'Hoàng Trung', Vương Mẫu quý nó hơn cả Bàn Đào.

Khi cùng Tử Dương chân quân đánh cược, thì lấy một hai trăm quả để phân thắng bại." Tương truyền cây này vạn năm ra hoa, vạn năm kết quả, lại vạn năm mới chín, ba vạn năm cũng chỉ có chín quả.

Hoa hình tựa sen, quả hình tựa châu nhị.

Trên hoa và quả đều có hai chữ "Hoàng Trung", nên có tên là Hoàng Trung Lý.

Linh căn này nằm ở Long Nguyệt thành trên Côn Luân tiên đảo.

Thuộc về Tây Vương Mẫu.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng: Mọc ở Bất Chu Sơn, kết ra bảy hồ lô tiên thiên, gồm các màu đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím, lần lượt thuộc về Nữ Oa, Tam Thanh, Lục Áp, Hồng Vân, Hồng Quân.

Màu đỏ là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô (Hồng Vân), màu vàng kim là Chiêu Yêu Hồ (Nữ Oa), màu vàng là Trảm Tiên Phi Đao (Lục Áp), màu lục (Nguyên Thủy), màu thanh (Thông Thiên), màu lam [(Hồng Quân) dùng để nối dõi hương hỏa], màu tím là Tử Kim Hồ Lô (Lão Tử); dây hồ lô bị Nữ Oa dùng để tạo người, hóa thành Công đức chí bảo.

Thuộc về Tam Thanh (Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo

chủ, Thái Thượng Lão Quân Lão Tử), Hồng Vân lão tổ, Nữ Oa, Lục Áp đạo quân, Hồng Quân đạo nhân.

Mọc ở Ngọc Trụ Động, Chung Nam Sơn.

Cả đời kết hai quả, bị Lôi Chấn Tử ăn, hóa thành đôi cánh Phong Lôi.

Thuộc về Vân Trung Tử, bị Lôi Chấn Tử ăn.

Phù Tang: Truyền rằng mặt trời mọc từ dưới cây Phù Tang, soi sáng cây rồi mới bay lên cao, nên nơi đó được gọi là nơi mặt trời mọc.

Cây mọc nhiều trong rừng, lá như lá dâu.

Lại có cây kim châm, cây cao đến hai ngàn trượng, lớn hơn hai ngàn vây.

Cây thường mọc thành cặp cùng gốc, nương tựa vào nhau, nên có tên là Phù Tang.

Là nơi ở của mười thái tử Yêu tộc.

Thuộc về Đế Tuấn, Thái Nhất, nơi ở của mười thái tử.

Dương Mi Đại Tiên: Ban đầu hóa hình, hiệu là "Dương Mi đại tiên", thành đạo sớm hơn Hồng Quân.

Khi đấu với Hồng Quân, thu hết pháp bảo của Hồng Quân, nói: "Bản thể của ta là cây dương liễu rỗng ruột, đắc đạo sớm hơn ngươi mấy trăm năm, chỉ là không giỏi tranh đấu, nên không có danh tiếng." Là linh căn vô chủ duy nhất, không rõ tung tích.

Đông Vương Công còn gọi là Mộc Công, Đông Hoàng Công, Đông Hoa Đế Quân.

Đông Vương Công được ghi chép từ thời Hán, liên quan đến quan niệm âm dương thời Hán, đại biểu cho nam thần "dương".

Ghi chép về Đông Vương Công thời Hán có thể liên quan đến các vị thần như Đông Hoàng, thần mặt trời Đông Quân ở nước Sở thời Tiên Tần.

Trong Đạo giáo, Đông Vương Công được cho là thường vào ngày Đinh Mão đăng đài quan sát khắp nơi, xem xét tình hình của những người tu đạo học tiên trong thiên hạ.

Vì vậy, phàm những ai đắc đạo thành tiên đều phải bái kiến Đông Vương Công trước, sau đó mới bái kiến Tây Vương Mẫu, rồi mới có thể phi thăng tiến vào Cửu Thiên, vào Tam Thanh cảnh yết kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn.

Ghi chép sớm nhất về Đông Vương Công thấy ở thời Hán.

Được xem là dương thần trong "âm dương", đối ứng với âm thần Tây Vương Mẫu, và không có cha mẹ.

Cát Hồng thời Đông Tấn thì cho rằng cả Vương Công và Vương Mẫu đều do Bàn Cổ và Thái Nguyên Thánh Mẫu sinh ra.

Cuối thời Hán, Đạo giáo hưng thịnh, cả Vương Công và Vương Mẫu đều được đưa vào Đạo giáo.

Đạo giáo sáng tạo ra xuất thân cho các vị thần, Cát Hồng cho rằng Đông Vương Công do Bàn Cổ và Thái Nguyên Thánh Mẫu sinh ra, nhưng đạo kinh lại cho rằng ngài là hóa thân của tiên thiên đông hoa chi khí.

Trong dân gian thời Hán, Đông Vương Công tương ứng với Tây Vương Mẫu, được xem là thần linh đại diện cho "dương" trong âm dương.

Đồng thời, chịu ảnh hưởng của tư tưởng đăng tiên thời Tần Hán, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu được xem là chủ thần của thế giới thành tiên sau khi chết.

Sau khi được đưa vào Đạo giáo, Đạo giáo kế thừa quan niệm dân gian thời Hán, cho rằng Đông Vương Công chủ quản tất cả nam tử đăng tiên đắc đạo, nắm giữ tiên tịch.

Đồng thời, ngài còn được thêm đạo hiệu "Phù Tang Đại Đế", được cho là có thuộc tính của thần mặt trời.

Người học đạo khi thăng thiên, phải bái Mộc Công trước, sau đó yết kiến Kim Mẫu, rồi mới vào Tam Thanh bái Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Đạo Quân, cuối cùng là diện kiến Thiên Đế.

Vì Vương Công và Vương Mẫu có thần tính tiếp dẫn người thành tiên, nên phái Thượng Thanh thời Đông Tấn lại tôn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu làm đại thần truyền kinh.

Trong Đông Hải có núi Phương Gia, có tam thập ngũ sở của tư mệnh, để đợi tội phúc của trời và người gian, Đông Vương Công là Đại Tư Mệnh.

Trong Đạo giáo, Đông Vương Công cùng Vương Mẫu cùng cai quản nhị khí, dưỡng dục trời đất, đào luyện vạn vật, là lưỡng nghi thần.

Đông Vương Công hóa sinh trên Bích Hải, có thuộc tính hải thần.

Đồng thời, trong Tam Quan Đại Đế của Đạo giáo, có phiên bản cho rằng Thủy Quan Phù Tang Đại Đế chính là Đông Vương Công, chủ quản tất cả đại thần trong nước.

Thời Tống, Toàn Chân giáo dần hình thành, lại tôn Đông Vương Công làm tổ sư của Toàn Chân giáo.

Đông Vương Công là thần linh có ghi chép muộn nhất vào thời Lưỡng Kinh.

Về lịch sử và sự hình thành tín ngưỡng của ngài, giới học thuật đã

khảo chứng và đưa ra một vài cách giải thích.

Quách Mạt Nhược trong 《Bặc Từ Trung Đích Cổ Đại Xã Hội》: "Trong thần thoại truyền thuyết, một người hóa thành hai người trở lên, một sự việc hóa thành hai sự việc trở lên, là chuyện thường thấy từ xưa đến nay, trong và ngoài nước." Một, Đông Hoàng: Từ "Đông Hoàng", theo khảo chứng, có thể ban đầu là thần tổ tiên của nước Sở thời Tiên Tần.

Ngoài ra, trong văn học của Khuất Nguyên, 《Cửu Ca》 có "Đông Hoàng Thái Nhất".

Đông Hoàng Thái Nhất, cái tên này chỉ thấy trong văn học của Khuất Nguyên.

Có người cho rằng "Đông Hoàng" vốn là thần tổ tiên nước Sở, không phải cùng một vị thần với "Thái Nhất", nhưng trong văn học đã được Khuất Nguyên kết hợp sáng tạo ra một vị chí cao thần mới.

"Đông Hoàng Thái Nhất" là một nhân vật văn học thuần túy trong một bài thơ đơn lẻ, khi khảo chứng thường không được xem xét.

Khái niệm "Đông Hoàng", một số khảo chứng lại cho rằng, bản thân từ này liên quan đến mặt trời mọc ở phương đông và thái dương của nước Sở.

Biệt danh của thần linh Đông Vương Công có "Đông Hoàng", "Đông Hoàng Công" (ví dụ như trong 《Ngô Việt Xuân Thu》).

"Đông Hoàng" là một khái niệm thời Tiên Tần, sớm đã được dùng làm biệt danh của Đông Vương Công từ thời Hán.

Đông Vương Công có thể đã tiến hóa từ thần tổ của nước Sở là Đông Hoàng, kế thừa khái niệm "Đông Hoàng" thời Tiên Tần.

Các vị thần kể trên, cần chú ý phân biệt với nhân vật văn học đơn lẻ "Đông Hoàng Thái Nhất".

Chương 2

Đông Quân, xuất phát từ vị thần được tế tự ở đất Tấn thời Tiên Tần, đồng thời cũng là thần linh được ghi lại trong văn học thời Tiên Tần 《Cửu Ca》, giới học thuật cơ bản xác định Đông Quân là thần mặt trời.

Biệt danh của Đông Vương Công cũng có "Đông Quân".

Thời Lưỡng Kinh, xem Đông Vương Công là nam thần đại diện cho "dương".

Đạo giáo thời kỳ sau, thì trực tiếp cho rằng Đông Vương Công có thuộc tính thái dương.

Tào Tháo thời Đông Kinh Tam Quốc trong 《Mạch Thượng Tang》: "Tế thiên hán, chí côn luân, kiến tây vương mẫu mẫu yết đông quân." (Tế trời Hán, đến Côn Luân, gặp Tây Vương Mẫu, yết kiến Đông Quân). 《Cửu Ca》 là cổ tịch thời Tiên Tần, được hoàn thành vào thời Hán.

Cuối thời Hán, Tào Tháo dường như trực tiếp cho rằng Đông Vương Công chính là Đông Quân trong 《Cửu Ca》.

Sách sử ghi chép: 《Thần Dị Kinh - Đông Hoang Kinh》 thời Hán: Trong núi Đông Hoang có một gian thạch thất lớn, Đông Vương Công ở đó.

Thân cao một trượng, tóc bạc trắng, hình người mặt chim đuôi hổ, cưỡi một con gấu đen, nhìn ngó hai bên.

Thường cùng một ngọc nữ chơi ném hồ, mỗi lần ném một ngàn hai trăm que, nếu có que vào mà không ra, trời vì thế mà hư không; nếu que ra mà lỡ không đỡ được, trời vì thế mà cười. 《Trung Hoang

Kinh》: Núi Côn Luân có một cột đồng, cao đến tận trời, gọi là thiên trụ.

Rộng ba ngàn dặm, chu vi như được đẽo gọt.

Dưới có thạch thất, rộng trăm trượng, do tiên nhân cửu phủ cai quản.

Trên có một con chim lớn, tên là Hi Hữu, mặt hướng nam, cánh trái che Đông Vương Công, cánh phải che Tây Vương Mẫu.

Trên lưng có một khoảng nhỏ không có lông, rộng một vạn chín ngàn dặm.

Tây Vương Mẫu hàng năm trèo lên cánh, đến gặp Đông Vương Công. 《Ngô Việt Xuân Thu》 thời Đông Kinh: Người Việt "lập đông giao để tế dương, gọi là Đông Hoàng Công; lập tây giao để tế âm, gọi là Tây Vương Mẫu." 《Chẩm Thượng Thư》 thời Đông Tấn: Khi xưa nhị nghi chưa phân...

đã có Bàn Cổ chân nhân, là tinh hoa của trời đất, tự hiệu Nguyên Thủy Thiên Vương...

Lại qua hai kiếp, bỗng sinh ra Thái Nguyên Ngọc Nữ...

Ngửa mặt hấp thu thiên nguyên, hiệu là Thái Nguyên Thánh Mẫu.

Nguyên Thủy quân qua một kiếp, liền một thai với Thái Nguyên mẫu, sinh ra Thiên Hoàng mười ba đầu, trị vì ba vạn sáu ngàn năm, sách ghi là Phù Tang Đại Đế Đông Vương Công, hiệu là Nguyên Dương Phụ. 《Chân Linh Vị Nghiệp Đồ》 thời Nam Triều: Trong đồ, xếp Đông Vương Công ở vị trí tả của Thượng Thanh, hiệu là "Thái Vi Đông Hà Phù Tang Đan Lâm Đại Đế Thượng Đạo Quân".

Điều này cho thấy thuộc tính thần mặt trời của Đông Vương Công. 《Chân Cáo》 thời Nam Triều dẫn Dương Hi thời Đông Tấn 《Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh》: Đông Hoa Phương Gia

Cung Cao Thần Sư Ngọc Bảo Vương Thanh Đồng Quân. 《Hán Vũ Nội Truyện》 thời Ngụy Tấn: Dám nói với Lưu sinh, thầy của ngươi là Chủ Thanh Đồng Tiểu Quân, sư chân của Thái Thượng Trung Hoàng Đạo Quân, đệ tử nhập thất thứ bảy của Nguyên Thủy Thiên Vương.

Tính Diên Lăng, tên Dương, tự Tý Hoa.

Hình dáng như trẻ sơ sinh, nên tiên quan gọi bằng hiệu Thanh Chân Tiểu Đồng. 《Hán Vũ Nội Truyện》 cho rằng biệt danh của Đông Vương Công là Thanh Đồng Quân.

Ngài là đại thần truyền kinh của phái Thượng Thanh thời Đông Tấn. 《Dung Thành Tập Tiên Lục》 thời Đường: Xưa kia đạo khí ngưng tịch, trạm thể vô vi, sắp sửa khai mở huyền công, sinh hóa vạn vật, trước tiên dùng đông hoa chí chân chi khí, hóa sinh ra Mộc Công.

Mộc Công sinh ra trên Bích Hải, tại Thương Linh chi khư, chủ quản dương hòa chi khí, cai quản phương đông, cũng hiệu là Vương Công. 《Thượng Thanh Linh Bảo Đại Pháp》 thời Nam Tống, trong các thánh vị được liệt kê có "Đông Hoa Mộc Công Thanh Đồng Đạo Quân". 《Tam Giáo Sưu Thần Đại Toàn》 thời Tống Nguyên: Đông Hoàng Công hiệu là Nguyên Dương Phụ, khảo cứu tiên kinh hoặc hiệu là Đông Vương Công, hoặc hiệu Thanh Đồng Quân, hoặc hiệu Phương Gia Quân, hoặc hiệu Thanh Đề Quân, danh hiệu tuy khác nhau, nhưng đều là một Đông Hoa.

Thánh triều năm Chí Nguyên thứ sáu, tháng giêng, thượng tôn hiệu là: Đông Hoa Tử Phủ Thiếu Dương Đế Quân. 《Lịch Đại Thần Tiên Thông Giám》 thời Minh: Mộc Công đến Phương Gia... cùng Kim Mẫu nhị khí tương hợp, sinh chín trai năm gái.

Đông Hoa Đế Quân Bảo Cáo (1): Chí tâm quy mệnh lễ.

Thanh vi đại đạo, vô cực thần quân.

Nguyên thủy chi hóa khí phân chân, tử phủ chi tiềm long vật dụng.

Xưng đế ở núi Phương Gia, chức chưởng thiên giai tiên tịch.

Lập khuyết trên Bích Hải, đạo xưng hóa dục quần sinh.

Tam cung có quản hạt chi ty, bát đế vi vô vi chi tọa.

Giới kỳ đăng đài, nam cố uyển nhĩ, tử khí đông lai, trạm nhiên chân tĩnh.

Đản địch huyền công, vô thượng chi quân, quần chân chi tổ.

Đại bi đại nguyện, đại thánh đại từ.

Đông Hoa Đại Tư Mệnh Thiếu Dương Đế Chủ Vương Công Mộc Phụ Thiên Tôn!

Đông Hoa Đế Quân Bảo Cáo (2): Chí tâm quy mệnh lễ.

Đông hoàng chính khí.

Thái ất minh thần.

Đạo đức nguy nga.

Hung hoài lỗi lạc.

Vi chúng sinh chi đại phụ.

Tác vạn thế chi tôn sư.

Đạo quán thiên nhân.

Chương 3

Ân đàm thương xích.

Tử phủ thiêu đan.

Dục hài nhi chi chính tượng.

Hoàng đình luyện đạo.

Sinh xá nữ chi chân hình.

Linh căn thực biến vu cổ kim.

Chí thâm chí hậu.

Chân chủng bá dư vu vũ trụ.

Thành phật thành tiên.

Điện đông phương chi thánh vực.

Nguy nguy tự tại.

Hộ trung thổ chi thần châu.

Kiếp kiếp an ninh.

Đại bi đại bi.

Chí thánh chí thần.

Đông Hoa Đại Đế.

Giáp ất cao chân.

Thanh hư nhất khí đại thiên tôn.

Thần linh hình tượng: Ngày đản thần của Đông Vương Công là mùng sáu tháng hai âm lịch.

Trong thần thoại Đạo giáo, Tây Vương Mẫu cai quản tất cả nữ tử

thành tiên, Đông Vương Công cai quản tất cả nam tử thành tiên.

Ngọc Hoàng là thủ lĩnh của các vị tiên, hoàng đế của các vị thần.

Danh xưng Đông Vương Công xuất hiện có liên quan mật thiết đến quan niệm âm dương thời Tần Hán cuối chiến quốc.

Vì vậy, thời Tần Hán, nhiều vị thần quan trọng đều trở thành một cặp phối ngẫu.

Ví dụ như Hằng Nga và Hậu Nghệ, Phục Hy và Nữ Oa thời Tiên Tần đều được ghép đôi, Đông Vương Công cũng được ghép đôi với Tây Vương Mẫu thời Tiên Tần.

Cuối thời Hán, khi được đưa vào Đạo giáo, hai vị này thực sự ngang hàng, vị trí đại khái dưới Tam Thanh, trên Tứ Ngự. 《Hán Thượng Phương Kính Minh》: "Thượng phương tác cánh kỳ đại xảo, thượng hữu tiên nhân bất tri lão, khát ẩm ngọc tuyền cơ thực tảo, đông vương công, tây vương mẫu mẫu." (Thượng phương làm gương thật tài tình, trên có tiên nhân không biết già, khát uống suối ngọc, đói ăn tảo, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu).

Đỗ Quang Đình ghi lại, đầu thời Hán, có trẻ con hát trên đường rằng: "Trứ thanh quần, nhập thiên môn, ấp kim mẫu, bái mộc công." (Mặc váy xanh, vào cửa trời, vái Kim Mẫu, bái Mộc Công).

Người đời đều không hiểu, chỉ có Trương Tử Phòng biết, bèn lạy hai lần mà nói: "Đây là ngọc đồng của Đông Vương Công vậy.

Ý nói người đời muốn lên tiên, đều phải vái Kim Mẫu, bái Mộc Công." 《Tam Giáo Sưu Thần Đại Toàn》: Tử Phủ là nơi Đế quân dạy công hành, trong biển có ba đảo, mười châu nằm trong đó...

Ba đảo chín châu đứng vững trong hỗn nhất, lại có châu tên là Tử Phủ, nằm giữa ba đảo, là biệt phủ của Đế quân, nơi các linh quan được thăng chuyển chức vị...

Đông Hoa là do Đế quân hóa sinh từ đông hoa chí chân chi khí.

Phân trị ở cực đông, ở trên Đông Hoa.

Tử Phủ là chức vị ở Tử Phủ, thống lĩnh tam thập ngũ tư mệnh...

Đế quân ở phương đông, là tôn của chư thiên, đứng đầu các thánh, là vua của sinh vật. 《Dịch》 nói: Đế xuất hồ chấn dã.

Nên gọi là Đông Hoa Tử Phủ Thiếu Dương Đế Quân.

Trong dân gian thời Hán, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là chủ thần của thế giới đăng tiên bên kia bờ, còn Phục Hy và Nữ Oa là thủy tổ của loài người.

Cuối thời Hán được đưa vào Đạo giáo.

Thời Đường và Bắc Tống, trong danh sách các vị thần của đạo sĩ, chưa liệt kê Đông Vương Công, đến Nam Tống mới được đưa vào.

Trong danh sách thần của 《Kỳ Tự Bái Chương Đại Tiếu Nghi》 thời Nam Tống, ngài xếp thứ mười chín, tên là "Đông Hoa Mộc Công Đạo Quân"; trong danh sách ba trăm sáu mươi vị chân linh của 《Tán Đàn Thiết Tiếu Phẩm Thượng》 của Kim Doãn Trung thời Nam Tống, ngài xếp thứ mười, tên là "Đông Hoa Thượng Tương Mộc Công Thanh Đồng Đế Quân"; trong 《Hoàng Lục La Thiên Nhất Thiên Nhị Bách Phân Vị》 của Lữ Nguyên Tố thời Nam Tống (chép trong 《Đạo Môn Định Chế》 quyển ba), ngài là vị thần đầu tiên được mời trong đàn tràng thứ chín, tên là "Thủy Phủ Phù Tang Đại Đế", đứng đầu các vị thần của thủy phủ.

Thời Nam Tống và Kim Nguyên, vị trí của Đông Vương Công trong Đạo giáo cao hơn Tây Vương Mẫu, nhưng đến thời Minh Thanh, Đạo giáo dân gian lại cho rằng Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công ngang hàng.

Toàn Chân Tổ Sư: Khi hai tông Nam, Bắc chuẩn bị hợp nhất, đều

tranh nhau tìm tổ, cuối cùng nhất trí tôn Đông Vương Công làm tổ sư chung.

Sớm từ trong 《Chân Cáo》 của Đào Hoằng Cảnh thời Nam Triều, đã có tiên nhân Vương Huyền Phủ.

Trong 《Toàn Chân Liệt Tổ Phú》 của Tống Đức Phương thời Nguyên đã chỉ rõ Đông Vương Công là tổ sư của Toàn Chân giáo.

Đệ tử của Tống Đức Phương là Tần Chí An trong 《Kim Liên Chính Tông Ký》, đã hợp nhất Đông Vương Công và tiên nhân Vương Huyền Phủ, cho rằng Vương Huyền Phủ là hóa danh của Đông Vương Công ở nhân gian.

Nhưng sau đó, trong 《Kim Liên Chính Tông Tượng Truyện》 lại dùng cách nói khá mơ hồ, không chắc chắn: "Đế quân họ Vương, không rõ tên, thế đại, địa lý đều không rõ...

Ẩn cư ở núi Côn Du, hiệu là Đông Hoa Đế Quân...

Đem đạo thụ cho Chung Ly Tử...

Cái gọi là họ Vương, là tôn xưng cao quý, không phải thị tộc của ngài, lời này quả là đúng!

Vua Nguyên Thế Tổ phong hiệu Đông Hoa Tử Phủ Thiếu Dương Đế Quân, vua Vũ Đế gia phong Đông Hoa Tử Phủ Phụ Nguyên Lập Cực Đại Đế Quân." Thời Đường thịnh hành Bát Tiên truyện.

Toàn Chân giáo lại cho rằng Đông Hoa Đế Quân truyền đạo cho Chung Ly Quyền, sau đó Lữ Động Tân, Lưu Hải Thiềm, Vương Trùng Dương là Ngũ tổ của Toàn Chân.

Thời kỳ sau, có cách nói gán ghép Bát Tiên với Đông Hoa Đế Quân, nhưng cũng có những phiên bản hoàn toàn phủ nhận.

Thời Minh Thanh có gán ghép Lữ Động Tân là chuyển thế của

Vương Huyền Phủ, từ đó gán ghép với Đông Hoa Đế Quân; thời Nguyên có gán ghép Thiết Quải Lý với Đông Hoa Đế Quân; đều bị Đạo giáo nghiêm khắc phủ nhận.

Hình tượng trên phim ảnh: Phim truyền hình 《Đông Du Ký》 năm 1998: Mã Cảnh Đào đóng vai Đông Hoa Đế Quân.

Chương 4

《Tây Du Ký Hậu Truyện》: Tưởng Thụy Chinh đóng vai Đông Hoa Đế Quân.

Phim truyền hình 《Tam Sinh Tam Thế Thập Lý Đào Hoa》 năm 2017: Cao Vỹ Quang đóng vai Đông Hoa Đế Quân.

Đại chiến nhân gian: Trong nhân gian giới, các Tổ Vu hiếu chiến, Cộng Công và Chúc Dung không rõ vì sao đại chiến ở Bất Chu Sơn, cả hai đều thân vẫn.

Trong lúc đó, Cộng Công tức giận húc vào Bất Chu Sơn, thiên trụ gãy, lập tức trời sập đất lún, thiên hỏa từ trên trời rơi xuống, Thiên Hà đổ ngược.

Nữ Oa vá trời, những mảnh vụn của Ngũ Sắc Thạch rơi xuống Hồng Hoang (những mảnh vụn này sau khi hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt đã thai nghén nên Tôn Ngộ Không, đầu quân dưới trướng Bồ Đề tổ sư, trở thành Đấu Chiến Thắng Phật của Phật môn, đây là chuyện sau này).

Vu tộc còn lại mười Tổ Vu (Đế Giang, Câu Mang, Nhục Thu, Chúc Cửu Âm, Cường Lương, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, Yểm Tư, Huyền Minh, Hậu Thổ).

Mười con trai của Đông Hoàng vi phạm thiên điều, mười mặt trời cùng xuất hiện du ngoạn trên đại địa Thái Cổ Hồng Hoang, sinh linh lầm than.

Sau đó, vì Đông Hoàng chỉ trách phạt nhẹ, Đại Vu Khoa Phụ không phục, thực hiện việc đuổi theo mặt trời, mười con trai của Đông Hoàng giết Khoa Phụ.

Sau khi Đại Vu Khoa Phụ bị giết, Đại Vu Đại Nghệ vô cùng tức giận, dồn sức mạnh của bộ lạc, cộng thêm các loại bí thuật của Vu tộc, chế tạo tên bắn chết chín con Kim Ô.

Sau khi Đại Nghệ bắn chết chín con Kim Ô, lại bị nhiều yêu thần giết chết.

Mâu thuẫn hai bên ngày càng gay gắt.

Con trai thứ mười của Đông Hoàng thu thập tinh khí của Khoa Phụ và Đại Nghệ vào một cái hồ lô, trở thành Trảm Tiên Phi Đao. (Sau này, trong trận chiến Phong Thần, con trai thứ mười của Đông Hoàng hóa thành Lục Áp đạo nhân, đại phóng hào quang).

Đại chiến kinh thiên: Vu tộc còn lại mười Tổ Vu (Cộng Công và Chúc Dung đã vẫn lạc ở Bất Chu Sơn), cùng với một lượng lớn Đại Vu Thái Cổ Hồng Hoang (Cửu Phượng, Xi Vưu, Hình Thiên, Tương Liễu, Vu Nhi, Ngu Quắc, v.v.), cùng nhau tấn công thiên đình Thái Cổ Hồng Hoang.

Yêu tộc có Đông Hoàng Thái Nhất (chấp chưởng Hỗn Độn Chung), cùng với đông đảo yêu thần Thái Cổ Hồng Hoang (Thập đại yêu thánh: Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thử Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa), dựa vào Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận để bảo vệ thiên đình.

Nữ Oa vì thân là Thánh nhân, không thể nghịch lại thiên số, nên không can thiệp vào cuộc tranh chấp của Yêu Vu.

Trong đó, Đế Giang bị tiên đạo vây công mà vẫn lạc.

Vu tộc còn lại chín đại Tổ Vu (Câu Mang, Nhục Thu, Chúc Cửu Âm, Cường Lương, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, Yểm Tư, Huyền Minh, Hậu Thổ).

Qua trận chiến này, các Tổ Vu còn lại đều vẫn lạc hết, Huyền Minh tu vi mạnh nhất, cùng Thái Nhất đồng quy vu tận, Yêu Vu đều vẫn.

Rất nhiều thượng cổ yêu tộc thân vong, số còn lại có kẻ ẩn náu, có kẻ quy phụ Huyền môn (như Tiệt giáo do Linh Bảo Đạo Quân sáng lập, được tôn xưng là Thông Thiên giáo chủ).

Hai tộc Yêu Vu từ đó suy yếu.

Sau đại chiến, hai tộc Yêu Vu hoàn toàn mất đi thực lực tranh bá Hồng Hoang, buộc phải rút lui khỏi vũ đài lịch sử.

Nhân tộc dưới thời Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế làm vua thì hưng thịnh, bắt đầu thời đại xưng bá Hồng Hoang.

Kết cục đại chiến: Các giáo phái hưng thịnh: Sau đại chiến Yêu Vu, Nhân tộc đại hưng, các vị Thánh nhân Thiên Đạo liền khai tông lập giáo.

Thái Thượng Lão Quân sáng lập Nhân giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng lập Xiển giáo, Thông Thiên giáo chủ sáng lập Tiệt giáo hưng thịnh.

Tam Thanh kế thừa danh hiệu đại đệ tử của Bàn Cổ, là thân truyền đệ tử, ba giáo phái Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo do Tam Thanh sáng lập hợp lại gọi là Bàn Cổ chính tông, cũng gọi là Huyền môn, sau này thống nhất gọi là Đạo giáo.

Tiếp Dẫn đạo nhân diễn giải Sa Môn, lập Tây phương giáo, Tiếp Dẫn đạo nhân chính là Phật chủ A Di Đà Phật, Chuẩn Đề đạo nhân thì là Phật mẫu Bồ Đề tổ sư (có mối quan hệ không tầm thường với Nữ Oa, như việc thu Tôn Ngộ Không làm đệ tử, mượn Sơn Hà Xã Tắc Đồ để cùng bồi dưỡng ba ngàn cẩu đà, v.v.).

Yêu giáo của Nữ Oa thì theo đại chiến Yêu Vu mà mai một (đại

chiến Yêu Vu tử thương vô số, những người trong Yêu tộc còn sống sót đa phần phân tán trong các tinh thần Hồng Hoang).

Sau đại chiến Yêu Vu, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, thiên đình vô chủ, Tam Thanh tiến cử đồng tử bên cạnh Hồng Quân (Hạo Thiên) làm Ngọc Đế thiên đình, đồng nữ (Dao Trì) làm Vương Mẫu thiên đình.

Trục Lộc chi chiến: Nhân gian giới vẫn còn các bộ lạc Đại Vu, coi Yêu tộc và Nhân loại là cùng một tộc (vì con người do Nữ Oa tạo ra, cộng thêm việc Lão Tử cướp phân nhân đạo, cưỡng ép lập Nhân giáo trước đó, nhân đạo và yêu đạo hợp nhất, từng gia nhập đại quân Yêu tộc công đả Vu tộc), vẫn đại chiến không ngừng.

Bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu dồn sức mạnh của bộ lạc, dùng bí thuật của Vu tộc tạo ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, muốn tụ tập linh hồn của mười hai Tổ Vu để mình sử dụng.

Nhưng Nhân giáo đại hưng, Hiên Viên bái sư Quảng Thành Tử (Quảng Thành Tử là thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo), Quảng Thành Tử giúp Hiên Viên đối kháng Xi Vưu (lại có Hạo Thiên Thiên Đế phái Cửu Thiên Huyền Nữ tặng thiên thư), diệt bộ lạc của hắn, Hiên Viên từ đó trở thành Nhân Hoàng.

Hình Thiên Vũ Can Thích: Nhân giáo đại hưng, Hiên Viên Hoàng Đế liên tiếp thắng trận.

Xi Vưu chiến bại, người Vu tộc vô cùng đau khổ.

Do khi Hiên Viên chiến đấu với Xi Vưu, Hạo Thiên Thiên Đế đã phái Cửu Thiên Huyền Nữ tặng thiên thư, Đại Vu Hình Thiên trong cơn tức giận muốn phạt thiên đình, nghịch thiên hành.

Hình Thiên đại chiến Hạo Thiên Thiên Đế, bị Hạo Thiên Thiên Đế một kiếm chém bay đầu, không ngờ oán niệm của Hình Thiên quá sâu,

bạo lệ chi khí ngút trời dọa chạy Hạo Thiên Thiên Đế.

Kế của Nhân tộc: Do Cửu Phượng là em gái của Tổ Vu Cường Lương, tàn dư thế lực của Vu tộc lấy Cửu Phượng làm thủ lĩnh.

Sau đó, hai tộc Nhân Vu chủ trương hòa bình, không ngờ thủ lĩnh Vu tộc Cửu Phượng bị Chuyên Húc đánh lén, trúng Hiên Viên Kiếm trọng thương, trốn vào tinh không Hồng Hoang.

Trong tinh không Hồng Hoang, Cửu Phượng hồi phục thương thế, còn luyện hóa ba ngôi sao Thái Cổ (Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang).

Sau đó đánh trở lại nhân gian Hồng Hoang, giết chết Chuyên Húc chuyển thế, để báo thù bị sỉ nhục.

Đến đây, hai tộc Vu, Yêu hoàn toàn biến mất, không còn tồn tại.

Nữ Oa vá trời: Trong 《Liệt Tử - Thang Vấn》, 《Hoài Nam Tử - Lãm Minh Huấn》, 《Sơn Hải Kinh》 và các kỳ thư khác đều có ghi chép.

Có văn viết: "Thời xa xưa, tứ cực sụp đổ, cửu châu chia cắt; trời không che khắp, đất không chở hết; lửa cháy không tắt, nước lụt không ngừng; mãnh thú ăn thịt dân hiền, chim dữ bắt người già yếu.

Nữ Oa luyện đá ngũ sắc để vá trời xanh, chặt chân rùa để dựng tứ cực, giết rồng đen để cứu Ký Châu, tích tro lau để ngăn nước lụt.

Trời xanh được vá, tứ cực được dựng; nước lụt rút, Ký Châu bình; sâu bọ độc ác chết, dân hiền được sống." 《Sơn Hải Kinh》 viết: "Những gì đất chở, trong lục hợp, trong tứ hải, được nhật nguyệt soi chiếu, được tinh thần ngang dọc, được bốn mùa ghi nhận, được Thái Tuế làm mốc, thần linh sinh ra, vật có hình dạng khác nhau, hoặc chết yểu hoặc sống lâu, chỉ có thánh nhân mới thông được đạo của nó".

Nhưng ta xem từ xưa đến nay, thánh nhân thông được đạo ấy có

thể nói là rất ít.

Bởi đường lên trời xa xôi, tinh tú mờ mịt, phàm nhân không thể thông được. 《Tả Thị Truyện》 nói: "Thiên thạch, là sao vậy".

Thiên thạch đối với chúng sinh trên đời, không khác gì đất vàng thấp kém.

Nhưng đối với thánh nhân, nó là khách từ ngoài trời, là cầu nối đến thiên giới, là sứ giả của thượng đế.

Ta dốc hết tài lực vật lực cả đời, đội gió nằm sương, trèo non lội suối, muốn thu thập thiên thạch trong thiên hạ vào một nhà.

Nhưng thế giới rộng lớn, vũ trụ bao la, năm tháng vô cùng, thiên thạch trong thiên hạ không phải sức người có thể gom hết.

Sưu tầm tuy ít, nhưng mỗi khi ngắm nhìn, như được báu vật, như đếm của quý trong nhà.

Ô hô!

Chương 5

Vui thay, sướng thay!

Năm tháng vô tình, Liêm Pha cuối cùng cũng già rồi.

Bèn đem những gì cả đời nghe, thấy, thu thập được ghi lại ở đây, để truyền cho hậu nhân: Nhật Chiếu vẫn thạch: Ở núi Thạch Bồn, phía nam huyện Nhật Chiếu, phủ Nghi Châu, cách 40 dặm.

Trên đỉnh núi có hố thiên thạch hình móng ngựa vẫn còn lờ mờ nhận ra, thiên thạch rải rác trong đó, dưới núi có một tảng thiên thạch dựng bên ngoài cửa nam Đào Lạc.

Người địa phương truyền rằng: Bàn Cổ khai thiên lập địa, nhật nguyệt tinh thần mỗi người một việc, tứ hải thống nhất, vui vẻ hòa thuận.

Không ngờ mặt trời phát nổ, thiên thạch rơi xuống, đến nỗi đá phá trời kinh, "tứ cực phế, cửu châu liệt", dân không sống nổi.

May được Nữ Oa vá trời trên đỉnh núi cao, Hi Hòa tắm mặt trời ở bờ biển đông, cứu được vạn chúng sinh linh.

Bèn xây miếu Lão Mẫu dưới núi để thờ Nữ Oa, Hi Hòa, chất thiên thạch trên đài cao để tế thần mặt trời.

Miếu đã hủy, bia vẫn còn; đài đã mất, thiên thạch vẫn thấy được.

Thọ Quang vẫn thạch: Phía tây huyện Thọ Quang, phủ Thanh Châu, cách 50 dặm. 《Tống Thư》 nói: "Năm Thanh Long thứ ba đời Ngụy Minh Đế, tháng giêng ngày Ất Hợi, thiên thạch rơi ở Thọ Quang".

Nơi đó có thôn Lạc Tinh, bên thôn có tảng thiên thạch hình như cối đá, còn có tên là Tinh Lạc Thạch Cữu, là một trong tám cảnh đẹp

của Thọ Quang.

Lý Chấn Quát có thơ rằng: "Hải vũ thôn danh hệ lạc tinh, u nhân tuyển thắng thử lưu đình.

Thùy thao ngọc xử hồi thiên tượng, tự tá cao thung yết địa linh." 《Trúc Thư Kỷ Niên》: Ngoài Đông Hải có núi tên Thiên Thai, có thang lên trời, có đài lên tiên, là nơi vũ nhân ở.

Thiên Thai là núi do thần ngao đội trên lưng, trôi nổi trong biển, không biết bao nhiêu năm.

Chỉ có Nữ Oa chặt chân ngao dựng tứ cực, thấy núi tiên không nơi neo đậu, bèn dời đến bờ biển Lang Gia. 《Liệt Tử - Thang Vấn》: "Trời đất cũng là vật.

Vật có chỗ không đủ, nên xưa kia Nữ Oa luyện đá ngũ sắc để vá chỗ khuyết; chặt chân ngao để dựng tứ cực.

Sau đó, Cộng Công và Chuyên Húc tranh làm đế, tức giận húc vào núi Bất Chu, gãy thiên trụ, đứt địa duy, nên trời nghiêng về phía tây bắc, nhật nguyệt thần tinh dời về đó; đất không đầy ở phía đông nam, nên trăm sông nước lụt đổ về đó." 《Hoài Nam Tử - Thiên Văn Huấn》: "Xưa kia Cộng Công và Chuyên Húc tranh làm đế, tức giận húc vào núi Bất Chu, thiên trụ gãy, địa duy đứt.

Trời nghiêng về tây bắc, nên nhật nguyệt tinh thần dời về đó; đất không đầy ở tây nam, nên nước lụt bụi bặm đổ về đó." 《Luận Hành - Đàm Thiên Thiên》 chép: "Cộng Công và Chuyên Húc tranh làm thiên tử không thắng, tức giận húc vào núi Bất Chu, khiến thiên trụ gãy, địa duy đứt.

Nữ Oa luyện đá ngũ sắc để vá trời xanh, chặt chân ngao để dựng tứ cực.

Trời không đủ ở tây bắc, nên nhật nguyệt tinh thần dời về đó, đất

không đủ ở đông nam nên trăm sông đổ về đó." Tư Mã Trinh trong 《Sử Ký》 bổ sung 《Tam Hoàng Bản Kỷ》 chép: "Vào cuối đời bà (chỉ Nữ Oa), trong các chư hầu có Cộng Công thị, dùng hình phạt để làm mạnh, xưng bá mà không làm vua, dùng thủy khắc mộc, bèn chiến với Chúc Dung, không thắng mà tức giận, bèn đâm đầu vào núi Bất Chu làm núi sụp, thiên trụ gãy, địa duy khuyết." Khoa Phụ đuổi mặt trời: 《Sơn Hải Kinh - Hải Ngoại Bắc Kinh》 viết: "Khoa Phụ đuổi theo mặt trời, vào trong mặt trời; khát, muốn uống nước, uống ở sông Hà, sông Vị; sông Hà, sông Vị không đủ, bèn đi về phía bắc uống ở Đại Trạch.

Chưa đến nơi, đã chết khát giữa đường.

Vứt cây gậy của mình, hóa thành rừng Đặng." Tác giả của 《Sơn Hải Kinh - Hải Ngoại Bắc Kinh - Khoa Phụ Dữ Nhật Trục Tẩu》 miêu tả Khoa Phụ với góc nhìn đầy kính sợ và tôn thờ của con người đối với thần linh.

Tuy nhiên, 《Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Bắc Kinh》 viết: "Khoa Phụ không lượng sức mình, muốn đuổi theo bóng mặt trời, đợi nó ở Ngu Cốc.

Uống nước sông Hà không đủ, định đi đến Đại Trạch, chưa đến nơi đã chết ở đó".

Đồng thời, trong 《Liệt Tử - Thang Vấn》 cũng cho rằng "Khoa Phụ không lượng sức mình, muốn đuổi theo bóng mặt trời".

Có thể thấy cũng có nhiều người đánh giá Khoa Phụ là không tự lượng sức.

Hậu Nghệ bắn mặt trời: Tương truyền sau khi Xi Vưu bị giết, các bộ lạc và phương quốc ở phương đông lại rơi vào cuộc nội chiến kéo dài, chiến hỏa liên miên, dân không sống nổi.

Đại Nghệ trong tình hình đó, lâm nguy thụ mệnh, gánh vác sứ mệnh lịch sử thống nhất các bộ tộc phương đông. 《Sơn Hải Kinh - Hải Nội Kinh》 ghi lại: "Đế Tuấn ban cho Nghệ cung đỏ tên trắng, để cứu giúp hạ quốc, Nghệ mới đi trừ trăm tai họa của hạ địa".

Bản hiện tại của 《Sơn Hải Kinh》 không thấy câu chuyện Đại Nghệ bắn mặt trời, nhưng trong bản cổ có ghi lại.

Thành Huyền Anh thời Đường trong lời chú giải 《Sơn Hải Kinh - Thu Thủy》 dẫn 《Sơn Hải Kinh》 rằng: "Nghệ bắn chín mặt trời, rơi thành chim ác là".

Chín mặt trời này hẳn là từ chỉ chung cho Cửu Lê hoặc nhiều bộ lạc, phương quốc.

Sách loại thư thời Tống 《Cẩm Tú Vạn Hoa Cốc》 tiền tập quyển một dẫn 《Sơn Hải Kinh》 rằng: "Thời vua Nghiêu, mười mặt trời cùng xuất hiện, Nghiêu sai Nghệ bắn mười mặt trời, rơi thành chim ác là".

Trong bản cổ thời Minh của 《Sơn Hải Kinh》 có câu chuyện Đại Nghệ bắn mặt trời, nhưng sau này đã bị thất lạc.

Đông Hoàng Thái Nhất: Xuất phát từ thiên danh trong 《Cửu Ca》 của Khuất Nguyên.

Đông Hoàng Thái Nhất là thiên thần được miêu tả trong 《Cửu Ca》, là vị thần tối cao được người nước Sở thời Chiến Quốc tế tự, chủ tể của các vì sao trên bầu trời. 《Cửu Ca - Đông Hoàng Thái Nhất》 là bài tụng ca của Khuất Nguyên đối với "Đông Hoàng Thái Nhất", trong "Khuất phú", đây là thiên long trọng, trang nghiêm nhất.

Bài thơ từ đầu đến cuối chỉ miêu tả nghi thức tế lễ và quang cảnh tế thần.

Có thơ rằng: "Cát nhật hề thần lương, mục tương du hề thượng

hoàng; phủ trường kiếm hề ngọc nhị, cầu thương minh hề lâm lang.

Dao tịch hề ngọc thiến, hạp tương bả hề quỳnh phương; huệ hào chưng hề lan tạ, điện quế tửu hề tiêu tương...” (Ngày lành giờ tốt, kính dâng Thượng Hoàng; vuốt trường kiếm ngọc, tiếng kêu leng keng.

Chiếu ngọc đẹp đẽ, cùng dâng Quỳnh Phương; huệ, hào, lan, tạ thơm ngát, dâng rượu quế tiêu tương...) Chúng nhân Vu tộc: Thập nhị Tổ Vu: 《Sơn Hải Kinh》 quyển hai 《Tây Sơn Kinh》 chép: “Lại đi về phía tây ba trăm năm mươi dặm là núi Thiên, có nhiều vàng ngọc, có thanh hùng hoàng, sông Anh Thủy từ đó chảy ra, chảy về phía tây nam vào Thang Cốc.

Có một con thần điểu, hình dạng như cái túi màu vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không có mặt mũi, biết ca múa, chính là Đế Giang.” Cửu Phượng: Thần điểu trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, xuất hiện với hình tượng chim chín đầu, sớm nhất bắt nguồn từ thần điểu Cửu Phượng của người Sở.

Xuất hiện trong 《Sơn Hải Kinh》 do người Sở viết từ thời Chiến Quốc đến đầu Hán, là văn hiến sớm nhất ghi lại hình tượng chim chín đầu.

Trong 《Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Bắc Kinh》: Giữa Đại Hoang có một ngọn núi tên là Bắc Cực Quỹ.

Nước biển chảy về phía bắc vào đó.

Có một vị thần chín đầu, mặt người thân chim, gọi là Cửu Phượng.

Lục Áp đạo nhân: Trong 《Phong Thần Diễn Nghĩa》 nói: “Lục Áp là tinh hoa của Nam Minh Ly Hỏa, sau được phong làm Nhật Quang Như Lai Minh Phật.” (Không, trong Phong Thần Diễn Nghĩa

không có chỉ rõ Lục Áp là Nhật Quang Như Lai hay Tam Túc Kim Ô, chỉ có chỉ rõ Lục Áp là trân bảo trong lửa, tinh hoa của ly địa, linh hồn của tam muội.

Tam Túc Kim Ô chỉ thấy trong các tiểu thuyết hồng hoang lưu đời sau.) Trong 《Tây Du Ký》, sau khi hàng phục Trư Bát Giới, Ô Sào thiền sư trên núi đã chỉnh Tôn Ngộ Không một lần, soi rọi vạn vật.

Ô Sào thiền sư tức là Nhật Quang Như Lai Minh Phật, soi rọi vạn vật, chính là Kim Ô của mặt trời.

Do đó, từ khi 《Phật Bản Thị Đạo》 khai sáng "hồng hoang lưu", cách nói ba vị Nhật Quang Như Lai, Lục Áp đạo nhân, Ô Sào thiền sư là một thể đã được chính thức xác lập.

Tuy có phần suy đoán chủ quan, thêm thắt suy diễn, nhưng có cơ sở, tự lập luận chặt chẽ, không phải là bịa đặt vô căn cứ, tùy ý dựng chuyện.

Vương Mẫu Nương Nương, còn gọi là: Thái Hoa Tây Chân Vạn Khí Tổ Mẫu Nguyên Quân, Cửu Linh Thái Diệu Quy Sơn Kim Mẫu, Thái Linh Cửu Quang Quy Đài Kim Mẫu, Dao Trì Kim Mẫu, Kim Mẫu Nguyên Quân, Tây Vương Mẫu, Tây Linh Thánh Mẫu, Kim Mẫu, Vương Mẫu, Tây Mẫu, v.v., toàn xưng là Thượng Thánh Bạch Ngọc Quy Đài Cửu Linh Thái Chân Vô Cực Thánh Mẫu Dao Trì Đại Thánh Tây Vương Mẫu Kim Mẫu Vô Thượng Thanh Linh Nguyên Quân Thống Ngự Quần Tiên Đại Thiên Tôn.

Chương 6

《Chẩm Trung Thư》 viết: Mộc Công, Kim Mẫu, là tôn thần của trời đất, luyện tinh nguyên khí, sinh dục vạn vật, điều hòa âm dương, soi sáng nhật nguyệt, không gì không do đó mà ra.

Vương Mẫu là nữ thần trường sinh trong thần thoại Trung Quốc, cai quản thuốc bất tử, trừng phạt kẻ ác, dự báo tai ương.

Một bộ phận học giả cho rằng Tây Vương Mẫu là nữ thần thủy tổ được thần hóa từ tổ tiên của người Tây Khương.

Trong thần thoại Đạo giáo, Tây Vương Mẫu là thủ lĩnh của nữ tiên, chủ tể âm khí, là nữ thần tu tiên, đối ứng với thủ lĩnh của nam tiên là Đông Vương Công.

Bà là nữ thần sáng thế sinh dục vạn vật, là tổ sư của Toàn Chân giáo.

Trong thần thoại của dân tộc Khương, Vương Mẫu đôi khi cũng được coi là thần sáng thế.

Giai đoạn sau này, nhiều người tôn thờ Tây Vương Mẫu là nữ thần của hôn nhân, sinh dục, bảo hộ phụ nữ, và xuất hiện nhiều trong truyện dân gian, tiểu hí khúc.

Nhiều cổ tịch và truyền thuyết đều có ghi chép về Tây Vương Mẫu. 《Quy Tàng》 thời Thương đối chiếu với 《Chu Dịch》 thời Tây Chu, có thể biết Vương Mẫu sở hữu thần dược bất tử.

Trong 《Trúc Thư Kỷ Niên》, hình tượng Tây Vương Mẫu là một nữ đế vương ung dung.

Trong 《Sơn Hải Kinh》, hình tượng của bà lại là: hình dáng như người, đuôi báo răng hổ, giỏi gầm thét, tóc rối đeo trâm, cai quản tai

ương và ngũ tàn của trời. 《Dung Thành Tập Tiên Lục》 thì xưng sứ giả của Tây Vương Mẫu mình hổ là thần Bạch Hổ phương Tây.

Cụm từ Tây Vương Mẫu, xuất phát từ 《Trang Tử》, 《Sơn Hải Kinh》, v.v., vì bà ở tại Côn Luân Khâu (núi Côn Luân), ở phía tây của Hán Thăng Long, nên gọi là Tây Vương Mẫu.

Bà là một nữ thần chí cao vô thượng trong thần thoại thượng cổ.

Tiên Tần - Lưỡng Hán: Kim văn thời Tây Chu đã có ghi chép về Vương Mẫu. 《Quản Tử - Khinh Trọng Kỷ》: Từ ngày xuân phân, đếm chín mươi hai ngày, gọi là hạ chí, lúa mạch chín.

Thiên tử tế ở Thái Tông, dâng lúa mạch.

Lúa mạch là khởi đầu của ngũ cốc.

Tông là khởi đầu của tộc.

Cùng tộc thì vào, khác tộc thì ở ngoài.

Đều tề tựu, đại tài, ra ngoài tế Vương Mẫu, là điều thiên tử chủ trì để tránh những điều cấm kỵ. 《Sơn Hải Kinh》: Đuôi báo, răng hổ, giỏi gầm thét, tóc rối đeo trâm. 《Mục Thiên Tử Truyện》: Tây Vương Mẫu hát cho thiên tử nghe rằng: Mây trắng trên trời, núi non tự hiện.

Đường xa vạn dặm, núi sông cách trở.

Mong ngài không chết, còn có thể trở lại.

Quách Phác chú giải: Tương là thỉnh vậy.

Tức là Tây Vương Mẫu có thể ban cho người tuổi thọ, khiến người trường sinh. 《Nhĩ Nhã》: Tây Vương Mẫu vào thời nhà Hạ đã dâng bạch ngọc quyết.

Trong các cổ tịch sấm vĩ thần học của Nho giáo Trung Quốc thời Hán, nhiều lần ghi chép Tây Vương Mẫu hiển thánh khiển sứ hạ

phàm, từng phái đệ tử là Cửu Thiên Huyền Nữ, giúp Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu.

Đầu thời Hán, có bốn năm đứa trẻ con trên đường vẽ đất chơi.

Một đứa hát rằng: Mặc váy xanh, vào cửa trời, vái Kim Mẫu, bái Mộc Công. 《Bác Vật Chí》 cũng nói: Dao Trì có cây đào, ba ngàn năm mới ra quả.

Trên trời dưới đất, tam giới trong ngoài mười phương, phàm là nữ tử đắc đạo đăng tiên, đều thuộc quyền quản hạt của Tây Vương Mẫu. 《Giả Tử Tu Chính Thiên》 thời Hán: Vua Nghiêu thân chinh đến đất Lưu Sa, phong núi Độc, phía tây gặp Vương Mẫu.

Nhận bản đồ trời đất để Thuấn Đế chỉnh trị quốc gia.

Phái hai mươi ba nữ Dao Cơ (phong làm Diệu Dụng chân nhân) hạ phàm giúp Đại Vũ trị thủy. 《Thần Dị Kinh》 nói: Núi Côn Luân có một cột đồng, cao đến tận trời, gọi là thiên trụ.

Rộng ba ngàn dặm, chu vi như được đẽo gọt.

Dưới có thạch thất, rộng trăm trượng, do tiên nhân cửu phủ cai quản.

Trên có một con chim lớn, tên là Hi Hữu, mặt hướng nam, cánh trái che Đông Vương Công, cánh phải che Vương Mẫu.

Trên lưng có một khoảng nhỏ không có lông, rộng một vạn chín ngàn dặm.

Vương Mẫu hàng năm trèo lên cánh, đến gặp Đông Vương Công.

Lưỡng Tấn - Đạo giáo: Là tổ sư của dòng chính Đạo giáo Toàn Chân đạo.

Vương Mẫu có địa vị cực cao trong Đạo giáo, trong quá trình hình thành và phát triển của Đạo giáo Việt Nam, bà luôn đóng vai trò quan

trọng.

Theo 《Tập Tiên Lục》 ghi chép: Tây Vương Mẫu tức Cửu Linh Thái Diệu Quy Sơn Kim Mẫu, còn hiệu là Thái Hư Cửu Quang Quy Đài Kim Mẫu Nguyên Quân, là do tiên thiên tây hoa chí diệu chi khí hóa sinh.

Vương Mẫu Nương Nương (danh xưng Vương Mẫu Nương Nương xuất phát từ 《Toàn Nguyên Khúc Tạp Kịch》 thời Nguyên, hoặc xưng là Dao Trì Kim Mẫu, Kim Mẫu Nguyên Quân, Tây Linh Vương Mẫu, Cửu Linh Thái Diệu Quy Sơn Kim Mẫu, Tây Trì Cực Lạc Kim Từ Thánh Mẫu, Bạch Ngọc Quy Đài Cửu Linh Thái Chân Kim Mẫu Nguyên Quân, toàn xưng là Thượng Thánh Bạch Ngọc Quy Đài Cửu Linh Thái Chân Vô Cực Thánh Mẫu Dao Trì Đại Thánh Tây Vương Mẫu Kim Mẫu Vô Thượng Thanh Linh Nguyên Quân Thống Ngự Quần Tiên Đại Thiên Tôn) là thần linh thượng cổ của Đạo giáo.

Thượng Thanh Đạo giáo hưng thịnh, tôn sùng Vương Mẫu Nương Nương làm tôn thần, liệt Vương Mẫu Nương Nương vào một trong Thất Thánh, Tây Vương Mẫu là con gái của Bàn Cổ, trong tam giới, ngoài mười phương, nữ tử đăng tiên đắc đạo đều thuộc quyền của Tây Vương Mẫu.

Bà có quyền lực vô thượng nắm giữ vũ trụ.

Nhiều nơi thờ cúng Tây Vương Mẫu, hai bên có sáu vị phu nhân, hai vị ban con, hai vị giúp sinh, hai vị chữa bệnh đậu mùa, là một vị thần minh nhân từ, chí tôn.

Phái Thượng Thanh sau khi tiếp thu tín ngưỡng Tây Vương Mẫu, đã liệt bà vào hàng đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Vương, và đảm nhiệm chức vụ truyền thụ bảo kinh yếu quyết, điều này thấy rõ trong các kinh Thượng Thanh thời Lục Triều. 《Hán Vũ Đế Nội Truyện》 ghi: Mùng bảy tháng bảy, Vương Mẫu giáng lâm. 《Chẩm Trung

Thư》: Tây Kinh Cửu Quang phu nhân, là khí của thủy âm, cai quản phương tây.

Cho nên nói Mộc Công, Kim Mẫu, là tôn thần của trời đất, luyện tinh nguyên khí, sinh dục vạn vật, điều hòa âm dương, soi sáng nhật nguyệt, không gì không do đó mà ra.

Lại ghi: Thời thượng cổ, khi Hoàng Đế thảo phạt sự bạo ngược của Xi Vưu, Xi Vưu biến hóa đa phương, hô phong hoán vũ, thổi khói phun sương, Vương Mẫu liền phái Cửu Thiên Huyền Nữ truyền cho Hoàng Đế tam cung ngũ ý, âm dương chi lược, Thái Ất độn giáp, lục nhâm bộ đẩu chi thuật, âm phù chi cơ, linh bảo ngũ phù ngũ thắng chi văn.

Chương 7

Hoàng Đế bèn khắc chế Xi Vưu ở Trung Ký.

Sau khi Ngu Thuấn lên ngôi, Vương Mẫu lại phái sứ giả ban bạch ngọc hoàn, bạch ngọc quản và địa đồ, Thuấn liền mở rộng cửu châu của Hoàng Đế thành thập nhị châu. 《Dung Thành Tập Tiên Lục》 ghi: Kim Mẫu Nguyên Quân là Cửu Linh Thái Diệu Quy Sơn Kim Mẫu vậy.

Một hiệu là Thái Linh Cửu Quang Quy Đài Kim Mẫu, một hiệu là Tây Vương Mẫu, là khí chí diệu của Tây Hoa, là cực tôn của động âm.

Xưa kia đạo khí ngưng tịch, trạm thể vô vi, sắp sửa khai mở huyền công, sinh hóa vạn vật, trước tiên dùng đông hoa chí chân chi khí, hóa sinh ra Mộc Công, Mộc Công sinh ra trên Bích Hải, tại Thương Linh chi khư, để sinh ra dương hòa chi khí, cai quản phương đông, cũng hiệu là Vương Công.

Lại dùng tây hoa chí diệu chi khí, hóa sinh ra Kim Mẫu, Kim Mẫu sinh ra ở Thần Châu Y Xuyên, tính Câu thị, sinh ra đã biết bay, chủ quản âm linh chi khí, cai quản phương tây, cũng hiệu là Vương Mẫu, đều là chất đại vô, dục thần huyền ảo ở phương tây, trong cõi mịt mờ, phân chia đại đạo thuần tinh chi khí, kết khí thành hình, cùng Đông Vương Mộc Công cai quản nhị khí, dưỡng dục trời đất, đào luyện vạn vật.

Thể nhu thuận làm gốc, là nguồn của cực âm, phối vị phương tây, nuôi dưỡng quần phẩm, trên trời dưới đất, trong tam giới ngoài mười phương, nữ tử đăng tiên đắc đạo, đều do bà cai quản.

Tây Vương Mẫu là do khí chí diệu của Tây Hoa hóa sinh, là do tiên

thiên âm khí ngưng tụ thành, là thủ lĩnh của tất cả nữ tiên, cai quản đảo tiên Côn Luân.

Thủ lĩnh của tất cả nam tiên là Đông Vương Công, do tiên thiên dương khí ngưng tụ thành, theo 《Tam Giáo Sưu Thần Đại Toàn》 quyển một giải thích: Đông Hoa là do Đế quân hóa sinh từ đông hoa chí chân chi khí, phân trị ở cực đông, ở trên Đông Hoa.

Ngài cai quản đảo tiên Bồng Lai.

Mỗi người một việc, trật tự rõ ràng. 《Liệt Tiên Toàn Truyện》: Tây Vương Mẫu do khí chí diệu của Tây Hoa hóa sinh thành, cùng Đông Vương Công phân chưởng tiên tịch của nam nữ trong tam giới ngoài mười phương, phối vị phương tây, thần cách chỉ sau Tam Thanh, giáng sinh ở Thần Châu Y Xuyên, là nữ thần được Đạo giáo sùng cao. 《Tây Du Ký》: Bàn đào do Tây Vương Mẫu trồng là tiên thụ tiên căn, đào nhỏ ba ngàn năm mới chín, người ăn vào thân thể khỏe mạnh, thành tiên đắc đạo; đào thường sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào ban ngày phi thăng, trường sinh bất lão; đào tốt nhất chín ngàn năm mới chín, người ăn vào thọ ngang trời đất, sống cùng nhật nguyệt.

Tín ngưỡng Vương Mẫu Nương Nương: 《Sơn Hải Kinh - Tây Sơn Kinh》: cai quản tai ương và ngũ tàn của trời.

Quách Phác cho rằng câu này chỉ Tây Vương Mẫu cai quản việc dự đoán tai ương, Hách Ý Hành thì cho rằng: Lệ và ngũ tàn đều là tên sao.

Gia đình thành viên: Cha mẹ: Ghi chép sớm nhất về Vương Mẫu, thấy trong thời Tiên Tần, là mẫu thần, thủy tổ nữ thần ở núi Côn Luân Khâu, không có cha mẹ.

Cát Hồng thời Đông Tấn thì cho rằng, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đều do Bàn Cổ và Thái Nguyên Thánh Mẫu sinh ra.

Xem Cát Hồng 《Nguyên Thủy Thượng Chân Chúng Tiên Ký》: Lại qua hai kiếp, bỗng sinh ra Thái Nguyên Ngọc Nữ, ... sinh ra Thiên Hoàng mười ba đầu, trị vì ba vạn sáu ngàn năm, sách ghi là Phù Tang Đại Đế Đông Vương Công, hiệu là Nguyên Dương Phụ; lại sinh Cửu Quang Huyền Nữ, hiệu là Thái Chân Tây Vương Mẫu, Tây Kinh phu nhân.

Con gái: 1.

Hệ thống dân gian: Thất tiên nữ: Truyện Thất tiên xuất hiện từ thời Hán, trên bức khắc đá Đổng Vĩnh phụng thân, Thất tiên nữ có hình tượng người mặc vũ y.

Thời Hán có nhiều bích họa vẽ người mặc vũ y vây quanh Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công.

Thất tiên nữ có lẽ là thuộc thần của Vương Mẫu, Vương Công.

Trong truyện dân gian sau này, thì Thất tiên là con gái của Vương Mẫu. 2.

Hệ thống tiểu thuyết thần ma dân gian: Long Cát công chúa: Xuất từ 《Phong Thần Diễn Nghĩa》 thời Minh. 3.

Hệ thống phái Thượng Thanh Đạo giáo: Thái Chân phu nhân: 《Thái Bình Quảng Ký》 thời Tống dẫn 《Thần Tiên Truyện》 của Cát Hồng thời Đông Tấn, phu nhân là con gái út của Vương Mẫu.

Tuổi khoảng mười sáu, mười bảy, tên Uyển, tự La Phu, sau thờ Huyền Đô Thái Chân Vương.

Có con là Tử Vi Tam Thiên Thái Thượng Phủ Ty Trực, chủ tổng quản việc sai lầm của thiên tào, tương đương với khanh tá trên đất.

Tuổi trẻ ham chơi, bỏ bê công việc, bị hữu ty tâu hặc, vì không tự mình cai quản, bị giáng chức chủ sự ở Đông Sơn, lui về bên cạnh Chân Vương, làm thầy của quỷ thần, năm trăm năm thay đổi chức vụ

một lần.

Đào Hoằng Cảnh thời Nam Triều trong 《Chân Cáo》 và 《Chân Linh Vị Nghiệp Đồ》: Hữu Anh phu nhân: A mẫu đệ thập tam nữ Vương Mị Lan tự Thân Lâm.

Tử Vi tả cung Vương phu nhân: húy Thanh Nga, tự Dũ Ý, A mẫu đệ nhị thập lục nữ dã. ①Dân gian đôi khi coi các nữ tiên của phái Thượng Thanh tương đương với Thất tiên nữ.

Lý Ngạc thời Tống trong 《Dao Trì Ký》: Hoàng Đế thường gặp đại nhạc quan, Tây Vương Mẫu đồng tượng, phái bảy nữ, mặc áo mây áo vũ, đốt hương đón chân nhân Tây Côn.

Ngọc nữ có lẽ là một trong bảy nữ, là người tu đắc đạo. 《Thiếu Thất Sơn Phòng Bút Tùng Chính Tập》 thời Minh: Tây Vương Mẫu họ Dương, một thuyết nói là họ Câu, một thuyết nói là họ Hầu, một thuyết nói là họ Yên, tên Hồi, một thuyết nói là Uyển Cấm.

Con gái thứ ba là Bích Hà Nguyên Quân, vốn ở Tây Nhạc, nay là Thánh Mẫu của Thái Sơn thần.

Con gái thứ tư tên Lâm tự Dung Chân, hiệu Nam Cực phu nhân...

Phương Dĩ Trí thời Minh trong 《Thông Nhã》: Bích Hà Nguyên Quân, là thần của Đại Nhạc.

Ở ao đá nhỏ trên Hoa Sơn, đông hạ không cạn.

Hiệu là ao rửa đầu của Ngọc nữ, người ta gán ghép là bảy con gái của Vương Mẫu, lầm là của Thái Sơn. 4.

Chức Nữ: Vốn là một tinh tú, vì sao Đế gần Bắc Cực, nên có liên quan đến Thiên Đế.

Chức Nữ vốn là cháu gái của một vị Thiên Đế nào đó, xưng là Thiên Tôn.

Sau này trong truyện dân gian, bị đổi thành con gái của Vương Mẫu. 5.

Dao Cơ: Ghi chép sớm nhất trong 《Sơn Hải Kinh》 thời Tiên Tần: Con gái của Đế, tên là Nữ Thi, hóa thành cỏ Dao, chú thích cổ đại là con gái của Viêm Đế.

Trong 《Dung Thành Tập Tiên Lục》 thời Đường, Dao Cơ từ con gái của Viêm Đế bị đổi thành con gái của Vương Mẫu. 6.

Truyện dân gian Vu Sơn: Trong truyện dân gian Vu Sơn, ngoài con gái út Dao Cơ, Vương Mẫu còn có mười hai nữ thần là con gái của Vương Mẫu: Đăng Long, Thánh Tuyền, Triêu Vân, Vọng Hà, Tùng Loan, Tập Tiên, Phi Phượng, Thúy Bình, Tụ Hạc, Tịnh Đàn, Khởi Vân, Thượng Thăng. 7.

Kỳ: 《Lịch Đại Thần Tiên Thông Giám》 thời Minh, Thanh Kỳ: Con gái thứ ba của Vương Mẫu là Thái Võ phu nhân Thanh Kỳ đến Mân Trung, mượn đất để ở. 《Quy Đài Uyển Diễm》 thời Thanh, Ngọc Chi nương tử: Ngọc Chi là con gái thứ ba của Tây Vương Mẫu, Thôi thư sinh gặp được, tặng hộp bạch ngọc.

Chương 8

Con trai: 《Lịch Đại Thần Tiên Thông Giám》 thời Minh: Mộc Công đến Phương Gia... cùng Kim Mẫu nhị khí tương hợp, sinh chín trai năm gái.

Truyện dân gian Giang Tây: Tương truyền con trai thứ chín của Tây Vương Mẫu là Huyền Tú chân nhân cưỡi hạc trắng bay đến núi Trúc Đàn, đề bốn chữ lớn "Tuyên Hữu Dĩ Tế Linh Tiên", người xưa có thơ tán rằng: Cùng Tây Vương Mẫu, có con cưỡi hạc.

Núi sâu che khuất, rừng tĩnh rêu mọc.

Lò đan bùn cũ, đàn xưa tro củi.

Đừng nói tiên tích hão huyền, Bồng Lai ở ngay trước mắt.

Phối ngẫu và anh em: Đông Vương Công: Ghi chép sớm nhất về Đông Vương Công thấy ở thời Hán.

Được xem là dương thần trong âm dương, đối ứng với âm thần Tây Vương Mẫu, và không có cha mẹ.

Cát Hồng thời Đông Tấn thì cho rằng cả Vương Công và Vương Mẫu đều do Bàn Cổ và Thái Nguyên Thánh Mẫu sinh ra.

Phiên bản này có thể xem Vương Công và Vương Mẫu là anh em và vợ chồng.

Cũng có cách nói cho rằng Chu Mục Vương là chuyển thế của Đông Vương Công.

Đạo giáo cuối thời Hán, Tây Vương Mẫu được cho là mẫu thần do tiên thiên âm khí ngưng tụ thành, chủ quản nữ tiên, cai quản núi tiên Côn Luân.

Tiên thiên dương khí ngưng tụ thành Đông Vương Công, chủ quản nam tiên, cai quản đảo tiên Bồng Lai.

Có thể xem Tây Mẫu và Đông Hoàng tương đương với quản lý nhân sự trong giới thần tiên.

Tây Vương Mẫu được ghi chép từ thời Chiến Quốc, Đông Vương Công được thấy vào thời Hán.

Dưới quan niệm âm dương khá thịnh hành lúc bấy giờ, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công được thờ cúng đối xứng.

Ghi chép về việc Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đối xứng nhau thời Đông Kinh có ba việc: 《Lịch Đại Thần Tiên Diễn Nghĩa》: Mộc Công đến Phương Gia, lấy mây tía làm dù, mây xanh làm thành, tĩnh dưỡng trong phòng mây.

Trồng nhiều thanh chi ở phố, lấy ngọc tiết để đỡ, sản lượng rất nhiều, lấy làm nhị.

Cùng Kim Mẫu nhị khí tương hợp, sinh chín trai năm gái.

Dần dần thu nhận nam nữ có duyên, ghi vào danh sách tiên quan tiên lại, mỗi người có chức vụ riêng.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công gặp nhau, thấy trong 《Động Minh Ký》 của Quách Hiến và 《Thần Dị Kinh》 của Ngụy Thác Đông Phương Sóc.

Phục Ngu thời Linh Đế từng dẫn văn tự liên quan trong 《Thần Dị Kinh》, nên Hồ Ứng Lân nói: người Hán mạo danh Đông Phương Sóc viết 《Thần Dị Kinh》. 《Động Minh Ký》: Xưa Vương Mẫu cưỡi linh liễn, đến thăm Đông Vương Công, thả con ngựa này ở ruộng Chi, Đông Vương Công tức giận, vứt con ngựa này ở bờ Thanh Tân Thiên.

Việc Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là hai vị thần âm dương, thấy trong 《Ngô Việt Xuân Thu》 của Triệu Diệp thời trung

kỳ Đông Kinh. 《Sử Ký》 nói Việt Vương Câu Tiễn dựa vào thất thuật để phục quốc, nội dung cụ thể không rõ, nhưng trong 《Ngô Việt Xuân Thu - Câu Tiễn Âm Mưu Ngoại Truyện》 thì nói thuật thứ nhất của ông -- tôn thờ trời đất quỷ thần để cầu phúc, tức là lập đông giao để tế dương, gọi là Đông Hoàng Công; lập tây giao để tế âm, gọi là Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đều có hình tượng của vua chúa, nghiễm nhiên là thần hộ mệnh cho sự trường thọ và phú quý.

Kỷ niệm năm Nguyên Hưng thứ sáu của Hán (công nguyên 105), minh văn trên gương thần thú người hầu hình tròn có viết: Năm Nguyên Hưng đầu tiên, ngày Bính Ngọ tháng năm, trời đại xá, Quảng Hán làm gương Thượng Phương, luyện ba thương chu không □, đời truyền quang minh, trường lạc vị ương, phú xương, nghi hầu vương, sư mệnh trường sinh như đá, vị đến tam công, thọ như Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, tiên nhân tử lập chí công hầu.

Trong 《Tây Du Ký》 của Ngô Thừa Ân, bài thơ khi Đông Hoa Đại Đế Quân xuất hiện có ý nghĩa ám chỉ: Vạn đạo hà quang hiện đầy trời, mây màu bay lượn ánh sáng không dứt.

Phượng đỏ ngậm hoa càng thêm tươi, loan xanh bay múa tiếng kêu kiều diễm.

Phúc như Đông Hải, thọ như Nam Sơn, dung mạo như trẻ con, thân thể khỏe mạnh.

Trong động ẩn chứa đan bất lão, bên hông đeo triện trường sinh cùng nhật nguyệt.

Nhiều lần giáng xuống nhân gian điềm lành, trên đời mấy phen tiêu trừ ách nguyện.

Vũ Đế từng tuyên bố ban thêm tuổi thọ, Dao Trì mỗi lần đều dự yến Bàn Đào.

Giáo hóa chúng tăng thoát khỏi duyên trần, chỉ lối đại đạo sáng như điện.

Cũng từng vượt biển chúc thiên thu, thường đến Linh Sơn tham kiến Phật diện.

Thánh hiệu Đông Hoa Đại Đế Quân, là thần tiên quyến thuộc hàng đầu trong mây khói.

Phong tục liên quan: ①Bàn Đào hội: Thời Minh Thanh, địa vị của Vương Mẫu Nương Nương trong lòng thiện nam tín nữ dân gian Trung Quốc vô cùng cao, ảnh hưởng lan rộng khắp cả nước.

Trúc chi từ 《Đô Môn Tạp Vịnh》 của Bắc Kinh thời Thanh có một bài 《Bàn Đào Cung》 viết: Mùng ba tháng ba xuân đang độ, trong Bàn Đào cung xem đốt hương; bên bờ duyên hà gió bụi, mười trượng hồng trần quét đất bay.

Bàn Đào cung ở Bắc Kinh vốn tên là Thái Bình cung, ở trong Đông Tiện Môn, trong cung thờ chính là Vương Mẫu Nương Nương, hàng năm vào ngày mùng ba tháng ba âm lịch có hội Bàn Đào nổi tiếng, lúc đó trăm trò diễn ra, vô cùng náo nhiệt.

Đạo quán Vương Mẫu Trì ở Thái Sơn cũng như vậy, bia 《Hợp Sơn Hội Bi》 được khắc bởi hơn 240 hương khách vào năm Đạo Quang thứ hai mươi tư của nhà Thanh (1844) (hiện còn trong sân Vương Mẫu Trì) ghi: Làng Thạch Bi phía đông thành Thái Ấp có hội tế Thái Sơn, do đó mà tụ tập, ăn uống hòa hợp, đức hạnh vẹn toàn, đều được thần che chở, không có gì thiếu sót. ...

Người trong hội sợ rằng thời gian trôi qua, sau này việc thiện có thể không được kế thừa, nên vào năm Đạo Quang thứ mười lăm đã

treo biển trên Vương Mẫu, ... nay lại lập bia để ghi nhớ, để hội này mãi mãi được thấy.

Đồng bào Hồng Kông, Đài Loan cũng không ngừng quyên góp tu sửa Vương Mẫu Trì ở Thái Sơn, trang điểm kim thân hoặc khắc bia tặng biển.

Vương Mẫu Nương Nương sở dĩ được dân gian Trung Quốc tín ngưỡng sùng bái như vậy, vì bà có thuốc bất tử, có thể khiến người trường sinh bất lão.

Vương Mẫu Nương Nương có thể khiến người trường sinh bất tử từ rất sớm, theo 《Mục Thiên Tử Truyện》 ghi lại, Vương Mẫu từng hát cho Chu thiên tử rằng mong ngài không chết; 《Hoài Nam Tử》 nói: Nghệ xin thuốc bất tử từ Vương Mẫu.

Trong 《Hán Vũ Cố Sự》 và 《Hán Vũ Đế Nội Truyện》 được viết vào thời Hán Tấn, đã chỉ rõ thuốc bất tử là tiên đào (bàn đào).

Đào này lớn như trứng vịt, hình tròn màu xanh, vị đào ngọt ngon, ăn vào miệng có dư vị, ba ngàn năm mới ra quả, trồng ở hạ giới đất cằn cỗi thì không mọc.

Tiên đào này vì có liên quan đến Tây Vương Mẫu, nên có người gọi là Vương Mẫu đào, như trong 《Lạc Dương Già Lam Ký》 quyển một của Dương Huyễn Chi ghi: (Trong vườn Hoa Lâm) có tiên nhân đào, màu đỏ, trong ngoài đều trong suốt, gặp sương thì chín.

Cũng xuất phát từ núi Côn Luân.

Một thuyết nói là Vương Mẫu đào.

Giả Tư Hiệp trong 《Tề Dân Yếu Thuật》 quyển mười nói: Tiên ngọc đào, ăn vào trường sinh bất tử.

Ngoài ra, dân gian Trung Quốc không chỉ cho rằng Vương Mẫu Nương Nương nắm giữ thuốc bất tử, mà còn ban phúc, ban con, hóa

giải nguy hiểm tiêu trừ tai ương.

Như trong 《Tiêu Thị Dịch Lâm》 quyển một của Tiêu Diên Thọ thời Hán ghi: Làm sứ giả cho vua Nghiêu, phía tây gặp Vương Mẫu.

Chương 9

Bái xin trăm phúc, ban cho con hiền.

Dẫn thuyền kéo dây, tuy không có gì lo lắng.

Vương Mẫu khéo cầu đảo, tai họa không thành.

Cũng có thuyết cho rằng Tây Vương Mẫu cũng nắm giữ các loại ôn dịch, sau này dần dần chuyển thành thần chức của Thái Sơn Phủ Quân. ②Miếu hội: Miếu hội Tây Vương Mẫu (Thái Chân Vương Mẫu) bắt đầu từ năm Khai Bảo đầu tiên của nhà Tống (năm 968 công nguyên) vào ngày hai mươi tháng ba âm lịch, đã truyền thừa được 1043 kỳ.

Lễ hội được hình thành từ lễ khánh thành trùng tu Vương Mẫu cung thời Tống, là một hình thức văn hóa dân gian với chủ đề là công tế, dân tế Vương Mẫu và các hoạt động giải trí do quần chúng tham gia, bao gồm các yếu tố lịch sử, tôn giáo, dân gian, lễ nghi, lễ hội và công nghệ, kỹ năng, thương mại, ẩm thực, văn nghệ trưng bày, triển lãm, có đặc sắc địa phương rõ rệt.

Mỗi khi có miếu hội, cư dân trong thành phố Kính Xuyên đều kéo nhau ra đường, nông dân ở nông thôn thành từng đoàn kéo đến huyện thành; khách thương và tín đồ của Vương Mẫu từ các tỉnh Hà Nam, Sơn Tây, Thiểm Tây, Cam Túc, Ninh Hạ đều nghe danh đến tham gia hội.

Ngày hôm đó, trên dưới núi Hồi người đông như biển, vô cùng hùng vĩ, lúc đông nhất lên tới hơn mười vạn người.

Gần 20 năm nay, mỗi kỳ miếu hội Vương Mẫu đều có các nhà nghiên cứu dân gian các nước đến khảo sát, sưu tầm, người Hoa ở hải ngoại, đặc biệt là đồng bào Đài Loan tổ chức các đoàn triều thánh

Vương Mẫu với quy mô lớn đến triều thánh.

Các hoạt động trong lễ hội chủ yếu có lấy nước, pháp hội, thả đèn sông, diễn Tần Khang, hát tiểu khúc, múa thần tiên cũng như trưng bày, bán các sản phẩm cắt giấy, thêu thùa, đồ ăn vặt, v.v.

Năm 2009, tín ngưỡng miếu hội Vương Mẫu đã trải qua ngàn năm không suy tàn đã được đưa vào danh lục di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia.

Thờ phụng: Thái Chân Tây Vương Mẫu.

Trong《Hán Vũ Đế Nội Truyện》có chuyện Vương Mẫu Nương Nương ban bàn đào ba ngàn năm mới kết quả, vì vậy, câu chuyện Vương Mẫu Nương Nương mở hội Bàn Đào đã ăn sâu vào lòng người.

Đạo giáo và dân gian Trung Quốc luôn coi Vương Mẫu Nương Nương là biểu tượng của sự trường thọ, lấy Vương Mẫu Nương Nương làm chủ thần của đàn tràng kim lục diên thọ, là tổ sư của dòng chính Toàn Chân đạo trong Đạo giáo thiên hạ.

Mỗi khi đến ngày thần đản của Vương Mẫu Nương Nương, một là mùng ba tháng ba, một là mười tám tháng bảy, các đạo đồ, đặc biệt là nữ tín đồ thường tập trung tại đạo quán, lập đàn tràng chúc thọ Vương Mẫu Nương Nương, đồng thời cầu mong sức khỏe, trường thọ.

Thời nhà Đường, quan niệm trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, địa vị của phụ nữ trong thời đại đó thấp hèn, nhiều quan lại không lo quốc chính, thường chìm đắm trong tửu sắc không thể tự thoát ra.

Thái Bạch Kim Tinh bèn thụ mệnh, tìm kiếm tài nữ ở nhân gian, ban đầu chỉ để người đời lúc đó hiểu một đạo lý: để những người đàn ông bắt nạt phụ nữ biết rằng: tình mẫu tử khiến phụ nữ thích giúp đỡ

đàn ông, trong số nữ tử cũng có người văn võ song toàn.

Nhưng chính vì một số người ở nhân gian, có những pháp thuật thiên lệch, khiến địa vị nam nữ nảy sinh sự bất bình đẳng nghiêm trọng, nên thời Đường đã xuất hiện một Võ Tắc Thiên.

Cũng để làm rõ sự tôn trọng lẫn nhau, những người trong lòng chỉ có bản thân, sẽ không bao giờ hiểu được nguyên lý của gương phản quang.

Gương phẳng có thể soi ra vẻ đẹp và xấu của con người, gương phản quang có thể phản xạ ánh sáng chiếu vào cho đối phương.

Lòng người khác nhau nên pháp cũng khác nhau, kết quả của việc hoán vị tư duy cũng khác nhau, trừ phi tự mình trải qua, trừ phi bản chất giống nhau.

Nếu không sẽ không hiểu được đối phương, càng không thể hòa hợp chung sống.

Vương Mẫu Nương Nương chủ quản việc hôn nhân và sinh con đẻ cái ở nhân gian.

Thừa mệnh trời, chuyên trách trừng phạt những kẻ gieo rắc ôn dịch tai nạn, thưởng thiện phạt ác.

Truyền thuyết: ①《Ngưu Lang Chức Nữ》: Ngưu Lang, Chức Nữ, vốn là tiên trên trời và phàm nhân ở trần gian, mỗi người một nơi.

Chức Nữ lén xuống trần gian chơi, bị Ngưu Lang hiền lành, cần cù cảm động, hai người thành vợ chồng, viết nên một câu chuyện tình yêu đẹp như cổ tích.

Khi Vương Mẫu Nương Nương biết chuyện, vì Chức Nữ đã vi phạm luật trời: cấm tiên nữ tự ý kết hôn với phàm nhân.

Trên đường thiên binh thiên tướng áp giải Chức Nữ về trời, Ngưu

Lang đuổi theo không rời, mắt thấy sắp đuổi kịp.

Vương Mẫu Nương Nương trong lúc cấp bách, để bảo vệ sự tôn nghiêm của thiên điều, đã rút cây trâm thần trên đầu, vạch một đường trên không, liền tạo ra một dải Thiên Hà vô biên, chia cắt Chức Nữ và Ngưu Lang.

Sau này, tình cảm của hai người bền như vàng đá, đã cảm động Vương Mẫu Nương Nương, khiến bà động lòng trắc ẩn, bèn ngoài vòng pháp luật ban ân, hạ chỉ cho hai người mỗi năm vào ngày mùng bảy tháng bảy (một ngày trên trời bằng mười năm dưới đất), gặp nhau một lần trên cầu Ô Thước.

Tình người ngoài vòng pháp lý này đã cho một đôi tình nhân gian truân một hy vọng, cũng cho nhân loại ở trần gian một chút khao khát và động lực theo đuổi tình yêu đẹp đẽ. ②《Tây Du Ký》: Uy lực của tiên đào của Vương Mẫu Nương Nương còn lớn hơn: ba ngàn năm mới chín, người ăn vào thành tiên thành đạo; sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào trường sinh bất lão; chín ngàn năm mới chín, người ăn vào thọ ngang trời đất, sống cùng nhật nguyệt.

Vương Mẫu Nương Nương tổ chức hội Bàn Đào thịnh soạn, mời các vị thần tiên đến dự hội.

Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không từ miệng tiên nữ chỉ nghe được tiền lệ của hội đào lần trước, danh sách cũ không có tên Tôn Ngộ Không, trong cơn tức giận, coi thiên điều như trò đùa, đại náo hội Bàn Đào, làm cho bữa tiệc thịnh soạn mà Vương Mẫu Nương Nương đã dày công sắp đặt trở nên hỗn loạn.

Điều này đã làm kinh động chủ nhân của thiên đình là Ngọc Hoàng, khiến thiên binh thiên tướng phải hạ phàm, cùng Tôn Ngộ Không đại chiến một trận. ③Núi Hồi Kính Xuyên: Từ các ghi chép trong cổ thư như《Sử Ký》,《Hán Thư》, có thể thấy rằng vào thời

Tần Hán, ở khu vực thượng nguồn ba con sông Kính, Vị, Lạc ở phía tây Trung Quốc, có một loạt các địa danh và công trình kiến trúc liên quan đến chữ "Hồi" như Hồi Thành, Hồi Trung Cung, Hồi Trung Đạo. 《Sử Ký - Tần Thủy Hoàng Bản Kỷ》 ghi: Năm thứ hai mươi bảy, Thủy Hoàng tuần du Lũng Tây, Bắc Địa, ra khỏi Kê Đầu Sơn, trở về Trung.

Kê Đầu Sơn chính là núi Không Động ở Bình Lương ngày nay, Kính Xuyên xưa gọi là Hồi Trung, núi của Vương Mẫu Cung được đặt tên là núi Hồi Trung, gọi tắt là núi Hồi.

Nơi Tần Thủy Hoàng đi qua là Hồi Trung, hẳn là chỉ khu vực Kính Xuyên.

Đoạn Thành Thức thời Đường trong 《Dậu Dương Tạp Trở - Nặc Ký Thượng》 viết: Tây Vương Mẫu họ Dương, húy Hồi, cai quản góc tây bắc của Côn Luân.

Sự phản ánh của câu nói này trong địa danh, có thể giải thích tại sao Kính Xuyên được gọi là Hồi Trung, và núi cũng được gọi là núi Hồi.

Trong 《Sử Ký - Triệu Thế Gia》 ghi lại nơi Mục Vương sai Tạo Phụ đi xe, tuần du phía tây, gặp Tây Vương Mẫu, vui đến quên về, hẳn cũng là núi Hồi ở Kính Xuyên.

Theo thống kê của 《Hán Vũ Đế Niên Phổ》, Hán Vũ Đế từ 45 tuổi đến 67 tuổi trong 22 năm, đã 11 lần đến Kính Xuyên, mục đích là để gặp Tây Vương Mẫu.

Thi nhân Hồ Tằng thời Đường trong bài thơ 《Hồi Trung》 viết: Vũ Hoàng không có đường đến Côn Khâu, chim xanh lặn về phía tây, cây Lũng vào thu.

Muốn hướng về cung điện ngày xưa, mấy lần phiền long giá đến

Kính Châu.

Bài thơ không chỉ chỉ rõ Hồi Trung và Kính Châu là một nơi, mà còn nói lên sự thật lịch sử Hán Vũ Đế đến núi Hồi ở Kính Xuyên bái kiến Vương Mẫu.

Có thể thấy, muộn nhất là vào thời Đường, núi Hồi Trung ở Kính Xuyên đã trở thành thánh địa của Tây Vương Mẫu được cả nước công nhận.

Các thi nhân thời Đường như Thẩm Thuyên Kỳ, Lư Chiếu Lân, Trần Tử Lương, Lý Bạch, Lý Hạ và thi nhân thời Tống Lục Du, kịch tác gia thời Minh Thang Hiển Tổ đều lấy tên 《Thượng Chi Hồi》, bài thứ tư trong mười tám khúc não ca của 《Nhạc Phủ Thi Tập》 làm đề tài, viết không ít tác phẩm thơ ca, đều đề cập đến Hồi Trung.

Đương nhiên, nổi tiếng nhất là bài thơ 《Dao Trì》 của thi nhân Lý Thương Ẩn thời Đường viết khi ông du lịch đến Dao Trì trên núi Hồi ở Kính Xuyên sau khi thi trượt vào năm Khai Thành thứ ba: Dao Trì A Mẫu mở cửa sổ, tiếng ca hoàng trúc làm đất trời bi ai.

Tám con tuấn mã ngày đi ba vạn dặm, Mục Vương sao không trở lại?

Những điều này đủ để chứng minh rằng người thời Đường đã công nhận núi Hồi ở Kính Xuyên là nơi phát tích của Tây Vương Mẫu.

Ngoài ra, Nguyễn Tịch, Đào Uyên Minh, Đỗ Phủ, Hàn Dũ, Bạch Cư Dị, Lưu Vũ Tích đều có những câu thơ vịnh Tây Vương Mẫu.

Đến thời Thanh, Đàm Tự Đồng đến Kính Xuyên, đã để lại câu thơ: Vi phóng Dao Trì ca vũ địa, phiêu linh hoàng trúc bất kham thính.

Năm 1942, nguyên lão Quốc Dân Đảng Vu Hữu Nhậm đến Kính Xuyên, đã viết một đôi câu đối cho Vương Mẫu Cung: Nghìn năm khí

tiếp Văn Tôn giá, vạn dặm mây mở Vương Mẫu Cung.

Chương 10

Thơ từ: Giá Ngã Bát Cảnh Dư -- Câu Hồi.

Giá ngã bát cảnh dư, hốt nhiên nhập ngọc thanh.

Long quần phất tiêu thượng, hổ bái nhiếp chu binh.

Tiêu dao huyền tân tế, vạn lưu vô tạm đình.

Ai thử khứ lưu hội, kiếp tẫn thiên địa khuynh.

Đương tầm vô trung cảnh, bất tử diệc bất sinh.

Thể bị tự nhiên đạo, tịch hoan hợp thái minh.

Nam nhạc nghĩ trinh cán, ngọc anh diệu dĩnh tinh.

Hữu nhậm mỹ kỳ sự, hư tâm tự thụ linh.

Gia hội hàng hà khúc, tương dữ nhạc vị ương.

Thế giới Hồng Hoang.

Trên một tòa tiên đảo, một nam tử ngũ quan tuấn mỹ, vẻ mặt đầy chính khí đang đứng ngẩn ngơ.

Trong bàn tay thon dài của hắn nắm chặt một mảnh ngọc phiến trong suốt.

Nhìn từ xa, thanh niên này phong tư kỳ tú, thần vận siêu phàm, mang lại cho người ta cảm giác cao quý thanh hoa.

Thế nhưng, trong đôi mắt vàng óng (kim đồng) vốn chung linh tú của thiên địa, không chút tạp chất kia, lại tràn đầy vẻ mờ mịt.

Hắn nhớ mang máng, hình như mình đang leo lên một ngọn núi cao.

Khi vừa lên đến đỉnh núi, đột nhiên trời quang vạn dặm lại vang

lên một tiếng sấm sét đinh tai nhức óc.

Sau đó... hắn lại xuất hiện ở nơi này!

Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trên tiên đảo này, mỗi một ngọn núi hòn đá, mỗi một ngọn cỏ cành cây đều linh quang tứ xạ, thần vận phi động.

Phía xa tiên vụ lượn lờ, thần quang thoắt hiện, cứ như đang ở trong mộng vậy...

Ta là ai?

Đây là đâu?

Ta phải làm gì?

Sự mê mang trong mắt thanh niên càng lúc càng nồng đậm.

Nhưng đúng lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ vang.

Sức mạnh bàng bạc trong nháy mắt quét ngang toàn bộ tiên đảo, khiến thân thể nam tử không khỏi lảo đảo một cái. "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân, Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn, Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng độn, Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân, Huyền môn đô lĩnh tú, nhất khí hóa Hồng Quân.

Ngô nãi Hồng Quân, hôm nay thành Thánh.

Ba ngàn năm sau, tại Tam Thập Tam Ngoại Thiên, trong Tử Tiêu Cung, khai giảng Đại Đạo, phàm là người hữu duyên, đều có thể đến nghe!" Thoại âm rơi xuống, vẻ mê mang trong mắt nam tử dần dần biến mất, thay vào đó là một tia chấn kinh.

Hồng Quân thành Thánh?

Tử Tiêu Cung giảng đạo?

Đây là... thế giới Hồng Hoang! "Ông!" Trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng ong ong, một cỗ ký ức vừa quen thuộc vừa xa lạ ùa về.

Bồng Lai Tiên Đảo...

Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến...

Đông Vương Công! "Hít..." Nam tử không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Cũng không biết là may mắn hay xui xẻo, một thanh niên tứ hảo thế kỷ 21, leo cái núi cũng bị sét đánh, xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, trở thành 'Đông Vương Công' do Tiên Thiên Chí Dương Chi Khí hóa thành.

Sau cơn chấn kinh, trên mặt hắn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Thân là một fan cuồng Hồng Hoang, đối với chuyện xuyên việt này, hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Sơ lược lại ký ức trong đầu, đột nhiên, thần sắc hắn căng thẳng!

Hắn phát hiện, mảnh ngọc vỡ đang nắm trong tay, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến...

Ồ, hiện tại phải gọi là Đông Vương Công.

Trái tim Đông Vương Công trong nháy mắt treo lên tận cổ họng.

Bởi vì một vấn đề thập phần quan trọng, quan trọng đến mức liên quan đến tính mạng, đang bày ra trước mắt.

Nếu ký ức không sai, sở dĩ Đông Vương Công trở thành vị khách đầu tiên trong Tử Tiêu Cung vẫn lạc sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, chính là vì mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến này.

Theo quỹ tích nguyên bản, khi Đông Vương Công tìm được Bồng Lai Tiên Đảo, luyện hóa Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến xong, liền dẫn tới sự chú ý của Hồng Quân.

Tuy rằng ngại vì Thiên Đạo ràng buộc, Hồng Quân không thể chủ động ra tay, nhưng lão lại phong Đông Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ (người đứng đầu nam tiên), khiến cho ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung người người không phục.

Đặc biệt là Đế Tuấn - kẻ ôm chí lớn muốn trở thành Thiên Địa Chi Chủ cực lực địch thị.

Về sau, Yêu Tộc đại cử vây công Bồng Lai Tiên Đảo, mới dẫn đến việc Đông Vương Công vẫn lạc.

Tất cả mọi chuyện, chỉ vì năm đó trong trận chiến Thần Ma, Hồng Quân đoạt được Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể, mới nảy sinh sát tâm đối với Đông Vương Công - kẻ đã luyện hóa tàn phiến.

Hiện giờ, đã trở thành Đông Vương Công, như vậy mọi chuyện tự nhiên không thể phát triển theo quỹ tích cũ nữa.

Chương 11

Vấn đề là, Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến này, rốt cuộc nên luyện hóa hay không luyện hóa?

Nếu luyện hóa, Hồng Quân nhất định sẽ chú ý, liệu có đi vào vết xe đổ lịch sử hay không, hắn cũng không nắm chắc.

Nếu không luyện hóa, vậy mảnh tàn phiến này nên xử lý thế nào cho tốt?

Giấu đi?

Hiển nhiên là không thông.

Hồng Hoang tuy lớn, nhưng nếu Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, nhất định có thể phát hiện Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến đang giấu trên người hắn.

Khi đó, chẳng phải là làm áo cưới (công cốc) cho Hồng Quân sao?

Đông Vương Công nhíu mày chặt chẽ, lâm vào trầm tư.

Mảnh tàn phiến trong tay giống như củ khoai lang nóng bỏng tay, mặc kệ xử lý thế nào dường như đều có rủi ro. "Tổng không thể ném đi chứ?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Cũng chỉ có ném củ khoai nóng này đi, kiếp nạn sau này mới có thể triệt để biến mất.

Chỉ cần không tác oai tác quái trong Hồng Hoang, như vậy, giống như Trấn Nguyên Tử, tiêu dao làm một cái khoái hoạt thần tiên, hắn là không có vấn đề gì.

Nhưng ý niệm này chỉ vừa lóe lên một cái liền bị Đông Vương Công triệt để bóp chết.

Thân là một phàm nhân xuyên việt từ hậu thế, hắn có khát vọng vô tận đối với thực lực.

Làm một thần tiên vui vẻ tuy tốt, nhưng đó tuyệt đối không phải nhân sinh hắn muốn.

Khuất phục dưới trướng Hồng Quân, chỉ có thể nghe Hồng Quân truyền hạ đạo pháp tu luyện, nhưng dù tu luyện đến cực hạn, cũng vẫn không cách nào chứng đắc Thánh Nhân chi vị thiên định kia.

Nhân sinh như vậy, thì có ý nghĩa gì?

Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến tuy là củ khoai nóng, nhưng trong đó lại chứa đựng Tam Thiên Đại Đạo.

Trong mảnh tàn phiến này, chỉ cần có một con đường, như vậy, đừng nói là Thánh Nhân, cho dù là Đại Đạo, cũng có hi vọng tu thành.

Khi đó, hắn chính là tồn tại mạnh nhất trong thiên địa Hồng Hoang.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt Đông Vương Công lóe lên một tia sáng, lông mày đang nhíu chặt cũng giãn ra, trên khuôn mặt lãnh tuấn lộ ra một nụ cười: "Chết thì thôi, nếu không chết thì vạn vạn năm trường tồn.

Lần này, ta cũng muốn thử xem, Hồng Quân thân bị Thiên Đạo ràng buộc, rốt cuộc có thủ đoạn gì đối phó ta." Thoại âm vừa dứt... [Đinh!

Hệ Thống Vòng Quay May Mắn (Hạnh Vận Đại Chuyển Bàn) đã khóa định Túc chủ, có mở ra hay không?] Di!

Trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói máy móc lạnh lùng, lại làm cho Đông Vương Công thần sắc vui vẻ.

Là người xuyên việt, hắn tự nhiên biết Hệ thống là thứ gì. "Không

ngờ, thật sự có loại tồn tại nghịch thiên này." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Hắn lập tức mặc niệm trong lòng: "Mở ra!" Có Hệ thống tồn tại, có thể nói là như hổ mọc thêm cánh, trong lòng hắn đối với việc chống đỡ thủ đoạn của Hồng Quân sau này lại càng thêm một phần tự tin. [Đinh!

Túc chủ lần đầu tiên sử dụng Hệ thống, thưởng Gói quà lớn tân thủ một cái, có sử dụng hay không?

Xin lựa chọn.] Đông Vương Công tự nhiên không có lý do từ chối: "Sử dụng!" [Đinh!

Gói quà lớn tân thủ mở ra, thưởng một cơ hội rút thưởng Vòng quay Bạch Kim.] Tiếng Hệ thống vừa dứt, trong thần hải của Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện một cái vòng quay khổng lồ trắng như ngọc, thông thể phát sáng.

Một cây kim chỉ nam thật dài màu vàng kim đang lắc lư trên vòng quay.

Trong vòng quay kia lại là một mảng xám xịt, dù cho với tu vi của Đông Vương Công cũng không cách nào nhìn rõ bên trong rốt cuộc có phần thưởng gì.

Bất quá, càng như vậy, lại càng hiển lộ ra vẻ thần bí.

Tính hiếu kỳ của Đông Vương Công liền bị gợi lên. "Quay cho ta!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng trong lòng, kim chỉ nam trên vòng quay bắt đầu xoay tròn phi tốc.

Tả ba vòng, hữu ba vòng, xuôi ba vòng, ngược ba vòng.

Cây kim kia xoay đủ mười hai vòng mới chậm rãi dừng lại... [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc 1000 điểm Năng lượng Hồng Mông.] "Năng lượng Hồng Mông?

Là cái gì??" Đông Vương Công vẻ mặt ngơ ngác. [Đinh!

Túc chủ, Năng lượng Hồng Mông là năng lượng thuần túy nhất trong phương thiên địa này, so với Thiên Đạo Công Đức còn tinh thuần hơn.] "Hít!" Đông Vương Công không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

So với Công Đức còn tinh thuần hơn?

Phải biết rằng, trong phương thiên địa này, người người đều vì Công Đức mà si cuồng.

Công Đức còn trân quý hơn cả tiên linh chi khí đầy trời kia, chư thiên chúng sinh đều có thể dùng Công Đức để đề thăng tu vi, tốc độ tu luyện nhanh như ngựa trắng lướt qua khe cửa (bạch câu quá khích), nhanh hơn hấp thu tiên linh chi khí không biết bao nhiêu lần.

Trừ cái đó ra, còn có thể tế luyện linh bảo, trận pháp, vân vân.

Trong hậu thế, Nữ Oa, Tam Thanh bọn người chính là dựa vào Công Đức mới trở thành Thánh Nhân.

Hệ thống thế mà lại nói Năng lượng Hồng Mông so với Công Đức còn tinh thuần hơn, bảo hắn làm sao không kinh dị.

Bất quá...

Trong lòng Đông Vương Công không khỏi có chút nghi vấn, lập tức hỏi Hệ thống: "Công Đức tuy tốt, nhưng cũng tồn tại tệ đoan.

Năng lượng Hồng Mông, liệu có giống như Công Đức hay không?" Công Đức tuy rằng có thể nhanh chóng đề thăng tu vi người sử dụng, nhưng lại tồn tại một cái tệ đoan cực lớn: sau khi dùng Công Đức đề thăng tu vi, liền sẽ chịu Thiên Đạo ràng buộc, thủy chung khó

mà tránh thoát.

Nếu Năng lượng Hồng Mông cũng giống như Công Đức, hắn thà rằng khổ tu cũng không nguyện chịu Thiên Đạo trói buộc.

Chương 12

[Đinh!

Xin Túc chủ yên tâm, bản Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm.

Năng lượng Hồng Mông hoàn toàn sẽ không có tác dụng phụ.] Nghe Hệ thống nói thế, Đông Vương Công mới yên tâm. 1000 điểm Năng lượng Hồng Mông, con số này đặt trong đại thế giới Hồng Hoang, không khỏi cảm giác có chút ít. "Không biết chút Năng lượng Hồng Mông này có thể giúp ta đột phá Đại La Kim Tiên hay không." Đông Vương Công thầm nghĩ, lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu chậm rãi hấp thu.

Khi bước vào Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nửa bước tiến vào Đại La Kim Tiên.

Nhưng dù là thế, hắn bị kẹt ở cảnh giới Thái Ất đỉnh phong cũng đã hơn ngàn năm.

Bất luận là ai, từ Thái Ất Kim Tiên lên Đại La Kim Tiên đều là một đạo bình cảnh vô cùng to lớn.

Thế giới Hồng Hoang to lớn nhường này, số người đạt tới Đại La cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đủ thấy đạt tới Đại La Kim Tiên gian nan đến mức nào.

Trong quỹ tích bình thường của Hồng Hoang, nếu Đông Vương Công không có cơ duyên Bồng Lai, muốn đột phá Đại La Kim Tiên, không biết phải đợi bao nhiêu vạn năm nữa. (Tu luyện cảnh giới từ thấp đến cao lần lượt là: Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, và cảnh giới chí

cao vô thượng 'Thánh Nhân'.

Mỗi cảnh giới lại chia làm bốn cấp: Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ, Đỉnh phong.) Năng lượng Hồng Mông vừa mới nhập vào nguyên thần, thân thể Đông Vương Công mãnh liệt chấn động, hắn phát hiện trong mỗi một điểm Năng lượng Hồng Mông ấy đều ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Chỉ trong nháy mắt, giống như tiến vào hải dương năng lượng, nguyên thần khô hạn đã lâu liền điên cuồng hấp thu.

Tu vi của hắn cũng nhanh chóng tăng vọt. "Cho ta bạo!!!" Tu vi của người khác, khi Hồng Quân chưa truyền đạo pháp, đều là dậm chân tại chỗ hoặc tăng tiến từng chút một.

Còn tu vi của hắn... thì đang bạo nổ!

Ông...

Thiên địa linh khí mãnh nhiên phát ra một tiếng ong ong, từng tia tử hà tiên quang dần dần xuất hiện trên thân thể Đông Vương Công.

Thân thể vốn ngưng thực của hắn lại trở nên có chút phiếu miểu. "Bạo!" Đông Vương Công lại khẽ quát một tiếng.

Thanh âm chưa dứt, thân thể Đông Vương Công đốn thì kim quang sạ hiện, giống như tránh thoát gông xiềng ngàn vạn năm.

Trong nguyên thần, cánh cửa lao cố kia ầm ầm mở ra.

Tam hoa sồ hình đã hiện...

Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, chính là tượng bước vào Đại La Kim Tiên.

Đông Vương Công nhẹ nhàng mở đôi mắt thâm sâu như tinh hà, ngẩng đầu nhìn tam hoa mơ hồ trên đỉnh đầu. "Không đủ... không đủ, cho ta khai!" Miệng khẽ quát, tay lại nhiếp nhập một đoàn Năng lượng

Hồng Mông vào trong nguyên thần.

Giống như nước lũ, năng lượng trong nháy mắt dũng nhập vào tam hoa mơ hồ kia.

Tam hoa sồ hình như những con hung thú đói khát, tham lam thôn phệ nguồn năng lượng sung phái.

Đỉnh thượng tam hoa ngưng thực lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một năm.

Hai năm.

Mười năm.

Ông...

Trên Bồng Lai Tiên Đảo lại có một trận rung động ong ong.

Tam hoa trên đỉnh đầu Đông Vương Công đã triệt để ngưng thực, đóa hoa thứ nhất cũng lặng lẽ nở rộ.

Nhất phẩm.

Tam phẩm.

Ngũ phẩm.

Thất phẩm.

Cửu phẩm.

Theo lý mà nói, hoa khai cửu phẩm (nở 9 phẩm) liền viên mãn.

Trong phương thiên địa này, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ mới có thể khai xuất cửu phẩm tam hoa.

Nhưng nhìn Đông Vương Công lúc này, sau khi hoa khai cửu phẩm lại hoàn toàn không có ý tứ dừng lại...

Thập phẩm!

Thập nhất phẩm!!

Thập nhị phẩm!!! "Oanh!" Khi đóa hoa thứ nhất nở đến mười hai phẩm, thần quang sậu nhiên đại phát, Bồng Lai Tiên Đảo sơn hà chấn động!

Ngay cả bản thân Đông Vương Công giờ phút này cũng có chút kinh ngạc, hoa khai thập nhị phẩm, chỉ sợ trong phương thiên địa này hắn là đệ nhất nhân.

Đóa hoa thứ nhất khai viên mãn, đóa hoa thứ hai cũng nhanh chóng nở rộ.

Nhất phẩm...

Ngũ phẩm...

Chương 13

Cửu phẩm...

Thập phẩm...

Thập nhất phẩm...

Thập nhị phẩm. "Oanh!" Lại một tiếng nổ lớn, đóa hoa thứ hai cũng khai thập nhị phẩm.

Tu hành vô tuế nguyệt, tại thế giới Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian.

Lúc này trên Bồng Lai Tiên Đảo đã qua hơn hai trăm năm.

Hai trăm năm đối với kiếp trước có lẽ cực kỳ dài dằng dặc, nhưng đối với người tu hành chỉ là búng tay một cái.

Các tiên nhân bế quan, hễ động một chút là ngàn năm, vạn năm.

Một ngày nọ, Bồng Lai Tiên Đảo đột nhiên hà quang đầy trời, tiên hoa chi quang từ thân thể Đông Vương Công vô chỉ cảnh (không ngừng nghỉ) tán dật ra bốn phía.

Bồng Lai Tiên Đảo tiên vụ thoan động, vô số cánh hoa do tiên linh chi khí ngưng kết thành không đoạn từ không trung bay xuống, giống như đang chúc mừng Đông Vương Công bước vào cảnh giới Đại La. 1000 điểm Năng lượng Hồng Mông tiêu hao hoàn tất, tam hoa của Đông Vương Công cũng toàn bộ khai thập nhị phẩm.

Tuy rằng vừa mới bước vào cảnh giới Đại La, nhưng trên phương diện pháp lực tu vi, Đông Vương Công giờ phút này so với Đại La Kim Tiên tầm thường phải mạnh hơn gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần.

Khắp thế giới Hồng Hoang, Tam Thanh là con cưng của thiên địa nhưng ngay cả cửu phẩm tam hoa cũng chưa đạt tới, thì cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ, giờ phút này đối với Đông Vương Công cũng chỉ có phần vọng trần mạc cập (nhìn bụi mà không theo kịp). "Không hổ là năng lượng tinh thuần nhất, quả nhiên cường hoành!" Đông Vương Công nhìn thập nhị phẩm tam hoa trên đỉnh đầu cười nói.

Người khác khai xuất cửu phẩm đã là cực hạn, hắn lại khai xuất thập nhị phẩm!

Trong lòng lực lượng càng lúc càng đầy đủ, Đông Vương Công giơ tay lật một cái, mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến thanh thúy trong suốt liền huyền phù trên lòng bàn tay.

Một tia thần thức rót vào.

Ông!

Trong đầu Đông Vương Công ong lên một tiếng, tiếp đó, hắn giống như tiến vào một thế giới xa lạ.

Một cỗ khí tức cổ lão, tối nghĩa, huyền ảo không ngừng quanh quẩn trong đầu, vô số hình ảnh tàn khuyết, đạo văn tàn khuyết tạo thành từng đạo tin tức từ thời đại thượng cổ.

Trong những đoạn tin tức đó, có từng đoạn hình ảnh không hoàn chỉnh.

Vô tận hỗn độn dường như thôn phệ cả thiên địa, từng tôn Thần Ma đáng sợ không ngừng ngã xuống trong vũng máu.

Một người khổng lồ cao ức vạn trượng chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, không ngừng huy vũ Bàn Cổ Phủ trong tay... "...

Bàn Cổ đại thần?

Thần Ma đại chiến?" Cả người Đông Vương Công đều ngẩn ra.

Cách màn hình quan khán trận chiến đấu này, dù với tu vi hiện tại của Đông Vương Công, giờ phút này đều cảm giác tâm kinh đảm chiến (tim đập chân run) vô cùng, dường như nguồn năng lượng bàng bạc kia sẽ phá hủy toàn bộ thế giới.

Hình ảnh biến đổi nhanh chóng trong đầu.

Từng tôn Thần Ma ngã xuống dưới lưỡi búa của Bàn Cổ đại thần, trong đó có một cây Dương Liễu Thụ (cây liễu) rỗng ruột chọc trời. "Dương Mi Lão Tổ!" Kết hợp hình ảnh, Đông Vương Công trong nháy mắt liền đoán ra thân phận của cây liễu kia.

Chỉ thấy Bàn Cổ cự phủ rạch phá hỗn độn, sau khi chém giết rất nhiều Thần Ma, lưỡi búa "đông" một tiếng, chém mạnh vào thân cây Dương Liễu kia.

Thân cây to lớn trong nháy mắt chi ly phá toái, trong hỗn loạn, một nhánh dương liễu rỗng ruột độn không rời đi.

Trên bộ rễ của cây Không Tâm Dương Liễu Thụ kia, có một con côn trùng dính đầy máu tươi đang bám vào.

Lúc này ba ngàn Thần Ma đã toàn bộ ngã xuống trong vũng máu, nhưng Bàn Cổ đại thần cũng đã lực kiệt.

Thiên địa sơ khai, mắt thấy hỗn độn khí tức sắp sửa thôn phệ tân thiên địa kia, Bàn Cổ tung người nhảy lên, sống sờ sờ dùng thân thể của mình chống đỡ cả phiến thiên địa.

Đúng lúc này, mấy đạo nguyên thần tàn phá độn nhập vào trong thiên địa sơ khai.

Con côn trùng trên rễ Không Tâm Dương Liễu Thụ kia cũng nhân cơ hội cuốn đi Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể đã vỡ vụn, độn nhập vào phương thiên địa này.

Hình ảnh cuối cùng là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến phiêu đãng vô số năm tháng, rơi vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhìn đến đây, Đông Vương Công trong nháy mắt minh bạch tất cả tiền trần vãng sự.

Cây Không Tâm Dương Liễu Thụ kia tự nhiên là Dương Mi Lão Tổ, mấy đạo nguyên thần tàn phá kia là La Hầu, Càn Khôn, Điên Đảo, Âm Dương các loại.

Còn về cái con côn trùng nhỏ kia... tự nhiên là Đạo Tổ Hồng Quân hiện nay.

Khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung không quản ngại ức vạn dặm đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo là vì cái gì?

Chẳng phải là vì tham ngộ đạo pháp Hồng Quân truyền dạy sao?

Hiện giờ đã có Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, hà tất phải đi nghe con côn trùng nhỏ kia giảng đạo nữa!

Đại đạo ba ngàn lạc ấn giai tại trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, tuy rằng đa phần tàn khuyết không đầy đủ, nhưng dù chỉ một tia cũng đủ để Đông Vương Công hiện tại thụ dụng vô cùng rồi.

Hơn nữa, mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến trong tay này cũng xác thực không nhỏ, đại đạo áo nghĩa ẩn chứa trong đó nhất định sẽ không ít.

Nghĩ tới đây, Đông Vương Công lần nữa nhắm hai mắt, từng tia thuần dương chi khí ngưng thành từ pháp lực chậm rãi thâu tống (truyền) vào Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Vừa mới chạm vào, mảnh tàn ngọc vốn bình đạm không có gì lạ

trong nháy mắt hà quang đại phát, hỗn độn chi khí quanh quẩn bên trên, dần dần bị pháp lực của Đông Vương Công thôn phệ.

Mặc dù tốc độ cực kỳ chậm chạp, nhưng tổng có chút tiến triển.

Đem Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến triệt để luyện hóa cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Bên trong đang chờ đợi hắn là Đại Đạo ba ngàn lạc ấn, cho dù thời gian có dài dằng dặc, Đông Vương Công cũng sẽ không từ bỏ.

Chương 14

Thời gian du du.

Thoáng chớp mắt, ba ngàn năm đã trôi qua.

Bồng Lai Tiên Đảo thủy chung một mảnh tịch tĩnh, giống như nơi này không có một sinh linh nào vậy.

Đông Vương Công giờ phút này giống như một đạo nhân tọa hóa, nếu không phải ẩn ẩn có thể cảm nhận được dao động pháp lực trong cơ thể hắn, thật khó làm cho người ta tin rằng đây là một sinh linh còn sống.

Không biết từ lúc nào, trên khuôn mặt lãnh tuấn của Đông Vương Công đột nhiên gợi lên một nụ cười.

Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến đang huyền phù giữa không trung trong nháy mắt nhập vào mi tâm hắn.

Từng tia đại đạo chi ngân (dấu vết đại đạo) huyền diệu, tối nghĩa ẩn hiện trên thân thể Đông Vương Công.

Tiên âm trận trận, đạo âm lượn lờ.

Giây khắc này, thời gian giống như bị định cách, tất cả dường như đều không còn khái niệm, trong chớp mắt, lại tựa như đã qua vạn năm.

Trầm tẩm trong những tàn phá đại đạo lạc ấn kia, Đông Vương Công không khỏi có chút không thể tự kiềm chế...

Cùng lúc đó, Tam Thập Tam Thiên Ngoại, trong Tử Tiêu Cung.

Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể ẩn nặc trong nguyên thần Hồng Quân bỗng khẽ run lên, giống như cá mắc cạn đã lâu gặp được nước, để lộ

ra một tia hưng phấn.

Đại đạo chi âm trong Tử Hà Cung trong nháy mắt im bặt, trong đôi mắt bình tĩnh của Hồng Quân lóe lên một tia dị sắc.

Đám khách trong Tử Tiêu Cung nhao nhao ghé mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng không dám phát ra nửa điểm âm thanh.

Tử Tiêu Cung to lớn lâm vào sự tịch tĩnh quỷ dị.

Chỉ thấy Đạo Tổ Hồng Quân chậm rãi nhắm hai mắt, bàn tay già nua bấm đốt tay, chỉ một lát sau, đôi mắt bình tĩnh khoảnh khắc liền trở nên sắc bén.

Hai đạo thần quang động xuyên hư không, nhìn thẳng về phía Đông Hải... ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công tự nhiên không biết tất cả những gì vừa xảy ra tại Tử Tiêu Cung, vẫn như cũ trầm tẩm trong đại đạo lạc ấn.

Ba ngàn lạc ấn, đa phần là tàn phá không đầy đủ.

Đông Vương Công tham ngộ hồi lâu, lại thủy chung chưa tìm thấy một loại đạo ấn tương đối hoàn chỉnh.

Đang lúc có chút nản lòng, hắn đột nhiên bị một đạo quang trụ cực mạnh hấp dẫn.

Chỉ thấy trong thần hải sáng lên một đạo quang trụ màu huyền hoàng, đại đạo chi âm trên đó không khỏi làm cho Đông Vương Công cảm thấy chấn hám. "...

Thời Gian Đại Đạo!" Cảm nhận sự huyền ảo trong đó, Đông Vương Công không tự chủ được thốt lên.

Thời gian vi tôn, không gian vi vương!

Thời Gian Đại Đạo là một trong những đại đạo đứng đầu trong ba ngàn đại đạo, chỉ tế tế (kỹ càng) lĩnh ngộ một chút, rất nhiều đạo lý tu luyện không rõ trước kia liền lặng lẽ được giải khai. "Thật mạnh!" Giây khắc này, Đông Vương Công rốt cuộc minh bạch vì sao những thiên tài tu sĩ tư chất trác tuyệt cùng với những đại năng Thần Ma trong hỗn độn đều đang theo đuổi đạo tắc cực hạn hơn.

Sức mạnh ẩn chứa trong đó còn trân quý vô cùng so với bất kỳ công pháp thần thông nào, đủ để khiến tất cả mọi người vì đó mà điên cuồng.

Thứ mà người ta nằm mơ cũng muốn có, giờ phút này đang nằm trong tầm kiểm soát của Đông Vương Công.

Tam Thiên Đại Đạo, con đường nào cũng có thể thông tới cảnh giới Đại Đạo, tùy tiện một con đường, chỉ cần tu đến cực hạn, như vậy chung quy có thể trực chỉ Đại Đạo.

Sinh ra trong thế giới Hồng Hoang, thứ mà sinh linh Hồng Hoang có thể chạm đến chỉ có quy tắc Thiên Đạo, cho dù là những Công Đức Thánh Nhân sau này cũng như thế.

Còn về quy tắc Đại Đạo và Đại Đạo áo nghĩa siêu việt Thiên Đạo, trong cả Hồng Hoang này, người có thể chạm đến e rằng chỉ có Hồng Quân và những Thần Ma độn nhập Hồng Hoang kia mà thôi.

Đã không rõ Đại Đạo áo nghĩa và quy tắc, nói gì đến siêu thoát?

Bên ngoài đại khái trôi qua gần ngàn năm thời gian, Đông Vương Công mới tỉnh lại từ trong đại đạo chi âm.

Giây khắc này, một cỗ khí tức huyền ảo từ trong cơ thể hắn tán dật ra, sau khi quét ngang chu thân lại lặng lẽ nhập vào trong nguyên thần.

Đôi mắt thanh triệt minh lượng, giống như có dòng sông thời gian

đang chảy xuôi trong đó, khiến người ta chỉ nhìn một cái là có thể hãm sâu vào, không thể tự thoát ra.

Gần ngàn năm thời gian, Đông Vương Công tịnh không cấp bách tu luyện, chỉ đơn thuần là tham ngộ.

Nhưng dù là thế, tu vi của hắn cũng tinh tiến rất nhiều.

Nhục thân tu vi đã nửa bước bước vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nguyên thần tu vi trong bất tri bất giác lại đã đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tốc độ tu luyện này đủ để khiến chúng sinh Hồng Hoang hãi nhiên.

Trừ bỏ Thời Gian Đại Đạo, Đông Vương Công còn tham ngộ ra một tia Tạo Hóa Chi Đạo.

Tuy chỉ là một tia, nhưng so với thần thông điểm hóa thảo mộc tinh linh của tu sĩ tầm thường, Tạo Hóa Chi Đạo của hắn cường đại hơn, cũng biến thái hơn nhiều.

Ngàn năm khổ tu không khỏi khiến nguyên thần có chút mệt mỏi.

Cảm thụ pháp lực bành phái trong nguyên thần, Đông Vương Công hài lòng đứng dậy, chuẩn bị tìm kiếm một phen trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Là một trong ba đại tiên đảo của thế giới Hồng Hoang, Bồng Lai Đảo quả thực có mị lực làm người ta mê luyến.

Trên đảo thần thảo tiên dược vô số, kỳ thạch diễm hoa nhiều như lông trâu, còn có lễ tuyền ngọc dịch (suối ngọt rượu ngọc) tắm xong phản lão hoàn đồng; có linh chi tiên thảo, ăn xong trường sinh bất lão.

Trong Hồng Hoang, thiên tài đại năng rất nhiều, nhưng người có thể tìm được tiên đảo này thì không thể không nói phúc nguyên của

Đông Vương Công xác thực làm người ta hâm mộ.

Trong quỹ tích trước kia, nếu không phải vì tính tình kiệt ngạo và Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, thật sự để Đông Vương Công phát triển tiếp, tất có thể trở thành tồn tại cực kỳ đỉnh tiêm trong thiên địa.

Tâm niệm vừa động, một tấm lệnh bài màu huyền kim từ trong nguyên thần Đông Vương Công chậm rãi bay ra.

Chính là Bồng Lai Tiên Đảo Chưởng Lệnh.

Đạt được lệnh bài này, Bồng Lai Tiên Đảo liền tôn hắn làm chủ, Tiên Thiên Đại Trận thủ hộ hòn đảo cũng sẽ chỉ nghe lệnh hắn.

Thần thức tham nhập, tất cả mọi thứ trên Bồng Lai Tiên Đảo liền xuất hiện trong thần hải Đông Vương Công, rất nhiều Linh Bảo ẩn tàng cùng Tiên Thiên Trận Pháp nhao nhao mở ra.

Chương 15

"Di..." Đông Vương Công khẽ ồ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, tiếp đó cực nhanh độn về phía nào đó.

Chỉ thấy tại nơi vừa đóng Tiên Thiên Đại Trận, đang treo một thanh bảo kiếm, dài ba thước một tấc, thân kiếm do Tinh Ngọc Huyền Thiết đúc thành, quanh quẩn từng tia hàn quang nhàn nhạt, chuôi kiếm chạm khắc chín con rồng, hiển lộ vẻ khí phái uy nghiêm.

Trường kiếm tuy chưa luyện hóa, nhưng Đông Vương Công không khỏi cảm thấy thanh kiếm này có cơ duyên cực lớn với hắn. "Đến đây!" Giống như gọi người bạn cũ nhiều năm, Đông Vương Công khẽ gọi thanh trường kiếm kia.

Ông...

Trường kiếm ong lên một tiếng, giống như cực kỳ hưng phấn, bắt đầu rung động kịch liệt.

Trên thân kiếm huyền quang chợt hiện, từng luồng Tiên Thiên Chí Dương Chi Khí quán xuyên trong đó.

Tiếp đó, vút một tiếng, thanh kiếm liền lao đến trước mặt Đông Vương Công.

Hống!!!

Lợi kiếm xuất vỏ, do như chín tiếng rồng ngâm, dẫn đến không gian chung quanh một trận tê liệt, tiên linh chi khí cuồng táo không thôi.

Nhìn lưỡi kiếm sắc bén vô cùng, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười, từng luồng pháp lực từ lòng bàn tay Đông Vương Công chảy vào trong chuôi kiếm, trong đầu liền truyền đến tin

tức của thanh kiếm này.

Cảnh Dương Kiếm, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thuần dương hối tụ, hạo nhiên vô địch!

Đông Vương Công cười khẽ một tiếng, tay cầm Cảnh Dương Kiếm múa nhanh vài đường.

Lưỡi kiếm như sương thu, toàn thân ánh bạc, tuy trường kiếm như mang (mũi nhọn), thế thái khí quán trường hồng, lại không hề tổn hại khí chất ôn nhuận như ngọc.

Kiếm khí như được phú dư sinh mệnh, hoàn chuyển châu thân tự tại du tẩu, trượng kiếm chấp hoa, dẫn đến bốn phương hàn quang, kinh động thiên địa hoàng hoàng.

Quả thật là: Như lôi đình thu chấn nộ, bãi như giang hải ngưng thanh quang!

Tương truyền, Linh Bảo tốt nhất của Đông Vương Công, trừ Long Đầu Quải Trượng do Hồng Quân ban tặng ra, chính là một thanh trường kiếm, hiện tại xem ra hẳn là thanh Cảnh Dương Kiếm đoạt được tại Bồng Lai Đảo này!

Thần thức tham nhập vào trong, Đông Vương Công có chút kinh hỉ phát hiện, Cảnh Dương Kiếm thế mà có 48 đạo cấm chế.

Thông thường, Tiên Thiên Chí Bảo có 49 đạo cấm chế.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có 37 đến 48 đạo cấm chế.

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có 25 đến 36 đạo cấm chế.

Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có 13 đến 24 đạo cấm chế.

Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có 1 đến 12 đạo cấm chế.

Hậu Thiên Linh Bảo cấm chế cũng giống như Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ khác là một cái sinh ra từ tiên thiên, một cái hình thành từ hậu

thiên, cho nên trong tình huống phẩm giai tương đồng, uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo phải lớn hơn Hậu Thiên Linh Bảo rất nhiều.

Cảnh Dương Kiếm tác vi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó có 48 đạo cấm chế, ý nghĩa là... trong hàng ngũ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Cảnh Dương Kiếm thuộc về loại đỉnh tiêm nhất.

Cơ hồ không tốn mấy thời gian, Đông Vương Công đã đem Cảnh Dương Kiếm triệt để luyện hóa.

Cảm thụ khế cơ tương hỗ khiên liên giữa nguyên thần và Cảnh Dương Kiếm, Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười.

Tiếp theo chính là muốn luyện hóa cấm chế bên trong.

Mỗi kiện Linh Bảo cấm chế luyện hóa càng nhiều, như vậy uy lực của Linh Bảo cũng sẽ càng mạnh.

Nhưng đúng lúc này, Bồng Lai Tiên Đảo sậu nhiên truyền ra một tiếng long ngâm, chấn đắc thiên địa đều có chút rung chuyển. "....." Tiếng long ngâm kia hiển nhiên phát ra từ Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng Bồng Lai Tiên Đảo trừ một ít thảo mộc tinh linh ra, làm sao có thể có sinh linh khác?

Đông Vương Công không khỏi có chút nghi hoặc, dứt khoát mở rộng thần thức.

Hắn phát hiện... tại một nơi trong Tiên Thiên Đại Trận đang đóng kín, thế mà lại có một bộ long thi (xác rồng) khổng lồ.

Tiếng long ngâm kia chính là tàn hồn của bộ long thi đó, long hồn được Bồng Lai Tiên Đảo dưỡng dục ngàn vạn năm! "Nơi này sao lại có một bộ long thi?

Có thể diễn hóa long hồn sau khi chết, chẳng lẽ là...

Long Tộc Chuẩn Thánh thời kỳ Thượng Cổ Long Hán đại kiếp?

Bị tiếng động Cảnh Dương Kiếm xuất thế làm kinh tỉnh?" Đông Vương Công trong lòng suy đoán.

Bồng Lai Tiên Đảo là đạo trường của hắn, Đông Vương Công tự nhiên không cho phép loại sinh linh này tác oai tác quái, dứt khoát hóa thành một đạo lưu tinh, độn thẳng về phía cự long kia.

Ngao...

Một tiếng long ngâm vang vọng chân trời, từng cỗ long uy bàng đại như hải lãng quét ngang toàn bộ hòn đảo. "Đại La sơ kỳ?" Dù đã cảm giác điều long hồn này bất phàm, nhưng khi Đông Vương Công nhìn rõ tu vi của nó, vẫn có chút chấn kinh.

Khu khu long hồn mà thôi, nếu ở nơi khác nhất định đã sớm tiêu tán.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo, không những không tiêu tán, ngược lại còn dựng dục ra thực lực Đại La Kim Tiên.

Long hồn ánh vào trước mắt là một con tử long (rồng tím) dài mấy vạn trượng.

Tuy rằng chỉ là long hồn, nhưng chỉnh thể sinh động như thật, khiến người ta căn bản không thể phân biệt được nó với chân long. "Hống!!!" Giống như chú ý tới Đông Vương Công, Tử Long vốn đang hô khiếu giữa không trung đột nhiên bay về phía hắn.

Tiên linh chi khí nồng đậm bao bọc quanh thân Tử Long, ẩn ẩn mang lại cho người ta ảo giác của Đại La trung kỳ. "Hít...

Chín móng?" Đợi khi Tử Long hô khiếu tới gần, Đông Vương Công mới chú ý tới móng vuốt rồng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rồng lấy chín móng làm tôn, cả thế giới Hồng Hoang cũng chỉ có một mình Tổ Long Long Vương là Cửu Trảo Kim Long.

Thế mà...

Chương 16

con Tử Long này...

Không kịp nghĩ nhiều, Tử Long cậy vào thân thể vạn trượng như một tôn Thần Ma, mang theo sức mạnh vạn quân lao về phía Đông Vương Công.

Thân là chủ nhân Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không cho phép Tử Long khiêu khích như vậy, hừ lạnh một tiếng, Cảnh Dương Kiếm lập tức dựng bên người, một cỗ thuần dương chi khí du tẩu trên lưỡi kiếm. "Cho ta phá!!" Theo tiếng đại quát của Đông Vương Công, Cảnh Dương Kiếm đón gió liền lớn lên, trong khoảnh khắc liền biến thành dài trăm ngàn trượng.

Hàn khí tản phát ra không khỏi làm cho người ta nảy sinh sợ hãi. "Oanh!" Cảnh Dương Kiếm và đầu Tử Long hung hăng va vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang. "Ngao..." Tử Long phát ra một tiếng kêu thê lương kéo dài.

Long lân trên đầu bị chém bong ra, như những chiếc lá rụng bay đầy trời, từ trong thân rồng lại không ngừng phun ra long khí. "Long mạch?" Nhìn thấy khí thể đạm kim sắc không ngừng phun ra từ thân rồng, Đông Vương Công trong nháy mắt đoán được. "Chẳng lẽ Bồng Lai Tiên Đảo long mạch và long hồn có quan liên?

Long hồn chính là mượn nhờ long mạch nên mới có chín móng và thực lực Đại La Kim Tiên?" Nghĩ đến đây, sát tâm trong lòng Đông Vương Công ngược lại buông xuống.

Tử Long nếu thật sự có liên quan tới long mạch Bồng Lai, như vậy nếu mẫn diệt long hồn đi, long mạch Bồng Lai Tiên Đảo nhất định cũng sẽ bị tổn thương.

Tử Long chịu một kiếm của Đông Vương Công, tự biết người trước mắt lợi hại, phi khoái độn nhập xuống lòng đất. "A, quả nhiên như thế." Đông Vương Công cười nói, tiếp đó cũng hào không do dự đuổi theo Tử Long.

Dưới đáy Bồng Lai, có một dòng sông vàng kim cuồn cuộn, đó chính là long mạch Bồng Lai.

Đông Vương Công đứng trong long mạch, sắc mặt bình tĩnh nhìn Tử Long trước mắt, trong đôi mắt tự có một cỗ khí thế không giận tự uy. "Ngao..." Mắt thấy Đông Vương Công đuổi xuống, Tử Long tự biết không còn đường lui, lại gầm lên một tiếng về phía Đông Vương Công, long khí cường đại thăng đằng, cả vùng hải vực dường như đều đang run rẩy.

Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, tiếp đó thân hình lóe lên.

Khi xuất hiện lần nữa đã ở trên đỉnh đầu Tử Long.

Nắm đấm siết chặt, từng tia đạo vận sung xích trong quyền đầu, mang theo lực đạo phấn toái hư không, "Oanh" một tiếng nện vào đầu Tử Long.

Oanh long long.

Tiếng nổ mãnh liệt từ chung quanh hai người tản mát ra, tiếp đó là khí lãng hung dũng, uy năng bạo ngược dường như muốn chấn nát cả thế giới lòng đất. "Ô ngao..." Một tiếng thảm khiếu thê lương, Tử Long trọng trọng mai một trong long mạch, dĩ nhiên đã ngất đi.

Tiếp đó, Đông Vương Công lại nhanh chóng bấm pháp quyết, đạo ngân màu huyền hoàng bắt đầu lưu chuyển trên thân thể, lật tay một cái, vô số đạo thần quyết đánh vào thân thể Tử Long, kết thành từng bức đồ án huyền diệu.

Thời Gian Cấm Cố.

Pháp tắc áo nghĩa trong Thời Gian Đại Đạo có thể tổ thành một cái cấm cố đại trận, giam cầm người trong trận, khiến Tử Long chìm vào trầm thụy trong cơn hôn mê, quên đi thời gian.

Sau khi cấm cố Tử Long, Đông Vương Công lại đi tới trước long thi Chuẩn Thánh kia.

Tuy rằng Tử Long không biết đã chết bao nhiêu vạn ức năm, nhưng long thi lại được bảo tồn phi thường hoàn hảo, giống như một con cự long đang ngủ say, tùy thời đều có khả năng tỉnh lại.

Nhưng dù vậy, con Tử Long này cũng đã mất đi sinh cơ.

Cho dù hiện tại Đông Vương Công có thể dùng Tạo Hóa Chi Đạo phú dư long hồn Tử Long vào thân thể nó, nhưng cũng không thể làm nó phục sinh.

Thân rồng bảo tồn tốt đến đâu cũng vẫn là một cái xác chết.

Đông Vương Công không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc.

Long Tộc cảnh giới Đại La (thực ra là Chuẩn Thánh) nếu thật sự có thể phục sinh, lại dùng Tạo Hóa chi thuật phú dư linh trí cho Tử Long, dùng để thủ hộ tiên đảo thì tự nhiên cực tốt. "Haizz..." Đông Vương Công lắc đầu khẽ than một tiếng.

Nhưng đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một cái, ánh mắt không khỏi sáng rực!

Trong Hồng Hoang thật sự có một loại thần thủy có thể làm cho Tử Long trọng tân phục sinh, đó chính là trong truyền thuyết Tam Quang Thần Thủy.

Trong Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không đánh đổ cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, Nam Hải Quan Âm liền dùng nước này cứu sống cây, chỉ dùng ba giọt.

Cư truyền, Tam Quang Thần Thủy cùng Cửu Thiên Thần Thủy, Huyền Minh Trọng Thủy tịnh xưng là Hồng Hoang Tam Đại Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy lại phân làm: Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy, Ngân sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, Tử sắc Tinh Quang Thần Thủy.

Nhật Quang Thần Thủy: Tiêu mòn huyết tinh cốt nhục.

Nguyệt Quang Thần Thủy: Hủ thực nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy: Thôn giải chân linh thức niệm.

Ba loại thần thủy này, mỗi một loại đều là kịch độc thế gian.

Bất quá...

Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy, Ngân sắc Nguyệt Quang Thần Thủy, Tử sắc Tinh Quang Thần Thủy, ba loại nước này một khi hợp làm một thể, như vậy liền là đệ nhất liệu thương thánh dược thế gian!

Có thể giải trừ tất cả kịch độc, chữa trị tất cả thương thế bệnh tật khó lành, thậm chí có thể hoạt tử nhân, nhục bạch cốt.

Có Tam Quang Thần Thủy, muốn phú dư sinh cơ cho thân thể Tử Long tuyệt đối không phải việc khó, khi đó lại đem long hồn dung nhập vào trong, Tử Long hoàn toàn có khả năng phục sinh.

Thậm chí, thực lực sinh tiền của nó cũng sẽ được bảo lưu.

Đến lúc đó, phục sinh không chỉ vẻn vẹn là một tôn Đại La Kim Tiên, mà là một tôn lão bài Chuẩn Thánh thực sự!

Nghĩ tới đây, Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười.

Tam Quang Thần Thủy tuy khó kiếm, nhưng bằng cơ duyên của Đông Vương Công, ngay cả Bồng Lai Tiên Đảo đều có thể tìm được, kiếm được Tam Quang Thần Thủy cũng không phải là không có khả

năng.

Huống hồ, còn có Hệ Thống Vòng Quay May Mắn - tồn tại nghịch thiên này.

Thu long thi vào trong nguyên thần, Đông Vương Công lại tiếp tục sưu tầm tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Gần ngàn tòa Tiên Thiên Đại Trận nhao nhao rộng mở, quang mang thần binh tán phát ra bao trùm cả hòn đảo, nếu Bồng Lai Tiên Đảo có người ngoài, nhất định sẽ điên cuồng.

Chương 17

Trừ Cảnh Dương Kiếm là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra, Đông Vương Công lại lấy một kiện Thượng Phẩm Linh Bảo Tử Dương Kim Chuyên (gạch vàng), một kiện Trung Phẩm Linh Bảo Càn Nguyên U Giáp.

Tử Dương Kim Chuyên có 34 đạo cấm chế, là một kiện linh bảo công kích thuần bạo lực.

Càn Nguyên U Giáp có 24 đạo cấm chế, là một kiện linh bảo thủ hộ nguyên thần cực kỳ hiếm thấy, tuy rằng chỉ là trung phẩm, nhưng trong hàng ngũ linh bảo thủ hộ nguyên thần, u giáp này cũng là vật đỉnh tiêm.

Linh bảo còn lại Đông Vương Công cũng không vội vàng đi lấy, dù sao cả hòn đảo đều là của hắn, đồ vật cứ để đó lúc nào lấy chả được.

Đi dạo một hồi, Đông Vương Công tìm được một rừng Tử Linh Ngọc Quả thập phân huyến lệ, ngồi bên cạnh một đầm Tam Dương Linh Thủy, liền bắt đầu luyện hóa linh bảo cấm chế.

Tử Linh Ngọc Quả cùng Tam Dương Linh Thủy cũng xưng được là vật trân quý thượng hạng.

Ngọc Quả kia hình dáng tương tự Bàn Đào, là Đạo Quả mà những thể tu cường giả yêu thích nhất, có thể giúp thoát khỏi hạn chế căn cước hậu thiên, ổn cố đạo cơ, tu được cảnh giới cao hơn.

Tam Dương Linh Thủy là vật tư dưỡng linh căn thượng hảo, có thể ổn cố nguyên thần, trừ cái đó ra còn có một tia hiệu quả chữa thương.

Tuy chưa biến thái như Tam Quang Thần Thủy, nhưng cũng là một loại thánh thủy khả ngộ bất khả cầu.

Nếu đặt ở nơi khác, loại tài nguyên này nhất định sẽ dẫn tới vô số cường giả tranh đoạt, nhưng đặt tại Bồng Lai Đảo...

Giờ phút này Đông Vương Công ngậm chìa khóa vàng, tự nhiên cảm thấy mấy thứ này có chút bình thường rồi.

Từng tia chí dương chi khí từ đỉnh đầu Đông Vương Công không ngừng lưu chuyển khắp thân thể, vận chuyển một vòng xong lại thâu tống vào trong Cảnh Dương Kiếm đang treo trước mặt.

Cấm chế trong Cảnh Dương Kiếm dưới sự trùng kích của pháp lực Đông Vương Công đang từng tầng bị phá vỡ.

Khi luyện đến tầng thứ bảy, dù Cảnh Dương Kiếm vốn thập phân khế hợp với Đông Vương Công, muốn luyện hóa cũng trở nên khó khăn.

Loại Tiên Thiên Linh Bảo này, cấm chế bên trong là do tiên thiên nguyên tố hóa thành, luyện hóa càng nhiều thì càng khế hợp với linh bảo, uy lực phát ra cũng càng lớn, nhưng càng về sau, độ khó luyện hóa cũng sẽ tăng trưởng gấp bội.

Thời gian du du!

Ba kiện linh bảo, luyện hóa túc túc tốn của Đông Vương Công gần hai ngàn năm thời gian.

Trong lòng hắn không khỏi có chút cảm khái, chẳng trách người trong Hồng Hoang đều nói không nên quá ỷ lại linh bảo, linh bảo càng cường đại thì luyện hóa càng tốn công phu, thực sự là một việc làm trễ nải tu hành.

Đông Vương Công cười lắc đầu, hài lòng nhìn ba kiện linh bảo trong nguyên thần.

Cảnh Dương Kiếm, 48 đạo cấm chế, đã luyện hóa 28 đạo.

Tử Dương Kim Chuyên, 34 đạo cấm chế, đã luyện hóa 24 đạo.

Càn Nguyên U Giáp, 24 đạo cấm chế, đã luyện hóa 20 đạo.

Với tu vi hiện tại của Đông Vương Công, cấm chế còn lại đối với hắn cũng không phải là vấn đề thời gian, mà là một vấn đề lớn.

Mỗi đạo cấm chế luyện hóa đều cần mấy ngàn năm thời gian, đây cũng là nguyên nhân Đông Vương Công dừng lại.

Cũng chỉ có chờ tu vi cao hơn một chút, luyện hóa mới có thể dễ dàng hơn.

Hiện tại tuy rằng tịnh chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng với thực lực hiện giờ, uy năng mà những linh bảo này phóng thích cũng tính là thượng cực hạn rồi.

Nhìn phong cảnh tú lệ của Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công không khỏi tâm hữu sở cảm: "Nếu đã muốn đem nơi này làm đạo trường, không có vài tòa cung điện thì lại có vẻ hơi hàn toan." Dứt lời, bàn tay lật một cái, tiên linh chi khí đầy trời trong nháy mắt dũng động.

Theo thân hình Đông Vương Công, giữa không trung lại phác họa ra một bức lập thể đồ mỹ luân mỹ hoán.

Từng tòa lầu các, cung điện, đình đài không ngừng biến hóa trong đồ án.

Tiếp đó, đạo bào vung lên, kiến mộc tinh thạch trên cả hòn đảo đều bay tới.

Dưới sự thao túng của thần thức, dựa theo dáng vẻ trong đồ án, phi khoái đáp kiến từng tòa kiến trúc.

Cả Bồng Lai Đảo phương viên chừng ngàn vạn dặm, nếu để một

phàm nhân tu kiến tại đây, không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng.

Nhưng đối với Đông Vương Công hiện tại, cũng chỉ là trong một ý niệm.

Khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Kiếp trước hắn cũng chỉ là một phàm nhân tay trói gà không chặt, vì sở hữu một căn nhà mà bận rộn cả một đời ngắn ngủi, nhưng hôm nay thì...

Cười cười, trong khóe mắt lại để lộ ra một tia kiên định.

Chính vì đã trải nghiệm nhân sinh bình phàm ngắn ngủi đó, hắn của hiện tại mới khát vọng thực lực kiên định hơn những tu sĩ Hồng Hoang kia.

Tại cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, chỉ có thực lực mới là thứ duy nhất đáng theo đuổi.

Hàng trăm tòa kiến trúc nhao nhao mọc lên từ mặt đất, sắp xếp theo thứ tự thấp cao, nơi cao nhất lại có mười hai tòa cung điện xuất hiện.

Những cung điện đó là tu kiến cho đệ tử môn nhân trong tương lai.

Mỗi tòa cung điện đều đứng giữa núi non, mở cửa sổ là tiên khí lượn lờ, mở cửa chính là thần thảo biến bố.

Lại vung tay lên, mấy tòa đồi núi bị san bằng hết thảy, một đoàn Thuần Dương Thiên Hỏa phóng thích từ tay Đông Vương Công thiêu đốt về phía thần thạch tiên tinh kia, chỉ trong chốc lát liền hóa thành từng đoàn dịch thể u lam.

Sau đó lại rơi xuống.

Một quảng trường bảo quang tứ dật trong nháy mắt đản sinh.

Lại lấy một ít bảo ngọc dung hợp thành mười vạn bốn ngàn hai trăm cây thần trụ, từng con kim long quấn quanh trên đó, đỉnh trụ là từng đầu kỳ lân thụy thú đứng trang nghiêm.

Ông...

Chưa thấy Đông Vương Công có phản ứng gì, mười vạn bốn ngàn hai trăm cây thần trụ liền bay múa, trật tự rơi xuống bốn góc quảng trường.

Trong quảng trường, bốn chiếc đỉnh xanh khổng lồ, tám đài phun nước hùng vĩ cũng dựng lên.

Bốn đỉnh xanh đại biểu tứ cực, tám đài phun nước đại biểu bát phương!

Tại vị trí trung tâm tứ cực bát phương, bức tượng điêu khắc có chút "làm màu" của Đông Vương Công dựng lên.

Tuy nhìn có chút tao bao (khoe khoang), nhưng là một người hậu thế, Đông Vương Công một điểm cũng không cảm thấy đem tượng điêu khắc đặt ở đó có gì không ổn.

Sau khi kiến tạo xong tất cả, Đông Vương Công lại đặt ánh mắt lên vị trí chủ vị còn trống.

Trầm tư vài giây, tiếp đó thân hình lại động.

Vô số thiên tài địa bảo giao hối trên không trung, hình thành một tòa tiên các hùng vĩ tráng lệ.

Chương 18

Dài chừng ngàn trăm thước, cao chừng trăm vạn trượng, kim quang vạn đạo, thụy khí ngàn điều chiếu rọi trên tiên các.

Khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một nụ cười mỉm.

Đạo bào vung lên, chỉ thấy trên Bồng Lai Tiên Đảo đột nhiên giáng xuống mấy đạo thiên lôi, cùng lúc đó địa hỏa cũng ầm ầm bốc lên, không ngừng thiêu đốt, thối luyện tiên các sồ hình.

Lịch kinh bảy bảy bốn mươi chín ngày, tiên các rốt cuộc cũng trở nên ngưng thực.

Mặc cho thiên lôi địa hỏa không ngừng rèn đúc cũng không lay chuyển được mảy may!

Từng tia quang trạch bích lam quanh quẩn trên tiên các, đạo vận tối nghĩa, huyền diệu sung xích trong toàn bộ tiên các. "Lạc!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, trên tiên các khổng lồ sậu nhiên phù hiện ra từng tia Tạo Hóa Chi Đạo, bích quang đại chấn, tiếp đó lại hoa quang nội liễm, mãnh nhiên giáng xuống trên mười hai tòa cung điện kia.

Đến đây, đạo trường của hắn kiến tạo hoàn tất.

Đông Vương Công hài lòng nhảy vào trong tiên các, đẩy cửa sổ nhìn ra xa, vân khí không ngừng dũng động bên người, lại có tiên linh cam lộ nhẹ nhàng phả vào mặt, quả thật là thiên thượng cung khuyết.

Trên vách núi tiên nhai phía xa, Đông Vương Công lại lấy sáu gốc linh căn, dùng Tạo Hóa Chi Đạo điểm hóa ra ba đạo đồng, ba cung nga.

Mấy gốc linh căn này sinh trưởng tại Bồng Lai Tiên Đảo đã ngàn

vạn năm, nhưng đều vì nguyên nhân căn cước nên thủy chung không cách nào hóa hình.

Thiên Đạo hữu tư, Đại Đạo vô tư.

Trong thế giới Hồng Hoang, phàm là thần thảo, tiên dược, thiên tài, linh căn hầu như không có khả năng hóa hình.

Đều là vì căn cước của chúng quá nghịch thiên, ví dụ như Thập Đại Linh Căn trong Hồng Hoang, lúc thiên địa sơ khai liền đản sinh tại phương thế giới này.

Luận căn cước, không biết cao hơn chúng sinh Hồng Hoang bao nhiêu, nhưng lại cứ thế không cách nào hóa hình.

Đó là vì 'Thiên Đạo' không cho phép những sinh linh nghịch thiên này có cơ hội siêu thoát chưởng khống.

Có những sinh linh sinh ra đã chú định là Thánh Nhân, có những sinh linh chú định phải trở thành linh thảo đề thăng cảnh giới trên con đường tu hành của kẻ khác.

Hoặc là, từ khoảnh khắc đản sinh, Thiên Đạo liền chú định vận mệnh của chúng.

Không có ngoại lực giúp đỡ, như vậy mệnh số của những sinh linh này sẽ không phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Như hôm nay, Đông Vương Công dùng Tạo Hóa Chi Đạo và Vận Mệnh Pháp Tắc nghịch thiên cải mệnh, xoay chuyển mệnh số của mấy gốc linh căn, bọn chúng mới có cơ hội tu thành nhân hình.

Nếu là tiên cầm tẩu thú, cho dù là một Đại La Kim Tiên bình thường cũng có thể điểm hóa.

Nhưng những linh căn này, dù là cao thủ Chuẩn Thánh cũng khó mà điểm hóa.

Nếu không phải Đông Vương Công tập được một tia Tạo Hóa Chi Đạo, nắm giữ một luồng Vận Mệnh Pháp Tắc, cũng không có khả năng điểm hóa. "Bái tạ lão gia tái tạo chi ơn!" Mấy đồng tử cung nga vừa mới hóa hình nhanh chóng quỳ lạy trước mặt Đông Vương Công, cung kính dập đầu chín cái, hân hoan nói.

Mấy gốc linh căn này ở Bồng Lai Tiên Đảo nhiều năm, vừa mới hóa hình liền có tu vi Kim Tiên sơ kỳ.

Tuy không so được với loại biến thái vừa sinh ra đã là Thái Ất Kim Tiên như Nữ Oa, Phục Hy, nhưng cũng mạnh hơn sinh linh bình thường không biết bao nhiêu lần. "Ân!" Đông Vương Công hài lòng gật đầu, lãng thanh nói: "Ngày sau các ngươi liền ở đây quản lý Bồng Lai Tiên Các, thiết mạc (tuyệt đối không được) có chút nào lười biếng." Thanh âm uy nghiêm của Đông Vương Công vang lên, đồng tử tự nhiên không dám có chút kháng cự, vội vàng đáp lại: "Vâng, lão gia." Đông Vương Công phất tay với chúng đồng tử, tiếp đó cưỡi tường vân đứng trên bầu trời Bồng Lai.

Lược vi tư tác (hơi suy nghĩ), quát lớn: "Ngô nãi Đông Vương Công, hôm nay lấy Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo làm đạo trường, mong chư vị đạo hữu đến luận đạo vài phen." Dứt lời, Hộ Đảo Đại Trận của Bồng Lai Tiên Đảo mãnh nhiên rung lên, địa hỏa phong lôi nhao nhao lui đi, trên Bồng Lai Đảo hà quang vạn trượng, một cỗ phúc nguyên thao thiên trực trùng cửu tiêu.

Oanh...

Giữa thiên địa truyền đến một tiếng ong ong...

Cùng lúc đó, Tam Thập Tam Thiên Ngoại.

Đạo Tổ giảng đạo đã xong, đạo hư ảnh kia đã sớm biến mất không thấy, nhưng ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung vẫn trầm tẩm trong đại đạo phạm âm của Đạo Tổ.

Ba ngàn năm trước, trong ba ngàn khách Tử Tiêu cũng có không ít cao thủ Thái Ất đỉnh phong.

Nhưng chỉ mới ba ngàn năm, bọn họ đều nhao nhao bước vào cảnh giới Đại La.

Giống như Tam Thanh, Tây Phương nhị nhân, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn... những kẻ thiên kiêu chi bối lại càng là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Có thể thấy được, Hồng Quân giảng đạo quả thực bất phàm.

Đám người đang định rời khỏi hỗn độn, về đạo trường tu luyện một phen, nhưng đúng lúc này, một giọng nói thuần hậu vang vọng, lại có một đạo phúc nguyên trùng thiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người. "....." "Trong truyền thuyết Bồng Lai Tiên Đảo thế mà lại xuất thế!" Trên mặt Nguyên Thủy treo một tia kinh dị, nói với Lão Tử và Thông Thiên bên cạnh.

Thông Thiên hơi gật đầu: "Cái tên Đông Vương Công này, phúc nguyên thật lớn." "Ân!" Lão Tử ý vị thâm trường khẽ ứng một tiếng, trên mặt thủy chung vẫn bình tĩnh như vậy, trong đôi mắt cực kỳ lãnh mạc lóe lên một tia dị sắc, lại không biết đang suy nghĩ gì.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng cùng các đại năng khác, trên mặt nhao nhao cũng lộ ra một tia kinh kỳ.

Ba ngàn khách Tử Tiêu không ai không phải là kiều kiều chi bối của thế giới Hồng Hoang, lại chưa từng nghe qua danh hào Đông Vương Công.

Hiện giờ nghe nói Đông Vương Công đạt được cơ duyên như thế, trong lòng càng nhiều hơn một chút hâm mộ.

So với đám người, Tây Phương nhị nhân ngược lại phản ứng đầu tiên. "Sư huynh, ta tâm hữu sở cảm, Bồng Lai Tiên Đảo này cùng Tây

Phương ta có cơ duyên cực lớn, như hôm nay chúng ta nhị nhân có hạnh tại Đạo Tổ tọa hạ nghe đạo, tự nhiên có trách nhiệm độ hóa chúng sinh." "Chi bằng... chúng ta đem Đông Vương Công kia thu làm đệ tử, cũng tiện tăng thêm một chút quang thải cho Tây Phương ta." Chuẩn Đề đạo nhân khẽ nhướng mày, vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên nói với Tiếp Dẫn bên cạnh. "Ân, sư đệ nói cực phải, trong lòng ta cũng đang có ý này." Tiếp Dẫn bản tôn vốn vẻ mặt sầu khổ, nhưng giờ phút này nhìn kỹ, trong mắt lại giấu một tia hân hỉ.

Thoại âm rơi xuống, hai người nhìn nhau một cái, tiếp đó cười ha ha một tiếng.

Hướng về phía đám người ba ngàn khách Tử Tiêu chắp tay nói: "Các vị đạo hữu, hai người chúng ta đi trước một bước.

Ngày sau đến Tây Phương ta, hai người chúng ta tất đương hảo sinh cung nghênh!" Hai người đánh một tay bài tốt, đầu tiên nói rõ Bồng Lai Tiên Đảo có cơ duyên với Tây Phương, đánh tan ý niệm dòm ngó của những cường giả còn lại.

Lại hướng mọi người hơi hành lễ, cho khỏa táo ngọt, ý nghĩa trong đó là gì... dùng một câu tục ngữ có thể giải thích: "Giơ tay không đánh người mặt cười!" Người ta đã biểu minh Bồng Lai Đảo là của Tây Phương, thái độ lại khiêm hòa như thế, thử hỏi khách trong Tử Tiêu Cung tại tràng, ai còn mặt mũi đi tranh đoạt.

Dù sao...

Tam Thanh cực kỳ sĩ diện hảo cũng đã đánh tan cái ý niệm này.

Chương 19

Đây cũng chính là hiệu quả hai người muốn, hai người đều đã bước vào Đại La trung kỳ, trong đám ba ngàn khách Tử Tiêu đỉnh tiêm, liên thủ lại có thể nói là đỉnh tiêm trong đỉnh tiêm.

Muốn sợ hãi... trừ bỏ Hồng Quân Đạo Tổ kia, đáng kiêng kị nhất cũng chỉ có ba người Tam Thanh.

Chuẩn Đề nhị nhân vẻ mặt nhiệt tình nói xong, thần sắc hơi lạnh lẽo, tiếp đó vội vàng sử xuất thần thông độn về phía Đông Hải, sợ vị nào đó sẽ ra tay tranh đoạt.

Thấy hai người rời đi, đám người nhao nhao lộ ra một tia bỉ di, trò xiếc của Chuẩn Đề nhị nhân sao bọn họ lại không nhìn ra.

Trước kia tại Tử Tiêu Cung, hai người phương Tây khóc lóc kể khổ về sự nghèo nàn nơi đất khách, khiến Hồng Vân đạo nhân động lòng trắc ẩn, nhường lại vị trí thính đạo tốt nhất ở hàng đầu, gây ra sự bất mãn cho chúng nhân.

Nay thấy Bồng Lai đảo xuất thế lại diễn ra một màn này, mọi người mới triệt để nhìn rõ bộ mặt thật của hai kẻ phương Tây kia.

Là cường giả một phương, vốn cùng chung mối thù với kẻ địch, lại thêm chút tâm lý bài xích kẻ ngoại lai, Hồng Vân lão tổ ngược lại có chút không sao cả, cười ha hả, quay sang Trấn Nguyên Tử bên cạnh nói: "Đạo hữu, chi bằng hai người chúng ta cũng đi du lãm Tiên đảo kia một phen, nếu có cơ duyên, còn có thể xin chút tiên quả thượng hạng để nếm thử!" "Haizz!" Trấn Nguyên Tử nghe xong, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ đành nhẹ giọng nói: "Đi thôi!" Đối với vị hảo hữu này, y là người hiểu rõ tính tình hắn nhất.

Có thể trở thành bạn tốt nhiều năm, hai người tự nhiên có chút tính

nết tương đồng. "Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia!" Từ hai câu đối trên cửa Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử không khó nhận ra, tính tình hai người đều là loại cao nhân tiêu dao tự tại.

Cáo biệt mọi người, hai người hóa thành hai đạo lưu tinh, hướng về phía Đông Hải mà đi.

Dưới sự dẫn động của hai người này, không ít khách nghe đạo trong Tử Tiêu Cung cũng nảy sinh ý niệm đi du lãm một phen.

Nhất thời, vô số đạo lưu tinh lấp lánh, nhao nhao rơi xuống Đông Hải, phác họa ra một bức tranh hùng vĩ đến cực điểm. "Hai vị đạo hữu, chi bằng chúng ta cùng đi du lãm một phen đi." Đế Tuấn trên khuôn mặt uy nghiêm lộ ra một nụ cười, nói với Phục Hy và Nữ Oa.

Nữ Oa đưa đôi mắt đẹp khẽ nhìn Đế Tuấn một cái, tiếp đó lại chuyển hướng sang Phục Hy, tựa hồ đang đợi huynh trưởng định đoạt. "Tốt tốt!

Bồng Lai Tiên Đảo từ thời thượng cổ liền có truyền văn, nay đã xuất thế, chúng ta nếu không đi chẳng phải là tiếc nuối sao." Phục Hy hướng về phía Đế Tuấn cười ha hả đáp.

Đế Tuấn và Thái Nhất tính tình khá hợp với Phục Hy, nhất là trong lồng ngực hai người đều ôm chí lớn thống nhất Hồng Hoang, thực khiến Phục Hy vô cùng khâm phục.

Mấy người vừa đi, Tử Tiêu Cung vốn náo nhiệt lại lạnh tanh đi rất nhiều.

Nơi cực Bắc, Côn Bằng cùng Băng Phách đạo nhân nhìn nhau một cái, dứt khoát cũng bay đi.

Còn Minh Hà Lão Tổ, người này sinh tính cô tịch lại không thích giao hảo với người khác.

Dùng lời của hậu thế mà nói, chính là có chút chứng hoang tưởng bị hại, càng về sau, luyện hóa bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, hào hùng tuyên bố: "Huyết hải không khô, Minh Hà không chết!" Nghe tin Đông Vương Công được Bồng Lai Tiên Đảo, trong lòng hâm mộ thì có hâm mộ, nhưng...

Ta, Minh Hà, quyết không đi!!

Người của Vu Tộc không tu Nguyên Thần, đối với loại cơ duyên này tự nhiên khinh thường.

Hậu Thổ, Huyền Minh hai nữ theo ý của mấy vị huynh trưởng, đến Tử Tiêu Cung nghe đạo một phen.

Nhưng ba ngàn năm trôi qua, chỉ có hai người là hào vô tiến triển!

Mang theo một tia khinh thường, hai người cũng kết bạn độn quang rời đi.

Ba ngàn khách Tử Tiêu nhất thời nhao nhao rời đi, tại trượng lại chỉ còn một vị nữ đạo nhân dung sắc tuyệt lệ.

Da trắng hơn tuyết, đôi mắt như một dòng nước biếc, lúc ngước nhìn tự có một cỗ khí chất thanh nhã cao hoa, khiến người ta tự cảm thấy xấu hổ, không dám khinh nhờn.

Trong sự lãnh ngạo linh động kia, pha lẫn một cỗ phong thái câu hồn nhiếp phách, khiến người ta không thể không hồn xiêu phách lạc.

Giữa mi tâm nữ tử, có một ấn ký ngọn lửa màu lam, nếu có người cùng lúc nhìn thấy Đông Vương Công và nữ tử này, nhất định sẽ cảm thấy, ấn ký của hai bên dường như là trời sinh một cặp.

Nữ tử này, chính là đạo lữ thiên định của Đông Vương Công – Tây Vương Mẫu. "Đông Vương Công, Đông Vương Công..." Khác với ba ngàn khách kia, người ta nhớ thương tòa Bồng Lai Tiên Đảo, còn Tây Vương Mẫu giờ phút này trong miệng lại lẩm bẩm tên của

Đông Vương Công.

Hai người chưa từng gặp mặt, nhưng Tây Vương Mẫu chỉ cần nghe giọng nói của Đông Vương Công, trái tim lại run lên, luôn cảm thấy cái tên Đông Vương Công này bội phần quen thuộc.

Một tia tư duy kỳ diệu nảy sinh trong lòng Tây Vương Mẫu, khiến nàng không kìm được mà pháp lực có chút hỗn loạn.

Trong lòng càng thêm tò mò đối với vị Đông Vương Công đoạt được Bồng Lai Tiên Đảo kia.

Lam váy phất một cái, thân hình tiếu lệ đã đạp không mà đi, khí như hoa lan, ngát hương động lòng người. ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công ra lệnh cho đạo đồng chuẩn bị một ngàn một trăm mười hai chiếc bàn tử ngọc, bày biện chỉnh tề tại quảng trường.

Trên bàn tử ngọc, mỗi bàn đặt một bình Lễ Tuyền Ngọc Dịch, lại có Linh quả bảy ngàn năm, Cửu Thiên Thất Diệp Thất Thải Liên một vạn bốn ngàn năm...

Những linh vật này nãi là bảo vật hiếm thấy tuyệt thế, lấy ra đãi khách, đủ thấy Bồng Lai Tiên Đảo giàu có đến mức nào.

Bất quá, nếu không phải vì đạo đãi khách cố kỵ da mặt, Đông Vương Công cũng sẽ không dùng những linh vật này chiêu đãi.

Ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, tuy là những kẻ đỉnh tiêm của thế giới Hồng Hoang, nhưng cũng tịnh không có giao tập gì với hắn.

Nếu không phải mượn Bồng Lai xuất thế, muốn xem thử phản ứng của Hồng Quân sau khi biết hắn có Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, đánh chết Đông Vương Công cũng sẽ không mở tiệc chiêu đãi quần tiên.

Phải biết rằng, trong quỹ tích trước kia, Đông Vương Công chính vì quảng thu quần tiên, kiến lập Tiên Đình, mới để cho Yêu Tộc có cái cớ giết hướng Bồng Lai đảo.

Khiến cho Bồng Lai Tiên Đảo cuối cùng trở thành một hòn đảo hoang vô cùng thê thảm.

Đám người Tiên Đình kia, nhận lợi ích của Đông Vương Công, nhưng sau khi hắn chết lại quy y Yêu Tộc.

Đông Vương Công giờ phút này, tự nhiên sẽ không đi theo con đường cũ, tuy ngày sau Yêu Tộc có đánh tới cũng không sợ, nhưng nuôi một đám tán tiên tâm tính không kiên định thì có tác dụng gì?

Đang lúc xuất thần, trên không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười to. "Ha ha ha ha!

Đạo hữu thật là cơ duyên tốt!" Thoại âm rơi xuống, hai vị đạo nhân mặc hoàng bào, cưỡi tường vân, đã đứng cách Đông Vương Công không xa.

Đông Vương Công hơi nhướng mày, thần sắc lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người này.

Chỉ bởi vì, sau khi dứt lời, hai kẻ này lại không chút che giấu phóng xuất thần thức tra xét Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 20

Tại thế giới Hồng Hoang, theo lẽ thường gặp người lạ phải tự báo gia môn trước, giống như hậu thế chào hỏi vậy, nhưng hai kẻ này lại ngang nhiên tuần thị trong nhà người khác.

Nhìn vô tận tiên thảo, linh bảo cùng Bồng Lai Tiên Các hùng vĩ, ánh mắt hai người trở nên càng lúc càng tham lam! "Chẳng lẽ... là hai người kia?" Nhìn thần tình của hai kẻ này, Đông Vương Công thật sự không nghĩ ra ở thế giới Hồng Hoang ngoại trừ hai người kia ra, còn có ai không cần da mặt đến thế. "Hừ!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, tiên linh chi khí xung quanh như từng trận gió lốc, trực tiếp quát về phía hai người kia.

Hai kẻ áo vàng không chút phòng bị, trong nháy mắt lảo đảo, suýt chút nữa ngã từ trên mây xuống. "Ách... a a a..." Cảm nhận được sự không vui của Đông Vương Công, hai người cũng cảm giác hơi thất thố một chút, ho nhẹ một tiếng, đành phải thu hồi ánh mắt tham lam lại.

Vi vi chắp tay, cười nói: "Bái kiến đạo hữu, ta là Chuẩn Đề đạo nhân, khách nghe giảng tại Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ." Nói xong, lại chỉ về phía đạo nhân bên cạnh: "Vị này là sư huynh của ta, Tiếp Dẫn đạo nhân, cũng giống như ta, là một trong ba ngàn khách Tử Tiêu." Chuẩn Đề thần sắc hơi có chút đắc ý, sinh linh Hồng Hoang vạn vạn ức, danh hiệu khách Tử Tiêu Cung đủ để khiến đại đa số sinh linh kính ngưỡng vạn phần. "Phi!" Đông Vương Công không chút keo kiệt nhổ một ngụm Tiên Thiên Chí Dương thóa dịch về phía hai người.

Nếu là người khác, hắn không chừng sẽ cho chút mặt mũi, nhưng hai kẻ này sao...

Đông Vương Công một ngụm nước bọt trực tiếp khiến hai người ngẩn ra, thần sắc cũng trở nên lúng túng. "Người này sao lại không hữu hảo như vậy?" Hai người thầm nghĩ.

Bất quá, trong lòng lại có toan tính, cũng không tiện trực tiếp phát tác.

Hai người nhìn nhau một cái, Chuẩn Đề hoãn lại khí tức, nói: "Đạo Tổ lần này vừa truyền đạo pháp cho chúng ta, hai người chúng ta đang khổ vì không tìm được y bát truyền nhân, không ngờ vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung liền tâm hữu sở cảm!" Chuẩn Đề lại lộ ra ý cười, dừng một chút, tiếp tục nói: "Đạo hữu, có nguyện làm đệ tử thân truyền thứ nhất của phương Tây ta không?" "Hả?" Nghe xong lời của Chuẩn Đề, Đông Vương Công trước tiên là sững sờ, tiếp đó không kìm được bật cười.

Hậu thế đều nói hai người phương Tây không cần da mặt, nhưng thật sự gặp rồi mới phát hiện, hai người này đâu chỉ không cần da mặt, đơn giản là không biết xấu hổ!

Đánh gió thu (trục lợi), lại còn không buông tha cả bản tôn Đông Vương Công.

Thấy Đông Vương Công có vẻ suy tư cười cười, Chuẩn Đề tưởng có hi vọng, lập tức bày ra cái giá của cao nhân. "Chuyện bái sư để sau hãy nói, không ngại thì chúng ta đi tham quan Bồng Lai tiên...

Tiên..." Oanh!

Giữa thiên địa mãnh liệt truyền đến một tiếng vang thật lớn, kinh động cả vùng hải vực dậy sóng, thân thể Chuẩn Đề đạo nhân đã sớm biến mất tại chỗ, trực tiếp nện thẳng vào trong Đông Hải vô tận. "Hay cho một tên Chuẩn Đề đạo nhân, đánh chủ ý lên Bồng Lai Tiên Đảo của ta còn chưa tính, lại còn dám mơ tưởng đến bần đạo!" Đông Vương Công quát lạnh về phía thân ảnh đang bay ngược ra ngoài kia.

Giờ phút này, Tiếp Dẫn lại một mặt chấn kinh đứng tại chỗ.

Trong lòng không biết nên có cảm xúc gì, nhìn sư đệ nhà mình bay ngược ra ngoài, không khỏi có chút không cách nào tiếp nhận.

Hai người bọn họ tại trong ba ngàn khách Tử Tiêu cũng là hạng thiên kiêu, vị Đông Vương Công ngay cả cửa Tử Tiêu Cung cũng không vào được này, lại có thực lực bực này! "Ngươi..." Tiếp Dẫn sắc mặt giận dữ, khóe miệng mở ra đang muốn nói gì đó, lại sinh sinh bị ánh mắt băng lãnh của Đông Vương Công trừng trở về.

Giờ phút này Tiếp Dẫn chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, như rơi vào hầm băng! "Ngươi cũng cút cho ta!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, một quyền oanh ra.

Cũng may, Tiếp Dẫn đã sớm có phòng bị, ngưng tụ pháp lực quang mô, lui trọn vẹn ngàn vạn dặm sau mới khó khăn lắm dừng lại thân hình.

Tiếp Dẫn dừng lại xong, không khỏi xoa xoa lồng ngực, cứ việc đã sớm chuẩn bị, giờ phút này cũng cảm thấy ngũ tạng lục phủ đau nhức, tựa hồ muốn vỡ vụn.

Oanh!

Trong Đông Hải đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Chỉ thấy Chuẩn Đề đạo nhân đầu bù tóc rối từ trong biển vọt lên, trong tóc tai tựa hồ còn dính một chút rong biển. "Sư đệ, không sao chứ!" Tiếp Dẫn có chút quan thiết hỏi.

Chuẩn Đề hướng về phía Tiếp Dẫn gật gật đầu, vẻ chấn kinh trong mắt vẫn không thối lui: "Sư huynh...

Đông Vương Công..." "Sư đệ, ta nhìn không thấu tu vi người này, hẳn là không dưới hai người chúng ta." Tiếp Dẫn nói. "Hít..." Chuẩn Đề không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Vừa rồi gần như không có chút phòng bị nào, tựa hồ đều không thấy rõ Đông Vương Công ra tay, liền không tự chủ được bay ra ngoài.

Trong Hồng Hoang, từ bao giờ lại xuất hiện một tôn cao thủ như vậy?

Lại còn không đi nghe đạo?

Phải biết rằng, hắn và Tam Thanh cùng những thiên kiêu khác, đều là nghe Đạo Tổ giảng đạo mới có chỗ đốn ngộ, đột phá Đại La trung kỳ, còn Đông Vương Công... "Chẳng lẽ, ba ngàn năm trước hắn liền có tu vi này?" Chuẩn Đề trong lòng thầm tính toán.

Còn về việc vì sao Đông Vương Công không đi nghe đạo, hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu. "Sư đệ, hai người chúng ta cùng nhau công lên, nhất định có thể bại Đông Vương Công kia." Tiếp Dẫn nói. "Tốt!" Chuẩn Đề đáp một tiếng, không chỉ vì vừa mới mất mặt, mà quang bằng vào một đám linh bảo trên Bồng Lai Tiên Đảo kia, cũng phải chiến với Đông Vương Công một trận.

Huống hồ, bằng vào thực lực hai người, Chuẩn Đề không tin Đông Vương Công có thể đánh bại bọn họ.

Dứt lời, hai người phương Tây đã lao về phía Đông Vương Công.

Thất Bảo Diệu Thụ cùng Tiếp Dẫn Thần Tràng không biết từ lúc nào đã nắm trong tay hai người, một cái thanh quang đại phóng, một cái kim hoa đầy trời, đều là bản mệnh linh bảo của hai người.

Chỉ thấy Chuẩn Đề giơ tay vung lên, mấy ngàn đóa thanh liên trực tiếp hướng về phía Đông Vương Công nhiếp tới, hoặc trên hoặc dưới, phúc hải phiên đằng, đầy trời đều là thanh quang! "Hừ!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, Cảnh Dương Kiếm đã từ sau lưng bay lên, tiếp đó bay cao, đón gió liền trướng, đợi trướng đến ngàn

trượng sau lại hóa thành mấy ngàn đạo kiếm ảnh.

Trực tiếp đánh về phía thanh liên kia, hoặc bổ hoặc chém, kiếm khí lăng lệ, đâm đến cả vùng không gian kia đều tê liệt.

Tại ngoài mấy ngàn vạn dặm hải vực, một đám khách Tử Tiêu nhao nhao ẩn thân đầu vân trắc mục nhìn lại, trên mặt đều là một vẻ chấn kinh. "Đại huynh!

Đông Vương Công sao lại có tu vi bực này?" Nguyên Thủy hướng về phía Lão Tử nhẹ giọng hỏi.

Chương 21

Lão Tử lại lắc đầu, hiển nhiên đối với Đông Vương Công lai lịch cũng hoàn toàn không biết gì, thậm chí ngay cả hắn cũng nhìn không thấu Đông Vương Công rốt cuộc là tu vi gì.

Chỉ có thể ẩn ẩn suy đoán, người này không ở dưới hắn.

Tương đối với sự chấn kinh của hai người, trong con ngươi của Thông Thiên lại nhiều hơn một tia hưng phấn.

Trong ba người hắn là kẻ hiếu chiến nhất, nay thấy trận đại chiến khoáng thế này, trong lòng đã rung động không thôi.

Trừ ba người bọn họ, ngoài vạn dặm hải vực, những cao thủ còn lại cũng không ngừng giao đàm, suy đoán căn cước của Đông Vương Công.

Bắc Hải Côn Bằng giờ phút này trên mặt lại lộ ra một nụ cười đã lâu không gặp.

Hồng Vân cái tên lão hảo nhân kia nhường chỗ, khiến cho Chuẩn Đề không biết xấu hổ kia câu kết với Nguyên Thủy, mắng hắn là súc sinh lông lá không nói, còn sinh sinh đem hắn từ bồ đoàn hàng đầu đẩy xuống.

Nếu không phải cố kỵ thực lực hai người phương Tây, hắn đã sớm đại náo một phen tại Tử Tiêu Cung.

Nay thấy hai người gặp đại địch, trong lòng tự nhiên sướng khoái không thôi.

Ẩn ẩn ở giữa, trong đôi mắt xanh kia lóe lên một đạo hàn mang, hắn đang đợi, nếu Đông Vương Công có chút dấu hiệu rơi xuống hạ phong, hắn sẽ trong nháy mắt xuất thủ, cùng đánh hai người Chuẩn

Đề.

Nhưng hiển nhiên...

Côn Bằng đã lo xa rồi. ...

Cảnh Dương Kiếm vừa ra, sắc mặt hai người Chuẩn Đề đại biến.

Thất Bảo Diệu Thụ hào xưng không vật gì không chải được, nhưng ngàn đóa thanh liên kia gặp Cảnh Dương Kiếm, trong nháy mắt liền bị đâm nát.

Nhưng cho dù như thế, hai người lại không chút nào có ý lui, không chỉ không lui, công thế càng thêm mãnh liệt.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Tại thế giới Hồng Hoang, hai người nhìn thấy nhiều linh bảo như thế, lý trí đã sớm quẳng ra sau đầu.

Tiếp Dẫn thấy thanh liên rơi xuống, cao giơ Tiếp Dẫn Thần Tràng, mang theo vô cùng huyền quang, đánh thẳng về phía Đông Vương Công.

Thần tràng vừa động, khoảnh khắc liền toát ra vô cùng kim quang chân hỏa, vung lên lần nữa, nửa bên hải vực tựa hồ đều bị thiêu cháy!

Mắt thấy uy thế của thần tràng sắp nhiếp trụ Đông Vương Công.

Đông Vương Công cũng không cấp táo, không nhanh không chậm lấy ra một vật, ra sức vung lên, liền đánh về phía Tiếp Dẫn đang ở trong chân hỏa.

Oanh!

Hai bên va chạm, kinh động Đông Hải Long Cung lắc lư không thôi, nước biển vô tận tựa hồ bị cắt ra, mang theo thế vạn quân, cuốn thẳng về phía đám đại năng trên chín tầng mây ngoài vạn dặm.

Đám đại năng vung tay ngăn cản, chỉ trông thấy một mảng tử dương kim quang, tiếp đó, thân thể Tiếp Dẫn đạo nhân bỗng nhiên bay ngược ra ngoài.

Như một mũi tên rời cung, tốc độ cực kỳ khủng bố.

Phanh!

Một hòn đảo bị thân thể Tiếp Dẫn đập xuyên, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn hải vực, mạn thiên kim quang chân hỏa cũng tận số tiêu tán. "Sư huynh!" Chuẩn Đề không khỏi quát to một tiếng, hai người từ khi đản sinh đến nay, chưa từng chịu thiệt thòi như vậy.

Nay nhìn về phía Đông Vương Công trong ánh mắt không khỏi nhiều hơn một phần hận ý.

Nhưng lại quên mất, rốt cuộc là ai trêu chọc ai trước! "Ngươi cũng muốn ăn đòn sao?" Đông Vương Công cười híp mắt giơ Tử Dương Kim Chuyên trong tay lên nói với Chuẩn Đề.

Phải nói gạch vàng dùng để nện người thật sự rất tốt, không hổ là công kích linh bảo thuần bạo lực, tuy chỉ là một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng về lực đạo, hoàn toàn không yếu hơn những cực phẩm tiên thiên linh bảo kia.

Chuẩn Đề tự biết Tử Dương Kim Chuyên lợi hại, cũng không cùng Đông Vương Công dây dưa quá nhiều, độn thẳng về phía đáy biển xa xa.

Trong lòng tự nhận xui xẻo, lần này chịu thiệt thòi lớn, ngay cả sư huynh Tiếp Dẫn cũng bị trọng thương. "Chạy?" Đông Vương Công khóe miệng lãnh tuấn giương lên một nụ cười.

Cùng cấp bậc, nếu một phương bại lạc muốn chạy, người bình thường căn bản không có cách nào ngăn cản.

Nhưng Đông Vương Công tự nhiên không phải người bình

thường, trong tay kim chuyên chú nhập một tia Thời Gian Pháp Tắc, lược vi một giây.

Phanh...

Như một viên đạn, thoát khỏi tay Đông Vương Công bay ra. "Hả?" Chuẩn Đề chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên toát ra một cỗ hàn khí, vừa quay đầu lại, cả thân hình trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra huyết hoa thê mỹ, rơi trên hải vực minh mị...

Lả tả dương dương, thật là mỹ diệu.

Đám khách Tử Tiêu Cung từng người há to miệng, ai cũng không ngờ, hai người phương Tây cộng lại thế mà cũng không phải đối thủ của Đông Vương Công. "Huynh trưởng, nếu người này có thể nhập Yêu Tộc ta..." Thái Nhất ý vị thâm trường nhìn chiến trường một cái, nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn cũng hơi có chút chấn kinh gật đầu, nói với Thái Nhất: "Một lát nữa chúng ta xuống kết giao một phen, nếu chí thú tương đầu thì tốt nhất, nhưng nếu Đông Vương Công kiêu hoành, vậy cũng..." Lời của Đế Tuấn chưa dứt, Thái Nhất liền cướp lời: "Huynh trưởng yên tâm, ta định nhiên sẽ không đắc tội với hắn." Nghe xong lời Thái Nhất, Đế Tuấn cười gật đầu.

Vị đệ đệ này của hắn, tính tình tỳ khí rất vọng động, lại ỷ vào Hỗn Độn Chung trong tay, sau khi đản sinh hầu như không có đối thủ.

Nay có thể lý giải ý tứ trong lời nói, ngược lại là hiếm thấy.

Thực lực Đông Vương Công ở trên hai người phương Tây, nếu có thể lôi kéo thì cực tốt, nếu không thể lôi kéo, Đế Tuấn cũng tuyệt không muốn có thêm một kẻ địch như vậy. ... "Chuẩn Đề đạo nhân, Bồng Lai Tiên Đảo của ta ngươi còn muốn hay không?" Đông Vương Công sừng sững trên biển, cười khẽ với mặt biển bình tĩnh.

Chuẩn Đề nghe lời Đông Vương Công, thần sắc giận dữ, nhưng không biết vì sao, thân hình hồi lâu không thể động đậy.

Chính là nguyên nhân do một tia Thời Gian Pháp Tắc kẹp trong Tử Dương Kim Chuyên.

Đang lúc kinh dị, chỉ nghe Tiếp Dẫn bên cạnh suy yếu nói: "Sư đệ, Đông Vương Công ngoan cố bất hóa, hai người chúng ta không cần cùng hắn dây dưa nữa, về phương Tây trước đi, đợi ngày sau thương thế khôi phục sẽ tính sổ!" Lời của Tiếp Dẫn, sao không phải là suy nghĩ trong lòng Chuẩn Đề, nhưng mà... "Sư huynh, kim chuyên trong tay Đông Vương Công thực sự lợi hại, hai người chúng ta sợ muốn đi cũng không dễ tẩu thoát." "Sư đệ chớ quên ta còn có một chiêu bản mệnh thần thông!" "...

Chương 22

Sư huynh vạn vạn không thể." Thoại âm vừa dứt, Chuẩn Đề lại không kịp ngăn cản Tiếp Dẫn.

Chỉ thấy quanh thân Tiếp Dẫn tản ra một cỗ khí mẫn diệt cường đại, không thấy dùng linh bảo gì, vùng hải vực kia trong khoảnh khắc liền từ lam biến thành xám!

Chỉ nghe Tiếp Dẫn quát to! "Hư Vọng Khổ Hải!" Ngay sau đó, thiên địa mãnh liệt rung động, từng cỗ từng cỗ Tịch Diệt Thần Lôi ngập trời bỗng nhiên dũng hiện trong biển, chỉ trong nháy mắt, bao vây Đông Vương Công tầng tầng lớp lớp.

Long long long...

Thân ở trong hải dương lôi điện, Đông Vương Công chỉ cảm thấy một trận tâm thần chấn chiến.

Đám đại năng quan chiến càng nhao nhao đại kinh không thôi, sớm biết hai người phương Tây lợi hại, như thế xem xét, ngược lại là xem thường hai người bọn họ một phần.

Đông Vương Công thân tại chính giữa khổ hải, trong Nguyên Thần vô cớ truyền đến từng trận kịch thống, nếu không có Càn Nguyên U Giáp gắt gao hộ trụ, Đông Vương Công chỉ cảm thấy biển khổ này tựa như có thể thôn phệ Nguyên Thần vậy. "Phá cho ta!!" Đông Vương Công quát lên một tiếng, Cảnh Dương Kiếm trong tay mang theo vạn quân hủy diệt chi lực, bổ thẳng ra bốn phía.

Kiếm khí như một con cự long, không ngừng ngao du phiên đằng trong lôi hải. "Oanh!" Một tiếng vang thật lớn vang tận mây xanh, trong Đông Hải khoảnh khắc liền trở nên yên tĩnh.

Dưới đáy biển, đâu còn thân ảnh hai người Chuẩn Đề. "Thần thông tốt!" Dù là Đông Vương Công cũng không khỏi có chút khen ngợi thần thông của Tiếp Dẫn.

Nhưng hắn không biết là, một chiêu này của Tiếp Dẫn lại làm cho tu vi bản thân sinh sinh rớt xuống Đại La sơ kỳ.

Loại thần thông lấy Nguyên Thần làm năng lượng này, tuy uy lực nghịch thiên, nhưng phản phệ đối với bản thân cũng cực lớn. "Đạo hữu thật là thần thông tốt." Chân trời phía trên, một tiếng cười trung hậu truyền đến, tự có một cỗ ý tứ tiêu dao thế ngoại. "Bần đạo Trấn Nguyên Tử, gặp qua đạo hữu!" "Bần đạo Hồng Vân, gặp qua đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người từ trên đầu mây nhảy xuống chắp tay nói.

Hai người vẫn luôn quan sát trận đánh vừa rồi, thấy Đông Vương Công lấy một địch hai đánh lui hai người phương Tây, từ đáy lòng bội phục, hai người lại là kẻ hiếu giao, nay đấu pháp dừng lại, liền đệ nhất thời gian xuất hiện.

Hồng Vân trong mắt càng không ngừng lóe hồng quang, hiển nhiên là ngửi thấy mùi vị của Lễ Tuyền Ngọc Dịch và Linh quả Thải Liên trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Ha ha ha.

Nhìn thấy Hồng Vân tham ăn như thế, Đông Vương Công phát ra một tiếng cười to hào sảng.

Hướng về phía hai người chắp tay nói: "Đạo hữu mời!" Ba người cùng nhau an tọa trên Bồng Lai đảo, dọc đường đi, ánh mắt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân không ngừng biến đổi, từ giật mình hâm mộ, lại đến hâm mộ giật mình, nhưng hoàn toàn không giống vẻ mặt tham lam của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Lại nói Côn Bằng kia, thấy Đông Vương Công đánh lui Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, trong lòng hân hỉ.

Tự nhiên muốn xuống kết giao một phen, lại bị hai người Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đoạt trước.

Kẻ hắn thống hận nhất, trừ hai người phương Tây ra chính là Hồng Vân, nếu không phải Hồng Vân hảo tâm nhường chỗ cho Chuẩn Đề, Côn Bằng cũng sẽ không bị chen ra ngoài.

Hiện tại thấy Hồng Vân nói cười vui vẻ với Đông Vương Công, trong lòng hắn rất không vui, hừ lạnh một tiếng, lại cũng không đi, cũng không xuống an tọa. "Bần đạo Càn Nguyên, bái kiến đạo hữu..." "Bần đạo Vô Cực, bái kiến đạo hữu..." ...

Côn Bằng không xuống, nhưng đám khách Tử Tiêu ẩn nấp trong mây khắp nơi lại không đợi được nữa.

Những người này không ai không phải là đỉnh tiêm chi bối trong Hồng Hoang, tuy người nào cũng cao ngạo vô cùng, nhưng nay thấy thực lực Đông Vương Công cường hoành như thế, lại có linh quả, ngọc dịch chiêu đãi, đương nhiên không có đạo lý đắc tội, ngược lại giao hảo là một lựa chọn không tệ.

Thế giới Hồng Hoang chính là như vậy, chỉ cần có đủ thực lực cường đại, người khác định nhiên không dám đắc tội. "Đạo hữu mời!" Đông Vương Công hướng những khách Tử Tiêu này nhất nhất chắp tay đáp lễ, đợi mọi người an tọa xong, lại phát hiện một ngàn một trăm mười hai chiếc bàn tử ngọc đã gần như ngồi kín. "Đại huynh, chúng ta cũng đi thôi!" Thông Thiên nói với Lão Tử.

Lão Tử khẽ gật đầu, bình tĩnh nói: "Tự nhiên là phải đi!" Lão Tử đã nói, Nguyên Thủy vốn có chút không muốn đi cũng không tiện nói nhiều, đành phải theo sau hai người, hạ xuống. "Tam Thanh gặp qua đạo hữu!" Ba người đáp xuống Bồng Lai hướng Đông Vương Công

chắp tay nói. "Mời!" Đông Vương Công đưa tay đón, nhưng lại phát hiện, những bồ đoàn tới gần chủ vị lại chẳng còn cái nào.

Nhất thời, Tam Thanh ba người thế mà không biết nên ngồi ở đâu, thân là Bàn Cổ chính tông, muốn bọn họ ngồi ở cuối?

Hiển nhiên là không đáp ứng.

Đông Vương Công trong lòng buồn cười, muốn nhìn xem Tam Thanh lựa chọn như thế nào.

Nhưng ba người vẻn vẹn hơi sững sờ, tiếp đó, Nguyên Thủy liền đứng ra, ánh mắt băng lãnh chí cực quét lên người đám khách ngồi hàng đầu.

Trừ hai người Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử ra, những người còn lại đều trong lòng phát mao, thân thể phát hàn.

Quả nhiên, chỉ một lát sau có người ngồi không yên, Đông Vương Công bọn hắn không chọc nổi, Tam Thanh bọn hắn cũng tự nhiên không dám đối địch.

Lập tức mấy người đứng dậy, hành lễ với Tam Thanh nói: "Ba vị đạo hữu mời!" Ánh mắt Nguyên Thủy mới hòa hoãn một chút, cũng không thèm để ý người kia, cùng Lão Tử hai người kính trực ngồi xuống, chỉ có Thông Thiên nhẹ giọng nói tạ ơn với mấy người kia.

Nhìn thủ đoạn của Nguyên Thủy, Đông Vương Công không khỏi có chút khinh thường.

Cũng không để ý ba người bọn họ, liền cùng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử sướng đàm.

Tam Thanh một mặt uy nghiêm ngồi xuống, chờ đợi Đông Vương Công hàn huyên, lại không ngờ Đông Vương Công chẳng thèm để ý, giờ phút này mấy người một mặt lúng túng. "Phục Hy, Nữ Oa gặp qua đạo hữu!" "Đế Tuấn gặp qua đạo hữu!" "Thái Nhất gặp qua đạo

hữu!" Mấy đạo âm thanh phá vỡ sự lúng túng của nhóm Tam Thanh.

Tuy Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy trong quỹ tích trước kia là cừu địch với Đông Vương Công, nhưng giờ phút này cũng chưa có mâu thuẫn gì.

Nhưng Đế Tuấn mấy người thân là Yêu Tộc, Đông Vương Công từ đáy lòng có chút chán ghét.

Phải biết rằng, trong quỹ tích Hồng Hoang, mấy người này đại tứ tàn sát Nhân tộc, khiến Nhân tộc tử thương thảm trọng.

Thân là phàm nhân hậu thế, Đông Vương Công chỉ vừa đối mặt liền sinh lòng không vui...

Bất quá...

Ánh mắt khẽ quét, hắn lại bị Nữ Oa ở ngoài cùng hấp dẫn.

Có lẽ bởi vì tính cách của hắn trong xương tủy vẫn coi mình là một con người, Đông Vương Công không khỏi cảm giác Nữ Oa có chút thân thiết.

Váy sa màu xanh nhạt, thắt một dải lụa trắng, mái tóc đen tú lệ được buộc bằng phỉ thúy ti trù.

Chương 23

Dưới đôi lông mày phượng dài nhỏ, một đôi mắt như tinh thần minh nguyệt, mũi ngọc linh lung, má phấn ửng hồng, làn da trắng nõn non mềm cực đẹp, dáng người nhẹ nhàng, tú lệ thoát tục.

Dường như bị Đông Vương Công nhìn lâu, trên mặt Nữ Oa hiện ra một tia ửng đỏ, lại làm cho Đông Vương Công thất thần vài phần.

Khụ...

Đông Vương Công khẽ ho một tiếng, lại để cho đồng tử chuẩn bị mấy phương ngọc trác. "Đạo hữu mời!" Đông Vương Công nói.

Nếu không phải nể mặt Nữ Oa hậu thế là Nhân Tộc Thánh Mẫu, e rằng y theo tính tình Đông Vương Công, nhất định sẽ đem mấy người Yêu Tộc đuổi ra ngoài.

Thấy thế, Tam Thanh vốn đang lúng túng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm.

Thân là Bàn Cổ chính tông đều chưa từng có đãi ngộ như vậy, Nữ Oa mấy người này dựa vào cái gì?

Hơi hừ lạnh một tiếng, kinh động đến mấy người bên cạnh đều ngẩn ra, Đông Vương Công tuy cũng phát giác, nhưng vẫn không thèm để ý.

Ba ngàn khách Tử Tiêu cơ bản đều đã an tọa, Bồng Lai Tiên Đảo ngày xưa ninh tĩnh trở nên vô cùng náo nhiệt, Bắc Hải Côn Bằng cuối cùng cũng hạ xuống, hắn ghi hận Hồng Vân, không có nghĩa là không muốn cùng Đông Vương Công phàn giao tình.

Một đám đại năng đều là người đỉnh tiêm Hồng Hoang, luận đạo, thiền âm trận trận, tiên âm lượn lờ, mọi người chỉ cảm thấy như mộc

xuân phong, tâm tình ninh tĩnh lại tự nhiên, cộng thêm những linh vật đãi khách của Đông Vương Công.

Nhất thời, mọi người đều có thu hoạch không nhỏ.

Đang lúc trầm tẩm, trời cao đột nhiên vang lên một thanh âm mạn diệu. "Tây Vương Mẫu gặp qua đạo hữu!" Thanh âm vừa vang lên, Đông Vương Công lại tâm thần chấn động, nhìn thân ảnh tiếu lệ hạ xuống Bồng Lai Tiên Đảo kia, ánh mắt Đông Vương Công lại thế nào cũng không dời đi được.

Nếu như mới gặp Nữ Oa là vì tướng mạo thanh tú và chút thân thiết thân là Nhân tộc, thì gặp Tây Vương Mẫu, lại giống như loại cảm giác đã lâu không gặp, từng tia từng tia rung động, từ trong lòng hai người lặng lẽ dâng lên.

Tại trước đó, thân là một người hậu thế, Đông Vương Công căn bản không tin cái gọi là nhất kiến chung tình.

Hậu thế còn có một câu tục ngữ gọi là: "Nhất kiến chung tình, bất quá là thấy sắc nảy lòng tham!" Nhưng giờ phút này, Đông Vương Công triệt để tin rồi.

Mỗi cử chỉ của Tây Vương Mẫu đều thật sâu hấp dẫn lấy hắn, mị lực tỏa ra, vô luận Đông Vương Công nhìn thế nào, đều độc đặc hoàn mỹ như vậy.

Đối với Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu đồng dạng cũng như thế, khí chất ôn ngọc độc hữu trên người hắn cũng thật sâu hấp dẫn lấy nàng.

Đông Vương Công bản thể căn cước là Tiên Thiên Chí Dương chi khí, Tây Vương Mẫu lại là Tiên Thiên Chí Âm chi khí.

Hai người từ khi đản sinh, đã chú định phải trở thành đạo lữ.

Thời gian bốn mắt nhìn nhau, tại trong mắt mọi người có lẽ ngắn,

nhưng trong mắt hai người lại tựa như ngàn vạn năm.

Một lát công phu, tình cảm giữa hai người liền từ lạ lẫm đến quen thuộc, từ quen thuộc lại đến nhiệt thiết.

Giữa sự tinh tinh tương tích, bầu không khí Bồng Lai đảo lại kỳ diệu hẳn lên.

Chúng nhân đều không hiểu ra sao. "Đạo hữu mời!" Đông Vương Công mở miệng trước tiên.

Đồng thời lại chuẩn bị một phương ngọc trác, đặt cùng một chỗ với chủ vị của Đông Vương Công.

Tây Vương Mẫu xem xét, trước tiên hơi sững sờ, đôi mắt đẹp thoáng do dự, lại thuận theo ý tứ của Đông Vương Công, kính trực ngồi xuống. "..." Nguyên Thủy một mặt không hiểu ra sao, quay đầu nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử cũng lộ ra một tia chấn kinh, một mặt không thể tin, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ hai người quen biết từ trước?" Cả tràng diện yên tĩnh trở lại, mọi người tựa hồ đều đang đợi Đông Vương Công giải thích thế nào!

Chỉ thấy Đông Vương Công trên mặt mang theo một nụ cười, đem ánh mắt từ trên thân thể mạn diệu của Tây Vương Mẫu dời đi, nói với mọi người: "Lần này ta cùng Tây Vương Mẫu lấy Bồng Lai Tiên Đảo làm đạo trường, hai người chúng ta liền tại đây kết làm đạo lữ!!" Lời này vừa nói ra, mọi người kinh đến mức miệng cũng không khép lại được.

Tây Vương Mẫu là một trong những nữ tu mỹ mạo nhất, một đám cường giả ai mà không dòm ngó.

Từng người sống tại thế giới Hồng Hoang không biết bao nhiêu năm, lại ngay cả cơ hội nói chuyện với Tây Vương Mẫu cũng chưa

từng có, hôm nay, một vị nữ tử danh thanh to lớn, tu vi kiêu kiều, tướng mạo xuất chúng như vậy, lại muốn cùng một vị Đông Vương Công vừa mới hiển lộ phong mang kết làm đạo lữ?

Chúng nhân nhất thời không khỏi không cách nào tiếp nhận, ánh mắt như tra hỏi toàn bộ rơi vào trên người Tây Vương Mẫu, tựa hồ đang đợi phản ứng tiếp theo của nàng.

Cảm nhận ánh mắt của mọi người, trên khuôn mặt tươi cười của Tây Vương Mẫu không khỏi hiện ra một tia ráng hồng.

Nàng cũng chưa từng ngờ tới Đông Vương Công lại nóng vội như vậy.

Nhưng...

Nàng lại làm sao có thể cự tuyệt.

Loại cảm giác tinh tinh tương tích này, cũng e rằng chỉ có hai người mới có thể cảm nhận được.

Đại La cường giả nào từng lộ ra vẻ nữu niết, nhưng một hồi sau, Tây Vương Mẫu chỉ cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng.

Đôi mắt thu thủy sáng ngời kia cười một tiếng, tựa như trăm hoa đua nở, nhật nguyệt ẩn quang!

Lại làm cho mọi người nhìn ngây người.

Nữ Oa phản ứng nhanh nhất, đứng dậy hướng Tây Vương Mẫu chắp tay vui vẻ nói: "Tiểu muội xin chúc mừng tỷ tỷ!" Hồng Hoang bên trong nữ tu không nhiều, Nữ Oa cùng Tây Vương Mẫu hai người quan hệ lại thập phần tốt.

Bị Nữ Oa trêu ghẹo, khuôn mặt tươi cười của Tây Vương Mẫu càng thêm đỏ ửng, đứng dậy đón: "Muội muội chớ có chọc ghẹo tỷ tỷ!" Một lát sau, mọi người mới phản ứng lại. "Chúc mừng đạo hữu!"

"Chúc mừng đạo hữu!" Nhất thời, chúng đại năng nhao nhao đứng dậy, hướng Đông Vương Công chúc mừng!

Tự cảm giác được Bồng Lai đảo hôm nay khác biệt, ngàn vạn đóa kỳ hoa cùng nhau nở rộ, vạn đạo tiên quang tề tề hiện hành, thất sắc thải hà bao phủ vân tiêu.

Từng tia từng tia tường thụy hỉ duyệt chi sắc, sung xích tại trong Bồng Lai.

Mọi người an tọa, nâng ngọc bôi trong tay cùng uống.

Chỉ nghe vô tận thương khung bỗng nhiên vang lên một thanh âm uy nghiêm. "Lượng kiếp về sau, thiên hạ vô chủ, trong Hồng Hoang rất hỗn loạn, hôm nay thiên địa nghênh đón khí tượng mới, thiên hạ quần tiên cũng tự đương có người quản lý!" "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, hai người nãi là Thiên địa sơ khai Âm Dương nhị khí biến thành, đản sinh trước trăm khí, đáng liệt vị đứng đầu." "Đông Vương Công, nay ban cho Tiên thiên Cực phẩm linh bảo Long Đầu Quải Trượng, trợ giúp quản lý thiên hạ nam tiên!" "Tây Vương Mẫu, nay ban cho Tiên thiên Cực phẩm linh bảo Huyền Thiên Bảo Kính, trợ giúp quản lý thiên hạ nữ tiên!" Thoại âm rơi xuống, trong thương khung, chậm rãi rơi xuống hai vật, chính là Long Đầu Quải Trượng cùng Huyền Thiên Bảo Kính, phân biệt rơi vào trước người hai người.

Cả phiến thế giới tựa hồ đều ninh tĩnh lại. "Quả nhiên!

Cho dù không đi nghe đạo, Hồng Quân vẫn ỷ vào thân phận Thánh Nhân, cưỡng ép phong một cái thân phận Nam Tiên chi thủ!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Trước mắt tuy có một cây Long Đầu Quải Trượng kim quang sạ hiện, nhưng trên mặt Đông Vương Công lại thập phần không vui.

Chương 24

Loại cảm giác bị ép thụ mệnh này thật sự không thoải mái.

Hồng Quân đánh cờ thật hay, ngay cả mặt cũng không lộ, hoàn toàn không cho Đông Vương Công cơ hội cự tuyệt.

Hiện tại, Đông Vương Công dù không nhận cái thân phận này cũng phải nhận.

Bởi vì, cái mũ Nam Tiên chi thủ đã lao lao đội lên đầu hắn rồi. "Hừ!

Cáo từ." Đế Tuấn, Thái Nhất hai người trực tiếp đứng dậy, quay đầu đi luôn.

Hai người lập chí muốn nhất thống Hồng Hoang, nay Hồng Quân mạc danh kỳ diệu phong cho Đông Vương Công làm Nam Tiên chi thủ, để người này quản lý hai người bọn họ, làm sao có thể phục? "Cáo từ!" Tam Thanh tề thanh quát một tiếng.

Ba người nãi là một bộ phận Nguyên Thần của Bàn Cổ biến thành, tung sử Đông Vương Công là Tiên Thiên Chí Dương chi khí thì thế nào, há có thể ở vị trí phía trên bọn họ?

Đi quản lý bọn họ?

Phổ thiên chi hạ, có thể làm cho Tam Thanh phục trừ Bàn Cổ đại thần ra, liền chỉ có Thánh Nhân!

Đông Vương Công?

Nam Tiên chi thủ?

Ngại quá, không phục!!! "Cáo từ!" Đa số khách Tử Tiêu nhao nhao đứng dậy, đều là Hồng Hoang đỉnh tiêm cường giả, mấy ngàn vạn ức

năm, chưa từng chịu người khác ước thúc.

Muốn bọn họ thính mệnh Đông Vương Công, ngại quá, không đáp ứng!!

Nhất thời, chư vị đại năng nhao nhao rời đi, Đông Vương Công lại bình tĩnh nhìn vô tận thương khung, thủy chung chưa từng nói chuyện, cũng chưa từng ngăn cản mọi người. ...

Đây chẳng phải là kết quả Hồng Quân muốn sao?

Phong cho Đông Vương Công một cái danh hiệu rỗng tuếch, lại làm cho đại đa số đại năng Hồng Hoang không phục.

Mượn tay người khác giết người?

Đông Vương Công trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Bàn cờ này của Hồng Quân đánh tốt lắm, nhưng...

Bị Thiên Đạo ràng buộc, ngươi muốn mượn tay ai?

Phương Tây Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?

Côn Luân Tam Thanh?

Yêu Tộc Đế Tuấn, Thái Nhất?

Hay hoặc giả là Vu Tộc Thập Nhị Tổ Vu?

A!

Khóe miệng Đông Vương Công giương lên một nụ cười cực kỳ băng lãnh, tâm đạo: "Lần này, vô luận ngươi mượn tay ai, ta, Đông Vương Công đều sẽ không để ngươi như nguyện." Còn về Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy các loại.

Trong lòng tuy đối với việc Đạo Tổ thưởng phong cũng có chút không vui, nhưng mọi người cũng không giống Tam Thanh, Đế Tuấn... trực tiếp rời đi.

Bồng Lai Tiên Đảo không khí trở nên áp ức.

Đêm.

Trên thiên mạc đen kịt điểm xuyết vài ngôi sao, nương theo vầng trăng lạnh lẽo, tựa như đang dòm ngó bí mật thế gian.

Chúng đại năng cường giả rời đi.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc đen dài của Tây Vương Mẫu, dưới ánh trăng trắng noãn, chiếu rọi khuôn mặt có chút tiều tụy.

Người ngoài chỉ tưởng Đông Vương Công ý khí phong phát, sau khi được Bồng Lai đảo lại được Đạo Tổ phong hào cùng Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng chỉ có nàng minh bạch nỗi khổ sở trong lòng Đông Vương Công.

Lời an ủi có nhiều cũng chỉ là phí công, Tây Vương Mẫu có thể làm cũng chỉ có lẳng lặng ở bên cạnh người đàn ông trước mắt này.

Phiến khắc.

Một viên ấn ký màu lam từ mi tâm Tây Vương Mẫu bay ra, mang theo từng luồng tiên quang màu lam, đi vào trong Nguyên Thần của Đông Vương Công. "Dao Nhi..." Đông Vương Công có chút kinh ngạc nói.

Vừa rồi Tây Vương Mẫu trao cho Đông Vương Công chính là Bản mệnh ấn ký, vật này cùng Nguyên Thần có liên hệ cực lớn.

Sau khi trao ấn ký này cho người khác, sinh tử của Tây Vương Mẫu liền nắm trong tay người đó.

Mặc dù hai người là thiên định đạo lữ, nhưng sự tín nhiệm như thế khiến Đông Vương Công có chút giật mình. "Hoa công, chúng ta đã kết làm đạo lữ, thiếp tự nhiên nên làm như thế." Tây Vương Mẫu

hé miệng nhỏ như anh đào, ôn nhu nói.

Nàng biết sự khổ sở trong lòng Đông Vương Công, lại tự trách vì không thể an ủi hắn. "Hoặc giả... cũng chỉ có đem bản thân hào vô bảo lưu trao cho hắn, tâm cảnh người đàn ông trước mắt mới có thể tốt hơn một chút đi." Tây Vương Mẫu thầm nghĩ.

Trăng sáng treo cao.

Trong con ngươi như nước của Tây Vương Mẫu tràn đầy ôn nhu, Đông Vương Công không khỏi nhìn đến thất thần vài phần.

Đối với hành động của nữ tử trước mắt, Đông Vương Công vừa đau lòng lại vừa cảm động.

Dưới tình cảnh này, ngôn ngữ biểu đạt có vẻ vô lực như vậy, trong đôi mắt Đông Vương Công lóe lên một tia nhu tình chung ái, tiếp đó liền ghé sát vào.

Chương 25

Thái Âm vô hình, Cực Dương vô danh, luyện hư phản chân, Dương Âm thủ nhất, Âm Dương giao hối, linh đài thanh minh.

Trăm năm quang âm, Bồng Lai đảo tựa hồ chưa từng trầm thụy.

Khi Âm Dương giao hợp, tường thụy hà quang chiếu rọi trên Bồng Lai các.

Từng tia từng tia giai điệu động lòng người, tư nhuận cả phiến tiên đảo, tinh linh thảo mộc sinh trưởng.

Bồng Lai đại trận đã tự hành quan bế, thế giới Hồng Hoang to lớn nhưng không ai có thể quấy rầy hai người.

Đợi Dương Nguyên chi khí nhất tả vạn lý, cả thế giới phảng phất cũng đều tĩnh lại.

Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu hai người cũng nhao nhao tiến vào bế quan.

Từng tia từng tia đạo ngân từ trên thân thể Đông Vương Công không ngừng ẩn hiện, tiên linh chi khí oanh nhiễu trong đó.

Trong Nguyên Thần, dòng sông pháp lực vô tận đang không ngừng mãnh trướng, hai người là thiên định đạo lữ, căn cước lại do Cực Âm Cực Dương biến thành, cùng nhau tu hành xác thực có chỗ tốt cực lớn.

Sáng hút nhật tinh, chiều hái nguyệt hoa.

Thử tiêu bỉ trường, tu vi hai người như ngồi tên lửa, vù vù vù mãnh trướng.

Ông...

Nguyên Thần Đông Vương Công mãnh liệt chấn động, cảnh giới đại môn đã mở toang, pháp lực vô tận như hồng thủy nhanh chóng dũng mãnh lao vào trong đó.

Mỗi một lỗ chân lông trong Nguyên Thần đều đang điên cuồng hấp thu, đồng thời cũng đang không ngừng thuế biến, ngưng thực!

Tu hành vô tuế nguyệt.

Thoáng chớp mắt, mấy trăm năm thời gian liền lặng lẽ trôi qua.

Nguyên Thần tu vi của Đông Vương Công cũng rốt cục bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chậm rãi mở mắt, Tây Vương Mẫu bên cạnh vẫn còn đang đắm chìm trong tu hành.

Nàng chưa từng tham ngộ đại đạo chi pháp, cảnh giới đề thăng tự nhiên chậm hơn Đông Vương Công một chút.

Đông Vương Công sau khi đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ lại chưa tiếp tục đề thăng Nguyên Thần pháp lực.

Nay cảnh giới đột phá, tự nhiên muốn ổn cố nghỉ ngơi một phen, dù sao tu luyện chủ yếu nhất là phải trương thỉ hữu độ.

Không tu luyện Nguyên Thần, Đông Vương Công lại đắm chìm trong tu hành Thời Gian Đại Đạo.

Thời Gian Đại Đạo huyền diệu, rất nhanh liền khiến Đông Vương Công lần nữa bế quan.

Từng tia từng sợi thời gian đạo ngân, kẹp lấy đại đạo chi âm tối nghĩa, dần dần oanh nhiễu lưu chuyển trong Nguyên Thần Đông Vương Công, hướng hắn xiển thuật chí lý trong thiên địa.

Là tồn tại xếp hạng cực kỳ cao trong ba ngàn đại đạo, ngoại trừ cơ duyên ra, sự huyền ảo của Thời Gian Đại Đạo là thứ tu sĩ tầm

thường không thể lĩnh ngộ được.

Những tu sĩ thiên kiêu kia, bởi vì thiếu thốn cơ duyên, chỉ có thể ngoan ngoãn đi lĩnh ngộ Thiên Đạo pháp tắc.

Còn về Đại Đạo quy tắc vượt qua Thiên Đạo pháp tắc, cả thế giới Hồng Hoang, e rằng có thể chạm đến cũng chỉ có Hồng Quân cùng những Thần Ma còn sống sót trong hỗn độn.

Có Thời Gian Đại Đạo lạc ấn, loại tồn tại nghịch thiên này, Đông Vương Công tại trên lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo liền tiến triển cực nhanh.

Sự tình nghịch thiên như thế, tại thế giới Hồng Hoang to lớn này chỉ có một phần.

Thời gian dần dần trôi qua, cảm ngộ từ từ gia thâm.

Khi toàn bộ tâm thần Đông Vương Công đều sướng du trong dòng sông thời gian, hắn lúc này lại giống như một miếng bọt biển khô gặp hồng thủy, không biết mệt mỏi đại tứ hấp thu sự huyền ảo trong đó.

Khí tức tỏa ra trên người dần dần trở nên càng phát phiếu miểu.

Giờ phút này, nếu Tây Vương Mẫu tỉnh lại, nhất định sẽ phát hiện cả người Đông Vương Công dường như phủ lên một tầng mê vụ.

Giống như Hồng Quân vậy, gần ngay trước mắt lại phiếu miểu vô cùng, khiến người ta có thể nhìn mà không thể với tới. ...

Tu hành vô tuế nguyệt, Hồng Hoang bất ký niên.

Một cái chớp mắt, lại trôi qua mấy trăm năm.

Đông Vương Công cũng rốt cục cảm nhận được một tia mệt mỏi, Thời Gian Đại Đạo cứ việc huyền diệu, nhưng tu hành tổn hao đối với tâm thần cũng cực nhanh.

Ông...

Ngay khoảnh khắc Đông Vương Công mở mắt, cả Bồng Lai Tiên Các bỗng nhiên truyền ra một tiếng ông minh.

Thương hải tang điền.

Tuế nguyệt luân chuyển.

Lại tựa như có Hồng Hoang vạn vật, tinh thần hạo nguyệt.

Trong đôi kim đồng không tham tạp bất kỳ tạp chất nào kia, tựa hồ có hai dòng sông thời gian đang chậm rãi chảy xuôi, trong hư không vô tận, phác họa ra mấy đạo đạo ngân mơ hồ.

Dị tượng tuy huyền diệu vô cùng, nhưng đi cũng cực nhanh.

Chỉ một lát, trong con ngươi của hắn liền khôi phục sự thanh minh ngày xưa.

Tế tế thể vị biến hóa của bản thân, Đông Vương Công trong nháy mắt kích động, trên khuôn mặt lãnh tuấn lộ ra một vẻ vui mừng.

Lần tu hành này, không chỉ giúp hắn chạm tới ngưỡng cửa Thời Gian Đại Đạo, càng làm cho Nguyên Thần phát sinh biến hóa long trời lở đất.

So với trước kia, Nguyên Thần trở nên ngưng thực quá nhiều.

Trong Nguyên Thần, những thời gian đạo ngân huyền diệu khó giải thích kia dường như dung hợp với Nguyên Thần làm một thể, không ngừng lưu chuyển trong đó.

Y hi có thể nhìn thấy, trong đạo ngân kia cung vệ một cái thời gian lạc ấn vi bất khả sát.

Đông Vương Công có thể giác sát, hắn giờ phút này có thể khống chế phạm vi nhỏ thời gian lưu tốc quanh thân.

Giơ tay lên, thời gian gia tốc, thời gian giảm tốc, tín thủ niêm lai!

Lại còn có một thần thông khủng bố: Thời gian cấm cố!

Chương 26

Tuy chỉ có thể làm cho thân thể người ta khựng lại một chút, pháp lực không được vận chuyển, nhưng khi gặp những cao thủ đỉnh đoan kia, một cái đình đốn cũng đủ để định đoạt thắng cục.

Cảnh giới Đại La hậu kỳ vừa mới đột phá kia, cũng bởi vì nguyên nhân Thời Gian Đại Đạo mà trở nên cực kỳ ổn cố.

Trên mặt Đông Vương Công hiện ra một nụ cười hài lòng, khiếp ý nhìn giai nhân bên cạnh vẫn đang trùng kích Đại La trung kỳ.

Những âm mai do bị Hồng Quân tính kế trước đó đã triệt để biến mất trong lòng Đông Vương Công.

Hiện tại quan trọng nhất là mau chóng đề thăng thực lực, tuy hắn hiện tại về cảnh giới đã nghiền ép người khác, nhưng đối đầu với Hồng Quân thì còn xa mới đủ.

Đang muốn đứng dậy, trong đầu lại truyền đến một tiếng thúy hưởng đã lâu. [Đinh!

Phát hiện Bạch Kim Đại Chuyển Bàn, mời túc chủ tiến đến chuyển động.] Thanh âm băng lãnh như máy móc, lại đột nhiên làm cho Đông Vương Công thần sắc vui vẻ.

Kim chỉ nam từ lần trước xuất hiện, đã qua mấy ngàn năm, trong lúc đó Đông Vương Công cũng thường thí nghiệm gọi, lại phát hiện hệ thống dường như biến mất.

Nay lần nữa xuất hiện, không khỏi làm cho Đông Vương Công một trận hân hỉ.

Thanh âm hệ thống rơi xuống, trong đầu Đông Vương Công chậm rãi xuất hiện một tấm bản đồ, trong bản đồ kia, chính đang tiêu ký vị

trí của Bạch Kim Đại Chuyển Bàn. "...

Bất Chu Sơn?" Nhìn vị trí chuyển bàn, Đông Vương Công có chút kinh dị nói.

Bất Chu Sơn, nãi là cột sống lưng của Bàn Cổ đại thần sau khi khai thiên biến thành, là đệ nhất thần sơn của thế giới Hồng Hoang.

Dưới thần sơn, Bàn Cứ lấy một cỗ thế lực mạnh nhất trong thế giới Hồng Hoang: Vu Tộc.

Hiện nay Vu Tộc cùng Yêu Tộc tuy là hai tộc lớn nhất Hồng Hoang, nhưng lúc này thực lực Vu Tộc lại còn vượt xa Yêu Tộc.

Tại mấy ngàn năm trước, đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, nếu không phải song phương chỉ là thăm dò, lại gặp Hồng Quân vừa vặn thành Thánh, chỉ sợ lúc đó Vu Tộc liền có thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đem Yêu Tộc triệt để mẫn diệt.

Tại đỉnh đoan chiến lực, Vu Tộc có mười hai vị Đại La Kim Tiên, còn có những Đại Vu vô hạn tiếp cận Đại La.

Yêu Tộc Đại La theo Đông Vương Công biết, hẳn là không cao hơn bốn vị.

Lúc này Phục Hy, Nữ Oa hai người chưa gia nhập Yêu Tộc, trừ Đế Tuấn, Thái Nhất ra, hai tôn Đại La còn lại hẳn là Yêu Thánh Kế Mông và Bạch Trạch.

Kể cả sau này Phục Hy hai người gia nhập, chiến lực Vu Tộc vẫn muốn nghiền ép Yêu Tộc.

Đông Vương Công luôn luôn không có hảo cảm với Yêu Tộc, nhưng đối với người Vu Tộc cũng không nói lên được là thích.

Người Vu Tộc mỗi người chỉ tu nhục thân, hấp thu sát khí trong thiên địa để đề thăng, nhục thân thực lực tương đương khủng bố,

người Vu Tộc mỗi người bạo lệ thị huyết, man hoành vô cùng.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang khó chơi nhất chính là loại thể tu này, năng lực khôi phục của nhục thân đủ để cho người ta cảm thấy vô giải. "Không ngờ, lần thứ hai chuyển động chuyển bàn lại là ở Bất Chu Sơn." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Từ sau đại chiến lần thứ nhất, Vu Tộc liền hướng cả Hồng Hoang bày ra thực lực cường đại, càng ỷ vào danh đầu hậu duệ Bàn Cổ đại thần, cưỡng ép phong tỏa Bất Chu Sơn thành cấm địa.

Khiến cho những tu sĩ tán tiên muốn du lịch tầm bảo tại thần sơn thập phần kiêng kị.

Đối với Đông Vương Công hiện nay, Thập Nhị Tổ Vu muốn ngăn cản hắn là hoàn toàn không thể nào.

Nhưng tuy như thế, Đông Vương Công muốn đánh giết bọn họ e rằng cũng không quá khả năng.

Nhục thân cảnh giới của Thập Nhị Tổ Vu đủ để cho người ta hãi nhiên, tung sử Tam Thanh cũng không khó chơi bằng mười hai người này.

Tư sách một lát, Đông Vương Công quyết định đi một chuyến.

Hắn cũng không quên lần trước tại Đại Chuyển Bàn rút được Hồng Mông năng lượng, trình độ biến thái của nó, cho dù Đông Vương Công lúc này đang ngậm thìa vàng cũng thật sâu si cuồng. "Không biết lần này sẽ có kinh hỉ gì!" Đông Vương Công cười nói.

Nhìn thoáng qua giai nhân vẫn đang bế quan, một lát sau, thân hình Đông Vương Công lóe lên, liền biến mất tại chỗ. ...

Hồng Hoang vô cùng lớn.

Đông Hải cùng Bất Chu Sơn khoảng cách cũng không quá xa, bất

quá cũng tiêu tốn của Đông Vương Công gần bốn mươi năm thời gian.

Xa xa, chỉ bằng mắt thường Đông Vương Công liền nhìn thấy một ngọn cự sơn trùng thiên.

Phương viên vạn dặm, điểu thú vô tung.

Bất Chu Sơn thân là cột sống lưng Bàn Cổ đại thần biến thành, tuy là một ngọn núi, nhưng uy áp tản ra lại cực lớn.

Tung sử Chuẩn Thánh cường giả cũng không được sử dụng độn thiên thần thông tại Bất Chu Sơn.

Vừa đáp xuống chân núi Bất Chu, Đông Vương Công trong nháy mắt cảm nhận được mười hai đạo huyết khí ngập trời, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là từ mười hai tôn Tổ Vu kia.

Tư sách một lát, Đông Vương Công liền phong bế khí huyết.

Người Vu Tộc không tu Nguyên Thần, chỉ có thể dựa vào khí tức cường đại để phán định địch nhân tồn tại.

Đông Vương Công quan bế, mười hai người này tự nhiên phát hiện không được.

Tuy lấy tu vi Đông Vương Công hiện nay tự nhiên không sợ, bất quá hắn cũng không muốn rước lấy phiền toái.

Sau khi chuyển động chuyển bàn tại Bất Chu Sơn, nhất định phải tham tác một phen trên thần sơn.

Thân là một ngọn thần sơn, linh bảo, tiên dược trên Bất Chu Sơn so với Bồng Lai Tiên Đảo cũng không kém cạnh!

Trên đường đi Đông Vương Công đi bộ, vừa quan sát cảnh đẹp thần sơn, vừa tán thán thế gian tạo hóa.

Năm đó lúc Bàn Cổ đại thần khai tịch thiên địa, chỉ sợ cũng không

ngờ Hồng Hoang hậu thế lại tú lệ thế này đi.

Dọc đường ngược lại có không ít thần thảo, tiên dược, những sinh linh có thể sinh tồn trên Bất Chu Sơn này, phẩm chất tự nhiên không cần nói nhiều.

Càng leo lên cao, phẩm chất linh thảo càng cao.

Tuy như thế, nhưng Đông Vương Công lại tịnh không có hái.

Một là không muốn phá hư cảnh đẹp thần sơn.

Chương 27

Hai là bởi vì những tinh linh chi vật này trong Bồng Lai Tiên Đảo nhiều vô số kể.

Khi leo đến độ cao bốn vạn mét, Đông Vương Công cảm giác rõ ràng uy áp của Bất Chu Sơn thực sự lớn.

Dù là nhục thân Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ cũng sẽ cất bước duy gian.

Đem pháp lực ngưng tụ quanh thân, Đông Vương Công lần nữa leo lên.

Vị trí chuyển bàn tại sáu vạn mét, cách càng gần, trong lòng Đông Vương Công càng kích động.

Dứt khoát cũng không ngắm cảnh nữa, tu vi đại khai, lao thẳng về vị trí Bạch Kim Chuyển Bàn. [Đinh!

Phát hiện Bạch Kim Đại Chuyển Bàn, mời túc chủ chuyển động!] Vừa mới đến, Đông Vương Công liền phát hiện chỗ chuyển bàn, một cái đại chuyển bàn khiết bạch như ngọc, thông thiên phát lượng treo giữa không trung, đang lấp lánh tinh quang. "..." Đông Vương Công trong lòng không khỏi có chút nghi vấn. "Hệ thống, Hạnh Vận Đại Chuyển Bàn mở ở đây, nếu người khác đến sớm hơn ta một bước chuyển động thì làm sao?" Đông Vương Công trong lòng đặt câu hỏi. [Đinh!

Túc chủ yên tâm, bản hệ thống chỉ phục vụ cho một người, người khác đứng trước mặt đại chuyển bàn cũng phát hiện không được.] Hệ thống nói xong, Đông Vương Công không khỏi thần sắc vui vẻ, như thế ngược lại là yên tâm.

Nếu thật để người khác mở ra, chẳng phải hắn không quản ngàn vạn ức dặm chạy đến là đi không một chuyến sao.

Khóe miệng câu lên một đường cong mê người, Đông Vương Công nhẹ giọng nói: "Quay!" Lời của Đông Vương Công vừa dứt, chỉ thấy kim chỉ nam khổng lồ trên vòng quay bắt đầu dao động cực nhanh.

Mặc dù vậy, tầng sương trắng mỏng manh bao phủ trên vòng quay vẫn chẳng chút lay động, tựa như dán chặt vào đó, lại tựa như màn sương ấy sâu không thấy đáy.

Nhìn chằm chằm một hồi, Đông Vương Công càng cảm thấy vật này vô cùng thần bí.

Tả ba vòng, hữu ba vòng, xuôi ba vòng, ngược ba vòng.

Sau khi xoay đủ mười hai vòng, cây kim dài ngoẳng kia mới chậm rãi dừng lại. [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.] "Huyền Hoàng Bất Diệt Thể?" Đông Vương Công đầy mặt nghi vấn: "Hệ thống, đây là công pháp sao?" [Đinh!

Túc chủ, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể là đoán thể công pháp cường hãn nhất thế gian.] "Ồ?

So với Cửu Chuyển Huyền Công thì thế nào?" [Đinh!

Công pháp này đi thẳng tới cảnh giới Đại Đạo, tu đến cực hạn có thể lấy lực chứng đạo, mạnh hơn Cửu Chuyển Huyền Công.] Trên mặt Đông Vương Công lộ ra một tia kinh dị, tiếp đó, trong lòng mãnh liệt kích động.

Mạnh hơn cả Cửu Chuyển Huyền Công?

Cửu Chuyển Huyền Công tương truyền là công pháp luyện thể vô

thượng của Bàn Cổ đại thần, là truyền thừa chính tông nhất.

Hệ thống lại nói Huyền Hoàng Bất Diệt Thể còn mạnh hơn?

Bảo Đông Vương Công làm sao có thể bình tĩnh cho được.

Cảm thụ những đạo văn tối nghĩa, huyền ảo bên trong Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Nếu thật có một ngày phải lựa chọn phương thức chứng đạo, hắn tất sẽ chọn con đường mạnh nhất là lấy lực chứng đạo.

Cho dù quá trình có gian nan đến đâu, chỉ cần đạt được cảnh giới kia, tất cả mọi thứ đều xứng đáng.

Ổn định lại tâm thần, Đông Vương Công phóng tầm mắt về phía Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn được xưng là Hồng Hoang đệ nhất thần sơn, linh bảo, linh căn trong đó thập phần phồn đa, đã đến đây rồi, Đông Vương Công tự nhiên muốn tìm kiếm một phen.

Nhưng đúng lúc này...

Phía Tây Nam thương khung, bỗng nhiên giáng xuống ba đạo thanh lôi, rơi thẳng xuống chân núi Bất Chu.

Phía Đông Nam, lóe lên một đạo cực hồng chi quang!

Nhìn ra xa hơn, lại có bốn đạo tuệ tinh trụy lạc.

"Ân?" Đông Vương Công không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc: "Là đám người kia sao?" Những thân ảnh đó phân biệt là Tam Thanh, Hồng Vân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Phục Hy.

Mấy người tề tụ Bất Chu Sơn, tự nhiên không phải là thương lượng trước.

Sự tình này thật sự kỳ lạ, Đông Vương Công không khỏi nhíu mày.

"Chẳng lẽ có linh bảo sắp xuất thế?

Đám người này tâm có sở cảm, liền cùng nhau đến đây?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Nhưng vật này chưa xuất thế mà nhiều đại năng như vậy đều có phát giác, rốt cuộc là vật gì mà lại có cơ duyên với tất cả bọn họ?

Tư sách giây lát, sắc mặt Đông Vương Công bỗng nhiên chấn động.

Đúng rồi, nhất định là dây hồ lô kia!

Dây hồ lô Tiên Thiên kết được bảy cái hồ lô, mỗi cái đều có cơ duyên với đám người này, ngoại trừ vật ấy ra, không gì có thể hấp dẫn bọn họ cùng đến đây như vậy.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công trực tiếp mở rộng thần thức, cuồng bôn trên Bất Chu Sơn.

Dây hồ lô xuất thế, Đông Vương Công tự nhiên không có đạo lý nhường nhịn.

Hiện nay hắn đã đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, phạm vi thần thức bàng bạc hà kỳ, cho dù Bất Chu Sơn có uy áp của Bàn Cổ đại thần tồn tại, phạm vi cảm nhận của Đông Vương Công cũng rộng hơn đám người kia rất nhiều.

"Di, tìm được rồi." Thần hải đột nhiên hiện ra tung tích dây hồ lô, khiến Đông Vương Công trong lòng vui vẻ.

Tiếp đó, hắn cực nhanh lao về phía đó.

Phía xa, dưới một dây hồ lô khổng lồ, đang kết bảy cái bảo hồ lô.

Xích, cam, hoàng, lục, thanh, lam, tử, chính là một trong Tiên

Thiên Thập Đại Linh Căn – dây hồ lô.

Trên dây hồ lô thần quang lượn lờ, tán phát ra một cỗ Tiên linh chi khí hạo hãn.

Bảy cái bảo hồ lô, cái nào cũng bảo quang lấp lánh, đang ở trạng thái sắp sửa xuất thế!

Chương 28

Tại gốc dây hồ lô, trải một đoàn cửu sắc thổ nhưỡng tiên quang lưu chuyển, đó chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà sau này Nữ Oa dùng để tạo nhân.

Nhìn những thứ trước mắt, trên mặt Đông Vương Công treo một nụ cười hân hoan.

Bất quá... bảo hồ lô sắp xuất thế, hiện tại vạn vạn lần không thể hái xuống.

Nếu đợi đám người Tam Thanh đến, liều mạng tranh đoạt, nhiều linh bảo như vậy, Đông Vương Công thật không nắm chắc có thể lấy đi toàn bộ.

Suy tư giây lát, đôi mắt Đông Vương Công đột nhiên sáng lên!

Tay hắn nhanh chóng bắt mấy đạo thần quyết, những đại đạo chi ngân tối nghĩa, huyền ảo từ thân thể Đông Vương Công không ngừng lưu chuyển.

Thời gian gia tốc!

Ông...

Huy thủ gian, Đông Vương Công liền bố trí thần thông Thời gian gia tốc của Thời Gian Đại Đạo lên dây hồ lô.

Bảy cái bảo hồ lô kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng trưởng thành no đủ.

Ông...

Một tiếng ong hưởng, cái bảo hồ lô thứ nhất thành thục.

Ông...

Lại một tiếng, cái thứ hai thành thục.

Ông...

Cái thứ ba thành thục...

Đến khi cái bảo hồ lô thứ bảy thành thục, trong tay Đông Vương Công ngưng tụ một cỗ lực đạo cường hãn, trực tiếp giật phăng dây hồ lô xuống, liên đới cả bảy cái hồ lô, cùng nhau thu vào trong Nguyên thần.

"Đạo hữu khoan đã!" Mắt thấy Đông Vương Công giật dây hồ lô xuống, Nguyên Thủy vội vàng hô to một tiếng.

Đông Vương Công quay đầu nhìn Nguyên Thủy một cái, tay lại dùng sức, đám Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới đất cũng trong nháy mắt bị thu vào Nguyên thần.

Mấy người còn lại vừa đuổi tới, sắc mặt đều đen sì.

Mặt Nguyên Thủy âm trầm như muốn vắt ra nước, nghiến răng nghiến lợi nói với Đông Vương Công: "Đạo hữu!

Linh bảo lần này hữu duyên với bọn ta, xin đạo hữu giao lại cho bọn ta." Trước đó, dù là Tam Thanh, trong lòng cũng không nguyện trêu chọc Đông Vương Công.

Nhưng mắt thấy cơ duyên của huynh đệ ba người đều bị đoạt, trong lòng Nguyên Thủy đã phẫn nộ vô cùng.

Không trêu chọc quy không trêu chọc, nhưng không đại biểu Tam Thanh không dám dây vào Đông Vương Công!

"A..." Nghe lời của Nguyên Thủy, khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một nụ cười lạnh, nói: "Đạo hữu lời này thật là ngang ngược, linh bảo này hữu duyên với ngươi thì ta phải nhường cho ngươi sao?

Ngươi làm sao biết linh bảo này vô duyên với ta?" Nếu không phải

giờ phút này Đông Vương Công thu được dây hồ lô nên tâm tình đại hảo, không thèm so đo, nếu là bình thường đã sớm lao lên tát vào mặt Nguyên Thủy rồi.

Tự xưng Bàn Cổ chính tông, lại không biết xấu hổ như vậy, linh bảo đều đã lấy rồi, còn có đạo lý trả lại sao?

"Ngươi..." Nguyên Thủy tiến lên một bước, trong miệng đang định nộ quát nhưng lại không biết nên nói gì, trên mặt nghẹn đến mức có chút tím tái.

"Đạo hữu!" Mắt thấy Nguyên Thủy bị chẹn họng, Lão Tử ở bên cạnh lên tiếng.

Hắn chỉ chỉ mọi người xung quanh nói: "Dây hồ lô kết bảy cái bảo hồ lô, mỗi cái đều có cơ duyên với một người trong bảy người chúng ta, nếu không phải như thế, bọn ta cũng sẽ không vô cớ đến đây." Lão Tử hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Thỉnh đạo hữu phân lại cơ duyên cho bọn ta, bần đạo ở đây xin tạ ơn trước." "Nếu ta nói không thì sao?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

"Vậy đạo hữu đừng hòng xuống khỏi Bất Chu Sơn!" Thái Nhất tranh lời.

"Thiện!" Lão Tử khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Câu nói kia ý là, Tam Thanh không muốn trêu chọc Đông Vương Công, không đại biểu sợ Đông Vương Công.

Tam Thanh đứng đầu Hồng Hoang, địa vị tôn sùng cỡ nào, trước đã tạ lỗi mà Đông Vương Công còn cự tuyệt, hiện tại làm sao có thể thỏa hiệp?

Nhìn Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất mấy người đang hổ thị đăm đăm, Đông Vương Công phát ra một trận cười sảng khoái, quát: "Ta há lại sợ các ngươi?" Lời vừa dứt, uy áp Đại La hậu kỳ phô thiên cái

địa cuốn về phía mọi người.

Mọi người thân thể đều run lên, tiếp đó thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Thực lực của Đông Vương Công, hiện tại xem ra, so với lúc ở Bồng Lai đảo lại cao hơn một phần, tốc độ tu hành này, khiến mọi người tại tràng đều chấn kinh!

"Ha ha ha ha!" Thông Thiên phát ra một trận cười lớn, quát: "Thông Thiên thỉnh giáo!" Khi Đông Vương Công triển hiện thực lực, nhân tố hiếu chiến trong cơ thể Thông Thiên trong nháy mắt đạt đến đỉnh điểm.

Trong tay không biết từ lúc nào đã nắm Thanh Bình Kiếm, tản ra hàn quang cực kỳ hãi nhiên, trực chỉ Đông Vương Công mà đâm tới.

Khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười lạnh, Cảnh Dương Kiếm trong tay không nhanh không chậm giơ lên.

Mắt thấy Thông Thiên đã lao tới trước mắt.

"Phá!" Một tiếng quát lạnh, Cảnh Dương Kiếm như một dụng cụ tuyên án tử vong, mang theo khí tức hủy diệt vô tận, trực tiếp nghiền áp về phía Thông Thiên.

Cảm thụ được sức mạnh hãi nhân trong đó, sắc mặt Thông Thiên đại biến.

Thanh Bình Kiếm vội vàng hoành ra đỡ, chỉ nghe "Phanh" một tiếng thúy hưởng, thân thể Thông Thiên liền không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

Một cỗ khí lãng bành trướng khiến cả Bất Chu Sơn tựa hồ đều rung lên.

Cùng lúc đó, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng lao lên.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau một cái, sắc mặt biến đổi, tiếp đó cũng lao vào đánh giết Đông Vương Công.

Trong mắt bọn hắn, từ khoảnh khắc Đông Vương Công trở thành Nam Tiên Chi Thủ, hắn chính là kẻ địch.

Phục Hy cũng bị cục diện lây nhiễm, lại có quan hệ khá tốt với Đế Tuấn, Thái Nhất, đang định tiến lên lại bị Nữ Oa cản lại.

"Muội muội?" Phục Hy vẻ mặt đầy nghi vấn.

Nữ Oa lại đầy thâm ý lắc đầu, khẽ mở miệng nhỏ, nhẹ giọng nói: "Không biết vì sao, trong lòng ta có cảm giác, ta cùng Đông Vương Công có chút liên hệ, tuyệt đối không thể ra tay với hắn." "Ân?" Trên mặt Phục Hy càng thêm khó hiểu.

Phải biết rằng, hai người bọn họ cũng chỉ mới gặp Đông Vương Công một lần ở Bồng Lai đảo, làm sao có liên hệ?

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Phục Hy, Nữ Oa cũng không biết diễn đạt thế nào, chỉ đành nói: "Ta muốn huynh trưởng không giúp hai người Yêu tộc kia, huynh trưởng có thể đáp ứng ta không?" Nghe Nữ Oa nói, trong lòng Phục Hy trở nên do dự.

Chương 29

Trước đó, Đế Tuấn hai người mời chào hắn vào Yêu tộc, tuy chưa trực tiếp đáp ứng nhưng hắn cũng có chút động lòng.

Thử hỏi thiên hạ nam nhi chín thước nào không muốn sáng lập một phương thế lực tại Hồng Hoang.

Đối với Đông Vương Công, hắn không có giao tình, nhưng với hai người Yêu tộc kia thì khác.

Nhưng nhìn ánh mắt có chút cầu khẩn của Nữ Oa...

Do dự giây lát...

Phục Hy gật đầu đáp ứng.

Chiến trường phía trước lại đánh đến như hỏa như đồ.

Thông Thiên tuy bị Đông Vương Công một kích đánh bị thương, nhưng giờ khắc này lại gia nhập chiến đấu.

Ngũ nhân đánh một người, lại bị Đông Vương Công đánh cho tiết tiết bại lui.

"Định cho ta!" Thái Nhất tay giơ Hỗn Độn Chung, hướng về phía Đông Vương Công hét lớn.

Đông...

Một tiếng chuông vang.

Tiếng chuông hạo đãng, vũ trụ hoàng hoàng, nhất thời thiên địa thất sắc, càn khôn rung chuyển.

Một cỗ hào quang vô sắc hãi nhân lao thẳng về phía Đông Vương Công.

Chuông này vừa vang, ngay cả Đông Vương Công sắc mặt cũng hơi đổi.

"Tiên Thiên Chí Bảo, quả nhiên cường hãn!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Bất quá...

"Phá cho ta!" Một tiếng quát lạnh, khí thế Đông Vương Công lại mạnh hơn trước mấy phần, trong tay ám vận Thời Gian Pháp Tắc, từng tia đạo vận tối nghĩa từ lòng bàn tay truyền vào Cảnh Dương Kiếm.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc là Hỗn Độn Chung cường hoành, hay Thời Gian Pháp Tắc lợi hại hơn.

"Ông!" Một tiếng cự hưởng, một khắc sau, thiên địa tựa hồ như tĩnh chỉ.

Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất bao quát cả Hồng Vân, Nữ Oa đang đứng xem, thân hình đều khựng lại, hồi lâu không thể động đậy.

"...

Sao có thể?" Trong lòng Thái Nhất hãi nhiên.

Hỗn Độn Chung là vật bạn sinh của hắn, uy lực của nó hắn quen thuộc nhất.

Cấm cố thời gian, trấn áp không gian, có thể phản đạn nhất thiết pháp thuật linh bảo uy năng, nhưng giờ khắc này, chính hắn lại không thể động đậy mảy may.

"Hồng Vân đạo hữu!

Đông Vương Công đoạt linh bảo, ngươi còn không xuất thủ?" Nguyên Thủy thấy tình hình bất diệu, vội vàng quát Hồng Vân.

Ha ha ha ha.

“Ngọc Thanh đạo hữu nói đùa, tục ngữ có câu ‘há miệng mắc quai’, lần trước tại Bồng Lai đảo bần đạo tham ăn một chút, lúc này không thể mặt dày mà ra tay được.” Hồng Vân cười ha hả nói.

Muốn lấy linh bảo, ai mà không muốn?

Bất quá, bản tính hắn vốn là kẻ sái thoát, được thì tốt, không được cũng sẽ không cưỡng cầu.

Huống chi lần trước tại Bồng Lai đảo, hắn đã ăn không ít linh quả hiếm lạ của Đông Vương Công.

Lúc này bảo hắn lấy sáu đánh một, thật sự không qua được thể diện.

Nhưng lời này của Hồng Vân lại đắc tội cả Tam Thanh cùng hai người Đế Tuấn.

Mọi người đều thân phụ cơ duyên, lúc này không đồng tâm hiệp lực đánh bại Đông Vương Công, Hồng Vân còn giữ thể diện làm gì?

Mọi người lạnh lùng nhìn Hồng Vân một cái, Hồng Vân lại không hề bị lay động, trên mặt vẫn giữ nụ cười hiền lành.

“Phục Hy, Nữ Oa đạo hữu, hai người lại vì sao không xuất thủ?” Nguyên Thủy có chút tiêu cấp nói, bởi vì hắn cảm giác uy áp của Đông Vương Công lúc này càng lúc càng mạnh.

“Ngọc Thanh đạo hữu chớ có lôi huynh muội ta vào, các ngươi tranh đấu, can hệ gì tới hai người chúng ta?” Nữ Oa có chút tinh quái nói.

Đối với Tam Thanh, nàng thực sự không có hảo cảm, vừa hủ lậu bất hóa lại tự cho là thanh cao, giờ khắc này nhìn mấy người chịu thiệt, trong lòng nàng lại có chút vui vẻ.

Nghe Nữ Oa nói, Nguyên Thủy suýt chút nữa phun ra một ngụm

máu tươi.

Một kẻ giữ thể diện, một kẻ sự không liên quan mình thì treo lên cao, chẳng lẽ cơ duyên dây hồ lô này là của Tam Thanh và Yêu tộc sao?

Nhìn thần sắc nghẹn khuất của Nguyên Thủy, Đông Vương Công không cấm có chút buồn cười.

Lập tức khí thế đại trướng, uy áp Đại La Kim Tiên hậu kỳ tận số khai mở, tựa như hồng thủy vô cùng, nghiền áp về phía mọi người.

"Cút cho ta!" Một tiếng quát lớn, Cảnh Dương Kiếm như một thanh hàn nhận từ trên trời giáng xuống, tựa hồ có thể rạch phá thương khung, mang theo sức mạnh vạn quân, bổ thẳng về phía mọi người.

"Oanh!" Thiên địa đều vì đó mà run rẩy, tinh thần ảm đạm thất sắc.

Đám cường giả nhao nhao bị cỗ sức mạnh bành trướng hất bay ra ngoài, người nào cũng phun ra một ngụm tinh huyết, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Đại La hậu kỳ và Đại La trung kỳ tuy chỉ cách nhau một tiểu cảnh giới, nhưng rãnh trời trong đó cũng không thể vượt qua.

Cho dù hiện tại Đông Vương Công chỉ có Đại La trung kỳ, thì chỉ bằng việc hắn đã khai nở mười hai phẩm tam hoa, đám người này cũng xa không phải là đối thủ.

"Hảo cường!" Phục Hy nhìn mọi người nhao nhao bị đánh lui, không tự chủ được thốt lên.

Ngàn năm trước, những người này tại Tử Tiêu Cung nghe đạo, trừ Đạo Tổ Hồng Quân ra, ai nấy đều là cường giả đỉnh thiên lập địa trong thế giới Hồng Hoang.

Nhưng giờ phút này... trước mặt Đông Vương Công, lại hiển đắc thúy nhược như vậy.

Một cỗ chênh lệch cảm sâu sắc, lặng lẽ dâng lên trong lòng Phục Hy.

"Hống!" Chiến trường khói lửa vừa mới tiêu tán, Đế Tuấn, Thái Nhất hai người liền hóa thành hai con Tam Túc Kim Ô khổng lồ.

Chương 30

Toàn thân nhuộm Thái Dương Chân Hỏa đỏ rực, ngẩng cao đầu lâu kiêu hãnh.

Yêu tộc chi trưởng, khí ngạo thiên hạ, quả thật là hai vị tuyệt đại bá chủ bất khả nhất thế.

Đế Tuấn người này làm việc rất ổn thỏa, nếu không phải Hồng Quân ngày đó phong Đông Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ, hắn cũng sẽ không đối địch với Đông Vương Công.

Nhưng... hắn tuyệt đối không cho phép trong thiên hạ có kẻ nào đứng trên đầu mình.

Lần này đã đắc tội Đông Vương Công, vậy thì... sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhất trực bất tử bất hưu! ...

Đây chính là Yêu tộc Thiên Đế.

Ba người Tam Thanh sắc mặt trắng bệch, một kích vừa rồi khiến bọn họ thập phần khó chịu.

Đặc biệt là Thông Thiên, giờ phút này chỉ cảm giác trong cơ thể như có vạn đạo kiếm khí tàn phá bừa bãi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xé rách thân thể.

Ba người nhìn nhau, trong mắt lộ ra một tia ngoan ý.

Tam Thanh nãi Bàn Cổ chính tông, cũng sẽ không để người khác có thực lực lăng gác ở trên mình.

Đông Vương Công đã trở thành kẻ địch chung, hôm nay chú định một trận đại chiến thiên cổ, thế tất không thể để Đông Vương Công đi xuống Bất Chu Sơn!

Chiến ý trong lòng năm người bùng lên.

Tựa hồ giây tiếp theo sẽ lao vào Đông Vương Công.

Nhưng đúng lúc này, thiên địa gian truyền đến một tiếng gào thét: "Kẻ nào dám ở Bất Chu Sơn ta giương oai!" Lời vừa dứt, mười hai đạo thân ảnh bỗng nhiên từ vách núi nhảy xuống.

Từng người bạo lệ hung hoành, tản phát ra một cỗ sát khí cường đại, tựa như mười hai tôn ma thần bước ra từ địa ngục.

Quét mắt nhìn mọi người, mười hai đôi mắt như hổ lang tử tử nhìn về phía hai con Tam Túc Kim Ô.

"Súc sinh lông lá!

Các ngươi dám đến Bất Chu Sơn ta?" Người nói chính là Chúc Dung, một trong Thập Nhị Tổ Vu, người này tính tình cực nóng nảy, lại cùng Đế Tuấn, Thái Nhất giống nhau, giỏi khống chế chân hỏa.

Giờ phút này vừa đối mặt, trên người Chúc Dung bùng lên chân hỏa nồng liệt, uy năng xem ra cũng không kém gì hai người Đế Tuấn.

Vu Yêu hai tộc từ sau lần đại chiến thứ nhất đã là bất tử bất hưu.

Nhưng... nhìn Hỗn Độn Chung bên cạnh Thái Nhất lại một lần nữa ngưng tụ, Đế Tuấn đầy thâm ý nhìn Thái Nhất một cái.

Thực lực Yêu tộc so với Vu tộc quá chênh lệch.

Thái Nhất có thể vì sự trào phúng của người khác mà mất bình tĩnh, nhưng Đế Tuấn không thể, hắn còn gánh vác huyết cừu bất tử bất hưu giữa hai tộc Vu Yêu!

"Đi!" Đế Tuấn khẽ nói với Thái Nhất.

Thái Nhất tuy trong lòng không cam, nhưng lời huynh trưởng lại không thể ngỗ nghịch.

Quét mắt nhìn đám Vu tộc, hai con Kim Ô lại nhìn về phía Đông Vương Công, trong ánh mắt tràn đầy địch ý.

Khắc sau, trên Chu Thiên hỏa quang hiện lên, hai con Kim Ô đã hóa thành hai đạo lưu tinh, rời khỏi núi.

"Muội muội, hai ta cũng đi thôi!" Phục Hy thấy Đế Tuấn hai người đi liền nói.

Ba người bọn họ quan hệ không tệ, nhưng lần này Phục Hy không ra tay tương trợ, trong lòng cảm thấy hữu quý, hiện tại cũng chỉ có thể đến Yêu tộc thăm hỏi một phen.

Nữ Oa cùng Phục Hy đồng dạng sinh ra ở Bất Chu Sơn, tự nhiên hiểu suy nghĩ của Phục Hy.

Nàng nhìn thật sâu Đông Vương Công một cái, trong mắt lóe lên một tia do dự, rồi đi theo Phục Hy xuống núi.

Tam Thanh nhìn Thập Nhị Tổ Vu, sắc mặt càng thêm bất duyệt.

Hai bên một phương là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, một phương là Bàn Cổ tâm đầu tinh huyết sở hóa.

Ngàn vạn ức năm qua, vẫn luôn tranh đoạt danh hào Bàn Cổ chính tông!

Hiện tại ba người đều bị thương, tự nhiên không nguyện đối đầu với Thập Nhị Tổ Vu, suy tư giây lát, cũng xuống núi.

"Đạo hữu!

Bần đạo cũng cáo từ, ngày sau nhất định sẽ đến Bồng Lai đảo quấy quả một phen." Thấy mọi người đều đi, Hồng Vân cũng không muốn ở lại Bất Chu Sơn trêu chọc Thập Nhị Tổ Vu, cười nói với Đông Vương Công.

"Đạo hữu thỉnh!" Đông Vương Công tự nhiên hiểu ý tứ trong lời

Hồng Vân, giơ tay mời.

Trong mấy người này, cũng chỉ có Hồng Vân là kẻ hiền lành, tính tình khá hợp.

Hồng quang lóe lên.

Tại tràng chỉ còn lại Thập Nhị Tổ Vu cùng Đông Vương Công.

Khi đạt được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, hắn đã định chủ ý muốn ở lại Bất Chu Sơn luyện thể một phen.

Phải biết rằng, Bất Chu Sơn là tuyệt giai chi địa để luyện thể, có uy áp của Bàn Cổ đại thần tại đây, luyện thể ở núi này sẽ nhanh hơn địa phương khác gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần.

Lại thêm Đông Vương Công có thần thông Thời gian gia tốc, tốc độ luyện thể sẽ cực nhanh vô cùng.

Cho nên, hắn chưa xuống núi.

Hiện tại muốn xem xem ý tứ của Thập Nhị Tổ Vu.

Nếu bọn họ thật sự dám đuổi hắn xuống núi, Đông Vương Công không ngại cùng mười hai người này làm một trận.

"Ngô nãi Đế Giang, dám hỏi đạo hữu là người phương nào?" Đế Giang mở miệng hỏi Đông Vương Công.

Trước đó, Thập Nhị Tổ Vu đã ẩn nấp trong núi quan sát một hồi.

Đông Vương Công lấy sức một mình chiến Tam Thanh cùng hai người Yêu tộc, lại có thể lập vu bất bại, đánh bị thương năm người kia.

Chương 31

Thực lực ấy, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu vốn không kính thiên địa cũng phải thật sâu chấn hám.

Nếu đổi lại là người khác thiện sấm Bất Chu Sơn, Đế Giang đám người định nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt.

Nhưng trước đó hắn cùng Tam Thanh không hợp, lại là sinh tử cừu địch với Yêu tộc Đế Tuấn, hiện tại thấy Đông Vương Công đánh lui bọn họ, trong lòng tự nhiên vui vẻ.

Tục ngữ có câu, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, Đế Giang thân là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, tự nhiên hiểu đạo lý này.

"Bần đạo là Bồng Lai Tiên Đảo Đông Vương Công, bái kiến Thập Nhị Tổ Vu!" Đông Vương Công hơi chắp tay nói.

Nguyên lai, vốn tưởng rằng người Vu tộc ai nấy đều ngang ngược bạo lệ, gặp phải Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên miễn không được làm một trận, nhưng hiện tại nhìn phản ứng của Đế Giang, trong lòng hắn đảo đa lự rồi.

Vu tộc không tu Nguyên thần, chỉ tu nhục thân, Vu nhân cấp bậc càng thấp thì tự chủ ý thức càng ít, chỉ có thể dựa vào bản tính trong huyết mạch Vu tộc thao khống thân thể.

Đến cấp bậc Tổ Vu như Đế Giang, tự nhiên giống như thường nhân, có ý thức tự chủ thập phần cường đại.

Đông Vương Công cũng không phải chiến đấu cuồng ma, có thể miễn đi phiền toái một trận chiến với đám người này, Đông Vương Công tự nhiên vui lòng.

Nghe danh húy Đông Vương Công, đám người Vu tộc sắc mặt đều

khựng lại.

Mấy trăm năm trước, Đông Vương Công chiếm được Bồng Lai Tiên Đảo liền danh thanh đại chấn trong Hồng Hoang, ngay cả Vu tộc ít giao hảo với người ngoài cũng có nghe thấy.

Mấy người nhìn nhau, tiếp đó ai nấy đều học theo dáng vẻ của Đông Vương Công, chắp tay, bộ dáng... có chút không ra ngô ra khoai.

Trong Hồng Hoang, hai người gặp mặt tự nhiên chào hỏi tương nghênh, biểu thị tôn trọng lẫn nhau.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu ai nấy không kính thiên địa, hoàn toàn không có lễ số khả ngôn, hiện tại thấy Đông Vương Công hành lễ như vậy, ngược lại là chuyện hiếm thấy.

"Chúc Cửu Âm kiến quá đạo hữu!" "Xa Bỉ Thi kiến quá đạo hữu!" "Cường Lương kiến quá đạo hữu!" "Thiên Ngô kiến quá đạo hữu!" "Cú Mang kiến quá đạo hữu!" "Chúc Dung kiến quá đạo hữu!" "Cộng Công kiến quá đạo hữu!" "Hấp Tư kiến quá đạo hữu!" "Huyền Minh kiến quá đạo hữu!" "Hậu Thổ kiến quá đạo hữu!" Mười một Tổ Vu còn lại lần lượt đáp lễ, nhưng khi nghe được giọng nói vi diệu cuối cùng, ánh mắt Đông Vương Công lại bị Hậu Thổ thật sâu hấp dẫn.

Chỉ thấy nàng một thân sa y màu lam nhạt, tôn lên khuôn mặt cười trắng nõn vô cùng, làn da thổi qua liền phá kia tựa hồ muốn chảy ra nước.

Một đôi mắt như làn nước mùa thu, lưu chuyển, tựa hồ đang kể ra tâm sự trong lòng, trên người Hậu Thổ, lại không nhìn thấy chút bóng dáng bạo lệ ngang ngược nào của Vu tộc.

Mỹ nhân như vậy đứng giữa một đám đại hán thô kệch, lại đặc biệt chói mắt.

So với Huyền Minh bên cạnh, quả là một trời một vực.

Đông Vương Công nhìn không kìm được có chút thất thần, trong lòng cảm khái: "Không hổ là Đại Địa Chi Mẫu Bình Tâm nương nương của hậu thế." Cảm thụ được ánh mắt của Đông Vương Công, Hậu Thổ có chút ngước mắt nhìn lên.

Bốn mắt nhìn nhau, Hậu Thổ không khỏi đỏ mặt.

Thu lại ánh mắt, Đông Vương Công nhìn về phía những người còn lại, khẽ cười nói: "Ha ha!

Không hổ là Bàn Cổ chính tông, khí khái Vu tộc, quả thật đỉnh lập thiên địa." Lời này vừa ra, đám người Vu tộc đều mặt lộ vẻ cuồng hỷ.

Vạn ức năm qua, Đông Vương Công là người đầu tiên thừa nhận thân phận Bàn Cổ chính tông của họ.

Thập Nhị Tổ Vu đều nở nụ cười, Chúc Dung lại càng cười ha hả.

"Đạo hữu nói rất đúng, khí khái Vu tộc ta xác thực đỉnh thiên lập địa." Chúc Dung hào sảng nói.

Lời này của Chúc Dung, hoàn toàn không cảm thấy có chút tự khoe khoang nào, ngược lại giống như đang nói lời tâm huyết với người khác.

Ha ha!

Đông Vương Công cũng lười vạch trần vị Tổ Vu đầu óc đơn giản này, chỉ khẽ cười một tiếng.

"Không biết đạo hữu đến Bất Chu Sơn ta là vì chuyện gì?" Chúc Cửu Âm cười hỏi.

"Bàn Cổ đại thần khai tịch thiên địa, công lao khai thiên không ai sánh bằng, bần đạo trong lòng sinh lòng kính ngưỡng, đặc ý đến đây du lịch bái tế một phen." Đông Vương Công lộ ra vẻ kính ngưỡng nói.

Nghe Đông Vương Công nói vậy, Thập Nhị Tổ Vu càng không có ý định ngăn cản, trong lòng không khỏi đối với Đông Vương Công có thêm một tia hảo cảm.

"Đạo hữu đã như vậy, chúng ta tự nhiên không nên ngăn cản, đạo hữu cứ tự nhiên." Đế Giang mở miệng nói.

Có thể không để mấy người này quấn lấy là tốt nhất.

Đông Vương Công vui vẻ cười nói: "Bần đạo cáo từ!" Tạm biệt mọi người, Đông Vương Công lại bắt đầu leo lên núi.

Sáu vạn năm ngàn mét.

Bảy vạn mét.

Bảy vạn năm ngàn mét.

Bảy vạn bảy ngàn mét...

Tám vạn mét.

Khi leo đến đúng tám vạn mét, đạo bào của Đông Vương Công đã không còn ra hình thù gì, uy áp lăng liệt như vô số lưỡi dao sắc bén, lưu lại trên thân thể Đông Vương Công vô số vết thương.

Lúc này, Đông Vương Công đã trở thành một huyết nhân.

Ngay cả với tu vi hiện tại của hắn, dưới loại uy áp cường đại này, những vết thương chưa kịp khôi phục, trên thân thể lại xuất hiện thêm mấy ngàn vết mới.

Máu tươi vừa trào ra, thuận theo uy áp lăng liệt, rơi thẳng xuống chân núi.

"Không hổ là người Khai Thiên!" Trong lòng Đông Vương Công phát ra một tiếng kinh thán.

Nơi này, cả ngọn núi đều tràn ngập một cỗ khí tức tang thương

hậu trọng, hạo hãn thương mang.

Đông Vương Công tự nhiên hiểu, đây là khí tức Bàn Cổ đại thần lưu lại.

Đã ngã xuống bao nhiêu năm, khí tức uy áp tàn lưu lại còn lớn như vậy, nếu còn sống, lại sẽ mạnh đến mức nào?

Uy áp càng lúc càng mạnh, Đông Vương Công lại không thể bước thêm một bước nào nữa.

Nếu không phải Càn Nguyên U Giáp có thể hộ trụ Nguyên thần của Đông Vương Công, khiến cho pháp lực quanh thân có thể thuận lợi vận chuyển dưới uy áp bàng bạc, Đông Vương Công làm sao cũng không lên nổi độ cao tám vạn mét.

Có thể nói, tám vạn mét là cực hạn trong cực hạn của Đông Vương Công rồi.

Cảm thụ uy áp cường hãn như thế, trên mặt Đông Vương Công gượng gạo nặn ra một nụ cười.

"Nơi này, ngoại trừ Chuẩn Thánh đại năng trong Long Hán đại kiếp, đương kim thế thượng, trừ Hồng Quân và đám Hỗn Độn Thần Ma già nua kia, sợ là không ai có thể lên tới đây!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Chương 32

Gian nan ngồi xếp bằng xuống đất, bộ đoán thể công pháp Huyền Hoàng Bất Diệt Thể chậm rãi xuất hiện trong đầu.

Khác với chín cảnh giới của Cửu Chuyển Huyền Công, cảnh giới của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đồng dạng với cảnh giới tu hành, hai bên tương phụ tương thành, mỗi khi tu được một tầng, nhục thân tu vi sẽ đột phá một tầng.

Chỉ bất quá...

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể là vô thượng đoán thể công pháp, tuy giới hạn trên cao hơn Cửu Chuyển Huyền Công, nhưng yêu cầu về căn cơ nhục thân tu vi lại cực cao.

Trước khi xuyên việt, nhục thân Đông Vương Công đã đạt Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng loại cảnh giới này là do tích lũy mấy ngàn vạn năm mà thành, đối với nhục thân tu vi, Đông Vương Công trước kia hoàn toàn không có tận lực tu luyện.

Khiến cho Đông Vương Công lúc này, căn cơ nhục thân thực sự không ổn.

Muốn tu luyện môn công pháp này nhập môn, điều đó có nghĩa là Đông Vương Công phải trong tình huống bảo lưu Tiên Thiên đạo cơ, tái tạo lại nhục thân, sự thống khổ trong đó... không thể diễn tả bằng lời.

Sơ qua suy tư, Đông Vương Công hạ quyết tâm.

Thân là một người hậu thế, khát vọng đối với thực lực bản thân còn vượt xa chúng sinh Hồng Hoang.

Dùng công pháp này nhục thân thành thánh, sẽ trở thành tồn tại

siêu việt Bàn Cổ đại thần, là đệ nhất nhân trong Hồng Hoang, trở thành tồn tại siêu việt Thánh nhân, siêu việt Hồng Quân, siêu việt Thiên Đạo.

Lợi ích như thế, Đông Vương Công làm sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Bàn tay khẽ nâng lên, một tia Huyền Hoàng đạo ấn từ lòng bàn tay đánh ra, xung quanh Đông Vương Công trong nháy mắt sáng lên một kết giới tối nghĩa.

Chính là thần thông Thời gian gia tốc trong Thời Gian Đại Đạo.

Bên ngoài một năm, trong kết giới mười năm.

Cơ hồ không trì hoãn thêm, rất nhanh Đông Vương Công liền trầm tẩm trong bộ đoán thể công pháp này.

Nguyên thần tu hành chi pháp cùng nhục thân tu hành chi pháp hoàn toàn khác biệt, một cái dựa vào chữ 'Ngộ', một cái lại dựa vào chữ 'Nhẫn'.

Cái chữ 'Nhẫn' này cũng không hề dễ dàng.

Trong thế gian, phàm là luyện thể công pháp, càng cao thâm thì tu hành càng gian nan, thậm chí có thể coi là một loại tự thân chiết ma.

Lấy Cửu Chuyển Huyền Công làm ví dụ, thân là Đạo môn vô thượng đoán thể công pháp, trong thế giới Hồng Hoang, người thực sự luyện thành lại lác đác không có mấy.

Thường thường không ít người sau khi nghe nói công pháp cường đại đều sẽ thử nghiệm, nhưng khi thực sự cảm thụ sự thống khổ đó, mười người thì có chín cái rưỡi sẽ chọn từ bỏ.

Nửa người còn lại vất vả lắm mới chịu đựng được, khi cảm thụ sự thống khổ của tầng tiếp theo, trong lòng liền sẽ sinh ra sự để xúc sâu sắc.

Trong Hồng Hoang, chuyện tu hành như ăn cơm uống nước, nếu cứ mang tâm lý để xúc như vậy để tu hành, sớm muộn có một ngày sẽ không kiên trì nổi.

Theo Đông Vương Công biết, trong cả Đạo môn, cũng chỉ có Dương Tiễn của hậu thế tu luyện phân chi của Cửu Chuyển Huyền Công là 'Bát Cửu Huyền Công' đến tầng thứ tư, còn về sau thì chưa từng có ai làm được.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể còn ở trên Bát Cửu Huyền Công, điều đó có nghĩa là sự thống khổ và gian nan trong đó, cũng là tiền cổ vô nhân hậu vô giả.

Theo công pháp dần dần dung nhập Nguyên thần, mồ hôi trên trán Đông Vương Công bắt đầu không ngừng nhỏ xuống.

Cùng lúc đó, pháp lực vốn đang hộ vệ thân thể đang chậm rãi rút đi.

Muốn tu luyện nhục thân, nhất định phải để nhục thể trần trụi trong uy áp Bất Chu Sơn, như vậy mới có thể lợi dụng uy áp của Bàn Cổ đại thần đến mức tối đa.

"A..." Pháp lực chỉ vừa rút đi một tia, Đông Vương Công liền không kìm được phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Gân xanh trên trán nổi lên như con rết dài, cổ cổ bàn cư trên đầu, lúc này mặt Đông Vương Công cũng trướng đến đỏ bừng.

Thân thể cường tráng của hắn không ngừng phát ra tiếng bạo minh, mỗi một lần nổ vang, trên thân thể liền có một chỗ da tróc thịt bong, vô số đóa huyết hoa huyến lạn không ngừng nở rộ.

Loại tiếng nổ này, mỗi giây đều xuất hiện cả vạn lần!

Từng đạo vết thương lộ cả bạch cốt dưới uy áp Bất Chu Sơn không ngừng tăng sinh, nhưng lại dưới sức mạnh của chính Đông

Vương Công không ngừng trọng tụ.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể điên cuồng chuyển động trong cơ thể, không ngừng rèn đúc huyết mạch tạp chất, cường độ gân cốt trong người Đông Vương Công.

Uy áp Bất Chu Sơn càng lớn, tốc độ vận chuyển của công pháp càng nhanh, đây chính là lợi ích của việc đoán thể tại thần sơn.

Nếu ở nơi khác, không có uy áp Bất Chu Sơn tồn tại, Đông Vương Công phải sử dụng sức mạnh bản thân để thôi động công pháp, tốc độ đó không biết chậm hơn ở Bất Chu Sơn bao nhiêu lần.

Tê...

Đông Vương Công cắn chặt răng, vừa đề kháng thống khổ, vừa triệt đi thêm một tầng pháp lực hộ thể để nghênh tiếp phần thống khổ này.

Cặn bã trong huyết mạch không ngừng theo mồ hôi nhỏ xuống, chưa kịp rơi xuống đất đã bị uy áp cường đại thổi bay đi.

Lúc này trên mặt Đông Vương Công, đã không chỉ có thể dùng từ chật vật, thương bạch để diễn tả.

Thống khổ khổng lồ đang không ngừng tăng sinh, dù Đông Vương Công đã chuẩn bị tâm lý trước, lúc này cũng suýt chút nữa ngất đi.

Loại cảm giác chua xót này, không đơn giản là đau đớn về thể xác.

Ngôn ngữ... căn bản không thể hình dung.

Có thể leo lên tám vạn mét có lẽ còn có Hồng Quân và đám Thần Ma kia, nhưng dám lấy uy áp Bất Chu Sơn làm dung lô luyện thể, e rằng trong thế giới Hồng Hoang chỉ có một người điên cuồng như vậy.

Thống khổ vô tận vốn tưởng rằng sẽ làm người ta tê liệt, nhưng

sự thật tương phản, lúc này hắn lại vô cùng tỉnh táo.

Mỗi một điểm đau đớn khi huyết nhục lưu thất, mỗi một điểm đau đớn khi gân cốt trọng tổ rồi lại bị nghiền nát, đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Thời gian không còn khái niệm, chỉ còn lại huyết nhục không ngừng nghiền nát và trọng sinh.

Tựa hồ một vạn năm, lại tựa hồ một giây, hay hoặc là một giây chính là một vạn năm.

Đông Vương Công không biết từ lúc nào đã triệt đi toàn bộ pháp lực bảo vệ thân thể, lúc này, hắn đang trần trụi nghênh tiếp cơn bão uy áp cường đại của Bất Chu Sơn.

Nhục thân của hắn đã bị nghiền nát, thân thể chỉ còn lại một bộ xương khô và một lớp da nhăn nheo đầy rẫy vết thương.

Thống khổ.

Vẫn là thống khổ.

Cảm thụ không được sự tồn tại của thân thể, thứ nói cho hắn biết hắn còn sống, chính là phần thống khổ kia.

Chương 33

Nội thị bên trong.

Huyết nhục trong thân thể đang không ngừng trọng tổ, nghiền nát, tiếng bạo minh vẫn tiếp tục.

Hoàn toàn không phát giác, tại sườn núi cách đó năm ngàn mét, đang đứng một vị nữ tử mỹ diễm, trong đôi mắt sáng như sao trời tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thời gian du du.

Trong kết giới thời gian gia tốc, Đông Vương Công đã quên mất mình ngây người bao nhiêu tuế nguyệt.

Lúc này Đông Vương Công tựa như một đạo nhân tọa hóa, huyết khí quanh thân thôn thổ, trên thân thể dính đầy máu tươi, từng tia đạo vận tối nghĩa đang lặng lẽ lưu chuyển.

Ông...

Trong thân thể truyền ra một tiếng trầm đục.

Nhục thân đạo cơ đã trọng chú hoàn tất, tại nơi sâu nhất của thân thể, một cỗ lực lượng thần bí được kích hoạt.

Như nắng hạn gặp mưa rào, cỗ sức mạnh thần bí ấy không ngừng gột rửa nhục thân Đông Vương Công, mỗi tấc da thịt trên cơ thể lúc này đều trở nên tinh oánh dịch thấu, chỉ nhìn một cái liền có thể cảm nhận được sức mạnh chấn hám lòng người bên trong.

Giờ này khắc này, thân thể Đông Vương Công tương đương với hoàn thành một lần tẩy lễ.

Thống khổ đã lâu cuối cùng cũng kết thúc, thay vào đó là từng đợt

cảm giác thư sảng, loại thư sảng từ sâu trong thân thể này quả thật không thể diễn tả, ngay cả Đông Vương Công cũng không kìm được thốt ra một tiếng rên rỉ.

Oanh.

Huyết khí hạo hãn từ thân thể Đông Vương Công chấn ra những gợn sóng thao thiên, tựa như một luồng kiếm khí sắc bén, quét ra bốn phía.

Nữ tử đứng phía sau trăm năm qua, bỗng nhiên bị hất bay ra ngoài, một ngụm tinh huyết từ miệng phun ra, ngã xuống đất, phát ra một tiếng kiều âm đau đớn.

Oanh!!

Đôi mắt đang nhắm chặt của Đông Vương Công bỗng nhiên mở ra, tiên linh chi khí trước mắt dưới ánh nhìn lăng liệt kia phát ra tiếng nổ thành phiến.

Tiếng nổ đó lại không mảy may lay động được thân thể hắn.

Một cỗ huyết khí thao thiên, trùng thiên mà lên, thẳng lên chín tầng mây mấy ngàn vạn mét.

Nhục thân Đại La đã thành!!

Đông Vương Công đứng dậy, hai nắm đấm khẽ siết, cảm thụ sức mạnh bành trướng trong cơ thể, trên mặt không khỏi nở một nụ cười.

Nhục thân Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Đông Vương Công cảm thấy hiện tại chỉ bằng nhục thân cũng có thể lực chiến với cường giả Đại La trung kỳ.

Thu lại niềm vui trong lòng, Đông Vương Công bỗng nhiên phát giác phía sau có một cỗ huyết khí bàng đại.

Ánh mắt chuyển dời!

Lại phát hiện Hậu Thổ đang một mặt trắng bệch ôm ngực, ánh mắt u oán đang nhìn chằm chằm vào hắn.

"...." Đông Vương Công bị vị nữ tử mỹ diễm trước mắt nhìn đến mức có chút rợn tóc gáy.

"Chẳng lẽ ta làm nàng bị thương?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Nhớ lại tình cảnh khi nãy sau khi đột phá đã giải phóng toàn bộ tu vi, trong lòng càng xác định thêm vài phần.

Cũng không kịp nghĩ vì sao Hậu Thổ lại xuất hiện ở đây, vội vàng sải bước lớn chạy về phía nàng.

"Đạo hữu!

Lần này là bần đạo thất lễ, không biết thương thế đạo hữu thế nào?" Đông Vương Công có chút áy náy nói.

Thấy Đông Vương Công như vậy, Hậu Thổ cũng biết là vô ý gây ra, cơn giận trong lòng cũng tiêu tan một nửa.

Nàng lắc đầu với Đông Vương Công, nhẹ giọng nói: "Đạo hữu đoán thể tại Bất Chu Sơn khiến ta có chút hiếu kỳ, cho nên ta mới ở đây quan sát một phen, không ngờ..." Nói đến đây, Hậu Thổ u oán nhìn Đông Vương Công một cái, khẽ thở dài, tiếp lời: "Trên Bất Chu Sơn uy áp của phụ thần quá lớn, thương thế của ta không thể tự lành, phiền đạo hữu đưa ta xuống núi một đoạn." Đông Vương Công tự biết mình đuối lý, lộ ra nụ cười áy náy nói: "Bần đạo tự đương như thế." Lời vừa dứt, giơ hai tay định đỡ Hậu Thổ đứng dậy, nhưng Hậu Thổ vừa động thân, trên khuôn mặt trắng nõn lại hiện lên vẻ thống khổ, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong cơ thể như muốn nứt ra.

Hiển nhiên, đòn vừa rồi của Đông Vương Công, ngay cả Tổ Vu Hậu Thổ có nhục thể cường hãn, lúc này cũng bị thương không nhẹ.

"...." Khẽ ngập ngừng giây lát, Đông Vương Công đặt tay Hậu

Thổ lên vai mình, nói: "Tổ Vu!

Bần đạo thất lễ." Dứt lời, dưới ánh mắt của Hậu Thổ, hắn bế nàng lên, đi xuống núi.

Cảm thụ bàn tay ấm áp cách lớp váy mỏng đỡ lấy đùi mình, trên mặt Hậu Thổ không khỏi hiện ra một tầng hồng vựng, thân thể nàng không tự chủ được nép sát vào lồng ngực Đông Vương Công.

Mặt càng lúc càng đỏ, ngoại trừ các vị huynh trưởng, Hậu Thổ chưa từng có khoảng cách gần gũi như vậy với bất kỳ nam tính nào.

Cảm thấy quá thất lễ, Hậu Thổ có chút e thẹn nói: "Đạo hữu thả ta xuống đi, đường xuống núi đạo hữu dìu ta một chút là được." Tuy Hậu Thổ dung mạo vô song, nhưng Đông Vương Công cũng không có ý định chiếm tiện nghi.

Huống chi Hậu Thổ đã nói vậy, còn ôm nữa thì quá thất lễ.

"Đạo hữu cẩn thận!" Đông Vương Công vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt thân thể nhẹ bỗng của Hậu Thổ xuống.

Nhưng chân vừa chạm đất...

Tê...

Hậu Thổ phát ra một tiếng rên nhẹ đau đớn.

Nàng cắn răng, lảo đảo vịn tay Đông Vương Công đứng dậy.

Di chuyển những bước chân gian nan, Hậu Thổ loạng choạng đi xuống núi, mỗi bước đi, trong cơ thể tựa hồ có vô số lưỡi dao khuấy động.

Một lát sau... trán Hậu Thổ đã lấm tấm mồ hôi to như hạt đậu, bộ váy xanh cũng bị mồ hôi thấm ướt, một thân thể hoàn mỹ triển hiện trước mắt Đông Vương Công.

Dù tâm tính Đông Vương Công cực mạnh, lúc này cũng nhịn

không được liếc nhìn vài phần.

“Đạo hữu!

Xin dìu ta đến tảng đá xanh kia nghỉ ngơi một chút.” Hậu Thổ yếu ớt khẽ nói.

“Được!

Đạo hữu cứ nghỉ ngơi, bần đạo sẽ hộ pháp, chắn bớt cỗ uy áp này.” Đông Vương Công nói.

Hậu Thổ khẽ gật đầu: “Làm phiền rồi.” Bên cạnh có một tảng đá xanh cao mấy chục trượng, Đông Vương Công dìu Hậu Thổ ngồi xuống, lập tức vận xuất pháp lực, tạo thành một màng ánh sáng pháp lực to lớn.

Chương 34

Nhưng đúng lúc này... tảng đá xanh bỗng nhiên thanh quang đại phát, một tiếng ong minh vang lên, thân thể Hậu Thổ trong nháy mắt bị hút vào trong tảng đá.

"...

Bí cảnh?" Mắt thấy Hậu Thổ đột nhiên biến mất, Đông Vương Công có chút kinh ngạc nhìn tảng đá xanh.

Thần thức vừa dò xét.

Ông...

Một tiếng ong minh vang vọng trong thần hải Đông Vương Công, tảng đá xanh kia lại giống như tảng đá bình thường, hoàn toàn không có nửa điểm khác biệt.

"Ân?" Đông Vương Công không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, tiếp đó giơ tay khẽ chạm vào, tảng đá xanh lại đột nhiên thanh quang đại chấn, bàn tay hắn trực tiếp chìm vào trong đá.

"Quả nhiên là thế!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Tiếp đó hắn cũng không do dự, trực tiếp nhảy vào trong.

Tương truyền, Bất Chu Sơn là cột sống của Bàn Cổ sở hóa, trong núi có vô số bí cảnh, Nữ Oa Phục Hy cũng là sinh linh sinh ra từ một tiểu bí cảnh trong đó.

Vừa bước vào bí cảnh, một thế giới chim hót hoa nở hiện ra trước mắt.

Bí cảnh không lớn, nhưng ở đây mọc đầy tiên thảo, trên những kỳ hoa dị thảo tỏa ra những điểm sáng lấp lánh, chiếu sáng cả bí cảnh.

Trong bí cảnh, tiên linh chi khí nồng đậm đến lạ thường, tích tụ không biết bao nhiêu vạn năm, tiên linh chi khí bên trong sắp sửa hóa lỏng.

Hậu Thổ vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn tứ phía, hiển nhiên cũng bị cảnh tượng trong bí cảnh hấp dẫn.

"Đạo hữu!

Không sao chứ?" Không kịp tham tác bí cảnh, Đông Vương Công quan thiết hỏi Hậu Thổ.

Hậu Thổ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nơi này đã không còn cảm nhận được uy áp của phụ thần, thương thế của ta bắt đầu tự lành, lần này cảm tạ đạo hữu rồi." "Đạo hữu thật quá khách khí, nếu không phải tại bần đạo, đạo hữu cũng không đến mức bị thương." Nghe Đông Vương Công nói, Hậu Thổ lại cười lắc đầu.

Đông Vương Công là Tiên Thiên Chí Dương Chi Khí sở hóa, trong xương cốt mang theo một cỗ khí chất nam tính dương cương ôn nhuận, ngay từ đầu, Hậu Thổ đã có một tia hảo cảm với hắn.

Đều nói hoạn nạn gặp chân tình.

Tuy thương thế của Hậu Thổ do Đông Vương Công gây ra, nhưng trong thế giới Hồng Hoang vô tình, kẻ bỏ đá xuống giếng lại không phải số ít.

Nếu trước đó Đông Vương Công bỏ mặc nàng lại trên Bất Chu Sơn, dưới uy áp của Bàn Cổ, nàng thật sự có nguy cơ mất mạng.

Đông Vương Công có thể đáp ứng hộ tống nàng xuống núi, trong lòng nàng đã không mảy may trách tội, ngược lại còn cảm kích, thầm khen ngợi nhân phẩm của hắn.

Mắt thấy Hậu Thổ vô sự, Đông Vương Công liền phóng thần thức tham tác trong bí cảnh.

Thông thường nơi có thể hình thành bí cảnh tất có vật trân quý, nếu tìm được thánh phẩm chữa thương thì đối với thương thế của Hậu Thổ tự nhiên tốt không gì bằng.

Không có uy áp của Bàn Cổ đại thần, phạm vi thần thức của Đông Vương Công khủng bố đáng sợ.

Tình hình cả bí cảnh rất nhanh dũng nhập vào thần hải.

"Quả nhiên!" Khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một nụ cười, gạt đi lớp sương mù tiên linh nồng đậm phía trước, một đầm tiên trì hiện ra trước mắt hai người.

"Đạo hữu không ngại thì vào tiên trì chữa thương đi, nhất định sẽ có giúp ích cho thương thế của đạo hữu." Đông Vương Công cười nói.

Hậu Thổ gật đầu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng rút trâm cài đầu, để mái tóc đen xõa xuống, tiếp đó chậm rãi bước vào tiên trì.

Thân là người hậu thế, Đông Vương Công tự biết đạo tị hiềm.

Hậu Thổ xuống tiên trì chữa thương, y phục dính sát vào người, dưới lớp váy mỏng manh kia, mọi thứ đều có thể ánh nhập vào mắt.

Lúc này đứng bên cạnh nhìn thì quả thực quá thất lễ.

Quay đầu đi, Đông Vương Công đi về phía khác của bí cảnh, tuy bí cảnh không lớn nhưng may là có tiên vụ che phủ, Đông Vương Công không cố ý thi triển thần thông thì tự nhiên không nhìn thấy thân thể Hậu Thổ.

Hành động này không khỏi khiến trong lòng Hậu Thổ ấm áp, dứt khoát cũng không cố kỵ nữa, nhẹ nhàng trút bỏ váy xanh, ngâm cả thân thể vào trong tiên trì.

Bí cảnh này không biết đã diễn hóa bao nhiêu vạn năm, ngoại trừ

một số thảo mộc tinh linh quý giá, lại có một cây linh thụ chọc trời.

Cây này cũng thực sự thần kỳ, thân cây có hai màu đen trắng, mỗi màu chiếm một nửa nhưng lại không hề cảm thấy lệch lạc.

Đông Vương Công không khỏi có chút tò mò: "Kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ là một gốc Tiên Thiên Linh Căn?" Mang theo một tia tò mò, Đông Vương Công đi thẳng tới trước cây.

Lại gần mới phát hiện, trên thân cây lại có từng tia đạo vận vi diệu lưu chuyển, phát ra quang huy nhàn nhạt.

"Thú vị!" Đông Vương Công thầm khen.

Hai tay giơ lên, định đưa thần thức vào linh thụ tham cứu một phen, nhưng khi hai tay chạm vào thân cây, thân thể Đông Vương Công bỗng nhiên chấn động.

Một cỗ cảm giác quen thuộc từ tâm sinh ra, cái cây kia tựa hồ trở nên cực kỳ hưng phấn, nhanh chóng hoan vũ.

Khoảnh khắc sau, cả cây linh thụ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khô héo.

Một lát sau, từ trong thân cây bỗng bùng phát hai đạo quang mang chói lọi, một trắng một đen.

Trong bạch quang thấu ra một cỗ dương khí chói mắt, trong hắc quang kia lại tản ra nhu tình như nước.

"...

Âm Dương Bản Nguyên?" Đông Vương Công có chút kích động nói.

Hắn là Tiên Thiên Chí Dương Chi Khí sở hóa, đối với khí tức đạo bạch quang kia cực kỳ quen thuộc.

Còn khí tức hắc quang kia, Đông Vương Công khi cùng Tây

Vương Mẫu cộng tu cũng từng cảm nhận được từ thân thể nàng.

Âm dương vốn là một thể, nhưng cũng là hai thái cực, cho nên khi hấp dẫn lẫn nhau đồng thời lại hỗ bất tương dung.

Có thể làm cho hai đạo quang mang chung sống dung hợp như thế, ngoại trừ bản nguyên của Âm Dương Đại Đạo thì còn vật gì?

"Ông..." Không kịp suy nghĩ rõ ràng, đạo bạch quang kia tựa hồ trở nên cực kỳ hưng phấn, khoảnh khắc liền dũng nhập vào Nguyên thần Đông Vương Công.

Một tiếng ong minh, Đông Vương Công chỉ cảm thấy trong cơ thể có thêm một đạo bản nguyên sức mạnh cực kỳ thuần túy, chính là Thuần Dương Bản Nguyên.

Đạo hắc quang lúc này lại đang bàn toàn do dự trên không trung, linh thụ đã khô héo, Cực Âm Bản Nguyên không còn chỗ nương tựa, rất nhanh liền trở nên suy yếu.

Chương 35

Đông Vương Công không khỏi có chút vô lực, Cực Âm và Thuần Dương trong cơ thể hắn không dung hợp, nếu cưỡng ép thu vào Nguyên thần chỉ sẽ phản tác dụng.

"Nếu Tây Vương Mẫu ở đây thì tốt rồi." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Nếu nàng ở đây, hấp thu đạo Cực Âm Bản Nguyên này, đợi hai người từ từ luyện hóa, lại từng bước cộng tu, thế tất có thể tham ngộ một con đường Âm Dương Đại Đạo hoàn chỉnh.

Nhưng... mắt thấy Cực Âm Bản Nguyên sắp tiêu tán, đột nhiên... như cảm giác được thứ gì đó, Cực Âm Bản Nguyên trong nháy mắt trở nên hưng phấn, lao thẳng về phía Hậu Thổ.

"Không ổn!" Đông Vương Công thầm kêu một tiếng.

Tây Vương Mẫu là Tiên Thiên Chí Âm Chi Khí sở hóa, tự nhiên là vật chứa tốt nhất cho Cực Âm Bản Nguyên.

Nhưng Hậu Thổ thì khác.

Người Vu tộc không tu Nguyên thần, căn bản không có khả năng luyện hóa đạo bản nguyên này, ngược lại sẽ bị phản phệ cực lớn.

Nhưng... dù Đông Vương Công đã có tu vi Đại La hậu kỳ, cũng không kịp ngăn cản đạo bản nguyên kia độn tẩu.

Khoảnh khắc gian, hắc quang kính trực chìm vào thân thể Hậu Thổ.

Hậu Thổ vốn đang khôi phục thương thế, bỗng nhiên thân thể nhoáng lên, một ngụm tinh huyết lại từ miệng phun ra.

Sắc mặt đã trắng bệch đến cực điểm.

"Đạo hữu!" Đông Vương Công kinh thanh gọi, dưới chân đã nhanh chóng lao về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ lúc này máu tươi vương nơi khóe miệng, nghe tiếng gọi, chậm rãi quay người, thiếu đi y phục che chắn, thân trên hiển lộ không sót gì.

Thân thể Tổ Vu linh lung hữu trí, chỉ nhìn một cái, Thuần Dương Bản Nguyên trong cơ thể Đông Vương Công liền như muốn bùng nổ.

Nhìn gương mặt trắng bệch suy yếu của Hậu Thổ, Đông Vương Công cũng không cố kỵ tị hiềm, giật đạo bào xuống che người nàng lại, rồi bế thốc nàng từ trong tiên trì lên.

Trong lòng áy náy càng đậm, trước đó Hậu Thổ đã bị hắn làm bị thương, nay Cực Âm Bản Nguyên nhập thể tuy không phải do hắn trực tiếp gây ra nhưng cũng là vì Thuần Dương Chi Thể của hắn dẫn động.

"Ọc!" Một ngụm tinh huyết lại thuận khóe miệng Hậu Thổ chảy ra.

Rơi xuống đất dấy lên một trận hàn ý, tiên linh chi khí xung quanh ba tấc bỗng nhiên ngưng kết thành băng.

Thân thể Tổ Vu của Hậu Thổ lúc này lại lạnh lẽo vô cùng.

Thân là một trong Thập Nhị Tổ Vu, nhục thể cường hãn đủ để sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng loại Cực Âm Bản Nguyên này nhập thể, trong khoảnh khắc liền khiến nó trở nên thúy nhược vô cùng.

Đông Vương Công cũng hết cách, sự áy náy trong lòng khiến hắn có dục vọng muốn thay Hậu Thổ gánh chịu loại chiết ma này.

Nhưng Cực Âm Bản Nguyên một khi nhập thể thì không thể tả hữu được nữa, tuy chỉ một tia bản nguyên nhưng lại là Đại Đạo Bản Nguyên, sức mạnh ẩn chứa trong đó đủ khiến người ta kinh sợ.

Ông...

Trong bí cảnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng ong minh, Thuần Dương chi khu của Đông Vương Công trở nên chói mắt.

Một cỗ cảm giác nóng rực tràn ngập cả bí cảnh, hắn đang lấy bản nguyên sức mạnh làm tiêu hao để tư nhuận thân thể Hậu Thổ.

Một hàn một nhiệt, hai đạo bản nguyên sức mạnh tựa hồ giằng co, thương thế Hậu Thổ rốt cuộc không còn ác hóa.

Cảm nhận được sự ấm áp như mặt trời, Hậu Thổ chặt chẽ dán vào lồng ngực Đông Vương Công, thân thể không ngừng run rẩy.

"Đạo hữu!

Có đỡ hơn chút nào không?" Đông Vương Công quan thiết hỏi.

Âm dương vốn là một thể, khi hấp dẫn lẫn nhau lại hỗ tương chế hành.

Hồng Hoang không có ngày tháng.

Trong bí cảnh...

Trên thân thể Đông Vương Công đang lưu chuyển hắc bạch nhị khí, chính là Âm Dương Bản Nguyên.

Âm Dương Bản Nguyên lấy thân thể hai người làm dung lô, lúc này đã ôn thuận hơn rất nhiều, nhưng dù vậy, hai đạo bản nguyên vẫn đang tàn phá bừa bãi trong nhục thân Đông Vương Công.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hậu Thổ, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chậm rãi từ Nguyên thần hắn hiện ra.

Trong thần hải, đạo lạc ấn Âm Dương Đại Đạo không hoàn chỉnh kia đã gần như sánh ngang với Thời Gian Đại Đạo cực mạnh.

Bên cạnh dòng sông thời gian trong Nguyên thần, xuất hiện thêm một tôn Âm Dương Chuyển Luân, hắc bạch nhị sắc tương hỗ khiên dẫn, lại hỗ vi nhất thể, các bất tương dung.

Thỉnh thoảng phát ra tiếng va chạm kịch liệt trong Nguyên thần khiến khuôn mặt Đông Vương Công hiện lên vẻ dữ tợn.

Trong núi không có ngày tháng.

Không biết qua bao nhiêu năm, trên thân thể Đông Vương Công dần dần hiện ra hai đạo đạo ngân tối nghĩa.

Âm Dương Đại Đạo!!

Đây là loại đại đạo hoàn chỉnh thứ hai mà Đông Vương Công tham ngộ, trải qua vô số năm tháng, Âm Dương Bản Nguyên rốt cuộc cũng bị Đông Vương Công chế ngự, trầm tẩm trong Nguyên thần, trở thành một đạo đại đạo lạc ấn trong cơ thể hắn.

Thân thể Đông Vương Công lúc này trở nên càng thêm phiêu miểu, từng sợi đại đạo chi ngân nhược ẩn nhược hiện, không gian quanh thân đều đang đập theo quy luật bất quy tắc, khiến Đông Vương Công thoạt nhìn càng thêm không thể nắm bắt.

Một ngày nọ, Đông Vương Công bỗng nhiên mở mắt, âm dương nhị khí ẩn hiện trong đôi mắt ấy.

Giơ tay vung lên.

Xoẹt!

Cùng với tiếng xé rách chói tai, trước mặt Đông Vương Công trong nháy mắt xuất hiện một cái cối xay âm dương.

Mang theo uy năng hãi nhân, lượn lờ xoay chuyển quanh người

hắn.

Khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên một nụ cười, lần này đúng là trong họa có phúc, có thể nắm giữ Âm Dương Đại Đạo này, thực thuộc đại phúc duyên.

Bất quá...

Chương 36

phúc duyên mình hưởng, còn họa thì...

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công thu hồi âm dương nhị khí, vội vàng nhìn quanh.

Nhưng trong bí cảnh đâu còn bóng dáng Hậu Thổ.

Bí cảnh ninh tĩnh tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hậu Thổ không từ mà biệt...

Trong lòng Đông Vương Công lại tăng thêm vài phần khiếm ý.

"Thân thể Tổ Vu là tinh huyết Bàn Cổ đại thần sở hóa, Thập Nhị Tổ Vu càng coi thân thể mình là vô thượng vinh diệu.

Hôm nay thân thể Hậu Thổ vì ta mà... tổn hại.

Chắc nàng hận ta thấu xương, nếu không sao lại không từ mà biệt?" Đông Vương Công thầm nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Quét mắt nhìn bí cảnh một lần, khắc sau thân thể Đông Vương Công đã xuất hiện bên ngoài bí cảnh.

Không còn tâm trí du lịch Bất Chu Sơn, hắn lao thẳng xuống chân núi.

Dưới chân núi Bất Chu có một tòa Bàn Cổ Thần Điện, là trái tim của Bàn Cổ đại thần sở hóa.

Thập Nhị Tổ Vu và Vu tộc đều sinh ra từ đây, cũng là vật trấn áp khí vận của Vu tộc.

Dưới chân núi.

Đông Vương Công vẻ mặt bình tĩnh nhìn tòa Bàn Cổ Thần Điện

tang thương, uy nghiêm, một cỗ cảm giác túc kính tự nhiên sinh ra.

“Thỉnh Hậu Thổ Tổ Vu ra gặp mặt!” Đông Vương Công sừng sững giữa không trung quát lớn.

Oanh!

Oanh!!

Lời Đông Vương Công vừa dứt, tiên linh chi khí xung quanh sậu nhiên tàn phá bừa bãi.

Trong Bàn Cổ Thần Điện, hỏa quang đại chấn, mãnh liệt bùng phát ra hai con chân hỏa cự long, lao thẳng về phía Đông Vương Công.

“Ân?” Đông Vương Công cau mày, ngón tay khẽ điểm một cái.

Hai con hỏa long kia không thể tiến thêm nửa bước, trong khoảnh khắc hóa thành những đốm lửa tinh tinh điểm điểm.

“Đông Vương Công!!” Từ Bàn Cổ Thần Điện sậu nhiên truyền ra một tiếng gào thét phẫn nộ.

Chúc Dung dẫn đầu lao ra, phía sau là mười vị Tổ Vu còn lại, ai nấy sắc mặt âm trầm như muốn vắt ra nước.

“Đông Vương Công!

Ngươi đã làm ra chuyện tốt gì ở chân núi Bất Chu?” Chúc Dung mặt đỏ tía tai, cực kỳ phẫn nộ quát lớn.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ xếp hạng nhỏ nhất, các vị huynh tỷ đều đối với nàng yêu thương có thừa.

Trước đó, Hậu Thổ hướng mười một vị Tổ Vu tỏ ý muốn lưu lại trên núi Bất Chu.

Nhưng khi trở về, lại tâm sự nặng nề.

Mười một Tổ Vu cùng Hậu Thổ sinh hoạt không biết bao nhiêu vạn năm, sao lại không nhìn ra Hậu Thổ thay đổi?

Thế nhưng... khi các Tổ Vu hỏi đến, Hậu Thổ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Ngay cả Huyền Minh quan hệ tốt nhất hỏi đến, nàng cũng không nói.

Mọi người suy tính tỉ mỉ, rất nhanh liền đem đầu mâu chĩa thẳng vào người duy nhất ở trên núi Bất Chu lúc đó — Đông Vương Công!

Mười một Tổ Vu đang định tìm Đông Vương Công tính sổ, lại không ngờ Đông Vương Công dám tìm tới cửa, mọi người tự nhiên nộ hỏa tâm sinh.

"Việc này là chuyện giữa ta và Hậu Thổ, cùng Vu tộc các ngươi không quan hệ, cùng ngươi cũng không quan hệ." Đông Vương Công bình tĩnh nói: "Hậu Thổ nếu có ở đây, phiền thỉnh các vị mời nàng ra." Đông Vương Công cũng không bị mười một Tổ Vu khiêu khích chọc giận, ngược lại thần sắc bình tĩnh.

"Ngụy quân tử, quả nhiên là ngươi." Đế Giang nói.

Vốn dĩ có chút do dự, nhưng khi nghe Đông Vương Công nói vậy, Đế Giang trong lòng nháy mắt đã đoán chắc, nắm đấm trong tay siết chặt, không gian xung quanh đều bị sát khí tán ra từ người hắn xé rách.

Thấy tình cảnh này, Đông Vương Công lông mày hơi nhướng lên, thần sắc trở nên cực kỳ đạm mạc.

"Ta nói rồi, việc này cùng ngươi không quan hệ, mời Hậu Thổ ra đây!" Đông Vương Công từng câu từng chữ nói.

Hắn tới đây cũng không phải muốn cùng Vu tộc nảy sinh mâu thuẫn, nhưng mười một Tổ Vu trước mắt ngang ngược vô lễ như

vậy, hỏa khí trong lòng hắn cũng bùng lên.

"Đại ca, cùng hắn nói nhảm làm gì, đã làm ra chuyện tốt, hôm nay định không thể để hắn rời đi Vu tộc!" Chúc Dung một bên quát lớn, bên người gọi ra vô số Chân Hỏa, lao thẳng về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công ánh mắt đạm mạc nhìn Bàn Cổ Thần Điện một cái, tiếp đó dùng ánh mắt như nhìn sâu kiến quét về phía Chúc Dung.

"Trấn áp cho ta!" Một tiếng quát nhẹ, linh khí cả vùng không gian chợt tàn phá bừa bãi.

Gió lốc lăng liệt thổi đến khiến người ta run sợ, cùng lúc đó, thân thể Chúc Dung lại không thể di động nửa phần.

Oanh!

Giữa thiên địa, chợt truyền đến một tiếng nổ vang thấu trời.

Xung quanh thân thể Đông Vương Công, lại không ngừng dũng hiện hắc bạch nhị khí, dường như hai con hắc bạch cự long, vây quanh bên người Đông Vương Công uốn lượn, gào thét.

Vô số đạo không gian tuyền qua hình thành, cả vùng đại địa đều trở nên rung chuyển, bộc phát ra từng đạo vết nứt sâu không thấy đáy.

Một khắc sau.

Hai con hắc bạch cự long kia mãnh liệt bắn về phía Chúc Dung, mang theo uy năng thấu trời, trong nháy mắt liền đem Chúc Dung hất tung trên mặt đất.

Phanh.

Một tiếng thúy hưởng, thân thể Chúc Dung bị gắt gao áp trên mặt đất, trên đầu ba thước, chính là Âm Dương Ma Bàn đang xoay chuyển.

Chương 37

Đông Vương Công từ đầu đến cuối không nhìn Chúc Dung lấy một cái.

Một đôi con ngươi lại chăm chú nhìn về phía Bàn Cổ Thần Điện kia, ẩn ẩn... dường như có thể cảm giác được, một đạo ánh mắt thần sắc phức tạp, đang nhìn về phía hắn.

"Đông Vương Công!

Khinh Vu tộc ta không có người sao?" Thấy Đông Vương Công khinh thường như vậy, thanh âm Đế Giang dường như phẫn nộ đến mức có chút run rẩy.

Thoại âm vừa dứt, mười đạo sát khí trùng thiên thẳng lên tận trời xanh, mang theo sát lục hàn ý vô biên, lao thẳng về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công mặt không chút thay đổi nhìn mọi người, trong đôi con ngươi vàng óng kia, ánh mắt có chút phức tạp, hắn biết, hôm nay cùng mười một Tổ Vu Vu tộc một trận chiến đấu là tránh không khỏi.

"Thôi đi..." Ngay lúc này, bên trong Bàn Cổ Thần Điện truyền ra một đạo thanh âm uyển chuyển êm tai, nghe... có chút tiều tụy.

Đế Giang cùng mọi người đều sửng sốt, tiếp đó quay đầu nhìn về phía Bàn Cổ Thần Điện.

"Tiểu muội yên tâm, hôm nay các ca ca tỷ tỷ nhất định báo thù cho muội!" Huyền Minh mở miệng nói.

"Thỉnh ca ca tỷ tỷ thả hắn rời đi đi, việc này... cùng hắn không quan hệ!" Hậu Thổ khẽ nói.

Lúc này Hậu Thổ nhẹ nhàng tựa ở bên cửa Bàn Cổ Thần Điện, trên khuôn mặt trắng nõn, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Từng màn phát sinh trong bí cảnh, tất cả đều ký ức như mới.

Đại môn Bàn Cổ Thần Điện rộng mở, bước ra đại môn chỉ cần một bước là được, thế nhưng... nàng lại trước sau không bước ra được.

Nàng không biết, nên dùng quan hệ như thế nào để đối mặt với nam tử ôn nhã khiêm hòa bên ngoài kia.

Nghe thanh âm tiều tụy của Hậu Thổ, thân là đại ca, trong lòng Đế Giang càng thêm đau lòng: "Tiểu muội chớ sợ, túng sử Đông Vương Công thực lực cường hoành thì như thế nào?

Chúng ta tự sẽ làm chủ cho muội." "Đại ca..." Thanh âm Hậu Thổ có chút cầu khẩn: "Hãy nể mặt tiểu muội, đừng làm khó hắn nữa." "....." Đế Giang nhất thời thế mà trở nên có chút do dự, gắt gao nhìn Đông Vương Công trước mắt.

Hắn tự nhận là người minh biện sự lễ, nhưng sự tình đầu đuôi thế nào hoàn toàn không rõ ràng, trong lòng tuy nhận định Đông Vương Công khi phụ Hậu Thổ, nhưng bây giờ nghe Hậu Thổ nói vậy...

"Haizz!

Tiểu muội, các ca ca tỷ tỷ tự nhiên là vì muốn tốt cho muội, đã như thế, chúng ta không nhúng tay vào nữa là được, chỉ là nếu chịu thiệt thòi nhất định phải nói cho ta biết." Huyền Minh khẽ thở dài một tiếng, tiếp đó hướng về phía Đế Giang nháy mắt ra hiệu.

Cùng là nữ tính, Huyền Minh lại cùng đám đại lão thô như Chúc Dung bất đồng, từ khi Đông Vương Công xuất hiện, nàng ẩn ẩn cảm giác...

Hậu Thổ cùng Đông Vương Công, quan hệ có chút không bình

thường.

“Ân!” Hậu Thổ đáp.

Một tiếng khẽ ân, lộ ra vẻ nghe lời ngoan ngoãn, nhưng chỉ có nàng biết, là không muốn để chư vị ca ca tỷ tỷ nghe ra bi thương trong lời nói.

“Thôi thôi!

Tiểu muội ta đã nói như thế, ngươi liền đi đi!” Đế Giang lạnh lùng hướng Đông Vương Công nói.

Nhưng thoại âm rơi xuống, Đông Vương Công hoàn toàn không có ý tứ muốn đi.

“Đông Vương Công!!

Còn không đi?” Chúc Dung bị áp nằm rạp trên mặt đất, trong miệng lại vẫn có thể nói chuyện.

Đông Vương Công không khỏi cảm thấy Chúc Dung hơi có chút phiền lòng.

Nhưng hắn lại tịnh không để ý tới, chỉ hướng về phía Bàn Cổ Thần Điện khẽ nói: “Hậu Thổ!

Ta có một chuyện muốn hỏi.” Đột nhiên nghe Đông Vương Công đối thoại, trong lòng Hậu Thổ không kìm được run lên, do dự một lát, nhẹ nhàng nói: “Chàng hỏi đi.” “Nàng hận ta sao?” Đông Vương Công hỏi.

“Ta...”, Hậu Thổ lại do dự, một tia thẳng thắn lúc trước, nhưng khi nghe câu hỏi này, lại lần nữa băng liệt.

“Ta không biết...” Tựa hồ không biết nên trả lời như thế nào, lại tựa hồ có chút xấu hổ khi trả lời, Hậu Thổ chỉ khẽ nói ra ba chữ.

Nghe Hậu Thổ nói vậy, trong mắt Huyền Minh có chút phức tạp,

các Tổ Vu còn lại lại không hiểu ra sao, vẻ mặt mờ mịt.

Chúc Dung càng bị Âm Dương Ma Bàn áp đến thập phần không kiên nhẫn.

"Vậy chờ khi nào nàng biết rồi, ta liền lại tìm nàng, đến lúc đó, xin hãy hiện thân gặp mặt một lần." Đông Vương Công có chút bất đắc dĩ nói.

Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, ngay cả kiếp trước hắn cũng hiểu một cái đạo lý.

Một câu 'Ta không biết', là đáp án, cũng không phải đáp án, Đông Vương Công cũng không có đạo lý lại truy vấn tiếp.

"Đợi ta hiểu rõ rồi, ta tự sẽ đi tìm chàng." Thanh âm Hậu Thổ như tiếng chuông bạc truyền ra.

Nghe Hậu Thổ nói vậy, đám người Chúc Dung, Đế Giang lại càng thêm mờ mịt.

"Tìm hắn?

Đến lúc đó lại chịu thiệt thòi thì làm sao?" Trong lòng Đế Giang thầm nghĩ.

Hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau tuyệt đối không thể lại để Hậu Thổ cùng Đông Vương Công ở chung một chỗ.

Trong mắt Đông Vương Công lại lóe lên một vệt sáng: "Tốt!

Bồng Lai Tiên Đảo, tùy thời vì nàng rộng mở." Thoại âm rơi xuống, thân ảnh Đông Vương Công đã biến mất trong thương khung.

Hắn để lại, chỉ có linh khí Chí Dương nhàn nhạt kia, cùng ánh mắt ngây ra của mọi người. ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công đứng sừng sững bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, vẻ mặt đầy tiếu ý nhìn Tây Vương Mẫu đang du tai thưởng hoa.

Bồng Lai Tiên Đảo kỳ hoa đông đảo, đóa nào cũng sinh trưởng cực kỳ mỹ diễm.

Chương 38

Nếu ở kiếp trước, bằng vào da mặt Đông Vương Công hiện nay, hái một bó hoa, chỉ sợ những nữ sinh cao không thể chạm kia đều sẽ như ong vỡ tổ lao tới.

Ngay cả đại năng tu sĩ như Tây Vương Mẫu, lại cũng vì một chút phàm hoa mỹ diễm mà khuynh tâm.

Ngơ ngác đứng ở ngoài đại trận một hồi lâu, Đông Vương Công nhìn mỹ nhân phía dưới, không kìm được có chút thất thần.

Bồng Lai Tiên Đảo, từ khi có Tây Vương Mẫu, hòn đảo lại tăng thêm rất nhiều hương vị.

Nếu để Đông Vương Công nói tỉ mỉ, đó là hương vị của gia đình.

Không kìm được nhớ tới một câu nói của vị triết học đại năng kiếp trước: "Nơi nào có phụ nữ liền là nhà." Lời nói thô tục một chút, không giảng đạo lý, nhưng một điểm cũng không giả.

Thân hình lóe lên, thân ảnh Đông Vương Công đã rơi xuống sau lưng Tây Vương Mẫu.

Thừa dịp Tây Vương Mẫu chưa phản ứng kịp, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Thân ảnh Tây Vương Mẫu không kìm được run lên, tiếp đó, tựa hồ ngửi thấy mùi vị quen thuộc, trên mặt hiện ra một nụ cười kiều tu.

"Hoa công!

Chàng vừa đi liền ngót nghét ngàn năm, ngay cả một đạo truyền âm cũng không lưu lại, thật để nô gia khổ sở chờ đợi." Tây Vương Mẫu cố tác oán trách nói.

Trong lòng Đông Vương Công không khỏi sinh ra một vệt áy náy.

"Hôm đó nhìn nàng đang đột phá gông cùm xiềng xích, liền không đành lòng quấy rầy, vừa vặn Bất Chu Sơn có cơ duyên, liền đem chuyện truyền âm cũng quên mất." Đông Vương Công có chút cưng chiều nói.

Tây Vương Mẫu chậm rãi xoay người, trên mặt mang theo sự vui mừng không giấu được, chút hờn dỗi trong lòng cũng tan biến hết.

Bất quá... sau khi xoay người, nàng lại ngơ ngác nhìn đôi mắt sáng của Đông Vương Công.

"Nhìn ta làm gì?" Đông Vương Công trêu ghẹo hỏi.

"Cảm thấy chàng có chút không giống trước." "Ồ?" Đông Vương Công kinh thán cười cười.

Âm Dương Bản Nguyên tản ra trong thân thể cũng không ẩn tàng... tự nhiên man không được sự duệ trí của Tây Vương Mẫu.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tây Vương Mẫu, khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch: "Vậy ta liền nói cho nàng biết chỗ nào không giống." Dứt lời, trong ánh mắt tu hồng của Tây Vương Mẫu, hắn một tay bế nàng lên, đạp tường vân rơi thẳng vào trong Bồng Lai Tiên Các.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi hai người đã phân biệt gần ngàn năm.

Nhật nguyệt thay đổi, Bồng Lai Tiên Đảo lại điệp điệp bất hưu.

Tiếng hát khẽ không dứt bên tai, thảo mộc tinh linh trong tiên đảo đều hoan du lay động.

Ngàn năm sau.

Tiếng ngâm xướng động lòng người rốt cục hạ xuống, trong Bồng Lai Tiên Các, lại chậm rãi lưu xuất từng tia đạo ngân.

Đạo ngân này tịnh không phải do Đông Vương Công làm ra, mà từ trong thân thể Tây Vương Mẫu bên cạnh.

Chí Âm chi khí, vốn cùng Tây Vương Mẫu thập phần tương hợp, hai người cộng tu một phen, âm dương tương giao, Tây Vương Mẫu tựa như vật dẫn tốt nhất cho Chí Âm chi khí kia.

Chẳng những không giống như Hậu Thổ lúc trước, ngược lại nguyên thần tu vi của nàng càng vững chắc hơn, pháp lực cũng trở nên đặc biệt hồn hậu.

Còn về Âm Dương Đại Đạo, Đông Vương Công lại tịnh không truyền cho Tây Vương Mẫu.

Một là vì Âm Dương hấp dẫn nhưng lại bất dung, thập phần không dễ dàng chế hành, ngay cả Đông Vương Công ở trong thời gian kết giới kia, cũng không biết luyện hóa bao nhiêu năm mới có được Âm Dương Tạo Hóa như ngày nay.

Hai là vì Âm Dương hợp nhất, chính là đại đạo căn cơ, Tây Vương Mẫu không có Hệ thống che lấp, nếu bị người khác biết được, nhất định sẽ rước lấy tật đố, đến lúc đó tất có một trận tai bay vạ gió.

Trước khi Đông Vương Công chưa đủ cường đại, nhất định sẽ không để nữ nhân bên cạnh chịu sự nguy hiểm này.

Ngàn năm này một mực khổ tu trên núi Bất Chu, hiếm có được sự nhàn hạ, hiện tại Đông Vương Công liền ở trên đảo tùy ý đi dạo.

Trong đầu lại nhớ tới một vật.

Vù...

Một sợi dây leo dài từ trong nguyên thần Đông Vương Công hiện ra, bên trên kết bảy cái linh bảo rực rỡ sắc màu, vật này chính là Tiên Thiên Linh Căn Hồ Lô Đằng đoạt được ở núi Bất Chu ngày đó.

Hồ Lô Đằng là Tiên Thiên Linh Căn thập phần nổi danh trong Hồng Hoang, cùng Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Không Tâm Dương Liễu, Bàn Đào Thụ, Khổ Trúc, Tiên Hạnh, Phù Tang, Nguyệt Quế, Ngũ Châm Tùng tịnh xưng Hồng Hoang Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Bảy cái hồ lô kết ra, mỗi một cái đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ở quỹ tích nguyên bản, mấy cái hồ lô phân biệt rơi vào tay Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa, Đế Tuấn cùng với Hồng Vân.

Có một cái hồ lô lại không biết tung tích, tương truyền bị Hồng Quân đoạt được, sau đó ban cho Hạo Thiên.

Bất quá, thuyết pháp này, theo Đông Vương Công thấy lại không thể tin.

Nếu hồ lô này thật có duyên với Hồng Quân, chuyến đi Bất Chu Sơn vừa rồi, lão đạo kia liền sẽ không thể không xuất hiện.

Trong bảy cái hồ lô, Tử Hồ Lô ở Tây Du lưu lại truyền thuyết không nhỏ, Thanh Hồ Lô bị Nữ Oa sau này luyện chế thành Chiêu Yêu Phiên, Hoàng Hồ Lô bị Đế Tuấn truyền cho đứa con thứ mười 'Lục Áp', Lục Áp chính là dựa vào vật này luyện hóa ra Trảm Tiên Phi Đao, tại Phong Thần đại kiếp đại phóng dị thải.

Còn về Hồ Lô Đằng cùng những thổ dưới Hồ Lô Đằng đều bị Nữ Oa lấy đi, làm thành Tạo Nhân Tiên cùng Tạo Nhân Thổ Nhưỡng.

Đủ loại chuyện này, đủ để chứng minh Hồ Lô Đằng bất phàm.

Đông Vương Công bình tĩnh nhìn Hồ Lô Đằng đang lưu chuyển thanh vận kia, trong lòng không khỏi có chút than thở.

Hồ Lô Đằng thân là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, cho

dù ở trong Thập Đại Linh Căn cũng xếp hạng cực kỳ đỉnh đoan.

Nhưng cũng vì như thế, khiến cho căn cước Hồ Lô Đằng quá mức nghịch thiên.

Lúc hóa hình, Thiên Đạo lại hạ xuống Cửu Cửu Thiên Kiếp, Hồ Lô Đằng rốt cuộc không độ qua được, chân linh của nó gần như mẫn diệt, lâm vào trầm ngủ.

Nay là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Hồ Lô Đằng lại chỉ có thể coi như một kiện Tạo Nhân Tiên bình thường.

Đông Vương Công không khỏi có chút tiếc hận, nếu nó chưa trải qua thiên kiếp, Đông Vương Công nhất định có cách để nó hóa hình, thế nhưng...

Cũng may, chân linh Hồ Lô Đằng tuy rằng trầm ngủ, nhưng bản thể Hồ Lô Đằng vẫn còn, hồ lô kết ra cũng tịnh không bị tổn hại.

Đông Vương Công đem Hồ Lô Đằng đặt giữa bán không, nhấc tay đem mấy cái hồ lô từng cái hái xuống.

Chương 39

Khi hồ lô từ trên tay Đông Vương Công hái xuống, hắn phát hiện trong nguyên thần, thế mà xuất hiện một cái ấn ký thất sắc, cùng bảy cái hồ lô trong nháy mắt xuất hiện một tia liên hệ vi diệu.

"Có ý tứ!" Đông Vương Công cười khẽ một tiếng.

Hồ lô chưa luyện hóa, liền nhận người hái làm chủ, không hổ là Tiên Thiên Linh Căn kết xuất, linh thức này thật có thể xưng là khủng bố.

Nhìn mấy cái hồ lô, Đông Vương Công càng thêm vui mừng.

Tiện tay được bảy cái Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, túng sử Đông Vương Công là loại người ngậm thìa vàng sinh ra, cũng nhịn không được cao hứng.

Ngây ngô cười một hồi lâu, sắc mặt Đông Vương Công lại đột nhiên sững lại.

Trong đầu toát ra một cái ý tưởng kinh người.

"Hồ Lô Đằng không còn khả năng hóa hình, nhưng hồ lô thì..." Nghĩ tới đây, trong lòng Đông Vương Công không khỏi vui vẻ.

Tiếp đó, hắn ngồi xếp bằng tại chỗ, hai mắt chậm rãi nhắm lại, theo từng nhịp hô hấp, từng tia từng tia thanh sắc đạo ngân bắt đầu từ trên thân thể lưu chuyển.

Mấy cái hồ lô kia nhanh chóng lay động, dường như cảm nhận được điều gì, từng cái hưng phấn phi thường.

Cảm nhận được một tia Tạo Hóa Chi Khí trong nguyên thần đang dũng hiện, bàn tay Đông Vương Công hơi nâng lên.

Trong nháy mắt.

Tạo Hóa Chi Khí giống như thanh đàm vận mệnh, từ trong nguyên thần, thuận theo bàn tay Đông Vương Công, lao thẳng về phía bảy cái hồ lô kia.

Ông...

Thiên địa gian truyền đến một tiếng ông minh.

Vận mệnh chuông vang, Tạo Hóa chi đạo khinh linh.

Tạo Hóa chi đạo, nãi là tự nhiên, sinh trưởng, sáng tạo cũng là vận mệnh.

Theo Tạo Hóa Chi Khí dũng mãnh lao vào hồ lô, Đại Đạo pháp tắc chậm rãi ẩn hiện, từ không đến có, thanh sắc đạo ngân xuất hiện.

Ông...

Cái hồ lô đầu tiên phát ra một tiếng ông minh, giống như đứa bé lười biếng vươn vai, đôi song tí lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ trên thân thể hồ lô mọc ra.

Phiến khắc sau.

Một cái tiểu nữ hài thiên chân vô tà, mười phần đồng trĩ, nhìn qua mười một mười hai tuổi xuất hiện trước mắt Đông Vương Công, một đầu tóc xoăn như tơ hồ lô, mặc một bộ tử sắc cẩm sam.

Nàng đi chân trần trắng nõn, vẻ mặt vui mừng nhìn Đông Vương Công.

Thân thể trắng nõn tản ra tử quang nhàn nhạt, một cỗ tử hà kim quang thấu trời xông thẳng lên chín tầng mây.

Mắt thấy Tử Hồ Lô thứ nhất hóa hình, trong lòng Đông Vương Công không khỏi vui vẻ.

Hồ lô nãi là Hồ Lô Đằng kết xuất, căn cước tương đương nghịch thiên, phóng mắt nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, căn cước của hồ lô so với đám người Tam Thanh cũng không kém chút nào.

Ông...

Lại một tiếng ông minh.

Cái hồ lô thứ hai cũng nhanh chóng hóa ra hình người, thân mặc lam sắc cẩm sam, thắt hai cái bím tóc sừng dê, trên thân thế mà lơ lửng một tia Không Gian áo nghĩa, vẻ mặt cũng đầy hưng phấn vui mừng.

Ông...

Cái hồ lô thứ ba hóa hình, thân mặc thanh sắc cẩm sam, trên thân thể lơ lửng một tia Thời Gian áo nghĩa.

Ông...

Cái hồ lô thứ tư hóa hình, thân mặc lục sắc cẩm sam, một cỗ Hỗn Độn chi khí thấu trời theo từng nhịp hô hấp không ngừng dũng hiện.

Ông...

Cái hồ lô thứ năm hóa hình, thân mặc hoàng sắc cẩm sam, tự có một cỗ hoàng quang hộ thể.

Ông...

Cái hồ lô thứ sáu hóa hình, thân mặc chanh sắc cẩm sam, lại lộ ra một cỗ phúc nguyên thấu trời.

Ông...

Cái hồ lô thứ bảy hóa hình, thân mặc xích sắc cẩm sam, lại là một nam đồng chỉ mới ba tuổi, nhấc tay vung lên biến ảo ra từng trận hồng sa.

Mọi người xuất thế, Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử, bảy cỗ thần quang thấu trời chợt dũng mãnh lao về phía thương khung, nhất thời, thiên địa chợt biến, Hồng Hoang chấn động, ngay cả chín tầng trời cũng ảm đạm đi.

Cùng lúc đó.

Đám đại năng cường giả Tam Thanh, Tây Phương nhị nhân, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Nữ Oa, Đế Tuấn...

đều ánh mắt ngưng trệ.

Phân phân ngưng xuất pháp nhãn, động xuyên hư không nhìn về phía Đông Hải Bồng Lai.

Nhưng khi nhìn thấy đầu nguồn thần quang, mọi người đều vẻ mặt mờ mịt.

"Bảy cái tiểu oa nhi, thế mà dẫn phát thiên địa dị tượng?" Nhưng, đợi mọi người cẩn thận nhìn rõ căn cước của bảy cái tiểu oa nhi, trong từng đôi con ngươi kia, đều lộ ra một vệt chấn kinh không dám tin tưởng. ...

Côn Luân.

Trên mặt Nguyên Thủy gân xanh nổi lên, răng cắn chặt.

Bảy cái hồ lô, Tam Thanh vốn nên được ba cái, nhưng lại bị tên Đông Vương Công kia lấy đi toàn bộ.

Trong lòng Nguyên Thủy đối với Đông Vương Công càng thêm tăng hận.

Lão Tử, Thông Thiên hai người sắc mặt cũng thiết thanh, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hóa hình, căn cước như thế đủ để lay động Tam Thanh.

Nhưng hồ lô tư chất cường đại bực này lại...

“Đại huynh, Tam Thanh chúng ta thân là Bàn Cổ chính tông, Hồng Hoang người nào không dám trắc mục ba phần, ngờ đâu hôm nay cơ duyên toàn bộ bị tên Đông Vương Công kia đoạt lấy, ta tất cùng hắn bất tử bất hưu.” Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi, từng câu từng chữ nói.

Chương 40

Nhưng Lão Tử, Thông Thiên hai người nghe được, sắc mặt càng trở nên thiết thanh. ...

Linh Sơn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người vẻ mặt không dám tin tưởng.

"Sư huynh, Đông Vương Công khi nào có được linh bảo này?

Lại hội tụ phúc nguyên trùng thiên như thế?" Chuẩn Đề phẫn hận tật đố nói.

Khuôn mặt vốn sầu khổ của Tiếp Dẫn biến thành thần sắc thống khổ: "Tư chất như thế, nếu hai người chúng ta đạt được, Tây Phương ta lo gì ngày sau lại bần tích vô nhân!" "Sư huynh!

Chúng ta mau chóng tu hành, đợi có một ngày chúng ta đạt Đại La hậu kỳ, đối đãi với hạng người ngoan cố như Đông Vương Công, hai người chúng ta định nhiên không thể dễ dàng tha thứ, đến lúc đó, hết thảy của Bồng Lai đảo tự nhiên là của Tây Phương ta." Tiếp Dẫn nghe lời Chuẩn Đề, trong thần sắc dấy lên một vệt kiên định, sự thịnh cường của Tây Phương ký thác trên người hai người bọn họ, Đông Vương Công chính là mục tiêu thụ lập trước mắt.

Nhưng... từ lần trước Bồng Lai chi hành, hai người đều bị Đông Vương Công đả thương.

Tiếp Dẫn càng bị đánh rớt tu vi, mấy ngàn năm khổ tu, hai người một mực khôi phục thương thế, cũng chỉ gần đây, Tiếp Dẫn mới lần nữa đột phá Đại La trung kỳ.

Mấy ngàn năm chưa đi đánh gió thu, sự tình phát sinh trong Hồng Hoang, hai người cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu biết đám người Tam Thanh, Đế Tuấn hợp lực cùng Đông Vương Công đoạt Hồ Lô Đằng bị đánh thổ huyết, chỉ sợ trong lòng Tây Phương nhị nhân sẽ càng thêm đau đớn đi. ...

Yêu Tộc Thiên Đình.

Thái Nhất trên mặt mang theo một vệt phẫn nộ.

"Tiểu nhân đắc chí!

Tiểu nhân đắc chí!" "Hôm đó, nếu không phải Thập Nhị Tổ Vu kia, chúng ta cùng Tam Thanh liên hợp định có thể đem tên Đông Vương Công kia đánh giết, lại há có thể để hắn đạt được cơ duyên to lớn như thế." "Huynh trưởng, không bằng chúng ta lập tức hào lệnh Yêu tộc, sát hướng Bồng Lai đảo, đoạt cơ duyên, chiếm Bồng Lai, cũng là báo đại thù Đông Vương Công đoạt cơ duyên của huynh trưởng lần trước!" Thái Nhất hướng về phía Đông Hải phẫn nộ quát, quyền đầu trong tay nắm chặt, tức giận đến run rẩy.

"Thái Nhất!" Đế Tuấn lệ quát một tiếng.

Thái Nhất trong lòng phẫn nộ hắn sao lại không biết, hắn hà thường lại không như thế!

Nhưng lúc trước năm tôn Đại La trung kỳ cao thủ chiến Đông Vương Công, mặc dù Đế Tuấn không thừa nhận, nhưng xác thực rơi vào hạ phong, lúc này hai người bọn họ lại thêm Hy Hoàng Phục Hy, liền đi lại có thể có bao nhiêu phần thắng?

Đế Tuấn có thể động dụng bách ức Yêu quân chi lực đi công đánh Bồng Lai đảo, nhưng Yêu tộc thiện động, Vu tộc sẽ bình bạch nhìn xem sao?

Huống chi, Đông Vương Công lại là Nam Tiên Chi Thủ do Hồng Quân thân phong, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung người nào không phải hạng người tư chất trác tuyệt, nhưng vì sao đơn độc phong cho

tên Đông Vương Công ngay cả nghe đạo cũng không đi?

Đông Vương Công cùng Đạo Tổ kia rốt cuộc có quan hệ gì?

Nếu thật động dụng Yêu tộc, Hồng Quân xuất thủ, Đế Tuấn lại nên thu tràng thế nào?

Thái Nhất có thể bất chấp tất cả, có thể không cân nhắc đủ loại nhân tố, nhưng Đế Tuấn không thể, một ý niệm của hắn liền tác động đến toàn bộ Yêu tộc. ...

Hỗn Độn tam thập tam thiên ngoại, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang lẳng lặng ngồi trên bồ đoàn.

Nhưng ngay lúc này, một đôi con ngươi lăng liệt mãnh liệt mở ra.

Một tia kinh ngạc in trên da mặt thương lão kia, lông mày hơi nhíu, đôi con ngươi đạm nhiên động xuyên thương khung, lẳng lặng nhìn về phía Đông Hải Bồng Lai.

Hồi lâu... sắc mặt Hồng Quân lần nữa trở nên bình tĩnh, đôi mắt kia cũng lần nữa khép lại, ý nghĩ trong lòng lại làm cho người ta khó mà sai trắc. ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

"Chúng con bái kiến Thượng Tiên!" Bảy cái tiểu oa nhi tề thanh bái đạo.

Đặc biệt là Xích oa nhỏ nhất kia, bộ dáng hơn ba tuổi, khuôn mặt mập mạp thập phần phấn nộn, hiện tại bước cái chân ngắn nhỏ bái tại chân Đông Vương Công.

Túng sử là Đông Vương Công cũng không nhịn được muốn nhéo mặt Xích oa một cái.

Ha ha!

Đông Vương Công ngửa đầu lộ ra một vệt tiếu dung, nhìn mấy cái oa oa trước mắt, càng nhìn liền càng vui mừng.

Trừ bỏ Tử oa và Chanh oa, còn lại đều là nam oa.

Tử oa là đại tỷ, bộ dáng mười một mười hai tuổi, một đầu tóc xoăn ngược lại hiển lộ thập phần ngốc manh.

Chanh oa thắt hai cái bím tóc sừng dê, chừng năm tuổi.

Còn lại Hoàng, Lục, Thanh tam oa, đều tầm tám chín tuổi.

Từng đứa lộ ra một bộ tiếu dung trĩ nộn, trên da thịt trắng nõn tản ra bảo quang nhàn nhạt, Đông Vương Công càng nhìn liền càng yêu thích.

Vừa mới hóa hình liền có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, phóng nhãn Hồng Hoang, loại căn cước này xác thực có chút khủng bố.

Trong lòng Đông Vương Công rất là vui vẻ, hướng về phía oa oa cười nói: "Lần này bần đạo thu các con làm thân truyền đệ tử, các con có nguyện ý không?" "Nguyện ý!" "Nguyện ý!" ...

Các oa oa tranh nhau nói, từng đứa vội vàng dập đầu vang dội.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Đông Vương Công ức chế không nổi cười nói.

Tùy tức hơi nghiêm mặt: "Nhưng các con đã là đệ tử của ta, tự nhiên muốn tuân theo hai điều môn quy.

Thứ nhất, chính là hảo sinh tu luyện không được giải đãi!

Thứ hai chính là xuất môn tại ngoại, các con không thể làm trệ hạ uy danh sư môn!

Chương 41

Các con có thể làm được không?" "Đệ tử nhất định làm được!" Trên mặt bảy cái oa oa lộ ra một cỗ kiên định như từ oa oa, nhìn càng thêm chọc người thương yêu.

"Đứng lên đi!" Đông Vương Công cười giơ tay lên.

Những đứa trẻ này thiên tư cực kỳ đỉnh tiêm, thoáng gia bồi dưỡng, liền có thể trở thành trợ thủ đắc lực ngày sau.

Chờ ngày sau, những Thánh nhân kia thu đồ đệ, thực lực của đám đó, e rằng ngay cả xách giày cho mấy cái oa oa này cũng không có cửa.

"Các con có danh húy chưa?" Đông Vương Công mở miệng hỏi.

Thông thường sinh linh, sau khi hóa hình đều có danh húy, loại tên này là danh thiên định.

Nhưng đợi Đông Vương Công nói xong, bảy đứa bé lại vội vàng lắc đầu.

Tử oa nói: "Thỉnh sư tôn ban tên!" Đông Vương Công hơi gật gật đầu, trong lòng cũng sớm có dự liệu, Hồ Lô Đằng thân là Tiên Thiên Linh Căn, bị Thiên Đạo bất dung.

Mấy cái hồ lô nếu không phải gặp hắn, cũng tịnh không có khả năng hóa hình, tự nhiên sẽ không có tên.

Nhìn mọi người, Đông Vương Công tư tác một lát nói: "Tử oa hóa hình, có một cỗ tử hà kim quang trùng thiên, liền tên là Tử Hà." "Lam oa hóa hình, trên thân lưu chuyển Không Gian áo nghĩa, liền tên là Lam Không." "Thanh oa hóa hình, trên thân lưu chuyển Thời Gian áo nghĩa, liền tên là Thanh Thời." "Lục oa hóa hình, Hỗn Độn chi khí quanh

quẩn quanh thân, liền tên là Lục Hoằng." "Hoàng oa hóa hình, có một cỗ hoàng quang hộ thể, liền tên là Hoàng Thuần." "Chanh oa hóa hình, phúc nguyên xác thực thấu trời, liền tên là Chanh Hạnh." "Về phần Xích oa yêu..." Đông Vương Công cười nhìn đứa bé chút xíu hơn ba tuổi kia, tiếp đó nói: "Liền gọi là Xích Sa đi!" Thoại âm rơi xuống, bảy đứa bé lại vui mừng cười khanh khách, trong thần sắc vô tận hân hỉ.

Ngừng lại một chút, Đông Vương Công lại nói: "Các con xuất sinh mỗi người thiên phú dị bẩm, sở hữu vô cùng tạo hóa, cần phải cần cù tu luyện.

Dưới Tiên Các của ta có bảy tòa bảo điện, các con liền đi tới nơi này tu hành đi." Thoại âm rơi xuống, bảy vị đệ tử phân phân bái tạ lui ra.

Đợi mọi người đi khỏi, Đông Vương Công lại đánh ra bảy đạo thời gian gia tốc.

Lúc này, Hồ Lô Đằng lại bãi động trong không trung, dường như thập phần vui vẻ, vị trí sinh trưởng của bảy cái hồ lô lúc trước, hiện tại đều mọc ra một phiến lá hồ lô.

Từng tia tiên hà chi quang trên lá hồ lô như ẩn như hiện.

Đông Vương Công ẩn ẩn cảm giác, Hồ Lô Đằng dùng linh lực cuối cùng, ngưng xuất ra thứ gì đó cho hồ lô, ngày sau nhất định đối với mấy cái oa oa có sở tỳ ích.

Tư tác một lát, Đông Vương Công tụ bào vung lên, liền lại đem Hồ Lô Đằng thu vào trong nguyên thần.

Oa oa hi hi nháo nháo rời đi, lỗ tai thanh tĩnh rất nhiều, Đông Vương Công ngược lại cảm thấy có chút không thích ứng.

"Haizz!" Đông Vương Công nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chậm rãi

duỗi người.

Tịnh không phải hắn đối với mấy cái oa oa nghiêm khắc, làm hạng người căn nguyên trác tuyệt, trong Hồng Hoang tất nhiên sẽ có vô số cường giả khuy thị.

Nếu đối với mấy cái oa oa quá tùng tán, ngược lại tương đương hại bọn chúng.

Tuy rằng hắn trong những tiên thiên sinh linh này thực lực đã là đỉnh tiêm, nhưng luôn có những lúc không bảo vệ được chu toàn bên người.

Bản thân thực lực cường đại, mới là tối vi chủ yếu.

Lại mấy ngàn năm nữa liền đến lúc Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, sau ba lần, Hồng Quân liền sẽ thân hợp Thiên Đạo.

Túng sử thực lực hắn đã Đại La Kim Tiên hậu kỳ, siêu việt tất cả cường giả đỉnh tiêm cùng cấp bậc, nhưng đối với Hồng Quân, viễn viễn không đủ nhìn.

Một cỗ cảm giác khẩn bách từ trong lòng Đông Vương Công từ từ dâng lên.

Tâm thần khẽ động, hộ đảo đại trận Bồng Lai Tiên Đảo đã quan bế, Đông Vương Công cũng chuẩn bị lần nữa trầm nhập tu hành.

Bồng Lai đại trận quan bế, chủ yếu là vì phòng ngừa mấy cái oa oa thừa dịp tu hành, nghịch ngợm ham chơi, trộm chạy vào Hồng Hoang thế giới.

Nếu thật bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tam Thanh... gặp được, lấy tu vi oa oa liền nguy hiểm.

Đang định trở về Bồng Lai Tiên Các, nhưng ngay lúc này, trong đầu đột nhiên truyền ra một đạo thanh âm băng lãnh thúy hưởng.

【Đinh!

Phát hiện Vòng Quay Bạch Kim, thỉnh Túc chủ tiến đến chuyển động.】 "Di..." Trong đầu vang lên thanh âm máy móc băng lãnh, lại làm cho Đông Vương Công thần sắc vui vẻ.

"Thật sao!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Hệ thống thoại âm rơi xuống, trong thần hải Đông Vương Công, chậm rãi xuất hiện một tấm bản đồ rõ ràng.

Cùng tấm bản đồ tiêu ký đi Bất Chu Sơn lần trước giống nhau như đúc, chỉ bất quá, vị trí tiêu ký trên bản đồ lần này lại hoàn toàn bất đồng.

"Huyết Hải?" Đông Vương Công nhìn thoáng qua vị trí trên bản đồ, lẩm bẩm nói.

Tác tính cũng không do dự.

Cùng Tây Vương Mẫu lưu lại một đạo truyền âm, thân hình lóe lên, liền hướng Huyết Hải chạy tới.

Huyết Hải.

Tương truyền là do ô huyết của Bàn Cổ đại thần biến thành, nãi là địa phương cực kỳ ô uế.

Nhưng ở một nơi như vậy, lại đản sinh ra một tôn tiên thiên sinh linh, thực lực của hắn cùng các cường giả kiêu kiều trong Hồng Hoang hiện nay giống nhau như đúc.

Người này, chính là Minh Hà Lão Tổ.

Thủ trì hai thanh sát phạt linh bảo, giết người không dính nhân quả, tên là Nguyên Đồ, A Tỳ.

Minh Hà sinh tính cô tích, lại không giỏi giao hảo với người khác, nhưng một người như vậy, trong thế giới Hồng Hoang, ai cũng phải

kiêng kỵ vài phần.

Trừ bỏ Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, Minh Hà còn có một kiện linh bảo thập phần lệnh người thèm nhỏ dãi — Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Thời kỳ Hỗn Độn, ba ngàn Thần Ma cùng xuất hiện, Bàn Cổ đại thần từ trong Hỗn Độn đản sinh, thủ trì Bàn Cổ Phủ, chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Sau đó, Bàn Cổ đại thần chém giết ba ngàn Thần Ma, khai thiên tích địa.

Bàn Cổ Phủ phá toái, hóa thành ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo: Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung.

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, theo Bàn Cổ đại thần vẫn lạc, cũng chậm rãi phá toái.

Trong đó dựng dục bốn hạt sen, phân biệt hóa thành bốn tòa liên đài: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Bốn tòa liên đài đều là phòng ngự chí bảo, đoan tọa trong đó, không vật gì có thể phá, hơn nữa, nãi là vật trấn áp khí vận thượng hảo.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, vật này từ khi đản sinh liền quá ư nghịch thiên, sau bị Thiên Đạo bất dung, lần nữa phá toái.

Hóa thành ba kiện linh bảo: hoa sen hóa thành Biển Quải của Lão Tử, ngó sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy, lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm!

Chương 42

Đoan tọa trong đó, không vật gì có thể phá, có thể tịnh hóa thiên địa vạn vật, sau hóa thành linh bảo thành đạo của Tam Thanh, liền là nguồn gốc của câu tục ngữ hậu thế "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, tam giáo nguyên bản nhất gia".

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bị Ma Tổ La Hầu đoạt được.

Đoan tọa trong đó, không vật gì có thể phá, có thể hấp thu thiên địa bạo ngược hủy diệt chi khí, chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

Nhưng sau khi La Hầu bị đám người Hồng Quân liên thủ tiêu diệt, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng không biết tung tích.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, hiện tại hẳn là đang ở trong tay Hồng Quân, sau này ban cho Tây Phương Tiếp Dẫn.

Đoan tọa liên đài, không vật gì có thể phá, về sau là vật trấn áp khí vận thượng hảo của Tây Phương giáo.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, liền là Minh Hà của Huyết Hải sở hữu.

Đoan tọa trong đó, không vật gì có thể phá, thiêu đốt nghiệp lực thành nghiệp hỏa, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo công phòng kiêm bị.

Trượng vào vật này, túng sử Minh Hà Lão Tổ ô uế cô tích, lần trước đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, lại cũng không ai dám trêu chọc.

Tại trong Hồng Hoang phi hành hơn sáu mươi năm quang cảnh, Đông Vương Công mới tới Huyết Hải.

Đứng sừng sững trên Huyết Hải, một cỗ trọc khí ô uế di mạn cả vùng không gian, Huyết Hải như dịch máu kia lúc này đang ùng ục sủi

bọt.

"Kẻ nào xâm phạm Huyết Hải ta?" Trong thương khung mãnh liệt truyền ra một tiếng quát lạnh đôn hậu, trong Huyết Hải, chợt xuất hiện một đóa Huyết Liên lớn trăm trượng xoay tròn.

Ô uế chi khí xung quanh dường như chịu một loại triệu hoán nào đó, điên cuồng dũng mãnh lao vào trong đó.

Ngay lúc này, trong Huyết Liên chậm rãi bay ra một vị hồng bào thanh niên, chính là Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà đang trầm mê tu luyện, bỗng nhiên cảm thấy trên không Huyết Hải có sinh linh giá lâm, tự cho là thứ không có mắt nào đó.

Nhưng khi nhìn thấy Đông Vương Công một khắc này, Minh Hà cả người đều sửng sốt.

Bồng Lai một trận chiến, Bất Chu Sơn một trận chiến, Minh Hà tuy chưa hàng lâm, nhưng cũng dùng thần thông biết được rõ ràng rành mạch.

Nay tôn đại năng này giá lâm Huyết Hải, trong lòng Minh Hà không khỏi phạm phải nói thầm.

Hắn cùng chúng sinh Hồng Hoang đều không giao hảo, nếu không phải Hồng Quân giảng đạo, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không ra khỏi Huyết Hải.

Nhưng, Đông Vương Công vì sao lại đột nhiên tới đây?

Một tia bất an trong lòng Minh Hà dâng lên, nhưng tuy như thế, cũng chỉ đành kiên trì tiến lên.

"Bần đạo kiến quá đạo hữu!" Minh Hà hơi chắp tay nói.

"Ân!" Đông Vương Công hơi gật đầu, chắp tay đáp lại.

Nhưng cũng chưa để ý tới Minh Hà, thân là Tiên Thiên Chí Dương

biến thành, Đông Vương Công đối với loại ô uế này xác thực có chút phản cảm, chỉ muốn mau chóng tìm vòng quay kia, sau đó rời khỏi nơi này.

Cho nên hơi đáp lễ, liền đi thẳng về phía Vòng Quay Bạch Kim.

Mặt Minh Hà lại đen xuống, tốt xấu gì hắn cũng là Huyết Hải chi chủ, Đông Vương Công thế mà qua loa xem thường như thế.

Trong lòng Minh Hà không khỏi sinh ra một tia phẫn nộ.

"Không biết đạo hữu đến Huyết Hải ta vì chuyện gì?" Mắt thấy Đông Vương Công ở trên Huyết Hải không chút cố kỵ thất chuyển bát chuyển, Minh Hà rốt cục nhịn không được hỏi.

"Đạo hữu yên tâm, ta đến Huyết Hải này tịnh không có ác ý gì, chỉ là vì tìm kiếm một thứ." Đông Vương Công mi đầu hơi nhíu, nhìn vô biên Huyết Hải kia qua loa nói.

Bản đồ hiển thị Vòng Quay May Mắn liền ở nơi này, nhưng nơi đây trừ bỏ vô tận Huyết Hải cùng tiên linh chi khí ô uế kia, lại đều không có gì.

"Chẳng lẽ là ở dưới đáy Huyết Hải?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Trong Huyết Hải, ô trọc chi khí kết thành một đạo tiên thiên bình chướng, dường như một đạo tiên thiên đại trận, cho dù là Đông Vương Công hiện nay, thần thức cũng vô pháp thăm dò tình huống dưới đáy biển.

"Không biết Minh Hà có thi triển thần thông ở nơi này hay không, xem ra muốn chuyển động vòng quay, cũng chỉ có thể xuống Huyết Hải một chuyến." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Bên kia Minh Hà nghe Đông Vương Công nói, trong lòng lại phạm phải nói thầm.

“Ta ở Huyết Hải đã không biết bao nhiêu vạn năm, đồ vật trong Huyết Hải, cái nào ta không rõ ràng?” Nhìn Đông Vương Công trước mắt đang lược hữu sở tư, tia bất an trong lòng Minh Hà càng sâu thêm vài phần.

“Chẳng lẽ muốn mưu đồ Nguyên Đồ, A Tỳ của ta?

Hay là Nghiệp Hỏa Hồng Liên?” Nghĩ tới đây, chứng hoang tưởng bị hại của Minh Hà cảm giác lại tái phát.

Đông Vương Công vô cớ đi tới, trừ bỏ hai thứ này, Minh Hà không biết Huyết Hải có cái gì đáng giá để Đông Vương Công từ Đông Hải đặc biệt chạy tới một chuyến.

Minh Hà càng nghĩ càng xác định, tự biết Đông Vương Công là bối phận bất thiện, nhưng cũng không thể để hắn làm càn như thế.

Trong lòng đánh lên mười hai phần cảnh giác, tiếp đó thần sắc nhất hoành, liền hướng Đông Vương Công nói: “Thỉnh đạo hữu nói rõ muốn tìm vật gì, bần đạo tự biết một chút manh mối.” Đông Vương Công liếc nhìn Minh Hà đang cảnh giác một cái, lại cũng không để ý tới, pháp lực trong tay lập tức đánh về phía Huyết Hải, vô tận Huyết Hải chợt chia làm hai, hình thành một con đường không gian đi thẳng xuống đáy biển.

Mắt thấy Đông Vương Công hành động như thế, Minh Hà vội vàng quát: “Đạo hữu chậm đã!” Nhưng Đông Vương Công đâu thèm để ý tới, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt liền hướng đáy biển lao xuống.

“Khinh người quá đáng!

Khinh người quá đáng!” Minh Hà nhìn thân ảnh Đông Vương Công đại quát.

Tâm thần khẽ động, con đường lớn mà Đông Vương Công vừa

mở ra trong nháy mắt lại bị Huyết Hải thôn phệ, trong Huyết Hải, vô số đóa Huyết Liên nở rộ chợt hướng Đông Vương Công bôn tập.

Tứ phía bát phương, vô cùng vô tận, đem Đông Vương Công gắt gao vây quanh.

"Minh Hà!" "Ta nói rồi ta chuyến này tịnh không có ác ý, đã như thế, liền chớ trách ta!" Đông Vương Công nhìn vô số Huyết Liên kia, lạnh lùng quát.

"Đông Vương Công!

Chớ có ở đây tinh tinh tác thái (giả bộ), xông vào Huyết Hải ta, chẳng lẽ không phải muốn mưu đồ linh bảo của ta?

Lần trước tuy ngươi có thể chiến thắng bọn Tam Thanh, nhưng Minh Hà ta lại cũng không sợ!" Minh Hà vẻ mặt phẫn nộ đáp lại, trong tay Nguyên Đồ, A Tỳ đã sớm gọi ra.

"Tốt tốt tốt!

Tốt cho một cái không sợ ta!!" Thoại âm rơi xuống, bàn tay Đông Vương Công vung lên, trong tay vốn trống rỗng chợt xuất hiện một thanh trường kiếm chói mắt, chính là Cảnh Dương Kiếm!

"Phá cho ta!!!" Một tiếng đại quát, Cảnh Dương Kiếm nhanh chóng huy vũ trong tay Đông Vương Công, Huyết Hải vốn bình tĩnh trong nháy mắt ba đào hung dũng.

Từng đạo kiếm khí lăng liệt, dường như từng mảnh mạng nhện lăng liệt tàn phá trong Huyết Hải.

Ức vạn đóa Huyết Liên chưa tới gần thân Đông Vương Công liền nổ tung.

Chương 43

Oanh!

Cả vùng Huyết Hải đột nhiên chấn động, dường như đáy biển rộng lớn kia đều chợt lật úp, một cái hố to mấy ngàn trượng xuất hiện trên Huyết Hải, trong hố to kia, Đông Vương Công vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Minh Hà trước mắt.

Tựa hồ cảm nhận được sát ý vô biên, cái hố to trong Huyết Hải kia thật lâu không dám khôi phục.

Thân thể Minh Hà không khỏi run lên, trong lòng lại đang rỉ máu, ức vạn đóa Huyết Liên kia là hắn khổ khổ luyện được, nay lại bị Đông Vương Công hủy đi toàn bộ.

"Đông Vương Công!!" Minh Hà gào thét một tiếng, trong tay nắm chặt Nguyên Đồ, A Tỳ, lao thẳng về phía Đông Vương Công giết tới.

Từ khi đản sinh đến nay, hắn chưa bao giờ phẫn nộ như thế, hắn chỉ ở Huyết Hải hảo sinh tu hành, hôm nay Đông Vương Công lại chạm đến nghịch lân của hắn.

Tựa hồ cảm giác được sát ý của Minh Hà, Nguyên Đồ, A Tỳ thanh mang đại thịnh.

Mang theo lực lượng hủy diệt vô cùng, đâm thẳng về phía Đông Vương Công, không gian xung quanh đều bị hai thanh kiếm vạch xé rách, hình thành hai đạo vết nứt không gian khó mà khép lại.

"Cút!!" Đông Vương Công giơ trường kiếm lên, dưới thân gọi ra hai con Âm Dương trường long, đem ô khí Huyết Hải đều giảo phấn toái.

Tiếp đó.

Ngao!

Một tiếng long ngâm, Âm Dương cự long theo kiếm phong Đông Vương Công chỉ, lao thẳng về phía Minh Hà.

Một cỗ lực lượng hủy diệt to lớn, tịch quyển cả Huyết Hải.

"Oanh!" Hai bên va chạm, lần nữa dấy lên một mảnh khí lãng kinh người, huyết thủy cả vùng hải vực đều bắn lên vạn trượng cao không.

Cùng lúc đó, Âm Dương cự long hỗ tương triền miên thôn thổ, đem thân ảnh Minh Hà đánh liên tục lui về phía sau, vạch ra một đạo gợn sóng trên Huyết Hải.

Đại La hậu kỳ cùng Đại La trung kỳ đối kháng, Minh Hà túng sử có thể mượn nhờ Huyết Hải chi lực, cũng hoàn toàn không có khả năng đề kháng.

Nhưng ngay lúc này.

Chỉ nghe Minh Hà đại quát một tiếng.

Dưới chân hồng quang chợt lóe, một cỗ quang hoa thấu trời trong nháy mắt bao phủ cả vùng hải vực.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đoan tọa trong đó, không vật gì có thể phá!!

Túng sử Âm Dương lưỡng long thanh thế to lớn, lại như thế nào cũng đánh không vào trong Hồng Liên.

Cùng lúc đó, quanh thân Minh Hà chợt bùng lên một mảnh Nghiệp Hỏa, thiêu đốt thẳng về phía hai con rồng kia.

Hai bên va chạm, phát ra thanh âm ông minh thấu trời.

Minh Hà lúc này đã hai mắt huyết hồng, đạo bào trên người trong đêm tối đen kịt, hiển lộ đỏ tươi như máu.

“Đông Vương Công!!

Ta nói rồi Minh Hà ta không sợ!” Minh Hà một bên huy vũ Nguyên Đồ, A Tỳ trong tay, một bên hướng về phía Đông Vương Công tê hống.

“A...” Khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một vệt cười lạnh.

“Âm Dương Lãnh Địa!” Một tiếng quát nhẹ, Âm Dương lưỡng long chợt giao hối, một cỗ khí tức cổ lão tịch quyển cả Huyết Hải.

Một khắc sau.

Trong lòng Minh Hà mãnh liệt kinh hãi, thế mà phát hiện dường như đã mất đi liên hệ với Huyết Hải, giờ phút này hắn đang ở trong một mảnh thế giới hắc bạch quỷ dị.

Nghiệp Hỏa tắt, Hồng Liên dưới thân cũng mất đi quang thải.

Pháp lực của hắn dường như bị hủ thực, tiêu hao thập phần nhanh chóng.

Nơi xa.

Truyền đến một cỗ quang mang chói mắt, trong quang mang kia, ẩn ẩn xuất hiện một thanh niên tóc đen áo trắng, xách một thanh trường kiếm.

“Minh Hà, trước khi ta tìm được thứ kia, phải để ngươi ủy khuất câm miệng một chút.” Thanh âm đạm đạm của Đông Vương Công truyền ra.

Trong lòng Minh Hà lại chợt thắt lại.

Ông...

Một tiếng ông minh chấn động vang lên, Minh Hà chỉ cảm giác nguyên thần run rẩy.

Tiếp đó một thanh trường kiếm ngàn trượng không biết từ đâu xuất hiện, giáng thẳng xuống đỉnh đầu Minh Hà.

Phanh...

Một tiếng thúy hưởng, thiên địa dị biến, lực lượng hủy diệt vô cùng tịch quyển cả không gian, lại là thanh âm va chạm của Cảnh Dương Kiếm cùng Nguyên Đồ, A Tỳ.

"Phốc!" Uy lực của Hồng Liên đã giảm đi quá nửa, Minh Hà kia lại như thế nào cũng không đỡ nổi một kiếm này, một ngụm tinh huyết trong nháy mắt phun ra, thân hình không tự chủ được đảo bay ra ngoài.

Trên thân thể không ngừng có hồng ảnh bắn ra, lại là ngay cả nguyên thần cũng bị tổn thương.

Oanh!

Huyết Hải tứ tiên, thân ảnh Minh Hà rơi thẳng xuống đáy Huyết Hải.

Trên mặt hỗn hào không biết là tinh huyết hay là nước Huyết Hải kia.

Suy yếu nhìn đạo thanh ảnh trên Huyết Hải, trên mặt Minh Hà hiện ra một vệt dữ tợn, giờ phút này tuy ở trong Huyết Hải, nhưng thân hình hắn lại đã khó cử động nửa phần, thân thể càng đau đớn như bị xé rách.

"Đông Vương Công, Minh Hà ta vốn không thích cùng người giao thiện, lại cũng không thích cùng người tranh giành, không ngờ hôm nay thế mà lại tao ngộ độc thủ của ngươi!" Minh Hà thần sắc mặc nhiên nhìn Đông Vương Công nói.

"Ta nói rồi, ta tới đây chỉ tìm một thứ!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Xuy xuy xuy xuy.

Minh Hà phát ra một trận cười khẽ: "Thắng làm vua thua làm giặc, lại cần gì phải như thế?" Đông Vương Công nhàn nhạt liếc Minh Hà một cái, cũng không giải thích nữa, xoay người liền tìm kiếm dưới đáy Huyết Hải.

Đối với Minh Hà, nói không lên thích, nhưng cũng không nói lên bao nhiêu chán ghét, bây giờ thấy Minh Hà thê thảm như thế, hắn cũng lười hạ sát thủ.

Nhìn bóng lưng Đông Vương Công xoay người, Minh Hà vẻ mặt thác ngạc.

Trong đôi con ngươi có thần kia, nói không rõ sự phức tạp.

Chương 44

...

"Vị trí Vòng Quay liền ở chỗ này, nhưng vì sao lại không có?" Đông Vương Công thần thức ở đáy biển không biết đã dò bao nhiêu vòng, nhưng thế mà đều không phát hiện.

"Chẳng lẽ nơi này có bí cảnh?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Tùy tức nhìn về phía Minh Hà nơi xa, lại lắc đầu: "Xem ra Minh Hà thật sự cũng không biết." Phàm là bí cảnh, đại đa số đều ở phạm vi thần thức tra không ra, vị trí Vòng Quay nếu thật ở đây, như vậy nơi này nhất định có một chỗ bí cảnh.

Chỉ bất quá... bí cảnh này ngay cả Minh Hà cũng không biết, cũng tương đương ẩn bí.

Bàn tay hơi lật một cái, trong tay hiện ra một mảnh lam quang chói mắt, trong Huyết Hải hiển lộ cách ngoại chói mắt.

Ông...

Một tiếng trầm đục.

Một mảnh gợn sóng hạo hãn tản ra lam quang tinh tinh điểm điểm, trong nháy mắt lấy Đông Vương Công làm trung tâm chấn động tản ra.

Sát na gian.

Cả vùng Huyết Hải đều sáng lên.

Minh Hà Lão Tổ trân trân nhìn chằm chằm hành động của Đông Vương Công, nghi hoặc trong lòng không khỏi biến đắc càng nặng thêm vài phần.

Hắn từ khi sinh ra liền ở trong Huyết Hải.

Đối với mỗi một chỗ tình hình trong Huyết Hải đều vô cùng quen thuộc.

Nhưng hiện tại nhìn hành động của Đông Vương Công, hắn cũng dần dần bắt đầu hoài nghi, Huyết Hải có đồ vật hắn không biết. ...

Lam quang chợt hiện, bình chướng ô uế đều bị hất tung phá toái.

"Đinh..." Ngay lúc này, dưới chân Đông Vương Công hơi truyền ra một tiếng vang nhỏ.

Đạo thanh âm này cực nhỏ, nếu không phải Đông Vương Công đứng ngay phía trên, tuyệt đối vô luận như thế nào cũng không phát hiện được.

"Ân?" Đông Vương Công mi đầu hơi nhíu, ánh mắt nhìn thẳng xuống dưới chân.

Một tia hoàng quang vi diệu xuất hiện trước mắt Đông Vương Công, bất quá chỉ sát na gian, đạo hoàng quang kia liền biến mất không thấy.

"Một chỗ tiên thiên trận pháp?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Từ khi đến thế giới Hồng Hoang, liền ở Bồng Lai Tiên Đảo thấy qua vô số tiên thiên trận pháp, nhưng nhỏ bé như vậy, là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cũng khó trách Minh Hà phát hiện không được.

Chỗ này ẩn bí như thế, nếu không phải vị trí Vòng Quay liền ở nơi này, Đông Vương Công cũng sẽ không để ý một tia hoàng quang kia.

Từng luồng pháp lực từ trong tay Đông Vương Công hội tụ, một khắc sau, nhẹ nhàng điểm một cái, một đạo kim quang chợt bắn ra.

Phanh...

Một tiếng thúy hưởng.

Hoàng quang kia lại lóe lên rồi biến mất, chỉ bất quá lần này Đông Vương Công nhìn rõ ràng hơn, trong hoàng quang kia, ẩn ẩn lưu chuyển một chút đạo văn hối sáp.

"Quả nhiên là tiên thiên trận pháp!" Đông Vương Công trong nháy mắt xác định, trong thần sắc hiện ra một vệt vui mừng, không uổng công đi Huyết Hải một chuyến, thế mà phát hiện được trận pháp như thế.

Phải biết rằng, phàm là tiên thiên trận pháp, phía dưới tất nhiên có đồ vật muốn thủ hộ.

Vui mừng thì vui mừng, bất quá, Đông Vương Công hiện tại lại đối mặt một cái nan đề.

Vừa rồi ngón tay điểm một cái, tự cho là trận pháp này sẽ phá khai, thế nhưng... dưới một kích, tiên thiên trận pháp kia lại không chút sứt mẻ.

Thông thường, tiên thiên đại trận có hai loại phương thức mở ra.

Một loại là dùng lực phá khai, một loại khác tắc là đem đại trận luyện hóa.

Luyện hóa đại trận lại muốn lãng phí thời gian rất dài, hơn nữa tinh thần luôn phải bảo trì trạng thái khẩn trương, đồng thời đối với pháp lực tiêu hao cũng cực đại.

Ở trong Huyết Hải, lãng phí nhiều thời gian như thế, đối với Đông Vương Công, không thể nghi ngờ là kiện khổ sai sự.

Tư tác một lát.

Đông Vương Công quyết định lựa chọn loại thứ nhất.

Bàn tay lật một cái, thượng phẩm tiên thiên linh bảo, Tử Dương

Kim Chuyên liền xuất hiện trong tay.

Hơi dừng một chút, Kim Chuyên kia chợt tử quang đại chấn.

Từng đạo Âm Dương Thần Lôi ngao du trên Kim Chuyên lớn cỡ bàn tay, từng tia lực lượng hủy diệt dần dần sung xích trong cả không gian.

Minh Hà nơi xa vừa nhìn, không khỏi thân thể run lên.

Kim Chuyên uy lực như thế, chỉ cảm giác Đông Vương Công một gạch nện xuống, có thể đập chết một cái Đại La Kim Tiên.

Ngay lúc này, bàn tay Đông Vương Công chợt giơ lên.

Oanh!

Một kích nện xuống, gợn sóng vô cùng vô tận trong nháy mắt lan ra.

Minh Hà vẻ mặt thống khổ ôm ngực, thương thế vốn vừa mới ổn định, lại một ngụm tiên huyết từ trong miệng chảy ra, ngay cả nguyên thần đều cảm giác muốn bị Đông Vương Công chấn tán.

Đông Vương Công bên kia, lại càng đập càng hăng.

Mỗi một lần, lực đạo trong tay đều âm thầm tăng thêm một phần.

Oanh!

Oanh!!

Chương 45

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang, hoàng mang của tiên thiên đại trận kia lại càng ngày càng vi nhược.

"Phá!" Đông Vương Công một tiếng quát nhẹ, thoại âm rơi xuống, lại một gạch nện xuống, tiên thiên đại trận kia rốt cục nứt ra một cái khe hở cực kỳ nhỏ bé.

Từng tia Hỗn Độn chi khí, từ trong khe hở kia chậm rãi chảy ra.

Đông Vương Công xoa xoa tay, Tử Dương Kim Chuyên trong tay lại nắm chặt thêm vài phần.

"Lại đến!" Oanh.

Oanh...

Lại một trận tiếng nổ lớn.

Minh Hà lại khổ không thể tả, vốn còn kiêng kỵ Đông Vương Công có hay không mưu đồ linh bảo, lúc này cũng không lo được, vội vàng đem Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên gọi ra.

Ngồi ở dưới thân, một hồi lâu mới cảm giác dễ chịu hơn một chút.

"Phá cho ta!!" Một tiếng đại quát.

Theo Tử Dương Kim Chuyên rơi xuống, sát na gian, tiên thiên đại trận kia chợt phát ra một tiếng trầm đục, hoàng quang tiêu tán, lại cũng chưa khép lại nữa.

Đại trận vừa phá, quang cảnh dưới đại trận liền hiện ra.

Một cái động phủ lớn gấp đôi nắm đấm xuất hiện trước mắt Đông Vương Công, trong đó lưu chuyển từng tia Hỗn Độn chi khí cổ lão.

Thân hình lóe lên, một khắc sau Đông Vương Công đã tiến vào

trong động phủ.

Bên ngoài động phủ, hách nhiên lại là một mảnh thiên địa mới, một mảnh tiểu bí cảnh bị Hỗn Độn chi khí bao phủ xuất hiện trước mắt.

Thấy thế, Đông Vương Công không khỏi có chút hưng phấn.

Hỗn Độn chi khí, ở dưới đáy Huyết Hải.

Sự tình kỳ dị như thế, phi thường có khả năng là vì lúc tiểu bí cảnh này khai thiên, lưu tại nơi này một khối Hỗn Độn toái phiến.

Điều này tương đương ý vị, trong bí cảnh khả năng sẽ có linh bảo thời kỳ Hỗn Độn, thậm chí là đồ vật ba ngàn Thần Ma lưu lại.

Đông Vương Công hơi phân biệt phương hướng, tiếp đó, đi thẳng về phía trước.

Ở trong mảnh Hỗn Độn lãnh địa này, thần thức của hắn bị áp chế cực đại, cự ly ngàn trăm mét, nếu phương hướng không rõ, khả năng sẽ vĩnh viễn bị khốn ở trong này.

Một bên cẩn thận xem xét phụ cận, một bên duyên theo hắc ám đi về phía trước.

Đại khái đi được trăm mét, Đông Vương Công đột nhiên cảm thụ được một cỗ uy áp mãnh liệt, thần thức của hắn trong nháy mắt bị áp chế trở về.

Ngay lúc này, từng tia quang mang vi nhược rốt cục xuất hiện trước mắt Đông Vương Công.

"Di..." Trong lòng Đông Vương Công vui vẻ, khóe miệng nỉ non: "Rốt cục tìm được." 【Đinh!

Phát hiện Vòng Quay Bạch Kim, thỉnh Túc chủ chuyển động.】 Cách mấy chục mét, thanh âm máy móc của Hệ thống liền truyền ra.

Quang mang của Vòng Quay Bạch Kim kia cũng càng ngày càng thịnh.

Khóe miệng Đông Vương Công không khỏi câu lên một vệt mỉm cười, hai lần rút thưởng đều cho hắn chỗ tốt to lớn, lần này không biết lại sẽ có kinh hỉ gì.

Cự ly mấy chục mét, Đông Vương Công cơ hồ lao tới.

"Quay cho ta!" Nhìn đại chuyển bàn khiết bạch như ngọc, thông thể phát sáng kia, Đông Vương Công vui vẻ nói.

Ông...

Kim chỉ nam bắt đầu phi tốc xoay tròn.

Trái ba vòng, phải ba vòng, thuận ba vòng, ngược ba vòng. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc một hạt Thế Giới Chủng Tử.】 "Thế Giới Chủng Tử?" Nghe thanh âm của Hệ thống, Đông Vương Công không khỏi sửng sốt.

Nếu được Hồng Mông năng lượng hoặc là công pháp, thần thông hoặc là đan dược tu hành, Đông Vương Công đều có thể tiếp nhận.

Nhưng rút được một hạt giống thế giới là cái quỷ gì?

Đông Vương Công không khỏi có chút thất lạc, hơi dừng một lát, hướng về phía Hệ thống bất duyệt hỏi: "Hệ thống!

Thế Giới Chủng Tử có tác dụng gì?" 【Đinh!

Thế Giới Chủng Tử có thể diễn hóa một phương thế giới, chờ Túc chủ luyện hóa xong xuôi, có thể mượn dùng sức mạnh thế giới.】 "Ân?" Thanh âm Hệ thống vừa dứt, lòng hiếu kỳ của Đông Vương Công liền bị câu lên.

"Sức mạnh thế giới?

Giống như Hồng Quân có thể mượn dùng sức mạnh thế giới Hồng Hoang sao?" Đông Vương Công hỏi. 【Đinh!

Đúng thế.】 Nghe vậy, Đông Vương Công suýt chút nữa kích động nhảy lên.

Trong Hồng Hoang có một câu cực kỳ tàn khốc: "Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ!" (Dưới Thánh nhân đều là sâu kiến).

Vì sao?

Đó là bởi vì chư thiên Thánh nhân kia có thể mượn nhờ sức mạnh một phương thiên địa Hồng Hoang.

Thân tại Hồng Hoang thiên địa, túng sử ngươi lại cường đại, nhưng nếu đối đầu cùng Thánh nhân, cũng mảy may không có phần thắng.

Trong đó chênh lệch lớn nhất, liền là vì Thánh nhân có thể mượn dùng thiên địa quy tắc.

Hiện tại Đông Vương Công được một hạt Thế Giới Chủng Tử, vậy há chẳng phải hắn cũng có thể mượn nhờ sức mạnh thế giới?

Cưỡng hành kìm nén sự vui sướng trong lòng, Đông Vương Công tiếp tục hỏi: "Thế Giới Chủng Tử có thể diễn hóa ra thế giới phẩm cấp gì?" Sức mạnh thế giới mạnh yếu tự nhiên muốn xem độ lớn nhỏ của thế giới.

Thế giới lại chia làm ba loại.

Phân biệt là Tiểu Thiên Thế Giới, Trung Thiên Thế Giới, Đại Thiên Thế Giới.

Giống như thế giới Hồng Hoang, xa xôi vô biên, nãi là một phương Đại Thiên Thế Giới.

Chương 46

Nếu Thế Giới Chủng Tử chỉ có thể diễn hóa một phương Tiểu Thế Giới, vậy đối với hắn có tác dụng gì? 【Đinh!

Đại Thiên Thế Giới, nhưng cần Túc chủ từng bước hoàn thiện.】 Thanh âm Hệ thống băng lãnh không có cảm tình, giờ phút này Đông Vương Công nghe được lại vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng hạt giống thế giới này đối với hiện tại tịnh không có trợ giúp trên thực tế, hoàn thiện thế giới cũng là một quá trình cực kỳ dài dằng dặc.

Nhưng!

Có một ngày phương thế giới này trở nên hoàn thiện, như vậy hắn cho dù không phải Thánh nhân, cũng có thể sở hữu sức mạnh kháng hành Thánh nhân.

Tê.

Đông Vương Công không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, tâm tình kích động thật lâu khó mà bình phục.

Nhìn hạt giống đang lẳng lặng nằm trong nguyên thần kia, nụ cười của Đông Vương Công càng thêm rạng rỡ.

Vòng quay bạch kim chậm rãi biến mất trong bí cảnh, ngay cả vệt bạch khiết quang mang kia cũng không lưu lại, toàn bộ bí cảnh lại lâm vào hắc ám làm cho người ta tuyệt vọng.

Thần thức ở nơi này tác dụng cực kỳ bé nhỏ, duy nhất có thể phân biệt phương hướng, liền chỉ có mắt thường.

Hơi thích ứng hắc ám trong bí cảnh, Đông Vương Công tiếp tục quay đầu thăm dò nơi xa, phàm là bí cảnh tất có trọng bảo, đây là tọa

hữu minh của Đông Vương Công tại thế giới Hồng Hoang.

Tại trong hắc ám kia, không biết đi bao lâu.

Từng luồng khí tức hối sáp, cổ lão chậm rãi xuất hiện, không... cũng tịnh không thể gọi là khí tức, càng chuẩn xác là một cỗ mùi vị.

Một cỗ mùi vị cổ lão.

Xen lẫn một cỗ trầm tịch chi khí tịch diệt, cùng một cỗ uy áp to lớn.

Đông Vương Công bất giác bị đạo khí tức kia hấp dẫn, thuận theo đó mà tiếp tục tiến về phía trước.

Phía trước, một luồng hình dáng ẩn hiện xuất hiện trong tầm mắt hắn, nhìn từ xa tựa như một ngọn núi có hình thù kỳ quái.

Đồng thời, một cỗ sát khí nồng nặc phả vào mặt.

Ánh mắt Đông Vương Công không khỏi ngưng lại, bước chân dưới chân cũng nhanh hơn, trực giác mách bảo hắn rằng trong ngọn núi trước mắt tuyệt đối ẩn chứa vật trân quý bất phàm.

Giây lát sau. "Hít!" Đông Vương Công không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Thứ đập vào mắt hắn đâu phải là ngọn núi, mà rõ ràng là một cái xác khổng lồ.

Không... phải nói là nửa cái xác, thi thể từ vai trái dường như bị người dùng lợi nhận chém mở, sinh sinh chia làm hai nửa, vết thương sắc bén phẳng lì khiến người ta kinh hãi.

Trước mặt hắn chính là một cái đầu lâu cùng nửa phần thân thể kia.

Nhìn cái đầu lâu khổng lồ, Đông Vương Công không biết vì sao lại cảm thấy càng lúc càng quen thuộc.

Trầm tư một lát, thần sắc hắn đột nhiên chấn động, nhịn không được kinh hô: "...

Là Hỗn Độn Ma Viên trong tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Năm xưa trong những hình ảnh tàn khuyết của Tạo Hóa Ngọc Điệp, Đông Vương Công đã thấy qua không ít thân ảnh Thần Ma.

Khi Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Thần Ma, Hỗn Độn Ma Viên chính là kẻ đầu tiên tiến lên khiêu chiến, tay cầm một cây gậy kình thiên, trên thân lưu chuyển Chiến Chi Pháp Tắc.

Hơn nữa, ngay hiệp đầu tiên đã ngạnh kháng Bàn Cổ Phủ.

Thậm chí trong tình huống cây gậy kình thiên bị chém vỡ, hắn vẫn sinh sinh lao về phía Bàn Cổ Đại Thần, cắn đứt một khối huyết nhục trên vai Bàn Cổ.

Hình ảnh huyết nhục văng tung tóe ấy, Đông Vương Công đến nay vẫn nhớ như in.

Tim Đông Vương Công không khỏi đập nhanh hơn, Thần Ma bực này, toàn thân đều là trân bảo a.

Đứng lặng hồi lâu, Đông Vương Công mới thu lại tâm tình kích động, đi về phía thi thể Hỗn Độn Ma Viên.

Một cỗ khí tức hậu trọng, tang thương, cổ lão phả vào mặt, trong đó còn kèm theo sát khí hãi người.

Đông Vương Công không khỏi cảm thấy có chút khó chịu, uy áp mà thân thể cảm nhận được cũng ngày càng mạnh mẽ.

May mắn là nhục thân và nguyên thần của hắn đều đã bước vào cảnh giới Đại La, nếu không e rằng chỉ trong khoảnh khắc liền bị áp bẹp xuống đất.

Phải biết rằng, Thần Ma trước mắt này cũng chỉ là một cái xác

chết đi không biết bao nhiêu vạn ức năm, lại còn là cái xác chỉ còn một nửa.

Nếu ở thời kỳ toàn thịnh, e rằng ngay cả Hồng Quân đã hợp đạo cũng chưa chắc đủ tư cách để hắn nhìn tới.

Mà chỉ một tôn Thần Ma đã như vậy, thì Bàn Cổ Đại Thần đại chiến ba ngàn Thần Ma năm đó lại mạnh đến mức nào?

Đông Vương Công không khỏi sinh lòng hướng về, quyết tâm muốn trở nên mạnh mẽ trong lòng càng thêm kiên định.

Chung có một ngày, hắn cũng nhất định sẽ vượt qua Hồng Quân, để Hồng Hoang thiên địa này không còn ai có thể khiến hắn cảm thấy cảm giác vô lực như khi Hồng Quân phong hắn làm Nam Tiên Chi Thủ nữa.

Uy áp càng lúc càng lớn, thần thức của Đông Vương Công đã bị nén ép vào trong cơ thể, mọi thứ trước mắt chỉ có thể dựa vào mắt thường để quan sát.

Cứ thế, Đông Vương Công sờ lên cỗ thi thể, cảm thụ nguồn năng lượng khổng lồ bên trong, tiếp tục dò xét về phía trước.

Nơi tầm mắt nhìn qua, lại là thi thể Thần Ma mênh mông vô bờ, nơi vết cắt của thi thể, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng từng thớ gân cùng từng khúc bạch cốt.

Mỗi một thớ gân tựa như một dãy núi khổng lồ bị đứt gãy, từng khúc bạch cốt kia liền như những ngọn núi nối liền trời đất.

Tuy không hùng vĩ như Bất Chu Sơn, nhưng cũng cao hơn những ngọn núi tầm thường gấp hàng chục lần.

Đông Vương Công mang theo tâm tình kích động, đi quanh thi thể này trọn một vòng lớn.

Càng xem càng kinh hãi.

Hắn càng thêm khẳng định, trong cỗ thi thể này ẩn chứa một tòa bảo tàng khổng lồ, vô luận như thế nào cũng phải khai quật ra.

Thuận theo chỗ đứt gãy của thất thân, Đông Vương Công tiến vào bên trong thi thể.

Tiếp tục dò xét bên trong, không biết qua bao lâu, đột nhiên một cảm giác huyền diệu ùa vào lòng Đông Vương Công.

Chương 47

Một cỗ năng lượng dao động bàng bạc, sung mãn khắp cả không gian.

Quay đầu nhìn lại, tại một thớ gân lớn hơn hẳn những cái trước đó, cỗ năng lượng dao động mạnh mẽ kia chính là truyền ra từ đó.

Hầu như không có bất kỳ do dự nào, Đông Vương Công liền thuận theo thớ gân đó lao đi.

Càng đi sâu vào, năng lượng dao động cảm nhận được càng thêm mãnh liệt.

Không biết đi bao lâu, Đông Vương Công tiến vào một không gian trống trải khổng lồ, tầm nhìn vốn tối đen bỗng nhiên sáng bừng lên.

Một cái ao nhỏ chừng vài trượng lọt vào mắt Đông Vương Công, trong ao đang tán phát ra một cỗ khí tức cực kỳ uy nghiêm, những điểm sáng đạm kim sắc lấp lánh từ trong ao truyền ra, chiếu sáng cả không gian đường đường chính chính.

Năng lượng dao động cảm nhận được trước đó chính là truyền ra từ cái ao này.

Cổ lão.

Thương mang.

Xen lẫn một mùi vị dị dạng.

Định thần nhìn kỹ, trong ao kia hãi nhiên chứa đầy chất lỏng màu vàng kim năng lượng hạo đại, trên mặt chất lỏng lưu chuyển một luồng đạo vận hoa quang khiến người ta khó lòng nắm bắt, chỉ nhìn một cái liền khiến Đông Vương Công có một loại dục vọng muốn bị hút vào trong. "Hỗn Độn Thần Ma tinh huyết?" Đồng tử Đông Vương

Công hơi co lại, có chút kinh ngạc nói.

Dò xét trong thi thân Thần Ma nhiều năm, hắn lờ mờ có thể phán đoán ra, vị trí hiện tại hẳn là nơi trái tim của Hỗn Độn Ma Viên.

Như vậy, những chất lỏng đạm kim sắc này, khả năng chính là tinh huyết Thần Ma.

Tế tế thể nghiệm khí tức tản ra trong đó, Đông Vương Công càng thêm xác định.

Bàn tay khẽ lật, một luồng Thuần Dương Chi Khí hạo hãn hiện ra trong tay, tiếp đó hắn thò tay về phía trước.

Ngay tại lúc này.

Ông...

Trong huyết trì, bỗng nhiên truyền đến một tiếng ong ong tiêm duệ.

Một sinh linh to bằng nắm tay bất ngờ lao ra từ huyết trì, tốc độ cực nhanh, ngay cả mắt thường cũng không thể bắt kịp. "Hửm?" Đông Vương Công nhíu mày, lắng tai nghe, cẩn thận xác định vị trí thanh âm kia.

Ông...

Lại một tiếng nữa, sinh linh kia bất ngờ bắn về phía sau gáy Đông Vương Công.

Hắn chỉ cảm thấy sau gáy truyền đến một cỗ nguy cơ chưa từng có. "Cấm cho ta!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, tu vi phóng thích toàn bộ, một luồng Thời Gian Pháp Tắc cường đại từ trong cơ thể phun trào ra, dấy lên một trận khí lãng, chấn tan bớt sát khí đang sung mãn trong không gian.

Ông...

Thanh âm kia dường như đột nhiên đình trệ, Đông Vương Công nhân lúc này nhanh chóng xoay người. "Hít..." Một con muỗi to bằng nắm tay đang lơ lửng ngay sau gáy Đông Vương Công, cái vòi dài trên cái đầu to kia lúc này chỉ cách cổ hắn vỏn vẹn một phân. "Kim Tiên trung kỳ?" Đợi nhìn rõ tu vi con muỗi này, Đông Vương Công có chút kinh ngạc.

Ngày nay ở thế giới Hồng Hoang, một sinh linh có tu vi Kim Tiên cũng không có gì lạ, nhưng nếu là một con muỗi tu vi Kim Tiên...

Khoan đã...

Muỗi?

Trong đầu Đông Vương Công như đột nhiên lóe sáng. "Đó là...

Văn Đạo Nhân?" Nhìn con muỗi trước mắt, Đông Vương Công bất khả tư nghị nói.

Văn Đạo Nhân, trong cuộc chiến Phong Thần ở hậu thế cũng là kẻ hách hách hữu danh.

Năm xưa Đạo Tổ Hồng Quân ban cho hai người phương Tây là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên dùng để trấn áp khí vận phương Tây.

Nhưng về sau, thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên kia lại bị Văn Đạo Nhân gặm mất ba phẩm, khiến cho nó biến thành cửu phẩm Kim Liên, phẩm chất hạ thấp.

Phải biết rằng, đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, độ cứng rắn thuộc hàng đỉnh tiêm trong thế giới Hồng Hoang, vậy mà... bị một con muỗi gặm mất.

Không chỉ vậy.

Trước khi hút thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, Văn Đạo Nhân

còn hút cạn sạch Quy Linh Thánh Mẫu - đệ tử thân truyền môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ ở hậu thế.

Cổ Đông Vương Công không khỏi lạnh toát.

Nếu vừa rồi chậm hơn một chút, e rằng cái vòi nhọn của Văn Đạo Nhân đã đâm vào rồi. "Huyết Sí Hắc Văn, quả nhiên bất phàm." Đông Vương Công thầm cảm khái.

Huyết Sí Hắc Văn nãi là Hồng Hoang dị chủng, Hồng Mông hung thú!

Bản tính điên cuồng... gần giống Vu Tộc cấp thấp, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Đều có ý thức tự chủ cực thấp, điều khiển thân thể là bản năng bẩm sinh.

Nhưng Vu Tộc theo thực lực tăng trưởng, ý thức sẽ dần dần mạnh lên.

Còn loài muỗi này thì khác, dù cho trong Phong Thần về sau, Văn Đạo Nhân vẫn bị bản năng chi phối, giống như một con rối, bản tính chỉ có hút thực tất cả.

Nhìn một hồ đầy tinh huyết Thần Ma kia, Đông Vương Công lập tức hiểu rõ vì sao Văn Đạo Nhân hiện giờ lại có tu vi Kim Tiên.

Sinh ra trong thi thể Thần Ma, dù là một con kiến hôi, tu vi trưởng thành cũng sẽ khiến người ta kinh hãi.

Văn Đạo Nhân tuy là vật chủng kỳ dị, nhưng tính tình hung hăng bạo lệ, dù cho Hồng Quân đứng trước mặt, hàng này cũng sẽ không chút do dự lao lên hút máu.

Chương 48

Bất quá... hiện giờ bị Đông Vương Công gặp phải tự nhiên sẽ khác.

Vật chủng trân quý như vậy Đông Vương Công tự nhiên muốn giữ lại, đem về Bồng Lai Tiên Đảo làm một con thần thú trấn đảo cũng không tệ.

Xuy xuy xuy xuy...

Đông Vương Công không khỏi mỉm cười.

Bàn tay lật một cái, trong tay bỗng nhiên hiện ra một vệt thanh quang, tự có đạo vận hối sáp huyền ảo lưu chuyển trong đó. "Không có linh trí, Ta liền ban cho ngươi linh trí." Ông...

Bàn tay vừa nâng lên, một luồng Tạo Hóa Chi Khí hạo hãn từ bàn tay truyền ra, đi thẳng vào trong cơ thể con muỗi kia.

Tạo Hóa Chi Đạo, là tự nhiên, là sinh trưởng, là sáng tạo cũng là vận mệnh.

Giờ khắc này, Đông Vương Công muốn dùng Sáng Tạo Pháp Tắc trong Tạo Hóa Chi Đạo, tạo ra cho Huyết Sí Hắc Văn một linh hồn hoàn chỉnh, khiến nó trở thành một sinh linh có linh trí.

Đồng thời, để nhất cử nhất động của nó đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Theo luồng Tạo Hóa Chi Khí dũng mãnh lao vào, Đại Đạo chi ngân ẩn hiện, từ trong hư vô, thanh sắc đạo quang xuất hiện.

Trong thanh quang kia, tự có một cái linh thai diễn sinh ra, trong linh thai, một linh hồn mê muội như ẩn như hiện.

Cùng lúc đó, Huyết Sí Hắc Văn chậm rãi rơi xuống đất, tiếp theo, chỉ cần thêm vài ngàn năm thời gian, Văn Đạo Nhân liền có thể một lần nữa thức tỉnh.

Đợi khi tỉnh lại, nó sẽ là một sinh linh hoàn chỉnh.

Tạo hóa khác với điểm hóa.

Thuật điểm hóa chỉ là chút da lông của Tạo Hóa Chi Đạo mà thôi.

Nếu thật có một ngày có thể triệt để tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo, tùy tiện phất tay liền có thể tạo ra cho Văn Đạo Nhân một linh hồn hoàn chỉnh có linh trí.

Không giống như hiện tại, chỉ làm ra cái linh thai, mượn đó diễn sinh linh hồn. "Haiz!" Đông Vương Công không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Đại Đạo chi pháp gian nan biết bao, hiện giờ có thể đắc được Âm Dương Đại Đạo, Thời Gian Đại Đạo đã là thập phần nan đắc rồi.

Nếu muốn tham ngộ Tạo Hóa Chi Pháp, trừ phi ngày sau có thể tìm được thêm một mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa Tạo Hóa Đại Đạo, hoặc là Tạo Hóa Đại Đạo bản nguyên.

Nhưng mà... dù cho Đạo Tổ Hồng Quân thần thông quảng đại như vậy, hiện giờ cũng không có nổi một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể, muốn tìm được khó khăn biết bao a.

Loại đồ vật khả ngộ bất khả cầu này, cũng chỉ có thể tùy duyên.

Đánh vào người Văn Đạo Nhân một đạo thời gian gia tốc, Đông Vương Công lần nữa đặt ánh mắt lên Thần Ma tinh huyết.

Trên gương mặt lạnh lùng kia, trong nháy mắt lại trở nên nhiệt thiết.

Trước mắt còn hai lần giảng đạo nữa là Hồng Quân sẽ thân hợp

Thiên Đạo, khi đó thế giới Hồng Hoang nhất định sẽ có đại động tĩnh.

Hiện giờ, hắn tuy thuộc hàng đỉnh tiêm trong ba ngàn khách Tử Tiêu, nhưng...

Yêu Tộc khi đó với số lượng hàng trăm ức yêu quân giáng xuống Bồng Lai, tuy không đến mức vây khốn hắn, nhưng đối với Bồng Lai Tiên Đảo sẽ là một tràng đại tai nạn.

Một hồ Thần Ma tinh huyết này, tham tạp năng lượng cảnh giới Hỗn Nguyên, không nghi ngờ gì chính là thứ Đông Vương Công cần nhất lúc này.

Chỉ có thực lực mau chóng tăng lên, đối mặt với đại tai nạn ngày sau mới có thể bảo hộ Bồng Lai.

Bàn tay khẽ nâng, một luồng kim sắc nùng dịch liền chảy vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Trong Thần Ma tinh huyết ẩn chứa sức mạnh cấp bậc Hỗn Nguyên, Đông Vương Công không hề tự phụ cho rằng mình có thể một lần luyện hóa hết.

Khi tinh huyết vừa mới nhập vào cơ thể, trong nháy mắt, một cỗ năng lượng cường đại liền tịch quyển ra.

Nhục thân Đại La sơ kỳ của Đông Vương Công bắt đầu không ngừng run rẩy.

Làn da màu cổ đồng trong nháy mắt đỏ bừng như tôm luộc, từng sợi gân xanh như những con rắn nhỏ du tẩu, bị căng đến mức bạo trướng.

Theo năng lượng bành trướng lưu chuyển, da dẻ Đông Vương Công tựa hồ muốn nứt toác.

Trong cơ thể càng là dời sông lấp biển, khí huyết xung kích khiến

Đông Vương Công suýt chút nữa nghịch lưu. "Hống..." Hai mắt Đông Vương Công sung huyết, hơi ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm nhẹ trầm thấp.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, không ngừng khống chế sức mạnh tiếp cận bạo tẩu kia.

Kịch đau chưa từng có tựa như đê vỡ lũ lụt, trong nháy mắt liền ập tới.

Sức mạnh cường đại kia dường như muốn xung kích linh hồn Đông Vương Công đến mức phấn thấu.

Ông...

Khắc tiếp theo, da dẻ bên ngoài thân thể rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, từng tấc nứt toác ra, rướm ra những vệt máu hãi người, xương cốt trong cơ thể cũng không ngừng vang lên tiếng kèn kẹt.

Dù Đông Vương Công đã sớm có chuẩn bị, lại cũng không ngờ cỗ thống khổ này lại kịch liệt đến thế.

Vẻn vẹn một luồng Thần Ma tinh huyết đều khiến nhục thân Đại La khó mà thừa thụ, vậy cảnh giới Hỗn Nguyên rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Càng như thế, dục vọng muốn trở nên mạnh mẽ trong lòng Đông Vương Công càng thêm kiên định.

Hắn cắn chặt răng, toàn bằng ý chí cường đại trong lòng, toàn lực thôi động Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, dẫn đạo luồng năng lượng hạo hãn đang tàn phá bừa bãi kia, không ngừng tôi luyện nhục thân.

Rất nhanh, Đông Vương Công liền mất đi khái niệm về thời gian.

Trong nỗi thống khổ cực hạn đó, thời gian dường như đã đình chỉ, chỉ có nỗi đau hãi người kia không ngừng kéo dài.

Năng lượng tinh huyết cùng Huyền Hoàng Bất Diệt Thể không ngừng va chạm, năng lượng tứ ngược một nửa đang tận tình xé rách nhục thể Đông Vương Công, một nửa khác trong khi bảo vệ bản cơ lại kiệt lực tu phục lại những xương cốt huyết nhục bị phá hoại, nghiền nát kia.

Dần dần, sức mạnh cuồng bạo của Thần Ma tinh huyết từng bước trở nên ôn thuận, sức mạnh nhục thân đang chậm rãi biến cường.

Thử tiêu bỉ trường...

Chương 49

nhục thân Đông Vương Công đang phi tốc đề thăng.

Thời gian đằng đẵng.

Không biết bao lâu.

Ông...

Trong cơ thể Đông Vương Công bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ vang như sấm rền.

Tiếng vang này không ngừng hồi dang trong không gian trống trải vô tận, thanh âm trầm thấp cửu cửu bất tuyệt.

Thân thể Đông Vương Công cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Một cỗ sinh cơ bàng bạc thấu thể mà ra.

Trong đó còn tham tạp chút khí tức tuyên cổ cửu viễn, cổ lão tang thương.

Năng lượng tinh huyết còn sót lại rốt cuộc không còn cuồng bạo, thuận theo lộ tuyến vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, làm công việc tôi luyện cuối cùng cho thân thể hắn.

Tu hành vô tuế nguyệt.

Không biết từ lúc nào, đạo bào trắng noãn trên người Đông Vương Công đã biến mất không thấy.

Trên thân thể trần trụi kia lưu chuyển quang trạch oánh oánh, mỗi một tấc da thịt đều tràn đầy hoa quang, mỗi một thớ cơ bắp đều trở nên dị thường khẩn mật, sức mạnh bạo bằng lưu chuyển trong đó.

Toàn bộ thân thể, hà chỉ là hoàn mỹ không tì vết...

Dưới lớp da thịt tinh oánh dịch thấu kia, ẩn ẩn có thể nhìn thấy trong gân cốt có huyết dịch màu vàng nhạt đang lưu chuyển.

Lúc này, năng lượng Thần Ma tinh huyết dần dần dừng lại, chuyển sang rèn đúc những kinh lạc, xương cốt ở tầng sâu hơn, từng đạo năng lượng thuần tịnh không ngừng gột rửa.

Những tạp chất trong xương cốt dưới sự trùng tẩy của năng lượng lần lượt bị ngưng xuất ra ngoài cơ thể.

Dần dần, trên xương cốt lại có từng đạo kim sắc ti tuyến lưu chuyển, hối thành những văn lộ màu vàng nhạt kỳ dị trong cơ thể Đông Vương Công, tản phát ra quang trạch huyền chi hựu huyền.

Chỉ nhìn một cái liền khiến người ta không dời mắt nổi, tựa như hồn nhiên thiên thành, không nhìn ra bất kỳ tì vết nào.

Chẳng bao lâu, xương cốt của Đông Vương Công liền không yếu hơn Hậu Thiên Linh Bảo.

Năng lượng vẫn tiếp tục.

Văn lộ xương cốt màu vàng nhạt, huyết nhục mạch lạc tinh oánh dịch thấu kiến lập một cái tuần hoàn toàn mới trong cơ thể Đông Vương Công.

Nhục thân lúc này không biết so với trước kia mạnh hơn bao nhiêu lần.

Chu nhi phục thủy, sinh sinh bất tức.

Không biết bao lâu.

Ca!

Trong cơ thể Đông Vương Công truyền ra một tiếng thúy hưởng.

Đôi mắt lạnh lùng bỗng nhiên mở ra, một cỗ uy nghiêm quân lâm thiên hạ khiến người ta ngưng trệ.

Trong đôi mắt, hai luồng kim quang hãi người bỗng nhiên bắn ra, tựa hồ muốn động xuyên cả thiên địa Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức hạo hãn, bàng bạc, hối sáp, huyền ảo đoạt thể mà ra, di mạn khắp nơi trái tim thi thể Thần Ma.

Cả không gian đều bắt đầu luật động bất quy tắc, tựa như không thể thừa thụ nổi khí thế bàng đại kia, dần dần run rẩy không thôi.

Cụ thi thể Thần Ma kia lấy thân thể Đông Vương Công làm trung tâm, lại hiện ra từng đạo vết nứt hiệp trường, dày đặc.

Cảm thụ sức mạnh trong cơ thể, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nhục thân Đại La Kim Tiên trung kỳ, thành!!

Một phần Thần Ma tinh huyết để nhục thân Đông Vương Công phát sinh một lần thuế biến khó nói nên lời.

Giờ khắc này, dù chỉ dùng nhục thân đối đầu với Thập Nhị Tổ Vu, hắn cũng mạnh hơn gấp mấy lần, thậm chí gấp mười.

Chậm rãi đứng dậy, nhìn Thần Ma tinh huyết còn lại không ít kia, trong lòng Đông Vương Công lại vui vẻ.

Tinh huyết vừa luyện hóa ban nãy không bằng một phần mười tinh huyết trong hồ, nếu luyện hóa toàn bộ, nhục thân tu vi không biết sẽ tăng trưởng đến địa bộ nào.

Hơi bình phục tâm tình kích động, tiện tại lúc này, Đông Vương Công đột nhiên cảm giác sau lưng có một tia run rẩy.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện cách đó mấy trăm mét có một nam tử mặc đạo bào màu đen tím đang kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn.

Nam tử kia cực kỳ gầy gò, có cái mũi dài nhọn hiệp trường, dưới mũi để hai chùm râu cực dài. "Văn Đạo Nhân?" Nhìn ngoại hình nam

tử kia, Đông Vương Công không khỏi nhớ tới con muỗi nọ. "Văn Đạo Nhân bái kiến lão gia, đa tạ lão gia tái tạo chi ân!" Thấy Đông Vương Công nhìn mình, Văn Đạo Nhân vội vàng bái lạy.

Cho đến khi Văn Đạo Nhân bái xuống, thần hải cùng một tia khế cơ nguyên thần của Văn Đạo Nhân liên kết lại, Đông Vương Công mới triệt để xác định người trước mắt chính là Văn Đạo Nhân.

Từ một hung thú không có linh trí, nay lại có thần tình biến hóa không khác gì người thường, Văn Đạo Nhân thay đổi quả thực quá lớn.

Đông Vương Công khẽ nâng tay về phía Văn Đạo Nhân, nói: "Đứng lên đi!" "Đa tạ lão gia!" Văn Đạo Nhân đáp. "Ngày sau cứ ở Bồng Lai Tiên Đảo làm một hung thú hộ đảo, ngươi thấy thế nào?" Đông Vương Công hỏi. "Vâng!

Văn Đạo Nhân cẩn tuân chỉ lệnh lão gia." "Ừm!" Đông Vương Công cười gật gật đầu.

Tay khẽ nâng, một tia Thần Ma tinh huyết liền ngưng tụ giữa không trung, lập tức Đông Vương Công cười nói: "Đây là cơ duyên vốn có của ngươi, nhận lấy đi!" Tuy chỉ là một tia, nhưng đối với Văn Đạo Nhân, một tia đã là cực hạn.

Dù là Văn Đạo Nhân ở hậu thế, Đông Vương Công cũng tin rằng hắn chưa từng luyện hóa toàn bộ hồ tinh huyết này.

Văn Đạo Nhân nghe vậy lại thần sắc kinh hãi, vội vàng quỳ xuống: "Văn Đạo Nhân không dám, nguyện ý hiến cho lão gia." "Nhận lấy đi!" Ngôn ngữ Đông Vương Công mặc nhiên nhưng lại không dung cự tuyệt, bàn tay vừa nâng, tia tinh huyết kia liền bay về phía Văn Đạo Nhân.

Chiếm cơ duyên của Văn Đạo Nhân, nếu đổi lại bình thường

chiếm thì cứ chiếm, nhưng lát nữa sẽ thu Văn Đạo Nhân vào môn hạ, muốn chiếm tiện nghi nữa thì ngược lại không thỏa đáng.

Văn Đạo Nhân không dám nói nhiều, tay áo cuộn một cái thu lấy tia Thần Ma tinh huyết, thần sắc cảm kích rơi nước mắt.

Chương 50

Đông Vương Công quay đầu nhìn về phía tinh huyết còn lại.

Tu hành chi lộ giảng cứu trương thỉ hữu độ, hiện giờ Đông Vương Công vừa mới xông phá Đại La trung kỳ, cần nhất là củng cố cảnh giới, nếu cứ khổ tu tiếp, nhục thân dễ bị phản phệ.

Hơi dừng lại, Đông Vương Công liền dò xét trong nguyên thần.

Giây lát, trong cơ thể hắn chậm rãi ngưng tụ ra một vật, là một chiếc bình ngọc thủy tinh tinh oánh dịch thấu.

Thủy tinh ngọc bình nãi là vật của Bồng Lai Tiên Đảo, một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy phẩm cấp không cao nhưng lại có một diệu dụng, đó là có thể trữ tồn hoàn hảo những vật trân quý.

Thần Ma tinh huyết có thể trữ tồn hoàn hảo ở đây là vì có trái tim Hỗn Độn Ma Viên trấn áp, nếu mang đi, năng lượng trong đó rất nhanh sẽ theo thời gian mà trôi đi mất.

Dùng bình ngọc thủy tinh trữ tồn liền không cần lo lắng năng lượng thất thoát.

Đạo bào vung lên, chất lỏng màu vàng kia liền bỗng nhiên phun trào, vẽ nên một đường cong hoàn mỹ, chậm rãi đi vào trong bình ngọc thủy tinh.

Nhưng ngay lúc này, khóe mắt Đông Vương Công lơ đãng liếc nhìn đáy huyết trì.

Một khối cơ bắp thể tích không nhỏ, toàn thân lưu chuyển ánh sáng tím trong nháy mắt hiện ra trước mắt hắn.

Hình dạng khối cơ bắp này tịnh không quy tắc, tựa như bị sức mạnh to lớn xé rách xuống, trên đó còn lưu lại một hàng dấu răng không đồng đều.

Nhưng, chính một khối cơ bắp thập phần không quy tắc như vậy lại mang đến cho người ta cảm giác vô cùng hoàn mỹ, không có bất kỳ khuyết điểm nào, phảng phất như thiên nhiên điêu khắc, là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất thế gian.

Trên khối cơ bắp đó lưu chuyển từng tia đạo tắc ngân tích huyền ảo. "...

Chẳng lẽ là khối huyết nhục mà Hỗn Độn Ma Viên cắn xuống từ trên người Bàn Cổ Đại Thần?" Đồng tử Đông Vương Công không khỏi co rụt lại, trong lòng kinh ngạc nói.

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Hỗn Độn Ma Viên lao vào Bàn Cổ trong tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Khối cơ bắp này hoàn toàn khác biệt với huyết nhục Hỗn Độn Thần Ma.

Thi thể Hỗn Độn Thần Ma trải qua tuế nguyệt tồi tàn, đa số đều biến thành từng khối sơn thạch cương ngạnh, đoạn nhiên không có khả năng lưu lại một khối huyết nhục hoàn hảo vô tổn như vậy.

Đạo tắc lưu chuyển trong khối cơ bắp này rõ ràng cao hơn đạo tắc sức mạnh trong tinh huyết Hỗn Độn Ma Viên.

Những điều này cộng lại, trừ huyết nhục của Bàn Cổ Đại Thần, Đông Vương Công không nghĩ ra còn ai có thể lưu lại khối huyết nhục thần dị dường này.

Nhất thời, Đông Vương Công lại có một cảm giác không chân thực.

Nhìn kỹ lại, trong huyết nhục Bàn Cổ không chỉ ẩn chứa Bàn Cổ

tinh huyết, còn hàm chứa một tia Lực Chi Đạo Tắc cực mạnh.

Lực Chi Đạo Tắc a!

Đó chính là Đại Đạo Đạo Tắc kham xưng đứng đầu trong ba ngàn Đại Đạo.

Ở thời kỳ Hỗn Độn xa xôi kia, Bàn Cổ Đại Thần chính là dựa vào Lực Chi Đạo Tắc nghiền ép ba ngàn Thần Ma.

Chỗ khủng bố của nó có thể thấy được chút ít.

Thần Ma tinh huyết cộng thêm Bàn Cổ huyết nhục, hai thứ cộng lại, dù cho thôi động nhục thân đột phá Chuẩn Thánh cũng không có chút vấn đề gì.

Nghĩ như vậy, trong lòng Đông Vương Công càng kích động không thôi.

Chuyến đi Huyết Hải lần này thu hoạch quá lớn, nếu có thể đột phá Chuẩn Thánh trước khi giảng đạo, không nghi ngờ gì sẽ tiết kiệm được thời gian cho hắn.

Như vậy, đợi đến khi đại quân Yêu Tộc giáng lâm, thực lực của hắn sẽ càng cao! "Đi thôi!" Đông Vương Công khẽ nói với Văn Đạo Nhân.

Bảo tàng nơi này đã thu hết vào bình ngọc thủy tinh, cỗ thi thân Thần Ma này đối với hắn đã không còn nửa điểm tác dụng. "Vâng, lão gia!" Văn Đạo Nhân đáp.

Tiếp đó, thân hình hai người lóe lên, khi xuất hiện lại đã ở trong Huyết Hải.

Thần thức dò xét một cái, khóe miệng Đông Vương Công hơi nhếch lên.

Minh Hà quả nhiên quỷ tinh quỷ tinh, hiện giờ thương thế đã đỡ

nhiều, thấy Đông Vương Công đi ra lại ngoan ngoãn trốn vào trong động phủ, không ra ngăn trở nữa. "Đạo hữu!

Lần này quấy rầy, ngày sau nhất định đến bái hội." Đông Vương Công cười nói.

Minh Hà nghe vậy thân thể run lên.

Trầm mặc một lát mới hồi đáp: "Đạo hữu khách khí, đã tìm được vật đạo hữu cần tìm, Minh Hà lại đang bị thương, liền không ra tiễn." Nghe Minh Hà nói vậy, Đông Vương Công không khỏi cười một trận.

Thôi, cũng không làm khó hắn nữa, cưỡi tường vân cùng Văn Đạo Nhân rời khỏi Huyết Hải.

Một đường bôn tập, đi thẳng về hướng Bồng Lai. ...

Giữa Huyết Hải và Bồng Lai, có một ngọn núi tên là Thanh Khâu Sơn.

Núi này cao vạn trượng, miên diên ngàn vạn dặm, trong núi vân hải mang mang, tiên linh chi khí đặc biệt nồng nặc.

Trong ngọn núi mênh mông vô bờ kia lại có kỳ hoa dị thảo vô số kể, cổ thụ quái đằng càng là bàn ngạnh khắp nơi, là ngọn kỳ sơn hiếm có trong Hồng Hoang.

Đông Vương Công cùng Văn Đạo Nhân một đường đi nhanh, khi bay qua phụ cận Thanh Khâu Sơn thì một trận pháp lực dao động lại thu hút sự chú ý của Đông Vương Công.

Nhìn kỹ lại, dưới chân có một nữ tử tuyệt mỹ mặc váy trắng đang ôm cánh tay bị thương, vẻ mặt kinh hoảng phi về hướng Bồng Lai.

Trên chiếc váy trắng đạm bạc nhiễm một mảng máu tươi đỏ thẫm.

Sau lưng nữ tử kia lại có một đội hổ lang chi sư không ngừng truy đuổi. "Yêu Tộc?" Đông Vương Công hơi nhíu mày.

Trong Hồng Hoang, đa số chủng tộc đều chỉ có một chủng loại, chỉ có Yêu Tộc là tham tạp bất tề, loại hổ báo lang sói nhiều vô kể.

Cho nên chỉ nhìn đám truy binh phía sau một cái, Đông Vương Công liền xác nhận thân phận bọn chúng.

Chương 51

Nếu Yêu Tộc đánh nhau với Vu Tộc, Đông Vương Công một điểm cũng không hi kỳ, nhưng nhiều Yêu Tộc như vậy truy đuổi một nữ tử, tràng diện này...

Bất quá hiện tại Đông Vương Công với hai kẻ cầm đầu Yêu Tộc không đối phó, thân là một phàm nhân hậu thế, trong xương cốt Đông Vương Công liền cực kỳ chán ghét Yêu Tộc.

Ngẫm nghĩ một chút, Đông Vương Công ra hiệu cho Văn Đạo Nhân phía sau, chỉ thấy Văn Đạo Nhân khẽ chắp tay.

Trong khoảnh khắc liền hóa thành bản thể một con muỗi to bằng nắm tay.

Ông...

Một tiếng ong ong tiêm duệ vang lên, Văn Đạo Nhân trong nháy mắt vọt ra.

Rất nhanh, phía dưới liền truyền đến một trận kêu gào thê lương.

Hồng Mông hung thú!

Phương thức giết người đơn giản thô bạo của Văn Đạo Nhân, chỉ nhìn một cái liền khiến vô số yêu binh phía sau phải khiếp đảm.

Ngay cả bạch quần nữ tử kia giờ phút này cũng vẻ mặt chấn kinh, kinh khủng.

Lát sau. "Đi thôi!" Thanh âm nhàn nhạt của Đông Vương Công từ thương khung truyền xuống.

Văn Đạo Nhân nghe vậy hóa thành một đạo hắc quang quay lại bên cạnh Đông Vương Công, từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn

bạch quần nữ tử kia một cái.

Nhìn thấy thân ảnh Đông Vương Công, nữ tử kia mau chóng phản ứng lại, vội vàng bái: "Nô gia đa tạ ân nhân tương cứu." Nữ tử kia quỳ gối xuống đất, trong miệng thốt ra một trận thiên lại chi âm.

Đông Vương Công khẽ liếc qua, trên mặt lộ ra chút kinh ngạc. "Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc?" Chỉ một cái nhìn, Đông Vương Công liền nhìn thấu căn cước nữ tử này.

Tương truyền Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc pha thụ Thiên Đạo quyến cố, căn tư để uẩn người nào cũng bất phàm, nam tuấn mỹ, nữ thanh diễm.

Con hồ ly nhỏ trước mắt này căn cước càng thêm bất phàm, bộ dáng bất quá hai ba vạn tuổi liền có tu vi Huyền Tiên, ứng là mang huyết mạch Vương tộc Thanh Khâu.

Trước mắt, Yêu Tộc đang lúc tráng đại, Đế Tuấn, Thái Nhất hai người vì để Yêu Tộc có thể kháng hành với Vu Tộc, điên cuồng lung lạc các tộc.

Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc tự nhiên là đối tượng chủ yếu mà Đế Tuấn lôi kéo. "Thỉnh ân nhân cứu lấy Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc của ta, nô gia nguyện làm thị nữ, trọn đời hầu hạ ân nhân." Trên gương mặt tuyệt mỹ của nữ tử kia treo hai hàng lệ xanh, nhìn thật đáng thương mà cầu khẩn Đông Vương Công.

Hiện giờ Yêu Tộc giết người ngay dưới chân Đông Vương Công, hắn tự nhiên sẽ không để yên cho chúng phóng túng, nhưng nếu phải đến Thanh Khâu Sơn lo chuyện bao đồng, hắn lại không có phần rảnh rỗi đó.

Không để ý đến hồ nữ Thanh Khâu kia, Đông Vương Công lạnh lùng phất tay áo, tiếp tục đi về hướng Bồng Lai. "Ân nhân!

Ân nhân!" Nữ tử kia thấy Đông Vương Công rời đi, bách thiết hô hoán.

Trong giọng nói không khó nghe ra một tia hoảng loạn và mờ mịt. "Lão gia, hay là ta giúp một tay?" Văn Đạo Nhân hiển nhiên động lòng trắc ẩn.

Đông Vương Công lạnh lùng liếc Văn Đạo Nhân một cái, Văn Đạo Nhân liền run lên, tự biết lỡ lời, vội vàng bái: "Lão gia thục tội, lão gia thục tội..." Văn Đạo Nhân thân là Hồng Mông hung thú, nay lại có thiện niệm như vậy, đảo cũng là hiếm thấy.

Khẽ liếc nhìn thân ảnh gầy gò vẫn đang quỳ dưới đất nơi thương khung phía dưới.

Trong đôi mắt thanh triệt kia mang theo vài phần quật cường và kỳ vọng, cứ thế đầy mong chờ nhìn hắn.

Lòng Đông Vương Công chung quy cũng có chút xúc động.

Hắn của từng trước kia hà thường không nếm trải loại cảm giác vô lực này, hai đời làm người, quá khứ bảo hắn làm người mà, phải sống viên hoạt một chút.

Huống hồ, đây cũng chỉ là cử thủ chi lao mà thôi.

Tư tác giây lát, hắn đáp xuống trước mặt hồ nữ Thanh Khâu, chậm rãi nói: "Bần đạo là Bồng Lai Tiên Đảo Đông Vương Công, nói thân phận và danh húy của ngươi, cùng chuyện xảy ra ở Thanh Khâu Sơn." Nghe danh húy Đông Vương Công, thân thể hồ nữ Thanh Khâu lập tức run lên.

Nàng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đông Vương Công, mấy ngàn năm nay, danh húy Bồng Lai Tiên Đảo Đông Vương Công vang vọng khắp Hồng Hoang, ai người không biết, ai người không hay.

Vốn dĩ tưởng gặp được vị tán tiên đại năng nào đó, sẽ vì sợ hãi

Yêu Tộc mà không quản chuyện Thanh Khâu Sơn, nay nghe danh Đông Vương Công, trái tim đang treo lơ lửng lập tức buông xuống rất nhiều.

Nàng há có thể không biết, kẻ mà hai vị Yêu Tộc kia kiêng kỵ nhất chính là vị trước mắt này.

Lần này xuất đào, cứu tinh nàng muốn đi cầu cứu cũng chính là vị này.

Nay cứu tinh ngay trước mắt, hồ nữ Thanh Khâu làm sao có thể không kích động.

Hồ nữ Thanh Khâu vội vàng chắp tay bái lại, dập đầu ba cái thật kêu, tiếp đó tất cung tất kính nói: "Nô gia bản danh Bạch Tố, là con gái Hồ Đế Bạch Chỉ của Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ tộc.

Phụ vương ta vì để hộ ta trốn ra tìm ân nhân, lúc này đang tranh đấu cùng hai đại Yêu Thánh là Phi Liêm, Phi Đản, nô gia to gan thỉnh ân nhân cứu lấy phụ vương, Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc nguyện thần phục ân nhân." "Tìm ta?

Vì sao lại tìm ta?" Đông Vương Công hỏi. "Bẩm ân nhân, phụ vương biết Yêu Tộc kiêng kỵ ân nhân, cũng chỉ có ân nhân mới cứu được Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ tộc ta." Thân thể mảnh mai của Bạch Tố phủ phục dưới chân Đông Vương Công, cúi đầu trầm giọng nói.

Nghe Bạch Tố nói vậy, Đông Vương Công không khỏi lâm vào trầm tư.

Có thể ngăn cản hai vị Yêu Thánh để hộ tống Bạch Tố ra ngoài, tu vi của Bạch Chỉ cũng sẽ không quá yếu.

Vạn năm sau, Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, khi đó Yêu Tộc tất định tấn công.

Chỉ bằng sức một người, làm sao cũng không ngăn được hàng

trăm ức đại quân Yêu Tộc. "Cũng nên cân nhắc xây dựng một thế lực cho Bồng Lai rồi." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Yêu Tộc tấn công, dù hắn có thể bảo đảm môn nhân vô sự, nhưng nếu muốn hộ trụ cả Bồng Lai, đó quả là chuyện si nhân nằm mộng.

Sức một người định nhiên có hạn, muốn chân chính thủ hộ Bồng Lai Tiên Đảo, xây dựng một thế lực mới là then chốt.

Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc tuy thực lực hiện tại không tính là quá mạnh, nhưng cũng không quá yếu.

Huống chi tộc Bạch Chỉ căn tư khá tốt, gia công bồi dưỡng tất có thể tổ thành một đạo đại quân cường hãn, Bồng Lai cũng sẽ có thêm một phần át chủ bài.

Nghĩ đến đây, trong mắt Đông Vương Công không khỏi lóe lên một tia sáng.

Tùy tức lại hỏi: "Phụ vương ngươi vì sao không gia nhập Yêu Tộc?" Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ tộc cam nguyện thần phục, vậy tại sao lại không thần phục Yêu Tộc?

Chương 52

Trước mắt, Đông Vương Công tuy chuẩn bị kiến lập thế lực, nhưng tuyệt sẽ không giống như Đông Vương Công nguyên bản kiến lập Tiên Đình thu nạp toàn những kẻ tầm thường, tâm tính không kiên định.

Muốn nhận được sự che chở, những người đó nhất định phải có tư cách được che chở. "Hồi bẩm ân nhân, từ khi Yêu Hoàng kiến lập Thiên Đình đến nay, Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ tộc ta liền bị chèn ép, tài nguyên vốn thuộc về Hồ tộc ta đa số đều bị Yêu Tộc đoạt đi.

Yêu Tộc càng làm càn, phụ vương ta càng để xúc, gần ngàn năm nay, Yêu Tộc cùng Hồ tộc ma sát không ngừng.

Mấy lần trước, Yêu Tộc sai người đến chiêu an, nhưng sau khi phụ vương mấy phen cự tuyệt, Yêu Tộc nhận mệnh Yêu Hoàng chuẩn bị tiêu diệt Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc chúng ta." Bạch Tố càng nói càng phẫn hận, đôi mắt đều trở nên đỏ hồng.

Nghe xong lời Bạch Tố, Đông Vương Công trầm tư giây lát, chậm rãi nói: "Được, chuyện này ta nhận lời." Nghe Đông Vương Công đáp ứng, trên mặt Bạch Tố lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười kia sấn thác gương mặt tuyệt mỹ, đẹp đến mức không gì sánh được.

Nàng lập tức kích động bái lạy, dập đầu ba cái: "Nô gia không có gì báo đáp, định đương chung thân phục thị lão gia, khắc thủ bản phận, không khinh ngôn, không tạo tác." "Ừm!" Đông Vương Công khẽ gật đầu.

Nghe lời Đông Vương Công, Bạch Tố mới chậm rãi đứng dậy.

Đông Vương Công phất tay áo, điểm điểm tinh quang lóe lên, thương thế trên tay Bạch Tố cũng liền khỏi hẳn. ...

Thanh Khâu Sơn. "Bạch Chỉ, Thiên Đế hạ chỉ, chỉ cần hôm nay quy thuận Yêu Tộc, Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ tộc liền có thể miễn họa diệt môn, nếu ngoan cố bất hóa, đừng trách huynh đệ hai người chúng ta!" Phi Liêm ngự lập trên thương khung, dùng ánh mắt nhìn con kiến hôi nhìn Hồ Đế, khinh thường nói. "Thần phục Yêu Tộc?

Ha ha ha..." Bạch Chỉ phát ra một trận cười lớn sảng khoái, tùy tức ánh mắt trở nên lăng liệt: "Hôm nay Yêu Tộc đại tư đồ sát nhi lang Hồ tộc ta, chỉ cần Hồ tộc ta còn một tia huyết mạch, vĩnh sinh vĩnh thế định cùng Yêu Tộc bất tử bất hưu!" "Ngu xuẩn mất khôn!" Phi Đản đồng tử hơi co lại, lạnh lùng nói, tiếp đó dưới tay hiện ra một mảng thanh quang, hai người trong nháy mắt lao về phía Bạch Chỉ.

Trận chiến trước đó, Bạch Chỉ một người chiến hai vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong Yêu Thánh, đã thân thụ trọng thương, nay đối mặt hai người công thế lại không có chút sức đề kháng nào.

Hồ Đế không khỏi nhắm mắt lại, trong lòng nhớ đến đứa con gái nhỏ. "Tố Nhi, chớ trách phụ vương!" Bạch Chỉ thầm nghĩ.

Nhưng Bồng Lai Tiên Đảo cách Thanh Khâu Sơn không biết bao nhiêu vạn dặm, dù Tố Nhi tìm được Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công cùng Hồ tộc không có nửa điểm giao tình, lại làm sao chịu không quản ngàn dặm xa xôi đến đây tương cứu.

Bất quá... chỉ cần Tố Nhi an toàn trốn thoát là tốt rồi, Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc chung quy vẫn lưu lại được một tia huyết mạch trên đời.

Cảm nhận sát ý của hai đại Yêu Thánh ngày càng gần, khóe miệng Bạch Chỉ không khỏi nhếch lên một nụ cười. "Phụ vương!" Tiện tại lúc này, trong thương khung bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát

lớn. "Tố Nhi?" Bạch Chỉ trong nháy mắt kinh hãi, đôi mắt uy nghiêm tràn đầy không cam lòng.

Chưa kịp nhìn Bạch Tố một cái, chỉ thấy hai Thánh kia đã bay đến trước mặt.

Oanh!

Thanh Khâu chấn động, thiên địa biến sắc.

Thân hình hai vị Yêu Thánh kia trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, trong miệng máu tươi cuồng phún...

Hống...

Một tiếng long khiếu vang vọng thiên địa, kinh động sinh linh Thanh Khâu run rẩy.

Bạch Chỉ lúc này mới phát giác mình không sao, mở mắt ra lại chỉ thấy Bạch Tố đã chạy đến.

Trên không trung, một vị bạch y đạo nhân, bên người bàn toàn hai con cự long hắc bạch. "Phụ vương!

Nữ nhi tìm được ân nhân rồi." Bạch Tố thấy thương thế Bạch Chỉ nặng như vậy, trên gò má trắng nõn chảy xuống hai hàng lệ trong. "Thật là vị kia?" Bạch Chỉ kinh ngạc nói. "Vâng, phụ vương." Nghe giọng Bạch Tố, Bạch Chỉ không khỏi lộ nụ cười hân hỉ, trong lòng kích động không thôi, lảo đảo đứng dậy bái: "Bạch Chỉ bái kiến ân công!" Đông Vương Công khẽ liếc Bạch Chỉ một cái, đạo bào vung lên, vô cùng thần thủy sái xuống, chỉ thấy cỏ cây sinh linh Thanh Khâu đều sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thương thế của Hồ Đế cũng liền khỏi quá nửa. "Ta nãi là Yêu Tộc Yêu Thánh, ngươi là người phương nào?" Phi Liêm ôm ngực, mặt lộ vẻ sợ hãi hỏi.

Hồng Hoang đại năng, người nào dám không nể mặt hai vị Thiên Đình kia, kẻ trước mắt này lại dám vô cớ xuất thủ, trong lòng Phi Liêm lập tức đầy kinh nghi. "Đông Vương Công!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Thanh âm không lớn nhưng lại vang vọng trong lòng mọi người. "Hít..." Phi Liêm không khỏi hít một hơi khí lạnh, tiếp đó mãnh nhiên khẽ động, hóa thành một con yêu thú hai cánh, xoay người bỏ chạy.

Ông...

Thiên địa gian truyền đến một tiếng ông minh hãi người.

Hàng vạn đại quân Yêu Tộc trong khoảnh khắc liền biến mất không thấy, ngay cả hai vị Yêu Thánh kia cũng chỉ lưu lại một mảng hoa quang lấp lánh.

Trước thực lực tuyệt đối, số vạn Yêu Tộc trong mắt Đông Vương Công cũng không khác gì kiến hôi.

Hòa...

Đại quân Yêu Tộc biến mất, Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ nhất tộc lập tức phát ra từng trận hoan hô vui sướng. "Chúng ta tạ ơn ân công, Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ tộc nguyện ý truy tùy ân công, cam làm ân công khu sử." Hồ Đế Bạch Chỉ quỳ rạp xuống đất, bái lạy Đông Vương Công. "Ừm!" Thanh âm nhàn nhạt của Đông Vương Công truyền đến. "Tạ ân công!" Hàng ngàn người Hồ tộc phát ra tiếng gầm từ tận đáy lòng.

Đông Vương Công nhẹ nhàng quét mắt nhìn mọi người, tiếp đó nói: "Thanh Khâu Sơn cách Bồng Lai ta khá xa, các ngươi có nguyện ý từ bỏ tộc địa, theo ta cư ngụ trên Đông Hải không?" Nghe Đông Vương Công nói, Bạch Chỉ hầu như không có chút do dự: "Cửu Vĩ Linh Hồ nhất tộc ta nguyện ý!" Truy tùy Đông Vương Công là lựa

chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất, lưu lại nơi này chờ đợi sẽ là đại quân Yêu Tộc đông hơn và những kẻ mạnh hơn. ...

Đông Hải.

Chương 53

Đông Vương Công chọn cho Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ nhất tộc một hòn đảo để cư ngụ, lại truyền xuống một số Đại La đạo pháp, trong ánh mắt cảm kích rơi nước mắt của mọi người, Đông Vương Công cùng Bạch Tố, Văn Đạo Nhân một hàng ba người rốt cuộc cũng trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhìn tiên cảnh Bồng Lai Tiên Đảo, hai người Bạch Tố không khỏi lộ ra vẻ chấn kinh.

Bồng Lai xuất thế, tự nhiên nghe nói chỗ thần kỳ của tiên đảo.

Nhưng nay vừa thấy lại chấn kinh không thôi, tiên đảo như thế này quả thật là chốn cực lạc mà thần tiên mới có thể sở hữu, hai người nghĩ đến việc từ nay cũng sẽ sống ở đây, trong lòng không khỏi một trận hoan hỉ.

Ông...

Bồng Lai quảng trường.

Thương khung hồng sa trận trận, tử hà mãn thiên.

Vừa mới bước vào, Đông Vương Công liền nghe thấy mấy tiếng cười đùa vui vẻ.

Nhìn Bồng Lai Tiên Đảo ô yên chướng khí, Đông Vương Công không khỏi nhíu mày, ngàn năm chưa về, tiên đảo ngược lại thành thiên hạ của mấy đứa nhóc rồi. "Phu quân!" Đang sinh hờn dỗi, chỉ nghe trong thương khung bỗng nhiên truyền đến một tiếng thiên lại chi âm, Tây Vương Mẫu thân mặc thất thải tiên nữ quần, từ các tiên Bồng Lai chậm rãi phiêu lạc, trên gò má trắng nõn không giấu được vẻ hân hỉ.

So với ngàn năm trước, trên người Tây Vương Mẫu dường như thêm một phần ôn nhu, thân thể mỹ diễm tỏa ra từng trận thanh hương.

Sau khi hạ xuống đất, nàng hoan hỉ lao về phía Đông Vương Công.

Tóc xanh tùy gió khẽ bay, thất thải tiên quần liên y trận trận, tựa như tiên nhân trong mộng cảnh, nhất thời khiến Đông Vương Công cũng không khỏi thất thần.

Bạch Tố và Văn Đạo Nhân càng há to miệng.

Diện dung như vậy quả nhiên chỉ có tiên cảnh mới có. "Sư tôn!" "Sư tôn!" "Sư tôn..." Nhìn động tác của Tây Vương Mẫu, các vị oa oa nhao nhao quay đầu lại, tiếp đó thần sắc trong nháy mắt trở nên cuồng hỉ, từng người điên cuồng lao về phía Đông Vương Công.

Trước đó Đông Vương Công còn có chút tức giận, giờ nghe từng tiếng sư tôn, sư tôn gọi, bực tức trong lòng sớm đã quăng lên chín tầng mây.

Nịch ái nhìn đám trẻ, trong lòng hắn cũng có một tia kinh ngạc.

Vốn tưởng mình không ở đây, đám trẻ này nhất định hoang phế tu hành, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện người nào cũng đều là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Đại đệ tử Tử Hà càng là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Tốc độ tu luyện bực này, dù là Đông Vương Công cũng có chút chấn kinh. "Di...

Sư tôn, hai người này là ai a?" Chanh Hạnh ngốc manh hỏi.

Ở Bồng Lai Tiên Đảo ngàn năm, thấy hai gương mặt mới, mọi người đều không khỏi hiếu kỳ. "Người này trông thật quái a." Xích Sa càng là vẻ mặt ngoan bì nhảy lên người Văn Đạo Nhân, không do dự

giật râu dài của hắn.

Văn Đạo Nhân đau điếng nhưng cũng không dám kêu thành tiếng, trong lòng càng kinh ngạc không thôi, thực tại không ngờ với tu vi Kim Tiên trung kỳ của hắn lại không nhìn ra tu vi của mấy đứa nhỏ này. "Thị nữ Bạch Tố, tham kiến nương nương." Bạch Tố uyển chuyển cười, khẽ khom người nói.

Tây Vương Mẫu lại kiều thận nhìn Đông Vương Công một cái, nhẹ nhàng kéo tay Bạch Tố, cười nói: "Bồng Lai Tiên Đảo không có nhiều lễ nghi như vậy, gọi tỷ tỷ là được." Hai người vừa hàn huyên vừa lộ vẻ vui mừng, nhìn rất hợp duyên.

Bồng Lai Tiên Đảo trừ mấy đứa nhỏ thì chỉ còn lại Đông Vương Công.

Mấy ngàn năm, bảo Tây Vương Mẫu trong lòng không tịch mịch là giả, nay gặp Bạch Tố, trên mặt đảo cũng hoan hỉ.

Bạch Tố bị Tây Vương Mẫu kéo đi, Văn Đạo Nhân ngược lại khổ sở.

Trừ Tử Hà ra, những người còn lại đều vây quanh Văn Đạo Nhân xem xét một trận.

Vô nại, Văn Đạo Nhân bị đau, chắp tay cáo lui với Đông Vương Công, hóa thành bản thể con muỗi rồi bay vọt ra ngoài. "Di..." Chanh Hạnh kinh dị một tiếng. "Là con muỗi sao?" Hoàng Thuần kinh ngạc kêu lên.

Tiếp đó, mấy đứa nhỏ trong nháy mắt lại kích động, từng người hóa thành một đạo lưu quang lao theo Văn Đạo Nhân.

Nhất thời, hồng sa mãn thiên, hỗn độn chi khí tứ xứ di mạn, từng đạo chanh quang bay lượn vụt qua...

Đêm.

Trong đêm tối nồng đậm, chỉ có Bồng Lai Tiên Đảo bảo quang lấp lánh, trên Đông Hải hiển đắc diệu nhãn biết bao.

Từng luồng thải quang bao quanh ánh lên trong các tiên Bồng Lai, ánh lên trên gò má Tây Vương Mẫu tựa như thủ bút của đan thanh diệu thủ, đêm Bồng Lai khiến người ta nảy sinh một loại quý động mạn diệu.

Thất thải tiên quần nhẹ nhàng rơi xuống đất, ánh lên hai thân ảnh giao nhau trên ngọc tháp.

Từng luồng Âm Dương Tạo Hóa bản nguyên chi khí dung hợp, giao hối trong hư không.

Câu lặc thành từng bức đồ án câu nhân tâm thần, cùng lúc đó, kiều âm uyển chuyển động lòng người bắt đầu khẽ hát... ...

Yêu Tộc Thiên Đình. "Xác định Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc đã đi Đông Hải?" Thái Nhất kinh dị hỏi. "Đích xác thưa Đông Hoàng!

Chúng ta duyên lộ tra xét, cuối cùng phát hiện tung tích Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc tại Đông Hải." Yêu Thánh Kế Mông sắc mặt bình tĩnh chắp tay nói. "Huynh trưởng?" Nghe xong lời Kế Mông, Thái Nhất thần sắc trở nên có chút phẫn nộ, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Đế Tuấn. "Việc này định là do Đông Vương Công làm, hôm nay chi bằng chúng ta thống suất yêu quân, chiếm lấy bảo địa Bồng Lai kia." Hai tôn Yêu Thánh là trụ cột thượng lưu của Yêu Tộc nay vẫn lạc như vậy, trong lòng Thái Nhất sớm đã phẫn nộ không thôi, giờ khắc này chỉ muốn tìm một chỗ tuyên tiết, đem lửa giận trong lòng phát tiết ra hết.

Đế Tuấn uy nghiêm nhìn về hướng Đông Hải, tựa như không nghe thấy lời Thái Nhất, thần sắc không hề dao động.

Giây lát. "Hy Hoàng, Hà Đồ Lạc Thư có sở ngộ gì không?" Đế

Tuấn đưa lưng về phía mọi người, thanh âm nhàn nhạt truyền đến. "Ừm!" Phục Hy nhẹ gật đầu, tiếp đó nói: "Hà Đồ Lạc Thư đích xác cùng ta tinh tinh tương tích, ngay gần đây ta đã ngộ được từ trong Hà Đồ Lạc Thư một môn trận pháp.

Chương 54

Danh viết Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" "Trận này uy lực thế nào?" Đế Tuấn bình tĩnh hỏi. "Tiểu thành chi thời hẳn có thể khốn trụ cường giả Chuẩn Thánh, bất quá ta cần một đoạn thời gian tham ngộ!" Trên mặt Phục Hy dương lên nụ cười tự tin. "Thật chứ?" Đế Tuấn mãnh nhiên quay đầu, trên gương mặt uy nghiêm lộ ra vẻ kinh ngạc. "Ừm!" Phục Hy nhẹ gật đầu. "Cực tốt!" Trên mặt Đế Tuấn dương lên một nụ cười lạnh.

Nếu đắc được trận này, Yêu Tộc không cần động dụng sức mạnh yêu quân cũng sẽ không sợ Đông Vương Công nữa.

Trận chiến Bất Chu Sơn khiến uy danh Đông Vương Công đại chấn, mỗi lần nghe tin tức liên quan đến Đông Vương Công, trong lòng Đế Tuấn đều sẽ bùng lên một tia lửa giận.

Chuyện Thanh Khâu Sơn lần này hắn sớm đã đoán ra là do Đông Vương Công làm.

Cả Hồng Hoang, kẻ dám đối địch với Yêu Tộc có được mấy người?

Hai tôn Yêu Thánh, Đế Tuấn thầm thề trong lòng, chung có một ngày nhất định sẽ bắt Đông Vương Công trả lại tất cả những gì nợ Yêu Tộc.

Hơi làm dịu đi tia kích động trong lòng, Đế Tuấn nhìn về phía Thái Nhất, khẽ nói: "Thái Nhất, việc này vạn lần không thể vội, hiện giờ mâu thuẫn Vu Yêu thăng cấp, tái chiến một trận cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này mạo nhiên xuất binh, Vu Tộc định sẽ thừa hư mà nhập, khi đó tâm huyết huynh đệ chúng ta há chẳng phải uổng phí." "Huynh

trưởng!" Thái Nhất có chút ủ rũ gọi Đế Tuấn. "Ta há lại không biết tình cảnh hiểm tuấn của Yêu Tộc lúc này, nhưng ta làm sao nhẫn nổi cục ác khí trong lòng." Đế Tuấn nhẹ nhàng vỗ vai Thái Nhất, nói: "Ta há lại không biết khổ sở trong lòng đệ, bất quá nếu muốn giết Đông Vương Công, cần một cái tiền đề." "Tiền đề?" Mắt Thái Nhất sáng lên hỏi. "Diệt Vu Tộc!" Đế Tuấn uy nghiêm nói. "Đông Vương Công được Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ, ta trác ma không rõ quan hệ giữa hắn và Đạo Tổ, giờ khắc này không thể động vào.

Nhưng nếu Vu Tộc nhất diệt, liền chỉ còn lại Đông Vương Công là cá nằm trên thớt, khi đó mặc hắn nhảy nhót cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Yêu Tộc ta." ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công tự nhiên không biết mưu tính của Yêu Tộc lúc này, vẫn đang thích ý ngắm nhìn tiên cảnh Bồng Lai.

Nhìn các đệ tử bên dưới hỗ tương hiển bãi thần thông, nguyên thần Đông Vương Công bỗng nhiên run lên một cái. "Hửm?" Đông Vương Công hơi nhíu mày, nguyên thần nội thị, trên gương mặt lạnh lùng bỗng hiện ra một nụ cười.

Tiếp đó, thân hình lóe lên.

Khắc tiếp theo đã ở trước mặt đám đệ tử. "Bái kiến sư tôn!" "Bái kiến sư tôn!"... "Ừm!" Đông Vương Công khẽ gật đầu với mọi người, tiếp đó nói: "Các con bái ta làm sư, ta lại chưa từng ban linh bảo, hiện giờ tu vi của các con đã không yếu, hôm nay ta liền đại khai cấm chế Bồng Lai, các con có thể tìm tiên thiên trận pháp, tùy ý chọn lựa linh bảo." Đông Vương Công vừa dứt lời, chúng đệ tử đều sắc mặt đại hỉ.

Linh bảo loại đồ vật này khả vị cực kỳ xa xỉ, hiện giờ ở thế giới Hồng Hoang, người có thể lấy ra mấy kiện linh bảo không tệ trừ ba ngàn khách Tử Tiêu ra thì rải rác không có mấy.

Bất quá đối với lão địa chủ Đông Vương Công mà nói, thứ không thiếu nhất chính là mấy món xa xỉ phẩm này.

Ở Bồng Lai Tiên Đảo, linh bảo lọt được vào pháp nhãn ít cũng có hơn ngàn kiện. "Đa tạ sư tôn." Chúng đệ tử tề thanh bái tạ.

Từng người hân hỉ không thôi, đang định rời đi lại bị Đông Vương Công gọi lại. "Trừ linh bảo ở Bồng Lai, vi sư ban thêm cho một vật." Lời vừa dứt, một sợi dây hồ lô thanh mang vạn trượng liền từ trong nguyên thần Đông Vương Công rút ra, chậm rãi rơi xuống trước mắt mọi người.

Trên dây hồ lô lúc này kết ra bảy chiếc lá linh diệp, giống hệt bảy trái hồ lô nguyên bản, cũng có bảy màu. "Di..." Tử Hà kinh dị kêu lên một tiếng.

Các đệ tử còn lại càng nhìn từng chiếc lá kia với vẻ mặt cuồng hỉ. "Đa tạ sư tôn!" Tử Hà bái tạ.

Nói xong liền tiến lên một bước, hái xuống chiếc Ất Tử Tinh Diệp đầu tiên.

Chỉ thấy chiếc lá vừa rơi vào tay Tử Hà, trong khoảnh khắc liền hóa thành một cây quạt tím tinh xảo dài hơn ba thước, ẩn ẩn trong đó có tiếng gió truyền ra. "Đa tạ sư tôn!" Lam Không bái tạ, tiến lên hái xuống chiếc Ất Lam Tinh Diệp thứ hai.

Vừa mới vào tay, chiếc lá trong nháy mắt hóa thành một con kỳ lân băng lam toàn thân, kỳ lân gầm nhẹ, cả không gian như đều chấn động. "Đa tạ sư tôn!" Thanh Thì bái tạ, tiến lên hái xuống Ất Thanh Tinh Diệp thứ ba.

Vừa vào tay, chiếc lá liền hóa thành một con kỳ lân xanh thẫm toàn thân, ngoại trừ màu sắc thì giống hệt con của Lam Không, lân đề khẽ đạp chấn ra từng đợt gợn sóng thời gian. "Đa tạ sư tôn!" Lục Hoằng

bái tạ, hái xuống Ất Lục Tinh Diệp thứ tư.

Vừa vào tay, chiếc lá liền hóa thành một cái như ý thúy lục, từng đạo khí hủ thực hãi người dũng hiện trong đó. "Đa tạ sư tôn!" Hoàng Thuần bái tạ, hái xuống Ất Hoàng Tinh Diệp thứ năm.

Vừa vào tay, chiếc lá hóa thành một chiếc chuông đồng huyền hoàng, khẽ lắc một cái lại khiến nguyên thần người ta run rẩy mạnh. "Đa tạ sư tôn!" Chanh Hạnh bái tạ, hái xuống Ất Chanh Tinh Diệp thứ sáu.

Vừa vào tay, chiếc lá hóa thành một bộ tiên quần vàng cam, mặc vào tựa như thương khung hiện quang, thiên địa che chở. "Tạ sư tôn!" Xích Sa tiến lên hái xuống Ất Xích Tinh Diệp thứ bảy.

Vừa vào tay, chiếc lá giống hệt chiếc của Tử Hà, hóa thành một cây quạt đỏ tinh xảo, trong quạt ẩn hiện trận trận chân hỏa.

Chiếc lá cuối cùng bị hái xuống, dây hồ lô vốn thanh mang đại thịnh trong nháy mắt trở nên ảm đạm vô quang.

Những rễ cây tràn đầy sinh cơ bỗng nhiên khô héo.

Dây hồ lô vì những đứa trẻ này mà hao hết một tia chân linh cuối cùng.

Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn chung quy thiếu đi một gốc, Đông Vương Công khẽ thở dài, lần nữa chôn dây hồ lô vào trong nguyên thần.

Đệ tử cáo từ Đông Vương Công, tiếp đó từng người hưng phấn mân mê linh vật vừa có được, lại đi Bồng Lai Tiên Đảo tìm kiếm.

Bồng Lai tiên các.

Chương 55

Đông Vương Công ngồi trong thời gian gia tốc, tay khẽ nâng một hạt linh hạch màu tím nhạt, từng trận khí tức hạo hãn, hối sáp từ trong linh hạch truyền ra, chính là hạt Thế Giới Chủng Tử lấy được từ vòng quay may mắn hôm nọ.

Từng tia thanh sắc tạo hóa quang mang từ tay Đông Vương Công lưu chuyển.

Chỉ thấy hạt Thế Giới Chủng Tử kia lại hoan vũ run rẩy.

Theo Tạo Hóa Chi Đạo trong tay Đông Vương Công ngày càng đậm đặc, khắc tiếp theo, cả hạt giống bỗng nhiên phát ra một tiếng ông minh, tiếp đó trong nháy mắt dung nhập vào nguyên thần Đông Vương Công.

Cảnh tượng trước mắt Đông Vương Công bỗng nhiên thay đổi.

Hắn đang ở trong một thế giới thập phần kỳ diệu.

Thế giới trước mắt không có cỏ cây, không có sơn hà, không có quang minh, không có tiên linh chi khí.

Đông Vương Công mở rộng thần thức, lại không dò thấy biên giới.

Là hỗn độn, cũng phi hỗn độn.

Trong thế giới này gần như chỉ có một màu đen kịt. "Đây là Đại Thiên Thế Giới sơ sinh sao?" Đông Vương Công đứng trong bóng tối, vẻ mặt kinh dị nhìn thế giới rộng lớn không biết bao nhiêu mà kể trước mắt.

Tay lật một cái, từng điểm tinh mang hiện ra trong tay, lại vung lên.

Vạn ngàn tiên linh thần thảo, kỳ hoa dị thạch rải xuống mảnh đất dưới chân, trong cả thế giới rốt cuộc cũng có một vệt quang thải.

Lúc này, Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười.

Bởi vì hắn chính thức cảm giác được trong nguyên thần tựa hồ có thêm một tia sức mạnh vi diệu, cỗ sức mạnh này cực kỳ vi nhược, yếu đến mức khiến người ta khó mà phát giác.

Nhưng Đông Vương Công cảm giác được, càng rõ ràng biết rằng tia năng lượng này chính là sức mạnh thế giới mà những tiên linh thần thảo kia mang lại.

Như vậy, lòng Đông Vương Công trong nháy mắt an định vài phần.

Phương thế giới này càng hoàn thiện, vậy sức mạnh thế giới mà hắn có thể mượn dùng sẽ càng bàng đại.

Trước mắt, Bồng Lai Tiên Đảo thứ không thiếu nhất chính là thần thảo, tiên dược có thể sản sinh tiên linh chi khí.

Đông Vương Công lại từ trong nguyên thần vốc một nắm, vung về phía cả thế giới.

Có thảo mộc tinh linh sản sinh linh khí, tự nhiên phải đảm bảo chúng sống sót trong một phương thế giới này, Đông Vương Công dứt khoát cũng không keo kiệt, đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng lấy được ở Bất Chu Sơn lần trước tán ra hết.

Dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng dựng dục những tiên vật này tự nhiên là cực tốt, thời gian cho phép mảnh đại địa thảo mộc này chung sẽ trưởng thành những linh căn chi vật.

Thứ Tức Nhưỡng này lại có thể tự động sinh trưởng, mấy vạn năm sau, Cửu Thiên Tức Nhưỡng ở nơi này sẽ lại nồng hậu hơn rất nhiều.

Hắn lại lấy một ít linh tuyền ngọc dịch tại Bồng Lai Tiên Đảo, hóa thành một cơn mưa linh dịch tưới xuống mặt đất.

Đông Vương Công lúc này không giống một vị đại năng tu hành chốn Hồng Hoang, mà càng giống một vị Sáng Thế Chủ đang thai nghén vạn vật.

Hắn không ngừng lấy ra những trân bảo quý giá, rải xuống mảnh đất này.

Hai loại đạo tắc Âm Dương và Tạo Hóa cũng được huy động dung nhập vào phương thiên địa này.

Tạo Hóa chi đạo, nãi là vận mệnh, là quy tắc.

Âm Dương chi đạo, là sự ẩn tàng lẫn nhau, cảm ứng và thay thế cho nhau.

Hai thứ này tuy không có hình tượng cố định, nhưng tùy Đạo mà biến hóa, đạo vận vô cùng, nơi nào cũng có.

Âm Dương đã định, hai thứ đã xuất, đương nhiên có thể tương hỗ tác dụng, vận hóa vạn vật.

Từng tia sức mạnh thế giới nhanh chóng tràn ngập trong Nguyên Thần của Đông Vương Công.

Tuy vẫn nhỏ bé khó có thể nhận ra, nhưng cũng đủ khiến hắn hưng phấn hồi lâu.

Phương thế giới này, chung quy sẽ có thể thai nghén ra sức mạnh có thể so sánh với Thánh Nhân, thậm chí là Hồng Hoang Thiên Đạo.

Vật phẩm ở Bồng Lai tuy cực kỳ trân quý, nhưng cho dù có chuyển cả hòn đảo vào trong phương thế giới này, đối với nó cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Sức mạnh thế giới tuy có thể thai nghén ra sức mạnh so sánh với

Thánh Nhân, nhưng tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều có thể đạt được.

Tích lũy sức mạnh nhất định phải trải qua quá trình đằng đẵng.

Trước mắt, khẩn yếu nhất vẫn là nâng cao thực lực bản thân.

Bách ức đại quân Yêu Tộc mang lại một loại áp lực vô hình, đã sống lại một đời, hắn nhất định sẽ không đi vào vết xe đổ của Đông Vương Công trong quỹ tích ban đầu.

Chuẩn Thánh, chính là ý niệm duy nhất của Đông Vương Công lúc này.

Chỉ có đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, mới có thể chạm tới tầng Đạo sâu hơn.

Hiện nay tu vi Nguyên Thần đã là Đại La hậu kỳ, tu vi nhục thân ở Đại La trung kỳ, mặc dù đủ sức nghiền ép chúng nhân, nhưng Đông Vương Công biết chút tu vi ấy còn xa mới đủ.

Tâm thần vừa động, chiếc bình ngọc thủy tinh đang tẩm bổ trong Nguyên Thần liền từ từ bay ra.

Nhìn khối Bàn Cổ huyết nhục tinh xảo trong suốt kia, trong lòng Đông Vương Công không khỏi sinh ra một tia rung động, cảm nhận nguồn năng lượng bàng bạc đó, hắn càng thêm khao khát. "Một khối Bàn Cổ huyết nhục này nhất định có thể giúp ta đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đi?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn liền gạt bỏ ý niệm này.

Sức mạnh đạo tắc xen lẫn trong Bàn Cổ huyết nhục tuyệt đối không phải thứ nhục thân hiện tại của hắn có thể chịu đựng.

Có khả năng, chỉ một tia tinh huyết chứa trong đó cũng sẽ khiến nhục thân hắn nổ tung.

Đông Vương Công chuyển ánh mắt nhìn về phía giọt Thần Ma tinh huyết kia.

Cơ hồ không chút do dự, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể điên cuồng vận chuyển.

Cùng lúc đó, một phần mười tinh huyết trong bình ngọc thủy tinh kia nháy mắt bay ra, trực tiếp chui vào thân thể Đông Vương Công. "Hống!" Cơn đau đớn ập đến bất ngờ khiến Đông Vương Công không kìm được phát ra một tiếng gầm nhẹ trầm thấp.

Giữa mỗi nhịp hô hấp, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể bắt đầu giao dung với cỗ năng lượng tinh huyết kia, thân thể Đông Vương Công bắt đầu không ngừng phát ra tiếng nổ lách tách.

Hiện nay, thực lực nhục thân của Đông Vương Công đã phi thường cường hãn, bất kể là khí huyết, độ dẻo dai hay tốc độ tái sinh đều có thể xưng là khủng bố.

Chương 56

Muốn nghiền nát thân thể hắn vốn đã vô cùng khó khăn, huyết nhục sau khi bị nghiền nát sẽ nhanh chóng lành lặn trùng sinh.

Cho nên, con đường Thể tu càng về sau càng khó khăn, bởi vì nhục thân càng mạnh, năng lượng cần thiết để tôi luyện lại càng khổng lồ. "Lại!" Đông Vương Công khẽ cắn răng, khóe miệng quát nhẹ một tiếng.

Cùng lúc đó, lại có thêm một phần mười tinh huyết từ trong bình ngọc bay ra, lần nữa chui vào cơ thể hắn.

Ông...

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Các bỗng nhiên run lên, không gian xung quanh tựa hồ đều bị cỗ khí tức bàng đại chấn cho rách toạc, những vết nứt không gian kinh người kia hồi lâu không thể khép lại.

Trong cơ thể Đông Vương Công lúc này như hồng thủy vỡ đê, năng lượng vô tận mang theo sự đau đớn, trong khoảnh khắc liền tàn phá khắp nhục thân hắn.

Nhục thân không ngừng bị nghiền nát, nhưng lại không ngừng tụ hợp trùng sinh.

Dưới cường độ ngưng luyện cao như vậy, mỗi một lần tái tạo, thân thể Đông Vương Công lại càng thêm ngưng thực hơn trước một phần.

Lấy thiên địa làm lò nung.

Giữa huyết nhục và huyết nhục, từng chút một bị nghiền nát, dưới sự tái tạo của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, những tạp chất sâu trong cơ thể lại được loại bỏ ra ngoài.

Toàn bộ quá trình cứ như một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ toàn diện vậy.

Chỉ nhìn qua cũng khiến người ta kinh hãi.

Ở hậu thế, loại cực hình lóc thịt róc xương cần dũng khí và nghị lực vô cùng lớn.

Nhưng trong mắt Đông Vương Công lúc này, đó chỉ là nỗi đau nhập môn khi bước lên con đường luyện thể.

Có người nói nỗi đau lớn nhất thế gian là khắc cốt ghi tâm, nhưng với Đông Vương Công, cái gọi là khắc cốt ghi tâm kia cũng chẳng bằng một phần vạn nỗi đau hiện tại.

Dù chỉ một giây, hắn cũng cảm giác tam hồn lục phách của mình sắp không chịu nổi mà sụp đổ hoàn toàn.

Loại thống khổ từ bản nguyên nhục thân này liên lụy tới cả tam hồn thất phách, dù có đi vào luân hồi e rằng cũng không thể xóa nhòa.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đang điên cuồng vận chuyển.

Mặc cho huyết nhục trọng tổ, nhưng ngay khắc sau, cối xay lớn kia lại tập kích, nghiền nát nó thêm một lần nữa.

Tạp chất trong cơ thể bị loại bỏ từng chút một, thứ còn lại chỉ là huyết nhục tinh mỹ thập phần.

Chu kỳ lặp lại, sinh sinh bất tức.

Tại Bồng Lai Tiên Các, tiên linh chi khí không ngừng gào thét dũng động.

Từng luồng linh khí tiên vụ hạo hãn hội tụ phía trên, điên cuồng cuộn trào, khung cảnh cực kỳ hùng vĩ.

Trong tiên khí dũng động kia, nương theo từng tia vết tích của Đạo, khi thì hiển hiện trong hư không, khi lại biến mất trong không

gian.

Bồng Lai Tiên Đảo hoàn toàn yên tĩnh.

Không ai dám lớn tiếng ồn ào, sợ quấy rầy Đông Vương Công tu hành.

Bảy tên đệ tử thân truyền kia cũng học theo sư phụ, hiếm khi thấy bế quan nghiêm túc.

Nhất thời, trên cả hòn đảo, tiên linh chi khí đều đang tàn phá bừa bãi.

Thời gian cứ thế trôi đi từng ngày, trong tinh không hạo hãn, Thái Dương tinh và Thái Âm tinh luân chuyển, ngày tháng thay đổi, xuân hạ giao hoán.

Năm mươi năm.

Một trăm năm.

Năm trăm năm...

Bên ngoài một năm, trong kết giới đã là mười năm.

Ông...

Một ngày nọ, Bồng Lai Tiên Các bỗng nhiên truyền ra một trận ong ong.

Nhưng linh khí đầy trời vẫn tiếp tục gào thét, trong phạm vi vạn dặm, bất kỳ kẻ nào cũng không dám tới gần.

Tại một góc Bồng Lai, Văn Đạo Nhân và Bạch Tố đang nhẹ nhàng thưởng thức thanh trà ngọc dịch, nhìn tiên khí hạo hãn cuộn trào trên đỉnh tiên các. "Văn Đạo Nhân, tu vi của lão gia rốt cuộc là cảnh giới nào vậy?" Bạch Tố nhìn Văn Đạo Nhân, có chút tò mò hỏi.

Ở Bồng Lai Tiên Các gần trăm năm, ngoài việc hầu hạ hai vị chủ

nhân, Bạch Tố thường ngày rất thích trò chuyện cùng Văn Đạo Nhân.

Nha đầu này tuy miệng không nói, nhưng trong lòng luôn nhớ kỹ ơn nghĩa Văn Đạo Nhân xin tha mạng cho mình ngày đó.

Văn Đạo Nhân cũng vui vẻ tự tại, có một mỹ nữ bồi tiếp uống trà trò chuyện cũng rất tiêu sái.

Ngồi đối diện Bạch Tố, Văn Đạo Nhân vì vừa đột phá Kim Tiên hậu kỳ nên khí tức quanh thân có chút không ổn định.

Khi nghe Bạch Tố hỏi, ánh mắt hắn lại nhìn về phía Bồng Lai Tiên Các, sau đó khẽ cười.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo chưa đến trăm năm đã có đột phá lớn như vậy, tâm tình con muỗi này phi thường tốt.

Đương nhiên, nếu bảy vị tiểu tổ tông kia không trêu chọc hắn nữa thì tâm tình sẽ càng tốt hơn.

Từng là hung thú Hồng Mông, không có ý thức, cả người như cái xác biết đi, một con rối gỗ.

Nhưng từ khi gặp Đông Vương Công, văn sinh của hắn đã thay đổi cực lớn.

Hiện nay còn đột phá Kim Tiên hậu kỳ, nếu ở nơi khác, không biết phải tu luyện bao nhiêu năm tháng.

Còn vị lão gia kia ư?

Chỉ việc ban cho một luồng Thần Ma tinh huyết cũng khiến con muỗi này cảm thấy vô cùng tự hào khi thân là hộ đảo hung thú của Bồng Lai. "Đại lão gia thần thông tạo hóa, tự nhiên không phải thứ chúng ta có thể phỏng đoán.

Bất quá...

Đại lão gia có thể vang danh lừng lẫy tại Hồng Hoang, lại khiến

hai vị Yêu Tộc kia kiêng kỵ như vậy, thực lực chắc chắn là đệ nhất nhân dưới trướng Đạo Tổ rồi." Văn Đạo Nhân mở miệng nói.

Chương 57

Trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo và tự hào, ẩn ẩn còn có vài phần đắc ý.

Nghe Văn Đạo Nhân nói vậy, Bạch Tố ngẩn người, tựa hồ có một đạo kinh lôi đánh xuống đầu, khiến não hải trống rỗng.

Trước kia chỉ biết phụ thân vô cùng ngưỡng mộ vị chủ nhân Bồng Lai này, lại không ngờ...

Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ tộc vậy mà bất tri bất giác đã trở thành thế lực dưới trướng đệ nhất đại năng, trong lòng Bạch Tố không khỏi sinh ra một trận tự hào.

Trên khuôn mặt tinh xảo kia nở nụ cười rạng rỡ.

Trong Bồng Lai Tiên Các, Đông Vương Công vẫn ngồi trên bồ đoàn, đạo bào trên người đã sớm bị năng lượng từ nhục thân thiêu rụi.

Thời gian không còn khái niệm.

Nhục thân được người ngoài xem là vô địch kia đã không biết bị ngưng luyện bao nhiêu lần. "Sắp rồi, sắp rồi!" Đông Vương Công cảm nhận cánh cửa cảnh giới sắp buông xuống, thầm nhủ trong lòng.

Cơ thể lúc này lại có chút run rẩy, khổ tu thời gian dài, dù là nhục thân hiện tại cũng có chút không chịu nổi.

Có thể kiên trì đến giờ phút này, tất cả đều dựa vào luồng nghị lực trong tim.

Càng đến những quan đầu thế này, tâm lý càng dễ buông lỏng, nhưng Đông Vương Công biết rõ, một khi buông lỏng thì mọi đau đớn trước đó đều uổng phí.

Khẽ cắn chặt răng, Đông Vương Công dồn hết tia khí lực cuối cùng trong cơ thể, một lần nữa điên cuồng điều chuyển Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Cơn đau thấu xương lại ập đến.

Năng lượng vô hình hạo hạo đãng đãng như hồng thủy vỡ đê, mãnh liệt lao về phía cánh cửa kia.

Ông...

Thiên địa gian truyền đến một tiếng ong ong, cùng lúc đó, một cỗ khí tức huyền chi hựu huyền bỗng nhiên từ Bồng Lai Tiên Các tản mát ra ngoài, trực tiếp cuốn về bốn phương tám hướng.

Cả thiên địa, cả hòn đảo trong nháy mắt đều bị khí tức huyền ảo bao trùm.

Trong khí tức huyền ảo đó, Bồng Lai Tiên Đảo lặng lẽ biến hóa.

Tiên thảo, thần dược sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cả Bồng Lai đón nhận một trận mưa ngọt sau cơn hạn hán kéo dài.

Từng tia cảm giác ôn nhuận, mỹ diệu tràn ngập trong cơ thể Đông Vương Công, nhẹ nhàng lại khiến người ta mê luyến, dù là Đông Vương Công cũng không nhịn được khẽ ngâm một tiếng.

Tiếp đó, đôi mắt hắn chợt mở ra, một đôi mắt thâm thúy dường như có thể nhìn thấu thiên địa.

Nhục thân Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Thành!!

Tại trong thời gian gia tốc khổ tu suốt mấy ngàn năm, tu vi Đông Vương Công rốt cuộc lại tiến thêm một bước.

Đông Vương Công cúi đầu, lẳng lặng nhìn nhục thân mình.

Cụ nhục thân này đã gần như hoàn mỹ, giữa da thịt thậm chí có thể cảm giác được từng tia đạo vận đang lưu chuyển.

Trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn, sinh linh có cả nhục thân lẫn Nguyên Thần đều đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ có duy nhất mình hắn. 【 Đinh!

Phát hiện Bạch Kim Đại Chuyển Bàn, mời Túc chủ tiến đến chuyển động 】 Đang thể hội cảm giác đầy lực lượng trong cơ thể, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng máy móc băng lãnh. "Hả?" Đông Vương Công trong lòng không khỏi vui vẻ.

Ngay sau đó, trong não hải hiện ra một tấm bản đồ rõ ràng, trên đó đánh dấu vị trí của Đại Chuyển Bàn. "Đông Hải?" Nhìn vị trí Đại Chuyển Bàn, Đông Vương Công có chút hân hoan thốt lên.

Từ khi hệ thống khai mở đến nay, đây là lần đầu tiên nó xuất hiện ở nơi gần như vậy.

Cũng không chần chừ, thân hình Đông Vương Công lóe lên, phi tốc lao về phía vị trí Đại Chuyển Bàn.

Một đường phong chi điện tật, chỉ mất vài ngày công phu, Đông Vương Công liền tới vùng biển có Đại Chuyển Bàn.

Cúi đầu ngưng vọng, chỉ thấy vùng biển này tiên linh chi khí thập phần nồng đậm, tuy không biến thái như Bồng Lai nhưng cũng đậm đặc hơn gấp chục lần so với vùng biển thường.

Trong thủy vực, linh vật nô đùa, từ trên người những sinh linh kia lờ mờ cảm nhận được từng tia linh khí đang từ từ bốc lên.

Đông Vương Công cười nhạt, nơi này đúng là một chỗ bảo địa.

Sinh linh sống ở đây thời gian hóa hình e rằng cũng nhanh hơn sinh linh bình thường.

Đùng...

Một tiếng vang nhỏ, Đông Vương Công hóa thành một đạo bạch quang, lao thẳng xuống nước. "Sẽ không phải là địa bàn của Long Tộc chứ?" Đông Vương Công có chút ác thú vị nghĩ.

Long Tộc cư ngụ tứ hải, là bá chủ trong biển.

Bồng Lai Đảo tuy nằm ở Đông Hải nhưng Đông Vương Công chưa từng có giao tập với Long Tộc.

Từ sau Long Hán đại kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc dần rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, hiện nay xác suất tìm tiên hỏi bảo và xác suất gặp được Tam Tộc cơ hồ tương đồng.

Có thể thấy, Long Tộc ở thế giới Hồng Hoang hiếm hoi đến mức nào.

Tộc địa Long Tộc lại có một phương Tiên Thiên đại trận từ thượng cổ lưu lại bảo hộ, dù là kẻ có tu vi cao cường cũng khó dùng thần thức tìm ra vị trí của họ.

Trong thế giới Hồng Hoang, nhục thân Vu Tộc là mạnh nhất, nhục thân Long Tộc xếp sát thứ hai.

Mấy ngàn vạn năm trước, Long Tộc tuy rút khỏi vũ đài, nhưng thân là bá chủ từng một thời, họ cũng thích tranh giành bảo vật tu hành với các linh tộc khác.

Nhưng bất đắc dĩ... không còn thực lực cường hãn thời thượng cổ, Long Tộc dù cướp được bảo vật cũng nhanh chóng bị kẻ tu vi cao cường khác đoạt đi.

Hơn nữa, nhục thân Long Tộc là do Tiên Thiên sở hóa, trên thân rồng toàn là trân bảo, cho nên rất nhiều linh tộc liên hợp lại, không chỉ đoạt cơ duyên của Long Tộc mà còn săn giết toàn bộ Long Tộc gặp phải.

Dần dà...

Chương 58

dưới đại thế đó, Long Tộc xuất hiện ngày càng ít.

Đông Vương Công một đường đi nhanh, sau khi xuống nước hầu như không hề dừng lại, lao thẳng xuống đáy biển vô biên, cảnh vật trong nước cũng không ngừng biến đổi.

Càng đi xuống càng cảm giác linh khí vùng thủy vực này sung túc, những sinh linh nhìn thấy cũng dần dần lớn hơn.

Từ tôm cá nhỏ bé ban đầu, hiện tại đã gặp phải một số hung thú đáy biển có linh thức nhưng chưa hóa hình.

Đông Vương Công phóng thích tu vi, những hung thú kia cũng có mắt nhìn, chưa kịp thấy rõ thân ảnh Đông Vương Công đã vội vàng độn đi mất. "Lưu bộ!" Trong vùng thủy vực vô tận đột nhiên truyền đến một thanh âm thương cổ thuần hậu.

Ngay cả Đông Vương Công cũng không phát hiện thanh âm này từ đâu truyền tới. "Phía trước là địa bàn Long Tộc ta, đạo hữu thỉnh quay về đi!" Thanh âm kia tiếp tục nói.

Giọng điệu không khách khí nhưng cũng không đến mức ngang ngược, giống như một lời 'cảnh cáo' có lễ phép! "Quả nhiên!

Biết vị trí Đại Chuyển Bàn sẽ không ở nơi tầm thường, chung quy vẫn đụng phải Long Tộc." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Kiếp trước thân là truyền nhân của rồng, hắn đối với Long Tộc có hảo cảm kỳ lạ.

Đối với sự bi thảm của Long Tộc cũng có chút đồng cảm, dù sao thời thượng cổ cũng là Trưởng của bách lân (loài có vảy) sấm sét vang dội, nay lạc mịch ẩn cư chỉ cầu người không phạm ta, hoàn cảnh

này...

Đồng cảm thì đồng cảm, nhưng Đại Chuyển Bàn đã mở ở đây, Đông Vương Công tự nhiên không có lý do từ bỏ. "Bần đạo vô tâm mạo phạm, chỉ là tâm có sở cảm, đến nơi này tìm kiếm một vật, phiền thỉnh đạo hữu nhường đường." Đông Vương Công khách khí nói. "Trong Long Tộc toàn là vật của Long Tộc ta, đạo hữu mời về cho!" Lời cảnh cáo trong thanh âm kia lúc này lại nặng thêm một phần.

Đông Vương Công khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: "Xem ra chỉ có thể ngạnh sấm thôi!" Nhìn dòng nước bình ổn trước mắt, Đông Vương Công từ từ nhắm hai mắt, bàn tay lật một cái, Tử Dương Kim Chuyên đã xuất hiện trong tay.

Từng tia pháp lực bành trướng bất ngờ dũng nhập vào Tử Dương Kim Chuyên.

Ông...

Một tiếng ong ong, Tử Dương Kim Chuyên nháy mắt thần quang đại chấn, chiếu sáng cả một vùng đáy biển. "Phá cho ta!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, đôi mắt lăng liệt bỗng nhiên mở ra, cao giọng ném Tử Dương Kim Chuyên về phía vùng biển linh khí nồng đậm kia.

Đại trận thủ môn của Long Tộc quả nhiên huyền ảo không thôi, có thể che giấu hoàn mỹ khí tức Long Tộc.

Nhưng dù vậy...

Đông Vương Công cũng đoán được vị trí Long Tộc ứng với nơi có tiên linh chi khí nồng đậm nhất. "Hống!" Tiếng rồng gầm chấn thiên, tựa hồ cả vùng biển đều muốn sụp đổ, vỡ vụn trong tiếng gầm này.

Cách Đông Vương Công mấy vạn mét, có một màn lam quang chợt lóe, bên trên kết đầy phù ấn.

Trong kết giới đó, có hai con Thượng Cổ Hắc Long thể hình khổng lồ đang lơ lửng.

Đôi long mâu to như cái đấu bắn ra sát ý ngập trời, tựa hồ tùy thời đều muốn lao ra xé xác Đông Vương Công.

Long Tộc đại trận là do cao thủ Long Tộc hậu thiên bố trí, không giống như ở Bồng Lai Tiên Đảo có lực công kích kinh người, chỉ là một phương ẩn tàng đại trận uy lực bình thường mà thôi.

Dưới một kích của Đông Vương Công, đại trận ầm ầm vỡ vụn.

Trong trận pháp vỡ vụn kia đang ẩn tàng khí tức của gần ngàn Long Tộc. "Đạo nhân, tìm chết!" Hai con Hắc Long phát ra tiếng gầm tê rống âm trầm, mãnh liệt lao về phía Đông Vương Công.

Như hai đạo lôi quang đen kịt tản ra uy lực kinh người.

Đông Vương Công hơi nheo mắt, tiếp đó thân thể chợt lóe, lao thẳng về phía hai đạo hắc quang kia.

Oanh!

Oanh!

Nương theo cơn sóng thần và lốc xoáy ngập trời, Đông Vương Công cùng hai con Hắc Long va vào nhau.

Chỉ thấy thân ảnh hai con Hắc Long bị Đông Vương Công liên tiếp đấm hai quyền, long thân khổng lồ như núi non sụp đổ, ầm một tiếng đập xuống đáy biển, tạo thành hai cái hố khổng lồ.

Nhất thời đá vụn bay loạn, bụi mù tứ tung.

Xuyên qua lớp bụi mù cuồn cuộn, hai con Hắc Long ngước nhìn đạo nhân tay không tấc sắt phía trên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Thân là Long Tộc, bọn hắn cực kỳ tự tin vào tu vi nhục thân của mình, giờ khắc này lại bị đạo nhân kia tùy tay vung hai quyền đánh ra

bộ dạng này, trong mắt hai con Hắc Long không khỏi hiện ra một tia sợ hãi.

Hống...

Cảm nhận được tộc địa bị xâm nhập, mấy trăm con cự long phát ra từng trận long khiếu ngập trời.

Chỉ lát sau, dưới sự dẫn dắt của một con Ngũ Trảo Kim Long, mấy trăm Long Tộc hạo hạo đãng đãng bay về phía Đông Vương Công.

Con Kim Long kia nhìn hai con Thái Ất Kim Tiên Hắc Long đập xuống đất, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. "Là người phương nào?" Kim Long hiển hóa ra một đạo nhân mặc hoàng bào có sừng rồng, lạnh lùng hỏi Đông Vương Công. "Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công!" Đông Vương Công đạm đạm đáp. "Đông...

Đông Vương Công??" Ông...

Con Kim Long như bị sét đánh, não hải trống rỗng.

Danh hối Đông Vương Công hắn sao lại không biết, cùng cư ngụ tại Đông Hải, Long Tộc mấy ngàn năm yên tĩnh cũng là nhờ ơn người này.

Nhưng mà... "Tổ tông này sao lại tới đây?" Kim Long thầm nghĩ.

Trong lòng không dám chút do dự, Kim Long vội vàng tiến lên chắp tay hành lễ: "Bần đạo Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, bái kiến đạo hữu, không biết đạo hữu tới Long Cung ta có việc gì?" Trận chiến Bồng Lai, uy danh Đông Vương Công đại hiển!

Chương 59

Thân là hàng xóm cũ của tôn đại năng này, Ngao Quảng tự biết Đông Vương Công lợi hại.

Mấy vạn năm nay những linh tộc đánh chủ ý lên Long Tộc vì sao không còn động tĩnh?

Chính là vì có vị này trấn ở Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Hải mới được ninh tĩnh mấy ngàn năm.

Hiện giờ nhìn vị mặt lạnh như tiền này, trong lòng Ngao Quảng không khỏi có chút phát run.

Nhìn Ngao Quảng trước mắt với thần tình pha chút khiếp nhược, trong lòng Đông Vương Công không khỏi có chút than thở.

Long Tộc chung quy đã xuống dốc rồi... "Bần đạo tâm có sở cảm, muốn tìm một vật tại địa bàn Long Tộc, thỉnh đạo hữu tạo thuận lợi cho." "Mời!" Ngao Quảng trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, cơ hồ không chút do dự nói.

Trong mắt hắn, chỉ cần vị này không gây phiền phức cho Long Tộc, thì dù có dọn sạch Long Cung để kết thiện duyên, Ngao Quảng cũng thập phần nguyện ý.

Một tiếng mời, mấy trăm cự long nhao nhao tránh ra thân thể khổng lồ, nhường cho Đông Vương Công một con đường lớn đi thẳng vào Long Cung.

Đông Vương Công không khỏi ngẩn người vì sự sảng khoái của Ngao Quảng, tiếp đó vung đạo bào, trong tay hiện ra hai quả linh quả, chỉ chỉ hai con Hắc Long kia, nói: "Vật này cho hai vị kia chữa thương đi." "Đa tạ đạo hữu!" Ngao Quảng vội vàng khom lưng bái tạ.

Có thể không xảy ra xung đột là tốt nhất, cũng đỡ đi một đại phiền toái.

Không chút do dự, Đông Vương Công liền đi thẳng vào sâu trong Long Cung.

Trong Long Cung bảo quang lấp lánh, nhưng Đông Vương Công nhìn qua lại không có một món nào lọt mắt.

Truyền văn Long Tộc thích vật phát sáng, nay gặp một lần quả nhiên là thật.

Ngao Quảng dọc đường luôn miệng cung duy, ra lệnh cho Long Tộc nhị lang lấy không ít trân bảo Long Tộc tặng cho Đông Vương Công.

Tư sắc một lát, Đông Vương Công nhận lấy, đối với tâm tư của lão Rồng hắn rất hiểu, một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong có thể bảo hộ Long Tộc bất diệt quả thực không dễ.

Dù sao cùng cư ngụ Đông Hải, đều là hàng xóm láng giềng, Đông Vương Công cũng không muốn đánh mặt lão Long Vương.

Mặc cho đám rồng kéo từng xe linh châu, mã não, bảo ngọc, tiên tinh đưa về Bồng Lai cả trăm xe.

Ngao Quảng cười tươi như hoa, nếu không phải thấy Đông Vương Công tìm đồ có vẻ cấp thiết, nhất định phải tặng thêm vài Long nữ cho hắn.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt lão Long dần dần đông cứng lại.

Đông Hải Long Cung tựa lưng vào một ngọn thạch nham chọc trời, dưới ngọn thạch nham đó là một chỗ thượng cổ bí cảnh do Long Vương lưu lại.

Để đề phòng hậu thế Long Tộc tâm tính không kiên định, thâu lấy linh bảo bên trong, Long Vương từng ngôn: Tứ Hải Long Tộc không được nhập nội.

Cho nên nơi này là thượng cổ cấm địa, ngay cả Đông Hải Long Vương chí cao vô thượng cũng chưa từng vào.

Cấm địa này tương truyền quan hệ tới khí vận vi nhược của Long Tộc, nên người Long Tộc đời đời kiếp kiếp phải trú thủ tại đây.

Trước mắt... phong ấn Long Tộc vẫn in hằn lao lao trên vách đá, bên trên đã tích một tầng bùn dày.

Hiển nhiên đã không biết bao nhiêu vạn năm chưa từng lung lay.

Cấm địa này nhằm vào Tứ Hải Long Tộc.

Long Tộc ngoại trừ sinh tồn trong tứ hải, còn có một bộ phận cực ít.

Bộ phận cực ít này là cường giả đi theo Long Vương chinh chiến thiên hạ thời thượng cổ.

Nhưng sau Long Hán đại kiếp, những cường giả này dần dần thân vẫn, tồn tại trên đời cực ít trong cực ít.

Những cường giả sống sót đó đa phần đều trọng thương trong trận chiến thượng cổ, dù còn sống cũng chỉ có thể tìm một bảo địa chữa thương, cho nên ngay cả người Long Tộc cũng không tìm được nơi bọn họ ở.

Nếu thật sự tìm được, Long Tộc cũng sẽ không xuống dốc như vậy.

Nhiên... ngoại trừ những người đó ra.

Có thể tiến vào cấm địa còn có chín vị.

Đây cũng là những người duy nhất theo Ngao Quảng biết có thể

vào ngoài các tiền bối thượng cổ.

Long Vương Cửu Tử!

Những người duy nhất sống sót từ chiến trường thượng cổ và mở ra phong ấn này...

Ngao Quảng nắm chặt một mảnh vải gấm trong tay, lau mồ hôi trên mặt rồng, ánh mắt hiện lên vẻ hoảng trương.

Vị chủ nhân Bồng Lai trước mắt này, bao nhiêu bảo vật Long Cung không chọn lại đi thẳng tới cấm địa Long Tộc, trong lòng Ngao Quảng không khỏi hiện ra một tia bất an.

Đông Vương Công khẽ nhíu mày, cũng biết chuyện cấm địa Long Tộc, nhưng...

Đại Chuyển Bàn xác xác thực thực mở ở bên trong.

Từ bỏ?

Không thể nào! "Đạo hữu!

Chỗ này ngay cả ta cũng không vào được, chi bằng đạo hữu đi xem Long Cung ta trước, xem có vật đạo hữu cần tìm hay không, như thế nào?" Ngao Quảng bày ra bộ mặt cung duy, thần sắc hoảng trương cẩn thận từng li từng tí hỏi. "Long Vương yên tâm, ta lần này đi vào sẽ không động đến vật của Long Tộc, tìm được đồ ta cần, ta tự sẽ ra!" Đông Vương Công nói giọng không dung cự tuyệt.

Chuyển bàn ngay trước mắt, dù là đạo trường của Hồng Quân cũng phải đi một chuyến, huống hồ chỉ là một cái bí cảnh Long Tộc?

Lời vừa dứt, chân hắn khẽ động, cả thân hình nháy mắt lao ra. "Đạo hữu, đạo hữu, dừng bước.

Chớ để lão Long khó xử a!" Ngao Quảng có chút cầu khẩn nói.

Đông Vương Công lại không để ý, thân thể đứng trên phong ấn

cao trăm trượng kia dò xét. "Long Vương lùi lại phía sau, lát nữa phong ấn mở ra, sợ có thể làm thương tổn người." Đông Vương Công vui vẻ nói.

Chương 60

Ngao Quảng nghe vậy, không kìm được lui lại vài bước, nhìn qua vừa nhát gan lại vừa cẩn thận.

Tiếp đó, phản ứng lại việc Đông Vương Công không giống đang nói đùa, nếp nhăn trên mặt lão già xô hết vào nhau. "Đạo hữu, không thể a đạo hữu.

Long Tộc cấm địa thực sự vào không được a!" Ngao Quảng lại nói.

Đông Vương Công không thèm để ý nữa, lui lại túc túc mấy chục dặm, trong tay vận ra vô biên pháp lực, trong tiếng kinh hô của lão Long Vương, một chưởng đánh thẳng vào phong ấn.

Oanh!

Bụi mù tứ tung, che lấp cả Long Cung.

Chỉ thấy ấn ký trạm lam kia bỗng nhiên lõm xuống, tảng đá cao trăm trượng lại từ từ bay lên.

Khóe miệng Đông Vương Công khẽ cười, bụi mù chưa tan đã một đầu lao vào.

Lão Long Vương khẽ vận pháp lực, hai tay nâng lên xua tan bụi mù xung quanh, nhưng khi mọi thứ trở nên rõ ràng thì Ngao Quảng hoảng loạn. "Minh...

Minh Chung." Cửa cấm địa phát ra một tiếng gào thét hoảng trương.

Trong Tứ Hải mỗi nơi có một chiếc đại chung, cái chuông này thần kỳ, nghe đồn là do Long Vương ban tặng.

Đại chung va chạm tuy không có nửa điểm tiếng động, nhưng dù là Long Tộc ở xa ngàn vạn dặm tại tứ hải cũng sẽ có sở cảm ứng.

Mấy trăm vạn năm nay, Tứ Hải Long Tộc chính là dựa vào cái chuông này mà hóa giải vô số nguy cơ.

Đông Hải Long Cung.

Ngao Quảng vẻ mặt lo lắng đi đi lại lại trong cung.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng hô lớn: "Đại ca tìm bọn ta có việc gì?" Lời vừa dứt, có ba đầu cự long xông vào, người nào cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nguyên lai ba người này chính là Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận.

Ngao Quảng không kịp rót rượu pha trà, vội vàng kéo mọi người ngồi xuống, kể lại sự việc hôm nay.

Tiếp đó, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi. "Đại ca...

Ta thấy nên báo chuyện này cho chín vị Thái tử đi!" Ngao Khâm nói. "Không...

Không được.

Nếu để chín vị Thái tử biết vị kia ở Bồng Lai tiến vào cấm địa, chúng ta sợ gánh tội không nổi.

Huống hồ, ta đã hứa với người ta, phàm là đồ của Long Tộc trong bí cảnh, tuyệt không tự ý động vào." Ngao Quảng nói. "Đại ca!

Hồ đồ a, ý nghĩa của việc tiến vào bí cảnh hiện tại ngươi chưa rõ sao?

Bí cảnh đều là vật của Long Tộc ta, sao có thể có vật khác?

Hơn nữa, vị kia cưỡng chế đi vào, chúng ta đâu thể ngăn được, chín vị Thái tử định nhiên sẽ không trách tội chúng ta.

Nhưng việc này nếu đại ca không báo cho Thái tử, lỡ như vị kia chọc thủng trời trong cấm địa, chúng ta mới thực sự gánh tội không nổi." Ngao Thuận nói.

Nghe đệ đệ một lời, thắng đọc sách mười năm.

Ngao Quảng liền tỉnh ngộ, không chút do dự vội quát bảo đám nhị lang đang đợi lệnh: "Mau đi Thắng Long Đảo, thỉnh Thái tử!!!" Long Tộc cấm địa.

Đông Vương Công lao đầu vào bí cảnh diêu vô biên tế, thần thức vừa tham dò liền có chút kinh ngạc.

Nguyên tưởng nơi này chỉ là một tiểu bí cảnh, nhưng vào rồi mới biết hoàn toàn không phải, dưới ngọn thạch nham kia vậy mà có một phương thiên địa rộng lớn như thế.

Trong phương thiên địa này mọc không ít tiên thảo linh dược, tuy không tính là hiếm lạ nhưng số lượng lại thập phần kinh người.

Trên thạch nham khổng lồ kia in những đồ đằng cổ lão và phù văn, từng luồng khí tức tối nghĩa tràn ngập cả không gian, chương hiển khí thế kiêu ngạo của Long Tộc thượng cổ.

Một đường đi nhanh mấy ngàn dặm.

Dần dần, trân bảo trong bí cảnh nhiều lên.

Nhưng... không có một kiện linh bảo nào lọt mắt, toàn là những loại linh châu lấp lánh phát sáng. "Xem ra Long Tộc thích sưu tập, chính là tập tục lưu truyền từ vị Tổ Long thượng cổ kia đi." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Lại đi thêm mấy trăm dặm.

Từng tòa gò núi lấp lánh bảo quang xuất hiện trong tầm mắt Đông Vương Công.

Khác với linh bảo, nhờ kinh nghiệm giám bảo nhiều năm, Đông Vương Công chỉ liếc qua liền nhìn ra sự bất phàm của những ngọn núi nhỏ này.

Trong đó tản mát ra tiên linh chi khí nồng đậm cùng từng luồng khí tức tang thương, đâu chỉ hạo đại để hình dung.

Đi lại gần xem xét.

Tê...

Đông Vương Công không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Từng tòa núi nhỏ cao mấy chục trượng lại chất đầy long châu lớn nhỏ.

Thái Ất Kim Tiên...

Đại La Kim Tiên...

Phía xa kia vậy mà còn có mấy viên long châu cấp bậc Chuẩn Thánh.

Chương 61

Người đời đều nói nội tình Long Tộc là nhất, lúc đầu Đông Vương Công tưởng chỉ là lời đồn, nhưng nay nhìn thấy...

Khủng bố như vậy!

Năng lượng trong đống long châu này, mặc dù đã trôi qua ngàn vạn năm, nhưng tạo ra vài tôn Đại La cường giả cũng không thành vấn đề.

Có những thứ này, Long Tộc sao lại rơi vào cục diện hiện tại? "Haizz!" Đông Vương Công không khỏi thở dài một tiếng.

Ngao Quảng đúng là giữ một núi vàng mà cũng không dám vào a.

Tuy những thứ này đối với Đông Vương Công cũng có lợi ích to lớn, nhưng khi vào hắn đã nói sẽ không động vào đồ vật của Long Tộc.

Cho nên, khẽ liếc qua một cái, Đông Vương Công liền tiếp tục chạy về phía trước.

Bí cảnh này như không có biên giới, bôn tập mấy tháng trời vẫn chưa thấy điểm cuối.

Nhưng... 【 Đinh!

Kiểm trắc Bạch Kim Đại Chuyển Bàn, mời Túc chủ chuyển động. 】 Cách đó trăm trượng trong thương khung, chiếc Bạch Kim Đại Chuyển Bàn đang lẳng lặng nằm đó.

Bạch quang tinh khiết tỏa ra khiến Đông Vương Công không khỏi cảm thán, đây là thứ bảo quang đẹp nhất.

Lần này tuy chuyển bàn mở ở Đông Hải nhưng cũng trải qua mấy phen trắc trở, làm trễ nải rất nhiều thời gian.

Hiện giờ nhìn thấy chuyển bàn ngay trước mắt, lòng Đông Vương Công liền kích động.

Cơ hồ không chút do dự, ngay khắc nhìn thấy chuyển bàn, Đông Vương Công liền lao tới với tốc độ nhanh nhất.

Trong chuyển bàn sương trắng mông lung, tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Đông Vương Công hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt đầy tiếu ý nhìn chiếc Đại Chuyển Bàn này, trong lòng khẽ quát: "Quay cho ta!!" Ông...

Một tiếng ong ong, bạch quang tinh khiết bắt đầu lay động, kim chỉ nam dài ngoẳng trong chuyển bàn quay tít.

Trái ba vòng...

Phải ba vòng...

Xuôi ba vòng...

Ngược ba vòng. 【 Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc Hồng Mông Năng Lượng 10000 điểm. 】 Ông...

Đông Vương Công lập tức ngẩn ra, tiếp đó bỗng nhiên cuồng hỉ.

Hồng Mông Năng Lượng.

Hắn còn nhớ rõ lợi ích mà thứ này mang lại, Thập Nhị Phẩm Tam Hoa - cấp bậc mà ngay cả Hồng Quân cũng không đạt tới, chính là do nó khai xuất.

Hiện giờ lại rút được lần nữa, Đông Vương Công suýt chút nữa kích động nhảy cẫng lên. "1000 điểm Hồng Mông Năng Lượng liền giúp ta đạt tới Đại La Kim Tiên, như kim một vạn điểm, không biết có thể giúp ta đạt tới cấp bậc nào!" Đông Vương Công trong lòng vui sướng nghĩ.

Ngay lập tức, trong tay hiện ra một mảnh huyền quang, ẩn ẩn có thời gian đạo vận lưu chuyển trong đó.

Lại vung lên một cái, kết giới Thời Gian Gia Tốc đã bố trí xong.

Sự kích động trong lòng khó diễn tả thành lời, Đông Vương Công có chút không đợi kịp về Bồng Lai tu luyện, liền lập tức ngồi xuống đả tọa.

Nương theo hải lượng Hồng Mông Năng Lượng dũng nhập Nguyên Thần, Nguyên Thần của Đông Vương Công nháy mắt hưng phấn lên.

Một tia dòng nước ấm ôn nhuận du tẩu tán loạn trong Nguyên Thần, sau đó điên cuồng tản ra.

Tròn một vạn điểm Hồng Mông Năng Lượng, năng lượng hạo hãn trong đó khiến Đông Vương Công cảm giác thân thể mình như muốn nổ tung.

Nguyên Thần đang khẽ run rẩy, nhìn qua trở nên phiếu miểu bất khả vân vân (mờ ảo khó lường).

Một tia thanh mang, huyền quang, hắc bạch chi khí oanh nhiễu trên thân thể Đông Vương Công, những đạo ngân hối sáp cổ lão lúc ẩn lúc hiện, trở nên càng phát ra thần bí.

Ông...

Một cỗ khí lãng đạo vận hạo hãn như một trận cuồng phong, từ xung quanh Đông Vương Công nháy mắt khuếch tán ra ngoài.

Khuôn mặt vốn hơi thống khổ của Đông Vương Công lại lộ ra một tia cười nhẹ.

Cảm giác bạo tạc bành trướng kia từ từ lui đi, thay vào đó là một trận cảm giác mỹ diệu như si như say, phiêu phiêu dục tiên.

Ôn!

Nhuận!

Không hổ là năng lượng thuần túy nhất, chuyển hóa thành pháp lực, phảng phất có thể tẩy rửa từng lỗ chân lông trong Nguyên Thần.

Nguyên Thần càng phát ra hưng phấn, giống như cá gặp nước, vui vẻ bơi lội.

Phảng phất rơi vào đại dương năng lượng, trong biển cả này, từng chút một ngưng đọng thành pháp lực ngập trời, không ngừng dũng nhập Nguyên Thần.

Tu vi Đông Vương Công như ngồi trên hỏa tiễn, vù vù vù tăng vọt.

Mấy ngàn năm khổ tu nhục thân cũng có tích lũy đối với tu vi Nguyên Thần, chẳng qua khi pháp lực tăng mạnh, Nguyên Thần cũng càng phát ra ngưng thực, thuần túy.

Nguyên Thần vốn trắng tinh khiết nay lại hiện ra một luồng tử sắc, tử sắc kia càng thêm huyền diệu, khó có thể nắm bắt.

Thời gian trong kết giới không còn khái niệm.

Đông Vương Công bàn tọa trong bí cảnh, tiên lâm chi khí xung quanh cuộn trào sôi sục.

Chương 62

Thắng Long Đảo.

Nằm cách Đông Hải Long Cung túc túc mấy ngàn vạn ức dặm.

Trong cung điện Thắng Long Đảo, giờ phút này có chín tôn thân ảnh khủng bố đang bế quan, khí tức quanh thân tuy cường đại nhưng lại có chút không ổn định.

Lúc này, lại bị một tiếng hô hoán quấy rầy.

Mọi người phẫn nộ nhìn tiểu long đang kinh hoảng kia, khi biết ý định của hắn, từng tia sát khí bạo ngược từ thân thể chín người tản ra, dọa con tiểu long đang quỳ bên dưới run rẩy toàn thân.

Khắc sau, chín người vậy mà tề tề nhìn về phía Đông Hải, những đôi mắt lăng liệt kia như có thể nhìn thấu hư không.

Tiếp đó...

Ông...

Tiên linh chi khí bạo minh một tiếng, chín người đã biến mất trong cung điện, mục tiêu chính là Đông Hải!

Đông Vương Công tự nhiên không biết giờ khắc này đang có chín tôn cường giả lao tới, hắn vẫn chìm đắm trong đại dương năng lượng bàng bạc kia.

Pháp lực không ngừng dâng lên, tu vi không ngừng tăng vọt.

Tốc độ dùng Hồng Mông Năng Lượng đơn thuần để nâng cao tu vi này không biết nhanh hơn bình thường tu luyện bao nhiêu lần.

Đạo ngân hư ảo cũng từ từ trở nên ngưng trọng.

Trên thân thể phiếu miểu không ngừng hiện ra từng cái đạo văn

hối sáp.

Nếu nơi này có người khác, nhất định sẽ kinh hãi không thôi, nếu có thể tế tế tham ngộ đạo vận trong đó, tất được lợi ích không nhỏ.

Ông...

Phảng phất như thiên lại động lòng người phát ra từ Nguyên Thần.

Tại sâu trong Nguyên Thần, dường như từng đạo bình chướng mơ hồ đang thổ băng ngói giải.

Nếu là người thường tu luyện lúc này định nhiên sẽ gặp phải bình cảnh, nhưng Đông Vương Công lúc này, dưới sự trợ giúp của Hồng Mông Năng Lượng lại hào không do dự xung kích về phía trước.

Tựa hồ tại đỉnh điểm Nguyên Thần, có một cánh cửa lớn bị phá hủy, từng cỗ năng lượng cổ lão, sinh sáp từ trong cánh cửa kia dũng hiện ra, trực tiếp chui vào Nguyên Thần.

Nguyên Thần Đông Vương Công điên cuồng lớn lên, tiếp đó lại biến thành ngưng thị.

Một lần lại một lần tẩy rửa, Nguyên Thần đã thuần túy vô cùng, nồng độ pháp lực ẩn tàng trong đó đã thập phần kinh người.

Năm mươi năm.

Bên ngoài năm mươi năm, trong kết giới lại là năm trăm năm.

Ông...

Một ngày nọ, Đông Vương Công đang tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt.

Trong đôi mắt kia, vô cùng đạo quang đang lấp lánh, hối sáp, cổ lão, khó có thể nắm bắt.

Khí tức huyền chi hựu huyền tràn ngập cả bí cảnh, nội liễm tâm thần, cảm nhận Nguyên Thần đạm tử sắc lúc này cùng vô biên pháp lực kia, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chính là tu vi Nguyên Thần lúc này.

Lần tu hành này, theo tu vi Nguyên Thần tăng lên, Đông Vương Công đối với Đạo cũng có tham ngộ sâu hơn.

Trong nội tâm, cánh cửa Đạo thuộc về hắn dường như đã mở ra.

Sau Đại La Kim Tiên đỉnh phong chính là cảnh giới Chuẩn Thánh cường đại, bước vào Chuẩn Thánh cảnh, việc lựa chọn một con đường chứng đạo thích hợp nhất là vô cùng quan trọng.

Nếu không phải là người đời sau, nhất định sẽ quy quy củ củ đi tới Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo pháp.

Nhưng từ ký ức hậu thế, Hồng Quân tại lần giảng thứ ba truyền xuống chứng đạo chi pháp là Trảm Thi chi đạo.

Trảm đi Thiện, trảm đi Ác, trảm đi Tự Ngã.

Nhưng từ khi Hồng Quân truyền xuống Trảm Thi chi đạo, ba ngàn khách nghe giảng trong Tử Tiêu Cung lại không có một ai dùng phương pháp này chứng đạo thành công.

Tuy cũng không rõ diệu dụng của Trảm Thi chi đạo của Hồng Quân, nhưng khi tham ngộ Đại Đạo chi pháp ngày càng sâu, trong lòng hắn càng thêm xác định Trảm Thi chi đạo của Hồng Quân là sai lầm, hoặc có lẽ tồn tại khiếm khuyết mà ngay cả Hồng Quân cũng không biết.

Hồng Hoang thế giới chưa bao giờ thiếu cường giả thiên phú trác tuyệt, cứ nhìn ba ngàn khách Tử Tiêu kia, kẻ nào chẳng là tồn tại thiên phú dị bẩm, căn cước thâm hậu?

Nhưng... vì sao khi tu luyện pháp trảm thi Hồng Quân truyền lại không có một ai có thể chứng đạo Hỗn Nguyên?

Không đủ thiên tài?

Căn cước không đủ?

Cơ duyên không đủ?

Hay vì bản nguyên chi lực của thế giới Hồng Hoang không hoàn chỉnh?

Không!

Tất cả đều không phải!!

Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ đại thần khai tịch, hết thảy đều do nhục thân Bàn Cổ đại thần hóa thành, luận bản nguyên không biết hoàn chỉnh hơn ba ngàn thế giới khác bao nhiêu lần.

Ba ngàn khách Tử Tiêu kia có thể từ ức vạn sinh linh mà nổi bật hơn cả, đứng ở đỉnh cao Hồng Hoang, nếu không phải thiên tài thì ai mới xứng gọi là thiên tài.

Cho nên, Đông Vương Công suy đoán vấn đề nằm ở đạo pháp Hồng Quân truyền xuống.

Ngay từ kiếp trước hắn đã có hoài nghi với loại Trảm Thi chi đạo này, nhưng khi tu được Đại Đạo chi pháp, trong lòng càng thêm xác định.

Thử hỏi sau khi trảm đi Thiện, Ác, Tự Ngã, còn lại cái gì là "Người"?

Một cái bì nang quang tiên lượng lệ?

Một con rối tu vi cao cường?

Không có thiện ác, không có bản ngã, dù thành vô thượng Hỗn

Nguyên chi cảnh thì có gì tốt?

Chương 63

Một kẻ ngay cả "Người" cũng không phải, thực lực cường hoành thì làm được gì?

Chính vì pháp trảm thi không hoàn thiện, cho nên từ sau khi Hồng Quân truyền pháp, không ai có thể Tam Thi hợp nhất chứng đắc Hỗn Nguyên, từ trong Thiên Đạo siêu thoát ra ngoài.

Người ta nói: Đại Đạo vô tư, Thiên Đạo hữu tư.

Thiên Đạo sẽ không cho phép có người giãy thoát khỏi sự trói buộc.

Hoặc có lẽ, ngay cả Hồng Quân lúc này cũng sẽ không cho phép.

Ví dụ như Hồ Lô Đằng - một trong thập đại tiên thiên linh căn, nếu không phải căn cước nghịch thiên, làm sao lại bị tổn thương chân linh khi hóa hình?

Từ sớm, Đông Vương Công đã có suy tính, chỉ là tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới bắt đầu chính thức xem xét pháp môn chứng đạo.

Những Thánh nhân hậu thế đều là Công Đức thành thánh!

Tuy Đông Vương Công lúc này chưa có công đức, nhưng dù có cũng sẽ không sử dụng.

Luân vi khôi lỗi của Thiên Đạo, đem tính mạng ký thác vào tay người khác, Đông Vương Công tuyệt đối không làm.

Trừ Công Đức thành thánh, còn hai loại chứng đạo chi pháp.

Một là Pháp Tắc chứng đạo, tức là lấy một trong ba ngàn đại đạo để chứng đắc Hỗn Nguyên chi vị.

Pháp Tắc chứng đạo dù là điều nào trong ba ngàn đại đạo cũng đều mạnh hơn những Thánh nhân kia.

Loại còn lại, chính là Dĩ Lực Chứng Đạo!

Tương truyền thế giới Hồng Hoang chỉ có Bàn Cổ đại thần làm được.

Loại phương thức này gian nan nhất nhưng cũng cường đại nhất.

Nếu không có được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, Đông Vương Công nhất định sẽ chọn Pháp Tắc chứng đạo.

Nhưng khi nghe hệ thống nói Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tu luyện tới cực hạn có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, Đông Vương Công làm sao cũng không phục chọn Pháp Tắc chứng đạo tương đối đơn giản hơn.

Dĩ Lực Chứng Đạo sẽ trở thành tồn tại giống như Bàn Cổ đại thần, thậm chí có lẽ vì duyên cớ công pháp Huyền Hoàng Bất Diệt Thể mà trở thành tồn tại siêu việt hơn cả Bàn Cổ.

Tư sắc hồi lâu, Đông Vương Công khẽ cười.

Chung quy sẽ có một ngày hắn ngật lập tại đỉnh điểm của ức vạn sinh linh.

Từ từ đứng dậy, nhìn bí cảnh Long Tộc thương cổ.

Bí cảnh lúc này linh bảo cũng nhiều hơn, tinh tinh điểm điểm tản mác khắp nơi, lộ ra từng vệt tiên hà bảo quang.

Tuy với kinh nghiệm tìm bảo lâu năm, Đông Vương Công đốc định sâu trong bí cảnh định có trọng bảo.

Nhưng trước đó đã hứa với Đông Hải Long Vương, Đông Vương Công cũng không muốn làm khó con rồng già kia.

Khẽ liếc nhìn chỗ sâu một cái, tiếp đó Đông Vương Công quay đầu.

Nhưng ngay lúc này...

Trong bí cảnh bỗng nhiên có chín đạo khí tức cường đại nhanh chóng lao về phía này, cảm nhận từng luồng khí tức kia, Đông Vương Công không khỏi ngẩn người.

Mấy đạo khí tức này, tùy tiện một đạo phóng ra Hồng Hoang cũng thuộc hàng đỉnh tiêm!

So với Tam Thanh cũng hoàn toàn nghiền ép! "Long Tộc từ khi nào lòi ra mấy tôn cường giả như vậy?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Chưa đợi nghĩ rõ, mấy đạo khí tức bàng đại đã nháy mắt tới gần.

Thần thức đại khai.

Khi nhìn thấy diện mạo người tới, Đông Vương Công không khỏi có chút kinh dị. "Long Vương...

Cửu Tử?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Tương truyền, tính rồng vốn dâm.

Ở thời thượng cổ, cường giả như Long Vương để không ngừng thỏa mãn dục vọng thân thể, thường tìm một số thiếu nữ Hồng Hoang để phát tiết.

Ngoài long nữ của Long Tộc, Long Vương sẽ dựa vào thực lực cường đại lược đoạt một số thiếu nữ linh tộc khác.

Những thiếu nữ này đến từ các tộc Hồng Hoang.

Huyết mạch của họ tham tạp bất thuần, sau khi giao hợp với Long Vương sinh ra long tử, tuy diên tục huyết mạch Long Vương nhưng ngoại hình lại hoàn toàn không giống rồng, càng giống một loại quái vật đầu rồng thân thú.

Long Vương chinh chiến nhiều năm, tử tự lại chỉ để lại chín người.

Chín người này chính là Long Vương Cửu Tử.

Tuy không di truyền ngoại hình Long Tộc, nhưng Long Vương Cửu Tử có huyết mạch chính thống của Long Vương, Long Vương tự nhiên thập phần yêu hộ.

Trước đó, Đông Vương Công vẫn tiềm thức cho rằng chín người này chắc chắn đã bị diệt sát trong trận chiến Long Hán thượng cổ.

Dù sao năm đó Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc thân trong đại kiếp, chỉ cần là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh thì không một ngoại lệ đều chết trong đại chiến.

Long Vương, Chúc Long, Phượng Tổ, Thủy Kỳ Lân càng phát hạ hoành nguyện trấn áp tứ cực mới bảo được tam tộc như ngày nay được diên tục.

Nhưng... khi trong lòng xác định chín người kia, Đông Vương Công không khỏi nhớ tới một truyền thuyết khác.

Truyền thuyết kể rằng trong trận chiến thượng cổ, tam tộc tử thương thảm trọng, chỉ còn lại một tia huyết mạch.

Long Phượng Kỳ Lân tam tổ cũng lúc này phiên nhiên tỉnh ngộ, lập lời thề nguyện lấy thân mình trấn tại tứ cực.

Nhưng Long Hán đại kiếp nãi là vô lượng lượng kiếp, Thiên Đạo căn bản không cho phép Tiên Thiên Tam Tộc có tu vi Chuẩn Thánh sống sót qua trận chiến thượng cổ.

Long Vương vì bảo vệ chín đứa con, đã tự tay gọt bỏ tu vi của bọn họ, mới khiến chín người sống sót.

Bất quá...

Chương 64

Cửu Tử tuy hạnh tồn vu thế, nhưng bất đắc dĩ phải bỏ chuyện Long Tộc mà lặn xuống chữa thương.

Cho nên, mấy ngàn vạn ức năm Long Vương Cửu Tử đều chưa từng xuất hiện, người đời Hồng Hoang đều tưởng họ đã chết.

Nhưng hôm nay...

Chín người lại lần nữa xuất hiện, điều này không nghi ngờ gì đã chứng minh truyền thuyết thứ hai là thật.

Long Tộc!

Chung quy vẫn là Trưởng của bách lân sấm sét thượng cổ.

Chín người này sẽ là nội tình lớn nhất của Long Tộc.

Đông Vương Công không khỏi nhớ tới câu tục ngữ hậu thế: Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Chín tôn Đại La, phóng mắt khắp Hồng Hoang, trừ Vu Tộc ra thì thế lực nào có thủ bút như vậy!

Đang nghĩ ngợi.

Ông...

Thiên địa bỗng nhiên ong ong một tiếng, trong thương khung nháy mắt xuất hiện chín đạo thân ảnh.

Hai tôn Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bảy tôn còn lại đều là cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ. "Chính là Đông Vương Công?" Kẻ cầm đầu nhàn nhạt liếc Đông Vương Công một cái, trong lời nói hời hợt khó che giấu nộ ý.

Đông Vương Công khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Thì sao?" "Kẻ

thiện sấm Long Tộc cấm địa, Chết!!" Oanh!

Lời vừa dứt, chín người nháy mắt phóng xuất một cỗ long uy ngập trời, ép cho tiên linh chi khí xung quanh không ngừng phát ra tiếng nổ.

Đông Vương Công khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh: "Tốt một cái Long Vương Cửu Tử, hôm nay liền lấy các ngươi thử xem tu vi!" "Vô tri tiểu nhi!" Phụ Hí (một trong chín con) hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, chín tôn cường giả bỗng nhiên lao tới, trong tay mỗi người đều ám vận vô biên pháp lực, từng luồng hủy diệt chi khí tràn ngập cả không gian.

Danh đầu Đông Vương Công bọn họ có nghe qua, nhưng... lại chẳng hề để vị chủ nhân Bồng Lai này vào mắt.

Trước mắt chúng nhân tề thượng, hoàn toàn không cho Đông Vương Công cơ hội sống sót.

Dù chỉ là một tia Nguyên Thần cũng tuyệt đối không có khả năng đào sinh.

Nhất thời, từng luồng khí lãng nóng rực kèm theo sát ý vô biên lao thẳng về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công khẽ mím môi, tiếp đó thụ dụng ám vận Tạo Hóa chi đạo, chỉ thấy bàn tay lật một cái, trong tay bỗng nhiên bắn ra vạn trượng hào quang.

Khắc sau, Tạo Hóa chi khí trong tay huyễn hóa thành chín tôn Kim Giáp Trích Tiên, giá ngự chư thiên tiên quang, trực tiếp nghênh đón chín người kia.

Sắc mặt Long Vương Cửu Tử bỗng nhiên biến đổi.

Hóa Khí Vi Tiên?

Thủ đoạn Chuẩn Thánh?

Mấy người trước kia đều là tu vi Chuẩn Thánh, đối với loại thần thông này một chút cũng không lạ lẫm, nhưng nay thấy Đông Vương Công đánh ra, trong lòng không khỏi có chút kinh hãi.

Kẻ này tu vi hoàn toàn nhìn không thấu, nếu thật là một tôn Chuẩn Thánh, đừng nói chín người bọn họ, dù cộng cả lực lượng Long Tộc cũng không phải đối thủ của Đông Vương Công.

Chuẩn Thánh!

Cảnh giới đó tuyệt không phải một đám Đại La có thể ngạnh hám.

Đông Vương Công nếu biết suy nghĩ trong lòng Cửu Tử lúc này, nhất định sẽ cười nở hoa!

Hóa Khí Vi Tiên?

Bất quá là một môn thần thông ỷ trượng vào Tiên Thiên Chí Dương Chi Khí và Tạo Hóa Chi Đạo đốn ngộ ra khi đột phá Đại La đỉnh phong mà thôi, so với thần thông Chuẩn Thánh vẫn có khác biệt cực lớn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chúng nhân nhìn thấy từng cái Kim Giáp Trích Tiên kia, liền nhao nhao hóa thành từng con cự đại bản thể long thú, từng kiện thượng cổ linh bảo gắt gao hộ trụ bọn họ.

Hai bên hung hăng va vào nhau.

Oanh!

Như trời sập, trong bí cảnh truyền đến tiếng nổ chấn thiên.

Từng cái Kim Giáp Trích Tiên khi chạm trán liền nháy mắt tự bạo,

uy lực bàng bạc mãnh liệt hất tung mấy tên long tử ra ngoài, từng kẻ máu tươi cuồng phun.

Trên người bọn họ lưu lại những vết thương chi chít nhìn thập phần kinh hãi.

Tuy Đông Vương Công chưa phải Chuẩn Thánh, nhưng uy lực thần thông lại không phải thứ Long Vương Cửu Tử hiện tại có thể ngạnh hám.

Từng con long thú lúc này chật vật không thôi.

Tuy vậy, trong thần sắc mấy người không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

Đông Vương Công tuyệt đối chưa phải Chuẩn Thánh!

Mấy người nhìn nhau một cái, từng kẻ phát ra tiếng long khiếu ngập trời, tiếp đó điên cuồng lao về phía Đông Vương Công.

Hủy diệt, bạo ngược, sát ý sung mãn trong cả không gian, nếu không phải Long Vương đã để lại phù văn đồ đằng ấn trong bí cảnh, e rằng cả bí cảnh này đã bị hủy hoại trong trận đại chiến tuyên cổ này rồi. "Ha ha!" Đông Vương Công bật ra một tiếng cười sảng khoái. "Khá lắm!" Dứt lời, thân thể chín thước của hắn bỗng nhiên điên cuồng trướng lớn, trong khoảnh khắc liền hóa thành hơn trăm trượng, tựa như một tôn cự nhân thượng cổ giáng lâm.

Hắn sải những bước chân hùng kiện, lao mạnh về phía chín đứa con của rồng (Cửu Tử).

Cùng lúc đó, bên cạnh tôn cự nhân, hai con cự long dài ngàn trượng gầm thét, một âm một dương, một đen một trắng.

Một con tản ra hàn ý băng lãnh, một con phát ra nhiệt lượng ngút trời.

Chúng gắt gao thủ hộ bên cạnh tôn cự nhân, tựa như hai cánh tay thô tráng, không ngừng lao về phía Long Vương Cửu Tử mà cắn xé, gào thét.

Chương 65

Nhục thân Đại La hậu kỳ, chính là đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang.

Khi đám Long Cửu Tử lao lên, suýt chút nữa đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Bất luận bọn chúng để lại vết thương nào trên cơ thể Đông Vương Công, vết thương đó liền khoảnh khắc phục nguyên.

Nhục thân như vậy... khủng bố như tư!

Oanh!

Không pha tạp bất kỳ chiêu thức hoa lệ nào, trên người tôn cự nhân kia, từng khối cơ bắp như muốn nổ tung.

Hai quyền giáng xuống, kẹp theo vô biên uy lực, trong nháy mắt liền khiến đầu lâu của Ly Vẫn, Bồ Lao lõm xuống hai cái hố to dọa người.

Tuy nhục thân Long tộc cường hãn, nhưng trước mặt Đông Vương Công lại trở nên quá mức yếu ớt.

Với tu vi nhục thân giờ phút này của Đông Vương Công, cho dù không dùng tới sức mạnh Nguyên Thần, cũng có thể ngạnh kháng cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Phi Chuẩn Thánh, Thánh Nhân bất khả địch!

Không có khả năng khôi phục nhục thân cường đại như Đông Vương Công, Ly Vẫn cùng Bồ Lao đau đớn đến nhe răng trợn mắt, không ngừng phát ra từng trận kêu rên thảm thiết.

Đây chính là chỗ khó chơi của Thể tu.

Khả năng khôi phục cường đại cùng sức chiến đấu bền bỉ, tuyệt không phải thứ mà tu sĩ Nguyên Thần tầm thường có thể đả thương.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao ban đầu ở Bất Chu Sơn, Đông Vương Công không muốn trêu chọc Thập Nhị Tổ Vu, mức độ khó chơi của bọn họ đủ để khiến người ta cảm thấy sợ hãi. "Hống!" Đám Cửu Tử hướng về phía Đông Vương Công phát ra một tiếng nộ hống ngút trời.

Trên gương mặt tôn cự nhân lại lộ ra một nụ cười đầy vẻ trêu tức.

Đương kim thế thượng, người có thể đấu nhục thân sảng khoái như vậy e là cũng chẳng có mấy ai.

Một cỗ chiến ý ngút trời từ trong cơ thể Đông Vương Công bùng phát ra, dấy lên một mảnh khói bụi cuồn cuộn!

Khắc sau, chín tôn long thú lại một lần nữa lao tới, long đề khẽ đạp, bí cảnh trong nháy mắt bị yên trần bao phủ.

Tiếng gào thét, long ngâm lại một lần nữa vang vọng.

Chín tôn long tử, không kẻ nào không phải là Chiến Thần thượng cổ từng sát phạt bao nhiêu cường giả.

Tuy Long Vương đã bị tước bỏ tu vi, nhưng ở cấp bậc Đại La, mấy người bọn họ xứng đáng là đỉnh tiêm trong đỉnh tiêm.

Chiến lực của họ đủ để xưng là đồng cảnh vô địch.

Đương nhiên... ngoại trừ dị số Đông Vương Công này!

Một thanh cổ kiếm thương mang lơ lửng sau lưng Đông Vương Công, hàn mang tản ra làm người ta kinh hãi tâm thần.

Trong tay hắn nắm chặt Tử Dương Kim Chuyên, tựa hồ có hào quang vô cùng bàng bạc tuôn ra.

Oanh!

Chiến đấu lại một lần nữa bắt đầu.

Đông Vương Công nắm chặt Tử Dương Kim Chuyên, dùng phương thức tư sát nguyên thủy nhất, một gạch liền đập lên đầu Tù Ngưu.

Khắc sau, con long thú cao hơn trăm trượng kia trong nháy mắt bị đập văng xuống.

Địa động sơn dao, sơn hà phá toái.

Hai con Âm Dương Cự Long trong nháy mắt lao về phía Tù Ngưu cắn xé, long trảo to lớn gắt gao ấn chặt đầu Tù Ngưu.

Oanh!

Lại một gạch nữa! "Đại ca!" Mắt thấy Đại La Kim Tiên đỉnh phong Tù Ngưu bị ấn trên mặt đất ma sát, chúng long tử kinh hô một tiếng, tiếp đó liền điên cuồng lao về phía Đông Vương Công.

Tám đầu long thú, tám phương hướng, gắt gao vây lấy Đông Vương Công!

Từng con long thú lộ ra hàm răng hung tàn tản ra vạn trượng hàn mang, lao mạnh tới cắn xé Đông Vương Công. "Cút ngay cho ta!" Đông Vương Công quát to một tiếng, Cảnh Dương Kiếm cao hơn trăm trượng trong tay vung mạnh về bốn phía.

Một cỗ kiếm khí bành trướng như muốn rạch phá bầu trời, trong nháy mắt đánh bay đám người kia ra ngoài.

Ông!

Thiên địa chấn động.

Chưa đợi đám người kia phản ứng, từ trên chín tầng trời, bỗng nhiên giáng xuống vô số tinh thần!

Mỗi một ngôi sao tựa như hùng sơn vạn trượng bát hoang, rơi thẳng xuống đầu bọn họ.

Các vị long tử cũng không cam lòng yếu thế, đỉnh đầu hiện ra một mảnh hào quang, từng chiếc long giác chọc thẳng lên trời, phun ra hồng thủy ngàn trượng mang theo sức mạnh tứ hải.

Tề tề hội tụ, dũng hiện ra một thế giới đáy biển trạm lam, ngăn cản vô số tinh thần trụy lạc. "Hống!" Tù Ngưu phát ra một tiếng tê hống ngút trời, tứ chi thô tráng lại một lần nữa đứng dậy.

Nhưng một giây sau...

Oanh.

Cự nhân giẫm mạnh, lại một lần nữa đạp thân thể Tù Ngưu xuống đất. "Phốc!" Một ngụm tinh huyết đỏ tươi từ miệng Tù Ngưu phun ra.

Chưa đợi hắn phản ứng, Tử Dương Kim Chuyên bỗng nhiên bùng phát hào quang vô cùng tận, chói lọi khiến người ta khó mà nhìn thẳng.

Kim chuyên vốn chỉ cỡ bàn tay, bỗng nhiên trướng lớn trăm trượng!

Chương 66

Tựa như tòa Thiên Đấu Tháp, bị Đông Vương Công nâng lên, sau đó hung hăng nện xuống đỉnh đầu Tù Ngưu.

Oanh.

Tựa hồ não tương đều muốn bị Đông Vương Công đánh văng ra, Tù Ngưu phát ra một trận kêu rên đau đớn.

Oanh...

Một cỗ năng lượng hủy diệt đột nhiên từ trong cơ thể Tù Ngưu tán phát.

Khí tức bàng bạc quanh thân hắn, vậy mà giờ phút này đang nhanh chóng tiêu tan. "Đại ca!" Đám người hô to một tiếng.

Ngay cả Đông Vương Công cũng hơi ngẩn ra.

Bởi vì giờ phút này, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của Tù Ngưu vậy mà trong nháy mắt rớt xuống Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Giống như chân linh bị tổn thương, khí tức Tù Ngưu trở nên cực kỳ bất ổn định.

Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Bị Long Vương tước đi tu vi Chuẩn Thánh, tu vi hiện tại của Tù Ngưu vốn dĩ không ổn định.

Nếu Đông Vương Công đoán không sai, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong này cũng là vừa mới đạt tới.

Nếu không, cũng sẽ không dễ dàng bị đánh rớt cảnh giới như vậy.

Hiện tại, ngược lại dễ làm hơn rồi.

Trước đó, hai tôn Đại La Kim Tiên đỉnh phong cộng thêm bảy tôn Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tuy Đông Vương Công chiếm thượng phong nhưng thủy chung khó lòng nghiền ép.

Nhưng hiện tại, chiến lực mạnh nhất đã tổn hại, đối với chiến lực của Cửu Tử, sẽ là suy yếu thành bội.

Đông Vương Công cười lạnh, một tay xách thân thể to lớn của Tù Ngưu, khắc sau, ném thẳng về phía đám người đang phá không lao tới.

Hống!

Long thú lại một lần nữa phát ngoan. "Đông Vương Công!

Ngã đẳng thế tất yếu khiến ngươi phải trả giá đắt!" Nhai Tệ nghiến răng nghiến lợi nói.

Dứt lời, trong cơ thể từng con long thú vậy mà có một cỗ hào quang ngũ sắc lượn lờ thăng đẳng, trong miệng từng con long thú đang thôn thổ chú ngữ cổ lão.

Oanh!

Thiên địa chấn động, sơn hà biến sắc.

Không gian trong bí cảnh nhanh chóng rung chuyển, vặn vẹo.

Hào quang ngũ sắc bàng bạc kia tựa như từng con cự long ngũ sắc, giao hội dung hợp trên thương khung.

Giống như bầu trời bị che lấp.

Âm lãnh, hủy diệt, một cỗ uy áp bàng bạc bao trùm lấy Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhíu mày, trong tay nắm chặt Cảnh Dương Kiếm, một cỗ chiến ý bàng bạc xung thiên.

Ông...

Thương khung ngàn trượng bỗng nhiên truyền đến một tiếng ong ong cực lớn.

Một cỗ khí lãng ngút trời trong nháy mắt càn quét cả bí cảnh, cùng lúc đó, một tòa tháp chín tầng ngũ sắc cao hơn vạn trượng nhanh chóng rơi xuống đầu Đông Vương Công.

Từng tia hủy diệt chi lực ám tàng trong đó.

Huyền!

Trọng!

Giống như ngày đó tại Bất Chu Sơn, dưới tòa tháp chín tầng ngũ sắc này tràn ngập một cỗ uy áp khủng bố.

Tựa như ngàn tòa sơn nhạc, nặng nề đè lên người Đông Vương Công.

Trong đôi mắt Long Vương Cửu Tử lộ ra một tia vui mừng.

Ngũ Hành Tháp!

Tương truyền, Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, định Địa Thủy Phong Hỏa tứ đại hỗn độn nguyên tố, khiến không gian ổn định.

Khi tứ đại hỗn độn nguyên tố giao dung diễn biến, diễn hóa thành Tiên thiên ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Trong quá trình này, tứ đại hỗn độn nguyên tố dung hợp cảm nhiễm, thai nghén ra Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba vị tiên thiên sinh linh.

Ngũ hành nguyên tố khi giao dung cũng thai nghén ra ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo: Ngũ Hành Tháp, Ngũ Hành Kích, Ngũ Hành Giản.

Ba kiện bảo vật này bị Long, Phượng, Kỳ Lân tam tổ đoạt được.

Long Vương lấy đi Ngũ Hành Tháp, Nguyên Phượng lấy Ngũ Hành Kích, Thủy Kỳ Lân lấy Ngũ Hành Giản.

Về sau, Ngũ Hành Tháp bị Long Vương dùng để trấn áp khí vận Long tộc, cáo giới hậu nhân không thể tự ý động vào.

Nếu tháp này hư hại, ảnh hưởng sẽ là toàn bộ Long tộc.

Đây cũng là nguyên nhân Long Vương ra lệnh hậu nhân không được tiến vào cấm địa Đông Hải.

Long Vương Cửu Tử cũng hiểu rõ tháp này vạn vạn không thể có tổn thất.

Nếu không phải hôm nay gặp Đông Vương Công, dù có đánh chết bọn họ cũng e rằng sẽ không lấy ra.

Tháp này tuy với tu vi của bọn họ không thể trấn áp hoàn toàn Đông Vương Công, nhưng làm suy yếu hai thành chiến lực của hắn thì hoàn toàn có thể.

Hai thành chiến lực, trong trận chiến giữa các cao thủ Đại La đỉnh tiêm, bị tước đi hai thành chiến lực, không nghi ngờ gì là chí mạng.

Long Vương Cửu Tử mắt lộ hung quang, từng cái long trảo vung lên, trong sát na, cả bí cảnh truyền đến từng trận tiếng rít khủng bố.

Chương 67

Chỉ thấy vạn thiên long châu đang tật trì trong bí cảnh, rung động.

Ông...

Tứ diện bát phương, sức mạnh vô cùng vô tận tập kích về phía Đông Vương Công.

Mỗi một viên long châu đều pha tạp ý chí của một vị Chiến Thần Long tộc thượng cổ, lại có Long tộc bản nguyên chi lực, uy lực trong đó không thua kém gì một kiện Tiên thiên linh bảo.

Mấy vạn long châu tựa như đã khóa chặt Đông Vương Công.

Cương phong, thần lôi, địa hỏa vô cùng uy năng, sung mãn trong cả không gian, tựa như một cái mạng nhện sở hữu mười phần uy lực, phi khoái bao trùm lấy Đông Vương Công.

Đây là đòn đánh mạnh nhất, cũng là đòn tự tin nhất của Cửu Tử.

Cùng lúc đó, đám người lại phun ra một ngụm tinh huyết, đại trận hủy diệt như mạng nhện kia lập tức thần quang đại chấn, uy lực lại tăng thêm vài phần.

Đông Vương Công mày nhíu chặt, ánh mắt lăng liệt tản ra hàn ý kinh người.

Trong thân thể trăm trượng kia, một cỗ đại đạo quy tắc nồng hậu đang ẩn hiện.

Đủ loại sức mạnh bàng bạc gắt gao hộ lấy Đông Vương Công.

Khắc sau... "Phá cho ta!!" Đông Vương Công phát ra một tiếng quát lạnh chấn thiên.

Một cỗ huyết khí hạo đại xông thẳng lên chín tầng trời, chấn động

cả Ngũ Hành Tháp đang lơ lửng trên đầu.

Khắc sau, hai chân Đông Vương Công hơi khụy xuống, tiếp đó, đỉnh lấy uy áp tựa ức quân sơn nhạc, mãnh nhiên nhảy lên, nhục thân chi năng tẫn hiển vô nghi.

Sát ý!

Sát ý ngút trời!

Khi đối mặt với uy hiếp như vậy, Đông Vương Công buông xuống vẻ trêu tức trong lòng.

Cảnh Dương Kiếm trong tay, từng đạo tiên hoa bảo quang lấp lóe, mỗi một đạo hàn mang tựa hồ đều có thể xuyên thủng hư không.

Cùng lúc đó, Âm Dương nhị khí huyễn hóa thành một Trích Tiên chân đạp hai rồng, hủy diệt chi khí lượn lờ quanh thân.

Oanh!

Âm Dương Trích Tiên kia lao mạnh về phía Ngũ Hành Tháp.

Khắc sau...

Oanh long long.

Một mảnh hỏa quang chợt hiện, Âm Dương Trích Tiên khoảnh khắc tự bạo, trong nháy mắt hất văng Ngũ Hành Bảo Tháp ra ngoài.

Cự nhân tránh thoát gông xiềng trói buộc, cự kiếm trong tay mang theo uy thế phệ diệt, đập mạnh về phía Cửu Tử.

Yên trần bay lên, đá vụn bắn tứ tung.

Một đòn này lay động cả bí cảnh, phù ấn mà Long Vương lưu lại không ngừng lấp lóe, dường như giây tiếp theo sẽ sụp đổ.

Trong lòng Cửu Tử đã thực sự đại kinh.

Đông Vương Công!

Hắn đã điên đảo nhận thức của bọn họ về cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Cho dù có tất cả cảm ngộ cấp bậc Chuẩn Thánh gia trì, giờ phút này, đối với chiến lực của Đông Vương Công trước mắt, bọn họ cũng sinh ra một nỗi sợ hãi.

Oanh!

Cự nhân rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Dưới chân các long tử, một trận huyền quang nhàn nhạt thăng đằng, ẩn ẩn có đạo văn hối sáp ẩn hiện, đạo ngân tứ ngược.

Ông...

Một mảnh huyền hoàng kết giới thăng đằng.

Thời Gian Lĩnh Vực.

Thời Gian Đại Đạo thần thông, sở hữu khả năng cấm cố thời gian, đảo ngược thời gian, thôn phệ thời gian.

Trong lãnh địa này, Đông Vương Công có thể chưởng khống sinh linh trong chốc lát, thời gian đảo lui, tu vi đảo lui, thời gian thôn phệ, cắn nuốt thời gian tu hành của sinh linh trong không gian này, từ đó ngắn ngủi thôn phệ tu vi của bọn họ.

Thời gian vi tôn, không gian vi vương, vận mệnh bất xuất, nhân quả vi hoàng!

Thời gian pháp tắc là chủng loại xếp hạng cực kỳ cao trong ba ngàn đại đạo, bản thân bản nguyên chi lực là tồn tại bất khả nghịch chuyển, cho nên dưới tình huống không tu luyện pháp tắc cao đoan tương ứng, ở cùng cảnh giới, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể tránh thoát dòng sông thời gian, thoát khỏi quy tắc thời gian.

Lãnh địa vừa mở, các vị long tử chỉ cảm thấy thân hình khựng lại,

di chuyển gian nan, tu vi càng điên cuồng đảo lui, một cỗ uy áp cổ lão thương tang giáng lâm, long tử không kìm được cúi thấp đầu rồng!

Khắc sau.

Đám người chỉ cảm thấy truyền đến một trận cảm giác nguy hiểm cực lớn, tựa như một thanh đao đang treo sau gáy, tùy thời sẽ rơi xuống.

Sợ hãi!

Nỗi sợ hãi vô tận sinh ra từ trong lòng bọn họ.

Đầu rồng kiêu ngạo kia lại chết cũng không thể ngẩng lên, tựa như bị một cỗ sức mạnh cường đại cưỡng ép ấn xuống, trên đỉnh đầu, cỗ sát ý bàng bạc kia dường như đang chờ đợi sự tuyên phán của tử thần. "Xuống cho ta!" Đông Vương Công quát to một tiếng.

Đồng thời trong tay bấm vạn đạo pháp quyết, đạo văn huyền diệu khó giải tựa như nam châm, trong nháy mắt hấp phụ lên trên Cảnh Dương Kiếm.

Oanh!

Thiên địa biến sắc, Cảnh Dương Kiếm mang theo vạn quân hủy diệt chi lực, chém mạnh về phía đám tội phạm đang quỳ bái trong kết giới thời gian.

Bất khả kháng cự!

Hoàn toàn bất khả kháng cự!

Chương 68

Long Vương Cửu Tử lần đầu tiên cảm nhận được sự vô lực như thế này.

Sợ hãi!

Mười phần sợ hãi!

Đại La Kim Tiên, Đông Vương Công cái tên Đại La Kim Tiên này, làm cho những kẻ từng là cường giả Chuẩn Thánh cảm thấy sợ hãi.

Trong bụi mù rợp trời, một trận thanh âm ầm ầm rơi xuống.

Cả thế giới phảng phất đều yên tĩnh lại.

Trên mặt đất, vô lực tán lạc một vài long châu vẫn còn kẹp theo lôi điện, địa hỏa chi năng, phát ra từng tia quang mang yếu ớt.

Trong bụi bặm, ẩn ẩn có thể nghe thấy chín tiếng thở dốc thô trọng.

Chín đạo sát ý ngút trời ban đầu giờ đã miểu vô tung tích.

Trên chín tầng trời, Đông Vương Công đã hóa thành thanh niên lãnh tuấn tóc dài bạch bào, đang vẻ mặt trêu tức nhìn tòa bảo tháp chín tầng trong tay.

Trong tháp, một cỗ Ngũ Hành Đạo Tắc nồng đậm đang chậm rãi lượn lờ. "Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Để uẩn của Long tộc thật làm người ta giật mình." Đông Vương Công cười nói.

Đồng thời ám vận đạo tắc chi lực, triệt để phong ấn Ngũ Hành Tháp.

Ông...

Trong lòng vạn thiên Long tộc bỗng nhiên hoảng hốt, chút khí vận yếu ớt của từng người trong Long tộc giờ phút này đang trôi đi.

Không còn vật này trấn áp, khí vận Long tộc sớm muộn cũng sẽ tiêu tán.

Long Vương Cửu Tử tự nhiên cảm nhận được khí vận Long tộc trôi đi, có chút sợ hãi nhìn Đông Vương Công trên chín tầng trời.

Nếu có thể, bọn họ sẽ không do dự lựa chọn tự bạo, kéo theo cái tên yêu nghiệt này cùng chết.

Nhưng hiện tại... lại ngay cả khí lực để đứng dậy cũng không còn.

Một kiếm trong Thời Gian Lĩnh Vực kia, gần như suýt chút nữa đánh tan cả Nguyên Thần bọn họ.

Đông Vương Công nhìn Long Vương Cửu Tử suy yếu không thôi đang nằm trên đất, trong thần sắc có một tia hờ hững.

Nếu là trước kia, Đông Vương Công nhất định sẽ niệm tình láng giềng Đông Hải mà thả bọn họ, nhưng hiện tại, dù cho mấy người này là để uẩn cuối cùng của Long tộc.

Dù cho bọn họ chết thì Long tộc sẽ hội tán, sẽ tiêu vong.

Nhưng từ khoảnh khắc bọn chúng ra tay, Long tộc liền không còn lý do để hắn dễ dàng buông tha nữa.

Hôm nay Đông Vương Công có thể kết tử thù với Long tộc, túng nhiên thả chín đại long tử, bọn chúng cũng không có khả năng tâm mang cảm kích, ngược lại sẽ mang lòng oán hận.

Cho nên, mâu thuẫn với Long tộc chỉ có hai phương thức xử lý.

Diệt Long tộc, hoặc là thu phục bọn họ!

Trải qua Long Hán đại kiếp, thực lực Long tộc viễn viễn không bằng xưa, nhưng chín đại long tử đều là cường giả Đại La Kim Tiên.

Phóng mắt nhìn thế giới Hồng Hoang hiện tại, chín đại long tử cũng có thể liệt vào hàng ngũ cường giả đỉnh tiêm.

Đối với Đông Vương Công người sắp sáng lập Tiên Đình mà nói, thu phục chín đại long tử hiển nhiên có lời hơn nhiều so với tiêu diệt bọn họ.

Dù sao tương lai phải đối mặt với một trong hai bá chủ Hồng Hoang là Yêu Tộc, nếu có thể thu chín đại long tử vào dưới trướng, tất nhiên sẽ tăng thêm một trợ lực lớn.

Chỉ là với ngạo khí của Long tộc, muốn thu phục cũng không dễ dàng, chỉ dùng vũ lực áp phục là không thông.

Bất quá Đông Vương Công cũng không phải hoàn toàn không có cách, vừa rồi khi phong ấn Ngũ Hành Tháp hắn không bỏ sót biến hóa trong ánh mắt chín đại long tử.

Đối với người khác, Ngũ Hành Tháp chỉ là một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo cường đại.

Nhưng đối với Long tộc, Ngũ Hành Tháp ngoại trừ là linh bảo, còn là chí bảo trấn áp khí vận Long tộc, được thế đại thủ hộ.

Nếu không, khi Đông Vương Công tiến vào bí cảnh, đám long tử này cũng sẽ không xúc động lao tới giết hắn như vậy.

Nếu từ điểm này ra tay, cũng không phải không có khả năng thu phục Long tộc.

Vừa nghĩ đến đây, Đông Vương Công trong lòng nhất động, hờ hững liếc nhìn chín đại long tử cách đó không xa, cười nhạt.

Nụ cười kia nhìn qua cực kỳ băng lãnh, không có bất kỳ sát ý nào, nhưng nhiệt độ trong không khí lại giảm xuống không biết bao nhiêu so với trước đó.

Đến mức chín đại long tử cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không kìm được rùng mình, khi nhìn lại Đông Vương Công, vẻ kinh sợ trong mắt càng thêm nồng đậm, tựa như đang nhìn một tôn sát thần bước ra từ địa ngục huyết hải.

Ngay lúc này, tôn sát thần tựa như dũng xuất từ địa ngục kia mở miệng. "Cho các ngươi hai lựa chọn!" "Thứ nhất, thần phục ta, khí vận Long tộc tương liên với Bồng Lai ta, Bồng Lai không diệt, Long tộc tất định thế đại xương thịnh." "Thứ hai, Long tộc diệt!" Lời nói hờ hững khiến trong lòng các vị long tử đều sinh ra một tia hàn ý, tựa như rơi vào hầm băng, từng thân thể to lớn vậy mà hơi run rẩy.

Bọn họ chút nào không nghi ngờ, Đông Vương Công giờ phút này có thể trong cái nhấc tay liền giết chết bọn họ.

Đồng vi Đại La chi cảnh, thực lực Đông Vương Công lại khủng bố hơn nhận thức của bọn họ về Đại La quá nhiều.

Hai lựa chọn, không nghi ngờ gì đều phải trả cái giá thảm trọng.

Thần phục?

Mấy vạn ức năm, thế giới Hồng Hoang xuất hiện bao nhiêu cường giả tu vi mạnh hơn Long tộc?

Gặp bao nhiêu tai nạn khủng bố?

Nhưng Long tộc nào từng thần phục?

Chính vì dòng máu trong cốt tủy Long tộc, cốt khí khắc sâu trong huyết dịch, Long tộc nãi kiệt ngạo bất tuần, không cam lòng khuất cư dưới trướng kẻ khác.

Nhưng hai lựa chọn này, họ nào có quyền lựa chọn?

Tại thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, tuân theo luật rừng này, cũng chỉ có cường giả mới xứng có quyền lựa chọn đi?

Chương 69

Thần phục?

Hay là Chết?

Một giả mất đi tôn nghiêm nhưng bảo toàn được Long tộc xương thịnh; hai giả, Long tộc sẽ triệt để biến mất trên cõi đời này, sự kéo dài của Long tộc mà Long Vương trấn áp tứ cực mới đổi lại được cũng sẽ triệt để không còn tồn tại.

Hai lựa chọn, mỗi một cái đều mang cái giá mà Cửu Tử không thể tiếp nhận.

Bí cảnh lại một lần nữa tĩnh lặng, các vị Cửu Tử đưa mắt nhìn nhau, trong thần sắc đều lộ ra một tia không cam lòng.

Đông Vương Công giờ phút này đang vẻ mặt trêu tức nhìn chín tôn Đại La, đối với loại thời điểm này, hắn có sự kiên nhẫn xuất kỳ.

Hắn thậm chí đã đoán được kết quả cuối cùng.

Ngũ Hành Tháp là chí bảo trấn áp khí vận Long tộc.

Khí vận không còn, Long tộc tiêu vong là chuyện sớm muộn, các vị long tử căn bản không dám lựa chọn.

Đó là thứ Long Vương trấn áp tứ cực mới đổi lại được, thân là con của Long Vương, bọn họ không dám chọn bừa.

Thần phục, mới là lựa chọn duy nhất của đám cường giả này, cũng chỉ có như vậy, Long tộc mới có thể tiếp tục tồn tại ở thế gian, ỷ trượng vào Đông Vương Công, từng bước lớn mạnh.

Hồi lâu.

Chín đại long tử nhìn nhau, trong lòng chung quy cũng đưa ra lựa

chọn gian nan kia.

Tiếp đó, Long Vương Cửu Tử dìu nhau chậm rãi bái xuống trước mặt Đông Vương Công, từng thân thể cường hãn tựa như hư thoát. "Thiên địa làm chứng, ngã Tù Ngưu, Nhai Tệ, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bí Hí, Bệ Ngạn, Phụ Hí, Ly Vẫn, nguyện ý mang theo Long tộc trên dưới, thần phục Tiên chủ, vĩnh sinh không phản!" Phảng phất nhận mệnh, cũng phảng phất đã nhìn thấu.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, căn bản không có lựa chọn nào khác, thần phục Đông Vương Công, tuyệt đối tốt hơn nhiều so với việc Long tộc phúc diệt.

Lời thề mà chúng long tử lập ra là Thiên đạo thệ ngôn, có tính ước thúc cực mạnh.

Thiên đạo thệ ngôn vừa thành, từ nay về sau Long tộc liền sẽ tận số thần phục Đông Vương Công, nếu có phản bội, không cần Đông Vương Công ra tay, Thiên đạo sẽ giáng xuống thiên phạt.

Loại hứa hẹn Thiên đạo thệ ngôn này, không đơn giản như người đời sau đối với trời xanh nói mồm.

Thiên phạt!

Đó là trừng phạt khủng bố nhất thế giới Hồng Hoang. "Ba!" Đông Vương Công khóe miệng hơi nhếch lên, trong lúc giơ tay nhấc chân linh khí hư phù, thân thể chín vị long tử liền không tự chủ được mà đứng lên.

Nhìn mấy người giờ phút này chật vật, Đông Vương Công lại vung đạo bào, một trận linh diệu tiên vũ liền tản về phía bọn họ.

Vết thương trên người mấy người kia trong nháy mắt liền phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không có nhục thân cường hãn như Đông Vương Công, muốn

khôi phục thương thế lại phiền toái hơn nhiều.

Một hành động này của Đông Vương Công liền giảm bớt cho bọn họ rất nhiều thời gian, tuy tổn thương Nguyên Thần chưa thể khôi phục, nhưng giờ phút này mấy người đã có thể hành động bình thường. "Đa tạ Tiên chủ!" Mấy người chắp tay bái tạ.

Đã thần phục Đông Vương Công, lại đối đầu tiếp tự nhiên cũng chẳng có kết quả tốt.

Cho nên, dù thân phận là con của Long Vương cao quý, giờ phút này cũng không thể không bỏ xuống khúc mắc trong lòng, cung kính với Đông Vương Công.

Đây chính là thế giới Hồng Hoang!

Chỉ cần thực lực đủ cường hoành, như vậy những người kia liền không thể không xưng tôn với ngươi.

Nhìn chín người trước mắt, trong lòng Đông Vương Công xác thực vui mừng.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên chính là sức mạnh đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang thế giới hiện nay.

Nếu lúc trước Hồng Quân giảng đạo, mấy người này mà đi, cũng nhất định là hạng kiêu ngạo trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung.

Thậm chí, chín tôn Đại La này có khả năng đoạt được một phương thánh nhân chi vị.

Chỉ bất quá Thiên đạo sử nhiên, nếu mấy người này thật sự đi, mới thật là dị số.

Yêu Tộc đại quân sớm muộn có một ngày sẽ giáng lâm, có mấy tôn Đại La này, sức mạnh của Đông Vương Công lại tráng đại thêm một phần.

Tiên Đình cũng đã có hình thức ban đầu.

Thân là Nam Tiên Chi Thủ do Thánh nhân thân phong, mặc kệ ba ngàn khách Tử Tiêu có phục hay không, Đông Vương Công tại phương thế giới Hồng Hoang này cũng có lực hiệu triệu cực mạnh.

Chỉ bất quá...

đối với loại thực lực đó, Đông Vương Công khinh thường mà thôi.

Trong quỹ tích trước kia, Đông Vương Công liền tổ kiến một cỗ thế lực yêu ma quỷ quái, nhưng khi Yêu Tộc đại quân hạo hãn giáng lâm, cỗ thế lực này lại có mấy phần sức đề kháng?

Tựa như cỏ đầu tường, sau khi Đông Vương Công vẫn lạc, phương thế lực này liền không do dự quy y Yêu Tộc.

Một đời này, thế lực mà Đông Vương Công muốn sáng tạo, không nhất định có bao nhiêu số lượng, nhưng nhất định phải có chất lượng, nhất định phải là từng người đều trung tâm với hắn. "Đi thôi!" Nhìn thương thế đám người đã khôi phục không ít, trên gương mặt lãnh tuấn của Đông Vương Công dương lên một nụ cười, nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, một đám cường giả hóa thành từng ngôi sao băng, lao nhanh ra ngoài bí cảnh. ...

Đông Hải Long Cung.

Ngao Quảng cùng đám người vẻ mặt cung kính đứng tại cửa bí cảnh, chờ đợi nghênh tiếp chín tôn Thái tử.

Trước đó, khi các Long tử biết Đông Vương Công tiến vào bí cảnh, liền không nói hai lời mắng Tứ Hải Long Vương một trận.

Cảm nhận được nộ ý của Thái tử, đám người Ngao Quảng thậm chí còn hoảng sợ.

Hiện nay cũng chỉ đành dùng lễ số Long tộc để bình ổn lửa giận trong lòng các đại long tử.

Nhưng khi nhìn thấy Đông Vương Công cùng một đám long tử xuất hiện, trong đầu mấy lão Long Vương lập tức trống rỗng, tựa như bị sét đánh, vẻ mặt đầy kinh nghi.

Chưa đợi Tứ Hải Long Vương phản ứng, thanh âm đôn hậu của Tù Ngưu liền vang vọng.

Chương 70

"Hôm nay, Long tộc ta cam bái Tiên chủ vi tôn, mặc cho Tiên chủ sai bảo!" "Nguyện chịu Tiên chủ sai bảo!" Một đám long tử nhao nhao bái nói.

Tứ Hải Long Vương trong nháy mắt há to miệng, trên từng gương mặt già nua tràn đầy chấn kinh.

Tựa hồ không dám tin vào tai mắt mình, Tứ Hải Long Vương cùng tứ hải long tộc vậy mà ngẩn người đứng tại chỗ.

Cả Long cung trong nháy mắt tĩnh lặng! "Nguyện chịu Tiên chủ sai bảo!" Ngao Quảng không hổ là người đứng đầu tứ hải long tộc, rất nhanh liền phản ứng lại, mãnh nhiên bái xuống trước mặt Đông Vương Công.

Các Long Vương còn lại nào có không hiểu, ngay cả Long Vương Cửu Tử đều bái hạ, bọn họ nào dám nói nhiều.

Từng người trong hoảng loạn vội vàng bái xuống, cùng mấy vạn long tộc tề đạo: "Nguyện chịu Tiên chủ sai bảo!" Một tiếng thần phục chấn thiên vang vọng trong Long cung.

Đông Vương Công khẽ liếc nhìn mọi người, chậm rãi nói: "Hôm nay, Đông Hải bí cảnh đại khai, các ngươi vào trong đó tìm kiếm cơ duyên, hảo sinh tu luyện!" "Bí cảnh đại khai?" Phảng phất lại một lần nữa nghe lầm, Ngao Quảng vẻ mặt không dám tin nhìn Đông Vương Công.

Lại thấy chín vị long tử đều không nói gì, mới phản ứng lại.

Liên mang bái tạ: "Đa tạ Tiên chủ!" Trong bí cảnh có rất nhiều long châu tiên thảo, đối với Long tộc là cơ duyên to lớn, thực lực

Long tộc cũng sẽ tiến thêm một bước được đề thăng.

Long Vương thiết lập bí cảnh thành cấm địa là vì nguyên do Ngũ Hành Tháp.

Hiện nay Ngũ Hành Tháp đã quy về Đông Vương Công sở hữu, Đông Vương Công tự nhiên không cần lo lắng khí vận Long tộc trôi đi.

Nhiều long châu như vậy, đối với Long tộc, thực lực sẽ tăng trưởng gấp bội, Đông Vương Công đối đãi với thế lực của mình tự nhiên sẽ không keo kiệt.

Dù sao bọn họ đề thăng cũng là hắn được đề thăng. "Đi thôi!

Các ngươi theo ta về Bồng Lai." Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Đám Cửu Tử lập tức ngẩn ra, cái tên Bồng Lai này, bọn họ nào từng chưa nghe.

Nhưng từ khoảnh khắc quyết định thần phục Đông Vương Công, bọn họ lại không dám xa vọng đối với Bồng Lai.

Hiện nay nghe Đông Vương Công nói như vậy, chúng long tử không khỏi trong lòng cảm kích, vội vàng bái tạ: "Tạ Tiên chủ!" Bồng Lai Tiên Đảo.

Đó là phương thần đảo có tiên linh chi khí nồng đậm nhất thế giới.

Tiên thảo, thần dược tu hành trên đảo nhiều vô kể, ở nơi đó, tu vi long tử sẽ đề thăng nhanh hơn nơi khác không biết bao nhiêu.

Về Bồng Lai.

Đông Vương Công an bài cho chín đại long tử một tòa cung điện, đánh xuống một đạo thời gian gia tốc.

Tiếp đó, một đoàn người liền luận đạo.

Luận đạo, thực chất là Đông Vương Công vì kiểm nghiệm cảm ngộ của bọn họ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng khi giao đàm, Đông Vương Công không khỏi nhíu mày.

Vốn dĩ suy đoán tu vi Tù Ngưu sở dĩ bị đánh rớt là vì trước đó tu vi bị tổn hại, lại vừa mới tu đắc Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng khi nghe xong cảm ngộ của mấy người bọn họ, trong lòng hắn mới hiểu rõ.

Từ sau khi bị Long Vương tước đi tu vi, tu vi mấy người này vẫn luôn không ổn, bản nguyên lại tao ngộ tổn thương.

Trong lúc dưỡng thương, mấy người vẫn luôn bức thiết đề thăng tu vi.

Phương thức đề thăng tu vi, ngoại trừ tích lũy tuế nguyệt, bọn họ mượn nhờ ngoại lực quả thực quá nhiều.

Công đức, kim đan, Long tộc thánh dược...

Đủ loại linh vật.

Tuy nhiên những thứ này giúp bọn họ đề thăng cảnh giới Đại La, nhưng căn cơ bị tổn hại, linh vật đề thăng lại pha tạp không đồng đều, cho nên dẫn đến tu vi của bọn họ thập phần bất ổn định.

Đông Vương Công nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp đó, liền bắt đầu giảng giải cho bọn họ cảm ngộ của mình tại thời kỳ Đại La Kim Tiên.

Tam hoa thập nhị phẩm, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, vô luận người khác có tin hay không, cảm ngộ của Đông Vương Công đối với cảnh giới Đại La Kim Tiên, phóng mắt nhìn hồng hoang thế giới e rằng cũng chỉ đứng sau Đạo Tổ Hồng Quân đã thành thánh kia.

Có thể nói, đại la đạo pháp mà Đông Vương Công giảng lần này, mạnh hơn nhiều so với ba ngàn khách Tử Tiêu kia!

Những thứ hắn giảng càng thêm thông tục dễ hiểu.

Đại đạo phạm âm vừa nổi lên, từng long tử liền trong nháy mắt mao tắc đốn khai, một cỗ vui mừng khó ức chế dâng lên trên mặt mấy người.

Giảng đạo như vậy, Đông Vương Công thế mà giảng cho bọn họ suốt năm trăm năm. "Đa tạ Tiên chủ!" Tù Ngưu cùng mọi người đồng thanh bái tạ.

Trong năm trăm năm, toàn bộ đều đắm chìm trong đại đạo phạm âm, mỗi một người đều có cảm ngộ to lớn, hiện nay khúc mắc trong lòng đối với Đông Vương Công đã hoàn toàn biến mất.

Còn lại chỉ có cảm kích.

Đạo pháp Đông Vương Công giảng là cảm ngộ của hắn cùng đại đạo chi pháp, tự nhiên cao đoan hơn, huyền diệu hơn so với lý giải về đạo của bọn họ trước kia.

Giao đại cho mấy người hảo sinh tu luyện, Đông Vương Công liền rời đi.

Nhìn Bồng Lai Tiên Đảo vẫn y nguyên như trước khi rời đi, trong mắt Đông Vương Công thoáng qua một tia kích động.

Mỗi lần trở về, tình cảm đối với đảo Bồng Lai liền sâu thêm một phần.

Tựa như kiếp trước, cảm giác của phàm nhân đối với "Nhà".

Khẽ ngửi mùi hoa hương độc hữu của đảo Bồng Lai, trong thoáng chốc, Đông Vương Công ngay cả tâm thần cũng có chút thất thủ. "Sưu!" Không kịp đề phòng, một đạo thân ảnh kiều tiểu màu vàng cam đột nhiên lao ra, trực tiếp nhào vào lòng Đông Vương Công. "Oa!

Sư tôn rốt cục đã về." Đồng âm non nớt vang lên trong lòng Đông

Vương Công, lại hưng phấn đến mức quên cả lễ số.

Là người đời sau, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không quái tội.

Cúi đầu nhìn xuống, Chanh Hạnh đang vẻ mặt vui mừng nhìn hắn, thân mặc một bộ cung váy vàng cam, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác không giấu được vẻ ngốc manh.

Chương 71

"Chanh Hạnh, còn không mau xuống." Chưa đợi Đông Vương Công nói, Tử Hà liền sủng nịch a xích Chanh Hạnh.

Thân là đại tỷ, tự nhiên phải thành thục hơn đám đệ đệ muội muội này nhiều, đám oa oa này cũng nghe lời nàng nhất. "Bái kiến Sư tôn!" Nghe Tử Hà nói, Chanh Hạnh mới chạy xuống, một đám người đồng thanh bái đạo.

Đông Vương Công híp mắt cười cười, trong thần sắc lại không che giấu được sự vui mừng. "Ân, không tệ không tệ, đã là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!" Nhìn đám oa oa tu vi trưởng thành, không ai vui hơn kẻ làm sư phụ này.

Đám oa oa nghe sư tôn khen ngợi cũng từng đứa vui mừng, đặc biệt là Xích Sa mới ba tuổi, khuôn mặt nhỏ mập mạp cười đến đỏ hồng. "Sư nương đâu?" Đông Vương Công hỏi.

Khi về Bồng Lai, một lòng lo điểm hóa tu vi cho Long Vương Cửu Tử, ngay cả mặt Tây Vương Mẫu cũng chưa gặp, liền đi thẳng tới cung điện Cửu Tử.

Giảng đạo năm trăm năm, ngoại giới cũng đã trôi qua năm mươi năm.

Đám oa oa này đã ở đây đợi hắn năm mươi năm. "Sư nương đang cùng một vị tỷ tỷ đả tọa luận đạo." Chanh Hạnh chu miệng lầm bầm nói.

Đông Vương Công đang chuẩn bị nói chuyện, khắc sau lại thần sắc nhất đốn, ngẩng đầu nhìn lại.

Một bóng hình xinh đẹp tâm tâm niệm niệm liền xuất hiện trước

mắt. "Đến cửa nhà cũng không chịu về nhà trước?" Giai nhân khải xỉ, kiều âm y cựu.

Đông Vương Công liệt miệng, trên gương mặt lãnh tuấn dương lên một nụ cười. "Lập tức về." "Cười thật khó coi." "Không thích sao?" "Ân...

Ít nhất không chán ghét." Số ngàn năm này Tây Vương Mẫu tựa hồ đã thích ứng với tiết tấu Đông Vương Công không thường xuyên ở lại Bồng Lai Tiên Đảo.

Mỗi lần Đông Vương Công đi, trong lòng nàng đều sẽ sinh ra oán trách, nhưng khi gặp lại Đông Vương Công, mọi thứ lại đều tiêu tan.

Hai người trùng phùng, không có sự kích động của cửu biệt trùng phùng, chỉ có sự tự nhiên như nước chảy. "Muội muội!

Có thể nào ngại ngùng không ra?" Tây Vương Mẫu khẽ liếc nhìn bên cạnh, tiếp đó cười quay đầu nói. "Tỷ tỷ nói gì vậy, muội làm sao sẽ ngại ngùng." Dứt lời, trong thương khung rơi xuống vô số cánh hoa, một mỹ nhân áo xanh đạp lên những cánh hoa nhẹ bay, liền hạ xuống.

Trên khuôn mặt trắng nõn dương lên một nụ cười động lòng người, đôi mắt như nước hồ thu lưu chuyển.

Sơ kiến chi thì kinh diễm, tái kiến chi thì phiên nhược kinh hồng, Nữ Oa quả thực là một mỹ nhân tiên tư ngọc mạo, trầm ngư lạc nhạn. "Nữ Oa kiến quá đạo hữu!" Nữ Oa nhẹ nhàng chắp tay hành lễ với Đông Vương Công.

Đông Vương Công cũng khẽ gật đầu đáp lễ với Nữ Oa: "Kiến quá đạo hữu!" Nữ Oa nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi mắt chăm chú nhìn Đông Vương Công một lát, lại lộ ra một tia kinh ngạc, tiếp đó khẽ nói: "Từ sau lần từ biệt ở Bất Chu Sơn, bất quá mấy ngàn năm thời

gian, đạo hữu vậy mà lại có đột phá, chúng ta e là thế nào cũng đuổi không kịp đạo hữu rồi." Tuy Nữ Oa không nhìn rõ tu vi Đông Vương Công, nhưng từ khí tức Đông Vương Công tản ra liền biết, khí tức của hắn so với lần gặp mặt ở Bất Chu Sơn lại thâm liễm thêm vài phần.

Tùy tức liền ẩn ẩn đoán được, mấy ngàn năm nay Đông Vương Công lại có đột phá.

Đông Vương Công khóe miệng khẽ nhếch, chậm rãi nói: "Đạo hữu quá khiêm tốn rồi!" Nữ Oa tuy là nữ tu, nhưng căn cước của nàng là đỉnh tiêm trong đỉnh tiêm của thế giới Hồng Hoang.

Đản sinh đã là Thái Ất Kim Tiên, căn cước như vậy thế giới Hồng Hoang lác đác không có mấy, hiện tại càng đã đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tu vi của nàng xác thực không hề yếu.

Nghe lời Đông Vương Công, Nữ Oa uyển chuyển cười một tiếng. "Hoa công, Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai sắp bắt đầu, nô gia liền cùng muội muội đi, ba ngàn năm sau nô gia sẽ lại về Bồng Lai." Tây Vương Mẫu có chút ảm đạm nói.

Từ lần Hồng Quân giảng đạo thứ nhất đã qua gần vạn năm.

Tuy ở Bồng Lai đảo làm bạn với Đông Vương Công, nhưng số ngày gặp Đông Vương Công lại đếm trên đầu ngón tay, hiện nay Đông Vương Công vừa mới về, lại sắp phải phân biệt.

Trong lòng Tây Vương Mẫu không nói ra được sự lạc lõng.

Ba ngàn năm, dài cũng không dài, nhưng ngắn cũng không ngắn.

Nếu không phải ba ngàn vị trí ở Tử Tiêu Cung đã định, Tây Vương Mẫu hoặc giả cũng sẽ giống Đông Vương Công, không đi nghe Hồng Quân giảng lần hai.

Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu với Tây Vương Mẫu, khẽ nói: "Đi đi!" Trong lòng Tây Vương Mẫu nghĩ gì hắn làm sao không biết, chỉ bất quá thiên định như thế, trừ hắn là dị số ra, người khác cũng chỉ có thể dựa theo quỹ tích Hồng Hoang mà tiếp tục. "Đi thôi tỷ tỷ!" Tựa hồ nhìn ra Tây Vương Mẫu không nỡ, Nữ Oa khẽ nói.

Tiếp đó lại nói với Đông Vương Công: "Ba ngàn năm sau, ta sẽ cùng tỷ tỷ lại về Bồng Lai, đến lúc đó hi vọng có thể cùng đạo hữu luận đạo một phen." Trong lòng Nữ Oa vẫn luôn có sự hiếu kỳ xuất kỳ đối với đạo pháp tu luyện của Đông Vương Công.

Hồng hoang ức vạn sinh linh đều không có pháp môn tu luyện, chỉ có thể dựa vào tuế nguyệt pháp lực tích lũy để đề thăng tu vi.

Khi Hồng Quân truyền đạo, Đông Vương Công ngay cả đi cũng không đi, nhưng tu vi lại vượt xa ba ngàn khách Tử Tiêu kia.

Trong lòng Nữ Oa làm sao có thể không hiếu kỳ.

Huống hồ, trong nội tâm nàng tựa hồ minh minh chi trung có thể cảm giác được, thanh mang đạo ngân tản phát trên người Đông Vương Công có sự hấp dẫn và thân cận mạc đại đối với nàng.

Giống như...

đó chính là Đạo của nàng sau này. "Được!" Đông Vương Công đáp ứng Nữ Oa.

Đối với Nữ Oa, tuy thân là Yêu Tộc Oa Hoàng, nhưng Đông Vương Công lại không có bất kỳ ác cảm nào.

Tương phản, bởi vì nàng ở hậu thế sáng tạo ra Nhân tộc, hắn ẩn ẩn có một tia hảo cảm với nàng.

Mọi người từ biệt, Tây Vương Mẫu, Nữ Oa hai người hóa thành hai ngôi sao băng lấp lánh, lao thẳng về phía cửu tiêu hỗn độn.

Ba ngàn năm, ngắn không ngắn dài không dài.

Đông Vương Công lại đưa mắt nhìn về phía mấy đệ tử.

Hiện nay đại năng cường giả trong Hồng Hoang đều đã đi Tử Tiêu Cung nghe giảng, cũng là lúc để mấy đứa nhỏ này ra ngoài lịch luyện một phen.

Chung ngày sinh hoạt dưới sự che chở của hắn, không biết thế giới Hồng Hoang bên ngoài cá lớn nuốt cá bé tàn khốc thế nào, đối với mấy đứa nhỏ đơn thuần này cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.

Chương 72

Hiện nay Hồng Hoang đại năng vắng mặt, mấy đứa nhỏ đều đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Tại phương thế giới này, người có thể ngăn được bọn chúng hiện giờ cũng quá ít.

Tư sắc phiến khắc, trong tay Đông Vương Công hiện ra bảy đạo tử quang, đạo bào vung lên, trong khoảnh khắc liền chui vào mi tâm các đệ tử.

Khi đám oa oa đang từng đứa không hiểu, chỉ nghe Đông Vương Công nghiêm mặt nói: "Các con từ khi đản sinh đã sinh hoạt tại Bồng Lai đảo, chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Lần này, Sư tôn cho phép các con đi Hồng Hoang lịch luyện một phen." "Bất quá..." "Ta chỉ cho phép các con ở lại Hồng Hoang ba ngàn năm, ba ngàn năm sau vô luận có chuyện gì, các con nhất định phải trở về." Lời Đông Vương Công vừa dứt, bảy đứa oa oa trong nháy mắt đều kích động.

Người khác nằm mơ đều muốn tới Bồng Lai đảo tu hành, bọn chúng lại nằm mơ đều muốn đi ra ngoài, thường thường nghe Bạch Tố kể về thế giới Hồng Hoang thần kỳ lại càng hướng vãng không thôi.

Hiện nay vừa nghe Sư tôn nói như vậy, từng đứa tựa như từng con chim sẻ nhỏ được phóng sinh.

Kích động, hưng phấn, vui mừng tràn ngập trên mặt mấy đứa nhỏ.

Nhìn mấy đứa nhỏ cao hứng như vậy, khóe miệng Đông Vương Công cũng dương lên một nụ cười, tiếp đó nói: "Đi đi, nhớ kỹ, xuất

môn tại ngoại không thể làm mất uy danh sư môn." "Dạ, Sư tôn!" Đám oa oa hưng phấn hoan hô, tiếp đó một đám người hóa thành một mảnh lưu tinh trong nháy mắt lao ra ngoài.

Bồng Lai đảo nhất thời yên tĩnh lại.

Không có tiếng ồn ào của đám trẻ bên cạnh, Đông Vương Công thật có chút không quen.

Nhìn về phía xa Văn Đạo Nhân cùng Bạch Tố đang vẻ mặt không nỡ, Đông Vương Công nhẹ nhàng cười cười, nói: "Hai người các ngươi cũng muốn theo ra ngoài du lịch?" Tại Bồng Lai đảo mấy ngàn năm, hai người đối với mấy đứa nhỏ cũng có tình cảm sâu đậm, hiện nay bọn chúng vừa đi, thật có chút luyến tiếc.

Nghe Đông Vương Công nói, hai người liên mang hồi ứng: "Lão gia chê cười, Bạch Tố muốn ở bên cạnh lão gia hầu hạ lão gia." "Ta cũng vậy!" Văn Đạo Nhân nói.

Đông Vương Công cười nhìn Văn Đạo Nhân một cái, khẽ nói: "Muốn đi thì đi đi, cũng giống như bọn chúng, ba ngàn năm sau về Bồng Lai." Nói xong, hắn cưỡi cửu thải tường vân bay về phía Bồng Lai Tiên Các.

Sau lưng truyền đến thanh âm vui mừng của Văn Đạo Nhân cùng Bạch Tố.

Hai người mấy ngàn năm vì Bồng Lai vất vả xử lý mọi việc, nhậm lao nhậm oán, hiện nay Bồng Lai Tiên Đảo chỉ còn lại Long Vương Cửu Tử, cũng nên cho bọn hắn nghỉ phép một chút.

Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai bắt đầu.

Đông Vương Công bất giác có một trận cảm giác khẩn bách.

Thân là người hậu thế, tự nhiên biết Hồng Quân lần giảng thứ hai sẽ giảng về Chuẩn Thánh chi đạo.

Sau lần giảng thứ ba, đám người Tam Thanh, Chuẩn Đề sẽ lần lượt thành Thánh, Yêu Tộc đại quân cũng sẽ vào lúc Hồng Quân thân hợp Thiên đạo mà giáng lâm Bồng Lai.

Từ hiện tại đến khi Hồng Quân hợp đạo cũng chỉ còn hơn vạn năm thời gian, cảm giác khẩn bách du nhiên sinh.

Trước mắt thực lực đề thăng mới là quan trọng nhất.

Tâm thần nhất động, ẩn nấp trong Nguyên Thần, chiếc bình ngọc thủy tinh chậm rãi hiện ra.

Nhìn Thần Ma Tinh Huyết bên trong, trên khuôn mặt lãnh tuấn của Đông Vương Công dương lên một nụ cười.

Không chút do dự, đánh ra một mảnh thời gian gia tốc, sau đó Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể Đông Vương Công liền điên cuồng vận chuyển.

Cùng lúc đó, ba thành Thần Ma Tinh Huyết trong bình ngọc thủy tinh trong nháy mắt huyền phù bay ra, giữa không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, đi thẳng vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Ông...

Một cỗ tiên linh chi khí nồng đậm từ cơ thể Đông Vương Công dũng động, phiên đằng, phát ra một tiếng vang lớn như sóng triều.

Gương mặt trắng nõn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, sự đau đớn đột ngột không khỏi làm thân thể hắn run lên.

Một hít một thở, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cùng cỗ tinh huyết năng lượng bắt đầu giao dung, từng trận tiếng nổ lốp bốp dày đặc trong nháy mắt từ cơ thể Đông Vương Công truyền ra. "Tiếp!" Giờ phút này nhục thân cường độ của Đông Vương Công đã đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ba thành tinh huyết năng lượng đã không đủ để thôi động Huyền Hoàng Bất Diệt Thể vận chuyển nhanh nhất.

Tâm thần nhất động, tinh huyết còn lại trong ngọc bình liền trong khoảnh khắc tuôn ra.

Oanh!

Cả Bồng Lai bỗng nhiên khẽ rung, cỗ năng lượng bàng bạc kia dấy lên một mảnh khí lãng uy lực hạo đại, trực tiếp khuếch tán ra bốn phía.

Không gian Bồng Lai Tiên Các tựa hồ đều bị cỗ khí tức bàng đại này chấn cho tê liệt, từng đạo không gian liệt phùng kinh người cửu cửu khó lành.

Trong cơ thể Đông Vương Công, tựa như hồng thủy vỡ đê, vạn quân xuyên toa, sự đau đớn do vô tận năng lượng mang lại trong khoảnh khắc liền tàn phá trong cơ thể hắn.

Từng đạo vết thương kinh người bắt đầu nứt toác, lại có từng đạo bản nguyên chi lực lượn lờ bên trên, bắt đầu không ngừng chữa lành.

Theo việc tu luyện Huyền Hoàng Bất Diệt Thể càng ngày càng thâm hậu, Đông Vương Công càng phát giác được chỗ tốt của thiên công pháp này.

Hệ thống từng nói, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể là một thiên vô thượng đoán thể công pháp, đi thẳng tới Bất Hủ đại đạo, hào xưng Bất Diệt Bất Tử.

Cái gọi là Bất Diệt Bất Tử ở đây, không đơn thuần là không chết không diệt.

Chân chính Bất Tử Bất Diệt, dù cho có một ngày thiên địa mục nát, hỗn độn hủy diệt, tu thành Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, Đông Vương Công cũng vẫn sẽ không chịu ảnh hưởng.

Đối với công pháp luyện thể mà nói, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể

có thể gọi là biến thái tới cực điểm.

Nhưng dưới cái lợi to lớn, tất định có một quá trình gian nan vô cùng, độ khó tu hành của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể không biết khó hơn Cửu Chuyển Huyền Công bao nhiêu lần.

Thứ cần thiết, ngoại trừ năng lượng bàng bạc hạo đại, càng cần ý chí cùng sự nhẫn nại cực kỳ ngoan cường.

Công pháp càng cao thâm liền càng như thế, thế giới Hồng Hoang, dù cho người tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công cũng hiếm có ai đạt được thành tựu trên nhục thân tu vi.

Ngoại trừ mười phần khô khan ra, tu luyện nhục thân đoán thể công pháp, sự thống khổ phải gánh chịu, chỉ nghe kể thôi cũng có thể làm vô số người chùn bước.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể là cực hạn trong đau đớn, loại thống khổ bị giày vò này gấp trăm lần, thậm chí ngàn lần Cửu Chuyển Huyền Công.

Đông Vương Công cắn chặt răng, thu liễm tâm thần, đặt tất cả tinh lực vào trên Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Hồng Quân hợp đạo đã gần kề.

Rất nhanh những kẻ đắc tội hắn như Tam Thanh, Chuẩn Đề sẽ thành Thánh.

Còn có bách ức đại quân Yêu Tộc.

Càng như thế, nội tâm Đông Vương Công càng kiên định, phải bảo vệ thật tốt tất cả những gì hắn đang có hiện tại.

Phải khiến những kẻ dám mạo phạm Bồng Lai phải trả giá đắt.

Ông...

Chương 73

Cỗ thống khổ bàng bạc lại một lần nữa càn quét, không ngừng dưới sự thôi thúc của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trùng kích tứ chi bách hài Đông Vương Công.

Cơn đau quen thuộc lại xa lạ tàn phá, kích thích từng dây thần kinh.

Bạch bào che thân sớm đã không còn tồn tại, trên cơ thể trắng nõn, từng tấc da thịt bắt đầu nứt toác, tựa như mặt đất đại hạn, từng đạo vết rạn kinh người đang lan tràn.

Dưới da thịt, từng sợi gân mạch tựa hồ đều bị cỗ lực lượng kia căng đến nổ tung, rồi lại trong khoảnh khắc tái sinh, sinh trưởng lại.

Mỗi một lần đều ngưng thực, kiên nhận hơn trước vô số lần.

Răng rắc!

Xương cốt vang lên răng rắc, cỗ năng lượng hạo đại kia như sức mạnh hủy diệt, trong khoảnh khắc liền nghiền nát xương cốt vốn dĩ kiên nhận.

Tiếp đó, một cỗ năng lượng kỳ diệu thăng đằng, sau đó lại trùng tố từng cây xương cốt.

Chu nhi phục thủy.

Dưới sự tồi tàn của cỗ năng lượng kia, nhục thân Đông Vương Công nhanh chóng khô quắt.

Tựa như một đạo nhân không còn sinh cơ, chỉ còn lại một bộ da nang rách nát cùng xương khô.

Trong vết thương trên da thịt, chen chúc những tạp chất đen sì,

thuận theo từng giọt huyết thủy to như hạt đậu không ngừng nhỏ xuống từ cơ thể Đông Vương Công.

Lấy thân thể làm lò luyện.

Huyết nhục cùng huyết nhục, từng chút bị nghiền nát, dưới sự trùng tố của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, lại đem tạp chất ở tầng sâu hơn trong cơ thể dịch trừ ra ngoài.

Cả quá trình này, chẳng khác nào một cuộc phẫu thuật hóa hình, chỉ nhìn một cái cũng khiến người ta hãi nhiên không thôi.

Loại thống khổ xé rách tam hồn thất phách này, theo sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể, đang điên cuồng tàn phá, trùng tố.

Bồng Lai Tiên Các, từng cỗ tiên linh chi khí hạo hãn tựa như những con cự long sống động đang điên cuồng gào thét.

Cả vùng biển, từng cỗ linh khí tiên vụ hội tụ tại Bồng Lai Các, điên cuồng phiên đằng, tráng cảnh cực kỳ hùng vĩ.

Trong tiên khí dũng động kia, nương theo từng tia vết tích của Đạo, khi thì ẩn hiện trong hư không, khi thì lại biến mất trong không gian.

Thời gian cứ thế từng giây từng phút trôi qua.

Thống khổ y nguyên tiếp tục.

Trong thương khung hạo hãn, Thái Dương Tinh cùng Thái Âm Tinh không ngừng luân phiên chuyển đổi.

Năm mươi năm.

Một trăm năm.

Năm trăm năm.

Một ngàn năm. ...

Túc túc một ngàn năm trôi qua, ngoại giới cũng đã qua một trăm năm.

Một ngày nọ, Bồng Lai Tiên Các bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ong ong.

Uy áp bàng bạc tàn phá mạn thiên tiên linh chi khí, phương viên ngàn vạn dặm, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể tới gần.

Cơ thể khô quắt vốn có của Đông Vương Công, chỉ trong một ngày, nhanh chóng trở nên sung mãn.

Huyết nhục đang ngưng hợp.

Trên từng khúc xương cốt kiên cố, không ngừng có từng tia tử tuyến huyền diệu phác họa, giống như được in lên xương cốt, phát ra từng tia quang mang hãi người.

Bộ da khô héo kia trở nên tinh oanh dịch thấu, ẩn ẩn có thể nhìn rõ từng mầm thịt đang sinh trưởng sâu trong huyết nhục.

Giờ khắc này, nỗi đau đớn rốt cuộc cũng tiêu tán, thay vào đó là từng đợt cảm giác mạn diệu nồng đậm, loại cảm giác này giống như khoái cảm trên sinh lý, mỹ diệu không thể diễn tả bằng lời.

Ngay cả Đông Vương Công cũng không kìm được mà khẽ rên lên một tiếng.

Trong nhục thân, một luồng năng lượng mạn diệu đang tẩy lễ, nơi nó đi qua, mơ hồ có thể thấy làn da phát ra quang mang kiên cố.

Mỗi một khối cơ bắp trên thân thể giờ khắc này dường như đều ẩn chứa sức mạnh to lớn, chỉ nhìn một cái liền khiến người ta có chút kinh hãi.

Ông...

Trong thiên địa truyền đến một tiếng ông minh hạo hãn, giống như tiếng trời động lòng người, cuốn qua toàn bộ Bồng Lai.

Một luồng khí tức huyền diệu lại huyền diệu từ thân thể Đông Vương Công tán ra bốn phía.

Ôn nhuận mỹ diệu, khiến người ta không thể không đắm chìm hưởng thụ.

Sau một khắc.

Đôi mắt của Đông Vương Công chợt mở ra, khí tức hối sáp, lăng liệt, thương cổ, huyền ảo trong nháy mắt tản mát, tựa như có thể xuyên thủng cả thiên địa này.

Tinh thần thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Trên khuôn mặt lãnh tuấn kia, rốt cuộc cũng hiện ra một nụ cười.

Nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Thành!!

Đông Vương Công nhẹ nhàng thở ra một ngụm tiên khí, tiếp đó chậm rãi đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống, lẳng lặng ngắm nghía cỗ nhục thân này.

Nhục thân giờ khắc này đã có thể xưng là hoàn mỹ, thậm chí có thể cảm giác được từng tia đạo vận lưu chuyển bên trong.

Đại môn Bồng Lai Tiên Các đóng chặt trăm năm ầm ầm mở ra, tại một khắc này, một đạo thân ảnh từ Bồng Lai Tiên Các bước ra.

Trên thân ảnh kia không có bất kỳ khí tức dao động nào, lại dường như cả người đều đã dung nhập vào một phương thiên địa.

Ngàn năm khổ tu, tu vi của Đông Vương Công rốt cuộc lại tiến về phía trước một bước.

Bước ra một bước kia, tựa như vượt qua vô tận không gian, nhưng lại giống như chỉ dừng lại tại chỗ, chưa từng di động mảy may.

Chương 74

Nhục thân, Nguyên thần tu vi toàn bộ đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tiếp đó chính là cảnh giới Chuẩn Thánh thần thông khó lường.

Long Vương Cửu Tử đang ở trong bế quan.

Tuy Đông Vương Công đã đánh ra một đạo thời gian gia tốc, nhưng căn cơ Nguyên thần trọng tố và cố định đối với bọn họ là một quá trình dài đằng đẵng.

Thời gian này ai cũng không biết được, có lẽ một ngàn năm, có lẽ một vạn năm!

Văn Đạo Nhân cùng Bạch Tố hai người dường như cũng đã rời khỏi Bồng Lai, toàn bộ Bồng Lai ngoại trừ sáu đồng tử là tinh linh thảo mộc đang quản lý Bồng Lai ở xa xa, lại không còn người khác.

Tuy là như thế, nhưng Đông Vương Công cũng không định tiếp tục bế quan tu luyện.

Lần này trùng kích Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tam hồn thất phách đều đã chịu tội lớn, nếu lại nôn nóng trùng kích Chuẩn Thánh, chỉ sợ cho dù đến cảnh giới kia, tu vi của hắn cũng định nhiên không ổn định.

Cho nên, Đông Vương Công liền bỏ ý niệm tu luyện, hảo hảo củng cố tu vi cảnh giới, đồng thời điều chỉnh tâm cảnh sắp nghênh đón Chuẩn Thánh, đây mới là điều quan trọng nhất.

Không thể tu luyện, nhưng không đại biểu Đông Vương Công muốn câu cá, thưởng trà, du sơn ngoạn thủy.

Hơn một vạn năm thời gian, đối với Đông Vương Công, hết thảy

đều quá gấp gáp, trước mắt, có một vật có thể trợ giúp hắn mau chóng tăng thăng tu vi.

Đó chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Đương nhiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến tịnh không phải chỉ có một khối, bên trong nó có rất nhiều mảnh.

Ngoại trừ khối tàn phiến trong tay hắn, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không phải một khối chủ thể, Hồng Hoang thế giới định nhiên còn tản mát mấy khối tàn phiến nữa.

Nếu có thể tìm được thêm một khối, Đông Vương Công tin tưởng, đối với tu vi của hắn sẽ là một đoạn tăng trưởng khủng bố.

Chỉ là...

Hồng Hoang vô cùng lớn, từng khối tàn phiến tản mát ở các nơi trong Hồng Hoang, ngay cả Thánh Nhân Hồng Quân cũng tìm không thấy, đâu nói chi đến Đông Vương Công hiện tại.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là loại đồ vật khả ngộ bất khả cầu, nếu thật sự đi tìm kiếm thì cũng giống như mò kim đáy biển.

Bất quá...

Đông Vương Công giờ khắc này lại muốn đi đến một chỗ để thử vận khí.

Doanh Châu Tiên Đảo!

Cùng nổi danh với Bồng Lai Tiên Đảo, Phương Trượng Tiên Đảo, ba hòn đảo được xưng là Hồng Hoang Tam Đại Tiên Đảo.

Mỗi một tòa đều là đạo trường mà chúng sinh Hồng Hoang mong ước.

Lúc trước, Bồng Lai xuất thế, dẫn đến Hồng Hoang ức vạn sinh linh người người chấn kinh, nếu không phải khi đó Đông Vương

Công thực lực cường hãn, e rằng hai người phương Tây kia đã muốn cứng rắn cướp đoạt.

Tại lúc đó, sau khi hai người phương Tây chịu thiệt tại Bồng Lai bị chúng sinh đều biết, vạn thiên sinh linh tự nhiên không dám đánh chủ ý lên Bồng Lai nữa.

Nhưng... lại có không ít người tu hành đánh chủ ý lên Doanh Châu Đảo, Phương Trượng Đảo.

Tự cho là có phúc nguyên như Đông Vương Công, vứt bỏ tu hành, một lòng đắm chìm trên con đường tìm đảo.

Nhưng kết quả mà... tự nhiên là lấy vô số tu sĩ thất bại mà cáo chung.

Tam Đại Tiên Đảo, trước sau đều không dễ tìm như vậy.

Tại hậu thế, ngoại trừ Bồng Lai Tiên Đảo bị Đông Vương Công tìm được, hai tòa đảo còn lại đều chưa từng xuất thế!

Trong hậu thế có người suy đoán, ba tòa tiên đảo hẳn là tồn tại một loại liên hệ nào đó.

Khi Đông Vương Công vừa mới tìm được Bồng Lai Tiên Đảo cũng từng nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh, loại ý niệm này liền triệt để biến mất.

Tự mình nắm giữ Bồng Lai Tiên Đảo chưởng lệnh, Bồng Lai Tiên Đảo giống như thân thể của hắn, nếu có liên hệ gì thì Đông Vương Công tự nhiên rõ ràng hơn ai hết.

Sự thật nói cho hắn biết, ba tòa tiên đảo tuyệt đối là mỗi cái độc lập.

Truyền ngôn của hậu thế trước sau đều không thể tin.

Phương Trượng Tiên Đảo!

Truyền văn quanh năm ẩn nặc tại biển sâu, theo trăng sao biến hóa mà không ngừng di động, vị trí của nó không cố định, bởi vậy trong ba tòa tiên đảo, Phương Trượng Tiên Đảo là khó tìm nhất.

Muốn tìm được Phương Trượng Đảo, vậy thì phải nắm giữ quy luật vận hành, đồng thời phải suy tính chuẩn xác thời gian Phương Trượng Đảo trồi lên mặt nước.

Cho nên, hiện tại duy nhất có hy vọng tìm được, chính là Doanh Châu Tiên Đảo.

Truyền ngôn, tại nơi phía Tây của Đông Hải, không biết bao nhiêu ngàn vạn ức dặm hải ngoại, từng xuất hiện một mảnh năng lượng thủy triều cường đại.

Tại trong luồng năng lượng thủy triều kia, giữa hải thiên ráng màu lấp lánh, mơ hồ có thất thải tiên quang ẩn hiện, tựa hồ có tiên tích.

Năm đó, cái truyền văn này tại toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều dấy lên một cơn sốt, dẫn đến mấy ức vạn tu sĩ tiến đến tìm kiếm, kết quả tự nhiên là không có kết quả.

Còn về thời gian của truyền văn này...

Có người nói là thời kỳ Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đỉnh lập, cũng có người nói là so với Long Hán đại kiếp còn sớm hơn, là thời kỳ Hung Thú đại kiếp, thậm chí sớm hơn nữa.

Tuy không biết vùng biển kia có thật sự tồn tại dị dạng hay không, nhưng Đông Vương Công quyết định đi xem một chút.

Bồng Lai Tiên Đảo có thể xuất hiện một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, như vậy, lấy kinh nghiệm tầm bảo nhiều năm của Đông Vương Công mà xem, Doanh Châu Tiên Đảo kia cũng có khả năng rất lớn tồn tại một khối.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, thứ này đối với Đông Vương Công

hiện nay đã tu luyện in dấu ba ngàn đại đạo trong đó, dụ hoặc thật sự quá lớn.

Trong lòng đã định chủ ý, Đông Vương Công cũng không do dự, sau khi phong tỏa toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo liền một đường đi về phía Tây.

Bồng Lai Tiên Đảo nằm ở chính giữa Đông Hải, là một khối bảo địa thượng cổ tập hợp cái linh của Đông Hải, cho nên căn cứ theo địa điểm trong truyền văn, chỉ cần đi thẳng về phía Tây là được.

Hồng Hoang vô cùng lớn.

Tuy Đông Vương Công biết phương vị Doanh Châu Đảo có khả năng xuất hiện, nhưng hiện nay thật sự đi tìm, đúng là có chút ý tứ mò kim đáy biển.

Bất quá... càng như thế, sự hiếu kỳ trong lòng Đông Vương Công càng lớn mạnh, nếu thật sự dễ dàng bị tìm thấy, vậy ba tiên đảo há chẳng phải đã sớm bị người ta tìm được rồi sao.

Chương 75

Đè nén sự nôn nóng trong lòng, Đông Vương Công hóa thành một đạo lưu tinh, một đường tìm kiếm.

Nhìn vùng biển vô tận kia, Đông Vương Công không khỏi nhớ tới một cái truyền thuyết thần bí khác về Đông Hải.

Tương truyền, từng có một vị cường giả Đại La Kim Tiên, khi tu hành tâm có sở cảm, liền hao phí vạn năm thời gian, từ một đầu Hồng Hoang bay đến đầu kia thế giới.

Tìm được một phương thế giới thần bí.

Thế giới này tương truyền ở tận cùng Đông Hải, là nơi thiên địa vạn vật tịch diệt.

Lại có lời đồn, dưới Quy Khư kia ẩn tàng đại bí mật của thế giới Hồng Hoang, nếu có thể vạch trần bí mật này, như vậy liền có thể đạt được chứng đạo chi pháp.

Đối với những truyền thuyết này, Đông Vương Công tự nhiên hiếu kỳ, nhưng trước mắt mà nói, vạn năm thời gian, chờ thật sự bay đến tận cùng Đông Hải, đám người Tam Thanh định nhiên đều thành Thánh rồi, không chừng ngay cả Yêu Tộc cũng đã đánh chiếm Bồng Lai.

Cho nên, Đông Vương Công tịnh không có ý định tìm kiếm Quy Khư.

So với Quy Khư, hiện tại hắn có hứng thú nhất chính là Doanh Châu Tiên Đảo kia.

Một đường phong trì điện xế, bay sát mặt biển.

Một lần bay này liền hao phí của Đông Vương Công hơn năm

mươi năm.

Tại trên đại dương hạo hãn, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một hai tòa tiên đảo linh khí dồi dào, chỉ bất quá, chỉ cần liếc mắt một cái, Đông Vương Công liền xác định đó không phải Doanh Châu Tiên Đảo.

Tuy những tiên đảo này cũng đều là động thiên phúc địa hiếm có, nhưng đối với loại người ngậm thìa vàng như Đông Vương Công, những tiên đảo này hắn chướng mắt.

Chỉ hơi đảo qua một cái, Đông Vương Công liền sẽ không chút dừng lại mà bay thẳng đi.

Lại bay thêm vài năm.

Trong vài năm này, lại chưa từng gặp lại một tòa hải đảo nào, Đông Vương Công không khỏi sinh ra một tia kinh dị trong lòng.

Mấy chục năm thời gian, mơ hồ hắn đối với thiên địa quy luật của Đông Hải đều đã có một tia suy xét, giờ khắc này, tia suy xét kia lại bị vùng biển này hoàn toàn điên đảo.

Hiển nhiên vùng biển này thần bí khó lường.

Trong lòng có nghi lự, Đông Vương Công liền dừng lại, dù sao đã ở Đông Hải tìm kiếm mấy chục năm, hắn tịnh không để ý hao tổn thêm vài năm nữa.

Đã định chủ ý, Đông Vương Công liền tại vùng biển thần bí này thăm dò, vài năm trôi qua, trước sau không có kết quả.

Một ngày nọ, Đông Vương Công tóm lấy một đám tiên vân lướt qua bên người, hiếm khi nhàn hạ, liền giống như kiếp trước, nằm ngủ dưới ánh trăng thanh khiết kia.

Trên thương khung, ánh trăng Thái Âm Tinh lả tả rơi trên mặt

biển.

Toàn bộ vùng biển an tĩnh giống như đã chết.

Sau một khắc, Đông Vương Công đang nhắm mắt ngưng thần bỗng nhiên mở bừng hai mắt, tiếp đó trong nháy mắt ngồi dậy.

Đôi mắt lăng liệt kia nhìn thẳng về hướng Tây Nam của Đông Hải.

Tại phương hướng đó, nơi hải thiên giao tiếp, có một luồng khí tức thương cổ vi diệu, lúc ẩn lúc hiện.

Giống như một con cự long sinh mệnh hấp hối, tản phát ra một luồng khí tức cực kỳ không ổn định.

Đông Vương Công mày hơi nhíu, tỉ mỉ cảm nhận lai lịch của luồng khí tức kia, trước sau luôn cảm giác luồng khí tức này hình như đã từng cảm thụ ở đâu đó.

Đột nhiên... thân thể Đông Vương Công mãnh liệt chấn động.

Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Không sai, là khí tức Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Chuẩn xác mà nói, hẳn là khí tức Bàn Cổ đại thần tàn lưu trên Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Trước đây khi ở Bất Chu Sơn, hắn liền cảm nhận được loại khí tức này, cổ lão, tang thương, xen lẫn một tia hậu trọng.

Tại Bất Chu Sơn xuất hiện loại khí tức này Đông Vương Công một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng tại sâu trong Đông Hải nếu tồn tại khí tức Bàn Cổ đại thần, vậy hoàn toàn không bình thường.

Bởi vì, chỉ có đồ vật liên quan đến Bàn Cổ đại thần mới có thể lưu lại khí tức của Người.

Ví dụ như Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến kia.

Hiện tại, nơi này xuất hiện khí tức Bàn Cổ đại thần, như vậy cũng có nghĩa là, nơi này định nhiên có đồ vật liên quan đến Bàn Cổ đại thần.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Vương Công ẩn ẩn có chút kích động!

Nếu thật sự có thể đạt được thêm một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, như vậy đối với hắn không thể nghi ngờ là trợ giúp cực lớn.

Không chút do dự, Đông Vương Công khẽ phất đạo bào, liền mãnh liệt nương theo luồng khí tức kia lao đi.

Luồng khí tức kia cực kỳ yếu ớt, đứt quãng, lúc xuất hiện lúc biến mất.

Cứ như vậy...

Đông Vương Công nương theo đạo khí tức kia một đường đi tới, khi bay được mấy chục dặm, đạo khí tức kia chợt biến mất, mặc cho Đông Vương Công lục soát thế nào cũng không có kết quả.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn toàn bộ vùng biển, thần thức mở rộng.

Sau khi đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thần thức của hắn không biết kinh khủng đến mức nào, toàn bộ vùng biển, mỗi một tấc địa phương, mỗi một giọt nước biển đều hiện ra trong thần thức của hắn.

Nhưng... khi tại trên vùng biển này tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, lại đều không có phát hiện.

Qua không biết bao lâu, Đông Vương Công có chút bất đắc dĩ thu

hồi thần thức, đứng ở trên cửu thiên, bắt đầu lâm vào trầm tư.

Đôi mắt lãnh tuấn kia tựa hồ có thể xuyên thủng hết thảy, cứ thế nhìn chằm chằm vào vùng nước biển kia.

Ông...

Giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, Đông Vương Công đột nhiên sững sờ, hai mắt trừng lớn, tiếp đó trên khuôn mặt lãnh tuấn chợt toát ra một nụ cười.

Vùng biển này nhìn qua thì bình tĩnh, thần thức cũng không phát hiện gì.

Nhưng...

Chương 76

vùng biển này quá bình tĩnh...

Toàn bộ vùng biển, không có một tơ một hào tiên linh chi khí ba động, thế mà cũng không có một cái sinh linh nào!

Đông Hải là nơi giàu có nhất thế giới Hồng Hoang, đặc biệt là trong biển, không biết bao nhiêu linh tộc cư trú, nhưng trong vùng biển này thế mà đều không có, ngay cả một tia tiên linh chi khí cũng không cảm nhận được.

Có vấn đề!

Tuyệt đối có vấn đề!!

Trong mắt Đông Vương Công có một tia sáng lóe lên, ổn định thân hình, tiếp đó bàn tay bấm niệm pháp quyết, một đạo tiên quang lăng liệt từ ngón giữa và ngón trỏ ngưng tụ ra, tiếp đó mãnh liệt đánh về phía vùng biển trước mắt.

Theo đạo tiên quang kia rơi xuống mặt biển, mặt biển vốn an tĩnh lập tức nổ tung.

Trong bóng tối vô biên kia, một kết giới khổng lồ lấp lánh hoa quang màu lam xuất hiện trước mắt Đông Vương Công.

Chống đỡ toàn bộ kết giới, là một tòa Tiên Thiên đại trận giống y hệt Bồng Lai Đảo.

Nhìn tòa cổ lão trận pháp trước mắt, Đông Vương Công trong nháy mắt kích động.

Từ sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, trong thời gian mấy vạn ức năm, bao nhiêu người đang ý đồ tìm kiếm tòa tiên đảo này?

Nhưng thời gian dài như vậy trôi qua, tòa tiên đảo thần bí này vẫn không bị người ta tìm ra từ trong Đông Hải.

Hiện nay... tòa tiên đảo này đang ở trước mắt, Đông Vương Công làm sao có thể không kích động.

Tuy chưởng lệnh của tiên đảo phương này chưa xuất hiện trong tay Đông Vương Công, nhưng lấy kinh nghiệm nhiều năm của hắn, phương đảo này định nhiên là Doanh Châu Tiên Đảo!

Một tòa Bồng Lai liền có thể đế tạo ra Bồng Lai huy hoàng như ngày nay, vậy thì tòa Doanh Châu Tiên Đảo này định nhiên cũng sẽ không quá yếu.

Lần đầu tiên!

Lần đầu tiên Đông Vương Công cảm thấy phúc nguyên của mình to lớn như vậy.

Một tòa Bồng Lai Tiên Đảo đã có duyên với hắn, Doanh Châu Tiên Đảo cũng xuất hiện trước mắt!

Không dám lại xa xỉ Phương Trượng Tiên Đảo kia nữa, Đông Vương Công vội vàng đè nén hân hoan trong lòng, bởi vì giờ khắc này, một vấn đề nan giải bày ra trước mắt hắn.

Trong ký ức, Bồng Lai Tiên Đảo là thiên định nhận chủ, sau khi Đông Vương Công tìm được Bồng Lai Tiên Đảo, Bồng Lai Tiên Đảo liền giống như nghênh đón chủ nhân, Tiên Thiên trận pháp đại khai.

Hầu như chưa tốn công phu gì, Đông Vương Công liền tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Tòa đảo trước mắt này rõ ràng không giống như Bồng Lai Tiên Đảo tự hành nhận chủ.

Phương Tiên Thiên đại trận cổ lão kia đóng đến nghiêm nghiêm

thực thực.

Trận pháp tiên đảo cấp bậc này, đừng nói là dùng sức phá trận, cho dù luyện hóa tòa đại trận này cũng hoàn toàn không có khả năng.

Thân là chủ nhân Bồng Lai Tiên Đảo, hắn tự nhiên biết sự lợi hại của loại Tiên Thiên đại trận sinh ra từ thuở sơ khai của Hồng Hoang.

Đó tuyệt không phải người tầm thường có thể phá trừ, chỉ riêng phương trận pháp của Bồng Lai kia, trong tình huống không được gia trì, tuyệt đối có thể ngăn lại một tôn cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sau khi kích động, trên mặt Đông Vương Công bắt đầu phạm sầu. "Nên làm thế nào?

Làm thế nào?" Nhìn tòa Tiên Thiên đại trận trước mắt, trong đầu Đông Vương Công điên cuồng suy nghĩ phương pháp phá trận.

Tuy Bồng Lai Đảo cũng có không ít thuật bố trận, nhưng bằng vào những thuật trận pháp thô lậu kia mà muốn mở ra tòa đại trận này, không thể không nói là có chút vọng tưởng.

Nhật nguyệt thay đổi, Đông Vương Công sừng sững trong thương khung, vắt hết óc suy nghĩ phương pháp phá trận.

Cho đến ngày thứ chín.

Đông Vương Công vẻ mặt bình tĩnh đứng dậy, trong đôi mắt lăng liệt lóe lên một tia ngoan ý.

Dựa vào luyện hóa là không thông.

Đánh vỡ tòa trận pháp này cũng có chút dị tưởng thiên khai.

Phương pháp khác, trước mặt đại trận có sức mạnh tuyệt đối bực này, cũng đều quá trò đùa.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn lại hai chữ: "Ngạnh sấm!" Bồng Lai Tiên Đảo đại trận là một phương đại trận có thể ngăn cản cường giả

Chuẩn Thánh, kẻ khu khu Đại La Kim Tiên muốn cưỡng ép phá vỡ quả thực là người si nói mộng.

Uy lực của phương đại trận kia tuyệt đối có thể diệt sát bất kỳ một cường giả Đại La nào.

Doanh Châu Tiên Đảo đại trận cũng định nhiên có uy lực tương đồng với Bồng Lai Tiên Đảo đại trận kia.

Bất quá... phương đại trận này có thể diệt sát bất kỳ một cường giả Đại La nào, nhưng không đại biểu có thể diệt sát một cường giả Đại La Tam Hoa Thập Nhị Phẩm!

Nhục thân tu vi, Nguyên thần tu vi nhao nhao đạt Đại La đỉnh phong, trước mắt, Đông Vương Công tự tin có cơ hội xông vào phương đại trận này.

Nhìn tòa đại trận trước mắt, Đông Vương Công quyết tâm.

Mãnh liệt!

Chu thân tu vi tận số thích phóng, thiên địa chợt vì đó mà biến đổi.

Trong toàn bộ không gian, từng tầng quang mô hộ thuẫn gia trì trên người Đông Vương Công.

Âm Dương nhị khí huyễn hóa thành một cái ma bàn khổng lồ, huyền phù trên đỉnh đầu Đông Vương Công, bảo hộ hắn trong một mảnh Âm Dương Lĩnh Vực.

Bên cạnh thân thể hắn lại gọi ra hai mươi bốn tôn Kim Giáp Trích Tiên.

Dưới chân đạp lên một mảnh thời gian trường hà, trên phiến trường hà này, hắn có thể tùy ý chưởng khống thời gian, gia tốc tốc độ của mình.

Bàn tay nâng lên, hai luồng tạo hóa chi khí vô tận dũng mãnh lao

về phía từng Trích Tiên.

Trong Nguyên thần, Càn Nguyên U Giáp u quang đại chấn, bảo hộ chặt chẽ Nguyên thần Đông Vương Công.

Sau một khắc!

Đông Vương Công hít sâu một hơi, tiếp đó hét lớn: "Chết thì thôi, nếu không chết thì vạn vạn năm trường tồn, làm!" Thoại âm rơi xuống, Đông Vương Công trong nháy mắt lao về phía đại trận kia, giống như một đạo thiểm điện huyền hoàng, chỉ trong nháy mắt liền biến mất trong thương khung.

Chương 77

Có lẽ trong mắt người khác, Đông Vương Công hoàn toàn không cần lựa chọn như vậy, phương đại trận này hoàn toàn có thể đợi tu vi tiến thêm một bước rồi đến phá giải.

Nhưng trong mắt Đông Vương Công, Doanh Châu Tiên Đảo để uẩn nếu thật sự giống như Bồng Lai Tiên Đảo, vậy thì đáng giá thử một lần.

Vô cùng trân bảo linh vật bên trong, lại có thể kiên nhẫn đợi thực lực hắn tăng cường sao?

Ông...

Hầu như trong nháy mắt, Đông Vương Công liền lao vào trong đại trận.

Thế giới trước mắt, phong hỏa lôi điện, các loại năng lượng bạo ngược đan xen, phong tỏa chết bát phương tứ thiên, cho dù một con kiến nhỏ bé cũng khó mà thông qua.

Không dám dừng lại tại chỗ, Đông Vương Công nâng tốc độ lên cực hạn, mãnh liệt lao xuống mặt đất tiên đảo.

Ngay tại lúc này, toàn bộ tòa Tiên Thiên đại trận giống như sống lại.

Oanh!

Năng lượng kinh khủng dày đặc như mạng nhện trong nháy mắt đan xen, vây quanh Đông Vương Công từng tầng từng lớp.

Ngay lập tức, trong lòng Đông Vương Công hung ác.

Mãnh liệt thao túng Kim Giáp Trích Tiên lao về phía mạng nhện

kia, từng luồng hủy diệt chi khí lao nhanh trên thân thể Kim Giáp Trích Tiên, khi xông đến gần luồng năng lượng võng kia thì mạnh mẽ tự bạo.

Oanh!

Một trận tiếng vang thao thiên, tiếng nổ năng lượng hầu như chưa kịp lan ra thì trong nháy mắt đã bị luồng năng lượng kia thôn phệ vào.

Ông...

Tựa như hai mươi bốn đạo lưu tinh thôi xán.

Hai mươi bốn vị Kim Giáp Trích Tiên khoảnh khắc liền chắn trước người Đông Vương Công, xông ra ngoài, tạo hóa gia thân, thời gian gia tốc.

Trong Tiên Thiên đại trận không ngừng vang vọng tiếng ông minh chấn thiên, tiếng nổ mạnh. "Phá cho ta!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng.

Pháp võng năng lượng giống như mạng nhện kia theo sự tự bạo của hai mươi bốn vị Kim Giáp Trích Tiên mãnh liệt băng liệt ra.

Hầu như không hề dừng lại, Đông Vương Công liền xông ra ngoài.

Oanh long long!

Dường như bị Đông Vương Công chọc giận, trong Tiên Thiên đại trận chợt dâng lên từng đoàn mê vụ, trong từng đoàn mê vụ màu đen kia, từng tia Tử Sắc Thần Lôi to cỡ mấy trăm mét ẩn hiện.

Từng tia Tử Sắc Thần Lôi kia giống như từng con cự long đang gào thét, quay cuồng, hủy diệt khí tức sung mãn trong toàn bộ không gian.

Cùng lúc đó.

Địa hỏa phun trào, gió lốc nổi lên.

Năng lượng tứ phía giống như khóa chặt Đông Vương Công, mãnh liệt đánh về phía hắn.

Ông...

Thân thể Đông Vương Công chợt phát ra một trận cự hưởng, trên thân thể trắng nõn thần quang chợt hiện.

Âm Dương Ma Bàn dường như cảm nhận được cỗ lực lượng kia, mãnh liệt điên cuồng chuyển động.

Hai luồng năng lượng trong Âm Dương Lĩnh Vực đang giao dung, từng đạo lang yên bảo hộ chặt chẽ Đông Vương Công.

Dưới chân, thời gian trường hà điên cuồng lưu chuyển.

Gia tốc!

Điên cuồng gia tốc!

Bên tai tiếng Tử Sắc Thần Lôi gào thét càng phát ra bức bách, từng tia hủy diệt khí tức kinh khủng truyền đến từ sau lưng.

Đông Vương Công nhíu chặt mày, lại chuẩn bị ngạnh kháng một đạo thần lôi to cỡ trăm mét kia.

Oanh!

Thiên địa chấn chiến, không gian băng liệt.

Nhục thân Đông Vương Công trong nháy mắt giao chức trong thần lôi.

Âm Dương Ma Bàn trên chu thân mãnh liệt bị đạo năng lượng kia oanh đến vỡ nát, Âm Dương nhị khí trong nháy mắt tiêu tán trong phương không gian này.

Dưới luồng thần lôi bàng đại kia, hết thảy đều trở nên yếu ớt như

vậy.

Năng lượng bạo tạc bàng đại trong nháy mắt liền hất bay Đông Vương Công ra ngoài, trên nhục thân vốn kiên cố xuất hiện từng đạo vết thương bị thiêu đốt nứt toác, trên bạch cốt u u tản ra từng tia mùi vị cháy khét.

Thân thể Đông Vương Công không chịu khống chế rơi xuống.

Máu tươi tứ dật, nở rộ ra vô số đóa huyết hoa thê mỹ, lặng lẽ nở rộ trên không trung.

Phanh...

Đại địa truyền đến tiếng trầm muộn.

Trong hố to, một thanh niên y phục rách nát trùng điệp vùi dưới đất, trên thân thể không ngừng tản ra từng luồng khói xanh cuồn cuộn.

Đông Vương Công chỉ cảm giác mí mắt trầm xuống, tiếp đó không hề có điềm báo trước mà ngủ thiếp đi.

Thiên địa phảng phất đều tĩnh lại, hết thảy dường như đều chưa từng xảy ra, từng đạo thiên lôi địa hỏa lại bắt đầu ngưng kết ra một tấm lưới năng lượng dày đặc, phong tỏa chặt chẽ tứ hải bát hoang của Doanh Châu Tiên Đảo.

Một năm.

Mười năm.

Năm mươi năm.

Một trăm năm...

Đông Vương Công vẫn y nguyên tư thế kia nằm trên mặt đất, thương thế nhục thân đã toàn bộ phục nguyên, chỉ có bạch bào rách nát trên người có thể chứng minh hắn từng kháng cự lại một loại sức mạnh hãi người nào đó.

Chương 78

Trong giấc ngủ say, Đông Vương Công mộng về cố địa, dường như lại trở về tinh cầu màu xanh lam kia, trở về chốn an lạc, trở về cái huyện thành nhỏ sinh dưỡng hắn.

Tựa hồ ở trong mộng, hắn lại sống lại một kiếp, đi nốt cuộc đời mà kiếp trước chưa đi hết.

Chân hay giả, ai cũng không biết.

Khi sinh mệnh phàm nhân đi đến cuối cùng, Đông Vương Công cũng tỉnh lại.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, thậm chí có chút đắm chìm trong mộng.

Doanh Châu Tiên Đảo!

Trong đầu đột nhiên nhớ ra, Đông Vương Công mạnh mẽ đứng dậy.

Tiếp đó...

Ông...

Trong đầu đột nhiên trống rỗng, bị phương thế giới trước mắt làm cho kinh trụ.

Phương tiểu thế giới này, tiên linh chi khí vưu vi nồng đậm, so với Bồng Lai cũng không hề kém cạnh.

Thương cổ, mạn diệu, một luồng khí tức nồng liệt từ trong thế giới này truyền ra.

Trong thương khung, từng tiếng long ngâm, hạc minh bên tai không dứt.

Rất nhiều bạch long điểm nhẹ nước biển, nô đùa trong vùng biển của đảo này, nhìn kỹ lại sẽ phát hiện đó không phải rồng thật sự.

Mà là từng con tinh linh được tiên linh chi khí ngưng tụ thành.

Tiên linh chi khí nồng đậm, hầu như đã dựng dục tinh linh của phương thế giới này thành hữu linh tính.

Trong lòng Đông Vương Công mãnh liệt kích động.

Doanh Châu Tiên Đảo!

Đây chính là Doanh Châu Tiên Đảo, từ khi Hồng Hoang khai tịch, trải qua mấy chục cái Hội Nguyên, Doanh Châu Tiên Đảo chưa từng bị ai tìm thấy chính là ở nơi này.

Đè nén kích động trong lòng, Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiên Thiên trận pháp kia, một luồng mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống.

Trong hồi ức, đạo Tử Sắc Thần Lôi kia hầu như muốn đánh nát thân thể hắn, nếu không phải Âm Dương Lĩnh Vực ngăn cản hơn một nửa uy năng, chỉ sợ giờ khắc này hắn đã vô duyên nhìn thấy phương thế giới này.

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn bị thương rất nặng, nếu không phải Càn Nguyên U Giáp có thể hộ trụ Nguyên thần, e rằng Nguyên thần bị tổn thương, dù cho nhục thân có cường hãn hơn nữa cũng khó mà khôi phục lại.

Hít sâu một hơi, Đông Vương Công mạnh mẽ nhảy ra khỏi cái hố kia, rơi thẳng xuống biên duyên Doanh Châu Tiên Đảo.

Tiên khí nồng đậm đang bốc lên, huyễn hóa ra từng tầng bạch vụ, ngửi một cái, cả người đều có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

Một luồng mùi vị bảo tàng sung mãn trong không gian, rất nhanh

liền câu lấy tâm can Đông Vương Công.

Lúc trước trên Bồng Lai Đảo, Đông Vương Công không biết đã thu hoạch được bao nhiêu linh bảo, thiên trân chi vật, Doanh Châu Đảo đã có thể tề danh cùng Bồng Lai, như vậy định nhiên cũng sẽ không quá kém.

Cưỡng ép đè nén kích động trong lòng, Đông Vương Công rảo bước tiến về phía trước tìm kiếm.

Bên người, thỉnh thoảng sẽ có một vài thảo mộc tinh linh bay qua, trong ánh mắt từng cái đều tràn ngập tò mò đối với kẻ ngoại lai này.

Trên đại địa mọc đầy vô số thiên tài địa bảo, giống như Bồng Lai, tiên thảo trải đường, niên hạn của những tiên thảo này mảy may không thấp.

Tịnh không làm gì lưu lại, trước mắt lấy được chưởng lệnh Doanh Châu Tiên Đảo mới là quan trọng nhất, bởi vì hắn dùng thần thức dò ra phía xa có mấy tòa Tiên Thiên trận pháp.

Không cần nghĩ cũng biết, trong từng cái trận pháp kia định nhiên phong ấn một số linh bảo.

Ổn định hân hoan trong lòng, Đông Vương Công tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi về phía trung tâm đảo, từng đạo bảo khí nồng hậu càng nặng, một số linh căn cũng lập tức xuất hiện trước mắt Đông Vương Công.

Phía trước.

Một mảnh rừng trúc ngọc tím (Tử Ngọc Trúc Lâm), vừa mới bước vào, Đông Vương Công không khỏi dừng bước, nhịn không được một trận chậc chậc khen lạ.

Rừng trúc tím không lớn cũng không nhỏ, mỗi một cây đều là linh trúc linh khí dồi dào!

Từng cây linh trúc tiên quang lưu chuyển, có từng đạo sóng gợn màu tím nhàn nhạt khuếch tán ra.

Khi bị từng đạo sóng gợn màu tím kia chạm vào người, tâm thần cả người dường như đều an tĩnh lại, không còn chịu ảnh hưởng của ngoại giới.

Từng cây linh trúc này rất tương tự với Khổ Trúc bạn sinh của Chuẩn Đề, phong bế lục cảm của con người, dịch trừ tâm ma, khiến người ta chuyên tâm tu luyện, bình tâm tĩnh khí.

Cảm thụ sự ninh tĩnh trong tâm thần, Đông Vương Công không khỏi nhìn thêm phiến linh trúc này một chút, loại bảo bối có thể phong bế lục cảm, làm yên lòng người, bễ mỹ Tiên Thiên Linh Căn Khổ Trúc này, thật là khả ngộ bất khả cầu.

Đông Vương Công không khỏi có chút xúc động muốn di dời toàn bộ rừng trúc này vào trong thế giới hạt giống.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, hắn liền đè nén xuống.

Sau này tòa Doanh Châu Tiên Đảo này tất là đạo trường của hắn, cho dù mở rộng sức mạnh thế giới cũng không gấp ở nhất thời.

Tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng chưa đi được bao xa, thân hình Đông Vương Công lại dừng lại.

Mắt nhìn chằm chằm vào một gốc linh căn thương cổ, tráng kiện trước mắt!

Trên linh căn kia, từng tia thanh sắc đạo vận đang lưu chuyển, đến gần trước mặt, cả thế giới đều an tĩnh.

Tam hồn thất phách xuất kỳ ninh hòa, từng tia đạo vận tự động từ Nguyên thần Đông Vương Công lưu tán ra.

Nhiêu là Đông Vương Công hiện nay cũng không khỏi thất thần vài phần.

Linh căn bực này tuyệt đối không dưới Khổ Trúc kia, thậm chí ở một số phương diện còn mạnh hơn một chút.

Đông Vương Công có chút hân hoan, ánh mắt chuyển hướng lên cành lá linh căn kia, tiếp đó lại sững sờ.

Lá trà!

Ông...

Trong đầu đột nhiên trống rỗng, tiếp đó mãnh liệt hiểu ra.

Chương 79

Ngộ Đạo Trà Thụ!!

Lúc này, Đông Vương Công suýt chút nữa kích động nhảy dựng lên.

Trong Hồng Hoang, muốn tìm những linh quả trân quý thì còn thường thấy, nhưng muốn tìm trà thụ cấp bậc linh căn, cho dù phóng mắt khắp Hồng Hoang cũng khó được một cây.

Cây trước mắt này không chỉ là một cây trà thụ, mà là một gốc Tiên Thiên Linh Căn, Ngộ Đạo Trà Thụ.

Ngộ Đạo Trà Thụ tuy so không được danh tiếng của Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, nhưng...

ở phương diện tu hành, gốc linh căn này đối với con người lại có chỗ tốt mười phần.

Người tu hành giảng cứu chính là một viên đạo tâm.

Nếu tạp niệm của người tu hành quá nặng, dễ dàng nhiễu loạn tâm thần, tổn thương nguyên linh.

Gốc Ngộ Đạo Trà Thụ này chính là thượng hảo chi vật giúp người ta ninh tâm tĩnh khí, tâm nguyên thủ nhất.

Có trà thụ này, tu hành tất làm ít công to!

Khẽ vuốt ve thân cây linh căn, hỉ sắc giữa mi mắt Đông Vương Công làm thế nào cũng không che giấu được.

Ngay tại lúc này... trong thân cây thế mà chậm rãi hiện ra một đạo ấn ký thôi xán, lấp lánh lam quang kỳ diệu, chui thẳng vào mi tâm Đông Vương Công.

Ninh tĩnh!

Chuyên nhất!

Theo đạo ấn ký kia chui vào, Nguyên thần Đông Vương Công trong nháy mắt phát sinh biến hóa, tất cả tạp niệm dường như đều bị vứt ra ngoài, trong tâm thần, từng đạo đạo vận kỳ diệu bốc lên, an ủi Nguyên thần Đông Vương Công.

Hồi lâu, trên khuôn mặt lãnh tuấn của Đông Vương Công chậm rãi giương lên một nụ cười.

Đây là bản linh của Ngộ Đạo Trà Thụ, bản linh đã tới, Ngộ Đạo Trà Thụ coi như đã chủ động nhận chủ.

Lại dừng lại một lát, Đông Vương Công tiếp tục tiến về phía trước.

Phương này đã có một gốc Tiên Thiên Linh Căn cường đại như thế, vậy thì không biết trung tâm Doanh Châu Đảo sẽ có trân bảo bực nào đang chờ đợi.

Tiếp tục tiến về phía trước, xa xa, một sơn cốc chim hót hoa nở xuất hiện trong tầm mắt Đông Vương Công.

Trong sơn cốc kia, tiên vụ di mạn, một con tiên linh trường long gào thét, quay cuồng giữa núi non.

Có một con linh long như vậy tồn tại, chứng tỏ Doanh Châu Đảo cũng giống như Bồng Lai Đảo, dưới lòng đất đều có long mạch tồn tại.

Đi vào chính giữa sơn cốc, trong linh khí bốc lên, mơ hồ có thể nhìn thấy một cái tiên trì bàng đại.

Trong tiên trì kia ẩn hiện từng đạo tam sắc thần quang, đó tịnh không phải tiên dịch do tiên linh chi khí ngưng kết thành, mà là một

loại Tiên Thiên linh thủy.

Giữa linh thủy, từng đóa thanh liên đang lay động trong nước, trên thanh liên, mỗi cái đều kết một tòa liên đài.

Huyền ảo đạo vận hiển hiện trên liên đài của thanh liên, từng tia đạo ngân lưu chuyển trong đó.

Khi Đông Vương Công nhìn thấy một hồ đầy thanh liên, tịnh cảm thụ được Tạo Hóa Chi Đạo lưu chuyển trong đó, miệng hắn cũng há to ra.

Từ lúc bắt đầu ở Bồng Lai đã ngậm thìa vàng như Đông Vương Công, loại linh bảo thiên tài chi vật nào chưa thấy qua, thế nhưng... trong cái hồ này thế mà lại là từng gốc Tạo Hóa Thanh Liên.

Tam phẩm!

Thất phẩm!

Bát phẩm!

Thập phẩm!

Thập Nhị Phẩm!

Ông...

Phảng phất thời gian đều dừng lại, Tạo Hóa Thanh Liên trong truyền thuyết đang ở ngay trước mắt, mà lại là cả một hồ Tạo Hóa Thanh Liên!

Hân hoan trong lòng cửu cửu khó có thể bình phục.

Tương truyền, thuở hỗn độn, sau khi Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên phá toái, dựng dục ra bốn hạt sen.

Bốn hạt sen này phân biệt diễn hóa thành bốn tòa liên đài: Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên,

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Bốn tòa liên đài đều là phòng ngự chí bảo, đoan tọa trong đó không vật gì có thể phá.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tuy cùng một mạch tương thừa với bốn tòa liên đài kia, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Bởi vì...

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tịnh không phải do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên sinh ra, mà là do củ sen của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên đã vẫn diệt tái sinh ra một tòa thanh liên hoàn toàn mới.

Nói cách khác, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên là kiếp thứ hai của Hỗn Độn Thanh Liên.

Vô luận Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên hay là Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm đều là cực hạn của bọn chúng.

Nhưng Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên lại khác biệt, chỉ cần cho nó cơ duyên thích hợp, có một ngày, Tạo Hóa Thanh Liên vô cùng có hy vọng trưởng thành Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, thậm chí Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Nhìn một hồ đầy Tam phẩm, Lục phẩm...

Thập Nhị Phẩm Thanh Liên, nhiêu là tâm Đông Vương Công có lớn hơn nữa, giờ khắc này cũng không cách nào đạm định được.

Phải biết rằng, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không chỉ đơn giản là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn là một gốc Tiên Thiên Linh Căn, một gốc bảo vật vô cùng có khả năng trưởng thành Hỗn Độn Linh Căn a.

Không nói đến lực phòng ngự vô song của Tạo Hóa Thanh Liên, chỉ riêng Tạo Hóa Chi Đạo kia cũng có thể khiến Đông Vương Công giờ khắc này thụ dụng vô cùng.

Mất một lúc lâu, Đông Vương Công mới triệt để tĩnh tâm lại.

Nhìn về phía thần thủy trong tiên trì, nhưng chỉ liếc một cái, lại làm cho Đông Vương Công sững sờ hồi lâu.

Một hồ thần thủy trong tiên trì kia, thế mà là liệu thương thánh dược đệ nhất Hồng Hoang: Tam Quang Thần Thủy!!

Chương 80

Kinh hỉ liên liên, Đông Vương Công trong nháy mắt cuồng hỉ.

Từng có lúc, hắn hy vọng xa vời rút được Tam Quang Thần Thủy từ Hệ thống vòng quay may mắn, bởi vì trên Bồng Lai Tiên Đảo có một tôn thượng cổ long thi tồn tại.

Nếu có Tam Quang Thần Thủy liền có thể làm cho cỗ long thi kia phục sinh!

Đó chính là một tôn long thi Chuẩn Thánh a, tại thế giới Hồng Hoang phương này hiện nay, cường giả Chuẩn Thánh là chiến lực đỉnh tiêm bực nào?

Thảo nào trong tiên trì đầy thanh liên, tại trong một phương linh thủy này, cho dù Hỗn Độn Thanh Liên phá toái ở đây cũng cực có khả năng sinh trưởng lại.

Gió tiên linh nhẹ nhàng phả vào mặt, thổi đến mức cả một hồ thanh liên đều lay động.

Xuyên qua Tam Quang Thần Thủy, phía dưới tiên trì thế mà có một tầng cửu thải tiên quang đang lấp lánh, trong đó tham tạp từng tia khí tức Bàn Cổ vi diệu.

Cái gì dưới đáy thế nhỉ?

Đông Vương Công tham nhập thần thức vào, phía dưới đáy đàm tiên trì cũng là một mảnh bùn đất lưu chuyển đạo vận, từng gốc Tạo Hóa Thanh Liên kia chính là cắm rễ trong loại thổ nhưỡng này.

Phiến thổ nhưỡng này Đông Vương Công lại quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng ngày đó đạt được dưới dây hồ

lô ở Bất Chu Sơn.

Đất mà Nữ Oa dùng để tạo nhân.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tiên trì lại nhiều hơn so với lúc trước đạt được ở Bất Chu Sơn.

Trong quỹ tích nguyên bản, Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới dây hồ lô ở Bất Chu Sơn là bị Nữ Oa đạt được.

Là vật dị thường trân quý.

Trong cái thế giới Hồng Hoang to lớn này, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vốn tồn tại không nhiều, sau khi Nữ Oa tạo nhân còn dư lại một ít.

Về sau Vu Yêu đại chiến, Cộng Công giận húc Bất Chu Sơn, thiên trụ sụp đổ, nước thiên hà đổ ngược xuống nhân gian, Nữ Oa liền dùng thứ tức nhưỡng này cùng các loại thiên tài địa bảo luyện ngũ thải thần thạch, di bổ thiên khanh.

Lại về sau, Đại Vũ trị thủy thì lại hao phí một ít, Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang liền dùng hết.

Một đoàn Cửu Thiên Tức Nhưỡng liền làm được nhiều sự kiện lớn như vậy, hiện tại trong phương tiên trì này là cả một tầng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, quả thực không dám tưởng tượng.

Phát tài, thật sự phát tài rồi.

Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tạo Hóa Thanh Liên, cái nào cũng là vật mà đại năng Hồng Hoang thèm muốn, như kim lại tận số bị Đông Vương Công thu vào trong túi...

Không, chưa phải toàn bộ.

Ngay trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng có một mảnh tàn phiến tựa ngọc mà không phải ngọc, khí tức Bàn Cổ vi diệu kia chính là từ trong

đó tản mát ra.

Khối tàn phiến này, Đông Vương Công quả thực quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến!

Lúc trước, mục đích Đông Vương Công tới Đông Hải chính là tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Nay... khuôn mặt Đông Vương Công kích động đến đỏ bừng.

Hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp đều ở trong tay, cho dù là Đạo Tổ Hồng Quân kia cũng định nhiên thèm nhỏ dãi không thôi a.

Đạo bào vung lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến kia cuốn theo một đoàn Tam Quang Thần Thủy rơi thẳng vào trong tay Đông Vương Công.

Từng đạo tin tức hối sáp, cổ lão, huyền diệu truyền ra trong đầu.

Tâm thần khẽ động, tiếp đó Tạo Hóa Ngọc Điệp liền dung tiến vào trong Nguyên thần.

Cùng với khối tàn phiến nguyên bản kia dung hợp lại một chỗ.

Tinh tinh điểm điểm tử quang xuyên qua ngọc phiến mỏng manh lấp lánh, đạo vận nồng đậm trong đó lưu chuyển khắp không gian.

Sau một khắc, tâm thần Đông Vương Công tiến nhập vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến đã lớn hơn một vòng, trong một mảnh không gian quảng mậu lại man hoang, lơ lửng ba đạo đạo vận hoa quang thô cỡ mấy ngàn trượng.

Đại đạo chi âm như tiếng trời từ trong ba đạo đạo vận hoa quang ngàn trượng truyền ra, đại đạo áo nghĩa hạo hãn sung mãn trong toàn bộ không gian.

Đối với cái này, Đông Vương Công tịnh không cảm thấy lạ lẫm.

Bởi vì trong đó có hai đạo đạo vận hoa quang, một đạo là Thời Gian Đại Đạo hoàn chỉnh, một đạo là Âm Dương Đại Đạo hoàn chỉnh.

Đạo còn lại... là đạo có trong khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến thứ hai.

Không Gian Đại Đạo hoàn chỉnh!

Thời gian vi tôn, không gian vi vương.

Trong ba ngàn đại đạo, phía sau Thời Gian Đại Đạo chính là Không Gian Đại Đạo.

Hai loại đại đạo này hầu như đều là đỉnh tiêm, đại đạo chi năng huyền diệu lại huyền diệu.

Giờ khắc này, Đông Vương Công không kìm nén được hỉ duyệt trong lòng nữa, phóng thanh cười to, tiếng cười xông thẳng lên cửu tiêu, kinh động mấy vạn tinh linh Doanh Châu Tiên Đảo chạy trốn hoảng loạn.

Không Gian Đại Đạo!

Không Gian Đại Đạo hoàn chỉnh!

Nếu Đông Vương Công tham ngộ được môn đại đạo này, sở đề thăng không chỉ đơn giản là Nguyên thần tu vi.

Không Gian Đại Đạo, Thời Gian Đại Đạo, hai loại đại đạo này hoàn toàn khác biệt với Âm Dương Đại Đạo nhưng lại cực kỳ tương tự.

Bởi vì hai loại đại đạo này cũng giống như Âm Dương nhị giả, có thể dung hợp!

Âm Dương tương hỗ hấp dẫn lại tương hỗ chế hành, nhưng Thời Gian Đại Đạo cùng Không Gian Đại Đạo lại khác biệt, hai bên dương

trường tị đoản, hỗ tương di bổ.

Khi tham ngộ thành công, đó sẽ là một con đường đại đạo chi pháp hoàn toàn mới!

Thời Không Đại Đạo!!

Trong ba ngàn đại đạo, hai loại đạo tắc Thời Gian và Không Gian vốn dĩ bài danh thập phần cao, một khi dung hợp, trình độ khủng bố của nó Đông Vương Công có chút không dám tưởng tượng.

Chương 81

Tuy ba ngàn đại đạo, điều điều đều có thể thông tới cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng cảnh giới Đại Đạo rốt cuộc cũng có phân chia mạnh yếu, chưởng khống đại đạo càng mạnh, như vậy cũng đại biểu chiến đấu lực càng cao.

Bàn Cổ đại thần kia dựa vào Lực Chi Đại Đạo tu đắc cảnh giới Đại Đạo, chiến đấu lực bực nào khủng bố.

Khi khai thiên, một người độc chiếm ba ngàn Thần Ma, chỉ một búa, Thần Ma cường đại liền vẫn lạc, đại đạo của Người mạnh mẽ có thể thấy được lốm đốm.

Tuy Đông Vương Công đã sớm quyết định đi con đường "Dĩ lực chứng đạo".

Nhưng ngoại trừ nhục thân thành Thánh, Nguyên thần tu vi cũng quan trọng y hệt.

Nhục thân thành Thánh là lấy sức mạnh vô thượng chứng đắc Đại Đạo.

Nguyên thần thành Thánh liền lấy pháp lực vô thượng chứng đắc Đại Đạo, hai loại phương thức tuy nhiên khác biệt, nhưng đều là "Dĩ lực chứng đạo".

Nếu có thể Nguyên thần cùng nhục thân cùng nhau dĩ lực chứng đạo, như vậy con đường của Đông Vương Công liền so với Bàn Cổ cũng muốn mạnh hơn vài phần.

Luyện hóa!

Hầu như chưa làm mảy may do dự, Đông Vương Công liền quyết

định muốn luyện hóa khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến thứ hai kia.

Lúc trước khi luyện hóa phiến thứ nhất, liền chú định phải đi lên con đường địch đối với Đạo Tổ Hồng Quân, nay đạt được khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến thứ hai, Đông Vương Công tự nhiên không có lý do gì để ẩn giấu.

Bất quá, trước khi luyện hóa Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, Đông Vương Công cần luyện hóa một vật trước.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!

Như kim, Đông Vương Công đã quyết định Nguyên thần dĩ đại pháp lực chứng đạo.

Như vậy lấy Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên làm phân thân ký thác là phù hợp nhất.

Bất quá phân thân ký thác này tịnh không phải trảm thi phân thân trong Trảm Thi Chi Đạo mà Hồng Quân giảng, chỉ là trên lý luận thì khá giống với pháp trảm thi, thực tế lại hoàn toàn khác biệt.

Hồng Quân Trảm Thi Chi Đạo trảm chính là thiện ác tự ngã, trảm ra phân thân nhìn qua thì cường đại, thực tế tịnh không có tác dụng gì lớn.

Phân thân từ trong Nguyên thần và linh hồn trảm ra một đạo phân thân có được tự ngã ý thức, lấy đó trợ giúp tu luyện pháp lực và lĩnh ngộ pháp tắc bất đồng.

Dạng này, đợi bản tôn và phân thân đều tu luyện đến Chuẩn Thánh cực hạn, khi sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, liền có thể dung hợp tất cả phân thân, hoạch đắc pháp lực và pháp tắc lĩnh ngộ của các phân thân.

Khi ký thác phân thân đơn độc tu hành, như vậy cảm ngộ của Đông Vương Công đối với đại đạo pháp tắc cũng sẽ tùy theo đó mà gia thâm.

Sử dụng phân thân ký thác, như vậy pháp tắc chi lực sở tham ngộ cũng sẽ tăng trưởng gấp bội.

Ngoại trừ tốc độ sở cảm ngộ, tốc độ tu hành của phân thân cũng sẽ dung hối trên người bản thể.

Khi pháp tắc chi lực viên mãn, phân thân hợp nhất, đương vi dĩ vô thượng đại pháp lực chứng đạo Hỗn Nguyên chi pháp!

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên là kiếp thứ hai của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng với pháp phân thân ký thác mà Đông Vương Công yêu cầu cũng là phù hợp nhất.

Thế là, trước khi phân thân ký thác, việc cần làm chính là luyện hóa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Chưa làm mảy may do dự, Đông Vương Công vung đạo bào, đánh ra một đạo thời gian gia tốc, tiếp đó Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trong tiên trì mãnh liệt bay đến trước người hắn.

Từng tia thanh mang đạo ngân nồng đậm tản phát, trong Tạo Hóa Thanh Liên ẩn tàng từng tia đại đạo bản nguyên vi diệu, tuy không hoàn chỉnh nhưng cho dù là Đông Vương Công giờ khắc này muốn tham ngộ cũng định thụ dụng vô cùng.

Tâm thần khẽ động, Đông Vương Công đem Nguyên thần pháp lực hối nhập vào trong Tạo Hóa Thanh Liên, tiếp đó từng đạo đại đạo thánh âm truyền ra.

Tiên linh chi khí chung quanh dấy lên một mảnh gợn sóng to lớn, từ bên người Đông Vương Công lan tràn ra bốn phía.

Tạo Hóa Thanh Liên đang khẽ run rẩy, trong thanh sắc liên thể mơ hồ có từng tia Tiên Thiên Chí Dương chi khí đang lưu thoán.

Lúc này, trong Nguyên thần Đông Vương Công mãnh liệt bay ra

một đạo lạc ấn, chui thẳng vào trong Tạo Hóa Thanh Liên.

Đạo cấm chế thứ nhất trong Tạo Hóa Thanh Liên trong nháy mắt bị xung phá.

Lúc này tu vi Đông Vương Công không biết cao hơn bao nhiêu so với lúc trước luyện hóa Cảnh Dương Kiếm, luyện hóa kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này tự nhiên cũng muốn nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian du du!

Đông Vương Công ngồi xếp bằng bên cạnh tiên trì, chu biên tản phát một luồng thanh mang nồng đậm cùng từng tia kim sắc chí dương chi khí.

Trong Tạo Hóa Thanh Liên tổng cộng có bốn mươi tám đạo cấm chế, hầu như chưa có bất kỳ dừng lại nào đã bị Đông Vương Công liên tiếp công hạ hai mươi ba đạo.

Ngay hôm nay, sau khi hao phí năm trăm năm, đạo cấm chế thứ hai mươi bốn rốt cuộc cũng phá vỡ.

Giờ khắc này, tuy nhiên cấm chế Tạo Hóa Thanh Liên tịnh chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng độ phù hợp với Đông Vương Công đã đạt đại thành.

Sau khi luyện hóa xong cấm chế, Đông Vương Công lại không hề ngừng nghỉ bắt đầu tham ngộ đại đạo bản nguyên trong đó.

Ông...

Nguyên thần chợt vang lên một tiếng ông minh, đại đạo thánh âm như tiếng trời mãnh liệt vang lên.

Lại sau đó, chính là đại đạo áo nghĩa hạo hãn cùng với vô số đại đạo quy tắc cổ lão tàn khuyết.

Vô số đại đạo quy tắc cùng áo nghĩa nhao nhao nhiễu nhiễu, dưới sự dẫn dắt của một loại sức mạnh nào đó, thông qua thần thức, trong nháy mắt dũng nhập vào Nguyên thần Đông Vương Công.

Giờ khắc này, thời không trong sơn cốc Doanh Châu Tiên Đảo phảng phất bị định trụ, khí tức hối sáp nan minh kia từ thân thể Đông Vương Công bao trùm ra bốn phía.

Trong thân thể Đông Vương Công, từng đạo đại đạo chi ngân ẩn hiện, tựa hồ trong thân thể hắn có sự tình kỳ diệu đang phát sinh.

Tạo Hóa Chi Đạo.

Tại trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến trước đó, Đông Vương Công liền lĩnh ngộ được một tia truyền thừa Tạo Hóa Chi Đạo tàn khuyết.

Tia đại đạo bản nguyên trong Tạo Hóa Thanh Liên lại bổ toàn đạo đại đạo tàn khuyết kia được rất nhiều.

Trước đó rất nhiều vấn đề không hiểu khó rõ đều tại giờ khắc này rộng mở trong sáng, Nguyên thần tu vi của Đông Vương Công giờ khắc này đang điên cuồng tiêu thăng.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua.

Đông Vương Công đắm chìm trong đạo Tạo Hóa Bản Nguyên vi diệu, có chút không thể tự thoát ra được.

Hắn giờ khắc này giống như một con dã thú đói khát, tham lam thôn phệ những đại đạo quy tắc và đại đạo áo nghĩa này.

Thân thể vốn ngưng thực lúc thì huyền ảo hư miểu, lúc thì hậu trọng ngưng thực.

Chương 82

Từng tia đạo ngân tang thương, cổ lão ẩn hiện tại thân thể hắn.

Thời gian giống như bị định cách, trong cái chớp mắt, dường như đối với hắn chính là một vạn năm.

Một ngày nọ, thời gian bên ngoài đại khái trôi qua năm trăm năm, Đông Vương Công mới từ trong đạo bản nguyên chi lực thanh tỉnh lại.

Khi mở mắt một khắc này, một luồng khí tức huyền ảo từ thân thể tản mát ra, lưu chuyển một vòng xong lại chậm rãi trở về trong cơ thể hắn.

Giờ khắc này, nhục thân tu vi của hắn đã là Bán Bộ Chuẩn Thánh, cách cảnh giới Chuẩn Thánh còn thừa lại một cú đá lâm môn.

Tại sâu trong Nguyên thần, có thể cảm giác rõ ràng đạo Nguyên thần lạc ấn trong Tạo Hóa Thanh Liên kia đã phù hợp với Tạo Hóa Thanh Liên.

Khóe miệng Đông Vương Công giương lên một nụ cười mỉm.

Tiếp đó, trong Nguyên thần, Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến đã lớn hơn một vòng dần dần hiện ra.

Đông Vương Công nhìn thương khung một cái đầy thâm ý, tiếp đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, phiến ngọc phiến kia giờ khắc này xoay tròn như bay trước người Đông Vương Công.

Từng tia tiên quang khiết bạch như ngọc từ đó tán ra, trục tiệm chui vào trong Nguyên thần Đông Vương Công.

Chí dương chi khí cùng từng đạo tiên quang giao hối, vừa mới chạm vào, Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến kia trong nháy mắt hào

quang đại phát, hỗn độn chi khí lượn lờ bên trên.

Đông Vương Công như kim nay đã khác xưa, pháp lực hạo hãn trong nháy mắt liền thôn phệ từng đạo hỗn độn chi khí kia.

Một trăm năm.

Năm trăm năm...

Không biết trôi qua bao nhiêu năm, Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến lơ lửng giữa không trung kia trong nháy mắt chui vào mi tâm của hắn.

Lúc này, trên khuôn mặt lãnh tuấn của Đông Vương Công cũng rốt cuộc hiện ra một nụ cười mỉm.

Từng tia đại đạo chi ngân huyền diệu, hối sáp như ẩn như hiện trên thân thể Đông Vương Công.

Tiên âm trận trận, đạo âm lượn lờ...

Tam thập tam thiên ngoại, trong Tử Tiêu Cung.

Cái thế thiên hàng tường thụy, địa dũng kim liên vốn có tùy theo âm thanh của Hồng Quân mà im bặt.

Giờ khắc này, trên khuôn mặt uy nghiêm của Hồng Quân thế mà lược vi lộ ra một tia kinh ngạc.

Bởi vì giờ khắc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể ở sâu trong Nguyên thần đang bất an táo động, phảng phất tùy thời đều muốn bay ra ngoài.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa sáu người đoan tọa trước người Đạo Tổ, cách Đạo Tổ gần nhất, nhìn thần sắc Đạo Tổ cũng chân thiết nhất.

Giờ khắc này, trong lòng mấy người lại dấy lên sóng to gió lớn, thân là Thánh Nhân, vô luận làm sự tình gì thì tất có nguyên nhân.

Đại đạo phạm âm thế mà dừng lại, mấy người lập tức đoán Đạo Tổ giờ khắc này đang suy tính sự tình.

Không khỏi nhớ lại lần giảng đạo trước đó...

Tam Thanh đám người nhìn nhau một cái, tiếp đó đều chậm rãi lắc đầu.

Tiếp đó, trong ánh mắt mọi người, đôi mắt bình tĩnh kia của Đạo Tổ mãnh liệt nhìn về phía Đông Hải...

Lăng liệt, uy nghiêm, tựa như có thể xuyên thủng hỗn độn.

Một lát sau...

Đại đạo phạm âm lại bắt đầu, lúc này Nữ Oa ngồi ở hàng trước, không biết có phải là ảo giác hay không, hình như cảm giác Đạo Tổ tại lúc vừa mới khai giảng, trong mắt lóe lên một tia vui sướng.

Ngồi ở vị trí gần Đạo Tổ nhất, theo lý Nữ Oa cảm giác chân thiết nhất.

Nhưng... tại nội tâm nàng cũng chỉ cảm giác là một thoáng ảo giác.

Bởi vì ở cảnh giới này, lấy đạo tâm hiện nay, chuyện tầm thường tự nhiên cũng sẽ không lộ ra trên mặt, huống chi là Đạo Tổ Hồng Quân đã trở thành Thánh Nhân chứ?

Ổn định tâm thần, Nữ Oa lần nữa đặt sự chú ý vào trong đại đạo huyền ảo của Đạo Tổ.

Tường thụy ráng màu lần nữa dần dần dâng lên, vạn đóa kim liên lần nữa bắt đầu nở rộ.

Giờ khắc này, Tử Tiêu Cung giảng đạo vừa đúng một ngàn năm...

Doanh Châu Tiên Đảo.

Đông Vương Công vẫn y nguyên ngồi xếp bằng, y nguyên ngồi

bên cạnh tiên trì kia.

Tiểu nhạc đệm xuất hiện ở Tử Tiêu Cung hắn tự nhiên không biết, còn về việc Hồng Quân cuối cùng có lộ ra hỉ sắc hay không, ngay cả Nữ Oa cũng thật sâu không dám xác định.

Sau khi luyện hóa Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, Đông Vương Công lại đem tâm thần đắm chìm trên Không Gian Đại Đạo.

Bước vào Chuẩn Thánh chỉ kém một cú đá lâm môn, một cước này, có lẽ gần, có lẽ lại xa.

Có lẽ có người sẽ tốn một ngàn năm đột phá, có lẽ có người sẽ tốn mười vạn năm đột phá, thậm chí có người vì đột phá một cú đá lâm môn mà tốn trăm vạn năm.

Giờ khắc này khí tức Đông Vương Công tản phát càng thêm hối sáp nan minh.

Trên thân thể hắn, từng đạo đại đạo chi ngân không thể suy xét như ẩn như hiện, từng luồng khí tức huyền ảo di mạn quanh thân Đông Vương Công.

Giờ khắc này, thân thể Đông Vương Công trở nên càng thêm mờ mịt.

Không gian chung quanh thế mà không tự chủ được vặn vẹo, run rẩy, theo khí tức Đông Vương Công tản ra mà run rẩy trong thương khung.

Trong cơ thể, hai loại đạo ngân đang lượn lờ lao nhanh!

Tiếp đó, dần dần hợp hai làm một, hai luồng đạo ngân huyền hoàng thế mà hiện ra một vệt màu tím nhàn nhạt, màu tím kia lại phận ngoại chói mắt, hãi nhân tâm thần.

Thời gian gia tốc, không gian cấm cố.

Không gian xuyên qua, thời gian trường hà.

Hai đạo khí tức huyền chi hựu huyền đang điên cuồng dũng động, dây dưa, khí tức kia càng phát ra không thể suy xét.

Nếu giờ khắc này bên cạnh Đông Vương Công có người khác, định sẽ bị từng tia đại đạo chi ngân làm cho chấn hám, nếu người có thể tĩnh tâm tham ngộ, định sẽ đại hoạch được mùa.

Chương 83

Đại đạo áo nghĩa ẩn hiện trong toàn bộ sơn cốc, lúc huyễn tác tử khí trường long, lúc huyễn tác từng đạo Tử Tiêu Thần Lôi, lúc lại hóa thành từng đạo linh minh trường hà, lúc lại huyễn tác từng đạo kết giới.

Ông...

Đại đạo phạm âm như tiếng trời vang lên trên toàn bộ Doanh Châu Tiên Đảo.

Vạn thiên tinh linh lập tức đều dừng lại thân hình đang vui đùa, tề tề nhìn về hướng sơn cốc.

Tuy những tinh linh thảo mộc này tịnh không có linh thức, nhưng... vẫn bị đạo thiên lại phạm âm này hấp dẫn.

Toàn bộ Doanh Châu Đảo phảng phất lại một lần nữa tĩnh lại, chỉ có tiếng đại đạo thiên lại kia.

Ông...

Lại một trận ông minh.

Chưa thấy Đông Vương Công có động tĩnh gì, mãnh nhiên gian, thân thể mờ mịt kia chợt biến mất trong phương thiên địa này.

Một giây sau.

Lại mãnh liệt xuất hiện, tựa hồ đã trải qua một lần thời không lữ hành, khí tức trên người giờ khắc này lại muốn thương cổ hơn trước đó.

Ông...

Lại một lần nữa, Đông Vương Công lại một lần nữa không có bất

kỳ điềm báo gì mà biến mất.

Toàn bộ không gian không thấy có bất kỳ động tĩnh nào.

Giống như dung làm một thể với phương không gian kia, ngay cả gợn sóng không gian cũng chưa từng dấy lên.

Tiếp đó, lại lần nữa xuất hiện.

Lần này, trên thân thể hắn bắt đầu xuất hiện vô số đạo văn, giống như đại đạo quy tắc, quy luật lượn lờ trên thân thể hắn.

Chu phục thủy, mỗi một lần tuần hoàn, khí tức Đông Vương Công liền sẽ thương cổ, huyền ảo thêm một phần.

Mười năm.

Một trăm năm...

Khi thời gian bên ngoài rốt cuộc trôi qua một trăm năm, thân thể có chút mờ mịt của Đông Vương Công thế mà chậm rãi trở nên ngưng thực, ngay tại lúc này, thân thể vừa mới ngưng thực kia mãnh liệt động.

Chỉ thấy bàn tay vung lên, Tạo Hóa Thanh Liên lơ lửng trước người trong nháy mắt xoay tròn, thanh mang tản ra lại phận ngoại đẹp mắt.

Khóe miệng lãnh tuấn của Đông Vương Công lại đột nhiên giương lên một nụ cười mỉm khiến người ta hai mắt tỏa sáng, nhẹ nhàng nhả ra: "Nguyên, chính là Đạo!!" "Đạo!

Sinh!" Đông Vương Công lẩm bẩm trong miệng nhả ra hai chữ.

Lại giống như hai đạo kinh lôi, thương khung chợt biến đổi nhan sắc.

Lại nhìn Đông Vương Công, thân thể ngưng thực kia lần nữa trở nên hư ảo, một đạo đạo mang cực kỳ thôi xán độn nhập vào trong

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trước mắt.

Tùy hậu, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên mãnh liệt vặn vẹo, dần dần, thế mà hóa thành một hình người.

Tiếp đó, Đông Vương Công hai tay hơi nâng, từng luồng đạo tắc áo nghĩa hạo hãn lập tức bao trùm nhân hình kia.

Bầu bạn với từng đạo đạo tắc áo nghĩa kia, thân hình mơ hồ nọ thế mà dần dần trở nên rõ ràng, tứ chi, ngũ quan, mỗi một bộ vị chu thân dần dần liền hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó.

Đông Vương Công cảm giác thân thể giờ khắc này lại một trận nhẹ nhõm, không có thống khổ như trong tưởng tượng, ngược lại có một cỗ kỳ diệu cảm mạn diệu.

Pháp lực uẩn hàm trong Nguyên thần không những không vì thế mà suy yếu, ngược lại nhanh chóng tăng vọt.

Ông...

Một trận khí lãng từ thân thể Đông Vương Công truyền ra, ấn ký cực dương trên mi tâm Đông Vương Công mạnh mẽ run lên một cái, một luồng thần uy hạo hãn nồng liệt bắn thẳng lên thương khung.

Chuẩn Thánh Cảnh!

Thành!!

Trên khuôn mặt lãnh tuấn của Đông Vương Công chưa có mảy may biểu tình, tiếp đó chậm rãi mở mắt.

Trước mắt có một cỗ nhục thân hoàn mỹ, không có một đinh điểm tì vết nào, phảng phất đạo thể thiên thành.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như ngọc, gần như giống Đông Vương Công đến chín phần, chỉ có nơi mi tâm là có thể nhận ra người

này so với Đông Vương Công có chút non nớt hơn.

Hắn nhắm nghiền hai mắt, giống như đang ngủ say.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, Đông Vương Công không khỏi nở một nụ cười, lẳng lặng nhìn đạo nhân trước mắt.

Một khắc nào đó, vị đạo nhân được ký thác trên thân thể Tạo Hóa Thanh Liên mở mắt ra.

Theo đôi mắt ấy mở ra, một cỗ khí tức kham bỉ Đại La Kim Tiên đại viên mãn từ trong cỗ nhục thân kia dũng mãnh trào ra, đạo bào màu xanh khẽ lay động dưới cổ thần uy. "Bần đạo Thanh Huyền Cơ bái kiến bản tôn!" Thanh bào đạo nhân hướng Đông Vương Công khẽ chắp tay hành lễ. "Ta và ngươi vốn là một thể, không cần khách khí như vậy!" Đông Vương Công đạm nhiên cười nói.

Tiếp đó, Thanh Huyền Cơ lại nhẹ nhàng chắp tay, tay áo xanh vung lên, trong không gian bình lặng bỗng nhiên hiện ra một dòng sông thời gian, hắn bước vào trong đó, thân ảnh cuối cùng từ từ biến mất trong dòng sông thời gian. ...

Ba mươi ba thiên ngoại, Tử Tiêu Cung!

Tiếng giảng đạo của Đạo Tổ Hồng Quân lần nữa đột ngột im bặt, cả tòa Tử Tiêu Cung đều lâm vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Là Thánh nhân duy nhất của thế giới này, Hồng Quân cảm nhận rõ ràng thao thiên thần uy vừa truyền đến từ Hồng Hoang thế giới.

Do dự, kinh dị lóe lên trong đôi mắt bình tĩnh của Đạo Tổ.

Lần này, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự biến hóa của Đạo Tổ, tất cả đều không hiểu nguyên do mà nhìn về phía Ngài.

Ngồi ở hàng trước, Nữ Oa không khỏi xác định ảo giác lúc trước, trong lòng càng thêm chấn kinh không thôi.

Chương 84

Bởi vì, nếu Hồng Quân trước đó mang theo một tia vui sướng, thì Hồng Quân hiện tại lại cho người ta cảm giác kinh ngạc.

Dường như trên khuôn mặt cổ ba bất kinh của Đạo Tổ ẩn hiện một tia hương vị khiến người ta khó mà nắm bắt.

Đôi mắt bình tĩnh, thâm thúy kia dường như ẩn giấu rất nhiều bí mật, cứ như vậy híp mắt, lẳng lặng nhìn về hướng Đông Hải.

Chí ít giờ phút này Hồng Quân đang nghĩ gì, đám người bên dưới hoàn toàn không biết được.

Chỉ là, trong lòng mọi người chậm rãi sinh ra một tia bất an. ...

Doanh Châu Tiên Đảo.

Đông Vương Công chậm rãi đứng dậy, trên chu thân dũng động một cỗ khí tức huyền ảo.

Hắn đã đột phá Chuẩn Thánh, lại một lần nữa kinh động Hồng Quân, nhưng hết thảy những điều này, Đông Vương Công tự nhiên không thể biết được.

Đông Vương Công đầy mặt tiếu ý nội thị nguyên thần, giờ phút này nguyên thần trên cơ sở ban đầu đã lớn mạnh gấp bội, pháp lực trong đó cũng tinh thuần hơn trước kia.

Trong lần cực hạn thăng hoa này, hắn tựa hồ đã chạm đến những thứ liên quan đến "Đạo", cũng nhìn thấy những thứ trước kia không nhìn thấy.

Tựa hồ trong nháy mắt đốn ngộ, hắn đã minh ngộ bản nguyên của sự vật, nắm bắt được quy luật vận chuyển của thế gian.

Nương theo Đông Vương Công đứng dậy, trên chư thiên có ngũ thải tiên quang chiếu rọi xuống, ánh lên khuôn mặt kia lại thêm vài phần trắng nõn, dưới từng đạo tiên quang, một thân bạch bào tựa hồ vô cùng chói mắt.

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng tiên nhạc động lòng người, Đông Vương Công đầy mặt hưởng thụ tắm mình trong đó, chỉ cảm thấy tâm thần thanh thản, giữa tiên vân dũng động quay cuồng, vô số cánh hoa tiên tán lạc xuống.

Chuẩn Thánh!

Đến tận đây, Đông Vương Công trở thành sinh linh bản thổ đầu tiên trong Hồng Hoang thế giới thành tựu Chuẩn Thánh.

Những người như Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi nãi là Hỗn Độn Thần Ma độn nhập vào phương thiên địa này sau khi Hỗn Độn khai tịch, không được tính là sinh linh bản thổ.

Còn lại những cường giả Chuẩn Thánh của tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, đại đa số đều mượn nhờ công đức hoặc dựa vào pháp lực chồng chất mà ngạnh sinh đạt đến Chuẩn Thánh cảnh, so với Đông Vương Công cùng cảnh giới, đám người kia không biết kém hơn bao nhiêu.

Sau khi đột phá Chuẩn Thánh cảnh, Đông Vương Công tịnh không tiếp tục tìm tòi Doanh Châu Tiên Đảo ngay, mà lựa chọn tiếp tục tu hành.

Lúc đột phá, trong cơn cực hạn thăng hoa của nguyên thần, hắn đã chạm đến những thứ sâu xa hơn, đối với Thời Không Đại Đạo cũng có cảm ngộ sâu hơn.

Vì vậy, tâm thần Đông Vương Công trầm tẩm vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, tiếp tục tham ngộ Thời Không Đại Đạo. ...

Mấy trăm năm thời gian lặng lẽ trôi qua, khí tức Đông Vương Công giờ phút này hối sáp nan minh, càng phát ra ngưng thực.

Đã đến lúc, nguyên thần cũng rốt cục cảm nhận được một tia mệt mỏi.

Đem những Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng với cây Ngộ Đạo Trà thụ thu lại, tiếp đó Đông Vương Công bắt tay vào việc, bắt đầu tìm kiếm hạch tâm của tòa Hộ Đảo Đại Trận.

Cũng chính là Doanh Châu Chưởng Lệnh.

Doanh Châu Tiên Đảo cũng giống như Bồng Lai, dưới tiên đảo đều có một con long mạch to lớn, biểu thị cho khí vận của tiên đảo.

Tòa Hộ Đảo Đại Trận bên ngoài cũng liên kết với long mạch này.

Tâm thần khẽ động, một khắc sau Đông Vương Công bỗng nhiên biến mất trong phương thiên địa này.

Mảnh không gian này không có bất kỳ chấn động nào, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Dưới lòng đất Bồng Lai.

Đông Vương Công chắp tay đứng đó, lẳng lặng nhìn long mạch màu vàng nhạt trước mắt, từng điểm tinh quang từ trong long mạch tản ra, chiếu sáng cả vùng lòng đất, lộ ra vẻ sáng chói, thần bí.

Ông...

Đột nhiên, những điểm tinh quang kia bắt đầu hội tụ, chỉ một lát sau, một lão đạo nhân mặc bạch bào xuất hiện trước mắt Đông Vương Công.

Hai người đều không nói chuyện, cứ thế nhìn nhau tại thế giới lòng đất.

Hồi lâu.

Khóe miệng lão đạo nhân kia hơi nhếch lên, tiếp đó, bỗng nhiên động thủ.

Thủ chưởng khẽ động, vạn thiên pháp quyết chợt ngưng tụ, từng tia khí tức mang theo sự hậu trọng điên cuồng lao về phía Đông Vương Công, thổi bay trường phát của hắn, khiến hắn trở nên phiêu dật khó lường.

Từng đạo pháp quyết giống như khóa chặt Đông Vương Công, như thủy triều trong biển, lít nha lít nhít, tiếp đó khi cách Đông Vương Công vài ngàn mét thì lại đột nhiên ngưng tụ.

Hóa thành một con kim sắc cự long dài ngàn trượng, gào thét, quay cuồng, điên cuồng lao về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công thần sắc bình tĩnh nhìn con kim long kia, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên.

Oanh...

Một cỗ năng lượng hư ảo, to lớn bàng bạc chợt từ trong lòng bàn tay Đông Vương Công bắn ra.

Con kim sắc cự long kia giống như chịu phải va chạm mạnh, trong khoảnh khắc liền biến mất tại mảnh không gian lòng đất này.

Từng mảnh long lân như vũ mao phiêu tán, phát ra từng tia kim sắc quang mang, tán lạc trong không gian.

Dường như đã sớm dự liệu được kết cục, lão đạo nhân kia nhẹ nhàng chắp tay, bái đạo: "Bái kiến chủ nhân!" Nói xong, cả thân thể lão hóa thành một đoàn không khí sáng chói, chậm rãi bay về phía Đông Vương Công.

Trong đoàn không khí đó tương khảm một tấm lệnh bài cổ lão màu tím vàng.

Chính là Doanh Châu Chưởng Lệnh.

Lệnh bài tản ra từng đạo tử quang thanh đạm, chậm rãi chui vào trong nguyên thần Đông Vương Công.

Giờ khắc này, tâm thần Đông Vương Công phảng phất minh lãng hẳn lên, toàn bộ Doanh Châu Tiên Đảo đều nằm trong sự chưởng khống của hắn.

Phương Thủ Đảo Đại Trận bên ngoài cũng giống như thân thể của hắn, tùy ý niệm hắn mà sai sử.

Đến tận đây!

Đông Vương Công chính là chủ nhân của Doanh Châu Tiên Đảo.

Hắn chắp hai tay sau lưng, trường phát phiêu dao, nhàn đình tán bộ, lăng không đứng đó.

Chương 85

Nhìn long mạch dưới lòng đất Doanh Châu này, trong lòng không khỏi nhớ tới long hồn trong long mạch Bồng Lai. "Bị trấn áp nhiều năm như vậy, cũng nên tỉnh lại đi." Đông Vương Công khóe miệng khẽ nhếch, trong lòng thầm nghĩ.

Hiện nay Tạo Hóa Chi Đạo đại tiến một bước, lại tại Doanh Châu Tiên Đảo lấy được Tam Quang Thần Thủy, phục sinh cỗ long thi kia đã vạn sự đã chuẩn bị xong.

Một tôn rồng cấp bậc Chuẩn Thánh a, đó sẽ là lực lượng trung kiên đứng vững trong Tiên Đình tương lai.

Lưu lại thế giới lòng đất một lát, thân hình Đông Vương Công lóe lên, lần nữa xuất hiện ngay phía trên sơn cốc.

Nhìn tiên cốc tràn ngập tiên linh chi khí, Đông Vương Công khẽ mím môi.

Đã trở thành chủ nhân nơi này, tự nhiên cũng không thể để nó mai một, phải quy hoạch sửa sang lại một phen mới được.

Đông Vương Công phóng xuất thần thức, đem mỗi một tấc góc ngách của tiên đảo in vào trong não hải.

Tiếp đó, giống như lúc ở Bồng Lai, bàn tay khẽ vuốt, một tấm bản đồ lập thể được phác họa bằng tiên linh chi khí liền xuất hiện trước mắt.

Đông Vương Công giống như một vị kiến trúc sư, bắt đầu kế hoạch thiết kế Doanh Châu Tiên Đảo.

Có kinh nghiệm lần trước tại Bồng Lai, lần này hết thảy đều hiển nhiên nước chảy thành sông.

Nếu thân ở hậu thế, hắn nhất định không kém những kiến trúc sư nổi danh kia.

Một bức tranh sơn thủy đình đài mỹ luân mỹ hoán chậm rãi hiện ra trước mắt Đông Vương Công.

Hai nơi đạo trường thiết kế hoàn toàn giống nhau thì lại không thú vị, Đông Vương Công mày khẽ nhíu, đầu ngón tay không ngừng điểm xuyết trên tấm bản đồ sơn thủy kia.

Không biết qua bao lâu, Đông Vương Công rốt cục hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, đạo bào vung lên, những kiến mộc linh thạch, kỳ ngọc tiên tinh, thiên tài địa bảo tại Doanh Châu Tiên Đảo giống như bị một loại sức mạnh chưởng khống, bay múa khắp toàn bộ tiên đảo.

Từng cái linh vật bắt đầu tự hành lắp ráp, trong khoảnh khắc, từng tòa kiến trúc mọc lên như nấm.

Một phương linh đàm, hai tòa cầu dài, hơn trăm lâu các.

Tại trên hơn trăm tòa lâu các kia, sừng sững bảy tôn đại điện hùng vĩ tráng khoát.

Trên bảy tòa đại điện đó, một tòa ngọc bích tử cung chậm rãi xuất hiện, trên đỉnh cung, cửu thải tiên quang chậm rãi lấp lóe, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Đương kim Hồng Hoang, cũng chỉ có Đông Vương Công mới có thủ bút hào mại như thế, một hạt Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều có thể khiến bất kỳ cường giả nào trong Hồng Hoang thèm nhỏ dãi, Đông Vương Công lại dùng vật này làm thành một tòa Cửu Thải Tiên Đỉnh.

Hài lòng nhìn Cửu Thải Tiên Cung, khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, hắn giơ tay lên, một tấm bảng hiệu lam u u gắn lên trên cung điện.

Đề tên: Doanh Châu Tiên Cung.

Xa xa nhìn lại, hào mại, hùng vĩ, phong cách pha lẫn khác biệt với Bồng Lai Tiên Các.

Duy nhất giống nhau chính là bức tượng điêu khắc đầy vẻ "khoe khoang" ở trung ương đạo trường, cùng một mạch tương thừa với Bồng Lai.

Lúc trước Bồng Lai xuất thế, Hồng Hoang ức vạn sinh linh nhao nhao chấn kinh không thôi, biết bao đại năng mộng tưởng cầu được, chỉ hy vọng có thể lên Bồng Lai Tiên Đảo quan sát một lần.

Hôm nay, tòa Doanh Châu Tiên Đảo này cũng rơi vào tay Đông Vương Công, không biết những sinh linh Hồng Hoang kia sau khi biết được sẽ có cảm tưởng gì.

Nói thì nói thế, nhưng Đông Vương Công tịnh không có ý định để Doanh Châu Tiên Đảo xuất thế.

Doanh Châu vừa ra, ngoại trừ bị chúng sinh Hồng Hoang tật đố thì cũng chẳng có chỗ tốt gì.

Chỉ cần Doanh Châu không xuất thế, vậy thì tòa tiên đảo này nhất định là một lá bài tẩy cường đại trong tay hắn.

Tư sách một lát, Đông Vương Công mở ra phong ấn đại trận trên Doanh Châu Tiên Đảo, lại điểm hóa sáu tên đồng nữ, sau đó liền đi dạo quanh Doanh Châu.

Dưới từng phương Tiên Thiên Đại Trận phong ấn chính là từng kiện linh bảo thượng hạng.

Tuy Đông Vương Công có vài kiện công kích linh bảo không tệ,

nhưng giờ phút này vẫn không ngăn được sự dụ hoặc của linh bảo, bắt đầu tìm kiếm trên đảo.

Mấy ngày sau, hắn tìm được không ít linh bảo: * **Cửu Thải Nghê Thường:** Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là một bộ váy chín màu, có thể thủ hộ nguyên thần, bên trong có 36 đạo cấm chế. * **Linh Tuyền Bảo Ngọc:** Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể biến vùng đất cằn cỗi thành động thiên phúc địa, hóa nước phàm thành linh tuyền, bên trong có 34 đạo cấm chế. * **Bát Trân Vân Quang Sàng:** Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu tu hành trên đó, tu vi tăng tiến dị thường nhanh chóng, có thể hóa giải tâm ma, chữa trị nguyên thần, bên trong có 36 đạo cấm chế. * **Linh Tú Phiêu Y:** Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do một mảnh vỏ trứng Thần Ma thất lạc thời Hỗn Độn hóa thành, mặc vào người vạn pháp bất xâm, bên trong có 46 đạo cấm chế. * **Xích Lân Tinh Vân Kích:** Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cầm kích này hạo nhiên vô địch, có thể vận dụng tinh thần chi lực, bên trong có 48 đạo cấm chế.

Ngoài ra, Đông Vương Công còn tìm được rất nhiều hạ phẩm và trung phẩm linh bảo, ví dụ như Nhật Nguyệt Châu và Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng.

Hắn đem một tia bản nguyên chi lực vi nhược trong các linh bảo dung nhập vào Thế Giới Chủng Tử.

Sau một hồi lâu, thế giới lực lượng sâu trong nguyên thần rõ ràng cảm giác trưởng thành hơn rất nhiều.

Mấy tháng thời gian vội vã trôi qua.

Một ngày nọ, Đông Vương Công rốt cục dừng lại bước chân tầm bảo.

Cây Xích Lân Tinh Vân Kích kia quả thật là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hiếm có, tính công kích không hề kém cạnh Cảnh

Dương Kiếm.

Còn hai kiện y phục linh bảo, Đông Vương Công chuẩn bị để lại cho Tây Vương Mẫu và Chanh Hạnh.

Chanh Hạnh nha đầu kia khác với sáu đứa nhỏ còn lại, tuy cùng có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, nhưng về chiến lực lại hơi yếu hơn một chút.

Đông Vương Công vẫn luôn muốn tìm cho tiểu nha đầu một kiện linh bảo thiên hướng phòng ngự, chiếc Linh Tú Phiêu Y kia không nghi ngờ gì là thích hợp nhất.

Còn Linh Tuyền Bảo Ngọc và Bát Trân Vân Quang Sàng, Đông Vương Công thu vào trong nguyên thần, hai vật này đều có thuộc tính tương đối nghịch thiên, đặt ở Bồng Lai là tốt nhất.

Doanh Châu Tiên Cung.

Đông Vương Công ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, chu thân lơ lửng hai kiện linh bảo.

Chính là Ngũ Hành Tháp và Xích Lân Tinh Vân Kích.

Từng tia thất thải hà quang như ẩn như hiện trên cơ thể Đông Vương Công, một ấn ký màu vàng nhạt chậm rãi lấp lóe trong hai kiện linh bảo.

Nương theo pháp lực bàng bạc của Đông Vương Công dũng mãnh nhập vào, ấn ký kia càng lúc càng rõ ràng.

Chương 86

Thời gian du du.

Trong kết giới thời gian huyền hoàng, hối sáp, cổ phác, thời gian điên cuồng trôi đi.

Cấm chế trong hai kiện linh bảo cũng đang bị phá trừ phi tốc.

Đệ nhất đạo cấm chế phá khai...

Đệ nhị thập tam đạo cấm chế phá khai...

Đệ nhị thập tứ đạo kính trực phá khai.

Mấy ngàn năm thời gian, rốt cục đem cấm chế trong hai kiện linh bảo phá liền hai mươi bốn đạo.

Giờ phút này, Đông Vương Công rõ ràng cảm giác được độ khế hợp giữa nguyên thần và hai kiện linh bảo đang chậm rãi tăng trưởng.

Ngoài ra, trong thần hải lại có một đạo hoa quang cực mạnh lấp lóe.

Ngũ Hành Bản Nguyên!

Nãi là năm loại đại đạo bản nguyên khác biệt, nhưng ở trong Ngũ Hành Tháp, năm đạo bản nguyên lực lượng lại hoàn toàn dung hợp là một, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại đạo tắc đang đan xen chặt chẽ.

Năm loại đại đạo này bài danh cực kỳ thấp trong ba ngàn đại đạo, nhưng thiên thiên bởi vì năm loại đại đạo giao dung làm một, Ngũ Hành Đại Đạo cùng Thời Không Đại Đạo giống nhau, đều trưởng thành một cách xuất kỳ.

Ngũ thải tiên quang chậm rãi quanh quẩn bên người Đông Vương

Công, nhìn kỹ lại không khó phát hiện những đạo văn hối sáp nan minh trong đó.

Ngũ Hành, Âm Dương, hai loại đạo vận cường đại chậm rãi giao dung trong nguyên thần Đông Vương Công.

Hai thứ này đều là đại đạo áo nghĩa thuần tịnh nhất của phương thế giới này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong thời gian gia tốc, lại ngàn năm thời gian lóe lên liền biến mất.

Một ngày nọ, thân ảnh vốn phiêu miểu của Đông Vương Công bỗng nhiên trở nên ngưng thực, đôi mắt sáng như sao trời bỗng nhiên mở ra, không gian Doanh Châu Tiên Cung đột nhiên truyền đến một tiếng ông minh.

Tựa hồ trong đôi mắt ấy, Hồng Hoang thảo mộc, sơn hà, sinh linh, tường thụy chi quang đang chậm rãi ẩn hiện.

Dị tượng kia đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt, trong đôi mắt lại còn lại một mảnh thanh minh.

Tu vi Chuẩn Thánh, "Đạo" có thể xúc cập đã phi thường nhân có thể so sánh.

Nếu cảnh tượng vừa rồi bị ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung nhìn thấy, định sẽ trong lòng kinh hãi không thôi, du lịch Hồng Hoang, bái Tử Tiêu Đạo Tổ, "Đạo" đoạt được cũng không yêu dị như Đông Vương Công triển hiện giờ phút này.

Chỉ là "Đạo" mà bọn hắn cầu, xa xa không rõ ràng, không hối sáp như Đông Vương Công.

Ngàn năm qua, tuy không tu luyện, nhưng tham ngộ Ngũ Hành Đại

Đạo cùng luyện hóa linh bảo cấm chế đều là việc cực hao tổn tâm thần, hiện nay Đông Vương Công cũng có chút mệt mỏi.

Khẽ vẫy tay, vài giọt Tam Quang Thần Thủy ẩn hiện tam sắc thần quang bắt đầu tẩm bổ nguyên thần có chút mệt mỏi của hắn.

Một lát sau.

Đông Vương Công khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười, Tam Quang Thần Thủy quả thực danh bất hư truyền!

Nghỉ ngơi chốc lát, Đông Vương Công lại chậm rãi nhắm mắt, tĩnh hạ tâm thần.

Trước mắt, cách lần giảng đạo thứ hai kết thúc còn hơn một ngàn năm, lại thêm vạn năm thời gian nữa, khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba kết thúc sẽ thân hợp Thiên Đạo.

Đến lúc đó...

Yêu Tộc bách ức yêu quân nhất định sẽ lăng giá Bồng Lai.

Tuy giờ phút này Đông Vương Công tu vi đạt Chuẩn Thánh, nghiền ép tất cả ba ngàn khách Tử Tiêu, nhưng... trong lòng hắn vẫn có một tia cảm giác khẩn bách.

Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai là giảng Chuẩn Thánh chi đạo, không bao lâu nữa, hứa đa người trong ba ngàn khách Tử Tiêu sẽ bộ nhập tu vi Chuẩn Thánh.

Yêu Tộc Đế Tuấn, Thái Nhất, còn có Phục Hy, Nữ Oa gia nhập Yêu Tộc.

Vạn năm sau, hoặc giả Nữ Oa sẽ không xuất thủ, nhưng Phục Hy lại tịnh không có giao tình với hắn, nhất định sẽ lấy thân phận Yêu Tộc Hy Hoàng giúp đỡ huynh đệ Đế Tuấn.

Trong quỹ tích bình thường của Hồng Hoang, giờ phút này Phục

Hy đang tham diễn Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Trận này tuy không khủng bố như Chu Tiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, nhưng uy lực tuyệt đối không yếu.

Đến lúc đó, chiến lực Yêu Tộc tuyệt đối sẽ kinh khủng đáng sợ.

Ba tôn Chuẩn Thánh, cộng thêm một tòa trận pháp đáng sợ.

Vạn năm thời gian, đây là mục tiêu mà Đông Vương Công cần siêu việt, chỉ có như vậy, Bồng Lai Tiên Đảo mới có thể thoát ly khỏi Vu Yêu Lượng Kiếp.

Lắng lại tâm tình, trong nguyên thần, chiếc bình ngọc thủy tinh chậm rãi bay ra.

Trong bình ngọc, rất nhiều kim sắc Thần Ma tinh huyết có năng lượng to lớn ban đầu giờ đã cạn sạch.

Còn lại cũng chỉ có khối Bàn Cổ huyết nhục tinh oánh dịch thấu kia.

Trong khối huyết nhục này, lượng Bàn Cổ tinh huyết hàm chứa tuyệt không phải số ít, mấy vạn năm nằm trong bình ngọc, năng lượng trong đó tịnh không hề lưu thất mảy may.

Năm đó, Bàn Cổ đại thần khai thiên thân vẫn, một bộ phận nguyên thần hóa thành Tam Thanh, mười hai giọt tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu.

Trong khối huyết nhục này, lượng tinh huyết bao hàm còn nhiều hơn mười hai giọt kia nhiều.

Nói cách khác, sức mạnh trong khối Bàn Cổ tinh huyết này tuyệt đối mạnh hơn sức mạnh khi Thập Nhị Tổ Vu đản sinh.

Nếu vật này đặt tại Hồng Hoang thế giới, định nhiên sẽ dấy lên một tràng đại chiến tuyên cổ.

Một giọt tinh huyết liền có thể tố tạo ra một vị Tổ Vu, tuy sẽ không trực tiếp tạo thành tu vi Đại La, nhưng dưới sự tu luyện hậu thiên, căn cốt của Tổ Vu do tinh huyết hóa thành tuyệt đối sẽ không kém.

Đây là thứ đồ vật khủng bố cỡ nào a.

Trước mắt, nhục thân Đông Vương Công đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới, tuy chỉ cách một tầng, nhưng năng lượng cần thiết trong đó không biết phồn đa cỡ nào.

Thậm chí năng lượng tiêu hao cho một cảnh giới này còn nhiều hơn xa so với năng lượng cần thiết để tu luyện nhục thân trước kia.

Khối Bàn Cổ tinh huyết này, không nghi ngờ gì chính là thứ Đông Vương Công cần lúc này.

Chương 87

Nhục thân, nguyên thần song song đạt Chuẩn Thánh sơ kỳ, đến lúc đó cho dù không mượn nhờ linh bảo, lấy sức một mình địch hai vị cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, Đông Vương Công hoàn toàn có tự tin không rơi vào hạ phong.

Nhục thân và nguyên thần, hai loại tu vi Chuẩn Thánh cộng lại, tuyệt không đơn giản là một cộng một bằng hai.

Đến lúc đó... chiến lực của hắn sẽ tăng tiến đến một tình trạng kinh khủng.

Không do dự nữa, Đông Vương Công ngưng tâm tĩnh khí, chuẩn bị nghênh đón thống khổ sắp tới.

Hắn biết, lần này thống khổ phải chịu sẽ mạnh hơn, càng làm cho người ta tuyệt vọng hơn trước kia.

Một lát sau. "Đến đây đi!" Đông Vương Công nhếch miệng, đôi mắt thấu ra vẻ kiên nghị, khẽ nhả ra ba chữ.

Hắn biết, sau cơn bão táp này, thứ mang lại sẽ là sự cực hạn thăng hoa.

Ông...

Năng lượng to lớn chợt tịch quyển toàn bộ Doanh Châu Tiên Cung, tiên linh chi khí nồng đậm hội tụ trên Cửu Thải Tiên Đỉnh, không ngừng dũng động.

Giống như từng con cự long điên cuồng gào thét, quay cuồng.

Tứ ngược chi khí thao thiên dấy lên một đạo khí lãng bàng bạc, lan tràn ra bốn phía tiên đảo, kinh động hải vực bên ngoài tiên đảo dấy lên từng tầng cự lãng cao vạn trượng.

Cũng may nơi này tịnh không có sinh linh khác, nếu không chỉ riêng đạo thần uy này liền có thể mẫn diệt bách tộc trong biển. "Hống!" Đông Vương Công thở hổn hển, phát ra một tiếng gầm nhẹ trầm thấp, khuôn mặt hắn giờ phút này bỗng nhiên đỏ bừng.

Theo khối Bàn Cổ tinh huyết chậm rãi hóa thành năng lượng chui vào thể nội, thân thể Đông Vương Công không ngừng run rẩy.

Chu biên giống như có vô số đạo sáp phong bàng bạc quát lên thân thể đỏ bừng của hắn.

Da dẻ bắt đầu từng tấc từng tấc nứt toác, huyến dịch nồng đậm trong nháy mắt bắn ra, nở rộ từng đóa huyết hoa thê mỹ trong không trung.

Trong thân thể không ngừng phát ra tiếng bạo minh dày đặc, tràng bạo minh đột như kỳ lai nhưng lại thao thao bất tuyệt, mỗi một lần vang lên, thân thể kiên nhận đều sẽ xuất hiện mấy đạo thương khẩu hãi người.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cường độ nhục thân như thế đứng trước cỗ năng lượng này lại hiển nhiên yếu ớt như vậy.

Đông Vương Công cắn chặt hàm răng, đồng thời khống chế Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong thân thể điên cuồng vận chuyển.

Nhưng đạo năng lượng kia giống như hồng thủy cuồn cuộn, cho dù Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đã vận chuyển tới cực hạn, vẫn như cũ không cách nào khống chế cỗ năng lượng kia tàn phá bừa bãi. "Hống!" Lại một tiếng gào thét thống khổ, trên thân thể kiên nhận của Đông Vương Công đã không còn một chỗ da nang hoàn hảo, huyết nhục xích lõa lộ ra trong không khí.

Bạch bào trên thân tẩm đầy máu tươi, dính chặt vào thân thể, khiến người ta căn bản không phân rõ đâu là y vật, đâu là da nang

huyết nhục mơ hồ.

Trong cả Doanh Châu Tiên Cung sung mãn một cỗ thần uy cường đại, túng sử là cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng khó mà di động nửa bước trong cỗ uy nghiêm to lớn này.

Giống như một cuộc phẫu thuật hóa hình công trình to lớn, loại thống khổ xé rách tam hồn thất phách này, chỉ một giây liền có thể khiến người ta thống bất dục sinh.

Loại cảm giác này, dù cho nhảy vào luân hồi, chuyển thế trọng sinh cũng sẽ không quên được.

Trên thân thể trần trụi, từng sợi gân xanh khổng lồ lộ ra, cổ cổ phán cư trên thân thể, giống như từng đạo chiến văn khủng bố, xen lẫn cảm giác sức mạnh khiến người ta chỉ nhìn một cái liền hãi nhiên không thôi.

Loại "toan sảng" này, không đơn giản là đau đớn nhục thể.

Ngôn ngữ... căn bản không cách nào miêu tả.

Từng tia đạo ngân khó mà bắt được ẩn hiện quanh thân thể Đông Vương Công, trong những điểm tinh quang kia có thể thấy rõ, những thịt non vừa được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tu phục mọc ra chưa kịp thành thục liền một lần nữa bị sống sờ sờ róc đi.

Tại sâu trong huyết nhục, từng điểm tạp chất màu đen không ngừng thuận theo huyết thủy trên thân thể chảy xuống.

Trên sàn nhà trắng tinh, giờ phút này như vừa trải qua một trận sinh tử chi chiến.

Huyết thủy!

Cuồn cuộn huyết thủy giống như một dòng sông nhỏ lan tràn hết mảng này đến mảng khác.

Nơi bắt nguồn huyết thủy chính là người đang ngồi trên huyết sắc bồ đoàn kia.

Giống như vòi nước chưa khóa, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Cối xay năng lượng đang điên cuồng phá hủy nhục thể hắn, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể lại điên cuồng tu phục.

Giữa huyết nhục với huyết nhục, từng chút một bị nghiền nát, rồi lại dưới sự trọng tố của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, đem những tạp chất sâu hơn trong thân thể loại bỏ ra ngoài.

Trên Doanh Châu Tiên Cung, giờ phút này hội tụ lít nha lít nhít linh khí trường long, không ngừng phun ra từng đoàn tiên vụ bao bọc cả cung điện.

Tiên vụ không ngừng rung động, không ngừng cuộn trào, tràng diện cực kỳ hùng vĩ.

Trên Cửu Thải Tiên Đỉnh, từng tia khí tức của "Đạo" đang tràn ngập, ẩn hiện, lúc thì có thể nhìn thấy rõ ràng từng đạo văn huyền ảo, lúc thì lại bị từng đoàn tiên vụ cuốn cho tiêu tán.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua.

Sự thống khổ khủng bố kia vẫn đang tiếp tục.

Thanh niên bạch bào ngồi trên bồ đoàn sớm đã không còn dáng vẻ trước kia, cả người da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ.

Thân thể vốn sung doanh, cường đại, tràn ngập sức mạnh, giờ phút này lại trở nên khô quắt, chỉ còn lại một bộ xương khô và một lớp da bọc trên xương.

Hai loại năng lượng dường như đạt đến một loại cân bằng nào đó, không ngừng tuần hoàn giữa nghiền nát và tu phục, khí tức của thanh

niên giờ phút này cũng rốt cục ổn định hơn nhiều.

Một ngày.

Một năm.

Mười năm.

Một trăm năm...

Ba trăm năm.

Bốn trăm năm.

Chương 88

Năm trăm năm...

Một ngàn năm.

Hai ngàn năm.

Ba ngàn năm...

Trong sự gia tốc thời gian phi thệ, túc túc trôi qua ba ngàn năm.

Phần thống khổ kia cũng kéo dài hơn ba ngàn năm.

Ba ngàn năm!

Đối với phàm nhân là dài đằng đẵng, đối với người tu hành cũng tịnh không phải là quãng thời gian ngắn, đối với Đông Vương Công... không nghi ngờ gì là cực kỳ mạn trường.

Trầm tẩm trong phần thống khổ đó, mỗi một giây đều giống như trôi qua một năm.

Nếu không phải trong thân thể Đông Vương Công có một linh hồn hậu thế, linh hồn này có khát vọng vô tận đối với sức mạnh to lớn, chỉ sợ... trong tuế nguyệt mạn trường vô tận kia sớm đã ngất đi.

Trong thân thể hắn phảng phất không còn một tia sức mạnh, chỉ còn lại một cỗ tín niệm kiên nhận vô cùng! ...

Ông...

Lại không biết qua bao nhiêu thời gian.

Một ngày, trong Doanh Châu Tiên Cung chợt vang lên một tiếng ông minh động lòng người, giống như thiên lại do tiên nhân ngâm xướng!

Trong tiếng tiên âm thanh thúy, thân thể khô quắt hồi lâu của Đông Vương Công rốt cục cũng sung doanh trở lại.

Huyết nhục phi khoái ngưng hợp.

Trên từng khúc xương cốt không ngừng dũng hiện một mạt màu tím nhạt, nhìn... gân cốt giờ phút này so với ban đầu càng thêm kiên nhận gấp mấy trăm lần!

Từng tia quang mang hãi người từ trên xương cốt tán phát ra, giống như từng kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trơn bóng như ngọc lại cứng rắn như kim thạch.

Từng hạt thịt non tinh oánh dịch thấu đang nhanh chóng sinh trưởng, thịt non thuần tịnh vô cùng, giống như linh ngọc, tinh oánh đến mức khiến người ta không vạch ra được chút tì vết nào.

Cỗ thống khổ nồng đậm kia rốt cục cũng tiêu tán, thay vào đó là một cỗ cảm giác nhẹ nhàng vi diệu, giống như có một đôi bàn tay ngọc đang vuốt ve.

Nhẹ nhàng!

Mạn diệu!

Loại cảm giác này mỹ diệu không thể diễn tả bằng lời.

Cùng lúc đó, một cỗ năng lượng như tiên dịch dũng nhập vào thân thể Đông Vương Công, ôn nhuận chí cực, lưu chuyển trên thân thể bị tàn phá, tư dưỡng nó.

Nhẹ nhàng khó nói nên lời... quả thực huyền lại càng huyền!

Dưới sự tẩy lễ của cỗ năng lượng mạn diệu này, ẩn ẩn có thể nhìn thấy làn da phát ra quang mang kiên nhận.

Tiên âm vẫn đang tiếp tục, không biết từ lúc nào, đôi mắt sáng chói của Đông Vương Công bỗng nhiên mở ra, một cỗ thần uy hạo

hãn lập tức cuốn tới.

Hối sáp, lăng liệt, thương cổ!

Từng đạo khí tức to lớn xen lẫn trong đó, khiến người ta lại có chút không dám nhìn thẳng, giống như chỉ nhìn một cái, trong lòng liền sẽ sinh ra ý muốn thần phục.

Tinh thần thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Giữa lông mày Đông Vương Công uyển như có một vầng tinh thần nóng rực đang thiêu đốt, quang mang chói mắt.

Chính vào lúc này, trên khuôn mặt lãnh tuấn chậm rãi hiện ra một nụ cười.

Nhục thân tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Thành!!

Đến tận đây, hắn chính là người duy nhất trong phương thiên địa này có cả nhục thân và nguyên thần đều đạt tới Chuẩn Thánh...

So với trước kia, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến, vậy dưới Chuẩn Thánh thì sao chứ?

Đại La Kim Tiên đỉnh phong thời kỳ tái cường đại cũng có sự khác biệt về chất so với cường giả Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh, tuy nhiên không phải Thánh Nhân, nhưng dính vào một chữ "Thánh", lực lượng Chuẩn Thánh có thể sơ khuy thiên địa ảo diệu, không còn cục hạn ở thực lực bản thân, có thể sơ bộ điều dụng thiên địa chi lực gia trì cho bản thân.

Một cường giả Đại La Kim Tiên, dù chiến lực mạnh đến đâu cũng chỉ có thể lĩnh ngộ một chút pháp tắc chi lực trong thiên địa, làm sao có thể so sánh với Chuẩn Thánh được thiên địa chi lực gia trì.

Có thể biết, chênh lệch trong đó là thiên sai địa biệt.

Mấy ngàn năm khổ tu, tam hồn thất phách của Đông Vương Công coi như bị tội lớn, trước mắt tuy có thánh dược tư dưỡng thượng hảo, nhưng Đông Vương Công vẫn không định tiếp tục tu hành.

Còn chưa tới ngàn năm nữa là lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân kết thúc.

Đã đến lúc đại năng quy về Hồng Hoang thế giới, cũng là lúc trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Tư sách một lát, Đông Vương Công khẽ vẫy tay, một dòng sông thời gian chậm rãi xuất hiện, trong dòng sông thời gian, một người chậm rãi nhảy ra. "Đạo hữu, Doanh Châu Tiên Cung liền do ngươi trấn thủ vậy." Đông Vương Công cười nói.

Thanh Huyền Cơ cùng hắn là một thể, nếu tu luyện ở đây, đạo tắc và pháp lực lĩnh ngộ được cũng sẽ hồi quỹ lên người Đông Vương Công.

Hơn nữa, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của y hiện nay cũng là tồn tại đỉnh tiêm trên thế gian.

Có y trấn thủ Doanh Châu Tiên Đảo, Đông Vương Công yên tâm không ít.

Chương 89

"Vâng, bản tôn!" Thanh Huyền Cơ khẽ chắp tay nói.

Đông Vương Công nhẹ gật đầu, trong khoảnh khắc liền biến mất giữa phương thiên địa này.

Bên ngoài Doanh Châu Tiên Đảo.

Đông Vương Công bay là là mặt biển, với tu vi hiện nay, hắn đã có thể mượn nhờ không gian thần thông, xé rách không gian trong khoảnh khắc trở về Bồng Lai, nhưng giờ Đông Vương Công hiếm khi được nhàn hạ, cũng không nhanh không chậm chậm rãi phi hành trên Đông Hải.

Trong nước biển đen kịt, cự lãng quay cuồng, uyển như từng con cự mãng có thể thôn phệ hết thảy, bọt sóng đánh thẳng lên trời cao, khiến người sợ hãi không thôi.

Dưới thân Đông Vương Công, một cỗ khí tức cường hoành vô cùng tràn ngập, uyển như một ngọn núi cao trấn áp xuống.

Trong khoảnh khắc, cả vùng hải vực đều an tĩnh lại, dưới uy áp khủng bố kia, ngay cả nước biển đang quay cuồng cũng bị cưỡng ép trấn áp, bất động.

Du lịch trên mặt biển hồi lâu, Đông Vương Công mới bước vào Bồng Lai Tiên Đảo.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Tựa như lúc rời đi, hết thảy đều quen thuộc như vậy.

Mọi người rời Bồng Lai ba ngàn năm chưa về, Bồng Lai đảo giờ phút này lãnh thanh hơn nhiều, chỉ có sáu tên đồng tử đang không biết mệt mỏi chăm sóc tiên thảo Bồng Lai.

Thần thức quét qua.

Chín vị Long Tử vẫn đang trong trạng thái bế quan, trong kết giới thời gian cũng đã mấy vạn năm lâu.

Bất quá... việc này cũng nằm trong dự liệu của Đông Vương Công.

Chín vị Long Tử tuy có chiến lực cực kỳ cường hoành, nhưng tu hành không đúng phương pháp, lại bị Long Vương tước đi tu vi, căn cơ quả thực bất ổn.

Muốn trọng tố căn cơ, cho dù ở động thiên phúc địa như Bồng Lai Tiên Đảo cũng sẽ mất một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Trở lại Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công lại ném vào Thế Giới Chủng Tử một chút bản nguyên chi lực.

Những bản nguyên này không phải sức mạnh trong linh bảo, mà là bản nguyên chi lực của một số linh căn tại Doanh Châu Tiên Đảo.

Thế giới nguyên bản trống rỗng, xen lẫn những sức mạnh bản nguyên này, giờ phút này đã có thêm rất nhiều sắc thái.

Trong mấy ngày, Đông Vương Công một mực sửa sang lại phương thế giới này.

Vận dụng ngũ hành chi pháp, diễn thiên địa vạn vật, hóa ngũ hành đại đạo chi áo nghĩa.

Dưới sự gia trì của hai loại đại đạo bản nguyên Âm Dương, Ngũ Hành, thế giới lực lượng trong nguyên thần Đông Vương Công túc túc tăng cường hơn gấp đôi.

Một ngày nọ.

Thái Âm Tinh cùng Thái Dương Tinh chuyển hoán.

Đông Vương Công nhẹ đạp tường vân, tiếp đó, trong nháy mắt độn nhập vào lòng đất Bồng Lai.

Trong long mạch Bồng Lai, đập vào mắt Đông Vương Công là một phương kết giới pháp tắc huyền hoàng cổ phác, trong kết giới, cửu trảo tử long hồn đang trừng đôi mắt rồng to bằng cái đấu nhìn chằm chằm hắn.

Vạn năm trước, Đông Vương Công sơ nhập Bồng Lai liền dùng Thời Gian Cấm Cố bố trí một đạo thời gian đại trận, đem long hồn phong ấn tại đây.

Giờ phút này long hồn vẫn giống như vạn năm trước, y nguyên không tồn tại linh trí.

Trong ý thức của nó, vạn năm trước chính là Đông Vương Công trấn áp nó ở đây, trong lòng lại có cừu hận cực lớn đối với Đông Vương Công.

Đông Vương Công mím khóe miệng, tiếp đó đạo bào khẽ vung, thời gian đại trận vây khốn long hồn vạn năm trong khoảnh khắc liền vỡ vụn. "Hống!" Ngay khi thời gian đại trận vỡ vụn, long hồn kia không hề có chút kinh ngạc nào, rống lên một tiếng nộ hống chấn thiên, tiếp đó bỗng nhiên lao thẳng về phía Đông Vương Công.

Vạn năm thời gian, dưới sự tư dưỡng của long mạch Bồng Lai, long hồn đã đạt thực lực Đại La hậu kỳ.

So với vạn năm trước, uy năng xen lẫn trên thân rồng lại cường hoành hơn rất nhiều.

Một cỗ gợn sóng to lớn tịch quyển cả long mạch dưới lòng đất, từng tiếng nổ đùng đùng vang vọng trong thế giới lòng đất.

Trong đôi mắt rồng bộc phát vô tận nộ ý, trên long giác lôi điện oanh minh, phảng phất chấn động cả thế giới lòng đất.

Đông Vương Công khóe miệng hơi nhếch lên.

Bàn tay nhẹ nhàng nâng lên.

Tiếp đó, trên đầu long hồn đột nhiên xuất hiện một bàn tay to lớn sáng chói chí cực, tản ra quang mang chói mắt, trong khoảnh khắc liền nắm chặt lấy đầu lâu long hồn.

Phảng phất cảm nhận được sợ hãi, long hồn phát ra một tiếng tê hống thê lương.

Thanh âm kia chưa đoạn tuyệt, thì trong thế giới lòng đất đã không còn thân ảnh hai người.

Tại một nơi nào đó ở Bồng Lai.

Một tòa trận pháp màu lam sáng loáng chậm rãi mở ra, trong kết giới, thi thể một con cự long dài mấy ngàn trượng lẳng lặng nằm đó, trên thân rồng y nguyên có thể nhìn thấy từng tia đạo vận cùng một vệt tiên hà chi quang khẽ lưu chuyển.

Đông Vương Công nhìn cỗ long thi, bàn tay nhẹ nhàng lật một cái, một dòng sông thời gian màu huyền hoàng chảy ra, từ sâu trong dòng sông thời gian, một bàn tay khổng lồ xách theo tử sắc long hồn đột nhiên nhảy ra khỏi trường hà.

Lại một trận tê hống thê thảm gào thét.

Ông...

Bồng Lai Tiên Đảo bỗng nhiên truyền đến một tiếng ông minh chấn nhĩ.

Một trận gợn sóng thao thiên từ chu thân Đông Vương Công bắt đầu không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Long hồn kia phảng phất cảm nhận được sự sợ hãi, thân hình chấn động, lại trở nên an tĩnh.

Cùng lúc đó, một cỗ thanh mang bàng bạc từ trong lòng bàn tay Đông Vương Công không ngừng lấp lóe, từng tia đại đạo áo nghĩa hối sáp nan minh tràn ngập trong không gian.

Tiếp đó, bàn tay Đông Vương Công bắt đầu chuyển động nhanh chóng, mấy đạo thần quyết khoái tốc được bấm ra, đi thẳng vào trong đầu tử sắc long hồn.

Long hồn phảng phất cảm nhận được một loại khoái cảm nào đó, đôi mắt rồng khẽ híp lại, thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Tạo Hóa Đại Đạo: Vận mệnh, sáng tạo, tự nhiên, sinh trưởng.

Chương 90

Giờ phút này, Đông Vương Công chính là muốn dùng Sáng Tạo Pháp Tắc trong Tạo Hóa Chi Đạo để sáng tạo ra một cái linh thức hoàn chỉnh cho cỗ long hồn này.

Để nó giống như Văn Đạo Nhân, triệt để sống lại.

Theo Tạo Hóa chi khí không ngừng dũng nhập, đại đạo pháp tắc chậm rãi ẩn hiện, từ không đến có, dưới sự hối nhập của thanh sắc đạo mang, long hồn phảng phất có được ý thức của mình.

Bàn tay to lớn khống chế nó đã biến mất trong không trung, long hồn giờ phút này đang một mặt bình tĩnh nhìn Đông Vương Công, trong đôi mắt rồng, bạo lệ chi khí tán đi, thay vào đó là một tia thân thiết vi diệu.

Tựa hồ đang hành lễ với Đông Vương Công, long hồn chậm rãi cúi cái đầu cao ngạo xuống trước mặt hắn.

Tiếp đó, một tiếng long ngâm vang lên.

Long hồn trong nháy mắt chui vào trong đầu tử sắc long thi.

Rắc rắc!

Trong long thi truyền đến một trận tiếng xương cốt giòn vang, cùng lúc đó, một cỗ năng lượng to lớn bắt đầu không ngừng hội tụ trong long thi.

Phảng phất tránh thoát gông xiềng trói buộc vạn năm, một cỗ thần uy bắt đầu dần dần thanh tỉnh.

Chỉ bất quá, long thi kia giống như căn bản không thể giá ngự cỗ sức mạnh này, chỉ khẽ run rẩy nhưng y nguyên không cách nào hoạt động.

Đông Vương Công khóe miệng hơi nhếch, tiếp đó đạo bào vung lên, mấy chục giọt Tam Quang Thần Thủy tản ra hào quang ba màu vẩy xuống thân rồng, dần dần dung nhập vào long thể.

Ông...

Một tiếng ông minh vang vọng.

Trong long thân, một cỗ sinh mệnh lực bàng bạc bắt đầu xuất hiện, giống như hồng thủy trong nháy mắt cuốn tới.

Huyết dịch bắt đầu chậm rãi lưu động, gân cốt khôi phục sự kiên nhận ngày xưa. "Hống!" Một tiếng long ngâm vang vọng chân trời, tử sắc cự long trong nháy mắt đằng không bay lên, lao thẳng lên chín tầng mây, dấy lên một trận gợn sóng cuồng bạo, tại trong thương khung phiên vân thổ vụ, vui sướng ngao du.

Đông Vương Công nhìn tử long trong thương khung, khóe miệng nở một nụ cười.

Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Đây sẽ là chiến lực mạnh nhất Bồng Lai Tiên Đảo hiện nay, trừ hắn ra. "Ngao Thiên bái tạ ân nhân, đa tạ ân nhân tái tạo chi ơn, ngày sau Ngao Thiên cam làm cước lực cho ân nhân." Tử long sau khi ngao du một vòng trên thương khung, chậm rãi đáp xuống trước người Đông Vương Công, trong miệng rồng khổng lồ thốt ra nhân ngôn. "Hả?" Nghe lời Ngao Thiên, Đông Vương Công không khỏi khựng lại.

Cường giả Chuẩn Thánh, đó là tồn tại kiêu ngạo cỡ nào?

Tại hậu thế, Nữ Oa tạo nhân thành Thánh, một con Kim Phượng Chuẩn Thánh cam làm tọa kỵ liền chấn kinh thế nhân.

Hôm nay... "Xin lão gia chớ có chối từ, Ngao Thiên cam làm cước lực cho lão gia." Mắt thấy Đông Vương Công có chút chần chờ, Ngao

Thiên lần nữa mở miệng nói.

Đông Vương Công phú dư linh thức cho hắn, giúp hắn phục sinh, đây là ân tái sinh, huống hồ thân là Long Tộc, hắn cảm giác rõ ràng khí vận vi nhược duy nhất còn sót lại của Long Tộc trên thế gian đang liên kết với Đông Vương Công.

Tuy không hiểu vì sao Đông Vương Công tịnh không phải Long Tộc mà lại được như thế, nhưng trong lòng hắn lại cho rằng việc này tịnh không phải chuyện xấu.

Nhìn Ngao Thiên trước mắt, Đông Vương Công tư sách một lát, tiếp đó nhẹ gật đầu.

Ngao Thiên đã nguyện ý, hắn tự nhiên không có lý do cự tuyệt, huống hồ ngay cả Tán Tiên tầm thường du lịch sơn hà cũng có một tôn tọa kỵ làm bạn, huống chi là hắn.

Trước đó Đông Vương Công cũng có ý niệm tìm một tọa kỵ, nhưng... trong Hồng Hoang có thể lọt vào mắt xanh của hắn thật sự không có, không phải tu vi quá thấp thì là cước trình quá chậm.

Du lịch sơn hà mang theo tọa kỵ như thế, chẳng phải là một cái vướng víu sao?

Cho nên chuyện tọa kỵ cứ thế bị gác lại.

Hôm nay, với tu vi Chuẩn Thánh của Ngao Thiên, tự nhiên cước trình hay tu vi đều khiến hắn hài lòng, huống hồ Ngao Thiên đã nguyện ý, hắn tự nhiên cũng vui vẻ nhận.

Có một tôn Chuẩn Thánh làm tọa kỵ, cực kỳ phong cách, huống hồ, tu vi như thế ngay cả tọa kỵ của Thánh Nhân cũng không đạt được a?

Tại hậu thế, Đông Vương Công cũng chỉ biết tọa kỵ Kim Phượng của Nữ Oa là một tôn cường giả Chuẩn Thánh, còn lại các Thánh

Nhân khác, có thể tìm được một vị Đại La Kim Tiên cường giả cam nguyện làm tọa kỵ đã thực sự không dễ dàng rồi. "Lão gia!

Ngao Thiên có một chuyện không rõ, mong lão gia cho biết." Ngao Thiên hơi cúi đầu nói. "Nói đi!" Đông Vương Công đáp.

Ngao Thiên nhẹ nhàng ngẩng cái đầu rồng khổng lồ lên, thần sắc mang theo một tia ảm đạm, khẽ nói: "Xin hỏi lão gia, Long Tộc ta tại tứ hải còn lại bao nhiêu?" "Hơn một vạn!" Đông Vương Công khẽ liếc nhìn tôn thượng cổ Long Tộc Chuẩn Thánh này một cái, chậm rãi nói.

Nghe lời Đông Vương Công, thân thể vị cường giả Chuẩn Thánh bỗng nhiên run lên.

Chấn kinh, ai thương, bi nộ không ngừng biến đổi trong đôi mắt rồng của Ngao Thiên.

Đối với tâm tình của Ngao Thiên lúc này, Đông Vương Công rất lý giải.

Thượng cổ chi thời, Long Tộc thân là bá chủ Bách Lân sất trá phong vân, số lượng chừng trăm ức, túng sử so với Vu Yêu hai tộc hiện tại còn cường đại hơn không biết bao nhiêu.

Hôm nay thì sao?

Long Tộc ẩn nặc tứ hải, chỉ có thể dưới sự che chở của chín vị Long Tử mà cẩu thả tồn hoạt, bách ức Long Tộc, còn sót lại chỉ có hơn vạn.

Địa vị Long Tộc như ngày nay đối với Ngao Thiên là đả kích lớn cỡ nào. "Lại hỏi lão gia, Long Tộc ta tại tứ hải còn là bá chủ Bách Lân không?" Thanh âm Ngao Thiên có chút run rẩy, tựa hồ đã đoán được đáp án, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng hỏi Đông Vương Công. "Không!

Chiến lực mạnh nhất, không quá Thái Ất." Đông Vương Công nhìn chằm chằm Ngao Thiên, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Phảng phất bị sét đánh, não hải Ngao Thiên lập tức trống rỗng, long trảo tử tử bấu chặt mặt đất, phảng phất muốn xé nát hết thảy trước mắt.

Phẫn nộ, từ trên thân Ngao Thiên tản phát ra.

Hồi lâu...

Chương 91

"Lão gia, xin hỏi Long Tộc hoàng tộc ta còn có huyết mạch không?" Ngao Thiên tiếp tục hỏi, thanh âm có chút uể oải, trong đôi mắt mang theo một cỗ mong đợi không nói rõ.

Đông Vương Công nhìn tôn lão bài Chuẩn Thánh Long Tộc này, chốc lát sau khẽ gật đầu: "Có!" Nghe lời Đông Vương Công, trong đôi mắt Ngao Thiên lóe lên một tia hân hỉ, tiếp đó bức thiết hỏi: "Ở nơi nào?" Đông Vương Công cười cười, tiếp đó đạo bào khẽ vung, trận pháp ẩn tàng khí tức Cửu Tử bỗng nhiên rộng mở.

Ngao Thiên bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Đôi mắt kia kích động, hân hỉ, tràn đầy vẻ hưng phấn.

Tiếp đó, đầu rồng khổng lồ bỗng nhiên cúi rạp xuống trước Đông Vương Công: "Đa tạ lão gia thu lưu Long Tộc hoàng tử ta!" Đông Vương Công nhẹ nhàng vung tay, trong lòng bàn tay ngũ thải thần quang tốc biến, một tòa tháp bảo chín tầng xuất hiện trong tay.

Ngao Thiên nhìn tháp này, thân rồng bỗng nhiên khựng lại.

Chỉ nghe Đông Vương Công nói: "Hiện nay, ta đã cùng Long Tộc khí vận tương liên, lần này ta hứa hẹn, Bồng Lai bất diệt, Long Tộc tất định vĩnh thế hưng thịnh.

Như hôm nay Long Tộc không phải bá chủ Bách Lân, không đại biểu ngày sau không phải!

Như hôm nay Long Tộc chỉ có hơn một vạn, không đại biểu ngày sau vẫn thế!" Lời này nói xong, trong mắt Ngao Thiên lóe lên một tia kiên định: "Ngao Thiên, tạ lão gia." Đông Vương Công nhẹ nhàng vung tay, tiếp đó tiếp tục cùng Ngao Thiên giao đàm.

Từ ký ức của Ngao Thiên, ức vạn năm trước trong trận đại chiến Long, Phượng, Kỳ Lân, tam tộc tử thương vô số, tại thời điểm cuối cùng khi tất cả mọi người phản ứng lại cục diện do Thiên Đạo bố trí thì hết thảy đã muộn.

Long Vương, Chúc Long, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân tứ tổ phát hạ đại nguyện, nguyện lấy bản thân, đổi lấy sự diên tục của bộ tộc.

Nhưng cường giả Chuẩn Thánh của tam tộc đều bị Thiên Đạo bất dung.

Ngao Thiên khi đi ngang qua Đông Hải bị một cỗ sức mạnh to lớn tập kích, túng sử là cường giả Chuẩn Thánh, dưới cỗ sức mạnh to lớn kia cũng trong nháy mắt mẫn diệt.

Thân thể hắn dưới sự xảo hợp rơi xuống Bồng Lai Tiên Đảo.

Hôm nay nhờ Đông Vương Công Tạo Hóa Chi Đạo mới có thể trùng sinh.

Nghe xong tao ngộ của Ngao Thiên, Đông Vương Công lại kể cho hắn nghe đại sự phát sinh tại Hồng Hoang mấy trăm ức năm sau Long Hán đại kiếp.

Nhất là nghe được việc Tứ Hải Linh Tộc đại tứ săn giết Long Tộc, vị cường giả Chuẩn Thánh này từ ảm đạm thương cảm chuyển sang phẫn nộ, lại từ phẫn nộ chuyển sang ảm đạm thương cảm.

Hồi lâu.

Nhìn Ngao Thiên một bên có chút thần sắc ngốc trệ, Đông Vương Công nghiêm mặt nói: "Ngao Thiên, ta có một việc muốn ngươi đi làm." Ngao Thiên hồi thần, lập tức vội vàng ứng đạo: "Lão gia thỉnh giảng!" "Thu phục Tứ Hải Linh Tộc, để Long Tộc đoạt lại ngôi vị bá chủ Bách Lân!" Đông Vương Công chậm rãi nói.

Muốn trước khi Yêu Tộc đại quân giáng lâm kiến tạo một thế lực thuộc về mình, Tứ Hải Linh Tộc không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Hồng Hoang thế giới, phương Nam hỏa sơn đông đảo, phương Tây trong đạo ma chi tranh bị hủy hoại chỉ còn lại một mảnh bần tích, phương Bắc là đất cực hàn.

Duy chỉ có phương Đông là nơi cực kỳ phú hữu, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hồng Hoang vô cùng lớn nhưng Vu Yêu hai tộc lại hỗ bất tương dung cùng cư ngụ tại phương Đông.

Cũng là lý do vì sao Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người lại thích đến phương Đông "đả thu phong" (kiếm chác).

Giờ phút này, thế đại của Vu Yêu hai tộc chiếm cứ Hồng Hoang đại địa.

Lúc này Đông Vương Công muốn phát triển thế lực, chỉ có thể ở trong hải vực.

Đông Hải Linh Tộc đông đảo, không biết có bao nhiêu cái ngàn ngàn vạn vạn, nếu có thể tập kết những linh tộc này, vậy thì cỗ thế lực này sẽ không thua kém Vu Yêu hai tộc.

Đông Hải dưới sự thủ hộ của những chủng tộc này cũng sẽ đẩy địa vị của toàn bộ Bồng Lai lên cao.

Huống hồ, sinh linh trong Đông Hải tiếp cận Bồng Lai Tiên Đảo nhất, cũng là nhân tuyển tốt nhất để thủ hộ Bồng Lai Tiên Đảo.

Giờ phút này, chiến lực đỉnh tiêm của Đông Vương Công đã không thua kém bất kỳ phương thế lực nào, hiện tại thứ cần phát triển chính là chiến lực tầng dưới chót.

Một người thực lực có cường hãn đến đâu, chung quy cũng không bằng sức mạnh của một chủng tộc.

Từ rất nhiều năm trước, Đông Vương Công đã có dự tính này, vốn định đợi chín vị Long Tử xuất quan rồi đi làm, nhưng hôm nay Ngao Thiên phục sinh, vậy thì hắn chính là nhân tuyển tốt nhất.

Chuẩn Thánh!

Tại cả Hồng Hoang thế giới, ngoại trừ hắn ra là tôn cường giả thứ hai, vạn năm thời gian thống quy Tứ Hải, đối với Ngao Thiên tịnh không phải là việc khó. "Vâng!

Lão gia." Ngao Thiên trịnh trọng nói, trong thần sắc lộ ra một tia kiên định cũng có một tia kích động.

Long Tộc trọng hồi thịnh thế, sao lại không phải là điều hắn hy vọng chứ.

Đông Vương Công vung tay lên, trong thương khung bỗng nhiên hiện ra năm khỏa ngũ thải thần châu, chiếu sáng cả một vùng thế giới. "Vật này tên là Tinh Túc Linh Châu, là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có uy năng phong, lôi, điện, hỏa, thủy, lần này ta liền ban cho ngươi." Đông Vương Công khẽ nói.

Tinh Túc Linh Châu lấy được tại Doanh Châu Tiên Đảo, đối với hắn không có tác dụng gì, nhưng đối với Ngao Thiên lại có trợ giúp cực lớn.

Thoại âm rơi xuống, năm khỏa Tinh Túc Linh Châu vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trong không trung, chậm rãi chui vào trong thân thể Ngao Thiên. "Ngao Thiên bái tạ lão gia!" Ngao Thiên có chút kích động nói.

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là trước Long Hán đại kiếp, trên người cường giả Chuẩn Thánh của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cũng là trân bảo cực kỳ hiếm thấy.

Tam tộc tương tranh, linh bảo cực kỳ thiếu thốn, Long Tộc càng

chỉ ỷ trượng nhục thân chiến đấu.

Hôm nay thấy Đại lão gia hào phóng như thế, Ngao Thiên không khỏi có chút cuồng hỉ.

Nếu hắn biết trên hai tòa tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu có hàng trăm hàng ngàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo loại này, không biết sẽ có tâm tình gì. "Đi thôi!

Ngày sau Cửu Tử tỉnh lại, ta sẽ để chúng đến giúp ngươi." Đông Vương Công phất phất tay nói. "Tạ lão gia!" Ngao Thiên phát ra một thanh âm đôn hậu, tiếp đó bỗng nhiên bay về phía không trung, một đầu lao thẳng vào trong Đông Hải, dấy lên vạn trượng bọt sóng.

Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, tham ngộ Đại Đạo áo nghĩa.

Giờ phút này, Hồng Quân giảng đạo đã kết thúc. "Bạch Chỉ bái kiến Tiên Chủ!" "Văn Đạo Nhân, Bạch Tố bái kiến Đại lão gia!" Bên ngoài Bồng Lai Tiên Các, ba người Văn Đạo Nhân, Bạch Chỉ, Bạch Tố cung kính đứng đợi.

Ba ngàn năm trước, Đông Vương Công cho hai người nghỉ phép ba ngàn năm, bọn họ từ Bồng Lai đi ra, cũng không có chỗ nào để đi, sau khi du ngoạn Hồng Hoang một vòng liền trở về Thanh Khâu Hồ tộc.

Hiện giờ ngàn năm vừa đúng, ba người liền cùng nhau trở về.

Chương 92

Nha đầu Bạch Tố giờ phút này đã là Kim Tiên trung kỳ.

Tốc độ tu hành của Văn Đạo Nhân ngược lại có chút khủng bố, đã đạt Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Bạch Chỉ sau khi được Đông Vương Công truyền hạ đạo pháp, tại Đông Hải khổ tu mấy ngàn năm, cũng rốt cuộc bước qua cánh cửa Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đột phá Đại La Kim Tiên sơ kỳ. "Vào đi!" Trong thương khung, thanh âm nhàn nhạt của Đông Vương Công truyền ra, hắn bỗng dưng xuất hiện trước mắt mọi người.

Đám người Văn Đạo Nhân, Bạch Tố nhìn mà không khỏi thất thần vài phần, dường như Đại lão gia giờ phút này so với mấy ngàn năm trước càng thêm cao thâm khó lường.

Trong lòng bọn họ ẩn ẩn suy đoán, e rằng Đại lão gia trong ngàn năm qua lại có đột phá. "Bạch Chỉ, lần này ở lại Bồng Lai Tiên Đảo thêm vài ngày đi.

Không bao lâu nữa, Nữ Oa đạo hữu sẽ tới Bồng Lai luận đạo, đến lúc đó ba người các ngươi có thể ở một bên lắng nghe." Đông Vương Công chậm rãi nói.

Ba ngàn năm trước, Nữ Oa từng cùng hắn ước định ba ngàn năm sau tại Bồng Lai luận đạo.

Lần này Hồng Quân giảng chính là Chuẩn Thánh chi đạo, cuộc luận đạo này nếu ba người có thể nghe giảng một chút, nhất định sẽ được lợi không nhỏ. "Tạ Tiên Chủ!" "Tạ lão gia!" Ba người vội vàng chắp tay đáp.

Vạn năm trước, Hồng Quân thành Thánh, cáo tri ức vạn sinh linh

Hồng Hoang, phàm là người hữu duyên đều có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Nhưng đường đi Tử Tiêu Cung gian nan, trong Hỗn Độn nguy hiểm trùng trùng, tầm thường Đại La cao thủ nếu không cẩn thận đều sẽ vẫn lạc.

Khi đó, Bạch Chỉ tu vi chưa tới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, làm sao có được phần cơ duyên này.

Hiện giờ, có thể tại Bồng Lai Tiên Đảo nghe Đông Vương Công cùng Nữ Oa luận đạo, trong lòng Bạch Chỉ tự nhiên vui mừng khôn xiết. "Lui xuống đi!" Đông Vương Công nhẹ nhàng phất tay.

Lời tuy bình thản, nhưng trong thần sắc lại lộ ra vài phần tán thưởng đối với tốc độ tu vi của mấy người. ...

Một ngày nọ, Đông Vương Công đang hiếm khi nhàn hạ tại Bồng Lai Tiên Đảo quan sát thiên địa biến hóa, đúng lúc này, trong thương khung có mấy đạo thân ảnh hạ xuống.

Một đạo thân ảnh mang theo mùi thơm ngát xông vào mũi, bước nhanh lao tới.

Cuối cùng cũng đã về...

Trong thoáng chốc, tâm thần Đông Vương Công cũng không khỏi có chút thất thủ. "Vút!" Không kịp đề phòng, nương theo mùi thơm ngát kia, một giai nhân mỹ diễm đã nhào vào trong lòng hắn. "Hoa công, thiếp thân ứng ước hẹn ba ngàn năm đã trở lại." Trong lòng ngực, giai nhân thân mặc thanh y có chút nghịch ngợm nói, trong lời nói tràn đầy vui mừng.

Đông Vương Công cúi đầu nhìn giai nhân trong lòng, so với ba ngàn năm trước, Tây Vương Mẫu giờ phút này càng phát ra khí chất xuất trần thoát tục, sở sở động lòng người.

Trong lòng hắn không khỏi sinh ra một cỗ noãn ý, gắt gao ôm chặt lấy người ngọc trước mắt, truyền đạt tư niệm ngàn năm. "Khanh khách..." Cách đó vài mét, truyền đến một trận tiếng cười uyển chuyển: "Tỷ tỷ thật là vội vàng, lúc trước chúng ta đã bàn bạc kỹ lưỡng về Bồng Lai luận đạo, hiện giờ nàng lại hỏa tốc trở về, đảo mắt đã không thèm để ý đến ta nữa rồi." Tiếng cười như vậy trừ bỏ Nữ Oa cái tiểu mỹ nhân kia thì còn có ai.

Chỉ bất quá... bên cạnh Nữ Oa còn có hai đạo thân ảnh.

Một người hồng bào hồng phát, một người đồng nhan hạc phát, chính là Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử. "Muội muội lại trêu ghẹo ta." Tây Vương Mẫu quay đầu thẹn thùng nói, thân mình lại không rời khỏi lồng ngực Đông Vương Công nửa bước, hiển nhiên không muốn thoát ly hơi ấm trên cơ thể kia. "Ha ha ha ha!" Đám người Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử phát ra một tiếng cười sảng khoái.

Bọn họ triều Đông Vương Công chắp tay nói: "Bái kiến đạo hữu!

Không mời mà đến, thật là mạo muội." Hai người bọn họ sau khi từ Tử Tiêu Cung đi ra liền gặp Nữ Oa cùng Tây Vương Mẫu.

Vừa nghe Nữ Oa muốn tới Bồng Lai luận đạo, hai người đều có chút tâm động.

Rốt cuộc Đông Vương Công không đi nghe giảng mà vẫn có thực lực cường đại như thế, hai người đều sôi nổi tò mò.

Dưới sự thương lượng, liền cùng nhau đi tới.

Lúc này, Tây Vương Mẫu mới lưu luyến không rời từ trong lòng Đông Vương Công chui ra. "Đạo hữu nói lời gì vậy, Bồng Lai Tiên Đảo ta vốn hiếu khách, hai vị có thể tới là phúc khí của bần đạo." Đông Vương Công cười nói.

Giờ phút này hắn có chút vui vẻ.

Giai nhân đã về, cái hương vị nhân tình của Bồng Lai Tiên Đảo mới xem như trở lại.

Mấy người hàn huyên một phen, tiếp đó cùng nhau đi vào Bồng Lai Tiên Các.

Nghe giảng mấy ngàn năm, mấy người đều tiến bộ rất lớn, sôi nổi đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong tu vi.

Chỉ bất quá... trong Bồng Lai Tiên Các, ánh mắt mấy người nhìn Đông Vương Công có chút kinh dị.

Cho dù bọn họ hiện tại đã ở cảnh giới này, vẫn như cũ nhìn không thấu tu vi của Đông Vương Công.

Sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, Nữ Oa từng trêu chọc nói, lần này trở về nhất định phải đuổi kịp nấc thang của Đông Vương Công.

Không ngờ... lần này vừa gặp, lại phát hiện khí tức Đông Vương Công tản ra còn ngưng luyện hơn ba ngàn năm trước rất nhiều.

Lần này nghe Đạo Tổ giảng đạo, bọn họ đều ở trong Tử Tiêu Cung đại ngộ, liên tiếp đột phá hai cái cảnh giới nhỏ.

Nhưng Đông Vương Công... nhìn xem, ba ngàn năm thời gian hắn lại đột phá.

Đến tột cùng là có đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh trong truyền thuyết hay không, mấy người lại sôi nổi không dám xác định.

Đạo Tổ giảng đạo pháp Chuẩn Thánh, mấy người đều có điều đốn ngộ, nhưng tự hỏi lòng mình, nếu không có vạn năm thời gian bế quan thì căn bản vô pháp đột phá.

Chương 93

Vậy Đông Vương Công thì sao? "Đạo hữu, chẳng lẽ đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh?" Hồng Vân tính tình tương đối gấp gáp, trước tiên nhịn không được hỏi.

Nghe Hồng Vân đặt câu hỏi, mấy người đều vẻ mặt tò mò nhìn về phía Đông Vương Công, ngay cả Trấn Nguyên Tử tính cách ổn trọng như núi, giờ phút này cũng tịnh không cảm thấy Hồng Vân mạo muội.

Đông Vương Công nhìn mọi người một cái, tiếp đó cười gật gật đầu: "Đúng là như thế." "Hít!" Mọi người không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Hồng Vân càng kinh ngạc đến mức từ trên bồ đoàn đứng bật dậy, đôi mắt trân trân nhìn Đông Vương Công, uyển chuyển như đang nhìn một cái yêu nghiệt, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh.

Thẳng đến khi Trấn Nguyên Tử nhẹ nhàng chạm vào Hồng Vân, Hồng Vân mới cảm giác được mình thất thái.

Tiếp đó, thuận theo vẻ xấu hổ, hắn chậm rãi chắp tay, triều Đông Vương Công bái hạ nói: "Đạo hữu ngộ tính quả nhiên lợi hại, bần đạo không bằng vậy." "Chúc mừng đạo hữu!" "Chúc mừng đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa hai người cũng sôi nổi chắp tay hạ bái.

Tây Vương Mẫu lại từ trong khiếp sợ vừa rồi hồi phục, trong thần sắc pha lộ ra một tia vui mừng.

Nam nhân của nàng tu đắc cảnh giới Chuẩn Thánh, nàng tự nhiên cao hứng hơn bất luận kẻ nào. "Đạo hữu ngôn trọng, chỉ là cơ duyên sở trí mà thôi." Đông Vương Công cười triều Hồng Vân chắp tay nói.

Đến nỗi là cơ duyên gì, tung sự Hồng Vân tò mò giờ phút này cũng

không tiện hỏi.

Chuyện cơ duyên, tại Hồng Hoang thuộc về một loại bí mật cá nhân, phàm là người tu đạo, định sẽ không hỏi đến cùng.

Hồng Vân tự nhiên không có bực này thất lễ. "Vậy mong đạo hữu không tiếc rẻ chỉ giáo, cùng chúng ta giảng giải một phen những gì Chuẩn Thánh sở ngộ." Khuôn mặt trắng nõn của Nữ Oa dương lên một mạt mỉm cười, chắp tay nói, trong thần sắc có chút cấp thiết cùng tò mò.

Tại thế giới Hồng Hoang, trước khi Hồng Quân truyền đạo pháp, giống như đám tiêu dao tán tiên Hồng Vân, đều du lịch danh sơn, bái phỏng đại năng, từ đó cho nhau luận đạo một phen, cùng nhau tham tác con đường phía trước mê mang.

Cho nên, chuyện luận đạo tại Hồng Hoang thập phần thường thấy, giống như lời này của Nữ Oa cũng tịnh không có nửa phần mạo muội. "Tự nhiên." "Bất quá, thỉnh mấy vị nghỉ ngơi một chút, ăn chút linh quả, chờ mấy cái đồ đệ nghịch ngợm của ta trở về, cũng tốt để cho bọn chúng dính chút diệu âm của các vị." Đông Vương Công nhẹ nhàng chắp tay nói.

Lần này luận đạo, người ở đây đều là nhân vật đỉnh tiêm thế giới Hồng Hoang, nếu có thể để mấy cái oa oa kia bàng thính, đối với bọn chúng cũng đại có ích lợi.

Tục ngữ nói, phù sa không lưu ruộng người ngoài, loại cơ duyên này Đông Vương Công tự nhiên không muốn để mấy cái đệ tử bỏ lỡ. "Ha ha ha, rất tốt rất tốt, sớm nghe nói đệ tử của đạo hữu thiên tư bất phàm, như thế cũng tốt để cho bần đạo mở rộng tầm mắt." Trấn Nguyên Tử cười nói.

Hồng Vân càng là vừa nghe có linh quả ăn liền không khỏi hưng phấn. "Hoa công, bọn nhỏ vì sao không ở Bồng Lai đảo?" Tây Vương

Mẫu hỏi.

Ba ngàn năm trước, nàng so với đám oa oa đi trước một bước, lúc này tự nhiên không biết đám nhỏ đi đâu. "Lúc trước ta cho phép bọn chúng đi ra ngoài lịch luyện, ba ngàn năm đã qua, chắc cũng nên trở lại rồi." Đông Vương Công nói.

Lúc trước, đại năng Hồng Hoang đều đi Tử Tiêu Cung nghe giảng, Đông Vương Công liền cho phép đám nhỏ đi ra ngoài lịch luyện.

Hiện tại Tây Vương Mẫu bọn người đều từ trong Hỗn Độn trở về, bọn nhỏ cũng nên về tới.

Đông Vương Công nói xong, ngón tay hơi hơi bấm đốt, cảm ứng bảy đạo khí tức lưu lại trên người đám nhỏ lúc rời đi.

Tiếp đó...

Đông Vương Công thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Không gian chung quanh tức khắc ngưng kết, mọi người tức khắc như rơi vào hầm băng. "Hoa công!" Cảm nhận được sự dị thường của Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu quan thiết hỏi, những người còn lại đều sôi nổi đầu tới ánh mắt dò hỏi. ...

Phương Tây, Linh Sơn. "Sư huynh, lần này chúng ta trở về, nhất định phải hảo hảo bế quan một phen, tranh thủ sau vạn năm đuổi kịp đám người Tam Thanh, Nữ Oa." Chuẩn Đề vẻ mặt cười ý nói. "Tự nên như thế." Tiếp Dẫn trời sinh vẻ mặt sầu khổ, nhưng giờ phút này, trong đôi mắt kia cũng không che giấu được sự vui mừng.

Ba ngàn năm thời gian, liên tiếp tại Tử Tiêu Cung đột phá hai cái cảnh giới, hai người bọn họ cũng coi như xuất tận nổi bật.

Hiện giờ sau khi Đạo Tổ giảng xong Chuẩn Thánh chi đạo, hai người đều đại có sở ngộ, trong lòng đối với cái cảnh giới Chuẩn Thánh kia đã bách thiết không thôi. "Di..." "Sư đệ mau nhìn!" Tiếp

Dẫn ngự không phi hành, bát khai vân vụ trước mắt, sậu nhiên nhìn thấy bảy đạo thân ảnh, trong thần sắc không khỏi vui mừng.

Cách mấy đạo thân ảnh kia mấy trăm ngàn dặm, cũng có thể nhìn thấy trên người bọn họ từng đạo phúc nguyên ngập trời cùng căn cước bất phàm.

Chuẩn Đề thuận theo ánh mắt Tiếp Dẫn nhìn lại, tiếp đó, thần tình tức khắc cuồng hỉ. "Sư huynh!

Đó là bảy đệ tử của Đông Vương Công." Chuẩn Đề có chút kích động nói.

Bảy đệ tử của Đông Vương Công, lúc sinh ra thiên địa dị biến, ai không biết mấy người bọn họ tại Hồng Hoang căn cước đỉnh tiêm, nãi là người đại có phúc nguyên.

Chuẩn Đề nhìn thấy mấy người trong nháy mắt, mặt hưng phấn đến đỏ bừng, thiếu chút nữa kích động nhảy dựng lên. "Úc, là đệ tử của vị kia a." Tiếp Dẫn vừa nghe là đệ tử của "Vị kia ở Bồng Lai", thần sắc tức khắc uể oải.

Vạn năm trước, tại Bồng Lai Tiên Đảo sinh sinh bị Đông Vương Công đánh rớt tu vi, hắn há có thể không biết vị kia lợi hại.

Hiển nhiên, Tiếp Dẫn là cái chủ nhân nhớ ăn cũng nhớ đòn.

Tuy mấy người kia cũng làm hắn đỏ mắt không thôi, nhưng hắn lại nhớ kỹ bài học cũ.

Nghe Tiếp Dẫn nói lời này, Chuẩn Đề không khỏi sửng sốt.

Hai người từ khi sinh ra đã thường niên làm bạn, dùng lời nói của hậu thế thì hai người là một đôi bạn thân tốt đến không thể tốt hơn (cơ hữu).

Tam Thanh là người một nhà mà về sau đều phân gia, còn hai

người bọn họ thì sao?

Có thể thấy được quan hệ hai người linh diệu cỡ nào.

Tiếp Dẫn lời này vừa ra, Chuẩn Đề trong nháy mắt liền đoán được ý tưởng trong lòng vị sư huynh này.

Hơi hơi một đốn, hắn tiếp đó triều Tiếp Dẫn cười nói: "Sư huynh chẳng lẽ đã quên?

Chương 94

Hai ta đã là Đại La đỉnh phong!" Lời nói của Chuẩn Đề du như thể hồ quán đỉnh, chỉ nhẹ nhàng một chút, vị Tiếp Dẫn đạo nhân này trong nháy mắt rộng mở thông suốt.

A, hiện giờ hai người đã là Đại La đỉnh phong, còn sợ Đông Vương Công sao?

Tại Tử Tiêu Cung liên tiếp đột phá hai cái cảnh giới, giờ phút này vị Bồng Lai chi chủ kia còn là đối thủ sao?

Như thế, Tiếp Dẫn phát ra một trận cười to sảng khoái: "Rất đúng rất đúng, vậy theo ý kiến của sư đệ..." "Không ngại đem mấy cái đồ đệ nghịch ngợm của Đông Vương Công mang về Linh Sơn giáo hóa, cảm hóa, cũng là một kiện công đức chi sự." Chuẩn Đề híp mắt cười nói. "Tự nhiên là như thế, bực này sự tình giáo hóa chúng sinh, hai người chúng ta tự đương không thể thoái nhượng." Tiếp Dẫn nói đại nghĩa lẫm nhiên.

Chuẩn Đề cười cười, đôi mắt phượng nhìn thoáng qua phương Đông.

Tiếp Dẫn trong nháy mắt minh bạch, phẫn phẫn nói: "Thảng nhược vị kia ở Bồng Lai dám đến, chúng ta tự nhiên cũng không thể để hắn chiếm tiện nghi." "Vạn năm trước, hai người chúng ta hảo tâm bái hội Bồng Lai, không ít lần tại trên tay Đông Vương Công chịu thiệt thòi lớn, hiện giờ nhất định phải đem cừu oán trước kia tính toán kết liễu." Chuẩn Đề híp mắt, bổ sung nói: "Bồng Lai kia nhiều trân bảo, chúng ta liền để hắn nhả ra một ít.

Tuy Lão sư thân phong hắn là Nam Tiên chi thủ, nhưng Lão sư biết rõ tiền nhân hậu quả, định nhiên cũng sẽ không trách tội chúng

ta." Hai người ngươi một lời ta một ngữ, rất nhanh liền định ra một cái biện pháp có thể nhanh chóng làm phương Tây tiểu hưng.

Tục xưng: gõ trái, lặc sách mang theo bắt cóc.

Dùng lời hai người nói, gọi là "giáo hóa chúng sinh".

Hai người định xong cả kế hoạch, nhìn nhau một cái, ha ha cười to, giờ phút này vui vẻ phi thường.

Tại thế giới Hồng Hoang đánh gió thu nhiều năm như vậy, hai người chưa bao giờ sảng khoái như thế.

Bảy cái đệ tử tư chất trác tuyệt thiên hạ, ngoại gia một đống trân bảo Bồng Lai.

Trong não hải Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không khỏi hiện lên cục diện phương Tây đại hưng.

Chỉ không biết, cái mộng đẹp này sắp rách nát.

Ba ngàn năm thời gian, bảy cái oa oa du lịch sơn hà đồng thời, tu vi đã đạt Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn một bộ dáng cao nhân đang muốn hạ xuống, lại thấy bảy cái oa oa giờ phút này trong tay mỗi người đang cầm một cái quả lớn bằng mặt người mà gặm, mặt trên tiên khí lưu chuyển, hiện ra hai màu vàng cam.

Trên hai màu sắc kia, các tự khắc một cái đạo văn.

Hoàng!

Trung!

Chuẩn Đề hai người liếc thấy quả tử kia, trên mặt đều chấn kinh không thôi. "Hoàng Trung Lý thụ!" Tiếp Dẫn một tiếng kinh hô.

Thứ đám oa oa cầm trong tay, chính là quả kết từ một trong Thập

Đại Tiên Thiên Linh Căn - Hoàng Trung Lý thụ, Hoàng Trung Lý quả! "Hít..." Hai người không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, toàn tức cuồng hỉ.

Tương truyền, Hoàng Trung Lý thụ là đứng đầu Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, mười vạn năm mới nở hoa, mười vạn năm mới kết quả, lại có mười vạn năm mới có thể thành thục, trong ba mươi vạn năm thời gian, Hoàng Trung Lý thụ cũng chỉ có thể dựng dục ra chín ném đạo quả.

Hiện giờ nhìn mấy cái oa oa gặm Hoàng Trung Lý quả giống như gặm quả dại tầm thường, trong lòng Chuẩn Đề hai người không khỏi có chút rỉ máu.

Phải biết rằng, trong mỗi quả kia uẩn hàm pháp lực đủ để một phàm nhân tu vi bước vào Đại La Kim Tiên a.

Tuy đau lòng không thôi, nhưng giờ phút này hai người đè nén xuống.

Có Hoàng Trung Lý quả tự nhiên là đã có Hoàng Trung Lý thụ, có cây rồi thì hai người còn sầu ngày sau không có quả ăn sao.

Trong lòng nghĩ vậy, hai người nhìn nhau cười, tiếp đó bày ra một bộ dáng cao nhân, mang theo thất thải hào quang triều bảy cái oa oa hạ xuống. "Đại Giác Kim Tiên bất nhị thì, phương Tây diệu pháp Tổ Bồ Đề.

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bản tính nhậm vi chi." Hai người xuất hiện, tựa như mang theo một khúc tiên âm làm nền. "Các vị tiểu hữu xin dừng bước, bần đạo nãi là phương Tây Linh Tổ Chuẩn Đề đạo nhân, thấy các ngươi tư chất bất phàm, bấm tay tính toán, cảm thấy các ngươi cùng phương Tây ta có mạc đại cơ duyên.

Không bằng đi Linh Sơn của bần đạo làm khách như thế nào?"

Chuẩn Đề thanh âm đôn hậu, vẻ mặt cười ý doanh doanh nói. "Linh Sơn?

Có linh quả ăn không?" Xích Sa hỏi. "Chỉ biết ăn, đừng quên lời Sư tôn nói, người phương Tây không có người tốt." Thanh Thì nói.

Nghe câu này... trên mặt Chuẩn Đề nụ cười có điểm xấu hổ. "Chúng ta mau đi thôi, đã ba ngàn năm rồi, lại không quay về Sư tôn sẽ sinh khí đó?" Chanh Hạnh phấn điêu ngọc trác, khuôn mặt nhỏ nhắn đô chu miệng nói.

Lại hoàn toàn không có chú ý tới hai người Chuẩn Đề đang ngốc trệ ở một bên. "Tỷ tỷ, ta muốn chơi thêm một chút mà, thật vất vả Sư tôn mới cho phép chúng ta đi ra, nếu đi về, lần sau ra ngoài không biết là khi nào." Xích Sa vẻ mặt không vui. "Đúng, đúng." "Lại nói, Sư tôn nói không chừng đang đả tọa bế quan, nào có thời gian quản chúng ta." Các oa oa còn lại sôi nổi đáp. "Chúng ta lúc trước đã nói tốt rồi, chỉ tại phương Đông du ngoạn, hiện giờ đều chạy tới phương Tây, nếu Sư tôn tìm không thấy chúng ta thì làm sao?

Lại nói, lúc trước Sư tôn chỉ cho phép chúng ta du lịch ba ngàn năm, hiện giờ ba ngàn năm đã qua, chúng ta nếu lại không quay về, Sư tôn e rằng sẽ sốt ruột." Tử Hà nhìn chúng vị đệ đệ, có chút tiêu cấp nói.

Sớm tại trăm năm trước nàng liền khuyên mấy người trở về.

Bất đắc dĩ...

Xích Sa dẫn đầu, một cái so một cái ham chơi, cứ thế từ phương Đông một đường chạy tới phương Tây.

Mấy ngàn năm trôi qua, những oa oa này tâm trí vẫn như cũ bảo trì tại trạng thái tiểu hài tử, giống như vĩnh viễn sẽ không lớn lên.

Chỉ có Tử Hà.

Ba ngàn năm thời gian, nàng trổ mã càng phát ra đình đình ngọc lập, khuôn mặt tinh xảo non nớt nhìn như thiếu nữ mười sáu tuổi.

Vốn dĩ nàng đản sinh sớm hơn những oa oa khác, cho nên Tử Hà trong đám người vẫn luôn sắm vai đại tỷ, cũng làm cho Đông Vương Công bớt lo nhất. "Vậy... vậy chúng ta trở về đi." Xích Sa ngưỡng đầu, pha vi không cam lòng nhìn Tử Hà nói, bộ dáng thoạt nhìn thậm chí đáng thương.

Chương 95

"Vậy được rồi..." "Ân." "Đi thôi, đi thôi." ...

Một đám oa oa tịnh chưa phát hiện biến cố sắp xảy ra sau khi Chuẩn Đề hai người xuất hiện, cũng chưa thèm để ý tới hai người bọn họ, tiếp đó đầu cũng không ngoảnh lại nữu đầu bỏ đi.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trực lăng lăng đứng tại chỗ, mặt hai người âm trầm đến sắp tích ra nước.

Thân là khách trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, hai người đi đâu mà người khác không phải đối đãi cung kính có thừa?

Khả thiên thiên tại Bồng Lai.

Lần đầu tiên bị Đông Vương Công làm mất mặt mũi thì thôi đi.

Lần này lại bị đồ đệ Đông Vương Công làm mất mặt mũi, hoàn toàn không coi hai người ra gì!

Thật coi tổ hợp hai người phương Tây là ăn chay sao? "Từ từ!" Sau lưng đám oa oa truyền đến tiếng quát đôn hậu của Chuẩn Đề. "Kêu ta sao lão đầu?" Chanh Hạnh quay đầu lại, vẻ mặt ngốc manh hỏi.

Lão đầu?

Chuẩn Đề nghe Chanh Hạnh xưng hô đối với mình mà vẻ mặt ngốc trệ, tiếp đó, khí cấp bại phôi triều mọi người vọt tới.

Hắn chặn lại trước người mọi người nói: "Linh Sơn ở ngay phía trước, mấy cái tiểu oa oa các ngươi đã tới địa giới phương Tây ta, lại không có dễ dàng đi thoát như vậy." "Ngươi muốn làm gì?" Cảm thụ Chuẩn Đề bất thiện cùng khí tức trên người tán phát ra, Tử Hà biết đã gặp phải người xấu phương Tây mà Sư tôn từng nói, tiếp đó, nàng

một phen chắn trước mặt chúng vị đệ đệ muội muội, thập phần cảnh giác hỏi.

Các oa oa thấy tỷ tỷ cảnh giác như vậy, sắc mặt cũng thay đổi. "Hát!" Xích Sa một tiếng khẽ quát, hóa thành một cái xích y linh đồng (cậu bé áo đỏ), trên tay hiện ra một cái quạt đỏ rực chân hỏa, dưới chân dũng xuất vô cùng hồng sa. "Thái, lão đầu, Sư tôn ta nãi là Bồng Lai Tiên Đảo chi chủ, ngươi dám can đảm làm khó dễ chúng ta!" Xích Sa khẽ quát.

Cũng kỳ quái, bảy cái hồ lô do hồ lô đằng kết ra, Xích Sa nhỏ nhất, nhưng lực chiến đấu... lại mạnh nhất.

Ngàn năm qua, chỉ có gặp nguy hiểm là hắn liền hoán xuất chân thân, đứng ở trước mặt mọi người.

Nếu đánh không lại... liền dùng một chiêu khác: Báo danh hiệu!

Hai loại phương thức này, ba ngàn năm qua đã quát lui vô số kẻ có ý đồ xấu.

Hôm nay, Xích Sa trực tiếp báo ra danh hiệu, hiển nhiên cũng phát giác hai vị trước mắt có chút thâm bất khả trắc! "Ha ha ha." Nhìn hài đồng nho nhỏ trước mắt hoán xuất chân thân, bộ dáng như lâm đại địch, Chuẩn Đề không giận phản hỉ.

Giây lát, Chuẩn Đề thần sắc biến đổi, trong tay sậu nhiên hiện ra một cái túi vải huyền hoàng, hướng lên trời giương ra, miệng túi gặp gió liền trướng, khoảnh khắc gian đã to hơn trăm trượng.

Tiếp đó, miệng túi vải sậu nhiên rộng mở, ngũ thải hào quang ở trong đó không ngừng lấp lánh, nhiếp nhân nguyên thần đến chao đảo.

Cả bầu trời dường như đều bị cái túi kia làm cho mất đi nhan sắc, trong mạn thiên, tiên linh chi khí không ngừng tàn phá phun ra nuốt vào, phát ra từng trận thanh âm rít gào bén nhọn.

Tùy tức, chỉ thấy Chuẩn Đề vung đạo bào lên.

Trong nháy mắt, một cỗ sức mạnh bàng bạc triều mọi người dũng tới, đợi khi khói bụi tan đi, trên mặt đất đâu còn bóng dáng đám oa oa, tất cả đều đã bị thu vào trong túi vải kia.

Chuẩn Đề vẻ mặt cười ý thu hồi túi huyền hoàng, có chút miệt thị triều vào trong túi nói: "Đừng kêu, tung sự là Sư tôn các ngươi tới phương Tây ta, giờ phút này cũng khó mà đi thoát." "Phải không?" Đúng lúc này, trong thương khung sậu nhiên truyền đến một tiếng quát lạnh.

Kinh đến mức Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đột nhiên sửng sốt, bởi vì giờ phút này, bọn họ tịnh chưa cảm thụ được khí tức của người nói chuyện đang ở nơi nào. "Chuẩn Đề!

Tiếp Dẫn!

Hai người các ngươi thật sự không cần thể diện!" Lại một tiếng quát lạnh truyền đến, trong thương khung mãnh liệt xuất hiện một cái không gian liệt phùng, từ trong khe nứt chậm rãi bước ra một bạch bào đạo nhân.

Đạo nhân kia chắp tay sau lưng đứng đó, một đầu tóc đen phi tán, không gió tự động, trong mi mắt lăng liệt thấu ra hàn ý làm người lạnh thấu xương. "Đông...

Đông Vương Công!!" Chuẩn Đề nhìn rõ bộ dáng người nọ, không thể tưởng tượng thét lên.

Không gian tê liệt, đây là thần thông chỉ có Chuẩn Thánh mới có! "Hít..." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phản ứng rất nhanh, không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, tiếp đó mãnh liệt triều Linh Sơn độn đi.

Vừa rồi còn nói khoác nếu Đông Vương Công đến cũng không thoát được ở Linh Sơn, hiện giờ Đông Vương Công tới thật, hai

người ngược lại quả đoán, trực tiếp quay đầu liền độn tẩu.

Chuẩn Đề hai người giờ phút này cũng không màng thể diện, cường giả Chuẩn Thánh tuyệt phi hai người bọn họ có thể kháng hành, kế sách hiện nay cũng chỉ có trốn vào Linh Sơn, dùng hộ sơn trận pháp để ngăn cản Đông Vương Công.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn thân ảnh hai người độn đi.

Chạy được hòa thượng, chạy được miếu sao? "Ong..." Tiên linh chi khí một tiếng ong minh, lại nhìn lên, thân hình Đông Vương Công đã biến mất tại phiến không gian này.

Linh Sơn.

Một tòa đại trận huyền hoàng cổ xưa bàng đại ánh vào mắt Đông Vương Công, ở trong đại trận kia là hai người Chuẩn Đề đang run rẩy.

Nếu thật sự biết Đông Vương Công đã đột phá Chuẩn Thánh, đánh chết bọn họ cũng sẽ không dám có ý đồ với bảy cái oa oa.

Giờ phút này nhìn bên ngoài đại trận, thân ảnh Đông Vương Công như một tôn sát thần, trong lòng hai người càng phát ra hối hận. "Đạo hữu, đạo hữu!

Chuyện hôm nay thuần chúc là hiểu lầm, hai người chúng ta cũng là lo lắng an nguy của chúng vị tiểu hữu, mới mời đến Linh Sơn, tuyệt phi như đạo hữu nghĩ." Chuẩn Đề nghiêm trang giải thích, phảng phất chính như lời hắn nói vậy.

Đối với lời giải thích này, Đông Vương Công cũng chỉ "a a" cười.

Phương Tây chi địa bần tích, bằng vào cái gì mà bảy đệ tử Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong gặp nguy hiểm? "Như vậy, bần đạo còn phải cảm tạ các ngươi?" Đông Vương Công lạnh mặt nói. "Đạo hữu ngôn trọng, bần đạo làm phép xác thực cũng có chút không thỏa đáng, mới

dẫn tới đạo hữu hiểu lầm, hôm nay chúng ta coi như đem chuyện lúc trước xóa bỏ." Chuẩn Đề vẻ mặt cười nói, tựa hồ thật sự tưởng rằng Đông Vương Công tin lời hắn.

Chương 96

Tiếp đó, hắn vung đạo bào lên, bảy cái oa oa liền xuất hiện bên cạnh Chuẩn Đề. "Sư tôn!" "Sư tôn!" ...

Đám oa oa bách thiết gọi, trong thần sắc có một mạt vui mừng, nhưng... cũng có một mạt sợ hãi.

Rốt cuộc một đám tâm tính tiểu hài tử, từ khi sinh ra tới nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp qua địch nhân cường đại như thế.

Nhìn thần tình có chút hoảng loạn của đám oa oa, mặt Đông Vương Công lại lạnh thêm vài phần. "Hiện giờ đạo hữu đã tới, hiểu lầm lại vạch trần, bần đạo tự nhiên không cần lại lo lắng an nguy của các vị tiểu hữu.

Các vị tiểu hữu, mời!" Chuẩn Đề nâng tay chỉ ra ngoài đại trận cười nói.

Tiếp đó, các oa oa từng cái xuyên qua đại trận, triều Đông Vương Công cuồng bôn tới.

Với tu vi hiện giờ của Đông Vương Công, ai dám đem mấy cái oa oa lưu lại Linh Sơn?

Giờ phút này hắn chỉ mong mấy cái tiểu tổ tông chạy nhanh đi, thuận tiện có thể bình ổn lửa giận của tôn sát thần bên ngoài kia.

Lúc này tung sự hai người mất chút thể diện cũng nhận, đó là kết cục tốt nhất.

Không thể không nói, hai người phương Tây xác thực biết cách làm người.

Vạn thiên đại năng Hồng Hoang đều xem trọng thể diện cực kỳ

quan trọng, còn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì sao?

Hai người co được dãn được, biết không phải đối thủ của Đông Vương Công liền lập tức tìm bậc thang xuống nước chịu thua.

Tung sự Đông Vương Công lạnh mặt như thế, hai người cũng trước sau bồi cười, sắc mặt không đổi.

Nếu đổi lại là Tam Thanh cực trọng thể diện, e rằng... liền bất tử bất hưu rồi.

Đông Vương Công nhẹ nhàng vỗ về mấy cái oa oa.

Đối với bọn nhỏ, trải qua việc này cũng tịnh không hoàn toàn là chuyện xấu, con đường tu hành quá thuận buồm xuôi gió ngược lại không tốt.

Trải qua việc này, đối với tâm cảnh của bọn chúng cũng là một loại ma luyện.

Giây lát, ánh mắt hòa ái của Đông Vương Công từ trên người đám oa oa dời đi, tiếp đó thần tình lại trở nên lạnh băng, đôi mắt lăng liệt kia gắt gao nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Chuẩn Đề hai người biết làm người thì quy biết làm người, nhưng không đại biểu việc này cứ thế là xong.

Muốn đánh chủ ý lên Bồng Lai, như vậy... nhất định phải trả giá đại giới.

Tung sự hai vị phương Tây sau ba lần giảng đạo liền sẽ thành Thánh, nhưng ở trong mắt Đông Vương Công, ai cũng như nhau.

Vô luận là ai, đều không được động đến nhất thảo nhất mộc của Bồng Lai, đặc biệt là người bên cạnh hắn.

Một cỗ uy áp lăng liệt thấu qua huyền hoàng đại trận, trực tiếp triều hai người ập tới.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người thân thể rung lên, chỉ cảm giác chu thân băng lãnh vô cùng, như rơi vào hầm băng. "Đạo hữu, ý gì?" Tiếp Dẫn rốt cuộc nhịn không được mở miệng.

Lúc trước xác thực là có ý đồ với mấy cái oa oa, nhưng không phải chưa được chỗ tốt nào không nói, còn bị mất mặt mũi sao.

Hiện giờ oa oa thả rồi, lại bồi cười nửa ngày, mặt đều toan, còn muốn bọn họ như thế nào?

Chó bị ép nóng nảy còn biết nhảy tường, huống chi là hai tôn người sống sờ sờ.

Sắc mặt Chuẩn Đề cũng thay đổi, hắn tự nhiên cũng minh bạch, nếu Đông Vương Công không cho qua chuyện này, như vậy tung sự lại khiêm tốn, lại bồi cười cũng sẽ không có bất luận tác dụng gì.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn hai người, đôi mắt hơi híp lại, lạnh giọng nói: "Việc này không thể cứ thế mà xong!" Lời nói nhàn nhạt, khó có thể che giấu sự bá đạo trong đó. "Vậy đạo hữu cho rằng nên như thế nào?" Tiếp Dẫn ngôn đạo.

Tại hắn xem ra, nếu có thể trả giá một ít đại giới để bình ổn việc này, hắn cũng nguyện ý, rốt cuộc có Đại La Kim Tiên nào nguyện ý trêu chọc một tôn Chuẩn Thánh!

Đông Vương Công đạm đạm liếc hai người một cái, khẽ nói: "Khi dễ ái đồ của ta, ta liền lật tung Linh Sơn!" Thanh âm nhàn nhạt lại giống như một đạo kinh lôi, làm cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng tất cả những người đang dùng đại thần thông quan sát phương thiên địa này đều thân hình chấn động.

Linh Sơn.

Thời Đạo Ma chi tranh, La Hầu tự bạo, dẫn đến cả một vùng phương Tây sinh linh đồ thán, khoảnh khắc gian hóa thành đất nghèo

nàn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người từ sau khi sinh ra liền lập chí thay đổi vận mệnh bần tích của phương Tây.

Linh Sơn càng là thành quả tích lũy nhiều năm của hai người.

Giờ phút này, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chỉ mới đem Bồng Lai thất tử thu đi, tịnh chưa làm ra hành vi quá phận nào, Đông Vương Công liền muốn đem Linh Sơn lật tung.

Nhất thời gian, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đều tức đến thân thể phát run, hai khuôn mặt cũng trướng hồng vô cùng. "Đông Vương Công!

Chớ có khinh người quá đáng!" Tiếp Dẫn triều Đông Vương Công nộ quát.

Nếu đưa một ít linh bảo chi vật mà bỏ qua chuyện này, hắn cũng nhận, nhưng lại muốn lật tung Linh Sơn...

Hai người rốt cuộc bị ép nóng nảy.

Tại trong lòng bọn họ, căn cơ Linh Sơn thậm chí so với tính mạng đều quan trọng hơn, Đông Vương Công thật dám làm như vậy, tất tương thệ tử hãn vệ! "Xuy xuy xuy!" Đông Vương Công phát ra một trận cười lạnh trầm thấp.

Tiếp đó, thần sắc hắn bỗng nhiên biến đổi: "Hôm nay ta cứ khinh người đấy!" Thanh âm rơi xuống, trong tay hắn sậu nhiên hiện ra một cây trường kích xích hồng, chính là Xích Lân Tinh Vân Kích.

Cả thân kích hiện ra một mạt xích sắc nùng úc, giống như máu tươi đỏ thẫm, làm người tâm thần hãi hùng.

Trên mũi kích lưu chuyển một mạt hàn mang, chỉ nhìn một cái liền làm người cảm giác vạn bàn sợ hãi.

Giờ phút này, thân hình Đông Vương Công sậu nhiên trướng đại, khoảnh khắc gian liền cao tới vạn trượng.

Chương 97

Một cỗ huyết khí ngập trời trực trùng cửu tiêu.

Tại trên thân thể vạn trượng kia, lưu chuyển từng con lôi điện cự long to trăm trượng, không ngừng từ thân thể hối tụ vào trong trường kích.

Cả phiến lãnh địa giờ phút này đều tràn ngập khí tức hủy diệt hãi nhân.

Thiên địa dị biến! "Đây...

đây là sức mạnh Chuẩn Thánh sao?" Tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy ngưng xuất thiên nhãn quan vọng động tĩnh Linh Sơn.

Giờ phút này nhìn uy áp Đông Vương Công sở thích phóng ra, sự chấn kinh trên mặt hắn không gì sánh kịp.

Nhìn bộ dáng Linh Sơn, giờ phút này trong lòng Nguyên Thủy thế nhưng lại có một tia may mắn.

May mắn sau khi từ Tử Tiêu Cung ra không vội vã đi Bồng Lai tìm lại cái danh dự đã mất ở Bất Chu Sơn lần trước.

May mắn không có gặp Bồng Lai thất tử.

Cũng may mắn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại giành vị trí đệ nhất trêu chọc Đông Vương Công, khiến cho Đông Vương Công triển hiện ra tu vi.

Đồng thời với sự may mắn, một mạt ghen ghét lại từ trong lòng Nguyên Thủy đản sinh.

Vì sao cơ duyên Bồng Lai lại bị một mình Đông Vương Công đoạt được?

Vì sao Bồng Lai thất tử có thiên phú cao như thế cũng bị Đông Vương Công thu nhận?

Vì sao Đông Vương Công được thượng thiên quyến cố như thế, không đi nghe giảng cũng có thể đột phá Chuẩn Thánh, kéo ra chênh lệch cự đại như vậy với bọn hắn?

Lại vì sao lúc trước Đạo Tổ muốn phong hắn làm Nam Tiên chi thủ?

Chẳng lẽ sớm từ rất lâu trước kia, Đạo Tổ liền thôi xuất Đông Vương Công sẽ có đại thực lực như thế?

Nghi hoặc gia đa tự trong lòng vị thánh nhân tương lai nảy sinh, tại nội tâm sâu thẳm, sự đố kỵ đối với Đông Vương Công lại càng ngày càng sâu, chỉ vì...

Đông Vương Công mạnh hơn hắn!

Thông Thiên ngồi ngay ngắn bên cạnh Nguyên Thủy, trên mặt hắn cũng là chấn kinh không gì sánh kịp.

Chỉ bất quá, trong lòng hắn lại xa xa không có âm ám như Nguyên Thủy.

Nhìn thần uy Đông Vương Công triển hiện, trong lòng Thông Thiên sậu nhiên dâng lên một mạt kính ý.

Đó là kính ý đối với cường giả, kính ý đối với việc Đông Vương Công không đi nghe giảng mà vẫn có tu vi như thế.

Đồng thời với mạt kính ý nảy sinh, nội tâm Thông Thiên cũng bốc lên một cỗ không phục thua, một loại cảm giác khẩn bách bị người khác đè ép, cảm giác khẩn bách muốn đề thăng tu vi đuổi kịp Đông Vương Công tự trong lòng Thông Thiên dâng lên.

Yêu Tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người đều vẻ mặt không vui.

Ba người đều tại Tử Tiêu Cung liên tiếp đột phá hai cái đẳng cấp đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vốn tưởng rằng có thể lấy tư thái nghiền áp Bồng Lai, nhưng hiện tại mới phát hiện ý nghĩ của bọn họ buồn cười cỡ nào.

Đông Vương Công đã xa xa ném bọn họ lại phía sau.

Mặc kệ bọn họ phấn lực truy đuổi như thế nào, lại phát hiện chênh lệch với Đông Vương Công càng ngày càng lớn.

Kẻ từng tịch tịch vô danh, hiện tại đã thành Bồng Lai chi chủ Hồng Hoang đều biết, đã thành đệ nhất nhân diêu diêu bất khả cập dưới trướng Đạo Tổ!

Nhìn một màn Linh Sơn kia, phần đông đại năng đều sôi nổi cảm khái. ...

Linh Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cảm thụ lực lượng hủy diệt từ thân thể vạn trượng kia tản ra, giờ phút này có chút chột dạ.

Nguyên bản bọn họ ỷ trượng vào tòa tiên thiên đại trận thủ hộ Linh Sơn, nhưng giờ phút này, khí tức Đông Vương Công tản ra làm cho bọn họ ẩn ẩn cảm giác Đông Vương Công ngay cả trời cũng có thể lật tung.

Uy năng Chuẩn Thánh to lớn cỡ nào, khủng bố cỡ nào?

Chuẩn Đề hai người mày nhíu chặt, trong tay vận xuất vô biên pháp lực, thôi động đại trận hộ sơn toàn lực vận chuyển.

Tiếp đó, chỉ thấy thân hình Đông Vương Công bỗng nhiên động.

Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay tản ra một đạo xích hồng chi quang thập phần chói mắt, lại có Âm Dương nhị long bàn cứ trên đó.

"Phá cho ta!" Trường kích vừa ra, thiên địa biến sắc.

Cả thế giới Hồng Hoang phảng phất chịu một loại triệu hoán nào đó, từng cỗ năng lượng bàng đại bắt đầu triều Đông Vương Công dũng tới.

Tiếp đó... "Oanh..." Thượng cổ đại trận do thiên địa diễn sinh thủ hộ Linh Sơn sậu nhiên chấn động, tiếp đó Linh Sơn bắt đầu không ngừng lay động, than tháp.

Một tôn đại trận cổ xưa, tang thương, ở trước mặt Chuẩn Thánh thoạt nhìn yếu ớt như thế.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người rốt cuộc hoảng sợ.

Nguyên bản còn ôm một tia may mắn, nhưng khi nhìn đại trận ảm đạm xuống, hai người rốt cuộc cảm thụ được nguy cơ cận kề trước mắt.

Gắt gao nhìn Đông Vương Công cao bằng với Linh Sơn kia, một loại cảm giác vô lực của con kiến hôi đối diện người khổng lồ tự trong lòng dâng lên. "Lại!" Đông Vương Công một kích hạ xuống, mắt thấy đại trận chưa bị phá khai, ngay lập tức trong tay lại gia trọng thêm ba phần lực đạo.

Trên mũi kích không ngừng bính phát ra từng cỗ lôi long đen kịt hãi nhân, mũi kích chói mắt làm người không thể nhìn thẳng.

Tiếp đó, Đông Vương Công giơ cao trường kích, Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay lần thứ hai huy vũ ra, một cỗ Âm Dương lôi long hạo hãn oanh nhiên bính phát. "Oanh!" Giữa thiên địa truyền đến một tiếng nổ vang thật lớn.

Hảo tựa sơn băng địa liệt, thương khung băng tháp.

Dưới tiếng nổ vang này, trận pháp rốt cuộc nát.

Dư uy còn lại của Xích Lân Tinh Vân Kích lại không chút lưu tình triều Linh Sơn lan đến.

Chương 98

"Oanh long long..." Từng trận thanh âm sơn xuyên băng liệt vang lên, Linh Sơn vạn trượng không ngừng than tháp, cự thạch lăn xuống tạp ra từng cái hố to trên đại địa Hồng Hoang.

Những sinh linh vốn không nhiều lắm tại Linh Sơn, cảm thụ nguy hiểm sắp mặt lâm, điên cuồng triều tứ phương độn đi.

Trong lòng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người máu tươi chảy ròng, đó chính là tâm huyết bọn họ độn tích hàng ngàn hàng vạn năm a, mỗi một sinh linh đều là từ phương Đông tân tân khổ khổ bắt về a. "Đông Vương Công!!" Trên Linh Sơn bị yên trần bao phủ truyền đến tiếng gào thét điên cuồng của Tiếp Dẫn. "Linh Sơn là tâm huyết nhiều năm của hai người chúng ta, hành vi hôm nay của ngươi không cảm thấy quá đáng sao?" Chuẩn Đề tức giận đến thân thể phát run. "A." Khóe miệng Đông Vương Công phát ra một tiếng cười lạnh băng chí cực. "Dám động đến người Bồng Lai, há có thể không trả giá đại giới?" Trong thương khung truyền đến thanh âm đôn hậu của Đông Vương Công.

Dám động đến người Bồng Lai, há có thể không trả giá đại giới!

Lời này vừa ra, hồi hưởng trong lòng vạn thiên đại năng, một cỗ cảm giác kiêng kị thật sâu tự trong lòng mọi người sinh ra.

Lật tung Linh Sơn!

Cái giá này không chỉ đối với hai người phương Tây, mà đối với tất cả mọi người đều phi thường lớn, lớn đến mức làm người cảm giác sợ hãi. "Hát!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn rốt cuộc nhịn không nổi nữa, ngửa mặt lên trời nộ quát một tiếng, tiếp đó bính phát ra một cỗ thần uy ngập trời.

Từng tia Tịch Diệt Thần Lôi bàng đại tự trong tay hai người thôi sinh, tiếp đó hóa thành vạn đạo lôi long sậu nhiên triều Đông Vương Công đánh tới.

Hủy diệt, khủng bố khí tức sung xích trong cả phiến không gian.

Hai người lui không thể lui, giờ phút này rốt cuộc phải liều mạng. "Oanh!" Đông Vương Công ngón tay nhẹ nhàng một chút, Âm Dương nhị long sậu nhiên triều Tịch Diệt lôi long nghênh đón.

Cách ngàn trượng cự ly, từng điều Tịch Diệt lôi long kia phảng phất cảm thấy sợ hãi, xa xa liền tự bạo khai.

Mẫn diệt!

Nghiền áp!

Hai điều Âm Dương cự long hảo tựa năng tê toái hết thảy, dùng thế không ai cản nổi, khoảnh khắc gian liền tới trước mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Vô lực!

Lần đầu tiên, Chuẩn Đề hai người cảm thấy vô lực như thế.

Giờ phút này trong lòng đã hối hận không thôi, vì sao phải ra tay với bảy cái oa oa?

Tế tế ngẫm lại, thế giới Hồng Hoang phát sinh nhiều sự tình như vậy, Đông Vương Công có bao giờ là chủ nhân chịu thiệt thòi?

Minh minh chưa được Đạo Tổ truyền đạo, tu vi của hắn vì sao lại mạnh hơn ba ngàn khách Tử Tiêu Cung?

Minh minh đã liên phá hai cái cảnh giới, lại vẫn như cũ bị Đông Vương Công kéo ra chênh lệch lớn như vậy? "Yêu nghiệt!" Tiếp Dẫn nhìn bộ dáng tôn sát thần trước mắt, trong lòng thầm mắng.

Nhưng hiện tại... hối hận có ích lợi gì sao? "Trấn cho ta!" Đông

Vương Công khẽ quát một tiếng, thân hình Âm Dương nhị long đang lao về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sậu nhiên biến hóa, thân thể thoạt nhìn thực chất vô cùng bỗng mãnh liệt hối tụ.

Âm Dương nhất thể, Âm Dương Ma Bàn sinh. "Oanh!" Khi Âm Dương Ma Bàn lăng giá trên đỉnh đầu Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, một cỗ uy áp hạo đại sậu nhiên triều hai người nghiền xuống.

Trong thương khung truyền đến một tiếng nổ vang thật lớn.

Lại một trận lang yên dũng động, trong lang yên kia, thân hình Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bị cỗ uy áp bàng bạc kia trong nháy mắt đánh vào dưới phế tích Linh Sơn.

Tại trong phế tích, từng đạo đạo văn lăng liệt oanh nhiễu, một cái trận pháp cường hoành vô cùng bao phủ cả phiến phế tích Linh Sơn.

Trên trận pháp, một cái Âm Dương Ma Bàn đang phi tốc xoay tròn, năng lượng hạo hãn tự Ma Bàn không ngừng truyền ra.

Trận này, phi Chuẩn Thánh cường giả không thể phá. ...

Đám oa oa vẫn luôn biết vị Sư tôn này lợi hại, nhưng chưa bao giờ thấy Sư tôn ra tay.

Hôm nay vừa thấy, ai nấy đều vẻ mặt chấn kinh. "Sư tôn..." Tiểu nha đầu Chanh Hạnh vẻ mặt ủy khuất kiều thanh gọi, trên khuôn mặt phấn đô đô tràn đầy đáng thương. "Ta sai rồi Sư tôn." Xích Sa đáng thương hề hề nói. "Ta cũng vậy..." "Còn có ta." "Sư tôn, ta để lại quả tử cho người." Trong tay Chanh Hạnh ánh cam lóe lên, một quả Hoàng Trung Lý xuất hiện trong tay.

Nhìn quả này, ngay cả Đông Vương Công cũng sửng sốt một lát.

Bất ngờ thay, Chanh Hạnh tiểu nha đầu thế nhưng có phúc nguyên lớn như vậy, lại có thể tìm được cả Hoàng Trung Lý thụ - một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Trong bảy vị đệ tử Bồng Lai, Chanh Hạnh chiến lực yếu nhất, đây cũng là nguyên nhân Đông Vương Công thương nàng nhất.

Nhưng nếu luận phúc nguyên, Chanh Hạnh lại là mạnh nhất.

Tại thế giới Hồng Hoang, có hai loại đồ vật phi thường kỳ diệu.

Một loại là phúc nguyên, loại kia là khí vận.

Người có phúc nguyên đỉnh tiêm, tung sự nằm trên đường ngủ, ngàn vạn năm tiên đào, linh quả cũng có khả năng rơi xuống miệng.

Khí vận cái đồ vật này cũng kỳ diệu, tỷ như Tiệt Giáo đời sau, không có loại trấn áp khí vận chí bảo như Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, dẫn đến khí vận Tiệt Giáo lưu thất, mới khiến cho sau khi Tam Thanh phân gia, Tiệt Giáo cường đại bị lạc bại.

Lại có Trụ Vương thời kỳ Phong Thần, một phàm nhân, nếu phi có khí vận gia thân, chỉ sợ khi tiết độc Nữ Oa, trong khoảnh khắc liền sẽ bị người gạt bỏ rớt.

Hai loại đồ vật này đều tồn tại, nhưng lại là thứ mắt thường vô pháp bắt giữ, cũng là thứ người người tranh đoạt trong Hồng Hoang.

Quét mắt nhìn đám hài tử đang giả bộ đáng thương hề hề, Đông Vương Công làm sao không biết kỹ lưỡng của chúng.

Chương 99

Cầm lấy Hoàng Trung Lý quả trong tay Chanh Hạnh liền gặm, nhìn đám người đang dùng đại thần thông ngưng xuất thiên nhãn xem trộm một trận đau lòng.

Quả nhiên có Sư tôn liền có đệ tử.

Người khác đem Hoàng Trung Lý quả coi thành chí bảo đề thăng tu vi, mấy người này chỉ đơn thuần coi như trái cây mà ăn. "Sư tôn..." Mắt thấy Đông Vương Công cầm quả ăn, đám oa oa trong nháy mắt mày cười mắt cười.

Tự cho rằng Đông Vương Công đã tha thứ lỗi lầm của bọn họ.

Đông Vương Công vừa ăn quả, lại vừa lạnh mặt xuống. "Sau khi về Bồng Lai, cấm túc hai ngàn năm, không được bước ra lâu các nửa bước!" "A!" "Sư tôn..." "Ba ngàn năm!!" "Được rồi..." Thương thì thương, đến nỗi phạt thì vẫn phải phạt.

Nếu không, với tâm tính của mấy cái oa oa này, kinh lịch kiếp nạn này xong, không dùng được bao lâu liền lại sẽ quên mất nguy hiểm vừa tao ngộ.

Tục xưng: nhớ ăn không nhớ đòn!

Chuyến đi Linh Sơn kết thúc.

Trong thời gian tiếp theo, Đông Vương Công lần nữa trở thành tiêu điểm trong những cuộc bàn luận trà dư tửu hậu của quần chúng ăn dưa.

Trong tràng bàn luận này, hai người phương Tây không thể nghi ngờ trở thành trò cười.

Linh Sơn bị lật, không có ai đối với bọn họ nảy sinh lòng thương

hại, tương phản, mọi người đều có một cỗ khoái cảm bị áp ức đã lâu.

Bởi vì... thanh danh của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tại thế giới Hồng Hoang thật sự không tốt lắm, phi thường không tốt.

Đông Vương Công không biết chính là, sau khi hắn đi rồi, mấy ngàn vạn chủng tộc đều vọt tới phương Tây, đem những sinh linh từng bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bắt về lại một lần nữa mang về các nơi Hồng Hoang.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai gã lão chiến sĩ phấn đấu nhiều năm, kinh thử nhất chiến, phương Tây tái thứ trở lại thời kỳ trước giải phóng.

Thậm chí, dưới tình huống vạn thiên chủng tộc dẫn người tới tẩy kiếp, phương Tây có chút còn không bằng lúc La Hầu tự bạo.

Trước kia còn có tòa Linh Sơn làm căn cứ địa, hiện tại, ngay cả Linh Sơn cũng sập.

Tràng phong bạo đánh cướp này túc túc giằng co mấy ngàn năm.

Thẳng đến khi... phương Tây tấc cỏ không sinh.

Hắc hắc, tao ngộ lần này, hai người phương Tây nhất định sẽ khắc sâu hơn mấy cái oa oa kia nhiều đi.

Thế giới Hồng Hoang hướng đến đều sùng thượng tùng lâm pháp tắc (luật rừng), cường giả vô luận làm cái gì, thế nhân đều sẽ không đi chất vấn, ngược lại sẽ sùng kính.

Kẻ yếu thì sao, không những không gọi được sự thương hại, ngược lại sẽ chiêu lấy sự giẫm đạp của kẻ yếu hơn cùng nước bọt có thể dìm chết người. ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Bồng Lai Tiên Các phạm âm từng trận, đạo âm lượn lờ.

Tuy không so được với Thánh nhân giảng đạo, miệng phun hoa

sen, đất hiện tường thụy, nhưng cũng dị tượng trùng sinh, đạo ngân oanh nhiễu.

Đám người Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lại tựa như thể hồ quán đỉnh, rộng mở thông suốt.

Hồng Quân giảng đạo rốt cuộc là nhắm vào ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, trong đó không thiếu rất nhiều chỗ tối nghĩa khó hiểu.

Đông Vương Công sở giảng Chuẩn Thánh chi đạo lại thông tục dễ hiểu, chỉ nhẹ nhàng một chút, mọi người liền đại có sở ngộ.

Đám oa oa ở một bên bàng thính lại có chút buồn bực không vui, không ngừng dùng biểu tình thất lạc trên mặt nói cho Sư nương biết tao ngộ bị Sư tôn trừng phạt.

Tây Vương Mẫu mềm lòng cũng chỉ có thể lĩnh hội ánh mắt của bọn chúng đi ra hiệu cho Đông Vương Công, nhưng... nhìn thấy ánh mắt có chút không dung chất nghi của Đông Vương Công, đành phải thôi.

Tràng giảng đạo này túc túc giằng co năm trăm năm.

Văn Đạo Nhân, Bạch Tố, Bạch Chỉ cùng Nữ Oa, Hồng Vân mấy người đều đại có sở ngộ.

Trong lúc đó, Đông Vương Công hướng Nữ Oa giảng giải một tia Tạo Hóa chi đạo áo nghĩa.

Cảm giác thân thiết mà Nữ Oa cảm nhận được trên người Đông Vương Công cũng là cá nhân vì Tạo Hóa chi đạo này, đối với Nữ Oa - người chú định phải thành Thánh, thường thường cảm ứng mỗ ta cơ duyên sẽ nồng liệt hơn người thường rất nhiều.

Cho nên, lúc ở Bất Chu Sơn, Nữ Oa mới có thể đối với Phục Hy nói ra những lời kia.

Khí tức Tạo Hóa oanh nhiễu trên người Đông Vương Công xác thực đối với nàng có cảm giác thân thiết không thể ngăn cản.

Đến nỗi nội dung sở giảng, Đông Vương Công cũng chỉ nhẹ nhàng điểm qua, làm nàng minh bạch áo nghĩa trong đó là tốt rồi, đến nỗi những thứ quá sâu, cũng chỉ có thể để nàng tự mình đi thể hội.

Rốt cuộc, Tạo Hóa chi đạo, Nữ Oa tại thời điểm quyết định tạo nhân liền sẽ minh liễu rất nhiều, những gì Đông Vương Công giảng cũng trả lời một cái nghi vấn trong lòng nàng.

Đối với sự tình quan hồ tạo nhân, Đông Vương Công lại không đề điểm quá nhiều.

Có đôi khi đề điểm nhiều quá ngược lại không phải chuyện tốt, Nữ Oa tạo nhân là đại thế sở khu, cho nên Đông Vương Công tịnh không ảnh hưởng xu thế này, bởi vì hiện tại đề điểm nhiều, tốt xấu ai cũng không rõ ràng.

Năm trăm năm thời gian vội vàng trôi qua...

Một hàng người chắp tay nhất nhất từ biệt.

Nữ Oa lần này đại có sở ngộ, đã gấp không chờ nổi muốn đi bế quan một phen, nếu không phải đã ở Bồng Lai Tiên Đảo ngây người hồi lâu, sợ quấy rầy Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu hai người ở chung, Nữ Oa nói không chừng sẽ thật sự cấp thiết tìm một chỗ lâu các tại đây để trùng kích Chuẩn Thánh.

Rốt cuộc, Bồng Lai Tiên Đảo là phương tiên nhân diệu địa, xác thực không phải Oa Hoàng Cung có thể so sánh. "Hôm nay đa tạ đạo hữu chỉ điểm sai lầm, bần đạo vô cùng cảm kích." Nữ Oa chân trước vừa đi, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử tươi cười đầy mặt chắp tay nói. "Đạo hữu khách khí, Bồng Lai Tiên Đảo vốn thanh tĩnh, có thể cùng hai vị cùng nhau luận đạo, bần đạo cũng vinh hạnh cực kỳ." Đông

Vương Công chắp tay cười nói.

Nói xong, hắn hơi hơi dừng lại một chút, tiếp đó nói: "Hai vị đạo hữu đều thuộc phái tiêu dao, tại Hồng Hoang giao hữu rất rộng, bất quá... cũng cần phải đề phòng, có đề phòng mới không xảy ra họa lớn." Trong ba ngàn khách Tử Tiêu Cung, trước mắt có thể cùng Đông Vương Công có chút giao tình trừ bỏ Nữ Oa cái tiểu mỹ nhân kia, thì còn lại chính là đôi bạn thân này.

Tức đã biết kiếp nạn ngày sau của Hồng Vân, Đông Vương Công tự nhiên nên nhắc nhở một phen, đến nỗi có thể tránh thoát hay không, cũng cần xem tạo hóa của Hồng Vân.

Chương 100

Đông Vương Công lạnh không đinh toát ra một câu như vậy, Hồng Vân đại đại liệt liệt hiển nhiên không có lĩnh hội ý tứ trong lời nói của Đông Vương Công, chỉ phụ họa nói: "Đạo hữu nói rất đúng, rất đúng, thế giới Hồng Hoang chung quy có không ít kẻ lòng dạ khó lường." Trấn Nguyên Tử nghe lời này của Đông Vương Công, hiển nhiên là đã lĩnh hội được.

Trên mặt treo một tia nghi lự, tư tác một lát, tiếp đó nói: "Đạo hữu sở chỉ, chính là sự việc Hồng Vân nhường chỗ tại Tử Tiêu Cung?" Không hổ là cái tiểu lão đầu tinh ranh, chỉ một câu, hắn liền minh bạch.

Hồng Vân nhường chỗ tịnh không phải chuyện lạ gì, sớm tại vạn năm trước việc này liền truyền biến Hồng Hoang, càng có không ít kẻ tò mò tụng dương mỹ danh thiện tâm của Hồng Vân.

Cho nên, Trấn Nguyên Tử cũng không hoài nghi vì sao Đông Vương Công lại biết.

Nghe Trấn Nguyên Tử nói, Đông Vương Công thâm ý cười cười, tuy chưa nói chuyện, nhưng ý tứ trong nụ cười lại không cần nói cũng biết.

Nhìn Đông Vương Công như thế, ngay cả Hồng Vân giờ phút này cũng sửng sốt. "Đạo hữu, bần đạo nhường chỗ cho Chuẩn Đề là một kiện thiện sự, lại vì sao cần phải đề phòng người khác?" Hồng Vân hỏi.

Đông Vương Công cười lắc lắc đầu: "Đạo hữu nhường chỗ là thiện cử xác thực không giả.

Chỉ bất quá... sau khi nhường chỗ, lại làm cho vị Bắc Hải Côn

Bằng kia bạch bạch chịu tai ương." "Côn Bằng đạo hữu là bị hai vị phương Tây kia liên hợp Nguyên Thủy đạo hữu bài tễ đi ra ngoài, cho dù có ghi hận, cũng luân không đến bần đạo đi." Hồng Vân nói. "Ai.

Đạo hữu hồ đồ a, phía sau Nguyên Thủy đứng chính là Tam Thanh, Côn Bằng tự nhiên không dám làm gì, cho dù oán trách cũng chỉ có thể ẩn nhẫn.

Hai vị phương Tây kia quanh năm ở cùng một chỗ, tung sự Côn Bằng thần thông mạc trắc nhưng cũng không có biện pháp gì.

Như thế..." Lời nói của Đông Vương Công tịnh chưa nói hết, nhưng ý tứ trong đó không cần nói cũng hiểu.

Thanh âm rơi xuống, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hai người đều lâm vào trầm tư.

Giây lát... "Đa tạ đạo hữu chỉ điểm, bần đạo minh bạch." Hồng Vân chắp tay đáp, trên mặt lại ti hào cười không nổi.

Rõ ràng làm một kiện thiện sự, không nghĩ tới lại bạch bạch trêu chọc một tôn địch nhân như vậy. "Trấn Nguyên Tử tạ đạo hữu chỉ điểm, ngày sau nếu có gì cần, hai người chúng ta định không chối từ." Trấn Nguyên Tử nói.

Tác vi bạn thân nhiều năm của Hồng Vân, quan hệ hai người tự nhiên thân thiết vô cùng, hiện giờ Đông Vương Công nhắc nhở, trong lòng hắn cũng vô cùng cảm kích.

Đông Vương Công nhẹ nhàng chắp tay, triều hai người đáp lễ.

Tiếp đó hắn triều Trấn Nguyên Tử nói: "Bần đạo thật có một chuyện cần đạo hữu hỗ trợ." "Đạo hữu thỉnh giảng!" Trấn Nguyên Tử có chút vui vẻ nói.

Tại thế giới Hồng Hoang, khó trả nhất là nhân quả, ân tình!

Lần này Đông Vương Công nhắc nhở Hồng Vân, Hồng Vân tự nhiên thiếu Đông Vương Công một phần nhân tình, đối với những đại năng đỉnh tiêm bọn họ, không muốn thiếu nhất chính là nhân tình.

Hồng Hoang bất đồng với hậu thế, người tu đạo giảng cứu một quả đạo tâm minh lãng vô cùng, thiếu nhân tình người khác trước sau đều có ràng buộc.

Đối với loại tiêu dao tiên như hai người bọn họ, đây chính là một chuyện thập phần khó chịu.

Hiện giờ, Đông Vương Công đề xuất sự tình cần hỗ trợ, không thể nghi ngờ cho hai người một cơ hội trả nhân tình.

Hai bên ở chung, trong đó xen lẫn thành phần nhân tình trước sau không phải chuyện tốt, cho nên Đông Vương Công mới đề xuất nhu cầu. "Bần đạo cần một lũ Tiên Thiên Mậu Thổ bản nguyên, thỉnh đạo hữu không tiếc rẻ cấp dư." Đông Vương Công cười nói.

Tiên Thiên Ngũ Hành, có Tiên Thiên Canh Kim, Tiên Thiên Ất Mộc, Tiên Thiên Nhâm Thủy, Tiên Thiên Đinh Hỏa, Tiên Thiên Mậu Thổ năm loại bản nguyên.

Năm loại bản nguyên này là căn bản của ngũ hành vạn vật thế gian.

Đông Vương Công muốn hoàn thiện hạt giống thế giới, như vậy sức mạnh ngũ hành bản nguyên là ắt không thể thiếu.

Cây Nhân Sâm Quả trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, chính là Tiên Thiên Mậu Thổ bản nguyên.

Những bản nguyên còn lại phân biệt là Phù Tang thụ (Tiên Thiên Đinh Hỏa), Nguyệt Quế thụ (Tiên Thiên Nhâm Thủy), Thất Bảo Diệu Thụ (Tiên Thiên Canh Kim), Bàn Đào thụ (Tiên Thiên Ất Mộc).

Ngũ hành diễn hóa thiên địa vạn vật, chỉ có ngũ hành áo nghĩa lại

không thông, giống như một cái vỏ rỗng chỉ có thân cây, bên trong lại trống không.

Tiên Thiên bản nguyên chính là cái lõi trong thân cây kia.

Đông Vương Công ý này, nhất là muốn hoàn thiện ngũ hành bản nguyên cho hạt giống thế giới, hai là để cho hai cái tiểu lão đầu trong lòng thản nhiên, sẽ không bởi vì thiếu nhân tình mà canh cánh trong lòng. "Ha ha ha." Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người phát ra một trận cười sảng khoái.

Tiên Thiên Mậu Thổ bản nguyên tuy trân quý, nhưng đối với hai người chỉ là cái nhấc tay, huống chi Đông Vương Công chỉ cần một lũ mà thôi.

Trấn Nguyên Tử cười, đôi mắt phượng nhẹ nhàng híp lại, lại đối với cử chỉ này của Đông Vương Công có chút khâm phục. "Đạo hữu nói lời gì, đừng nói một lũ, cho dù lấy nhiều thêm vài phần bần đạo cũng sẽ không keo kiệt." Trấn Nguyên Tử cười nói. "Hảo!

Vậy liền lấy nhiều thêm vài phần." Đông Vương Công cũng không cùng hắn khách khí, Tiên Thiên bản nguyên tự nhiên càng nhiều càng tốt. "Ha ha ha!" Mọi người nhìn nhau cười vang. ...

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán. "Trường sinh bất lão thần tiên phủ, Dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia." Cùng hai cái tiểu lão đầu đi tới Vạn Thọ Sơn, Đông Vương Công đứng ở cửa Ngũ Trang Quán, nhìn hai vế câu đối dùng đạo văn khắc trước mắt, nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Tại hậu thế, Đông Vương Công liền biết hiểu vế câu đối này.

Nhưng hiện giờ giáp mặt vừa thấy, lại có vài phần thất thần.

Trấn Nguyên Tử không hổ là Địa Tiên chi tổ, hai vế câu đối tẫn hiển khí phách tiêu dao thần tiên, không tranh với đời của hắn.

Chỉ đáng tiếc... tiêu dao chi thái như thế, lại tại hậu thế khi Phật

giáo đại hưng, vì muốn dính một chút khí vận Phật giáo mà cùng Tôn Ngộ Không - cái hậu bối không biết sinh sau bao lâu kết bái huynh đệ.

Tiêu dao thần tiên, tung sự không có thực lực cường đại vị cư dưới Thánh nhân, thì trước sau cũng khó giữ được tư thái tiêu dao a.

Vào Ngũ Trang Quán, Hồng Vân đảo không chút khách khí, sau khi vào cửa liền lệnh cho hai vị đồng tử của Trấn Nguyên Tử đánh một ít Nhân Sâm Quả.

Chương 101

Trấn Nguyên Tử cũng chỉ cười nhìn vị bạn tốt này, có thể thấy được quan hệ hai người xác thực tốt đến không thể chê.

Nhân Sâm Quả cũng là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, hình quả như hài nhi.

Nhập khẩu tức hóa, hương vị đảo cũng mỹ vị, bất quá... so với tu vi hiện tại, vật ấy lại không có quá lớn chỗ tốt, so với Hoàng Trung Lý quả cũng kém xa.

Lược vi hàn huyên một lát, ngay sau đó, Trấn Nguyên Tử liền từ trong Nhân Sâm Quả thụ rút ra một đại đoàn Tiên Thiên Mậu Thổ bản nguyên.

Tiểu lão đầu đảo không chút nào keo kiệt, Đông Vương Công tự nhiên cũng hoan hỉ, lấy ra một ít Tam Quang Thần Thủy nhỏ vào trong Nhân Sâm Quả thụ.

Hành động này lại làm hai người kinh lăng vài phần.

Tung sự không có Tam Quang Thần Thủy, Tiên Thiên Mậu Thổ bản nguyên của Nhân Sâm Quả thụ cũng sẽ dần dần khôi phục, chỉ bất quá có Tam Quang Thần Thủy, Nhân Sâm Quả thụ khôi phục sẽ nhanh hơn một chút.

Thủ bút như thế, cũng chỉ có vị Tiên chủ Bồng Lai này mới làm được.

Sau khi thu bản nguyên, Đông Vương Công lưu lại một lát, tiếp đó liền rời đi.

Lần này Hồng Quân giảng Chuẩn Thánh chi đạo, các vị đại năng đều có đại ngộ, sôi nổi sốt ruột bế quan trùng phá cửa ải Chuẩn

Thánh, cho nên Đông Vương Công cũng không quấy rầy nhiều. ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đám oa oa sau khi nghe xong đạo pháp liền bị cấm túc, cũng chỉ đành đè nén tâm tính mượn thời gian này đi tu luyện.

Ba ngàn năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Tu hành thì trôi qua nhanh chút, nếu không tu hành, cơ bản chậm chạp như phàm nhân độ nhật.

Cho nên, tại Bồng Lai Tiên Đảo, từng đạo tiên linh chi khí tranh tiên phun trào.

Như thế...

Tây Vương Mẫu mới minh bạch dụng tâm lương khổ của Đông Vương Công.

Lần trừng phạt này cũng là để cho bọn chúng hảo hảo tu hành.

Bồng Lai Tiên Các.

Người tu hành tuy thọ mệnh kéo dài, nhưng hai người thường niên bận rộn tu hành, một lần bế quan động một chút liền ngàn năm, trở thành đạo lữ đã lâu, lại vẫn giữ được sự rung động như thuở sơ kiến.

Âm dương vốn là nhất thể, cho nhau chế hành lại cho nhau hấp dẫn.

Như thế... tung sự lần nghe giảng này trở về, Tây Vương Mẫu đại có sở ngộ, cũng cùng Đông Vương Công triền miên thật lâu, mới lựa chọn bế quan trùng kích cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đêm.

Trong Hồng Hoang, các đại năng đều đang cấp thiết trùng kích

Chuẩn Thánh.

Có nguyên nhân là do nghe Hồng Quân giảng đạo đại có sở ngộ, cũng có nguyên nhân là...

Đông Vương Công chuyến đi Linh Sơn này lộ ra thực lực, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy khẩn bách.

Cả thế giới Hồng Hoang lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Giống như ba ngàn năm trước, khi các vị đại năng nhao nhao đi nghe giảng đạo vậy.

Khổ sở nhất phải kể đến hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ở dưới phế tích Linh Sơn kia, quả thực là sống một ngày bằng một năm.

Dưới tòa Âm Dương đại trận kia, tiên linh chi khí bị hấp thu hết sạch, hai người bọn họ tu luyện dưới đống đổ nát ấy, dù cho có qua vạn năm cũng sẽ không có chút tiến triển nào.

Trong lòng bọn họ, cái tên Đông Vương Công này mỗi ngày đều bị hỏi thăm đến hàng trăm triệu lần.

Bầu trời sao tại Bồng Lai thật rực rỡ, Đông Vương Công khẽ nằm trên tường vân, ngửa đầu ngắm nhìn đầy trời sao.

Trong đầu lại không kìm được mà hiện lên đôi mắt tựa như tinh hà của Hậu Thổ.

Từ sau lần từ biệt tại Bất Chu Sơn ngày đó, Đông Vương Công thường xuyên suy tư về hàm nghĩa trong câu nói của Hậu Thổ. "Ta không biết." Một câu "ta không biết" rốt cuộc ẩn chứa ý tứ gì, Đông Vương Công đến nay vẫn chưa hiểu rõ.

Đều nói lòng dạ đàn bà như mò kim đáy biển, lần này Đông Vương Công quả thực đã được kiến thức rồi.

Câu nói đó của Hậu Thổ, là hận cũng không phải hận, hoặc là xấu

hổ không biết gặp mặt thế nào, cũng có thể là một câu từ chối uyển chuyển.

Đông Vương Công lắc lắc đầu, để tâm thần ổn định lại vài phần, ép buộc bản thân không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đúng lúc này. [Đinh!

Phát hiện Đại Chuyển Bàn đặc thù, mời Túc chủ tiến đến xoay.] Thanh âm băng lãnh của Hệ thống vang lên, trong nháy mắt khiến Đông Vương Công quẳng chuyện phiền lòng kia ra sau đầu.

Vẻ ưu sầu trên mặt biến mất, thay vào đó là sự kích động và vui mừng.

Trên đời này, e rằng không có thanh âm nào động lòng người và êm tai hơn tiếng nhắc nhở của Hệ thống. "Đại Chuyển Bàn đặc thù?" Vui mừng thì vui mừng, nhưng Đông Vương Công vẫn nghe ra từ ngữ không giống bình thường của Hệ thống. "Đại Chuyển Bàn đặc thù là thứ gì?" Đông Vương Công thầm hỏi trong lòng. [Đinh!

Đại Chuyển Bàn đặc thù nải là vòng quay may mắn thần bí nhất trong bản Hệ thống, phần thưởng trong đó sẽ không giới hạn ở bất kỳ phẩm cấp vòng quay nào.] [Nói cách khác, phần thưởng trong đó là vô hạn đẳng cấp, có thể mở ra phần thưởng của vòng quay liệt chất, cũng có thể mở ra phần thưởng của vòng quay chí cao đẳng.] "Chờ đã!

Vô hạn đẳng cấp? ...

Vòng quay còn có đẳng cấp sao?" Đông Vương Công có chút kinh ngạc hỏi.

Trước giờ, vòng quay mà Đông Vương Công đạt được chỉ có một loại là "Bạch Kim Đại Chuyển Bàn", hắn từng cho rằng vòng quay cũng sẽ có phân chia đẳng cấp, nhưng mỗi lần nhìn thấy phần thưởng

phong phú thu hoạch được, tiềm thức của Đông Vương Công liền cho rằng vòng quay chỉ có một loại!

Chương 102

Bởi vì trong mắt hắn, tất cả phần thưởng đều phong phú vô cùng, mỗi một lần đều có thể mang lại sự trợ giúp to lớn cho hắn. [Đúng.] Hệ thống lạnh lùng đáp lại, không hề quan tâm Túc chủ giờ phút này kinh ngạc đến mức nào. "Vậy Bạch Kim Đại Chuyển Bàn thuộc về cấp bậc gì?" Đông Vương Công ngẩn ra một lát, tiếp tục hỏi. [Liệt đẳng nhất.] "Hít!" Đông Vương Công không kìm được hít sâu một hơi khí lạnh.

Liệt đẳng nhất?

Vậy chẳng phải nói, những phần thưởng trong vòng quay may mắn hắn đạt được trước kia cũng là liệt đẳng nhất sao?

Tiếp đó, Đông Vương Công chợt cuồng hỷ.

Phần thưởng Bạch Kim Đại Chuyển Bàn đã phong phú như vậy, thế thì những đại chuyển bàn khác thì sao? "Vòng quay chia làm mấy đẳng cấp?" [Mời Túc chủ tự mình tìm tòi.] "..." Lời nói lạnh băng thể hiện phong thái cao lãnh vô cùng của Hệ thống, nhưng Đông Vương Công lại hào không tức giận.

Biết được Hệ thống còn có tồn tại vòng quay may mắn cấp bậc khác, đối với hắn không nghi ngờ gì là một chuyện tốt. [Đinh!

Nhắc nhở Túc chủ, mỗi một loại phần thưởng trong Đại Chuyển Bàn đặc thù nãi là tồn tại cực kỳ đặc thù, ngoại trừ Túc chủ ra, người khác cũng có thể sử dụng.] Thanh âm cơ giới vừa dứt, trong đầu Đông Vương Công chậm rãi hiện ra một tấm bản đồ.

Trên bản đồ đánh dấu rõ ràng các nơi tại Hồng Hoang, cũng đánh dấu vị trí của vòng quay kia.

Người khác cũng có thể sử dụng?

Đông Vương Công hơi sững sờ, tiếp đó liền tìm kiếm vị trí đại chuyển bàn trên bản đồ. "Thái Âm Tinh?" Giây lát sau, Đông Vương Công đột nhiên ngồi dậy nói.

Qua thời gian dài như vậy, Đông Vương Công rốt cuộc cũng nắm rõ cái nết xuất hiện của vòng quay may mắn Hệ thống, chính là cái nết không có bất kỳ quy luật nào đáng nói.

Ngoại trừ một lần rơi tại Đông Hải là tương đối gần ra, những lần khác đều cách Bồng Lai Tiên Đảo mười ức vạn tám ngàn dặm.

Mà lần rơi tại Đông Hải kia, lại nằm trong cấm địa Long Tộc. "Có câu 'mẹ kiếp' không biết có nên nói hay không." Đây chính là tiếng lòng của Đông Vương Công lúc này.

Bất đắc dĩ phải nói, Vòng Quay May Mắn này chưa có lần nào lấy được một cách thuận thuận lợi lợi cả.

Cũng không thể không nói, phụ nữ - cái giống loài này, thật sự rất có duyên với hắn.

Thái Âm Tinh!

Tương truyền năm đó Bàn Cổ đại thần vẫn lạc, mắt trái hóa thành Thái Dương Tinh, mắt phải hóa thành Thái Âm Tinh.

Trên Thái Dương Tinh dựng dục ra hai con Tam Túc Kim Ô, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Còn trên Thái Âm Tinh cũng dựng dục ra hai tôn Tiên Thiên sinh linh, là Thường Hi và Hi Hòa.

Hai bên một Dương một Âm, giống hệt như Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, nãi là đạo lữ trời ban.

Về sau, hai bên kết hạ Thiên Hôn, Yêu Tộc cũng nhờ đó mà có

thêm hai tôn Chuẩn Thánh cường giả.

Trước đó, Đông Vương Công cùng hai vị trên Thái Âm Tinh kia chẳng có chút giao tình nào.

Đương nhiên... hắn cũng không muốn phát sinh giao tình.

Hai người kia nãi là thê tử thiên định của hai con Tam Túc Kim Ô Đế Tuấn, Thái Nhất.

Tuy giờ phút này chưa kết Thiên Hôn, nhưng đó cũng là chuyện sớm hay muộn.

Hai người kia của Yêu Tộc, ngày sau định nhiên sẽ sau khi Hồng Quân hợp đạo mà lăng gác trên đầu Bồng Lai, đến lúc đó tất nhiên là cục diện bất tử bất hưu.

Cho nên...

Đông Vương Công tuy chưa thấy hai tôn Thái Âm nữ thần kia, nhưng giờ phút này lại không có hảo cảm gì với bọn họ.

Thế nhưng... cách nghĩ này của Đông Vương Công, khi vừa nhìn thấy hai tôn nữ thần kia, hết thảy đều thay đổi... "Khụ...

Thật thơm!" ...

Thái Âm Tinh.

Đông Vương Công một đường đạp không bay nhanh, là Chuẩn Thánh cường giả, tốc độ phi hành đã cực kỳ khủng bố.

Chỉ mấy năm... liền đã đến Thái Âm Tinh.

Một luồng khí tức âm lãnh tràn ngập trong cả không gian, ngay cả loại Thuần Dương chi thể như Đông Vương Công, giờ phút này cũng cảm nhận được một tia khó chịu.

Nhìn đại trận thủ hộ Thái Âm Tinh ở phía trước, Đông Vương

Công không khỏi lâm vào tư tác.

Đại trận trước mắt tuy không ngăn được hắn, dùng sức phá vỡ cũng chỉ trong khoảnh khắc, nhưng... nếu làm thật như vậy thì có vẻ hơi đường đột.

Giờ phút này, Thường Hi và Hi Hòa có lẽ ngay cả mặt hai tên Yêu Tộc kia cũng chưa thấy, nếu vì người ta là Thiên Hậu Yêu Tộc ở hậu thế mà cưỡng ép phá trận... khi nhục hai nữ thần, trước sau không phải việc quân tử nên làm.

Suy tư một lát, Đông Vương Công quyết định.

Đăng!

Môn!

Bái!

Chương 103

Phỏng! "Là người phương nào?" Đông Vương Công đang định bái phỏng, chỉ nghe trên Thái Âm Tinh truyền đến một tiếng cười thanh lệ.

Dứt lời, một đạo thân ảnh màu trắng chậm rãi hạ xuống, một đôi mắt tựa như dòng sông xanh, tố cáo người trước mắt là kẻ ngây thơ ngờ nghệch chưa trải sự đời.

Khuôn mặt trắng nõn dường như thổi qua cũng rách, tựa như tuyết trắng, đẹp như tranh vẽ, rạng rỡ như trăng thu.

Nhìn bóng người xinh đẹp trước mắt, Đông Vương Công không khỏi sững sờ. "Bần đạo nãi là Đông Vương Công ở Bồng Lai Tiên Đảo, mạo muội bái phỏng, có nhiều đắc tội." Đông Vương Công khẽ chắp tay nói.

Nữ tử kia hiển nhiên không bắt được trọng điểm trong lời Đông Vương Công. "Đông Vương Công?

Là vị Đông Vương Công chi chủ Bồng Lai kia sao?" Nữ tử có chút kinh ngạc hỏi. "Chính là tại hạ." Đông Vương Công khiêm tốn nói. "Lạc lạc lạc." Nữ tử kia nhẹ nhàng che miệng phát ra tiếng cười thanh lãng, tiếp đó váy trắng khẽ vung, tòa Tiên Thiên trận pháp kia liền chậm rãi rút đi. "Trước kia Nữ Oa tỷ tỷ đến đây, liền cùng ta kể về..." Nữ tử khẽ nói, dứt lời, một đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công, trong thần sắc không hề che giấu sự tò mò đối với hắn.

Đông Vương Công không khỏi bị nhìn đến mức có chút rợn người, cũng không biết Nữ Oa cái nha đầu kia rốt cuộc đã nói gì với nữ tử này. "Khụ...

Hẳn là Thái Âm nữ thần Hi Hòa đạo hữu đi?" Đông Vương Công

khẽ ho một tiếng, hòa hoãn không khí, chuyển chủ đề.

Khi nữ tử này vừa xuất hiện, Đông Vương Công liền đoán được người trước mắt định nhiên là một trong hai vị Tiên Thiên sinh linh trên Thái Âm Tinh.

Còn về vị nào, qua giao đàm, Đông Vương Công ẩn ẩn có thể đoán định, ứng với người em gái là Hi Hòa. "Ngươi nhận thức ta?

Ta từ sau khi đản sinh liền chưa từng bước ra khỏi Thái Âm Tinh, làm sao ngươi biết ta?" Khuôn mặt trắng nõn của nữ tử lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức hỏi.

Chưa từng bước ra khỏi Thái Âm Tinh?

Trong thần sắc Đông Vương Công lộ ra một tia kinh ngạc.

Cũng đúng, Hi Hòa, Thường Hi hai người tịnh chưa đi nghe đạo?

Vậy Hi Hòa làm sao lại có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong?

Phải biết rằng, giống như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân là những Tiên Thiên cường giả, khi Hồng Quân chưa truyền đạo pháp, phải bái phỏng danh sơn, tìm đại năng các giới đàm luận đạo pháp, tự mình tìm tòi con đường tu hành mê mang.

Ngay cả bọn họ cũng đều bị khốn tại gông cùm giữa Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên không biết bao nhiêu năm.

Nhưng vị Thái Âm nữ thần này, làm sao lại có được tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong?

Trước kia Đông Vương Công vẫn luôn theo tiềm thức cho rằng, hai tôn nữ thần Thái Âm định nhiên là đi nghe đạo mới có được phần thực lực này, nhưng hiện tại...

Đông Vương Công không khỏi nhớ tới một cái truyền thuyết khác về Thái Âm Tinh.

Tương truyền, trên Thái Âm Tinh, ngoại trừ Hi Hòa, Thường Hi hai vị nữ thần ra, còn có một tôn nữ thần thần bí, cũng là Thái Âm Chi Chủ trong truyền thuyết - Nữ thần Vọng Thư.

Về căn cước của tôn nữ thần này, không có bất kỳ ai biết, cũng không có bất kỳ ghi chép nào, chỉ biết tôn nữ thần này đã ở trên Thái Âm Tinh từ rất sớm trước kia.

So với các giới Hồng Hoang, như Thường Hi, Đế Tuấn là những Tiên Thiên sinh linh thì còn cửu viễn hơn.

Thái Âm Tinh vốn thanh tịnh, khiến cho tôn nữ thần này tại hậu thế nghe đồn rất mực thần bí.

Có lẽ Hi Hòa trước mắt nhất định biết chút gì đó, nhưng Đông Vương Công rõ ràng, loại chuyện ẩn bí này, cho dù Hi Hòa trước mắt nhìn có vẻ chưa trải sự đời Hồng Hoang, cũng đoạn nhiên sẽ không nói ra.

Hi Hòa có thể có tu vi như hôm nay, như vậy... có khả năng sau lưng có người dạy bảo.

Tôn đại năng sau lưng kia, Đông Vương Công ẩn ẩn đoán trắc hẳn là tôn nữ thần Vọng Thư. "Hả?" Thấy Đông Vương Công ngẩn người, Hi Hòa khẽ "ân" một tiếng.

Thanh âm tô ma (tê dại) mới kéo Đông Vương Công từ suy nghĩ vừa rồi trở lại. "Khụ...

Trước kia khi Nữ Oa đạo hữu đến Bồng Lai, có nhắc với bần đạo về hai vị, cho nên..." Đông Vương Công tùy tiện tìm một cái lý do đáp lại. "Ồ...

Thì ra là như thế a." Hi Hòa chớp chớp đôi mắt trong veo nói, hiển nhiên tịnh không có chút hoài nghi nào. "Có thể cùng ta giảng giải chuyện trong Hồng Hoang được không a, Nữ Oa tỷ tỷ hiện nay đã vạn

năm không tới rồi." Hi Hòa vẻ mặt đầy mong đợi nói, trong đôi mắt kia không che giấu được sự lạc lõng, hiển nhiên đã bỏ qua ý định ban đầu của Đông Vương Công lần này.

Thái Âm Tinh vốn thanh tịnh, chỉ có tỷ tỷ quanh năm làm bạn.

Mỗi lần Nữ Oa đến, nàng đều quấn lấy Nữ Oa để nghe những chuyện thú vị trong Hồng Hoang.

Hiện tại tỷ tỷ bế quan, Nữ Oa cũng đã lâu chưa tới Thái Âm Tinh, chỉ còn lại cái nha đầu lạc lõng này.

Vốn dĩ khi Đông Vương Công đến Thái Âm, nàng còn tồn hữu một tia cảnh giác.

Nhưng khi nghe danh húy Đông Vương Công, cùng khí tức tản ra trên người hắn, Hi Hòa không biết vì sao trong lòng vô cớ sinh ra một cỗ cảm giác thân cận.

Nàng nào biết, thứ Hi Hòa tu luyện là Thái Âm Chi Đạo, cùng Đông Vương Công tuy không đạt tới mức nhất kiến khuynh tâm như Tây Vương Mẫu, nhưng cũng là tinh tinh tương tích (người tài trân trọng nhau).

Nhìn Hi Hòa trước mắt thuần tịnh rạng rỡ, đôi mắt trong veo và tư thái sở sở khả liên (đáng thương) kia, trái tim Đông Vương Công có chút tan chảy.

Yêu Tộc Thiên Hậu!

Thiên Hôn!

Thống thống đều bị Đông Vương Công quẳng lên chín tầng mây.

Ai bảo đại thế Hồng Hoang không thể nghịch, tiểu sự có thể nghịch?

Chương 104

Từ cái nhìn đầu tiên Đông Vương Công thấy Hi Hòa, liền hạ quyết tâm, Hi Hòa tuyệt đối không thể để tiện nghi cho hai tên Yêu Tộc kia.

Kể chuyện xưa?

Đông Vương Công giỏi kể chuyện nhất rồi! "Nói về năm đó Bàn Cổ đại thần tay cầm Bàn Cổ Phủ, chân đạp ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, đầu đội Tạo Hoá Ngọc Điệp, ở trong Hỗn Độn..." ...

Một lần kể này, kể đến thiên địa vô sắc, nhật nguyệt thất sắc.

Đôi mắt rực rỡ của Hi Hòa lại càng nghe càng sáng, càng nghe càng tò mò. "Thì ra thế giới Hồng Hoang lại có tiên cảnh mê người như vậy." Nữ tử hướng về. "Con rồng dài ngàn trượng vạn trượng thật sự có sao?" Nữ tử tò mò. "Trên đời lại có linh quả mỹ diệu như thế?" Nữ tử kinh ngạc. "Đế Tuấn, Thái Nhất đáng ghét a, chỉ biết khi phụ kẻ yếu, đại ca ca lợi hại!" Nữ tử phẫn nộ. "Ăn lông ở lỗ, bị gọi là súc sinh lông lá?" Nữ tử kinh tiếu.

Trong tiếng phạm âm thuần hậu, thường xuyên nghe thấy tiếng nữ tử cười vang lảnh lót, lúc lại nghe nữ tử dậm chân thở dài, lúc lại phẫn phẫn bất bình, lúc lại tràn đầy tò mò.

Một lần kể này, liền tương đương hơn hai trăm năm.

Dỗ dành xong tiểu nha đầu, Đông Vương Công mới bắt đầu tìm kiếm trên Thái Âm Tinh.

Sau lưng, tiểu nha đầu vẻ mặt đầy tò mò, miệng không ngừng gọi "đại ca ca", cứ thế bám sát phía sau, sợ rằng một người thú vị như vậy sẽ giống như Nữ Oa đột nhiên biến mất.

Sâu trong Thái Âm Tinh có một tòa quỳnh lâu, không hùng vĩ như các tiên các ở Bồng Lai, nhưng lại linh lung tinh trí, tường bích trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, tượng trưng cho sự mạc nhiên độc hữu trên Thái Âm Tinh.

Bên cạnh quỳnh lâu, có một cây đại thụ trắng noãn tỏa ra tinh quang, từng tia đạo vận thần bí từ trên cây đại thụ kia chảy ra.

Chỉ nhìn thoáng qua, Đông Vương Công liền nhận ra cây này bất phàm.

Chính là một trong thập đại Tiên Thiên linh căn - Nguyệt Quế Thụ.

Tiên Thiên Quý Thủy bản nguyên trong ngũ hành, chính là nằm trong linh căn này. "Ca ca, nhìn chằm chằm Nguyệt Quế Thụ làm gì?" Sau lưng truyền đến tiếng hô của Hi Hòa.

Từ trước khi nàng sinh ra, cây này đã ở trên Thái Âm Tinh.

Tuy vật này là một gốc Tiên Thiên linh căn, nhưng nhìn lâu rồi cũng khó tránh khỏi cảm thấy bình phàm.

Nay thấy Đông Vương Công lưu lại trước cây lâu như vậy, trong lòng nàng không khỏi tò mò.

Đông Vương Công hơi khựng lại, tiếp đó chậm rãi lắc đầu: "Chỉ thấy cây này có chút đặc thù thôi!" Dứt lời, Đông Vương Công không hề lưu lại nữa, tiếp tục đi về phía vị trí Đại Chuyển Bàn đặc thù.

Nếu cây này nằm trong tay phương Tây hoặc Yêu Tộc, Đông Vương Công định nhiên sẽ không chút do dự hút lấy bản nguyên trong đó, điền sung Thế Giới Chủng Tử.

Nhưng cây này ở trên Thái Âm Tinh, lại khác rồi.

Nha đầu Hi Hòa giống như một tờ giấy trắng chưa trải nhân sự, Đông Vương Công lại không nỡ lấy đi Tiên Thiên Quý Thủy bản

nguyên trong Nguyệt Quế Thụ.

Tục ngữ nói, quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm.

Lúc đầu Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người nợ hắn một ân tình, cho nên lấy Tiên Thiên Mậu Thổ bản nguyên, coi như Hồng Vân hai người trả cái ân tình đó.

Hi Hòa thì khác, trăm năm trước hai bên tịnh không có giao tập, người ta càng không nợ hắn, cho nên nếu Đông Vương Công bạch bạch lấy bản nguyên Nguyệt Quế Thụ của người ta, dù có lấy Tam Quang Thần Thủy tu phục lại, cũng là nợ nha đầu này một ân tình.

Có lẽ nha đầu này sẽ không so đo, nhưng việc này tuyệt không phải việc quân tử nên làm.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Đông Vương Công, trên mặt Hi Hòa lộ ra một tia không hiểu, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Nguyệt Quế Thụ hồi lâu, tiếp đó lại tiếp tục lon ton đi theo sau Đông Vương Công.

Giống như Đông Vương Công mới là chủ nhân nơi này vậy.

Thường niên cư trú trên Thái Âm Tinh, thiếu người bầu bạn khiến tâm tính nha đầu này đơn thuần như một tờ giấy trắng, ngây ngô vô tri, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Nam nữ chi phòng, nhân tâm thiện ác, một điểm cũng không hiểu.

Đối với người đàn ông xa lạ trước mắt lại không có chút giới tâm nào.

Nếu không thì năm đó cũng sẽ không sau khi Đông Vương Công chỉ báo ra danh hào liền triệt bỏ Tiên Thiên đại trận thủ hộ Thái Âm Tinh.

Hai trăm năm sớm chiều ở chung, lúc này nha đầu kia càng sinh ra

một tia ỷ lại đối với Đông Vương Công...

điều này lại làm Đông Vương Công khó xử.

Hắn từng sinh ra một tia ý nghĩ, muốn lừa gạt nha đầu này về Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng ý niệm vừa lóe lên một cái liền nhanh chóng bị dập tắt.

Đương nhiên, không phải vì Yêu Tộc, mà là vì tôn Thượng Cổ nữ thần Vọng Thư kia.

Trời mới biết nha đầu này cùng Vọng Thư có quan hệ gì, nhỡ đâu thật sự giống như đệ tử với sư tôn, bắt cóc đồ đệ của người ta đi, đến lúc đó Vọng Thư chẳng phải đến Bồng Lai đòi người?

Đồ đệ đều có thể có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vậy sư phụ thì sao?

Khi đó ai biết được tôn Thượng Cổ nữ thần kia hàng lâm Bồng Lai sẽ làm ra chuyện khủng bố gì.

Cho nên...

để ổn thỏa, Đông Vương Công tạm thời dập tắt ý niệm này.

Nhưng, cũng không đại biểu Đông Vương Công muốn bạch bạch để tiện nghi cho hai tên Yêu Tộc kia.

Trong hậu thế, Thường Hi, Hi Hòa cùng Đế Tuấn, Thái Nhất kết Thiên Hôn, cuối cùng Đế Tuấn, Thái Nhất thân vẫn trong Vu Yêu đại kiếp, Thường Hi cùng Hi Hòa cuối cùng cũng song song vẫn lạc.

Một nha đầu tâm tính đơn thuần như vậy, ngày sau có kết cục bi thảm, Đông Vương Công thực sự có chút không nỡ.

Hồng Hoang đại thế không thể nghịch, tiểu sự có thể nghịch.

Trước mắt Đông Vương Công có cơ hội thay đổi vận mệnh nha

đầu này, tự nhiên muốn thuận tay giúp một phen, thuận tiện hố hai tên Yêu Tộc kia một vố.

Chỉ bất quá...

Chương 105

không phải hiện tại! [Đinh!

Kiểm trắc Đại Chuyển Bàn đặc thù, mời Túc chủ xoay chuyển.] Đang suy tư, trong đầu đột nhiên vang lên một đạo thanh âm băng lãnh.

Cùng lúc đó, xa xa từng tia hắc quang u u ánh vào trong mắt Đông Vương Công, nhìn kỹ lại, chính là một cái Vòng Quay May Mắn đen kịt, nhìn... lại có vẻ thần bí hơn Bạch Kim Đại Chuyển Bàn vài phần. "Hít..." Đông Vương Công có chút vui mừng, bất chấp cảm nhận ánh mắt tò mò bên cạnh, cưỡng ép kìm nén lại.

Trước đó Hệ thống từng nói, Đại Chuyển Bàn chỉ có một mình hắn nhìn thấy, cho nên cũng không cần lo lắng Hi Hòa bên cạnh sẽ phát hiện dị dạng.

Cưỡng ép kìm nén bước chân kích động, chậm rãi đi về phía hắc quang kia.

Đợi đến gần. "Cho ta xoay!" Đông Vương Công thầm nói trong lòng. "Ông..." Đông Vương Công có thể cảm giác được, giờ phút này trong Đại Chuyển Bàn truyền đến một tiếng ông minh.

Trong cái chuyển bàn đen kịt kia, kim chỉ nam dài ngoằng phi tốc xoay tròn.

Tả ba vòng, lại hữu ba vòng, xuôi ba vòng, ngược ba vòng.

Mười hai vòng rơi xuống... [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoạch đắc Âm Dương Cửu U Huyền Sát Trận Đồ.] "Trận pháp?" Nghe từ ngữ trong thanh âm cơ giới của Hệ thống, Đông Vương Công có chút kinh nghi nói.

Những phần thưởng trước kia đều là một số năng lượng có thể chủ động đề thăng tu vi, hoặc là công pháp.

Lần này...

Hiện tại Đông Vương Công mới hiểu được câu nhắc nhở thiện ý ban đầu của Hệ thống, phần thưởng Đại Chuyển Bàn đặc thù mở ra, người ngoài cũng có thể sử dụng.

Trận đồ trước mắt này hiển nhiên không phải một mình Đông Vương Công có thể bố xuất.

Khẽ dừng một chút, Đông Vương Công hỏi: "Trận pháp này uy lực thế nào?" Hồng Hoang thế giới, trận pháp cường đại tuyệt không ít.

Ví dụ như Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ ở hậu thế, năm đó Hồng Quân ban xuống từng nói, trận này phi Tứ Thánh tề chí bất khả phá.

Phải biết, thế giới Hồng Hoang lúc đó cộng thêm Hồng Quân Đạo Tổ cũng mới chỉ có bảy tôn Thánh Nhân.

Tam Thanh liền chiếm ba tôn.

Nếu không phải về sau Nguyên Thủy cùng Thông Thiên bất hòa, Thông Thiên làm sao cũng không thể lạc bại.

Lại có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Tổ Vu Vu Tộc, do thân thể Tổ Vu ngưng tập xuất Bàn Cổ chân thân, uy lực đủ để hám động Thánh Nhân.

Lại ví như Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc, đều là những tồn tại cực kỳ đỉnh tiêm trong Hồng Hoang thế giới.

Lần này rút được Âm Dương Cửu U Huyền Sát Trận trong Đại

Chuyển Bàn, nếu có thể so sánh với những trận pháp kia, vậy thì thế lực dưới tay Đông Vương Công sẽ có thêm một tấm bài tẩy kinh người. [Đinh!

Trận này có thể lay chuyển Thánh Nhân.] "Hít..." Nghe lời nói ngắn gọn cơ giới của Hệ thống, Đông Vương Công không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Khả hám Thánh Nhân!

Thánh Nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ (Dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến), thế giới Hồng Hoang ai không biết sự khủng bố của Thánh Nhân.

Nay...

Đông Vương Công cũng đã có bài tẩy kháng hành lại Thánh Nhân!

Hưng phấn, kích động!

Từ trong lòng vị Bồng Lai Tiên Chủ truyền ra.

Năm đó Bồng Lai xuất thế, ba ngàn khách Tử Tiêu Cung hàng lâm Bồng Lai, lại vì Đạo Tổ phong làm Nam Tiên Chi Thủ, dẫn đến bao nhiêu đại năng Hồng Hoang phẫn hận bỏ đi.

Một đạo thánh chỉ hàng lâm, Đông Vương Công ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có.

Vì sao?

Còn không phải vì Hồng Quân là một vị Thánh Nhân!

Nay thì sao?

Đông Vương Công cũng có bài tẩy có thể so với Thánh Nhân, Tiên Đình tương lai cũng có thêm một phần nội hàm đôn hậu.

Giờ phút này, vị Chuẩn Thánh đại năng đứng ngây ngốc tại chỗ,

khóe miệng lại cười ngây ngô, ngay cả khuôn mặt lãnh tuấn không thể nhìn thẳng kia giờ phút này cũng kích động đến đỏ bừng.

Thánh Nhân chi uy... khủng bố như vậy... "Ca ca, huynh làm sao vậy?" Hi Hòa bên cạnh rốt cuộc phát hiện ra sự dị dạng của Đông Vương Công. "Khụ khụ...

Nhớ tới một chuyện." Đông Vương Công khẽ ho một tiếng, tùy tiện tìm cái cớ, vớt vát lại chút thể diện. "Cười ngây ngô?" "Ngạch...

Chuyện thú vị." "Vậy mặt đỏ lên rồi?" "....." ...

Sau khi tìm được Đại Chuyển Bàn, mục tiêu chuyến đi này của Đông Vương Công cũng đã hoàn thành, theo lý thì cũng nên rời khỏi Thái Âm Tinh.

Nhưng... khi nhìn khuôn mặt tinh xảo đầy ai cầu, đôi mắt như nước trong veo đầy vẻ đáng thương của Hi Hòa bên cạnh...

Trái tim Đông Vương Công lại một lần nữa tan chảy.

Chương 106

Một lần mềm lòng, bất tri bất giác, hắn lại ở trên Thái Âm Tinh ngây người gần mười năm.

Trên một ngọn đồi không tên tại Thái Âm Tinh, khi nhật nguyệt thay thế, âm dương giao hội, trên đỉnh núi sẽ tản ra một luồng ngũ thải hà quang nhàn nhạt.

Tuy không nhiều màu sắc như hà quang ở Bồng Lai, nhưng trên Thái Âm Tinh trắng muốt lại có một nét tư sắc độc đáo.

Trên đồi núi, Đông Vương Công dựa vào một tảng đá xanh ngồi, ngẩng đầu nhìn đầy trời sao xúc thủ khả cập (có thể chạm tay tới).

Hi Hòa, thân mình mảnh khảnh linh lung phục bên người hắn, đầu nhẹ nhàng gối lên vai hắn, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, lại không biết đã đi vào mộng hương hay chưa.

Nhìn nữ tử thân vô trần ai bên cạnh, Đông Vương Công bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Ở trên Thái Âm Tinh cũng quả thực không ngắn rồi, cũng đến lúc phải rời đi.

Khẽ lay lay giai nhân trên vai, Hi Hòa y nhiên hai mắt nhắm nghiền. "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cho dù hôm nay không đi, ngày khác ta cũng phải rời đi." Đông Vương Công khẽ nói. "Ô..." Nghe lời này, giai nhân trên vai thân thể run lên, một tiếng nghẹn ngào, hai hàng lệ trong suốt thuận theo khóe mắt chảy xuống.

Tố cáo sự không nỡ trong lòng nha đầu này.

Mấy năm nay, tuy tịnh không có ý đồ phi phận gì, nhưng không chỉ một lần hắn nảy ra ý niệm muốn đưa Hi Hòa xuống Hồng Hoang.

Một tờ giấy trắng, lại đáng thương đáng yêu như vậy, hai tên Yêu Tộc kia làm sao có thể xứng đôi?

Nhưng... câu nói kia, không phải lúc, tối thiểu hiện tại không phải.

Thân phận Vọng Thư không rõ ràng, mạo muội mang đi, ẩn hoạn lưu lại sẽ rất lớn.

Không ai biết tôn Thượng Cổ nữ thần có tu vi khủng bố kia sẽ làm ra chuyện gì.

Từng trải qua cảm giác vô lực khi Hồng Quân hàng chỉ, loại cảm giác vô lực này hắn tịnh không muốn trải qua lần thứ hai!

Tuyệt sẽ không cho phép mình lại ở vào một phương liệt thế.

Đông Vương Công xoa xoa đầu nàng, đang định an ủi nha đầu thì trong thương khung chậm rãi xuất hiện một bóng người xinh đẹp.

Cũng là một thân bạch y, chỉ là trên khuôn mặt trắng nõn kia, ít nhiều treo một tia túc mục bất cận nhân tình cùng một nộ khí. "Là người phương nào?

Vì sao lại xuất hiện tại đây?" Nữ tử kia có chút âm lãnh nói. "Tỷ tỷ!" Nghe thanh âm kia, Hi Hòa đột nhiên ngẩng đầu kinh kêu lên. "Đây là Nữ Oa tỷ tỷ nói vị Bồng Lai chi chủ kia, ta..." "Câm miệng!" Lời Hi Hòa chưa nói xong, liền đột nhiên bị Thường Hi lạnh lùng quát cắt ngang.

Tiếp đó hoãn hoãn nộ khí trong lòng, tiếp tục hướng Đông Vương Công nói: "Đạo hữu, Hi Hòa không hiểu sự đời, tư phóng người lạ vào đã phá hỏng quy củ Thái Âm Tinh ta, mời đạo hữu mau chóng rời đi, Thái Âm Tinh ta không hoan nghênh khách nhân." Không biết có phải vì hai chữ Bồng Lai hay không, lời nói của Thường Hi xác thực hòa hoãn hơn rất nhiều, nhưng tức sử như thế...

ý tứ trong đó không cần nói cũng biết. "Tỷ tỷ!

Sao tỷ lại nói chuyện như vậy?" Chưa đợi Đông Vương Công nói, thân thể nhỏ nhắn của Hi Hòa liền chắn trước người hắn, gắt gao kéo tay áo Đông Vương Công, giống như sợ Đông Vương Công sẽ đột nhiên rời đi vậy. "Hi Nhi, chẳng lẽ muội muốn ngỗ nghịch với tỷ tỷ?" Lời nói của Thường Hi nhu hòa hơn rất nhiều, nhưng y nhiên khó có thể che giấu cỗ bá đạo trong đó. "Tỷ tỷ.

Ta muốn tùy hắn đi xem một chút Hồng Hoang." Hi Hòa có chút dỗi hờn nói ra lời trong lòng bao năm không dám nói.

Nàng không muốn ở lại Thái Âm Tinh lạnh lẽo nữa, không muốn lại một mình, ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Nàng muốn đi xem thế giới Hồng Hoang hạo hãn nhiệt náo, đi xem tiên đảo mỹ cảnh trong miệng Đông Vương Công...

Ngây ngốc bên cạnh nam nhân trước mắt này. "Hi Hòa!!

Đại đảm!" Nghe Hi Hòa nói như thế, nộ hỏa vừa mới áp xuống của Thường Hi lại một lần nữa bùng cháy. "Ta nói lại một lần nữa, ta!

Không!

Chuẩn!" Thường Hi từng chữ từng câu nói. "..." Nhìn tỷ tỷ ngày xưa ái hộ, duy hộ mình giờ lại cường thế như vậy, nha đầu kia không nói lại nữa, mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Thường Hi, trong đôi mắt quật cường kia tinh quang lấp lóe, giống như tùy thời đều sẽ sụp đổ vậy. "Haiz!" Nhìn Hi Hòa trước mắt, Thường Hi khẽ thở dài một tiếng, chung quy vẫn mềm lòng. "Hi Nhi.

Không phải tỷ tỷ a xích (quát mắng) muội, chỉ là thế giới Hồng Hoang kia tịnh không tốt đẹp như muội nghĩ.

Cá lớn nuốt cá bé, nguy hiểm trùng trùng, huống hồ sát kiếp sắp tới, sát kiếp chi khí tràn ngập đại địa Hồng Hoang, nếu không phải

Thánh Nhân, vô luận là ai nhập vào đại kiếp đều có nguy cơ vẫn lạc.

Tỷ tỷ cũng là vì tốt cho muội." Thường Hi nhu thanh nói. "Ta không sợ." Thanh âm khẽ khàng của Hi Hòa có chút nghẹn ngào, nhưng cũng có chút quật cường. "Sẽ hối hận đấy!" Thường Hi không còn nửa điểm nhu hòa, thanh âm không lớn, nhưng trong đôi mắt băng lãnh kia toàn là sự mạc nhiên. "Ta sẽ không." Hi Hòa lại một lần nữa quật cường đáp lại. "Không!

Sẽ đấy, chớ có quên..." Thường Hi thản nhiên nói, đôi mắt đầy thâm ý liếc về phía quỳnh lâu trắng tinh kia một cái.

Chú ý tới thần sắc Thường Hi, thân thể Hi Hòa không kìm được run lên, sự kiên quyết trong mắt khoảnh khắc sụp đổ.

Giây lát sau. "Đạo hữu, mời rời đi cho, chuyện hôm nay để ngài chê cười rồi." Thường Hi thản nhiên nói với Đông Vương Công, trên mặt lại băng lãnh không có chút biểu tình.

Chương 107

Cử động vừa rồi của Thường Hi là làm cho Hi Hòa xem, nhưng cũng không giấu được Đông Vương Công.

Chỉ nhìn biểu tình hoảng loạn lúc này của Hi Hòa, hắn càng xác tín suy nghĩ trong lòng, trên Thái Âm Tinh ngoại trừ hai vị bề ngoài này, sau lưng tất nhiên còn có một tôn đại năng.

Người đó khả năng chính là Thái Âm Chi Chủ trong truyền thuyết - Nữ thần Vọng Thư.

Đông Vương Công tịnh không để ý tới Thường Hi, quay đầu nhìn sang Hi Hòa đang sở sở khả liên bên cạnh. "Ca ca..." Bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt trong veo của Hi Hòa viết đầy sự không nỡ.

Đông Vương Công liệt miệng cười với nha đầu, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu Hi Hòa, khẽ nói: "Lần sau, lần sau ta nhất định đưa muội đi Hồng Hoang, đến lúc đó vô luận là ai, vô luận người nào, đều không ngăn được." Nghe Đông Vương Công nói vậy, khuôn mặt Thường Hi vừa bị hốt lược lại âm trầm thêm vài phần. "Ân..." Hi Hòa khẽ đáp lời, vẻ chấp chưởng trong mắt trước đó đã sớm biến mất không thấy.

Đông Vương Công khẽ cười, tiếp đó dời ánh mắt lên người bóng hình băng lãnh kia, thần sắc dần dần lạnh xuống.

Tiếp đó, ám dụng pháp lực, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được khẽ nói: "Hối hận hay không cũng không phải do nàng định đoạt." Dứt lời, kiều khu Thường Hi chấn động.

Thần sắc tràn đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Lại chỉ thấy khóe miệng Đông Vương Công dương lên một nụ

cười đầy thâm ý, tiếp đó thân hình loáng một cái, triệt để biến mất giữa phương thiên địa này.

Thân phận Vọng Thư quá thần bí, có thể làm cho Hi Hòa không hiểu thế sự hoảng trương như thế, e rằng còn hơn Hồng Quân một bậc.

Trước khi chưa làm rõ những sự tình này, Đông Vương Công không muốn kéo nha đầu kia cùng toàn bộ Bồng Lai mạo hiểm.

Hơn nữa, đúng như lời Thường Hi nói, Hồng Hoang sát kiếp sắp tới, ngoại trừ Thánh Nhân, tất cả mọi người đều có khả năng thân vẫn.

Đối với một tiểu nha đầu chưa trải thế sự mà nói, ở lại Thái Âm Tinh xác thực an toàn hơn Hồng Hoang rất nhiều.

Việc Đông Vương Công duy nhất cần làm bây giờ, chính là để toàn bộ Bồng Lai tránh xa trường sát kiếp này, không để bị lan đến.

Đương nhiên... tiền đề là giải quyết phiền toái Yêu Tộc kia trước đã. ...

Rời khỏi Thái Âm Tinh, Đông Vương Công tịnh không gấp gáp về Bồng Lai, một đường hướng lên trời, phù dao trực thượng (bay thẳng lên cao).

Tương truyền, trên chín tầng trời, có một vùng biển sao (Tinh Thần Hải).

Trong biển sao đó có một cây Tinh Thần Thụ, nãi do Tinh Thần Bản Nguyên của ức vạn tinh thần sinh ra.

Cây này tuy không phải thập đại Tiên Thiên linh căn, nhưng lại diệu dụng vô cùng.

Tinh Thần Thụ lấy tinh thần làm thức ăn, có thể hấp thu vô tận

tinh thần chi lực, hóa thành tinh thần bản nguyên của tự thân, nãi là một cây thượng cổ thần thụ.

Đã trải qua không biết bao nhiêu ức vạn năm tinh hà trầm tích, năng lượng trong cây này đã hãi nhân vô cùng.

Mục tiêu lần này của Đông Vương Công chính là Tinh Thần Thụ kia.

Lần này Hệ thống cho phương đại trận kia, hào xưng có thể ngạnh hám Thánh Nhân, nhưng khi Đông Vương Công tế tế tham ngộ Âm Dương Cửu U Huyền Sát Trận Đồ xong, lại kinh hãi.

Trận này uẩn hàm uy lực cường đại đồng thời cũng cần năng lượng cực kỳ cường hãn để thôi động.

Năng lượng cần thiết không biết kinh khủng đến mức nào.

Cho nên...

Đông Vương Công liền đánh chủ ý lên cây Tinh Thần Thụ kia.

Xuyên qua thương khung đen kịt vô cùng và lôi vân sấm sét, Đông Vương Công rốt cuộc cũng đến được phiến Tinh Thần Chi Hải kia.

Dưới sự chiếu rọi của từng ngôi sao hạo hãn, cả thế giới giống như một đại dương ngân hà.

Trên những tảng đá khổng lồ hào vô sinh cơ tản phát ra một cỗ quang mang cổ xưa chói mắt.

Tương truyền, Tinh Thần Thụ kia nằm ở tận cùng Tinh Thần Chi Hải, cũng là thánh địa có năng lượng thuần túy nhất của biển sao này.

Không chút do dự, Đông Vương Công hóa thành một đạo lưu tinh, một đường phong trì điện xế (nhanh như chớp), khoái tốc độn về phía tận cùng đại dương kia. ...

Năm đó Đạo Tổ thành thánh, tuyên cáo Hồng Hoang, phàm là

người hữu duyên đều có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Sinh linh Hồng Hoang không đắc đạo pháp, nay nghe tin Đạo Tổ giảng đạo, trong lòng đều đại hỉ.

Rất nhiều đại năng kết bạn mà đến, xuyên việt Tam Thập Tam Ngoại Thiên, nhưng khi đạt tới Hỗn Độn thì rất nhiều đại năng phân phân vẫn lạc.

Cuối cùng... người đến được Tử Tiêu Cung, bất quá cũng chỉ lèo tèo ba ngàn người mà thôi.

Đủ thấy sự hung hiểm của Hỗn Độn.

Tinh Thần Chi Hải tuy không nằm ngoài Tam Thập Tam Thiên Trọng Thiên, nhưng lại nằm ở đáy Hỗn Độn, độ hung hiểm so với con đường thông tới Tử Tiêu Cung còn lược thắng một bậc.

Trong dải ngân hà hạo hãn này, gió lốc vô cùng tịch quyển dưới đáy cả vùng Hỗn Độn.

Nhiêu là nhục thân tu vi của Đông Vương Công, giờ phút này cũng cảm giác một chút bất thích (khó chịu).

Tương truyền thời thượng cổ, cũng từng có rất nhiều đại năng Tam Tộc đến đây tìm kiếm Tinh Thần Bản Nguyên, nhưng đến sâu trong tinh hải, rất nhiều đại năng liền phân phân lui bước.

Phảng phất như tất cả mọi người đều cảm nhận được một sự rung động, tiến thêm một bước liền sẽ vẫn lạc.

Cho nên, Tinh Thần Chi Hải từ sau thượng cổ lưu truyền xuống liền dần dần trở nên càng phát ra thần bí.

Phàm là cường giả bước vào dải ngân hà này, ngoại trừ tu sĩ vô công mà phản, số đại năng còn lại đều hóa thành một hạt bụi trong ngân hà hạo hãn, vĩnh viễn chôn vùi tại nơi này.

Còn về Tinh Thần Thụ kia, cũng chỉ là truyền thuyết diêu bất khả cập (xa không thể với) đối với mọi người mà thôi.

Đến hậu thế, một vùng đất hung hiểm như vậy tự nhiên không ai dám hỏi thăm.

Trong Hồng Hoang, vô luận lục địa, hải dương hay trong tinh thần đều có sinh linh tồn tại.

Cả tinh vực này còn quảng khoát hơn Tứ Hải Hồng Hoang, tinh thần vạn ức ngôi, trong những tinh thần này tự nhiên sẽ có một số thổ trứ sinh linh cư trú.

Chương 108

Đương nhiên rồi, sinh tại thế giới Hồng Hoang, lại sinh tồn tại tinh vực này, trong trận Vu Yêu sát kiếp ở hậu thế, sinh linh trong tinh vực này y nhiên chịu ảnh hưởng cực lớn.

Hậu thế, khi Vu Yêu đại chiến, Yêu Tộc tham ngộ ra một môn trận pháp cực kỳ cường hãn là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Điều động rút lấy lực lượng Chu Thiên Tinh Thần, như vậy có không ít đại tinh đều trầm luân.

Kéo theo đó, những sinh linh sinh hoạt trên những đại tinh này cùng khu vực xung quanh đều gặp tai bay vạ gió.

Thế giới Hồng Hoang quá mức bàng đại, tức tiện là Chuẩn Thánh cường giả như Đông Vương Công, xuyên việt hư vô từ đầu này đến đầu kia cũng cần thời gian rất dài.

Xé rách hư không xuyên hành tuy là thần thông của Chuẩn Thánh, có thể mượn nhờ sức mạnh không gian và thế giới, nhưng độ hung hiểm cũng rất lớn.

Loại thần thông này yêu cầu cực cao đối với nhục thân.

Trong mắt Đông Vương Công, ngay cả Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh cường giả cũng không dám mạo muội sử dụng.

Xé nát hư không, khi thân thể người tiến vào mảnh hư không kia trong một sát na, hư không chi lực vô biên sẽ ập tới.

Không có thực lực cường đại thì rất dễ dàng vẫn lạc trong đó.

Ngoài ra, xé rách hư không xuyên hành, dù cho Chuẩn Thánh cường giả có thể sơ bộ mượn nhờ sức mạnh thế giới Hồng Hoang, nhưng năng lượng tiêu hao vẫn cực lớn.

Cho nên nếu không phải quan đầu khẩn yếu, loại thần thông này ngay cả Đông Vương Công cũng sẽ không tùy ý sử dụng.

Lúc đầu khi hàng lâm phương Tây, Tiếp Dẫn hai người nếu không phải nhìn thấy thần thông xé rách hư không này cũng sẽ không kinh ngạc đến mức quay đầu bỏ chạy như vậy.

Bởi vì đương kim trên đời, ngoại trừ Đông Vương Công ra, người duy nhất Tiếp Dẫn hai người thấy có thể vận dụng thần thông này e rằng chỉ có vị trong Tử Tiêu Cung kia.

Xuyên qua biển sao này, dưới thần thức hạo đại, thỉnh thoảng cũng sẽ phát hiện một hai hành tinh có sinh linh.

Uy lực của tự nhiên tạo ra từng chủng tộc bất đồng khiến người ta âm thầm xưng kỳ.

Chỉ là những chủng tộc này đều tương đối yếu nhỏ, phi hành trong tinh hải thời gian dài như vậy, sinh linh có tu vi cao nhất mà Đông Vương Công nhìn thấy cũng không quá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Nếu không phải trên từng hành tinh có trận pháp hộ tinh, e rằng những sinh linh này làm sao có thể sinh tồn trong biển sao này.

Đối với những chủng tộc này, Đông Vương Công tịnh không quan chú quá nhiều.

Xuyên qua giữa hư vô, bên ngoài bích luỹ không gian, vô số tinh thần và tinh vũ kết thành mảng hóa thành từng ngôi sao băng khổng lồ không ngừng đảo bay ra ngoài.

Đúng lúc này, Đông Vương Công hạ ý thức cảm thấy một luồng hàn ý cường đại, tựa như bị vô số lợi nhận tỏa định, khoảnh khắc liền muốn tiêu vẫn vậy. "Oanh!" Sợ nhiên gian, hư không phía trước lại bắt đầu sụp đổ.

Đông Vương Công phản ứng tấn tốc, vội xé mở không gian bích

luỹ, nhảy thoát ra ngoài hư vô.

Oanh long long...

Khi nhảy thoát ra ngoài hư vô, trong tầm mắt, tinh không phía trước triệt để sụp đổ, tinh thần trong cả tinh vực hóa thành vô số mảnh vỡ rực rỡ, giống như từng chiếc lông vũ phiêu tán trong không gian.

Tràng diện kia hà kỳ chấn hám.

Nhìn thấy tinh vực sụp đổ này, Đông Vương Công nhíu mày, thần thức đại khai.

Khi thần thức quét qua tinh vực sụp đổ kia, một luồng khí tức cổ quái ập tới.

Luồng khí tức này cổ lão, cho người ta cảm giác cực độ tang thương, tuyên cổ, giống như không biết đã trải qua bao nhiêu kỷ nguyên.

Cơ hồ có thể đoán định, chủ nhân luồng khí tức này tuyệt không đến từ thế giới Hồng Hoang, mà đến từ thời kỳ Hỗn Độn xa xôi hơn.

Hỗn Độn Thần Ma!

Cái tên này trong nháy mắt nhảy ra từ trong đầu Đông Vương Công.

Trước kia tại Huyết Hải đạt được tinh huyết Hỗn Độn Ma Viên cùng thịt nát Bàn Cổ, trong đó xen lẫn chính là loại khí tức này.

Cho nên hắn đối với loại khí tức này tịnh không lạ lẫm.

Đạo khí tức phiêu hốt trong tinh vực này đích đích xác xác là khí tức Hỗn Độn Thần Ma.

Chẳng lẽ Hồng Hoang thế giới hiện nay, ngoại trừ Hồng Quân và những người khác ra, còn có Thần Ma khác tồn hoạt với đời?

Năm đó Bàn Cổ đại thần khai tịch thiên địa, khi đầu đội trời chân đạp đất, đích đích xác xác có mấy tôn Thần Ma độn nhập vào thế giới Hồng Hoang sơ khai.

Nhưng những Thần Ma trốn vào thế giới Hồng Hoang này, bao gồm cả Ma Tổ La Hầu, Thần Ma chi thể toàn bộ sụp đổ, Đại Đạo bản nguyên cũng chịu tổn hại cực lớn.

Cho dù sống sót trốn vào phương Hồng Hoang thế giới này, nhưng cuối cùng cũng đều không thể không từ bỏ Thần Ma chi thể, lựa chọn trùng tu.

Có Thiên Đạo và Đạo Tổ giám thị toàn bộ Hồng Hoang, nếu có Hỗn Độn Thần Ma tồn tại, định nhiên trốn không thoát mắt Thiên Đạo.

Sau khi Hồng Quân hợp đạo liền sẽ trở thành người đại ngôn của Thiên Đạo.

Cho nên, cả thế giới Hồng Hoang có thể nói là địa bàn của Thiên Đạo và Hồng Quân, tuyệt không có khả năng cho phép có đại năng cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác tồn lưu ở đây, càng không có khả năng cho phép thế giới này có Hỗn Độn Thần Ma tồn tại.

Thế nhưng đạo khí tức Thần Ma này hoàn toàn bất đồng với lúc ở trong bí cảnh Huyết Hải.

Tịnh không phải hoang lương như tử tịch, mà mang theo một tia sinh khí.

Ở đây, trong lòng Đông Vương Công không khỏi sinh ra một suy đoán không tốt.

Chẳng lẽ vừa rồi khi xuyên hành qua vùng hư không này, có một tôn Hỗn Độn Thần Ma đi ngang qua đây?

Thuận tiện tôi hủy cả một dải ngân hà?

Khắc này, mày Đông Vương Công nhíu càng chặt hơn.

Năm đó Bàn Cổ đại thần khai tịch thiên địa, ba ngàn Thần Ma tất số vẫn lạc...

Đông Vương Công có chút không dám tin tưởng.

Tuy biết thế giới Hồng Hoang tồn tại những đại bí mật mà người ta không thể chạm tới.

Ví dụ như tôn Thái Âm nữ thần Vọng Thư kia.

Lại ví như quan hệ giữa Hồng Quân và Thiên Đạo.

Nhưng vô luận thế nào cũng không cách nào tin tưởng thế giới Hồng Hoang sẽ có Hỗn Độn Thần Ma còn sống.

Chương 109

Nhìn hư không than tháp (sụp đổ) kia, Đông Vương Công trú túc ở đây hồi lâu, sau đó mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Hỗn Độn Thần Ma!

Đối với hắn lúc này là quá xa vời.

Hiện tại hắn một điểm cũng không muốn gặp loại biến thái này.

Chỉ nhìn trận đại chiến Thần Ma trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp năm đó, cho đến giờ phút này ký ức vẫn còn mới mẻ.

Tinh hà băng liệt, Thần Ma kia tùy tiện một kích lại chặn đứng đường đi của Đông Vương Công.

Như thế, Đông Vương Công cũng không cách nào lại tiến vào hư vô để cản lộ (đi gấp), chỉ có thể men theo biên duyên tinh hà phá toái kia chậm rãi phi hành, thời gian thượng tự nhiên chậm hơn rất nhiều.

Cứ như vậy...

Đông Vương Công không biết đã bay bao lâu.

Chung quy cũng đến tận cùng tinh vực...

Thiên Hà.

Dải Thiên Hà hạo hãn này như một dải lụa trắng ánh tại đáy tinh vực chậm rãi chảy xuôi.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng ngôi sao mất đi quang mang rơi vào trong Thiên Hà.

Đồng thời cũng có thể thấy từng ngôi sao sơ sinh từ trong dải Thiên Hà này từ từ bay lên.

Nơi này là nơi tinh thần đản sinh, đồng thời cũng là nơi tinh thần chung kết, là mộ địa của cả tinh vực.

Tinh thần chi lực bàng bạc lượn lờ trong dải Thiên Hà, vô tận Nhược Thủy cuồn cuộn chảy đi.

Đông Vương Công bay sát Thiên Hà, liên tục phi hành mấy ngày sau, một ngôi sao rực rỡ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Thiên Hà nãi là mộ địa tinh thần, rơi vào trong Thiên Hà đều là những tử tinh (sao chết), ngôi sao này... hiển nhiên là không phải.

Ngôi sao này tẩm trong Thiên Hà nhưng diện tích hiển lộ ra vẫn rất lớn, cho dù so với Thái Âm Tinh cũng tương đương không kém bao nhiêu.

Trên bề mặt cả tinh thần thăng đẳng tinh thần chi lực cường đại.

Đông Vương Công đứng bên ngoài ngôi sao, thần thức tham nhập vào trong, khi quét qua bề mặt tinh thần, mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Trên tinh thần này, giống như thế giới Hồng Hoang, cây cối um tùm, lục địa, hải dương đều có một số sinh linh sinh sống.

Đương nhiên rồi, giống như các tinh thần khác, trên ngôi sao này cũng không có sinh linh quá cường đại.

Thần thức hắn quét nhìn cả tinh cầu cũng chỉ vẻn vẹn phát hiện hai tôn Thái Ất Kim Tiên cường giả.

Loại cấp bậc tồn tại này tự nhiên đối với hắn hiện nay cũng không thèm để ý.

Thần thức quét nhìn một vòng, ánh mắt Đông Vương Công cuối cùng rơi vào một ngọn núi lớn ở trung tâm tinh thần.

Ngọn núi kia cao đến vạn trượng, trên cự sơn sinh trưởng một cây đại thụ chọc trời.

Chu thiên tinh thần chi lực lượn lờ trên cây đại thụ này, tinh quang rực rỡ trên bề mặt tinh thần chính là từ cây đại thụ này tản mát ra.

Có thể nói chính vì cây này mà cả tinh cầu đều sống lại.

Nhìn cây đại thụ lượn lờ thần quang kia, trong mắt Đông Vương Công lóe lên một tia sáng.

Chẳng lẽ... chính là Tinh Thần Thụ kia?

Tinh Thần Thụ đối với Hồng Hoang chỉ là một truyền thuyết, về phần có tồn tại hay không chưa từng được nhận chứng (xác nhận).

Có người nói nó mọc trên một ngôi sao nào đó, nhưng không có ai chân chính nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Ngay cả khi Yêu Tộc hậu thế thống trị tinh vực, lật tung cả tinh vực, tìm kiếm rất nhiều tinh thần cũng không tìm được thần thụ này.

Lại không ngờ, vị trí thần thụ này lại ở trên một tử tinh vẫn lạc.

Khi nhìn thấy Tinh Thần Thụ, Đông Vương Công không do dự nữa, trực tiếp bước vào trên ngôi sao kia.

Theo việc hắn hạ xuống trên đỉnh núi, cành lá Tinh Thần Thụ vốn an tĩnh bỗng hoan khoái lắc lư.

Quang mang cả tinh cầu đều trở nên rực rỡ vô cùng.

Trong thần thụ truyền đến một đạo tin tức thần thức vi nhược.

Khi Đông Vương Công bắt được luồng tin tức thần thức này, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một biểu tình ngoạn vị (thú vị).

Bởi vì trong tin tức thần thức, hắn phân minh cảm giác được một cỗ thân thiết cảm mãnh liệt.

Loại hấp dẫn từ sâu trong nguyên thần này, giống như cây thần thụ mới gặp lần đầu này coi hắn như người thân xa cách vô số tuế

nguyệt vậy.

Tạo Hóa Chi Đạo trong nguyên thần Đông Vương Công lại không tự chủ được oanh nhiễu quanh Tinh Thần Thụ, hoan khoái vận chuyển.

Về phần vì sao như thế, ngay cả Đông Vương Công cũng không lý giải được.

Khi bàn tay hắn chạm vào Tinh Thần Thụ. "Ông..." Cả tinh thần dường như nổi lên một gợn sóng khổng lồ, một đạo quang mang cực kỳ rực rỡ từ trên thần thụ chậm rãi thăng đằng lên, tiếp đó dần dần chìm vào mi tâm Đông Vương Công.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn không ngừng dũng hiện ra từng đạo tin tức cổ lão cùng từng bức họa diện tuyên cổ.

Trong những đoạn họa diện xuất hiện nãi là một tôn Hỗn Độn Thần Ma - Tạo Hóa Chi Chủ.

Tạo Hóa Chi Chủ chính là một trong ba ngàn Thần Ma thời Hỗn Độn - Tạo Hóa Thần Ma.

Đương nhiên, vị ma thần cường đại này đã chết dưới Bàn Cổ Phủ của Bàn Cổ đại thần.

Trận chiến Hỗn Độn kia đánh cho Hỗn Độn suýt chút nữa phá toái, Thần Ma càng cường đại thì dưới Bàn Cổ Phủ chết càng triệt để.

Ngược lại giống như Hồng Quân thì lại tồn hoạt, còn cuốn đi một mảnh vỡ chủ thể Tạo Hoá Ngọc Điệp.

Chương 110

Kỳ thực cũng bình thường, Thần Ma càng cường đại thì càng tâm cao khí ngạo, sao có thể cam nguyện làm con rùa rụt đầu cơ chứ?

Từ những họa diện tuyên cổ và từng đạo tin tức tang thương kia, Đông Vương Công tìm được một số thứ mình muốn biết.

Cây Tinh Thần Thụ này...

Theo tin đồn, Tinh Thần Thụ nãi do Tinh Thần Chi Linh sinh ra, nhưng hiện tại nhìn từ tin tức hối sáp cổ lão trong đầu thì tịnh không phải như vậy...

Sau khi Tạo Hóa Thần Ma vẫn lạc, một phiến nguyên thần tinh diệp (lá tinh hoa) rơi vào phương thế giới Hồng Hoang này, cuối cùng rơi tại tử tinh này.

Nó hấp thu năng lượng tinh vực, trưởng thành thành Tinh Thần Thụ như ngày nay.

Phiến tinh diệp sở hữu Tạo Hóa Chi Đạo tương đối hoàn chỉnh kia, vì có Tinh Thần Thụ che chở, trải qua ngàn vạn năm trên tinh thần này vẫn không tiêu tán.

Hiện nay phiến tinh diệp đó đang ẩn tàng dưới Tinh Thần Thụ, trong tinh mạch.

Đông Vương Công tham nhập thần thức, thông qua rễ Tinh Thần Thụ không ngừng dò xét, khi đến sâu trong rễ cây quả nhiên phát hiện vị trí tinh mạch.

Bất quá không gian này lại bị Tạo Hóa chi khí hối sáp cổ lão bao bọc, ngay cả thần thức của Đông Vương Công cũng không thể xuyên thấu vào.

Khi nhìn thấy Tạo Hóa chi khí nồng đậm trong tinh mạch, trong lòng hắn đã xác định, truyền thừa Tạo Hóa Chi Đạo chính là ở nơi này.

Họa diện tuyên cổ trong đầu chiếu hết, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười.

Lần này tới Tinh Thần Chi Hải thu hoạch cực lớn, đạt được Tinh Thần Thụ đồng thời lại còn được truyền thừa Tạo Hóa Chi Đạo.

Kìm nén tâm tình kích động, Đông Vương Công đặt ánh mắt lên Tinh Thần Thụ.

Đạo quang mang rực rỡ vừa rồi nãi là nguyên thần ấn ký của Tinh Thần Thụ, giờ phút này ấn ký đó đã giao dung cùng một chỗ với nguyên thần của hắn.

Hiện tại việc cần làm là luyện hóa cây Tinh Thần Thụ này.

Tinh Thần Thụ đã xem hắn thành người truyền thừa Tạo Hóa Chi Đạo, cho nên đối với hắn tịnh không có chút bài xích nào, quá trình luyện hóa cũng phi thường khinh tùng (nhẹ nhàng).

Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Đông Vương Công liền đem ấn ký của mình lạc ấn sâu trong Tinh Thần Thụ.

Từ nay về sau, cây này sẽ lấy hắn làm chủ, năng lượng bành phái chứa trong Tinh Thần Thụ cũng sẽ tùy tâm niệm hắn mà sử dụng.

Âm Dương Cửu U Huyền Sát Trận Đồ giờ phút này giống như một cái vỏ rỗng cường đại, không có năng lượng để thôi động sức mạnh có thể kháng hành Thánh Nhân, nhưng có Tinh Thần Thụ, giống như xe hơi ở hậu thế có động cơ vậy.

Đông Vương Công nhìn thần thụ rực rỡ trước mắt, đôi mắt khẽ híp lại, khóe miệng hàm tiếu.

Phúc nguyên nha!

Thật là đồ tốt.

Thượng cổ Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tìm bao nhiêu năm, tử thương vô số không nói, đến lông Tinh Thần Thụ cũng chưa thấy, chỉ lưu lại một số truyền thuyết.

Còn Đông Vương Công thì sao?

Nhìn thần thụ chìm trong truyền thuyết của người khác, trong lòng Đông Vương Công càng phát ra vui mừng.

Trong lòng không khỏi nhớ tới vị Lục đệ tử kia.

Muốn nói phúc nguyên thì nha đầu đó là yêu nghiệt nhất.

Từ khi đản thế liền phúc nguyên thao thiên, dẫn đến thiên địa biến sắc, kinh động vô số đại năng cường giả Hồng Hoang đến xem.

Phúc nguyên như thế, nếu cùng Đông Vương Công đi du lịch trong Hồng Hoang, không biết sẽ có kỳ ngộ biến thái nào nữa.

Đương nhiên rồi, ý niệm này Đông Vương Công cũng chỉ nghĩ thôi.

Phúc nguyên thủy chung là thành phần vận khí, tuy phúc nguyên càng lớn cơ duyên càng tốt, nhưng thủy chung là thứ không nhìn thấy sờ không được, nếu thật sự hoàn toàn ỷ lại thì đại đại bất thỏa.

Đương nhiên, một người nếu có thuộc tính bị động phúc nguyên này, vậy thì... chú định phải trở thành một cái yêu nghiệt.

Giống như vị ở Bồng Lai vậy!

Khóe miệng khẽ cười, Đông Vương Công hào không khách khí thu Tinh Thần Thụ vào trong nguyên thần.

Hành động này... lại làm cho sinh linh trên cả tinh thần ngẩn ra!

Tinh Thần Thụ nãi là cây sinh mệnh của tinh thần này, giúp tử tinh trọng sinh đồng thời còn diễn hóa ra mấy vạn tinh linh trên đó.

Nay... bị Đông Vương Công mạc danh kỳ diệu thu đi...

Tinh Linh nhất tộc trên tinh thần có chút không đáp ứng rồi.

Nếu không phải thấy khí thế Đông Vương Công cường đại, lại có thể xuyên qua tinh hải hạo hãn, e rằng hai tôn Thái Ất cường giả kia sớm đã xông lên liều mạng với hắn rồi.

Đông Vương Công kìm nén niềm vui sướng trong lòng, nhưng khi vừa quay đầu lại thì thấy từng đôi mắt rực rỡ của mấy vạn tinh linh đều gắt gao khóa chặt lấy hắn.

Thân thể hắn không khỏi sững sờ, trong lòng lại phản ứng rất nhanh.

Trước đó chỉ lo tìm Tinh Thần Thụ mà lại hốt lược chủng tộc trên tinh thần này.

Tinh Thần Thụ nãi là cây sinh mệnh, không có nó tản phát năng lượng, vậy thì tinh thần này sẽ lại luân vi tử tinh (sao chết).

Chờ đợi mấy vạn tinh linh... cũng sẽ là tử vong.

Như thế... hành động này của Đông Vương Công lại hủy diệt cả một chủng tộc.

Nếu đổi là người khác có lẽ sẽ cứ thế rời đi, nhưng Đông Vương Công làm sao cũng không làm được loại chuyện này, chỉ vì... không nỡ!!

Quét mắt nhìn đám sinh linh đông nghịt đang vì sợ hãi mà cẩn thận từng li từng tí ở cách xa ngàn dặm kia.

Chương 111

Trong đám sinh linh này, yếu nhất đều là Địa Tiên tu vi, mạnh nhất chính là hai tôn Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cường giả.

Khi nhìn những người này, trong đầu Đông Vương Công đột nhiên hiện lên một ý niệm, đôi mắt như tinh hà chậm rãi lóe lên một tia sáng.

Trong quần thể tinh linh này, cường giả cấp bậc Thiên Tiên, Địa Tiên có đến mấy vạn, cảnh giới Huyền Tiên có mấy ngàn, Kim Tiên cảnh giới cũng có mấy trăm, cộng thêm hai tôn Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Đây là một cỗ thế lực không nhỏ.

Trước mắt Tiên Đình đang lúc dùng người, một phen thế lực như vậy, thay vì để bọn họ tự hành tiêu vẫn ở đây, chi bằng mang nhập vào Hồng Hoang.

Như vậy được nhất cử lưỡng đắc.

Một là có thể để mấy vạn tinh linh tồn hoạt.

Hai là có thể khuếch trương thế lực Tiên Đình tương lai.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Vương Công khó tránh khỏi vui vẻ nho nhỏ.

Buồn ngủ gặp chiếu manh? ...

Chính là cái này.

Ngay lập tức, tâm niệm vừa động, thân thể hai cường giả Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong kia bỗng nhiên chấn động.

Bởi vì giờ phút này, thân ảnh Đông Vương Công vốn ở ngoài ngàn vạn dặm bỗng nhiên xuất hiện trước mắt bọn họ.

Tiếp đó, một đạo tin tức thần thức xuất hiện trong thần thức bọn họ, đồng thời cũng xuất hiện trong thần thức tất cả tinh linh trên tinh thần này. "Ngô nãi là Bồng Lai Tiên Chủ Đông Vương Công, từ hôm nay, phàm là sinh linh bản tinh, vận mệnh sinh tử đều do ta định đoạt.

Mệnh lệnh của Ngô, bất kỳ sinh linh nào cũng không được vi kháng, nếu không, giết không tha!" Đã quyết định muốn thu cỗ thế lực này về dưới trướng, vậy thì tự nhiên phải thụ lập chủ quyền của mình trong lòng những sinh linh này.

Dứt lời, sinh linh cả tinh thần đều mang theo vẻ khủng hoảng nhìn về phía Đông Vương Công.

Hai tôn Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong kia lúc này cũng vẻ mặt đầy sợ hãi, hai đôi mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn Đông Vương Công.

Nắm đấm cứng ở thế giới nào cũng là đạo lý cứng rắn, cho dù ở trên tử tinh này cũng đồng dạng.

Dù cho không cam lòng, bọn họ cũng rõ ràng căn bản trốn không thoát vận mệnh bị vị trước mắt chưởng khống.

Người có thể xuyên việt tinh hà, tuyệt không phải người bọn họ có thể kháng hành. "Từ nay về sau, các ngươi liền tùy ta đi Hồng Hoang, thấy thế nào?" Thanh âm uy nghiêm của Đông Vương Công vang lên.

Dứt lời, chúng vị sinh linh nhìn nhau, trong mắt đối phương đều nhìn ra một tia sáng. "Ngô đẳng tuân mệnh, nguyện truy tùy Tiên Chủ tả hữu." Thanh âm hạo đại vang vọng.

Tử tinh này tuy có Tinh Thần Thụ tồn tại nhưng tiên linh chi khí hi thiếu (ít ỏi), những sinh linh này nỗ lực tu luyện vì cái gì?

Còn không phải vì muốn đi thế giới Hồng Hoang?

Nay thì sao?

Vị trước mắt có thể mang bọn họ xuyên việt tinh hải, đi đến thế giới Hồng Hoang kia, trong lòng tất cả mọi người tự nhiên đại hỉ.

Xem ra, bán mạng cho người ta cũng không phải chuyện xấu mà! "Huyền Thanh, Huyền Minh bái kiến Tiên Chủ!" Hai vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cường giả nhanh chóng bái lạy Đông Vương Công. "Ân!" Đông Vương Công khẽ gật đầu. "Hai người các ngươi đi triệu tập toàn bộ tu sĩ trên bản tinh, ngày sau liền tùy ta đi Hồng Hoang." Đông Vương Công nhìn hai vị mở miệng nói.

Nghe Đông Vương Công nói, Huyền Thanh, Huyền Minh đều lộ ra vẻ vui mừng.

Phải biết rằng sinh hoạt ở sâu trong tinh hải giống như một đám người bị lưu đày, mộng ước của bọn họ chính là có một ngày được đạp nhập đại địa Hồng Hoang, đi đến đại địa Hồng Hoang tu hành.

Nay... "Mời Tiên Chủ yên tâm, sự tình ngài giao phó, chúng ta tất nhiên sẽ tận lực đi làm, tin tưởng những tu sĩ trên tinh thần cũng đều nguyện ý truy tùy Tiên Chủ." Huyền Thanh cung kính nói.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, tiếp đó liền để Huyền Thanh, Huyền Minh hai người đi triệu tập cỗ thế lực bàng đại kia, còn mình thì chuẩn bị đi vào trong tinh mạch tìm kiếm phiến Tạo Hóa tinh diệp kia.

Tâm thần vừa động, thân hình Đông Vương Công lóe lên, liền trực tiếp độn vào dưới đáy Tinh Thần Thụ, lao thẳng về phía tinh mạch kia.

Càng đến gần không gian nhỏ ấy, áo nghĩa của Tạo Hóa Đại Đạo lại càng thêm cường đại, xung quanh đều có thể cảm giác được đạo vận vô sở bất tại.

Cả một không gian nhỏ đều bị Tạo Hóa chi khí bao trùm, phác họa

nên vô số đạo ngấn tối nghĩa khó hiểu.

Đối mặt với Tạo Hóa chi khí cường đại như thế, e rằng dù là cường giả Chuẩn Thánh đã Trảm Tam Thi cũng không cách nào hóa giải, chứ đừng nói đến việc đặt chân vào trong đó.

Nhưng không, Đông Vương Công thân mang truyền thừa của Tạo Hóa Chi Đạo, Tạo Hóa chi khí tự nhiên không làm khó được hắn.

Bởi vì giờ khắc này, hắn có thể cảm thụ được sự thân mật từ Tạo Hóa chi khí trong không gian tinh mạch truyền đến.

Cũng đúng, luồng Tạo Hóa chi khí này giống hệt như Tinh Thần Thụ, đối với hắn tịnh không có nửa phần bài xích!

Đông Vương Công nhẹ nhàng phất tay, tiếp đó thử bước vào trong làn Tạo Hóa chi khí, quả nhiên đúng như dự đoán, chúng không hề công kích hắn.

Đi trong đại dương Tạo Hóa chi khí ấy, Đông Vương Công cảm giác như được trở về Bồng Lai Tiên Đảo, xung quanh toàn là khí tức quen thuộc, một cỗ cảm giác thân thiết rõ ràng tự nhiên sinh ra.

Xuyên qua lớp Tạo Hóa chi khí dày đặc, cuối cùng, hình dáng của không gian kia cũng xuất hiện trong tầm mắt Đông Vương Công.

Không gian này tịnh không lớn, nhưng ở ngay chính giữa lại sừng sững một pho tượng điêu khắc khổng lồ.

Pho tượng kia sinh ra cực kỳ cổ quái, hoàn toàn khác biệt với các sinh linh Hồng Hoang từng gặp.

Tựa thú mà không phải thú, tựa người mà chẳng phải người, thân dưới có bảy móng vuốt, lại có sáu cái đầu, bộ dáng cổ quái kia thật sự ngay cả ngôn từ cũng không cách nào miêu tả.

Đông Vương Công lẳng lặng nhìn pho tượng, trong lòng thầm

đoán thân phận của nó.

Đúng lúc này...

Ông...

Chương 112

Cả không gian chợt truyền đến một tiếng ong ong chấn động, cùng lúc đó, đôi mắt của pho tượng mạnh mẽ mở ra, hai đạo thanh mang hạo hãn trong nháy mắt bắn ra, lao thẳng về phía mi tâm Đông Vương Công.

Đối mặt với hai đạo thanh mang, Đông Vương Công lại không tránh không né, cứ thế lẳng lặng đứng yên tại chỗ.

Bởi vì hắn có thể cảm thụ được, hai đạo thanh mang kia chính là Tạo Hóa hoa quang quen thuộc.

Trong ánh sáng Tạo Hóa, khí tức và đạo vận thuộc về Tạo Hóa vào giờ khắc này trở nên xao động bất an.

Trên mặt Đông Vương Công lại lộ ra một nụ cười.

Hiện tại, hắn có thể khẳng định, bên trong pho tượng này ẩn giấu chính là truyền thừa Tạo Hóa của Thần Ma Tạo Hóa.

Bộ phận truyền thừa này hoàn chỉnh hơn nhiều so với bộ phận đoạt được từ tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trong đó, chỉ riêng áo nghĩa thuộc về Tạo Hóa đã nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hạo hãn như biển, dù cho Nguyên Thần của Đông Vương Công như phát điên tiếp thu luồng năng lượng này, nhưng vẫn có chút cảm giác không ứng phó kịp.

Trong biển cả Tạo Hóa này, Đông Vương Công chậm rãi nhắm mắt, mặc cho Nguyên Thần đắm chìm trong đó, cả người giờ phút này như si như say.

Cảm thụ áo nghĩa truyền thừa Tạo Hóa lúc này, Đông Vương

Công mới phát hiện, sự hiểu biết về Tạo Hóa Chi Đạo trước kia của mình nông cạn biết bao.

Đạo đoạt được từ tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp so với đại đạo áo nghĩa mà pho tượng này truyền thừa, chẳng khác nào một hạt cát giữa sa mạc.

Thời gian tại phương thế giới này đã không còn khái niệm, tâm thần hắn đã toàn bộ đắm chìm trong Tạo Hóa.

Vận mệnh pháp tắc!

Sáng tạo pháp tắc!

Tự nhiên pháp tắc!

Trong những pháp tắc truyền thừa này, Đông Vương Công đối với Tạo Hóa Chi Đạo lại càng có sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Trong phương tiểu thế giới này, Tạo Hóa Chi Đạo đã che chắn tất cả ngoại vật, bao gồm cả sự phát giác của Thiên Đạo.

Đông Vương Công chậm rãi ngồi xuống trước pho tượng, xung quanh hắn, từng đạo Tạo Hóa đạo tắc và áo nghĩa không ngừng vờn quanh.

Nguyên Thần cũng đang lặng lẽ phát sinh biến hóa.

Từng vệt thanh mang bao phủ lấy cả Nguyên Thần, trong đám thanh mang ấy lại ẩn hiện một chút sắc tím.

Sắc tím kia nhìn qua rất yếu ớt, dù nhìn kỹ cũng khó mà phát giác, nhưng... xác thực là tồn tại.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Trong không gian này phảng phất không có khái niệm thời gian, cũng không biết đã qua một vạn năm hay mười vạn năm.

Đông Vương Công lẳng lặng ngồi đó, giống như một đạo nhân đã tọa hóa, bất động như núi.

Trong dòng thời gian không ngừng trôi, thông qua truyền thừa Tạo Hóa Chi Đạo, Đông Vương Công cảm ngộ về đạo tắc và đạo vận thuộc về Tạo Hóa ngày càng sâu.

Trước kia tối nghĩa khó hiểu, những thứ không thể chạm tới, lúc này đều đã rõ ràng trong lòng.

Theo cảm ngộ không ngừng gia tăng, pháp lực trong Nguyên Thần điên cuồng ngưng tụ và tăng trưởng, càng lúc càng bàng bạc hồn hậu.

Dường như nơi sâu thẳm trong Nguyên Thần đang tiến hành một cuộc lột xác vĩ đại, ngày càng nhiều đạo tắc và đạo vận bám vào trong Nguyên Thần.

Nguyên Thần không ngừng lớn mạnh, ngưng thực.

Đông Vương Công ngồi yên tại đó, Tạo Hóa chi khí xung quanh điên cuồng dũng động, dao động pháp lực cường đại thỏa tình tàn phá trong không gian nhỏ này.

Một ngày nọ.

Hắn đột nhiên mở bừng đôi mắt, từ từ vươn tay trái ra.

Trong lòng bàn tay hắn, từng luồng thanh khí bay ra, tiếp đó, một đóa Thanh Liên trong vắt nở rộ trong không gian.

Từ trong hư vô, sáng tạo ra cái có.

Từ trong trầm tịch, đế tạo ra tân sinh.

Đó chính là Tạo Hóa.

Thanh Liên chậm rãi nở rộ, trong đài sen, một đóa hoa mê người bắt đầu vươn ra, thịnh khai, tiếp đó lại dần dần khô héo rũ xuống.

Tự sinh đến tử, như thế... chính là Vận Mệnh.

Đông Vương Công khẽ động bàn tay, đóa Thanh Liên khô héo thất sắc kia từ trong lòng bàn tay lại hóa thành một đoàn thanh khí, tản mát ra trong thế giới này.

Tiếp đó... lấy Đông Vương Công làm trung tâm, vô số Thanh Liên phá đất chui lên, rất nhanh, cả không gian đều hóa thành một biển sen.

Thanh khí bàng bạc hạo hãn từ thân thể Đông Vương Công không ngừng tuôn ra, tựa hồ vô cùng vô tận.

Trong đôi con ngươi kia, Tạo Hóa hoa quang lấp lánh.

Nguyên Thần đang trầm phù trong thân thể hắn nhảy thoát ra khỏi nhục thân, lơ lửng trên hư không, thôn phệ Tạo Hóa chi khí hạo hãn.

Tạo Hóa chi khí trong không gian này giống như gặp phải lực hút cường đại, điên cuồng dũng mãnh lao về phía Nguyên Thần.

Tiếp đó, Nguyên Thần bắt đầu một cuộc lột xác triệt để.

Trong Nguyên Thần, pháp lực vốn lược hiển pha tạp bắt đầu chuyển biến sang màu xanh, vệt sắc tím trước kia giờ khắc này cũng trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Chính trong cuộc tẩy lễ lột xác này, khí tức của Nguyên Thần trở nên càng phát ra cường đại.

Năm trăm năm.

Một ngàn năm.

Ba ngàn năm.

Chương 113

Năm ngàn năm...

Thời gian tại không gian này lặp đi lặp lại như bóng câu qua cửa sổ mà phi nhanh.

Đến một ngày, khí tức Nguyên Thần của Đông Vương Công rốt cuộc cũng ổn định lại, Tạo Hóa chi khí trong không gian kia cũng đã bị Nguyên Thần hấp thu hầu như không còn.

Giờ khắc này, Nguyên Thần đang nhắm chặt hai mắt, trên thân lấp lánh một luồng ánh sáng xanh diệu mắt.

Màu xanh, đại biểu cho chính là Tạo Hóa!

Áo nghĩa, quy tắc, đạo vận, đạo ngấn mật mật ma ma bám vào trên Nguyên Thần, Nguyên Thần lúc này nhìn qua càng thêm cường đại.

Ông...

Không khí phát ra một tiếng ong ong chấn động, từng đạo tuyên cổ đạo ngấn từ xung quanh Đông Vương Công bắt đầu khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nguyên Thần to lớn ngàn vạn trượng kia lúc này chợt ngưng súc, hóa thành kích thước bản thể, lần nữa quy nhập vào trong nhục thân.

Theo Nguyên Thần quy về nhục thân, một cỗ khí tức huyền chi lại huyền, dùng ngôn ngữ không cách nào miêu tả từ thân thể Đông Vương Công tản ra.

Giờ khắc này, tu vi Nguyên Thần của hắn cách Chuẩn Thánh trung kỳ cũng chỉ kém một bước lâm môn.

Tuy chưa đột phá, nhưng pháp lực uẩn tàng trong Nguyên Thần so với những cường giả Chuẩn Thánh đã Trảm Nhị Thi còn muốn mạnh hơn.

Đông Vương Công chậm rãi đứng dậy.

Nhìn pho tượng cổ quái trước mắt, ngưng thị một lát.

Tiếp đó, Đông Vương Công chậm rãi chắp tay, khom người xuống, hướng về phía pho tượng hành ba đại lễ.

Tạo Hóa Chi Chủ tuy rằng đã ngã xuống, nhưng đã thông qua Tinh Diệp của Tinh Thần Thụ để hắn hoạch đắc truyền thừa Tạo Hóa, vậy thì, Tạo Hóa Chi Chủ cũng coi như nửa người sư phụ của hắn.

Đại lễ này chính là để đáp tạ ân tình truyền đạo của Tạo Hóa Chi Chủ.

Đúng lúc này.

Pho tượng ảm đạm kia lại chậm rãi bắt đầu nứt nẻ, tiếp đó đột nhiên sụp đổ, ngay trong ánh mắt Đông Vương Công hóa thành vô số quang mang màu xanh.

Đợi đến khi thanh mang tản ra, cả không gian nhỏ đều bắt đầu rung chuyển, tiếp đó ầm ầm sụp đổ.

Đông Vương Công lại thân hình lóe lên, biến mất trong không gian này.

Khi trở lại bề mặt Tinh Thần Thụ, lấy Huyền Thanh, Huyền Minh hai người cầm đầu, mấy vạn Linh Tộc đã quanh quẩn dưới ngọn núi lớn chờ đợi.

Thấy thân ảnh Đông Vương Công xuất hiện.

"Chúng ta bái kiến Tiên chủ." Mấy vạn tinh linh thanh thế hạo đại đồng thanh hô.

Đông Vương Công gật đầu, tiếp đó trong tay chậm rãi ngưng tụ ra một vật, toàn thân bốc lên hào quang thất thải cường đại.

Hắn rảo bước bay về phía đám người dưới núi, tiếp đó thần quang chấn động, nhìn lại đám người dưới núi đã toàn bộ biến mất không thấy.

Hào quang thất thải kia cũng chậm rãi hiện ra nguyên hình, chính là Thế Giới Chủng Tử.

Muốn mang mấy vạn người xuyên việt qua biển sao này, người thường làm không được, nhưng có Thế Giới Chủng Tử thì Đông Vương Công tự nhiên có thể.

Phương thế giới này tuy không hạo đại như Hồng Hoang, nhưng dung nạp những người này tự nhiên là dư dả.

Nhìn Tinh Thần Thụ đã mất đi quang huy, Đông Vương Công khẽ khựng lại, tiếp đó bản nguyên tinh thần hạo hãn bắt đầu được thâu tống vào trong Thế Giới Chủng Tử.

Tại phương thế giới kia, những vì sao thôi xán bắt đầu sáng lên, một dải ngân hà quán xuyên thế giới, điểm xuyết trong hư không hắc ám.

Cùng lúc đó, một cỗ sức mạnh thế giới hạo hãn lại từ trong Nguyên Thần Đông Vương Công thăng đằng.

Năng lượng của cả thế giới tăng lên trọn vẹn mấy ngàn lần.

Cảm thụ sức mạnh thế giới trong Nguyên Thần lúc này, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên.

Thế Giới Chủng Tử lúc này đã có hình thức ban đầu, không gian vốn tối tăm giờ phút này đã tràn ngập sắc thái.

Phương thế giới trước mắt tuy còn kém xa đại thiên thế giới như

Hồng Hoang, nhưng đã có mô dạng sơ cấp nhất của một phương tiểu thiên thế giới.

Thu hồi Thế Giới Chủng Tử vào trong Nguyên Thần, Đông Vương Công bấm đốt ngón tay.

Tiếp đó, mi vũ không khỏi khẽ cau lại.

Không ngờ rằng, ở trong không gian Tinh Diệp Tạo Hóa lại ngây người một khoảng thời gian dài như vậy.

Ở bên ngoài, vậy mà đã trôi qua hơn một vạn năm.

Một lát sau, khóe miệng Đông Vương Công chậm rãi nhếch lên một nụ cười lạnh, tiếp đó thân hình đã bước vào trong hư vô.

Thực lực của Bồng Lai, cũng đến lúc nghiệm chứng rồi.

Trong khoảng thời gian hơn một vạn năm này.

Hồng Quân bắt đầu giảng đạo lần thứ ba tại Tử Tiêu Cung.

Tây Vương Mẫu, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cùng các đại năng khác đều chém đi một thi, trở thành cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc lại càng lần lượt đột phá, toàn bộ đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đến tận đây, Hồng Hoang nghênh đón thời đại Chuẩn Thánh.

Còn về phần hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của phương Tây, giờ khắc này cũng đã không còn bị đè dưới phế tích Linh Sơn nữa.

Muốn hỏi là người phương nào cứu giúp?

A!

Ngoại trừ vị kia ở trong Tử Tiêu Cung ra, e rằng không còn ai khác đi.

Đương nhiên... kết quả này, ngày đó khi Đông Vương Công lật tung Linh Sơn, phong ấn hai người bọn hắn thì đã liệu trước được rồi.

Hai người phương Tây kia được hai tôn thánh vị, nếu như lần giảng đạo thứ ba không đi, không lấy được Hồng Mông Tử Khí thì mới là chuyện lạ.

Chương 114

Thiên định như thế, dù cho hai người kia bị phong ấn, cũng chú định lần nghe đạo thứ ba không thể vắng mặt.

Có ý tứ lại là vị kia trong Huyết Hải.

Không biết có phải hay không vì duyên cớ của Đông Vương Công, Minh Hà Lão Tổ sau khi đột phá Chuẩn Thánh, tại Huyết Hải đã luyện hóa ra bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử.

Hào hùng tuyên bố: "Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết!" Khiến cho tất cả đại năng có ý định hãm hại hắn cũng rốt cục bỏ đi tâm sự đã quanh quẩn nhiều năm.

Sau lần giảng thứ ba, Hồng Quân sẽ thân hợp Thiên Đạo.

Đại quân Yêu Tộc giờ khắc này cũng hẳn là sắp đến rồi!

Một đường lao đi như điện xẹt, Đông Vương Công hóa thành một ngôi sao băng, bay nhanh về phía Đông Hải.

Tinh Thần Thụ đã lấy được, vậy thì tòa Âm Dương Cửu U Huyền Sát Trận có thể hám Thánh Nhân kia cũng nên bày ra rồi.

Trận này bao gồm ba trăm sáu mươi lăm tòa tụ linh trận nhỏ, ba trăm sáu mươi lăm tòa huyễn trận nhỏ, ba trăm sáu mươi lăm tòa ngũ hành phòng ngự trận nhỏ, ba trăm sáu mươi lăm tòa âm dương công phạt trận nhỏ.

Lại có chín phương U trận, có thể vận dụng lực lượng của chín tầng trời ngoại thiên, chín tầng đất, gia trì vào trong trận pháp.

Trận pháp này lại có Âm, Dương, Huyền, Sát bốn phương đại sát trận.

Một khi đi vào trong đó, phi Thánh Nhân không thể ra.

Nếu muốn bố trí trận này, ngoại trừ Tinh Thần Thụ thúc đẩy năng lượng vận chuyển ra, còn cần một trăm hai mươi mốt kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo phòng ngự, một trăm hai mươi mốt kiện Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo công phạt, một trăm hai mươi mươi kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cùng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm trận nhãn.

Như thế mới có thể phát huy uy năng của Âm Dương Cửu U Huyền Sát Đại Trận.

Trận pháp này nếu bị người thường đạt được, chỉ riêng ba trăm sáu mươi lăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo kia cũng đủ làm cho rất nhiều người tuyệt vọng rồi, chứ đừng nói đến vật phẩm hạch tâm năng lượng như Tinh Thần Thụ.

Nhưng đối với Đông Vương Công, kẻ sở hữu hai tòa tiên đảo mà nói, những thứ này tự nhiên không thiếu.

Giờ khắc này, Đông Vương Công không thể không hoài nghi, phương đại trận mà Hệ Thống cho nãi là đo ni đóng giày cho hắn.

Thật sự nếu đổi thành người khác, chưa chắc đã có thể bố trí ra được.

Một đường lao đi như điện xẹt bay suốt vài năm, khi sắp bay đến gần Bồng Lai, từ xa xa đã có thể nhìn thấy bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo đang sừng sững chín vị đại năng.

Nhìn thấy thân ảnh mấy người bọn hắn, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi gợi lên một nụ cười mỉm.

Chín người kia chính là Long Vương cửu tử.

"Chúng ta bái kiến Tiên chủ." Thấy Đông Vương Công trở về, chín người tề tề bái đạo.

“Ừm!” Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười an ủi.

Tu luyện trong thời gian gia tốc bấy nhiêu năm, chín vị này rốt cục cũng toàn bộ bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong, căn cơ ngưng thực không biết so với trước kia mạnh hơn bao nhiêu.

Chiến lực càng tăng lên không chỉ gấp đôi.

Đông Vương Công chắp tay sau lưng đứng thẳng, đạo bào khẽ phất, tiếp đó chỉ thấy một đạo hoa quang lóe lên, trong trời cao chợt xuất hiện vạn ngàn nhân ảnh.

“Các ngươi ở trên Đông Hải tìm một tòa tiên đảo, an trí những người này cho tốt, ngoài ra, ta có chuẩn bị một phần lễ vật cho Long Tộc, các ngươi chờ một chút rồi mang về đi.” Đông Vương Công cười nói.

Lễ vật tự nhiên là chỉ Ngao Thiên.

Thân là Chuẩn Thánh của Long Tộc thượng cổ, Ngao Thiên nhất định cùng mấy vị Long tử có quan hệ.

Mấy vị Long tử nếu biết sau Long Hán đại kiếp còn có một vị Long Tộc Chuẩn Thánh tồn hoạt, không biết sẽ vui mừng thành biểu tình gì.

Vạn năm qua, chín vị Long tử có thể cảm thụ được khí vận Long Tộc giờ khắc này càng phát ra cường đại, ẩn ẩn có chút ý tứ xưng bá của Long Tộc thượng cổ.

Bây giờ nghe Đông Vương Công nói như thế, trong lòng lập tức minh bạch, Long Tộc hưng thịnh tự nhiên có quan hệ với vị này.

Lập tức vội vàng bái đạo: “Tiên chủ chi ân, chúng ta không có gì báo đáp, ngày sau nhưng phàm Tiên chủ sai khiến, chúng ta thề chết hiệu trung.” “Đi đi!” Đông Vương Công nhẹ nhàng phất tay nói.

Tiếp đó thân hình lóe lên, đã biến mất trong thiên địa.

Đông Vương Công thân là Long Tộc chi chủ, tự nhiên có thể cảm giác khí vận Long Tộc càng ngày càng cường đại, tự nhiên cũng dự báo thế lực dưới trướng Ngao Thiên càng phát ra nhiều.

Yêu Tộc có mấy trăm ức yêu quân, Bồng Lai hắn cũng có mấy trăm ức thủy tộc.

Ẩn ẩn, Đông Vương Công đảo ngược lại bắt đầu chờ mong ngày Yêu Tộc phạm đến.

Hiện nay Tiên Minh, ngoại trừ Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ nhất tộc và mấy vạn người Tinh Linh nhất tộc ra, những người ngoài kia tự nhiên không biết nội tình Bồng Lai sâu bao nhiêu.

Đợi đến ngày chân chính triển hiện ra, ngay cả Hồng Quân cũng sẽ kinh ngạc đi.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công vẻ mặt đầy an ủi nhìn bảy vị đệ tử trước mắt, trong lòng tự nhiên hoan hỉ.

Vạn năm không gặp, bảy vị đệ tử lấy tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ rốt cục cũng bước vào hàng ngũ chiến lực đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, tốc độ tu hành hà kỳ khủng bố...

Để cho đám oa nhi này tìm đủ ba trăm sáu mươi lăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong Bồng Lai Tiên Đảo xong, Đông Vương Công liền bắt đầu bận rộn chuyện bố trận.

Trận này đủ sức hám động Thánh Nhân, cũng là thủ đoạn tẩy bài cường đại nhất của Đông Vương Công hiện nay.

Vu Yêu lượng kiếp sắp tới, tất cả đại năng đều ngửi thấy một cỗ hương vị không tầm thường của thế giới Hồng Hoang.

Trận sát kiếp này, ngoại trừ Thánh Nhân, cho dù là ba ngàn đại năng Tử Tiêu Cung bị dính líu vào cũng có khả năng ngã xuống.

Cho nên, phương đại trận này chính là để bảo hộ toàn bộ nội tình Bồng Lai.

Một nhóm người dựa theo trận đồ, bảy cái oa nhi làm công nhân bốc vác, dưới sự chỉ huy của Đông Vương Công bắt đầu bận rộn.

Tử Tiêu Cung.

Đại đạo phạm âm, thiên hàng tường thụy, địa dũng kim liên dần dần rút đi.

Trong Tử Tiêu Cung, ba ngàn cường giả ngoại trừ mấy vị hàng đầu ra, những người còn lại đều hôn hôn dục thụy.

Lần thứ ba này giảng chính là Thánh Nhân Chi Đạo, trong Tử Tiêu Cung cơ bản tất cả mọi người đều bị chặn lại trước cửa lớn.

Sớm tại lần thứ hai giảng Chuẩn Thánh Chi Đạo, đã có người trong lòng rõ ràng không có khả năng nghe hiểu lần giảng đạo thứ ba.

Sở dĩ đến đây, thứ nhất là muốn xem Đạo Tổ sau khi giảng đạo sẽ có chỉ thị gì mới.

Chương 115

Thứ hai là vì muốn biết nghe xong đạo rồi có chỗ tốt gì không.

Lần cuối cùng giảng đạo, ai cũng không chuẩn đoán được Đạo Tổ sẽ có chỗ tốt gì ban xuống.

Nhưng đồ vật trong tay Thánh Nhân tùy tiện lọt ra một chút cũng đủ để bọn hắn chuyến đi này không tệ.

Mãi cho đến khi đại đạo phạm âm của Đạo Tổ dứt hẳn, đám người Tử Tiêu Cung mới từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại.

Trước Tử Tiêu Cung, một thân ảnh bạch sắc mờ mịt tĩnh tọa trên đài cao, bình tĩnh nhìn mọi người, tiếp đó mở miệng.

"Từ sau khi Bàn Cổ đạo hữu khai thiên, bần đạo đắc Tạo Hóa Ngọc Điệp chứng đắc đại đạo, đáng lý giảng đạo ba lần truyền đạo chúng sinh.

Nay, ba lần giảng đạo đã hết số viên mãn, các ngươi có gì muốn hỏi thì cứ hỏi." Nghe thấy Đạo Tổ nói thế, mọi người đều đại hỉ.

Chỉ nghe thanh âm Đạo Tổ vừa dứt, Lão Tử ngồi ở hàng đầu tiên liền chậm rãi đứng dậy.

Hắn hướng về phía Đạo Tổ khẽ chắp tay, hành một cái đạo lễ xong mới mở miệng hỏi: "Xin hỏi lão sư, thế nào là Thánh Nhân?" "Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Nguyên Thần có thể ký thác Thiên Đạo, từ đó không dính nhân quả, kiếp nạn không lâm, bất tử bất diệt." Thanh âm hồn hậu, tuyên cổ của Đạo Tổ truyền đến.

Lão Tử nghe xong như có điều suy nghĩ gật đầu, tiếp đó khẽ cung thân bái: "Tạ ơn lão sư giải hoặc." Xong xuôi, hắn chậm rãi ngồi xếp bằng xuống.

Ngồi bên cạnh hắn là Nguyên Thủy, chưa đợi Lão Tử ngồi vững đã không kịp chờ đợi đứng dậy hành lễ hỏi: "Xin hỏi lão sư, làm thế nào thành Thánh?" "Đại đạo ba ngàn, điều điều đều có thể đạt Hỗn Nguyên.

Nhiên thời đại ngày nay, con đường thành Thánh không ngoài ba loại." "Một là Dĩ lực chứng đạo." "Hai là Trảm thi chứng đạo." "Ba là Công đức thành thánh." "Trong đó, Dĩ lực chứng đạo là gian nan nhất, cần đại nghị lực, đại cơ duyên cũng như vô số nguyên hội tích lũy.

Nhưng dùng pháp này chứng đạo thực lực mạnh nhất." "Đạo trảm thi cùng công đức thành thánh tương đối đơn giản.

Đạo trảm thi cần đại ngộ tính, đại trí tuệ.

Công đức thành thánh cần vô lượng công đức cũng như Thiên Đạo nhận khả." "Sau khi chứng đạo, trảm tam thi hơi yếu hơn Dĩ lực chứng đạo, hơi mạnh hơn công đức thành thánh." Đạo Tổ nói xong, đám người Tử Tiêu Cung đều khẽ gật đầu, tựa hồ đều có sở ngộ.

"Xin hỏi lão sư dùng pháp nào chứng đạo?" Lúc này, Thông Thiên đứng dậy hành lễ hỏi.

"Ngô dùng trảm tam thi chứng đạo." Thông Thiên nghe vậy khẽ khựng lại, tiếp đó nói: "Vậy xin hỏi lão sư, trên đời có người Dĩ lực chứng đạo không?" Hồng Quân bình tĩnh liếc Thông Thiên một cái, trầm mặc một lát, thản nhiên đáp: "Bàn Cổ đạo hữu chính là Dĩ lực chứng đạo." Tê...

Lời này vừa ra, tiếng hít khí lạnh trong Tử Tiêu Cung vang lên liên tiếp.

Ai cũng không ngờ vị Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa kia lại là cường giả Dĩ lực chứng đạo!

Nhưng vừa nghĩ tới Dĩ lực chứng đạo có thể đạt tới độ cao như

Bàn Cổ đại thần, tất cả mọi người an tĩnh một lát, tiếp đó cùng đạo nhân bên cạnh thì thầm to nhỏ, nghị luận ầm ĩ.

Đúng lúc này, ngồi ở hàng sau cùng, một thân ảnh thanh lệ chậm rãi đứng dậy, mở miệng nói: "Hồng Quân Thánh Nhân, người Vu Tộc ta chỉ tu nhục thân, không tu Nguyên Thần, có pháp nào chứng đạo không?" Nghe được Hậu Thổ nói thế, Đạo Tổ khẽ khựng lại, tiếp đó nói: "Thiên Đạo chí công, chí chính, vạn sự đều có một đường sinh cơ, chỉ cần nắm lấy, vạn linh đều có thể chứng đạo." "Một đường sinh cơ?" Hậu Thổ nghe vậy, mi vũ khẽ cau lại.

Vạn linh đều có một đường sinh cơ, vậy sinh cơ của Vu Tộc là ở đâu?

Nhìn Hậu Thổ đang trầm tư, Hồng Quân há to miệng, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Tiếp đó, ánh mắt di chuyển hướng về phía đám người Tử Tiêu Cung, mở miệng nói: "Đại Đạo sinh Thiên Địa khai, Thiên Địa khai Thiên Đạo sinh, Thiên sinh Hồng Quân chứng đạo.

Hồng Quân chứng đạo, đáng lý ba lần giảng truyền đạo chúng sinh.

Sau ba lần giảng, sẽ có tám vị Thánh Nhân xuất thế, giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang." "Thánh Nhân tám vị, môn hạ của ta sẽ có bảy tôn." "Hôm nay, ta liền đem bảy đạo Hồng Mông Tử Khí uẩn hàm cơ sở đại đạo ban xuống, định ra thánh vị môn hạ." Hồng Quân nói xong, xung quanh xuất hiện bảy đạo tử khí huyền diệu khó giải thích.

Trong khoảnh khắc này, trái tim của ba ngàn đại năng Tử Tiêu khách thi nhau kịch liệt nhảy lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ khô nóng nhìn chằm chằm vào bảy đạo tử khí bên người Đạo Tổ.

Tất cả mọi người đều biết, mỗi một đạo tử khí đại biểu cho chính

là một vị Thánh Nhân!

Hồng Quân đảo mắt nhìn mọi người, tiếp đó ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên người Tam Thanh ở hàng đầu.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người là do Nguyên Thần Bàn Cổ đạo hữu biến thành, có khai thiên công đức gia thân, có thể làm ba đại đệ tử thân truyền môn hạ của ta, các ngươi có nguyện ý không?" Hồng Quân mở miệng nói.

"Đệ tử bái kiến sư tôn!" Tam Thanh nghe vậy đại hỉ, lập tức cung cung kính kính quỳ xuống đất dập đầu.

Hồng Quân nhẹ nhàng gật đầu, tiếp đó đạo bào vung lên, ba đạo Hồng Mông Tử Khí bay thẳng vào mi tâm Tam Thanh.

Ngay sau đó, Hồng Quân lại nhìn về phía Nữ Oa, mở miệng nói: "Nữ Oa phúc nguyên thâm hậu, ngày sau sẽ có một tràng đại tạo hóa, có thể làm đệ tử quan môn môn hạ của ta, có nguyện ý không?" "Đệ tử nguyện ý, bái kiến sư tôn!" Nữ Oa bái đạo.

Hồng Quân khẽ gật đầu, tiếp đó bên người lại có một đạo Hồng Mông Tử Khí rơi vào mi tâm Nữ Oa.

Hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy Hồng Quân phong mấy người hàng đầu làm đệ tử, đang vẻ mặt kinh hỉ, ai ngờ hỉ khí vừa lên lông mày thì Nữ Oa lại thành đệ tử quan môn, chẳng phải là không còn chuyện của hai người bọn hắn sao?

Hai người vừa nhìn, lập tức cuống lên.

"Lão sư, phương Tây Hồng Hoang đại địa ta là nơi cằn cỗi nhất, trước kia lại bị Đông Vương Công tẩy kiếp, khắp nơi đều tấc cỏ không sinh.

Sư huynh đệ hai người chúng ta từ phương Tây xa xôi chạy tới, chỉ vì nghe được lão sư dạy bảo, vì chúng sinh vân vân phương Tây

cầu được một phen đại đạo.

Xin lão sư từ bi, hãy thương xót nỗi khổ của chúng sinh phương Tây ta a!" Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên từ trên bồ đoàn đứng dậy quỳ gối trước mặt Hồng Quân, vừa kể lể sự nghèo nàn của phương Tây, đồng thời lại cáo trạng Đông Vương Công một vố với Hồng Quân, một phen nước mũi một phen nước mắt đem nỗi khổ sở trong lòng khóc lóc kể lể ra.

Đại có ý tứ một cỗ không thu ta làm đồ đệ, ta quỳ mãi không dậy.

"Xin lão sư thương xót chúng sinh phương Tây ta, để cho sư huynh đệ hai người chúng ta vì chúng sinh vân vân cống hiến một phần sức mọn." Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề như thế, sao lại không biết đường phối hợp?

Hắn đại nghĩa lẫm nhiên nói, lôi kéo tay Chuẩn Đề đạo nhân, ôm đầu thống khốc.

Mọi người nhìn dáng vẻ không cần da mặt của hai vị này, trong lòng khinh bỉ đồng thời tim cũng treo lên.

Mấy người hàng đầu đều được thánh vị, sẽ không phải vì hai người này thống khổ như vậy liền cho hai người chứ?

Mọi người trong lòng chỉ có thể thầm cầu nguyện, thầm nghĩ đến Đông Vương Công, ngày đó vì sao không giết quách hai tên này để trừ hậu hoạn đi?

Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người đang lo lắng, thanh âm Đạo Tổ vang lên.

"Đất phương Tây sở dĩ sẽ hoang vu cằn cỗi đều do ta ngày xưa từng cùng Ma Tổ La Hầu đại chiến gây nên, lần này coi như ta nợ chúng sinh phương Tây một phần nhân quả." "Ta niệm tình các ngươi là người có đại nghị lực, liền thu các ngươi làm ký danh đệ tử.

Ngày sau khi thành Thánh, các ngươi giáo hóa chúng sinh phương Tây, cũng coi như kết thúc nhân quả ngày xưa của ta." Lời nói vừa dứt, hai đạo Hồng Mông Tử Khí rơi vào mi tâm Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Đệ tử Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bái kiến sư tôn!" Hai người nghe vậy lập tức hân hoan không thôi.

Cho dù là ký danh đệ tử thì đã sao?

Đó cũng là đệ tử Thánh Nhân a!

Hai cái đầu rập xuống đất càng kêu phanh phanh rung động.

Cứ như vậy...

Thấy hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn làm thế liền được hai đạo Hồng Mông Tử Khí, đám người Tử Tiêu Cung cũng nhao nhao học theo dáng vẻ Chuẩn Đề hai người khóc lóc kể lể.

Chương 116

Nhất thời, tiếng kêu than vang vọng, ba ngàn đại năng tố khổ một cái so với một cái thê thảm hơn.

Phải biết rằng giờ khắc này trong tay Đạo Tổ chỉ còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Nhìn đám đại năng này làm như vậy, Đạo Tổ mặt không chút thay đổi nói: "Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng..." Nói đến đây, Đạo Tổ trầm ngâm một lát, tiếp đó tiếp tục nói: "Thôi được rồi, các ngươi các bằng cơ duyên đi!" Nghe vậy, các vị cường giả trong Tử Tiêu Cung đều kích động.

Tuy rằng chưa được thánh vị, nhưng có Hồng Mông Tử Khí, ai mà không thể thành Thánh?

Tất cả mọi người dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào đạo Hồng Mông Tử Khí kia, nhưng không ai chú ý tới, Hồng Quân khi mở miệng, có ý vô tình liếc Hồng Vân một cái.

Đương nhiên, cái liếc mắt ẩn hối này, với thực lực của ba ngàn Tử Tiêu khách tự nhiên tịnh không phát giác.

Đúng lúc này, Đạo Tổ động.

Đạo bào vung lên, đạo Hồng Mông Tử Khí kia liền bay ra, bàn toàn trên đỉnh đầu đám người Tử Tiêu Cung.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí kia, trong lòng không ngừng niệm: Mau tới chỗ ta nhi.

Ngay lúc này, Hồng Mông Tử Khí dường như cảm ứng được gì đó, lao thẳng về một chỗ mà rơi xuống.

Mọi người nương theo phương hướng Hồng Mông Tử Khí rơi

xuống, lại chỉ thấy đạo Hồng Mông Tử Khí kia lao thẳng vào mi tâm Hồng Vân.

Hồng Vân lập tức đại hỉ, vội vàng bái đạo: "Đa tạ lão sư." Trong mắt mọi người lại vừa hâm mộ vừa thất lạc.

Duy độc Côn Bằng là khác biệt.

Sớm tại thời điểm Hồng Quân phân chia thánh vị, sắc mặt Côn Bằng đã biến đổi.

Tại hắn xem ra, năm đó nếu như không phải Hồng Vân cái tên lạn người tốt này tâm lý tác quái nhường chỗ ngồi, hiện tại vị trí của Tiếp Dẫn, đạo Hồng Mông Tử Khí kia cũng... sẽ trở thành vị trí Thánh Nhân cao cao tại thượng của hắn!

Nhưng hiện tại...

Hồng Vân hại hắn mất thánh vị không nói, đạo Hồng Mông Tử Khí kia lại cũng rơi vào trên người Hồng Vân.

Giờ này khắc này, sắc mặt Côn Bằng tựa hồ âm trầm đến mức có thể vắt ra nước, trong lòng càng hận không thể lập tức xuất thủ giết chết Hồng Vân.

Nhưng một hồi sau, hắn chỉ có thể cưỡng ép đè xuống sát ý trong lòng, bởi vì hắn biết địa giới Tử Tiêu Cung này là thánh nhân đạo trường, tuyệt sẽ không cho phép hắn ở đây hạ sát thủ.

Biến hóa vi diệu trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân tự nhiên nhìn ở trong mắt, nhưng mảy may không để ý, cũng không để ý tới.

Tĩnh tọa trên đài cao một hồi lâu, mới từ từ nói: "Hôm nay ngoại trừ phân phát tử khí, định ra thánh vị, ta còn có một số bảo vật ban cho các ngươi." Đám người Tử Tiêu Cung nghe vậy, sắc mặt rốt cục tốt hơn rất nhiều.

Dù sao mục đích chuyến đi này đầu tiên là muốn chia chút chỗ tốt.

Hồng Quân thản nhiên nhìn mọi người, tiếp đó nhìn về phía Lão Tử nói: "Lão Tử, vốn là Nguyên Thần Bàn Cổ đạo hữu biến thành, lại được ta thu làm đại đệ tử tọa hạ, phải có Tiên Thiên Chí Bảo làm vật hộ thân.

Hiện tại, ta ban cho ngươi Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ." Tiếp đó, chỉ thấy Hồng Quân giơ tay vung lên, một bức đồ hình cỡ bàn tay, tản ra khí tức cổ xưa tang thương từ tay áo bay ra, chậm rãi rơi vào trong tay Lão Tử.

"Tạ sư tôn." Lão Tử thần sắc đại hỉ, hoảng mang quỳ bái hành lễ.

"Nguyên Thủy, cũng là Nguyên Thần Bàn Cổ đạo hữu biến thành, lại được ta thu làm nhị đệ tử tọa hạ, lần này ta ban cho ngươi Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên." "Đa tạ sư tôn." Nguyên Thủy tay nắm Bàn Cổ Phiên, trong lòng kích động không thôi, vội vàng bái đạo.

"Thông Thiên, cùng Lão Tử, Nguyên Thủy giống nhau, đồng dạng là Nguyên Thần Bàn Cổ đạo hữu biến thành, lại được ta thu làm tam đệ tử tọa hạ.

Nhưng ngươi sinh tính hiếu chiến, làm người cảnh trực, ta liền ban cho ngươi chí bảo ngày xưa của Ma Tổ La Hầu là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ." "Có Tru Tiên Trận Đồ này, liền có thể đem Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh chi lực bất khả phá!

Mong ngươi thận trọng sử dụng!" "Đệ tử Thông Thiên đa tạ sư tôn, ngày sau định sẽ cẩn nhớ sư tôn dạy bảo." Nhìn bốn thanh tiên kiếm phong mang tất lộ trong tay cùng với Tru Tiên Trận Đồ cổ xưa huyền bí, Thông Thiên không khỏi thất thần hồi lâu mới hồi thần tạ ơn.

Giờ này khắc này, tiếng kinh thán, hâm mộ trong Tử Tiêu Cung vang lên liên tiếp.

Lão Tử, Nguyên Thủy hai người lấy được Tiên Thiên Chí Bảo cũng Thôi, Thông Thiên lại càng lấy được một bộ Tru Tiên Kiếm Trận cần tập hợp sức mạnh của bốn vị Thánh Nhân mới có thể phá giải.

Phóng mắt nhìn khắp Hồng Hoang, ngoại trừ Thánh Nhân, có ai có thể ngăn được Tam Thanh liên thủ?

Nhất thời, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

Chuẩn xác mà nói là nghĩ đến vị kia ở Bồng Lai.

Năm đó một trận chiến Bất Chu Sơn kinh động thế nhân, Bồng Lai Tiên Chủ lấy một địch năm đánh lui Tam Thanh cùng hai người Yêu Tộc.

Chính vì trận chiến ấy, uy danh của vị kia ở Bồng Lai không ai không biết không ai không hiểu.

Càng được vô số sinh linh Hồng Hoang tôn xưng là Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân!

Thật có thể nói là xuất tẫn nổi bật!

Nhưng hiện tại thì sao?

Tam Thanh lấy được thánh vị, lấy được Hồng Mông Tử Khí, được Hồng Quân Đạo Tổ thu làm đệ tử thân truyền, ban xuống vô thượng chí bảo.

Vị Đông Vương Công được tôn xưng là Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân kia thì sao?

Càng đừng nói còn có hai vị phương Tây kia.

Năm tôn Thánh Nhân đều cùng Bồng Lai chi chủ có hiềm khích.

Hai vị phương Tây lại càng cùng Đông Vương Công không chết không thôi.

Mối thù lật tung Linh Sơn!

Chú định một cái cục diện không chết không thôi.

Nay...

Năm tôn thánh vị Thánh Nhân, e rằng vị Bồng Lai Tiên Chủ kia có mạnh nữa cũng đỡ không nổi đi?

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong lòng đều không khỏi vì vị "Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân" Đông Vương Công mà mặc niệm.

Chỉ sợ không cần bao lâu, danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân sẽ trở thành mây khói thoảng qua đi.

Trong lúc mọi người miên man suy nghĩ, ánh mắt Hồng Quân rơi vào trên người Nữ Oa: "Nữ Oa phúc nguyên thâm hậu, lại được ta thu làm nhập môn đệ tử, ứng đương có vật hộ thân.

Hôm nay ta ban cho ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo: Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu và Càn Khôn Đỉnh để làm pháp bảo hộ thân." Tuy không tốt bằng Tam Thanh, nhưng ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng đủ tiện sát mọi người.

Nữ Oa càng hân hỉ bái đạo: "Tạ sư tôn!" Như thế, sáu vị đệ tử của Đạo Tổ thì bốn vị đã được chia linh bảo.

Chương 117

Chỉ còn lại hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai người đều giương mắt nhìn Đạo Tổ, trong mắt tràn đầy đáng thương.

Mắt thấy Đạo Tổ không nói lời nào, hai người trong lòng đều đánh thót một cái.

Tại lúc hai người đang suy tính có nên lại quỳ khóc một trận hay không thì chỉ nghe Hồng Quân nói: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai người tuy chỉ là ký danh đệ tử, không có thiên sinh công đức, cũng không có hậu trạch phúc nguyên.

Nhưng niệm tình hai người là đệ tử của ta, lại kiêm bị đại nghị lực, liền ban cho các ngươi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cùng Gia Trì Thần Xử làm pháp bảo hộ thân các ngươi." Tuy một người chỉ có một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, kém xa Tam Thanh, Nữ Oa, nhưng hai người vẫn cao hứng không thôi.

Nhao nhao hô to hành lễ quỳ xuống đất tham bái.

Linh bảo tuy rằng trân quý, nhưng giờ khắc này, lệnh cho bọn hắn cao hứng vẫn là hai tôn thánh vị kia.

Có thánh vị và Hồng Mông Tử Khí, vậy cũng dự báo tương lai hai người sẽ trở thành Thánh Nhân cao cao tại thượng.

Đến lúc đó...

đâu còn giống như vạn năm trước bị Đông Vương Công lăng nhục.

Lật tung Linh Sơn không nói, còn trấn áp hai người tại phế tích Linh Sơn.

Lần này nếu không phải Đạo Tổ xuất thủ cứu giúp, e rằng hai người bọn họ ngay cả cơ hội đoạt được thánh vị cũng không có.

Hiện nay...

đoạt được hai tôn thánh vị, đâu cần sợ Đông Vương Công nữa?

Đến lúc đó, Bồng Lai Tiên Đảo, Bồng Lai thất tử, còn có linh bảo trong tay Đông Vương Công, chẳng phải đều là của phương Tây sao?

Nghĩ tới đây, hai người trong lòng càng hoan hỉ.

Món nợ lật tung Linh Sơn kia, sớm muộn gì cũng phải tới cửa tìm Đông Vương Công tính sổ!

Đúng lúc này, Hậu Thổ ngồi ở hàng sau chậm rãi đứng dậy.

"Xin hỏi Hồng Quân Thánh Nhân, Vu Tộc ta cũng là hậu duệ Bàn Cổ phụ thần, tự nhiên cũng có khai thiên công đức, liệu chúng ta cũng nên có Tiên Thiên Chí Bảo?" Hậu Thổ vừa nói ra lời này, Yêu Tộc Đế Tuấn, Thái Nhất hai người đồng tử đều co rụt lại.

Vu Tộc thực lực vốn mạnh hơn Yêu Tộc, nếu lại có Tiên Thiên Chí Bảo gia trì, Yêu Tộc biết làm sao chống lại?

"Hậu Thổ, Vu Tộc đã có Bàn Cổ Thần Điện trấn áp khí vận, không cần chí bảo khác trấn áp." Hồng Quân chậm rãi nói.

Hai người Yêu Tộc mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là khẩu khí này còn chưa buông lỏng hết đã nghe Đạo Tổ lại nói: "Bất quá, vị Thánh Nhân thứ tám kia sẽ đản sinh từ trong Vu Tộc." "Oa..." Nghe Đạo Tổ nói, Tử Tiêu Cung lập tức một mảnh xôn xao.

Trước đó Đạo Tổ từng nói sẽ có tám vị Thánh Nhân xuất thế, hiện nay cộng thêm Hồng Vân cũng mới bảy vị, vậy vị cuối cùng sẽ là ai?

Lại không ngờ đến, vị Thánh Nhân cuối cùng kia lại xuất hiện ở Vu Tộc không tu Nguyên Thần.

Hai người Yêu Tộc nghe Hồng Quân nói thế lại thân thể chấn động.

Vu Tộc sắp xuất hiện một tôn Thánh Nhân, không nghi ngờ gì còn tồi tệ hơn so với việc Hồng Quân ban xuống Tiên Thiên Chí Bảo.

Vốn dĩ thực lực Vu Tộc đã mạnh hơn Yêu Tộc, hiện nay Vu Tộc nếu lại xuất hiện một tôn Thánh Nhân, bọn hắn biết làm sao chống lại?

"Đế Quân yên tâm, Vu Tộc có một vị Thánh Nhân, chẳng lẽ Yêu Tộc ta không có sao?" Phục Hy chú ý thần tình hai người, nhìn thoáng qua Nữ Oa ở hàng đầu, mang theo chút tự hào truyền âm an ủi hai người một câu.

Nghe vậy, thần sắc Đế Tuấn hai người lại có chút phức tạp.

Năm đó tại Bất Chu Sơn, Đông Vương Công thu đi Hồ Lô Đằng dẫn phát trận chiến Bất Chu Sơn.

Khi đó, Nữ Oa lại khuyên Phục Hy chớ có xuất thủ, cho nên trong lòng hai người đối với Nữ Oa đều có chút ít hiềm khích.

Trong mấy vạn năm qua, Nữ Oa lại cùng đạo lữ của vị kia ở Bồng Lai là Tây Vương Mẫu đi rất gần, thường xuyên đến Bồng Lai luận đạo.

Giới hạn trong quan hệ với Phục Hy, Đế Tuấn hai người lại không thể nói rõ, chỉ có thể phóng nhậm Nữ Oa hành động, chỉ mong nàng đừng làm ra chuyện bất lợi cho Yêu Tộc là được.

Nhưng lại thực sự không ngờ, trước khi lần giảng đạo thứ ba bắt đầu còn ôm chút ít bất mãn với Nữ Oa, hiện tại cả Yêu Tộc lại đều phải ỷ trượng Nữ Oa. "Xem ra cần phải mau chóng để Oa Hoàng trở về Thiên Đình, cùng vị kia ở Bồng Lai cắt đứt quan hệ rồi." Đế Tuấn trong lòng thầm nghĩ.

Vị kia ở Bồng Lai cùng Yêu Tộc đã là cục diện không chết không thôi, Thánh Nhân tương lai của Yêu Tộc kẹp ở giữa, thủy chung làm cho hắn, một Yêu Tộc Thiên Đế, có chút khó xử.

Yêu Tộc đang lo âu, Hậu Thổ cùng Huyền Minh hai người trong lòng lại vui như nở hoa.

Tuy như thế, Hậu Thổ vẫn không có ngồi xuống, lại nhìn về phía Hồng Quân, có chút chần chờ nói: "Hồng Quân Thánh Nhân, tâm ta có cảm giác, trong Tử Tiêu Cung có một kiện cơ duyên nên thuộc về ta." Hả?

Lời này vừa ra, đám người Tử Tiêu Cung đều ngẩn ra, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Hồng Quân.

Chỉ thấy trên mặt Hồng Quân thay đổi thái độ bình tĩnh trước kia, trong đôi con ngươi cổ ba bất kinh khẽ lóe lên một chút kinh ngạc.

Hắn thật sâu nhìn Hậu Thổ một chút, khẽ trầm ngâm, khẽ thở dài một tiếng nói: "Thân là Vu Tộc, có thể có cảm tri mẫn cảm như thế thật là không dễ.

Thôi được rồi!

Ta liền đem Sổ Sinh Tử cùng Phán Quan Bút, hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo giao cho ngươi, cũng là kết thúc một phen nhân quả của ta." Lời nói vừa dứt, đạo bào của Hồng Quân vung lên, Phán Quan Bút cùng Sổ Sinh Tử toàn thân bị tử khí nồng đậm bao bọc từ trên đài cao bay ra, rơi thẳng vào trong tay Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhẹ nhàng giơ tay, theo bản năng tiếp được hai kiện linh bảo, khuôn mặt kiều mỹ lộ ra một nụ cười vui mừng.

Tiếp đó, nàng hướng Hồng Quân khẽ chắp tay, hành một cái đạo lễ: "Đa tạ Hồng Quân Thánh Nhân." Vu Tộc không kính thiên địa, chỉ kính một mình Bàn Cổ.

Có thể được Hậu Thổ chắp tay hành lễ, thật sự không dễ.

Cho nên thấy Hậu Thổ chỉ hướng Hồng Quân chắp tay, mọi người cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bất quá, thấy Hậu Thổ vài câu nói liền hướng Đạo Tổ đòi được hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tâm tư mọi người liền hoạt động hẳn lên.

Đạo Tổ tự nhiên đem biểu tình mọi người nhìn ở trong mắt, khẽ thở dài một tiếng, không đợi có người mở miệng liền tiếp tục nói: "Ngày xưa bần đạo du lịch thế giới Hồng Hoang, đắc được một số kỳ trân linh bảo.

Hiện nay đều đã vô dụng, hôm nay ta đem những linh bảo này đặt tại Phân Bảo Nham ngoài Tử Tiêu Cung, có thể lấy được linh bảo bực nào thì phải xem cơ duyên các ngươi thôi!" Ông...

Theo lời Đạo Tổ vừa dứt, đại môn Tử Tiêu Cung chợt rộng mở.

Một đạo tiên hà bảo quang rạch phá hư không, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong đó bao bọc vô số linh bảo, bắn thẳng về phía Phân Bảo Nham ngoài Tử Tiêu Cung.

Mọi người đâu còn do dự, ba ngàn Tử Tiêu khách nhao nhao hóa thành cực quang độn về phía Phân Bảo Nham.

Nói phân hai đầu.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 118

Trên Đông Hải hạo hãn, tiên linh chi khí không ngừng dũng động, xa xa nhìn lại giống như một cái vòng xoáy khổng lồ phù hiện trên không trung Đông Hải.

Dưới vòng xoáy kia chính là Bồng Lai Tiên Đảo đang bảo quang tứ dật.

Khi tòa Âm Dương Cửu U Huyền Sát Đại Trận kia lập thành, tiên linh chi khí xung quanh phương viên mấy ngàn vạn dặm đều điên cuồng dũng mãnh lao về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Giờ khắc này, tiên linh chi khí trong đảo nồng đậm đến một tình trạng khủng bố, dù cho phàm nhân vào đảo dừng lại vài ngày cũng có thể lấy được ngàn năm tuổi thọ.

Vô số sinh linh nhìn tòa bảo đảo trong Đông Hải kia, khóe miệng không khỏi chảy nước miếng.

Tại Bồng Lai Tiên Các, Đông Vương Công vẻ mặt đầy ý cười nhìn phương đại trận trước mắt.

Tâm niệm vừa động, tiếp đó Âm Dương Cửu U Huyền Sát Đại Trận vốn thần quang đại phát, lôi đình lan tràn chậm rãi mất đi quang thải, dần dần lột xác thành bộ dáng hộ đảo đại trận ngày xưa của Bồng Lai Tiên Đảo.

Phương trận pháp này, tức là sát trận, cũng là phòng ngự trận, cũng là huyễn trận.

Chỉ cần Đông Vương Công nguyện ý, có thể lột xác thành bất cứ dáng dấp nào để che mắt người đời.

Một lát sau, Đông Vương Công hoãn lại tinh thần, ngón tay thon

dài khẽ bấm đốt, tiếp đó trên gương mặt lạnh lùng không khỏi gợi lên một nụ cười.

Làm người đến từ hậu thế, Tử Tiêu Cung tuy rằng chưa đi, nhưng sự tình phát sinh lần này hắn tự nhiên biết rõ.

Còn về phần Phân Bảo Nham phân bảo, hắn lại không có hứng thú.

Năm đó Đạo Tổ da mặt dày, ngay cả thân ảnh cũng chưa lộ liền phong hắn làm Nam Tiên Chi Thủ.

Lại mặc kệ danh xưng Nam Tiên Chi Thủ này Đông Vương Công hắn có nhận hay không đều phải ngạnh tắc cho hắn.

Tử Tiêu Cung phân bảo, nếu hắn đi Phân Bảo Nham chia một chén canh, bằng vào danh hiệu Nam Tiên Chi Thủ, Đạo Tổ tự nhiên không có lý do ngăn cản.

Nhưng hắn lại làm sao sẽ đi?

Từ sau khi Đạo Tổ ban xuống cây Tiên Thiên Cực Phẩm Long Đầu Quải Trượng, liền bị hắn ném thẳng ở một xó xỉnh nào đó trong Bồng Lai.

Chính là muốn nói cho người đời biết, dù cho Hồng Quân Thánh Nhân thân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, Đông Vương Công hắn cũng sẽ không nhận cái thân phận này.

Sau khi được tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, tự nhiên không cần lại nghe Hồng Quân đạo pháp.

Đã không phải đệ tử Hồng Quân, vậy Hồng Quân lại dựa vào cái gì phong Đông Vương Công hắn làm Nam Tiên Chi Thủ?

Dựa vào thân phận Thánh Nhân của Hồng Quân?

Thân phận Thánh Nhân tuy rằng cao cao tại thượng, nhưng cũng

không lấn át được trên đầu Đông Vương Công hắn.

Năm đó Hồng Quân đem thân phận này ban xuống khiến cho hắn thụ địch khắp thiên hạ, rõ ràng là muốn đào hố cho hắn.

Nhưng thì sao chứ?

Thiên hạ có thể nại hắn gì?

Tuy rằng cái hố Hồng Quân đào hắn không thể không nhảy, nhưng cái danh hiệu kia Đông Vương Công lại khinh thường thừa nhận.

Thứ nhất, Hồng Quân không có tư cách phong.

Thứ hai, danh hiệu Nam Tiên Chi Thủ cần người khác phong sao?

Giống như xưng hào "Thánh Nhân chi hạ đệ nhất nhân", đó là người đời cho, đó là khổ tu kiếm được, cần Hồng Quân mặt dày phong thưởng sao?

Lần này Phân Bảo Nham phân bảo, tuy rằng lấy thực lực của hắn nếu đi định nhiên có thể lấy được không ít linh bảo, thậm chí ngay cả bưng luôn cái Phân Bảo Nham cũng tịnh không phải việc khó.

Nhưng hắn sẽ thèm thuồng những thứ đó sao?

Hai tòa tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu nội tình không mỏng hơn Phân Bảo Nham kia, Đông Vương Công hắn sẽ thừa nhận thân phận Nam Tiên Chi Thủ kia để đi tranh bảo với ba ngàn khách Tử Tiêu sao?

Đáp án tự nhiên là không thể.

Đồ vật ở Phân Bảo Nham là linh bảo Hồng Quân lịch năm du lịch tích toàn được.

Hồng Quân thưởng cho ba ngàn khách Tử Tiêu ân tứ, Đông Vương Công hắn tự nhiên khinh thường đi liếm mặt đòi đồ vật Hồng Quân ban thưởng.

Hắn có, cũng không ít hơn nội tình Hồng Quân!

Đông Vương Công chắp tay đứng trên đỉnh Bồng Lai Tiên Các, mắt khẽ híp, nhìn về phía trời cao xa xa.

Trên khuôn mặt trắng nõn, lạnh lùng kia treo một nụ cười lạnh.

Ai cũng không biết giờ khắc này, trong lòng vị Bồng Lai Tiên Chủ đang suy nghĩ những gì...

Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn đại năng mỗi người vận thần thông, sử xuất tất cả vốn liếng, không ngừng thu hoạch linh bảo Đạo Tổ ban xuống trên Phân Bảo Nham, mãi cho đến khi Phân Bảo Nham trống không, các đại năng mới nhao nhao rời đi.

Chỉ có số ít cường giả lưu ý, Đạo Tổ từng nói mỗi lần giảng đạo thời gian ba ngàn năm, lần cuối cùng này bất quá chỉ giảng hai ngàn chín trăm năm.

Cho nên lác đác có vài đạo thân ảnh sau khi lấy được linh bảo từ Phân Bảo Nham liền quay trở lại trong Tử Tiêu Cung.

Tỷ như Tam Thanh, lạnh lùng nhìn mọi người rời đi, ba người mới buồn bực quay về Tử Tiêu Cung.

Ngoài ra còn có Nữ Oa, Tây Vương Mẫu hai người cũng chưa rời đi.

Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất ba người thấy Nữ Oa chưa đi cũng đều lưu lại, trong lòng lại suy nghĩ nên khuyên Nữ Oa rời xa vị kia ở Bồng Lai như thế nào.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vẫn tĩnh tọa trên đài cao, tiếp đó chậm rãi mở mắt.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh mấy người, hắn có chút hài lòng gật

đầu, tiếp đó lần nữa mở miệng giảng đạo.

Lần này, lão cổ đổng kia lại giảng tinh túy mà hai ngàn chín trăm năm trước không có giảng.

Trong đó bao gồm một số cảm ngộ mấu chốt trên con đường chứng đạo, sự phân chia và khác biệt giữa cảnh giới Thánh Nhân và trên Thánh Nhân, cũng như huyền bí liên quan đến Hồng Mông Tử Khí.

Sự vô cự tế.

Hồng Quân thân là lão cổ đổng cẩu hoạt sót lại trong cuộc chiến Thần Ma thượng cổ, lý giải và cảm ngộ đối với tu luyện chi đạo tự nhiên không phải đám người tại tràng có thể so sánh.

Tùy tiện một điểm đạo lý đơn giản rơi vào miệng Hồng Quân đều ba hoa chích chòe, khiến người nghe được lợi ích không nhỏ.

Bên kia, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người lần đi Tử Tiêu Cung này lại cảm thấy thu hoạch khá phong phú.

Chương 119

Hai người cũng nghèo quen rồi, lần trước Linh Sơn lại bị vị kia ở Bồng Lai hoành kiếp, hiện nay được thánh vị, Hồng Mông Tử Khí, hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cùng không ít linh bảo từ Phân Bảo Nham, hai người tự nhiên hân hoan không thôi.

Nhưng đi được một đoạn...

Chuẩn Đề phát hiện không đúng.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn nói: "Sư huynh, có hay không phát hiện chỗ nào không đúng?" "Không có a, chỗ nào không đúng?" Tiếp Dẫn ngẩn ra, mờ mịt nói.

"Sư đệ, không phát hiện sao?" Tiếp Dẫn hỏi lại.

Vị sư đệ này có đại nghị lực, đại trí tuệ, nếu đã nói như vậy thì nhất định có dị dạng.

Chuẩn Đề nghe mà không đáp, chỉ nhíu chặt lông mày, liếc mắt nhìn quanh một cái.

Đột nhiên, ánh mắt hắn ngưng tụ, "bốp" một cái tát vào trên đầu mình, kinh hô: "Không phát hiện đám người Tam Thanh, Nữ Oa chưa từng rời đi sao?

Hỏng rồi!

Hỏng rồi!

Sư tôn từng nói giảng đạo kỳ hạn ba ngàn năm, nay bất quá mới hai ngàn chín trăm năm dư." "Ai nha!

Sư huynh a, ta sợ lỡ đại sự rồi." Chuẩn Đề vừa dứt lời, lôi kéo Tiếp Dẫn đang vẻ mặt mộng bức độn về hướng Tử Tiêu Cung.

Trên đường đi, Tiếp Dẫn cũng rốt cục phản ứng lại.

Trong lòng thầm mắng mấy người Tam Thanh muộn thanh phát đại tài kia.

Cùng là đồng môn sư huynh đệ, đã biết chuyện này lại cũng không nhắc nhở hai người bọn hắn một tiếng.

Đương lúc hai người một lần nữa trở lại Tử Tiêu Cung thì trăm năm thời gian đã qua một nửa.

Hai người không dám oán hận nữa, vội ổn định tâm thần, tiếp tục tĩnh tâm nghe đạo.

Nhưng cho dù như thế, dù cho hai người có đại trí tuệ thì năm mươi năm mất đi cũng không cách nào bù đắp được.

Còn về phần bỏ lỡ thứ gì, cũng chỉ có đến lúc thành Thánh mới có thể biết được trân quý biết bao.

Đương nhiên, đó là nói sau.

Thế giới Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian, động một chút liền ngàn vạn năm, cho nên trăm năm thời gian trong nháy mắt liền qua.

Hồng Quân giờ khắc này cũng đem tất cả những gì giữ lại giảng ra hết, khí tức của hắn cũng trở nên càng phát ra mờ mịt, đạo hư ảnh trên đài cao nhạt đến mức gần như muốn biến mất không thấy, dung nhập vào trong không gian này.

Nhìn biến hóa của Hồng Quân, mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Lúc mới giảng đạo, có thể nhìn thấy thân ảnh Hồng Quân, chỉ là không bắt được khí tức của hắn.

Giờ khắc này, lại ngay cả hư ảnh cũng sắp không nhìn thấy nữa.

“Ba lần giảng đạo viên mãn, ta sẽ dung hợp Thiên Đạo, dùng lực

lượng bản thân đền bù Thiên Đạo không trọn vẹn.

Từ hôm nay, Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân.

Hồng Hoang đại thế không đổi, Hồng Quân không ra, Vô Lượng Lượng Kiếp không đến, Hồng Quân không hiện." "Thiên Đạo, hợp!!" Trên đài cao bỗng nhiên vang lên tiếng quát như sấm nổ của Hồng Quân.

Một cái ngọc điệp lưu chuyển huyền bí đạo vận thanh mang trắng noãn bay ra, treo lơ lửng trên đỉnh đầu đạo hư ảnh trên đài cao, phi tốc xoay tròn.

Không bao lâu sau, ánh mắt bình tĩnh của Đạo Tổ dần dần từ bình tĩnh trở nên cực độ hờ hững, tiếp đó triệt để biến mất trong không gian này, phảng phất từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện.

Theo thân ảnh Đạo Tổ biến mất, Tử Tiêu Cung triệt để yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều có thể nhìn thấy một vẻ khiếp sợ.

Vô Lượng Lượng Kiếp không đến, Hồng Quân không hiện!

Điều này có ý vị gì?

Một lát sau, mấy người Đế Tuấn, Phục Hy, Thái Nhất nhìn nhau, một nụ cười từ khóe miệng ba người gợi lên.

Hiện nay đã trảm một thi Chuẩn Thánh, cùng Đông Vương Công kia bất phân thắng bại, Yêu Tộc lại có mấy trăm ức yêu quân.

Vì sao trì hoãn không đi xuất thủ đối với Đông Vương Công?

Chẳng phải vì thân phận Nam Tiên Chi Thủ của Đông Vương Công sao?

Nay, Lượng Kiếp không đến, Hồng Quân không ra.

Trải qua bấy nhiêu năm, bọn hắn cũng nhìn ra được, Nam Tiên Chi Thủ bất quá chỉ là Đạo Tổ phong một cái danh hão mà thôi.

Nếu không thì lần này Tử Tiêu Cung phân bảo, vì sao độc độc không có phần của vị Bồng Lai Tiên Chủ kia?

Khi Đạo Tổ tuyên bố hợp đạo một khắc kia, một hạt giống bị đè nén nhiều năm từ trong lòng ba người sinh ra.

Mối thù Bất Chu Sơn, món nợ Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ nhất tộc ở núi Thanh Khâu, còn có tử thù của hai vị Yêu Thánh kia, cũng đến lúc nên giải quyết rồi.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phương Tây không khỏi nhìn về phía ba người Đế Tuấn.

Trong lòng mỗi người có suy nghĩ riêng.

Nhưng đồng dạng, trong lòng mọi người đều lộ ra một vẻ vui mừng.

Đạo Tổ thân hợp Thiên Đạo, đem Đông Vương Công trần trụi bạo lộ ở bên ngoài, đối với mọi người không nghi ngờ gì là một chuyện tốt.

Giờ khắc này, có lẽ tịnh sẽ không nóng lòng xuất thủ đối với Bồng Lai.

Nhưng đợi đến một khắc thành Thánh kia...

Tây Vương Mẫu nhìn mọi người, trên gương mặt trắng nõn khẽ cau mày, trầm ngâm một lát, nói với Nữ Oa: "Muội muội, ta đi trước một bước." Đế Tuấn, Phục Hy cùng những người khác chưa đi, Tây Vương Mẫu tự nhiên minh bạch là đang đợi Nữ Oa.

Muốn để cho nàng đồng hành cùng đám người Yêu Tộc, thân là

đạo lữ của Đông Vương Công, tự nhiên nàng cảm giác biệt nữu.

Nữ Oa nghe Tây Vương Mẫu nói thế, nhìn thoáng qua ba người Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, tiếp đó hướng Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng gật đầu, trong đôi mắt đẹp lại có chút chần chờ.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Ba người Đông Vương Công, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử ngồi trong Bồng Lai Tiên Các, trên bàn ngọc mỗi người đặt một chén trà ôn nhiệt.

Chương 120

Trong tiên các, trà hương tứ dật, ngửi một cái liền làm cho lòng người sảng khoái, trà này chính là lá của Ngộ Đạo Trà Thụ.

Chỉ bất quá... trân vật như thế, Hồng Vân tự nhiên vẻ mặt đầy ý cười nhấm nháp, còn Trấn Nguyên Tử... lại mặt đầy vẻ u sầu.

Không thể không nói, Hồng Vân thật sự tâm lớn, nếu không phải Trấn Nguyên Tử cưỡng ép lôi kéo Hồng Vân đến Bồng Lai Tiên Đảo thì giờ khắc này Hồng Vân còn đang đàm luận đạo pháp cùng các vị đại năng trong Hồng Hoang.

Đạo Tổ ban xuống Hồng Mông Tử Khí, chúng nhân Hồng Hoang đều cho rằng Hồng Vân sắp trở thành Thánh Nhân.

Cho nên không ít người sớm đã chờ đợi trước cửa động phủ Hồng Vân, muốn cùng Hồng Vân lôi kéo chút giao tình.

Cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử, trải qua lần trước Đông Vương Công nhắc nhở, cảm thấy việc này có chút bất an, cho nên mới lôi kéo vị bạn tốt đến Bồng Lai Tiên Đảo bái phỏng, thỉnh giáo một hai.

"Đạo hữu, Hồng Vân tại Tử Tiêu Cung được Hồng Mông Tử Khí, ngươi thấy thế nào?" Trấn Nguyên Tử khẽ vuốt râu dài, mặt đầy lo lắng hỏi.

Hồng Vân vẻ mặt đầy ý cười, sau khi lấy được Hồng Mông Tử Khí trong lòng tự nhiên vui như nở hoa.

Hắn chỉ nói là vì lúc trước thiện tâm nhường ra thánh vị cho nên mới có cơ duyên như thế.

Nhưng tuy là vậy, hắn cũng hiểu kỳ việc này vị Bồng Lai Tiên Chủ kia thấy thế nào.

Trên mặt Đông Vương Công treo chút ít nụ cười, khẽ nhấp một ngụm nước trà xong, cười cười nói với Trấn Nguyên Tử: "Đạo hữu còn nhớ vạn năm trước, Bồng Lai xuất thế, bần đạo bị phong Nam Tiên Chi Thủ hay không?" "Nhớ rõ." Trấn Nguyên Tử gật đầu nói.

"Đạo hữu thấy thế nào?" Đông Vương Công cười cười, lại cũng không trả lời vấn đề của Trấn Nguyên Tử mà hỏi ngược lại.

"..." Trấn Nguyên Tử lộ ra tiếng trầm ngâm.

Vạn năm trước, Bồng Lai xuất thế, ba ngàn khách Tử Tiêu nghe tin mà đến, sau đó Đạo Tổ liền phong Đông Vương Công làm Nam Tiên Chi Thủ.

Khi đó, quả thật đều có chút ít không vui.

Nếu không phải cố kỵ đạo lễ, e rằng cũng sẽ giống như rất nhiều người khác, phất tay liền đi.

Thần tiên tiêu dao ức vạn năm, làm sao có thể chịu sự quản thúc của Nam Tiên Chi Thủ?

Về sau chung đụng mới phát hiện Đông Vương Công tịnh không dựa vào danh hiệu Nam Tiên Chi Thủ kia đi khắp nơi khoe khoang, huyễn dương, cho nên hắn cùng Hồng Vân hai người mới giao hảo với Đông Vương Công.

Nhưng nay nghe được Đông Vương Công hỏi thế, nhất thời Trấn Nguyên Tử lại có chút không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Trấn Nguyên Tử có chút chần chờ, Đông Vương Công cười cười, khẽ nói: "Trong lòng đạo hữu có thể không vui?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, thân thể khẽ khựng lại.

Suy tư một lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Khi đó xác thực không vui, chỉ là giới hạn trong da mặt, không tiện

trở mặt với Đông Vương Công mà thôi.

Suy tư một lát, lại cảm thấy Đông Vương Công không phải loại người vì vậy liền trở mặt, cho nên mới nhẹ nhàng gật đầu.

Đông Vương Công thấy phản ứng của tiểu lão đầu thì cười cười, tiếp tục nói: "Bần đạo từ sau khi bị phong làm Nam Tiên Chi Thủ, ngươi có thấy bần đạo khoe khoang không?" "Không có!" Trấn Nguyên Tử thề thốt lắc đầu.

"Vậy đạo hữu có thấy bần đạo mượn danh hiệu này ức hiếp người không?" "Đạo hữu tự nhiên không có." Hồng Vân tiếp lời nói.

"Vậy hai vị đạo hữu có biết, ba ngàn khách Tử Tiêu năm đó vì sao phẫn nộ rời tiệc?

Tam Thanh, hai người Yêu Tộc lại vì sao tại Bất Chu Sơn liên thủ đối phó bần đạo?" Nghe vậy, hai người đều thân thể chấn động.

Ngày đó tại Bất Chu Sơn, Hồng Vân cũng ở tại tràng.

Hồ Lô Đằng tự nhiên là Đông Vương Công đoạt được trước, nói trắng ra là bọn hắn đòi hỏi không thành liền liên thủ.

Nhưng trước đó, Đông Vương Công có đắc tội bọn hắn sao?

Vật linh bảo vốn là người đến trước thì được, nào có đạo lý có cơ duyên liền nhường cho?

Nhưng tại lúc đó, hai người Yêu Tộc cộng thêm Tam Thanh căn bản không cố kỵ da mặt, mượn cớ Đông Vương Công thưởng đoạt cơ duyên, tại Bất Chu Sơn đại tứ xuất thủ.

Vì sao?

Thật sự cho rằng hoàn toàn vì linh bảo?

Nói cho cùng, chính là vì nhìn Đông Vương Công không sướng.

Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, có người làm Nam Tiên Chi Thủ quản thúc tự nhiên không sướng.

Hai người Yêu Tộc là Yêu Tộc Đế Hoàng, hiện nay Thánh Nhân thân phong Nam Tiên Chi Thủ, bọn hắn có thể phục sao?

Cho nên mới có trận chiến Bất Chu Sơn vì linh bảo mà dẫn phát kia.

Vì sao không sướng?

Quy căn kết để, vấn đề xuất tại trên cái danh hiệu Nam Tiên Chi Thủ này. "Ý tứ của đạo hữu là..." Trấn Nguyên Tử dường như đã minh bạch vài phần, trầm ngâm nhìn về phía Đông Vương Công. "Ha ha..." Đông Vương Công cười nhạt, quay đầu nhìn Hồng Vân nói: "Nam Tiên Chi Thủ năm đó, cùng Hồng Mông Tử Khí ngày nay, tương tự đến nhường nào?

Nay đạo hữu chỉ thấy trước cửa nhiều tân khách, lại không biết trong bóng tối có bao nhiêu đôi mắt đang chằm chằm nhìn vào đạo hữu!" Hồng Vân nghe vậy, đang định nói chuyện thì đột nhiên bị Trấn Nguyên Tử ngăn lại.

Chỉ nghe Trấn Nguyên Tử nói: "Xin đạo hữu nói rõ." Đông Vương Công nhấp một ngụm trà, nhìn chằm chằm hai người một lát rồi nói: "Hai vị đạo hữu chẳng lẽ đã quên Côn Bằng?

Năm đó, Hồng Vân đạo hữu xuất phát từ thiện tâm mà nhường chỗ tại Tử Tiêu Cung, lại vô tình hại Côn Bằng mất đi một tôn Thánh vị, hắn há có thể không ghi hận?

Hơn nữa, Côn Bằng mất Thánh vị, bỏ lỡ cơ hội thành Thánh, nay đạo hữu lại đắc được Hồng Mông Tử Khí kia.

Với tính cách của Bắc Hải Côn Bằng... tất sẽ..." Nghe Đông Vương Công nói xong, cả hai trầm ngâm suy tư.

Tiếp đó, Hồng Vân mở miệng: "Chuyện nhường chỗ quả thật là bần đạo sai, nhưng Hồng Mông Tử Khí này, cho dù Côn Bằng có ghi hận với ta, muốn cướp đoạt, bần đạo cũng sẽ không sợ." Một đạo Hồng Mông Tử Khí đại biểu cho một tôn Thánh Nhân.

Hồng Vân làm sao nỡ bỏ lỡ cơ hội này?

Nếu lão người hiền lành này biết trước sáu cái bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung đại biểu cho sáu Thánh vị, thì cho dù là hai người phương Tây kia, e rằng lão cũng sẽ không nhường.

Thấy Hồng Vân như vậy, Đông Vương Công chỉ uống trà cười khẽ, cũng không nói thêm gì nữa.

Chương 121

Cám dỗ của Hồng Mông Tử Khí quá lớn, đừng nói là Hồng Vân, nhìn khắp thiên hạ Hồng Hoang, tùy tiện một vị đại năng nào mà chẳng thèm nhỏ dãi?

Trấn Nguyên Tử lại suy tư một chút, hỏi Đông Vương Công: "Đạo hữu, Hồng Vân đắc được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, người cảm thấy... không phải trùng hợp?" Tâm tư của Trấn Nguyên Tử dường như tinh tế hơn Hồng Vân nhiều.

Ngay khi Hồng Vân đắc được Hồng Mông Tử Khí, hắn liền nghĩ tới Bắc Hải Côn Bằng.

Chỉ là... quả thật như lời Hồng Vân, nếu chỉ có một mình Côn Bằng thì chưa đủ để khiến Trấn Nguyên Tử bất an.

Điều Trấn Nguyên Tử lo lắng chính là Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Hồng Vân, rốt cuộc có gì kỳ lạ hay không?

Đông Vương Công nhìn vị tiểu lão đầu trước mắt, thấy Trấn Nguyên Tử có thể nghĩ đến bước này cũng có chút ngạc nhiên.

Hắn lập tức nói: "Đạo hữu, việc Nam Tiên Chi Thủ năm xưa, người cảm thấy có phải trùng hợp hay không?" "Hít..." Đông Vương Công vừa dứt lời, Trấn Nguyên Tử không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Nam Tiên Chi Thủ lại là trùng hợp sao?

Đó là do Đạo Tổ đích thân sắc phong!...

Hồng Mông Tử Khí? "Chẳng lẽ?" Trên mặt Trấn Nguyên Tử tràn đầy sự chấn kinh, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Đông Vương Công đang khẽ nhấp trà trước mặt.

Giờ khắc này, hắn đã xác định được suy đoán trong lòng.

Trước đó hắn đã cảm thấy Hồng Vân đắc được Hồng Mông Tử Khí có chút kỳ lạ, sau khi nghe lời này của Đông Vương Công, trong lòng Trấn Nguyên Tử nháy mắt đã xác định.

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng căn bản không giống như Đạo Tổ nói là 'người có duyên sẽ được'.

Mà là trực tiếp ban cho Hồng Vân, mục đích... chính là để Hồng Vân trở thành một 'Nam Tiên Chi Thủ' thứ hai giống như Đông Vương Công.

Dẫn tới sự hâm mộ, tật đố, thậm chí là tai họa từ ba ngàn khách Tử Tiêu!

Chỉ là, Hồng Vân chưa từng có giao tập gì với Đạo Tổ, vì sao Người lại đối xử với Hồng Vân như vậy?

Trấn Nguyên Tử nghĩ mãi không ra.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, năm xưa Đông Vương Công lại có giao tập gì với vị kia trong Tử Tiêu Cung đâu?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Đông Vương Công không khỏi thêm vài phần khâm phục.

Hóa ra, ngay từ rất lâu trước kia, vị Bồng Lai Tiên Chủ này đã nhìn thấu mục đích của Đạo Tổ triệt để như vậy.

Trấn Nguyên Tử không khỏi âm thầm kinh hãi.

Hồng Vân ở bên cạnh nhìn hai người, vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì. "Vậy theo ý đạo hữu, Hồng Vân nên làm thế nào?" Trấn Nguyên Tử tiếp tục hỏi. "Buông!" Đông Vương Công nhìn chằm chằm Trấn Nguyên Tử, chỉ thốt ra một chữ.

Lúc này, ngay cả Hồng Vân bên cạnh cũng có chút gấp gáp, đang

muốn nói chuyện lại một lần nữa bị Trấn Nguyên Tử ngăn lại.

Trấn Nguyên Tử suy tư giây lát, đôi mắt lóe lên một tia nghi hoặc, khẽ nói: "Có phải vì Côn Bằng?" Đông Vương Công gật đầu, lại nói: "Phải!

Cũng không phải!

Thứ nhất, Hồng Vân đạo hữu hại Côn Bằng mất đi một tôn Thánh vị, giữa Côn Bằng và Hồng Vân đạo hữu tất là không chết không thôi.

Thứ hai, trừ Côn Bằng ra, còn có người muốn Hồng Vân đạo hữu chết!" "Là ai?" Hồng Vân cấp thiết hỏi.

Hắn thật sự nghe không hiểu hai người đang nói gì, càng không biết trừ Côn Bằng ra, hắn rốt cuộc đã đắc tội với ai?

Khác với sự chấn kinh của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử ở một bên mày nhíu chặt, một lát sau mới ngẩng đầu nhìn về phía Đông Vương Công nói: "Chỉ có thể như vậy sao?" "Thiên ý như thế!" Đông Vương Công thản nhiên nói.

Im lặng hồi lâu, Trấn Nguyên Tử dường như đột nhiên buông xuống được điều gì, đứng dậy, nhẹ nhàng chắp tay với Đông Vương Công: "Bần đạo đã lĩnh giáo, đa tạ đạo hữu." Nói xong, hắn kéo Hồng Vân đang ngơ ngác bên cạnh: "Về rồi sẽ giải thích với đệ." Hồng Vân cũng chỉ đành vẻ mặt mờ mịt gật đầu.

Khi hai người đi tới cửa, Trấn Nguyên Tử lại quay đầu, tiếp tục hỏi Đông Vương Công: "Đạo hữu có thể nói, người kia vì sao lại muốn làm như thế?" Đông Vương Công như có điều suy tư nhìn Trấn Nguyên Tử, khẽ nói: "Nhân của ngày hôm qua là quả của ngày hôm nay, phàm sự tất có nhân quả, việc này ngày sau đạo hữu nhất định sẽ hiểu!" Trấn Nguyên Tử khựng lại hồi lâu, tiếp đó lại chắp tay với Đông Vương Công: "Lần này đã quấy rầy đạo hữu, ngày sau nếu có

việc cần, bần đạo định sẽ không chối từ." "Đạo hữu khách khí rồi!" Đông Vương Công phất phất tay.

Hai người hơi chắp tay, sau đó liền biến mất giữa phương thiên địa này.

Đối với Hồng Mông Tử Khí, những gì Đông Vương Công có thể nói cũng chỉ có bấy nhiêu, còn về việc có nguyện ý buông bỏ hay không, lại phải xem tạo hóa của Hồng Vân.

Hồng Quân ngày đó ban cho Hồng Vân Hồng Mông Tử Khí, là vì Hồng Vân lão người hiền lành này đã nhường chỗ, làm mất đi hai phần khí vận của Đạo giáo, mới khiến Đạo Tổ ghi hận.

Nếu Hồng Vân không nhường chỗ, Côn Bằng tự nhiên sẽ không bị chen đi, cũng không có chuyện Phật giáo đại hưng ở hậu thế.

Trước mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chưa lập giáo, loại sự tình này hiện tại tự nhiên nói không rõ ràng.

Bây giờ, Hồng Vân muốn thoát một kiếp, cũng phải xem Trấn Nguyên Tử có thể khuyên bảo được lão người hiền lành kia hay không.

Còn về đạo Hồng Mông Tử Khí đó, Đông Vương Công cũng không định chiếm hữu.

Nay Hồng Quân ban xuống Hồng Mông Tử Khí, trong đó có lưu lại ấn ký của Thiên Đạo, có lẽ việc này ngay cả Đạo Tổ cũng không biết.

Nhưng thân là người đến từ hậu thế, Đông Vương Công biết rõ ràng, Hồng Mông Tử Khí kia tuyệt đối không phải thứ tốt.

Tuy có thể khiến một người nhanh chóng thành Thánh, nhưng sau khi thành Thánh liền không cách nào thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, cuối cùng luân lạc thành con rối của Thiên Đạo.

Vì vậy...

Hồng Mông Tử Khí, cho dù bày ra trước mặt, hắn cũng sẽ không sử dụng. "Hoa công..." Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chân trước vừa đi, trong thương khung, một bóng hình xinh đẹp áo trắng chậm rãi hạ xuống.

Một trận hương lan ập tới, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, Đông Vương Công không khỏi nhếch khóe miệng.

Ngàn năm chưa gặp, mỹ nhân vẫn kinh diễm tứ phương như cũ. "Vút..." Gần như cùng lúc âm thanh kia vang lên, Tây Vương Mẫu đã nhào vào trong lòng Đông Vương Công.

Thân thể mềm mại dán vào lồng ngực hắn, tận tình hưởng thụ sự ấm áp đã nhiều năm không được chạm vào.

Chương 122

"Hoa công...

Đạo Tổ giảng đạo lần ba đã xong, nô gia cũng không cần đi nghe giảng nữa." Trong lời nói của Tây Vương Mẫu có chút vui mừng.

Thế giới của nàng rất nhỏ, không giống những tu hành giả tầm thường tranh đoạt trân bảo, cũng không lừa lọc dối trá như người khác, nàng chỉ muốn ở bên cạnh Đông Vương Công.

Đúng vậy, ba lần nghe giảng giống như đang hoàn thành một loại sứ mệnh nào đó.

Hiện giờ... sứ mệnh này đã hoàn thành, nàng cũng không cần phải lặn lội xa xôi đến Tử Tiêu Cung nghe giảng nữa.

Rốt cuộc có thể tận tình ở lại Bồng Lai Tiên Đảo, ở bên cạnh vị Bồng Lai Tiên Chủ này.

Đông Vương Công mỉm cười, ở trong thế giới vừa xa lạ vừa quen thuộc này, cũng chỉ có khi Tây Vương Mẫu ở bên cạnh mới có thể khiến hắn buông xuống mọi đề phòng trong lòng, tâm thần triệt để thả lỏng.

Đêm.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công nằm trên ngọn tường vân, quan sát phong cảnh Hồng Hoang đại lục phía xa, trong lòng lại cảm khái, không biết phần yên tĩnh này sẽ duy trì được bao lâu.

Từ sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần ba, rất nhiều đại năng đều bế quan.

Đám người Tam Thanh đắc được Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên nỗ lực đi tham ngộ, sợ bị Nữ Oa hoặc hai người phương Tây giành trước.

Yêu Tộc và Vu Tộc giờ phút này cũng yên tĩnh lạ thường, không còn thế nước lửa không dung, khắp nơi tranh đấu như trước kia.

Mọi người đều hiểu, hai chủng tộc này đang bắt đầu súc tích lực lượng.

Loại súc lực này cũng dự báo một trận đại kiếp hạo hãn sắp bắt đầu.

Cả thế giới Hồng Hoang yên tĩnh đến đáng sợ, nhưng đâu đâu cũng tràn ngập sát ý.

Đang suy tư, phía sau có mấy đạo khí tức cường đại nhanh chóng tập trung về phía Bồng Lai, trên gương mặt bình tĩnh của Đông Vương Công chậm rãi nở một nụ cười. "Lão gia, Ngao Thiên tới phục mệnh!" Phía sau truyền đến một giọng nói đôn hậu.

Quay đầu nhìn lại, chính là Ngao Thiên cùng chín vị Long tử. "Chúng ta bái kiến Tiên Chủ!" Đông Vương Công ngồi dậy, chậm rãi phất tay. "Lão gia, Đông Hải Thủy Tộc đã thống nhất, chỉ chờ lão gia thưởng duyệt." Ngao Thiên nói xong, thân rồng to lớn chậm rãi di chuyển ra phía sau Đông Vương Công.

Chỉ thấy trong Đông Hải, đen kịt một mảng tiếp một mảng, dưới ánh trăng trắng ngần, từng đôi mắt phát sáng như những ngọn đèn.

Dày đặc chi chít, cực kỳ hãi nhân.

Từng tên thủy quân phi lân đái giáp, uy vũ bất phàm, cứ mỗi trăm trượng lại có một đại yêu cao hơn trăm trượng lĩnh binh.

Từ Bồng Lai nhìn ra xa, thủy quân bao vây Bồng Lai Tiên Đảo từ bốn phương tám hướng, thế mà nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Cả vùng biển lặng ngắt như tờ, từng đôi mắt phát ra quang mang rực lửa, kính sợ nhìn về phía Đông Vương Công.

Ngao Thiên không hổ là cường giả Chuẩn Thánh từng tham gia Long Hán chi chiến, vạn năm thời gian có thể mang ra một đội thủy quân uy nghiêm trật tự như vậy, quả thật không dễ. "Lui xuống đi!" Đông Vương Công tán thưởng nhìn Ngao Thiên một cái rồi nói. "Tạ Tiên Chủ, lão gia!" Chín vị Long tử cùng Ngao Thiên đáp một tiếng, sau đó một đầu lao xuống biển, màn đêm tịch mịch bị tiếng sóng vỗ thao thiên phá vỡ.

Đồng thời, những ngọn đèn trải dài không thấy điểm cuối trên Đông Hải cũng bắt đầu lục tục chìm vào trong biển.

Đêm, lần nữa yên tĩnh trở lại.

Trong bóng tối thôn phệ thiên địa kia, cả vùng Đông Hải, bảo quang của Bồng Lai Tiên Đảo lại càng thêm chói mắt.

Đông Vương Công nằm trên tường vân, vẻ mặt bình tĩnh ngưng vọng hư không.

Tất cả vừa rồi nếu đổi lại là người khác chắc chắn sẽ vui mừng như điên, kích động không thôi.

Nhưng nhìn thần tình của vị Bồng Lai Tiên Chủ này, mọi chuyện vừa rồi dường như chưa từng xảy ra.

Người thường có lẽ sẽ cậy vào số thủy quân này mà chia một chén canh với Vu Yêu nhị tộc hiện nay, tranh đoạt ngôi vị bá chủ Hồng Hoang.

Có lẽ diệt sát hai tộc thì khó khăn, nhưng thế chân vạc tam tộc tịnh lập lại không phải việc khó.

Nhưng vị Bồng Lai Tiên Chủ này làm sao sẽ làm như thế?

Thân là một người đến từ hậu thế, hắn tự nhiên hiểu rõ kết cục cuối cùng của hai tộc Vu Yêu.

Cho nên, dù có thực lực tranh hùng thiên hạ, hắn cũng sẽ không bước vào trong lượng kiếp này.

Thượng cổ tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân cường đại nhường nào, cuối cùng chẳng phải cũng biến mất trên vũ đài Hồng Hoang hay sao?

Trận sát kiếp này, dưới sự thôi động của Thiên Đạo, bất luận là tộc nào, cuối cùng đều sẽ không có kết cục tốt.

Thế lực của Đông Hải, việc cần làm chính là bảo hộ cả Bồng Lai Tiên Đảo không nhập lượng kiếp.

Nếu người khác dám phạm, thế tất phải trả giá lớn.

Vu Yêu hai tộc tương tranh, Đông Vương Công cũng sẽ không xem vào.

Hắn muốn làm chính là một nhà độc đại, Bồng Lai không chọc ai, nhưng ai cũng không dám chọc Bồng Lai!

Còn về cái vị trí bá chủ Hồng Hoang kia, trong mắt Đông Vương Công hoàn toàn chỉ là trò cười.

Phổ thiên chi trung, dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến.

Cho dù thế lực trong tay có mạnh đến đâu, nếu không có thực lực siêu việt Thánh Nhân thì trước sau vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh bị Thiên Đạo chưởng khống.

Hai tộc Vu Yêu cũng chỉ là hai quân cờ không biết thiên số mà Thiên Đạo lưu lại thôi.

Trong quỹ tích ban đầu của Hồng Hoang, Đông Vương Công chính là vì Yêu Tộc đại quân tập kích mà vẫn lạc.

Một đời này, Yêu Tộc trong mắt Đông Vương Công không đủ gây sợ hãi.

Để uẩn của Bồng Lai viễn siêu bất kỳ tộc nào trong Vu Yêu, điều Đông Vương Công hiện tại phải đối mặt chính là đám người Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắp thành Thánh kia.

Chương 123

Mối thù lật tung Linh Sơn, hai người phương Tây tự nhiên sẽ không chết không thôi với hắn.

Cho nên trước khi bọn họ thành Thánh, Đông Vương Công tối thiểu cũng phải có thực lực đối kháng Thánh Nhân.

Hồng Mông Tử Khí tuy rằng trăm ngàn tệ đoan, nhưng lại có thể khiến người ta nháy mắt thành Thánh, tuy sau khi thành Thánh thực lực yếu nhất, nhưng đó dù sao cũng là Thánh Nhân.

Một cỗ cảm giác khẩn cấp dâng lên từ trong lòng Đông Vương Công.

Nhưng dù như thế, nếu để Đông Vương Công động ý niệm với đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, hắn vẫn sẽ không làm như vậy.

Hồng Mông Tử Khí có thể trợ giúp thành Thánh, nhưng sau khi thành Thánh thì sao?

Sau đó sẽ khó tiến thêm nửa bước, luân lạc làm con rối Thiên Đạo.

Khi đó, nói gì đến chuyện siêu thoát Thiên Đạo?

Ngay cả Hồng Quân cũng muốn đè đầu cưỡi cổ hắn.

Nháy mắt trở thành Thánh Nhân có thực lực yếu nhất?

Đông Vương Công tự nhiên không thèm làm. "Cũng đến lúc bắt tay vào đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ rồi." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Từ lần trước đoạt được Tạo Hóa truyền thừa trong Tinh Thần Chi Hải, pháp lực trong nguyên thần của Đông Vương Công đã đạt đến

một cực điểm.

Giờ khắc này tuy chưa có cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng thực lực đã bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí chiến lực còn cao hơn cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sở dĩ Đông Vương Công mãi chưa lựa chọn đột phá là vì đang chờ đợi một vật.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!

Giống như Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng là Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo.

Khi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, dùng vật này làm vật ký thác cho phân thân là thích hợp nhất.

Trời sắc hơi sáng.

Đông Vương Công đứng dậy, đạp vào hư vô, đi thẳng về phía Tây phương.

Vốn dĩ Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ở trên tay Hồng Quân, nên Đông Vương Công không thể không chờ, chờ sau lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân ban vật này cho hai người phương Tây.

Điều Đông Vương Công muốn làm hiện tại là minh thưởng (cướp trắng trợn).

Khác với lúc ở Thái Âm Tinh, quân tử có việc nên làm có việc không nên làm.

Đối với hai kẻ phương Tây kia, Đông Vương Công tự nhiên không cần cho sắc mặt tốt.

Từ sau khi ở Tử Tiêu Cung trở về, đại năng Hồng Hoang biết hai người này tương lai sẽ thành Thánh, phần lớn không dám đắc tội, ngược lại dù trong lòng chán ghét cũng tới cửa giao hảo.

Cho nên Linh Sơn giờ khắc này, trong tình huống vạn thiên đại năng cung duy tống lễ, lại đỉnh thịnh hơn nhiều so với trước khi bị Đông Vương Công lật tung.

Đối với hai tôn Thánh Nhân tương lai, Đông Vương Công tự sẽ không kính sợ giống như những người khác trong Hồng Hoang.

Năm đó lật tung Linh Sơn đã là không chết không thôi với hai người này.

Đã như thế...

Đông Vương Công không ngại để hai người này ghi hận thêm một phần.

Xuyên qua trong thời gian hư vô, tốc độ bay của Đông Vương Công đạt đến tình trạng hãi nhân.

Không lâu sau, thân ảnh của hắn đã tới thương khung Linh Sơn của đại lục phía Tây.

Nhìn Linh Sơn đang sừng sững giờ phút này, trong lòng Đông Vương Công không khỏi có chút thổn thức.

Linh Sơn chú định là đạo tràng sau này của Nhị Thánh, cho nên dù bị Đông Vương Công lật tung, Thiên Đạo cũng sẽ hạ cấp giúp hai người này lau mông.

Hơn nữa còn có tu vi của hai người kia.

Năm đó hai người bị Đông Vương Công trấn áp dưới phế tích Linh Sơn, không được tu luyện, nhưng hiện tại cũng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy thực lực không ổn định nhưng về cảnh giới đã có thể sánh vai với tiên thiên sinh linh trong Hồng Hoang.

Cho nên không thể không nói, Thiên Đạo thật sự là tay sai đắc lực

để chùi đít.

Đương nhiên, chùi đít cũng chỉ đối với mấy tôn Thánh Nhân tương lai mà thôi.

Đại thế Hồng Hoang không thể nghịch, tiểu sự có thể nghịch.

Mấy người kia chú định trở thành Thánh Nhân, chính là đại thế mà Thiên Đạo Hồng Hoang đã định!

Đông Vương Công mặt sắc lạnh lùng, chậm rãi hạ xuống giữa không trung Linh Sơn.

Tiếp đó, một cỗ thần uy thao thiên đột nhiên từ thân thể bắn ra, bao trùm thẳng về phía Linh Sơn.

Một trận ong minh, cuốn theo từng đạo pháp lực liên y khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đột nhiên bừng tỉnh.

Trên mặt mang theo vẻ chấn kinh không thể tin nổi. "Đông...

Đông Vương Công?" Hai người nhìn nhau, trong lòng Chuẩn Đề không tự chủ được mà kinh ngạc nói.

Tuy hai người chưa dò ra thần thức, nhưng khí tức của Đông Vương Công thực sự quá quen thuộc.

Cả thế giới Hồng Hoang rộng lớn, ngoại trừ Đông Vương Công, ai có thể có uy áp khủng bố như thế? "Hắn muốn làm gì?" Tiếp Dẫn cũng kinh hãi trong lòng, hiển nhiên không ngờ tôn 'Ôn thần' này lại đột nhiên tới phương Tây.

Hai người bọn họ tương lai phải thành Thánh a, Đông Vương Công không trốn xa một chút, lúc này còn dám tới? "Chẳng lẽ... mưu đồ Hồng Mông Tử Khí của hai ta?" Trong lòng Chuẩn Đề nhanh

chóng đoán ý đồ của Đông Vương Công, thứ làm hắn cảm thấy bất an nhất chính là Hồng Mông Tử Khí.

Chương 124

Đó chính là chí bảo có thể giúp thành Thánh trong nháy mắt a, nếu Đông Vương Công không tham đồ, đánh chết hắn cũng không tin.

Tiếp Dẫn nghe lời Chuẩn Đề, trong lòng cũng cảm thấy càng thêm bất an.

Tôn Ôn thần kia chuyện gì mà làm không ra, trước kia dám lật tung Linh Sơn, hiện tại có lý do gì không dám mưu đồ Hồng Mông Tử Khí của bọn họ.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được một tia sợ hãi trong mắt đối phương, thần tình trên mặt cũng bắt đầu rối rắm.

Lúc này, tại tiểu bí cảnh phương Linh Sơn, đâu còn nhìn ra phong thái của hai vị Thánh Nhân tương lai, ngược lại giống như... hai con chuột già đang nơm nớp lo sợ. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hai người không ra gặp bần đạo sao?

Chờ bần đạo lật tung Linh Sơn, chôn hai người thêm lần nữa hả?" Bên ngoài Linh Sơn, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền đến.

Thân thể Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại run lên, cảm giác như rơi vào hầm băng.

Nhưng vừa nghe tôn Ôn thần này muốn lật tung Linh Sơn, hai người biết giờ khắc này đã lui không thể lui.

Thà rằng để tôn Ôn thần kia lật tung Linh Sơn rồi moi hai người ra, không bằng giữ chút mặt mũi, thản nhiên ra đối mặt.

Hơn nữa, hai người cũng đã hiểu rõ.

Hồng Mông Tử Khí, ngôi vị Thánh Nhân là do Đạo Tổ thân định, nếu thật sự để tôn Ôn thần này cướp mất, nói không chừng Đạo Tổ

sẽ ra tay.

Hắn trêu vào tôn Ôn thần này không nổi, chẳng lẽ Hồng Quân cũng không trêu vào nổi?

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

Nghĩ đến đây, hai vị cơ hữu nhìn nhau, sau đó thân hình lóe lên, khi xuất hiện lần nữa đã ở giữa không trung Linh Sơn. "Đông Vương Công, ngươi muốn làm gì?" Biết lời hay cung duy cũng không ngăn được ý đồ của tôn Ôn thần này, Chuẩn Đề dứt khoát cũng không kéo mặt xuống lấy lòng, trực tiếp bày ra tư thái ưu việt của vị Thánh Nhân tương lai khi đối mặt với người ngoài.

Tuy như thế, nhưng giờ phút này trong lòng Chuẩn Đề lại chột dạ.

Cùng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, uy áp phóng ra trên người Đông Vương Công đã đạt đến một tình trạng khủng bố.

Trực diện đối mặt tôn Ôn thần này, Chuẩn Đề trong lòng hào không nghi ngờ, Đông Vương Công khoảnh khắc có thể tạo thành đả kích cực lớn đối với hắn.

Đông Vương Công lạnh lùng quét mắt nhìn hai người, chỉ một ánh mắt lại khiến trong lòng Chuẩn Đề hư thêm một phần. "Giao Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra đây." Đông Vương Công nhìn hai người thản nhiên nói.

Lời nói nhàn nhạt mang theo một loại hương vị khiến người ta khó có thể cự tuyệt, giống như lẽ đương nhiên.

Ngược lại làm người ta cảm thấy, nếu không giao ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vốn là đang nợ hắn.

Nghe tôn Ôn thần này không phải chạy tới vì Hồng Mông Tử Khí, hai người Chuẩn Đề không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi phản ứng lại đó là kiện Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo, thân thể hai người lại đột nhiên chấn động.

Địa vị của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong lòng bọn họ không kém gì hai đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Phương Tây nghèo nàn, Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo trong lòng hai người là vật xa xỉ cỡ nào.

Đâu giống như Đông Vương Công, tùy tùy tiện tiện là có thể lấy ra một kiện Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo.

Hồng Mông Tử Khí có lẽ bị tôn Ôn thần này cướp, Đạo Tổ sẽ ra tay giúp lấy lại, nhưng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên thì không nhất định. "Đông Vương Công!

Món nợ trước kia chúng ta đã xóa bỏ, hiện giờ... ngươi vị miễn có chút khinh người quá đáng rồi chứ?" Tiếp Dẫn có chút phẫn nộ nói.

Hắn dường như đang thử giảng đạo lý với Đông Vương Công.

Nhưng cái thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé này, sẽ có đạo lý để giảng sao? "Khinh?

Thì như thế nào?" Đông Vương Công khinh thường nhìn hai người, lạnh lùng nói.

Lời này vừa thốt ra, thân thể hai người đều run lên. "..." "Chẳng lẽ ngươi không biết, hai người chúng ta là Thánh Nhân tương lai của thiên địa gian?" Chuẩn Đề nhíu mày thật chặt.

Thực lực của tôn Ôn thần trước mắt, hai người đánh thì không có khả năng đánh lại, nhưng cứ thế bạch bạch giao ra, ngày sau mặt mũi của hai vị Thánh Nhân tương lai biết đặt ở đâu?

Trước mắt cũng chỉ có thể lôi cái thân phận Thánh Nhân kia ra.

Hy vọng vị Bồng Lai Tiên Chủ trước mắt biết tốt xấu. "A." Đông

Vương Công nhếch khóe miệng cười lạnh, tiếp đó đôi mắt triệt để lạnh xuống, cả Linh Sơn nháy mắt bị một đoàn khí tức âm hàn bao bọc.

Ngay cả hai vị đại năng Chuẩn Thánh trước mắt, giờ phút này thân thể cũng đang khẽ run rẩy. "Lại lấy thân phận Thánh Nhân ra áp ta?" Thanh âm của Đông Vương Công lúc này đã lạnh đến cực điểm.

Lần này, hai người ngoan ngoãn giao Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra thì cũng thôi, còn dám lôi thân phận Thánh Nhân ra, Đông Vương Công không ngại lại lật tung Linh Sơn, thậm chí san bằng cả phương Tây!

Thanh âm băng lãnh rơi xuống, Xích Lân Tinh Vân Kích đã xuất hiện trong tay.

Màu đỏ như máu kia lúc này phát ra quang mang hãi nhân giữa không trung. "Hít..." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy tình hình này không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, thần sắc đại biến, trong lòng kinh hãi.

Tôn Ôn thần giờ khắc này tuyệt đối đáng sợ hơn nhiều so với lần ở Bồng Lai!

Hai người không khỏi có chút da đầu tê dại. "Chờ đã..." Tiếp Dẫn mãnh liệt hô to: "Đạo hữu chậm đã!" Đông Vương Công nheo mắt lạnh lùng nhìn Tiếp Dẫn, khi nãy Chuẩn Đề nhắc đến thân phận Thánh Nhân, sự kiên nhẫn trong lòng hắn đã bị hai người mài hết.

Giờ phút này, Tiếp Dẫn nếu dám nói thêm một câu, hắn sẽ khiến Linh Sơn dưới chân khoảnh khắc không còn tồn tại. "Sư huynh!" Chuẩn Đề dường như hiểu được hành vi tiếp theo của Tiếp Dẫn, không khỏi túm chặt lấy hắn.

Chương 125

Tiếp Dẫn lại lắc đầu với Chuẩn Đề.

Tiếp đó, kim quang trong tay lóe lên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên liền xuất hiện.

Sắc mặt Tiếp Dẫn có chút khó coi, phi thường khó coi.

Nhưng cho dù như thế, Tiếp Dẫn vẫn cưỡng ép nặn ra một nụ cười gượng gạo, nâng Thập Nhị Phẩm Kim Liên về phía Đông Vương Công nói: "Đạo hữu chớ xúc động, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, bần đạo... cho." Mặc dù giờ phút này Tiếp Dẫn đang cười, nhưng thần tình trên gương mặt sầu khổ kia lại phá lệ dữ tợn, khó coi.

Đông Vương Công chút nào không nghi ngờ, khi Tiếp Dẫn thốt ra chữ 'cho', trong lòng hắn khó chịu như rỉ máu.

Chuẩn Đề đứng một bên nhìn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không nỡ.

Nhưng đôi mắt phẫn nộ kia lại không dám nhìn về phía Đông Vương Công nữa.

Sợ rằng tôn Ôn thần này lấy được Kim Liên xong sẽ hướng hắn đòi hỏi thứ khác. "Hừ." Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, đạo bào vung lên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vàng óng ánh vẽ ra một đường cong hoàn mỹ giữa không trung, chậm rãi treo trên tay hắn, rồi dần dần đi vào nguyên thần.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người lúc này như hư thoát.

Ngây ngốc đứng đó, không dám nói thêm một câu, hai đôi mắt trống rỗng vô cùng.

Thu được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, mục đích chuyến đi này của Đông Vương Công cũng đã đạt được.

Hắn không thèm nhìn hai người kia thêm cái nào, thân hình lóe lên, đã độn nhập vào trong hư vô. "Hô..." Thấy Đông Vương Công đi rồi, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiếp đó gương mặt hai người đều trở nên dữ tợn vô cùng. "Hỗn trướng!" "Đợi bần đạo thành Thánh, nhất định phải cho ngươi đẹp mặt!" Tiếp Dẫn nhìn về hướng Đông Vương Công biến mất gào thét.

Lần này hai người không chỉ mất đi Cực phẩm Tiên thiên Linh bảo Đạo Tổ ban cho, mà còn mất đi cả mặt mũi của Thánh Nhân tương lai.

Trước đó vài lần, không ít đại năng Hồng Hoang tới giao hảo, tặng đều là trân quý chi vật, khiến cảm giác ưu việt của Thánh Nhân tương lai trong lòng hai người vù vù tăng lên.

Nhưng Đông Vương Công lại một lần nữa đánh bọn họ về hiện thực.

Trước mắt, mau chóng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thánh Nhân mới là quan trọng nhất.

Đến lúc đó, chỉ cần Thánh Nhân vừa thành, món nợ lật tung Linh Sơn, món nợ cướp đoạt Kim Liên lần này, còn có những thiệt thòi hai người phải chịu khi Bồng Lai xuất thế... nhất định phải đòi lại từ Đông Vương Công!

Ánh mắt hai người từ sợ hãi biến thành phẫn nộ, lại từ phẫn nộ biến thành ngoan lạt.

Những sinh linh Linh Sơn vừa được thả ra cảm giác được khí tức của hai tôn đại năng thì sợ tới mức kinh hoảng chạy trốn, trốn ở góc run lẩy bẩy.

Giống hệt như... biểu tình của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khi Đông Vương Công vừa hàng lâm Linh Sơn. ...

Màn kịch ở Linh Sơn tự nhiên không gạt được đôi mắt của các vị đại năng Hồng Hoang.

Cử động của Đông Vương Công - đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, mỗi thời mỗi khắc không biết bị bao nhiêu người chú thị.

Xem xong trò cười ở Linh Sơn, thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dưới dâm uy của Đông Vương Công mà kết thúc trong sự hèn nhát, rất nhiều cường giả ý do vị tận thu hồi thần thông của mình.

Từng người trong lòng thầm cười trên nỗi đau của khổ chủ, đồng thời cũng hạ quyết tâm: Cả thế giới Hồng Hoang, trêu chọc ai cũng đừng đi trêu chọc 'Vị kia ở Bồng Lai'.

Đương nhiên... có người kiêng kị, cũng có những kẻ nhìn cử động của vị đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân này mà cảm thấy khó chịu, mặc dù nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bị hành hạ bọn họ cũng rất sướng.

Ví dụ như Tam Thanh.

Khi hoạch đắc Hồng Mông Tử Khí, có Tiên thiên Linh bảo do Đạo Tổ ban cho, cảm giác ưu việt trong lòng khiến bọn họ theo bản năng cho rằng Đông Vương Công sẽ thu liễm một chút.

Nhưng qua lần Linh Sơn này mới phát hiện bọn họ đã sai.

Mỗi một lần Đông Vương Công có động hướng, thực lực tản ra đều kinh khủng hơn lần trước rất nhiều.

Cùng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, uy năng Đông Vương Công tản ra bọn họ còn lâu mới so được.

Bọn họ dần dần hiểu rõ, trước khi đạt tới cảnh giới Thánh Nhân kia, bọn họ thủy chung khó thoát khỏi cái bóng bị Đông Vương Công

nghiền ép.

Tất cả mọi người sau chuyến đi Linh Sơn của Đông Vương Công, cảm giác ưu việt khi được Đạo Tổ ban Hồng Mông Tử Khí vốn có trong lòng đã không còn sót lại chút gì.

Lại ví dụ như Yêu Tộc Đế Tuấn.

Thiên Đình.

Nhìn Đông Vương Công cầm Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên rời đi, trong đầu Phục Hy bỗng nhiên lóe lên một đạo linh quang.

Gần như cùng lúc, Đế Tuấn cũng cảm giác được.

Hai người nhìn nhau, gần như đồng thanh nói: "Hắn muốn đột phá!" Tuy rằng không biết vị Bồng Lai Tiên Chủ kia vì sao muốn tới Linh Sơn cướp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của hai người phương Tây, nhưng uy áp hãi nhân mà Đông Vương Công hiển lộ ra trong chuyến đi này khiến tất cả đều cảm thấy tim đập nhanh một cách khó hiểu.

Thực lực viễn siêu Chuẩn Thánh sơ kỳ kia, không khỏi làm hai người nghĩ tới việc Đông Vương Công sắp nghênh đón một lần đột phá nữa. "Xem ra chúng ta cần phải nhanh chóng da tay, nếu không chờ hắn đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ sẽ càng khó đối phó." Trong mắt Phục Hy tinh quang lóe lên, nói với Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn trở nên có chút âm trầm. "Hy Hoàng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện tại như thế nào?" Đế Tuấn nhíu mày hỏi. "Sơ hình!

Bất quá đủ để khốn trụ cường giả Chuẩn Thánh, thậm chí tru sát!" Phục Hy tự tin nói. "Đối đầu với Đông Vương Công, có nắm chắc không?" Đế Tuấn hỏi.

Đông Vương Công trong mắt hắn vĩnh viễn là một cái dị số.

Chương 126

Giống như mục tiêu mà tất cả mọi người đều nỗ lực truy đuổi, nhưng mỗi lần hắn triển hiện thực lực, chúng nhân lại phát hiện thực lực chênh lệch với Đông Vương Công càng lúc càng xa.

Cho nên Đế Tuấn không thể không thận trọng hỏi một câu.

Nghe vậy, Phục Hy trịnh trọng gật đầu.

Sự huyền ảo của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận xa xa siêu việt Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cho nên đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện tại, hắn có sự nắm chắc thực sự.

Đế Tuấn nhẹ nhàng vỗ vai Phục Hy. "Không phải bần đạo không tin Hy Hoàng, chỉ là việc này không giống ngày xưa, lần này xuất binh thế tất không thể để Đông Vương Công đào thoát, nếu không Yêu Tộc ta hậu họa vô cùng!" Đế Tuấn nghiêm mặt nói. "Đế quân yên tâm!

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận có thể vây khốn hắn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể tru sát, nếu không được thì cộng thêm ba người chúng ta, ba tôn đại năng Chuẩn Thánh, Đông Hoàng lại có Tiên Thiên Chí Bảo, đối phó Đông Vương Công nhất định là đủ.

Thảng hoặc Tây Vương Mẫu ra tay, Nữ Oa muội muội tự nhiên sẽ ngăn lại." Phục Hy thề thốt nói.

Có lẽ với thực lực Đông Vương Công hiện nay, muốn chạy trốn khỏi tay ba người bọn họ tịnh không phải việc khó, nhưng nếu cộng thêm hai đại trận kia, Phục Hy tự tin có thể vây chết Đông Vương Công.

Đế Tuấn nhẹ nhàng gật đầu, để uẩn của Yêu Tộc đối phó Bồng Lai hiện nay là đủ, huống chi Yêu Tộc còn có ức vạn đại quân.

Dưới sức mạnh của đại quân như vậy, một cường giả Chuẩn Thánh dù có mạnh đến đâu cũng không đỡ nổi sự trùng sát của số lượng khổng lồ đó. "Rất tốt!

Đông Vương Công giết hai viên Yêu Thánh của ta, không báo thù này, lửa giận trong lòng ta khó tiêu." Thái Nhất có chút phấn chấn nói, nếu không phải Đế Tuấn luôn ngăn cản, e rằng hắn đã sớm thống suất yêu quân san bằng Bồng Lai Tiên Đảo rồi.

Đế Tuấn, Phục Hy hai người cũng ẩn ẩn có chút hưng phấn.

Mấy ngàn năm nay, Đông Vương Công không nghi ngờ gì chính là cái gai trong lòng mấy người Yêu Tộc.

Nay Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, bọn họ rốt cuộc cũng có cơ hội. "Truyền lệnh!" Đế Tuấn cao giọng quát một tiếng.

Mấy tên đại yêu nháy mắt bước vào trong cung điện, chắp tay quỳ lạy. "Đông Vương Công giết hai viên Yêu Thánh của Yêu Tộc ta, hôm nay truyền quân lệnh của ta, mệnh Kế Mông, Bạch Trạch cùng các Yêu Thánh điểm ức vạn tinh binh Yêu quân, san bằng Bồng Lai Tiên Đảo!" Đế Tuấn uy nghiêm quát lạnh.

Tại giờ khắc này, uy nghiêm của bá chủ Yêu Tộc hiển lộ không còn nghi ngờ. "Tuân mệnh Thiên Đế!" Các vị đại yêu không dám chậm trễ, phân phân chắp tay nhanh chóng lui ra.

Theo Đế Tuấn biết, Bồng Lai Tiên Các, tộc Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ không quá vạn người, Tinh Linh nhất tộc cũng không quá vạn người.

Trăm vạn Yêu quân Yêu Tộc đã đủ để quét ngang.

Đế Tuấn đại tư dùng binh như vậy là muốn để cho những chủng tộc không quy y Yêu Tộc kia biết, kết cục của Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ khi không quy y Yêu Tộc sẽ ra sao.

Ngoài ra, còn muốn hiển lộ thực lực Yêu Tộc tại thế giới Hồng Hoang!

Để thế nhân biết để uẩn của Yêu Tộc rốt cuộc mạnh bao nhiêu! "Đế quân, bên phía Vu Tộc..." Phục Hy như có điều suy tư nói.

Theo hắn thấy, đối phó Bồng Lai thì trăm vạn Yêu quân là đủ, nếu dùng ức vạn...

Nhỡ Vu Tộc mượn cơ hội này đại tư tiến quân, Yêu Tộc nguy rồi!

Đế Tuấn sao lại không biết ý nghĩ của Phục Hy, khẽ nói: "Hy Hoàng yên tâm, Vu Yêu hai tộc hiện tại đã đạt được một loại ăn ý nào đó, thời điểm chưa nắm chắc thì ai cũng sẽ không mạo nhiên tiến phạm.

Huống hồ, Bồng Lai trong mắt Yêu Tộc ta trong khoảnh khắc liền có thể hủy diệt, chỉ sợ Vu Tộc chưa kịp phản ứng, Yêu Tộc ta đã bắt được Bồng Lai." Phục Hy nghe vậy như có điều suy tư gật đầu, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục sự quả đoán trong việc dùng binh của Đế Tuấn. "Hy Hoàng có thể bố trí trận pháp trước ở Đông Hải, thiết mạc để Đông Vương Công tẩu thoát!" Đế Tuấn lại một lần nữa trịnh trọng nói.

Trong lòng hắn, điều duy nhất lo lắng hiện tại là không ngăn được Đông Vương Công.

Nếu thật sự như thế, Yêu Tộc ngày sau tất định hậu họa vô cùng! "Đế quân yên tâm!" Phục Hy lại một lần nữa trịnh trọng đáp.

Chỉ riêng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, theo hắn thấy dù chỉ là sơ hình cũng đủ để vây chết cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Cho dù thực lực Đông Vương Công có mạnh hơn nữa, nhưng chỉ cần không phá được đại trận này thì chờ đợi hắn chỉ có thể là vẫn lạc.

Nhưng rất nhanh Phục Hy sẽ biết ý nghĩ này rốt cuộc nực cười cỡ

nào.

Ở trước mặt một cái yêu nghiệt, dường như vô luận tính kế thế nào, vị Bồng Lai Tiên Chủ kia đều có thể nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đương nhiên, những thứ này tự nhiên là nói sau.

Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công đoan tọa trên bồ đoàn, cây Ngộ Đạo Trà thụ bên cạnh tản ra trận trận mùi thơm ngát.

Một tòa thời gian gia tốc kết giới màu huyền hoàng hối sáp bao bọc lấy cả hai.

Từ ngoại giới ẩn ẩn có thể cảm giác được, trong kết giới kia, thời gian đang điên cuồng trôi đi.

Động hướng của Yêu Tộc, giờ phút này hắn tự nhiên không biết, hoặc là đã sớm đoán được.

Nhưng cho dù Yêu Tộc động binh, thời gian ngắn ngủi tại Bồng Lai Tiên Đảo cũng đủ để hắn đem đệ nhị phân thân 'Phật' ký thác trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Trong bốn tòa đài sen, thứ làm hắn cảm thấy tò mò nhất chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Theo kiếp trước biết được, trong Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cực có khả năng uẩn hàm một loại Đại Đạo bản nguyên - Phật Chi Đại Đạo.

Rất có khả năng chính vì Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sâm ngộ được Phật Chi Đại Đạo.

Cho nên hậu thế, sau khi hai người thành Thánh, lập ra Tây Phương Giáo lại đổi thành Phật Giáo.

Sở dĩ vì sao hiện tại hai người chưa phát hiện ra đại đạo bản nguyên trong đó, khả năng là do bọn họ quá một lòng chứng đạo, căn bản không có công phu truy tố bản nguyên đại đạo trong Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Dù sao khi đắc được Kim Liên thì cũng đồng thời đắc được Hồng Mông Tử Khí.

Chương 127

Giữa thành Thánh và một loại đại đạo bản nguyên, Chuẩn Đề tự nhiên lựa chọn trước tiên trở thành Thánh Nhân.

Dù sao Kim Liên cũng không chạy đi đâu được, sau khi thành Thánh tự nhiên có thể từ từ nghiên cứu.

Phật Bản Đạo!

Phật vốn là chi nhánh thứ hai của Đạo.

Như âm dương, hai người vốn là nhất thể, đồng thời bài xích lẫn nhau lại hấp dẫn lẫn nhau.

Cho nên đệ nhị phân thân mà Đông Vương Công muốn ký thác chính là 'Phật'.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên không nghi ngờ gì là linh bảo ký thác có độ khế hợp cao nhất.

Đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên một đường thông suốt không trở ngại phá vỡ hai mươi bốn đạo cấm chế, Đông Vương Công mới bắt đầu đưa thần thức nhiếp nhập vào trong bản nguyên của Kim Liên.

Khoảnh khắc, một cỗ kim quang nồng đậm hạo hãn cùng từng tầng năng lượng màu vàng nháy mắt bao bọc lấy thần thức của hắn.

Một sát na kia, tựa như có đại đạo phạm âm vang lên bên tai, từng đạo khí tức màu vàng từ trong bản nguyên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lưu chuyển ra, chậm rãi đi vào nguyên thần của Đông Vương Công, dần dần bao bọc lấy nguyên thần ngưng thực vô cùng.

Kim quang nồng đậm giống như khoác lên một tầng sa y màu vàng cho nguyên thần, chiếu rọi cả Bồng Lai Tiên Các vàng son lộng lẫy.

Tắm gội trong khí tức màu vàng của bản nguyên Kim Liên, nguyên thần Đông Vương Công hưởng thụ năng lượng bản nguyên tẩy lễ.

Rất nhanh, từng tia đạo tắc màu vàng nhạt huyền ảo hối sáp bắt đầu lưu chuyển, quanh quẩn trên nguyên thần.

Từng tia đạo vận hối sáp khó hiểu sung mãn trong cả Bồng Lai Tiên Các.

Đạo ngân ẩn hối, đại đạo áo nghĩa ẩn hiện từ trong nguyên thần Đông Vương Công.

Đúng lúc này, đôi mắt vàng rực của Đông Vương Công đột nhiên mở ra, trên mặt mang theo nụ cười vui mừng. "Quả nhiên là Phật Chi Đại Đạo!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Những chuyện trước kia dù sao cũng chỉ là suy đoán, nay xác định được đại đạo bản nguyên trong đó, tự nhiên hưng phấn.

Lúc này cũng không do dự nữa, Đông Vương Công nhanh chóng thu liễm tâm thần.

Nguyên thần trong thân thể lại một lần nữa nhảy ra khỏi nhục thân.

Đại đạo áo nghĩa hối sáp thương cổ ẩn hiện từ trong nguyên thần, từng tia tử sắc ẩn hối lúc này trở nên càng thêm nồng đậm.

Cùng lúc đó, Thập Nhị Phẩm Kim Liên đột nhiên kim quang đại tác, Phật Chi Đại Đạo nồng đậm phun trào ra.

Khí tức đạo tắc như thực chất hóa bao bọc lấy cả tòa đài sen.

Nguyên thần giờ khắc này giống như một con hung thú đói khát, điên cuồng thôn phệ quy tắc đại đạo trong đó.

Từng đoàn sương mù màu vàng từ Bồng Lai Tiên Các lưu chuyển ra.

Trên đỉnh Bồng Lai Tiên Các, tiên linh chi khí nồng đậm hóa thành từng con rồng vàng dài gầm thét, quay cuồng giữa không trung. "Sư tôn lại muốn đột phá sao?" Tại một tòa lầu các trên Bồng Lai Tiên Đảo, một nha đầu phấn điêu ngọc trác mặc áo cam, vẻ mặt tò mò nhìn về phía Bồng Lai Tiên Các. "Chanh Nhi, sư tôn rốt cuộc là cảnh giới gì?" Bên cạnh Chanh Hạnh, một đạo thân ảnh tử sắc xinh đẹp nói nhỏ.

Lần đi Linh Sơn trước, thực lực mà sư tôn triển hiện thực tại quá hãi nhân.

Nay lại có đột phá, thực tại... khủng bố như vậy. "Tỷ tỷ, ta sao có thể đoán được chứ." Tiểu nha đầu bĩu môi nói.

Tử Hà cưng chiều nhìn Chanh Hạnh, khóe miệng hàm tiếu: "Nha đầu này, sư tôn lợi hại như vậy, còn không mau tu luyện, lại dám lười biếng." "Ta thấy tỷ tỷ như vậy ta mới dừng tu luyện mà." Chanh Hạnh vẻ mặt vô tội. "Muốn ăn đòn...

Lại không đi tu luyện, chờ sư tôn bế quan ra, tỷ tỷ nhất định sẽ không bao che cho muội nữa." "A... tỷ tỷ, ta nghe lời là được mà..." Tiểu nha đầu vẻ mặt không tình nguyện ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Tử Hà sủng nịch nhìn Chanh Hạnh một cái, sau đó cũng ngồi xuống.

Sư tôn có thực lực như thế đều cố gắng tu luyện như vậy, làm đồ đệ nào có lý do gì lười biếng. ...

Yêu Tộc Thiên Đình, Oa Hoàng Cung. "Muội muội, chúng ta dù sao cũng là người trong Yêu Tộc.

Lần này nếu không đi, chỉ sợ sẽ sinh ra hiềm khích với Đế Quân và Đông Hoàng." Phục Hy sắc mặt có chút bất đắc dĩ, đối với muội muội này hắn tự nhiên rõ ràng, luôn luôn không thích lo chuyện bao đồng,

càng đừng nhắc tới lần này là đi công đánh Bồng Lai.

Nhưng không còn cách nào, dù sao cũng là Oa Hoàng của Yêu Tộc.

Hơn nữa lần này bảo nàng đi cũng là ý tứ của Đế Tuấn.

Xưa nay tuy Nữ Oa là Oa Hoàng nhưng vẫn luôn không hỏi đến chuyện của Yêu Tộc.

Nếu cứ như vậy cũng thôi, nhưng nàng lại thủy chung đi quá gần với 'Vị kia ở Bồng Lai'.

Nữ Oa dù sao cũng là Thánh Nhân tương lai của Yêu Tộc, lần này nếu không đi, Phục Hy tự nhiên hiểu rõ hai vị kia ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định không vui. "Phục Hy ca ca!

Muội vốn có quan hệ giao hảo với Tây Vương Mẫu tỷ tỷ, lần này muội nếu đi, hai người bọn muội ngày sau biết sống chung thế nào?" Trên gương mặt trắng nõn của Nữ Oa mang theo vài phần kích động.

Yêu Tộc công đánh Bồng Lai, nàng tự nhiên trong lòng không muốn.

Nhưng nàng biết việc này tịnh không phải nàng có thể ngăn cản, nhưng nếu bảo nàng trợ giúp Yêu Tộc công đánh Bồng Lai, nàng làm sao đáp ứng? "Haizz..." Phục Hy thở dài thật sâu.

Trên khuôn mặt như ngọc kia mang theo một mạt rối rắm. "Huynh trưởng!" Thấy Phục Hy như vậy, Nữ Oa khẽ nhíu mày ngài.

Chương 128

"Thôi được, lần trước tại Bất Chu Sơn huynh khó được nghe muội một lần, lần này muội cũng nghe huynh một lần đi." Nữ Oa trầm ngâm một lát, có chút không tình nguyện nói. "Thật chứ?" Trên mặt Phục Hy hiện lên vẻ vui mừng. "Ân." Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nói: "Chỉ là lần này bất luận thế nào muội cũng sẽ không ra tay, muội đi lần này chỉ là hướng Đế Tuấn hai người biểu rõ lập trường của muội." "Được!

Muội muội yên tâm, ca ca biết muội khó xử, lần này tuyệt đối sẽ không để muội ra tay phạm nan." Gần như nháy mắt, Phục Hy liền đáp ứng.

Haizz!

Nữ Oa khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Cùng Phục Hy sinh ra ở bí cảnh Bất Chu Sơn, quan hệ hai người tự nhiên không cần nhiều lời.

Nhưng nàng vốn không thích nhúng tay vào chuyện trong Yêu Tộc, lại kẹp giữa Bồng Lai và Yêu Tộc, người khó xử luôn là huynh trưởng của nàng.

Ý nghĩ của hai người Yêu Tộc kia nàng làm sao không biết, nhưng bất đắc dĩ...

Có lẽ đúng như câu nói kia: Đạo bất đồng, bất tương vi mưu! "Tỷ tỷ, lần này xin lỗi." Nữ Oa thầm nghĩ.

Đồng thời áy náy, trong lòng Nữ Oa càng hạ quyết tâm, vào khoảnh khắc Bồng Lai bị công phá, bất luận thế nào nàng đều sẽ bảo vệ Tây Vương Mẫu. ...

Yêu Tộc đại quân hạo hạo đãng đãng, giống như hàng tỷ con châu chấu.

Dày đặc chi chít, số lượng cực kỳ hãi nhân.

Chiến trống vừa vang, ức vạn đại quân đồng thời xuất động, tựa như ngay cả bầu trời cũng bị che khuất một nửa.

Sinh linh Hồng Hoang không ai không nghe tin đã sợ mất mật, lạc hoang mà chạy.

Sợ rằng sẽ bị đại quân này giẫm đạp thành bụi phấn.

Sức mạnh của một chủng tộc không nghi ngờ gì là đáng sợ, Yêu quân xuất động, Hồng Hoang thế giới thiên địa sậu biến.

Cỗ sát cơ ẩn tàng đã lâu kia dường như rốt cuộc cũng hiển lộ phong mang.

Vô số đại thần thông giả nhao nhao dò ra thiên nhãn, ngưng vọng nhất cử nhất động của cả thế giới Hồng Hoang.

Trong trận hạo kiếp này, không ai dám tùy ý nhúng tay.

Uy lực của lượng kiếp này, ngoại trừ chư thiên Thánh Nhân, thì ngay cả đại năng Chuẩn Thánh tùy ý tham dự cũng có khả năng vẫn lạc.

Không ít người trong lòng dâng lên một tia đồng tình đối với Bồng Lai Tiên Chủ ngày xưa ý khí phong phát.

Dưới sức mạnh của đại quân này, tất cả mọi người đều cảm thấy 'Vị kia ở Bồng Lai' tuyệt không có khả năng trở mình.

Phía trước Yêu quân.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ngồi trên long liễn đàm tiếu phong sinh.

Giữa cử chỉ tản ra một cỗ bá khí hoàng tộc uy nghiêm, trên từng gương mặt không ai không viết hai chữ 'thanh thản'.

Giống như tịnh không phải đi đánh một trận đại chiến, mà như một màn biểu diễn, một màn biểu diễn hiển lộ thực lực Yêu Tộc.

Duy độc Nữ Oa, mi thanh tú nhíu chặt, thần sắc trầm thấp.

Ngồi trên long liễn, nàng một lời không nói, chỉ dùng đôi mắt trong trẻo nhìn về phía thương khung, trong đầu không biết đang nghĩ gì.

Yêu Tộc đại quân hạo hạo đãng đãng đi về hướng Đông Hải, chín con Thượng cổ Giao Long kéo long liễn.

Thật là một cái ý khí phong phát!

Linh Sơn.

Động hướng của Yêu Tộc tự nhiên không gạt được mí mắt của hai vị đại năng.

Hai người đứng sừng sững trên đỉnh Linh Sơn, khóe miệng đều nở nụ cười đầy ý vị.

Hai người giờ phút này rất vui vẻ, phi thường vui vẻ.

Dường như trên đời không còn chuyện gì đáng vui hơn việc Yêu Tộc công đánh Bồng Lai. "Sư đệ, không bằng chúng ta đến đó xem sao?" Tiếp Dẫn vẻ mặt đầy ý cười nói. "Tự nhiên nên như thế, chúng ta tự nhiên phải tiễn 'Vị kia' một đoạn đường cuối cùng!" Chuẩn Đề cười đáp.

Thứ bọn họ từng nhớ thương không phải Đông Vương Công, mà là Bồng Lai Tiên Đảo, là Bồng Lai Thất Tử cùng rất nhiều trân bảo trên đảo.

Giờ khắc này, cho dù biết sau khi đại quân Yêu Tộc công hãm Bồng Lai, những thứ đó sẽ không rơi vào tay bọn họ, nhưng bọn họ

vẫn vui vẻ.

Theo bọn họ thấy, chỉ cần 'Vị kia ở Bồng Lai' thân vẫn, thì hết thảy đều không quan trọng.

Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy vẻ mặt ý cười quan sát tình hình thế giới Hồng Hoang, cảm giác sảng khoái trong lòng không cần nói cũng biết.

Đông Vương Công chưa từng đắc tội hắn, nhưng hắn nhìn Đông Vương Công khó chịu, không chỉ vì linh bảo ở Bất Chu Sơn.

Còn vì sao ư?

Có lẽ vì vị Bồng Lai Tiên Chủ kia vẫn luôn nghiền ép mọi người trong Hồng Hoang.

Hoặc là vì vị Đông Vương Công kia có thể thu được bảy vị đệ tử có căn tư nghịch thiên. "Đại huynh, tử kỳ của 'Vị kia ở Bồng Lai' không còn xa nữa, chúng ta không bằng cũng đi xem một chút." Nguyên Thủy cười nói. "Ân!" Lão Tử mặt không chút thay đổi gật đầu.

Cái dáng vẻ cao cao tại thượng của Hồng Quân lão đạo đã hiển lộ không còn nghi ngờ trên người vị đại đệ tử này.

Nhưng đừng nhìn giờ phút này Lão Tử mặt ngoài không gợn sóng, trong lòng lại cũng đang vui mừng.

Mãi tới nay, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng, Đông Vương Công không nghi ngờ gì chính là bóng ma.

Chương 129

Từ sau khi Đông Vương Công xuất hiện, thịnh danh của Bàn Cổ Tam Thanh dần dần bị người đời lãng quên, thứ bọn họ nhớ chỉ là vị Bồng Lai Tiên Chủ được xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân kia.

Khác với hai người.

Trên khuôn mặt lãnh tuấn của Thông Thiên lại nhíu mày thật chặt.

Thân là Tam Thanh, Đông Vương Công vẫn lạc hắn tự nhiên nên trộm vui, nhưng hiện tại trên mặt thiếu niên này lại không nhìn ra chút hoan hỉ nào.

Thậm chí có một loại bi mẫn và không đành lòng.

Đông Vương Công trong lòng hắn đích xác là một cái truyền kỳ, một cái truyền kỳ đáng khâm phục cũng đáng để không ngừng siêu việt.

Từ sau khi Hồng Quân Đạo Tổ ban xuống Hồng Mông Tử Khí, hắn liền ngày đêm không ngừng tham ngộ.

Mục đích chính là có một ngày có thể siêu việt vị Bồng Lai Tiên Chủ kia.

Nếu 'Vị kia ở Bồng Lai' thân vẫn, cho dù có một ngày hắn trở thành Thánh Nhân, đó không nghi ngờ gì cũng là một sự tiếc nuối trong lòng.

Côn Luân Sơn, một già một trung một thiếu, ba đạo thân ảnh mỗi người một tâm tư chậm rãi biến mất trong Ngọc Hư Cung.

Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Thần Điện.

Mười một vị Tổ Vu đoan tọa trên bồ đoàn, vẻ mặt chính sắc.

Tuy không tu nguyên thần, không cách nào ngưng vọng động hướng Hồng Hoang, nhưng thân là túc địch nhiều năm của Yêu Tộc, nhất thiết động hướng của Yêu Tộc bọn họ tự nhiên không thể không biết. "Đại ca!

Yêu Tộc tiến quân về hướng Bồng Lai, việc này huynh thấy thế nào?" Cường Lương hỏi Đế Giang. "Không bằng chúng ta nhân cơ hội này nhất cử công diệt Yêu Tộc đi?" Chúc Dung chen vào nói.

Đế Giang không để ý đến hai người, nhìn về phía Chúc Cửu Âm bên dưới: "Cửu Âm, việc này đệ thấy thế nào?" Chúc Cửu Âm nghe vậy cũng không vội nói, trầm ngâm một lát rồi đáp: "Án binh bất động!" Bốn chữ này lại khiến thân thể Chúc Dung chấn động. "Vì sao phải án binh bất động?

Cơ hội tốt như vậy, Yêu Tộc tiến công Bồng Lai, tự nhiên là cơ hội tốt để chúng ta công chiếm Thiên Đình a." Chúc Dung cấp thiết nói.

Chúc Cửu Âm nhìn mọi người một chút, dừng lại chốc lát rồi nói: "Thứ nhất, Bồng Lai Tiên Đảo và Yêu Tộc ví như một con mãng xà đấu với cự long, ức vạn Yêu quân xuất động, tất nhiên sẽ hủy diệt Bồng Lai trong khoảnh khắc, lúc đó chúng ta xuất kích, Yêu Tộc tất có thể kịp thời hồi phòng.

Thứ hai, hiện tại không phải lúc.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chúng ta chưa tham ngộ hoàn tất, lúc này xuất kích tuy chúng ta ưu thế cực lớn nhưng chưa chắc có thể nhất cử tiêu diệt Yêu Tộc.

Nếu để những kẻ cường giả Yêu Tộc kia chạy thoát, ngày sau nhất định lưu lại hậu họa.

Cho nên, chúng ta không bằng chờ thêm chút nữa, chờ Thập Nhị

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đại thành, chúng ta liền có thể nhất cử tiêm diệt Yêu Tộc, từ đó về sau thế giới Hồng Hoang lấy Vu Tộc ta vi tôn!" Chúng nhân nghe xong đều trầm mặc không nói.

Đế Giang suy tư một lát rồi gật đầu với Chúc Cửu Âm: "Được!

Chúng ta chờ thêm chút nữa, để cho đám súc sinh lông lá Yêu Tộc kia sống thêm vài ngày!" Đế Giang thân là người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, lời này vừa ra tự nhiên không ai phản đối. "Di...

Hậu Thổ muội muội vì sao không có ở đây?" Cộng Công nhìn mọi người một cái rồi nói.

Chúng nhân mới phát hiện vị trí Hậu Thổ trống không, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Huyền Minh.

Thân thể Huyền Minh khựng lại, mày nhíu lại. "Không ổn!" Giống như chợt nghĩ ra điều gì, nàng kinh hô một tiếng, mãnh liệt đứng dậy. ...

Bồng Lai Tiên Các.

Tiên linh chi khí dũng động không thôi, từng con linh khí trường long không ngừng quay cuồng cao ca trong thương khung.

Đạo ngân hối sáp nhấc lên trận trận liên y giữa không trung, khuếch tán ra xung quanh.

Bên ngoài Bồng Lai Tiên Các, một giai nhân mặc áo trắng lẳng lặng đứng thẳng, giống như đang chờ đợi, trên gương mặt kiều diễm trắng nõn nhíu mày thật chặt.

Động hướng của đại quân Yêu Tộc làm sao có thể gạt được vị nữ chủ nhân Bồng Lai này?

Ngay từ mấy chục năm trước, nàng đã biết động hướng của đại quân Yêu Tộc.

Giờ phút này... trong Bồng Lai Tiên Các vẫn không ngừng truyền ra đại đạo phạm âm, nàng sao có thể không hiểu chủ nhân trong đó đang ở cửa ải đột phá khẩn yếu.

Một tia lo lắng hiện lên trong thần sắc mỹ nhân.

Đại quân Yêu Tộc không hề báo trước lao về phía Bồng Lai khiến trong lòng nàng không khỏi sinh ra một tia hoảng loạn.

Sau lưng Tây Vương Mẫu, bảy vị đệ tử Bồng Lai lẳng lặng chờ đợi, trên mặt đều mang vẻ lo lắng.

Phía sau nữa là Văn Đạo Nhân cùng Bạch Chỉ nhất tộc, Tinh Linh nhất tộc.

Sát ý nhắm vào Bồng Lai này, giờ phút này tất cả mọi người đều cảm giác được.

Về kết quả trận chiến này, trong lòng mọi người đều không nắm chắc, duy nhất chờ mong chính là vị Bồng Lai Tiên Chủ kia có thể xuất quan trước khi hạo kiếp giáng lâm. "Sư mẫu!

Sư tôn từng cải lương đại trận Bồng Lai, tất có thể ngăn cản Yêu Tộc một thời gian, sư mẫu không cần quá lo lắng." Tử Hà chắp tay khoan úy Tây Vương Mẫu.

Nàng biết đại trận này bị sư tôn cải lương, nhưng uy lực của nó thì nàng hoàn toàn không biết. "Tử Hà, một lát nữa bảo vệ tốt các sư đệ sư muội, thiết ký không thể tự ý hành động.

Ta đảo muốn đi ra hỏi Yêu Tộc một chút, bọn chúng làm sao dám làm càn ở Bồng Lai ta!" Tây Vương Mẫu lệ thanh nói, thánh uy của Bồng Lai chi mẫu hiển lộ không còn nghi ngờ.

Đông Vương Công bế quan, nàng tự nhiên phải chống đỡ hy vọng của Bồng Lai Tiên Đảo.

Giờ phút này, nàng không còn là tiểu nữ nhân nép bên người Đông Vương Công nữa, nàng là nữ chủ nhân Bồng Lai Tiên Đảo, phải thay nam nhân của mình thủ hộ hết thảy Bồng Lai.

Bồng Lai Thất Tử, Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ, Tinh Linh nhất tộc, tất cả mọi người nàng đều phải bảo vệ thật tốt.

Chương 130

"Sư nương..." Chanh Hạnh khẽ gọi. "Ta theo sư nương cùng đi." "Đúng... sư nương, chúng ta không cần lui bước dưới đại trận này, làm mất đi uy danh của sư tôn." "Không sai!

Cho dù Yêu Tộc cao thủ đông đảo, chúng ta cũng không sợ." Tây Vương Mẫu nhìn mấy đứa nhỏ trước mắt, trong thần sắc lóe lên một tia cảm động.

Từng là những đứa trẻ sơ sinh chỉ có tâm tính ham chơi, hiện tại mỗi người đều đã trưởng thành. ... "Tùng tùng tùng..." Bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, chiến trống Yêu Tộc càng lúc càng đến gần.

Giờ khắc này, tim của tất cả người trong Bồng Lai đều treo lên.

Thế giới Hồng Hoang, những kẻ xem náo nhiệt kia lúc này đều đã giá lâm Đông Hải.

Cả vùng Đông Hải, trên từng đám tường vân luôn có lác đác vài bóng người.

Tất cả mọi người đều đang chờ xem trò cười của Bồng Lai Tiên Đảo, đều đang chờ xem trò cười của vị đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân kia. "Đông Vương Công!

Năm đó ngươi giết hai Yêu Thánh của Yêu Tộc ta, ngày hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, còn không mau ra chịu chết?" Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, đứng sừng sững bên ngoài Bồng Lai Tiên Các, lớn tiếng quát.

Lúc này đám người Yêu Tộc rất vui vẻ, phi thường vui vẻ.

Bởi vì bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo giờ khắc này không một bóng người.

Bọn họ cho rằng sở dĩ như vậy là vì Đông Vương Công sợ rồi, vì Đông Vương Công sợ hãi Yêu Tộc.

Nhưng ngay khi đám người Thái Nhất đang thầm vui mừng...

Trận pháp phương Bồng Lai Tiên Đảo chậm rãi mở ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Yêu Tộc, một vị tiên nhân xuất trần thoát tục mang theo Bồng Lai Thất Tử cùng hơn vạn tộc nhân Thanh Khâu Cửu Vĩ Linh Hồ tộc, Tinh Linh nhất tộc từ Bồng Lai Tiên Đảo chậm rãi bay ra.

Mấy vạn tộc nhân cùng với ức vạn đại quân Yêu Tộc hình thành một sự đối lập rõ ràng trong thương khung.

Nhưng mặc dù như thế, Tây Vương Mẫu và Bồng Lai Thất Tử đều có ánh mắt đạm nhiên.

Đối mặt với ức vạn đại quân, đây là sự trào phúng bực nào! "Các ngươi sao dám phạm Bồng Lai ta?" Tây Vương Mẫu thần tình uy nghiêm, hai tay nhẹ nhàng đặt trước bụng, mái tóc đen tung bay theo gió, cử thủ đầu túc đều mang theo một cỗ mẫu nghi thánh uy.

Nhìn thấy người đi ra là Tây Vương Mẫu, mọi người đều ngẩn ra. "Xuy xuy xuy..." Thái Nhất phát ra một trận cười nhạo. "Bồng Lai Tiên Đảo từ khi nào đổi thành đạo hữu đương gia rồi?

Đông Vương Công không ra chẳng lẽ là sợ rồi sao?" Thái Nhất châm chọc nói. "Đám súc sinh lông vũ các ngươi, sao xứng để Bồng Lai Tiên Chủ nhà ta ra tay?" Tây Vương Mẫu đứng thẳng phía trước, thản nhiên nói với Thái Nhất.

Đôi mắt đẹp kia lại chút nào không thèm nhìn Thái Nhất một cái. "..." "Làm càn!" Thái Nhất gầm lên một tiếng giận dữ, Thái Dương Chân Hỏa quanh thân đột nhiên bạo trướng, Hỗn Độn Chung mãnh liệt nâng lên, sát na gian không gian xung quanh lập tức chấn động,

hào quang huyền hoàng tàn phá bừa bãi chân trời, thần uy của Tiên Thiên Chí Bảo hiển hiện không còn nghi ngờ.

Tây Vương Mẫu coi thường như vậy, Thái Nhất làm sao có thể nhịn được.

"Đông Hoàng đừng vội..." Thái Nhất đang định ra tay, nhưng đúng lúc này, giữa thương khung đột nhiên truyền đến một tiếng gọi trong trẻo.

Nghe thấy âm thanh tuyệt diệu ấy, trên gương mặt Tây Vương Mẫu lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Đã lâu không gặp, Nữ Oa muội muội dạo này vẫn khỏe chứ?" Tây Vương Mẫu thuận theo giọng nói nhìn sang, nhàn nhạt nói, trong ngữ khí không nghe ra nửa phần tức giận với người muội muội tốt của mình, nhưng cũng không nghe ra được sự thân thiết sau nhiều năm không gặp.

Chỉ có một chút bình thản...

Nhìn ánh mắt của Tây Vương Mẫu, Nữ Oa có phần né tránh.

"Tỷ tỷ, ta..." Nữ Oa mấp máy môi, nhưng cũng không biết nên nói thế nào.

Tây Vương Mẫu khẽ cười một tiếng: "Muội muội hà tất phải giải thích, ý đồ của muội lần này tỷ tỷ đã hiểu rõ." "Nếu muội muội muốn khuyên ta lui ra, xin muội muội đừng mở miệng." Giọng nói của Tây Vương Mẫu tựa như mây trôi nước chảy, nhưng trong lòng nàng lúc này lại ẩn ẩn đau nhói.

Nàng và Nữ Oa là bạn tốt nhiều năm, hai người từng cùng nhau du ngoạn sơn hà, cùng nhau đàm kinh luận đạo, cùng nhau đến Tử Tiêu Cung nghe giảng...

Nhưng khi Bồng Lai gặp đại kiếp, người bạn tốt này lại đứng ở

phía đối địch.

Bạn tốt như vậy, Tây Vương Mẫu làm sao không chạnh lòng?

"Tỷ tỷ..." "Chuyện này không phải ta có thể ngăn cản, chỉ... chỉ xin tỷ tỷ... theo ta rời khỏi nơi này, muội muội nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ bình an vô sự." Nữ Oa vẻ mặt buồn bã nói.

Nàng ghét tranh chấp thế gian, điều nàng muốn chỉ là bảo vệ được người bạn tốt nhiều năm này.

Ha ha ha...

Tây Vương Mẫu bật ra một tràng cười trong trẻo như chuông bạc, nói: "Nơi này là đạo trường của Hoa công ta, nay yêu quân xâm phạm, tỷ tỷ ta làm sao có thể rời đi?" "Tỷ tỷ..." Nữ Oa khẽ mở đôi môi đỏ, đang định nói tiếp thì lập tức bị Tây Vương Mẫu cắt ngang.

"Muội muội đừng nói nữa, tỷ tỷ biết nỗi khổ của muội, nhưng hôm nay, dù thế nào, tỷ tỷ cũng sẽ không theo muội đi đâu!" Tây Vương Mẫu vẻ mặt ảm đạm, nét thất vọng trên mặt không sao che giấu được.

"Đạo bất đồng, không thể cùng mưu, xin muội muội lui ra đi." "Đạo bất đồng, không thể cùng mưu!" "Đạo bất đồng, không thể cùng mưu!" Giọng Nữ Oa khẽ run, khóe miệng không ngừng lẩm bẩm câu nói này, thân thể lại như mất hết sức lực, lảo đảo lùi lại hai bước.

Phục Hy đứng bên cạnh Nữ Oa, vội đưa tay đỡ lấy thân thể nàng.

Nhìn Nữ Oa lúc này, Phục Hy không khỏi bắt đầu hối hận, lúc trước vì sao lại để Nữ Oa đi theo...

"Nếu đã như vậy, thì đừng trách bần đạo không khách khí!" Thấy Nữ Oa được Phục Hy dìu đi, Thái Nhất khẽ quát một tiếng, giơ cao Hỗn Độn Chung đột nhiên tấn công về phía Tây Vương Mẫu.

“Tử Hà, đưa các đệ đệ muội muội lui xuống!” Tây Vương Mẫu dặn dò Tử Hà một tiếng, tiếp đó, thân hình lao thẳng về phía Thái Nhất.

Tà váy trắng nhẹ bay, giữa thương khung lại hiện ra một biển hoa vô tận.

Chương 131

Hoặc xanh, hoặc lam, hoặc tím, hoặc lục...

Hoa tươi đua nở, lại làm cho cả trời đất cũng phải ảm đạm thất sắc.

Chúng đại năng Hồng Hoang không ai không tán thưởng cảnh tượng kỳ diệu này.

Chỉ thấy Tây Vương Mẫu mũi chân khẽ điểm trên biển hoa vô tận, một gợn sóng pháp lực thuần khiết đột nhiên lan ra bốn phía, cùng lúc đó, bàn tay thon dài vung lên, trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc ô hoa.

Vù...

Không biết Tây Vương Mẫu đã mượn lực đạo gì, chỉ thấy chiếc ô hoa kia gặp gió liền trương lớn, bay lên giữa thương khung, xoay tròn nhanh chóng.

Dưới chiếc ô hoa, lại có vô số hoa tươi bay lả tả, một mùi hương kỳ lạ xộc vào mũi.

Mọi người có mặt đều cảm thấy nguyên thần chấn động...

"Phá cho ta!" Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung hét lớn một tiếng, tay hạ xuống, một tiếng chuông vang lên.

Biển hoa nghe tiếng liền rơi rụng, rồi lại không ngừng tuôn ra từ chiếc ô hoa, vô số đóa hoa tươi đẹp lại lao đến chống lại uy lực của tiếng chuông.

"Ầm..." Một luồng sức mạnh mênh mông từ giữa hai người lan ra, ngay cả bầu trời cũng bị xé toạc một vết nứt.

Tiếng chuông tiêu tan, hoa tươi tàn lụi.

Hai bên đối đầu, lại không phân cao thấp.

Thái Nhất nhíu mày, bị Tây Vương Mẫu chặn được uy lực của tiếng chuông, chỉ cảm thấy mất mặt, lập tức lửa giận bùng lên.

Ha ha ha...

Thái Nhất đang định nổi giận, nhưng đúng lúc này, giữa thương khung lại truyền đến hai tiếng cười sang sảng.

Cùng với tràng cười sảng khoái ấy, hai luồng cực quang nhanh chóng bay về phía Bồng Lai.

Nhìn kỹ, một người áo xanh, một người áo đỏ, một người dung mạo trẻ trung tóc bạc như hạc, một người hồng quang đầy mặt, chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Hai người cười lớn, từ từ hạ xuống trước mặt Tây Vương Mẫu, khẽ chắp tay hành một cái đạo lễ: "Gặp qua đạo hữu!" Tây Vương Mẫu cúi người đáp lễ.

Trấn Nguyên Tử cười cười, tiến lên một bước, tựa như tự nói với Hồng Vân: "Hôm nay Bồng Lai thật là náo nhiệt a." "Đạo huynh nói đúng, chỉ là có kẻ không biết xấu hổ, trăm tỷ đại quân lại ức hiếp hơn vạn chủng tộc." "Thật là một chuyện hiếm thấy." Hai người cười nói, ngươi một lời ta một câu, lại làm cho Thái Nhất trên trời tức đến mặt mày đỏ bừng.

Thái Nhất một mình đấu một mình, sao lại là ức hiếp chứ?

"Yêu tộc ta hành sự, liên quan gì đến hai người các ngươi?" Thái Nhất giận dữ quát về phía hai người.

"Thái Nhất!" Chưa đợi Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lên tiếng, Đế Tuấn đã cắt lời Thái Nhất.

“Yêu tộc ta vốn không có thù oán gì với hai vị đạo hữu, lần này, không biết hai vị có ý gì?” Đế Tuấn bay lên không, vẻ mặt uy nghiêm nói.

Trong lời nói lại mang theo một tia tức giận không vui.

“Hai người chúng ta vốn có quan hệ tốt với Bồng Lai tiên chủ, nay Yêu tộc xâm phạm, hai người chúng ta tự nhiên không có lý do khoanh tay đứng nhìn!” Trấn Nguyên Tử nghiêm mặt nói.

“Tốt!

Vậy thì làm một trận đi!” Phục Hy lạnh lùng quát một tiếng, lập tức lao ra.

Sáu vị đại năng Chuẩn Thánh, thần sắc đều vô cùng nghiêm túc.

Một luồng thần uy ngút trời từ thân thể sáu người tỏa ra.

Trận chiến ngàn xưa giữa các Chuẩn Thánh, chúng đại năng trên Đông Hải không khỏi lùi lại trăm vạn dặm, sợ bị liên lụy bởi những người trong chiến trường.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tam Thanh và những người khác đều mặt lộ vẻ kinh ngạc, không ai ngờ rằng, vào lúc này, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, hai vị tán tiên tiêu dao này lại đứng ra.

Đồng thời trong lòng cũng bắt đầu âm thầm mong đợi trận chiến đấu này.

Giao phong giữa các Chuẩn Thánh, cho dù tu vi không kém hơn mọi người, cũng có thể từ cuộc chiến của mấy người mà lĩnh ngộ ra rất nhiều ảo diệu.

“Gào gào...” Mắt thấy trận chiến tranh sắp bùng nổ.

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu hùng hậu.

Tiếp đó, chỉ thấy bầu trời bị che khuất mất một nửa, một con chim

đại bàng không biết dài bao nhiêu nghìn vạn dặm, vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía này.

Tiên linh khí xung quanh không ngừng phát ra những tiếng kêu ai oán chói tai, nước biển dưới chân con chim đại bàng kia cuộn trào dữ dội!

"Hồng Vân!

Ngươi hại ta mất thánh vị ở Tử Tiêu Cung, hôm nay ta và ngươi không chết không thôi." Con chim đại bàng kia bay nhanh một mạch, đến gần mới quát lên.

Tiếp đó, lắc mình một cái, hóa thành một đạo nhân mặc đạo bào màu bích lục, đầu đội triều thiên quan, chính là Bắc Hải Côn Bằng.

Nghe lời Côn Bằng nói, chúng nhân Yêu tộc đều vô cùng vui mừng.

Hồng Vân lại nhíu mày: "Côn Bằng đạo hữu, kẻ đoạt thánh vị là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của phương Tây, ngươi không đi tìm hai người họ báo thù, cớ sao lại gây khó dễ cho ta." Lão hảo nhân có chút tức giận, có chút phẫn nộ.

Tuy trước đó Đông Vương Công và Trấn Nguyên Tử đã nhắc nhở, nhưng ông vẫn ôm một tia hy vọng, cho rằng với cách hành xử của mình ở Hồng Hoang, Côn Bằng chưa chắc đã ra tay.

Dù sao thì thủ phạm chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, liên quan gì đến Hồng Vân?

Nay thật sự thấy Côn Bằng tấn công, trong lòng không khỏi có chút tức tối.

"Đừng nhiều lời, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Côn Bằng lạnh lùng quát, tay hiện ra ánh sáng bích lục vô tận, tỏa ra một luồng thần uy chói mắt, chộp thẳng vào mi tâm của Hồng Vân.

Hai người phương Tây ư?

Côn Bằng một mình đấu một mình làm sao đánh lại hai người họ?

Huống chi bây giờ hai người phương Tây đã có Hồng Mông Tử Khí, là Thánh nhân đã được trời định, ngoài vị kia ở Bồng Lai, bây giờ trong thế giới Hồng Hoang, có ai dám đắc tội hai vị đó.

Hồng Vân lúc này cũng không giải thích nữa, sự việc đã đến nước này, cũng chỉ đành nghênh chiến.

Chỉ thấy hồng bào vung lên, giữa thương khung, đột nhiên hiện ra một đám mây đỏ, hóa thành long hổ hung thú, gầm thét một tiếng, lao thẳng về phía Côn Bằng.

"Côn Bằng đạo hữu, ta đến giúp ngươi!" Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, lơ lửng trên đỉnh đầu, thái dương chân hỏa bao trùm toàn thân, đế bào vung lên, vô số hỏa long đột nhiên đánh về phía Hồng Vân.

"Hừ!" Trấn Nguyên Tử lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương 132

Thấy bạn tốt bị hai người vây khốn, lập tức lấy ra Địa Thư, ném lên trên đầu, tiếp đó một luồng bản nguyên tuất thổ bảo vệ chặt chẽ mọi người, rồi cũng lao lên.

Thái Nhất, Phục Hy hai người nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên hàn quang.

"Hy Hoàng, Tây Vương Mẫu giao cho ta, ngươi đi bố trí đại trận, đợi Đông Vương Công ra thì một lần bắt gọn hắn." Thái Nhất khẽ nói, Hỗn Độn Chung đột nhiên bay lên, vô số hào quang bắn thẳng về phía Tây Vương Mẫu.

Phục Hy cũng không chậm trễ, lập tức ra lệnh cho người giơ cao tinh thần phiên, trên không trung Bồng Lai, bố trí trận pháp.

Tình hình như vậy, Đông Vương Công vẫn chưa xuất hiện, tất cả mọi người đều đồng thời nghĩ đến một nguyên nhân.

Đó là, vị kia ở Bồng Lai đang bế quan!

Với tính tình của vị kia ở Bồng Lai, tuyệt đối không phải là kẻ sợ hãi, ngoài việc bị bế quan giữ chân, chúng nhân Yêu tộc không thể nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Lúc này, trong lòng có chút hoảng sợ, nếu Đông Vương Công lại đột phá, thực lực đại tiến, cho dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này Đế Tuấn cũng cảm thấy có chút không chắc chắn.

"Hy Hoàng!

Cùng nhau tấn công, trước tiên bắt lấy mấy người này đã." Đế Tuấn khẽ quát với Phục Hy.

Phục Hy lại có chút bất đắc dĩ, phe Yêu tộc lấy đông đánh ít, dù

sao cũng không phải là hành vi của quân tử.

Nhưng...

Đế Tuấn đã nói như vậy, Phục Hy cũng không tiện từ chối.

Lập tức hai tay xoay chuyển, một phương thái cực từ sau lưng Phục Hy hiện ra, tiếp đó, mạnh mẽ lao về phía đám người Bồng Lai.

Trong khoảnh khắc...

Trận chiến vốn cân sức, ngay khoảnh khắc Phục Hy gia nhập, Yêu tộc đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Chỉ thấy Côn Bằng vẻ mặt vô cùng vui mừng.

Lần này hắn tuyệt đối không phải vì Yêu tộc tấn công Bồng Lai, mà là muốn mượn tay Yêu tộc để giết chết Hồng Vân.

Bây giờ thấy Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân ba người chiến đấu liên tục lùi về sau.

Côn Bằng chớp lấy cơ hội, hét lớn một tiếng, trong tay hiện ra móng vuốt bằng màu bích lục, trong nháy mắt làm cho cả bầu trời trở nên xanh biếc.

Chính là bản mệnh thần thông của Côn Bằng, Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo.

Thần thông này tuy cực kỳ hao tổn pháp lực, nhưng nếu một kích trúng đích, nhất định có thể khiến Hồng Vân bị trọng thương.

Chỉ thấy, Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo màu bích lục vừa động, lấy Côn Bằng làm trung tâm, không trung lập tức hiện ra vô số gợn sóng, nhanh chóng xuyên qua vô số không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hồng Vân.

Cảm nhận được cảm giác nguy hiểm truyền đến từ mặt, Hồng Vân theo bản năng lùi lại một bước, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Vô

Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo đang chộp thẳng về phía mình, lập tức trong lòng kinh hãi.

Trong lòng thầm kêu không ổn.

Nhưng đúng lúc này, lão đầu Trấn Nguyên Tử đột nhiên dùng Địa Thư đập thẳng vào Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo.

"Ầm..." Hai thứ va chạm.

Giữa thương khung, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một gợn sóng từ xung quanh hai thứ truyền ra, lan rộng ra bốn phía.

Cả một khoảng không gian, giống như bị cắt một vết nứt khổng lồ, trong hư không, hỗn độn chi khí không ngừng tuôn ra, không gian đó rất lâu khó mà hồi phục.

Một kích như vậy, đều là bản mệnh thần thông của hai người.

Một người chủ công, một người chủ phòng.

Hai thứ đối đầu, uy lực bộc phát ra, ngay cả bảy vị đại năng Chuẩn Thánh trên trời cũng không khỏi lùi về sau.

May mà tộc nhân Bồng Lai và đại quân Yêu tộc đã sớm lùi lại hàng trăm hàng vạn dặm, nếu không, chỉ một mình, cũng có thể khiến hai bên chết vô số.

Hồng Vân đứng vững thân hình, nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, trong đôi mắt có chút sợ hãi.

Tiếp đó, lão hảo nhân tức giận.

Có thể trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung giành được thánh vị thứ năm, bản lĩnh của Hồng Vân tự nhiên không kém gì mọi người.

“Côn Bằng!” Hồng Vân lạnh lùng quát.

Tiếp đó, hóa thành một đạo hồng quang mạnh mẽ lao về phía Côn Bằng.

Lại nói Côn Bằng vừa rồi một kích, đã là toàn lực, bị Địa Thư của Trấn Nguyên Tử chặn lại, trong nguyên thần không khỏi cảm thấy một trận mệt mỏi.

Thân hình chưa đứng vững, đã thấy Hồng Vân lao đến gần.

Lúc này cũng không dám do dự, trong tay bích quang lóe lên, Yêu Sư Cung đã xuất hiện trong tay.

Tiếp đó, vừa lùi lại, vừa dùng Yêu Sư Cung trong tay đập mạnh về phía Hồng Vân.

Hồng Vân không né không tránh, tay lập tức bấm vô số pháp quyết, chỉ thấy, không trung đột nhiên rơi xuống những mảng lông vũ đỏ.

Những mảng lông vũ đỏ vừa tung ra, lập tức hình thành những tiếng sấm sét lớn dày đặc như hạt châu, tạo thành từng đám mây lửa đỏ, đánh thẳng vào đỉnh đầu Côn Bằng, vô cùng hiểm ác.

Lại nói Yêu Sư Cung của Côn Bằng, cũng là một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, uy lực tự nhiên không tầm thường.

Nhưng vật này, là chí bảo dùng để đánh lén, uy năng khi đối đầu trực diện lại có hạn.

Chỉ thấy Yêu Sư Cung bay nhanh đến gần, hồng bào của Hồng Vân đột nhiên lóe lên, hóa thành một đám sa mạc đỏ, cuộn về phía Yêu Sư Cung.

Hai bên đối đầu, uy năng của Yêu Sư Cung lại bị hóa giải đi phần lớn.

Ánh sáng bích lục biến mất, rơi mạnh xuống Đông Hải.

Lại nói Côn Bằng lúc này, thấy vô tận hồng vũ tấn công, chỉ cảm thấy không gian xung quanh nóng bỏng vô cùng, phảng phất như thân thể sắp bị thiêu cháy.

Lập tức đôi cánh bằng đột nhiên giương ra, che trời lấp đất, lại vung một cái, phát ra uy năng ngút trời.

Rào rào rào...

Những hồng vũ kia cũng rơi xuống Đông Hải, dấy lên những con sóng vô biên.

Chương 133

Cả một vùng biển, đều một màu đỏ rực.

"Bố trận!" Đế Tuấn khẽ quát với Phục Hy, ném Hà Đồ Lạc Thư lên trời, tiếp đó, chỉ thấy Phục Hy âm thầm vận dụng pháp tắc, thái cực chuyển luân sau lưng lơ lửng.

Đột nhiên... một kết giới màu xanh lam trong nháy mắt bao trùm mọi người.

Mọi người Bồng Lai chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, cảnh tượng Đông Hải xung quanh đột nhiên biến mất, thay vào đó là một thế giới mới.

Sơn xuyên địa lý, hải dương thiên không, điểu thú ngư trùng, cảnh tượng Hồng Hoang trong thế giới này, lại bao la vạn tượng, không thiếu thứ gì!

Chính là trận pháp mà năm đó Phục Hy từ Hà Đồ Lạc Thư lĩnh ngộ ra, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!

Tuy trước đó trong thế giới Hồng Hoang, các vị đại năng đều chưa từng giao thủ, nhưng lúc này, Đế Tuấn hiểu rằng, nếu còn giữ lại hậu thủ, một trận chiến này không biết phải đánh đến năm nào tháng nào.

Vạn nhất Bồng Lai tiên chủ bế quan ra, Yêu tộc không nghi ngờ gì sẽ rơi vào thế yếu.

Vì vậy, Đế Tuấn cũng không thử nữa, lập tức vận dụng thần thông mạnh nhất.

Điểm tuyệt diệu của trận pháp này là có thể khống chế thời gian.

Trong trận pháp này, người trong trận không biết thời gian trôi qua.

Có thể thấy núi tuyết biến thành đại dương, thương hải biến thành ruộng dâu, những ảo ảnh trên Hà Đồ, một đời vạn kiếp, một sát na sinh diệt tiêu trưởng, tựa như đã qua ức vạn năm, lại tựa như đã qua vô lượng kiếp số.

Vì vậy, trong trận này, cho dù kéo dài thời gian với mọi người Bồng Lai, ở bên ngoài, cũng chỉ là một khoảnh khắc.

Vừa vào trận này, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân ba người lập tức cảm thấy nguyên thần chấn động, pháp lực toàn thân không tự chủ được mà tiêu hao điên cuồng.

Sơn xuyên đại hà xung quanh, cảnh tượng không ngừng biến đổi.

Lúc thì có vô số mãnh thú lao về phía mọi người, lúc lại có vạn tỷ quân sơn xuyên thạch nhạc đổ ập xuống ba người.

Trấn Nguyên Tử trong lòng thầm kêu không ổn, nếu là đơn đả độc đấu, ông tuyệt đối không sợ bất kỳ ai, nhưng một khi vào trận pháp, lão đầu không nghi ngờ gì đã biến thành kẻ mù mở mắt.

Đừng nói là trận nhãn, lúc này, trong trận ngay cả bóng dáng của chúng nhân Yêu tộc cũng không thấy đâu.

Cỏ cây phi thạch xung quanh, dị thú Hồng Hoang không ngừng lao tới, ba người chỉ đành vận dụng pháp lực chống đỡ, lại không phân biệt được đâu là ảo ảnh, đâu là vật thật.

Ba người chỉ cảm thấy trong lòng phiền não, nhưng đúng lúc này.

Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy đã vào trong trận pháp, hai bên đại năng lại hỗn chiến với nhau.

Chỉ là, trong trận pháp này, thực lực của Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân bị áp chế ít nhất hai thành, trong cuộc giao phong của các cường giả Chuẩn Thánh, tổn thất hai thành thực lực, không nghi ngờ gì là vô cùng chí mạng.

Tây Vương Mẫu chỉ đành vận dụng biển hoa, mượn năng lực mê hoặc nguyên thần của biển hoa, không ngừng tiêu hao thời gian với chúng nhân Yêu tộc.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân âm thầm kêu khổ, có thần thông vô biên, nhưng trong không gian này lại không thể sử dụng, chỉ đành treo Địa Thư trước ngực, bảo vệ mọi người không bị trọng thương.

Chúng nhân Yêu tộc lại tấn công ngày càng mãnh liệt, Tây Vương Mẫu ba người chỉ đành liên tục lùi về sau.

Nhưng đúng lúc này.

Chỉ thấy một con cự long gầm thét lao vào chiến trường, vảy của con cự long kia dựng đứng, toàn thân tỏa ra một luồng ánh sáng màu nâu.

Nhìn kỹ, lại là một con thổ long bằng bùn đất dài vạn trượng, tuy toàn thân đều là bùn đất, nhưng long uy lại vô cùng đáng sợ.

Trên đầu rồng kia, đứng một bóng hình xinh đẹp.

Mái tóc xanh nhẹ bay, sau lưng để lại một trận hương thơm, một bộ váy trắng, vừa cao quý lại thanh lệ.

Trên gương mặt trắng nõn, thần sắc lạnh lùng, nhưng đôi mắt sáng như sao kia lại cháy lên một tia lo lắng.

"Đi..." Nữ tử khẽ ngâm một tiếng, tiếp đó bay lên, con rồng bùn dưới chân gầm lên một tiếng, mạnh mẽ lao về phía Hà Đồ Lạc Thư trên chín tầng trời.

Gào!

Tiếng rồng gầm vang vọng khắp bầu trời, chỉ thấy con rồng bùn kia há to cái miệng như chậu máu, mạnh mẽ nuốt chửng Hà Đồ Lạc Thư vào bụng.

Cùng lúc đó, kết giới màu xanh lam trên vùng biển đột nhiên biến mất.

Đế Tuấn và những người khác trong lòng lập tức kinh ngạc, chỉ thấy giữa thương khung đứng sừng sững một người.

Mọi người nhìn sang, đều ngẩn người!

"Hậu Thổ?" Đế Tuấn có chút kinh ngạc thầm nghĩ, lập tức dò xét thần thức ra xung quanh.

Khi không phát hiện bóng dáng của các Tổ Vu khác, mới yên lòng.

"Hừ!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, thần sắc lại trở nên cực kỳ âm lãnh.

"Lần này, chuyện của Bồng Lai các Tổ Vu cũng muốn nhúng tay vào sao?" Đế Tuấn lạnh lùng quát.

Tổ Vu của Vu tộc trước nay không giao hảo với chúng nhân Hồng Hoang, nếu mười hai Tổ Vu cùng đến, đánh Yêu tộc một trận bất ngờ, Đế Tuấn cũng có thể chấp nhận.

Nhưng chỉ có một mình Hậu Thổ đến, Đế Tuấn nhất thời có chút không hiểu.

Đừng nói Đế Tuấn không hiểu, ngay cả Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân ba người cũng có chút không rõ.

Nhưng bây giờ... xem ý của Hậu Thổ, rõ ràng là muốn giúp phe Bồng Lai.

"Vu tộc ta hành sự, cần gì phải giải thích với các ngươi?" Hậu Thổ lạnh lùng nói.

Tiếp đó, ngọc thủ khẽ vung, trong cơ thể đột nhiên dâng lên vô số áo nghĩa, từng tia khí tức bản nguyên chi lực khổng lồ từ thân thể Hậu Thổ tỏa ra.

Trong chốc lát... cả một vùng trời đất bỗng nhiên rung chuyển.

Dưới đáy Đông Hải, vô số bùn đất san hô đá đột nhiên bay lên không trung, kết thành một con trường long màu nâu, tiếp đó, mạnh mẽ lao về phía Đế Tuấn và những người khác.

Chiến trường trở nên náo nhiệt.

Các cường giả quan chiến xung quanh vô cùng kinh ngạc!

Chương 134

Cục diện ba đánh bốn ban đầu, từ khi Hậu Thổ gia nhập, phe Bồng Lai đột nhiên gỡ lại.

Cuộc chiến của tám vị đại năng Chuẩn Thánh, trong phạm vi trăm tỷ vạn dặm, không còn nửa sinh linh nào dám đến gần.

Thần uy trời đất rung chuyển, tựa như đã mở ra lần đại chiến Vu Yêu thứ hai.

Lực lượng chiến đấu đỉnh cao nhất của thế giới Hồng Hoang tụ tập, tất cả mọi người đều dừng lại tu luyện, mắt không chớp nhìn chằm chằm. ...

Trên đám mây.

Nguyên Thủy nhíu chặt mày, sắc mặt âm trầm như có thể vắt ra nước, hận không thể lúc này cũng gia nhập chiến đấu.

Giết sạch đám người Bồng Lai.

Chỉ là, thân là Bàn Cổ Tam Thanh, dù ra tay, cũng không thể không nể mặt Tam Thanh.

Lấy đông hiếp yếu, cho dù Nguyên Thủy đồng ý, Lão Tử lúc này cũng sẽ không đồng ý.

Dù sao... sau này muốn thành Thánh nhân, dù khó chịu đến đâu, cũng không thể không nể mặt.

Tựa như bị phẫn nộ che mờ tâm trí, toàn thân Nguyên Thủy lại không tự chủ được mà tỏa ra một luồng uy áp sắc bén.

Thông Thiên, Lão Tử hai người không khỏi khẽ nhíu mày nhìn về phía Nguyên Thủy, hai người đều không khỏi lắc đầu. ...

Một nơi khác trên đám mây của Đông Hải.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người sắc mặt có chút lo lắng.

"Hậu Thổ của Vu tộc sao lại vào lúc này nhúng tay vào?" Chuẩn Đề híp mắt, bĩu môi bực tức nói.

Kể từ Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người, đã cảm thấy là biến số, không ngờ, ngay cả Hậu Thổ của Vu tộc cũng đến.

Nếu Hậu Thổ đã đến, mười một Tổ Vu kia tại sao không đến?

Chuẩn Đề hai người cũng như mọi người, trăm bề không thể giải thích được.

"Sư đệ... hay là..." Trong ánh mắt Tiếp Dẫn lộ ra một tia chiến ý.

Chuẩn Đề nghe vậy, hơi ngẩn người, con ngươi lại nhanh chóng đảo qua đảo lại.

"Được!

Hai người chúng ta liền giúp Yêu tộc một tay, nhưng, điều kiện tự nhiên phải nói cho rõ." Chuẩn Đề thông minh biết bao.

Cho dù cũng muốn Yêu tộc diệt Bồng Lai, nhưng y vẫn sẽ không làm chuyện lỗ vốn.

Giúp, nhưng không phải giúp không công.

Tiếp Dẫn hướng Chuẩn Đề cười một cách tâm lĩnh thần hội, đã hiểu ý của y.

Hai người không giống như Nguyên Thủy, quá coi trọng sĩ diện, có nhiều điều e ngại.

Đối với họ, khi thấy Bồng Lai bị công phá, chính là lúc họ vui vẻ nhất.

Vì vậy... cho dù hai người chưa thành Thánh nhân, cũng không

ngại, giúp Yêu tộc một tay, thuận tiện kiếm chút lợi lộc.

"Đế Tuấn đạo hữu!" "Sao lại đối với Bồng Lai đại động can qua như vậy." Chuẩn Đề bay đến gần chiến trường, tiện tay chặn một đạo uy lực, trên mặt treo một nụ cười hướng Đế Tuấn nói.

Đế Tuấn liếc nhìn hai người, làm sao không rõ mánh khóe của hai người.

Muốn quan chiến, thì né ra xa mà xem, đến đây, chắc chắn cũng muốn gia nhập chiến đấu, báo thù, mối thù bị Đông Vương Công lăng nhục trước đó.

Về phần tại sao hai người không trực tiếp lên đánh đám người Bồng Lai.

Chẳng phải là muốn để Đế Tuấn mời hai người, thuận tiện đòi thêm chút lợi lộc sao?

Đế Tuấn trong lòng đối với hai người một trận khinh bỉ, cố ý trầm ngâm một lát, mới nói: "Hai vị đạo hữu, vị kia ở Bồng Lai có huyết thù với hai vị, không bằng chúng ta cùng nhau bắt lấy mấy người này, mới tiện công tiến Bồng Lai." Cho dù biết mánh khóe của hai người, Đế Tuấn cũng không thể không bước vào cái bẫy mà hai người đã giăng sẵn.

Cứ đánh tiếp với Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, người chịu thiệt chắc chắn là Yêu tộc.

Trong lòng hắn, có thể trừ khử Đông Vương Công mới là quan trọng nhất, cho dù hứa cho hai người một chút lợi lộc, hoàng đế Yêu tộc tự nhiên cũng không keo kiệt.

Nghe vậy.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người lộ ra vẻ khó xử.

"..." "Không ổn lắm đâu sư đệ!" "Ai, đã vậy, Đế Tuấn đạo hữu thành khẩn mời như vậy, hai người chúng ta nếu không đi, chẳng phải là làm mất mặt Đế Tuấn đạo hữu sao." "Sư đệ nói có lý, thôi được thôi được, chỉ cần Đế Tuấn đạo hữu sau khi đánh hạ Bồng Lai, chia cho phương Tây chúng ta một nửa trân bảo linh vật, lại đem Bồng Lai thất tử tặng cho phương Tây chúng ta, hai người chúng ta tự nhiên sẽ tuân theo lời mời của Đế Tuấn đạo hữu." Hai người một người xướng, một người họa, thảo luận với nhau, giọng nói lại vừa đủ để Đế Tuấn nghe rõ.

Đế Tuấn nghe vậy, lòng đau như cắt.

Thầm nghĩ không trách vị kia ở Bồng Lai lại ức hiếp hai người như vậy, không biết xấu hổ đến thế, đổi lại là hoàng đế Yêu tộc hắn cũng không nhịn được.

Ai mà biết, trong Bồng Lai tiên đảo có bao nhiêu trân bảo?

Đế Tuấn tại sao lại phải phát binh đến Bồng Lai.

Một là, đích thực là vì mối thù của Yêu thánh.

Hai là, vì nơi bảo địa giàu có nhất Hồng Hoang, Bồng Lai tiên đảo.

Nếu có được bảo địa này, vô số linh bảo, đủ để thực lực Yêu tộc đại tăng.

Sau này đối đầu với Vu tộc, Yêu tộc cũng có thêm một phần thắng.

Lúc này, hai người phương Tây mở miệng liền đòi một nửa trân bảo chi vật, Đế Tuấn vừa nghe, sắc mặt đã đen đi bảy phần, trong lòng càng đau như rỉ máu.

Tính ra, Yêu tộc đại động can qua như vậy, mà trân bảo thu được lại bằng với hai kẻ ăn hôi.

Chương 135

"Hai vị đạo hữu, cứ như vậy đi!" Trong lòng hỏi thăm tổ tông hai người không biết bao nhiêu lần, Đế Tuấn mới cắn răng nghiến lợi đồng ý.

Không đánh vào Bồng Lai, đừng nói nửa phần trân bảo, ngay cả một phần Yêu tộc cũng không có được.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nghe vậy vô cùng vui mừng.

Lập tức không do dự, thần sắc chấn động, nhảy vào chiến trường.

Thế là, mười vị cường giả Chuẩn Thánh hỗn chiến với nhau.

Chiến trường kia, càng chiếm hết nửa cái Đông Hải.

Những đạo nhân quan chiến ăn dưa kia, không khỏi lại lùi về sau hàng trăm hàng vạn dặm. ...

Bên ngoài Đông Hải giao tranh nảy lửa, nhưng bên trong Bồng Lai tiên đảo lại là một mảnh hài hòa.

Đại đạo thánh âm như tiếng trời đang vang lên.

Bên trong Bồng Lai tiên các.

Nguyên thần của Đông Vương Công lăng không ngồi, từng tia đại đạo áo nghĩa mênh mông cùng vô số quy tắc đại đạo cổ xưa, đang vờn quanh trong nguyên thần.

Vô số quy tắc đại đạo cùng áo nghĩa, rối rắm, dưới sự dẫn dắt của một loại sức mạnh nào đó, không ngừng luân chuyển trong nguyên thần đã ngưng tụ.

Một khắc...

Thời không Bồng Lai tiên các phảng phất bị định trụ, khí tức khó

hiểu kia, từ thân thể Đông Vương Công, không ngừng lan ra bốn phía.

Trong cơ thể hắn, từng đạo đại đạo chi ngân ẩn hiện, tựa hồ, trong thân thể hắn, có chuyện kỳ diệu đang xảy ra.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Chìm đắm trong cánh cửa đại đạo huyền diệu này, Đông Vương Công không khỏi có chút không thể tự thoát ra được.

Trước mặt, thập nhị phẩm công đức kim liên lơ lửng trên không không ngừng lấp lánh, hào quang mỹ diệu từ kim liên lưu chuyển ra.

Chuẩn thánh trung kỳ.

Cánh cửa này chỉ cách nửa bước chân, nhưng nửa bước chân này, đã nhốt hắn rất lâu rồi.

Phật!

Thế nào là Phật?

Câu hỏi này ẩn sâu trong nguyên thần, phân thân ký thác đã hoàn thành sơ hình kia, lại không thể nào siêu thoát khỏi thân thể.

Lúc này, thân thể hắn lại trở nên có chút phiêu miểu, khí tức khó hiểu kia trở nên có chút lộn xộn, khiến người ta cảm thấy không thể nắm bắt.

Không gian xung quanh, theo khí tức của hắn, không tự chủ được mà rung chuyển, méo mó.

Vô số đạo ngân, không ngừng vung vẩy trên đó! .....

Phật!

Thế nào là Phật?

Hậu thế, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người sáng lập Phật giáo.

Phật nói chúng sinh bình đẳng, nhưng tại sao lại phải phân ra tỳ khưu, la hán, bồ tát ba sáu chín đẳng?

Phật nếu không tham, tại sao lại muốn thế nhân cúng dường?

Phật không ái mộ hư vinh, tại sao lại muốn thế nhân mô bái?

Phật quá giả!

Chỉ lo ngồi cao trên chín tầng trời, tranh đoạt khí vận.

Đó sao có thể là Phật chân chính?

Đông Vương Công trầm tâm, không còn nghĩ đến những chuyện phàm tục nữa, trong lòng một hạt giống Phật càng ngày càng rõ ràng.

Phật giáo mà Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sáng lập, lại không phải là Phật chân chính.

Quá tham, quá hư vinh, quá giả!

Phật vốn là Đạo, Đạo lại sao không phải là Phật?

Không biết từ khi nào, khóe miệng Đông Vương Công từ từ hiện ra một nụ cười.

"Vốn Phật là Đạo, Đạo cũng là Phật!" Môi khẽ mở, không tự chủ được mà khẽ lẩm bẩm câu nói này.

Tiếp đó, đôi mắt sáng rực kia đột nhiên mở ra, nhìn về phía thập nhị phẩm công đức kim liên trước mặt.

"Phật!" "Sinh!" Khóe miệng hắn chỉ bật ra hai chữ.

Nhưng hai chữ này, lại như hai đạo sấm sét, trời đất đột nhiên biến sắc.

Lại nhìn Đông Vương Công, thân thể phiêu miểu kia đã trở nên ngưng thực vô cùng, một đạo kim quang cực kỳ sáng chói, trong nháy mắt từ mi tâm bắn ra, khoảnh khắc liền nhập vào thập nhị phẩm công

đức kim liên kia.

Sau đó, thập nhị phẩm công đức kim liên mạnh mẽ méo mó, dần dần lại hiện ra một hình người.

Tiếp đó, lòng bàn tay Đông Vương Công đặt lên thập nhị phẩm công đức kim liên, một luồng đạo tắc áo nghĩa cổ xưa mênh mông lập tức bao trùm hình người kia.

Cùng với từng đạo đạo tắc áo nghĩa, thân hình mơ hồ kia, lại dần dần trở nên rõ ràng, tứ chi, ngũ quan, mỗi một bộ phận trên cơ thể, dần dần trở nên hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó.

Thân thể Đông Vương Công lại truyền đến một trận khẽ vang.

Không có một chút đau khổ nào, giống như nước chảy thành sông.

Cảm giác đó tự nhiên đến thế, mỹ diệu đến thế.

Chương 136

Cùng với cảm giác kỳ diệu cổ xưa, pháp lực trong nguyên thần trong nháy mắt tăng vọt.

Tiếp đó, bắt đầu ngưng tụ.

Sau đó nữa, hóa thành kích thước bản thể, từ từ nhập vào thân xác kia.

Một loại khí tức huyền diệu, không thể diễn tả, từ thân thể Đông Vương Công tỏa ra.

Tiếp đó.

Vù... một trận uy áp mênh mông từ thân thể Đông Vương Công truyền ra, ấn ký màu vàng trên mi tâm của Đông Vương Công mạnh mẽ rung chuyển, một luồng thần uy mênh mông nồng đậm bắn thẳng lên trời.

Cùng lúc đó.

Cả Đông Hải đều rung chuyển...

Bóng dáng quyết chiến của chúng đại năng lập tức dừng lại!

"Đông...

Đông Vương Công đột phá rồi?" Chuẩn Đề kinh ngạc nói.

Mới cách lần Đông Vương Công hành hương Linh Sơn bao lâu?

Chưa đến trăm năm, Đông Vương Công có thể đột phá?

Chúng đại năng lần lượt dò xét thần thức về phía Bồng Lai, nhưng không thể, trận pháp kia của Bồng Lai căn bản không thể xuyên thấu.

"Không thể!

Không thể...” Tiếp Dẫn trong lòng an ủi.

Không thể nào vị kia ở Bồng Lai đột phá, cảnh giới Chuẩn Thánh này, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể đột phá được.

Cho dù pháp lực đã đến cực điểm, không có ngàn năm khổ tu, cũng không thể đột phá.

Đông Vương Công thì sao?

Chưa đến trăm năm!

Tuyệt đối không thể.

Tiếp Dẫn trong lòng nghĩ, hướng Chuẩn Đề khẽ nháy mắt, Chuẩn Đề khoảnh khắc liền lĩnh hội.

Điều Tiếp Dẫn nghĩ chính là điều Chuẩn Đề nghĩ.

Tuy không biết đạo thần uy kia từ đâu ra, nhưng tuyệt đối không thể nào là vị kia đột phá.

Đế Tuấn và mọi người nhìn nhau, hiển nhiên cũng đã hiểu được suy đoán của mọi người, thế là... như chưa có chuyện gì xảy ra, mọi người lại hỗn chiến với nhau.

Lại nói Chuẩn Đề hai người.

Từ khi gia nhập chiến đấu, uy năng bộc phát ra rõ ràng không bằng chúng đại năng.

Tuy có cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng thực lực lại yếu nhất trong mọi người.

Đế Tuấn và những người khác không khỏi thầm mắng, tự cho rằng hai người đã giữ lại hậu thủ, dẫn đến tuy mọi người Bồng Lai vẫn luôn ở thế yếu, nhưng tổng thể lại có thể hiểm hóc chống đỡ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trong lòng lại âm thầm kêu khổ.

Năm đó, hai người bị Đông Vương Công chôn vùi trong phế tích Linh Sơn trấn áp vạn năm, vạn năm không thể tu luyện, cảnh giới lại tụt lại so với chúng nhân Hồng Hoang.

Khi chúng nhân Hồng Hoang đều bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, hai người vẫn ở đỉnh phong Đại La.

Sau này, nếu không phải Đạo Tổ ban cho cơ duyên, chỉ sợ, hai người lúc này, ngay cả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không có.

Vì vậy.

Hai người lúc này tuy ở cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng thực lực, cũng chỉ ở giữa đỉnh phong Đại La và Chuẩn Thánh sơ kỳ! .....

Bồng Lai tiên các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Mỉm cười nhìn thân xác hoàn mỹ trước mắt, phảng phất như đạo thể thiên thành, thân xác này, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Khác với tất cả đạo nhân, lại giống như một sa di của hậu thế.

Nhưng gương mặt lạnh lùng như ngọc kia, gần như có chín phần tương tự với Đông Vương Công, cũng chỉ có ở mi tâm, mới có thể nhìn ra, người này so với Đông Vương Công, thiếu đi một phần sắc bén.

So với phân thân thứ nhất Thanh Huyền Cơ, lại càng tỏ ra thành thục.

Giữa lông mày, lại là một vẻ mặt hậu đạo, thuần phác.

Tựa như chưa tỉnh, đôi mắt kia nhắm chặt.

Nhìn gương mặt quen thuộc này, khóe miệng Đông Vương Công treo một nụ cười, ngón tay khẽ điểm, một chiếc hoàng bào khoác lên

thân thể của người trước mắt.

Một khoảnh khắc nào đó, vị sa di ký thác trên thập nhị phẩm công đức kim liên từ từ mở mắt.

Cùng với đôi mắt mở ra, một luồng khí tức bán bộ Chuẩn Thánh từ thân thể sa di kia dũng mãnh hiện ra, trường bào màu huyền hoàng, dưới luồng thần uy kia khẽ lay động.

"Cổ Quan Tâm kiến bản tôn." Sa di khẽ chắp tay hành lễ với Đông Vương Công.

"Ta và ngươi vốn là một thể, không cần khách sáo!" Đông Vương Công khẽ phất tay nói.

Cổ Quan Tâm nhàn nhạt cười, tiếp đó khẽ chắp tay, ngón tay chỉ lên trời một vạch, tiếp đó, chỉ thấy trong không gian yên bình kia, đột nhiên xuất hiện một dòng sông thời gian, bước vào trong đó, bóng dáng cuối cùng lại từ từ biến mất trong không gian kia. .....

Đông Vương Công quay đầu, từ từ đứng dậy, đôi mắt sắc bén kia ngưng vọng hư không, gương mặt trắng nõn lại hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Chương 137

"Cuối cùng cũng đến rồi sao..." Lời còn chưa dứt, Đông Vương Công đã lóe lên.

Lần nữa xuất hiện, dưới chân đã đạp một con cự long màu tím dài vạn trượng, mang theo uy nghiêm vô thượng, nhanh chóng lao lên chín tầng trời.

Trên Đông Hải.

Lúc này chiến trường đã không biết mở rộng ra bao nhiêu trăm vạn dặm.

Vô số cường giả xem đều kinh tâm không thôi.

Chỉ thấy trên Đông Hải, thỉnh thoảng, sẽ truyền đến một đạo uy lực khủng bố, xé toạc không gian xung quanh.

Không gian của cả một vùng biển, đều trở nên tan nát.

Ngay cả Đông Hải, lúc này cũng xuất hiện vô số xoáy nước, phảng phất như ngay cả đáy biển cũng bị những đạo thần uy kia xuyên thủng.

Cuộc chiến của mười vị Chuẩn Thánh không nghi ngờ gì là khủng bố.

Kể từ sau đại kiếp Long Hán, một trận chiến, liền có cảnh tượng lớn nhất trong lịch sử thế giới Hồng Hoang.

Bầu trời lúc này mây đen dày đặc, âm u vạn phần, tựa như cuộc chiến ở cấp độ này, ngay cả trời đất cũng không dung.

Dường như muốn bất cứ lúc nào cũng giáng xuống vô số thiên lôi, tiêu diệt chúng sinh Hồng Hoang.

Sợ hãi!

Ức vạn sinh linh, dưới mảnh trời đất này, đều cảm nhận được một tia sợ hãi.

Lại quan sát trận chiến trên Đông Hải.

Lúc này trên người của Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hậu Thổ bốn người, đã vô cùng chật vật, bốn người ít nhiều đều có thêm một số vết thương.

Cho dù thần uy của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có yếu hơn một chút, nhưng đối mặt với sáu vị Chuẩn Thánh, tất cả mọi người đều cảm nhận được một cảm giác áp bức khổng lồ.

Thân thể Trấn Nguyên Tử có chút run rẩy.

Trong bốn người, ông lại bị thương nặng nhất, Địa Thư trong tay ông, lúc này đã trở nên u ám không còn ánh sáng.

Tương đối tốt hơn là Hậu Thổ, lợi dụng năng lực hồi phục mạnh mẽ của nhục thân, lại càng đánh càng hung hãn.

Mức độ khó nhằn của thể tu không nghi ngờ gì là khủng bố.

Ngược lại, Đế Tuấn, Chuẩn Đề, Côn Bằng và sáu người khác, tuy trông có vẻ tốt hơn nhiều so với Trấn Nguyên Tử và những người khác, nhưng lúc này, lâu công không hạ, trong lòng đã sớm phiền não không thôi.

"Hai vị đạo hữu, hai người trước tiên kéo chân Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ hai người, bốn người chúng ta cùng nhau vây công Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người, tất sẽ một lần công hạ." Đế Tuấn liếc nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, hướng hai người quát.

Trong lòng đã sớm mắng hai người lật tung rồi.

Hắn đâu biết nỗi khổ của Chuẩn Đề hai người, chỉ nghĩ rằng hai

người phương Tây lúc này đang giấu giếm hậu thủ.

Vì vậy, trong lòng Đế Tuấn đã sớm phẫn nộ không thôi.

Chỉ nghĩ rằng hai người vì để bảo toàn thực lực, mới làm như vậy.

Thôi thì, để hai người kéo chân Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu, bốn người vây công Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy, thân thể lại ngẩn ra.

Trong bốn vị Chuẩn Thánh của đối phương, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người đã chiến đấu lung lay, Hậu Thổ lại càng đánh càng mạnh.

Hai người đối đầu với một vị Chuẩn Thánh thì dư sức, nhưng nếu phải đối đầu với hai vị... hai người có thể nói là đang dùng mạng để kéo dài thời gian.

Nhưng...

Đế Tuấn đã nói như vậy, có thể từ chối sao?

"Quả nhiên, một nửa trân bảo của Bồng Lai tiên đảo, không dễ lấy." Hai người trong lòng kêu khổ.

Tiếp đó, cũng không do dự, gọi ra pháp tướng kim thân, như hai đạo cực quang, mạnh mẽ bắn về phía Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ hai người.

Thật ra, chúng nhân Yêu tộc trong lòng cấp thiết, hai người trong lòng càng cấp thiết hơn.

Bồng Lai tiên đảo bị diệt, hai người còn muốn xem hơn cả Yêu tộc, huống chi, đã đáp ứng nửa tòa tiên đảo linh bảo.

Thế là... hai vị Thánh nhân tương lai, bắt đầu dùng mạng để tranh

thủ thời gian cho bốn người Đế Tuấn. .....

Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ hai người vừa bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người kéo đi.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân rõ ràng cảm nhận được một luồng áp lực khổng lồ.

Bốn người vốn phòng ngự tứ phương, tuy hiểm trở vô cùng, nhưng tổng thể lại có thể chống đỡ được.

Nhưng bây giờ hai người đi rồi, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai vị trong nháy mắt liền bị bốn người vây khốn.

Tiếp đó.

Vù...

Hỗn Độn Chung lơ lửng, mang theo uy áp khủng bố đập thẳng về phía Hồng Vân.

May mà, Hồng Vân phản ứng cực nhanh, hồng quang toàn thân trong nháy mắt biến thành một tôn chiến thần hồng bào, thân cao vạn trượng, mạnh mẽ tung một quyền về phía Hỗn Độn Chung.

Ầm!

Trời đất rung chuyển, từng đạo khí lãng cuồn cuộn.

Hải đảo nơi giao chiến, tất cả đều trong cú va chạm này hóa thành bụi trần.

Lại nói, Thánh nhân tuy mạnh, nhưng lại không thể ra tay, cho dù ra tay cũng chỉ trong nháy mắt tiêu diệt, ngược lại không bằng khi các cường giả Chuẩn Thánh giao phong, cảnh tượng hùng vĩ.

Lòng bàn tay Đế Tuấn giơ cao, uy năng vô tận phá không mà đi, tiếp đó, một ngôi sao từ trên trời rơi xuống.

Chương 138

Trích tinh lộng nguyệt.

Là bản mệnh thần thông của vị hoàng đế Yêu tộc.

Hồng Vân gắng sức chống lại Thái Nhất, thân hình bay ngược mấy trăm vạn dặm, mắt thấy ngôi sao kia rơi xuống, mạnh mẽ thở ra một hơi.

Hơi thở kia, hóa thành một con hung thú Hồng Hoang, cưỡi trên chư thiên tiên quang, nghênh đón ngôi sao kia.

Khi con hung thú kia và ngôi sao va chạm trên trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ngay cả cách xa hàng trăm triệu dặm cũng có thể nhìn thấy rõ.

Luồng khí nóng bỏng, đập vào da người sinh đau.

Thêm vào đó, nhiều tu sĩ quan chiến, trong dư ba của trận chiến né tránh không kịp, bị luồng khí kia trong nháy mắt cuốn vào, hoặc là trực tiếp nổ tan xác mà chết, hoặc là bị hất bay ra ngoài.

Cho dù là cường giả Đại La Kim Tiên, ở trong đó cũng có chút không chịu nổi.

Uy của Chuẩn Thánh... khủng bố như vậy!

Lại nói Trấn Nguyên Tử, thân là địa tiên chi tổ, lão đầu quả thực cũng có vài phần bản lĩnh.

Đạo bào vung lên, trong tay áo tựa như có vạn đạo càn khôn.

Hoặc mê hoặc hoặc nhiếp, đấu với Phục Hy lại cũng không phân trên dưới.

Côn Bằng trước đó đã chịu thiệt lớn dưới tay Hồng Vân, trong sáu người, chỉ có hắn bị thương nhẹ.

Bây giờ cùng Phục Hy hai người đấu với Trấn Nguyên Tử, tay lại không dùng sức.

Đôi mắt sáng quắc có thần kia lại luôn dõi theo tình hình chiến đấu bên phía Hồng Vân, dù sao, mục đích của chuyến đi này không phải vì Bồng Lai, mà là để giết Hồng Vân.

Phục Hy tuy có cảm giác, nhưng cũng không muốn nói.

Dù sao, là một người cực kỳ coi trọng sĩ diện, Phục Hy càng thích một chọi một.

Tương đối thê thảm là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Chưa đầy một lát, hai người đã mặt xanh mày tím, thần sắc lại cũng không ngừng dò xét tình hình bên phía Hồng Vân.

Trong lòng thực sự lo lắng không thôi.

Trên pháp tướng kim thân kia, hiện ra từng đạo vết nứt, từng đạo tịch diệt thần lôi khủng bố lan tràn trên đó, trông có vẻ, rất đáng sợ.

"A!" Thương khung đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét thương cổ.

Lại là Hồng Vân bị Đế Tuấn, Phục Hy hai người ép đến đường cùng.

Vạn trượng hồng quang, rải xuống trời đất.

Lúc này, Hồng Vân hung tợn vô cùng, trong đôi mắt già nua kia, hàn quang lấp lánh, lão hảo nhân cuối cùng cũng bị ép đến phải liều mạng.

Khí tức toàn thân bắt đầu tăng vọt, tiên quang toàn thân, càng chiếu sáng cả thương khung.

Từ trong cơ thể Hồng Vân, đi ra một nam tử trung niên mặc chiến giáp màu đỏ.

Nam tử trung niên sau khi xuất hiện, hướng Hồng Vân hành một cái đạo lễ, sau đó, liền lao về phía Đế Tuấn.

Nam tử trung niên đi ra từ trong cơ thể Hồng Vân, chính là thiện thi của Hồng Vân đã trảm.

Bây giờ, Hồng Vân triệu hồi trảm thi phân thân ra, chính là có ý định liều mạng với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tôn trảm thi phân thân này, lại cũng tỏa ra một luồng uy năng đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Tuy, trong trận chiến Chuẩn Thánh này, tu vi đỉnh phong Đại La Kim Tiên và đó là một trời một vực.

Nhưng lúc này... thiện thi hồng bào kia đột nhiên tỏa ra một luồng khí thế kinh người, tiên linh khí xung quanh, điên cuồng gào thét.

Một luồng sức mạnh hủy diệt khổng lồ, tràn ngập trong toàn bộ không gian, lại là lão hảo nhân chuẩn bị trực tiếp tự bạo thiện thi.

Đế Tuấn, Thái Nhất hai người trong lòng đại kêu không ổn, thân hình nhanh chóng lùi về sau, cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên tự bạo, ngay cả họ, cũng không thể không bị trọng thương.

Thật không ngờ, lão hảo nhân nhường ghế ở Tử Tiêu Cung năm nào, lại quả quyết như vậy.

Ai mà biết, bất kể là Chuẩn Thánh hay Thánh nhân, một khi trảm thi phân thân bị hủy, bản thân sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, muốn tái tạo lại trảm thi phân thân, đó sẽ là một quá trình cực kỳ dài.

Hồng Vân quả quyết hung ác như vậy, Đế Tuấn, Thái Nhất làm sao ngờ được?

Vù... thân hình thiện thi kia bạo trướng, khí tức hủy diệt lan tràn trời đất, mắt thấy thiện thi kia sắp tự bạo.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời đột nhiên rải xuống một mảng thần quang ba màu, nơi nó đi qua, một mảnh sinh cơ dạt dào.

Thiện thi chuẩn bị tự bạo bị ép trở lại.

"Gào..." một tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất.

Mọi người đang kinh ngạc, chỉ thấy giữa thương khung, bỗng nhiên hiện ra một đạo nhân bạch bào, chân đạp cự long tím vạn trượng.

Khí tức của người kia yên tĩnh, nhưng các vị đại năng Chuẩn Thánh có mặt lại không hề cảm giác được người đó xuất hiện trong chiến trường từ khi nào.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt của người đó, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ bốn người đều vẻ mặt cuồng hỉ.

Người đó ngoài vị tiên chủ Bồng Lai, còn có thể là ai?

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, khi nhìn thấy bóng dáng của Đông Vương Công, đều thân thể chấn động, đồng tử co rút.

Thân hình ngẩn ra tại chỗ, trên mặt lần lượt treo vẻ kinh ngạc.

Đông Vương Công sẽ xuất hiện vào lúc này, tất cả mọi người đều không ngờ, lúc này... không biết vì sao, trong lòng Đế Tuấn bắt đầu có chút không chắc chắn.

Rõ ràng có trăm tỷ yêu quân, rõ ràng có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 139

Nhưng khi nhìn Đông Vương Công bình tĩnh đứng trước mắt... trong lòng Đế Tuấn, lại xuất hiện một cảm giác chột dạ không tên.

Tựa như... vị tiên chủ Bồng Lai này, có thể chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể chống lại cả một chủng tộc!

Một ảo giác từ trong lòng Đế Tuấn dâng lên.

Không khỏi nhìn về phía Phục Hy ở xa, lại phát hiện, trong đôi mắt của Phục Hy, cũng lộ ra một tia kiêng kỵ sâu sắc!

"Chuẩn...

Chuẩn Thánh tọa kỵ!" Một vị cường giả trên đám mây xa, nhìn rõ tu vi của con rồng tím dưới chân Đông Vương Công, không khỏi kinh hãi kêu lên.

Lời này vừa ra, lại khiến những người xung quanh thân thể một trận.

Phân phó nhìn về phía con rồng tím kia... tiếp đó.

Hít...

Cả một vùng cường giả trên Đông Hải, đồng loạt hít một hơi khí lạnh!

Chuẩn Thánh tọa kỵ?

Khái niệm gì đây?

Sinh linh Hồng Hoang nhiều vô kể, nhưng cường giả bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh có mấy người?

Nhưng lúc này, con rồng tím dưới chân vị kia ở Bồng Lai, lại có tu vi Chuẩn Thánh!

Mọi người có chút không tin vào mắt mình, mặt đầy vẻ không thể tin nổi ngây người đứng đó. .....

Đế Tuấn và những người khác hiển nhiên cũng đã chú ý, vừa kinh ngạc, vừa cảm thấy bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

"Lần này đã làm phiền các vị đạo hữu rồi." "Xin mời các vị đạo hữu lên Bồng Lai nghỉ ngơi một lát, phần còn lại, giao cho bần đạo là được." Đông Vương Công khẽ cúi người, hướng Hồng Vân và những người khác hành một cái đạo lễ nói.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người có thể vào lúc Bồng Lai nguy cấp nhất đứng ra, ngay cả trong lòng Đông Vương Công cũng khâm phục, cảm động.

Chúng sinh Hồng Hoang, bất kể là sinh linh tầm thường hay đại năng Chuẩn Thánh.

Sợ nhất chính là một chuyện, dính vào nhân quả!

Nghiệp lực quấn thân, cho dù là cường giả Chuẩn Thánh cũng không thể thoát được.

Hậu thế, Hồng Vân nhường ghế cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lại kết giao với vô số đại năng Hồng Hoang, nhưng khi đại kiếp của Hồng Vân ập đến, ngoài Trấn Nguyên Tử đứng ra.

Ngay cả hai người Chuẩn Đề nợ nhân quả và những người bạn tốt kia, cũng không dám hiện thân tương cứu.

Sợ, chính là nhân quả của cả tộc Yêu tộc.

Tuy trước đó Trấn Nguyên Tử đã hứa, nhưng khi thực sự đối mặt với đại kiếp, lại có mấy người có thể làm được như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người?

Đặc biệt là Hồng Vân lại liều mạng tự bạo thiện thi hậu quả.

Tiêu dao tiên.

Thật không hổ danh tiêu dao tiên!

Vì vậy, cái đạo lễ này của Đông Vương Công, người như vậy tự nhiên nhận được.

Tiếp đó, ánh mắt Đông Vương Công, lại nhìn về phía Hậu Thổ.

Đã lâu không gặp, giai nhân vẫn thanh lệ như xưa.

Chỉ là, thần sắc trong đôi mắt kia... phức tạp không thôi.

Bốn mắt nhìn nhau, cảm giác không rõ ràng, không thể nói thành lời, lại khiến tâm thần của Đông Vương Công lúc này cũng có chút dao động.

Đối với Hậu Thổ, hắn luôn có một phần áy náy, chỉ là, phần áy náy này, so với nhân quả, nhân tình càng khó trả hơn.

Là một người phụ nữ đã ở bên cạnh Đông Vương Công lâu như vậy, Tây Vương Mẫu tự nhiên cảm nhận được, khẽ nhảy lên phía trước, từ từ nắm lấy tay Hậu Thổ.

"Hậu Thổ muội muội, chuyện còn lại, cứ giao cho Hoa công đi." "Hai người chúng ta từ biệt ở Tử Tiêu Cung đến nay chưa gặp lại, bây giờ muội muội đã đến, không bằng cùng tỷ tỷ lên Bồng Lai ngồi chơi." Tây Vương Mẫu dịu dàng nói.

Là người phụ nữ của Đông Vương Công, nàng có lòng tin vô tận với Đông Vương Công.

Hậu Thổ nghe vậy khẽ gật đầu, hai người nắm tay nhau đi, lại có một vẻ đẹp riêng.

Chỉ là, sâu trong thương khung, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào bóng dáng hai người, trong mắt, không rõ sự cô đơn.

"Chúc mừng đạo hữu lại đột phá, hai người bần đạo sẽ ở Bồng

Lai chờ tin tốt của đạo hữu.” Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người chắp tay nói.

Hai người vào khoảnh khắc thấy Đông Vương Công ra, liền lập tức cảm thấy có chút kiệt sức.

Nếu không phải có Tam Quang Thần Thủy, chỉ sợ lúc này, tình hình của hai người còn tệ hơn gấp trăm lần so với hiện tại.

“Mời!” Hai người hành lễ, tiếp đó hóa thành hai đạo lưu quang, cũng lui xuống.

Lúc này, cả một vùng biển rộng lớn, chỉ còn lại Côn Bằng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và Đông Vương Công bảy người.

Trong chiến trường, hiện ra một sự yên tĩnh quỷ dị.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hai người đi rồi, Đông Vương Công từ từ quay đầu.

Gương mặt lạnh lùng kia không còn nửa điểm ý cười, một đôi mắt lạnh lẽo đến cực điểm làm người ta kinh hãi.

Nhìn vào đôi mắt của Đông Vương Công, sáu vị đại năng đều thân hình ngẩn ra.

“Cáo từ!” Thương khung đột nhiên truyền đến một tiếng lạnh lùng, chỉ thấy, Côn Bằng thân hình lóe lên, đột nhiên hóa thành một con chim đại bàng, nghênh gió bay đi.

Chương 140

Côn Bằng lúc này trong lòng có chút uất ức, vô cùng uất ức.

Chuyến đi này, tuyệt đối không phải để đắc tội Đông Vương Công, chỉ đơn thuần là để báo thù mối hận nhường ghế của Hồng Vân ở Tử Tiêu Cung.

Nhưng lúc này... trông thế nào cũng giống như đang cùng Yêu tộc công đả Bồng Lai.

Hồng Vân không chết được, lại đắc tội chết vị kia ở Bồng Lai, Côn Bằng nhất định không có kết cục tốt.

Côn Bằng lúc này có chút hối hận, vô cùng hối hận!

Một trận chiến này quả thực quá bốc đồng, dù thế nào, cũng không nên vào lúc mấu chốt này ra tay với Hồng Vân.

Nhưng ai mà ngờ được, vị kia ở Bồng Lai, lại xuất quan nhanh như vậy?

Ai mà biết, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người có cả tộc Yêu tộc làm hậu thuẫn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người có thánh vị làm át chủ bài.

Nhưng Côn Bằng có gì?

Cô gia quả nhân, làm sao có thể lay động được vị tiên chủ Bồng Lai, người được coi là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân?

Vì vậy, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Lúc này giết Hồng Vân, cũng chỉ có thể cầu mong Yêu tộc có thực lực công phá Bồng Lai tiên đảo.

"Côn Bằng!

Món nợ hôm nay, sau này bần đạo nhất định sẽ tính sổ rõ ràng với ngươi.” Nhìn về hướng Côn Bằng bỏ chạy, Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Hồng Vân hôm nay vì bảo vệ Bồng Lai, Côn Bằng lại dám ra tay, Đông Vương Công thân là Bồng Lai chi chủ, tự nhiên phải đòi lại công đạo.

Côn Bằng nghe vậy, thân thể lại run lên.

Tiếp đó, không quay đầu lại mà bay về phía Bắc Hải.

Tốc độ của Côn Bằng, dưới Thánh nhân gần như vô địch, đôi cánh bằng kia vỗ một cái là chín vạn dặm.

Tốc độ nhanh, xứng đáng là đệ nhất Hồng Hoang.

Nếu không mượn thần thông thời không, Đông Vương Công thật sự không đuổi kịp, nhưng... bây giờ Đông Vương Công cũng không có ý định đuổi theo Côn Bằng, món nợ chắc chắn phải tính, nhưng không phải bây giờ.

Lúc này, Yêu tộc và hai người phương Tây mới là chính.

Côn Bằng vừa đi, thân thể hai người phương Tây lại run lên.

Hai người lúc này có chút không chắc chắn, vô cùng không chắc chắn.

Một cảm giác quen thuộc vô cùng từ trong lòng dâng lên.

Hai người nhìn nhau, dường như... mỗi lần hai người để ý đến Bồng Lai, hai người đều sẽ chịu thiệt... trong lòng, hai người ngẩn ra một lát.

“Cáo từ!” Một tiếng khẽ quát, hai người đã nhanh chóng bỏ chạy, tốc độ nhanh, tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Côn Bằng.

Nhưng Đông Vương Công sao có thể để hai người trốn thoát?

Bồng Lai tiên đảo, há lại là nơi người khác muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

"Ở lại cho ta!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, hai tay lập tức bấm một đạo pháp quyết.

Chỉ thấy, từ thân thể Đông Vương Công đột nhiên bay ra một âm dương phù triện, trên đó, lấp lánh vô số phù văn màu tím, lại là một âm dương tử triện.

Phù triện sinh quang, bao trùm chu thiên phương viên nghìn vạn dặm.

Trong chốc lát kết thành một trận pháp, trong trận có tám cửa, sinh, tử, hối, minh, âm, dương, huyễn, diệt.

Mỗi cửa đều có uy năng, có thần dị.

Lại là một phương Âm Dương Cửu U Huyền Sát Tiểu Trận, chủ công sát!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trong nháy mắt bị nhốt, trong lòng lập tức căng thẳng.

Trong sợ hãi cũng có chút tức giận, tại sao Côn Bằng bay đi không ngăn, lại cứ nhằm vào hai người muốn đi mà không thoát được.

Trong lòng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì, nhìn trận pháp này huyền sát như vậy, tám cửa trong trận, hai người cũng không dám mạo hiểm xông vào.

Hai người chỉ đành nhìn nhau, lau mồ hôi lạnh cho nhau.

Trong lòng cầu nguyện, hôm nay Yêu tộc có thể đại phá Bồng Lai!

"Đông Vương Công, ngày đó ngươi giết hai thánh của Yêu tộc ta, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Đế Tuấn mạnh mẽ hướng Đông Vương Công quát lên một tiếng.

Chỉ là... tiếng quát này ít nhiều có chút yếu ớt.

Vào lúc này, hắn rất mong muốn trực tiếp đối mặt với Đông Vương Công, nhưng lúc này, uy áp mà Đông Vương Công tỏa ra, lại khiến trong lòng chúng nhân Yêu tộc đều có một chút không chắc chắn.

Lúc này Đế Tuấn cũng chỉ có thể an ủi, cho dù Đông Vương Công có thể phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Yêu tộc, cũng có một át chủ bài.

Trăm tỷ yêu quân, gần như là sức mạnh của cả một chủng tộc, một sức mạnh có thể lay động Thánh nhân, ngay cả khi Đông Vương Công có thể thoát ra, Yêu tộc cũng có thể đứng ở thế bất bại.

"Lên cho ta!" Cùng với tiếng quát lạnh của Đế Tuấn, thân hình ba người đột nhiên bay lên không.

Cùng lúc đó, cả một vùng biển, đột nhiên sáng lên một kết giới màu lam bạc.

Trong kết giới, ánh sáng tinh thần, sâu thẳm vô cùng, sát khí lan tràn.

Sâu trong chín tầng trời, ba trăm sáu mươi lăm cường giả Thái Ất Kim Tiên, tay cầm tinh thần phiên, đối ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao trong biển sao.

Chương 141

Lấy biển sao làm lá, Thái Âm tinh, Thái Dương tinh hai tòa cư tinh làm trận nhãn.

Đây chính là át chủ bài mạnh nhất của Yêu tộc, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Trận pháp này vừa xuất, uy năng trời đất kinh người, khiến các đại năng cường giả cách xa ức vạn dặm lập tức chấn động.

Không ai ngờ, Yêu tộc lại có một phương trận pháp huyền diệu như vậy. .....

Trên đám mây.

Thông Thiên lộ ra một tia kinh dị, khóe mắt không khỏi sinh ra một tia sáng.

Về thuật trận pháp, ông là người tinh thông nhất, Yêu tộc có thể bày ra trận pháp này, ngay cả ông cũng kinh ngạc.

Cảm nhận được uy lực của trận pháp này.

Thần tình của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dịu đi rất nhiều.

Nhưng trong lòng lại mắng thẳng hai người Yêu tộc, trận pháp như vậy, Đế Tuấn lại không sớm xuất ra, hại hai người họ phải chịu khổ nhiều như vậy.

Trên trận pháp, Đế Tuấn thần tình uy nghiêm, khi nhìn thấy trận pháp này sáng lên, ngay cả vị hoàng đế Yêu tộc, cũng hơi ngẩn người.

Trong lòng lập tức hiểu ra, lúc đầu muốn công đả Bồng Lai, tại sao Phục Hy lại có tự tin như vậy.

Trận pháp này, đổi lại là vị thiên đế Yêu tộc, tự hỏi cũng không có

năng lực thoát ra khỏi đó.

Lúc này, không khỏi tán thưởng nhìn Phục Hy một cái. .....

Toàn bộ đại trận, bao chặt một người một rồng, cảm nhận được lực áp chế khổng lồ trong đó.

Đông Vương Công khẽ nhíu mày, Xích Lân Tinh Vân Kích không biết từ khi nào đã hiện ra trong tay, từng tia sát lục chi khí màu đỏ vờn quanh trên đó.

Sát khí toàn thân đột nhiên bắn ra, đứng sừng sững trên mảnh đất bạc lạnh này, Đông Vương Công lúc này, giống như một tôn sát thần.

"Rớt xuống cho ta!" Phục Hy ngửa mặt lên trời hét khẽ một tiếng, cùng lúc đó, mấy cột sáng đột nhiên lao xuống chỗ Đông Vương Công.

Mỗi một cột sáng đều thô đến mấy trăm trượng, khí tức hủy diệt kinh hoàng xen lẫn vào trong đó, tựa như mọi thứ dưới cột sáng đều có thể bị xóa sổ!

"Ngao Thiên, lui ra!" Đông Vương Công lạnh lùng quát một tiếng.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, với tư cách là con bài tẩy mạnh nhất của Yêu tộc, cũng khiến hắn cảm thấy trong lòng có một tia kiêng kỵ.

Lời vừa dứt, thân hình Đông Vương Công đột nhiên bay vút lên, nghênh đón mấy cột sáng kia.

Từng luồng quy tắc đại đạo mênh mông bắt đầu ẩn hiện trên người Đông Vương Công, khí tức cổ xưa tang thương tựa như từng con rồng dài màu huyền hoàng, không ngừng gầm thét, gào rống trong không gian này.

Trên mũi Xích Lân Tinh Vân Kích, lóe lên một luồng ánh sáng cực kỳ chói lọi, chỉ cần nhìn một cái cũng đủ khiến người ta tâm thần run rẩy.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, là một người từ hậu thế, hắn tự nhiên biết uy năng của phương trận pháp này.

Nhưng... phương trận pháp này tuyệt đối không phải là thứ mà Yêu tộc hiện tại có thể bày ra được, cũng không phải là thứ có thể xuất thế vào lúc này.

Phải biết rằng, thứ mà phương trận pháp này cần tuyệt không phải là ba trăm sáu mươi lăm Thái Ất Kim Tiên, mà là ba trăm sáu mươi lăm cường giả Đại La Kim Tiên!

Sức mạnh có thể lay chuyển Thánh nhân cũng tuyệt không phải là thứ mà Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện tại có thể đạt tới.

Vì thế, Đông Vương Công mới lựa chọn đối đầu trực diện với sức mạnh của các vì sao!

"Phá cho ta!!" Chỉ thấy Đông Vương Công hét lớn một tiếng, Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay đột nhiên múa lên, một luồng sức mạnh mênh mông bỗng nhiên tỏa ra từ khắp người hắn.

Toàn bộ vùng biển lập tức sóng vỗ tung tóe, tiếng nổ vang vọng khắp vũ trụ.

Trong vùng biển đen kịt, những con sóng khổng lồ cuồn cuộn như từng con mãng xà khổng lồ, lao thẳng lên trời.

Tiếng sóng thần gầm rú, oanh long chấn động.

Cùng với những con sóng dữ dội, từng luồng sấm sét trong nháy mắt từ đáy biển phóng lên, nghênh đón Xích Lân Tinh Vân Kích, lao thẳng về phía những ngôi sao kia.

Oành...

Hai bên va chạm, đất trời truyền đến một tiếng nổ kinh hoàng, không gian rộng lớn bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bao phủ lúc này phảng phất như bị nổ tung.

Nước biển điên cuồng gào thét, cuồn cuộn, như từng con rồng khổng lồ đang khuấy đảo dưới biển sâu, dấy lên sóng lớn ngập trời!

Vô số vết nứt từ kết giới tinh hà lan ra, tiếng vỡ vụn không ngừng vang vọng.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Thái Ất Kim Tiên đều cảm thấy ngực đau nhói, phun ra một ngụm tinh huyết, rõ ràng, dù được phương trận pháp bố trí, lúc này cũng bị uy năng cường đại phản phệ không nhẹ.

Phục Hy thấy vậy đột nhiên kinh hãi, hai tay lập tức nhanh chóng lật chuyển, một vòng tinh bàn mênh mông đột nhiên bay lên.

Trên đó lại có vô số pháp quyết.

Chỉ thấy, từng pháp quyết điên cuồng lao vào trong kết giới, trong khoảnh khắc, thế sụp đổ của phương trận pháp đột nhiên biến mất, một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Đông Vương Công mày nhíu chặt, ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Chiếc áo trên người sớm đã bị năng lượng khổng lồ xé nát, nửa thân trên lộ ra ngoài, trong từng khối cơ bắp rắn chắc phảng phất ẩn chứa sức mạnh hủy diệt tất cả.

Giữa hai hàng lông mày, ấn ký màu vàng chói lọi lúc này tựa như một ngôi sao rực cháy, ánh sáng chói mắt. .....

Xung quanh Đông Hải, vô số cường giả mắt không chớp nhìn chằm chằm vào tình hình trong chiến trường lúc này, trong đôi mắt

của họ đều mang theo vẻ kinh ngạc khó tin.

Vừa rồi, những gợn sóng năng lượng bùng nổ từ vùng biển đó, dù ở cách xa ức vạn dặm cũng có thể cảm nhận rõ ràng uy năng của nó.

Năng lượng ở khoảng cách xa như vậy còn đáng sợ đến thế, vậy vị Bồng Lai Tiên Chủ đang ở trung tâm chiến trường thì sao?

Có thể đối đầu trực diện với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thử hỏi khắp Hồng Hoang có mấy ai dám làm như vậy?

Nhìn thân ảnh trong Đông Hải kia, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một luồng kiêng kỵ chưa từng có, tâm thần phục tự nhiên nảy sinh.

Chương 142

Đó là sự kính trọng của kẻ yếu đối với kẻ mạnh trong thế giới Hồng Hoang!

Là sự kính trọng đối với thực lực vi tôn!

Bồng Lai Tiên Chủ... khủng bố đến mức này!!

Tam Thanh đứng trên mây, trên mặt mang theo vẻ không thể tin nổi.

Tất cả mọi người đều không ngờ, vị tồn tại trong Bồng Lai lại có thể đối đầu trực diện với những luồng ánh sáng tinh thần kia, đứng ở thế bất bại!

"Mạnh quá!" Thông Thiên nhìn thân ảnh trong Đông Hải, không khỏi há miệng thốt lên.

Là một trong những đại sư trận pháp hàng đầu Hồng Hoang, Thông Thiên sao có thể không hiểu sự cường đại của tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kia của Yêu tộc?

Nhìn lại, mấy cột sáng tinh thần vừa rồi, sức mạnh ẩn chứa trong đó đủ để hủy diệt mọi thứ giữa trời đất.

Đông Vương Công lại dám chọn đối đầu trực diện, mà đối đầu thành công, việc đó cũng chưa từng có.

Nắm đấm trong tay Thông Thiên siết chặt, trong đôi mắt sáng như sao kia bùng lên một khát vọng đối với sức mạnh.

Không giống Thông Thiên, Nguyên Thủy nghe vậy lại khựng người lại.

Vẻ kinh ngạc trên mặt nhanh chóng biến mất, khi nhìn về phía

Thông Thiên lại lộ ra một tia khinh bỉ.

"Sư đệ sao lại tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của mình?

Chẳng lẽ không biết ba người chúng ta sau này tất sẽ thành Thánh?

Đến lúc đó, dù Đông Vương Công có mạnh đến đâu, trong mắt chúng ta cũng chẳng khác gì con kiến hôi." Nguyên Thủy khinh miệt nói.

Thông Thiên nghe vậy, mày hơi nhíu lại.

Thử hỏi, một người không được Hồng Quân truyền đạo pháp, lại có thể vượt qua tất cả mọi người về cảnh giới, có mạnh không?

Về thực lực, nghiền ép một đám đại năng Hồng Hoang, ai có thể làm được?

Một mình đối đầu với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cái khí phách đó, ai có?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hắn biết, dù có nói gì, vị sư huynh này cũng không thể nghe lọt tai.

Thôi thì cũng không giải thích nữa, tiếp tục nhìn về tình hình trong chiến trường. .....

Phục Hy lúc này có chút hoảng rồi, thật sự hoảng rồi!

Chút tự tin trong lòng, sau một đòn của Đông Vương Công, đã tan thành mây khói.

Hắn tuyệt đối không ngờ Đông Vương Công dám đối đầu trực diện với sức mạnh tinh thần của phương trận pháp, càng không ngờ Đông Vương Công lại đối đầu thành công!

Dù lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn chưa bị phá.

Nhưng hắn biết, trận pháp dù có thể vây khốn vị ôn thần trước mắt này, cũng không thể giết được.

Ý đồ của Yêu tộc vốn là muốn giết chết vị ôn thần này, nhưng lúc này, Yêu tộc không còn cách nào khác có thể giữ lại vị Bồng Lai Tiên Chủ này.

Hôm nay nếu để Đông Vương Công chạy thoát, Yêu tộc sau này... tất sẽ có hậu họa vô cùng!

Còn về Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Khi sức mạnh tinh thần rơi xuống, hai người không khỏi có chút vui mừng, nhưng lúc này, thấy Đông Vương Công đối đầu trực diện với sức mạnh tinh thần xong, hai người lại ngây người tại chỗ.

Trong thần sắc ngoài vẻ chấn kinh ra, còn có thêm một tia uể oải.

Lần này nếu Đông Vương Công bỏ mạng trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hai người tự nhiên có thể thoát thân, thuận tiện vơ vét thêm một phen ở Bồng Lai.

Nhưng nếu Yêu tộc lần này để Đông Vương Công chạy thoát, ai biết vị ôn thần kia sẽ làm ra chuyện gì.

Thánh vị, Hồng Mông Tử Khí, cái danh xưng Thánh nhân tương lai, có lẽ đối với người khác hữu dụng, nhưng đối với vị ôn thần này...

Lúc này Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có chút hối hận, vô cùng hối hận!

Thánh vị đã trong tay, vì sao lại phải chọc vào vị ôn thần này?

Ở một bên xem kịch không tốt sao?

Đợi sau này thành Thánh nhân rồi tìm hắn tính sổ không phải tốt hơn sao? .....

Chiến trường Đông Hải.

Đông Vương Công lăng không đứng đó, ánh mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Đôi mắt đó xuyên qua hư không, rơi vào trên người đám người Yêu tộc, tất cả mọi người đều thân thể run lên, như rơi vào hầm băng.

Một tia kiêng kỵ sâu sắc hiện lên trong mắt Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy.

Không ai ngờ, sức mạnh tinh thần mà Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bắn ra lại bị Đông Vương Công chặn lại.

"Yêu nghiệt..." Đế Tuấn nhìn vị ôn thần kia, run rẩy thốt lên.

Đông Vương Công nhìn mọi người, trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú nở một nụ cười lạnh.

"Đến lượt ta rồi!" Giọng nói nhàn nhạt như một tiếng sét kinh thiên, ngay cả bầu trời cũng biến sắc.

Tiếp theo, tại trung tâm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một luồng huyết khí khổng lồ lao thẳng lên cửu tiêu, sát khí ngút trời bao trùm toàn bộ chiến trường. *Ong...* Tiên linh chi khí phát ra một tiếng ong ong chói tai, tiếng nổ vang vọng khắp vùng biển.

Các hòn đảo trong phạm vi ngàn vạn dặm, trong nháy mắt dưới thần uy đó hóa thành tro bụi.

Chương 143

Vô số cường giả đều kinh hãi, trong thế giới Hồng Hoang, ngoài mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc, lại có một người có huyết khí ngút trời như vậy... mơ hồ, huyết khí của vị tồn tại ở Bồng Lai này dường như còn khổng lồ hơn cả mười hai người của Vu tộc.

Vị tồn tại ở Bồng Lai, rốt cuộc còn che giấu bao nhiêu thực lực?

Tất cả mọi người, trong ánh mắt nhìn vị Bồng Lai Tiên Chủ kia, lúc này đều mang đầy vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Tàn bạo!

Hung ác!

Thần uy lan tỏa khắp bầu trời, đợi tiếng nổ dừng lại, mọi người nhìn về phía chiến trường, lại chỉ thấy...

Vị tồn tại trong Bồng Lai lúc này đã cao hơn vạn trượng.

Con rồng khổng lồ bên cạnh hắn, lúc này bên cạnh người khổng lồ, tựa như một món đồ chơi.

Người khổng lồ tay cầm Xích Lân Tinh Vân Kích, tựa như từ thượng cổ giáng lâm, sát ý tuyên cổ, tang thương, nặng nề, bao phủ lên người đám Yêu tộc.

Tiếp theo.

Đông Vương Công đột nhiên động.

Chỉ thấy thân thể vạn trượng đột nhiên nhảy lên, Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay lóe lên như mặt trời mặt trăng, mang theo uy lực vô biên, phá thẳng lên trời cao.

Xung quanh mũi kích, không gian bị rạch nát, tiên linh chi khí xung

quanh, dưới tốc độ đó, ma sát đến nóng bỏng vạn phần.

Cùng lúc đó, trong biển sâu sóng lớn không ngừng cuồn cuộn, tựa như từng con rồng khổng lồ thời thương cổ, không ngừng hội tụ về vị trí của Đông Vương Công.

Trên bầu trời, sấm chớp rền vang!

Từng luồng lôi long hủy diệt, phảng phất như nhận được một loại triệu hoán nào đó, điên cuồng giáng xuống vị trí của Đông Vương Công.

Mượn sức mạnh của trời đất!

Cường giả Chuẩn Thánh, tuy không mạnh mẽ như Thánh nhân, nhưng có thể bước đầu mượn sức mạnh của trời đất.

Theo sự đột phá của Đông Vương Công, khả năng điều khiển sức mạnh của trời đất tự nhiên cũng mạnh hơn trước!

"Phá cho ta!" Đông Vương Công hét lớn một tiếng, Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay đã hung hăng vạch một đường lên trời đất.

Một vết nứt kinh hoàng từ mũi kích bùng phát ra, rồi nhanh chóng lan rộng.

Toàn bộ không gian, đột nhiên, tan nát, Hỗn Độn chi khí mênh mông tràn vào thế giới này.

Oành...

Một tiếng nổ kinh người, khiến trời đất cũng phải run rẩy không thôi.

Ánh sáng màu lam bạc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nháy mắt bị phá vỡ, trên kết giới màu xanh u tối, không ngừng phát ra tiếng nổ mạnh.

Dù Phục Hy cố gắng ngưng tụ pháp quyết để sửa chữa thế nào,

lúc này, phương trận pháp đã không còn chịu sự khống chế mà vỡ nát.

Cùng lúc đó, theo sự lan rộng của từng vết nứt, ba trăm sáu mươi lăm vị cường giả Thái Ất Kim Tiên phun ra một ngụm tinh huyết, đột nhiên bị bắn văng ra ngoài.

Những đóa hoa máu thê mỹ không ngừng nở rộ, chiếu rọi cả đất trời, dữ tợn vô cùng.

Sương máu nháy mắt nhuộm đỏ cả đất trời, nhìn từ xa, hùng vĩ vô cùng. .....

Trận pháp vừa phá, Đế Tuấn và những người khác trong lòng la lên không hay.

Tiếp theo ba người nhanh chóng lùi về phía sau.

Đông Vương Công hiện tại, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không thể vây khốn, lúc này, sao dám nghênh chiến?

Ba vị cường giả không hề ngoảnh đầu lại mà điên cuồng rút lui.

Đồng thời, Đế Tuấn ngửa mặt lên trời hét giận dữ: "Yêu tộc!

Giết!" Bây giờ, Yêu tộc chỉ còn con bài tẩy cuối cùng, đó là đại quân, vô cùng vô tận, tuy không thể giết chết Đông Vương Công, nhưng nếu lao thẳng về phía Bồng Lai, bất kỳ loại trận pháp nào cũng có thể bị sức mạnh của đại quân Yêu tộc này xung kích phá vỡ.

"Tiên Đình!

Ra tay cho ta!" Yêu tộc có trăm ức yêu quân, Bồng Lai há lại không có?

Sớm từ trăm năm trước, khi bế quan, hắn đã lệnh cho Ngao Thiên tập hợp thủy tộc Đông Hải, chính là vì thời khắc này.

Theo một tiếng lệnh của Đông Vương Công.

Mấy vạn con rồng khổng lồ đột nhiên từ Đông Hải lao ra, sóng cao vạn trượng dâng lên, dưới con sóng đó, Thủy Linh nhất tộc dày đặc, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Đen kịt từng mảng từng mảng, bao phủ toàn bộ Đông Hải.

Vạn ngàn đại năng lúc này, như nhìn yêu nghiệt mà nhìn Đông Vương Công.

Không ai biết, Bồng Lai Tiên Chủ, rốt cuộc từ khi nào đã có một đội quân khủng bố như vậy.

Nguyên bản, trong mắt tất cả mọi người, dù Đông Vương Công có thể phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dù Yêu tộc không làm gì được Đông Vương Công, nhưng Bồng Lai bị hủy diệt, đó đã là kết cục định sẵn.

Nhưng bây giờ... cục diện đã hoàn toàn đảo ngược.

Yêu tộc, nguy rồi!!

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người nhìn thủy tộc dày đặc ở Đông Hải, lúc này chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Kẻ thù của Yêu tộc là Vu tộc, tuyệt không phải Bồng Lai!

Lúc này, sự khủng bố của Bồng Lai, không thua kém Yêu tộc!

"Rút lui cho ta!" Đế Tuấn quả quyết đến mức nào.

Nếu trận chiến này thật sự nổ ra, Vu tộc nhất định sẽ nhúng tay vào, đến lúc đó, Yêu tộc làm sao có thể tồn tại trước hai thế lực này?

Chương 144

Ngay cả tam hoàng Yêu tộc, e rằng cũng khó thoát khỏi tay vị Bồng Lai Tiên Chủ này!

Đế Tuấn lúc này hoảng rồi, vô cùng hoảng, chưa bao giờ hoảng như vậy.

Từng là đế hoàng của Yêu tộc, nhất cử nhất động đều vô cùng ổn trọng.

Nhưng lần này, hắn đã quá khinh địch, sai rồi, sai lầm lớn, thậm chí tâm huyết nhiều năm cũng sắp thua vào tay Bồng Lai.

Bồng Lai Tiên Chủ.

Đế Tuấn lúc này mới nhớ ra, hình như, từ khi vị này đản sinh đến nay, chưa từng chịu thiệt thòi gì.

Tất cả những kẻ nghĩ rằng có thể tính kế hắn, cuối cùng đều thất bại trong tay hắn.

"Yêu nghiệt..." Đế Tuấn lại một lần nữa kiêng kỵ lẩm bẩm.

Thấy đại quân Yêu tộc mênh mông rút lui, Đông Vương Công ra hiệu cho Ngao Thiên một cái, tiếp theo, đột nhiên lao ra ngoài.

Ngao Thiên nháy mắt hiểu ý, một tiếng rồng ngâm ra lệnh cho trăm ức thủy quân dừng lại.

Lập tức lao đến dưới chân Đông Vương Công, một rồng một người, đuổi theo trăm ức Yêu tộc điên cuồng.

Thủy tộc Đông Hải được lập ra để bảo vệ Bồng Lai.

Lần này, dù có thể diệt Yêu tộc, Đông Vương Công cũng sẽ không làm như vậy.

Nếu Bồng Lai thật sự diệt Yêu tộc, vậy không nghi ngờ gì, Bồng Lai sẽ trở thành nhân vật chính của lượng kiếp.

Yêu tộc vừa diệt, Bồng Lai sau này chắc chắn sẽ có một trận chiến không chết không thôi với Vu tộc, vì vậy, Yêu tộc tuyệt đối không thể diệt.

Đối với vị trí bá chủ Hồng Hoang, Đông Vương Công một chút hứng thú cũng không có.

Là một người từ hậu thế, hắn biết rõ, trận tranh đoạt này vốn là một quân cờ do Thiên Đạo bày ra, hai tộc diệt vong, sau này Nhân tộc mới có thể hưng thịnh.

Tất cả mọi thứ, Thiên Đạo sớm đã định sẵn.

Hôm nay Yêu tộc nếu diệt, Bồng Lai tất sẽ thay thế địa vị của Yêu tộc hiện nay.

Đến lúc đó, một khi bước vào trận vô lượng lượng kiếp này, vậy... e rằng cũng khó mà nắm giữ được vận mệnh của Bồng Lai.

Vì vậy, tuyệt đối không thể gia nhập vào trận vô lượng lượng kiếp này.

Ý định ban đầu của hắn, chính là để Bồng Lai không xuất hiện trong toàn bộ lượng kiếp.

Để chúng sinh Hồng Hoang không dám phạm vào Bồng Lai, để những kẻ xâm phạm Bồng Lai phải trả giá đắt!

Bất luận là Vu yêu tộc nào, hay là chư thiên cường đại Thánh nhân!

"Gào..." Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp trời.

Gần như trong nháy mắt, Đông Vương Công đã chặn trước mặt Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy.

Thấy vị ôn thần này, ba người Đế Tuấn không khỏi khựng người lại, nhưng khi nhận ra Thủy Linh nhất tộc trong vùng biển đã rút lui, trong lòng Đế Tuấn đột nhiên hiện lên một tia vui mừng.

Là đế hoàng của Yêu tộc, hắn thông minh đến mức nào, đại quân Bồng Lai không truy đuổi, chính là minh chứng Bồng Lai cũng giống như Yêu tộc, tuyệt đối sẽ không khai chiến!

Dù không rõ lý do vị Bồng Lai Tiên Chủ này không khai chiến, nhưng trong lòng Đế Tuấn biết, thế lực yêu quân kia của Yêu tộc đã được bảo toàn.

Đông Vương Công đứng trước mặt mọi người, lạnh lùng nhìn ba người Yêu tộc, trên mặt không chút biểu cảm, tựa như một lưỡi dao băng lạnh đang nắm giữ sinh tử.

"Có gan phạm vào Bồng Lai của ta, ba vị định cứ thế rời đi sao?" Trên bầu trời, truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Đông Vương Công, chỉ là, dù bình thản như vậy, trong giọng nói đó cũng khó mà che giấu được sự tức giận.

Ba người Đế Tuấn nhìn nhau một cái, tự biết đánh không lại, nhưng vừa định nói, Đông Vương Công chiến kích vung lên, đột nhiên lao về phía ba người.

Xích Lân Tinh Vân Kích lóe lên hàn quang, trên cửu thiên đột nhiên rơi xuống vô tận lôi long, phong tỏa toàn bộ tứ hải bát hoang.

Tiếp theo, trên mũi kích nháy mắt bắn ra ba luồng hoa quang rực rỡ, hung hăng bắn về phía ba người.

Ba người Đế Tuấn lập tức trong lòng kinh hãi.

Tự biết không thể tránh né, vội vàng vận dụng vô biên pháp lực để chống đỡ. *Đông...* Tiếng chuông vang lên, chấn nhiếp vũ trụ.

Một trận gợn sóng năng lượng kinh hoàng đột nhiên nghênh đón

luồng hoa quang rực rỡ kia.

Oành!

Hai bên va chạm, một tiếng nổ kinh thiên vang vọng khắp bầu trời.

Vô số cường giả đều trong lòng kinh hãi, định thần nhìn lại, thân hình ba người Yêu tộc đã bị luồng năng lượng cường đại đó hất văng ra ngoài, miệng phun máu tươi!

Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ tuy chỉ chênh lệch một tiểu cảnh giới, nhưng sự khác biệt về thực lực lại như trời với đất.

Cảnh giới tu hành, càng về sau, sự khác biệt của mỗi tầng cảnh giới lại càng lớn.

Có lẽ, nhiều đại năng Đại La Kim Tiên sơ kỳ có thể chống lại một cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng ở cảnh giới Chuẩn Thánh, sự khác biệt về thực lực này, tuyệt đối không phải số lượng có thể bù đắp được.

Trên cửu thiên, theo thân hình ba người Yêu tộc bay ngược ra ngoài, từng đóa hoa máu thê mỹ rực rỡ nở rộ.

Bất lực!

Một cảm giác bất lực tột cùng dâng lên trong lòng ba người.

Đông Vương Công chỉ một chiêu đã khiến họ có cảm giác như trứng chọi đá.

Sự nghiền ép hoàn toàn về thực lực này, khiến tất cả cường giả quan chiến ở xa cũng dâng lên một cảm giác bất lực.

“Huynh trưởng...” Nhìn thân hình Phục Hy rơi xuống Đông Hải, trên bầu trời vang lên một tiếng gọi trong trẻo.

Một mỹ nhân mặc váy xanh đang nhanh chóng bay về phía Phục Hy.

Lúc này Nữ Oa có chút hỗn loạn, không ngờ vị tồn tại trong Bồng Lai có thể đảo ngược cục diện, cũng không ngờ Phục Hy và những người khác bị thương.

Chương 145

Lúc này, nàng không thể lo nhiều như vậy, chỉ muốn dừng trận chiến này lại, bảo vệ Phục Hy!

"Dừng tay đi..." "Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn giết hết tất cả mọi người sao?" Nữ Oa quan tâm kiểm tra thương thế của Phục Hy, thần sắc lạnh lùng quát về phía Đông Vương Công.

Từ trước đến nay, nàng đều không thích quản chuyện của Yêu tộc, vị tồn tại ở Bồng Lai quả thực đã giúp nàng rất nhiều trong tu hành, nàng cũng không can thiệp vào cuộc tranh đấu giữa Yêu tộc và Bồng Lai.

Nhưng vào khoảnh khắc Phục Hy bị thương, Nữ Oa lại không thể không can thiệp.

Nàng không thể để Tây Vương Mẫu chết, càng không thể để Phục Hy chết!

Đông Vương Công không chút biểu cảm nhìn người phụ nữ đang che chắn trước mặt Phục Hy, trong sâu thẳm linh hồn lại có một tia rung động.

Đã từng có lúc, chỉ vì Nữ Oa là Thánh Mẫu của Nhân tộc, hắn đã buông bỏ thành kiến đối với Yêu tộc.

Nhưng hôm nay, khi Yêu tộc tấn công Bồng Lai, vị Thánh Mẫu Nhân tộc tương lai này lại cũng ở trong phe địch.

Dù sớm đã lường trước con đường sau này của mình và Nữ Oa sẽ dần xa cách, nhưng khi ngày đó đến, trong lòng vị Bồng Lai Tiên Chủ này vẫn có một chút nhói đau.

Nữ Oa, cuối cùng vẫn là Oa Hoàng của Yêu tộc.

Dù trước kia không can thiệp vào chuyện của Yêu tộc, dù sau này sẽ sáng tạo ra Nhân tộc, nhưng cuối cùng nàng vẫn là người của Yêu tộc.

Đôi mắt Đông Vương Công hoàn toàn lạnh xuống.

"Nữ Oa, Bồng Lai ta có lỗi với ngươi sao?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Nữ Oa nghe vậy, kiều khu khẽ run, trên khuôn mặt tinh xảo hiện lên đủ loại giằng xé.

Bồng Lai không có lỗi với nàng, chỉ là, nàng không thể không làm vậy, không thể không xen vào cuộc tranh đấu giữa hai bên, bởi vì, bất luận thế nào, nàng đều phải bảo vệ Phục Hy.

Rất lâu sau... cuối cùng nàng lắc đầu.

Đông Vương Công nhìn Nữ Oa, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Tiếp theo, giọng nói trở nên nghiêm khắc: "Vậy hôm nay ngươi lại vì sao xuất hiện trong trận doanh của Yêu tộc?" "Ta..." "Ta làm sao ngăn được họ?" Trong đôi mắt Nữ Oa, ánh sáng lấp lánh, một tia cô đơn, bất lực ẩn giấu sâu trong đáy mắt, đảo quanh trong đôi mắt trong veo đó. *Ha ha ha...* Đông Vương Công cười, nhưng không ai cho rằng đó là nụ cười vui vẻ, nụ cười đó càng giống một sự mỉa mai!

"Nếu đã như vậy, ngươi có đức có tài gì?" "Lại có năng lực gì mà có thể ngăn cản bần đạo?" "Dựa!

Vào!

Cái!

Gì!" Đông Vương Công có chút tức giận lạnh lùng nói, tiếp theo, uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ nháy mắt bùng nổ.

Giữa trời đất, đột nhiên truyền đến một luồng thần uy kinh người,

bao phủ thẳng về phía ba người Đế Tuấn.

"Ọe..." Vốn đã bị Đông Vương Công làm bị thương, ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy khi cảm nhận được luồng uy áp này, lại một lần nữa ẩu ra một ngụm tinh huyết, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Đôi mắt Đông Vương Công lại từ đầu đến cuối không hề nhìn ba người đó một cái, lạnh lùng nhìn Nữ Oa.

Bồng Lai tiên đảo há là nơi người khác muốn đánh là đánh, muốn đi là đi sao?

Từ khoảnh khắc Nữ Oa đứng ra, đã định sẵn sẽ càng ngày càng xa cách, nếu đã như vậy, Nữ Oa dựa vào một câu nói là có thể khiến hắn không truy cứu Yêu tộc sao?

Yêu tộc huy động trăm ức binh lính tấn công Bồng Lai, há có thể vì một câu nói của Nữ Oa bây giờ mà xong sao?

Tất cả đại năng ở Đông Hải đều cảm nhận được sự tức giận của Bồng Lai Tiên Chủ lúc này.

Nhiều cường giả Tử Tiêu Cung vội vàng tế ra linh bảo, khổ sở chống đỡ uy áp do người đứng đầu dưới Thánh nhân phóng thích.

Luồng uy áp này, trước kia họ đã từng trải nghiệm.

Ngày đó, Hồng Quân thành Thánh, luồng uy áp đáng sợ đó trực tiếp đè họ ngã xuống đất.

Uy áp mà Đông Vương Công tỏa ra lúc này, tuy không mạnh mẽ như Hồng Quân, nhưng sự sắc bén xen lẫn trong đó lại khiến tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía.

Mái tóc xanh của Nữ Oa bị luồng uy áp thổi nhẹ bay bay, trên khuôn mặt tinh xảo, lúc này ít nhiều lộ ra một tia bất lực.

Ha.

Nàng không ngăn được Yêu tộc, lại làm sao có thể ngăn được vị Bồng Lai Tiên Chủ này?

Nữ Oa cười, nụ cười tựa như bất lực, cười đến nghiêng nước nghiêng thành, trời đất thất sắc.

"Vậy... mời đạo hữu bước qua thân thể ta trước đi..." Nữ Oa bình tĩnh nói.

Hai tay dang ra che chắn trước mặt mọi người, đôi mắt đẹp từ từ nhắm lại, một giọt lệ trong veo từ khóe mắt trượt xuống.

Trong giọt lệ đó, có bất lực, có áy náy, có cố chấp.

Nàng cười như vậy, hàm răng trắng ngà dưới ánh mặt trời, rạng rỡ đến mỹ diễm động lòng người.

Dù đã được Thánh vị, nhưng lúc này, nàng cuối cùng cũng chỉ là một người phàm, muốn bảo vệ tất cả những gì mình trân quý.

Trước kia là Tây Vương Mẫu, nàng sẽ làm như vậy, lần này là Phục Hy, nàng cũng sẽ làm như vậy.

Đông Vương Công nhìn người con gái trước mắt, thân thể mảnh mai đó có lẽ ngay cả một đòn cũng không thể chặn, nhưng, hắn thật sự sẽ làm như vậy sao?

Một là, vì Nhân tộc sau này.

Hai là, phải cho thân xác phàm nhân của kiếp trước một lời giải thích.

"Hoa Công..." Không biết từ khi nào, Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ hai người đã xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công.

Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng gọi Đông Vương Công một tiếng, tuy không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại có chút cầu xin.

Tây Vương Mẫu và Nữ Oa là bạn tốt nhiều năm, lần này Bồng Lai gặp đại kiếp, Nữ Oa không để Tây Vương Mẫu chết, Tây Vương Mẫu lại làm sao có thể để Nữ Oa chết?

Đông Vương Công nhìn Nữ Oa trước mắt, trầm ngâm một lát, khẽ lắc đầu.

"Đi đi!" Đông Vương Công lạnh lùng nói với Nữ Oa.

Chương 146

Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt đẹp từ từ mở ra, trong thần sắc cô đơn, cuối cùng cũng có một tia kinh ngạc và vui mừng.

"Đa tạ..." Nữ Oa khẽ chắp tay nói với Đông Vương Công.

Tiếp theo, ánh mắt cô đơn của nàng từ từ chuyển đến trên người Tây Vương Mẫu.

"Tỷ tỷ... ta..." Tựa như không biết nên nói gì, Nữ Oa mấp máy môi, thần sắc có chút áy náy.

"Đạo bất đồng, bất tương vi mưu, Nữ Oa đạo hữu, không cần phải như vậy nữa..." Tây Vương Mẫu có chút bình tĩnh nói, trong lòng lại âm ỉ đau đớn.

Nữ Oa nghe vậy, kiều khu khẽ run.

Đứng ngây người tại chỗ rất lâu.

Cuối cùng môi khẽ mở.

"Cảm ơn." Lập tức, Nữ Oa quay đầu, nhẹ nhàng đỡ Phục Hy, tà váy xanh kín đáo lau đi khóe mắt, tiếp theo, từ từ rời đi.

Đế Tuấn, Thái Nhất hai người cũng lập tức đứng dậy, nhìn mọi người một cái, đang định rời đi.

"Chậm đã!" Trên bầu trời, đột nhiên truyền đến tiếng quát lạnh của Đông Vương Công.

"Phục Hy có thể đi, hai ngươi thì không!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Hai người nghe vậy đều thân thể run lên.

"Dám tấn công Bồng Lai của ta, lần này, bần đạo sao có thể dễ

dàng buông tha?" "Hôm nay, bần đạo muốn trấn áp các ngươi dưới đáy Huyết Hải vạn năm, coi như trừng phạt nho nhỏ!" Đông Vương Công nhìn chằm chằm hai người lạnh lùng nói.

Đã đồng ý với Nữ Oa, Đông Vương Công tự nhiên sẽ thả Phục Hy đi, chỉ là, chuyện của Bồng Lai, tuyệt không thể cứ thế mà xong.

Huyết Hải là do huyết ô ở rốn của Bàn Cổ hóa thành, cũng là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, ngoài nơi này ra, nơi khác khó mà giải tỏa được cơn tức trong lòng Đông Vương Công.

Hai người nghe vậy, sắc mặt hiện lên một tia dữ tợn.

Huyết Hải là nơi ô uế nhất thế giới Hồng Hoang, Đông Vương Công trấn áp hai người ở đây, nhị hoàng của Yêu tộc há chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho Hồng Hoang sao?

Hơn nữa, nơi như Huyết Hải, ngoài những sinh linh sinh ra từ Huyết Hải như Minh Hà nguyện ý ở lại, người khác đến, dù là cường giả Chuẩn Thánh cũng có thể sinh ra tâm ma.

Trừng phạt nho nhỏ!

Đây mà là trừng phạt nho nhỏ sao!

Hai người trong lòng cười lạnh, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Chưa kịp nói gì, đã đột nhiên cảm nhận được một luồng lực hút kinh người, tiếp theo, nháy mắt bị Đông Vương Công kéo vào trong hư không.

Đợi đến khi xuất hiện lại, hai người đã ở trên không Huyết Hải.

"Minh Hà đạo hữu, mượn quý địa dùng một chút!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Chuyện xảy ra ở Đông Hải Minh Hà làm sao không biết, khi thấy

Bồng Lai Tiên Chủ đến đây, trong lòng lập tức ngẩn ra, tiếp theo cũng không dám do dự.

"Đạo hữu cứ tự nhiên!" Giọng Minh Hà nhanh chóng truyền ra, nhưng ngay cả mặt cũng không dám lộ.

Một là, sợ đắc tội với hai vị kia của Yêu tộc.

Hai là, với tính cách của Minh Hà, hắn thật sự có chút sợ vị Bồng Lai Tiên Chủ này sẽ gây ra chuyện. *Ong...* Kết giới đột nhiên nổi lên, trên bầu trời, nháy mắt xuất hiện một cối xay Âm Dương khổng lồ, trấn áp thẳng về phía Đế Tuấn, Thái Nhất hai người.

Trước sự áp chế tuyệt đối đó, hai người Đế Tuấn tự biết, giãy giụa cũng vô ích.

Thôi thì giữ lại chút thể diện cuối cùng, mặc cho thân thể rơi xuống vực sâu Huyết Hải.

Kết quả này, tất cả mọi người đều có thể chấp nhận, Đông Vương Công miễn cưỡng có thể chấp nhận, Phục Hy, Nữ Oa cũng có thể chấp nhận.

Đế Tuấn, Thái Nhất thì không thể không chấp nhận.

Chỉ là, thể diện của đế vương Yêu tộc lần này lại rơi thảm một chút, vô cùng thảm!

Hai tôn đại năng Chuẩn Thánh, bị Đông Vương Công như xách hai con gà con ném vào Huyết Hải, thể diện của đế hoàng Yêu tộc thực sự đã mất sạch.

Nhưng nếu không như vậy... cơn tức trong lòng Đông Vương Công cũng thật sự khó tiêu.

Đã không thể giết chết hai người, vậy tự nhiên phải hung hăng hạ thấp thể diện của hai người, trút ra cơn tức trong lòng.

Bởi vì lần này, Đông Vương Công thật sự có chút tức giận.

Một là, vì Nữ Oa.

Hai là, cũng vì Nữ Oa.

Chỉ là, hai vị đế vương Đế Tuấn, Thái Nhất đã trở thành đối tượng trút giận mà thôi.

Ai bảo họ không có một người em gái xinh đẹp biết tạo ra con người chứ?

Từ khi trận pháp xuất hiện, hai người Đế Tuấn bị trấn áp, Minh Hà từ đầu đến cuối không hề xuất hiện, Đông Vương Công cũng lười để ý.

Lại xé rách hư không, trở về Đông Hải. .....

Đông Hải.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong Âm Dương Cửu U Huyền Sát Tiểu Trận lúc này nhìn vị ôn thần trước mắt, ánh mắt có chút né tránh.

Đúng vậy!

Hai vị Thánh nhân tương lai, lúc này nhìn Đông Vương Công ánh mắt có chút né tránh.

Hai người Tây phương, tung hoành Hồng Hoang vô số năm, dựa vào thực lực cường đại mà đi ăn vạ, cướp linh bảo, bắt sinh linh, được Thánh vị.

Ai mà chẳng phải là người ý khí phong phát, có tài ăn nói?

Chương 147

Ở Hồng Hoang ai dám không tôn xưng một tiếng.

Nhưng từ khi gặp phải vị Bồng Lai Tiên Chủ này, hai người một lần thảm hơn một lần.

Lần đầu tiên hai người bị thương, Tiếp Dẫn bị đánh rớt tu vi, lần thứ hai Linh Sơn bị lật, lần thứ ba... vô cớ bị cướp.

Lần này... trong lòng hai người có một tiếng nói, vì sao cứ thích đi gây sự với vị ôn thần này?

Thật ra, hai người có chút mờ mịt, vô cùng mờ mịt.

Mức độ biến thái của Đông Vương Công mỗi lần đều vượt quá sức tưởng tượng của họ, dường như... trời cao bao nhiêu, Đông Vương Công liền cao bấy nhiêu.

Rõ ràng là đi ăn vạ, nhưng...

"Đạo...

đạo hữu... làm gì vậy?" Chuẩn Đề thấy Đông Vương Công với vẻ mặt gian xảo đi về phía mình, liền lấy Thất Bảo Diệu Thụ che trước người, run rẩy nói.

Có chút hương vị của một thiếu nữ nhà lành gặp phải kẻ xấu.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn hai người, ánh mắt lại nhìn về phía Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

"Trấn!" Đông Vương Công lạnh lùng quát một tiếng.

Tiếp theo, Âm Dương Cửu U Huyền Sát Tiểu Trận đột nhiên chuyển động.

Sinh, Tử, Hối, Minh, Âm, Dương, Huyễn, Diệt tám môn không

ngừng xoay chuyển ẩn hiện trong trận.

Cùng lúc đó một luồng đạo văn huyền hoàng mênh mông đột nhiên từ hai tay Đông Vương Công bắn ra.

Thẳng tắp đánh về phía Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề, Chuẩn Đề lập tức trong lòng kinh hãi, đang định chống cự, lại phát hiện thân thể không thể động đậy. *Ong...* Gần như nháy mắt.

Bản nguyên Tiên Thiên Canh Kim trong Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề nháy mắt bị Đông Vương Công rút ra.

"Đạo hữu..... không được đâu a." Chuẩn Đề có cảm giác được lợi còn ra vẻ, sao lại không biết Đông Vương Công không hề rút hết bản nguyên Tiên Thiên Canh Kim trong Thất Bảo Diệu Thụ?

Bản nguyên Tiên Thiên Canh Kim dù trân quý, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian là có thể khôi phục.

Lời nói này của Chuẩn Đề, lại là thực sự nói cho Đông Vương Công nghe.

Lão đạo Chuẩn Đề thông minh đến mức nào.

Lời này, chính là muốn để Đông Vương Công cảm thấy vật này trân quý vô cùng, từ đó, cho qua chuyện Bồng Lai lần này, không tính toán với hai người.

Nhìn bộ mặt cố làm ra vẻ kinh ngạc của Chuẩn Đề, Đông Vương Công có chút buồn cười.

Bây giờ hắn cuối cùng đã hiểu, năm đó ở Tử Tiêu Cung, vì sao Hồng Vân lại đại phát lòng từ bi nhường chỗ cho Chuẩn Đề.

Diễn xuất của Chuẩn Đề, ở hậu thế chắc chắn có thể giành được một tượng vàng Oscar.

"Sư đệ..... bản nguyên Tiên Thiên Canh Kim mất đi, e rằng sư

đệ sẽ vì thế mà bị phản phệ đó." Là bạn thân nhiều năm, trong màn kịch của Chuẩn Đề sao có thể không có Tiếp Dẫn?

Hai người một người xướng, một người họa, lại diễn kịch.

Tựa như, bản nguyên Tiên Thiên Canh Kim còn quan trọng hơn cả Hồng Mông Tử Khí của hai người, vừa rồi nếu không phải Chuẩn Đề kịp thời ngăn cản Tiếp Dẫn, e rằng Tiếp Dẫn đã lấy Hồng Mông Tử Khí ra đổi với Đông Vương Công rồi.

"Hai vị, hay là cũng đến đáy Huyết Hải, bầu bạn với hai người Đế Tuấn thì sao?" Đông Vương Công lười xem hai người biểu diễn nữa, không chút biểu cảm nói.

Chuẩn Đề hai người nghe vậy, thân thể run lên, sắc mặt nháy mắt đen đi bảy phần.

Hai người là Thánh nhân tương lai, sao có thể vào nơi ô uế đó.

Nhưng không đợi họ phản kháng, một luồng lực hút cường đại nháy mắt hút hai người vào, khi xuất hiện lại... lại là Huyết Hải.

Thần thức nhìn thấy bộ dạng run rẩy của Minh Hà trong Huyết Hải, khóe miệng Đông Vương Công nở một nụ cười lạnh.

"Minh Hà đạo hữu, lại mượn quý địa dùng một chút!" Minh Hà lập tức ngẩn ra, phong ấn hai người Yêu tộc ở đây cũng thôi đi, nhưng nếu phong ấn cả hai người Tây phương ở đây... phải biết rằng, đó là hai vị Thánh nhân tương lai a.

Dù là Đông Vương Công tự tay phong ấn, nhưng cũng khó bảo đảm sau này hai người Tây phương không ghi hận Minh Hà, tìm Minh Hà gây phiền phức.

Thật ra, Minh Hà có chút khó xử, vô cùng khó xử!

Trong lòng thầm nghĩ, Bồng Lai Tiên Chủ, sao lại có thể coi trọng

mảnh đất quý như Huyết Hải này chứ?

Nhưng khó xử cũng không có cách nào, vị tồn tại trong Bồng Lai này...

đó là người đứng đầu dưới Thánh nhân, mức độ khủng bố không thua kém hai vị Thánh nhân tương lai kia.

Do dự một lát...

"Ừm ~" Minh Hà khẽ ừ một tiếng, có ý như đồng ý mà không phải đồng ý, trả lời một cách mập mờ.

Đông Vương Công cũng không gây khó dễ, tay lật một cái, một cối xay Âm Dương lại một lần nữa bay lên không trung.

"Trấn cho ta!" Theo một tiếng quát nhẹ của Đông Vương Công, cối xay Âm Dương đột nhiên xoay tròn trên không.

Một luồng uy áp ngút trời đột nhiên trấn áp xuống hai người Tây phương.

Tiếp theo, hai người cũng giống như Đế Tuấn, Thái Nhất, đột nhiên rơi xuống đáy Huyết Hải.

Chương 148

Lúc này, cơn tức trong lòng Đông Vương Công mới tiêu đi rất nhiều.

Đại sự Hồng Hoang không thể nghịch, tiểu sự có thể nghịch.

Lần này nếu thật sự diệt Yêu tộc, hoặc hai người Tây phương.

Thật ra, Hồng Quân sau này sẽ dùng thủ đoạn gì với hắn, trong lòng hắn cũng không chắc.

"Minh Hà đạo hữu!" "Lần này, bần đạo trấn áp bốn người ở đây, xin đạo hữu đừng tự ý động vào hai phong ấn kia!" Đông Vương Công sừng sững trên bầu trời, quát về phía sâu trong Huyết Hải.

Ý trong lời nói không cần nói cũng hiểu.

Hai phong ấn, một là đế hoàng Yêu tộc, một là nhị thánh Tây phương.

Với tính cách của Minh Hà, hai bên đại năng, hắn đều không đắc tội.

Nhưng bị trấn áp trong Huyết Hải, khó bảo đảm Minh Hà sẽ không có ý đồ xấu.

Tuy chắc chắn không dám mạnh mẽ phá vỡ hai phong ấn đó, nhưng nếu hấp thu hết khí ô uế dưới Huyết Hải, để bốn người dễ chịu hơn một chút, Minh Hà có thể làm được.

Vì vậy, Đông Vương Công cảm thấy, có cần thiết phải nhắc nhở Minh Hà một chút.

Trấn áp Huyết Hải, đã là hình phạt nhẹ nhất đối với mấy người họ, nếu lại để Minh Hà nhúng tay vào, với tính cách của vị Bồng Lai

Tiên Chủ này...

Minh Hà tự nhiên hiểu, lập tức cũng không dám nhiều lời.

"Tự nhiên..." Minh Hà run rẩy nói.

Dù lúc này, vị này còn chưa có chứng hoang tưởng bị hại, chưa luyện hóa được bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử, tự xưng Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết, nhưng với tính cách của Minh Hà, cũng sẽ không ngốc đến mức vì một câu nói mang tính uy hiếp mà đi trêu chọc vị ôn thần này.

Minh Hà có mạnh, có mạnh hơn Yêu tộc kia không?

Có thể chống lại hai vị Thánh nhân tương lai kia không?

Thật ra, Minh Hà chỉ ở trong Huyết Hải, độc thiện kỳ thân, người không phạm ta ta không phạm người.

Chỉ là, trong thế giới Hồng Hoang, không có thế lực cường đại, lại làm sao có thể độc thiện kỳ thân?

Giống như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, lại giống như Đông Vương Công hôm nay.

Dù có thực lực người đứng đầu dưới Thánh nhân, nhưng hôm nay đã rước lấy thù hận của Yêu tộc, Bồng Lai gặp đại kiếp.

Làm được độc thiện kỳ thân, khó khăn đến mức nào.

Hôm nay... dù Đông Vương Công đã nhắc nhở, nhưng đối với bốn người bị phong ấn trong Huyết Hải, Minh Hà cuối cùng cũng động lòng trắc ẩn.

Vị tồn tại trong Bồng Lai không đắc tội, hai vị Thánh nhân tương lai và Yêu tộc, cũng không đắc tội.

Chính vì Minh Hà động lòng trắc ẩn, liền làm một số việc mà hắn tự cho là có thể qua mắt được vị tồn tại trong Bồng Lai.

Và cũng vì thế mà sau này rước lấy một trận tai bay vạ gió.

Đương nhiên...

đó đều là chuyện sau này. .....

Đại kiếp Bồng Lai, cuối cùng cũng đã hạ màn.

Vị tồn tại trong Bồng Lai, lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, trở thành một làn sóng bàn tán thịnh hành nhất thời trong Hồng Hoang.

Trong làn sóng này, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đế Tuấn, Thái Nhất, không nghi ngờ gì đã trở thành trò cười.

Ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều biết, Yêu tộc huy động trăm ức quân, lại ngay cả tiên đảo của vị tồn tại trong Bồng Lai cũng không đánh vào được.

Thậm chí còn có lời đồn, Bồng Lai một người một rồng, đuổi theo trăm ức đại quân Yêu tộc chạy trối chết.

Hai vị Tây phương, thể diện của Thánh nhân tương lai lại thực sự mất sạch.

Chỉ là... chúng sinh Hồng Hoang hình như đều đã quen với cảnh hai người Tây phương đi ăn vạ bị vị tồn tại trong Bồng Lai đánh cho mất mặt.

Không ít người còn bắt đầu mong đợi, đợi sau này hai người thành Thánh nhân, rốt cuộc sẽ làm thế nào để lật mình trước mặt vị Bồng Lai Tiên Chủ kia.

Hai vị đế hoàng Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất bị phong ấn trong Huyết Hải, vui mừng nhất chính là các vị Tổ Vu của Vu tộc.

Vạn năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Nhưng cũng đủ để một phương đại trận quật khởi, ví dụ như...

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận của Vu tộc! .....

Đông Hải.

Một vòng hư không đen kịt đột nhiên bị xé rách trên bầu trời.

Tiếp theo, trong hư không bị xé rách đó, từ từ bước ra một bạch bào đạo nhân có khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú.

Chính là Bồng Lai Tiên Chủ Đông Vương Công!

Thần thức mở rộng, Đông Vương Công quét qua các vị đại năng vẫn đang ở Đông Hải xem kịch chưa rời đi.

Tiếp theo không chút biểu cảm quát lên trời cao: "Sau này kẻ nào dám phạm vào Bồng Lai của ta, ta... chắc chắn sẽ giết!" Theo lời nói vừa dứt, một luồng uy áp ngút trời đột nhiên bùng nổ.

Lời nói lạnh lùng, kinh động đến trời đất đột biến, thân thể của vạn ngàn đại năng đều run lên.

Lúc này, không ai còn dám có ý đồ với Bồng Lai, không có nội tình của Yêu tộc, không có Hồng Mông Tử Khí, không phải Thánh nhân tương lai.

Trước thực lực tuyệt đối, mọi người đều cảm thấy một tia bất lực.

Chương 149

Trong thế giới Hồng Hoang lấy thực lực làm tôn, không ai dám đi khiêu chiến uy nghiêm của người đứng đầu dưới Thánh nhân, cũng không ai dám đi hoài nghi, nếu có người xâm phạm Bồng Lai, sát ý của vị Bồng Lai Tiên Chủ này.

Thế lực Thủy Linh nhất tộc của Bồng Lai, biến mất ở Đông Hải.

Tựa như chưa từng xuất hiện.

Nhưng tất cả mọi người đều nhớ rõ, chính vào hôm nay, trong Đông Hải đột nhiên ẩn hiện một thế lực khổng lồ, lấy Long tộc làm đầu, Bồng Lai làm tôn, so với Yêu tộc... còn mạnh hơn!

Không ít người âm thầm suy đoán, bá chủ Hồng Hoang sau này, có lẽ sẽ là Bồng Lai Tiên Chủ.

Nhưng sau này mới phát hiện, đội quân đó, ngay cả đại lục Hồng Hoang cũng chưa từng đặt chân đến.

Tựa như hoàn toàn biến mất khỏi toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu, thế lực đó, vẫn luôn âm thầm bảo vệ Bồng Lai tiên đảo.

Tòa Bồng Lai bảo quang từ phía đó, dần dần, trong thế giới Hồng Hoang ngày càng trở nên thần bí.

Không ai biết vị Bồng Lai Tiên Chủ kia rốt cuộc có bao nhiêu con bài tẩy, thực lực ẩn giấu, rốt cuộc mạnh đến đâu.

Cũng không ai dám đi khiêu chiến.

Vị Bồng Lai Tiên Chủ ngày càng thần bí, dần dần khơi dậy sự tò mò của tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi... thời đại Thánh nhân đến!

Có lẽ cũng chỉ có đến lúc đó, mọi thứ của vị Bồng Lai Tiên Chủ này, mới bị vạch trần hoàn toàn!

Trên Đông Hải, không ít đại thần thông giả ngưng tụ thiên nhãn từ từ rút lui.

Tam Thanh, cũng không nói một lời mà rời đi.

Đông Vương Công cuối cùng vẫn là người đứng đầu dưới Thánh nhân.

Tựa như, thế giới Hồng Hoang hiện nay, ngoài tôn vị Thánh nhân, không còn thế lực nào có thể lay chuyển được hắn, không nghi ngờ gì đã trở thành một tảng đá đè nặng trong lòng Tam Thanh.

Trước kia Hồng Quân ban bảo vật, thu làm ba đại thân truyền đệ tử, ban Hồng Mông Tử Khí, cái cảm giác ưu việt khi được Thánh vị sau chuyến đi Đông Hải lần này đã không còn tồn tại.

Dù Nguyên Thủy vẫn không phục, nhưng cũng không thể không hiểu.

Trước mắt, chỉ có đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay, mới có thể giúp họ vượt qua cái hào sâu ngăn cách là Bồng Lai.

Cũng là chỗ dựa duy nhất hiện nay!

Bồng Lai tiên đảo.

Bồng Lai yên bình như mọi ngày, thực lực của Đông Vương Công, người ngoài không biết, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử không biết, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không biết.

Đông Vương Công bước vào hư không, vừa mới bước vào đại trận Bồng Lai.

Một đám người nháy mắt liền nghênh đón.

“Sư tôn!” “Sư tôn!” Một đám đệ tử líu ríu, ai nấy đều vui mừng gọi.

Đông Vương Công khẽ xoa cái đầu nhỏ của Chanh Hạnh, giả vờ trách mắng nói: “Sư tôn không phải đã nói với các con rồi sao, nếu Yêu tộc dám đến, đợi chúng rút lui ẩn vào trong đại trận là được mà.” Phương đại trận này, có thể lay chuyển uy thế của Thánh nhân, há lại là Yêu tộc có thể công phá?

“Sư tôn...” “Chúng con ẩn thân không ra, chẳng phải là làm mất uy danh của lão nhân gia người sao.” Chanh Hạnh bĩu môi nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác, có chút đắc ý.

Nghe vậy, Đông Vương Công khá là vui mừng.

Mấy đứa trẻ này cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Vạn năm trước, khi bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người mưu hại, bọn trẻ có chút hoảng loạn, lần này, chúng lại có thể bình tĩnh như vậy là điều hắn không ngờ.

Trước khi bế quan, hắn đã lệnh cho Ngao Thiên chuẩn bị tốt mọi thứ.

Chỉ là, hắn không ngờ mấy đứa trẻ này sẽ ra ngoài, cũng không ngờ, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Hậu Thổ sẽ đến.

Câu nói kia, nhân quả của một chủng tộc, ngay cả một đại năng Chuẩn Thánh cũng không dám tùy tiện gánh chịu, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử có thể làm được như vậy, trong lòng hắn ngoài cảm động ra, thật sự có chút khâm phục.

Khẽ chắp tay với hai người bạn thân, ánh mắt Đông Vương Công lại nhìn về phía bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Lại phát hiện... lúc này bên cạnh Tây Vương Mẫu, thân ảnh xinh đẹp đó đã không biết đi đâu mất.

Hậu Thổ, đã đi rồi.

Một tia cô đơn, từ sâu trong đáy mắt Đông Vương Công ẩn hiện.

Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, từ từ đi đến trước mặt Đông Vương Công.

“Hoa Công...” “Hậu Thổ muội muội nhờ nô gia chuyển lời cho chàng.” Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng nói.

Sống cùng Đông Vương Công nhiều năm, sao nàng lại không biết trong lòng người đàn ông trước mắt này nghĩ gì.

Dù trong sâu thẳm nội tâm nàng có một tia mất mát, nhưng... trong thế giới của nàng, người đàn ông trước mắt này vui vẻ, chính là hạnh phúc lớn nhất.

Không có người phụ nữ nào không muốn độc chiếm một người đàn ông, nhưng... nếu tiền đề đó được xây dựng trên sự đau khổ của một người phụ nữ khác, Tây Vương Mẫu nguyện ý chia sẻ với người phụ nữ đó.

Chỉ cần Hậu Thổ nguyện ý, nàng tuyệt đối sẽ không có chút thành kiến nào với Hậu Thổ.

“Lời gì?” Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu trước mắt, lóe lên một tia vui mừng nói.

Hậu Thổ xưa nay ít nói, để lại lời nhờ Tây Vương Mẫu chuyển đạt, vậy tự nhiên là đã chấp nhận Tây Vương Mẫu, tin tưởng Tây Vương Mẫu.

Chấp nhận Tây Vương Mẫu, cũng có nghĩa là, Hậu Thổ không còn oán giận hắn nữa.

“Yêu tộc diệt, Hậu Thổ về!” Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng nói.

Chương 150

Nghe vậy.

Khóe miệng Đông Vương Công khẽ mở, lại lộ ra một nụ cười khổ bất lực.

Bồng Lai không vào lượng kiếp, với sự thông minh của Hậu Thổ, chắc chắn đã đoán ra.

Lúc này, nếu Hậu Thổ ở lại Bồng Lai, sau này đại kiếp Vu yêu, Bồng Lai liền không thể không ra tay.

Như vậy, sẽ kéo cả Bồng Lai vào.

Hậu quả này, nàng làm sao lại không hiểu?

Lại làm sao có thể ở lại?

Đông Vương Công cười khổ, sự áy náy trong lòng lại càng thêm sâu đậm.

Không ai có thể hiểu được tâm trạng của hắn lúc này, cũng không ai có thể hiểu được, khi Hậu Thổ rời đi, trong thân thể mảnh mai đó, rốt cuộc có bao nhiêu đau khổ và không nỡ.

Lựa chọn của Hậu Thổ, cuối cùng hắn cũng không thể chi phối.

Cũng giống như Nữ Oa, rõ ràng không can thiệp vào phân tranh thế gian, lại không thể không can thiệp, nhưng ngay cả vận mệnh cũng không thể chi phối.

Sống trong thế giới Hồng Hoang, lại có mấy ai có thể thoát khỏi sứ mệnh sinh ra đã có? .....

Trầm ngâm rất lâu, Đông Vương Công hơi bình ổn lại tâm thần.

Tiếp theo, lệnh cho sáu vị đạo đồng, chuẩn bị sẵn quỳnh tương

ngọc dịch, linh quả diệu liên, muốn mở tiệc ăn mừng.

Bất kể thế nào, Bồng Lai lần này, cuối cùng cũng đã đánh một trận thắng.

Huống hồ, đối với kẻ ham ăn như Hồng Vân mà nói, tiên trân kỳ quả, quỳnh tương ngọc dịch còn thực tế hơn cả thuật tu hành.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử nghe vậy, hai người lập tức mặt mày hớn hở, vui mừng khôn xiết.

Bồng Lai tiên đảo, lúc này đặc biệt náo nhiệt.

Nhiều đại năng Hồng Hoang thấy Bồng Lai mở tiệc, lần lượt mang lễ đến chúc mừng.

Nếu là mấy vạn năm trước, những người này có lẽ sẽ vì thân phận Nam Tiên Chi Thủ của Đông Vương Công mà có chút thành kiến.

Nhưng lúc này, lại hận không thể có chút giao tình với Đông Vương Công.

Đây chính là Hồng Hoang, đây chính là lợi ích do thực lực mang lại.

Khi ngươi đủ mạnh, tất cả mọi người đều không thể không ngước nhìn.

Trận yến hội này kéo dài suốt ngàn năm.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hai người thích giao du bạn bè, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Ngàn năm qua, Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân vừa ăn mừng, vừa luận đạo.

Mãi đến khi Hồng Vân ăn hết tất cả tiên trân linh quả trên tiên đảo, trận yến hội mới kết thúc.

Trong thời gian đó, Côn Bằng ở Bắc Hải lại sai người gửi đến một phần lễ vật.

Dù Côn Bằng không dám lộ diện, nhưng ý tứ của hắn... cũng là muốn giao hảo.

Vị tồn tại ở Bồng Lai, chung quy không thể đắc tội.

Theo hắn thấy, có thể cúi đầu một chút, mất chút thể diện, cho qua chuyện này, hắn quá nguyện ý.

Nhưng... sự thật hiển nhiên không nằm trong dự liệu của hắn.

Dù món quà của Côn Bằng hậu hĩnh, Đông Vương Công vẫn đánh gãy hai chân của người đưa quà, công khai nói cho Côn Bằng biết, bảo hắn ở Bắc Hải chờ đó!

Bất kể khi Yêu tộc xuất binh, nguyên nhân hắn ra tay vì Hồng Vân là gì.

Nhưng chỉ cần đã ra tay, Đông Vương Công cũng không thể dễ dàng buông tha.

Chỉ cần liên quan đến Bồng Lai, xin lỗi, phải trả giá.

Ngược lại là lão hảo nhân Hồng Vân, trong lòng lại cảm thấy có chút áy náy với Côn Bằng.

Dù sao, nhân quả của chuyện Côn Bằng, chung quy là do hắn nhường chỗ.

Mất đi Thánh vị, cái giá này, đối với Côn Bằng vô tội mà nói, quả thực có chút quá lớn.

Năm đó, nếu hắn không đại phát lòng từ bi nhường chỗ cho Chuẩn Đề, làm sao có nhiều rắc rối với Côn Bằng như vậy.

Như vậy, Hồng Vân lại có chút áy náy.

Cuối cùng, Đông Vương Công không muốn để lão hảo nhân khó xử, mới miễn cưỡng nhận lấy hơn hai trăm kiện tiên thiên linh bảo mà Côn Bằng có được trên Phân Bảo Nham.

Đối với mâu thuẫn giữa Hồng Vân và Côn Bằng, cũng không phải chỉ dùng thực lực uy hiếp là có thể hóa giải.

Tục ngữ có câu, chuông do ai buộc thì người đó phải gỡ.

Phải biết rằng, một vị trí Thánh nhân đối với đại năng trong Hồng Hoang rốt cuộc đại diện cho điều gì.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người bị Đông Vương Công đánh cho tơi tả nhiều lần như vậy, vì sao vẫn cảm thấy có thể lật mình?

Không phải vì đạo Hồng Mông Tử Khí đó sao.

Nếu Hồng Vân không nhường chỗ, vị trí của Tiếp Dẫn hiện tại chính là vị trí của Côn Bằng.

Hiện tại, không chừng cũng sắp trở thành thiên định Thánh nhân, trở thành chí tôn được vạn ức sinh linh kính ngưỡng.

Phải biết rằng, dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Có Thánh vị, định sẵn một người sẽ một bước lên trời, trở thành cường giả đứng trên tất cả mọi người.

Chương 151

Sự cám dỗ như vậy, bảo Côn Bằng ở Bắc Hải làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho Hồng Vân?

Lần này Côn Bằng có cơ hội, ra tay tự nhiên cũng có thể hiểu được.

Nhưng nếu Đông Vương Công dùng thực lực người đứng đầu dưới Thánh nhân để uy hiếp Côn Bằng, cho qua rắc rối với Hồng Vân.

E rằng...

Côn Bằng đó cũng chỉ ngoài miệng đồng ý, trong lòng cũng sẽ không phục, thậm chí, không biết đợi đến khi nào lại đi tìm Hồng Vân gây phiền phức.

Vì vậy, mâu thuẫn này có thể giải quyết được hay không, người ngoài không thể nhúng tay, chỉ có thể xem Hồng Vân, Côn Bằng hai người.

Gốc rễ của mâu thuẫn, chính là ở đạo Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân hiện nay.

Nếu Hồng Vân ném ra đạo Hồng Mông Tử Khí đó, vậy, không nghi ngờ gì mâu thuẫn giữa hai người sẽ có thể dễ dàng giải khai.

Chỉ là...

đối mặt với thân phận cường đại là Thánh nhân.

Ngay cả lão hảo nhân như Hồng Vân, cũng không muốn dễ dàng từ bỏ.

Trở thành chí tôn đứng trên ức vạn sinh linh, thử hỏi, thế giới Hồng Hoang, ngoài vị Bồng Lai Tiên Chủ kia, có ai có thể chống lại

sự cám dỗ?

Côn Bằng không chống lại được, Hồng Vân cũng không chống lại được.

Sớm từ nhiều năm trước, Trấn Nguyên Tử đã giống như Đông Vương Công, nhìn thấu huyền cơ của đạo Hồng Mông Tử Khí đó.

Thông qua cuộc nói chuyện với Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử hiểu, Hồng Mông Tử Khí là một cái hố mà Hồng Quân đào cho Hồng Vân.

Tục ngữ có câu, Diêm Vương gọi canh ba chết, không lưu đến canh năm.

Đạo Tổ Hồng Quân kia, không nghi ngờ gì còn lợi hại hơn cả Diêm Vương.

Thử hỏi Hồng Vân làm sao có thể thoát khỏi cái hố mà Hồng Quân đào cho?

Có lẽ, hiện tại Hồng Vân cũng mơ hồ cảm nhận được, nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí đó giống như tâm thái của một con bạc, Hồng Vân đánh cược một ván, thắng, trở thành Thánh nhân chí cao vô thượng, bại, tan biến trong phương thiên địa này.

Sự cám dỗ của Thánh vị chung quy quá lớn!

Hiện tại Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử khuyên không được, Đông Vương Công lười khuyên, bởi vì hắn biết, khuyên cũng vô dụng, căn bản không thể khuyên được.

Cần một cơ duyên.

Một cơ duyên có thể khiến hắn hiểu rằng đạo Hồng Mông Tử Khí là một cái hố lớn mà Hồng Quân đã giăng sẵn.

Có lẽ cơ duyên này sẽ cảm nhận được vào sau này khi Yêu tộc

mưu hại Hồng Vân.

Nhưng chỉ cần có thể nhận ra, có Đông Vương Công ở đó thì vẫn chưa muộn.

Trận đại kiếp đó, có thể vượt qua hay không, phải xem tạo hóa của Hồng Vân, Đông Vương Công có thể làm, cũng chỉ là cố gắng hết sức giúp đỡ.

Nhưng Hồng Vân muốn trở thành Thánh nhân, lại căn bản không thể.

Là một người từ hậu thế, Đông Vương Công tự nhiên biết, đạo Hồng Mông Tử Khí đó, sẽ biến mất trong phương thiên địa này sau khi Hồng Vân chết.

Côn Bằng không được, Yêu tộc cũng không được.

Ván cờ mà Đạo Tổ Hồng Quân bày ra, há lại có thể dễ dàng nhìn thấu? .....

Các đại năng dần dần tan đi, tiễn Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và những người khác đi.

Đông Vương Công lại nằm trên đám mây trên Bồng Lai tiên đảo, bắt đầu suy nghĩ con đường sau này.

Trước mắt Hồng Quân đã thân hợp Thiên Đạo, phi thiên địa lượng kiếp không xuất.

Thế giới Hồng Hoang, cũng sắp đón nhận một thời đại mới.

Thời đại Thánh nhân!

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, không phải nói suông.

Dù Đông Vương Công hiện nay đã ở địa vị người đứng đầu dưới Thánh nhân, nhưng đó cũng chỉ là dưới Thánh nhân.

Sự khác biệt về thực lực giữa các đại cảnh giới với Thánh nhân, không biết lớn đến mức nào.

Có thể mượn sức mạnh của trời đất Hồng Hoang, Thánh nhân tuyệt không phải là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh có thể chống lại.

Một luồng áp lực vô hình, từ trong lòng Đông Vương Công dâng lên.

Trước mắt, tuy chuyện Yêu tộc đã giải quyết, nhưng trên con đường sau này, chờ đợi hắn còn có một vấn đề lớn hơn.

Thánh nhân!

Đúng vậy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Thánh nhân, hắn cũng sẽ có một ngày phải đối mặt với hai người đó.

Đợi đến ngày cơ duyên đến, Hồng Mông Tử Khí tự sẽ chỉ dẫn, phá vỡ bình cảnh Chuẩn Thánh, trực tiếp đạt đến Thánh vị.

Tuy, mượn Hồng Mông Tử Khí thành Thánh sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo, nhưng...

đó đích thực là hai tôn Thánh nhân coi vạn vật thiên hạ là kiến hôi.

Uy thế của Thánh nhân lớn đến mức nào, đó xa xa không phải là thứ mà Đông Vương Công hiện tại có thể chống lại.

Hộ đảo đại trận của Bồng Lai tiên đảo tuy có thể lay chuyển Thánh nhân, nhưng... co ro trong phương đại trận đó, không phải là tính cách của thất tử Bồng Lai, cũng không phải là tính cách của vị sư tôn này.

Vì vậy, trước mắt... mục tiêu cấp bách của Đông Vương Công chính là có được năng lực chống lại Thánh nhân.

Mượn Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, trở thành con rối của

Thiên Đạo, tuyệt không phải là con đường hắn muốn đi.

Dùng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, sau khi thành Thánh tu vi khó mà tiến thêm nửa bước, tuy đứng trên ức vạn sinh linh, nhưng lại đứng dưới Thiên Đạo, đứng dưới Hồng Quân.

Chương 152

Cũng không thể không tuân theo xu hướng đại thế do Thiên Đạo sắp đặt, trở thành một con rối không có tự do, không có cảm tình.

Một con đường khác, chính là giống như trước kia, từng chút một đột phá.

Có lẽ, thời gian của con đường này sẽ rất dài, nhưng tuyệt đối tốt hơn con đường thứ nhất rất nhiều.

Đây là một con đường có thể siêu việt Hồng Quân, siêu việt Thiên Đạo, tiến tới cảnh giới cao hơn của Hỗn Nguyên.

Con đường hắn muốn đi, chính là con đường này.

Hồng Mông Tử Khí có tốt đến đâu, đối với hắn mà nói, đó cũng chỉ là một thứ có vô hạn tệ đoan.

Vì vậy, hắn nhất định sẽ không sử dụng.

Trước mắt, Đông Vương Công có hai con đường để nhanh chóng nâng cao thực lực.

Một là, lại tìm một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hai là, chính là hạt giống thế giới kia.

Lúc này, sức mạnh thế giới mà Đông Vương Công có thể nắm giữ đã sung mãn hơn rất nhiều, nhưng... hắn hiểu, so với đại thế giới Hồng Hoang, sức mạnh mà hắn có thể mượn từ hạt giống thế giới quá nhỏ.

Phải biết rằng, Thánh nhân trời đất, là tồn tại có thể mượn quy tắc sức mạnh của trời đất thế giới Hồng Hoang a.

Chút sức mạnh trong hạt giống thế giới, hoàn toàn không đáng kể.

Con đường thứ nhất, tìm kiếm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, thứ có thể gặp không thể cầu này, đối với Đông Vương Công hiện tại, quả thực có chút quá mờ mịt.

Vì vậy, hắn lựa chọn con đường thứ hai, trước tiên hoàn thiện hạt giống thế giới.

Hiện nay, bên trong thế giới chủng tử, đã có một biển sao, nhưng lại thiếu mặt trời và mặt trăng.

Bấy lâu nay, Đông Vương Công vẫn chưa từng chuyên tâm đi hoàn thiện phương thế giới của mình.

Lần trước tại Thái Âm Tinh, vì tính tình đơn thuần của nha đầu Hi Hòa kia, Đông Vương Công cũng không nỡ ra tay với Tiên thiên Quỳ Thủy bản nguyên và cây Nguyệt Quế thụ.

Lần này, y muốn đi tranh đoạt Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh là nơi Đế Tuấn và Thái Nhất sinh ra, đối với quê nhà của hai kẻ đó, Đông Vương Công tự nhiên không có gì phải ngại ngùng ra tay.

Trầm ngâm một lát, Đông Vương Công đứng dậy, xé rách rào cản thời gian, bước vào cõi hư vô, hướng về phía Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh.

Trong biển sao Hồng Hoang, có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn, trong đó, Thái Dương và Thái Âm là hai ngôi sao tôn quý nhất.

Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, bên trong thai nghén ra hai vị tiên thiên sinh linh là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trên Thái Dương Tinh có một gốc tiên thiên linh căn là Phù Tang Thụ.

Giống như Nguyệt Quế Thụ, nó cũng là một trong mười đại tiên thiên linh căn.

Tiên thiên Bính Hỏa bản nguyên nằm ngay trong Phù Tang Thụ.

Ý định lần này của Đông Vương Công, ngoài việc rút lấy một ít Tiên thiên Bính Hỏa bản nguyên, còn muốn lấy một gốc Phù Tang Thụ.

Đông Vương Công muốn thai nghén ra một vầng thái dương trong thế giới chủng tử, vậy thì, linh vật tốt nhất trong Hồng Hoang, tự nhiên là Phù Tang Thụ trên Thái Dương Tinh.

Phù Tang Thụ ẩn chứa thái dương chi lực, thích hợp nhất để dùng thuật tạo hóa ngưng tụ thành thái dương.

Rất nhanh, tầm mắt của Đông Vương Công đột nhiên bị bao phủ bởi một ngôi sao cổ xưa đang bùng cháy chân hỏa hừng hực!

Đó chính là Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, tuy là hai ngôi sao lớn nhưng lại vận hành xoay quanh Hồng Hoang, khoảng cách cũng không quá xa.

Nhìn Thái Dương Tinh, Đông Vương Công bất giác nhớ đến nha đầu Hi Hòa.

Cũng không biết, nha đầu kia bây giờ ra sao rồi.

Lần trước đột ngột rời đi, nha đầu kia chắc hẳn rất đau lòng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Vương Công không khỏi dâng lên một tia yêu mến.

Nhưng khi nghĩ đến Vọng Thư... tia yêu mến trong lòng liền biến mất không dấu vết.

Đối với một sinh linh biến thái không biết đã ra đời sớm hơn tiên

thiên sinh linh bao nhiêu năm, Đông Vương Công không dám trêu chọc chút nào.

Ít nhất là bây giờ không trêu chọc.

Theo suy đoán, Vọng Thư kia ít nhất cũng là một cường giả biến thái cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí là tồn tại cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phải biết, Chuẩn Thánh hậu kỳ có ý nghĩa gì.

Dù là ở thời kỳ Long Hán thượng cổ, cường giả như vậy e rằng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhớ lại vẻ mặt e dè của Hi Hòa ngày đó.

Nữ thần Vọng Thư trong lòng Đông Vương Công lại càng thêm vài phần thần bí.

Không ai biết được, một khi mang Hi Hòa về Bồng Lai, với tính cách thích cô độc của một cường giả như Vọng Thư, nàng ta sẽ làm ra chuyện gì.

Kinh nghiệm hai đời cho y biết, phụ nữ thích cô độc, tuyệt đối không có ai dễ chung sống.

Đương nhiên, ngoại trừ nha đầu Hi Hòa kia.

Dẹp bỏ ý định đến Thái Âm Tinh bắt cóc Hi Hòa, Đông Vương Công nhanh chóng bay về phía Thái Dương Tinh.

Càng đến gần Thái Dương Tinh, không gian xung quanh càng trở nên nóng bỏng.

Khi Đông Vương Công đáp xuống Thái Dương Tinh, nhiệt độ trên bề mặt của nó đã đến mức mà cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng khó lòng chịu đựng.

Cũng chỉ có loại súc sinh lông vũ biến thái như Tam Túc Kim Ô

mới có thể nhanh chóng thích ứng với môi trường này sau khi sinh ra.

Chương 153

Nhìn tiên thiên đại trận màu đỏ rực bên ngoài.

Khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười lạnh, tiếp đó, Xích Lân Tinh Vân Kích đột nhiên xuất hiện trong tay y.

Đối với Đế Tuấn và Thái Nhất, Đông Vương Công tự nhiên không cần phải khách sáo.

Lập tức, chiến kích trong tay giơ lên, một luồng khí tức kinh người đột nhiên bùng nổ, tiếp đó, mũi kích lóe lên hàn quang, hung hăng đâm về phía tiên thiên đại trận màu đỏ rực kia.

Ầm ầm ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếp đó, toàn bộ Thái Dương Tinh bắt đầu rung chuyển.

Hỏa tinh không ngừng bắn ra, chân hỏa vô tận mất kiểm soát rơi xuống phía dưới. ...

Cùng lúc đó...

Đế Tuấn và Thái Nhất đang ở xa trong Huyết Hải đột nhiên đứng dậy.

Trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ hoảng loạn.

"Ai?" "Rốt cuộc là kẻ nào dám xông vào Thái Dương Tinh của ta, đợi Bản đế ra ngoài, nhất định sẽ không tha cho ngươi." Đế Tuấn tóc tai bù xù, có chút phẫn nộ nói.

Bị trấn áp ở Huyết Hải đã lâu, đế tâm vốn vững vàng của Đế Tuấn lúc này trở nên vô cùng nóng nảy.

Tựa như có dấu hiệu tâm ma xâm nhập.

Lần này bị Đông Vương Công trấn áp tại đây, trong lòng Đế Tuấn chung quy là phẫn nộ không yên, vì vậy, trong số mọi người, hắn là kẻ dễ bị tâm ma xâm nhập nhất.

Nhưng nếu hắn biết, kẻ đang ở trên Thái Dương Tinh lúc này là vị kia ở Bồng Lai.

Đế Tuấn lúc này, lại không biết sẽ có cảm nghĩ gì... ...

Trên Thái Dương Tinh.

Lúc này, tiên thiên trận pháp bảo vệ Thái Dương Tinh đã bị phá ra một cái lỗ lớn kinh người.

Đông Vương Công phất đạo bào, rồi đột ngột lao vào.

Đồng thời mở rộng thần thức, tìm kiếm vị trí của cây Phù Tang Thụ.

Một lát sau...

Đông Vương Công nhướng mày, vẻ mặt lộ ra một tia vui mừng.

Tiếp đó nhanh chóng lao về một nơi nào đó trên Thái Dương Tinh.

Chẳng mấy chốc, một gốc linh căn toàn thân đỏ rực hiện ra trong mắt Đông Vương Công.

Chính là một trong mười đại tiên thiên linh căn, Phù Tang Thụ.

Xung quanh gốc Phù Tang Thụ này, mọc rất nhiều cây Phù Tang Thụ nhỏ.

Để diễn hóa ra một vầng thái dương, những cây Phù Tang Thụ nhỏ này đã đủ rồi.

Đông Vương Công quét mắt nhìn đám Phù Tang Thụ nhỏ, sau đó, chọn một cây có chân linh chi hỏa tương đối tinh khiết, nhổ tận gốc, trực tiếp cất vào trong nguyên thần.

Kể từ khi Đế Tuấn và Thái Nhất thành lập Yêu tộc Thiên đình, Thái Dương Tinh không còn một sinh linh nào.

Vì vậy, Đông Vương Công có cảm giác khoái trá như đi vào nhà người khác, tùy ý khuân vác đồ đạc.

Sau khi thu lấy gốc Phù Tang Thụ nhỏ.

Đông Vương Công lại rút ra Tiên thiên Bính Hỏa bản nguyên từ trong gốc Phù Tang Thụ trước mắt, rồi mới thôi.

Nếu không phải gốc tiên thiên linh căn Phù Tang Thụ này không thể sống ở nơi khác, Đông Vương Công nhất định sẽ nhổ cả gốc đi.

Đối với hai kẻ của Yêu tộc kia, Đông Vương Công không hề có chút ngại ngùng nào, cảm thấy dù có cướp đồ của hai kẻ đó cũng là lẽ đương nhiên.

Mục đích của chuyến đi này đã đạt được, Đông Vương Công cũng không cần phải ở lại thêm.

Xé rách hư không, y trực tiếp đi về phía Doanh Châu Tiên Đảo.

Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo, Phương Trượng Tiên Đảo là ba đại bảo địa của Hồng Hoang.

Long mạch dưới lòng đất của mỗi tòa tiên đảo đều không biết khổng lồ đến mức nào, long mạch là căn bản của một thế giới.

Một long mạch to lớn, đủ để chống đỡ cho sự huy hoàng của một phương thế giới.

Ba tòa tiên đảo, mỗi một tòa, đều có thể sánh ngang với sức mạnh của một phương Trung Thiên thế giới.

Vì vậy, Đông Vương Công quyết định, sẽ thu Doanh Châu Tiên Đảo vào trong thế giới chủng tử của mình.

Sau khi đến Doanh Châu, Đông Vương Công trực tiếp tiến vào bên

trong thế giới chủng tử.

Đạo bào phất một cái, gốc Phù Tang Thụ kia đã lơ lửng giữa không trung, tiếp đó, Đông Vương Công lật tay, một luồng thanh quang chói mắt đột nhiên bắn ra.

Theo luồng tạo hóa chi khí chìm vào trong đó, cả cây Phù Tang Thụ bắt đầu biến hóa.

Thái dương chi lực mênh mông từ trên Phù Tang Thụ tỏa ra, bao trùm cả khu vực xung quanh.

Dưới tác dụng của tạo hóa chi khí, Phù Tang Thụ kia tan biến hình thể, dần dần hóa thành một vầng mặt trời rực rỡ.

Cùng với sự xuất hiện của vầng mặt trời này, thái dương chi lực mênh mông chiếu rọi xuống, bao phủ toàn bộ tiểu thế giới.

Tiếp đó.

Đông Vương Công lại tìm thấy trên Doanh Châu Tiên Đảo một gốc tiên thiên linh căn là Âm Minh Thụ!

Nguyệt Quế Thụ là lựa chọn tốt nhất để diễn hóa thành mặt trăng, nhưng không phải là lựa chọn duy nhất.

Trên Doanh Châu Tiên Đảo, có rất nhiều linh căn kỳ lạ cổ quái.

Âm Minh Thụ, tuy không thích hợp bằng Nguyệt Quế Thụ, nhưng cũng đủ để hóa thành một vầng trăng.

Chương 154

Nhìn cây Âm Minh Thụ trước mắt, Đông Vương Công lại một lần nữa ra tay, tạo hóa chi khí tràn vào.

Cây Âm Minh Thụ kia cũng bắt đầu nhanh chóng biến hóa.

Hình thể dần dần tan biến, từ từ hóa thành một vầng trăng tròn.

Cùng với sự xuất hiện của vầng trăng tròn này, thái âm chi lực chiếu rọi, lan tỏa khắp tiểu thế giới.

Từ đó, nhật nguyệt tinh thần trong thế giới chủng tử đã viên mãn.

Trên toàn bộ bầu trời, vô số hoa quang lưu chuyển, ẩn hiện giữa không trung, lại có thêm một số quy tắc mờ ảo không rõ tên ra đời.

Trong sự thay đổi của ngày đêm, phương thế giới này cuối cùng cũng có sự phân biệt giữa ban ngày và ban đêm.

Khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch, tiếp đó, thân hình lóe lên, tức khắc độn ra khỏi phương thế giới.

Lúc này, bên cạnh y đã có thêm hai bóng người.

"Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm bái kiến bản tôn." Hai người chắp tay nói.

"Hai vị không cần đa lễ, bần đạo chuyến này là mời hai vị trợ giúp ta diễn hóa thế giới." Đông Vương Công nói.

Diễn hóa thế giới, dù sao cũng là việc tốn sức, cũng phải tìm hai người giúp đỡ chứ?

Huống hồ, sức mạnh đạo tắc đã chôn vào phương thế giới trước đó cũng chỉ mới là hình hài ban đầu, công trình to lớn này, thật sự phải dựa vào hai vị.

Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm gật đầu, tiếp đó, cùng Đông Vương Công tiến vào trong phương thế giới.

Tu vi của Đông Vương Công hiện đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, còn hai người họ, cũng sắp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hai tôn cường giả vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh, một tôn cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, lúc này, ba người đồng thời ra tay, bốn loại quy tắc đại đạo khác nhau hội tụ trong thế giới chủng tử.

Tạo Hóa Đạo Tắc.

Thời Không Đạo Tắc.

Ngũ Hành Đạo Tắc.

Âm Dương Đạo Tắc.

Bốn loại vô thượng đại đạo trong ba ngàn đại đạo, nay đã hội tụ trong thế giới chủng tử.

Đông Vương Công ở giữa, Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm đứng ở hai bên, nơi bốn loại đại đạo hội tụ, hình thành một loại hoa quang bốn màu dung hợp hoàn toàn mới.

Từng đạo ngân quy tắc, từ tay ba người, tiếp đó không ngừng lan rộng ra khắp thiên địa, sau đó, lại vận chuyển theo một quy luật đặc thù.

Những đạo hoa quang chói mắt đó, phảng phất như những ngôi sao mênh mông, đang vận chuyển nhanh chóng trong dải ngân hà.

Mỗi một lần chuyển động, đều có một hư ảnh của bầu trời ẩn hiện, càng có đại đạo chi khí cuộn trào.

Trong sự giao thoa của bốn loại đại đạo, trên bầu trời xuất hiện quang mang chói lọi.

Trong ánh sáng rực rỡ, đạo tắc giao hội, ánh sáng của mặt trời và

mặt trăng tranh nhau lấp lánh.

Thế giới bên trong thế giới chủng tử, lúc này, đang xảy ra một sự thay đổi to lớn.

Tiếp đó, chỉ thấy Đông Vương Công phất đạo bào, vô số linh căn bay ra, sau đó, một luồng tạo hóa chi khí đánh vào.

Chỉ thấy, từng gốc linh căn tức khắc biến mất trong phương thiên địa này, cùng với sự tan biến của từng gốc linh căn, tiên linh chi khí vô tận phun trào ra.

Toàn bộ thế giới, trong chốc lát, hiện ra từng đạo đạo tắc và pháp tắc khác nhau.

Toàn bộ thế giới biến động lớn, dường như, trong thế giới này, đang xảy ra một cuộc lột xác hoa lệ.

Từ tay của Đông Vương Công, Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm, bốn loại đại đạo đạo tắc cũng dung nhập vào phương thế giới này.

Trong nhất thời, tiểu thế giới vốn đã náo nhiệt, lại càng thêm náo nhiệt.

Nhật nguyệt tinh thần, thiên địa ngũ hành, tạo hóa vận mệnh, âm dương sinh tử, thời gian, không gian cùng nhiều đạo tắc khác đều xuất hiện ở đây.

Tiếp đó...

Toàn bộ thế giới, dưới tác dụng của Âm Dương Đạo Tắc, trời và đất kéo dãn khoảng cách, dâng cao hạ thấp, đồng thời thiên địa chi khí vô tận cuộn trào.

Âm Dương đạo vận, là căn bản của thế giới, cũng là nguyên nhân Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa Hồng Hoang thuở ban đầu.

Bầu trời của phương thế giới không ngừng dâng cao, đại địa không ngừng hạ trầm, những nơi rìa mép, sụp đổ tan rã, đại địa mới bắt đầu xuất hiện.

Dần dần, dưới sự gia trì của Âm Dương Đạo Tắc, phương thiên địa này bắt đầu ổn định.

Mặt khác, cùng với sự dung nhập của Thời Gian Đạo Tắc, phương tiểu thế giới này cuối cùng cũng có khái niệm về thời gian.

Nhật nguyệt tinh thần vận chuyển, ngày đêm thay đổi, xuân hạ thu đông bốn mùa luân phiên.

"Hai vị, trợ ta dẫn Doanh Châu vào!" Đông Vương Công nhìn thế giới trước mắt, lớn tiếng nói với Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm.

Hai người khẽ gật đầu, tiếp đó, tức khắc độn ra ngoài.

Ầm ầm ầm...

Thiên địa của phương thế giới bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy trên bầu trời của phương tiểu thế giới, một con cự long mênh mông xuất hiện.

Dưới sự khống chế hết sức của Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm, nó không ngừng reo hò, cuộn mình.

"Hống..." Cự long ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm.

Tiếp đó, nó đột ngột chui vào lòng đất.

Sau đó, tiên linh chi khí vô tận tức khắc tràn ngập toàn bộ không gian, thiên địa của phương thế giới cũng đang khuếch trương cực nhanh, bầu trời lại dâng cao thêm mấy ngàn vạn trượng, đại địa lại dày thêm mấy chục lần.

Cùng với long mạch tràn vào.

Cả thế giới hoàn toàn trở nên ổn định, cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện gió lạnh, mây trắng, tia chớp, thần lôi, tiên vụ...

Trên đại địa rộng lớn, từng con sông bắt đầu xuất hiện, từng dãy núi khổng lồ, từ mảnh đất mênh mông này nhô đầu ra.

Chương 155

Đại địa hoang vu, bắt đầu xuất hiện những mảng xanh đậm, một số thực vật xuất hiện, cũng bắt đầu sinh trưởng khô héo, hoa nở hoa tàn theo sự thay đổi của năm tháng.

Lúc này... phương thế giới tuy không bằng đại thế giới như Hồng Hoang, nhưng không thua kém bất kỳ phương Trung Thiên thế giới nào.

Âm thầm, trong phương thế giới này, sức mạnh thế giới và quy tắc thế giới bắt đầu ra đời, mặc dù đều rất yếu ớt, nhưng lúc này, hình hài ban đầu của đạo đó đã thực sự xuất hiện.

Cùng lúc đó, sức mạnh trong nguyên thần của Đông Vương Công bắt đầu trở nên sung mãn.

Thân hình Đông Vương Công bay lên, nhìn xuống mảnh đất này.

Tiếp đó, trong tay y xuất hiện một khối lớn Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Sau đó, tạo hóa chi khí vô tận tràn vào, Tạo Hóa Đạo Tắc, diễn sinh vạn vật.

Khi Cửu Thiên Tức Nhưỡng rải khắp trời đất, thảo mộc tinh linh trên mặt đất bắt đầu điên cuồng hấp thu, bùng nổ.

Rừng rậm mọc lên, sơn cốc xuất hiện.

Cùng lúc đó, trên mặt đất bắt đầu xuất hiện một số thần linh tỏa ánh sáng kỳ dị, tiếp đó, giống như một nụ hoa đang nở rộ nhanh chóng.

Những thần linh đó tức khắc hoạt động, tiếp đó, chỉ thấy những thần linh đó vung tay, rất nhiều chim bay thú chạy liền được thai

nghén ra.

Nữ Oa có thể dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng để sáng tạo Nhân tộc, Đông Vương Công tự nhiên cũng có thể sáng tạo ra nhiều sinh vật hơn, thậm chí, dưới sự giúp đỡ của Tạo Hóa Chi Đạo, việc sáng tạo còn dễ dàng hơn Nữ Oa rất nhiều.

Cùng với tạo hóa vô tận từ tay Đông Vương Công ban xuống, những sinh linh này bắt đầu dần dần sinh ra linh thức, có được thân thể máu thịt và hồn phách.

Đến đây... hình hài ban đầu của phương thế giới đã hoàn toàn hoàn thiện.

Thời Gian Đạo Tắc, Âm Dương Đạo Tắc, Tạo Hóa Đạo Tắc, khiến những sinh linh này diễn sinh, trưởng thành, rồi tử vong, tuần hoàn lặp lại.

Cùng với sự tạo hóa vô biên đó, cả thế giới đều sống lại.

Vô số đạo tắc tối nghĩa khó hiểu hoàn toàn ẩn hiện, giữa phương thiên địa này, càng có vô tận áo nghĩa hiển hiện.

Phong lôi địa hỏa trỗi dậy, cả thế giới hoàn toàn hoàn thành lột xác, từ một thế giới hoang vu không có sức sống, đã hoàn toàn sống lại.

Rào cản thế giới bắt đầu từ từ trở nên kiên cố, thân là chủ nhân của phương thế giới, Đông Vương Công có thể cảm nhận được, lúc này... một tia sức mạnh thế giới trong cơ thể đang rục rịch.

Cùng lúc đó... y cảm nhận được một cảm giác thân thiết.

Y biết, đó là bản nguyên của thế giới, thuộc về sức mạnh bản nguyên.

Có sức mạnh bản nguyên, y liền có thể dễ dàng chưởng khống

phương thế giới này, điều động sức mạnh thế giới của toàn bộ thế giới.

Y bây giờ, chính là chúa tể của phương thế giới này, mọi thứ ở đây, đều nằm trong sự chưởng khống của y.

Đợi cả thế giới hoàn toàn ổn định lại, Đông Vương Công mới thu tay lại, chắp tay sau lưng đứng trên đỉnh thế giới, nhìn quanh toàn bộ thế giới.

Thế giới từng chết chóc, nay đã là một màu xanh tươi tốt.

Sinh linh vừa mới ra đời, đang sinh trưởng, chạy nhảy, bay lượn, ngao du trong thế giới này.

Nhìn thế giới tràn đầy sức sống hiện tại, Đông Vương Công khẽ nheo mắt, lộ ra một nụ cười.

Mất bao nhiêu công sức, lúc này hình hài của thế giới này cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Nhưng... do đây là một thế giới vừa mới ra đời, mọi thứ trong toàn bộ thế giới vẫn chưa đủ hoàn thiện.

Tiếp theo, sau khi trải qua một khoảng thời gian lắng đọng, phương thế giới này sẽ dần dần viên mãn.

Chỉ là, quá trình lắng đọng này chắc chắn sẽ rất dài.

Thế giới Hồng Hoang, tại sao cứ vài kỷ nguyên lại xuất hiện một lần vô lượng lượng kiếp?

Chẳng phải vì thế giới Hồng Hoang lúc này chưa đủ hoàn thiện sao.

Phương thế giới này cũng vậy, cùng với sự trưởng thành của những sinh linh đó, phương thế giới sẽ dần dần hoàn thiện.

Sinh linh trong phương thế giới, tự nhiên cũng giống như sinh linh

trong Hồng Hoang.

Có thể tu luyện tại đây.

Chỉ là, do hiện tại phương thế giới chưa đủ hoàn thiện, căn bản không thể sinh ra cường giả trên cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Bản tôn." Thấy hình hài thế giới đã hiện, Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm chắp tay hành lễ, ý muốn xem Đông Vương Công có chỉ thị gì.

Cùng với lời của hai người, Đông Vương Công có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này Thời Không Đạo Tắc trong không gian này lại xuất hiện một số thay đổi.

Tốc độ thời gian trôi qua không biết nhanh hơn bên ngoài bao nhiêu lần.

Có thể thấy, trong khoảng thời gian bế quan ở Doanh Châu Tiên Đảo, trình độ của hai người về thời gian đều có tiến bộ không nhỏ.

Đông Vương Công gật đầu.

"Hai vị theo ta!" Đông Vương Công nhẹ giọng nói.

Trong phương thế giới, có một ngọn thần sơn dài vô tận, là nơi vạn vật diễn sinh.

Trên ngọn thần sơn đó, nay có một tòa tiên cung sừng sững.

Nơi đây, là thần điện do chính tay Đông Vương Công tạo ra.

Nơi này, sức mạnh thế giới bao quanh, trên cửu thiên, sấm sét cuồn cuộn.

Không có ý chỉ, bất kỳ sinh linh nào cũng không được đến gần, nếu không, sẽ bị sức mạnh thế giới xóa sổ.

Nếu đã diễn sinh ra không ít sinh linh trong phương thế giới, vậy

thì, tất nhiên sẽ có linh trí, có thể hóa hình, sẽ tu luyện.

Chương 156

Có lẽ, sau mấy chục vạn năm nữa, nơi đây sẽ xuất hiện rất nhiều sinh mệnh có trí tuệ, thậm chí sinh ra một nền văn minh hoàn toàn mới.

Doanh Châu Tiên Đảo, ngoài long mạch đó, trên toàn bộ hòn đảo còn có vô số trân bảo.

Tự nhiên cần phải xử lý và sắp xếp thỏa đáng.

Một tiên trì, Tam Quang Thần Thủy, một ao Cửu Thiên Tức Nhưỡng và một ao Tạo Hóa Thanh Liên, đều bị Đông Vương Công dời lên ngọn thần sơn này.

Bao gồm cả những tiên thiên linh căn, linh bảo quý giá.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm, toàn bộ trân bảo trên tiên đảo đều được dời vào trong thần sơn.

Ngọn thần sơn này, đối với sinh linh bản địa của tiểu thế giới này, trừ phi là cường giả Chuẩn Thánh.

Nếu không, căn bản không thể bước lên đỉnh của ngọn thần sơn này.

Nhưng... theo tốc độ phát triển hiện tại của phương thế giới, trước khi hoàn thiện lại toàn bộ thế giới một lần nữa, thế giới này căn bản không thể sinh ra Chuẩn Thánh.

Về lần hoàn thiện phương thế giới tiếp theo.

Ngay cả Đông Vương Công cũng không biết là khi nào.

Mỗi một lần hoàn thiện thế giới, tài nguyên cần thiết đều quá lớn.

Phải biết, lần này, chỉ là hình hài ban đầu đã phải tốn cả một tòa

Doanh Châu Tiên Đảo.

Lần sau, không biết sẽ khổng lồ đến mức nào, vì vậy, Đông Vương Công hiện tại cũng chỉ có thể để phương thế giới này, lấy mình làm môi giới, mượn sức mạnh thế giới của Hồng Hoang để dần dần hoàn thiện.

Tuy đây là một quá trình dài, nhưng may mắn là có thể khiến phương thế giới không ngừng trưởng thành.

Sẽ có một ngày, khi phương thế giới này trưởng thành, sẽ là một Hồng Hoang khác!

"Hai vị, hãy về Bồng Lai trước đi." Đông Vương Công nhẹ giọng nói.

Doanh Châu Tiên Đảo đã chìm vào phương thế giới, phương thế giới hiện tại, căn bản không thích hợp để hai người tu hành trong đó, vì vậy, Đông Vương Công chuẩn bị để hai người về Bồng Lai bế quan, đột phá bình cảnh Chuẩn Thánh.

Hai người khẽ chắp tay.

Tiếp đó, Thanh Huyền Cơ phất đạo bào, một dòng sông thời gian xuất hiện, ngay sau đó hai người chìm vào dòng sông đó, từ từ biến mất trong không gian này.

Về phần Đông Vương Công.

Lúc này, y lại không có ý định quay về Bồng Lai.

Hiện tại tu vi nguyên thần đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, mượn sức mạnh thế giới, đã có thể đối kháng với loại cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu quay về Bồng Lai khổ tu, hiệu quả sẽ rất nhỏ.

Vì vậy...

Đông Vương Công quyết định, du lịch một chuyến ở Đông Hải.

Một là, xem với khí vận dồi dào như hiện tại, có gặp được vận may chó ngáp phải ruồi không.

Hai là, có chút nhớ nhung Phương Trượng Đảo kia, chính xác là nhớ nhung mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Với tu vi hiện tại của y.

Cũng chỉ có dấu ấn đại đạo trên Tạo Hóa Ngọc Điệp mới có thể khiến tu vi tăng vọt, nếu muốn trong thời gian ngắn đạt được sức mạnh có thể đối kháng với Thánh nhân.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, không nghi ngờ gì là con đường tắt.

Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm vừa đi, Đông Vương Công cũng xé rách rào cản không gian, bước vào hư không.

Bay nhanh về phía đông, trong quá trình bay, thần thức tỏa ra ngoài, mọi thứ trong phạm vi mấy trăm vạn dặm, đều không thể che giấu trong thần hải của y.

Là một cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh tiêm của phương thế giới này, thần thức của y đã đạt đến một mức độ cực kỳ khủng khiếp.

Lại vì đã lĩnh ngộ rất nhiều loại quy tắc đại đạo, thực lực và trình độ đã vượt qua tu sĩ cùng cảnh giới.

Chỉ là... vị kia trên Thái Âm Tinh, Đông Vương Công có chút e ngại.

Thế giới Hồng Hoang, tuyệt đối không hòa bình như bề ngoài.

Có lẽ trong mắt người thường, Vu Yêu hai tộc, Tam Thanh đều là những cường giả kiệt xuất trên đời.

Càng là cường giả càng hiểu có người mạnh hơn.

Nhưng Đông Vương Công biết rõ, thế giới Hồng Hoang tuyệt đối không đơn giản như hiện tại, tất cả những người có thể nhìn thấy bây giờ, chẳng qua chỉ là một quân cờ dưới Thiên Đạo.

Vọng Thư kia, Đông Vương Công mơ hồ cảm thấy, nữ thần này tuyệt không nằm trong sự chưởng khống của Thiên Đạo.

Bí mật ẩn giấu trong thế giới Hồng Hoang quá nhiều.

Ngoài Vọng Thư, ví dụ như mối quan hệ giữa Hồng Quân và Thiên Đạo.

Thiên Đạo là Hồng Quân, Hồng Quân không phải là Thiên Đạo.

Phải biết, Hồng Quân năm xưa đã cuỗm đi một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể trong trận chiến Thần Ma.

Đông Vương Công không đi nghe đạo, có thể đi đến độ cao hiện tại, hai mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp không nghi ngờ gì đã giúp đỡ y rất nhiều.

Hồng Quân đã cuỗm đi Tạo Hóa Ngọc Điệp chủ thể, lại cam tâm chịu khuất phục dưới Thiên Đạo sao?

Rốt cuộc là Hồng Quân đang mượn sức mạnh của Thiên Đạo, hay Thiên Đạo đang mượn sức mạnh của Hồng Quân, mối quan hệ giữa hai người, e rằng, ngoài vị Hồng Quân Đạo Tổ kia, không ai có thể biết.

Hiện tại...

Đông Vương Công mơ hồ cảm thấy.

Từ sau khi Hồng Quân hợp đạo, dường như... cảm giác nguy hiểm trước đây đã giảm đi rất nhiều.

Chương 157

Trước đây, sau khi luyện hóa mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, mơ hồ, luôn có thể cảm giác được, dường như có một đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nhưng bây giờ... cảm giác đó đã hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, có lẽ đó chỉ là một ảo giác, hoặc có lẽ chỉ là một ảo giác trong lòng Đông Vương Công.

Nhưng quả thực mơ hồ có cảm giác như vậy, hiện tại, y cảm giác mục tiêu của Đạo Tổ đã chuyển đi nơi khác.

Hoặc là...

Hồng Quân hiện tại không rảnh để quan tâm đến mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Về việc cảm giác này có chính xác hay không, cũng chỉ là một loại suy đoán theo giác quan thứ sáu của Đông Vương Công mà thôi, nếu thực sự muốn truy tìm, e rằng không thể nào biết được.

Trừ Hồng Quân, và những tồn tại như Vọng Thư.

Trong lòng Đông Vương Công vẫn luôn chôn giấu một nghi vấn và sự tò mò sâu sắc.

Trong thế giới Hồng Hoang, có một đạo nhân, tên là Nhiên Đăng.

Cũng là một trong ba ngàn Tử Tiêu khách, sau này bị người đời gọi là kẻ không biết xấu hổ thứ hai trên đời.

Người thứ nhất là ai?

Chính là hai vị ở phương Tây.

Nhiên Đăng thân là khách trong Tử Tiêu Cung, nhưng thủy chung

khó lĩnh ngộ được đạo pháp của Hồng Quân, trên con đường tu hành, người này khó có thể sánh vai với những tiên thiên sinh linh cùng thời.

Bị bỏ lại rất xa phía sau.

Sau này lại bị người đời gọi là đệ nhất nhân dưới Chuẩn Thánh, cũng là vô địch trong cảnh giới Đại La.

Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Con đường tu hành của người này khó khăn, sau này không biết xấu hổ mà bái vào môn hạ của Nguyên Thủy cùng thế hệ.

May mắn là, Nguyên Thủy đạo nhân rất coi trọng thể diện, không làm ra loại chuyện đó, liền để Nhiên Đăng làm Phó giáo chủ của Xiển giáo, đồng thời, để các đệ tử môn hạ đều tôn Nhiên Đăng một tiếng lão sư.

Nhưng Nhiên Đăng thì sao?

Vẫn mặt dày gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn là lão sư, mặt dày đến mức nào.

Trong Phong Thần đại kiếp sau này, Chuẩn Đề và Nhiên Đăng đã cấu kết với nhau, hai người vừa gặp đã thân, tâm đầu ý hợp.

Chuẩn Đề kia lại là người như thế nào?

Ba lời hai câu liền dụ dỗ Nhiên Đăng sang phương Tây.

Nhưng Nhiên Đăng, gia nhập thì gia nhập đi, nhưng người này lại rất không tử tế, sợ rằng sang phương Tây sẽ bị sinh linh bản địa xem thường.

Để nâng cao địa vị ở phương Tây, đã dụ dỗ cả Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn dưới trướng Nguyên Thủy đi cùng.

Nguyên Thủy tuy tính cách không ra gì, nhưng tư chất của mấy đệ tử lại rất cao.

Tổng cộng chỉ có mười hai người, trước đó bị Tam Tiêu của Tiệt giáo gọt mất Tam Hoa đã đủ khổ rồi.

Lại bị Nhiên Đăng làm một phen như vậy, xuất hiện bốn kẻ phản đồ, Nguyên Thủy khỏi phải nói là bi thảm đến mức nào.

Tuy Nguyên Thủy kia ác có ác báo, nhưng việc Nhiên Đăng làm như vậy lại có chút không tử tế.

Nhiên Đăng đạo nhân này, cũng là tiên thiên sinh linh, do tấm ván của chiếc quan tài đầu tiên trong thế giới Hồng Hoang hóa thành.

Tay cầm Linh Cữu Đăng, có thể vận dụng U Minh Quỷ Hỏa.

Nhưng cũng không biết, từ đâu mà có được một tia Tịch Diệt đại đạo không hoàn chỉnh.

Thế giới Hồng Hoang, pháp môn đại đạo khó khăn đến mức nào.

Năm xưa nếu không có Hồng Quân truyền đạo, e rằng cường giả thế gian vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Đại La.

Nhiên Đăng thì sao?

Lại có một tia Tịch Diệt đại đạo!

Tuy trong Hồng Hoang, người người đều có cơ duyên, có được cơ duyên này quả thực có thể xem là khá.

Nhưng...

đừng quên Nhiên Đăng chỉ là một tấm ván quan tài, vậy chiếc quan tài đó đâu?

Hoặc là, trong chiếc quan tài đó, có phải đang nằm một vị cường giả thần bí như Vọng Thư không?

Bí mật lớn cuối cùng vẫn là bí mật lớn, Đông Vương Công cũng từng nghĩ, sẽ bắt Nhiên Đăng đó trực tiếp tra hỏi.

Nhưng... cũng thôi đi.

Bí mật lớn như vậy giống như Vọng Thư, Hi Hòa dù có quan hệ tốt đến mấy, đơn thuần đến mấy, cũng sẽ không tiết lộ nửa điểm tin tức về Vọng Thư.

Vậy thì, Nhiên Đăng đó tất nhiên cũng sẽ không... ...

Tương truyền ở cuối Đông Hải, có một cấm địa, tên là Quy Khư.

Có người nói, trong Quy Khư đó, ẩn giấu bí mật lớn của thế giới Hồng Hoang, nếu có thể vén mở những bí mật này, vậy sẽ có được phương pháp chứng đạo.

Có lẽ, thực sự có một ngày, Đông Vương Công sẽ đến Quy Khư đi một chuyến, xem xem... thế giới Hồng Hoang, dưới Thiên Đạo, rốt cuộc ẩn giấu những tồn tại biến thái nào.

Đông Vương Công bay sát mặt biển với tốc độ cực nhanh, một ý niệm, đã đi được gần trăm vạn dặm, tốc độ như vậy, gần như đuổi kịp vị ở Bắc Hải là Côn Bằng.

Bắc Minh có cá, tên là Côn, Côn lớn không biết mấy ngàn dặm, hóa thành chim, tên là Bằng, lưng của Bằng, không biết mấy ngàn dặm, nổi giận bay lên, cánh như mây che trời.

Chương 158

Trong thế giới Hồng Hoang, không có sinh linh nào có tốc độ vượt qua Côn Bằng.

Thánh nhân sở dĩ có thể trong nháy mắt đến được mọi ngóc ngách của Hồng Hoang, không phải là tốc độ nhanh, mà là có thể mượn quy tắc của Thiên Đạo, xuyên qua không gian trong thời gian ngắn.

Dưới thần thức khổng lồ đó, mọi thứ trong phạm vi mấy trăm vạn công dặm, dù là một con kiến trốn trên hải đảo, cũng không thoát khỏi pháp nhãn của y.

Cứ như vậy...

Đông Vương Công nhanh chóng xuyên qua vùng biển này.

Từng hòn đảo lướt qua mắt Đông Vương Công, trong đó không thiếu những phúc địa động thiên có tiên linh chi khí nồng đậm.

Nhưng cuối cùng...

Đông Vương Công đều không liếc nhìn lấy một cái.

Không biết bao lâu, Đông Vương Công đột nhiên dừng lại thân hình đang bay nhanh.

Trước mặt y, đột nhiên xuất hiện một hòn đảo, hòn đảo này, không khác gì những hòn đảo bình thường.

Nhưng... hình dạng hòn đảo này lại có chút quỷ dị.

Giống như một chữ 'Sơn' lớn.

Hơn nữa, xung quanh toàn bộ hòn đảo, đều bị một tầng âm sát chi khí nồng đậm bao bọc.

Ngay cả Đông Vương Công hiện tại... cũng không khỏi cảm thấy

có chút khó chịu.

Giống như ở Huyết Hải, vì căn cước của Đông Vương Công, đối với những thứ âm u bẩn thỉu này, bản năng cảm thấy có chút phản cảm.

Nhưng một hòn đảo như vậy, âm sát chi khí bao bọc bên ngoài, ngay cả tu vi của Đông Vương Công hiện tại, cũng không thể đưa thần thức vào trong đó.

Điều duy nhất có thể tra xét, chính là xung quanh hòn đảo, tồn tại một tia khí tức cổ quái.

Đó là một luồng khí tức dị dạng vừa bạo ngược, vừa sát lục, vừa huyết tinh.

Kinh nghiệm tìm bảo nhiều năm cho y biết.

Nơi này... không tầm thường!

Phá không mà đi, Đông Vương Công đứng sừng sững ngay trên hòn đảo.

Cúi đầu, nhìn hòn đảo bị sương mù âm sát bao phủ, mày khẽ nhíu.

Chuẩn Thánh trung kỳ, dù ở thời thượng cổ, cũng là tồn tại cực kỳ đỉnh tiêm.

Ở Hồng Hoang hiện tại lại càng là cường giả trong số những người kiệt xuất, nhưng dù vậy, thần thức của y cũng không thể thâm nhập vào trong.

Có thể ngăn cản được thần thức của y, sương mù âm sát trước mắt... không đơn giản.

Trong nhất thời, Đông Vương Công đối với hòn đảo này lại thêm vài phần tò mò, cũng thêm vài phần coi trọng.

Một lát sau.

Y đưa tay phải ra, rồi dùng ngón trỏ chỉ xuống hòn đảo phía dưới.

Trong mắt Đông Vương Công, mấy đạo quy tắc vô cùng, tối nghĩa lấp lánh, tiếp đó, không gian xung quanh bắt đầu rung chuyển.

Đạo ngân ẩn hiện, một đạo quang hoa rực rỡ cực kỳ chói mắt đột nhiên bắn về phía đáy biển.

Oanh.

Thiên địa rung chuyển, cả vùng biển đều dấy lên sóng dữ vạn trượng.

Đạo hoa quang đó trực tiếp đánh lên hòn đảo, âm sát chi khí bao quanh hòn đảo, tức khắc bị xé rách.

Cùng lúc đó, Đông Vương Công cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình trên hòn đảo.

Trên ba ngọn núi có hình dáng mờ ảo của hòn đảo đó, khắp nơi đều là thi thể chết chóc.

Vu tộc, Yêu tộc, một số dị thú không rõ tên, có Phượng tộc, Kỳ Lân tộc thậm chí cả Long tộc.

Thấy cảnh này, giữa hai hàng lông mày của Đông Vương Công ẩn hiện một tia sát ý.

Các chủng tộc khác y không quản được cũng không quản.

Nhưng hiện tại, Đông Hải lấy Long tộc làm đầu, Long tộc lại lấy Bồng Lai làm tôn.

"Kẻ nào dám động đến Long tộc?" Trong mắt Đông Vương Công bùng phát một tia nộ ý.

Thần thức quét qua ba đỉnh núi, khắp núi đồi đều là thi thể, ít nhất cũng không dưới trăm vạn cỗ.

Hơn nữa, những thi thể này đều được bảo tồn rất hoàn chỉnh, nếu không nhìn kỹ, mỗi một cỗ thi thể, giống như đang ngủ say.

Chỉ là... trên tất cả những thi thể này, khí huyết và năng lượng toàn thân, đều không còn tồn tại.

Chưa đợi Đông Vương Công nhìn rõ toàn bộ tình hình.

Rất nhanh, sương mù âm sát bị xé rách bắt đầu nhanh chóng chuyển động, chẳng mấy chốc, vết rách đã lành lại.

Núi thi thể trần trụi kia, lại một lần nữa bị sương mù âm sát bao phủ, che đậy.

Thấy cảnh này, Đông Vương Công mày nhíu chặt, đồng thời trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Tình hình ở đây, tuyệt không phải người bình thường có thể làm được.

Hiện tại dám đối địch với Long tộc, cũng chắc chắn không phải là Tứ Hải linh tộc.

Chương 159

Xem ra... tình hình như vậy, còn tồi tệ hơn những gì y nghĩ.

Vừa rồi, khi thần thức quét qua núi thi thể, y phát hiện một luồng khí tức lạnh lẽo, luồng khí tức đó, khiến y cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Giống như... gặp phải loại sinh tử cừu địch vậy.

Thậm chí mơ hồ đoán định... trong âm sơn, tất có một tôn cường giả Chuẩn Thánh, tôn cường giả này, sẽ mạnh hơn, cổ xưa hơn những tiên thiên sinh linh như Đế Tuấn.

"Chẳng lẽ là Ma tộc?" Nhìn hòn đảo quỷ dị này, Đông Vương Công trong lòng thấp giọng tự nhủ, không khỏi nghĩ đến chủng tộc cổ xưa đó.

Đạo ma tương sinh, năm xưa, Hồng Hoang thiên địa sơ khai, Tiên thiên tam tộc tranh đoạt bá chủ Hồng Hoang, Hồng Quân, La Hầu hai người đồng thời xuất thế.

Hai người, một người lập ra Đạo môn, một người lập ra Ma tộc.

Đạo ma tương sinh tương khắc, đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Để tranh đoạt quyền chủ đạo của thế giới Hồng Hoang, Đạo tổ Hồng Quân và Ma tổ La Hầu đã giao thủ mấy lần, cuối cùng, Đạo tổ dưới sự giúp đỡ của Điên Đảo, Âm Dương, Càn Khôn, Dương Mi lão tổ.

Cuối cùng Hồng Quân đã đánh bại La Hầu.

Trận chiến thảm khốc đó, La Hầu huyết tế một nửa Tiên thiên tam tộc, dùng Tru Tiên Kiếm Trận lực chiến với mọi người.

Càn Khôn, Điên Đảo hai người còn bị La Hầu tru sát tại trận.

Về phần Âm Dương, Dương Mi hai người cũng bị thương trong trận chiến đó, tương truyền, sau này bị vị Đạo tổ hiện tại đuổi ra khỏi thế giới Hồng Hoang.

Sau khi La Hầu thất bại, tự bạo nguyên thần, cả phương Tây vì thế mà trở thành vùng đất cằn cỗi.

Ma tổ La Hầu tuy đã diệt, nhưng, Ma tộc lại không vì thế mà hủy diệt.

Bởi vì, đạo ma tương sinh, chỉ cần có đạo sẽ có ma, nếu muốn diệt ma, trước tiên phải diệt đạo.

Sau khi La Hầu vẫn lạc, toàn bộ Ma tộc từ đó rút khỏi vũ đài thế giới Hồng Hoang, co cụm ở ngoài Tây Cực.

Chỉ vì đạo ma tương sinh, trong ức vạn năm, người tu đạo, phàm tâm trí không kiên định, thường sẽ bị tâm ma thừa cơ, đọa nhập ma đạo.

Vì thế, trên đại địa Hồng Hoang rộng lớn, thỉnh thoảng sẽ có ma đầu xuất hiện, gây họa một phương.

Đông Vương Công vẻ mặt lạnh lùng nhìn hòn đảo phía dưới, tiếp đó, lật tay.

Đột nhiên, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, từng con lôi long màu tím khủng khiếp từ trong đám mây đen kịt không ngừng luồn lách.

Một luồng uy áp hủy diệt tức khắc tràn ngập trong không gian này.

Tử Tiêu Thần Lôi!

Để đối phó với ma tổ, vật chí dương chí cương mới là thứ khắc chế tốt nhất.

Đông Vương Công nhận định, nơi này sẽ có một tôn cường giả

Ma tộc, liền muốn dùng vật này để dụ đối phương ra.

Bùm.

Trong tiếng vang chói tai, một đạo Tử Tiêu Thần Lôi bắn ra, tức khắc xuyên qua sương mù âm sát, đánh lên hòn đảo.

Tiếp đó, sương mù âm sát bắt đầu nhanh chóng chuyển động, từ trong sương mù đó, phát ra từng trận âm thanh như quỷ khóc sói gào.

Đông Vương Công mày khẽ nhíu, có chút tê dại da đầu.

Từng trận tiếng quỷ gào thét nhọn hoắt vô cùng đó, khiến y cảm giác nguyên thần cũng nổi da gà.

Âm thanh đó nhọn hoắt như một lưỡi dao sắc, đâm thẳng vào lòng người, dường như có thể dễ dàng xuyên thủng tâm thần.

Đông Vương Công ổn định tâm thần, lập tức toàn thân bùng lên chí dương chi khí vô tận.

Tay không ngừng, lật tay lại đánh xuống mấy đạo Tử Tiêu Thần Lôi.

Mỗi một đạo thần lôi đánh lên sương mù âm sát, đều sẽ vang lên một trận tiếng quỷ gào thét nhọn hoắt, hơn nữa, âm lượng của âm thanh đó một lần cao hơn một lần.

Tiên thiên chí dương chi khí, là thứ tốt nhất để khắc chế những ma vật âm u bẩn thỉu này, vì vậy... dù âm thanh đó có sắc bén đến đâu, cũng không thể lay động tâm thần của Đông Vương Công nữa.

Tay y không ngừng lật động, vô số Tử Tiêu Thần Lôi không ngừng rơi xuống.

Tại một khoảnh khắc nào đó.

Trong hòn đảo đó, một luồng ma khí ngút trời xông lên.

“Kiệt kiệt.” Tiếng quỷ kêu nhọn hoắt theo đó vang lên, tiếp đó, sương mù âm sát điên cuồng cuồn cuộn, trong khoảnh khắc, một bóng đen từ trong sương mù âm sát chui ra.

Tức khắc.

Cả vùng biển, đều bị một luồng ma khí ngút trời bao phủ.

Bóng đen đó, toàn thân bị ma khí đen kịt bao bọc, căn bản không nhìn rõ hình dạng của nó.

Thiên Ma.

Nhìn bóng đen xuất hiện, Đông Vương Công mày khẽ nhíu.

Thế giới Hồng Hoang, tuy thỉnh thoảng cũng sẽ có Ma tộc xuất thế, nhưng đó chẳng qua chỉ là một số Ma tộc cấp thấp nhất.

Tôn Thiên Ma trước mắt, có chút mạnh đến đáng sợ, tu vi đã không còn ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ nữa.

Ma tộc như vậy, tuyệt không phải là người tu hành bình thường đọa nhập ma đạo liền có thể diễn hóa.

Viễn cổ Thiên Ma!

Bốn chữ từ trong đầu Đông Vương Công nhanh chóng hiện ra.

Năm xưa, cùng với Ma tổ La Hầu xuất thế, bên cạnh y từng xuất hiện mấy tôn Viễn cổ Thiên Ma mạnh mẽ, sau này, cùng với La Hầu vẫn lạc, những Viễn cổ Thiên Ma này có kẻ vẫn lạc, có kẻ ẩn náu.

Chương 160

Nhìn tu vi của tôn Thiên Ma trước mắt...

Đông Vương Công nghiêm trọng hoài nghi, người này chính là một trong những đại Thiên Ma năm xưa đi theo bên cạnh La Hầu.

"Đạo nhân, không ở yên trong Bồng Lai, sao dám xông vào địa giới của Diệt Trần lão tổ ta!" Âm thanh chói tai, từ miệng của tôn Thiên Ma đó vang lên.

Trong âm thanh, mang theo một luồng cổ hoặc mãnh liệt, nếu tâm chí không kiên, e rằng nghe thấy âm thanh liền sẽ bị khơi dậy tâm ma.

Ngữ khí đó, mơ hồ, có một tia bất mãn không kiên nhẫn.

Đông Vương Công mày khẽ nhíu, đối với việc tôn Thiên Ma trước mắt biết thân phận của mình, y không hề ngạc nhiên chút nào.

Đông Hải tuy lớn, nhưng kiếp nạn Bồng Lai lần trước, căn bản không thể qua mắt được người này.

Nhưng... người này dám như vậy, vậy có nghĩa là thực lực của tôn Thiên Ma trước mắt, tuyệt không dưới y.

Đông Vương Công trong lòng không khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ, thế giới Hồng Hoang, rốt cuộc có bao nhiêu tồn tại biến thái.

Tuy tu vi của người trước mắt có chút không thể nhìn thấu, nhưng, dù đối đầu với cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, y cũng có một trận chiến lực.

Huống hồ... người này dám tàn sát Long tộc, chuyện này tự nhiên không thể như vậy mà bỏ qua.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn tôn Thiên Ma trước mắt.

Thời đại tranh đấu Đạo Ma quá xa xưa, những chuyện từng xảy ra, ngay cả tiên thiên sinh linh của thế giới Hồng Hoang hiện tại cũng không rõ.

Về phần Thiên Ma tên Diệt Trần này, có phải là Thiên Ma năm xưa đi theo bên cạnh La Hầu không, e rằng... toàn bộ Đạo môn, cũng chỉ có vị kia trong Tử Tiêu Cung mới rõ.

"Năm xưa bên cạnh La Hầu có sáu đại Thiên Ma, ngươi chính là một trong số đó rồi." Đông Vương Công nheo mắt nhìn Diệt Trần, mặt không biểu cảm mở miệng nói.

Diệt Trần lão tổ nghe vậy, thân thể lại bất giác khựng lại.

Đông Vương Công rõ ràng có thể nhận ra, trên khuôn mặt bị ma khí bao bọc của Diệt Trần, lộ ra một tia kinh ngạc, đồng thời hiện lên một tia sát ý.

Người biết thân phận của hắn, về cơ bản sau khi Ma tổ La Hầu vẫn lạc đều đã chết hết.

Trừ vị kia trong thế giới Hồng Hoang hiện tại là Hồng Quân, Diệt Trần không biết, vị Bồng Lai chi chủ trước mắt, rốt cuộc làm sao mà biết được thân phận của hắn.

Thế hệ đỉnh tiêm của thế giới Hồng Hoang hiện tại, trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một đám hậu bối.

Hắn không thể xen vào tranh chấp của họ, cũng không thèm xen vào.

Nhưng vị Bồng Lai tiên chủ trước mắt...

"Nếu đã nhận ra thân phận của bản tổ, vậy thì, không thể giữ lại ngươi được." Diệt Trần lạnh lùng nhìn Đông Vương Công nói.

Sát ý trên người, càng lúc càng sắc bén.

Hậu bối dù sao cũng là hậu bối, vị kia của Bồng Lai tuy mạnh trong số hậu bối, nhưng không lọt vào mắt của Diệt Trần.

Chênh lệch một tiểu cảnh giới trong Chuẩn Thánh cảnh, liền như chênh lệch trời đất, Diệt Trần tự tin, ra tay trong khoảnh khắc liền có thể miểu sát vị này.

Chỉ là...

"Xem ra, sau lần này, lại phải đổi một đạo trường khác để ẩn náu rồi." Diệt Trần lão tổ trong lòng cười khổ nói.

Đạo ma tương tranh, La Hầu thân vẫn, không nghi ngờ gì, Hồng Hoang hiện tại, là thiên hạ của Đạo môn.

Dù Diệt Trần có mạnh đến đâu, cũng không thể không kiêng dè vị Thánh nhân trong Tử Tiêu Cung.

Đó cũng là lý do tại sao sau khi Đông Vương Công nói ra thân phận của hắn, hắn lại muốn tru sát Đông Vương Công.

Bởi vì trên đời này, người biết thân phận của hắn, trừ vị kia trong Tử Tiêu Cung, những người khác đều đã chết rồi.

Nghe lời của Diệt Trần, Đông Vương Công tức khắc khẳng định suy đoán trong lòng.

Tôn Thiên Ma trước mắt, tất nhiên là một trong sáu đại Thiên Ma năm xưa đi theo bên cạnh La Hầu.

Trong truyền thuyết.

Sáu đại Thiên Ma đều là cường giả Chuẩn Thánh, vị Diệt Trần lão tổ trước mắt, sau mấy vạn ức năm từ trận chiến thượng cổ đó, tu vi càng đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chỉ là... e rằng trận chiến năm xưa, dù Diệt Trần sống sót, cũng chắc chắn đã bị thương rất nặng.

Vì vậy, Đông Vương Công tự tin, người này tuy cao hơn mình một cảnh giới, nhưng đối đầu, tuyệt đối có một trận chiến lực.

"Giết Long tộc của ta, bần đạo cũng không thể tha cho ngươi." Đông Vương Công hướng về Diệt Trần lạnh lùng quát một tiếng.

Tiếp đó, hai người đồng thời ra tay.

Ông...

Ma khí ngút trời trên bầu trời đột nhiên ngưng kết, tiếp đó, hung hăng huyễn hóa thành một khuôn mặt quỷ khổng lồ.

Khí tức âm u lạnh lẽo đó dường như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Chuẩn Thánh hậu kỳ... kinh khủng đến như vậy!

Đông Vương Công ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu một cái, sau đó nắm chặt tay phải, hung hăng đánh lên trời.

Trên nắm đấm đó, từng tia lôi điện màu tím đang luồn lách, đồng thời một luồng huyết khí bàng bạc bao quanh, lại có vô tận đạo vận lấp lánh.

Từng loại năng lượng bạo ngược, thoát khỏi nắm đấm của y, cuồn cuộn, lao về phía khuôn mặt quỷ vừa mới ngưng tụ thành.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Chương 161

Cả vùng biển, dấy lên sóng dữ vạn trượng, vụ nổ ngút trời tức khắc cuốn trọn cả hòn đảo.

Khuôn mặt quỷ vừa mới ngưng tụ ra, tức khắc vỡ nát dưới uy lực của một quyền đó.

Ngay cả ma khí âm lãnh đó, cũng bị xóa sổ ngay lập tức.

Diệt Trần nhìn khuôn mặt quỷ do mình dùng ma đạo thần thông ngưng tụ ra tức khắc bị tiêu diệt, cả người đều sững sờ.

Sức mạnh nhục thân thật mạnh.

Lại nhìn về phía Đông Vương Công, lúc này, hắn mới ý thức được, vị Bồng Lai tiên chủ này, tuy là hậu bối, nhưng không phải là một kẻ dễ đối phó.

Chỉ một quyền vừa rồi, năng lượng bùng phát ra, đã vượt qua sức mạnh của Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cũng có nghĩa là... vị Bồng Lai tiên chủ này... tu vi lúc này không yếu hơn hắn.

Hít...

Nghĩ đến đây, Diệt Trần không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Không ngờ...

Đạo môn lại xuất hiện một thiên tài trẻ tuổi như vậy." Diệt Trần nhìn Đông Vương Công, mở miệng nói.

Lần này, khi mở miệng nói chuyện, đã bớt đi vài phần khinh thường trước đó, thêm vài phần coi trọng.

Cách trận kiếp nạn ở Bồng Lai chưa đầy nghìn năm, trong mắt

Diệt Trần, tốc độ tăng trưởng thực lực của Đông Vương Công không nghi ngờ gì là kinh khủng.

Phải biết, nghìn năm trước, thực lực mà Đông Vương Công thể hiện trước mặt hắn không phải là Chuẩn Thánh trung kỳ, mà lúc này, lại là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nghìn năm thời gian, liền có bước nhảy vọt thực lực lớn như vậy, ngay cả hắn, cũng cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Đồng thời... trong lòng hắn, tia sát ý đó trở nên càng thêm kiên quyết.

Thiên tài của Đạo môn, tự nhiên là kẻ địch của Ma tộc.

Cùng với sự tiêu tán của uy lực từ một quyền đó của Đông Vương Công, bầu trời này, đã khôi phục lại sự sáng sủa trước đó.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên bầu trời, đôi mắt đó, dưới ánh mặt trời trông thật chói lọi.

Nhìn Diệt Trần đang dừng bước đứng ở phía đối diện, y chỉ khinh thường hừ lạnh một tiếng.

"Món nợ của Long tộc, bần đạo hôm nay sẽ tính với ngươi!" Chuẩn Thánh hậu kỳ thì sao?

Dám động đến một binh một tốt của Bồng Lai, tất không chết không thôi.

Trong khoảnh khắc này, chiến ý trên người Đông Vương Công bùng nổ, không ngừng dâng trào, trên nhục thân đó, một luồng khí tức mạnh mẽ xông lên trời.

Diệt Trần nắm chặt nắm đấm, sự khinh địch trước đó tức khắc biến mất.

"Vậy thì chiến đi!" Cảm nhận được uy áp bàng bạc toàn thân của

Đông Vương Công lúc này, Diệt Trần lớn tiếng quát.

Ông...

Hai bên chưa hề có bất kỳ tiếp xúc nào, chỉ là uy áp tỏa ra từ cơ thể hai người chạm vào nhau, cả vùng đất lạnh lẽo, bắt đầu không ngừng xuất hiện tiếng nổ.

Khí lãng cuốn trọn mấy chục triệu dặm nước biển, cả vùng biển, tức khắc sôi sục.

Đại chiến đã vén màn.

Vô số đại thần thông giả, lần lượt ngưng tụ thiên nhãn, quan sát trận chiến của cường giả ở Đông Hải.

Khi nhận ra vị Bồng Lai tiên chủ đó, trên mặt mọi người, lại một lần nữa hiện ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì tất cả mọi người đều cảm giác được...

Đông Vương Công lúc này so với nghìn năm trước, mạnh hơn.

Luồng sức mạnh cường đại này, chính là từ sức mạnh thế giới ẩn giấu trong cơ thể y!

"Ma Phệ Chư Thiên!" Diệt Trần ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, sau lưng hắn, một bóng đen khổng lồ hiện ra hình dáng.

Ma ảnh do ma khí ngưng tụ thành đó, cùng với sự xuất hiện của đạo ma ảnh này, trên bầu trời, một luồng uy áp đáng sợ giáng xuống Đông Vương Công.

Đạo ma ảnh đáng sợ đó đang điên cuồng cao lên lớn lên, trong khoảnh khắc đã xông thẳng lên vạn trượng trời cao, trong hư không đó, giống như một ngọn núi khổng lồ, đè nén khiến người ta khó thở.

Trong mắt Đông Vương Công lộ ra một tia sát ý, tiếp đó, Xích Lân Tinh Vân Kích từ từ ngưng tụ trong tay.

Ánh sáng đỏ rực đó, giống như một vầng mặt trời rực rỡ, trong vùng đất lạnh lẽo bị ma khí che phủ, trông lại càng thêm chói mắt.

Toàn bộ không gian bắt đầu không tự chủ mà rung chuyển, run rẩy, tiên linh chi khí trong phạm vi mấy chục triệu dặm, không ngừng phát ra từng tiếng kêu ai oán sợ hãi.

Ông...

Một tiếng vang kinh người vang lên, thân hình Đông Vương Công tức khắc biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã ở trước mặt Diệt Trần.

Diệt Trần là lão Thiên Ma sống sót từ thời thượng cổ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến mức nào.

Thấy Đông Vương Công áp sát, hắn không hề hoảng sợ.

"Nhiếp!" Cùng với một tiếng hống nhẹ của Diệt Trần, đạo ma ảnh khổng lồ đó tức khắc mở ra cái miệng lớn như chậu máu, một luồng hấp lực khủng khiếp từ trong cái miệng đó trào ra.

Đông Vương Công hứng chịu đầu tiên, thân ở trong luồng hấp lực đó, sự di chuyển của cơ thể, rõ ràng đã bị ảnh hưởng.

Y dứt khoát cũng không chống cự.

Đôi mắt sắc bén đó nhìn về phía ma ảnh, tiếp đó, mặc cho cái miệng lớn như chậu máu của ma ảnh hút mình vào trong.

"Kiệt kiệt." Trong tiếng cười nhọn hoắt, cái miệng lớn như chậu máu của ma ảnh đó, đã nuốt trọn cả cơ thể Đông Vương Công vào bụng.

Thấy Đông Vương Công bị nuốt, Diệt Trần lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, đôi mắt u ám đó, lóe lên một tia sáng.

Chương 162

"Ma ảnh của bản tổ, là vô thượng ma tổ pháp tướng, dù cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ bị nuốt vào, nhất thời cũng khó thoát ra, ngươi cứ ở trong đó mà hưởng thụ đi." Nụ cười ngông cuồng của Diệt Trần, vang vọng giữa đất trời.

Nhưng lời của Diệt Trần còn chưa dứt, trong cơ thể của ma ảnh, đột nhiên vang lên một loạt tiếng nổ.

Tiếng nổ chấn động tai gần như muốn xé rách cả vùng biển.

Ma ảnh đó, lại càng điên cuồng rung chuyển, ma khí ngưng tụ toàn thân, bắt đầu chuyển động bạo ngược.

"Phá cho ta!" Âm thanh hùng hồn từ trong cơ thể của ma ảnh vang lên, tiếp đó, cả ma ảnh tức khắc vỡ tan.

Một luồng năng lượng ngút trời, vô tình xé rách đạo ma ảnh khổng lồ đó, xé nó thành từng mảnh vụn!

Thân hình Đông Vương Công, lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời đó, chiến ý, càng lúc càng mạnh, dường như muốn nuốt trời diệt đất.

"Biến thái!" "Biến thái!" Nhìn Đông Vương Công không hề hấn gì, Diệt Trần không nhịn được mà mắng.

Miệng thì nói vậy, nhưng hành động lại không hề chậm trễ.

Thân thể hắn nghiêng về phía trước, hai tay khẽ bấm quyết, từ trên cơ thể, đột nhiên bay ra từng đạo ma đầu đen kịt.

Hàng trăm vạn ma đầu, che trời lấp đất, huyên náo ồn ào, từ bốn phương tám hướng lao về phía Đông Vương Công.

Nhìn đám ma đầu đen kịt trước mắt, Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, tiếp đó trong tay hiện ra mấy đạo thanh quang.

Thanh quang đó gặp gió hóa lớn, biến thành từng tòa liên đài tỏa thanh quang.

Vô số thanh liên xoay tròn nhanh chóng, trong không gian xung quanh, bắt đầu tràn ngập một luồng khí tức bạo ngược kinh người.

Tức khắc cuốn trọn mấy chục triệu dặm, những ma đầu đang bay, hứng chịu đầu tiên, phàm những ma đầu bị uy năng của thanh liên lan tới, trong khoảnh khắc, liền sẽ bị nghiền nát trực tiếp.

Rất nhanh, bầu trời đông đúc, đã bị dọn sạch một khoảng lớn.

Tiếp đó, Đông Vương Công giống như một tôn thượng cổ thần ma, mang theo uy năng kinh người, lấy liên đài làm thủ đoạn, tức khắc từ trong đám ma đầu xông ra.

Những ma đầu phàm cản đường phía trước, không một ngoại lệ, toàn bộ bị nghiền nát, hóa thành từng đạo ma khí màu đen.

Tiếp đó, lại dưới Tạo Hóa Chi Đạo của thanh liên mà tan biến, hóa thành từng hạt bụi mịn.

Trong nháy mắt, Đông Vương Công liền xé rách thiên võng do những ma đầu này tạo thành, lại một lần nữa áp sát Diệt Trần.

Thấy hàng trăm vạn ma đầu phóng ra cũng không thể cản được Đông Vương Công, Diệt Trần mày nhíu chặt.

Đứng sừng sững trong hư không, hắn giơ tay phải lên, trong tư thế nâng trời, tiếp đó, thân hình hắn bắt đầu bùng nổ.

Dần dần, cơ thể hắn, huyễn hóa thành một tôn ma tổ chân thân.

Tôn ma tổ chân thân này, cao đến mấy vạn trượng, đôi mắt ma nhắm chặt, trong hai đôi tay, mỗi đôi đều cầm bốn kiện linh bảo.

Đương nhiên, những linh bảo này đều là hư ảnh do ma khí hóa thành, không phải vật thật.

Nhìn tôn ma tổ chân thân do Diệt Trần hóa thành, Đông Vương Công không khỏi nhớ đến pháp tướng kim thân của Phật môn mà y đã lĩnh ngộ được trong Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ngày đó.

Thực ra, theo y thấy, hai thứ này, vốn từ cùng một nơi, giữa chúng, thực sự có rất nhiều điểm tương đồng.

Phật đọa lạc, liền là ma, ma buông xuống đồ đao, liền thành phật.

Trời mới biết, giữa chúng, rốt cuộc có liên quan gì.

Cùng với sự bùng nổ của ma tộc chân thân, Đông Vương Công rõ ràng có thể cảm giác được, uy áp thực lực của Diệt Trần lúc này cũng đã tăng cường rất nhiều.

Loại pháp tướng kim thân này, tuyệt không chỉ đơn giản là biến lớn, cùng với nhục thân lớn lên, mới có thể phát huy hết thực lực ẩn giấu trong cơ thể.

Hát!

Cùng với một tiếng hét lớn của Diệt Trần, cơ thể khổng lồ đó hung hăng lao về phía Đông Vương Công, bốn cánh tay đó, mỗi cánh tay đều ngưng tụ ra một kiện linh bảo, mang theo thần uy ngút trời, đập về phía Đông Vương Công.

Oanh.

Đông Vương Công tức khắc đến gần, cũng không do dự mà huyễn hóa chân thân, Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay cùng với bốn kiện linh bảo trong tay Diệt Trần, đã có một lần đối đầu bằng sức mạnh.

Từng gợn sóng không gian, từ nơi hai người đứng, lan ra bốn phương tám hướng.

Một lần va chạm trực tiếp nhất, mạnh mẽ nhất, nhưng sau khi va chạm hoàn thành, hai người đều lùi về phía sau.

Thiên địa băng liệt, biển cả chấn động.

Dưới những gợn sóng mênh mông từ lần va chạm này, cả không gian đều bị xé rách, dường như cả Đông Hải đều rung chuyển.

Hai người đã thuộc hàng đỉnh tiêm trong thế giới Hồng Hoang, uy năng chiến đấu, có thể biết.

Hai người đối đầu, đánh đến trời đất tối tăm, mấy trăm vạn dặm nước biển sôi trào cuộn sóng.

Vô số hòn đảo dưới uy năng của trận chiến này hóa thành bụi mịn, sinh linh trong cả vùng biển, lại càng gặp tai ương.

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Cảnh giới này, phất tay là có thể hái sao dời trăng, thổi một hơi khí liền có thể hóa thành trích tiên giết địch.

Đó là tồn tại đã siêu thoát khỏi phàm tục, sở hữu sức mạnh hủy thiên diệt địa, là tồn tại chí cường.

Cường độ nhục thân của Đông Vương Công đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, Diệt Trần kia, dựa vào ma tổ chân thân và tu vi ma đạo cường đại, đã đấu với Đông Vương Công gần trăm hiệp.

Chiến ý bàng bạc lại một lần nữa bùng cháy trong lòng Đông Vương Công.

Là thể tu giả, nhục thân đó lại càng chiến càng mạnh.

Từ sau lần kích chiến với Cửu đại Long tử ở bí cảnh Đông Hải, Đông Vương Công đã lâu không được đánh một trận sảng khoái như vậy.

“Chuẩn Thánh hậu kỳ, quả nhiên là tồn tại cường đại.” Cảm nhận

được thực lực của Diệt Trần trước mắt, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười, lại một lần nữa xông lên.

Trong lòng lại càng khao khát cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu như, y đạt đến cảnh giới đó, lại mượn sức mạnh thế giới, không biết sẽ mạnh đến mức nào!

"Yêu nghiệt." Nhìn Đông Vương Công đang áp sát, Diệt Trần có chút bất đắc dĩ nói.

Giao phong đã nhiều lần như vậy, hắn sớm đã cảm nhận được sự chênh lệch cảnh giới giữa Đông Vương Công và mình, nhưng dù vậy, mơ hồ bắt đầu cảm thấy đuối sức.

Ma tổ chân thân, là vô thượng thần thông của Ma tộc.

Chương 163

Có thể mượn sức mạnh nhục thân vượt qua bản thân gấp trăm lần.

Nhưng Đông Vương Công... lại có thể đấu ngang tay với hắn.

Cảm nhận được pháp lực trong cơ thể đang tiêu hao cực nhanh, Diệt Trần biết, không thể tiếp tục chiến đấu với yêu nghiệt này nữa.

Lập tức tay vận ra vô cùng âm sát u quang, dưới ánh sáng u quang này, cả vùng biển tức khắc ngưng kết, tiên linh chi khí đang gào thét cũng đột nhiên ngừng lại.

Một luồng uy năng hủy diệt mênh mông từ trong cơ thể Diệt Trần truyền ra, bốn kiện linh bảo trong tay đột nhiên hợp nhất.

Hình thành một lưỡi dao khổng lồ vô cùng sắc bén, trên lưỡi dao đó, hiện ra một mảnh u hàn chi quang.

Khiến người ta chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, như rơi vào Cửu U chi cảnh.

Cảm nhận được sự khác thường của Diệt Trần, Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, sức mạnh thế giới trong cơ thể điên cuồng vận chuyển.

Tiếp đó, hắn vung đạo bào, Âm Dương Ma Bàn bỗng nhiên xuất hiện, hóa thành hai con cự long quấn quanh Xích Lân Tinh Vân Kích.

Tay kia của hắn giơ lên không, Ngũ Hành Bảo Tháp xuất hiện, rồi mạnh mẽ bay về phía Diệt Trần.

Chỉ thấy Ngũ Hành Tháp kia gặp gió liền lớn, hào quang ngũ hành diệu kỳ không ngừng lấp lóe, từng luồng gợn sóng cổ xưa khó hiểu truyền ra từ dưới tháp.

Trên Ngũ Hành Tháp lại có vô cùng tử lôi ẩn hiện, mỗi một đạo đều mang theo uy năng hủy thiên diệt địa.

Chóp tháp ngưng tụ ra một đám mây ngũ sắc, năm loại đạo vận ẩn chứa bên trong, một luồng uy áp kinh người lập tức khóa chặt lấy Diệt Trần.

"Trấn!" Đông Vương Công quát lớn một tiếng.

Cùng với tiếng quát vừa dứt, Diệt Trần lập tức bị kéo vào một vùng đất ngũ hành.

Trong vùng đất này, phong lôi địa hỏa không ngừng ẩn hiện, tấn công về phía hắn.

Cùng lúc đó, Đông Vương Công đã tức thì lao tới, Xích Lân Tinh Vân Kích trong tay bỗng nhiên múa về phía Diệt Trần.

Tiếng vũ động tựa như một tiếng rồng gầm, làm chấn nhiếp nguyên thần!

Diệt Trần lập tức kinh hãi, thân hình không ngừng lùi về phía sau.

Lưỡi đao khổng lồ trong tay hắn tỏa ra ánh sáng âm u, tựa như vạn thiên vong hồn đòi mạng, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ầm.

Hai người lại một lần nữa va vào nhau.

Sau một tiếng nổ lớn, thiên địa tức thì chấn động, bầu trời đột ngột biến sắc, vùng biển càng điên cuồng gào thét, như thể đang biểu lộ một nỗi sợ hãi nào đó.

Trong vụ nổ kinh hoàng ấy, thân hình hai người lại một lần nữa bị đẩy lùi.

Cả hai thân thể đều vô cùng chật vật.

Từng vết thương kinh người ẩn hiện trên người hai người.

Sau một lần giao phong, chân thân Ma tộc của Diệt Trần càng bị đánh vỡ trực tiếp, lúc này đã hóa thành bản thể, trên thân thể còn lưu lại vô số vết nứt đáng sợ.

Ngược lại, trên người Đông Vương Công cũng có từng vết thương kinh người, chỉ có điều, những vết thương này đang nhanh chóng lành lại dưới năng lực nhục thân biến thái của hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Diệt Trần có chút tê dại da đầu.

Đông Vương Công rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy?

Hai người giao đấu, cảnh giới của hắn còn cao hơn Đông Vương Công một bậc.

Phải biết rằng, chênh lệch một cảnh giới nhỏ giữa các Chuẩn Thánh cũng không hề nhỏ hơn so với chênh lệch giữa Đại La và Chuẩn Thánh.

Thế mà Đông Vương Công... lại càng đánh càng hăng, càng đánh càng dũng mãnh, còn bên phía Diệt Trần lại càng đánh càng kinh hãi, thậm chí lúc này, trong lòng hắn đã nảy sinh ý định tránh né rời đi.

Hậu bối này mang đến cho hắn chấn động thực sự quá lớn.

"Lại nhận một chiêu của ta!" Diệt Trần lùi lại mấy trăm dặm, sau đó, hai cánh tay giao nhau trước người, ma khí ngút trời bắt đầu cuộn trào.

"Thiên Ma Tru Tâm!" Cùng với tiếng quát trầm của Diệt Trần, trong hư vô, từng đạo ngân mơ hồ ẩn hiện.

Những đạo ngân này lặng lẽ không tiếng động, vô hình vô hạn xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công, sau đó, lập tức chui vào trong cơ thể hắn.

Khi những đạo ngân quỷ dị kia chui vào cơ thể Đông Vương Công, tâm thần của hắn xuất hiện một thoáng rung động.

Trong cơn rung động đó, trong đầu Đông Vương Công hiện ra rất nhiều hình ảnh đã bị chôn vùi từ lâu.

Đó đều là những ký ức không thể nào quên ở kiếp trước, bây giờ lại bị lôi ra một cách sống động.

Khi những ký ức xa xôi này tái hiện, trong lòng Đông Vương Công xuất hiện một tia gợn sóng.

Đứng ở nơi xa, Diệt Trần nhìn thấy Đông Vương Công lúc này đã đứng sững người, trong đôi mắt cũng xuất hiện vẻ mờ mịt, khuôn mặt bị ma khí bao phủ kia lại hiện ra một nụ cười.

Thiên Ma Tru Tâm.

Đây là vô thượng thần thông của Ma đạo, thần thông này là bí pháp Ma đạo, có thể dẫn ra những yếu tố tiêu cực trong lòng người, khuếch đại chúng lên vô hạn, cuối cùng huyễn hóa thành tâm ma.

Đối với Đông Vương Công, mọi chuyện ở kiếp trước chính là bí mật lớn nhất trong lòng, luôn bị hắn chôn chặt.

Bây giờ, sau khi những ký ức cũ kỹ bị bí pháp Ma đạo kia khai quật ra, tâm thần của hắn lập tức chìm vào trong ký ức quá khứ.

Từng khung cảnh của kiếp trước đã sớm bị lãng quên, lúc này lại hiện ra rõ ràng đến thế.

Chìm đắm trong những hình ảnh quen thuộc này, Đông Vương Công dường như đã trở lại năm đó, trong những ký ức này có đau khổ, có chua xót, cũng có vui vẻ, có hạnh phúc.

Trăm vị nhân sinh, lại khiến người ta si mê hơn hiện tại.

Nhân sinh... chẳng phải nên nếm trải trăm vị hay sao.

Chìm đắm trong những chuyện của kiếp trước, Đông Vương Công hoàn toàn quên mất mình đang giao thủ với một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chương 164

Lúc này, Đông Vương Công nhắm chặt hai mắt, đứng giữa bầu trời, trên gương mặt thanh tú, lúc thì mỉm cười, lúc thì chau mày.

Cánh tay của Diệt Trần lúc này như hai chiếc cánh, vẫy mấy lần trong không trung, trên khuôn mặt bị ma khí che khuất mang theo nụ cười đắc ý.

Thiên Ma Tru Tâm là bí pháp vô thượng của Ma đạo, chỉ cần trúng phải bí pháp, hãm sâu vào trong đó thì sẽ không thể nào thoát ra được.

"Thực lực mạnh mẽ thì sao chứ?

Chỉ cần trong lòng có sơ hở, vậy thì không phải là vô địch." "Bản tổ thừa nhận ngươi rất mạnh, ta quả thực không làm gì được ngươi, nhưng... hôm nay đạo tâm của ngươi bị hủy, tu vi sẽ không bao giờ có thể tiến thêm được nữa." "Thiên tài Đạo môn, rồi cũng chỉ biến thành một con kiến yếu ớt." "Những hậu bối đồng cảnh giới trước đây bị ngươi đè nén, chẳng mấy chốc sẽ vượt qua ngươi." Diệt Trần nhìn Đông Vương Công đối diện, cười lạnh nói.

Lúc này, hắn không hề có ý định giết thanh niên trước mắt, hắn muốn nhìn vị thiên tài Đạo môn này từ từ bị hủy diệt, thậm chí bị tâm ma xâm chiếm, trở thành một thành viên của Ma tộc.

Trên đời này không có chuyện gì khiến hắn hưng phấn và vui vẻ hơn thế.

Thiên tài Đạo môn.

Chẳng mấy chốc sẽ trở thành thiên tài Ma tộc, trở thành một con rối dưới trướng Diệt Trần lão tổ.

Tựa như đã nhìn thấy khoảnh khắc Đông Vương Công đọa vào

Ma tộc, nụ cười trên mặt Diệt Trần càng trở nên đậm hơn.

Trong Ngọc Hư Cung ở Côn Lôn Sơn.

Tam Thanh đang chăm chú nhìn tình hình xảy ra ở Đông Hải.

"Tốt lắm, tốt lắm, Đông Vương Công bị tâm ma thừa cơ, cho dù hôm nay không chết, đạo tâm của hắn cũng bị hủy, tu vi sẽ không thể tiến thêm." "Đông Vương Công ơi Đông Vương Công, ngươi không phải luôn cho rằng mình mệnh không tầm thường, thế giới Hồng Hoang không ai có thể so sánh với ngươi sao?" "Bây giờ, bần đạo xem đạo tâm của ngươi bị hủy, làm sao còn có thể ngông cuồng ở thế giới Hồng Hoang!" Trong Ngọc Hư Cung truyền ra tiếng cười cuồng phóng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ai có thể ngờ, vị Ngọc Thanh chân nhân tự xưng là Bàn Cổ chính tông lại có một mặt khó coi như vậy.

Chẳng lẽ hắn không biết, Đạo Ma không đội trời chung.

Lúc này, trong mắt vị nhị đệ tử Đạo môn này, Thiên Ma kia không phải là kẻ địch của Đạo môn, mà dường như Đông Vương Công mới phải.

Lão Tử ngồi ngay ngắn trong cung điện, đôi mắt bình thản, bình thản đến mức gần như lạnh lùng.

Đạo Ma không đội trời chung.

Là Tam Thanh của Đạo môn, Bàn Cổ chính tông, đại đệ tử đứng đầu của Hồng Quân.

Lúc này, vị này cũng mang một bộ dạng xem náo nhiệt.

Không còn cách nào khác.

Thực lực mà Đông Vương Công bộc lộ ra quá biến thái, đè nén Bàn Cổ Tam Thanh đến không thở nổi.

Dù cho hiện tại đã có được Hồng Mông Tử Khí, nhưng khi đối mặt với Đông Vương Công, trong lòng ông ta vẫn có chút hoảng loạn.

Nếu Đông Vương Công cứ tiếp tục phát triển, e rằng trước khi thành Thánh, họ chỉ có thể chịu lép vế dưới hắn.

Chỉ có Thông Thiên.

Lông mày nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia bất an.

Đạo Ma không đội trời chung, là Bàn Cổ chính tông, tam đệ tử Đạo môn, trong lòng ông ta có trách nhiệm trừ ma bảo vệ đạo.

Khi đối mặt với Ma tộc, trong lòng ông ta không còn sự dè chừng với Đông Vương Công như ngày thường.

Ngược lại, trong lòng mọi người, ông ta càng hy vọng Đông Vương Công có thể vượt qua.

Một là, bảo vệ đạo.

Hai là, trừ ma.

Tính tình ông ta thẳng thắn, trận chiến Đông Hải lần này, nếu không phải không thể tham gia, chắc chắn ông ta sẽ đến giúp một tay cho vị kia ở Bồng Lai.

Cuộc chiến của Chuẩn Thánh hậu kỳ...

Trong mắt vị tam đệ tử của Đạo Tổ, đó là sức mạnh mà ông ta khao khát biết bao.

Trong Oa Hoàng Cung của Yêu tộc.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Nữ Oa hiện lên một tia cô đơn, sau khi khẽ thở dài một tiếng, cả Oa Hoàng Cung lại yên tĩnh trở lại.

Rất nhiều cường giả đều mang tâm tư riêng, trong trận chiến Đạo Ma này, có người hy vọng Đông Vương Công chết, có người hy vọng

Đạo môn chiến thắng.

Diệt Trần lão tổ đứng sừng sững giữa bầu trời, ma khí bốc lên, trên mặt hắn treo một nụ cười đầy ẩn ý.

Hắn không muốn vị này trước mắt chết đi, mà muốn tâm ma xâm nhập, để vị Tiên chủ Bồng Lai này hóa thành con rối của hắn.

Lúc này, quanh thân Đông Vương Công có một luồng khí tức quỷ dị, một luồng khí tức âm sát vô cùng băng giá.

Diệt Trần thấy cảnh này, nụ cười trên mặt càng đậm hơn.

Hắn biết, lúc này, tâm ma đã chiếm cứ tâm thần của Đông Vương Công.

Nhưng...

đúng lúc này.

Hai luồng sức mạnh huyền diệu bỗng nhiên lưu chuyển trên người Đông Vương Công, một đạo thanh quang, một đạo kim mang.

Trong hai cột sáng này đều mang theo một luồng khí tức đại đạo kinh người, đạo ngân ẩn chứa bên trong dường như có thể chôn vùi luồng khí tức âm sát trên người Đông Vương Công lúc này.

Khi hai loại sức mạnh giao hòa vào nhau, luồng khí tức âm sát kia lập tức biến mất.

Tiếp đó...

đôi mắt đang nhắm chặt của Đông Vương Công cũng mở ra vào lúc này.

Phật là Đạo, Ma cũng là Đạo!

Hai luồng sức mạnh thuộc về Đạo kia đã nuốt chửng tâm ma trong cơ thể, hay nói cách khác, khiến cho luồng ma khí âm sát kia trở thành

một phần của Đạo.

Lúc này, những cảm xúc phức tạp trên mặt Đông Vương Công đã biến mất không còn tăm tích.

Hắn ngước nhìn các vì sao trên trời, sau đó, khẽ cúi người, hành ba cái đạo lễ.

Chương 165

Diệt Trần đứng đối diện Đông Vương Công, vừa kinh ngạc vì Đông Vương Công đã khôi phục ý thức, vừa có chút không hiểu ra sao.

Khi Đông Vương Công hành xong ba cái lễ, gương mặt thanh tú kia lại một lần nữa khôi phục vẻ lạnh lùng như ngày thường.

Chuyện xưa cũ, ân tình cha mẹ, những thứ này trước đây là tâm ma của hắn, nhưng bây giờ... không phải nữa.

Đạo cũng có tự ngã, Đạo cũng có tâm ma.

Những ký ức vốn bị chôn sâu trong lòng không cần phải bị che giấu nữa, đoạn ký ức đó thuộc về trải nghiệm của Đạo, một đoạn trải nghiệm không cần phải bị che giấu.

Khoảnh khắc hắn lựa chọn đối mặt.

Ma chính là Đạo!

Cùng với việc Đông Vương Công từ từ xoay người, ma khí âm sát trên chín tầng trời lại run rẩy không kiểm soát.

Cùng lúc đó, một ma tổ chân thân lại từ từ ngưng tụ sau lưng Đông Vương Công.

“.....” Diệt Trần kinh hãi kêu lên với vẻ mặt không thể tin nổi, đôi mắt bị âm sát khí che khuất, lúc này lại trợn to sáng ngời lạ thường.

“Yêu nghiệt!” Diệt Trần hét lên một tiếng chói tai, thân hình lại không ngừng lùi về phía sau.

Bởi vì lúc này, hắn phát hiện rõ ràng, khí tức của Đông Vương

Công trước mắt còn đáng sợ hơn trước, thậm chí đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Vị Thiên Ma thượng cổ đã sống không biết bao nhiêu ức vạn năm này, lúc này lại sợ hãi, đối mặt với một hậu bối sinh ra muộn hơn mình không biết bao nhiêu năm mà lại sợ hãi.

Đông Vương Công lặng lẽ nhìn Diệt Trần đang điên cuồng lùi lại, mặt không biểu cảm.

Quanh thân hắn có đạo quang, phật mang, ma vận lưu chuyển, sau lưng hắn, một tôn ma tổ chân thân cũng không phải, chính xác hơn là một tôn Đạo Phật Ma Tướng.

"Âm Dương." "Trấn!" Khóe miệng Đông Vương Công nhẹ nhàng thốt ra, những lời nói nhẹ nhàng bâng quơ kia lại như hai tiếng sấm kinh thiên.

Trong chớp mắt... bầu trời kia bỗng nhiên biến sắc.

"Gầm..." Trên vùng biển tối tăm, dường như có hai tiếng rồng gầm truyền ra, sau đó, hư vô bắt đầu không ngừng rung chuyển.

Đạo Phật Ma Tướng sau lưng hắn càng phình to, trong nháy mắt đã cao vạn trượng, sau đó, đột nhiên bắn ra ngoài.

Diệt Trần lão tổ nhìn Đạo Phật Ma Tướng ngày càng áp sát trước mắt, trong lòng đã kinh hãi tột độ.

Hắn vận ra mấy đạo ma quyết trong tay, sau đó, thân hình bỗng nhiên biến mất.

Ong... gần như cùng lúc thân hình hắn biến mất.

Xung quanh hắn, một lãnh địa Âm Dương kinh hoàng được lập nên, trên đó, hai con rồng Âm Dương điên cuồng gào thét.

Diệt Trần lúc này có chút hoảng, vô cùng hoảng.

Khi đối mặt với Đông Vương Công, hắn vốn cho rằng dù không thể diệt sát Đông Vương Công, nhưng chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng lúc này... hắn mới phát hiện, một đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ lại không thể phá vỡ được kết giới trước mắt.

Chưa đợi hắn hiểu ra, Đạo Phật Ma Tướng đã lao tới.

Ầm!

Thiên địa rung chuyển, càn khôn đảo lộn.

Tiếng nổ cực lớn bỗng nhiên càn quét cả vùng biển, từng lớp gợn sóng nối tiếp nhau, lao thẳng xuống đáy Đông Hải.

Đáy biển trong phạm vi ức vạn dặm, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Các đại năng đang chăm chú nhìn vùng đất này đều không khỏi kinh hãi trong lòng, luồng uy năng sắc bén kia dường như đã xé rách một vết nứt kinh người trên bầu trời... …… Ngọc Hư Cung.

Lão Tử vốn luôn bình tĩnh tức thì kinh ngạc đứng dậy, đôi mắt vốn không gợn sóng giờ đây tràn đầy kinh hãi.

Mặt Nguyên Thủy lại tức đến đỏ bừng.

Thực sự không thể hiểu nổi, rõ ràng vừa rồi Đông Vương Công bị tâm ma khống chế, tại sao lại có thể phá giải một cách khó hiểu như vậy.

"Biến thái!" "Biến thái!" Lúc này, vị nhị đệ tử Đạo môn này có chút tức giận mắng chửi.

Vẻ mặt khó coi đó, đâu giống một vị Thánh nhân cao không thể với tới.

Vùng biển ở Đông Hải, lúc này, khắp nơi đều là một mảng hỗn độn.

Trong không gian xung quanh, khắp nơi đều đầy những vết nứt kinh người, hỗn độn chi khí điên cuồng tràn vào trong đó.

Đông Vương Công tay cầm chiến kích, đứng lơ lửng giữa không trung.

Đạo Phật Ma Tướng đã vỡ, lúc này, thân hình Diệt Trần lão tổ lảo đảo đứng trước mặt Đông Vương Công.

Thân thể hắn không ngừng run rẩy, ma khí tỏa ra quanh thân không biết đã suy yếu đi bao nhiêu, đôi mắt mất đi sự che chắn của ma khí lộ ra trong không khí, vẻ mặt uể oải không rõ.

"...Ngươi không thể giết ta." "Ta là Thiên Ma bên cạnh Ma Tổ, nếu ngươi giết ta, Ma Tổ tất nhiên sẽ không tha cho ngươi." Diệt Trần có chút sợ hãi gào thét.

Nghe vậy, thân thể Đông Vương Công lại khựng lại.

Ma Tổ?

Thân phận của Diệt Trần là Thiên Ma bên cạnh La Hầu, lời nói này của Diệt Trần...

"Chẳng lẽ La Hầu vẫn chưa chết?" Đông Vương Công thầm nghĩ trong lòng.

Sắc mặt lại có chút kinh ngạc.

Trận chiến Đạo Ma năm đó, Điên Đảo, Âm Dương, Càn Khôn tam vị lão tổ tự bạo, khiến La Hầu trọng thương.

Chương 166

Hồng Quân mới may mắn đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm, đại bại La Hầu.

La Hầu tự bạo, khiến phương Tây trở nên cằn cỗi.

La Hầu đã chết, đó là sự thật mà sinh linh Hồng Hoang đều biết.

Nhưng... lời nói này của Diệt Trần...

Thấy Đông Vương Công có chút do dự, Diệt Trần trong lòng không khỏi có thêm chút tự tin.

Trên khuôn mặt bị ma khí che khuất, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Tiểu đạo hữu, Đạo Ma tương sinh lại tương khắc, đây là do thiên số, đã là Đạo môn chưa diệt, Ma cũng tự nhiên không diệt, đạo cao một thước, ma cao một trượng, cuối cùng sẽ có một ngày, Ma Tổ của ta tất sẽ quay trở lại." "Lần này... nếu ngươi dám giết ta, chính là đi ngược thiên số, Ma Tổ tất nhiên sẽ không tha cho ngươi!" Diệt Trần có chút suy yếu nói, trên mặt lại có mấy phần đắc ý.

Hắn chắc chắn Đông Vương Công trước mắt không dám ra tay với hắn nữa, Ma Tổ, tuyệt đối không phải là kẻ mà hắn có thể chọc vào.

Sự tồn tại chí cường đó, thậm chí có thể lay động cả thế giới Hồng Hoang này.

Vị Tiên chủ Bồng Lai trước mắt dù mạnh đến đâu, trong mắt vị kia cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Đông Vương Công mặt không biểu cảm nhìn vị Thiên Ma của Ma Tổ trước mắt, đôi mắt lạnh lùng đến cực điểm.

“Chỉ đáng tiếc...” “Ngươi không thể nhìn thấy ngày Ma Tổ quay về.” Nghe vậy, Diệt Trần lập tức kinh hãi.

“Ngươi...” Lời của hắn còn chưa nói hết, trên ngực đã cắm một cây chiến kích đỏ rực.

“Ngươi dám động đến Long tộc của ta, bần đạo không thể tha cho ngươi.” Đông Vương Công không biết từ lúc nào đã áp sát bên cạnh Diệt Trần, giọng nói trầm thấp.

Chỗ ngực kinh người của Diệt Trần, sức mạnh bản nguyên đang nhanh chóng tiêu tán.

Hắn không thể tin nổi nhìn Đông Vương Công với vẻ mặt bình tĩnh trước mắt, rồi...

Ong...

Thiên địa bi thương, cùng với sức mạnh bản nguyên trong cơ thể Diệt Trần nhanh chóng tan biến, trên hòn đảo kia lại vang lên từng tràng tiếng kêu như lệ quỷ khóc than.

Xung quanh hòn đảo, từng lớp sương mù âm sát lại bắt đầu điên cuồng rút đi, biến mất.

Dần dần, thiên địa từ từ hiện ra vẻ trong sáng.

Hòn đảo bị sương mù âm sát che giấu kia, lúc này, cũng cuối cùng lộ ra bộ mặt thật.

Vô số thi thể nằm rải rác trên toàn bộ hòn đảo, đặc biệt là ba ngọn núi kia, càng có đủ loại thi thể của tiên thiên sinh linh.

Những thi thể này, toàn bộ đều bị hút cạn khí huyết, trông như còn sống nguyên vẹn, thực chất, không còn giá trị gì.

Những thi thể đó, bây giờ chỉ còn lại một cái vỏ không có sinh khí, mất đi sự bảo vệ của sương mù âm sát bên ngoài, những thi thể này

dưới gió biển lại không ngừng hóa thành tro bụi, nhanh chóng tiêu tán.

Đông Vương Công chau mày nhìn cảnh tượng trên hòn đảo.

Trong lòng đầy bi mẫn, Diệt Trần lão tổ không biết đã ẩn náu ở đây bao nhiêu năm, nhiều sinh linh như vậy, dù cho hắn có giết, e rằng cũng phải mất mấy ngày.

Diệt Trần lão tổ lại có thể làm được điều này mà Hồng Quân không hề hay biết.

Thủ đoạn không thể không nói là cao thâm.

Thần thức quét qua hòn đảo, một cấm chế màu đỏ âm u đã thu hút ánh mắt của Đông Vương Công.

Đó tất nhiên là nơi ở của Diệt Trần.

Lão bài Chuẩn Thánh từ thượng cổ để lại, trân bảo tự nhiên sẽ không thiếu.

Bây giờ Diệt Trần đã chết, Đông Vương Công tự nhiên không có lý do gì để những thứ đó tiếp tục ẩn náu ở đây.

Dùng đạo pháp phá hủy cấm chế màu đỏ âm u kia, Đông Vương Công men theo động phủ, không ngừng tìm tòi đi vào.

Một lát sau.

Một ao máu hiện ra trong mắt Đông Vương Công, trong ao máu, máu tươi đang sôi sục, huyết dịch sền sệt tỏa ra từng luồng khí tức bạo lệ kinh người, trông thật kinh tâm động phách.

Đông Vương Công nhìn quanh bốn phía, ở góc tường bốn phía, chất đống một số linh bảo của các tộc đã trở nên tối tăm không còn ánh sáng.

Có long châu của Long tộc, phượng vũ, kỳ lân giác cùng một số linh bảo phẩm cấp bình thường.

Đây hẳn là những vật bản mệnh của những thi thể trên đảo bên ngoài.

Đông Vương Công liếc nhìn một cái, sau đó, đưa thần thức chìm vào trong ao máu khổng lồ kia.

Khi thần thức thâm nhập vào khoảnh khắc đó, ở đáy ao máu, một tia sáng đen u ám chiếu vào trong mắt hắn.

Không sai, là ánh sáng màu đen.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang có rất nhiều linh bảo, nhưng mỗi một món đều có ánh sáng thần thánh rực rỡ.

Nhìn khắp cả Bồng Lai tiên đảo và Doanh Châu tiên đảo, cũng không có một món linh bảo nào có ánh sáng đen kịt.

Nhất thời... luồng sáng đen kia lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ của Đông Vương Công.

Men theo luồng sáng đen đó đi tới, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ nguồn gốc của luồng sáng đen.

Đó là một cây trường thương đen kịt, trên thân thương, nuốt nhả, quấn quanh từng luồng sát khí đáng sợ.

Khi thần thức của Đông Vương Công đến gần, cây trường thương bỗng nhiên sáng lên.

Ánh sáng đen kịt làm chấn động tâm thần, một luồng sát ý nồng đậm truyền ra từ cây trường thương.

Dù là Đông Vương Công lúc này, cũng không khỏi tâm thần chấn động.

Một thanh sát lục thần binh, sát ý tỏa ra từ nó còn sắc bén hơn mấy phần so với Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh sát lục linh bảo trong tay Minh Hà.

Gần như cùng lúc nhìn thấy cây hắc thương, trong đầu Đông Vương Công đột nhiên hiện ra một cái tên.

Chương 167

Thí Thần Thương!

Thiên địa mới mở, Ma Tổ La Hầu giáng thế, trong tay La Hầu có mấy món linh bảo cường đại, trong đó, lợi hại nhất chính là Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương.

Trong trận chiến Đạo Ma năm đó, La Hầu tự bạo, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đều bị Hồng Quân đoạt được.

Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không biết tung tích.

Thanh sát lục thần binh trước mắt, giống với Thí Thần Thương đến nhường nào, cùng là hình dạng thương, cũng đều sát khí ngút trời.

Trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, tiên thiên linh bảo rất nhiều, nhưng linh bảo có thể gây uy hiếp cho Thánh nhân lại rất ít, Thí Thần Thương tuyệt đối là một trong số đó.

Mặc dù cực phẩm tiên thiên linh bảo của Đông Vương Công không ít, nhưng bất kể là Kình Dương Kiếm hay Xích Lân Tinh Vân Kích, về lực công kích đã xa xa không thể đạt được yêu cầu của hắn.

Cây trường thương này nếu thực sự là Thí Thần Thương, vậy thì không nghi ngờ gì, cận chiến giao tranh, lợi dụng cường độ thân thể và uy năng của Thí Thần Thương, sẽ đạt đến một mức độ đáng sợ.

Đông Vương Công bấm quyết, đưa toàn bộ máu trong ao ra ngoài.

Trong nháy mắt, ao máu trở nên trống rỗng, cây trường thương đen kịt cắm ở đáy ao cũng lộ ra trong không khí.

Một luồng sát khí nồng đậm ập tới.

Đông Vương Công giơ tay, theo một lực hút mạnh mẽ, cây trường thương lập tức bay vào tay hắn.

Trường thương vừa vào tay, một luồng ý lạnh băng giá theo đó truyền đến, tiếp đó, sát khí kinh khủng cũng tràn vào cơ thể Đông Vương Công.

Cây trường thương vốn đang yên phận, lúc này lại run rẩy dữ dội, dường như muốn thoát khỏi tay Đông Vương Công.

Khó khăn lắm mới tìm được một kiện công phạt chí bảo, Đông Vương Công sao có thể để nó tuột mất.

Hắn lập tức vận dụng sức mạnh toàn thân, ngang ngược nắm chặt cây trường thương trong tay, không cho nó một tia cơ hội nào để thoát ra.

Cùng lúc đó.

Sâu trong nguyên thần, một luồng tạo hóa chi khí nồng đậm xông tới luồng âm sát chi khí trên cây trường thương.

Ong... trong không khí rung động, lấy Đông Vương Công làm trung tâm, một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ khuếch tán ra, càn quét cả sơn động.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên đỉnh, mái tóc dài bay trong gió.

Gương mặt lạnh lùng, thần sắc lãnh đạm.

Một cuộc đọ sức giữa người và linh bảo.

Sát khí đáng sợ, năng lượng dao động mạnh mẽ, không ngừng tuôn ra từ cây trường thương.

Đông Vương Công chau mày.

“Dừng lại cho ta!” Cùng với một tiếng quát lạnh, thần uy quanh

thân chấn động mạnh.

Từng luồng khí tức thuộc về tạo hóa, điên cuồng chui vào trong trường thương.

Giây phút này, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Đông Vương Công hoàn toàn bộc phát, xuyên qua hòn đảo, lao thẳng lên chín tầng trời.

Tu vi cường hãn, sức mạnh nhục thân cường hãn, cộng thêm đại đạo áo nghĩa của Tạo Hóa chi đạo, khiến cho cây trường thương dần dần yên tĩnh lại.

Cuối cùng.

Cây trường thương đã từ bỏ giãy giụa.

Tiếp đó, Đông Vương Công đưa thần thức chìm vào trong trường thương, bắt đầu tế luyện cây trường thương nghi là Thí Thần Thương này.

Ong... cùng với pháp lực cuồn cuộn tràn vào, Thí Thần Thương lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ.

Khi đạo cấm chế đầu tiên bị phá vỡ, Đông Vương Công và cây trường thương cuối cùng cũng có liên hệ.

Một đoạn thông tin lạ lẫm, theo cấm chế bị phá vỡ mà tràn vào thần hải của Đông Vương Công.

Qua những thông tin này, Đông Vương Công lập tức xác định được suy đoán trước đó, cây trường thương đen kịt này chính là Thí Thần Thương.

Đông Vương Công không khỏi vui mừng trong lòng.

Hắn lập tức đánh ra một đạo thời gian gia tốc, ngồi xếp bằng trong đó bắt đầu luyện hóa.

Chuẩn Thánh trung kỳ, tốc độ luyện hóa linh bảo có thể nói là kinh

khủng.

Mới trăm năm thời gian trôi qua, cấm chế trong Thí Thần Thương đã bị Đông Vương Công phá liên tiếp mười hai đạo.

Tốc độ này, ngay cả Đông Vương Công cũng có chút kinh ngạc.

Thí Thần Thương là cực phẩm tiên thiên linh bảo, trong đó có bốn mươi tám đạo tiên thiên cấm chế.

Sau khi mười hai đạo cấm chế đầu tiên bị phá vỡ, từ đạo thứ mười ba trở đi, độ khó luyện hóa đã tăng lên gấp mấy lần.

Thời gian trôi qua.

Trong thời gian gia tốc, thời gian điên cuồng trôi đi.

Sâu trong Thí Thần Thương, một ấn ký thuộc về Đông Vương Công lúc này càng lúc càng ngưng thực.

Trong kết giới này, ngàn năm thời gian, thoáng chốc đã qua.

Cấm chế trong Thí Thần Thương cũng cuối cùng bị phá đến tầng thứ hai mươi bốn.

Nhưng Đông Vương Công vẫn không có ý định dừng lại.

Thí Thần Thương là bản mệnh linh bảo của Ma Tổ La Hầu, sát khí ngút trời, có thể nói là hung khí đệ nhất Hồng Hoang, người tâm chí không kiên định, nếu có được linh bảo này, tất nhiên sẽ bị nó khống chế, cuối cùng mê thất tự ngã, trở thành con rối của hung khí.

Vì vậy, khi cấm chế trong Thí Thần Thương, cấp độ luyện hóa càng cao.

Thì độ phù hợp giữa Đông Vương Công và Thí Thần Thương sẽ càng cao, từ đó có thể khống chế Thí Thần Thương tốt hơn.

Cứ như vậy.

Chương 168

Đông Vương Công ở trong phủ đệ của Diệt Trần lão tổ, trọn vẹn mấy vạn năm.

Cấm chế trong Thí Thần Thương, cũng cuối cùng phá đến tầng thứ ba mươi sáu.

Độ phù hợp giữa nó và Đông Vương Công đã không thua kém bất kỳ món bạn sinh linh bảo nào.

Một ngày nọ.

Đông Vương Công ngừng tiếp tục công phá cấm chế, từ từ đứng dậy, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ về lời nói của Diệt Trần.

La Hầu cuối cùng sẽ có một ngày quay trở lại.

Trận chiến Đạo Ma thượng cổ, trận chiến đó đã quá xa xưa, đến nỗi La Hầu rốt cuộc có chết hay không, e rằng cũng chỉ có những lão già kia mới biết.

La Hầu tự bạo, khiến cho vùng đất phương Tây trở nên cằn cỗi.

Rốt cuộc đó cũng chỉ là lời đồn.

Bây giờ, sự thật này khiến trong lòng Đông Vương Công dấy lên nghi ngờ.

Có lẽ năm đó La Hầu quả thực đã tự bạo, nhưng cũng có thể, với một kẻ biến thái như La Hầu, đã để lại thủ đoạn bảo mệnh.

Thủ đoạn này, cũng chỉ có Thiên Ma của Ma tộc mới biết.

Đương nhiên... có lẽ lão già Hồng Quân kia cũng biết.

Thế giới Hồng Hoang che giấu quá nhiều bí mật, vì vậy...

Đông Vương Công định quay về tìm hiểu ngọn ngành, trở lại trận Long Hán đại kiếp năm đó.

Nhân tiện trong trận đại kiếp đó tìm kiếm manh mối về Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Bởi vì phân thân thứ ba của hắn chính là điểm nút thời không 'Ma'.

Đây là vô thượng thần thông trong Thời Không Đại Đạo, có thể xuyên qua bất kỳ điểm nút nào trong dòng sông thời gian.

Cũng chính là thế giới song song mà người đời sau nói đến.

Kể từ khi thanh huyền cơ được ký thác trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, môn thần thông này đã trở thành bản mệnh thần thông của hắn.

Chỉ có điều... tuy thần thông này có thể xuyên qua bất kỳ điểm nút thời không nào của thế giới Hồng Hoang, nhưng trong điểm nút thời gian đó, không thể dính nhiễm nhân quả nghiệp lực, nếu không, đại thế Hồng Hoang sẽ bị đảo lộn, Thiên Đạo sẽ không dung.

Vì vậy... nếu không có chuyện vô cùng cấp bách, Đông Vương Công tất sẽ không sử dụng môn thần thông này.

Phải biết, đây là trực tiếp giao thiệp với Thiên Đạo.

Dính nhiễm nghiệp lực nhân quả, có thể Thiên Đạo sẽ trực tiếp ra tay, duy trì quy tắc Thiên Đạo.

Nếu thực sự đến lúc đó, e rằng, với tu vi của Đông Vương Công hiện tại, trước mặt Thiên Đạo, cũng không khác gì một con kiến.

Nghĩ như vậy, đạo tắc thời không trong cơ thể Đông Vương Công bắt đầu vận chuyển, tâm thần chìm vào nguyên thần, câu động dòng chảy thời gian.

Qua dòng chảy thời gian đó, hắn bắt được một dòng sông thời gian mênh mông vô tận, hắn biết, đó chính là dòng sông thời gian thuộc về thế giới Hồng Hoang.

Tìm được dòng sông thời gian, sau đó Đông Vương Công bắt đầu mở ra điểm nút thời gian bên trong nó.

Cùng với ý niệm của hắn lưu động, ấn ký thời gian bắt đầu không ngừng lấp lánh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, dòng chảy thời gian trên đó, một đầu nối với ấn ký thời gian, một đầu vươn vào dòng sông thời gian.

Dưới sự thúc đẩy toàn lực của hắn, từng đạo tắc thời gian gần như thực chất hóa, theo dòng chảy thời gian ầm ầm va vào dòng sông thời gian.

Ong!

Dòng sông thời gian nhẹ nhàng rung lên.

Khoảnh khắc đó, Đông Vương Công cảm giác, dường như cả thế giới Hồng Hoang đều rung động.

Trên dòng sông thời gian, một điểm nút thời gian đã được dòng chảy thời gian độc thuộc của hắn mở ra.

Mắt Đông Vương Công sáng lên, bước một bước, men theo dòng chảy thời gian tiến vào trong điểm nút thời gian. …… Khoảnh khắc hắn tiến vào điểm nút thời gian.

Ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

“Dòng sông thời gian!” “Rốt cuộc là ai đã tiến vào dòng sông thời gian?” Một giọng nói hư vô phiêu diêu, vang lên không hề báo trước.

Tiếp đó, một bóng người xuất hiện giữa không trung.

Nếu lúc này bên cạnh Hồng Quân có người, chắc chắn sẽ phát hiện, Hồng Quân lúc này khác xa so với trước đây.

Bây giờ ông ta không giống một sinh linh, khí tức tỏa ra chỉ có một chữ, 'Đạo'!

Lúc này, ông ta giống như một bóng người hoàn toàn do đạo tắc ngưng tụ thành, mênh mông sâu thẳm, không thể tả, không thể nắm bắt.

Tuy nhiên, một tồn tại như vậy, Hồng Quân lúc này lại nhíu chặt mày, phảng phất như gặp phải một vấn đề nan giải.

Chỉ thấy, ngón tay ông ta nhanh chóng bấm quyết, ngay cả tàn ảnh cũng không thấy được, chỉ có thể từ những gợn sóng đạo tắc ẩn hiện mà đoán ra, dường như ông ta đang bấm quyết.

Một lát sau.

Lông mày Hồng Quân nhíu lại thành một chữ 'xuyên', đồng tử hơi co lại, khẽ tự lẩm bẩm: "Nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, ngay cả bần đạo cũng không thể suy tính ra, chẳng lẽ là những lão già kia?" Lời còn chưa dứt, ông ta liền quả quyết lắc đầu.

"Không thể nào, họ không có trình độ đó." "...Rốt cuộc là ai?" Dù bây giờ đã cường đại, trong lòng ông ta cũng không khỏi sinh ra một tia bực bội và bất lực.

Chỉ tiếc là đối phương đã nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, cho dù đã hợp đạo, trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, ông ta cũng không thể suy tính.

"Thôi vậy..." Trầm ngâm hồi lâu, Hồng Quân khẽ lắc đầu, một tia kinh ngạc trong mắt đã biến mất không thấy, lại bị vẻ đạm mạc thường ngày thay thế.

"Chỉ cần không ảnh hưởng đến đại thế của Thiên Đạo thì cứ để

hắn đi.” Im lặng hồi lâu, cùng với một tiếng thở dài thườn thượt, bóng dáng Hồng Quân biến mất giữa bầu trời. …… Chuyện xảy ra ở Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công tự nhiên không biết.

Chương 169

Lúc này, hắn đang ở trong dòng sông thời gian, cẩn thận quan sát con sông mênh mông vô tận này.

Thần thông này tuy đã sớm vận dụng, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tiến vào dòng sông thời gian, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng bên trong dòng sông thời gian.

Dòng sông thời gian như dải ngân hà vừa rực rỡ vừa tráng lệ, vừa huyền ảo vừa sâu thẳm, vừa mênh mông vừa không thể tả, mọi thứ ở đây đều hiện lên thật thần kỳ.

Đông Vương Công ở trong dòng sông thời gian này, một cái nhìn không thấy tận cùng.

Nơi tầm mắt có thể chạm tới, ngoài những điểm sáng huyền ảo không thể tả của dòng sông thời gian, chỉ có những dòng chảy thời gian dày đặc lớn nhỏ không đều, giống như những con sông của thế giới Hồng Hoang.

Chỉ là chúng càng dày đặc và huyền bí hơn, khắp nơi đều tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu.

Mỗi một dòng chảy thời gian ở đây đều đại diện cho quá khứ và hiện tại của thế giới Hồng Hoang.

Tuyến thời gian của tất cả sinh linh trong dòng sông thời gian, ghi lại kinh nghiệm cả đời của mỗi sinh linh, dấu vết tồn tại của mỗi sinh linh trong dòng sông thời gian.

Tiến vào dòng sông thời gian là một việc khô khan và cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì, tuyến thời gian trong đó quá nhiều, hơi bất cẩn một chút là

có thể bị lạc trong dòng sông thời gian, khó mà thoát ra được.

Thậm chí, trong vùng đất này, thỉnh thoảng sẽ có bão thời gian bí ẩn xuất hiện.

Nếu không cẩn thận bị cuốn vào, sẽ bị đưa đến một thời không không thể dự đoán, hoàn toàn bị lạc trong đó.

May mà.

Kể từ khi thanh huyền cơ được ký thác trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Sự khống chế của Đông Vương Công đối với Thời Không Đại Đạo đã khác xưa, chỉ cần cẩn thận một chút, hoàn toàn có thể tránh được những nguy hiểm không cần thiết này. …… Trú lại một lát, Đông Vương Công đi ngược dòng lên.

Suốt đường đi, vô số mảnh vỡ và hình ảnh tàn phá của dòng sông thời gian lướt qua trước mắt, hắn đều không để ý, cũng không dừng lại.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, đi đến Long Hán đại kiếp.

Xem xem, trong trận chiến Đạo Ma đó, La Hầu rốt cuộc có chết hay không.

Tiện thể tìm kiếm manh mối về Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Cứ như vậy.

Đông Vương Công đi ngược dòng lên.

Sau khi xuyên qua dòng sông thời gian một lúc lâu, hắn cuối cùng cũng dừng lại.

Trước mắt hắn, là một dòng chảy thời gian vô cùng thô tráng.

Khi nhìn thấy dòng chảy thời gian này, trong đôi mắt vốn không gợn sóng của Đông Vương Công, lộ ra một tia vui mừng.

Long Hán đại kiếp.

Đây chính là dòng chảy thời gian của thời kỳ Long Hán đại kiếp.

Không còn dừng lại, Đông Vương Công toàn lực thúc đẩy đạo tắc thời gian quanh thân, bước đi, tiến vào trong dòng chảy đó.

Mỗi khi bước ra một bước, khí tức đạo tắc thời không trên cơ thể hắn lại nồng đậm thêm một phần, khi hắn đến trước dòng chảy thời gian, đạo tắc thời gian trên người đã nồng đậm đến cực hạn.

Lúc này hắn, không giống một tiên thiên sinh linh của thế giới Hồng Hoang.

Mà giống một vị thần linh thuộc về thời không.

Từng vòng gợn sóng, từ xung quanh cơ thể hắn lan ra, cùng với sự xuất hiện của điểm nút thời không huyền bí, bóng dáng hắn từ từ hòa vào trong điểm nút thời không này.

Dường như đã qua một khoảnh khắc, lại dường như đã qua một vạn năm.

Ong...

Cùng với một tiếng thiên lại huyền diệu động lòng người, thế giới trước mắt Đông Vương Công, bỗng nhiên thay đổi.

Thế giới Hồng Hoang quen thuộc mà xa lạ xuất hiện trước mắt, chỉ thấy thế giới trước mắt này, khắp nơi đều là máu tươi và những thi thể chất thành núi.

Tầm mắt nhìn tới, một cảnh tượng thê thảm, vô số thi thể khổng lồ chất đống, hình thành những ngọn đồi nhỏ dày đặc.

Những thi thể này, có của Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc.

Mỗi một thi thể đều tỏa ra một luồng khí tức kinh người, đó là khí tức của cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Chỉ có một số ít thi thể, tỏa ra khí tức cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng trong số những thi thể này, đa phần đều là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Thấy vậy.

Đông Vương Công không khỏi chấn động trong lòng.

Mặc dù, hắn biết chiến cục của Long Hán đại kiếp vô cùng thê thảm, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, trong lòng vẫn có chút khó bình tĩnh.

Ầm...

Vô số uy năng vang lên bên tai.

"Gầm..." Tiếng gầm thét vô tận gào thét ở nơi xa.

Đông Vương Công đứng giữa hư không, chăm chú nhìn chiến trường rộng lớn.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tham chiến, có đến mấy trăm ức.

Cả phiến thiên địa, trong trận chiến này, đều xuất hiện những dị biến kinh người.

Xem ra, trận đại chiến này đã sớm đánh đến trời đất tối tăm, sắp đến hồi kết.

Nhìn ra xa, cả vùng đất Hồng Hoang, lúc này một mảng cháy đen.

Trên mặt đất, những con hào ngang dọc, những vết nứt khổng lồ dày đặc như mạng nhện, ngang dọc giao nhau, vô cùng đáng sợ.

Vô số thi thể có thể thấy ở khắp nơi, máu tươi từ những thi thể này chảy ra, ngưng tụ lại, giống như những con suối chảy vào những

vết nứt trên mặt đất.

Bầu trời xa xa, vẫn có vô số sinh linh tam tộc đang chiến đấu.

Chương 170

Dòng lũ năng lượng kinh hoàng cuồn cuộn, ánh sáng kéo dài không tan khiến trời đất cũng phải thất sắc.

Cả vùng trời đó đều bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ máu, tiếng gầm thét, tiếng chém giết kinh động trời đất, tay chân bay tứ tung, máu tươi đầy trời.

Trận chiến thảm liệt như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, căn bản không thể cảm nhận được sự tàn khốc của nó.

Dù với tâm cảnh của Đông Vương Công lúc này, cũng bị chấn động đến không lời nào tả xiết.

Thế giới Hồng Hoang bây giờ, có không ít cường giả Chuẩn Thánh tồn tại.

Quả thật ứng với câu nói đó, Thái Ất đầy đường, Đại La nhiều như chó, Chuẩn Thánh mới dám run một chút.

Nhìn ra xa, trong trận chiến này, người cùng cảnh giới với Đông Vương Công hoàn toàn không ít.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, những chí tôn của tam tộc này, còn đạt đến trình độ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hơn nữa, thực lực tu vi mà những người này bộc phát ra, xa không phải là Diệt Trần cùng là Chuẩn Thánh hậu kỳ ngày đó có thể sánh bằng.

Để không ảnh hưởng đến thời không này, không để Thiên Đạo lúc này phát hiện sự tồn tại của mình, không tiết lộ ra ngoài, Đông Vương Công cố gắng thu liễm khí tức của mình.

Hắn đến đây, để chứng kiến sinh tử của La Hầu và manh mối về

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, không phải để thay đổi lịch sử.

Mặc dù Thiên Đạo lúc này vẫn chưa hoàn thiện, nhưng nếu tùy ý ra tay, dính nhiễm nhân quả, Thiên Đạo chắc chắn sẽ phát hiện ngay lập tức.

Dù Thiên Đạo lúc này không hoàn thiện, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ có thể chống lại.

Với thực lực hiện tại mà đối đầu với Thiên Đạo, không khác gì trứng chọi đá.

Cứ như vậy, Đông Vương Công ẩn giấu thân hình, đứng ở vị trí rìa chiến trường, quan sát trận đại chiến ở nơi xa.

Giữa bầu trời đó, bốn vị chí tôn của tam tộc đang ra tay ở đó.

Nguyên Phượng đang đối quyết với Long Vương, Thủy Kỳ Lân thì đối quyết với Chúc Long.

Bốn cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ đối quyết, đánh đến trời đất biến sắc, đất rung núi chuyển.

Là nhân vật chính của thiên địa lúc này, bốn vị đều từng được trời đất ưu ái, khí vận gia thân, tu vi càng đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả so với Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu cũng không hề thua kém.

Chỉ tiếc là... tam tộc cũng giống như Vu Yêu nhị tộc ở hậu thế, thân ở trong đại kiếp, không biết thiên số.

Kết cục, đã sớm được trời định.

Dục vọng chém giết tác động, Tiên Thiên tam tộc hoàn toàn giết đến đỏ mắt, từng nhóm cường giả tam tộc lần lượt ngã xuống trên chiến trường.

Mỗi một phút, mỗi một giây.

Vô số cường giả tam tộc ngã xuống, máu nhuộm trời xanh.

Thỉnh thoảng, trong chiến trường sẽ truyền ra một tiếng nổ lớn, đó là một số cường giả tam tộc bị căm hận làm mờ mắt đang tự bạo nguyên thần.

Tiên Thiên tam tộc lúc này, xa không phải là Vu Yêu nhị tộc ở hậu thế có thể sánh bằng.

Trên chiến trường đáng sợ này, cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng chỉ là pháo hôi cao cấp mà thôi.

Ngay cả cường giả Chuẩn Thánh đỉnh tiêm, lúc này cũng đang không ngừng ngã xuống.

Thời gian trôi qua, đại chiến ở nơi xa vẫn chưa dừng lại.

Khi Đông Vương Công giáng lâm vùng đất này, có đến hơn trăm ức cường giả tam tộc, dần dần, chỉ còn lại mấy trăm ức, rồi lại giảm mạnh xuống mấy chục ức, rồi mấy ức, rồi mấy chục triệu.

Không biết từ lúc nào.

Mãi cho đến khi vùng đất Hồng Hoang rộng lớn bị thi thể của Tiên Thiên tam tộc bao phủ, tiếng gầm thét, thần uy trong chiến trường trở nên thưa thớt, bốn vị chí tôn trên bầu trời mới miễn cưỡng dừng tay.

Đôi mắt bị căm hận xâm chiếm, lúc này phẫn nộ đã tan đi.

Khi nhìn thấy số tộc nhân chỉ còn lại hơn mười triệu, rồi lại nhìn những thi thể trải đầy sông núi, bốn vị chí tôn đều sững sờ tại chỗ.

Máu tươi chảy trên mặt đất, trên chín tầng trời, khắp nơi đều tràn ngập khí huyết sát bạo lệ.

Không biết từ lúc nào, sát khí, tử khí, oán khí trong cả thiên địa đã hòa quyện vào nhau.

Dần dần hình thành một luồng khí màu xám tro nồng đậm, từ từ

càn quét khắp thiên địa.

"Nghiệp lực!" Đồng tử Đông Vương Công co rút lại, thân hình lập tức lùi ra xa mấy trăm vạn dặm.

Nghiệp lực giữa các chủng tộc này không nghi ngờ gì là vô cùng đáng sợ.

Nghiệp lực do gần trăm ức sinh linh tạo thành, cho dù là Thánh nhân cũng không thể chịu đựng nổi.

Tiếng gào thét đau khổ tuyệt vọng vang vọng khắp thiên địa.

"Trận!" "Khởi!" Đúng lúc này, trên bầu trời, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói cực kỳ uy áp và băng lãnh.

Cùng với giọng nói đó, một kiếm trận khổng lồ xuất hiện trên khu vực chiến trường của tam tộc.

Bao trùm Long Vương, Phượng tộc, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long cùng với gần mười triệu sinh linh tam tộc còn lại bên trong.

Ma khí ngút trời bốc lên trong đại trận, khí tức kinh hoàng lan tràn khắp chiến trường.

Giây phút này, trên toàn bộ chiến trường, vô tận sát khí và tử ý điên cuồng lao về phía đại trận kia.

Một bóng người vĩ ngạn hiện ra giữa ma trận, chân đạp một đài sen mười hai phẩm màu đen, tay cầm Thí Thần Thương, trên đầu, lơ lửng Tru Tiên Tứ Kiếm!

"La Hầu!" Ở hư không xa xa, Đông Vương Công liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của người này.

Tim hắn thắt lại, chờ đợi ở đây bấy lâu, chính là để chứng kiến sinh tử của La Hầu, và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên kia đã đi đâu.

Để không gây ra phiền phức không cần thiết, ngay khi La Hầu xuất hiện, Đông Vương Công liền phong cấm Thí Thần Thương, cách ly ở nơi sâu nhất trong nguyên thần.

Khi La Hầu xuất hiện, trong ma trận khổng lồ kia, vô tận huyết sát chi khí và ma khí bốc lên.

Vô tận huyết sát chi khí và ma khí hội tụ trên người La Hầu, sau lưng hắn, diễn hóa ra một tôn vô thượng ma đầu.

Giây phút này.

Chương 171

Khí thế của La Hầu lại một lần nữa tăng vọt, dường như tu vi cũng được nâng cao một đoạn lớn.

Nhìn La Hầu với ma khí ngút trời trước mắt, ngay cả Đông Vương Công cũng không thể không thừa nhận, thiên phú của vị Ma Tổ này thật sự nghịch thiên.

Hồng Quân có thể phát triển đến bước này, chủ thể của Tạo Hóa Ngọc Điệp chiếm một nửa lớn nguyên nhân.

Vị La Hầu này, không có bất kỳ ngón tay vàng nào, chỉ dựa vào tu hành mà vào buổi đầu khai thiên đã có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong thậm chí vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một mình trấn áp cả Hồng Hoang.

E rằng...

La Hầu lúc này, trong trận chiến Đạo Ma sắp tới, nếu Hồng Quân một mình đối đầu, tất nhiên sẽ hung nhiều cát ít.

Đứng sừng sững giữa bầu trời, La Hầu thần tình băng lãnh nhìn Long Vương, Nguyên Phượng và những người khác trước mắt, trong đôi mắt sắc bén kia, ẩn hiện một tia mong đợi.

Chỉ cần diệt sạch toàn bộ Tiên Thiên tam tộc trong đại trận, vậy thì, hắn có thể lấy sát chứng đạo.

Lúc này, hắn chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước chân.

Lúc này, chỉ với tu vi hiện tại, trong lòng hắn cũng có chút kích động.

Không thấy La Hầu có động tác gì, vô tận ma khí đã từ cơ thể hắn

tuôn ra, tràn vào trong Tru Tiên Tứ Kiếm.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hắn vung hắc bào, một trận đồ khổng lồ hiện ra, lập tức ấn vào vùng đất kia.

Đó chính là Tru Tiên Trận Đồ.

Cùng lúc đó, Tru Tiên Tứ Kiếm lơ lửng trên đầu La Hầu bắn ra, phân biệt lơ lửng ở bốn phương hướng của bốn vị chí tôn Tiên Thiên tam tộc.

Tru Tiên Kiếm Trận ấn trên mặt đất ầm ầm bùng nổ ánh sáng chói lòa, dưới ánh sáng này, Tru Tiên Tứ Kiếm ẩn hiện bắt đầu khẽ rung động.

Tiếp đó, lại theo một quỹ đạo đặc định nhanh chóng vận chuyển.

Một đại trận kinh khủng tuyệt luân hiện ra, nhốt bốn vị Tiên Thiên tam tổ bên trong.

Giây phút này, khí tức và sát ý hủy thiên diệt địa từ đại trận này tỏa ra.

Sát ý ngút trời đó đủ để khiến người ta rùng mình, rất nhiều Tiên Thiên tam tộc đều vô cùng sợ hãi nhìn đại trận này, những sinh linh tu vi hơi yếu, cơ thể bắt đầu không ngừng run rẩy.

Còn bốn vị tiên tổ trong đại trận, vào khoảnh khắc này, trên mặt mỗi người đều hiện lên một tia sợ hãi hiếm thấy.

Rõ ràng, thân ở trong đại trận do bốn thanh sát kiếm tạo thành, ngay cả họ cũng có thể cảm nhận được cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Dường như, hơi bất cẩn một chút, giây tiếp theo sẽ ngã xuống nơi đây.

Không dám do dự nữa, Long Vương và những người khác nhìn nhau, sau đó, dẫn theo một đám cường giả tộc quần, đồng loạt tấn

công về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Ầm ầm ầm.

Trong khoảnh khắc, trong đại trận vang lên tiếng nổ ngút trời.

Sóng năng lượng kinh hoàng lan ra, lại nhanh chóng bị đại trận chuyển hóa thành sức mạnh của nó, dung nhập vào những kiếm khí đang bay lượn kia.

Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, bên trong ma trận khổng lồ kia, vô tận ma khí như trời sập đất lở ập về phía những sinh linh tam tộc còn lại.

Trong khoảnh khắc, mấy vạn sinh linh mặt mày tái nhợt, lập tức ngã xuống đất, không còn chút sinh cơ nào.

Bốn vị chí tôn trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng không khá hơn, trước đó, bốn người cơ bản đã như nỏ hết đà.

Lần này, trong Tru Tiên Kiếm Trận lại bị sát phạt đại trận oanh kích, lập tức hiểm nguy chồng chất, thỉnh thoảng bị kiếm quang đánh trúng, những thân thể khổng lồ kia, chẳng mấy chốc đã đầy những vết thương.

"Các vị, liều chết một trận đi." Long Vương đôi mắt đỏ ngầu nói.

Lời vừa dứt, bốn vị chí tôn phân biệt đánh ra đòn tấn công mạnh nhất về phía Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm trước mặt.

Dưới một đòn này, nếu có thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, có lẽ, bốn vị chí tôn có cơ hội thoát khỏi nơi này.

Nếu Tru Tiên Kiếm Trận không thể phá trừ, vậy thì, những người đã như nỏ hết đà này, sẽ ngã xuống nơi đây.

Nhìn mọi người, La Hầu hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, vô

tận pháp lực tràn vào Tru Tiên Trận Đồ, một luồng khí tức uy mãnh và sát ý kinh người, từ Tru Tiên Kiếm tỏa ra.

Bốn đạo kiếm quang đen đỏ làm tan nát tâm thần, từ Tru Tiên Tứ Kiếm oanh kích ra.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Cùng với bốn tiếng nổ vang vọng cả thế giới Hồng Hoang, đòn tấn công toàn lực của bốn người và công kích của Tru Tiên Tứ Kiếm va chạm vào nhau.

Sóng uy năng kinh hoàng, trong Tru Tiên Kiếm Trận điên cuồng tàn phá.

Năng lượng tàn phá, lập tức lan tràn khắp Tru Tiên Kiếm Trận, và điên cuồng công kích bức tường của Tru Tiên Kiếm Trận.

Cả Tru Tiên Kiếm Trận, dưới sự va chạm kinh hoàng, lại khẽ rung động mấy lần.

Thấy cảnh này, Đông Vương Công ẩn nấp ở nơi xa không khỏi cảm thấy có chút tê dại da đầu.

Là người đời sau, tự nhiên biết sự lợi hại của Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng lần này tận mắt chứng kiến, vẫn bị chấn động sâu sắc.

Tru Tiên Kiếm Trận, ở thế giới Hồng Hoang hậu thế, cũng không hề yếu hơn Thập Nhị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Vu Yêu lưỡng tộc.

Điều kiện bố trí hai trận kia đều quá hà khắc.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận, trận này một khi xuất hiện, phi bốn người cùng cảnh giới không thể phá, chỉ riêng điểm này, đủ để chứng minh sự đáng sợ của Tru Tiên Kiếm Trận.

Đương nhiên, cũng không phải là có bốn người cùng cảnh giới với người bố trận nhất định có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận.

Giống như bốn người Long Vương, muốn phá trận, bốn cao thủ cùng cảnh giới, chỉ là điều kiện cơ bản nhất mà thôi.

Trong kiếm trận, Long Vương, Chúc Long, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân bốn vị chí tôn, lúc này có chút suy sụp nhìn đại trận kinh khủng trước mắt, thân thể to lớn, lúc này lại cho người ta một cảm giác cô đơn.

Anh hùng mạt lộ!

Chương 172

Thấy cảnh này, khóe miệng La Hầu không khỏi hiện lên một nụ cười.

Lúc này, chỉ cần đồ sát toàn bộ bốn đại chí tôn và tất cả Long, Phượng, Kỳ Lân trong ma trận, vậy thì, hắn có thể lấy sát chứng đạo, trở thành tồn tại đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giữa trời đất này.

Đến lúc đó, những Hỗn Độn thần ma cùng hắn trốn vào thế giới Hồng Hoang này, trước mặt hắn, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục.

Nếu không, nghênh đón những lão già đó, sẽ chỉ có một con đường chết.

Đúng lúc này, La Hầu đột nhiên cảm nhận được một cảm giác nguy cơ kinh hoàng.

"Không ổn!" Gần như theo bản năng, La Hầu nhanh chóng lùi lại.

Vừa mới lùi ra, năm đòn tấn công sắc bén vô cùng đã rơi xuống nơi hắn vừa đứng.

Dòng lũ năng lượng kinh hoàng, làm cả đại trận rung chuyển không ngừng, suýt nữa bị phá.

"Không hiện thân sao?" La Hầu lập tức đại nộ, đột nhiên ra tay.

Tay cầm Thí Thần Thương mạnh mẽ vung lên.

Tiếp đó, chỉ thấy mấy đạo thương mang sắc bén bắn về phía hư vô.

Xoẹt!

Hư không bị xé rách.

Năm bóng người xuất hiện giữa bầu trời.

"Âm Dương, Càn Khôn, Điên Đảo, Dương Mi, Hồng Quân?" "Tìm chết!" Thấy bốn người xuất hiện, sát ý quanh thân La Hầu đột nhiên dâng lên, cầm Thí Thần Thương liền xông lên chém giết.

"Cuồng vọng!" Âm Dương lão tổ hét lên một tiếng chói tai.

Tiếp đó, năm người đồng loạt thi triển thủ đoạn, cùng La Hầu chiến đấu.

Khác với bốn vị chí tôn của Tiên Thiên tam tộc, cảnh giới của năm người này ngang với La Hầu, đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, hơn nữa lại đang ở thời kỳ toàn thịnh.

Cuộc chiến giữa sáu người vừa bắt đầu, sức phá hoại lập tức vượt qua cuộc chiến của bốn vị tiên tổ trước đó.

Hầu như mỗi lần ra tay, đều có thể đánh vỡ hư không.

Đông Vương Công ở xa, ẩn nấp thân hình cẩn thận quan sát trận chiến kinh thiên động địa này, chiến ý trong cơ thể cũng không tự chủ được dâng lên.

Ngay khi Âm Dương, Hồng Quân và những người khác xuất hiện, ánh mắt của Đông Vương Công đã khóa chặt vào người La Hầu.

Chính xác hơn, là vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên kia.

Người mà hắn mong đợi cuối cùng cũng đến, trận chiến Đạo Ma này, cũng cuối cùng sắp bắt đầu.

La Hầu và các cường giả khác càng đánh càng kịch liệt, không hề biết, có người đang âm thầm quan sát.

Giao thủ trong chốc lát, sáu người đã đánh ra lửa thật, La Hầu một cây Thí Thần Thương quét ngang vô song, đầu đội Thập Nhị Phẩm

Diệt Thế Hắc Liên, mỗi một thương, năm người Hồng Quân đều không dám cứng đối.

Mọi người đều không ngờ, La Hầu sau khi tiêu hao với bốn đại chí tôn, lại có thể thần dũng như vậy, lập tức phân phân tế ra linh bảo.

Trong chớp mắt, thần quang tứ tán, bảo khí ngút trời.

Cuộc chiến giữa sáu người càng lúc càng kịch liệt, hư vô trong phạm vi mấy ức vạn dặm đều bị đánh nát.

Phương Tây lúc này, giống như phương Đông ở hậu thế, tiên linh chi khí dồi dào, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo.

Nhưng khi cuộc chiến của mọi người bắt đầu, cùng với sức mạnh hủy diệt lần lượt va chạm, cả vùng đất trở nên hoang tàn vô cùng, đầy thương tích.

Mặt đất dưới chân trở nên hỗn độn, mỗi lần bị dư uy đáng sợ quét trúng, núi non đều biến thành bình nguyên, bình nguyên biến thành khe rãnh.

Thấy cảnh này, tâm thần Đông Vương Công rung động.

Đây mới là cuộc đối quyết của cường giả thực sự!

So với đó, các đại năng sau Long Hán đại kiếp yếu hơn quá nhiều.

Ngay cả giao chiến của bốn đại chí tôn Tiên Thiên tam tộc, cũng xa không kịch liệt bằng mấy người này.

Thực lực của La Hầu, trong trận chiến này, đã thể hiện rõ ràng, ngay cả năm người Hồng Quân liên thủ cũng không thể áp chế La Hầu, thậm chí, trong cục diện chiến đấu này, La Hầu còn chiếm thế thượng phong áp đảo.

"A!" Đúng lúc này, cục diện đột ngột thay đổi.

Chỉ thấy La Hầu hai đạo thương mang, lập tức xuyên qua ngực

của Càn Khôn và Điên Đảo.

Năng lượng kinh hoàng lập tức xé nát nhục thân, nguyên thần còn lưu lại những vết thương không thể xóa nhòa.

Hai người đang định cầu cứu ba người Hồng Quân, lại phát hiện, ba người Hồng Quân lúc này đánh một chiêu giả, rồi đột nhiên lùi lại.

Thấy vậy, Càn Khôn, Điên Đảo sắc mặt lập tức tái nhợt, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, đồng loạt tự bạo.

La Hầu đâu ngờ hai người lại quả quyết như vậy, bất ngờ không kịp phòng bị, bị năng lượng tự bạo ảnh hưởng, cơ thể không tự chủ được bay ngược ra sau.

Một dòng máu tươi đỏ thẫm, vung vãi khắp trời, trên bầu trời lưu lại một đường cong hoàn mỹ, cùng với bóng dáng La Hầu không ngừng rơi về phía sau.

Thấy cảnh này, đồng tử Đông Vương Công đột nhiên co lại.

Hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng sức mạnh thuộc về Thiên Đạo.

Hay nói cách khác, Càn Khôn, Điên Đảo sở dĩ lại điên cuồng tự bạo nguyên thần như vậy, không phải vì hận La Hầu bao nhiêu, mà là bị Thiên Đạo kia mê hoặc.

Hoặc là, trong khoảnh khắc đó, sau khi cơ thể, nguyên thần đều bị trọng thương, sự phẫn nộ của hai người bị phóng đại vô hạn, đến nỗi, hai vị Hỗn Độn thần ma ngày xưa lại lựa chọn tự bạo.

Phải biết, trong tam thiên Hỗn Độn thần ma năm đó, người có thể thoát khỏi tay Bàn Cổ cũng chỉ có mấy chục người mà thôi.

Mấy chục người này, bất kể là ai, đều cực kỳ quý mạng, hoặc là có năng lực bảo mệnh cực mạnh.

Nhưng bây giờ, hai người lại không chút do dự tự bạo, vậy thì, không nghi ngờ gì, kẻ đứng sau giật dây tất cả không ai khác, chính là Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang.

Đông Vương Công mơ hồ đoán rằng, đây là một cuộc thanh trừng lớn, e rằng, tiếp theo, ngoài Hồng Quân ra, từng cường giả có thể gây uy hiếp cho Thiên Đạo đều sẽ bị xóa sổ hoặc bị đẩy ra khỏi thế giới này.

Giây phút này, quyết tâm muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, siêu thoát khỏi thế giới Hồng Hoang trong lòng Đông Vương Công càng trở nên kiên định hơn.

Tự bạo ở cấp độ này, ngay cả La Hầu hiện tại cũng chịu thương tích cực nặng.

Chương 173

Thấy La Hầu trọng thương, Hồng Quân, Âm Dương, Dương Mi ba người nhìn nhau.

Sau đó, chớp lấy cơ hội mạnh mẽ xông tới.

Đông Vương Công ẩn nấp trong bóng tối, lúc này cũng hành động, nhân lúc những người khác không chú ý, lặng lẽ tiếp cận, thu lấy một món đồ vẫn còn đang lơ lửng trong hư vô.

Đúng vậy, một món đồ thu hoạch bất ngờ.

Khi Đông Vương Công thu lấy vật phẩm đang lơ lửng trong hư vô, hắn cảm nhận rõ ràng, một ánh mắt băng lãnh đang quét qua trời đất.

Hầu như ngay khi cảm nhận được luồng hàn ý đó, Đông Vương Công lại một lần nữa bước vào điểm nút thời gian.

Thiên Đạo lúc này còn xa mới hoàn thiện như hậu thế, vì vậy, Đông Vương Công chắc chắn rằng điểm nút thời gian là sự tồn tại mà Thiên Đạo lúc này phải kiêng dè.

Mãi cho đến khi luồng uy áp băng lãnh đó từ từ biến mất, Đông Vương Công mới từ từ hiện thân, trong lòng lại kinh hãi một luồng hàn ý.

May mà, Thiên Đạo lúc này, quả thực yếu đi một chút.

"A a a!" Ở chiến trường xa xa, La Hầu tóc tai bù xù, khóe miệng vương một vệt máu tươi đỏ thẫm, lửa giận ngút trời, Thí Thần Thương trong tay trở nên càng rực rỡ hơn.

Hắn không quan tâm đến những người khác, điên cuồng lao về phía Hồng Quân.

Hồng Quân nhất thời sắc mặt đại biến, dù La Hầu lúc này đã bị trọng thương, y vẫn không dám đối đầu trực diện.

Giờ phút này muốn lui lại cũng đã không kịp, ánh mắt Hồng Quân lóe lên vẻ tàn nhẫn, toàn thân dâng lên một luồng uy áp đáng sợ, tiếp đó lòng bàn tay đột nhiên đánh về phía Âm Dương Lão Tổ bên cạnh.

Âm Dương Lão Tổ đâu ngờ Hồng Quân sẽ đột nhiên ra tay với mình, căn bản không kịp phản ứng, thân thể liền bất giác bay về phía La Hầu.

La Hầu thấy vậy, Thí Thần Thương trên không trung đột ngột xoay một vòng, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Âm Dương Lão Tổ.

"Hồng Quân… Uổng làm người!" Âm Dương Lão Tổ ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, tiếp đó cũng nối gót Càn Khôn, Điên Đảo nhị nhân, lựa chọn tự bạo.

Ầm!

Lại một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong nữa tự bạo, trong nháy mắt, non sông vạn ức dặm tức khắc hóa thành một vùng phế tích.

La Hầu ở trung tâm vụ nổ lại càng bị dòng lũ kinh hoàng kia nuốt chửng vào trong.

Biến cố trong chốc lát đã đẩy lùi được La Hầu, đồng thời, Dương Mi ở bên cạnh cũng phải kinh hãi.

Nếu vừa rồi người đứng trước mặt Hồng Quân là mình, vậy thì bây giờ, kết cục của Âm Dương Lão Tổ chính là kết cục của y.

Dương Mi Lão Tổ liếc sâu một cái nhìn Hồng Quân, tiếp đó, thân hình trực tiếp lùi về phía sau, hiển nhiên, Dương Mi lúc này không định ra tay nữa.

Cùng loại người như Hồng Quân kề vai tác chiến, ở một mức độ nào đó, còn nguy hiểm hơn cả đại chiến với La Hầu.

Hồng Quân khẽ nhíu mày, không để ý đến việc Dương Mi rời đi, một đôi mắt âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm vào làn khói bụi sinh ra từ vụ tự bạo của Âm Dương Lão Tổ.

Y biết La Hầu mạnh, vô cùng mạnh, cho nên đã đặc biệt mời mấy lão già còn sống sót từ thời Hỗn Độn, lại còn cố ý đợi sau khi La Hầu bị tam tộc chí tôn tiêu hao một phen mới lựa chọn động thủ.

Tất cả những gì y làm, chính là để đảm bảo không có gì sai sót.

Nhưng ai ngờ, La Hầu lại mạnh đến mức độ này.

Năm người cùng nhau công phá Tru Tiên Kiếm Trận, vậy mà bị giết mất ba người.

Nhìn Hồng Quân đang cảnh giác ở đằng xa, Đông Vương Công lại bị cảnh tượng vừa rồi làm cho chấn động.

Vừa khinh bỉ Hồng Quân, y cũng vừa kinh ngạc trước thực lực của La Hầu.

Lấy một địch năm, sống sờ sờ diệt gọn ba người.

Tuy rằng, trong đó có nguyên nhân do ba kẻ đã chết kia đều lòng mang ý đồ riêng, cũng có nguyên nhân từ Thí Thần Thương và Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng vẫn không thể phủ nhận sự cường đại của La Hầu.

Tru Tiên Kiếm Trận, sau vụ tự bạo của Âm Dương Lão Tổ đã mất đi uy năng.

Đợi cho bụi bặm lắng xuống.

Thân ảnh La Hầu lại một lần nữa bước ra từ trong làn khói bụi đó.

Liên tục chịu trọng thương, La Hầu lúc này thê thảm vô cùng, mái tóc dài ngang vai rối tung thành một nùi, hắc bào trên người bị nổ cho tan nát.

Qua những mảnh vải rách có thể lờ mờ thấy được những vết máu chằng chịt trên người, khí tức toàn thân cũng suy yếu đi một mảng lớn.

Hồng Quân thân hình khựng lại, tiếp đó, cùng với ba tôn trảm thi phân thân thu hồi bốn thanh Tru Tiên Kiếm trước.

La Hầu lúc này, nếu không thể dựa vào Tru Tiên Tứ Kiếm, vậy thì thực lực chắc chắn sẽ lại giảm đi một bậc.

Thấy Tru Tiên Tứ Kiếm bị thu hồi, ngọn lửa giận trong lòng La Hầu đã lên đến cực hạn.

Mặc dù liên tiếp bị trọng thương, nhưng lúc này, cả người hắn đều trở nên điên cuồng bạo ngược hơn, đôi mắt gần như hoàn toàn nhuốm một màu đỏ máu.

Một bước bước ra đã đến trước mặt Hồng Quân, tiếp đó, không chút do dự giơ Thí Thần Thương lên đâm về phía y.

Trong khoảnh khắc, Hồng Quân đột nhiên sắc mặt đại biến.

Một khắc này, lại xuất hiện cảm giác bị áp chế đó, khiến cho việc né tránh cũng trở nên vô cùng khó khăn.

"Hát!" Hồng Quân hét khẽ một tiếng, dốc toàn lực, thúc đẩy Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay chắn trước người.

Ầm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Thí Thần Thương oanh kích lên trên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tuy không thể trực tiếp đâm xuyên cơ thể Hồng Quân, nhưng lại

đánh bay cả y và Tạo Hóa Ngọc Điệp ra ngoài.

La Hầu căn bản không cho Hồng Quân cơ hội thở dốc.

Chỉ thấy hắn lại bước thêm một bước, thân hình đã đuổi đến gần Hồng Quân, Thí Thần Thương trong tay lại một lần nữa chém xuống ngực y.

Hồng Quân nhất thời kinh hãi, về mặt thực lực, y vốn không bằng La Hầu, nay lại bị trọng thương, chưa kịp điều chỉnh, đã lại bị Thí Thần Thương dồn vào đường cùng.

Ông… Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, khí thế của Hồng Quân đột nhiên bắt đầu tăng vọt.

Trong nháy mắt, khí thế dâng trào đó đã lấn át cả La Hầu, y vô thức thúc đẩy Tạo Hóa Ngọc Điệp nghênh đón.

Chương 174

Giây tiếp theo.

Chuyện khiến tất cả mọi người bất ngờ đã xảy ra, theo một tiếng nổ vang vọng chói tai, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên tay Hồng Quân ánh sáng bùng lên dữ dội, lại bộc phát ra một luồng sức mạnh trước nay chưa từng có, một chiêu liền đánh bay La Hầu ra ngoài.

"Hửm?" Đông Vương Công đồng tử co rụt lại.

Lúc này, y cảm nhận được rõ ràng một loại sức mạnh nào đó đã nhập vào trong cơ thể Hồng Quân, luồng sức mạnh đó, hiển nhiên không phải của y.

Vậy thì… Thiên Đạo lại một lần nữa ra tay.

Trong lòng Đông Vương Công, bỗng nhiên nảy sinh một sự giác ngộ.

Vừa rồi La Hầu, rõ ràng nắm chắc phần thắng, vào thời khắc mấu chốt, Thiên Đạo lại ra tay, hiển nhiên, Thiên Đạo không muốn để La Hầu thắng, cuối cùng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thiên Đạo hiện tại cực kỳ không hoàn thiện, La Hầu sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La cố nhiên không phải đối thủ của Thiên Đạo, nhưng, Thiên Đạo cũng chưa chắc có thể hoàn toàn khống chế La Hầu, khiến hắn hành sự theo ý muốn của nó.

Dù sao, thân là Ma Tộc chi tổ, tính tình La Hầu vốn kiêu ngạo bất tuân.

Nếu như, đợi La Hầu chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xong, Thiên Đạo dồn ép hắn quá mức, hắn mà nổi điên tự bạo một phát, e rằng cả thế giới Hồng Hoang đều phải quay về hỗn độn.

Loại người như Hồng Quân, biết nhẫn nhịn, biết được mất, vừa hay lại là lựa chọn tốt nhất của Thiên Đạo.

Trận chiến Đạo Ma này, Hồng Quân sẽ thắng, hiển nhiên đã được trời định.

Những lão già còn sống sót từ thời thượng cổ, như Âm Dương đám người tự bạo, hiển nhiên, cũng là trời định.

Thiên Đạo sẽ không cho phép có kẻ nào có khả năng vượt khỏi sự khống chế của nó, Thiên Đạo, chính là mượn tay Hồng Quân hôm nay, để thanh lý những người này.

Còn về việc Hồng Quân hậu thế tại sao lại lựa chọn hợp đạo, rất có khả năng là vì, Hồng Quân mượn sức mạnh của Thiên Đạo, thì Thiên Đạo cũng sẽ gài bẫy Hồng Quân… Hiển nhiên, không chỉ Đông Vương Công có sự giác ngộ này.

Dương Mi đang quan chiến ở xa xa lúc này hiển nhiên cũng đã hiểu ra.

Hóa ra, từ lúc Hồng Quân mời y cùng nhau đánh bại La Hầu, đó đã là một âm mưu mà Hồng Quân và Thiên Đạo đã đạt được.

Sau khi âm mưu này thành công, lợi ích mà Hồng Quân có thể nhận được, có lẽ chính là quyền chủ đạo của thế giới này.

Nghĩ đến đây, Dương Mi hung hăng liếc nhìn Hồng Quân một cái, tiếp đó, tức khắc biến mất trong thế giới này, đối với kết cục của trận chiến Đạo Ma, trong lòng y đã có dự liệu.

Cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại truyền đến từ trong cơ thể, Hồng Quân nhất thời vui mừng.

Tiếp đó, tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp, tự tin nghênh đón La Hầu.

La Hầu tuy vừa rồi chịu thiệt lớn, nhưng không hề lùi bước.

Trong khoảnh khắc… hai người lại va vào nhau.

Ầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Kết quả tự nhiên không có gì hồi hộp.

La Hầu ba lần bốn lượt bị trọng thương, Hồng Quân lại càng đánh càng hăng, luồng sức mạnh kia trong cơ thể cũng ngày càng mạnh, cuối cùng, La Hầu chung quy vẫn bại trận.

"Ha ha ha." Khi La Hầu lại một lần nữa bị đánh lui, hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tràng cười ngạo nghễ.

"Ta, La Hầu, cả đời không thua kém ai, không ngờ, cuối cùng lại bị Thiên Đạo tính kế, ha ha ha ha." Cùng với tràng cười vang dội đó.

La Hầu tức khắc tự bạo nguyên thần.

Đông Vương Công ở bên cạnh gắt gao khóa chặt La Hầu, nếu Diệt Trần Lão Tổ đã như vậy, thì La Hầu chắc chắn cũng có lưu lại thủ đoạn bảo mệnh.

Thân là một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên, vụ tự bạo này của La Hầu không nghi ngờ gì là vô cùng kinh khủng.

Cả vùng phía Tây, trong nháy mắt bị luồng sức mạnh tịch diệt kia san thành bình địa.

Hồng Quân ở trung tâm vụ nổ càng sắc mặt đột biến, vội dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp chắn trước người.

Nhưng khi trận hạo kiếp thần uy kia sắp ập đến, trong cơ thể y, lại truyền ra một luồng sức mạnh to lớn, lại giúp y không hề hấn gì giữa vụ tự bạo.

Ông… Từ trung tâm vụ tự bạo của La Hầu.

Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mang theo uy năng vô cùng, bị luồng sức mạnh kia nổ văng ra ngoài.

Nguyên thần của La Hầu.

Lúc này, hóa thành vô số đạo ánh sáng rực rỡ, cũng bắn ra bốn phía.

Hồng Quân sắc mặt biến đổi, tiếp đó hét lớn một tiếng: "Chết cho ta!" Ông… Cùng với luồng sức mạnh kia truyền đến, vô số ánh sáng do nguyên thần hóa thành trong khoảnh khắc biến thành một đám bụi mịn, lấm tấm chôn vùi trong mảnh trời đất phía Tây này.

Nhưng đúng lúc này.

Trong hư vô đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng tịch diệt, sức mạnh kinh người, gần như trong khoảnh khắc đã đánh trúng người Hồng Quân.

Bị luồng sức mạnh kia đánh trúng, thân hình Hồng Quân không kiểm soát được mà rơi xuống.

Lúc này… một đạo ánh sáng nguyên thần của La Hầu đột nhiên độn vào trong hư vô.

"Quả nhiên chưa chết!" Nhìn thấy thủ đoạn như vậy, Đông Vương Công không khỏi khựng lại.

Sau lưng Hồng Quân có Thiên Đạo tồn tại, sau lưng La Hầu, cũng có một loại sức mạnh nào đó… Không kịp suy nghĩ nhiều.

Đông Vương Công vội vàng phá vỡ bức tường không thời gian, đuổi theo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên kia.

Diệt Thế Hắc Liên lúc này tựa như một đạo hắc quang, trong khoảnh khắc đã bay ra ngàn vạn dặm.

May mà Đông Vương Công có thể mượn sức mạnh không thời

gian, tốc độ cũng không chậm.

Hai người một trước một sau nhanh chóng rút ngắn khoảng cách.

Hai đạo ánh sáng, lại một trước một sau, từ phía Tây bay thẳng về phía Đông.

Ầm!

Sóng nước tung tóe, Diệt Thế Hắc Liên như một viên đạn pháo, nặng nề oanh kích vào trong Đông Hải.

"Ở Đông Hải!" Ầm!

Chương 175

Không chút do dự, Đông Vương Công lao thẳng vào.

Nhưng khi y nhìn thấy cảnh tượng dưới nước, liền ngẩn người tại chỗ.

Dưới đáy nước đó, ánh sao lấp lánh.

Một tòa kết giới màu xanh lam hùng vĩ đứng sừng sững dưới đáy nước, một luồng khí tức cổ xưa, huyền ảo, tang thương, từ trong kết giới màu xanh lam đó truyền ra.

Xung quanh kết giới đó, chảy xuôi những hạt cát sao li ti dày đặc như sợi tơ, thoáng nhìn rất nhỏ, nhưng nhìn kỹ, hạt nào hạt nấy óng ánh, ánh sáng huyền ảo.

Toàn bộ kết giới, theo dòng chảy của những hạt cát sao này mà chậm rãi di động dưới đáy biển.

Từ trong những hạt cát sao này, tỏa ra tinh khí Thổ Mộc nồng đậm, những hạt cát sao nhỏ như sợi tơ kia, mỗi một hạt, lại có trọng lượng của bốn biển trăm sông.

"Hít…" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đông Vương Công không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Phương!

Trượng!

Đảo!

Không sai, trong lòng y đã khẳng định, đó chính là Phương Trượng Tiên Đảo, tiên đảo ngang danh với Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo.

Tuy Đông Vương Công chưa từng bước vào đại trận kết giới trước mắt này, nhưng thân là Bồng Lai chi chủ, y không thể quen thuộc hơn với khí tức tỏa ra từ đại trận này.

Loại đại trận tiên thiên cổ xưa này, ngoài tam đảo Bồng Lai ra, trong Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ không có cái thứ hai.

Đông Vương Công ngây ngốc đứng đó, niềm vui mừng trong đôi mắt không nói nên lời.

Y thật sự không ngờ, nơi mà Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rơi xuống, một nơi che giấu thiên cơ, lại chính là Phương Trượng Tiên Đảo.

Chuyến đi Long Hán lần này của y, thu hoạch quá lớn rồi.

Ngoài Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ra, không ngờ, ngay cả Phương Trượng Tiên Đảo cơ duyên có thể gặp nhưng không thể cầu cũng cùng lúc phát hiện ra.

Mãi đến khi ánh sáng màu xanh lam của đại trận tiên thiên đó từ từ lặn xuống, Đông Vương Công mới hoàn hồn.

Hiển nhiên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rơi vào trong Phương Trượng Tiên Đảo, mới khiến cho đại trận tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lúc này, Phương Trượng Đảo lại một lần nữa ẩn mình dưới đáy biển.

Để lại, chỉ có những hạt cát sao kỳ ảo vô tận kia.

Tương truyền, Phương Trượng Đảo sẽ di động theo một quỹ đạo nào đó của Hồng Hoang, vì vậy, xác suất để tìm thấy hòn đảo di động này gần như bằng không.

Hơn nữa, xung quanh Phương Trượng Tiên Đảo lại có đầy cát

sao, hình thành một lá chắn bảo vệ tự nhiên, trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm, tất cả sinh linh ở gần đều sẽ bị cát sao nuốt chửng.

Cũng chính vì thế, độ khó để phát hiện Phương Trượng Đảo lại cao hơn một bậc.

Cố gắng nén lại sự kích động trong lòng, Đông Vương Công vung đạo bào, đánh mấy đạo ấn ký lên trên từng hạt cát sao kia.

Phương Trượng Đảo có thể di động, hiển nhiên, sẽ không ở đây lâu dài.

Bây giờ, đã tìm được Phương Trượng Đảo và vị trí của Diệt Thế Hắc Liên, y có thể quay về không thời gian trước đó rồi mới tiến vào đảo, hoàn toàn không cần thiết phải chịu những rủi ro không đáng có trong mảnh không thời gian này.

Phải biết rằng, ở trong tiết điểm thời gian Long Hán không thể tùy ý ra tay.

Dù gặp phải những linh thú trong hải vực đó, nếu tùy tiện ra tay, chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo lúc này phát giác.

Về đến thế giới Hồng Hoang trước kia, tự nhiên không cần phải lo lắng như vậy nữa.

Có những ấn ký đó tồn tại, dù có quay về mảnh không thời gian trước đó, mặc cho Phương Trượng Tiên Đảo di động cũng tự nhiên có thể cảm nhận được.

Dừng lại một lát, tiếp đó, toàn thân Đông Vương Công dâng lên một luồng đạo tắc không thời gian, thân hình lại một lần nữa rút vào trong dòng sông thời gian.

Trong dòng sông dài, mọi thứ vẫn như cũ.

Dòng sông thời gian mênh mông vô tận, vẫn huyền bí ảo diệu,

không thể diễn tả như vậy.

Nhưng Đông Vương Công lúc này, lại có một tâm trạng khác.

Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo, đều có một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Phương Trượng Tiên Đảo là hòn đảo ngang danh với hai đảo còn lại, vậy thì… He he he!

Đông Vương Công không khỏi bật ra một tràng cười vui sướng.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đối với y, ý nghĩa quá lớn rồi.

Hiện tại, đám người Tam Thanh đã có được Hồng Mông Tử Khí, thời điểm thành Thánh sắp đến, nhưng khi thời đại Thánh nhân đó đến, với thực lực hiện tại của Đông Vương Công muốn chống lại Thánh nhân, chắc chắn là còn xa mới đủ.

Mọi người đều đang chờ đợi sự báo thù của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sau khi hai người thành Thánh, Đông Vương Công sao lại không có một cảm giác cấp bách chứ.

Phương Trượng Tiên Đảo, đối với y… tự nhiên là than sưởi ngày tuyết.

Nếu trong đó lại có thêm một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, không nghi ngờ gì… thực lực của Đông Vương Công, sẽ lại một lần nữa được tăng cường đáng kể.

Mang theo tâm trạng vui sướng và chờ đợi, Đông Vương Công tìm thấy tiết điểm thời không đã đi vào trước đó, tiếp đó bước chân quay về mảnh không thời gian mình vốn ở.

Phảng phất như chỉ đi một khoảnh khắc, lại phảng phất như đã đi vô số năm.

Đợi đến khi Đông Vương Công xuất hiện lần nữa, y đã quay về hòn đảo của Diệt Trần lúc trước.

Hòn đảo này vẫn tĩnh mịch như xưa, tử khí lan tràn khắp đảo.

Trong tay Đông Vương Công hiện ra một đoàn Tiên Thiên Dương Hỏa, ném lên hòn đảo này, mặc cho dương hỏa thỏa sức thiêu đốt trên đảo.

Tử khí, oán niệm, sát ý ở nơi này quá nồng đậm, nếu cứ để nó phát triển tiếp, sau này, tất nhiên sẽ lại sinh ra một tên ma đầu nữa.

Đoàn dương hỏa này, vừa loại bỏ được mối họa ngầm này, cũng là cách mai táng tốt nhất cho những thi thể của tam tộc còn lại nơi đây.

Dừng lại một lát, nghĩ đến Phương Trượng Tiên Đảo phát hiện được ở thời Long Hán, khóe miệng Đông Vương Công, lại cong lên một nụ cười.

Nhưng… trong lòng lại nảy sinh một vấn đề khó khăn!

"Đại trận tiên thiên thủ hộ của Phương Trượng Tiên Đảo lại phải vào như thế nào?" Đại trận của ba hòn đảo tiên, đều có một điểm chung.

Vật chết có thể vào, người sống khó tiến!

Chương 176

Giống như Ngao Thiên năm đó, sau khi thân chết liền có thể thuận lợi tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng không có chút sinh cơ nào, tự nhiên cũng có thể tiến vào Phương Trượng Tiên Đảo.

Đông Vương Công lúc trước tiến vào Doanh Châu Tiên Đảo, gần như mất đi nửa cái mạng.

Loại đại trận uy năng đó, dù tu vi của Đông Vương Công lúc này đã cao hơn trước rất nhiều, nhưng y cũng không muốn bị hành hạ lần thứ hai.

Đứng sừng sững giữa bầu trời, Đông Vương Công lúc này lại gặp phải vấn đề khó giải.

Hiện tại đã biết vị trí của Phương Trượng Tiên Đảo, nhưng không vào được thì có cách gì?

Dùng sức phá trận, không nói đến việc lãng phí thời gian, động tĩnh đó, đủ để tuyên bố với toàn bộ Hồng Hoang, Đông Vương Công lại tìm thấy một hòn đảo tiên nữa.

Hơn nữa, loại trận pháp tiên thiên cổ xưa này, dù là Đông Vương Công hiện tại, cũng tự hỏi không có nắm chắc có thể trực tiếp phá vỡ.

Nhưng ngoài việc dùng sức phá trận ra, cũng chỉ có thể xông vào trận pháp đó.

Chỉ là… nghĩ đến các loại năng lượng uy năng trong đại trận cổ xưa đó, Đông Vương Công không khỏi lắc đầu.

Trải nghiệm một lần rồi, y tuyệt đối không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Ai mà biết được, lần trước Đông Vương Công xông vào Doanh Châu Tiên Đảo, chỉ là gặp may.

Có thể thành công xông vào đại trận đó, thành phần may mắn chiếm đa số.

Lần này… Đông Vương Công lại không muốn mạo hiểm nữa.

Cứ như vậy, vị được xem là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân hiện nay lẳng lặng đứng giữa bầu trời suy tư, dưới chân ngọn lửa Tiên Thiên Dương Hỏa vô tận đang thiêu đốt hòn đảo bên dưới.

Cảnh tượng này, lại khiến vạn ngàn đại năng Hồng Hoang kinh hãi.

Chuyến du hành thời không đối với Đông Vương Công tuy dài, nhưng trong mắt mọi người chỉ là trong nháy mắt.

Mới thấy một khắc trước vị Bồng Lai Tiên chủ kia vừa tru sát Thiên Ma, lúc này… lại dị thường đứng sừng sững trên ngọn chân hỏa hừng hực.

Vạn ngàn đại năng nhìn thấy sự bất thường của vị Bồng Lai Tiên chủ lúc này, trong lòng lại đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, Đông Vương Công đột nhiên vỗ trán, đôi mắt bình tĩnh kia đột nhiên sáng lên.

Văn Đạo Nhân!

Đúng vậy, Văn Đạo Nhân!

Đó là tồn tại có thể nuốt chửng ba phẩm của cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cái miệng đó không thể nói là không sắc bén.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công trực tiếp xé rách bức tường hư không, thẳng tiến về Bồng Lai.

Đại trận tiên thiên cổ xưa kia dù có kiên cố đến đâu cũng không bằng cực phẩm tiên thiên linh bảo được, mà Văn Đạo Nhân lại là tồn tại ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng có thể nuốt, như vậy… trận pháp này, tự nhiên không nằm ngoài miệng của hắn. … Bồng Lai Tiên Đảo, vẫn là cảnh đẹp như vậy, giống như lúc y rời đi, vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

"Văn Đạo Nhân bái kiến lão gia." Thấy Đông Vương Công trở về, Văn Đạo Nhân vội bỏ hình dạng ban đầu, cúi đầu bái lạy.

Hiện tại đã tìm được Văn Đạo Nhân, một vũ khí lợi hại để phá trận, Đông Vương Công có chút không kìm được sự kích động trong lòng.

"Ngao Thiên, cùng ta ra ngoài một chuyến." Đông Vương Công kéo Văn Đạo Nhân, quát về phía Ngao Thiên.

"Ngao~" Một tiếng rồng gầm, thể hiện niềm vui trong lòng Ngao Thiên, vội vàng nằm phục dưới chân Đông Vương Công.

Đang định cất bước, phía sau lại truyền đến tiếng gọi bất mãn của tiểu nha đầu Chanh Hạnh: "Sư tôn, người vừa về đã lại đi rồi." "A, sư tôn, sư nương, sư tỷ, sư huynh đều đang bế quan, sư tôn đưa hai chúng con theo với." Thấy Văn Đạo Nhân cũng có may mắn được đi cùng sư tôn, Xích Sa có chút sốt ruột nói.

Đông Vương Công liếc nhìn hai đứa bé đang làm bộ đáng thương, mới phát hiện, lúc này hai người đã có tu vi Đại La trung kỳ.

Y liền khá hài lòng gật đầu.

"Còn không mau lên." Hai người nghe vậy mừng rỡ, sau khi hành lễ liền nhanh chóng chạy lên.

"Ngao~" Một tiếng rồng gầm kinh thiên, trong phút chốc trời đất biến sắc, từng mảng mây đen tụ lại, đen kịt che khuất vạn dặm trời

xanh.

Mây theo rồng, gió theo hổ, chân long vừa động, thiên địa biến sắc.

Vạn dặm non sông, phàm là nơi Ngao Thiên đi qua, vô số linh tộc đều lũ lượt thối lui, trong lòng đã hiểu rõ.

Tiếng rồng gầm cảnh báo của Ngao Thiên, đại biểu cho vị kia ở Bồng Lai xuất hành!

Một đoàn người đi như gió cuốn điện giật, thông suốt không trở ngại, rất nhanh, Đông Vương Công lần theo ấn ký đã lưu lại ở tiết điểm thời không Long Hán, liền tìm thấy vị trí hiện tại của Phương Trượng Tiên Đảo.

Đối với Đông Vương Công, ấn ký đó mới chỉ lưu lại một giây trước.

Nhưng đối với mảnh không thời gian này, lại đã tồn tại không biết bao nhiêu ức vạn năm.

Sau ức vạn năm, Phương Trượng Tiên Đảo lúc này tự nhiên không còn ở vị trí ban đầu nữa.

Theo dòng chảy của những hạt cát sao kỳ ảo kia, Đông Vương Công đoán, Phương Trượng Tiên Đảo có thể đã đi một vòng trong Đông Hải.

Tương truyền, nếu muốn tìm thấy Phương Trượng Tiên Đảo, tất phải biết trước quy luật vận chuyển của nó.

Hôm nay, Đông Vương Công đã hiểu ra, không có mấy ức vạn năm nghiên cứu, căn bản không thể biết được quy luật vận chuyển của Phương Trượng Tiên Đảo.

Dù Hồng Hoang đại năng vô số, tuổi thọ dài lâu, nhưng chắc chắn,

chẳng ai có nhã hứng để tìm một hòn đảo tiên mà dừng lại nghiên cứu mấy ức vạn năm cả.

Phương Trượng Tiên Đảo là hòn đảo khó tìm nhất trong ba đảo, cũng không phải không có lý do.

Còn Đông Vương Công, nhờ vào Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà phát hiện ra nơi này, phúc duyên thật sự có chút nghịch thiên.

"Oa…" "Sư tôn…" Một đoàn người độn xuống đáy biển, khi nhìn thấy những hạt cát sao nhỏ như sợi tơ, hạt nào hạt nấy óng ánh, ánh sáng huyền ảo, Chanh Hạnh không khỏi kinh hô.

Giống như Chanh Hạnh, tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

"Lão gia, chẳng lẽ đó là Phương Trượng Tiên Đảo?" Ngao Thiên với vẻ mặt không thể tin nổi cất tiếng hỏi.

Thân là long tộc sống sót từ thời thượng cổ, Ngao Thiên tự nhiên có nghe nói về Phương Trượng Tiên Đảo, khi nhìn thấy cảnh tượng những hạt cát sao thành từng mảng này, Ngao Thiên liền đoán thứ ẩn giấu bên trong, hẳn là Phương Trượng Tiên Đảo.

Đông Vương Công gật đầu, tiếp đó, vung đạo bào, vô số cát sao không ngừng lấp lánh ánh sáng chín màu, ầm ầm nhập vào trong nguyên thần của Xích Sa.

Mỗi một hạt cát sao nhỏ như sợi tơ, đều có sức mạnh của bốn biển trăm sông, có thể thúc đẩy cả Phương Trượng Tiên Đảo vận chuyển, cát sao tự nhiên là thứ tốt, dù so với một số tiên thiên linh bảo, cũng quý giá hơn.

Vật này ban cho Xích Sa là thích hợp nhất.

Chương 177

"Đa tạ sư tôn." Xích Sa hiển nhiên cũng biết những hạt cát sao này không tầm thường, vui mừng cúi đầu bái tạ Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhẹ nhàng phất tay, tiếp đó, trong tay hiện ra một đoàn ánh sáng xanh biếc, đột nhiên hút về phía thế giới trước mắt.

Ông… Theo luồng ánh sáng xanh đó hút vào, cả kết giới tức khắc sáng lên.

Đại trận tiên thiên cổ xưa, phát ra ánh sáng màu xanh lam đứng sừng sững trước mặt mọi người, quả là một kỳ công tạo hóa.

"Văn Đạo Nhân, ăn nó cho ta!" Đông Vương Công cười nói với Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân hiện nay có tu vi Thái Ất đỉnh phong, cái miệng đó, so với lúc ở Huyết Hải năm xưa, đã sắc bén hơn rất nhiều.

Mọi người nghe vậy, đều ngẩn ra, dường như chưa hiểu ý của Đông Vương Công, với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn vào đại trận màu xanh lam trước mắt.

Người khác không hiểu, Văn Đạo Nhân tự biết cái miệng của mình lợi hại.

Đáp một tiếng, hắn đột nhiên hóa thành bản thể Huyết Sí Hắc Văn lao về phía đại trận tiên thiên kia.

Rắc… Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đại trận trước mắt có thể chống lại cường giả Chuẩn Thánh, lại không ngừng bị cái miệng của Văn Đạo Nhân phá vỡ.

Chanh Hạnh, Xích Sa hai người đâu từng thấy thần thông của Văn Đạo Nhân, đều há to miệng, kinh ngạc không thôi.

Chẳng mấy chốc.

Đại trận tiên thiên thủ hộ Phương Trượng Tiên Đảo liền bị phá ra một khe hở lớn.

"Đi thôi!" Đông Vương Công nói với mọi người, rồi dẫn đầu nhảy vào trong đó.

Văn Đạo Nhân chép miệng, hiển nhiên vẫn còn chút chưa thỏa mãn, tiếp đó, cũng theo mọi người bay vào. … Cảnh tượng thay đổi, một thế giới hoa thơm chim hót cá lượn xuất hiện trước mắt mọi người.

Màu sắc rực rỡ, điểm xuyết cho hòn đảo tiên cảnh này, mọi người hít một hơi thật sâu hỗn độn tiên linh khí nồng đậm như linh dịch trước mắt.

Xa xa, một con cự long toàn thân màu trắng gầm thét cuộn mình, nhưng cũng giống như Doanh Châu Tiên Đảo, con rồng này, cũng chính là do địa hạ long mạch thai nghén ra.

Mọi người cùng nhau ngắm nhìn mỹ cảnh của hòn đảo tiên này, cùng nhau đi về phía trung tâm đảo.

Đông Vương Công mở rộng thần thức, vô số trận pháp tiên thiên hiện ra trong thần hải.

Cả Phương Trượng Tiên Đảo, được bốn khu rừng tiên bao bọc.

Trước mắt mọi người là một khu rừng Tử Ngọc Hạnh, phía nam đảo là một khu rừng Xích Diễm Đan Tham, phía bắc là một khu rừng Cửu Thiên Thất Diệp Quỳnh Hoa, phía tây là một khu rừng U Hương Khỉ La Thanh Chi.

Bốn khu rừng tiên, đều là những thiên tài địa bảo hiếm có khó tìm trong thế giới Hồng Hoang.

Rừng Tử Ngọc Hạnh và rừng Cửu Thiên Thất Diệp Quỳnh Hoa, đều là vật phẩm thượng hạng giúp nuôi dưỡng nguyên thần, tĩnh tâm.

Rừng Xích Diễm Đan Tham và rừng U Hương Khỉ La Thanh Chi, đều là những vật phẩm trân quý hiếm thấy dùng để tôi luyện nhục thân.

Trong thế giới Hồng Hoang, thứ khan hiếm nhất không phải là linh bảo, cũng không phải là một viên tiên đan diệu dược có thể tăng thêm mấy cảnh giới.

Mà là những tiên linh chi vật dùng để tôi luyện nhục thân.

Trong thập đại tiên thiên linh căn, bất luận là cây Bàn Đào, cây Nhân Sâm Quả hay cây Hoàng Trung Lý, đều là những vật phẩm giúp tăng tu vi nguyên thần.

Linh vật tôi luyện nhục thân, lại cực kỳ ít ỏi trong thế giới Hồng Hoang.

Người chủ tu nguyên thần, có lẽ có thể dựa vào cảm ngộ hoặc cơ duyên để tăng tiến, nhưng tôi luyện nhục thân, bắt buộc phải thực sự dùng trời đất làm lò luyện, ngưng luyện gân cốt.

Vì vậy, linh vật luyện thể ở thế giới Hồng Hoang đặc biệt quý giá, lại càng đặc biệt khan hiếm.

Hai khu rừng tiên tôi luyện nhục thân ở đây, đủ để bồi dưỡng ra một đội quân có thực lực nhục thân kinh khủng, mức độ quý giá của nó có thể biết được.

Một đoàn người đi qua khu rừng Tử Ngọc Hạnh trước mắt, một hồ linh sáu cạnh hiện ra trong mắt mọi người.

Đông Vương Công đưa thần thức vào hồ linh sáu cạnh đó, thần sắc không khỏi khựng lại.

Trong hồ linh sáu cạnh, lần lượt là Lưu Ly Tịnh Thủy, Tam Thiên Nhược Thủy, Hư Vô Chi Thủy, Nhất Nguyên Trọng Thủy, Bản Nguyên Chân Thủy, Thái Âm Linh Thủy.

Sáu loại linh thủy, đều là thánh thủy hiếm thấy trong Hồng Hoang, tuy không biến thái như Tam Quang Thần Thủy, nhưng mỗi một loại, đều có diệu dụng vô cùng.

Hồ linh sáu cạnh lần lượt bao quanh, ở chính giữa hồ linh sáu cạnh, lại có một linh tuyền, tên là Hỗn Độn Linh Tuyền.

Bất luận là Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo hay Phương Trượng Tiên Đảo lúc này, tiên linh khí tràn ngập trong đó, hoàn toàn khác với tiên linh khí của thế giới Hồng Hoang, đó là hỗn độn linh khí.

So với tiên linh khí của thế giới Hồng Hoang càng thêm thuần khiết, tu hành cũng tự nhiên nhanh hơn bên ngoài ngàn trăm lần.

Trong Hỗn Độn Linh Tuyền, ẩn chứa một tia hỗn độn bản nguyên, có thể không ngừng phun ra hỗn độn linh khí, vì vậy, hỗn độn linh khí của Phương Trượng Tiên Đảo, so với Bồng Lai Tiên Đảo, còn hơn một bậc.

Mọi người chỉ biết, Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo, Phương Trượng Tiên Đảo ba đảo ngang danh.

Nhưng trong mắt Đông Vương Công lúc này, chỉ riêng hồ linh sáu cạnh, một linh tuyền này, nội tình của Phương Trượng Tiên Đảo đã vượt xa hai đảo còn lại.

Văn Đạo Nhân và những người khác nhìn cảnh tượng trong hòn đảo này, hiển nhiên cũng bị kinh ngạc đến ngẩn người.

Nội tình của Bồng Lai trong mắt mọi người đã là đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, nhưng lúc này, mọi người nhìn Phương Trượng

Tiên Đảo, sự chấn động trong lòng đã không thể diễn tả thành lời.

Không quan tâm đến đám người đang kinh ngạc, Đông Vương Công tự mình đi về phía trước.

Hiện tại, lấy được lệnh bài chưởng quản của Phương Trượng Tiên Đảo mới là quan trọng.

Còn về những thứ như linh tuyền, Đông Vương Công lúc này lại không đặt vào mắt, thứ y tâm tâm niệm niệm, chính là khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp bên trong.

Bước trên những tiên thảo bảo dược có tuổi đời hàng trăm ức vạn năm, mang theo một tia chờ mong, Đông Vương Công tiếp tục đi về phía trước thăm dò.

Gạt bỏ sương tiên trước mắt, tiếp đó, từng tia ánh sáng tinh diệu huyền ảo xuất hiện trước mắt Đông Vương Công.

Cùng lúc đó, kèm theo một luồng khí tức tang thương cổ xưa, huyền ảo khó hiểu.

"Bàn Cổ Đại Thần!" Cảm nhận được luồng khí tức đó ngay khoảnh khắc ấy, Đông Vương Công không khỏi kêu lên.

Luồng khí tức này quá quen thuộc rồi, bất luận là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hay khối huyết nhục Bàn Cổ lấy được ở Huyết Hải ngày đó, khí tức tỏa ra đều hoàn toàn giống với khí tức lúc này.

Theo ánh mắt nhìn lại.

Xa xa, một hồ ngọc lấp lánh ánh sao huyền ảo xuất hiện trong tầm mắt của Đông Vương Công, luồng khí tức độc hữu của Bàn Cổ, cũng chính là từ hồ ngọc đó tỏa ra.

Chương 178

Chỉ thấy trên hồ ngọc đó, tràn ngập một luồng dấu vết đại đạo nồng đậm.

Những dấu vết đại đạo đó diễn hóa thành từng con rồng dài màu trắng mờ ảo, không ngừng cuộn mình vui đùa trong hồ tiên kia.

"Sức mạnh thật nồng đậm!" Đông Vương Công nhìn hồ ngọc trước mắt, có chút kinh ngạc nói.

Y từng ở trong khối huyết nhục Bàn Cổ đó, lấy được một ít tinh huyết Bàn Cổ, nhưng lúc này, lại phát giác, thứ chứa đựng trong hồ ngọc, năng lượng còn nồng đậm hơn trong tinh huyết Bàn Cổ rất nhiều.

Nhưng có thể xác định, khí tức tỏa ra từ trong hồ ngọc đó, xác thực là của Bàn Cổ Đại Thần!

Gần như trong nháy mắt, Đông Vương Công đã bay đến gần hồ ngọc đó.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trong hồ ngọc, Đông Vương Công lại một lần nữa đứng ngây người tại chỗ.

Trong hồ ngọc, chứa đầy chất lỏng màu tím có năng lượng nồng đậm.

Màu tím đó, khiến người ta chỉ nhìn một cái, đã có chút không thể dời mắt, dù là Đông Vương Công hiện tại, khi nhìn chất lỏng trong đó, cũng có thôi thúc muốn lao vào.

Màu tím, là màu sắc thuần túy, cao quý nhất của người tu đạo, mức độ hiếm thấy, gần như bằng không.

Phải biết rằng, ngày đó ở trong Huyết Hải, một hồ tinh dịch màu

vàng của Hỗn Độn Ma Viên, đó là tinh huyết tâm đầu của Hỗn Độn Thần Ma cấp Hỗn Nguyên!

Nhưng trong hồ ngọc này, lại là một hồ chất lỏng màu tím! … Điều này có nghĩa là, những chất lỏng màu tím này, chính là năng lượng thuần túy nhất của Bàn Cổ Đại Thần.

Đông Vương Công ngơ ngác đứng tại chỗ, thần sắc đầy kinh ngạc.

Nói thật, lúc này, vị Chuẩn Thánh đại năng này lại có chút không dám tin vào mắt mình.

Năng lượng thuần túy, to lớn như vậy bày ra trước mặt y, ngược lại cảm giác như đang tiến vào một loại ảo giác, mộng cảnh nào đó.

Ông… Nhưng đúng lúc này… từng bức tranh xa lạ đột nhiên tràn vào trong đầu y.

Dưới sự ghép nối của những bức tranh đó, Đông Vương Công có được một mẩu thông tin khá hoàn chỉnh.

Hồ ngọc này, là do đốt sống cao nhất của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Chất lỏng trong đó, là do tủy sống thuần túy nhất của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

"Hít…" Khi biết được thông tin này, Đông Vương Công không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Thân là cường giả luyện thể sao lại không biết, tu vi nhục thân càng cao, sức mạnh trong tủy sống càng thuần túy.

Tủy sống, là nơi chứa đựng năng lượng của toàn bộ thể tu, là nơi chứa đựng sức mạnh của toàn bộ nhục thân.

Một cường giả thể tu, sức mạnh thuần khiết, to lớn nhất, chính là

ẩn giấu trong tủy sống.

Bàn Cổ Đại Thần, lúc vẫn lạc nhục thân đã chứng đạo Hỗn Nguyên, độ thuần khiết và sức mạnh ẩn giấu trong tủy sống của ngài không nghi ngờ gì là kinh khủng.

Có thể khẳng định, trong thế giới này, trong hồ vu trước mắt Đông Vương Công, chất lỏng màu tím chứa đựng trong đó, chính là năng lượng kinh khủng nhất của toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Tồn tại mạnh nhất trong ba ngàn thần ma, năng lượng cường đại nhất chính là ẩn giấu trong chất lỏng màu tím trước mắt.

Một hồ chất lỏng này, có thể sẽ giúp nhục thân của Đông Vương Công đạt đến cực hạn Chuẩn Thánh, thậm chí trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên!

Vật quý giá như vậy lẳng lặng bày ra trước mắt, Đông Vương Công lại ngẩn người tại chỗ, mãi không dám tin.

Dùng một câu nói của hậu thế: hạnh phúc đến quá đột ngột.

Chỉ một giọt, e rằng đã có thể vượt qua sự tồn tại của Tổ Vu trong Vu tộc, huống chi là cả một hồ!

Cố gắng nén lại sự kích động trong lòng.

Đông Vương Công từ từ đưa tay ra, muốn cảm nhận năng lượng to lớn trong hồ ngọc này.

Nhưng đúng lúc này… Ầm!

Hồ ngọc đó đột nhiên bắn ra một luồng năng lượng to lớn, trực tiếp đánh bay vị Bồng Lai Tiên chủ này ra ngoài.

Phía trên hồ ngọc, một trận pháp tiên thiên mờ ảo đang bảo vệ chặt chẽ hồ ngọc này.

Cơ thể Đông Vương Công không khỏi cảm thấy có chút đau đớn,

nhưng trên mặt, lại treo một nụ cười vui sướng.

Bởi vì lúc này… cơn đau đó chân thực đến vậy.

Đông Vương Công không hề để ý phủi bụi trên người, tiếp đó, ngẩng đầu, nhìn xung quanh.

Hiện tại, lấy được lệnh bài chưởng quản của Phương Trượng Tiên Đảo mới là quan trọng nhất, lấy được lệnh bài, những trận pháp này tự nhiên không còn là vấn đề.

Tuy lúc này có Văn Đạo Nhân, một vũ khí phá trận lợi hại, nhưng vật trong hồ này thật sự quá quý giá.

Nếu thật sự ép Văn Đạo Nhân cắn mở, vạn nhất gây ra, luồng năng lượng trong đó thất thoát thì quá phung phí của trời.

Vì vậy, Đông Vương Công quyết định, không dùng đến cái miệng của Văn Đạo Nhân.

Lệnh bài chưởng quản của Phương Trượng Đảo, theo cảm nhận của Đông Vương Công, hẳn là nằm trong con cự long do long mạch thai nghén ra mà y gặp khi mới vào đảo.

Con cự long đó, là một cự long Chuẩn Thánh do một long mạch thai nghén ra.

Tuy không có sinh cơ, không có linh trí, nhưng lại là linh vật thích hợp nhất để quản lý lệnh bài chưởng quản của hòn đảo này.

"Ngao!" Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp trời, khiến cho thảo mộc tinh linh trên cả hòn đảo đều giật mình.

Nghe thấy tiếng vang chói tai này, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi cong lên một nụ cười.

"Thật đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công!" … "Rồng con, còn không giao lệnh bài Phương

Trượng cho bần đạo?" Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn con rồng trắng đang bay lượn trên bầu trời, có chút trêu chọc nói.

Con rồng trắng này tuy là khí long do long mạch thai nghén ra, nhưng thân thể đó hoàn toàn là thực chất hóa.

Những lớp vảy trắng lấp lánh ánh sáng trên thân thể, khiến người ta chỉ nhìn một cái, liền có thể cảm nhận được cảm giác sức mạnh ẩn chứa trong đó.

"Ngao…" Bạch long ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, non sông rung chuyển, một đôi mắt rồng gắt gao trừng mắt nhìn Đông Vương Công, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ tức khắc bùng nổ.

"Muốn ăn đòn!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, tiếp đó vung đạo bào mạnh mẽ xông lên.

Rồng có vảy ngược, chạm vào tất chết!

Chương 179

Hiển nhiên, hành vi của Đông Vương Công, trong mắt con rồng trắng này đã là một sự khiêu khích.

Mây theo rồng, gió theo hổ, bạch long nổi giận, thiên địa đột biến!

Chỉ thấy nó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, râu đầu đột nhiên dựng đứng, xung quanh thân, chướng khí thành biển, phong lôi liên miên, mang theo lực đạo kinh khủng vạn quân, mạnh mẽ lao về phía Đông Vương Công.

Khóe miệng Đông Vương Công cười lạnh, tiếp đó không chút do dự tung một quyền về phía đầu rồng.

Ầm!

Phảng phất như cả thế giới đều nổ tung, gợn sóng năng lượng to lớn đó tức khắc cuốn phăng cả hòn đảo.

Nếu không phải nơi đây có long mạch của Phương Trượng bảo vệ, e rằng một đòn đã đủ để khiến cả hòn đảo hóa thành bụi mịn.

"Ngao~" Bạch long có chút đau đớn kêu thảm một tiếng, thân thể vạn trượng bị luồng năng lượng kinh khủng đó tức khắc đánh bay ra ngoài.

Dù con rồng trắng trước mắt này là do khí long hóa thành, nhưng cơn đau từ cú đấm của Đông Vương Công lại khiến nó cảm giác vô cùng rõ ràng.

Bạch long bị đánh mạnh xuống đất, trong chốc lát, cả hòn đảo đều rung chuyển không ngừng.

Văn Đạo Nhân và những người khác mới từ cảnh đẹp trước mắt tỉnh lại, một đám quần chúng hóng chuyện đứng thành một hàng, đồng

tình nhìn con rồng trắng đang bị đánh đập điên cuồng trên bầu trời.

Trong lòng thầm nghĩ, con rồng trắng này rốt cuộc đã chọc giận vị lão gia kia như thế nào.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời, không ngừng vang lên tiếng nổ và tiếng kêu thảm thiết của bạch long.

Đông Vương Công cưỡi trên đầu rồng, nắm đấm to như bao cát, không ngừng oanh kích lên đầu bạch long.

Một con cự long cấp Chuẩn Thánh, lại chỉ có thể không ngừng lăn lộn trên bầu trời, gào thét.

"Phá cho ta!" Đông Vương Công ngửa mặt lên trời gầm một tiếng.

Nắm đấm trong tay càng thần uy đại chấn, đạo tắc vô cùng tràn ngập trong đó, uy năng kinh người đó lại một lần nữa đánh về phía đầu bạch long.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cả thế giới đều yên tĩnh lại.

Con bạch long dưới sức mạnh kinh người đó, trong khoảnh khắc hóa thành một luồng không khí, chui vào trong địa hạ long mạch.

Những lớp vảy rồng, như tuyết rơi, lả tả không ngừng từ trên trời rơi xuống.

Cảnh đẹp này, quả thực thần kỳ đẹp mắt.

Trong những lớp vảy trắng lả tả đó, một miếng ngọc bài to bằng lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng nồng đậm, lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên, tiếp đó, lòng bàn tay

vung lên.

Miếng ngọc bài trắng tinh trong suốt liền xuất hiện trong tay y, chính là lệnh bài chưởng quản của Phương Trượng.

Hiện tại cũng không để ý đến việc lấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trước, trực tiếp lao về phía hồ ngọc kia.

Phía trên hồ ngọc, tòa đại trận thủ hộ mờ ảo đó từ từ biến mất, khí tức năng lượng bành trướng không ngừng từ trong hồ ngọc đó tỏa ra.

Không có sự cản trở của trận pháp, khi Đông Vương Công cảm nhận được luồng sức mạnh đó, tế bào toàn thân tức khắc giãn nở, cả người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Theo tiềm thức, Đông Vương Công suýt nữa đã lao vào, thỏa sức hấp thu năng lượng trong đó.

Nhưng… y tự nhiên sẽ không làm như vậy.

Một hồ chất lỏng màu tím, ẩn chứa năng lượng cường đại nhất toàn thân của Bàn Cổ Đại Thần.

Nếu lao vào, e rằng dù là nhục thân lúc này của y, cũng sẽ trong khoảnh khắc bạo thể mà chết.

Đông Vương Công ngồi xếp bằng, tiếp đó gọi ra bình ngọc thủy tinh từng dùng để đựng tinh huyết Thần Ma.

Bình ngọc tuy không phải là một món tiên thiên linh bảo, nhưng lại có thể đảm bảo năng lượng trong đó không hề thất thoát, là vật phẩm thượng hạng để chứa những năng lượng quý giá này.

Cẩn thận từng li từng tí đựng những chất lỏng màu tím đó vào trong bình ngọc thủy tinh.

Tiếp đó, Đông Vương Công đánh ra một đạo thời gian gia tốc, bắt

đầu nhanh chóng tĩnh tâm, tiến vào trạng thái tu hành.

Tâm niệm vừa động, một luồng dịch đặc màu tím liền hòa vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Gần như trong nháy mắt, mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân Đông Vương Công đột nhiên mở ra.

Tiếp đó, một luồng sức mạnh cường đại đến cực điểm cuốn đến.

Dù nhục thân của Đông Vương Công lúc này đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng vẫn không ngừng run rẩy dưới sự tàn phá của luồng năng lượng đó.

Làn da trắng nõn trên toàn thân tức khắc như con tôm luộc chín, toàn bộ biến thành màu đỏ rực, từng đường gân xanh như những con giun đang di chuyển, bị căng phồng lên.

Theo dòng năng lượng bành trướng bắt đầu lưu chuyển, làn da của y dường như sắp bị căng nứt.

Trong cơ thể, càng như sông cuộn biển gầm, xông đến mức khí huyết của Đông Vương Công cũng suýt nữa chảy ngược.

"Hù…" Đông Vương Công hai mắt sung huyết, thần sắc có chút dữ tợn phát ra một tiếng thở trầm thấp.

Cùng lúc đó, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, không ngừng khống chế luồng sức mạnh đang gần như bạo tẩu đó.

Cơn đau kịch liệt chưa từng có, như cơn lũ vỡ đê, cuốn đến.

Năng lượng kinh khủng, dường như muốn xé nát cả linh hồn của Đông Vương Công.

Thể tu, nhục thân càng cường đại, về sau, càng khó có tiến triển.

Mức độ gian nan của nó có thể so với nghịch thiên.

Tu vi nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ, đã đạt đến độ cứng rắn của tiên thiên linh bảo.

Muốn lay động thân thể này, năng lượng cần thiết không nghi ngờ gì là kinh khủng.

Nhưng dù vậy, trước một luồng dịch tủy của Bàn Cổ Đại Thần, nhục thân Chuẩn Thánh sơ kỳ của Đông Vương Công lại như thân thể của một đứa trẻ, yếu ớt đến mức khiến người ta không dám tin.

Ông… Gần như trong nháy mắt, thân thể cứng rắn đó bắt đầu không ngừng phát ra tiếng nổ vang.

Chương 180

Làn da trên bề mặt cơ thể cũng cuối cùng không chịu nổi, từng tấc từng tấc nứt ra, rỉ ra từng dòng máu tươi đỏ thẫm kinh người.

Trong máu tươi đó, tràn ngập một luồng năng lượng kinh người, Văn Đạo Nhân ở xa xa khi cảm nhận được máu tươi chảy ra từ nhục thân của Đông Vương Công lúc này, không khỏi chép chép cái miệng sắc bén đó.

Là một con muỗi, trong tiềm thức sức đề kháng đối với máu gần như bằng không.

Khi được Đông Vương Công ban cho linh trí, hắn đã biến thành một sinh linh bình thường.

Nhưng bây giờ… khi cảm nhận được năng lượng cường đại tỏa ra từ dòng máu đỏ thẫm của Đông Vương Công, luồng tiềm thức ẩn giấu sâu trong huyết mạch của Văn Đạo Nhân, lại một lần nữa bị đánh thức.

Ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào từng dòng máu tươi chảy ra từ toàn thân Đông Vương Công, trong lòng có một giọng nói không ngừng vang vọng.

“Lao tới, hút cạn toàn bộ máu đó đi!” Giọng nói đó từng chút một bào mòn ý chí của Văn Đạo Nhân, bước chân dưới chân, càng không tự chủ được mà tiến về phía Đông Vương Công.

Nhưng đúng lúc này… Văn Đạo Nhân đột nhiên tỉnh ngộ, linh trí được Đông Vương Công ban cho bắt đầu kháng cự lại bản năng.

Hắn biết, lúc này mạo muội đi lên chắc chắn sẽ làm phiền vị lão gia kia tu luyện, vì vậy, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Cuộc chiến giữa tiềm thức và linh trí, cuối cùng linh trí đã chiếm thế thượng phong.

Văn Đạo Nhân bóp chặt mũi, che miệng, dứt khoát bay thẳng về phía xa.

Không còn cách nào khác, máu chảy ra từ cơ thể Đông Vương Công, đối với hắn, sự cám dỗ thật sự quá lớn.

"Rắc rắc…" Một trận tiếng vang giòn tan truyền đến, là xương cốt trong cơ thể Đông Vương Công bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn.

Dù Đông Vương Công đã trải qua vô số lần đau khổ như vậy, nhưng khi lần nữa đối mặt, y vẫn không ngờ, nỗi đau này lại mãnh liệt đến thế.

Sự cường hãn của thể tu, hoàn toàn tỷ lệ thuận với nỗi đau mà họ phải chịu đựng.

Thể tu càng về sau, mạch quan của cơ thể càng khó mở, năng lượng cần thiết cũng càng lớn, trong khi nhục thân kiên cố, nỗi đau phải chịu đựng cũng tự nhiên mãnh liệt hơn trước.

Đương nhiên… khi vượt qua được những khó khăn gian khổ đó, đổi lại, chính là nhục thân càng mạnh hơn!

Một luồng dịch tủy Bàn Cổ đã khiến nhục thân bước vào Chuẩn Thánh khó có thể chịu đựng, không biết… nhục thân cảnh giới Hỗn Nguyên lại sẽ mạnh đến mức nào?

Nghĩ như vậy, khát vọng muốn trở nên mạnh mẽ hơn trong lòng Đông Vương Công lại càng kiên định.

Gắt gao nghiến chặt răng, hoàn toàn dựa vào ý chí cường đại trong lòng, điên cuồng thúc đẩy Huyền Hoàng Bất Diệt Thể vận chuyển.

Năng lượng to lớn, không ngừng được dẫn dắt bởi công pháp

thượng thừa để tôi luyện nhục thân.

Rất nhanh.

Đông Vương Công đã mất đi khái niệm thời gian.

Trong nỗi đau kinh khủng đó, mỗi một phút một giây, đều tựa như đã trôi qua ngàn năm.

Năng lượng trong dịch tủy của Bàn Cổ Đại Thần và Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, không ngừng va chạm trong cơ thể Đông Vương Công.

Đồng thời với việc xé nát nhục thân của Đông Vương Công, một số mầm thịt óng ánh trong suốt trong cơ thể cũng dần dần mọc ra, mang theo một màu tím nhàn nhạt.

Dưới sự tôi luyện của hai luồng sức mạnh, cường độ nhục thân của y đang tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Thời gian trôi đi.

Gần vạn năm thời gian thoáng chốc đã qua.

Ông… Không biết từ lúc nào, trong cơ thể Đông Vương Công, đột nhiên vang lên một tiếng nổ như sấm rền.

Tiếng nổ này, không ngừng vang vọng trên Phương Trượng Tiên Đảo trống trải, âm thanh trầm thấp kéo dài không dứt.

Cơ thể của Đông Vương Công, cũng xảy ra sự thay đổi to lớn.

Trong vạn năm, để phá vỡ mạch quan đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ trong nhục thân, Đông Vương Công đã ăn đủ khổ sở.

Nhục thân này, không biết đã bị nghiền nát bao nhiêu lần, nhìn huyết nhục lần lượt bị hóa thành sương máu, cảm giác chua sảng đó, cũng chỉ có một mình y có thể thể hội.

Dưới sự tôi luyện của từng giọt dịch tủy của Bàn Cổ Đại Thần,

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể điên cuồng vận chuyển.

Huyết nhục từng chút một bị nghiền nát, sau đó lại từng tấc từng tấc tôi luyện, cuối cùng loại bỏ những tạp chất ở tầng sâu hơn bên trong.

Trong quá trình có thể gọi là tự ngược đãi này, nhục thân từng chút một viên mãn.

Giữa từng tấc huyết nhục, óng ánh trong suốt, dù dùng thần thức tìm kiếm, cũng không tìm ra một chút tì vết nào.

Khi đến một khoảnh khắc nào đó, tòa mạch quan ẩn giấu sâu trong cơ thể, đột nhiên xuất hiện.

Cùng với sự xuất hiện của mạch quan, năng lượng từ dịch tủy của Bàn Cổ Đại Thần, như đã tìm thấy cửa đột phá, điên cuồng xông về phía mạch quan.

Ầm.

Chấn động từ sâu trong nhục thân, tòa huyền quan đó, dưới sự va chạm của năng lượng kinh khủng, phát ra tiếng rung động kịch liệt.

Đông Vương Công ngưng kết tâm thần, toàn lực vận chuyển năng lượng trong cơ thể xung kích mạch quan trước mắt.

Y biết, nếu tòa mạch quan này được phá vỡ, những chuyện tiếp theo, đều sẽ nước chảy thành sông.

Ầm!

Lại một trận tiếng nổ trầm thấp từ sâu trong nhục thể, tựa như quỷ vương gõ cửa.

Cơn đau do luồng năng lượng to lớn đó mang lại lúc này đã biến mất.

Tiếng nổ đó, hết lần này đến lần khác, gợn sóng năng lượng của

nhục thân, cũng không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thời gian, trôi đi từng phút từng giây.

Dưới sự xung kích không ngừng của luồng năng lượng bàng bạc trong cơ thể, đạo mạch quan đang đóng chặt đó, cuối cùng xuất hiện một khe hở nhỏ không thể nhận ra.

Khi khe hở đó xuất hiện, một luồng năng lượng thần bí từ trong khe hở đó chảy ra.

Cùng với sự xuất hiện của năng lượng thần bí đó, đạo mạch quan, cuối cùng sụp đổ.

Ông… Âm thanh không khí chấn động, tiếp đó, vạn vật đều im lặng.

Chính trong khoảnh khắc im lặng này, nhục thân của Đông Vương Công, đã bắt đầu một cuộc lột xác hoa lệ.

Chương 181

Cùng với việc đạo mạch quan đó mở ra, năng lượng bản nguyên ẩn giấu sâu nhất trong nhục thân, cũng thức tỉnh.

Dưới sự vận chuyển của công pháp Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, mỗi lần tăng lên, mỗi khi mở ra một đạo mạch quan, sức mạnh bản nguyên của cơ thể sẽ bị đánh thức.

Luồng sức mạnh bản nguyên này, so với sức mạnh bản nguyên trước đó càng thêm mỹ diệu, càng khiến người ta cảm thấy sảng khoái, so với sức mạnh bản nguyên trước đó, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Lấy một ví dụ, nếu sức mạnh bản nguyên trước đó tương đương với sức mạnh của cường giả Đại La, thì sức mạnh bản nguyên lúc này, chính là tương đương với sức mạnh của cường giả Chuẩn Thánh.

Không phải là sự khác biệt về số lượng, mà là sự khác biệt về chất lượng, đơn giản hơn, là sự khác biệt về cấp bậc.

Cùng với sự thức tỉnh của sức mạnh bản nguyên trong cơ thể, Đông Vương Công thậm chí có thể cảm nhận, trong cơ thể lúc này, tràn ngập một tia khí tức tang thương cổ xưa.

Dường như, đó là sức mạnh vốn có của y, sức mạnh đã bị chôn vùi sâu trong cơ thể từ rất lâu.

Theo thời gian trôi đi, luồng năng lượng này không ngừng gột rửa nhục thân của y.

Mỗi một góc của nhục thân, mỗi một tấc da thịt gân cốt, mỗi một giọt máu tươi, đều đang tiến hành sự lột xác ở tầng sâu hơn trong quá

trình gột rửa này.

Mạch quan mở ra, bản nguyên thức tỉnh, khi sự thăng hoa cực hạn hoàn thành, cũng là lúc nhục thân đột phá.

Dưới sự gột rửa của luồng năng lượng cổ xưa này, huyết nhục vốn đã hoàn mỹ đến cực điểm, trở nên càng thêm óng ánh trong suốt.

Dù là chủ nhân của thân thể này, lúc này, Đông Vương Công nhìn huyết nhục óng ánh trong suốt của mình, cũng không khỏi kinh ngạc.

Chỉ mới là hiệu quả khi Huyền Hoàng Bất Diệt Thể sắp đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hiện tại nhục thân của y đã đạt đến trình độ này, vậy nếu đợi đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì sẽ như thế nào?

Đến bây giờ, y tin tưởng sâu sắc rằng, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể này là công pháp có thể giúp người ta nhục thân đột phá Hỗn Nguyên.

Thậm chí còn mạnh hơn cả Bàn Cổ Đại Thần lúc ở Hỗn Nguyên.

Cảm giác sức mạnh mà mỗi lần lột xác mang lại, dù là chủ nhân của nhục thân này, cũng phải chấn động.

Không cần phải nghi ngờ, khi tu vi nhục thân đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, sức mạnh nhục thân của y, có thể vượt qua những cường giả có tu vi nguyên thần đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Quá trình gột rửa nhục thân, vẫn đang tiếp tục.

Lúc này, cả Phương Trượng Tiên Đảo, đều bị một luồng khí tức thần bí tang thương bao trùm.

Ở rìa Phương Trượng Tiên Đảo, Văn Đạo Nhân và Ngao Thiên đã không biết đi đâu, Chanh Hạnh, Xích Sa hai người chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đó, thần sắc có chút tủi thân nhìn sư tôn đang lơ lửng trong đảo.

Tuy rằng, xung quanh Đông Vương Công có một tòa trận pháp thời gian phong cấm, nhưng… khí tức tỏa ra từ nhục thân của Đông Vương Công, vẫn áp bách khiến họ có chút không thở nổi.

Dù Chanh Hạnh, Xích Sa hai người đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng, khi đối mặt với luồng khí tức tỏa ra từ người sư tôn, vẫn có chút không chịu nổi.

"Tỷ tỷ, sư tôn có phải sắp thành Thánh rồi không?" Xích Sa nhìn Chanh Hạnh bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

Trên khuôn mặt hồng hào của Chanh Hạnh có chút đắc ý, đôi mắt đẹp, không chớp một cái nhìn chằm chằm Đông Vương Công ở xa.

"Ta không biết, nhưng… sư tôn dù chưa thành Thánh, cũng hẳn không còn xa nữa." Khi nói ra những lời này, giữa những lời nói, tràn đầy niềm tự hào vô tận.

Trong lòng cô bé, vị sư tôn này của cô là vô địch, Thánh nhân tuy cao không thể với tới, nhưng cô tin rằng, sư tôn chắc chắn có thể làm được.

Ông… Lại một tiếng không khí chấn động, gợn sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lấy nhục thân của Đông Vương Công làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Gợn sóng năng lượng đó, xuyên qua kết giới thời gian bên cạnh y, xuyên qua Phương Trượng Tiên Đảo, cũng xuyên qua tòa đại trận tiên thiên đã bị Văn Đạo Nhân gặm có chút tàn phá, cuốn phăng hơn nửa Đông Hải.

Vô số sinh linh Đông Hải đều run rẩy dưới luồng năng lượng này, nhưng khi cảm nhận được huyết khí cường đại đó.

Không khỏi nghĩ đến một người, Bồng Lai Tiên chủ! … Sâu trong Đông Hải, trong Long Cung.

Ngao Thiên và Văn Đạo Nhân cảm thấy vị lão gia kia tu luyện cũng cần một thời gian, liền lén bỏ lại hai vị tiểu tổ tông kia, dứt khoát đến Long Cung Đông Hải.

Hai người, cộng thêm một Long Vương Ngao Quảng, ôm lấy linh nữ thủy tộc, thưởng thức rượu ngon món ngon, thưởng thức ca múa, đang cảm thán nhân sinh khoái ý.

Cả tòa Long Cung, theo sự dao động của nước biển, đột nhiên rung chuyển mấy cái.

Sự dao động đột ngột, suýt nữa đã hất ngã mọi người xuống đất.

"Sao vậy, sao vậy?" Ngao Quảng miễn cưỡng đứng vững, vừa đứng, vội vàng hỏi.

Ai mà biết được, từ khi quy thuận vị Bồng Lai Tiên chủ kia, Đông Hải đã thái bình rất lâu, dù Long tộc lúc này có ngang ngược trước mặt người khác, những sinh linh bên ngoài cũng không dám nhìn nhiều một cái.

Lại có Ngao Thiên, một cường giả Chuẩn Thánh tọa trấn, Long Cung Đông Hải, có ai dám xâm phạm.

Ngao Thiên cũng sắc mặt kinh ngạc, nhưng khi phát hiện ra nguồn gốc của luồng năng lượng đó, thần sắc đột nhiên vui mừng, mừng rỡ nói với Văn Đạo Nhân: "Mau đi, lão gia sắp đột phá rồi!" … Lúc này, Phương Trượng Tiên Đảo, một luồng khí tức bàng bạc xông lên trời.

Khi luồng khí tức này xuất hiện, tiên linh khí trong cả vùng biển đều trở nên hỗn loạn.

Phong vân biến ảo.

Toàn thân Đông Vương Công tỏa ra ánh sáng tiên vô tận, cả Phương Trượng Tiên Đảo, hỗn độn linh khí không ngừng dâng trào.

Vô số ánh sáng rực rỡ, từ trên trời rơi xuống, lại có một luồng hương thơm khiến người ta lâng lâng như tiên bay lượn.

Giữa ánh sáng rực rỡ và tiên khí đó, ẩn hiện có những hư ảnh của những trích tiên áo trắng phiêu diêu, ca múa.

Dường như là để ăn mừng khoảnh khắc này.

Đông Vương Công khẽ mở mắt, một luồng khí tức huyền ảo khó hiểu đột nhiên bắn ra.

Chỉ thấy y từ từ đứng dậy, một bước bước ra, người đã đứng trên cửu thiên hư vô.

Giữa nhục thân vĩ ngạn đó, ánh sáng óng ánh và sức mạnh bùng nổ, đang lưu chuyển bên trong.

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Đến đây, Đông Vương Công chính là cường giả đầu tiên trong trời đất này, cả nguyên thần và nhục thân tu vi đều đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cùng với việc nhục thân lại một lần nữa đột phá, thực lực của y, trên cơ sở ban đầu, lại có một bước tiến lớn.

Chỉ riêng cường độ nhục thân, đã có thể so sánh với trung phẩm tiên thiên linh bảo, cũng có nghĩa là, dù đứng yên ở đó, để một cường giả Chuẩn Thánh bình thường đến đánh, cũng khó lay động được nhục thân của y.

Sức mạnh nhục thân của y, so với trước kia, đã mạnh hơn mấy chục lần không chỉ, hiện tại một quyền tung ra, có thể dễ dàng nghiền nát một cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chương 182

Dù là những Tổ Vu của Vu tộc, sức mạnh nhục thân lúc này, cũng hoàn toàn không cường hãn bằng y.

Ầm!

Khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch, đột nhiên tung một quyền về phía bầu trời.

Dưới quyền phong, trên bầu trời kia, một khu vực lớn đã bị đánh nát vụn.

Nhìn hư không vỡ vụn đó, nụ cười trên mặt Đông Vương Công, không khỏi càng thêm nồng đậm.

"Cũng đến lúc bắt tay chuẩn bị bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi." Đông Vương Công siết chặt nắm đấm, nhỏ giọng tự nói.

Hiện tại, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã ở trên hòn đảo này, việc ký thác ra phân thân 'Ma' cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Khi tu vi nguyên thần bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngưng kết sức mạnh của ba vị phân thân, cộng thêm thế giới Sức Mạnh, dù cho đám người Chuẩn Đề lúc này thành Thánh, y cũng có mấy phần năng lực tự vệ.

Nghĩ đến thế giới Sức Mạnh, Đông Vương Công không khỏi suy nghĩ.

Tiếp đó, tâm niệm vừa động, từ trong nguyên thần từ từ hiện ra một viên châu rực rỡ.

Ánh sáng lộng lẫy, chiếu rọi khiến cả trời đất này cũng có mấy phần thất sắc.

Đó chính là Càn Khôn Châu, bản mệnh linh bảo của Càn Khôn Lão Tổ mà y đã lấy được khi lão tự bạo vào thời Long Hán.

Âm Dương và Càn Khôn là nền tảng vững chắc của thế giới.

Càn Khôn Châu chính là một tiểu thiên thế giới, bên trong có vô số trân bảo linh vật mà Càn Khôn Lão Tổ đã tích lũy suốt mấy trăm ức năm.

Đúng là một lão quái vật cổ xưa, gia sản phong phú, có khả năng siêu thoát.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất của Càn Khôn Châu là bên trong có Càn Khôn bản nguyên, hạt giống của thế giới kia.

Có được Càn Khôn Châu, thiên địa cũng hoàn toàn ổn định.

Đến lúc đó, là có thể rút long mạch của Doanh Châu từ trong thế giới kia về.

Sau đó lại để long mạch của ba tòa tiên đảo kết hợp, khi đó, khí vận Bồng Lai sẽ trở nên cực kỳ thịnh vượng.

Thậm chí, ba long mạch kết hợp sẽ sinh ra một khí vận chi long cấp bậc Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu lại dùng thuật Tạo Hóa để điểm hóa, Bồng Lai tiên đảo sẽ có thêm một cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ nữa.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên bầu trời, trên mặt không khỏi nở một nụ cười.

Chuyến đi Long Hán lần trước quả thực đã mang lại thu hoạch quá lớn.

Ngoài Càn Khôn Châu ra, còn có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cộng thêm một tòa Phương Trượng tiên đảo.

Phúc duyên nghịch thiên như vậy... e rằng nói ra chỉ khiến chúng

sinh Hồng Hoang ghen chết mất!

"Chúc mừng sư tôn đột phá!" Tranh Hạnh và Xích Sa thấy Đông Vương Công đứng ngây ra cười trên trời, biết tâm trạng sư tôn đang rất tốt nên tinh nghịch bái lạy.

"Chúc mừng lão gia!" "Cung hạ lão gia!" Từ xa, giọng nói của Ngao Thiên và Văn Đạo Nhân vội vã vọng tới.

"Lão long..." "Hừ!" "Sư tôn, hai người họ ra ngoài chơi không dẫn con theo." Thấy hai người trở về, Xích Sa liền sầm mặt, mách tội với sư tôn.

Năm đó hai người chán chường trên đảo, nhân lúc Đông Vương Công bế quan, liền lén lút bỏ lại hai tiểu tổ tông này mà chuồn đi.

Chuyện này lại bị Xích Sa ghi hận.

Mặc dù đại trận bảo vệ Phương Trượng tiên đảo bị Văn Đạo Nhân gặm ra một lỗ lớn, nhưng uy năng còn sót lại của đại trận cũng không phải là thứ mà hai tiểu oa nhi Đại La Kim Tiên có thể tùy tiện ra vào.

Nếu không, với tính cách của Xích Sa, tự nhiên không nhịn được mà đi hỏi cho ra lẽ.

Hai người nghe vậy, mặt đều đen lại.

Trong lòng thật ấm ức.

Đâu phải không muốn dẫn theo, rõ ràng là không dám dẫn theo!

Tranh Hạnh còn đỡ, nếu mang Xích Sa ra ngoài, làm sao nó chịu nghe lời hai người.

Đến lúc đó không chọc thủng trời đã là may mắn lắm rồi.

Trong lòng ấm ức, nhưng Ngao Thiên và Văn Đạo Nhân cũng không dám giải thích thêm, sợ lại chọc giận tiểu tổ tông.

Đông Vương Công nhìn vẻ mặt của hai người, trong lòng không khỏi nở nụ cười bất đắc dĩ.

Một vị cường giả Chuẩn Thánh thống nhất Tứ Hải, cai quản trăm ức linh tộc, e rằng cũng chỉ có trước mặt tiểu Xích Sa mới như vậy thôi.

"Vi sư đã mở trận pháp trên đảo, con không đi xem có linh bảo nào vừa tay không?" Đông Vương Công cười nói với Xích Sa.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Xích Sa đâu còn nhớ đến chuyện hận hai người kia.

Mặt mày hớn hở, nó nhanh chóng chắp tay với Đông Vương Công, rồi vội vàng kéo Tranh Hạnh đi tìm báu vật.

Vẻ mặt rạng rỡ, trông giống hệt Hồng Vân khi tham ăn.

Thật ra người Bồng Lai, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi Đông Vương Công, đều không có chấp niệm với linh bảo.

Dù sao, ở Bồng Lai, thứ không thiếu nhất chính là linh bảo.

Ngay cả Bạch Tố trên người cũng có hơn mười món linh bảo vừa tay, trong tay Bồng Lai Thất Tử lại càng có không dưới trăm nghìn món.

Nhưng dù vậy, chỉ có tiểu Xích Sa là vô cùng tham luyến linh bảo, giống như một đứa trẻ đời sau thích đồ chơi, dường như bao nhiêu linh bảo cũng không đủ.

Cho nên, mỗi khi nghe có linh bảo mới, Xích Sa liền mặt mày sáng rỡ, vui mừng khôn xiết.

Văn Đạo Nhân và Ngao Thiên thấy Xích Sa vội vàng bỏ đi mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đi đi, hai ngươi cũng đi tìm vài món đồ vừa tay đi." "À, phải

rồi!" "Sau khi chọn xong linh bảo, hãy đưa hai đứa nó ra ngoài.

Thuận đường về Tranh Bồng Lai, đưa cả mấy đứa nhóc kia theo, để chúng cùng nhau đi rèn luyện ở Hồng Hoang một phen." Đông Vương Công nói với hai người.

Những đứa trẻ này quanh năm sống ở Bồng Lai, quả thực có chút kìm hãm thiên tính, huống hồ tâm tính của chúng cũng cần phải chịu chút ấm ức để rèn luyện.

Chương 183

Sống mãi dưới sự bảo bọc, cuối cùng không phải là chuyện tốt.

Hiện tại thời đại Thánh nhân chưa đến, nguy hiểm trong Hồng Hoang cũng ít hơn, bây giờ đi rèn luyện cũng là thời điểm thích hợp.

Ngao Thiên và Văn Đạo Nhân nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

"Lão gia, lần này ra ngoài có thời hạn không?" Văn Đạo Nhân hỏi.

Đông Vương Công dừng lại một chút.

May mà Văn Đạo Nhân nhắc nhở, suýt nữa thì quên mất.

Nếu không quy định thời hạn, e rằng mấy đứa nhóc kia thật sự không biết đường về.

Suy nghĩ một lát.

"Một vạn năm đi." Đông Vương Công trầm ngâm nói.

Ngao Thiên và Văn Đạo Nhân liền cáo từ.

Đông Vương Công nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng dấy lên một thôi thúc muốn đi rèn luyện.

Tuổi thọ của tiên nhân tuy dài, nhưng từ khi đến thế giới Hồng Hoang, ta chẳng mấy khi không chìm đắm trong tu luyện, hoặc là đang chuẩn bị trên con đường tu luyện.

Hồng Hoang bao nhiêu năm qua, tuy có năng lực đằng vân giá vũ, xé rách hư không, nhưng vẫn chưa đi hết được thế giới Hồng Hoang rộng lớn này.

Đối với một người thích du ngoạn thiên hạ ở kiếp trước, đây quả là một điều tiếc nuối.

Đông Vương Công khẽ thở dài, cũng đành tạm thời từ bỏ ý định này.

Thời đại Thánh nhân cuối cùng cũng sắp đến rồi, theo suy tính, chắc còn khoảng hơn một vạn năm.

Một vạn năm, không dài cũng không ngắn.

Sao có thể lãng phí thời gian quý giá này để rong chơi thiên hạ được?

Hồng Mông Tử Khí, chung quy vẫn là vật để một bước thành Thánh.

Điều ta phải làm là dùng một vạn năm thời gian để đi trước mọi người, sở hữu năng lực có thể chiến một trận với Thánh nhân, thậm chí là vượt qua cả Thánh nhân.

Bồng Lai tiên đảo, có quá nhiều người nhòm ngó.

Tất cả mọi người đều đang chờ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thành Thánh xong để xem trò hay của Bồng Lai, nhưng ta sao có thể để bọn họ được như ý?

Bây giờ việc quan trọng nhất là nâng tu vi nguyên thần lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu phân thân thứ ba 'Ma' xuất hiện, đạo của ta sẽ được tăng cường đáng kể.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công vung đạo bào, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Lúc ngồi xuống, ánh mắt khẽ quét qua.

Chính là cái liếc mắt này… Đông Vương Công trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy dưới đáy ao ngọc chứa Bàn Cổ tủy dịch đã bị rút cạn, đang có một mảnh vỡ tựa ngọc mà không phải ngọc.

Trên mảnh vỡ đó, từng tia khí tức tang thương cổ xưa đang lan tỏa.

Đó là khí tức mà Đông Vương Công quen thuộc không thể quen thuộc hơn, là thứ mà y tâm tâm niệm niệm.

Gần như ngay lập tức, mặt Đông Vương Công liền kích động đỏ bừng, thân thể vừa ngồi xuống lại bật thẳng dậy, không khỏi mừng rỡ hô lên.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Trước đó chìm đắm trong niềm vui có được Bàn Cổ tủy dịch, lại không hề chú ý, dưới đáy ao ngọc, bên dưới lớp Bàn Cổ tủy dịch, lại có một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Ngay từ lúc vừa đặt chân lên Phương Trượng tiên đảo, lý do Đông Vương Công không lưu luyến những linh vật kỳ lạ trên đảo, cũng không đi lấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ngay, chính là vì đang nghĩ đến mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng khi nhìn quanh mà không thấy, nói thật, dù có được cả một ao Bàn Cổ tủy dịch, trong lòng y, không thấy bóng dáng Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng có chút thất vọng.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mang lại ảnh hưởng quá lớn.

Ba ngàn Đại Đạo lạc ấn, dù trong đó có rất nhiều cái không trọn vẹn, nhưng đối với y cũng sẽ được lợi vô cùng.

Giờ khắc này... hạnh phúc đến quá đột ngột!

Đó chính là tâm trạng của Đông Vương Công lúc này.

Nhìn mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp dưới đáy ao ngọc.

Có lẽ do ảnh hưởng của Bàn Cổ tủy dịch, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này toàn thân màu tím, còn lớn hơn một chút so với hai

mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Đông Vương Công có được gộp lại.

Đạo vận tỏa ra từ đó cũng là từng luồng đạo vận màu tím.

Trong những đạo ngân ẩn hiện trên đó, phun ra từng tia khí tức Đại Đạo tối nghĩa khó hiểu.

Chỉ một cái liếc mắt.

Đông Vương Công liền cảm giác được trong lòng, lạc ấn Đại Đạo chứa trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này, xếp hạng cao hơn nhiều so với lạc ấn Đại Đạo chứa trong hai mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước đó.

Lẽ nào...

Đông Vương Công không biết chuyện gì xảy ra, vẻ mặt trở nên có chút kinh ngạc.

Tiếp đó, y vung đạo bào, nắm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, thần thức thăm dò vào...

"Ông..." Ngay khoảnh khắc thần thức chìm vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong thần hải đột nhiên vang lên một tiếng ông minh.

Một luồng sức mạnh đạo tắc mênh mông tràn ngập toàn bộ thần hải.

Tựa như một đại dương áo nghĩa đạo tắc, vô cùng vô tận, khiến y vừa lọt vào đã có chút không thể thoát ra.

"..." "Lực Chi Đại Đạo!" Đông Vương Công tìm kiếm thông tin về Đại Đạo truyền đến từ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong thần hải, không thể tin được mà kinh hô.

Lực Chi Đại Đạo.

Chúng sinh Hồng Hoang ai mà không biết, Lực Chi Đại Đạo chính là Đại Đạo xếp hạng nhất trong ba ngàn Đại Đạo!

Năm đó Hồng Quân trong lần giảng đạo thứ ba từng nói, phương pháp chứng đạo có ba loại, một là pháp Trảm Tam Thi, hai là Công Đức thành Thánh, ba là Dĩ Lực Chứng Đạo.

Chương 184

Trong ba loại, Dĩ Lực Chứng Đạo là mạnh nhất.

Dĩ Lực Chứng Đạo, con đường đi chính là Lực Chi Đại Đạo!

"Hít..." Khi biết được Đại Đạo chứa trong mảnh vỡ này là Lực Chi Đại Đạo, Đông Vương Công không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Năm xưa Bàn Cổ đại thần vì sao có thể dùng sức chém ba ngàn Thần Ma, khai tịch Hồng Hoang thiên địa?

Chính là vì Đại Đạo mà ngài tu luyện là đạo chí cường.

Là đứng đầu ba ngàn Đại Đạo, Lực Chi Đại Đạo, không nghi ngờ gì là thứ quý giá nhất trên thế gian này.

Cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, Đông Vương Công bước vào trận pháp gia tốc thời gian bên cạnh.

Tiếp đó, khoanh chân ngồi xuống.

Tâm thần khẽ động, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp liền chìm vào trong nguyên thần.

Nó dung hợp hoàn toàn với hai mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước đó.

Ba mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hợp thành một khối, lúc này biến thành một phần nhỏ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp tương đối hoàn chỉnh.

Ánh sáng tím lấp lánh xuyên qua miếng ngọc mỏng, đạo vận nồng đậm bên trong bắt đầu lưu chuyển trong không gian này.

Giây tiếp theo, Đông Vương Công đưa tâm thần tiến vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã lớn hơn một chút.

Trong một không gian rộng lớn mà hoang vu, lơ lửng sáu luồng hoa quang đạo vận thô to ngàn trượng.

Âm thanh Đại Đạo như tiếng trời vang lên từ sáu luồng hoa quang đạo vận, áo nghĩa Đại Đạo mênh mông tràn ngập toàn bộ không gian.

Toàn bộ không gian hoang vu, tựa như một thiên địa lưu trữ sự vận hành của Đại Đạo.

Đối với những Đại Đạo này, Đông Vương Công không hề xa lạ.

Bởi vì những luồng hoa quang đạo vận đó, chính là những Đại Đạo mà y đã tham ngộ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp trước đây.

Thời Gian Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, Âm Dương Đại Đạo, Ngũ Hành Đại Đạo, Tạo Hóa Đại Đạo.

Ngoài năm loại đó ra, trong không gian này lại thêm một luồng đạo quang thô to ngàn trượng.

Trong luồng đạo quang đó, ẩn hiện một luồng khí tức bạo ngược cổ xưa.

Đông Vương Công biết, đó chính là Lực Chi Đại Đạo.

Thời gian vi tôn, không gian vi vương, vận mệnh không xuất, nhân quả vi hoàng, sức mạnh tối cao, trên cả Đại Đạo!

Ba ngàn Đại Đạo, tuy con đường nào cũng có thể thông tới cảnh giới Đại Đạo, nhưng cảnh giới Đại Đạo cũng có mạnh yếu.

Lúc khai thiên, Bàn Cổ có thể dùng sức chém ba ngàn Thần Ma, sự cường đại của Lực Chi Đại Đạo có thể thấy được phần nào.

Nhìn hoa quang Đại Đạo cổ xưa bạo ngược trước mắt, trên mặt Đông Vương Công không khỏi nở một nụ cười.

Tiếp đó, y bắt đầu luyện hóa mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này.

Thời gian trôi qua...

Theo dòng thời gian, trên mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, một ấn ký rực rỡ từ từ sáng lên.

Đó là lạc ấn nguyên thần thuộc về Đông Vương Công.

Khi lạc ấn được khảm vào đó, cũng báo hiệu rằng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này đã bị Đông Vương Công luyện hóa.

Ngay khoảnh khắc luyện hóa hoàn toàn, từng khung cảnh cổ xưa ùa vào nguyên thần của Đông Vương Công.

Chính xác hơn, những hình ảnh này là những ghi chép về Lực Chi Đại Đạo.

Giống như một cuốn phim chiếu ngược, những hình ảnh này không ngừng nhảy múa trong thần hải của Đông Vương Công.

Bắt đầu từ lúc Bàn Cổ đại thần chém giết ba ngàn Thần Ma, Bàn Cổ sinh trưởng và huy hoàng trong hỗn độn, trải qua vô số trận chiến và sát phạt, trở thành người mạnh nhất trong hỗn độn.

Cuối cùng, hình ảnh quay về lúc Bàn Cổ mới sinh ra.

Ba ngàn Thần Ma, ba ngàn đạo thai, yên tĩnh lơ lửng trong hỗn độn, hấp thu hỗn độn chi khí.

Trong ba ngàn đạo thai Thần Ma, lưu chuyển từng tia khí tức tối nghĩa khó hiểu, đó là sức mạnh bản nguyên của Đại Đạo.

Đông Vương Công yên lặng nhìn từng khung cảnh, mắt không chớp lấy một cái.

Những hình ảnh này, cho dù đối với Thánh nhân, cũng là những thứ cực kỳ quan trọng.

Bởi vì trong những hình ảnh này ẩn chứa bản nguyên Đại Đạo, mỗi một loại đạo tắc Đại Đạo xuất hiện ở đây, đối với chúng sinh

Hồng Hoang, chỉ cần có thể tham ngộ, đều sẽ được lợi không nhỏ.

Từ những hình ảnh đó, Đông Vương Công nhanh chóng tìm thấy đạo thai thai nghén Bàn Cổ.

Không có gì khác, vì đạo thai này vô cùng đặc biệt.

Các đạo thai khác như sao vây quanh trăng, bao bọc đạo thai của Bàn Cổ ở giữa.

Sau đó, hình ảnh từ từ kéo lại gần, cuối cùng, trong toàn bộ hình ảnh, chỉ còn lại đạo thai thai nghén Bàn Cổ.

Trong đó, Lực Chi Đại Đạo ẩn hiện.

Nhìn đạo vận thuộc về Lực Chi Đại Đạo, đồng tử Đông Vương Công đột nhiên co lại, tim đập thình thịch.

Hít sâu một hơi, y không do dự nữa, toàn bộ tâm thần đều chìm đắm vào Lực Chi Đại Đạo đó.

Lúc này y như một con hung thú đói khát, tham lam chiếm lấy áo nghĩa của Lực Chi Đại Đạo.

Dù là một tia đạo tắc đạo vận nhỏ nhất, y cũng không nỡ bỏ qua.

Dần dần, trong nhục thân của y, từng tia từng luồng đạo ngân thuộc về sức mạnh dần hiện ra.

Đạo chi cực hạn phương vi lực.

Lực chi cực hạn, vô đạo bất phá.

Chìm đắm trong áo nghĩa của Lực Chi Đại Đạo, Đông Vương Công quên hết mọi thứ bên ngoài.

Chương 185

Dù lúc này, cả thế giới Hồng Hoang có bị hủy diệt, cũng không còn liên quan gì đến y.

Trên đảo Phương Trượng, có thể thấy từ xa Đông Vương Công đang yên tĩnh lơ lửng ngồi đó, sau lưng y, nguyên thần màu tím nhạt không biết từ lúc nào đã thoát ly khỏi nhục thể.

Chỉ thấy trong nguyên thần đó, những đạo ngân tối nghĩa đang ẩn hiện, biến ảo theo nhịp điệu.

Xung quanh nguyên thần đó, ẩn hiện những áo nghĩa vi diệu mà mắt thường không thể thấy được, khác với những áo nghĩa Đại Đạo khác.

Loại áo nghĩa này, dù chỉ có một tia nhỏ, nhưng lại cho người ta một cảm giác vô cùng đáng sợ, vô cùng kiêng kỵ.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này chứa Lực Chi Đại Đạo không hoàn chỉnh.

Nhưng dù vậy, dù Đông Vương Công đã mở rộng nguyên thần để tiếp nhận, vẫn có cảm giác không xuể.

Giờ phút này, toàn bộ tâm thần của Đông Vương Công đều chìm đắm trong đạo tắc của Lực Chi Đại Đạo, cả người như si như say.

Chiếm lấy vô tận đạo tắc của Lực Chi Đại Đạo, Đông Vương Công mới phát hiện, những Đại Đạo mà mình lĩnh ngộ trước đây nông cạn đến mức nào.

Lực Chi Đại Đạo, đứng đầu trong ba ngàn Đại Đạo, áo nghĩa của nó cũng không phải là những Đại Đạo tầm thường có thể so sánh.

Những Đại Đạo không trọn vẹn kia trước mặt Lực Chi Đại Đạo,

chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Thời gian hoàn toàn không còn khái niệm, tâm thần y đã hoàn toàn chìm đắm trong đại dương thuộc về Lực Chi Đại Đạo.

Lực chi cực hạn, vô đạo bất phá.

Trong áo nghĩa của Lực Chi Đại Đạo, Đông Vương Công có sự hiểu biết sâu sắc hơn về 'Đạo'.

Y khoanh chân ngồi lơ lửng, xung quanh thân thể, từng đạo tắc và đạo vận thuộc về sức mạnh không ngừng hiện ra.

Nguyên thần lúc này cũng bị bao bọc bởi áo nghĩa của Lực Chi Đại Đạo.

Ở trong áo nghĩa của Lực Chi Đại Đạo và luồng khí tức tối nghĩa kia, nguyên thần của Đông Vương Công đang lặng lẽ thay đổi.

Pháp lực tích tụ trong nguyên thần dần biến thành một màu tím.

Màu tím đó rất nhạt, nhưng nhìn lại vô cùng rộng lớn, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã không thể rời mắt.

Thời gian, từng ngày trôi qua.

Cũng không biết đã qua một ngàn năm hay một vạn năm, trong trận pháp gia tốc thời gian, Đông Vương Công không hề động đậy, thậm chí mắt cũng không mở.

Trong dòng thời gian trôi đi, thông qua mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lạc ấn về Lực Chi Đại Đạo.

Lúc này, cảm ngộ của Đông Vương Công về 'Đạo' ngày càng sâu sắc.

Trước đây, có rất nhiều điều không hiểu, rất nhiều thứ chưa chạm tới, bây giờ đều đã rõ ràng trong lòng.

Cùng với sự cảm ngộ ngày càng sâu sắc về Lực Chi Đại Đạo, pháp lực nguyên thần dần trở nên mênh mông, dày dặn.

Dường như nguyên thần đang trải qua một cuộc lột xác triệt để, ngày càng nhiều đạo tắc và đạo vận bám vào nguyên thần.

Nguyên thần trong quá trình này không ngừng lớn lên, bây giờ đã lớn tới ngàn trượng.

Nhìn từ xa, giống như một người khổng lồ màu tím, toàn thân tỏa ra đạo quang nồng đậm.

Đông Vương Công khoanh chân ngồi, khí tức toàn thân dâng trào, ba động pháp lực mạnh mẽ không ngừng tàn phá trên Phương Trượng tiên đảo.

May mà đại trận bảo vệ bên ngoài chỉ bị tàn phá, nếu không có đại trận đó, e rằng y và sinh linh trong phạm vi mấy ức dặm của Phương Trượng tiên đảo đều sẽ bị xóa sổ.

Trên Phương Trượng tiên đảo, thời gian vẫn đang ngưng trệ.

Đông Vương Công vẫn khoanh chân ngồi đó, cả người không hề động đậy, khí tức mênh mông như biển cả đang dâng trào quanh thân.

Pháp lực trong nguyên thần lúc này, phần lớn đã chuyển hóa thành màu tím.

Trong khí tức, đã bớt đi mấy phần phàm tục của trước đây, mà thêm vào mấy phần uy nghiêm của Thánh nhân.

Giờ phút này, trong nguyên thần đang diễn ra sự biến đổi tuyệt diệu nhất, sự thăng hoa đến cực hạn đang tiến hành.

Ánh sáng màu tím nhạt rực rỡ lưu chuyển quanh thân.

Ngưỡng cửa của Chuẩn Thánh hậu kỳ đã xuất hiện trước mặt y, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới.

Điều y cần làm bây giờ là bước qua nó.

Chỉ thấy khí tức quanh thân bắt đầu thu liễm, vô tận tiên linh chi khí theo khí tức của y không ngừng gào thét về phía vị trí của y.

Một lát sau.

"Mở cho ta!" Y hét lớn một tiếng, khí thế toàn thân đột nhiên bùng lên, hóa thành một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần lao thẳng về phía ngưỡng cửa đó.

"Ông..." Thiên địa lại một lần nữa vang lên một tiếng chấn động.

Ánh sáng màu tím từ sâu trong nguyên thần hiện ra, trong ánh sáng màu tím đó, một cánh cửa hiện lên.

Đó là một cánh cửa màu tím khắc vô số đạo ngân, trên cửa bao bọc vô tận khí tức màu tím.

"Ầm." Khí tức bạo ngược trực tiếp va vào cánh cửa màu tím, cả cánh cửa đều đang kịch liệt rung chuyển.

"Ầm." "Ầm." Đông Vương Công mặt không biểu cảm, pháp lực mênh mông lần lượt va vào cánh cửa đó.

Chỉ cần phá vỡ được cánh cửa, tu vi nguyên thần sẽ đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ và Chuẩn Thánh trung kỳ hoàn toàn là hai khái niệm.

Sự khác biệt giữa chúng, giống như trời với đất.

Chuẩn Thánh hậu kỳ đã chạm đến ngưỡng cửa của Hỗn Nguyên.

Trong mắt tu sĩ bình thường, dù là những thiên chi kiêu tử Chuẩn Thánh trung kỳ đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng là một bước nhảy vọt về chất cực lớn.

Trong lịch sử không biết bao nhiêu ức vạn năm của Hồng Hoang, đại năng cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ thật sự chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Dù là thời Long Hán, tu vi của Long Vương và những người khác cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trong Tam tộc, cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ lại nhiều vô kể.

Chương 186

Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh hậu kỳ, sự khác biệt giữa hai cảnh giới không nghi ngờ gì là rất lớn, muốn đột phá cũng vô cùng gian nan.

Ầm!

Sự va chạm của pháp lực vẫn đang tiếp diễn.

Không ai biết cuộc chiến dai dẳng này sẽ kéo dài bao lâu, có thể là ngàn năm, cũng có thể là vạn năm.

Lúc này trong nguyên thần của Đông Vương Công, ánh sáng màu tím điên cuồng lưu chuyển, từng tia bảo quang chiếu rọi cả Phương Trượng tiên đảo thần quang rực rỡ.

Dường như trong giây phút này, nguyên thần của Đông Vương Công đã đạt đến sự hoàn mỹ.

Nguyên thần dung hợp đạo tắc, không nhìn thấy bất kỳ tỳ vết nào, pháp lực trong nguyên thần so với trước đây lại ngưng thực hơn rất nhiều.

Sức mạnh trong nguyên thần dường như đã tích tụ đến cực hạn.

"Ông..." Một tiếng gợn sóng đinh tai nhức óc lan ra tứ phía.

Cả Phương Trượng tiên đảo đều đang run rẩy nhẹ trong luồng uy năng đáng sợ đó.

Một luồng đạo vận bạo ngược tràn ngập cả tiên đảo.

Mỗi một tấc góc, đều tràn ngập khí tức thuộc về Đông Vương Công, cùng với những điểm sáng màu tím đó.

Tiếng ông minh đó vừa dứt.

Cả hòn đảo trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Một sự tĩnh lặng như chết, dường như mọi thứ ở đây đều đã hoàn toàn dừng lại.

Yên tĩnh, tĩnh lặng.

Dường như tiếng đinh tai nhức óc trước đó chỉ là ảo giác, chưa từng xảy ra.

"Rắc." Một lát sau, trên Phương Trượng tiên đảo yên tĩnh, không khí trước mặt Đông Vương Công đột nhiên phát ra một tiếng như tinh thạch vỡ vụn, chỉ thấy nơi gợn sóng lan đến xuất hiện từng vết nứt.

Đó không phải là vết nứt không gian, mà là vết nứt đạo tắc.

Xuyên qua vết nứt đó, Đông Vương Công mơ hồ thấy được một thế giới thuộc về đạo.

Từ thế giới đó, từng sợi khí tức đạo tắc sức mạnh xuyên qua vết nứt, từ từ bay vào.

Tiếp đó, dần dần chìm vào mi tâm của Đông Vương Công.

Ầm!

Cùng với luồng năng lượng đó chìm vào, chỉ nghe trong nguyên thần đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Cánh cửa thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ lập tức mở toang.

Từng đạo ngân lấy Đông Vương Công làm trung tâm, lan ra tứ phía.

Nguyên thần đứng trên hư không, một lần nữa hóa thành kích thước ban đầu, quay trở lại thân thể của Đông Vương Công.

Cùng với nguyên thần trở về nhục thân, một luồng khí tức huyền diệu khó tả từ thân thể Đông Vương Công lan ra.

Sau khi nhục thân tiến giai, nguyên thần của Đông Vương Công cũng hoàn thành một lần tiến giai mới.

Lúc này, tuy chưa ký thác phân thân, nhưng tu vi nguyên thần đã đạt đến tầng thứ của Chuẩn Thánh trảm tam thi.

Chỉ xét về pháp lực, tu vi nguyên thần tuyệt đối mạnh hơn Chuẩn Thánh trảm tam thi.

Nếu phân chia theo nhiều cảnh giới giữa các Chuẩn Thánh, cảnh giới tu vi hiện tại của y, hẳn là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bây giờ, dù là thời đại kiếp Long Hán, y cũng là cường giả hàng đầu trong Tam tộc.

Từng tia tiên hà rực rỡ từ cửu thiên rơi xuống, chiếu rọi lên thân thể Đông Vương Công.

Từng tia hà quang đó, giống như chất lỏng đặc sệt, nhẹ nhàng tưới nhuần nguyên thần đã khổ tu nhiều năm của Đông Vương Công.

Dưới sự tưới nhuần của tiên hà chi quang, trong thân thể Đông Vương Công, truyền đến một luồng sức mạnh bản nguyên từ sâu trong nguyên thần.

Không có một chút đau đớn nào, ngược lại, ngay khoảnh khắc luồng sức mạnh đó đi khắp toàn thân, tất cả lỗ chân lông trên cơ thể đều mở ra hết cỡ.

Ấm áp!

Dễ chịu!

Cảm giác tuyệt diệu khẽ vuốt ve từng lỗ chân lông trên cơ thể, pháp lực trong nguyên thần càng nhanh chóng tăng vọt.

"Ông..." Một làn sóng khí từ cơ thể Đông Vương Công truyền ra, ấn ký cực dương trên mi tâm đột nhiên rung lên, một luồng thần uy

mênh mông nồng đậm đột nhiên bắn lên trời.

Quanh thân thể y đột nhiên bùng phát một luồng khí thế uy nghiêm bá đạo, trong nháy mắt quét sạch cả Phương Trượng tiên đảo.

Chỉ thấy y từ từ mở mắt, hệt như một vị Tiên Vương Đế tôn uy nghiêm vô thượng, nhìn xuống non sông! (nhìn xuống non sông!) Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Thành công!

Dù lúc này chưa ký thác ra phân thân thứ ba 'Ma', nhưng y đã sở hữu thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dù gặp cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đông Vương Công lúc này cũng có sức đánh một trận.

Nội thị nguyên thần.

Nguyên thần lúc này đã trải qua một cuộc lột xác hoa lệ, màu tím u u đó lúc này càng trở nên nồng đậm sâu sắc hơn.

Cảm nhận pháp lực bành trướng trong nguyên thần, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nở một nụ cười.

Tu vi nhục thân Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi nguyên thần Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Với thực lực như vậy, e rằng trong trời đất hiện nay, ngoài Đạo Tổ Hồng Quân ra, không còn ai có tư cách đánh một trận với y.

Cách lần đại kiếp Bồng Lai chưa đến mấy nghìn năm, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, có thể có tiến bộ lớn như vậy.

Tốc độ này, đâu chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Chương 187

Trong dòng sông pháp lực nguyên thần, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp yên tĩnh nằm đó.

Trên đó, quấn quanh từng tia đạo ngân huy hoàng ảo diệu.

Cứ thêm một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đạo vận trên đó lại nhiều thêm một phần.

Những đạo vận này không thua kém bất kỳ tiên thiên linh bảo thượng phẩm nào bảo vệ nguyên thần.

Phương Trượng tiên đảo lần này mang đến kinh hỉ quá lớn.

Một ao Bàn Cổ tủy dịch, trong mắt Đông Vương Công không hề thua kém giá trị của ba đảo Bồng Lai.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chứa Lực Chi Đại Đạo lại càng quý giá hơn.

Phương pháp chứng đạo của Lực Chi Đại Đạo cũng giống như phương pháp chứng đạo mà Hồng Quân giảng, đều có ba loại.

Một là: Dĩ vô cùng chi sức mạnh chứng đạo, một sức phá vỡ chư thiên, dùng sức mạnh nhục thân đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thu được nhiều ghi chép về Bàn Cổ đại thần trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Đông Vương Công suy đoán, có lẽ Bàn Cổ đại thần chính là dùng đại sức mạnh để chứng đạo.

Hai là: Dĩ vô cùng chi đại pháp lực chứng đạo, pháp phệ vạn vật, lĩnh ngộ Lực Chi Đại Đạo dùng tu vi nguyên thần đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Pháp này hẳn là có thực lực tương đương với loại thứ nhất, trong

ba ngàn Đại Đạo cũng là mạnh nhất.

Ba là: Tập hợp đại pháp lực, đại sức mạnh vào một thân, xé rách chất cốc tu vi, một lần đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Pháp này, trong ba loại phương pháp chứng đạo là mạnh nhất, đương nhiên cũng là gian nan nhất.

Người tu hành ở Hồng Hoang rất đông, nhưng tu vi nhục thân và tu vi nguyên thần có thể cùng lúc tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, e rằng chỉ có một yêu nghiệt như Đông Vương Công.

Dù sao cơ duyên của một người cũng có hạn.

Có thể nâng một trong hai thứ tu vi nhục thân hoặc nguyên thần lên cảnh giới Chuẩn Thánh đã không dễ, sao lại lãng phí quá nhiều tâm tư vào con đường còn lại?

Nhưng loại phương pháp chứng đạo này lại là mạnh nhất.

Tu vi nhục thân và nguyên thần cộng lại, thực lực bùng phát không đơn giản như một cộng một bằng hai.

Đó cũng là lý do vì sao Đông Vương Công ở Chuẩn Thánh hậu kỳ lại có thực lực đánh một trận với cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chứng đạo của Lực Chi Đại Đạo là mạnh nhất, con đường mà Đông Vương Công muốn đi, cũng chính là con đường mạnh nhất trong ba con đường của Lực Chi Đại Đạo.

Trong trận pháp gia tốc thời gian, không biết đã liên tục khổ tu bao nhiêu vạn năm, dù là tâm thần của Đông Vương Công lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi.

Tu hành chung quy phải biết cương nhu đúng lúc, nếu quá nóng vội ngược lại không tốt.

Cho nên... dù Bàn Cổ tủy dịch còn không ít, nhưng Đông Vương Công cũng không có ý định tiếp tục đột phá tu vi nhục thân và ký thác phân thân thứ ba 'Ma'.

Thần thức mở rộng, y tìm thấy vị trí của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong một trận pháp tiên thiên.

Đông Vương Công liền bay thẳng đến đó.

Đối với Đông Vương Công, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rơi xuống Phương Trượng tiên đảo thời gian không dài, giống như mới rơi xuống ngày hôm qua.

Nhưng đối với thế giới Hồng Hoang và Phương Trượng tiên đảo lúc này, Diệt Thế Hắc Liên tồn tại đã không biết bao nhiêu ức vạn năm.

Hơn nữa vì là vật nghịch thiên, tòa tiên đảo này ngay khoảnh khắc Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rơi xuống, liền sinh ra một đại trận bảo vệ nó.

Đại trận này đã trải qua mấy ức vạn năm, độ kiên cố không thua kém một tiên thiên đại trận nào.

Nếu không phải Đông Vương Công có lệnh bài của Phương Trượng, thật sự phải tốn chút công sức với đại trận này.

Điểm nút thời gian.

Thần thông này thật là một thần thông biến thái, nghịch thiên mà lại thú vị.

Có thể quay về dòng sông thời gian, dù là bí mật cổ xưa nhất cũng không thể che giấu được nữa.

Tất cả những chuyện xảy ra trong thế giới Hồng Hoang, chỉ cần, chỉ cần biết được khoảng thời gian câu chuyện xảy ra, là có thể xuyên

qua điểm nút thời gian, thăm dò tất cả những gì muốn biết.

Chỉ là...

Đông Vương Công âm thầm quyết định, thần thông này tốt nhất không nên dùng quá nhiều.

Ít nhất là không nên dùng thần thông này để quay về những nơi xa xôi cổ đại như vậy.

Không thể tùy tiện ra tay, điều kiện ràng buộc này quá lớn.

Nhất là ngày đó ở thời Long Hán, tận mắt thấy sức mạnh mà Thiên Đạo dùng để đối phó La Hầu, cho nên, lúc này tuyệt đối không đối đầu với Thiên Đạo.

Đó là sự tồn tại có thể dễ dàng tiêu diệt kẻ biến thái như La Hầu.

Chỉ là... từ sau chuyến đi Long Hán, trong lòng y vẫn luôn có một câu hỏi.

La Hầu ngày đó, rốt cuộc là bị ai cứu đi?

Phải biết rằng, dù Thiên Đạo thời Long Hán chưa hoàn thiện, nhưng mức độ khủng bố của nó cũng hẳn là trên cả Hỗn Nguyên.

Với thực lực như vậy, lại có thể trốn vào thế giới này, dưới mí mắt Thiên Đạo cứu La Hầu đi, bản lĩnh này không thể nói là không lớn.

Nhưng trong khi phần lớn Hỗn Độn Thần Ma đã chết, một phần còn lại chỉ có thể chọn tu lại trong thế giới này, thì ai sẽ có thực lực đó?

"Lẽ nào xung quanh thế giới Hồng Hoang lúc này có Hỗn Độn Thần Ma tồn tại?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Trong đầu y không khỏi hiện lên hình ảnh vị kia trong tinh thần chi hải ngày đó, vung tay một cái đã hủy diệt cả một tinh hà hư vô.

“Hù...” Đông Vương Công thở ra một hơi thật sâu.

Hồng Hoang quả thật quá lớn, trước khi đạt đến Hỗn Nguyên, trước mặt những lão quái vật đó, mình chung quy cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút.

Có lẽ chỉ đến ngày đó, những bí mật này mới không thể che đậy được nữa.

Trong lòng nghĩ vậy, Đông Vương Công lại cầm lấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Chương 188

Cảm nhận được áo nghĩa Tịch Diệt Đại Đạo của La Hầu bên trong, Đông Vương Công không khỏi có chút ngẩn người.

Không hiểu vì sao... y luôn cảm thấy, sức mạnh của Tịch Diệt Đại Đạo, hình như ngoài La Hầu ra, y không biết đã gặp ở đâu đó.

Y nhìn lên bầu trời hồi lâu, ngoài cảm giác quen thuộc ra, không còn gì khác.

"Ông..." Đúng lúc này, không biết tại sao, tâm thần Đông Vương Công lại xuất hiện một tia rung động.

Trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thể dò xét được một chút thiên cơ của thế giới này.

Khi có chuyện liên quan đến mình trong thế giới Hồng Hoang, hoặc có cơ duyên, mới có thể cảm nhận được một tia rung động.

Nhưng Đông Vương Công vừa rồi rõ ràng cảm giác không phải là cơ duyên xuất thế, ngược lại lại mơ hồ cảm thấy... một vị đại năng nào đó có liên quan đến mình, lúc này đã gặp chuyện.

"Lẽ nào là Hồng Vân?" Đông Vương Công thầm nghĩ, lập tức ngưng tụ thiên nhãn, bấm đốt tính toán thiên cơ trong Hồng Hoang lúc này.

Một lát sau.

Trái tim đang treo lơ lửng của Đông Vương Công mới hạ xuống, nhưng trên mặt vẫn còn một tia kinh ngạc.

"Sao lại là nha đầu đó?" Đông Vương Công có chút không chắc

chắn thầm nghĩ.

Trong quẻ bói, Nữ Oa lúc này vừa mới rời khỏi Thái Âm Tinh, lần này đến Thái Âm Tinh chính là vì chuyện liên quan đến Hi Hòa, chuyện Thiên Hôn.

Là một người đời sau, Đông Vương Công nhớ rất rõ.

Theo quỹ đạo ban đầu của Hồng Hoang, chuyện Thiên Hôn của Đế Tuấn và Thái Nhất xảy ra sau khi Nữ Oa thành Thánh.

Nhưng dòng thời gian, sao lại sớm hơn?

Suy nghĩ một lát, Đông Vương Công quyết định đi một chuyến.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang lúc này cũng không giống như trong quỹ đạo.

Trong quỹ đạo ban đầu, Đông Vương Công lúc này đã bị Yêu tộc công phá Bồng Lai, vẫn lạc tại phương thiên địa này.

Bây giờ y vẫn bình an vô sự, chuyện trong Hồng Hoang có chút thay đổi cũng là bình thường.

Huống hồ, lỡ như quỹ đạo trong Hồng Hoang vốn là như vậy, chỉ là đời sau truyền lại sai lệch thì sao?

Xé rách vách ngăn hư không, bước vào hư vô.

Trên mặt Đông Vương Công lúc này lại lộ ra một nụ cười, tâm trạng cũng rất tốt.

Một là, đối với hai vị kia của Yêu tộc, Đông Vương Công vốn không có hảo cảm, có thể hãm hại một phen, tự nhiên là vui lòng.

Hai là, cũng đã lâu không gặp nha đầu Hi Hòa.

Điều mà y lo ngại trước đây, chính là quan hệ giữa vị kia sau lưng Thái Âm Tinh và hai chị em Hi Hòa.

Bây giờ... dù vị kia có ra tay, với thực lực hiện tại của Đông Vương Công, tự nhiên cũng không sợ. .....

Thái Âm Tinh.

Tốc độ của Đông Vương Công bây giờ nhanh đến mức nào, chỉ trong chốc lát đã đến gần Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh bị bao phủ bởi tuyết trắng ngút ngàn, vô số cây nguyệt quế như ngọc thạch tỏa ra huyền âm linh khí, thể hiện sự tịch mịch, lạnh lẽo độc nhất của nơi này.

Cây nguyệt quế, mỗi vạn năm nở hoa một lần, mỗi khi hoa nở, hương thơm thanh nhã của hoa quế sẽ lan tỏa khắp tinh cầu.

Bây giờ...

Đông Vương Công không khỏi có chút cảm thán, hơn một vạn năm không đặt chân lên tinh cầu này, không ngờ lần nữa đến lại có thể kịp lúc hoa nở.

Nhìn tinh cầu Thái Âm u hàn, Đông Vương Công không khỏi có chút thương cho nha đầu Hi Hòa.

"Hơn một vạn năm, nha đầu đó chắc đã cô đơn hơn một vạn năm rồi." Không biết có phải vì Nữ Oa vừa mới đi, đại trận bảo vệ của Thái Âm Tinh vẫn chưa đóng lại.

Đông Vương Công cũng lười giao thiệp với Thường Hi nữa, dứt khoát xông thẳng vào.

Thu liễm khí tức, Đông Vương Công nhìn vào trong rừng nguyệt quế trên Thái Âm Tinh.

Trong rừng nguyệt quế, có một khối ngọc thạch trắng muốt, trên ngọc thạch đó, một bóng hình yểu điệu mặc váy sa tinh tú đang ngồi

ngẩn ngơ.

Khi bóng hình đó xuất hiện, dường như cả biển sao đều ảm đạm thất sắc.

Lưng quay về phía Đông Vương Công, mái tóc dài buông xõa, tà váy sa bay trong gió.

Tựa như hồ nước lạnh biếc, không vướng bụi trần, đẹp như một bức tranh, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Nhìn người phụ nữ đang nằm trên tiên thạch ngẩn ngơ, Đông Vương Công cười cười, sau đó đi thẳng đến.

Càng đến gần, càng cảm nhận được hương hoa nguyệt quế trên người cô gái.

Cảm giác quen thuộc ập đến.

Dường như gặp được chuyện vui, ẩn hiện có thể thấy trên khuôn mặt thanh nhã của cô gái đang lộ ra một tia vui mừng.

Khí tức, thân hình của Hi Hòa và Thường Hi cực kỳ tương tự, tuy chưa nhìn rõ mặt cô gái, nhưng Đông Vương Công trong lòng đã xác định được thân phận của cô.

Một cô gái có thể ngây thơ thanh nhã như vậy, trong hai vị trên Thái Âm Tinh, cũng chỉ có Hi Hòa mới có tư thái này.

Bởi vì, người chị gái như băng giá kia, dường như vĩnh viễn đều là một khuôn mặt lạnh băng, Đông Vương Công cũng chưa từng thấy Thường Hi cười.

Đông Vương Công mỉm cười đi đến gần.

Bốp!

Chương 189

Một tiếng giòn tan vang lên.

Lập tức, thân hình cô gái cứng đờ, sau đó, người liền nhảy khỏi tiên thạch.

Đứng thẳng người, tay ngọc che lấy cặp mông đau nhức, vẻ mặt đầy tức giận.

Nhưng khi cô gái nhìn rõ mặt Đông Vương Công, và Đông Vương Công cũng nhìn rõ mặt cô gái.

"Ông..." Dường như cả thế giới đều yên tĩnh lại, trong lòng cô gái lập tức sững sờ, trong lòng Đông Vương Công cũng sững sờ.

Người con gái trước mắt đâu phải là nha đầu Hi Hòa, mà là người chị gái lạnh lùng đến cực điểm Thường Hi.

Hai chị em tu vi không chênh lệch, khí tức không chênh lệch, thân hình không chênh lệch, ai ngờ được người chị gái như băng sơn lại có tư thái này?

Đông Vương Công nheo mắt, nụ cười trên mặt đã biến mất, nhìn Thường Hi với vẻ mặt phẫn nộ, xấu hổ, kinh ngạc, ngón tay xoa xoa hai cái, ờ... cảm giác tay thật sự không tệ.

Thường Hi đứng đó, xấu hổ vô cùng, khí tức toàn thân lập tức bùng nổ, trong lòng có một thôi thúc muốn giết người.

Từ khi sinh ra, nàng đã bao giờ bị người ta sỉ nhục, khinh bạc như vậy?

"Lẽ nào ngươi đối với phụ nữ đều khinh bạc như vậy sao?" Thường Hi lạnh mặt, nghiêm giọng nói.

Nàng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết mình không phải là đối thủ của vị tiên chủ Bồng Lai trước mắt.

Nhưng chân trước vừa đồng ý với Nữ Oa chuyện Thiên Hôn với Yêu tộc, Đông Vương Công lúc này lại...

Điều này khiến nàng không khỏi nhớ đến câu nói mà Đông Vương Công nói với Hi Hòa lúc rời đi lần trước: "Lần sau, lần sau ta nhất định sẽ đưa muội đi Hồng Hoang, lúc đó, bất kể là ai, bất kể kẻ nào, cũng không thể ngăn cản." "Lẽ nào hắn đến để đưa Hi Hòa đi?" Thường Hi trong lòng đoán ý đồ lần này của Đông Vương Công.

Trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối không thể để hắn gặp Hi Hòa.

Đông Vương Công nhìn Thường Hi có chút xấu hổ nhưng lại không ra tay, trong lòng cười ha ha một tiếng.

Nếu không phải vừa rồi y hứng chí, gần như đã quên mất thế nào là phóng túng hình hài.

Ở thế giới Hồng Hoang bao nhiêu năm, thời gian gần như đều dùng vào khổ tu, tâm thái đã không còn là phàm nhân kiếp trước nữa.

Bây giờ, y giống như một cỗ máy tu luyện, cuộc sống tuy cao quý nhưng lại có chút tẻ nhạt.

Hi Hòa giống như một nha đầu phàm nhân trên tờ giấy trắng, cũng chỉ khi nhìn nha đầu này, y mới nhớ đến trăm thái nhân sinh của kiếp trước.

Lại không ngờ, người trên ngọc thạch, mặt mày ngây thơ tràn đầy khát khao không phải là Hi Hòa, mà là Thường Hi.

Nếu thật sự biết trước cô gái đó là Thường Hi, e rằng, dù Thường Hi có vểnh mông chờ, y cũng lười ra tay.

“Hi Hòa đâu?” Đông Vương Công không đáp lời Thường Hi, hỏi ngược lại.

Thường Hi nhìn chằm chằm y.

“Ngươi đến Thái Âm Tinh làm gì?” Dường như chưa có chuyện gì xảy ra, hai người cố ý hay vô ý trực tiếp chuyển chủ đề, tránh né chuyện vừa xảy ra.

Cảm nhận được sự không vui trong lời nói của cô gái trước mắt, Đông Vương Công lại không nói gì, một đôi mắt nhìn thẳng vào nàng.

Trong một khoảnh khắc nào đó, trong lòng Đông Vương Công lóe lên một ý nghĩ tà ác.

Bắt cả Thường Hi về Bồng Lai.

Y thật sự không thích hai người Yêu tộc, bắt Thường Hi đi không vì gì khác, chỉ muốn làm cho hai người Yêu tộc kia không vui.

Công khai cướp vợ sắp cưới của Đế Tuấn về Bồng Lai làm tỳ nữ.

Cảm nhận được sự nóng rực trong ánh mắt của Đông Vương Công, Thường Hi như giật mình, thân thể không tự chủ lùi lại hai bước.

Dù chưa từng trải qua chuyện đời, nhưng cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ không biết gì, sao có thể không biết ánh mắt nóng rực đó đại diện cho điều gì.

Người đàn ông trước mắt là người mạnh nhất dưới Thánh nhân trong thế giới Hồng Hoang, nếu y muốn dùng vũ lực với nàng, e rằng nàng không có sức phản kháng.

Từ khi sinh ra, Thường Hi lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, lần đầu tiên cảm thấy bất lực và yếu đuối.

Nàng không còn khí thế đối đầu với Đông Vương Công như

trước, đôi mắt đó cụp xuống, không ngừng né tránh ánh mắt của y.

Chỉ là...

Đông Vương Công không làm gì nữa, chỉ cười một cách tà mị, sau đó xoay người đi sâu vào Thái Âm Tinh.

Thường Hi mới thở phào một hơi.

Sững sờ tại chỗ hồi lâu, ánh mắt có chút phức tạp nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mắt.

Lúc này cũng không dám tranh cãi với vị này nữa.

Cứ như vậy...

đi theo sau lưng Đông Vương Công mấy mét, yên lặng bước đi, thật giống một tỳ nữ ngoan ngoãn.

Chỉ là trong lòng thầm cầu nguyện, mong người đàn ông trước mắt không tìm được nơi ở của Hi Hòa.

Đông Vương Công ngược lại giống như chủ nhân ở đây, ngắm hoa nguyệt quế, thưởng thức hương hoa, cũng không thèm để ý đến Thường Hi nữa, cứ thế tự mình đi sâu vào Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh là một trong hai tinh tú lớn nhất trong biển sao, diện tích quả thực không nhỏ.

Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh, là do hai mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành, có khả năng ngăn cản thần thức của chúng sinh Hồng Hoang.

Cho nên... không thể dùng thần thức dò xét, Đông Vương Công dứt khoát cũng không vội, thong thả dạo chơi trên Thái Âm Tinh.

Trên Thái Âm Tinh có một quỳnh lâu trắng muốt, tên là: Nguyệt Cung.

Trong Nguyệt Cung sâu thẳm, có một cái đình được xây bằng thủy tinh, trong đình, có một người con gái buồn rười rượi như hoa ưu đàm.

Cô gái có thân hình yểu điệu, mặc một chiếc váy trắng toát lên vẻ đẹp vô hạn, cử chỉ thái độ, không gì không toát lên sự yếu đuối của người con gái, đàn ông chỉ cần nhìn một cái là có thể nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ.

Đôi mắt đen như bầu trời sao, sâu thẳm không đáy lại trong suốt thấy đáy.

Chỉ là...

Chương 190

khóe mắt long lanh giọt lệ, vô cùng đáng thương, xinh đẹp thanh nhã.

Phất phơ như tuyết bay trong gió, lấp lánh như trăng sáng sau mây.

Nếu Thường Hi là vẻ đẹp băng lãnh kinh diễm trời đất, thì cô gái này chính là sự dịu dàng kinh diễm năm tháng.

Ngước nhìn ngân hà, không biết vì sao ưu thương.

Cũng không biết qua bao lâu, lại có một bóng hình xinh đẹp bước đến.

Cô gái có thân hình yểu điệu, giống như một đóa thanh liên e ấp sắp nở, băng thanh ngọc khiết.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện, cô gái vừa có cảm giác băng giá, không vướng bụi trần của Thường Hi, lại vừa có khí chất dịu dàng thanh nhã, cao quý tuyệt tục của cô gái trong đình.

"Tiểu Hi nhi, Thiên Hôn là nhân duyên do trời định, ý trời không thể trái, đã như vậy, sao phải lo lắng như vậy?" Cô gái đến sau phát ra giọng nói trong trẻo.

Lời nói tuy đang khuyên nhủ cô gái trước mắt, nhưng trong giọng nói lại như thể chuyện trần thế đều không liên quan gì đến mình, không nghe ra nửa phần vui buồn.

Giống như chỉ là một hạt bụi trong thế gian, không bị phiền não thế gian ràng buộc.

Nghe vậy.

Hi Hòa từ từ xoay người, sau đó cung kính hành lễ.

“Tỷ tỷ~” “Nếu một người ngay cả nhân duyên cũng bị người khác khống chế, sinh ra còn có ý nghĩa gì?” Hi Hòa nhẹ nhàng nói, trong lời nói có sự mất mát không rõ.

So với nha đầu ngây thơ đáng yêu vạn năm trước, Hi Hòa lúc này có thêm mấy phần tiều tụy.

“Phàm vật thế gian đều có thiên mệnh, đã sinh ra trong Hồng Hoang thiên địa, lo lắng lại có ích gì?” “Ngược lại không bằng thản nhiên đối mặt cho thoải mái.” “Thế gian lại có ai có thể thoát khỏi sự ràng buộc của trời định?” Cô gái nhìn về phía trời đất, ôn hòa nói.

“Vậy còn tỷ tỷ thì sao?” Hi Hòa chớp chớp đôi mắt long lanh, tò mò hỏi.

“Ta?” Lạc Lạc Lạc~ Cô gái lấy tay áo che miệng cười nhẹ, một vẻ đẹp phóng khoáng, ôn văn nhã nhặn.

“Tiểu nha đầu, từ sau khi tiểu tử Bồng Lai kia rời đi vạn năm trước, cách nói chuyện của muội đã thay đổi rất nhiều.” “Bồng Lai...” Hi Hòa khẽ lẩm bẩm hai từ, vẻ mặt lại nhanh chóng trở nên mất mát.

“Hắn, chắc chắn đã quên ta rồi.” Cô gái nhìn Hi Hòa trước mắt, trong mắt lóe lên một tia không nỡ, tiếp đó, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, khẽ thở dài, nói: “Thôi vậy, nếu trong lòng đã có định số, thì đi đi.” “Hắn đến rồi.” Nghe vậy, thân thể mềm mại của Hi Hòa run lên, mạnh mẽ đứng dậy từ bệ ngọc.

Sao nàng có thể không biết người mà cô gái kia nói là ‘ai’.

Vẻ mặt nàng nhanh chóng từ kinh ngạc biến thành một tia vui mừng, không biết có phải vì quá kích động, chỉ thấy ngực nàng phập phồng nhanh chóng, nước mắt ẩn giấu ở khóe mắt cũng lập tức trào ra.

Tiếp đó vội vàng cung kính với cô gái, thân hình lại trực tiếp biến

mất trong hàn đình.

"Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết hẹn thề..." Sau khi Hi Hòa đi, trong hàn cung u u, vang lên một tiếng ngâm nga du dương động lòng người. .....

"Hừ!" "Ngươi, rốt cuộc tìm Hi Hòa có chuyện gì?" Dường như bị tính tình của Đông Vương Công mài mòn đến mức có chút không kiên nhẫn, Thường Hi ở phía sau khó chịu gọi.

Thái Âm Tinh từ khi sinh ra, chưa từng có nam tiên xông vào, người trước mắt lại liên tục mạo phạm.

Phải biết rằng, ngay cả hai người Yêu tộc mà Nữ Oa nói đã định Thiên Hôn với hai chị em, cũng chưa từng... nếu không phải thực lực không đủ, hôm nay, Thường Hi nhất định phải đánh với hắn một trận.

Đông Vương Công không vì lời nói của Thường Hi mà dừng bước, dường như không nghe thấy.

Thường Hi thấy Đông Vương Công vô lễ như vậy, lại nghĩ đến chuyện bị khinh bạc trước đó, sự tức giận trong lòng lại dâng lên.

Đang định nói, nhưng đúng lúc này.

"Ca ca~" Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng gọi động lòng người.

Nghe vậy.

Đông Vương Công và Thường Hi đều mạnh mẽ ngẩng đầu.

Chỉ thấy, trên bầu trời từ từ rơi xuống một bóng hình mảnh mai, tư thái yểu điệu e ấp sắp nở, cô gái này vừa xuất hiện, ngay cả vẻ đẹp của Hi Hòa phía sau cũng tự động giảm đi một bậc.

Thật đúng là nhẹ nhàng như kinh hồng, uyển chuyển như du long.

Lại chính là em gái của Thường Hi, Hi Hòa!

Nhìn Hi Hòa có chút tiều tụy, mảnh mai, trong lòng Đông Vương Công không khỏi dấy lên một tia yêu thương.

Những phiền não trong lòng cũng bị ném ra chín tầng mây.

Thường Hi, Vọng Thư.

Lúc này, y chỉ muốn đưa cô gái trước mắt rời khỏi nơi khiến nàng phải chịu đựng sự cô đơn khổ sở.

Váy trắng của Hi Hòa bay trong gió, khóe mắt đẫm lệ như thủy triều của nỗi nhớ, thân thể càng nhanh chóng lao vào lòng Đông Vương Công.

Ấm áp!

Vòng tay của người đàn ông này, khiến Hi Hòa cảm nhận được cảm giác đã lâu không có... .....

"Hi Hòa!" "..." Một tiếng quát lớn cắt ngang sự đoàn tụ của hai người.

"Đừng quên, ta đã đồng ý gả ngươi cho Đế Tuấn, Thái Nhất làm vợ, là một người con gái, sao có thể có tình ý như vậy với hắn?" Thường Hi nghiêm giọng quát, vẻ tức giận trên khuôn mặt trắng nõn càng thêm nồng đậm.

Hôm nay thật là xui xẻo, bị Đông Vương Công khinh bạc thì thôi, em gái lại không màng hôn ước, trực tiếp sà vào lòng người ta.

"Tỷ tỷ~" "Hôn sự là tỷ đồng ý với Nữ Oa tỷ tỷ, muội chưa từng gật đầu, chuyện gả đi, muội chết cũng không gả cho Thái Nhất của Yêu tộc." Hi Hòa từ trong lòng Đông Vương Công chui ra, nhìn khuôn mặt đã lâu không gặp của y, giọng nói tuy yếu ớt, nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên định.

"..." "Thiên Hôn là do trời định, hai chúng ta từ khi sinh ra đã có

thể mơ hồ cảm nhận được loại túc mệnh này, lẽ nào muội muốn nghịch thiên sao?" "Được rồi, muội làm vậy nhất định sẽ hối hận!" Thường Hi vô cùng phẫn nộ, xấu hổ nói.

Nghe vậy, Hi Hòa nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tỷ tỷ, túc mệnh đó không phải là túc mệnh của muội." "Túc mệnh của muội..." "Vạn năm qua, mỗi một phút mỗi một giây muội đều đang nhớ nhung, muội đã biết mình rốt cuộc muốn gì, muội không muốn ngay cả nhân duyên cũng không thể lựa chọn." "Cho nên, muội không thể gả cho Thái Nhất của Yêu tộc." Hi Hòa nhìn Đông Vương Công nói, vẻ mặt lấp lánh.

Nhìn cô gái trước mắt như vậy, trong lòng Đông Vương Công không xúc động là giả.

Chương 191

Trước đó vì Vọng Thư, y đã ép nén tình cảm này xuống, nhưng khi Hi Hòa xuất hiện lần này.

Tình cảm ẩn giấu sâu trong nội tâm, e rằng ngay cả y cũng đã có chút quên lãng, giống như thủy triều, điên cuồng dâng trào.

Ngay khoảnh khắc Hi Hòa nói ra những lời đó, Đông Vương Công trong lòng hạ quyết tâm, đời này nhất định phải bảo vệ tốt người phụ nữ này.

"Muội muội, muội thật ngu muội." "Vì sao cứ phải không tin nhân duyên trời định, mà lại tin vào kẻ khinh bạc trước mắt?" "Ta là tỷ tỷ của muội, vì tốt cho muội, ta nhất định sẽ không hại muội." "Vi nghịch thiên mệnh, muội nhất định sẽ hối hận!" Thường Hi nhìn chằm chằm Đông Vương Công, trong mắt hận ý không cần nói cũng biết.

Trên khuôn mặt tức giận đến cực điểm lại nở một nụ cười lạnh kiên cường.

Nhưng trong giọng nói, lại có chút thái độ thấp kém cầu xin.

Nàng sợ Hi Hòa rời đi, vô cùng sợ hãi.

Hai người từ khi sinh ra đã sống cùng nhau, ngàn vạn ức năm chưa từng xa cách, hôm nay... trong lòng nàng thật sự có chút hoảng loạn.

"Tỷ tỷ..." Giọng của Hi Hòa dịu dàng hơn rất nhiều, hiển nhiên, nàng cũng nghe ra được sự yếu đuối trong giọng nói của người chị gái kiên cường này.

"Xin hãy thành toàn cho muội." "Muội đã đợi một vạn năm, cũng

đã đau khổ một vạn năm, lần này... muội không lựa chọn như vạn năm trước nữa.” Thường Hi nhìn Hi Hòa, trong mắt long lanh giọt lệ, lại có chút không hiểu mà lắc đầu.

“Lẽ nào...” “Lẽ nào vì kẻ khinh bạc này, ngay cả quan hệ chị em của chúng ta muội cũng không màng nữa sao?” “Chúng ta từ khi sinh ra chưa từng xa cách, lẽ nào, muội thật sự muốn vì người trước mắt, mà bỏ lại tỷ tỷ một mình trên Thái Âm Tinh?” “Hi Hòa, hôm nay nếu muội thật sự đi, ta sẽ không còn người em gái này nữa.” Giọng của Thường Hi có chút nghẹn ngào, nước mắt trên khóe mắt càng không ngừng rơi.

Nàng không hiểu, vô cùng không hiểu.

Người đàn ông khinh bạc trước mắt rốt cuộc có gì tốt, mà có thể khiến Hi Hòa ngay cả Thiên Hôn cũng không cần.

Hôn ước trời định chính là bến đỗ tốt nhất của hai chị em, là người thân cận nhất của Hi Hòa, sao nàng có thể trơ mắt nhìn Hi Hòa đi vào con đường không lối về?

Nghe lời của Thường Hi, thân thể Hi Hòa lập tức run lên.

Thường Hi coi trọng tình chị em giữa hai người, Hi Hòa lại sao không?

Đối với nhau, họ đều là người thân cận nhất.

Nhưng lần này...

Hi Hòa biết bao mong muốn tỷ tỷ có thể hiểu, gả cho Thái Nhất của Yêu tộc, e rằng nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ vui vẻ.

“Tỷ tỷ...” “Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ của muội.” “Nhưng muội thật sự không muốn gả cho Thái Nhất của Yêu tộc, tỷ tỷ, lẽ nào tỷ muốn nhìn cuộc sống sau này của muội không có một chút niềm vui sao?” Hi Hòa đi đến trước mặt Thường Hi, tay

ngọc nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt Thường Hi, trên mặt nàng cũng nước mắt lưng tròng.

Hai người nhìn nhau, tiếp đó, ôm chặt lấy nhau, mặc cho nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Có lẽ đã cảm nhận được sự chấp nhất và đau lòng trong lòng Hi Hòa, hồi lâu sau, vẻ mặt của Thường Hi cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Đúng lúc này...

Bốn bóng người nhanh chóng nhảy đến trước mặt mấy người Đông Vương Công.

Người đến chính là Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Từ sau đại kiếp Bồng Lai lần trước, Nữ Oa vẫn luôn ở Oa Hoàng Cung tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng trải qua vạn năm, lại không có chút tiến triển nào.

Vừa rồi, được Phục Hy nhắc nhở, cuối cùng cũng có chút manh mối.

Đó chính là...

Thiên Hôn.

Nàng mơ hồ cảm giác được, sau Thiên Hôn, khi tu vi mượn công đức đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, nàng sẽ có thể nhìn rõ hơn một chút cơ duyên ẩn chứa trong Hồng Mông Tử Khí.

Cho nên, nàng liền tự mình làm mai, vì Đế Tuấn, Thái Nhất đến hỏi cưới hai chị em Thường Hi, Hi Hòa.

Nhưng khi Nữ Oa rời Thái Âm Tinh về Oa Hoàng Cung, lại cảm thấy trong lòng bất an, bấm đốt tính toán lại phát hiện, chuyện hôn nhân trời định vốn chắc như đinh đóng cột, lại đột nhiên bị Đông

Vương Công xen vào.

Tuy trước đó Yêu tộc ở Bồng Lai chung quy có chút nợ nần Đông Vương Công, nhưng lần này liên quan đến cơ duyên thành Thánh, nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

Cho nên, nàng lập tức bàn bạc với Phục Hy, liền cùng Đế Tuấn, Thái Nhất đến đây.

Đông Vương Công nhìn bốn người trước mắt, đôi mắt đó lập tức trở nên lạnh lẽo.

Cảm nhận được không khí xung quanh lập tức lạnh đi mấy phần, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy nhìn ánh mắt của Đông Vương Công không khỏi có chút né tránh.

Nữ Oa cũng nhíu mày.

"Gặp qua đạo hữu." Nữ Oa nhẹ nhàng chắp tay, hành lễ với Đông Vương Công.

Thực lực giữa Yêu tộc và Bồng Lai chung quy có chút quá lớn, dù cảm nhận được sự không vui của vị này, Nữ Oa lúc này cũng không thể không cúi đầu trước.

Đông Vương Công lạnh lùng liếc người phụ nữ từng rất thân thiết với mình một cái, trong lòng lúc này lại dấy lên một cảm giác chán ghét.

"Ngươi cũng muốn xen vào chuyện hôm nay?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

"Xin đạo hữu thành toàn." Nữ Oa không che giấu nhiều, trực tiếp nói rõ ý đồ của mình.

"Ha!" Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi có bản lĩnh gì?" Nghe vậy, bốn người Yêu tộc thân thể đều

run lên.

Nói thật, nếu không phải hôm nay Đông Vương Công chủ động xen vào chuyện Thiên Hôn của Yêu tộc, Đế Tuấn cũng sẽ không chọc vào Đông Vương Công nữa.

Hắn không quên những năm tháng khó khăn dưới đáy huyết hải.

Nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc của hai huynh đệ, hai người cũng không thể không đứng ra.

Nhẹ nhàng liếc nhìn xung quanh, ánh mắt hai người lập tức dừng lại trên người hai chị em Thường Hi, ánh mắt ẩn hiện có chút nóng rực.

Họ chưa từng đến Thái Âm Tinh, cũng chưa từng gặp hai vị nữ thần Thái Âm.

Hôm nay vừa gặp, hai người nhìn nhau, trong lòng càng hạ quyết tâm, lần này, dù phải trả bất cứ giá nào cũng không thể để Đông Vương Công phá tan nhân duyên của bọn họ.

Thường Hi ở bên cạnh thấy hai người họ cũng đột nhiên sững sờ, cảm giác đồng bệnh tương liên trong lòng đặc biệt mãnh liệt.

Vốn dĩ rất khó khăn mới để Hi Hòa động lòng, ý định để Hi Hòa đi theo vị kia ở Bồng Lai cũng tức thì tan biến.

Chương 192

Bởi vì lúc này... nàng càng thêm kiên định, Đế Tuấn trước mắt là người trời định, Thái Nhất cũng nhất định là người trời định của Hi Hòa.

Nhưng nàng không biết, nàng đã sai.

Khi Hi Hòa nhìn thấy Thái Nhất và Đế Tuấn, trong lòng lại có một cảm giác buồn nôn và chán ghét.

Không có cách nào, cái bóng ma tâm lý do Đông Vương Công kể về việc hai người ăn lông ở lỗ vạn năm trước quá lớn.

Hơn nữa, lúc này lòng nàng đã có nơi chốn.

Nhìn dáng vẻ khúm núm, không dám nhìn thẳng của Đế Tuấn và Thái Nhất trước mặt Đông Vương Công, nàng khẽ thở dài, trong lòng không khỏi bắt đầu thương xót cho tỷ tỷ của mình.

Lại nói về Nữ Oa.

Sau khi nghe những lời này của Đông Vương Công, thân thể nàng cũng run lên.

Trong ấn tượng của nàng, Đông Vương Công luôn là người ôn văn nhã nhặn.

Lại không ngờ, kể từ lần trước cản trở Đông Vương Công, hắn lại đối với nàng thù địch như vậy, trong lời nói cũng đầy vẻ bá đạo không cho phép chối từ.

Nếu là chuyện khác, tự nhiên nàng cũng sẽ không đối đầu với vị Tiên chủ Bồng Lai này.

Nhưng lần này, liên quan đến cơ duyên thành Thánh của nàng,

nàng cũng không thể không làm.

Nếu thật sự để Đông Vương Công mang Hi Hòa đi, nàng mơ hồ cảm giác, Thiên Hôn sẽ không viên mãn, đến lúc đó, con đường thành Thánh của nàng, chắc chắn sẽ lại sinh biến cố.

Nhưng... thấy Đông Vương Công bá đạo đến mức không cho người ta nghi ngờ, trong nhất thời...

Nữ Oa lại không biết có nên ngăn cản hay không.

Nàng đành phải đưa mắt nhìn về phía hai chị em Hi Hòa.

Trong lòng chỉ hy vọng, Hi Hòa đừng rời đi cùng Đông Vương Công.

Như vậy... với tính cách của vị Tiên chủ Bồng Lai này, chắc chắn cũng sẽ không ép buộc Hi Hòa.

"Hừ!" Hi Hòa thấy vậy lại hừ khẽ một tiếng, tiếp đó, trực tiếp chạy đến bên cạnh Đông Vương Công, ngọc thủ khoác lấy cánh tay hắn.

Ý tứ của nàng đã hoàn toàn biểu lộ, nàng đã quyết tâm rồi, ai khuyên cũng vô dụng.

Vừa thấy cảnh này, mặc dù lúc này Hi Hòa và hắn không có nửa điểm quan hệ, nhưng trong lòng Thái Nhất không hiểu vì sao lại đau như có người đang rỉ máu.

Khí thế quanh thân hắn càng bị sự phẫn nộ trong lòng dẫn phát, trực tiếp bùng nổ.

Chỉ là, chưa đợi Đế Tuấn ngăn cản, một ánh mắt của Đông Vương Công đã trừng cho ngọn lửa giận của Thái Nhất phải tắt ngúm.

Thái Nhất của Yêu tộc kiệt ngạo bất tuân, lúc này trước mặt Đông

Vương Công, lại như một đứa trẻ làm sai chuyện, đến đầu cũng không dám ngẩng.

Bị một ánh mắt của Đông Vương Công quét qua, lúc này Thái Nhất, sắc mặt đỏ bừng, nhưng cũng không dám nói gì thêm.

Đông Vương Công không phải người có thể trêu chọc, cũng là người không trêu chọc nổi.

Trước thực lực tuyệt đối, cho dù tính cách có cao ngạo đến đâu, nhưng chỉ cần có ràng buộc, liền không thể không học cách cúi đầu.

Ràng buộc trong lòng Thái Nhất, chính là Yêu tộc.

Đội quân trăm tỷ đột nhiên xuất hiện ở Bồng Lai, đến tận bây giờ, hắn vẫn cảm thấy tim đập nhanh.

Đó là một sức mạnh có thể hoàn toàn xóa sổ Yêu tộc khỏi thế gian.

"Đạo hữu làm như vậy, dù sao cũng có chút không ổn." Nữ Oa trầm mặt nói.

Nàng rốt cuộc phải mở miệng khuyên can, trước đây đối đầu với Bồng Lai là một chuyện.

Nhưng lúc này... chuyện Thiên Hôn liên quan đến cơ duyên thành Thánh của nàng, nếu lần này Thiên Hôn thật sự bị phá hoại, e rằng con đường thành Thánh sau này, chắc chắn sẽ sinh ra nhiều biến cố.

Ở cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi một chút cơ duyên đối với bọn họ đều vô cùng quý giá, huống chi, chuyện Thiên Hôn còn liên quan đến Hồng Mông Tử Khí.

"Có gì không ổn?" Đông Vương Công lạnh lùng nói, trong lời nói đầy vẻ băng giá, khiến mọi người đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, như rơi vào Cửu U.

"Thiên Hôn là do thiên mệnh định đoạt, đạo hữu cưỡng ép chia rẽ

Thiên Hôn, e rằng... việc này không phải là hành vi của quân tử.” Nữ Oa trầm mặt, ánh mắt phức tạp nói.

Ý tứ trong lời nói không cần nói cũng rõ.

Thiên Hôn là trời định, Đông Vương Công cưỡng ép nhúng tay, rõ ràng có ý chia rẽ nhân duyên trời định của người ta.

Tục ngữ có câu, thà phá ba ngôi miếu, không hủy một cuộc hôn nhân.

Nếu ông trời đã sớm định Hi Hòa phải kết hôn với Thái Nhất, vậy việc làm lần này của Đông Vương Công...

“Ha ha ha...” Nghe lời của Nữ Oa, Đông Vương Công không giận mà lại cười.

“Nữ Oa à Nữ Oa, bần đạo giờ mới phát hiện ngươi cũng lanh mồm lanh miệng lắm.” “Vì tư dục của bản thân, lại có thể hạ thấp mặt mũi đến mức này!” “Bần đạo và Hi Hòa nảy sinh tình cảm với nhau, vì sao phải để ý đến nhân duyên trời định mà không thể ở bên nhau?” “Hành vi quân tử?

Vì một chút công đức, không tiếc hạ thấp mặt mũi đến ngăn cản bần đạo, trước đây bần đạo thật đã đánh giá cao ngươi rồi!” Đông Vương Công không hề cho Nữ Oa chút thể diện nào nữa, đem hết sự khó chịu từ lần trước Nữ Oa ngăn cản Bồng Lai và nhúng tay vào chuyện của Hi Hòa, trút hết lên người Nữ Oa.

Nghe vậy, mặt Nữ Oa lúc xanh lúc trắng, thân là cường giả Chuẩn Thánh, tồn tại đỉnh cao của phương thiên địa này, nàng từng bị ai mắng mỏ như vậy?

Gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng, trong đôi mắt trong veo lại lấp lánh lệ quang, nàng quật cường nhìn Đông Vương Công, nỗi uất ức trào dâng trong mắt.

Nàng chưa bao giờ nghĩ Đông Vương Công sẽ nói ra những lời như vậy với mình.

Cũng chưa bao giờ nghĩ, trong lòng Đông Vương Công, nàng lại thấp kém đến thế.

Nàng phẫn nộ nhìn Đông Vương Công, thân thể khẽ run, nhưng tức giận đến mức không nói nên lời.

Phục Hy, kẻ cuồng bảo vệ em gái, làm sao có thể nhìn Nữ Oa chịu uất ức như vậy.

Chương 193

Ngay khoảnh khắc lời nói đó vừa dứt, khí thế quanh thân Phục Hy đột nhiên bùng nổ.

"Đông Vương..." "Cút!" Lời của Phục Hy chưa nói xong, chỉ nghe Đông Vương Công quát lạnh một tiếng.

Một tiếng nổ vang trời, thân hình Phục Hy đã không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài, máu tươi điên cuồng văng khắp bầu trời.

Lần này hắn thật sự nổi giận rồi.

Nữ Oa đã chạm đến giới hạn của hắn, hắn tức giận, vô cùng tức giận.

Lần trước, bất kể nàng có thừa nhận hay không, Đông Vương Công cuối cùng cũng vì Nữ Oa mà tha cho cả Yêu tộc.

Lần này nàng còn dám nhúng tay.

Việc này đã chạm đến giới hạn của Đông Vương Công.

Mọi việc có lần một, nhưng tuyệt đối không có lần hai.

Vì Nữ Oa tạo ra con người có ân nên đã tha cho đám người Yêu tộc một lần, lần này, còn có lý do gì để nàng đứng trên lập trường đạo lý mà tranh chấp.

Trước thực lực, lại lấy đạo lý ra tranh chấp?

Cho dù Nữ Oa sau này là Thánh nhân thì sao?

Xin lỗi, Đông Vương Công không cho Nữ Oa mặt mũi này.

Nữ Oa lo lắng nhìn Phục Hy một cái, sau đó lại quay đầu nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Đôi mắt sáng ngời lúc này đầy phẫn nộ, gương mặt tuyệt mỹ càng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng trong đôi mắt phẫn nộ đến cực điểm đó, lại ẩn chứa một tia bi thương sâu thẳm.

Ban đầu, nàng chỉ nghĩ rằng Đông Vương Công vì chuyện Bồng Lai và Yêu tộc trước đây mà oán trách, mới nói ra những lời đau lòng như vậy.

Lúc này, nàng mới hiểu ra, thì ra... trong mắt người đàn ông này, giữa nàng và Bồng Lai, đã sớm không còn bất kỳ quan hệ nào.

Nàng lúc này mới tỉnh ngộ, người đàn ông này, đối với nàng quả quyết và vô tình đến vậy.

Nữ Oa cứ thế không hề né tránh ánh mắt của Đông Vương Công mà nhìn chằm chằm vào hắn, trong đôi mắt đó, sự tức giận đã chuyển thành hận thù.

Trong lòng nàng vẫn luôn vang vọng câu nói của Đông Vương Công ngày đó: "Đạo bất đồng, bất tương vi mưu!" "Nữ Oa tỷ tỷ, ý ta đã quyết, đừng ngăn cản ta nữa." "Nếu không..." Hi Hòa nói đến đây, khẽ dừng lại.

Tiếp tục nói: "Nếu không, từ hôm nay trở đi, ta và ngươi không còn nửa điểm quan hệ." Hi Hòa quả quyết nói, nhưng trong lòng nàng lại như dao cắt.

Ý của nàng, vì sao người thân nhất lại không hiểu?

Vì sao đều không thể thông cảm cho nàng?

Rõ ràng nàng không muốn gả cho Thái Nhất của Yêu tộc, nhưng vì sao những người thân nhất đều ép buộc nàng?

Nữ Oa nghe vậy, thân thể mềm mại lại run lên.

Đôi ngọc thủ của nàng, giấu trong tay áo không ngừng run rẩy.

Nàng thật sự không ngờ, nha đầu ngày nào còn quấn lấy nàng kể chuyện Hồng Hoang, lúc này lại có thể quả quyết như vậy.

Nha đầu gọi nàng là tỷ tỷ, lúc này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nàng nhìn chằm chằm Đông Vương Công, trong đôi mắt đã hoàn toàn biến thành hận ý, bởi vì trong lòng nàng, tất cả, đều do người đàn ông này ban cho.

"Chàng, chúng ta đi thôi!" Hi Hòa kéo tay áo bào của Đông Vương Công nói.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, liếc nhìn Nữ Oa trước mặt.

"Tránh ra!" Lời nói lạnh lẽo đến cực hạn, khiến thân thể nhỏ bé của Nữ Oa không khỏi ngẩn ngơ lùi lại hai bước, sự hận thù quật cường trong đôi mắt càng lúc càng mãnh liệt.

"Hi Nhi..." Phía sau truyền đến giọng nói có chút bi thương của Thường Hi.

"Nếu như con chịu uất ức, đừng làm mình làm mẩy, cứ trở về, Thái Âm Tinh mãi mãi là nhà của con." Khi thấy ý định rời đi của Hi Hòa đã quyết, Thường Hi cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Nàng chợt hiểu ra, tình nghĩa tỷ muội, cho dù giữ được người của Hi Hòa, cũng không giữ được trái tim của nàng.

Hi Hòa đã vạn năm không cười rồi, lúc này, nàng chỉ hy vọng muội muội có thể vui vẻ.

Hi Hòa quật cường gật đầu, sau khi quay đầu đi, hai hàng lệ trong veo lăn dài trên gò má trắng nõn.

Tiếp đó, cùng Đông Vương Công đột nhiên biến mất giữa phương

thiên địa này.

"Hừ!" Sau khi hai người đi rồi, Thái Nhất hừ lạnh một tiếng.

"Huynh trưởng, đệ đi trước một bước." Vợ sắp cưới đã định hôn ước lại bị người ta cướp đi ngay trước mặt, lúc này trong lòng Thái Nhất phẫn nộ, uất ức đến cực điểm.

Đế Tuấn gật đầu, vỗ vỗ vai Thái Nhất.

Hắn hiểu tâm trạng của Thái Nhất lúc này, e rằng, cho dù chuyện này đổi thành hắn, chắc chắn cũng không tốt hơn Thái Nhất bao nhiêu.

Trước thực lực tuyệt đối, cho dù là hai vị đế hoàng của Yêu tộc, lúc này, cũng cảm thấy vô lực như vậy.

Hắn tự nhiên hận Đông Vương Công, nhưng lại có thể làm gì được?

Nữ Oa vẫn đứng ngây người ở đó, sự hận thù quật cường trong đôi mắt, lúc này đã bị sự ảm đạm và bi thương chiếm giữ.

Nàng cũng không biết, rốt cuộc là vì mất đi một phần công đức cơ duyên mà bi thương, hay vì những lời Đông Vương Công nói với nàng mà đau lòng.

"Có người tình sâu duyên mỏng ~~~" "Có người yêu mà không được..." Sâu trong Thái Âm Tinh, truyền đến một tiếng ngâm nga động lòng người.

Trong Nguyệt Cung trắng muốt đó, một mỹ nhân lặng lẽ nhìn tất cả, thần sắc không buồn không vui. ...

Phương Nam.

Đông Vương Công vốn định sau khi từ Thái Âm Tinh trở về sẽ đến Bồng Lai luyện hóa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Hi Hòa, tâm thần không

khỏi có chút dao động.

Chương 194

Thôi thì, trực tiếp đưa nha đầu này đến phương Nam.

Hơn vạn năm trước đã hứa sẽ đưa Hi Hòa đi xem mỹ cảnh Hồng Hoang, bây giờ, cũng vừa hay thực hiện lời hứa.

Phương Đông, Đông Vương Công dù sao cũng có chút chán ngán rồi.

Thế là, hắn liền đến phương Nam đầy núi lửa!

Trên đường đi, nụ cười của Hi Hòa nhiều hơn hẳn, chuyện ở Thái Âm Tinh, đối với nha đầu này, cuối cùng cũng đã qua.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Hôn cuối cùng cũng đã được cử hành.

Đế Tuấn và Thường Hi thành thân.

Thái Nhất có hơi uất ức.

Dưới sự đề nghị của Phục Hy, để hoàn thiện Thiên Hôn viên mãn, thế là, Thái Nhất vốn định không tham gia Thiên Hôn nữa, vì để hoàn thiện Thiên Hôn, đã cùng một hậu duệ của Phượng Hoàng tộc là Lục Vĩ Ly Phượng Kê hoàn thành hôn lễ.

Lục Vĩ Ly Phượng Kê này, cũng có lai lịch không nhỏ.

Sáu cái đuôi sau lưng đều có thần thông riêng, là một vị cường giả cảnh giới Đại La đỉnh phong của Yêu tộc.

Khi trận mưa công đức đó giáng xuống, Yêu tộc, sẽ lại có thêm một vị cường giả Chuẩn Thánh.

Trận Thiên Hôn của bốn người này do Nữ Oa chủ trì, Nữ Oa cũng vì vậy mà nhận được một phần công đức, tu vi thẳng tiến Chuẩn

Thánh trung kỳ.

Hi Hòa, Đế Tuấn, Thái Nhất bốn người, cũng trong trận mưa công đức đó, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thiên Hôn của Đế Tuấn, mời rộng rãi quần tiên Yêu tộc, gửi lời mời đến các đại năng các giới Hồng Hoang.

Một là, vì thể diện Thiên Hôn của Yêu tộc.

Hai là, Đế Tuấn có ý lôi kéo một số người gia nhập Yêu tộc, mở rộng thế lực Yêu tộc.

Chỉ là... tất cả mọi người đều biết, vợ trời định ban đầu của Thái Nhất, đã bị vị kia ở Bồng Lai cưỡng ép mang đi.

Lần Thiên Hôn này, một nửa người chúc mừng, nửa còn lại lại xem trò cười của Yêu tộc.

Ví dụ như: Nguyên Thủy đạo hữu.

Gà cuối cùng vẫn là gà, cho dù có căn cước là dị chủng Hồng Hoang Lục Vĩ Ly Phượng Kê, cũng cuối cùng chỉ là súc sinh lông lá không thể lên được mặt bàn.

Nhìn dáng vẻ gượng cười của Đông Hoàng Thái Nhất đối mặt với các vị khách mời, trong lòng Nguyên Thủy đạo hữu vui mừng khôn xiết.

Tuy Nguyên Thủy và Yêu tộc không có thù oán, nhưng ai bảo Yêu tộc lại mượn Thiên Hôn để kiếm công đức chứ.

Chỉ cần nhìn thấy người khác đắc ý, tu vi tăng vọt, xin lỗi, ta đây Nguyên Thủy trong lòng không vui.

Dựa vào Thiên Hôn kiếm công đức không cho người ta ghen tị sao?

Nguyên Thủy tự nhiên không ưa, sau một hồi châm chọc mỉa mai,

suýt chút nữa đã đánh nhau với Thái Nhất.

Kết quả, tự nhiên là Nguyên Thủy dựa vào danh hiệu vị Thánh nhân tương lai, trong trận Thiên Hôn của Yêu tộc, đã chiếm hết sự chú ý.

Dưới Thánh nhân đều là giun dế.

Tuy Nguyên Thủy chưa thành Thánh, nhưng trong mắt hắn, những cường giả lúc này trong lòng hắn, đều là giun dế.

Vùng đất phương Nam, núi lửa rất nhiều.

Tuy không trù phú như phương Đông, nhưng trong mắt Hi Hòa.

Rời khỏi nơi lạnh lẽo như Thái Âm Tinh, phương Nam lại trở nên ấm áp bội phần.

Hai người vừa đi vừa chơi.

Một ngày nọ.

"Thu..." Trong một ngọn núi lửa vô danh, đột nhiên bay ra một con Cửu Thải Phượng Hoàng, trên thân nó, bùng cháy ngọn lửa Phượng Hoàng chân hỏa nồng đậm, khí thế quanh thân, nội liễm vô cùng.

Đông Vương Công nheo mắt, đứng trên bầu trời, lặng lẽ nhìn con Cửu Thải Phượng Hoàng khổng lồ trước mắt.

Đối với con phượng hoàng này, hắn lại đặc biệt quen thuộc.

Chính là Phượng Tổ Nguyên Phượng mà năm xưa hắn đã thấy trong Long Hán đại kiếp.

Năm xưa sau Long Hán đại kiếp, Long Vương, Chúc Long, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân bốn vị chí tôn, sau khi La Hầu bị đánh bại, đã dùng thân mình trấn áp bốn cực Đông, Nam, Tây, Bắc.

Vì vậy, trời giáng công đức.

Tu vi của bốn người cũng thẳng tiến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Con Cửu Thải Phượng Hoàng trước mắt, chỉ có bản thể của Nguyên Phượng, nhưng lại không có thực lực của bà... hẳn là một đạo tàn niệm mà Nguyên Phượng để lại nơi này.

Đông Vương Công đang suy đoán ý đồ của Nguyên Phượng, thì con phượng hoàng trước mắt đã hóa thành một nữ tử cao quý anh khí, mặc một bộ y phục kim sa.

"Hai vị, xin dừng bước." Nguyên Phượng nhìn hai người Đông Vương Công mở miệng nói.

Lời nói rất khiêm hòa, không hề vì hai người Đông Vương Công là vãn bối mà tỏ ra cao ngạo.

"Chào Phượng Tổ!" Đông Vương Công khẽ chắp tay nói.

"Ồ!

Ngươi nhận ra ta?" Nguyên Phượng có chút kinh ngạc nói.

Kể từ khi trấn áp tứ cực, Nguyên Phượng và những người khác tự nhiên không thể ra ngoài, vị trước mắt này, sao lại có thể nhận ra?

"Chỉ là suy đoán mà thôi." Đông Vương Công cười nói.

Với loại thần thông biến thái như tiết điểm thời không, tự nhiên không cần thiết phải giải thích.

Nguyên Phượng ngây người một lúc, rồi nói.

Chương 195

“Hai vị, mạo muội làm phiền, ta ở đây đã đợi nhiều năm, chính là để đợi một vị hữu duyên nhân.” “Không biết hai vị có hứng thú làm một giao dịch với ta không.” Nghe vậy.

Đông Vương Công trong lòng khẽ cười, sớm đã đoán được, vị lão cổ đổng này đột ngột xuất hiện chắc chắn có ý đồ, hoặc là có điều cầu xin.

Nếu không, đường đường là một vị chí tôn của Tiên Thiên Tam Tộc thượng cổ, làm sao lại có thái độ như vậy với hắn và Hi Hòa.

“Phượng Tổ xin cứ nói!” Đông Vương Công gật đầu nói.

“Năm xưa ta đại chiến với Long tộc, bị thương, khi đi qua Tê Phượng Cốc, đã nhiễm phải khí Tiên Thiên Âm Dương Ngũ Hành, đẻ ra hai quả trứng phượng.” “Sau đó, đại kiếp sắp đến, ta bất đắc dĩ, không thể không bỏ chúng, tham gia vào trận chiến Long Hán.” “Bây giờ, ta thân ở trong tứ cực, không thể chăm sóc, không thể làm tròn một chút trách nhiệm của người mẹ, vì vậy ta mới để lại tàn niệm này, ở đây đợi người hữu duyên.” “Lần này ta quan sát căn cước của đạo hữu, có lẽ có duyên với hai đứa con của ta, vì vậy, ta nhờ đạo hữu sau nghìn năm nữa đến Tê Phượng Cốc, chăm sóc hai đứa con của ta một chút, nếu hợp ý đạo hữu, hy vọng đạo hữu có thể nhận hai đứa làm đồ đệ.” Nguyên Phượng hướng Đông Vương Công mở miệng nói.

Dường như đã nhớ lại chuyện đau lòng ngày xưa, trong thần sắc của bà lộ ra một vẻ không cam lòng và nhớ nhung.

Trong lời nói, càng có thêm một chút cầu xin đối với Đông Vương Công.

Chí tôn Phượng tộc tối cao, cũng là một người mẹ nhớ nhung con cái.

Bây giờ gặp được Đông Vương Công, có thể hạ thấp thái độ, đã đủ để chứng minh, hai đứa con đó đối với bà quan trọng đến nhường nào.

Nghe vậy.

Đông Vương Công khẽ sững sờ.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra hai người, Khổng Tuyên, Kim Bằng.

Khổng Tuyên là con công đầu tiên của thiên địa Hồng Hoang, ở hậu thế, còn được gọi là người đứng đầu dưới Thánh nhân.

Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng, không vật gì không quét được, trong trận chiến Phong Thần đã tỏa sáng rực rỡ, chỉ là, sau này bị Chuẩn Đề ra tay cưỡng ép bắt về phương Tây.

Căn cước của hắn mạnh mẽ, e rằng trong số các đệ tử Tứ giáo hậu thế, không ai sánh bằng.

Kim Bằng, là một con Đại Bàng Kim Sí Điểu, căn cước tự nhiên không cần phải nói nhiều, chỉ là, bản mệnh thần thông của Khổng Tuyên là Ngũ Hành, còn của Kim Bằng là Âm Dương nhị khí.

Căn cước của hai đồ đệ này, cũng không tệ.

Chỉ là...

Thấy Đông Vương Công có chút do dự, Nguyên Phượng lại một lần nữa mở miệng.

"Ta ở đây có hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, một kiện là Tiên Thiên Ly Địa Diễm Quang Kỳ, một kiện là chí bảo của Phượng tộc ta, Ngũ Hành Giản, nếu đạo hữu có thể đồng ý, ta sẽ dùng hai vật

này làm báo đáp cho đạo hữu.” Đông Vương Công vừa nghe đến hai kiện linh bảo, lông mày không khỏi nhướng lên.

Ngũ Hành Giản và Ngũ Hành Tháp giống nhau, cùng một nguồn gốc, đều là linh bảo được thai nghén khi nguyên tố Địa Thủy Phong Hỏa hóa thành Ngũ Hành nguyên tố.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ kia, cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo khó có được.

Tương truyền, nó có tổng cộng năm phương, được gọi là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, phân biệt là: Đông phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tây phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Nam phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Bắc phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Trung ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Ngũ Phương Kỳ, là do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm hóa thành, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm, mỗi một kiện, đều là linh bảo phòng ngự khó có được.

Bây giờ nghe Nguyên Phượng lấy hai kiện linh bảo làm báo đáp, Đông Vương Công không động lòng thì đó là giả.

Chỉ là...

Đông Vương Công suy nghĩ một lát, hướng Nguyên Phượng mở miệng nói: “Chỉ là bần đạo đã có bảy vị đệ tử, không có ý định nhận thêm đồ đệ, nếu Phượng Tổ tin tưởng, bần đạo ngược lại sẵn lòng vì hai đứa con của Phượng Tổ, tìm một vị sư phụ khác.” Bảy đứa nhóc đã đủ khiến Đông Vương Công đau đầu rồi, cho dù căn cơ có tốt đến đâu, nếu không quá vừa ý, Đông Vương Công cũng không có ý định nhận thêm đồ đệ.

“Vậy sao.” Nguyên Phượng nói.

Thần sắc rõ ràng thất vọng đi rất nhiều.

Tiếp đó, bà nhìn Đông Vương Công hồi lâu: "Vậy phiền đạo hữu rồi." Lời vừa dứt, hai kiện linh bảo đã rơi vào tay Đông Vương Công.

Đối với người trước mắt này, bà ít nhiều cũng đã nghe một số lời đồn, tuy Đông Vương Công không hứa sẽ nhận hai đứa con của bà làm đệ tử, nhưng dù sao cũng đã tìm cho hai đứa một chỗ dựa, làm tròn một chút trách nhiệm của người mẹ.

Trong lòng Nguyên Phượng, cũng đã tìm được một chút phó thác.

Đông Vương Công không khách khí với Nguyên Phượng, đem hai kiện linh bảo thu vào nguyên thần, ghi nhớ thời gian và địa điểm Khổng Tuyên hai người ra đời, tiếp đó, liền cùng Hi Hòa rời đi.

Trong lòng hắn đã tìm được một vị sư tôn hợp cách cho hai người họ - Tây Vương Mẫu.

Căn cước của Tây Vương Mẫu là do Tiên Thiên Chí Âm chi khí hóa thành, cũng nên có duyên với Khổng Tuyên và Kim Bằng.

Sau khi rời khỏi vùng đất phía Nam, Đông Vương Công liền cùng Hi Hòa trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Hiện tại mọi người sắp thành Thánh, cũng không thể theo tính khí của Hi Hòa mà đi chơi khắp nơi nữa.

Chuyến đi Thái Âm lần trước, hắn đã mơ hồ đoán được, Nữ Oa muốn ngăn cản chuyện Thiên Hôn như vậy, là vì trong minh minh đã cảm ứng được.

Đông Vương Công đoán, có thể là vì đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Nếu không, Nữ Oa vốn không thích quản chuyện bao đồng sao lại có thể dây dưa vô lý như ngày hôm đó?

Hiện tại nhanh chóng nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất.

Chuyến đi Thái Âm, quan hệ với Nữ Oa, không nghi ngờ gì đã

căng thẳng đến cực điểm, càng có thể từ trong ánh mắt của Nữ Oa, cảm nhận được sự hận thù đó.

Ở Hồng Hoang, trêu chọc hai loại người là đáng sợ nhất, một là Thánh nhân, loại còn lại là phụ nữ.

Nữ Oa, vừa sắp thành Thánh, vừa là phụ nữ.

Đông Vương Công không khỏi cảm thấy có chút đau đầu, đồng thời... trong lòng lại dâng lên một cảm giác cấp bách.

Thực lực!

Hiện tại chỉ có nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất.

Vì vậy... ngay khoảnh khắc Đông Vương Công trở về Bồng Lai, hắn trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan.

Trước đó, hắn còn hơi lo lắng sau khi đưa Hi Hòa về, Tây Vương Mẫu sẽ có chút không vui.

Nhưng không ngờ, hai người chưa từng gặp mặt lại như đã quen từ lâu, hai người hàn huyên thân mật, thân thiết đến mức khiến người ta có chút không dám tin.

"Ôi... phụ nữ!" Đông Vương Công trong lòng cảm thán.

Chương 196

Thực ra hắn vốn định sắp xếp ổn thỏa cho Hi Hòa rồi mới tiến vào bế quan, bây giờ xem ra... có Tây Vương Mẫu ở đây, cơ bản không cần hắn phải lo lắng nữa.

Việc Nguyên Phượng phó thác, hắn cũng đã báo cho Tây Vương Mẫu.

Tự dưng có thêm hai đệ tử căn cước không tệ, Tây Vương Mẫu cũng vui vẻ tự tại.

Trong kết giới thời gian, hắn đã dùng mấy nghìn năm, luyện hóa toàn bộ hai kiện linh bảo mà Nguyên Phượng đưa và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Tiếp đó, Đông Vương Công trực tiếp tĩnh tâm, bắt đầu chuẩn bị ký thác ra phân thân thứ ba 'Ma'!

Linh bảo dùng để ký thác phân thân và linh bảo thường dùng để chiến đấu không giống nhau, linh bảo chiến đấu chỉ cần luyện hóa cấm chế tiên thiên bên trong là được, còn linh bảo ký thác phân thân, ngoài việc phải luyện hóa cấm chế của linh bảo.

Còn phải luyện hóa bản nguyên của linh bảo, như vậy, mới có thể khiến linh bảo ngoài rào cản cấm chế ra, độ khế hợp với bản tôn đạt đến mức cao nhất.

Tĩnh tâm lại, Đông Vương Công đem thần thức chìm vào trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bắt đầu câu thông với bản nguyên của Diệt Thế Hắc Liên bên trong.

Không lâu sau.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã lơ lửng trên đầu Đông

Vương Công, từng tia lực lượng mang theo sự tịch diệt, từ trên đài sen rũ xuống.

Khí tức tịch diệt u ám, như từng tầng từng tầng rèm mỏng, bao bọc hoàn toàn Đông Vương Công.

Sau đó, nó lại từ nguyên thần của Đông Vương Công, quay trở lại Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Quá trình lưu chuyển này, chính là quá trình Đông Vương Công câu thông với bản nguyên của đài sen.

Rất nhanh, nguyên thần của Đông Vương Công và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã hình thành một vòng tuần hoàn sinh sôi không ngừng.

Có kinh nghiệm ký thác hai vị phân thân 'Đạo', 'Phật' trước đó, lần này, cộng thêm tu vi hiện tại, việc câu thông vô cùng thuận lợi.

Cơ bản không tốn nhiều công sức, Đông Vương Công đã thuận lợi đem một tia thần thức khắc vào sâu trong bản nguyên của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Đạo tắc tịch diệt trong Diệt Thế Hắc Liên cũng bắt đầu cọ rửa nguyên thần hết lần này đến lần khác, dần dần, một tia ấn ký đã lưu lại trong nguyên thần.

Đó là sức mạnh quy tắc bản nguyên thuộc về Tịch Diệt Ma Đạo.

Phật cũng là Đạo.

Phật Đạo chỉ một trái tim Phật cống hiến không sợ hãi.

Nếu Phật là cống hiến không sợ hãi, là hậu đức tải vật, thì Ma chính là kiệt ngạo bất tuân, là nhai tí tất báo.

Phật là Đạo, Ma cũng là Đạo.

Cả hai, vốn là nhánh của Đạo, hoặc, cả hai chính là bản nguyên

của Đạo.

Ba loại quy tắc đại đạo khác nhau tương hỗ lẫn nhau, chế ngự lẫn nhau, lại hấp dẫn lẫn nhau, tương phụ tương thành.

Ba loại không phải một thể, nhưng truy ngược bản nguyên, lại đều do Đạo sinh ra.

Khi phân thân thứ ba 'Ma' từ trong nguyên thần tách ra, thực lực của hắn, sẽ lại tiến thêm một bước dài. 'Đạo', 'Phật', 'Ma' ba loại, là căn bản của Đạo, cũng là căn bản của một tu sĩ.

Khi ba loại độc lập tồn tại với bản tôn, thì Đạo mà bản tôn vận dụng, chính là Đạo thuần túy nhất.

Đông Vương Công ngồi xếp bằng ở đó, sau lưng, nguyên thần màu tím nhạt thoát thể ra ngoài.

Trong nguyên thần đó, từng luồng từng luồng năng lượng tịch diệt màu đen lưu chuyển, đó là sức mạnh từ trong Diệt Thế Hắc Liên, cũng là sức mạnh từ trong bản thể.

Khi hai thứ dung hợp làm một, phân thân thứ ba sẽ từ đó mà thai nghén sinh ra.

Trong Bồng Lai Tiên Các, ma khí bốc lên, lúc này, trong ba loại khí tức Ma, Đạo, Phật, Ma chiếm ưu thế chưa từng có.

Ma khí lăng liệt dường như không chịu sự khống chế của bản tôn muốn nuốt chửng hai loại khí tức Đạo, Phật.

Chỉ là... khi một loại mạnh lên, hai loại còn lại cũng sẽ theo đó mà mạnh lên, ba loại vừa chế ngự lẫn nhau, vừa đều đang đoạt lấy sức mạnh bản nguyên ẩn giấu của đối phương.

Diệt Thế Hắc Liên lơ lửng trên đỉnh đầu Đông Vương Công, ma khí mạnh mẽ dường như có nơi để về.

Tiếp đó, điên cuồng lao về phía Diệt Thế Hắc Liên.

Mỗi một tòa đài sen, đều là một nơi chứa đựng bản nguyên đạo tắc, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, chính là vật chứa tốt nhất cho thân 'Ma'.

Khi ma khí hoàn toàn tràn vào trong đó, thân thể bản tôn, cũng sẽ nhận được thực lực của Ma phân thân.

Mặc dù, thực lực của phân thân đó vốn từ bản nguyên nguyên thần.

Nhưng lại có thể mượn linh bảo để ký thác phân thân ra ngoài, từ đó kích phát ra sức mạnh cổ xưa thai nghén trong đạo tắc, đó là sức mạnh thuộc về Đạo, thuần túy nhất.

Bên ngoài Bồng Lai Tiên Các, cửu thiên thương khung bị một đám mây ma bao phủ.

Nếu không có đại trận hộ đảo che chắn, e rằng, chỉ riêng đám mây ma này thôi cũng sẽ thu hút một đám cường giả Đạo môn.

Mây ma hiện thế, đại biểu cho một vị ma đầu sắp ra đời.

Ma Đạo không đội trời chung, trong lòng đệ tử Đạo môn tuyệt đối không cho phép Ma tồn tại ở phương thế giới này.

Nhưng họ lại quên, Ma vốn là một phần của cơ thể.

Họ đã bỏ qua, cũng đã quên mất, trong Đạo mà họ hướng tới, cũng có sức mạnh kiệt ngạo lăng liệt đó.

Trong một lầu các ở Bồng Lai Tiên Đảo, hai thanh niên ôn nhuận như ngọc đang mỉm cười nhìn Bồng Lai Tiên Các lúc này.

Một người mặc đạo bào xanh, một người mặc áo cà sa vàng.

Chính là Thanh Huyền Cơ và Cổ Quan Tâm.

“Sư huynh, xem ra chúng ta sắp có thêm một vị sư đệ rồi!” Cổ Quan Tâm mặt mày hiền hòa nói.

Thanh Huyền Cơ khẽ gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta đến giúp bản tôn một tay.” Hai người nhìn nhau một cái, tiếp đó trong nháy mắt biến mất trong lầu các.

Chương 197

...

Bồng Lai Tiên Các.

Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm hướng Đông Vương Công đang nhắm chặt hai mắt khẽ chắp tay.

Tiếp đó, hóa thành hai đạo lưu quang trong nháy mắt độn nhập vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Cùng lúc đó, trong thần hải của Đông Vương Công dường như đột nhiên có thêm một sự minh ngộ nào đó, chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

"Đa tạ hai vị đạo hữu!" Trong lúc nói chuyện, nguyên thần đã thoát ly khỏi cơ thể trong nháy mắt quay trở lại cơ thể Đông Vương Công.

"Ma!" "Sinh!" Khóe miệng Đông Vương Công bật ra hai chữ.

Giọng nói nhàn nhạt phảng phất như hai tiếng sấm kinh thiên, bầu trời Bồng Lai đột nhiên biến sắc.

Tiếp đó, quanh thân hắn, đột nhiên dâng lên một luồng thanh quang.

Đột nhiên nhiếp nhập vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trước mắt.

Theo đó, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bắt đầu nhanh chóng vặn vẹo, dần dần, một hình người xuất hiện.

Khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một nụ cười, tiếp đó, hai tay giơ lên, một luồng áo nghĩa đạo tắc cổ xưa mênh mông lập tức bao

phủ lấy hình người đó.

Cùng với từng đạo từng đạo áo nghĩa đạo tắc, hình người mơ hồ đó, lại dần dần trở nên rõ ràng, tứ chi, ngũ quan, mỗi một bộ vị trên thân, dần dần trở nên hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó.

Đông Vương Công cảm giác thân thể lúc này lại một trận nhẹ bẫng, một cảm giác ôn nhuận mỹ diệu không ngừng lưu chuyển trong khắp cơ thể.

Lúc này đạo vận và đại đạo chi ngân quanh thân, trở nên ngưng thực hơn bao giờ hết.

Vù...

Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm hai người hóa thành hai đạo lưu quang rực rỡ độn ra.

Trên đầu họ, mỗi người đều có một tòa đài sen đang xoay chuyển nhanh chóng.

Hai người mắt nhắm mắt mở, đạo vận mạnh mẽ quanh thân dâng trào.

Đông Vương Công có thể cảm nhận được, hai vị trước mắt, tu vi đang nhanh chóng tăng lên.

Cùng với tu vi của hai người tăng lên, vô số đạo vận từ cơ thể Đông Vương Công ẩn hiện.

Vết tích đạo nguyên bản phiêu miểu khó hiểu lúc này trở nên ngưng thực, trong đầu hắn, sự lĩnh ngộ đối với từng loại đại đạo, bắt đầu gia tăng nhanh chóng.

Giống như một loại minh ngộ, ba loại sức mạnh khác nhau cộng lại, không ngừng nâng cao sự lý giải của Đông Vương Công đối với

áo nghĩa đạo tắc.

Vù...

Hai tiếng vang động trời truyền đến.

Chính là Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm hai người trong nháy mắt đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hai người cùng nhau đột phá, gợn sóng mênh mông đó trong nháy mắt cuốn qua cả Bồng Lai, cùng lúc đó, mọi người ở Bồng Lai đều cảm nhận được một luồng khí tức bàng bạc.

Đông Vương Công chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt đó, đạo vận lưu chuyển, dường như trong đó có vô cùng áo nghĩa huyễn tượng, nhưng trong khoảnh khắc, đôi mắt đó lại khôi phục sự trong sáng ngày thường, phảng phất như dị tượng vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Bên cạnh hắn lúc này, đang đứng một thiếu niên mặc hắc bào, nhục thể đạo thể thiên thành không có một chút tì vết nào, khí thế bàng bạc quanh thân, càng đại biểu cho một vị cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Gương mặt lạnh lùng tàn bạo đó, gần như có chín phần tương tự với Đông Vương Công, Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm.

Chỉ là, từ nơi mi tâm mới có thể nhìn ra, là một thiếu niên non nớt, đồng thời cũng là một vị thiếu niên có khí thế hoàn toàn khác biệt.

Nếu khí thế của Thanh Huyền Cơ là trang nghiêm, khí thế của Cổ Quan Tâm là tùy hòa, thì trên người thiếu niên này, càng có thêm một vẻ tàn bạo hiếu chiến, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái, là có thể nhìn ra vẻ hiếu thắng, không cam chịu dưới Thiên Đạo của thiếu niên.

Đến đây, phân thân thứ ba 'Ma' ra đời.

Cùng với sự ra đời của vị này, tu vi của Thanh Huyền Cơ, Cổ

Quan Tâm hai người càng trực tiếp đột phá bình cảnh Chuẩn Thánh.

Đông Vương Công càng lĩnh ngộ pháp tắc thần thông càng sâu sắc hơn, tốc độ tu hành, cũng ngày càng nhanh hơn.

"Mặc Tẩm Hồn ra mắt bản tôn, ra mắt hai vị sư huynh!" Thiếu niên chắp tay hướng Đông Vương Công và những người khác hành lễ.

Đông Vương Công nheo mắt, mặt đầy tươi cười nhìn thiếu niên trước mắt. 'Đạo', 'Phật', 'Ma' vốn là một thể, giống như dung mạo, cực kỳ tương tự, chỉ là khí chất tỏa ra khác nhau mà thôi.

Có ba vị gia trì, bất luận là thực lực đơn thuần, hay áo nghĩa trên đạo tắc, đều đã tiến bộ một bước dài.

Một bước dài này, tuy không đến mức tu vi thẳng tiến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng là một sự đề thăng cảnh giới không tầm thường.

"Chúng ta vốn là một thể, đạo hữu không cần đa lễ!" Đông Vương Công xua xua tay nói.

"Ra mắt sư đệ!" Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm hai người đứng dậy, mỉm cười nói.

Không biết vì sao, Đông Vương Công lại có cảm giác như Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Chỉ là... sau này sẽ còn có một vị phân thân ra đời, đó cũng là vị phân thân khó ký thác nhất - tự ngã.

Khi 'Đạo', 'Phật', 'Ma', 'Tự Ngã' bốn vị phân thân toàn bộ xuất hiện, chắc chắn cũng không xa cảnh giới Hỗn Nguyên nữa.

Bốn vị phân thân, đều là sức mạnh tinh thuần nhất trong bản nguyên nguyên thần.

Cái mà họ đại biểu, chính là đại đạo phải tu.

Khi bốn vị phân thân dung hợp làm một, chính là lúc dùng đại pháp lực đột phá Hỗn Nguyên.

Cũng chính là cái gọi là dùng đại pháp lực chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nếu tu vi nhục thân cũng đạt đến cực hạn Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì chính là dùng sức mạnh nhục thân chứng đạo.

Hai loại hợp nhất, thậm chí chỉ một trong hai, đều không phải là những Thánh nhân dựa vào Hồng Mông Tử Khí thành Thánh có thể so sánh được.

Hồng Mông Tử Khí thành Thánh tuy có thể khiến người ta một bước lên trời, nhưng đó lại là cực hạn.

Chương 198

Thánh nhân dưới Thiên Đạo, muốn đột phá chỉ có thể mạnh lên theo sự biến đổi của Thiên Đạo.

Không còn phương thức đột phá độc lập nữa.

Có thể nói... mượn Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, là đã đi vào ngõ cụt trên con đường tu hành.

Dùng phương pháp này chứng đạo, tuy gian nan hơn, nhưng không chỉ có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí, có thể bước vào cảnh giới Đại Đạo bất hủ.

"Ba vị đạo hữu, giúp ta thôi diễn thế giới." Đông Vương Công đứng dậy, hướng Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm, Mặc Tẩm Hồn nói.

Tiếp đó, ngón tay khẽ vạch một đường trên bầu trời, hiện ra một không gian hư vô, ngay sau đó Đông Vương Công liền lao vào.

Khi xuất hiện lại, đã ở Phương Trượng Tiên Đảo.

Cùng với sự xuất hiện của Đông Vương Công, sau lưng truyền đến ba tiếng động trầm, chính là ba người Thanh Huyền Cơ cũng đã vào.

Phương Trượng Tiên Đảo, là hòn đảo phồn thịnh nhất trong ba hòn đảo, cũng là hòn đảo có nội tình phong phú nhất.

Bốn khu rừng tiên, sáu ao linh cộng thêm một linh tuyền, bút tích lớn như vậy, ngay cả Bồng Lai cũng không thể không thua kém một bậc.

Chỉ là... một đạo trường là đủ rồi.

Phương Trượng Tiên Đảo này đã không có người ở, những trân vật đó Đông Vương Công tự nhiên không thể để chúng bị chôn vùi ở đây.

"Ba vị, phiền rồi." Đông Vương Công cười nói.

Diễn hóa thế giới, cho những thứ như hạt giống thế giới, đây là một công việc khổ sai, có ba người ở đây, Đông Vương Công ngược lại thảnh thơi hơn rất nhiều.

"Bản tôn khách khí." Ba người khẽ chắp tay nói.

Tiếp đó, hóa thành ba đạo hoa quang trực tiếp hành động.

Đông Vương Công treo hạt giống thế giới trên cửu thiên, tiếp đó, ba vị phân thân cùng nhau thi pháp, vô số thiên trân địa bảo, bắt đầu điên cuồng chui vào trong hạt giống thế giới.

Có nội tình của Phương Trượng Tiên Đảo, thế giới trong hạt giống thế giới, chắc chắn có thể trên cơ sở ban đầu, lại đón nhận một lần lột xác và thăng hoa hoàn toàn mới.

Nhìn mọi người bận rộn, khóe miệng Đông Vương Công mỉm cười.

Tiếp đó, trong tay hắn hiện ra một luồng hoa quang rực rỡ, một viên bảo châu lộng lẫy chậm rãi hiện ra trên lòng bàn tay hắn.

Càn Khôn Châu.

Là vật hắn có được trong Long Hán đại kiếp năm xưa, bản mệnh linh bảo của Càn Khôn Lão Tổ.

Năm xưa, Càn Khôn Lão Tổ tự bạo, linh bảo quanh thân đều bị uy năng tự bạo hất văng đi khắp nơi, Càn Khôn Châu, vừa hay bị Đông Vương Công lúc đó đang ẩn nấp trong hư vô có được.

Nếu là linh bảo khác, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không mạo

hiểm ra tay vào lúc đó.

Nhưng Càn Khôn Châu, lại giống như Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đều là những vật vô chủ ở hậu thế.

Vì vậy, Đông Vương Công mới không lo lắng dính phải nhân quả, bị Thiên Đạo lúc đó phát giác.

Trong quỹ tích trước đây của Hồng Hoang, sau khi Càn Khôn Lão Tổ tự bạo, đã phân hóa ra rất nhiều linh bảo.

Phân biệt là, Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Xích, Càn Khôn Phiến, Càn Khôn Kính, Càn Khôn Châu.

Các linh bảo khác tự nhiên bị Đạo Tổ Hồng Quân có được, chỉ có Càn Khôn Châu, không thấy tung tích.

Vì vậy, ngày đó khi nhìn thấy Càn Khôn Châu, Đông Vương Công liền không chút do dự mà thu vào túi.

Càn Khôn Châu, là bản mệnh linh bảo của một vị Hỗn Độn Thần Ma, tự nhiên không phải vật tầm thường.

Với một tâm trạng có chút kích động, Đông Vương Công cẩn thận đưa thần thức vào trong viên Càn Khôn Châu.

Khi thần thức tiến vào bên trong, có thể thấy, trước mắt, là một thế giới tàn phá.

Đây hẳn là do Càn Khôn Lão Tổ năm xưa tự bạo, đã gây ra một số tổn thương nghiêm trọng cho Càn Khôn Châu.

Thế giới tàn phá này rất lớn, lớn hơn nhiều so với linh bảo không gian thông thường, giống như một tiểu thế giới như hạt giống thế giới.

Trong thế giới tàn phá, một mảnh tử khí trầm trầm, giống như, cả thế giới đều đã chết.

Thần thức của Đông Vương Công lang thang ở đây, bao quát toàn bộ thế giới vào trong thần hải.

Ở đây, cất giữ một số linh vật trân bảo mà Càn Khôn Lão Tổ tích lũy lúc sinh thời.

Chúng được che giấu dưới một số trận pháp hậu thiên trong thế giới tịch mịch này.

Bộ sưu tập của Hỗn Độn Thần Ma, tự nhiên là sự tồn tại kinh khủng.

Nhìn từng cái từng cái linh bảo được phong ấn dưới trận pháp hậu thiên, khóe miệng Đông Vương Công khẽ cười.

Tiếp đó... hắn tiếp tục tìm kiếm trong thế giới này.

Linh bảo các thứ tuy tốt, nhưng Đông Vương Công cũng không thiếu bộ sưu tập của một vị Thần Ma.

Những thứ này... hắn không để vào mắt.

Sau vài lần tìm kiếm, cuối cùng trong thế giới tàn phá này, hắn đã tìm thấy thứ mình muốn.

Càn Khôn chi khí và Càn Khôn đạo tắc.

Mặc dù, cả hai trong thế giới tàn phá này đã trở nên vô cùng nhỏ bé, nhưng chúng xác thực tồn tại.

Càn Khôn Châu là một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, thế giới này, là do Càn Khôn đạo tắc cưỡng ép mở ra thế giới càn khôn trong kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo này.

Nếu Càn Khôn đạo tắc trong Càn Khôn Châu có thể dung nhập vào hạt giống thế giới, thì, hạt giống thế giới, sẽ lại một lần nữa đón nhận một sự lột xác lớn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đông Vương Công không khỏi khẽ cười.

Chương 199

Tuy Càn Khôn Châu là một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo khó có được, nhưng đối với Đông Vương Công, không thể trực tiếp nâng cao thực lực thì có ích gì?

Có lẽ, dung nhập Càn Khôn Châu vào hạt giống thế giới, sẽ khiến hắn mất đi một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng, vậy thì đã sao.

Một là, Đông Vương Công không thiếu nhất chính là linh bảo.

Hai là, dung nhập vào hạt giống thế giới, có thể trực tiếp nâng cao thực lực, đó mới là quan trọng nhất.

Tâm thần vừa động, khoảnh khắc tiếp theo, Đông Vương Công trực tiếp tiến vào trong hạt giống thế giới.

Lúc này trong hạt giống thế giới, vô cùng náo nhiệt, vô cùng đạo tắc giao hội, đạo vận dâng trào, trong quang hoa rực rỡ, lộng lẫy trên bầu trời, mơ hồ có thể thấy từng luồng từng luồng vết tích đạo tỏa ra ánh sáng thủy nguyệt đang lưu chuyển trong thế giới này.

"Gào..." Đông Vương Công vừa mới bước vào thế giới này, chỉ thấy từ trong lòng đất đột nhiên bắn ra một con khí long vạn trượng, vui mừng quấn lấy Đông Vương Công.

Thân rồng to lớn quấn quanh Đông Vương Công, trên bầu trời vui mừng vẫy vùng khuấy động phong vân.

Con rồng này, chính là long mạch của Doanh Châu dùng để ổn định thế giới này.

Thân là chủ nhân của Doanh Châu, long mạch tự nhiên xem hắn là chủ, cảm thấy thân thiết với hắn.

“Đi.” Đông Vương Công hướng long mạch vung tay áo bào, tiếp đó con long mạch này trong khoảnh khắc liền chui vào trong nguyên thần.

Có Càn Khôn đạo tắc ổn định phương thiên địa này, tự nhiên không cần con long mạch này ở lại đây nữa.

Long mạch tượng trưng cho sự huy hoàng của một phương lãnh địa, điều mà Đông Vương Công muốn con long mạch này làm, chính là dung hợp vào trong long mạch Bồng Lai.

Lúc đó lại thêm long mạch của Phương Trượng Tiên Đảo, ba long mạch hợp nhất, Bồng Lai, sẽ đạt đến đỉnh thịnh vô cùng.

Cùng với sự biến mất của long mạch, Càn Khôn Châu trong tay Đông Vương Công đột nhiên bay lên bầu trời.

Tiếp đó một đoàn tạo hóa chi khí được đánh vào.

Trong khoảnh khắc.

Càn Khôn Châu trở nên cực kỳ rực rỡ.

Vô cùng Càn Khôn đạo tắc, áo nghĩa bắt đầu ẩn hiện trong thiên địa này, dâng lên hướng thế giới này.

Cùng với việc Càn Khôn Châu không ngừng lớn lên, vô cùng đạo vận của thế giới đã bao bọc lấy Càn Khôn Châu.

Tiếp đó, một cuộc lột xác hoa lệ bắt đầu.

Trong nhất thời, cả thế giới đều trở nên náo nhiệt.

Vô cùng hoa quang ẩn hiện trên bầu trời, đạo tắc như hồng thủy cuồn cuộn, không ngừng giao dung trong phương thiên địa này.

Tiên linh chi khí giữa thiên địa bắt đầu dần dần trở nên ổn định chưa từng có.

Cùng lúc đó.

Cùng với một luồng đạo quang liên y mênh mông, Càn Khôn Châu hoàn toàn dung nhập vào trong phương thiên địa này.

Vô số kiện linh bảo mà Càn Khôn Lão Tổ sưu tầm lúc sinh thời rơi vãi khắp nơi giữa thiên địa.

Nhanh chóng kết thành từng trận pháp mê cung trên mặt đất, hoặc hình thành từng tiểu bí cảnh.

Trong đó.

Có hai vật trân quý đến nỗi Đông Vương Công cũng có chút kinh ngạc.

Một gốc Tiên Thiên Ngũ Hành linh căn hoàn hảo, và một cỗ thi thể Hỗn Độn Thần Ma mười tám cánh.

Nhìn thấy hai vật này, Đông Vương Công hoàn toàn kích động.

Lão cổ đổng cuối cùng vẫn là lão cổ đổng, hai thứ này, nhìn khắp cả Hồng Hoang, cũng chỉ có những lão cổ đổng đó mới có được bút tích như vậy.

Tiên Thiên Ngũ Hành linh căn, là linh vật thượng hạng để trấn áp Ngũ Hành của một phương thiên địa.

Cỗ thi thể Hỗn Độn Thần Ma kia, tuy không biết đã chết bao nhiêu năm, nhưng dưới trận pháp trong Càn Khôn Châu, nhục thân của nó lại được bảo tồn hoàn hảo.

Đến tận bây giờ, Đông Vương Công vẫn có thể cảm nhận được, huyết khí nồng đậm lưu chuyển trong thân thể Thần Ma này, và pháp lực bành trướng đó.

Chỉ là... cỗ thi thể này tuy là vật thượng hạng, đối với Đông Vương Công hiện tại lại không còn tác dụng.

Sớm đã ở Huyết Hải, hắn đã nuốt chửng toàn bộ tinh huyết do trái tim của một Thần Ma để lại.

Cỗ thi thể Thần Ma này, hiện tại có thể có tác dụng với hắn đã là vô cùng nhỏ bé.

Huống chi, hiện tại hắn có Bàn Cổ tích dịch, tự nhiên không thèm dùng thân thể này để nâng cao nhục thân.

Chỉ là, không thể lãng phí thân thể này ở đây được.

Suy nghĩ một lát.

Trong đầu Đông Vương Công, không khỏi hiện ra một người - Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân, ngoài cái miệng đó ra, còn có một cơ quan vô cùng biến thái, đó là cơ thể.

Mặc dù lúc này chỉ có tu vi Thái Ất đỉnh phong, nhưng cơ thể đó, lại có thể nuốt chửng mọi thứ tồn tại.

Có thể nói, vạn vật Hồng Hoang, chỉ cần nuốt chửng mọi thứ vượt quá năng lượng bản thân, thì đều có khả năng bạo thể mà chết.

Nhưng Văn Đạo Nhân cái tên biến thái đó lại không.

Cơ thể đó, giống như một cái lò luyện, bất kể là gì, đều có thể không kiêng nể mà đi nuốt chửng.

Hơn nữa, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngược lại còn vì vậy mà nâng cao tu vi.

Năm xưa Đông Vương Công ban cho Văn Đạo Nhân một tia tinh huyết Thần Ma, nếu là sinh linh bình thường, với tu vi cảnh giới Kim Tiên, mạo muội hấp thu chắc chắn sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng Văn Đạo Nhân lại không có chuyện gì.

Đến cả Đông Vương Công, cũng không thể không cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa, có thể tạo ra một tồn tại thần kỳ như Văn Đạo Nhân.

Thể xác Thần Ma trước mắt đối với Đông Vương Công tự nhiên không có tác dụng, nhưng đối với Văn Đạo Nhân, tác dụng lại rất lớn.

Chương 200

Nếu có thể hoàn toàn nuốt chửng thể xác này, thì, Bồng Lai lại có thêm một cường giả cấp Chuẩn Thánh.

Thậm chí, sau khi Văn Đạo Nhân đạt đến Chuẩn Thánh, chiến lực của hắn, còn mạnh hơn cường giả Chuẩn Thánh cùng cảnh giới bình thường!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch, xé rách hư không, trực tiếp kéo Văn Đạo Nhân vào trong thế giới này.

Chỉ để lại một câu: "Không đến cảnh giới Chuẩn Thánh, không được ra ngoài!" Văn Đạo Nhân nhìn thân thể Thần Ma trước mắt, hai mắt sáng rực, trịnh trọng đáp một tiếng, trực tiếp lao tới.

Huyết khí và pháp lực cấp Hỗn Nguyên bàng bạc đó, thông qua cái miệng sắc bén của Văn Đạo Nhân, từng chút từng chút chảy vào trong cơ thể Văn Đạo Nhân.

Đông Vương Công đứng một bên nhìn cảnh này, dù trong lòng đã có chuẩn bị, trong lòng vẫn không khỏi cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa.

Rõ ràng chỉ là một con muỗi không đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lại có thể hấp thu tu vi và pháp lực của cường giả Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, nhục thân hoàn toàn không tổn hại, không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ai biết được, ngay cả cường giả Đại La, thậm chí là cường giả Chuẩn Thánh làm như vậy, nếu tu vi nhục thân không mạnh mẽ, đều có khả năng bạo thể mà chết.

Văn Đạo Nhân...

Cảm nhận tu vi của Văn Đạo Nhân đang nhanh chóng tăng lên, khóe miệng Đông Vương Công khẽ cười, tiếp đó, chậm rãi biến mất trong thế giới này. ...

Bên ngoài hạt giống thế giới, ba người trợ thủ đắc lực Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm, Mặc Tẩm Hồn đã dọn sạch Phương Trượng Đảo không còn một mống.

Trừ linh tuyền có thể phun ra Hỗn Độn linh khí được giữ lại cho Bồng Lai, các trân bảo khác, đều bị ba người ném hết vào trong hạt giống thế giới.

Đông Vương Công tâm thần vừa động, long mạch Phương Trượng đột nhiên từ lòng đất chui ra, mang theo khí vận phúc duyên vạn quân, trên cửu thiên thỏa sức ngao du.

Thân rồng vạn trượng, nơi đi qua đều là một mảnh tường thụy.

Ánh sáng tường thụy lấp lánh rơi xuống, cả bầu trời bị những tia sáng tinh diệu đó chiếu sáng rực.

Cùng lúc đó.

Lại một tiếng long ngâm từ quanh thân Đông Vương Công vang lên, tiếp đó long ngâm chưa dứt, lại một con long mạch dài hơn vạn trượng bay vào cửu thiên.

Cùng với long mạch Phương Trượng trên cửu thiên thỏa sức vui đùa.

Hai con rồng không ngừng quấn lấy nhau trên không trung, khuấy động phong vân.

Tiên linh chi khí nồng đậm từ quanh thân hai con rồng phun ra, vẻ đẹp huy hoàng trên từng miếng vảy rồng, khiến người ta chỉ cần nhìn

một cái là không thể rời mắt.

"Gào..." Một tiếng long ngâm vang vọng trời xanh, hai con rồng trên không trung tung bay một hồi, tiếp đó, đột nhiên bay về phía Bồng Lai.

Khí vận long mạch bàng bạc trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi mấy chục triệu hải lý, ngày càng lan rộng ra ngoài.

Uy thế phúc duyên kinh người dẫn đến mây đen giăng kín trên bầu trời vô tận, trời giáng dị tượng.

Vô số đại năng lần lượt bị phúc duyên nghịch thiên kinh tỉnh, ngưng tụ thiên nhãn quan sát Đông Hải, xem đã xảy ra chuyện gì.

"Trời ơi, đó là gì?" Các thế lực ở vùng biển gần đó đều kinh hãi, lần lượt kinh hô lên, nhìn hai con rồng khổng lồ trên bầu trời, mọi người đều theo bản năng né tránh.

Thất sắc huy hoàng, chiếu rọi bầu trời đêm, chiếu sáng đến mức nhiều sinh linh không thể mở mắt.

Giống như một kỳ quan chưa từng xuất hiện trong ức vạn năm ở vùng biển này.

"Mau nhìn!" Có đại năng đang bay ở vùng biển xa, lúc này từ trên cao nhìn xuống, phát ra một tiếng kinh hô.

"Long mạch, long mạch!" Trong bầu trời đêm, truyền đến không ít giọng nói kích động.

Thế giới Hồng Hoang, chỉ có những nơi thần tiên bảo địa khó gặp mới có long mạch xuất hiện.

Nhưng cho dù là những nơi thần tiên bảo địa đó, phần lớn long mạch quý giá cũng chỉ lớn vài chục trượng, cực kỳ hiếm thấy cũng chỉ vài trăm trượng.

Dài hơn vạn trượng, khí vận phúc duyên bàng bạc kinh khủng như vậy, chúng sinh Hồng Hoang đều chưa từng nghe, chưa từng thấy... một kỳ quan như vậy, vừa xuất hiện đã là hai con.

Trong nhất thời, vô số đại năng Hồng Hoang đều đỏ mắt, không ít cường giả đỉnh cao càng động lòng muốn cướp đoạt. ...

Yêu tộc, Thiên Đình.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người quan sát tình hình ở Đông Hải.

Trong đôi mắt mỗi người, đều lộ ra một vẻ kinh hỉ.

Đừng nói hai con, chỉ cần có một con long mạch, Yêu tộc, sẽ trở nên phồn thịnh chưa từng có, phúc duyên nghịch thiên đủ để bù đắp cho sự chênh lệch chiến lực của Yêu tộc không bằng Vu tộc. ...

Phương Tây, Linh Sơn.

"Sư đệ, nhìn kìa!" Tiếp Dẫn đạo nhân kinh hỉ hướng Chuẩn Đề kinh hô.

Chuẩn Đề ngơ ngác nhìn kỳ quan ở Đông Hải, trong mắt kinh ngạc, tham lam không cần nói cũng rõ.

Nếu có thể có được hai con long mạch, phương Tây, chắc chắn có thể thay đổi cục diện nghèo nàn hiện tại, trở thành nơi phồn thịnh nhất Hồng Hoang.

Lúc đó... giấc mơ thay đổi cục diện phương Tây mà hai người ấp ủ cũng có thể đạt thành. ...

Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Ngay cả Lão Tử luôn chủ trương vô vi, không bị ngoại vật lay động, lúc này thần sắc trong mắt cũng trở nên bất định.

Nếu có thể đưa long mạch vào Côn Luân, thì, địa vị của Bàn Cổ

Tam Thanh sẽ lại một lần nữa tăng lên ở Hồng Hoang.

Côn Luân, cũng sẽ trở thành bảo địa cường thịnh nhất Hồng Hoang. ...

Chương 201

Trong nhất thời, khi nhìn thấy cảnh này, vô số đại năng đều động lòng trắc ẩn, sự tham lam của những người tu đạo, vào khoảnh khắc này đã lộ ra không chút che giấu.

Long mạch như vậy, đại biểu cho nội tình và sự huy hoàng của một phương thế lực.

Bất luận ai có được, khí vận phúc duyên, đều sẽ nhanh chóng tăng lên.

Bầu trời đêm yên tĩnh, cũng vì sự xuất hiện của hai con long mạch, mà khiến cả thế giới Hồng Hoang đều trở nên náo nhiệt.

Trên Đông Hải, mỗi một góc, lúc này đều chen chúc đầy những cường giả đến xem kỳ quan.

Bất luận là cường giả Tử Tiêu Cung, tán tu ẩn cư Hồng Hoang, hay là cường giả còn sót lại của Tiên Thiên Tam Tộc.

Vào khoảnh khắc này, tất cả đều tụ tập ở Đông Hải.

Mọi người đều bắn ra ánh mắt tham lam, nhưng không ai dám tùy tiện ra tay cướp đoạt ở Đông Hải.

Bởi vì họ biết, Đông Hải có một vị tồn tại không thể trêu chọc.

Không ít người lúc này trong lòng chỉ hy vọng, hai con long mạch nhanh chóng xuyên qua Đông Hải.

Khi hai con long mạch xuyên qua Đông Hải, đến đại lục, thì họ sẽ có cơ hội trên thân hai con long mạch vạn trượng đó, cướp lấy một tia khí vận phúc duyên, chia một chén canh.

Dù chỉ là một tia, đối với họ, cũng là ân tứ trời ban.

“Gào!!” Chính lúc vạn người chú mục, Bồng Lai Tiên Đảo, cũng đột nhiên bay ra một con long mạch thương cổ mênh mông.

Cũng là thân thể vạn trượng, cũng là phúc duyên ngút trời.

Cùng lúc đó.

Đại trận thủ hộ Bồng Lai Tiên Đảo chậm rãi lui đi, thần thoại đã lưu truyền vô số năm ở vùng biển này, lại một lần nữa vén lên bức màn bí ẩn, hiện ra trước mặt mọi người.

“Bồng Lai!” Một tiếng kinh hô, các cường giả đang kích động trên bầu trời, ánh mắt trong nháy mắt ảm đạm đi, thần sắc không giấu được một tia thất lạc.

Đại trận Bồng Lai mở ra, đại biểu cho điều gì, các vị đại năng tự nhiên hiểu rõ.

Vị kia ở Bồng Lai đã ra tay, muốn chia một chén canh, e rằng... chỉ có thể tay không trở về.

Trong sự chú mục của vạn người, thân hình Đông Vương Công chậm rãi hiện ra trên bầu trời Bồng Lai, bên cạnh, là con long mạch Bồng Lai dài vạn trượng.

Lặng lẽ đứng ở đó, trong nhất thời, vùng biển Đông Hải vốn náo nhiệt đã hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều đang chờ đợi động tác của vị kia ở Bồng Lai.

Mọi người đều hiểu, trong thế giới cường giả vi tôn này, những kỳ trân dị bảo như vậy, cũng chỉ có người mạnh nhất mới có thể có được.

Nhưng dù vậy... có thể tận mắt chứng kiến kỳ quan ba long mạch, mọi người cũng đã vô cùng mãn nguyện.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác nhìn

thấy cảnh này, mặt đều đen lại.

Mặc dù trong lòng đã đoán được vị Tiên chủ Bồng Lai này sẽ ra tay, nhưng khi thật sự nhìn thấy Đông Vương Công xuất hiện, trong lòng mọi người đều như đang rỉ máu.

Đồng thời trong lòng hạ quyết tâm, sau khi thành Thánh, nhất định phải tìm một nhân quả, đem những thứ này đoạt lại hết.

"Gào ~" Tiếng long ngâm không dứt bên tai.

Rất nhanh ba con rồng khổng lồ đã hội tụ lại, trên cả bầu trời, tỏa ra từng đạo quang mang lộng lẫy như lưu ly chín màu.

Quang mang đó trên bầu trời thủy nguyệt giao hội, rũ xuống từng tia mưa sáng nhỏ như sợi tơ, không ngừng rơi xuống Bồng Lai.

Ánh sao lấp lánh, bao phủ toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo.

Phảng phất như một lớp quang chiếu chín màu huy hoàng, ngăn cách toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo với thế giới bên ngoài.

Tam long giao hội, khí vận phúc duyên ức vạn trượng phảng phất như muốn đâm thủng trời, từ toàn bộ Đông Hải tỏa ra.

Phúc duyên long mạch phả vào mặt, khiến các đại năng đang quan sát ở vùng lãnh địa này đều tâm thần chấn động, trong lòng lập tức manh nha ý định thần phục Bồng Lai.

Đông Vương Công đứng trên cửu thiên, trong tay hiện ra vô cùng tạo hóa thanh quang, không ngừng bấm pháp quyết trên không trung.

Lông mày như kiếm, mắt như sao, khí thế bá đạo trên người không biết từ lúc nào đã bùng nổ, lan tràn khắp cả Đông Hải.

Giống như một vị tiên vương đế tôn uy nghiêm vô thượng, nhìn xuống non sông.

"Đi cho ta!" Cùng với một tiếng quát khẽ của Đông Vương Công,

ba con long mạch đột nhiên hợp nhất, tiếp đó, trực tiếp chui vào lòng đất Bồng Lai.

Cùng lúc đó... một con rồng khổng lồ thương cổ chậm rãi ra đời trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Đó là một con khí long do ba long mạch thai nghén ra, trên Bồng Lai Tiên Đảo không ngừng khuấy động tung bay.

"...Cảnh giới Chuẩn Thánh!!" Không biết ai kinh ngạc hét lên một tiếng.

"Hít..." Nghe vậy, trên Đông Hải vạn ngàn đại năng, tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt.

Giữa bầu trời Bồng Lai tiên đảo, vô số đóa tường thụy khánh vân ẩn hiện, tiên hà diệu quang phổ chiếu khắp cả vùng biển.

"Hừ!" "Ta xem Đông Vương Công đắc ý được đến bao giờ." Tiếp Dẫn đứng trên một tầng mây, nhìn Bồng Lai lúc này, phẫn nộ nói.

"Sư huynh đừng nổi giận, đợi ngày hai người chúng ta thành Thánh, sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại món nợ này." Trải qua nhiều chuyện như vậy, Chuẩn Đề ngược lại đã có chút quen, quay sang an ủi Tiếp Dẫn. .....

"Đông Vương Công thật có phúc duyên lớn." Thông Thiên đứng sừng sững giữa bầu trời, nhìn về phía Bồng Lai lẩm bẩm.

Thấy vẻ mặt có phần ngưỡng mộ của Thông Thiên, trên mặt Nguyên Thủy hiện lên một tia không vui.

"Sư đệ nói vậy là có ý gì?" "Đông Vương Công dù có phúc duyên lớn bằng trời thì đã sao?

Đừng quên, chúng ta là Thánh nhân tương lai, còn Đông Vương Công thì sao?" "Luận về phúc duyên, thử hỏi trong thế giới Hồng

Hoang này có ai bì được với ta?" Nguyên Thủy nheo mắt, khinh thường nói với Thông Thiên.

Thông Thiên quay đầu nhìn Nguyên Thủy, ném cho y một ánh mắt kiểu "ngươi giỏi, ngươi lợi hại nhất, ta không tranh với ngươi", rồi không thèm để ý nữa. .....

Chương 202

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa ngơ ngẩn nhìn mọi chuyện xảy ra ở Đông Hải, mày liễu nhíu chặt.

Trong đôi mắt tím ấy là sự phức tạp không rõ, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp, treo một tia hận ý quật cường.

"Đông Vương Công…" "Chuyện xảy ra ở Thái Âm Tinh ngày đó, ta tuyệt đối sẽ không quên." Nữ Oa thì thầm từng chữ một. .....

Vô số đại năng, mỗi người một ý, cũng có nhiều kẻ mang tâm lý không ăn được nho thì chê nho xanh.

Mãi cho đến khi tiên thiên đại trận của Bồng Lai tiên đảo đóng lại, các vị đại năng mới lưu lại một tiếng thở dài, rồi lục tục rời đi.

Bồng Lai thất tử không có ở đây, Tây Vương Mẫu và Hi Hòa nhận lời nhờ vả lần trước của Nguyên Phượng, cùng nhau đến Tê Phượng Cốc để thu nhận Khổng Tuyên và Kim Bằng làm đồ đệ.

Với tính cách của nha đầu Hi Hòa, không đi du ngoạn khắp Hồng Hoang một phen thì sẽ không về.

Thế nên, Bồng Lai rộng lớn, chỉ còn lại một mình Đông Vương Công cô đơn.

Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, dứt khoát sau khi trở về Bồng Lai, liền đóng lại đại trận thủ hộ Bồng Lai tiên các, trực tiếp bế quan.

Theo như hiểu biết về Hồng Hoang ở kiếp trước và suy diễn về xu thế của Hồng Hoang, không quá một nghìn năm, Nữ Oa tất sẽ thành Thánh.

Khi Nữ Oa thành Thánh, cũng có nghĩa là, thời đại Thánh nhân sắp đến.

Thánh nhân tranh đấu, dưới Thánh nhân đều là giun dế.

Đông Vương Công tuyệt đối không thể đặt địa vị của mình dưới Thánh nhân.

Muốn bảo vệ Bồng Lai, bảo vệ tất cả những gì đang có hiện tại, vậy thì... trong vòng một nghìn năm, ta phải có được thực lực để đối kháng với Thánh nhân.

Lúc này, sau khi chém ra đệ tam phân thân 'Ma', lại hoàn thành một lần thăng hoa triệt để cho Hạt Giống Thế Giới.

Cả hai cộng lại, chiến lực lúc này, tuyệt đối khủng bố hơn trước gấp bội.

Chỉ là... chỉ dựa vào những thứ này để đối kháng với Thánh nhân cao cao tại thượng, vẫn chưa đủ.

Thế giới chi lực trong Hạt Giống Thế Giới dù có hoàn thiện đến đâu, cũng xa không bằng sự cường đại của thế giới chi lực của thế giới Hồng Hoang hiện tại.

Muốn tiến thêm một bước trong vòng một nghìn năm, cũng chỉ có thể bắt đầu từ chính bản thân.

Hoặc là đột phá tu vi nguyên thần lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, hoặc là...

đột phá tu vi nhục thân.

Sau khi tu vi nguyên thần đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đông Vương Công tự tin có thể cùng Thánh nhân đánh một trận.

Chỉ là... cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi một bước đều phải vững chắc.

Cường giả bình thường, không có mấy vạn năm lắng đọng cảnh giới thì căn bản không thể đột phá.

Đặc biệt là những cường giả đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Giữa Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuy chỉ cách hai tiểu cảnh giới, nhưng sự chênh lệch trong đó không nhỏ hơn sự chênh lệch giữa trời và đất.

Trong vòng một nghìn năm đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, khoảng cách khổng lồ giữa hai cảnh giới, lại trong thời gian ngắn như vậy, dù là Đông Vương Công cũng không có quá nhiều tự tin.

Nhục thân đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ tuy có đau đớn hơn, nhưng đối với y, đây không nghi ngờ gì là con đường ngắn hơn, nhanh hơn để có thể đối đầu với Thánh nhân.

Trầm ngâm một lát, trong mắt Đông Vương Công lóe lên một tia kiên định.

"Một nghìn năm, đủ rồi!" Đông Vương Công lẩm bẩm.

Đồng thời, bình ngọc thủy tinh chứa Bàn Cổ tích dịch trong nguyên thần chậm rãi bay ra.

Nhìn Bàn Cổ tích dịch màu tím trước mắt, Đông Vương Công có thể cảm nhận rõ ràng nguồn năng lượng cường đại ẩn chứa bên trong.

Là tồn tại mạnh nhất trong các Hỗn Độn Thần Ma, một giọt tinh huyết của Bàn Cổ đại thần có thể tương đương với toàn bộ pháp lực của một vị Đại La Kim Tiên.

Pháp lực ẩn chứa trong một giọt Bàn Cổ tích dịch còn nhiều hơn, tinh khiết hơn tinh huyết rất nhiều.

Đây chính là lá bài tẩy tu hành mạnh nhất của Đông Vương Công

hiện nay!

Nhục thân của y lúc này đã đạt đến một mức độ đáng sợ, e rằng trong thế giới Hồng Hoang hiện nay, tuyệt đối không ai có thể sánh bằng.

Dù cho lúc này có một cường giả Đại La đỉnh phong tự bạo, cũng căn bản không thể lay động y dù chỉ một chút.

Nhục thân cường đại như vậy, muốn rèn luyện lại, độ khó không nghi ngờ gì sẽ càng lúc càng gian nan.

Đầu tiên, phải nghiền nát huyết nhục, sau đó từ trong đó rèn luyện ra những tạp chất ở tầng sâu hơn, khiến nhục thân trở nên hoàn mỹ không tì vết.

Nhưng muốn nghiền nát huyết nhục của nhục thân nào có dễ dàng?

Huống chi, nhục thân của Đông Vương Công còn có tốc độ tái sinh biến thái.

Muốn hoàn thành bước tiến giai tiếp theo cho tu vi nhục thân, năng lượng cần thiết sẽ còn khổng lồ hơn trước rất nhiều.

Như vậy, mới có thể thúc đẩy Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể vận chuyển, và nỗi đau phải chịu đựng tự nhiên cũng sẽ càng mãnh liệt hơn.

Khoanh chân ngồi xuống, Đông Vương Công vung đạo bào, từng luồng Bàn Cổ tích dịch cuồn cuộn chảy vào trong cơ thể y.

Lần này, lượng sử dụng gấp mấy lần, thậm chí hơn mười lần so với lần đầu tiên.

Khi Bàn Cổ tích dịch tiến vào cơ thể, pháp lực và huyết khí trong cơ thể bắt đầu sôi trào dữ dội.

Thần công Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong người chậm rãi vận chuyển, chính thức bắt đầu quá trình xung kích cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dưới sự thúc đẩy của y, năng lượng trong Bàn Cổ tích dịch từng chút một được kích phát ra.

Rất nhanh, luồng năng lượng đáng sợ đó liền lan tràn khắp cơ thể Đông Vương Công.

Chương 203

Khi luồng năng lượng đáng sợ lan ra, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể bắt đầu vận chuyển với tốc độ chóng mặt, cối xay lớn của nhục thân trong lò luyện thân thể cũng bắt đầu quay.

Mỗi một vòng quay, từng mảng huyết nhục lớn trên người Đông Vương Công đều bị nghiền nát thành từng mảnh.

Bàn Cổ tích dịch, năng lượng ẩn chứa trong đó không nghi ngờ gì là vô cùng khủng bố, dù chỉ một giọt, những cường giả Chuẩn Thánh bình thường cũng căn bản không thể chống đỡ nổi.

Đông Vương Công lạnh lùng đứng nhìn, thấy từng mảng huyết nhục, dưới sự tàn phá của luồng năng lượng đó, hóa thành sương máu.

Những huyết nhục bị nghiền nát này, sau khi hóa thành sương máu, điên cuồng ngọ nguậy, dường như muốn tái sinh từ trong lửa.

Toàn bộ quá trình giống như một dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh, không hề có chút đình trệ, tuần hoàn lặp đi lặp lại, không ngừng nghỉ.

Cối xay lớn của nhục thân trong cơ thể, dưới sự thúc đẩy của năng lượng cường đại từ Bàn Cổ tích dịch, không ngừng rèn luyện huyết nhục toàn thân Đông Vương Công.

Nỗi đau khi huyết nhục bị nghiền nát, cùng với nỗi đau khi những tạp chất sâu nhất bị luyện ra, suýt chút nữa đã khiến Đông Vương Công ngất đi ngay lập tức.

Nếu không dùng Tạo Hóa chi đạo, cưỡng ép khống chế hồn phách và nguyên thần của mình, e rằng lúc này, y đã thật sự ngất đi rồi.

Việc luyện thể đến cấp độ này, năng lượng khổng lồ không nghi

ngờ gì sẽ đạt đến một mức độ khủng khiếp nào đó, và dưới tác dụng của năng lượng này, thứ đi kèm sẽ là nỗi đau vô tận.

Nỗi đau xé rách tam hồn thất phách đó, mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần so với lần luyện thể trước đây.

Mỗi một phút, mỗi một giây, đối với y đều là một sự giày vò chưa từng có.

Tạo Hóa chi đạo cường đại, vô số tạo hóa chi khí, lưu chuyển trong hồn phách và nguyên thần của y, ổn định tâm thần của y.

Dù cho nỗi đau có mãnh liệt đến đâu, lúc này, cũng không thể lay động được tâm thần đạo tâm của y.

Đạo tâm vững chắc, vậy thì Đông Vương Công, trong nỗi đau vô tận, vẫn luôn duy trì được sự khống chế đối với Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Thời gian, trôi đi nhanh chóng.

Trong kết giới được bao bọc bởi gia tốc thời gian, thời gian có lẽ là thứ rẻ mạt nhất.

Mười năm ở đây, bên ngoài cũng chỉ mới qua một năm mà thôi.

Sự chênh lệch thời gian mười đổi một, đảm bảo y ở đây, có thể có đủ thời gian để chuyên tâm tu hành.

Trong Bàn Cổ tích dịch, năng lượng khổng lồ, như từng đợt thủy triều, không ngừng rèn luyện thân thể Đông Vương Công.

Khả năng của nhục thân cường đại của Đông Vương Công không ngừng phản kích, nhanh chóng hồi phục, sinh trưởng, dưới sự giao thoa của hai loại năng lượng, huyết nhục bị nghiền nát từng tấc một, những tạp chất ở tầng sâu hơn trong đó, bị loại bỏ ra ngoài.

Đó là một quá trình cực kỳ chậm rãi, và nỗi đau của toàn bộ quá

trình, cũng chỉ có một mình Đông Vương Công biết.

Chịu đựng nỗi đau đó, cảm nhận năng lượng vô tận trong Bàn Cổ tích dịch, Đông Vương Công có thể khẳng định, trong thế giới Hồng Hoang, tuyệt đối không thể có người thứ hai có thể điên cuồng rèn luyện nhục thể đến mức độ này.

Bởi vì, dù là Thánh nhân, cũng khó lòng chịu đựng được nỗi đau này, huống chi là năng lượng khổng lồ cần thiết cho việc luyện thể.

Bàn Cổ tích dịch, tuyệt đối là nguồn năng lượng khổng lồ và khủng bố nhất trong trời đất này.

Nguồn năng lượng biến thái như vậy, e rằng trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn, chỉ có Phương Trượng tiên đảo mới có.

Xung quanh Đông Vương Công khí huyết sôi trào, huyết khí cường đại bao phủ toàn bộ Bồng Lai tiên đảo.

Những tiếng nổ lách tách không ngừng vang vọng trong Bồng Lai tiên các, kinh động đến tiên linh chi khí nồng đậm trên Bồng Lai tiên đảo, điên cuồng gào thét.

Ba con rồng mạch đã thai nghén ra một con khí long dài vạn trượng cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ và vô số con rồng nhỏ.

Lúc này, từng con bạch long ngao du quanh Bồng Lai tiên các, tò mò quan sát tình hình trong Bồng Lai tiên các.

Vô số con rồng nhỏ cùng nhau khuấy động phong vân trên bầu trời Bồng Lai, cảnh tượng không biết hùng vĩ đến mức nào.

Trong vùng biển không biết bao nhiêu ức vạn dặm, Bồng Lai tiên đảo đứng sừng sững giữa Đông Hải, trên đó khánh vân kỳ ảo bay lên, thần quang không ngừng lấp lánh.

Thời gian trôi qua từng ngày, trong nháy mắt, Đông Vương Công

đã ở trong gia tốc thời gian được bảy nghìn năm.

Bên ngoài, cũng đã qua bảy trăm năm... .....

Yêu tộc Thiên đình, Oa Hoàng cung.

Nữ Oa ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, mày liễu khẽ nhíu, nhẹ nhàng lẩm bẩm: "Từ Tử Tiêu Cung trở về đã nhiều năm, không ngờ, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí vẫn không có thu hoạch gì.

Lão sư nói ta muốn thành Thánh, cần phải làm một đại công đức.

Hay là, đi dạo một vòng trong Hồng Hoang, xem có thể có chút minh ngộ nào không." Trong Hồng Hoang, Nữ Oa không hề dùng pháp lực phi hành, cứ như vậy đi bộ trên đại địa Hồng Hoang.

Nhìn cuộc tranh đấu giữa hai tộc Vu-Yêu trên đại lục Hồng Hoang, Vu giết Yêu, Yêu giết Vu, từng cảnh tượng đẫm máu, khiến trong lòng Nữ Oa cảm thấy một tia chán ghét.

Chán ghét giết chóc.

Mặc dù là Oa Hoàng của Yêu tộc, nhưng từ trước đến nay, nàng đều không quản chuyện của hai tộc Vu-Yêu.

Bây giờ, khi thấy cảnh hai tộc Vu-Yêu không ngừng giết chóc, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia rung động.

Dường như có chút hiểu được vì sao vị kia ở Bồng Lai chỉ chiếm cứ Đông Hải, không đặt chân đến Hồng Hoang tranh hùng với Vu-Yêu.

Thì ra, hai tộc Vu-Yêu tranh đấu bằng máu và máu, thật khiến người ta cảm thấy chán ghét phiền phức.

Là Oa Hoàng của Yêu tộc, khi nhìn thấy từng cảnh tượng đó, vị trí của Yêu tộc trong lòng nàng, trong nháy mắt giảm xuống bằng không.

Trong mắt nàng, Yêu tộc và Vu tộc, không còn bất kỳ sự khác biệt

nào, đều khiến nàng cảm thấy chán ghét.

Nàng cứ đi trên đại lục Hồng Hoang như vậy, đi suốt một trăm năm.

Trong một trăm năm, nàng đã thấy quá nhiều giết chóc, đến bây giờ, khi nhìn những cảnh tượng giết chóc đẫm máu bạo lực đó, trong lòng không còn nổi lên nửa phần gợn sóng.

Một ngày nọ, trong đầu Nữ Oa đột nhiên nảy sinh một ý niệm.

Nếu như tất cả sinh linh trong trời đất đều là những chủng tộc khiêm tốn nội liễm, tính tình ôn hòa, vậy thì thế giới Hồng Hoang, chẳng phải sẽ bớt đi tranh đoạt và giết chóc sao.

Ý niệm này một khi đã nảy sinh trong đầu Nữ Oa, nhanh chóng trở nên ngày càng mãnh liệt, không thể kiềm chế.

Một lúc lâu sau, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, một cỗ khí tức khó hiểu từ trên người Nữ Oa từ từ tỏa ra, một cỗ uy áp khủng bố lan tràn khắp trời đất xung quanh.

Một lát sau, chỉ thấy Nữ Oa đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt xinh đẹp đó lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Chương 204

Nàng thản nhiên nhìn trời đất này, bình tĩnh nói: "Ta muốn tạo ra một tộc mới, để trời đất không còn ô uế, trả lại cho trời đất một khoảng trời trong sáng!" Cùng với giọng nói nhẹ nhàng của Nữ Oa, một chiếc đỉnh tròn chín chân sáu tai khổng lồ hiện ra trong hư không trước mặt Nữ Oa.

Đó chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo Càn Khôn Đỉnh do Hồng Quân ban tặng.

Tiếp đó, một khối đất sét chín màu quấn quanh từng sợi đạo vận hiện ra trong tay Nữ Oa.

Nếu Đông Vương Công ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, vật này chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Nữ Oa, là vật nhận được khi phân bảo tại Tử Tiêu Cung.

Nàng nhẹ nhàng bóp ra một miếng Cửu Thiên Tức Nhưỡng nhỏ, cho vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Chỉ thấy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vừa vào đã phồng lên, chỉ trong chốc lát đã lớn bằng mấy trượng.

Tiếp đó, Nữ Oa lại ném một vật vào Càn Khôn Đỉnh, đó là từng giọt chất lỏng tỏa ra hào quang ba màu.

Từng sợi tạo hóa chi khí từ trong đó lưu chuyển ra, đó chính là Tam Quang Thần Thủy mà Tây Vương Mẫu đã tặng năm xưa.

Nữ Oa ngồi ngay ngắn giữa bầu trời, trong tay hiện ra một luồng thanh quang, đánh vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Tiếp đó, vô tận tạo hóa đạo tắc bắt đầu phun ra từ trong Càn Khôn

Đỉnh.

Tạo Hóa chi đạo của nàng, so với Đông Vương Công quả thực còn non nớt hơn nhiều, nhưng dù vậy, khi tạo hóa chi khí chui vào Càn Khôn Đỉnh, Cửu Thiên Tức Nhưỡng kia, phảng phất như được ban cho sinh mệnh, trong nháy mắt tràn đầy sinh cơ.

Cùng với việc đánh vào tạo hóa chi khí, trong tay Nữ Oa ngưng tụ ra mấy giọt tinh huyết đỏ tươi, cùng nhau bay vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Khi tạo hóa chi khí và tinh huyết chui vào, Càn Khôn Đỉnh như sôi trào, toàn bộ thân đỉnh bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Từng vòng gợn sóng chín màu tuyệt diệu lấy Càn Khôn Đỉnh làm trung tâm, không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Một lúc lâu sau, Càn Khôn Đỉnh mới ngừng rung chuyển.

Một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn tỏa ra tạo hóa nồng đậm từ trong Càn Khôn Đỉnh bay ra, từng luồng tạo hóa chi khí quấn quanh nó, trong từng đường kinh mạch, ẩn chứa đạo vận vô cùng sung mãn.

Chỉ cần nhìn một cái là biết, đây là một khối linh vật tràn đầy sinh cơ vô hạn, ẩn chứa tạo hóa sinh mệnh.

Nữ Oa nhìn khối đất sét này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Tiếp đó, nàng ngồi ngay ngắn giữa bầu trời, bắt đầu dùng đôi tay khéo léo của mình, tỉ mỉ nặn người đất.

Trong chốc lát, một người đất sống động như thật đã xuất hiện trong tay Nữ Oa.

Nữ Oa giơ tay ném ra, đồng thời trong tay vận dụng vô cùng tạo hóa chi thuật, đánh về phía người đất đó.

Chỉ thấy, người đất nhỏ bé đó sau khi rơi xuống đất, đột nhiên

biến thành một sinh linh sống động.

Một cánh cửa sinh mệnh đột nhiên mở ra, một sinh mệnh hoàn toàn mới xuất hiện, một sinh linh chưa từng xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang đã ra đời!

Ầm!

Giữa bầu trời vô tận, vang lên một tiếng sấm kinh thiên, đột nhiên truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc này, dường như ý chí trời đất chưa từng hiển hiện cũng bị kinh động.

Khí tức đại đạo vô tận tỏa ra, xen lẫn thần uy vô biên, mênh mông lan tràn khắp trời đất này.

Tạo hóa lớn nhất của trời đất, cũng là kỳ tích lớn nhất, không chỉ có thánh linh mới xuất hiện, mà còn có sinh mệnh mới giáng lâm.

Trời đất Hồng Hoang này, cũng sắp mở ra một trang mới.

Sinh linh của toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều bị dị tượng trời đất này thu hút, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Những đại năng Hồng Hoang đó, trong khoảnh khắc này, cũng đều dò ra thần thức, ngưng tụ thiên nhãn, tra xét trời đất này... .....

Bồng Lai tiên đảo.

Đông Vương Công đang chuyên tâm tu luyện nhục thân đột nhiên mở mắt, khóe miệng mang theo một tia vui mừng.

“Cổ Quan Tâm đạo hữu, xin hãy thay ta đi tra xét một phen.” “Nếu chủng tộc mới ra đời, hãy âm thầm chăm sóc cho tốt.” Đông Vương Công truyền âm cho Cổ Quan Tâm.

Nhân tộc mới sinh quá yếu ớt, trong thế giới Hồng Hoang này quá

nhỏ bé.

Kiếp trước thân là Nhân tộc, bây giờ ở thế giới Hồng Hoang chứng kiến Nhân tộc ra đời, vì thân phận kiếp trước, tự nhiên có nghĩa vụ phải đi chăm sóc một phen.

Nhưng, cũng chỉ là chăm sóc, chứ không phải trực tiếp che chở.

Sự phát triển của Nhân tộc cuối cùng vẫn phải dựa vào chính họ, chỉ có trải qua gian khổ, mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Nếu Đông Vương Công chăm sóc Nhân tộc quá cẩn thận, ngược lại sẽ không phải là chuyện tốt.

Sự che chở đó, chỉ có hại cho Nhân tộc.

Vì vậy, Đông Vương Công mới nói với Cổ Quan Tâm 'âm thầm' chăm sóc Nhân tộc.

Trong ba vị phân thân, Thanh Huyền Cơ quá thẳng thắn nghiêm túc, Mặc Tẩm Hồn quá nóng nảy bốc đồng, Cổ Quan Tâm lại khéo léo ổn trọng hơn một chút.

Không để Nhân tộc vừa mới sinh ra đã gặp phải tai họa diệt vong, cũng không để Nhân tộc quá ỷ lại vào cây đại thụ Bồng Lai.

Ba vị phân thân, cùng một mạch tương thừa, Cổ Quan Tâm tự nhiên có thể hiểu được ý của y.

Sau khi đáp lại Đông Vương Công một tiếng, liền trực tiếp biến mất khỏi Bồng Lai tiên đảo.

Bên phía Đông Vương Công, càng trực tiếp đẩy nhanh tốc độ vận chuyển rèn luyện của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Thời đại Thánh nhân, cuối cùng cũng sắp đến rồi! .....

Nhìn sinh linh đầu tiên ra đời từ tay mình, Nữ Oa thần sắc hơi vui

mừng.

Tiếp đó, nàng bắt đầu tĩnh tâm, tiếp tục tỉ mỉ nặn người đất.

Nhưng khi mấy trăm sinh linh ra đời, trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, đã hiện ra một tia mệt mỏi.

Dù sao, trước đó đã nhỏ mấy chục giọt tinh huyết vào Càn Khôn Đỉnh, lại mấy trăm lần động dụng tạo hóa chi thuật, ban cho những người đất này sinh mệnh.

Chương 205

Sự tiêu hao lớn như vậy, dù là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng có chút không chịu nổi.

Suy nghĩ một lát.

Nữ Oa đứng dậy, bẻ một cành liễu bên mình, cổ tay chuyển động, cành liễu nhúng vào đất thần rồi vung lên, hóa thành từng chấm bùn nhỏ li ti.

Khi những chấm bùn này rơi xuống đất, liền hóa thành từng sinh linh hình người.

Tuy thủ đoạn trông có vẻ tiện lợi hơn nhiều, nhưng những sinh linh được tạo ra bây giờ, lại kém hơn nhiều so với những sinh linh do nàng tự tay nặn trước đó.

Dù vậy, những sinh linh vừa mới sinh ra này, vẫn là tiên thiên đạo thể.

Trong quỹ đạo ban đầu, Nữ Oa tạo người là dùng dây hồ lô, lúc này, dây hồ lô đang ở trên tay Đông Vương Công.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản Nữ Oa dùng cách này tạo ra Nhân tộc.

Nhân tộc ra đời là số trời đã định.

Đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, tiểu tiết có thể thay đổi.

Dù không có linh vật như dây hồ lô, cũng vẫn không thể ngăn cản Nhân tộc ra đời.

Dưới quỹ đạo của Thiên Đạo, dù có người cố gắng thay đổi, Thiên Đạo vẫn sẽ bù đắp những điều kiện cần thiết cho đại thế.

Huống chi, chỉ là một vật giống như dây hồ lô.

Cành liễu trong tay Nữ Oa không ngừng vung lên trời, mỗi một lần, trên mặt đất lại có thêm rất nhiều sinh linh.

Mãi cho đến khi khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn trong Càn Khôn Đỉnh dùng hết, Nữ Oa mới miễn cưỡng dừng lại.

Lúc này, số sinh linh bên dưới, vừa tròn mười hai vạn chín nghìn sáu trăm người, đúng bằng một nguyên chi số, cũng là thiên số.

Nhìn những sinh linh do mình tạo ra trước mắt, trên mặt Nữ Oa lộ ra một nụ cười vui mừng, khoảnh khắc tiếp theo, dường như có một sự minh ngộ nào đó.

Nụ cười trên mặt nàng bắt đầu từ từ biến mất, thần sắc bắt đầu trở nên dần dần lãnh đạm, một cỗ uy áp to lớn từ trên người nàng truyền ra.

"Ngô là Nữ Oa, hôm nay sáng tạo ra một tộc, là thiên sinh đạo thể, gọi là 'Nhân', đây chính là Nhân tộc!" Nữ Oa nhìn lên bầu trời uy nghiêm hô lớn.

Cùng với tiếng nói của Nữ Oa hạ xuống, trời giáng dị tượng, hư không chấn động, một tiếng sấm kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất.

Các loại dị tượng trời đất xuất hiện, trời rơi kim liên, đất hiện hồng thụy, toàn bộ bầu trời, đều được phủ kín bởi khánh vân màu vàng.

Một cỗ khí tức huyền diệu không tên quấn quanh trong khánh vân màu vàng, sôi trào, xen lẫn một cỗ khí tức uy nghiêm mênh mông.

Tiếp đó.

Tầng mây đột nhiên bị một thứ gì đó tách ra, nhìn kỹ, chỉ thấy bầu

trời đột nhiên trút xuống vô cùng công đức.

Các đại năng trong các giới vẫn luôn chú ý đến nơi này, nhìn kỳ quan trên bầu trời, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Công đức này nhiều đến mức nào chứ.

E rằng ngoài khai thiên công đức ra, thì lần này Nữ Oa nhận được công đức là nhiều nhất.

Có thể nói, đây là trận công đức hùng vĩ và mênh mông nhất trong thế giới Hồng Hoang kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng chúng sinh Hồng Hoang đều nảy sinh một sự minh ngộ.

Nữ Oa... sắp thành Thánh rồi!

Họ nhớ rõ, năm xưa ở Tử Tiêu Cung, khi Đạo Tổ Hồng Quân đề cập đến cơ duyên Hồng Mông Tử Khí của Nữ Oa, đã từng nói, Nữ Oa muốn thành Thánh, cần phải có một đại công đức.

Bây giờ, Nữ Oa đã tạo ra Nhân tộc, từ công đức vô tận mà xem, đủ để được gọi là đại công đức trong lời của Hồng Quân.

"Bái kiến Thánh mẫu, Thánh mẫu vạn thọ vô cương!" Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, quỳ lạy trên đất, hướng về phía Nữ Oa đang tắm mình trong công đức cung kính hô lớn.

Khi cơn mưa công đức đó hạ xuống, cảm giác thân thiện vốn có của Nữ Oa trong nháy mắt tan biến, thay vào đó là một vẻ thần thánh và uy nghiêm.

Ầm!

Một cỗ uy áp trời đất mênh mông từ trên người Nữ Oa tỏa ra, bao trùm toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Thánh nhân chi uy... khủng bố đến thế!

“Nữ Oa thành Thánh!” Tất cả sinh linh Hồng Hoang trong khoảnh khắc này, đều có một sự minh ngộ nào đó, sau Đạo Tổ Hồng Quân, vị Thánh nhân thứ hai nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng đã xuất hiện.

Dưới uy áp khủng bố đó, sinh linh dưới Đại La Kim Tiên đều bị ép quỳ trên đất, những tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên, thì vận dụng pháp lực, khổ sở chống đỡ ở đó.

Một lúc lâu sau, uy áp trời đất khủng bố đó mới từ từ biến mất, tiếp đó, một giọng nói lãnh đạm, băng lãnh, uy nghiêm vang vọng khắp trời đất.

“Ngô là Nữ Oa, hôm nay sáng tạo Nhân tộc, chứng đạo Thánh nhân.

Không lâu nữa, ngô sẽ đến tam thập tam thiên ngoại, khai tịch đạo trường Thánh nhân, các vị đạo hữu có thể đến quan sát.” Nữ Oa nói xong, băng lãnh nhìn Nhân tộc vừa mới sinh ra.

“Ngô sắp đến tam thập tam thiên ngoại khai tịch đạo trường Thánh nhân, không rảnh quan tâm đến các ngươi.

Sau này, ngô sẽ sai người đến chăm sóc các ngươi, các ngươi hãy đối đãi bằng lễ!” Nghe lời của Nữ Oa, đám Nhân tộc mới sinh lập tức đáp: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Thánh nhân.” Nữ Oa gật đầu, tiếp đó ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Đông Hải một lúc lâu.

“Thu~~” Ngay lúc đó, giữa bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng phượng hót.

Đó chính là tọa kỵ thiên định của Nữ Oa, Kim Phượng!

“Bái kiến Nữ Oa Thánh nhân, Kim Phượng nguyện làm tọa kỵ của Thánh nhân, đi theo bên cạnh Thánh nhân.” Kim Phượng phủ phục dưới chân Nữ Oa, cúi cái đầu phượng cao ngạo nói.

Nghe vậy.

Chúng sinh Hồng Hoang đều sững sờ.

Chỉ vì họ thấy...

Kim Phượng, lại là một cường giả Chuẩn Thánh.

Phải biết rằng, cường giả Chuẩn Thánh, là sức mạnh đỉnh cao nhất của trời đất này.

Chương 206

Dù Thánh nhân cao cao tại thượng, nhưng là một Chuẩn Thánh lại cam tâm làm tọa kỵ cho người khác sao?

Năm xưa vị kia ở Bồng Lai thu được một con tọa kỵ cấp Chuẩn Thánh, đã khiến chúng sinh ghen tị không thôi, không ngờ, hôm nay, trong thế giới Hồng Hoang, sau vị kia ở Bồng Lai lại xuất hiện vị thứ hai.

Nữ Oa mắt đẹp nhìn Kim Phượng trước mắt, không có sự kinh ngạc của mọi người, cũng không có chút nào ngạc nhiên.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng bấm tay.

Một lát sau.

Nàng khẽ gật đầu, nhảy lên lưng Kim Phượng.

Tiếp đó, trực tiếp biến mất giữa trời đất này.

Thánh nhân, biết rõ mệnh số trời đất.

Khi Kim Phượng xuất hiện, nàng liền biết, Kim Phượng chính là tọa kỵ thiên định của mình.

Nữ Oa bay đi rồi, nhưng, tin tức Nữ Oa thành Thánh, trực tiếp làm bùng nổ cả thế giới Hồng Hoang...

.....

Vu tộc, Bàn Cổ thần điện.

Thập nhị Tổ Vu sau khi biết tin Nữ Oa thành Thánh, lần lượt từ các bộ lạc của mình vội vã kéo đến.

Nữ Oa thành Thánh, e rằng trong Hồng Hoang, người lo lắng nhất chính là Vu tộc.

Dù sao, Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc, bây giờ Nữ Oa thành Thánh, liền đại biểu cho việc sau lưng Yêu tộc có một vị Thánh nhân đứng.

Thánh nhân chi uy, dù là Thập nhị Tổ Vu của Vu tộc, lúc này, cũng âm thầm cảm thấy một tia áp lực.

"Đại ca, Nữ Oa thành Thánh, bước tiếp theo của chúng ta có tiến hành theo kế hoạch ban đầu không?" Cường Lương mày nhíu chặt, mở miệng hỏi Đế Giang.

Đế Giang quay lưng về phía mọi người, mày cũng nhíu chặt.

Nữ Oa thành Thánh, không ai ngờ tới.

Bây giờ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận đã hoàn thành, chính là lúc định một lần công hạ Yêu tộc, nhưng không ngờ, Yêu tộc lại vào lúc này có thêm một vị Thánh nhân.

"Cửu Âm, ngươi thấy sao?" Đế Giang không trả lời câu hỏi của Cường Lương, quay đầu hỏi Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm, là người tứ chi phát triển mà đầu óc cũng phát triển trong Thập nhị Tổ Vu, không nghi ngờ gì là trí nang của Thập nhị Tổ Vu.

Những đại sự mà Vu tộc chuẩn bị mưu đồ, Đế Giang đều sẽ cân nhắc ý kiến của Chúc Cửu Âm.

"Đánh!" Chúc Cửu Âm mắt hơi nheo lại nhìn Đế Giang, chỉ bình tĩnh nói ra một chữ.

Nghe vậy, các vị Tổ Vu đều sững sờ.

"Đại ca!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bây giờ đã đại thành, không nghi ngờ gì là lúc chiến lực của Vu tộc chúng ta đỉnh cao nhất." "Nữ Oa tuy bây giờ đã thành Thánh, nhưng vừa mới bước vào

cảnh giới Thánh nhân, cảnh giới chắc chắn không ổn định.” “Hơn nữa, Thánh nhân thì đã sao?

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc chúng ta dù đối đầu với Đạo Tổ Hồng Quân, cũng phải cân nhắc một chút!” Chúc Cửu Âm vô cùng tự tin nói, rõ ràng, đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, y có sự tự tin cực lớn.

Mọi người nghe vậy, trong mắt đều nhanh chóng hiện ra một tia sáng, chiến ý mênh mông, từ trên người mười hai vị Tổ Vu dâng lên.

Đế Giang nhìn các vị Tổ Vu, trịnh trọng gật đầu.

“Tốt!

Vậy thì đánh.” “Trận chiến này, chúng ta tuyệt đối không thể như lần trước, nhất định phải một lần quét sạch Yêu tộc, để toàn bộ Hồng Hoang biết, chiến lực của Vu tộc chúng ta, rốt cuộc mạnh đến mức nào.” Đế Giang bá khí nói, toàn thân toát ra một cỗ bá vương thần uy.

“!” Các Tổ Vu đáp, trong giọng nói, chiến ý sôi trào.

Khoảnh khắc này, họ đã đợi quá lâu rồi, trận chiến này cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi. .....

Yêu tộc, Thiên đình.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người tụ tập trong bảo điện Thiên đình, trên mặt mỗi người, đều lộ ra một tia vui mừng.

“Ha ha ha!

Yêu tộc chúng ta bây giờ có thêm một vị Thánh nhân, nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, còn có ai có thể đối đầu với Yêu tộc chúng ta?” “Đông Vương Công!” “Món nợ trước kia, cũng đến lúc phải trả rồi.” Thái Nhất lớn tiếng nói, khi nhắc đến Đông Vương Công, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Lần trước Đông Vương Công ngay trước mặt y bắt đi người vợ thiên định, khiến y mất hết mặt mũi.

Bây giờ, Yêu tộc có thêm một vị Thánh nhân.

Chẳng phải nói, dưới Thánh nhân, đều là giun dế, Đông Vương Công còn có năng lực gì để đối đầu với Yêu tộc nữa?

Đế Tuấn, Phục Hy hai người cũng mặt mày vui mừng.

Dù không nói ra như Thái Nhất, nhưng ý tứ trong ánh mắt đã không cần nói cũng hiểu.

Nếu có thể hạ được Bồng Lai tiên đảo, không chỉ có thể báo được mối thù nhục nhã trước kia, mà còn có thể cướp đoạt nội tình của Bồng Lai về cho Yêu tộc.

Ba con rồng mạch đó, trong lòng Đế Tuấn lại một trận kích động.

"Chuyện sau này, chúng ta phải bàn bạc kỹ lưỡng, nhưng, việc chúng ta nên làm nhất bây giờ, là đến tam thập tam thiên ngoại, chúc mừng Oa Hoàng." Đế Tuấn cưỡng ép nén lại sự kích động trong lòng nói.

Phục Hy cười gật đầu, mở miệng nói: "Hai vị đạo hữu xin đi trước, Nữ Oa muội muội trước đó dặn ta đi chăm sóc Nhân tộc." Nghe vậy.

Trong lòng Đế Tuấn lại kinh ngạc.

Dù là đế hoàng của Yêu tộc, nhưng sau khi Nữ Oa thành Thánh, địa vị tự nhiên không dưới y.

Lần này nếu Phục Hy không đi cùng, với sự hiểu biết của y về tính cách của Nữ Oa, y cũng không có tự tin thuyết phục Nữ Oa mưu đồ Bồng Lai hoặc công đả Vu tộc.

Phải biết rằng, Nữ Oa trước nay không thích tham gia vào chuyện

của Yêu tộc, sau đại kiếp Bồng Lai, quan hệ giữa Đế Tuấn, Thái Nhất hai người và Nữ Oa càng trở nên có chút lạnh nhạt.

Nguyên nhân Nữ Oa giúp đỡ Yêu tộc trước kia, hoàn toàn là vì Phục Hy, lần này Phục Hy không đi, thật không biết nên mở miệng cầu xin Nữ Oa như thế nào.

Trầm ngâm một lát, Đế Tuấn cười nói: "Nhân tộc mới sinh không quá mười mấy vạn người, ta để Kế Mông sắp xếp một đám tinh nhuệ đi, đủ để bảo vệ Nhân tộc chu toàn.

Oa Hoàng khai tịch đạo trường, chuyện quan trọng như vậy, sao có thể thiếu vị huynh trưởng như ngươi được." Nghe lời của Đế Tuấn, Phục Hy dừng lại một chút, một lát sau lắc đầu.

Chương 207

"Nhân tộc mới sinh thật sự yếu ớt, muội muội đã dặn dò, Kế Mông đi ta có chút không yên tâm, ta tự mình đi một chuyến vậy." Nghe lời của Phục Hy, Đế Tuấn hơi sững sờ, tiếp đó liếc mắt ra hiệu với Thái Nhất.

Thái Nhất tự nhiên hiểu, vội vàng nói: "Hi Hoàng yên tâm, Oa Hoàng khai tịch đạo trường, sao có thể thiếu vị huynh trưởng như ngươi được, ta sẽ thay ngươi tự mình đến Nhân tộc một chuyến." Nghe vậy.

Phục Hy đành phải gật đầu: "Nếu đã vậy, thì phiền đạo hữu rồi, đạo hữu đi, ta tự nhiên yên tâm." .....

Côn Luân sơn.

Tam Thanh khoanh chân ngồi trong Ngọc Hư cung, thần sắc mỗi người một khác.

Họ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, lại là ba đại đệ tử thân truyền của Đạo Tổ Hồng Quân.

Vị Thánh nhân đầu tiên không xuất hiện trong Tam Thanh, không nghi ngờ gì... lại làm mất mặt Tam Thanh.

Lão Tử sắc mặt tuy không vui, nhưng vẫn bình thường, dù sao y tu chính là vô vi chi đạo, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên.

Nguyên Thủy thì khác, lúc này sắc mặt đỏ bừng, rõ ràng, cảm thấy Nữ Oa cướp trước mình thành Thánh là làm mất mặt mình, trong lòng càng phẫn nộ không thôi.

Còn về Thông Thiên, ngược lại không nghĩ nhiều như vậy.

Nữ Oa có thể thành Thánh, y tự nhiên cũng có thể, chỉ là vấn đề

sớm muộn, huống chi lại là đồng môn, tuy bị Nữ Oa cướp trước có chút thất vọng, nhưng xa xa không có sự phẫn nộ như Nguyên Thủy.

"Hừ!" "Nữ Oa có đức có tài gì, mà có thể thành Thánh trước chúng ta!" Nguyên Thủy mặt mày khó chịu nói.

Thông Thiên khẽ liếc nhìn Nguyên Thủy, chậm rãi lắc đầu, tiếp đó nói với Lão Tử: "Sư huynh, Nữ Oa sư muội đã chứng được tôn vị Thánh nhân, chúng ta nên đến quan lễ." "Hừ!" Nguyên Thủy nghe vậy, lại một tiếng hừ lạnh truyền ra.

Lão Tử mặt không biểu cảm nhìn Nguyên Thủy một cái, trong lòng đối với tính tình của vị sư đệ này cũng rất hiểu, không khỏi lắc đầu.

Tâm hiếu thắng của Nguyên Thủy cuối cùng vẫn quá mạnh.

Từ sau khi vị kia ở Bồng Lai thể hiện tài năng trong thế giới Hồng Hoang, vị sư đệ này liền luôn sống dưới bóng của vị kia.

Dù sau đó nhận được Hồng Mông Tử Khí, nhưng Hồng Mông Tử Khí là vật thành Thánh, nào có thể tùy tiện tham ngộ thấu.

Không ngờ, hôm nay lại bị Nữ Oa cướp trước thành Thánh, bảo trong lòng Nguyên Thủy, làm sao có thể thản nhiên.

Lão Tử trầm ngâm một lúc lâu, khẽ thở dài một tiếng nói: "Lẽ ra phải như vậy, vì Nữ Oa sư muội đã chứng được Thánh vị trước chúng ta, chúng ta làm sư huynh, lẽ đương nhiên phải đến quan lễ." Nghe vậy, Nguyên Thủy mới không nói thêm gì nữa, dù có nhỏ mọn, kiêu ngạo không tuân, cũng không thể không nghe lời của vị sư huynh này.

Nữ Oa thành Thánh, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Ngoài Đế Tuấn, Phục Hy, Tam Thanh ra.

Huyết Hải Minh Hà, Bắc Hải Côn Bằng, Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, Hỏa Vân Động Hồng Vân đạo nhân, Bắc Cực Băng Phách đạo nhân, Nam Phương Huyền Hư Tử vân vân.

Một đám đại năng Hồng Hoang, lần lượt hướng về tam thập tam thiên ngoại mà đi, muốn chứng kiến phong cảnh Thánh nhân khai tịch đạo trường.

"Thật náo nhiệt a." Trên đại lục Hồng Hoang, một đạo nhân mặc hoàng bào ngước nhìn thương khung, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bình tĩnh lẩm bẩm.

Người này chính là đệ nhị phân thân của vị kia ở Bồng Lai, Cổ Quan Tâm.

Một đường gió cuốn mây tan, lúc này đã đến nơi Nhân tộc ra đời.

Nhìn Nhân tộc lúc này còn đang quần áo không che thân, Cổ Quan Tâm mày hơi nhíu lại.

Trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng trách bản tôn sai ta âm thầm bảo vệ Nhân tộc, thì ra Nhân tộc mới sinh lại yếu ớt như vậy." Dù không biết nguyên nhân bản tôn để mình âm thầm bảo vệ, nhưng là phân thân của Đông Vương Công, tự nhiên sẽ không nghi ngờ quyết định của Đông Vương Công.

"Âm thầm bảo vệ." Cổ Quan Tâm khóe miệng lẩm bẩm.

Việc Đông Vương Công giao phó âm thầm bảo vệ y tự nhiên hiểu, suy nghĩ một lát, tiếp đó, trực tiếp ẩn đi thân hình của mình, nằm trên một đám mây tiên.

"Ngô là Đông Hoàng Thái Nhất, Nữ Oa Thánh nhân nhờ ta bảo vệ các ngươi, các ngươi còn không mau tham bái?" Cổ Quan Tâm vừa mới nằm xuống, lại phát hiện, ngay lúc đó, giữa bầu trời, đột nhiên nhảy xuống hơn mười vạn Yêu tộc, người dẫn đầu chính là Thái

Nhất của Yêu tộc.

Nhân tộc mới sinh nhìn Yêu tộc che trời lấp đất, ai nấy hung thần ác sát, ai nấy sắc mặt hoảng sợ.

Lập tức vội vàng bái lạy: "Chúng ta ra mắt tiên hoàng!" "Xì xì xì!" Nhìn Nhân tộc bên dưới, mấy vị đại yêu sau lưng Thái Nhất phát ra một trận gầm rú chế giễu.

"Đây chính là Nhân tộc do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra?

Yếu quá, ta thấy còn không bằng yêu thú bình thường, sinh linh như vậy không biết có tác dụng gì, mà lại bảo chúng ta đến che chở." "A, yếu quá rồi, ta thổi một hơi, cũng có thể diệt sạch cái gọi là Nhân tộc này." "Hắc hắc, chủng tộc này có tác dụng gì, nhưng...

Nhân tộc trông có vẻ ngon miệng a…" Trên bầu trời, mấy tên đại yêu chế giễu nói, không hề kiêng dè Nhân tộc bên dưới.

Nghe vậy.

Nhân tộc mới sinh đều nhìn nhau, thân thể không ngừng run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Ồn ào!" Thái Nhất một tiếng quát lớn ngắt lời chế giễu băng lãnh của các vị đại yêu.

Yêu tộc yêu tính khó thuần, nếu thật sự để những kẻ này ăn hết Nhân tộc mới sinh, y biết giao phó với Đế Tuấn thế nào?

Nhưng... khi nhìn Nhân tộc bên dưới, Thái Nhất cũng mày hơi nhíu lại, trong thần sắc hiện ra một tia chán ghét.

Oa Hoàng của Yêu tộc thành Thánh, các lộ đại năng đều đến quan lễ, y thân là Đông Hoàng của Yêu tộc, lại phải ở đây chăm sóc đám Nhân tộc yếu ớt không chịu nổi này.

"Thật không biết huynh trưởng nghĩ gì." Thái Nhất bất đắc dĩ lắc

đầu, trong lòng thở dài, liền không thèm để ý đến Nhân tộc nữa, cũng tìm một đám mây tiên ngủ.

Không có vị Đông Hoàng này trấn áp, bộ mặt của chúng Yêu tộc nhanh chóng lộ ra.

Không ít cường giả từ trên trời rơi xuống, bay vào trong mười vạn Nhân tộc mới sinh.

Mỗi một người xuống, Nhân tộc bên dưới đều sẽ sinh ra một trận hoảng loạn.

Xì xì xì.

Nhìn đám Nhân tộc mới sinh này, chúng Yêu tộc đều mặt mày tò mò, hoặc ngửi hoặc xem.

Đa số yêu thú tu vi thấp hơn một chút, khi ngửi thấy mùi trên người Nhân tộc, trong lòng không hiểu sao xuất hiện một sự rung động nào đó, nước dãi ở khóe miệng không ngừng chảy xuống.

Rõ ràng, trong mắt những kẻ này, khí tức mà Nhân tộc tỏa ra, dường như là món mỹ vị ngon nhất dưới gầm trời này.

"Nhiều Nhân tộc như vậy, ăn một hai người chắc không sao đâu." Không biết tiểu yêu nào đó hét lên một tiếng.

Âm thanh này, nhanh chóng nhận được sự hưởng ứng của các Yêu tộc khác.

Chương 208

Rất nhanh, toàn bộ Nhân tộc bắt đầu hoảng loạn, tiếng kêu la kinh hãi không dứt bên tai.

Cổ Quan Tâm nhìn cảnh tượng bên dưới, mày nhíu chặt.

“Dừng tay, sao dám làm càn!” Một tiếng quát lớn, thân hình trong nháy mắt lộ ra, một cỗ uy nghiêm mênh mông đột nhiên ép về phía Yêu tộc.

Trong một khoảnh khắc, rất nhiều Yêu tộc trực tiếp nổ tung mà chết.

Cường giả Chuẩn Thánh, khủng bố đến thế.

“Đông...

Đông Vương Công!” Thái Nhất nhìn thân hình người kia, một phát từ trên giường mây đứng dậy, thần sắc kinh hãi kêu lên.

Sự xuất hiện đột ngột của vị này rõ ràng không ai ngờ tới.

Gần như cùng lúc nhìn thấy Cổ Quan Tâm, thân hình của y bị bản năng thúc đẩy, liền không tự chủ được mà lùi về phía sau.

“Hử?

Không đúng.” Nhìn sa di mặc hoàng bào trước mắt, Thái Nhất sau khi lùi mấy nghìn dặm đột nhiên tỉnh táo lại.

Khí tức của người này không phải là Đông Vương Công!

Huống chi, Đông Vương Công bình thường ăn mặc là một đạo nhân bạch bào, người trước mắt, lại là một sa di hoàng bào.

“Chẳng lẽ là phân thân của vị kia?” Thái Nhất sau khi lùi mấy nghìn dặm cuối cùng cũng dừng lại, cẩn thận quan sát vị sa di giống

Đông Vương Công đến chín phần này.

Khi mơ hồ nhận ra tu vi của Cổ Quan Tâm yếu hơn mình, trái tim đang treo lơ lửng của Thái Nhất mới hạ xuống.

Đưa tay lau mồ hôi lạnh vốn không tồn tại, trong lòng mới nghĩ, bây giờ sau lưng Yêu tộc có một vị Thánh nhân đứng, dù là Đông Vương Công đến đây thì có gì phải sợ?

Dưới Thánh nhân đều là giun dế, e rằng, Đông Vương Công kia không dám ra tay với y, Nữ Oa sẽ diệt y trong phút chốc.

Nghĩ đến đây, lá gan của vị Đông Hoàng Yêu tộc này trong nháy mắt bành trướng lên.

"Một phân thân thôi mà, hôm nay bản hoàng bắt ngươi, để báo mối nhục mà bần đạo phải chịu trong tay Đông Vương Công lần trước." Thái Nhất trong lòng tính toán, Hỗn Độn Chung đã lơ lửng trên đỉnh đầu, tiếp đó, mạnh mẽ lao đến trước mặt Cổ Quan Tâm.

Cổ Quan Tâm nhìn vị Đông Hoàng Yêu tộc này, mày hơi nhíu lại.

"Súc sinh lông lá, ngươi dám đối địch với Bồng Lai ta sao?" Nhìn Cổ Quan Tâm trước mắt, Thái Nhất khóe miệng cười lạnh.

"Một phân thân nhỏ bé cũng dám la hét với bản hoàng, hôm nay, dù bản tôn của ngươi đến, ta cũng nhất định khiến ngươi có đi không có về!" Cổ Quan Tâm nheo mắt, khí tức toàn thân đột nhiên bùng nổ.

"Hừ!" "Khẩu khí thật lớn!" Lời vừa dứt, Cổ Quan Tâm mạnh mẽ lao lên.

Xung quanh thân thể thần quang lóe lên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân xoay tròn với tốc độ chóng mặt, chiếu rọi cả bầu trời trở nên vàng óng.

Trong tay nhanh chóng lật chuyển, vô cùng pháp ấn xuất hiện sau

lưng, tiếp đó điên cuồng ngưng kết, hóa thành một bàn tay vàng óng, mang theo thần uy vạn quân, mạnh mẽ đánh về phía Thái Nhất.

"Đông!" Một tiếng chuông vang vọng khắp trời, gợn sóng thần uy mênh mông đột nhiên quét về bốn phương, hào quang ngũ sắc chiếu rọi chư thiên, hỗn độn thánh uy trấn nhiếp hoàn vũ.

Tiên thiên chí bảo... khủng bố đến thế!

"Không hay rồi!" Thấy gợn sóng mênh mông đó, Cổ Quan Tâm nhìn Nhân tộc bên dưới, kinh hãi hô lên.

Tiếp đó, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân mạnh mẽ bay ra, kim liên vừa bay ra đã phồng lên, trong chốc lát đã lớn bằng mấy trăm trượng, tỏa ra một cỗ thần uy chói mắt, bảo vệ chặt chẽ chúng Nhân tộc.

Ầm!

Kim chưởng và uy lực của chuông va chạm mạnh vào nhau, giữa bầu trời truyền ra một tiếng nổ kinh người.

Trong phút chốc, trời đất thất sắc, càn khôn rung chuyển!

Gợn sóng uy năng bàng bạc đột nhiên quét về bốn phương, vạn thiên yêu quân, đột nhiên bị nghiền nát hơn một nửa.

Nếu không phải Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bảo vệ chặt chẽ Nhân tộc, e rằng, chỉ trong một đòn, Nhân tộc vừa mới ra đời, sẽ hoàn toàn biến mất giữa trời đất này.

Hai đạo thần uy va chạm, không còn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hộ thân.

Một đòn này, rõ ràng Cổ Quan Tâm đã rơi vào thế hạ phong.

Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ chiến đấu, rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

Thái Nhất nhìn Yêu tộc trong nháy mắt bị tiêu diệt trong luồng khí lãng, thần sắc đột nhiên phẫn nộ.

Khí thế không ngừng tăng vọt, toàn thân, Thái Dương chân hỏa điên cuồng thiêu đốt, thiêu đốt cả bầu trời trở nên nóng rực vạn phần.

Không gian xung quanh, bị thiêu đến đỏ rực một mảng, gió lạnh du tẩu giữa bầu trời, trong khoảnh khắc này, giống như nham thạch vô hình, nơi đi qua một mảng hoang vu.

Chân hỏa đó chiếu rọi trên mặt đất, từng vết nứt xuất hiện trên mặt đất.

Vùng nước hàng nghìn vạn dặm, lúc này nước sông sôi trào, giống như một vũng nước đã được đun sôi, tỏa ra nhiệt độ kinh người, vô số sinh linh trong nước chết trong vùng nước này.

Nhìn Thái Nhất trước mắt, Cổ Quan Tâm thần sắc băng lãnh.

Y biết, lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đã động sát tâm.

"Thu~" Một tiếng thú minh vang vọng khắp trời.

Chỉ thấy Thái Nhất đột nhiên hóa thành một con kim ô vạn trượng, trong miệng phun ra Thái Dương chân hỏa kinh người, mạnh mẽ lao về phía Cổ Quan Tâm.

Nơi đi qua, không gian vỡ nát.

Cổ Quan Tâm thần sắc trịnh trọng, lúc này cũng không dám sơ suất.

Vạn trượng kim quang từ sau lưng hiện ra, giống như một vầng mặt trời rực rỡ, chiếu rọi cả bầu trời trở thành một mảng vàng óng.

Khí thế nặng nề, bàng bạc từ toàn thân tỏa ra.

Trong mơ hồ, dường như có thể nghe thấy tiếng đạo âm của trời, lại có vô tận diệu âm tụng kinh.

Ông...

Trời đất đều trở nên ảm đạm trong ánh sáng tràn ngập đạo vận.

Chương 209

Trong kim quang vô cùng đó, đột nhiên truyền ra một tiếng hét lớn.

"Phật Tượng Kim Thân!" Trong khoảnh khắc, tu vi của Cổ Quan Tâm toàn bộ bùng nổ, biến thành một pho tượng Phật cổ khổng lồ cao vạn trượng, mạnh mẽ đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Quyền ảnh kinh người, xen lẫn chân hỏa sắc bén, hai người va chạm mạnh vào nhau.

Ầm.

Một đòn, gợn sóng uy năng khổng lồ đột nhiên lan ra, tàn phá trên cả vùng đất.

Trong chốc lát, ngoài Nhân tộc được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên che chở, toàn bộ lục địa trong nháy mắt biến thành một đống đổ nát.

Uy năng mênh mông tự nhiên kinh động đến các đại năng đang ở trong Hồng Hoang. .....

Tam thập tam thiên ngoại, trong Oa Hoàng Cung mới được khai tịch.

Các đại năng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, lần lượt dò ra thần thức quan sát tình hình trong chiến trường lúc này.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người thần sắc vui mừng, Thái Nhất và Cổ Quan Tâm kia đánh nhau to như vậy, tự nhiên là họ muốn thấy.

Họ đang đợi.

Đợi vị kia ở Bồng Lai xuất hiện.

Lúc đó họ đoán, Nữ Oa nhất định sẽ ra tay.

Họ muốn xem xem, Đông Vương Công có mạnh đến đâu, có thể mạnh hơn vị Nữ Oa vừa mới bước vào cảnh giới Thánh nhân hay không. .....

Phục Hy, Đế Tuấn hai người cũng mặt mày tươi cười.

Hành động lần này của Thái Nhất có chút bốc đồng, nhưng đối với họ mà nói không nghi ngờ gì cũng là một chuyện tốt.

Chỉ cần Thái Nhất dẫn được vị kia ở Bồng Lai ra, vậy thì không cần hai người họ mở miệng, Nữ Oa cũng sẽ tự động ra tay.

Mâu thuẫn giữa Nữ Oa và Đông Vương Công, ngày đó ở Thái Âm Tinh, Đế Tuấn tự mình thấy rất rõ ràng.

Hành động lần này của Thái Nhất, không nghi ngờ gì đã cho Nữ Oa một lý do để ra tay với Đông Vương Công.

Một khi Nữ Oa ra tay, trong mắt Đế Tuấn, vị đệ nhất nhân dưới Thánh nhân này nhất định sẽ hoàn toàn vẫn lạc.

Lúc đó, long mạch Bồng Lai, linh bảo Bồng Lai.

Tất cả tài nguyên, đều là của Yêu tộc.

Yêu tộc sẽ mạnh mẽ lên một tầm cao mới, địa vị bá chủ Hồng Hoang, cũng sẽ không còn xa vời với Đế Tuấn. .....

Nguyên Thủy đám người cũng mang một bộ dạng xem kịch vui.

Không cần động thủ, có thể mượn tay Nữ Oa diệt đi Đông Vương Công, tự nhiên là họ muốn xem.

Họ đã từng nghĩ, khi có một ngày, vị Đông Vương Công đầy khí phách kia đối đầu với Thánh nhân cao cao tại thượng, sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Sự kiêu ngạo không ai bì kịp đó, liệu có thể giữ được trước mặt

Thánh nhân không?

Điều khiến họ không ngờ là, ngày mà họ đã chờ đợi không biết bao nhiêu năm, lại đến nhanh như vậy.

Nhìn cảnh tượng trong chiến trường, thậm chí, họ đã đoán được kết quả.

Họ đã nghĩ đến bộ dạng thảm hại của vị Đông Vương Công vẫn luôn áp chế chúng nhân, sau khi đối đầu với Thánh nhân... .....

Chỉ có Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân hai người thần sắc khác xa với mọi người.

Trong lòng thầm nói Đông Vương Công quá bốc đồng, biết rõ Yêu tộc có một vị Thánh nhân mà lại nhanh chóng đối đầu với họ.

Lúc này, trong lòng lại có thêm mấy phần lo lắng cho vị kia ở Bồng Lai.

Hai người liếc nhìn nhau, là bạn thân lâu năm, tự nhiên trong nháy mắt hiểu được ý đồ của đối phương.

Nhưng vừa định rời đi, lại bị Phục Hy, Đế Tuấn hai người kiếm cớ ngăn lại.

Đế Tuấn tinh minh sao có thể không biết quan hệ của hai người và vị kia ở Bồng Lai, tự nhiên sẽ không để hai người thoát đi nhắc nhở. .....

Trên chủ vị Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa mặt mày băng lãnh nhìn mọi chuyện bên dưới, thần sắc vô bi vô hỉ.

Dường như Nhân tộc mà Cổ Quan Tâm đang bảo vệ lúc này không có chút quan hệ nào với nàng, Nhân tộc, chỉ là một công cụ để thành

Thánh mà thôi.

Bồng Lai tiên đảo.

Lúc này Đông Vương Công, vẫn đang sống không bằng chết trong Bồng Lai tiên các.

Sự chênh lệch giữa Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh hậu kỳ, nào có thể một sớm một chiều đột phá được.

Để xung kích cái cửa ải quan trọng này, Đông Vương Công không biết đã chịu bao nhiêu khổ.

Nhục thân đó, không biết đã bị nghiền nát lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, nhìn huyết nhục đó, hết lần này đến lần khác hóa thành sương máu, cảm giác sung sướng chua chát đó, cũng chỉ có một mình y có thể biết.

Dưới việc luyện thể điên cuồng như vậy, sự tiêu hao năng lượng không nghi ngờ gì là cực lớn, nếu không có nguồn năng lượng biến thái như Bàn Cổ tích dịch duy trì, e rằng muốn đột phá trở ngại nhục thân Chuẩn Thánh trung kỳ đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, không biết phải mất bao nhiêu vạn năm.

Tu vi nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ, cái cửa ải này quá khó rồi, không phải dựa vào nghị lực và đại trí tuệ đơn giản là có thể đạt thành.

Năng lượng trong từng giọt Bàn Cổ tích dịch không ngừng được khai phá ra, sau đó thúc đẩy cối xay lớn của nhục thân.

Huyết nhục bị nghiền nát từng chút một, sau đó lại hoàn thành rèn luyện từng tấc một, cuối cùng loại bỏ những tạp chất ở tầng sâu hơn bên trong.

Trong quá trình tự hành hạ bản thân này, tu vi nhục thân mới có thể từng chút một đạt đến viên mãn.

Chương 210

Toàn bộ quá trình, không biết phức tạp và dài đằng đẵng đến mức nào.

Y và Cổ Quan Tâm vốn là một thể, chuyện xảy ra bên ngoài y tự nhiên biết.

Ngay cả tâm thái của đám người xem kịch vui đó, y cũng đoán được.

Lúc này, y cũng chỉ cười lạnh trong lòng.

Cách làm của Nữ Oa khiến y quá thất vọng rồi.

Sự tàn khốc trong thế giới Hồng Hoang chẳng lẽ Nữ Oa không biết?

Nhân tộc mới sinh, một sớm không cẩn thận, chỉ cần một con yêu thú có sức ăn lớn, Nhân tộc đều có nguy cơ bị diệt tộc.

Vậy mà Nữ Oa kia, sau khi Nhân tộc ra đời, cũng không làm gì liền rời đi.

Kiếp trước thân là linh hồn Nhân tộc, khi nhìn thấy tất cả những điều này làm sao có thể không thất vọng!

Chẳng lẽ, Thánh nhân thật sự không có tình cảm?

Chẳng lẽ, Nhân tộc chỉ là công cụ để Nữ Oa thành Thánh?

Dù bây giờ y không còn là một thành viên của Nhân tộc, nhưng trong thân thể y, vẫn luôn ẩn chứa một linh hồn Nhân tộc.

Có lẽ Nhân tộc cần phải chịu đựng gian khổ, nhưng tuyệt đối không thể trở thành công cụ bị người khác lợi dụng, hoặc mặc cho người ta tùy ý tàn sát.

Thật không ngờ, ở hậu thế, Thánh nhân Nữ Oa được Nhân tộc đời đời thờ cúng, ủng hộ, lại không ra gì như vậy.

Trong khoảnh khắc này, cảm giác của y đối với Nữ Oa hoàn toàn giảm xuống bằng không.

Nữ Oa!

Uổng cho ngươi là Thánh mẫu của Nhân tộc.

Trận luyện thể vẫn đang tiếp tục, chỉ là nhanh hơn và điên cuồng hơn trước... .....

Cổ Quan Tâm chiến đấu với Đông Hoàng Thái Nhất, Thanh Huyền Cơ, Mặc Tẩm Hồn hai người tự nhiên có thể cảm ứng được.

Bây giờ, họ cũng giống như Cổ Quan Tâm, đã gia nhập vào chiến trường.

Nhận lệnh của Đông Vương Công, hai người vừa gia nhập chiến trường, liền trực tiếp di dời hơn mười vạn Nhân tộc đến bờ Đông Hải.

Tiếp đó, một trận đại chiến bắt đầu.

Khi Thanh Huyền Cơ, Mặc Tẩm Hồn hai người gia nhập chiến trường.

Tình thế Thái Nhất vốn đang áp chế Cổ Quan Tâm, trong nháy mắt bị kéo lại.

Ba người tuy tu vi chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng ba người hợp lại, chiến lực bùng nổ, không nghi ngờ gì là khủng bố.

Dù Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ có sự chênh lệch khổng lồ, nhưng ba người hợp lực, mơ hồ đã đạt đến chiến lực của Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thái Nhất một mình chiến đấu với ba người tuy vẫn chiếm thế

thượng phong, nhưng rõ ràng cảm thấy vất vả.

Trong Oa Hoàng Cung, Đế Tuấn, Phục Hy nhìn thấy cảnh này, thần sắc đột nhiên sững sờ.

Tất cả mọi người đều không ngờ, ba vị phân thân Chuẩn Thánh sơ kỳ của Đông Vương Công hợp lại, chiến lực lại mạnh như vậy.

Phải biết rằng, trong cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ này, Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, ngoài bản tôn của vị kia ở Bồng Lai ra, cơ bản có thể được gọi là đồng cảnh vô địch.

Càng huống chi, Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ vốn có sự chênh lệch khổng lồ, sự chênh lệch như trời và đất này tuyệt đối không phải số đông có thể bù đắp.

Nhưng... chiến lực mạnh như vậy, ba vị phân thân của Đông Vương Công, lại có thể đối kháng với y.

Vẻ mặt không thể tin được treo trên mặt của mọi người trong Oa Hoàng Cung.

Vị kia ở Bồng Lai mạnh thì thôi đi, nhưng thật không ngờ, phân thân, lại cũng mạnh như vậy!

Đế Tuấn, Phục Hy hai người tự nhiên cũng muốn gia nhập chiến trường.

Nhưng... họ tưởng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hai người bạn thân này ngồi không sao?

Ban đầu kiếm cớ không cho hai người rời đi, bây giờ tốt rồi, hai người ngược lại tìm cớ ngược lại kiềm chế Đế Tuấn hai người.

Hai người không còn cách nào khác, cũng đành phải hy vọng trận chiến này, Thái Nhất có thể thắng, nếu có thể giết được một hai phân thân, thì càng tốt.

Tình thế chiến trường biến đổi liên tục.

Chỉ thấy kim ô bản thể của Thái Nhất gầm lên một tiếng, trong chốc lát, thân hình lại một lần nữa bành trướng.

Toàn thân, Thái Dương chân hỏa điên cuồng dâng lên, dường như lúc này, y chính là Thái Dương Tinh.

Một viên yêu đan to lớn từ miệng kim ô bay ra, trên đó, phun ra uy năng kinh người.

Yêu đan, giống như long châu.

Là tồn tại quý giá nhất của Yêu tộc, cũng là nơi chứa đựng năng lượng của Yêu tộc.

Thái Nhất lúc này ngưng tụ yêu đan, rõ ràng, chuẩn bị tung đại chiêu.

Ông...

Khi viên yêu đan đó xuất hiện, cả trời đất, đột nhiên xuất hiện dị biến, dường như yêu đan là một vật nghịch thiên.

Giữa bầu trời, biển sấm cuồn cuộn, vô cùng ý chí trời đất từ trong viên yêu đan bùng phát.

Tiếp đó.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, năng lượng trong yêu đan đột nhiên tấn công về phía ba người, trong chốc lát, chiến trường này trong nháy mắt biến thành một biển lôi điện, trên đó từng đạo Tử Tiêu thần lôi lấp lánh, dưới đó, vô cùng Thái Dương chân hỏa dâng lên.

Chương 211

Năng lượng vô cùng vô tận đánh về phía ba người, uy năng kinh người, không khỏi khiến những tu sĩ quan sát từ xa cảm thấy, chỉ cần đến gần một chút, liền sẽ trong chốc lát hóa thành tro bụi.

Nhìn sóng năng lượng dày đặc trước mắt, Thanh Huyền Cơ ba người đột nhiên động.

"Phá cho ta!" Thanh Huyền Cơ quát lớn một tiếng, bàn tay thành đao, chém xuống một cách đơn giản chất phác, sức mạnh ẩn chứa trong đó, khiến sóng năng lượng trực diện một đòn này trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Một đòn chất phác lại là một đòn mạnh nhất.

Trong dòng sông thời gian quanh người y, cảnh tượng Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa dường như tái hiện, mang theo đại thế cuồn cuộn của thời gian tuế nguyệt, kéo dài với vĩ lực sáng tạo trời đất vô song.

Trong hư ảo mông lung, có ánh rìu lấp lánh, chém ra một càn khôn mênh mông!

Dường như có thể một đòn sáng tạo thế giới, một đòn đơn giản lại liên kết với vạn pháp vạn đạo của thế giới Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc này, thật sự giống như vị tổ thần vô thượng khai tịch Hồng Hoang năm xưa tự mình giáng lâm, tung ra một đòn tuyệt sát.

Mặc Tẩm Hồn hừ lạnh một tiếng, tiếp đó thân hình lóe lên, bay vút lên hư không, dưới chân tức thì xuất hiện từng đóa mây lành bảy màu, nhanh chóng lao về phía làn sóng năng lượng kia.

Giờ phút này, sắc mặt y nghiêm túc, trên mặt hiện rõ vẻ sát phạt, một bước đi ngàn dặm, mỗi bước chân tựa như mây trôi nước chảy, lại như dã hạc đi chân trần.

Trong khoảnh khắc, một luồng chiến ý ngút trời từ khắp người Mặc Tẩm Hồn bốc lên, làn sóng năng lượng ở vạn dặm trên cao đột ngột vỡ tan, từng luồng ma khí như khói sói cuộn quanh thân y.

Chúng diễn hóa thành từng con ma long tuyên cổ, đáng sợ, cuốn theo uy năng vô tận đột nhiên phá tan làn sóng năng lượng kia.

Cổ Quan Tâm cũng có vẻ mặt trang nghiêm, gương mặt vốn đôn hậu, uy nghiêm cũng hiện rõ vẻ sát phạt.

Tay y lật một cái, hai mươi tư viên xá lị vàng óng ánh đã xuất hiện trong lòng bàn tay Phật.

Y tung lên trời, hóa thành hai mươi tư vị pháp thân Phật tượng cao nghìn trượng, sừng sững đứng quanh thân.

Theo một chưởng vung ra, hai mươi tư vị pháp thân Phật tượng đều giơ chưởng vung lên, trong chốc lát, một luồng uy năng đáng sợ, vô hình lan tỏa khắp đất trời này.

Năng lượng uy áp mênh mông, thẳng hướng làn sóng năng lượng kia oanh tạc.

Ầm!

Vô số loại năng lượng va chạm vào nhau.

Năng lượng mênh mông khiến cả đất trời chấn động không thôi, trên mặt đất hùng hậu kia, nứt ra từng vết nứt đáng sợ.

Giữa bầu trời, hư không vô tận tựa như thủy tinh, phát ra tiếng vỡ lanh canh, xé rách từng vết nứt hư không kinh người, rất lâu khó mà hồi phục.

Toàn bộ chiến trường, trong nháy mắt vỡ nát thành một vùng hư vô.

Giao phong giữa các Chuẩn Thánh... kinh khủng đến mức này!

Cùng lúc đó, thân hình Thái Nhất, Thanh Huyền Cơ và những người khác đều bị làn sóng năng lượng hất văng lùi lại không ngừng.

Một đòn, đều là đòn mạnh nhất của hai bên.

Dưới uy năng kinh khủng, có thể thấy, không ai chiếm được lợi thế.

Thanh Huyền Cơ ba người lùi lại mấy chục vạn dặm, khóe miệng đều vương một vệt máu tươi đỏ thẫm.

Thái Nhất cũng lùi lại mấy chục vạn dặm, hình dạng Kim Ô đã biến mất không thấy, hóa thành một thanh niên mặc đế bào áo quần tả tơi, khóe miệng cũng vương một vệt máu tươi, hiển nhiên, cũng chẳng khá hơn đám người Thanh Huyền Cơ là bao...

.....

Trong Oa Hoàng Cung.

Các vị đại năng đều kinh ngạc đứng bật dậy.

Chỉ là phân thân mà lại có thể bộc phát ra uy năng kinh khủng đến thế, mọi người đều khó mà tin nổi.

Phải biết rằng, ở đây ngoài Nữ Oa ra, mọi người đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí có người còn chưa đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Phân thân của Đông Vương Công kia lại có thể cùng Chuẩn Thánh trung kỳ mạnh nhất là Thái Nhất chiến đến lưỡng bại câu thương, đây là khái niệm gì?

Mọi người nhìn nhau với vẻ mặt không thể tin nổi.

Bọn họ cũng là Chuẩn Thánh đã chém hai thi, nhưng so với ba vị phân thân của Đông Vương Công...

Thực sự có chút... không đáng nhìn.

Thậm chí, thân là linh hồn thần thai Tiên thiên, là nhân vật kiệt xuất của Hồng Hoang, thực lực của bọn họ cũng chỉ có thể so sánh với ba vị phân thân của Đông Vương Công.

Đây là khái niệm gì?

Một cảm giác chênh lệch cực lớn dâng lên trong lòng mọi người, cùng là linh hồn thần thai Tiên thiên, mà khoảng cách với Đông Vương Công thực sự quá lớn.

Giờ khắc này...

Chuẩn Đề, Nguyên Thủy và những người khác đều đưa mắt nhìn về phía Nữ Oa.

Bọn họ rất hy vọng người thành Thánh lúc này là chính mình.

Nếu bản thân thành Thánh, nhất định sẽ không màng tất cả mà xông đến Bồng Lai, như chém cỏ trừ tận gốc mà hoàn toàn xóa sổ vị kia ở Bồng Lai khỏi thế gian này.

Tốc độ trưởng thành của vị kia ở Bồng Lai thực sự quá biến thái.

Chỉ nhìn từ ba vị phân thân kia, trên con đường tu hành, họ hoàn toàn không thấy được bóng lưng của Đông Vương Công.

Cùng ở trên một vạch xuất phát, mà Đông Vương Công lại có tốc độ trưởng thành biến thái đến vậy.

Ngay cả năm người Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, lúc này cũng cảm nhận sâu sắc một cảm giác nguy cơ đầy kiêng kỵ.

Nếu cứ để hắn phát triển tiếp, e rằng... sau này nhất định sẽ là hậu

họa vô cùng!

Giờ phút này, họ chỉ hy vọng Nữ Oa có thể không chút do dự mà hoàn toàn xóa sổ hắn khỏi thế giới này.

Nữ Oa dường như chú ý đến ánh mắt của mọi người.

Chương 212

Trong lòng tuy có chấn động trước thực lực của phân thân Đông Vương Công, nhưng nàng vẫn không có ý định ra tay.

Có lẽ... khi vị kia ở Bồng Lai xuất hiện, nàng sẽ bảo vệ Thái Nhất, nhưng bảo nàng ra tay với phân thân của vị kia ở Bồng Lai...

Thân là Thánh nhân, nàng không hạ mình xuống được.

Dưới Thánh nhân đều là giun dế, trong mắt nàng, cho dù ba vị phân thân của Đông Vương Công kia có mạnh đến đâu, cũng không khác gì giun dế.

Thánh nhân cao cao tại thượng sao lại có thể ra tay với giun dế.

Theo nàng thấy, ba cái phân thân căn bản không đáng để nàng ra tay. .....

Đảo Tiên Bồng Lai.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt không có chút gợn sóng nào.

Cục diện trên chiến trường hắn tự nhiên biết rõ, nhưng tất cả, sớm đã liệu được.

Ba vị phân thân tuy đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng thân là do 'Đạo' của hắn hóa thành, hắn tự hiểu rõ thực lực chân chính của ba người.

Sớm trước khi ba người khai chiến với Thái Nhất, Đông Vương Công đã biết.

Có lẽ ba vị phân thân đánh không lại Thái Nhất, nhưng Thái Nhất cũng tuyệt đối không làm gì được ba người hợp lực.

Hắn vẫn đang chìm đắm trong việc đột phá nhục thân.

Giờ phút này trên thân thể hắn, từng tấc huyết nhục đều trở nên trong suốt như pha lê, cho dù dùng thần thức dò xét kỹ lưỡng cũng không tìm ra được nửa phần tỳ vết.

Theo thời gian trôi đi, giờ phút này, tòa mạch quan ẩn giấu sâu trong nhục thân kia dần dần xuất hiện.

Cùng với sự xuất hiện của mạch quan, năng lượng từ dịch tủy Bàn Cổ kia dường như đã tìm được một lối thoát, điên cuồng lao về phía đạo mạch quan đó.

Ầm.

Sâu trong nhục thân chấn động, tòa mạch quan kia dưới sự va chạm của năng lượng đáng sợ, rung lên kịch liệt.

Va chạm hết lần này đến lần khác, năng lượng dịch tủy Bàn Cổ nhanh chóng tiêu hao.

Nhưng Đông Vương Công lại không hề bị ảnh hưởng.

Hắn biết, chỉ cần tòa mạch quan này được mở ra, vậy thì, chuyện tiếp theo sẽ nước chảy thành sông.

Đông Vương Công cứ thế nhìn, bởi vì, chuyện tiếp theo không cần hắn phải làm.

Mọi đau đớn đều biến mất không thấy.

Chỉ còn lại những tiếng vang vọng trong Tiên các Bồng Lai.

Ầm!

Một tiếng vang trầm đục từ nơi sâu nhất của nhục thể, giống như quỷ vương gõ cửa.

Tiếng vang đó, hết lần này đến lần khác, chấn ra những gợn sóng

năng lượng từ nhục thân, không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Cùng với dòng thời gian, đạo mạch quan đóng chặt kia cuối cùng cũng hiện ra một vết nứt, vết nứt đó ngày càng lớn, ngày càng lớn.

Chính là lúc này.

Một luồng năng lượng thần bí từ trong mạch quan xuất hiện, đạo mạch quan kia, trong nháy mắt sụp đổ tan tành.

Ong.

Âm thanh tiên linh chi khí chấn động, tiếp theo, vạn vật tĩnh lặng.

Sau một khoảnh khắc tĩnh lặng, trong nhục thân của Đông Vương Công, bắt đầu một cuộc lột xác hoa lệ.

Trong thời gian gia tốc, mất gần vạn năm, tòa mạch quan ẩn giấu sâu trong cơ thể cuối cùng đã được mở ra.

Năng lượng bản nguyên ẩn giấu sâu trong nhục thân, dần dần thức tỉnh.

Trong năng lượng bản nguyên của nhục thân chảy ra từ mạch quan, Đông Vương Công thậm chí còn cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa tang thương.

Dường như, luồng năng lượng cổ xưa này đã xuất hiện từ thời đại rất xa xôi, bị chôn vùi ở nơi sâu nhất trong nhục thân của hắn.

Hoặc giả, không chỉ đơn thuần chôn vùi trong nhục thân của hắn, mà trong cơ thể của mỗi một sinh linh Hồng Hoang, đều có thứ tương tự.

Chỉ là, những thứ này hoặc bị bản thân ảnh hưởng, hoặc bị Thiên Đạo trói buộc, chưa từng có ai có thể mở ra đạo mạch quan của nhục

thân.

Cho nên, luồng năng lượng cổ xưa kia vẫn luôn không thể thức tỉnh.

Trên luồng năng lượng cổ xưa, Đông Vương Công thậm chí còn cảm nhận được một chút gì đó tương tự với khí tức của Bàn Cổ.

Cụ thể là thứ gì, hắn cũng không nói được, hắn thử đi phân tích, nhưng cũng đã thất bại.

Trong dòng thời gian trôi đi, luồng năng lượng cổ xưa từ nơi sâu nhất trong nhục thân không ngừng tẩy rửa nhục thân của hắn.

Mỗi một góc của nhục thân, mỗi một tấc da thịt gân cốt, mỗi một giọt tiên huyết, đều đang trong quá trình tẩy lễ, tiến hành một cuộc lột xác ở tầng sâu hơn.

Huyền quan mở ra, mạch luân nghịch chuyển, khi sự thăng hoa đến cực hạn hoàn thành, cũng là lúc nhục thân phá vỡ gông cùm.

Dưới sự tẩy lễ của năng lượng cổ xưa, huyết nhục vốn đã hoàn mỹ đến cực điểm, trở nên ngày càng trong suốt như pha lê.

Cho dù là chủ nhân của thân thể này, vào lúc này, Đông Vương Công nhìn huyết nhục trong suốt của mình cũng không khỏi kinh ngạc thán phục.

Mới chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhục thân đã đạt đến mức độ biến thái này, nếu là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí là Hỗn Nguyên, hắn không dám tin nhục thân của mình sẽ biến thành bộ dạng gì.

Giờ phút này, hắn không chút nghi ngờ, khi cuộc tẩy lễ này hoàn thành, chỉ cần dùng sức mạnh của nhục thân, hắn có thể một quyền đánh nổ một vị cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, cảnh giới này là một nút thắt cổ chai cực lớn trong cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ở cảnh giới này, có thể chạm đến quy tắc thiên địa sâu hơn, đối với lý giải về 'Đạo' cũng sâu hơn.

Chương 213

Ong!

Lại một tiếng không khí chấn động, những gợn sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tựa như thủy triều, lấy nhục thân của Đông Vương Công làm trung tâm, điên cuồng lan ra bốn phương tám hướng.

Chỉ trong nháy mắt, làn sóng năng lượng mênh mông này đã càn quét cả Đông Hải.

Nhìn năng lượng mênh mông truyền ra từ Bồng Lai, vô số đại năng đều cảnh giác.

Chỉ thấy, giờ phút này đảo tiên Bồng Lai, một luồng khí thế bàng bạc xông thẳng lên trời.

Khi luồng khí tức này xuất hiện, tiên linh chi khí của cả Hồng Hoang đều trở nên hỗn loạn.

Phong vân biến ảo.

Từ trong Tiên các Bồng Lai, một bóng người vĩ ngạn xuất hiện trên bầu trời.

Cùng với sự xuất hiện của bóng người đó, tiên quang vô cùng vô tận tỏa ra, cả đảo tiên Bồng Lai, tiên khí bốc lên.

Vô số ánh hào quang, từ trên bầu trời rủ xuống, còn có một mùi hương khiến người ta phiêu phiêu muốn thành tiên lượn lờ.

Tu vi nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Thành công!!

Đông Vương Công giờ phút này, mặt đầy sát khí, thần thái uy

nghiêm, hệt như một vị Tiên vương đế tôn giáng lâm thế gian.

Hắn nhẹ nhàng bước ra một bước, một bước tùy ý, trong chớp mắt liền có một loại dao động như đạp khắp vũ trụ Hồng Hoang, hủy diệt vạn vật thương sinh, tựa như thủy triều tràn ra.

"Nữ Oa, bần đạo ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể làm gì được ta." Đông Vương Công khóe miệng khẽ lẩm bẩm, tiếp đó, thân hình trực tiếp bước vào hư vô. .....

Cùng lúc đó.

Trong Oa Hoàng Cung.

Sắc mặt các vị cường giả đều đại biến, khi gợn sóng mênh mông kia lan khắp Đông Hải, bọn họ đã cảm ứng được, một luồng uy áp cực lớn từ Bồng Lai truyền đến.

Điều đó cũng có nghĩa là, vị kia ở Bồng Lai...

đã hành động.

Không cần đoán cũng biết, mục đích chuyến đi này của vị đó chính là chiến trường đang giao tranh ác liệt giữa Thái Nhất và ba vị phân thân kia.

Tim của mọi người đều treo lên cổ họng, ẩn hiện chút hưng phấn trong thần sắc.

Mọi người đều đang chờ đợi khoảnh khắc này, khi vị kia ở Bồng Lai xuất hiện, cũng là lúc Nữ Oa ra tay.

Bồng Lai... sẽ không còn tồn tại dưới tay Thánh nhân nữa!

Mọi người đều đã đoán được kết quả.

Bởi vì, dưới Thánh nhân đều là giun dế!

Bọn họ không cho rằng, Đông Vương Công dù mạnh đến đâu,

cũng có thể mạnh hơn Thánh nhân!

Giờ phút này, thần sắc Nữ Oa có chút phức tạp, khi Bồng Lai truyền đến động tĩnh, vẻ cao quý và bình tĩnh trên mặt nàng trong nháy mắt đã biến mất.

Giờ phút này, nàng tuy ngồi trên cao vị, nhưng không còn thái độ của Thánh nhân như trước, ẩn hiện trong mắt nàng lóe lên một tia hận ý, một tia không hiểu, một tia bất đắc dĩ, cũng có một phần đau khổ ẩn giấu rất sâu. .....

Giữa chiến trường.

Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm, Mặc Tẩm Tâm ba người đạo bào tả tơi không chịu nổi, trên thân thể không khó nhìn ra những vết tích bị lửa thiêu đốt.

Nhưng dù vậy, giờ phút này ba người nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng lộ ra một nụ cười.

Bởi vì bọn họ cảm ứng được, bản tôn, cuối cùng cũng sắp đến!

Nhìn lại phía Thái Nhất, lúc này hắn cũng chẳng khá hơn ba người Thanh Huyền Cơ là bao.

Bộ đế vương bào hoa lệ kia, giờ đã trở nên rách nát tả tơi, những mảnh vải lưa thưa treo trên người, không khó để xuyên qua những mảnh vải đó mà thấy được, trên thân thể Thái Nhất, treo đầy những vết thương lớn nhỏ kinh người.

"Yêu nghiệt!" Thái Nhất trong lòng mắng to.

Đông Vương Công biến thái thì thôi đi, không ngờ, ba vị phân thân của Đông Vương Công cũng biến thái đến vậy.

Giờ phút này, ý chí chiến đấu trong mắt hắn đã không còn.

Đi cũng không được, mà đánh tiếp cũng không xong.

Khí thế kinh thiên động địa từ đảo tiên Bồng Lai hắn tự nhiên cảm nhận được, hắn cũng không dám động thủ với vị kia.

Không... hắn biết mình không thể đi.

Hắn biết mình chỉ là một con mồi để dụ Đông Vương Công ra tay, nếu hắn đi, Nữ Oa làm sao có thể vô cớ ra tay với vị kia?

Hắn phải ở lại đây, thân là Đông Hoàng của Yêu tộc, chỉ cần vị kia ở Bồng Lai ra tay với hắn, vậy thì, cũng cho Nữ Oa một lý do để ra tay.

Tuy giờ phút này hắn biết sau lưng mình có một vị Thánh nhân, nhưng hễ phải đối mặt với vị kia ở Bồng Lai, trong lòng Thái Nhất vẫn có chút chột dạ, vô cùng chột dạ.

Hắn biết rõ sự cường đại của vị kia ở Bồng Lai, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn đối mặt, trong lòng thầm cầu nguyện, Nữ Oa ra tay đừng do dự là được.

Ong...

Một tiếng xé rách hư không đột ngột vang lên, suýt chút nữa khiến Thái Nhất sợ đến mềm nhũn chân ngồi bệt xuống đất.

Chỉ thấy một người từ trong hư không chậm rãi bước ra, áo bào trắng tóc dài, mặt không biểu cảm.

Hắn nhàn nhạt liếc Thái Nhất một cái, tiếp đó, đi thẳng về phía ba người Thanh Huyền Cơ.

“Gặp bản tôn.” Ba người Thanh Huyền Cơ mặt mày vui mừng, chắp tay bái lạy.

Chương 214

"Vất vả cho ba vị, còn lại giao cho bần đạo là được." Đông Vương Công mở miệng nói.

"Vâng!" Ba người Thanh Huyền Cơ đáp một tiếng, rồi trực tiếp bước vào dòng sông thời gian.

Sau khi ba người đi, vạn vật đều tĩnh lặng.

Chiến trường rộng lớn, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của Thái Nhất.

Lúc này hắn hoảng lắm, vô cùng hoảng!

Dù trước đó đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng cơn thịnh nộ của vị kia, nhưng khi thấy vị kia bình tĩnh xuất hiện như vậy, trong lòng Thái Nhất lại có chút luống cuống.

Hắn mơ hồ cảm thấy, Đông Vương Công bình tĩnh, còn đáng sợ hơn Đông Vương Công phẫn nộ.

Hắn nắm chặt Hỗn Độn Chung trong tay.

Hỗn Độn Chung, là lá bài tẩy phòng ngự vô song duy nhất của hắn.

Nhưng dù vậy, Thái Nhất lúc này chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, da đầu tê dại.

Đứng ở phía đối diện của Đông Vương Công, mỗi một phút, mỗi một giây đối với hắn đều là một sự giày vò.

Thậm chí, từ lúc Đông Vương Công xuất hiện trên chiến trường này, hắn còn chưa từng nhìn thẳng lấy một lần.

Cảm giác bị khinh thường, miệt thị mười phần này, khiến hắn

trong lòng khó chịu, nhưng cũng không dám so đo với Đông Vương Công.

Trên bầu trời, Đông Vương Công chắp tay sau lưng đứng đó, mặt không biểu cảm nhìn lên trời, khắp người không thấy có chút dao động khí tức nào.

Phía bên kia, Thái Nhất chăm chú nhìn từng cử động của Đông Vương Công, trên mặt, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

Trong Oa Hoàng Cung.

Tim của mọi người đều nghẹn ở cổ họng, không chớp mắt nhìn chằm chằm tình hình trên chiến trường, mọi người đều không ngờ, khi vị kia ở Bồng Lai xuất hiện, lại bình tĩnh đến vậy.

Nữ Oa cũng nheo mắt nhìn Đông Vương Công, nàng mơ hồ có thể cảm giác được, đôi mắt lạnh lùng đến cực điểm của Đông Vương Công, lúc này đang nhìn về phía mình.

"Đông...

Đông Vương Công, ta..." Thái Nhất cuối cùng không chịu nổi sự giày vò trong yên lặng này.

"Ồn ào!" Hắn đang định nói, lại đột nhiên bị giọng nói lạnh lùng của Đông Vương Công cắt ngang.

Cùng với lời nói của Đông Vương Công vừa dứt, khí thế khắp người hắn, đột nhiên bùng nổ.

Ong...

Một luồng thần uy mênh mông như gợn sóng từ khắp người Đông Vương Công lan ra, uy áp cực lớn không khỏi khiến Thái Nhất lảo đảo một cái, suýt chút nữa từ trên trời rơi xuống.

Thái Nhất lùi lại hai bước, tiếp đó, đột nhiên đưa Hỗn Độn Chung

chắn ngang trước ngực, vận chuyển pháp lực toàn thân, khổ sở chống đỡ luồng uy áp kinh khủng mà Đông Vương Công bộc phát ra.

Cùng lúc Đông Vương Công vừa mới động.

Nữ Oa đột nhiên từ trên bồ đoàn đứng dậy, một luồng uy áp kinh khủng cũng từ người vị Thánh nhân này tỏa ra, thẳng hướng Đông Vương Công khóa chặt.

Ong...

Uy áp thiên địa cường đại, dường như có thể đông cứng cả đất trời, như trời sập đất lở ập về phía Đông Vương Công, nơi nó đi qua, không gian xung quanh đều bị ép ra từng vết nứt đáng sợ.

Uy áp kinh khủng gần như cùng lúc Nữ Oa tỏa ra đã giáng xuống người Đông Vương Công.

Sức mạnh tựa như trời đất kia đè nặng lên người Đông Vương Công, dường như, muốn ép nát hắn.

"Hừ!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ kia trong nháy mắt bùng nổ.

Hai đạo thần uy sắc bén va chạm, toàn bộ không gian, gần như trong nháy mắt sắp hóa thành hư vô, tiếng nổ vô hình càng điên cuồng vang vọng.

Thái Nhất ở gần hai luồng uy áp, thân hình đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun không ngớt.

Trong khoảnh khắc, hắn chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, dường như cả cơ thể đều sắp bị ép nổ.

Cùng lúc đó.

Đông Vương Công đột nhiên động, uy áp của Thánh nhân dường như không có nửa phần tác dụng với hắn, trong khoảnh khắc Thái

Nhất bay ra, đột nhiên tung một quyền về phía y.

Thái Nhất lập tức kinh hãi, nhưng thân hình đang bay ngược cũng không thể điều chỉnh, đành phải triệu hồi Hỗn Độn Chung để cưỡng ép chống đỡ.

Đùng!

Một tiếng vang kinh khủng truyền đến.

Hai bên va chạm vào nhau, thần uy mênh mông đột nhiên lan ra, gần như trong nháy mắt, cả bầu trời tức thì hóa thành hư vô.

Thái Nhất và Hỗn Độn Chung, càng bị luồng lực đạo kinh khủng đó, trong khoảnh khắc đánh sâu xuống lòng đất.

Khói bụi mù mịt khắp chiến trường, cái hố lớn trên mặt đất cho mọi người biết rằng, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch vừa rồi, Đông Vương Công dưới uy áp của Thánh nhân, đã một quyền trọng thương Thái Nhất.

"Càn rỡ!" Giữa bầu trời, đột nhiên truyền đến một tiếng quát nghiêm nghị.

Giờ phút này, Nữ Oa thực sự nổi giận.

Dưới Thánh nhân đều là giun dế, Thánh nhân, là sự tồn tại không thể mạo phạm.

Đông Vương Công, lại dám dưới mí mắt nàng trọng thương Thái Nhất, không nghi ngờ gì...

đây là tát vào mặt Thánh nhân.

Thánh nhân nổi giận... kinh khủng đến mức này.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời, đều tràn ngập một luồng sát ý lạnh lẽo, thấu xương.

Hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang, chạy trời không khỏi nắng, trốn không thoát, dưới luồng sát ý lạnh lẽo kia, không ngừng run rẩy thân thể yếu ớt.

Giờ phút này họ mới thấm thía sâu sắc, sức mạnh của Thánh nhân, cao không thể với tới, không thể nghi ngờ đến mức nào.

Ong...

Chương 215

Cùng với tiếng quát uy nghiêm đó vang lên, tiên linh chi khí trong hư vô điên cuồng gào thét.

Tựa như trật tự trời đất bị người ta phá vỡ, cả thế giới Hồng Hoang đều chìm vào một loại hoảng loạn.

Nữ Oa mày nhíu chặt, trong đôi mắt lạnh lùng vô tình đó, hiện lên một tia sát ý.

Tiếp đó, chỉ thấy nàng đột nhiên vung ra một chưởng, một chưởng tuy nhìn có vẻ mềm mại, nhưng dao động hủy diệt vạn vật thương sinh lại như thủy triều trào ra, khiến người ta cảm thấy kinh hãi không thôi.

Trong thoáng chốc, tựa như có từng mảnh đại thế giới đang sinh diệt.

Phá nát chư thiên, xé rách năm tháng, uy thế vô cùng!

Dưới một chưởng này, vạn vật đều diệt!

Kèm theo ý chí Thánh nhân không thể địch nổi, điên cuồng đánh về phía Đông Vương Công.

Các vị đại năng có mặt đều thần tình sững sờ, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử hai người càng hoảng hốt la lớn: "Cẩn thận!" Mỗi một vị đại năng ở đây đều là cường giả Chuẩn Thánh, nhưng họ tự hỏi lòng mình, nếu thực sự phải cứng rắn chống lại một chưởng này, e rằng chỉ có một kết quả, không có khả năng thứ hai.

Đó là chết!!

Đông Vương Công chăm chú nhìn một chưởng từ trên trời giáng xuống, mặt đầy sát khí, cảm nhận được lực công kích vô song trong

chưởng đó.

Trong khoảnh khắc, pháp lực khắp người hắn đột nhiên bùng nổ, một luồng chiến ý ngút trời từ khắp người Đông Vương Công bốc lên.

Không gian hàng tỷ dặm, đột ngột hóa thành hư vô.

Quanh thân hắn, từng con cự long Âm Dương to hơn vạn trượng chậm rãi xuất hiện, trước người hóa thành một quyền ảnh khổng lồ.

"Cho ta phá!" Đông Vương Công quát lớn một tiếng, rồi đột nhiên vung tay.

Quyền ảnh khổng lồ đó đột nhiên bắn ra, uy năng kinh người, phảng phất muốn hủy diệt cả bầu trời.

Thần uy kinh khủng, điên cuồng nổ vang khắp bầu trời, nơi nó đi qua, không gian đó đột nhiên hóa thành hư vô.

Quyền uy vô song như sông ngân hà chín tầng trời tuôn trào, sức mạnh hùng dũng cuồn cuộn, phảng phất có thể quét sạch thiên hạ, lật đổ bát hoang!

Ầm!

Trong khoảnh khắc, hai bên đã va chạm vào nhau.

Trong ánh sáng rực rỡ chói lòa đó, núi sông hàng tỷ dặm của Hồng Hoang trong nháy mắt hóa thành tro bụi, cả vùng đất mênh mông hoàn toàn trở thành vùng đất hủy diệt.

Năng lượng mênh mông, từ thế giới Hồng Hoang, lan tận ra Hỗn Độn.

Hai bên hung hãn giao tranh với nhau, mỗi một cái búng tay, đều bộc phát vô số lần công phạt và đối quyết, mảnh vỡ không thời gian vô cùng vô tận bay múa...

Điều đó có nghĩa là ngay cả chiều không gian của thời không cũng bị nghiền nát.

Ý chí uy năng vô thất, tràn ngập khắp Hồng Hoang, hàng tỷ sinh linh, đều cảm nhận được một sự kinh hãi đến tột cùng.

Phảng phất như chư thiên sắp quy về tịch diệt, thế giới sắp trở về nguyên điểm.

Hai loại uy năng kinh người điên cuồng triệt tiêu nhau trong hư không, khi uy năng của một chưởng kia biến mất, quyền ảnh mà Đông Vương Công đánh ra cũng biến mất trong không gian.

Cả hai triệt tiêu lẫn nhau, cho đến khi tất cả uy năng từ từ biến mất, cả đất trời mới hiện lại vẻ trong sáng...
.....

Hít!

Trong Oa Hoàng Cung, một đám đại năng đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Bọn họ trợn to mắt nhìn Đông Vương Công sừng sững trên bầu trời Hồng Hoang, trên mỗi gương mặt, đều treo một vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Uy của Thánh nhân kinh khủng đến mức này.

Tuyệt không ngờ, Đông Vương Công, lại có thể một đòn chiến với Nữ Oa không phân cao thấp.

Quyền ảnh mà Đông Vương Công vừa bộc phát ra, cho dù thân ở Hỗn Độn, họ vẫn cảm nhận được uy năng ẩn chứa trong quyền ảnh đó.

Không chút nghi ngờ, một đòn đó của Đông Vương Công, có thể dễ dàng hủy diệt họ ở tận Hỗn Độn.

“Yêu nghiệt!” Giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người nhìn Đông Vương Công đều bật ra hai chữ đó.

Vốn dĩ mọi người đều cho rằng, sau khi Nữ Oa thành Thánh chính là ngày tàn của Đông Vương Công, nhưng bây giờ...

Đông Vương Công rốt cuộc là một sự tồn tại biến thái thế nào?

Tại sao mỗi lần hắn xuất hiện, thực lực bộc phát ra đều có thể khiến mọi người kinh ngạc?

Tại sao, ngay cả uy của Thánh nhân, cũng không làm gì được hắn?

Giờ phút này, trên mặt Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đều hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Bọn họ không biết một chưởng của Nữ Oa rốt cuộc có đánh ra toàn lực hay không, nhưng lại biết rằng, một đòn của Nữ Oa vô cùng mạnh.

Họ cũng không biết một quyền kia của Đông Vương Công, có phải là đòn toàn lực hay không, nhưng cũng hiểu rằng, một đòn của Đông Vương Công cũng vô cùng mạnh.

Chỉ biết rằng, giờ phút này Đông Vương Công, đã leo lên một độ cao hoàn toàn không thể chạm tới.

Giờ phút này, trong lòng họ lại một lần nữa có một nhận thức mới về Đông Vương Công.

Có lẽ chỉ khi đợi đến ngày mình thành Thánh, mới có khả năng biết được, một đòn mà hai người hôm nay bộc phát ra rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Hai người phương Tây nhìn nhau, trong đôi mắt đó, lúc này là sự phức tạp không nói nên lời.

Nếu nói trong thế giới Hồng Hoang, hai người họ là kẻ chịu thiệt

nhiều nhất trên người Đông Vương Công.

Trước đó, họ rất hy vọng mượn tay Nữ Oa, để Đông Vương Công hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Nhưng kết quả, lại khiến họ vô cùng thất vọng.

Một đòn của Đông Vương Công, đã cho họ quá nhiều quá nhiều kinh ngạc.

Trên mặt Nguyên Thủy viết đầy vẻ chấn kinh, trong đôi mắt đó càng đầy vẻ ghen tỵ.

Mặc dù không thừa nhận, nhưng giờ phút này, hắn đã nhận thức sâu sắc sự cường đại của Đông Vương Công.

Chương 216

Cảm giác chênh lệch như trời với đất đó, khiến cho mọi người ở đây đều cảm thấy một sự bất lực.

Thông Thiên ngơ ngác nhìn Đông Vương Công giữa bầu trời Hồng Hoang, trong đôi mắt đó, nhanh chóng biến đổi giữa chấn kinh và khâm phục.

Thực lực như vậy, nhìn khắp thiên hạ Hồng Hoang có ai có thể có được thực lực bực này.

Không hổ là người đứng đầu dưới Thánh nhân, không đúng... thậm chí có thể nói, Đông Vương Công hiện tại không còn ở dưới Thánh nhân nữa.

Đế Tuấn, Phục Hy hai người cũng kinh ngạc không nói nên lời.

Giây trước còn nhận định, chỉ cần Nữ Oa ra tay, vị tiên chủ Bồng Lai này nhất định sẽ bị triệt để tiêu diệt.

Thậm chí trong lòng Đế Tuấn, đã hiện ra cảnh tượng đại quân công hãm Bồng Lai, cướp đoạt long mạch, cướp đoạt linh bảo.

Giờ phút này...

đòn tấn công mạnh mẽ của Thánh nhân đã bị chặn lại.

Bị chặn lại một cách không thể tin nổi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e rằng, cảnh tượng hôm nay, dù có đánh chết, họ cũng không dám tin.

Oa Hoàng Cung rộng lớn, chật ních ba ngàn khách Tử Tiêu đến để quan lễ cho Nữ Oa Thánh nhân.

Giờ phút này... trên mặt mọi người, đều hiện lên vẻ không thể tin

nổi.

Thánh nhân, trong mắt họ là sự tồn tại chí cao vô thượng đến nhường nào.

Hôm nay, thế giới Hồng Hoang đã xuất hiện một vị cường giả có thể đối kháng với Thánh nhân.

Điều này chắc chắn sẽ là một thần thoại kỳ tích được lưu truyền trong thế giới Hồng Hoang hàng triệu, thậm chí hàng tỷ năm.

Một vị cường giả tuyệt thế, đã lưu lại thần thoại ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Gương mặt mỹ diễm của Nữ Oa cũng lóe lên một tia khác lạ, trong đôi mắt đó, thần sắc phức tạp.

Tuy nàng vừa mới bước vào cảnh giới Thánh nhân, nhưng uy năng của một chưởng kia nàng tự hiểu rõ.

Đó tuyệt không phải là một Chuẩn Thánh có thể chống lại.

Nhưng Đông Vương Công, lại thật sự đã đỡ được.

Sau một chưởng, không biết vì sao, nàng ngược lại bình tĩnh lại, vẻ phẫn nộ trước đó biến mất không còn, sát ý trong mắt trước đó cũng biến mất không thấy.

Nàng cứ thế lặng lẽ nhìn Đông Vương Công giữa bầu trời, ánh mắt lấp lánh.

Trên người người đàn ông này, nàng đã bộc lộ quá nhiều cảm xúc.

Nàng cứ thế ngơ ngác nhìn Đông Vương Công, hồi lâu.

"Đông Vương Công." "Nhân quả giữa ngươi và ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy." Giữa bầu trời Hồng Hoang rộng lớn, truyền đến lời nói lạnh nhạt, uy nghiêm của Nữ Oa, nhưng lại không hề lộ mặt.

Ầm!

Cùng với lời nói của Nữ Oa vừa dứt, từ trong lòng đất đột nhiên hiện ra một vầng huyền quang, nhanh chóng độn nhập vào chín tầng trời.

Lại là Nữ Oa ra tay, cứu đi Thái Nhất đang nửa sống nửa chết.

Nữ Oa không ra tay nữa, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến Đông Vương Công cũng có chút ngạc nhiên.

Hắn không cho rằng, chỉ bằng một đòn vừa rồi, có thể bức lui Nữ Oa.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn cảm thấy Nữ Oa người phụ nữ này phức tạp đến vậy.

Giao thủ vừa rồi, có thể nói, Nữ Oa không thắng, hắn cũng không thắng.

Uy năng của Thánh nhân, tuyệt không đơn giản như một đòn kia.

Trong Hồng Hoang, có câu tục ngữ nói rất hay: "Cao hơn một bậc, thắng bại đã định, mạnh hơn mười bậc, ngay cả cơ hội sống cũng không có." Khi đạt đến một cảnh giới nhất định, bất luận thần thông thuật pháp đều là hư ảo, chỉ có cảnh giới mới là thật.

Bất luận thuật pháp thần thông của ngươi có huyền diệu đến đâu, trước sự áp chế cảnh giới tuyệt đối, tất cả đều trở nên yếu ớt.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân, cuối cùng không thể vượt qua.

Đông Vương Công sở dĩ có thể đỡ được một đòn kia của Nữ Oa, có thể dùng một câu tục ngữ khác: "Càng gần Đạo, thì càng mạnh!" Khoảng cách giữa các cảnh giới, đã định sẵn là rất lớn.

Thứ mà Đông Vương Công dựa vào, chính là Đạo.

Trong Hồng Hoang hiện nay, e rằng, không có ai có thể vượt qua hắn về trình độ 'Đạo'.

Hắn không biết những lão già như Hồng Quân rốt cuộc mạnh đến mức nào, có lẽ về trình độ 'Đạo', những lão cổ hủ đó sẽ ở trên hắn.

Nhưng 'Đạo' mà hắn lĩnh ngộ, tuyệt không phải một vị công đức Thánh nhân có thể so sánh.

Con đường từng bước một dựa vào cảm ngộ mà đi ra này, tuyệt đối vững chắc hơn nhiều so với một Thánh nhân dựa vào công đức và Hồng Mông Tử Khí một bước thành Thánh.

Cho nên, một đòn trước đó không có thắng bại.

Nữ Oa cao hơn hắn về cảnh giới, nhưng hắn lại vượt xa Nữ Oa về trình độ 'Đạo'.

Nếu Nữ Oa ra tay lần nữa, hắn cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng...

điều đó không có nghĩa là Nữ Oa có thể làm gì được hắn, mới chỉ giao phong một chưởng mà thôi, chưa đến cuối cùng, ai cũng không nói được ai thắng ai thua.

Hắn không biết Nữ Oa rốt cuộc đã nhìn ra điều gì trong một quyền đó, cũng không biết tại sao Nữ Oa lại không ra tay nữa, mà nói ra những lời đó.

Lần giao phong này, hắn cũng quả thực có chút ngạc nhiên.

Nhưng, cùng với sự ngạc nhiên, hắn cuối cùng cũng đã có chút hiểu biết về thực lực của Thánh nhân.

Thế giới Hồng Hoang, cuối cùng vẫn là thiên hạ của Thiên Đạo, công đức Thánh nhân, có thể mượn sức mạnh của Hồng Hoang, thực

lực của họ, không nghi ngờ gì là kinh khủng.

Chương 217

Nếu trận giao phong vừa rồi ở trong Hỗn Độn, phần thắng của hắn sẽ lớn hơn.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, hắn cũng không có chút nắm chắc nào.

Có lẽ, nếu một tu sĩ bình thường có thể chống lại một đòn của Thánh nhân, nhất định sẽ hoan hô nhảy cẫng, vui mừng không thôi.

Nhưng đối với Đông Vương Công, hiển nhiên là không đủ.

Công đức Thánh nhân mạnh mẽ, nhưng đó cũng chỉ là mục tiêu tạm thời của hắn.

Mục tiêu của hắn, là lấy được mảnh vỡ chủ thể của Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân, ngưng tụ ra Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh.

Sau đó, dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, trở thành tồn tại như Bàn Cổ đại thần, uy chấn Hỗn Độn vô biên, thậm chí siêu việt Bàn Cổ đại thần, chứng đạo bất hủ, để cho thế gian này, không còn ai có thể hạn chế được hắn.

Lần giao phong đầu tiên với Thánh nhân, giống như trận đại chiến đầu tiên của Vu Yêu hai tộc, cứ thế kết thúc vội vàng.

Từ khi đến thế giới Hồng Hoang, hắn tổng cộng đã hai lần cảm nhận thực lực của Thánh nhân.

Lần đầu tiên, là khi Đạo Tổ Hồng Quân cưỡng ép phong hắn làm thủ lĩnh Nam tiên.

Kế sách không cần mặt mũi đó, lúc bấy giờ hắn nhìn, thấy thật bất lực.

Lần thứ hai, cách mấy vạn năm, hắn cũng cuối cùng đã có thực lực có thể đối kháng với Thánh nhân.

Hai lần cách nhau thời gian tuy ngắn, nhưng không ai biết, trong mấy vạn năm đó hắn rốt cuộc đã chịu bao nhiêu khổ cực.

Điên cuồng tu luyện như một cỗ máy tu luyện, khiến cho hắn trong mấy vạn năm ở thế giới Hồng Hoang, gần như quên mất cái gọi là hưởng thụ cuộc sống.

Thánh nhân!

Sự tồn tại chí cao vô thượng, cao không thể với tới.

Nhưng hôm nay, đã bị hắn làm cho chấn động.

Sẽ có một ngày, hắn phải siêu việt Thánh nhân, siêu việt Hồng Quân kia, có cả Thiên Đạo!

Hắn muốn bí mật của thế gian này không còn che được mắt hắn, muốn thế giới Hồng Hoang, không còn ai có thể hạn chế được hắn.

Một trận giao phong với Thánh nhân, cứ thế, kết thúc vội vàng.

Đông Vương Công, lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, trở thành tồn tại được người người trong thế giới Hồng Hoang kính ngưỡng.

Địa vị của Bồng Lai, cũng được đẩy lên một mức độ chí cao đáng sợ. .....

Bờ Đông Hải.

Hư không rách ra, một đạo nhân áo bào trắng từ trong hư không chậm rãi bước ra, chính là vị tiên chủ Bồng Lai, Đông Vương Công.

Nhìn Nhân tộc đang chiếm cứ bờ Đông Hải lúc này, trong lòng Đông Vương Công không khỏi dâng lên một tia thân thiết.

Nhân tộc ra đời, không khỏi có cảm giác đồng hương gặp đồng hương.

Bờ Đông Hải, là nơi Nhân tộc sơ sinh trong quỹ tích Hồng Hoang, nơi này, tựa lưng vào Đông Hải, đất đai phì nhiêu, rừng rậm rạp, có vô số sông núi, rất thích hợp cho Nhân tộc hiện tại sinh tồn.

Trải qua chuyện trước đó, hơn mười vạn Nhân tộc ít nhiều cũng bị một phen kinh hãi.

Nhưng, ở thế giới Hồng Hoang tàn khốc này, không trải qua ma nạn, Nhân tộc sao có thể trở nên cường đại?

Đông Vương Công chân đạp mây lành, đến gần Nhân tộc sơ sinh.

"Ta tên là Đông Vương Công, là chủ của Đông Hải, từ hôm nay, ta sẽ bảo hộ Nhân tộc vạn năm, sau vạn năm, Nhân tộc, muốn sinh tồn lớn mạnh ở thế gian này, chỉ có thể dựa vào chính các ngươi." Hắn lớn tiếng nói với đám đông Nhân tộc trước mặt.

Câu nói đó, hắn đối với Nhân tộc, có tình cảm, nhưng tuyệt đối sẽ không che chở Nhân tộc.

Nhân tộc sơ sinh dựa dẫm dưới Bồng Lai tuyệt không phải là một chuyện tốt.

Nhân tộc muốn phát triển lớn mạnh, chỉ có thể không ngừng trải qua ma nạn, sau đó không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Kỳ hạn vạn năm, là sự bảo hộ lớn nhất mà hắn có thể cho Nhân tộc.

Nhân tộc yếu ớt, thời gian vạn năm, cũng đủ để Nhân tộc sinh sản nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Giọng nói của Đông Vương Công nhanh chóng khiến đám đông đang có chút hoảng loạn và xao động yên tĩnh lại, mười vạn Nhân tộc

ngơ ngác nhìn Đông Vương Công, thần sắc trong mắt lấp lánh.

Họ tự nhiên biết vị nhân sĩ trước mắt này, cũng tự nhiên biết những người cứu họ đến đây trước đó, là do vị trước mắt này ra lệnh.

Nhân tộc sơ sinh, vừa mới ra đời, đã được chứng kiến sự tàn khốc của thế giới này.

Những điều này, chỉ khiến cho tâm tính của Nhân tộc hiện nay trở nên mạnh mẽ hơn.

"Nơi này tên là bờ Đông Hải, sau này Nhân tộc cứ ở đây sinh sôi nảy nở đi." Đông Vương Công nhìn Nhân tộc phía dưới, nhàn nhạt nói.

"Tạ ơn tiên chủ." Người của Nhân tộc lũ lượt bái lạy.

"Ừm." Đông Vương Công gật đầu, tiếp đó, trực tiếp biến mất khỏi thế gian này. .....

Đảo Tiên Bồng Lai.

Sau khi về Bồng Lai, Đông Vương Công trực tiếp lệnh cho Cửu Đại Long Tử đến trấn giữ Nhân tộc hiện nay, hễ người của Nhân tộc muốn tu hành trở nên mạnh mẽ, chín vị Long Tử cũng tự nhiên không keo kiệt truyền thụ đạo pháp.

"Ca ca ~" Đông Vương Công đang nằm trên tiên vân hưởng thụ sự nhàn hạ hiếm có, trên bầu trời Bồng Lai, đột nhiên truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng du dương.

Âm thanh diệu kỳ như tiếng trời kia hé lộ sự vui mừng và cấp thiết.

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là Tây Vương Mẫu, Hi Hòa và những người khác.

Lúc này, hai người đang nhìn Đông Vương Công với vẻ mặt đầy

oán trách, thần sắc đầy lo lắng, hai đôi mắt đẫm lệ.

Gương mặt xinh đẹp, cũng lộ rõ vẻ phong trần của việc vội vã trở về.

Nhìn hai người, Đông Vương Công tức thì hiểu ra.

Rõ ràng, trận giao phong với Thánh nhân cũng không giấu được hai vị này.

Chương 218

"Phu quân." Lâu ngày xa cách, thần sắc Tây Vương Mẫu lấp lánh, có chút quan tâm, căng thẳng gọi.

Thánh nhân, bất luận trong lòng ai, đều là tồn tại chí cao vô thượng.

Trận giao phong giữa Đông Vương Công và Nữ Oa, làm sao nàng có thể không căng thẳng.

Nàng cứ thế ngơ ngác nhìn Đông Vương Công, tiếp đó, nhanh chóng lao vào lòng Đông Vương Công.

Trong chốc lát, bao nhiêu tình cảm trào dâng.

Có sự vui mừng của việc xa cách lâu ngày gặp lại, có sự may mắn vì Đông Vương Công sau trận chiến vẫn bình an vô sự, cũng có sự tự hào từ tận đáy lòng vì người đàn ông của mình.

Nàng ôm chặt lấy thân thể Đông Vương Công, nhắm mắt, khóe miệng khẽ cười.

Dường như đã rất lâu rồi nàng chưa được hưởng thụ hơi ấm của người đàn ông này, cho dù là Tây Vương Mẫu bình thường luôn giữ vẻ uy nghi mẫu mực, lúc này cũng như một con chim sẻ thiếu tình thương, thân thể không ngừng cọ vào lồng ngực Đông Vương Công, đòi hỏi hơi ấm độc nhất của người đàn ông này.

Bên cạnh.

Hi Hòa ngơ ngác nhìn hai người, khóe miệng mỉm cười, sâu trong đôi mắt như tinh tú, lại là sự cô đơn không nói nên lời.

Dường như, còn cô đơn hơn cả lúc ở Thái Âm tinh.

Hồi lâu.

Tây Vương Mẫu mới có chút ngượng ngùng từ trong lòng Đông Vương Công chui ra.

Nàng đưa mắt nhìn về phía Hi Hòa, lại nhìn Đông Vương Công, có chút thở dài lắc đầu.

"Mấy đứa nhỏ này, không đến bái kiến sao?" Tây Vương Mẫu, nói với những người sau lưng Hi Hòa.

Lúc này, mấy người sau lưng Hi Hòa mới từ từ bước ra.

Hai nam, bốn nữ.

Dẫn đầu là một nam tử thanh tú anh khí bức người, là nam tử, nhưng nếu không nhìn yết hầu, thật dễ khiến người ta hiểu lầm là nữ tử.

Nếu đặt ở hậu thế, tuyệt đối là một gương mặt làm say đắm vạn ngàn thiếu nữ.

"Đệ tử Khổng Tuyên, bái kiến sư công." Nam tử thanh tú đó chắp tay bái lạy.

Tiếp đó lại có một nữ tử bước ra.

Nàng có hai phần tương tự với Khổng Tuyên, nhưng nhìn... lại có chút rụt rè của người mới ra đời đối diện với thế giới.

"Đệ tử Kim Bằng, bái kiến sư công." Nữ tử đó bái lạy.

"Ừm." Đông Vương Công khẽ gật đầu, rồi đưa mắt nhìn về phía bốn người còn lại.

"Khổng Tuyên và Kim Bằng là đệ tử của Tây Vương Mẫu, nhưng bốn người này... chẳng lẽ là đồ nhi của nha đầu Hi Hòa?" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Một trong số đó là một nam tử, bước lên phía trước.

Nam tử này mày kiếm như mực, mắt như sao, cử chỉ lời nói phóng khoáng, lại toát ra một phong thái quân tử.

Hắn quỳ xuống đất, có chút do dự nhìn Hi Hòa, rồi bái lạy: "Đệ tử Triệu Công Minh, bái kiến sư công." "Phụt." Nghe tên của nam tử, Đông Vương Công trong lòng suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Nha đầu Hi Hòa này, sao lại thu cả đồ đệ cưng của Thông Thiên kia rồi?

Hắn lại từ khi nào trở thành sư công của Triệu Công Minh?

Đông Vương Công mặt đầy kinh ngạc nhìn Hi Hòa, đổi lại chỉ là một cái lườm.

Sau lưng Triệu Công Minh có ba vị nữ tử, không cần nói cũng biết, ba vị này, hẳn là Tam Tiêu.

Quả nhiên.

"Đệ tử Vân Tiêu, bái kiến sư công." "Đệ tử Quỳnh Tiêu, bái kiến sư công." "Đệ tử Bích Tiêu, bái kiến sư công." Ba người đồng loạt bái lạy.

Đông Vương Công gãi đầu, lúc này, hắn thật sự có chút đau đầu.

Thông Thiên kia, chủ trương hữu giáo vô loại, sau này lập giáo thành Thánh, cũng chỉ thu được tám vị đệ tử thân truyền, bây giờ... bị nha đầu Hi Hòa, thu trước mất bốn người.

"Thông Thiên à Thông Thiên, số ngươi khổ không thể trách bần đạo." Đông Vương Công trong lòng cười khổ.

Bốn người này, bất luận căn cốt hay phẩm hạnh, Đông Vương Công trong lòng đều rất thích.

Thông Thiên chủ trương hữu giáo vô loại, môn hạ đệ tử đông đảo, tuy tạp nham lộn xộn, căn nguyên không đều, người nào cũng có, nhưng phẩm tính của mấy đệ tử thân truyền đó thật sự không tệ.

Nhìn mấy người và Hi Hòa, Đông Vương Công bất đắc dĩ cười cười.

Thu thì thu đi, nhưng...

Bồng Lai lại nợ Thông Thiên kia một nhân quả.

Hắn lắc lắc đầu.

Đông Vương Công giơ tay vung lên, trong tay hiện ra vô cùng bảo quang, lần lượt rơi xuống người mấy người.

Khổng Tuyên, căn cốt dính nhiễm Ngũ hành Tiên thiên, lại có linh bảo bạn sinh là Ngũ Sắc Thần Quang Vũ, cho nên, Đông Vương Công ban cho là bản nguyên Ngũ hành Tiên thiên.

Kim Bằng, căn cốt dính nhiễm Âm Dương nhị khí, cho nên, Đông Vương Công ban cho là một luồng bản nguyên Âm Dương.

Triệu Công Minh, hai mươi tư viên Định Hải Châu tuy không còn trong tay hắn, nhưng thứ hắn ban cho lại không hề thua kém hai mươi tư viên Định Hải Châu kia.

Đó là một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo mà hắn rất thích, Xích Lân Tinh Vân Kích.

Ba người Tam Tiêu, thứ được ban là ba thanh linh kiếm, cũng đều là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Mọi người nhìn linh bảo trong tay, mặt mày mừng rỡ như điên, trong thế giới Hồng Hoang, đâu từng thấy thủ bút kinh khủng như vậy.

Trước đây sớm đã nghe danh vị kia ở Bồng Lai giàu có địch cả

Hồng Hoang, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Chương 219

Lập tức lũ lượt cảm kích bái lạy.

“Tạ ơn sư công.” “Không phải sư công.” “Còn gọi bậy, ta đánh đó.” Hi Hòa giơ tay, giả vờ tức giận nói với Triệu Công Minh và Tam Tiêu.

“Ơ???” Triệu Công Minh và Tam Tiêu kinh ngạc mặt mày ngơ ngác.

Đông Vương Công liếc Hi Hòa một cái, thầm nghĩ: “Nha đầu này sau khi đến Hồng Hoang sao lại lật mặt nhanh vậy?

Hóa ra tiếng ‘sư công’ đổi lấy linh bảo là cho không à?” Dường như chú ý đến ánh mắt của Đông Vương Công, Hi Hòa lại lườm một cái, tiếp đó, trực tiếp tức giận đi về khuê các.

“...” Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công vẫn còn ngơ ngác, trừng mắt một cái hận rèn sắt không thành thép, kéo tay hắn, cũng không màng trước mặt tiểu bối, trực tiếp lôi tuột vào trong Bồng Lai các.

Không khỏi khiến Đông Vương Công mơ hồ cảm giác, hình như chuyến đi này, hai người đã đạt được một loại âm mưu nào đó nhắm vào hắn.

Trong Bồng Lai các.

Tây Vương Mẫu đẩy Đông Vương Công ngồi xuống giường, lại rót một chén trà đặc.

Nàng liếc hắn một cái hận rèn sắt không thành thép, mở miệng nói: “Hi nhi muốn kết làm đạo lữ với chàng.” “Ồ...

Hả?

Gì cơ?" Đôi mắt trong như sông ngân hà của Đông Vương Công, đầy vẻ kinh ngạc.

Tây Vương Mẫu thở dài một hơi, quả nhiên, với người chậm chạp như phu quân, cũng chỉ có thể nói thẳng ra.

"Hoa công, chàng không có cảm giác gì sao?" Tây Vương Mẫu hỏi.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, tâm cảnh hơi bình tĩnh lại, rồi khẽ gật đầu.

"Có một chút, nhưng... ta vẫn luôn cho rằng đó là ảo giác." Đông Vương Công nói.

"Ai." "Thật là..." Tây Vương Mẫu giơ ngọc thủ, nhẹ nhàng điểm vào lồng ngực hắn, bất đắc dĩ nói: "Vậy bây giờ chàng định làm thế nào?" Đông Vương Công ngơ ngác lắc đầu.

Đối với Hi Hòa ư?

Nhiều hơn là một loại yêu thương, không nỡ gả một nha đầu tâm tính đơn thuần cho Thái Nhất của Yêu tộc, cũng không nỡ để nàng chịu khổ cô đơn lạnh lẽo trên Thái Âm tinh.

Cho nên, lúc đó mới mang nha đầu theo.

Về phần tình cảm của Hi Hòa đối với hắn, nói thật, hắn vẫn luôn có chút mơ hồ.

Từ khi mang Hi Hòa về, hắn vẫn luôn trong trạng thái bế quan, cảm giác giữa hai người, ngược lại không mãnh liệt như lúc ở Thái Âm tinh.

Nếu trước khi Tây Vương Mẫu nói chuyện này với hắn hôm nay, hắn nhất định sẽ coi Hi Hòa là bạn bè, là người thân, nhưng không ngờ... mình coi Hi Hòa là bạn bè, Hi Hòa lại muốn gả cho mình~~ Tây

Vương Mẫu nhìn người đàn ông trước mắt, ai có thể ngờ, vị tiên chủ Bồng Lai uy chấn Hồng Hoang, cứng rắn đối đầu với Thánh nhân, lại trong vấn đề tình cảm nhi nữ, cũng không khác gì phàm nhân bình thường.

Ngọc thủ nhẹ nhàng đỡ trán, hồi lâu.

"Hoa công, vậy để nô gia quyết định cho chàng nhé." Đông Vương Công gật đầu.

"Kết làm đạo lữ, muội muội này, dù sao nô gia cũng đã nhận định rồi." Tây Vương Mẫu nói.

"..." Đông Vương Công có chút ấp úng.

"Chẳng lẽ Hoa công đối với Hi nhi không có nửa điểm cảm giác sao?" Tây Vương Mẫu truy vấn.

"Ừm... có." Đông Vương Công gật đầu.

Trong đầu hắn, lại hiện ra dáng vẻ cô đơn đau khổ, đáng yêu của Hi Hòa...

"Vậy được rồi, Hoa công đi nói rõ với Hi nhi đi." Tây Vương Mẫu nói.

"Bây giờ?

Không phải có chút quá đột ngột sao?" Đông Vương Công gãi đầu hỏi.

Tây Vương Mẫu trừng mắt một cái, ý tứ kiên quyết, không cần nói cũng hiểu.

"Uất ức cho nàng." Đông Vương Công trầm giọng nói.

Tây Vương Mẫu khẽ thở dài, nói: "Nô gia biết cảm giác tương tư chôn giấu trong lòng, biết cảm giác đó giày vò đến mức nào." "Hi nhi sớm tối bên cạnh thiếp, Hoa công nếu như làm ngơ trước tình cảm

của muội ấy, Hi nhi sẽ đau khổ biết bao?" "Nô gia thân là nữ nhân, tự nhiên có thể nhìn ra tình cảm của Hi nhi, Hoa công đừng làm muội ấy uất ức." Tây Vương Mẫu vừa nói, vừa kéo tay Đông Vương Công, đẩy hắn ra ngoài Bồng Lai tiên các.

Sau cánh cửa.

Tây Vương Mẫu thần sắc phức tạp dựa vào cửa, trong lòng thở dài một hơi.

"Nô gia nào đâu không muốn độc chiếm sự sủng ái của chàng, chỉ là, nếu điều đó được xây dựng trên tình cảnh một người con gái khác yêu chàng đến tận xương tủy, vì thế mà cả đời bi khổ..." "Vậy thì ta thà chia sẻ chàng với muội ấy..." Thế giới của nàng nhỏ lắm, chỉ hy vọng, những người bên cạnh mình sẽ không chịu một chút uất ức nào.

.....

Đêm.

Bồng Lai, Bách Hoa Đình.

Sau khi trở về, Hi Hòa đã thay một bộ trang phục mới.

Một thân váy dài trăm hoa, một cái liếc mắt một nụ cười đủ để trăm hoa hổ thẹn, toàn thân tràn đầy khí chất thoát tục.

Nàng ngơ ngác ngồi dưới lương đình, ngẩng gương mặt trắng nõn, lặng lẽ nhìn về hướng Thái Âm tinh, quả là một bức tranh thê lương.

"Nhớ nhà rồi sao?" Đông Vương Công nhìn mỹ nhân trước mắt, hỏi.

Hi Hòa bị một tiếng gọi làm cho như tỉnh mộng, lắc lắc đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Không có, ta thích nơi này, nơi này đẹp như bốn mùa xuân, trăm

hoa đua nở, rất đẹp.” Nàng cười nói, nhưng trong giọng nói lại có chút bi thương.

“Quen là tốt rồi.” Đông Vương Công đáp lại một câu như một gã trai thẳng bằng thép, tiếp đó, trong Bách Hoa Đình chìm vào một khoảng lặng.

“Uống một ly không?” Hi Hòa thần sắc có chút hoảng hốt, tựa như nói với Đông Vương Công, cũng tựa như tự nói với mình.

Lời vừa dứt, trên bàn ngọc hiện ra hai chiếc ly ngọc, trong ly đựng một ly quỳnh tương ngọc dịch nồng đậm.

Chương 220

"Đây là rượu hoa quế, là đặc sản của Thái Âm tinh ta, chàng nếm thử?" Hi Hòa nói, nâng ly nhấp một ngụm, trên mặt, nhanh chóng hiện lên một vệt hồng phi.

Quỳnh tương ngọc dịch thứ này, sớm đã tồn tại trong thế giới Hồng Hoang, giữa các tu sĩ cũng có nhiều người ủ rượu ngon.

Ví như hai lão già Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, đi khắp nơi tìm đại năng Hồng Hoang, vì điều gì, ngoài luận đạo, chính là muốn nếm thử rượu ngon do người ta tự ủ.

Đông Vương Công ngửi mùi rượu say lòng người và mùi hương hoa quế độc đáo của Thái Âm tinh, nâng ly uống cạn.

Cũng không thể không nói, tiên thiên linh căn ủ ra rượu ngon, dù là hắn cũng có chút say.

Chỉ là...

ở cảnh giới này, độ mạnh của nhục thân, chỉ cần hắn muốn, có thể dễ dàng loại bỏ cảm giác say đó.

"Nàng định chuốc say bần đạo à?" Đông Vương Công cảm nhận được hậu vị mạnh mẽ của rượu hoa quế, trêu chọc hỏi Hi Hòa.

"Đúng vậy!" Hi Hòa dường như đã say, đưa mặt lại gần mặt Đông Vương Công, không chút né tránh nói.

Nghe vậy.

Đông Vương Công sắc mặt sững lại, nhìn chằm chằm gương mặt trắng như tuyết của Hi Hòa, tâm thần có chút hoảng hốt.

Ha ha ha ~ Hi Hòa nhìn Đông Vương Công cười, cười đến trăm

hoa nở rộ, cười đến khuynh quốc khuynh thành.

Mùi hương thanh khiết đặc trưng trên người nàng, phả vào mũi Đông Vương Công.

"Ca ca ~" "Ta múa cho chàng xem một điệu nhé." Hi Hòa nói, cánh tay giơ lên, mũi chân khẽ di chuyển, tựa như hoa sen nở rộ, sông ngân hà hiện ra.

Cùng với men rượu dâng lên, dáng múa của Hi Hòa càng thêm uyển chuyển.

Mũi chân khẽ nhảy, thân hình yêu kiều rơi xuống giữa bụi hoa, thân thể nhẹ nhàng đứng trên những đóa hoa, mũi chân chạm nhẹ dưới cánh hoa, dáng múa huyền ảo như hồ điệp, bay lượn giữa muôn hoa.

"Tranh tranh tranh..." Cùng với điệu múa của Hi Hòa, giữa bầu trời, truyền đến từng trận tiếng đàn như tiếng trời.

Tiếng đàn cao vút, lúc như dòng suối trong, chảy giữa lòng hoa, lúc như thác nước, kích động lòng người.

Từng đạo tiên quang mỹ diệu, theo tiếng đàn từ từ bay về phía Hi Hòa.

Khóe miệng nàng mỉm cười, dưới ánh hào quang của tiên hà, hoàn toàn thả lỏng dáng múa, tựa như tiên nhân bước ra từ tranh vẽ, đi cùng nàng, là vô số cánh hoa diệu kỳ không biết từ đâu bay đến.

Giờ phút này.

Hi Hòa đẹp vô cùng.

Một vẻ đẹp khó quên, một vẻ đẹp đến nghẹt thở.

Vẻ đẹp đó, khiến cho cường giả Chuẩn Thánh như Đông Vương Công, cũng tâm thần chao đảo.

.....

Hồi lâu.

Dáng múa du dương cùng tiếng đàn tranh tranh từ từ dừng lại.

“Ca ca có ghét bỏ Hi nhi từng có hôn ước với Thái Nhất của Yêu tộc không?” Nàng quay lưng, đứng giữa bụi hoa, ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết trên chín tầng trời ngây ngốc hỏi.

Trong giọng nói, đầy vẻ thê lương sau cơn say.

Xuyên qua ánh trăng trong vắt, nhìn thân thể hoàn mỹ của Hi Hòa được vẽ nên dưới ánh trăng.

Đông Vương Công ngơ ngác lắc đầu: “Sao có thể?” “Vậy tại sao ca ca lại làm ngơ với ta?” “Chẳng lẽ, ta theo ca ca ngàn dặm xa xôi đến Bồng Lai, ý nghĩa trong đó, ca ca không biết sao?” Hi Hòa từ từ quay đầu, hai hàng lệ trong từ má nàng chảy xuống.

“Ta...” Đông Vương Công đứng dậy, nhìn giai nhân trước mắt, trong lòng tràn đầy áy náy, nhưng không biết nên giải thích thế nào.

Trong lúc ngẩn người.

Hi Hòa đã nhón gót chân từ từ đi về phía hắn.

Váy dài trăm hoa trên người không có gió tự rơi.

Rất nhanh... một thân ngọc thể trắng nõn không chê vào đâu được, xuất hiện trước mắt hắn.

Mái tóc đen dài bay trong gió, trên thân thể diệu kỳ, không tìm ra nửa phần tỳ vết.

Đông Vương Công ngơ ngác nhìn giai nhân trước mắt, tâm hỏa trong cơ thể, đã bị khơi dậy thực sự.

Cùng với việc Hi Hòa từ từ đến gần, nhiệt độ trong Bách Hoa

sảnh càng lúc càng nóng.

Nàng cứ thế mang theo một sự kiên quyết đáng yêu, không ngừng đi về phía Đông Vương Công.

Tiếp đó...

đôi tay lạnh như băng của nàng, từ từ áp vào lồng ngực Đông Vương Công.

Khẽ vuốt ve, dường như muốn cởi áo bào trắng của Đông Vương Công.

"Để ta!" Đông Vương Công khẽ dừng lại nói.

"Ưm!" Ưm... **********-.

.....

Sáng sớm mấy ngàn năm sau.

Cùng với tia nắng ấm áp đầu tiên xuyên qua Bồng Lai chiếu vào một căn phòng đầy tiên vụ trong Bồng Lai tiên các, Đông Vương Công từ từ đứng dậy.

Ngàn năm mây mưa, tựa như một đêm đã qua.

Đông Vương Công không cảm thấy gì, dù sao sức mạnh nhục thân của hắn ở đó, nếu không phải Hi Hòa khổ sở cầu xin, không chừng, hắn còn muốn duy trì thêm ngàn năm nữa.

Đặt thân thể yêu kiều mát lạnh trong lòng xuống, Đông Vương Công không khỏi có chút cảm khái.

Rượu hoa quế hậu vị thật mạnh!

Chương 221

Ngàn năm thời gian, lực lượng huyền âm bàng bạc như sông ngòi, giao hòa với khí chí dương trong cơ thể Đông Vương Công, ngàn năm thời gian, lại phảng phất như khổ tu ngàn năm.

Thậm chí còn hồn hậu hơn pháp lực sau khi bế quan khổ tu thông thường.

"Ưm!" Cùng với một tiếng rên nhẹ, Hi Hòa từ trong chăn đưa ra cánh tay trắng nõn, lén lút vươn vai một cái.

"Ba." Đông Vương Công vỗ vỗ vào thân thể yêu kiều trắng như tuyết trong chăn, cười nói.

Lời vừa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Hòa đỏ bừng, vẻ ngượng ngùng lập tức trào dâng, trực tiếp vùi đầu vào trong chăn.

Xuy xuy xuy!

Đông Vương Công cười cười, nhẹ nhàng nhảy một cái, đã đến đỉnh tiên Bồng Lai.

Đây mới là cuộc sống chứ!

Nằm trên đỉnh tiên, nhìn Ngao Thiên ở xa xa có chút cấp thiết bay về phía này.

"Lão gia, Vu Yêu hai tộc khai chiến rồi!" Thân hình Ngao Thiên chưa đến, giọng nói hùng hậu đã truyền đến.

Nghe vậy.

Đông Vương Công đột nhiên đứng dậy, trên mặt không còn dáng vẻ phóng đãng tùy tiện như trước nữa.

Hắn khẽ bấm ngón tay.

“Vốn dĩ, trận đại chiến này đã bắt đầu lâu như vậy rồi.” Đông Vương Công khẽ lẩm bẩm.

Tiếp đó, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

“Mấy đứa nhóc kia về chưa?” Đông Vương Công hỏi.

Cảm nhận được sự thay đổi của lão gia, thân thể Ngao Thiên đột nhiên cứng lại.

Tiếp đó, hắn lắc lắc cái đầu rồng to lớn: “Chưa ạ.” Nghe lời của Ngao Thiên, thân hình Đông Vương Công sững lại.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên biến mất khỏi thế gian này.

Với tu vi của Bồng Lai thất tử và danh tiếng của Bồng Lai trong Hồng Hoang hiện nay, trong thế giới Hồng Hoang không có Thánh nhân này, tự nhiên không ai dám chọc.

Nhưng... trận chiến Vu Yêu, là một trường sát kiếp cực lớn.

Nghiệp lực trong đó, hễ ai dính vào, bất luận là ai, đều chắc chắn sẽ thân vẫn.

Nghiệp lực giữa hai chủng tộc, ngay cả Thánh nhân tôn quý, cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Bảy đứa nhóc bây giờ chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên, tùy tiện xông vào, e rằng, ngay cả Đông Vương Công cũng khó mà bảo vệ được.

Hồng Hoang lúc này, thân ở trong trường sát kiếp đó, ngoài đảo tiên Bồng Lai, không còn tịnh thổ nào để nói, e rằng, bất kỳ tu sĩ nào... bất kỳ ai, đều có khả năng vẫn lạc trong trường sát kiếp này.

Đại lục Hồng Hoang.

Một tầng sương mù màu xám nhàn nhạt bao phủ khắp toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Lớp sương mù màu xám này chính là nghiệp lực ngưng kết từ sát khí, oán khí và tử khí.

Lúc này, nghiệp lực đáng sợ đó đang tăng trưởng với tốc độ kinh người.

Trên đại lục, hai tộc Vu - Yêu, mỗi bên có đến hàng trăm tỷ, gần nghìn tỷ đại quân đang tàn sát lẫn nhau.

Tiếng sát lục, tiếng gào thét, tiếng la hét, tiếng ai oán.

Các loại âm thanh vang vọng khắp chiến trường rộng lớn không biết đến đâu là bờ.

Chiến trường khổng lồ giống như một cỗ máy xay thịt, mỗi một giây đều có hàng ngàn vạn chiến sĩ của hai tộc tử trận.

Tiên huyết vô tận thấm đẫm mảnh đại địa cổ xưa, phóng mắt nhìn ra, trong phạm vi mấy ngàn dặm, trời đất phảng phất đã biến thành một biển cả của sự tàn sát.

Vu Yêu lưỡng tộc, hàng trăm tỷ chiến sĩ, đôi mắt ai nấy đều trở nên đỏ ngầu.

Trong giờ khắc này, ngoài sát lục vô tận thì vẫn là sát lục.

Trong tầng mây xa xa, bảy thân hình nhỏ bé ẩn nấp trong đó, vẻ mặt kinh ngạc nhìn xuống thế giới tàn sát bên dưới và những thi thể chất chồng thành núi, trông vô cùng kinh hãi.

"Tỷ tỷ, ta hơi sợ, chúng ta về Bồng Lai đi." Chanh Hạnh bĩu môi, có chút hoảng hốt nói với Tử Hà.

Trận đại kiếp này một khi đã bắt đầu, dù cho Chuẩn Thánh cường giả có xông vào cũng sẽ cảm thấy hoảng loạn trong lòng, huống chi là một tiểu nha đầu như Chanh Hạnh.

"Ừm!" Tử Hà gật đầu, rồi nói với mọi người: "Chúng ta đi thôi,

Xích Sa, nếu còn nghịch ngợm nữa, ta nhất định sẽ đi mách sư tôn." Tử Hà có chút nghiêm túc, nàng tự nhiên hiểu rõ sự khủng bố của nghiệp lực trong lượng kiếp này.

"Được rồi." Thấy Tử Hà nghiêm túc như vậy, Xích Sa cũng không dám phản bác nữa.

Ngay lúc này... một đám người không ra người, quỷ không ra quỷ, toàn thân không có một chút khí tức nào đã chặn đường đi của họ.

Những kẻ không ra người không ra quỷ này đều có bộ dạng mặt xanh nanh vàng, thân thể cứng ngắc, toàn thân toả ra một cỗ thi khí âm u lạnh lẽo.

Nếu lúc này Đông Vương Công có ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của những kẻ này.

Cương thi!

Trong Hồng Hoang, bất luận là Thánh nhân hay phàm nhân, từ khi sinh ra đã ở trong Ngũ hành Lục đạo.

Nhưng duy chỉ có Cương thi là không nằm trong Ngũ hành Lục đạo.

Nói cách khác, Cương thi thân ở trong trời đất Hồng Hoang, nhưng lại không thuộc quyền quản hạt của Thiên Đạo.

Có thể nói, Cương thi chính là một hệ thống BUG của Thiên Đạo.

Hành vi của chúng cũng không bị Thiên Đạo trói buộc.

Chỉ là, Cương thi chỉ xuất hiện ở những nơi tràn ngập tử khí, và sẽ không trực tiếp làm nhiễu loạn quỹ tích của thế giới Hồng Hoang.

Chương 222

Ngược lại, hành vi của chúng còn duy hộ cho sự vận hành bình thường của Hồng Hoang.

Bởi vì chúng sống nhờ tử khí, sẽ hấp thụ sạch sẽ tử khí sau khi ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang vẫn lạc.

Trong lúc tăng cường tu vi của bản thân, chúng cũng thanh lọc trời đất Hồng Hoang.

Vì thế, Cương thi nhất tộc không những không bị Thiên Đạo mạt sát, mà còn được Thiên Đạo che chở và dần dần lớn mạnh.

Khi thế giới Hồng Hoang ra đời, cái gọi là Cương thi cũng đã xuất hiện.

Giữa thiên địa, có bốn vị Cương thi ra đời đầu tiên, cũng là Thi Tổ, là chí tôn của Cương thi.

Bốn vị Cương thi này được gọi là Tướng Thần, Hậu Khanh, Doanh Câu, Hạn Bạt.

Cương thi nhất tộc không chịu sự quản thúc của Thiên Đạo, bị trời đất ruồng bỏ, cũng không có ý thức, chỉ có thể hành động dựa vào bản năng.

Ở bên ngoài thiên địa, dưới sự lưu chuyển của thời gian, dần dần, bốn vị chí tôn đã sinh ra ý thức.

Cương thi nhất tộc, đao thương bất nhập, tu luyện đến cực hạn, nhục thân không hề thua kém Vu tộc ngày nay.

“Kiệt kiệt.” “Phúc nguyên nghịch thiên thật tốt, quả là mỹ vị hiếm có trên đời, lão tổ sẽ mang các ngươi về, cùng các vị huynh trưởng của ta ăn một bữa no nê.” Khi một đám Cương thi vây quanh Bồng

Lai Thất Tử, một nam tử tráng niên thân mặc đế vương công bào, thân thể vĩ ngạn xuất hiện trước mặt mọi người.

Nước dãi nơi khoé miệng không ngừng nhỏ giọt, hiển nhiên, giống như gặp được món ăn vô cùng quý giá.

Nhìn những con Cương thi mặt xanh nanh vàng trước mắt, Bồng Lai Thất Tử thần sắc ngưng trọng.

"Hừ!" "Quái vật mặt xanh, sao dám cản đường chúng ta, mau mau tránh ra." Xích Sa chắn trước mặt mọi người, quát lớn một tiếng, trong khoảnh khắc, đã biến thành một linh đồng mặc áo đỏ.

Thân thể cũng to lớn hơn vài phần, vẻ non nớt trên mặt cũng lập tức biến mất, thay vào đó là một thiếu niên kiệt ngạo khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

Trong tay cầm một chiếc quạt đỏ rực cháy chân hoả, dưới chân, vô số tinh sa màu đỏ rực chói lọi đang bốc lên.

"Kiệt kiệt." Gã thanh niên mặc đế bào nghe vậy, không giận mà còn cười.

"Tiểu hài tử, sao có thể cản được Hạn Bạt lão tổ ta?" "Hừ!" Xích Sa quát lớn một tiếng, cát cuồng bạo quanh thân cuộn trào, trong khoảnh khắc, cát cuồng đó đã che khuất nửa bầu trời.

Tiếp đó, chỉ thấy hắn vung tay, cát cuồng vô tận đột nhiên cuồn cuộn cuốn về phía đám Cương thi.

Hoặc cắn xé, hoặc nghiền nát, trong khoảnh khắc, đám Cương thi đã bị cát cuồng xé nát nhục thân.

Từng luồng tử khí xuất hiện từ những Cương thi bị nghiền nát nhục thân, dần dần chìm vào trong cơ thể của Hạn Bạt lão tổ.

Hạn Bạt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn chống tay lên cằm, khoé miệng lộ ra một nụ cười đáng sợ.

"Thú vị, thú vị." Hắn cười nhẹ, rồi vung tay, tử khí vô tận cuồn cuộn về tứ phía, vừa nghiền nát những trận cát cuồng kia, vừa bao bọc lấy Bồng Lai Thất Tử trong nháy mắt.

Tử khí âm u bao phủ cả một vùng chiến trường, đợi khi tử khí tan đi, nơi đây làm gì còn bóng dáng của mọi người nữa. .....

Linh Cữu Sơn.

Trong các lầu chu hồng, mấy trăm ngọn đèn cùng cháy, lúc sáng lúc tối.

Mờ mờ có thể thấy, sau ánh đèn mờ ảo, có một chiếc quan tài bằng đồng đen kịt.

Trong hoàn cảnh âm u mờ ảo, cảnh tượng trước mắt tỏ ra vô cùng quỷ dị.

Trước chiếc quan tài đồng, một lão đạo mặc áo gai đang ngồi xếp bằng, bên hông treo bảo triện, đôi lông mày trắng muốt rũ dài xuống, hình mạo quái dị.

Hắn thu lại thần thông thiên nhãn vừa đặt ở chiến trường Vu Yêu, sắc mặt có chút kinh hãi.

"Hỏng rồi, hỏng rồi." Khoé miệng khẽ lẩm bẩm, rồi sắc mặt biến đổi, đột nhiên biến mất trong căn phòng lúc sáng lúc tối.

Bên ngoài Nguyên Giác Động, Linh Thứu Sơn.

Lão đạo mặc áo gai đứng dưới chân núi, vẻ mặt cấp thiết, dường như đang chờ đợi điều gì.

Một lát sau.

Một bóng ảnh nhanh như chớp xuất hiện trước mắt hắn.

“Nhiên Đăng bái kiến lão tổ.” Lão đạo mặc áo gai chắp tay nói với bóng người trước mắt.

“Người giữ quan tài, ngươi ở trên đỉnh núi, ta ở dưới chân núi, chúng ta vốn không qua lại, hôm nay không ở yên giữ chiếc quan tài đồng của ngươi, lại đến đây cản đường Hạn Bạt lão tổ ta làm gì?” Hạn Bạt lão tổ liếc nhìn đạo nhân trước mặt, trong thần sắc có chút gì đó.

“Nhiên Đăng mạo muội rồi.” “Chỉ là... xin nhắc nhở lão tổ, bảy đứa trẻ trong tay áo không ăn được đâu.” Nhiên Đăng khiêm tốn hành lễ, rồi ánh mắt nhìn vào tay áo của Hạn Bạt lão tổ.

“Sao lại không ăn được?” Sắc mặt Hạn Bạt đột nhiên biến đổi, gắt gao hỏi.

Giọng nói lạnh lẽo mà sắc bén, khiến cho Nhiên Đăng đạo nhân không khỏi rùng mình một cái.

Bảy đứa trẻ này là mỹ vị hiếm có trên đời khó khăn lắm mới tìm được, Nhiên Đăng lại chặn đường, còn ngăn cản hắn cùng các huynh trưởng thưởng thức mỹ vị, sao có thể không tức giận?

Đối mặt với Hạn Bạt đột nhiên thay đổi sắc mặt, Nhiên Đăng trấn tĩnh lại.

Rồi nói: “Mấy đứa trẻ đó là...

đệ tử của vị kia ở Bồng Lai!” “Bồng Lai...” Hạn Bạt lẩm bẩm, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Sắc mặt hắn lại biến đổi, mang theo một tia hoảng sợ, lớn tiếng nói: “Mấy đứa trẻ đó là đệ tử của Đông Vương Công?” Hạn Bạt nhìn chằm chằm vào Nhiên Đăng, vẻ mặt không muốn tin.

Nhiên Đăng nhìn Hạn Bạt trước mặt, nhanh chóng gật đầu.

Hắn không quan tâm chuyện giữa Hạn Bạt và vị kia ở Bồng Lai.

Chỉ là, Hạn Bạt chung quy vẫn ở dưới chân Linh Thứu Sơn, nếu vị kia ở Bồng Lai biết được tung tích của Bồng Lai Thất Tử, khó mà đảm bảo y sẽ không đến Linh Thứu Sơn đòi người.

Với tính cách của vị kia, lúc đó nhất định sẽ lật tung cả Linh Thứu Sơn lên.

Nhiên Đăng tuy không làm gì cả, nhưng khó tránh khỏi bị vạ lây.

Với thực lực của vị kia ở Bồng Lai, ai dám lên đó nói lý lẽ?

Chương 223

Huống hồ... bí mật của Linh Thứu Sơn tuyệt đối không thể để người ngoài biết, nếu thật sự để vị kia ở Bồng Lai phát giác, Nhiên Đăng tự biết mình sẽ không gánh nổi hậu quả.

Hạn Bạt ở bên cạnh nhìn Nhiên Đăng, trong lòng bắt đầu do dự.

Bảy đứa trẻ kia, chỉ riêng khí tức toả ra từ người chúng đã khiến hắn chảy nước miếng, sao nỡ buông tay?

Đã đến cửa nhà rồi, cứ thế để bảy đứa trẻ đi, hắn không nỡ, trong lòng cũng không cam tâm.

Nhìn chân núi Linh Thứu Sơn trước mắt, Hạn Bạt cắn răng.

"Nơi này là bí cảnh mà ngay cả thiên cơ cũng không thể dò xét, nếu ta không nói, vị kia ở Bồng Lai làm sao biết được?" Hắn gắt lên, trong lời nói có chút ý uy hiếp.

Nghe vậy.

Sắc mặt Nhiên Đăng đột nhiên biến đổi.

"Lão tổ không được a." Nhìn Hạn Bạt chấp mê bất ngộ như vậy, hắn kinh hãi kêu lên.

"Cút!" Hạn Bạt quát lớn một tiếng, rồi trực tiếp đi về phía chân núi Linh Thứu Sơn.

Xoẹt!

Ngay lúc này, không gian dưới chân núi Linh Thứu Sơn đột nhiên bị xé toạc.

Từ trong vết nứt không gian, một thanh niên mặc bạch bào chậm rãi bước ra, đôi mắt lạnh như băng, chỉ một cái nhìn đã khiến người ta

run rẩy.

Người này, không phải Đông Vương Công thì là ai.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hạn Bạt và Nhiên Đăng đều biến đổi, ai ngờ được vị kia ở Bồng Lai lại đến nhanh như vậy.

“Hạn Bạt, ngươi định mang đồ nhi của ta đi đâu?

Có phải hơi muộn rồi không?” Đông Vương Công lạnh lùng nói, thực ra từ lúc Hạn Bạt gặp Bồng Lai Thất Tử, y đã theo dõi Hạn Bạt rồi.

Ban đầu chỉ định dò ra hang ổ của Hạn Bạt, không ngờ vị Cương thi chí tôn này lại có chút quan hệ với Nhiên Đăng.

Nghe vậy.

Ông...

Hạn Bạt không nói hai lời, toàn thân đột nhiên hiện ra một luồng tử khí, trong khoảnh khắc đã độn vào chân núi Linh Thứu Sơn.

Thấy cảnh này, mặt Nhiên Đăng đen lại.

Hạn Bạt trốn vào chân núi, chẳng phải là đang muốn vị kia ở Bồng Lai lật tung Linh Thứu Sơn lên sao?

Cảnh tượng năm đó vị này lật tung Linh Sơn, hắn vẫn nhớ rõ mồn một.

Nhìn Đông Vương Công sát khí đằng đằng trước mặt, Nhiên Đăng có chút hoảng sợ, hai chân run rẩy, vội vàng hành lễ với Đông Vương Công.

“Đạo hữu, không... không được...” “Nếu không muốn chết, thì cút xa một chút!” Lời của Nhiên Đăng chưa dứt, đã bị một giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm cắt ngang.

Tuy Đông Vương Công biết Nhiên Đăng không dám có ý đồ gì với bảy đứa trẻ, nhưng y thực sự không thích kẻ này.

Nghe vậy, Nhiên Đăng ngơ ngác lùi lại vài bước, vẻ mặt rối rắm.

"Hạn Bạt, ngươi nghĩ trốn vào chân núi là có thể cản được bần đạo sao?" Đông Vương Công lạnh lùng quát một tiếng, Thí Thần Thương đột nhiên xuất hiện trong tay.

Một luồng quang mang phệ diệt đen kịt bao quanh Thí Thần Thương, mũi thương lóe lên hàn quang, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy tâm thần chấn động.

Cảm nhận khí tức dâng trào từ người Đông Vương Công, Nhiên Đăng chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi.

Mấy vạn năm nay, từ khi Bồng Lai xuất thế, Bồng Lai Tiên chủ đã như một vị thần thoại, liên tiếp mang đến cho chúng sinh Hồng Hoang những chấn kinh này đến chấn kinh khác.

Hắn từng có giao hảo, nhưng đáng tiếc, với thực lực của hắn, căn bản không lọt vào mắt xanh của vị kia ở Bồng Lai.

Một vị tồn tại mà hắn không dám đắc tội, hôm nay, lại đang đứng sừng sững trước mặt hắn.

Hơn nữa, y còn sắp lật tung cả hang ổ của hắn.

Nhiên Đăng lúc này, trong lòng có chút thê lương, vô cùng thê lương.

Rõ ràng mình đang thành thật giữ đèn trên Linh Thứu Sơn, tại sao lại chọc phải vị này chứ?

Ầm!

Suy nghĩ của Nhiên Đăng hiển nhiên không thể ngăn cản hành vi của Đông Vương Công.

Một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay Đông Vương Công đột nhiên đập vào chân núi.

Ngay sau đó, cả ngọn Linh Thứu Sơn rung chuyển dữ dội.

Những tảng đá khổng lồ từ đỉnh núi lăn xuống, chân núi bị Thí Thần Thương đánh trúng, đột nhiên nứt ra một vết nứt khổng lồ, và vết nứt đó đang lan lên với tốc độ đáng sợ.

Khói bụi bốc lên từ chân núi, dư chấn uy năng to lớn trực tiếp hất bay Nhiên Đăng ra ngoài.

Dưới chân núi, một kết giới âm u từ trong vết nứt phát ra những luồng hoa quang mờ ảo.

Thấy kết giới, Đông Vương Công khẽ nhếch miệng, kết giới này, chắc chắn là hang ổ của Hạn Bạt.

Đông Vương Công khựng lại một chút, rồi lại giơ Thí Thần Thương lên, chuẩn bị ra tay.

Ngay lúc này, bên tai y truyền đến một giọng nói du dương.

"Vạn vạn lần không được phá vỡ kết giới này." Một giọng nói vô cùng ôn hòa, là truyền âm của một nữ tử, tựa như âm thanh thiên lại diệu kỳ khó tìm nhất trên đời.

Chỉ nghe tiếng thôi, cũng đủ để người ta liên tưởng đến người con gái tuyệt diệu phát ra âm thanh đó.

Nghe vậy.

Đông Vương Công hơi sững người.

Trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, với tu vi hiện tại của y, mà cũng không phát giác ra người phụ nữ phát ra âm thanh diệu kỳ đó.

Chương 224

Đúng lúc này.

Trước mặt y, bốn bóng người mặc đế bào hiện ra.

“Xin đạo hữu hãy dừng tay, hãy dừng tay đã.” “Chúng ta nguyện ý giao ra ái đồ của đạo hữu, xin đạo hữu đừng ra tay nữa được không.” Người dẫn đầu trong bốn người khách khí nói.

Nói xong, ba người còn lại đồng loạt nhìn về phía Hạn Bạt, mang theo ý uy hiếp.

“Ách...

được rồi.” Hạn Bạt cảnh giác nhìn Đông Vương Công một cái, rồi vung tay, bảy đứa trẻ đã xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công.

“Đạo hữu, lần này quả thực là ta đường đột rồi, trước đó ta cũng thực sự không biết bảy vị này là ái đồ của đạo hữu, xin đạo hữu đừng ra tay nữa, hãy bỏ qua chuyện này cho ta.” Hạn Bạt vẻ mặt cung kính nói.

Một vị đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, trước mặt Đông Vương Công, cuối cùng cũng phải cúi đầu.

Bồng Lai Tiên chủ, quá mức biến thái rồi, dám đối đầu trực diện với Thánh nhân, cho dù cả bốn người bọn họ đều là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng tuyệt đối không dám chọc vào.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn bốn người trước mắt, hiển nhiên, người có thể khiến Hạn Bạt răm rắp nghe lời cũng chỉ có ba vị chí tôn còn lại là Tướng Thần, Doanh Câu, Hậu Khanh.

Ban đầu, y định ép bốn người này ra rồi trấn áp, nhưng khi thấy tư thế khiêm tốn của bốn vị và tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của họ.

Đông Vương Công đột nhiên thay đổi chủ ý.

Bốn vị cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, đặt trong trời đất hiện nay, Thánh nhân không xuất hiện, đều là tồn tại đỉnh cao.

Trấn áp sao có thể thực tế bằng thu phục?

Ý niệm này vừa xuất hiện, Đông Vương Công nhìn bốn người càng lúc càng thích, thậm chí, khóe miệng còn cong lên một nụ cười tà ác.

Thấy cảnh này.

Tướng Thần và ba người còn lại đều rùng mình.

"Đạo hữu, chuyện này cứ bỏ qua đi, ta thay tứ đệ xin lỗi đạo hữu." Người dẫn đầu lên tiếng.

"Ngươi là Tướng Thần?" Đông Vương Công hỏi.

Nghe vậy, người đó hơi khựng lại, rồi gật đầu, khách khí nói: "Chính là tại hạ." Trong lúc Tướng Thần nói, Đông Vương Công đã dùng thần thức quét qua bốn người một lượt.

Trong lòng không khỏi tấm tắc khen ngợi, nhục thân của bốn người này đã không yếu hơn Tổ Vu của Vu tộc, gần bằng với cường giả Chuẩn Thánh trảm tam thi.

Tu vi này, ở Bồng Lai làm bảo mẫu, cũng đủ rồi.

Nhìn ánh mắt mỉm cười của Đông Vương Công đang đánh giá bốn người.

Tướng Thần và ba người còn lại mơ hồ cảm thấy, trong mắt vị Đông Vương Công này, họ giống như bốn thiếu nữ xinh đẹp đang khỏa thân.

Nếu thật sự để bốn người biết, Đông Vương Công đang định để họ đến Bồng Lai làm bảo mẫu, chỉ sợ... nhất định sẽ phát điên.

“Khụ.” Dường như cảm thấy mình có chút thất thố, Đông Vương Công ho nhẹ một tiếng.

“Bốn vị, động đến người của Bồng Lai ta, nói bỏ qua là bỏ qua, không thích hợp lắm nhỉ?” Đông Vương Công mỉm cười uy hiếp.

Nghe vậy.

Bốn người nhìn nhau, vẻ mặt lộ ra một tia khó xử, ánh mắt trao đổi một hồi lâu, mới dường như hạ quyết tâm.

“Đạo hữu, phương thức tu hành của Cương thi nhất tộc chúng ta khác với tu sĩ bình thường, không thích linh bảo, cũng không có linh vật trân quý.” “Cũng chỉ có bốn chiếc quan tài ngọc thủy tinh là quý giá, nếu đạo hữu không chê, liền tặng cho đạo hữu, coi như là bồi lễ.” Tướng Thần lên tiếng, vẻ mặt có chút giằng co, phảng phất như tim đang rỉ máu.

“Phụt.” Nghe Tướng Thần nói vậy, Đông Vương Công suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn vẻ mặt đau đớn như cắt thịt của mấy người này, y còn tưởng sẽ có linh vật trân quý gì, ai ngờ lại là bốn chiếc quan tài ngọc thủy tinh?

“Ai thèm mấy cái quan tài rách của các ngươi.” Đông Vương Công quát vào mặt mấy người.

“Vậy ý của đạo hữu là...” Tướng Thần và mấy người kia sắc mặt vui mừng.

“Nếu bốn vị đã thành tâm bồi lễ, vậy thì quy thuận ta đi.” Đông Vương Công híp mắt, nói với bốn người Tướng Thần.

Lời nói nghe có vẻ thương lượng, nhưng thực tế thì làm gì có chút hương vị thương lượng nào.

Ý tứ trong đó rất rõ ràng, hoặc là thần phục, hoặc là ta ra tay.

Nói xong, Đông Vương Công nở một nụ cười tà ác, cứ thế nhìn chằm chằm vào bốn người, chờ đợi câu trả lời của họ.

Nghe lời của Đông Vương Công, thân thể bốn người Tướng Thần chấn động, ngọn lửa nhỏ trong lòng lại bùng lên.

Bốn chiếc quan tài ngọc thủy tinh đã là sự nhượng bộ lớn nhất mà họ có thể làm rồi, sống nhiều năm như vậy, sao không nhìn ra, vị Bồng Lai Tiên chủ đối diện này, rõ ràng là muốn ra tay.

Dù họ có bồi lễ, nhượng bộ thế nào, vị này cũng sẽ không bỏ qua chuyện này.

Nhìn Đông Vương Công cười toe toét ở đối diện, bốn người Tướng Thần không hiểu, yêu nghiệt này, sao lại cứ nhằm vào bốn người họ không tha.

Mặc dù, họ cũng biết, nếu thật sự ra tay, tám chín phần mười sẽ bị Đông Vương Công đánh cho tơi tả, nhưng dù sao họ cũng là Cương thi Thi Tổ lừng lẫy một thời.

Sao có thể không có chút kiêu ngạo nào?

"Nếu chúng ta không chịu thì sao?" Tướng Thần híp mắt, vẻ mặt trịnh trọng nói với Đông Vương Công.

Giờ khắc này, bốn vị chí tôn cuối cùng cũng ưỡn ngực trước mặt Đông Vương Công, thần thái bá đạo ngày xưa lại hiện lên trên mặt bốn người.

Nghe vậy, vẻ mặt Đông Vương Công lập tức trở nên lạnh lẽo.

"Vậy thì bần đạo cũng chỉ có thể ra tay, trút giận cho bảy đứa đồ nhi của ta." Đông Vương Công cười lạnh.

"Đông Vương Công, ngươi... ngươi quá đáng lắm rồi." Tướng

Thần tức giận quát lên.

Họ thừa nhận trước đó đã có ý đồ với bảy đứa trẻ, nhưng bây giờ chúng đã được trả lại cho vị Bồng Lai Tiên chủ này một cách nguyên vẹn.

Vừa xin lỗi vừa bồi lễ, ngay cả quan tài để ngủ cũng chuẩn bị đem tặng.

Mọi người đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, không thể nể mặt một chút sao?

Chương 225

Cứ phải ra tay mới hài lòng à?

Bốn vị đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ trong lòng phẫn nộ nghĩ.

Nhưng họ đã nhầm, Đông Vương Công không chỉ muốn đánh họ một trận, mà còn muốn họ đến Bồng Lai làm bảo mẫu.

Ầm!

Theo tiếng quát giận dữ của Tướng Thần, bốn vị biết hôm nay không thể tránh được, liền bùng nổ tu vi.

Chỉ thấy xung quanh Linh Thứu Sơn, tử khí ngập trời điên cuồng tuôn vào người bốn người họ.

Bốn luồng khí âm sát cường đại từ cơ thể bốn người bắn ra, xông thẳng lên cửu tiêu.

Khí tức của bốn người cũng không ngừng tăng lên.

Đông Vương Công ra hiệu cho bảy đứa trẻ lùi ra xa, rồi khoanh tay đứng đó, nhìn bốn người Tướng Thần, không trực tiếp ra tay.

Y muốn xem xem bốn vị Cương thi chí tôn này có bản lĩnh gì.

Hoặc là, phía sau bốn vị này, có bí mật gì đang ẩn giấu?

Đương nhiên, nếu bốn người vẫn không chọn thần phục y, hoặc đối với y không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào.

Đông Vương Công cũng không ngại xóa bỏ linh thức của bốn người, dùng thuật tạo hóa, tái tạo lại một linh thức hoàn toàn mới cho họ.

Giống như Văn Đạo Nhân vậy.

Mặc dù tái tạo lại linh thức có chút phiền phức... nhưng có thể giữ lại thực lực nhục thân của họ, và có thể đảm bảo họ tuyệt đối thuận theo lời y.

"Gào!" Giống như tiếng gầm của dã thú, bốn người Tướng Thần lập tức biến mất tại chỗ, không gian xung quanh xuất hiện từng gợn sóng xếp chồng lên nhau.

Khi tu vi nhục thân của thể tu đạt đến một cường độ nhất định, khi bùng nổ đến cực hạn, ảnh hưởng đối với không gian xung quanh là vô cùng lớn.

Tốc độ cực hạn, hoàn toàn vượt qua tốc độ tức thời của dịch chuyển tức thời, trong một khoảnh khắc, bốn người Tướng Thần từ bốn phương hướng, lập tức áp sát trước mặt Đông Vương Công.

Ai nấy đều mặt mày dữ tợn, móng vuốt sắc bén hơn cả trung phẩm tiên thiên linh bảo, điên cuồng xé về phía Đông Vương Công.

Một cú cào khủng bố, lăng lệ, nếu bị cào trúng, dù là đại năng Chuẩn Thánh, cũng sẽ bị hủy diệt nhục thân trong nháy mắt.

Sự khủng bố của thể tu nằm ở đây, dù không biết thần thông pháp thuật, cũng có thể dựa vào tốc độ và sức bộc phát cường đại, trong khoảnh khắc trọng thương địch nhân.

Đại năng cùng cảnh giới giao thủ, nếu cường giả tu luyện nguyên thần bị cường giả thể tu áp sát, vậy thì, tu sĩ tu luyện nguyên thần chỉ có số phận bị tàn sát.

Thể tu cận chiến, gần như vô địch.

Nhìn bốn người sắp áp sát, Đông Vương Công chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tốc độ của bốn vị Cương thi chí tôn cố nhiên không chậm, nhưng trong mắt y, còn xa mới đủ, chỉ dựa vào chút tốc độ và sức bộc phát

này mà muốn làm y bị thương, mấy vị, còn kém xa lắm.

So tốc độ và sức bộc phát với y?

Quả thực là nhầm đối thủ rồi.

Thấy móng vuốt sắc bén sắp xé toạc thân thể Đông Vương Công, trên mặt bốn vị chí tôn, bất giác cùng lộ ra một nụ cười.

Bởi vì ngay cả họ lúc này cũng ảo giác rằng, một đòn này sắp thành công rồi.

Nhưng, nụ cười đó chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc, rồi, những khuôn mặt Cương thi đó lại cứng đờ.

Bởi vì họ phát hiện, khi móng vuốt xé vào thân thể Đông Vương Công, thứ họ chạm vào, chỉ là một luồng không khí.

Thân ảnh của Đông Vương Công, dưới sự áp sát của bốn người, nhanh chóng dao động, cuối cùng đột nhiên biến mất không dấu vết.

Lúc này, họ mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Đông Vương Công đã rời khỏi đó.

Họ nghiêm trọng nghi ngờ, thứ họ vừa tấn công, chỉ là một bóng ảnh mà Đông Vương Công để lại mà thôi.

"Không ổn." Đúng lúc này, không gian phía sau họ dao động mạnh mẽ, bốn vị chí tôn sau khi cảm nhận được luồng dao động đó, sắc mặt đều đại biến.

Định né tránh... nhưng, tất cả đã quá muộn.

Sức mạnh bạo ngược gần như đồng thời oanh kích vào ngực họ, uy năng bạo tạc đáng sợ, trong lúc tàn phá, đồng thời hất bay bốn người ra ngoài.

Trong quá trình bay ngược, bốn bóng người liên tục phun máu tươi trên bầu trời.

Cơn đau xé tim xé phổi cho họ biết, lồng ngực của họ lúc này, đều đã bị đánh nát.

Phanh phanh phanh...

Bốn tiếng động như thiên thạch rơi xuống lần lượt vang lên.

Bụi mù tứ phía.

Trong làn bụi mù mịt, thân ảnh của Đông Vương Công lại xuất hiện.

Y đứng đó, nhìn bốn vị Cương thi chí tôn bị đâm thủng lồng ngực, lắc lắc nắm đấm, mỉm cười.

Cảm giác toàn lực khai hỏa này, thật sự sảng khoái.

Đặc biệt là cận chiến tàn sát.

Khi thực lực đã nâng lên một cảnh giới, người có thể giao chiến với y quả thực quá ít.

Thực lực nhục thân của bốn vị chí tôn cố nhiên mạnh, thậm chí còn hơn cả mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc, nhưng thực lực này, trong mắt y, chung quy vẫn còn kém một chút.

Chỉ dùng tu vi nhục thân đối đầu với mấy người họ, y cũng tự thấy ung dung.

Tốc độ hồi phục nhục thân của bốn vị chí tôn cực nhanh, lồng ngực bị đâm thủng, rất nhanh, đã tái sinh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong thời gian ngắn, nhục thân tàn phá đã hồi phục như cũ.

Không nói gì khác, chỉ riêng khả năng tái sinh mạnh mẽ của nhục thân, cũng đủ để chứng minh sự cường đại của thể tu giả.

Chương 226

Thậm chí, tốc độ tái sinh nhục thân của thể tu giả, còn nhanh hơn tốc độ tái sinh nhục thân của Tổ Vu tộc Vu một chút.

Dù sao, Tổ Vu không có công pháp tu hành, việc rèn luyện nhục thân của họ hoàn toàn dựa vào sát khí trời đất.

Không chỉ Đông Vương Công, mà cả bốn vị chí tôn, tu luyện nhục thân đều có công pháp tu hành của riêng mình, cũng có đạo của riêng mình.

Bụi mù tan đi, bốn vị chí tôn từ từ bò ra khỏi những cái hố trên mặt đất, đứng đó, ổn định thân hình.

Đôi mắt của họ, nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công, trong ánh mắt, tràn đầy sự kiêng kỵ.

"Biến thái, đánh thế nào đây?" "Không phải đối thủ, căn bản không phải đối thủ." "Yêu nghiệt này, thực lực nhục thân quá mạnh rồi." Lúc này, những lời này không ngừng vang lên trong lòng bốn vị chí tôn.

"Chạy thôi." Bốn vị chí tôn nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia thoái ý.

Chỉ mới giao thủ lần đầu, bốn vị Cương thi chí tôn Chuẩn Thánh hậu kỳ, đã nảy sinh ý định chạy trốn.

Khi ý niệm này vừa xuất hiện, rất nhanh, bốn người đã bắt đầu hành động.

Thấy bốn vị Cương thi chi tổ, đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại chọn cách chạy trốn.

Khóe miệng Đông Vương Công không khỏi cong lên một nụ cười.

“Bốn vị, nếu các ngươi chạy, đừng trách bần đạo phá nát kết giới kia.” Đông Vương Công cười lạnh.

Bất luận là giọng nói diệu kỳ như tiếng trời của người phụ nữ trước đó.

Hay hành vi đột ngột của bốn người sau một đòn của Đông Vương Công.

Đều khiến Đông Vương Công cảm thấy, bên dưới kết giới đó, có lẽ ẩn chứa một bí mật.

Bốn vị Cương thi chí tôn, và Nhiên Đăng đạo nhân, có lẽ đều biết một chút.

Có lẽ họ sẽ không nói cho Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công hiểu, kết giới này, đối với bốn người họ rất quan trọng.

Quả nhiên.

Sau khi giọng nói vang dội của Đông Vương Công vang lên, bốn người bất giác dừng lại thân hình đang bỏ chạy.

Thậm chí, những thân hình đang chạy trốn với tốc độ cao, vì câu nói đó, mà kinh hãi, suýt chút nữa rơi vào hư vô.

Đánh thì không lại, chạy cũng không thoát.

Bốn người đồng loạt quay đầu, lúng túng nhìn Đông Vương Công.

“Đông Vương Công, ngươi đừng có quá đáng, ta liều mạng với ngươi.” Lời này là của Tướng Thần.

Nhìn Tướng Thần ra vẻ muốn liều mạng, ngay cả Đông Vương Công cũng phải cảnh giác.

Loại thể tu Chuẩn Thánh hậu kỳ này tự bạo, uy năng chắc chắn là khủng bố.

Nếu hắn một lòng tự bạo, dù có phòng bị, nhưng với khoảng cách gần như vậy, chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương.

Lúc này, Đông Vương Công thậm chí đã chuẩn bị sẵn, nếu Tướng Thần thật sự làm vậy, y sẽ tế xuất toàn bộ linh bảo như Ngũ Hành Tháp, Thí Thần Thương, Ngũ Hành Kích.

Tuy đây không phải là linh bảo phòng ngự, nhưng nếu Tướng Thần tự bạo, cũng có thể giúp y đỡ được một phần uy năng.

Nhưng y đã đợi một lúc lâu, bên Tướng Thần lại không có động tĩnh gì.

Vị Cương thi chí tôn này, đứng đó, cái khí thế sát khí đằng đằng trên người, không biết đã đi đâu mất.

Thậm chí, ba vị còn lại còn lùi lại một bước, cho hắn một ánh mắt cổ vũ.

"Đại ca lên đi!" Nhưng Tướng Thần uất ức nhìn ba vị huynh đệ, ý tứ trong mắt, ta đã hô rồi, các ngươi không lên, không cần nói cũng hiểu.

Một hồi trao đổi ánh mắt, bốn người khiêm nhường lẫn nhau.

Cuối cùng...

"Rốt cuộc ngươi muốn chúng ta làm gì?" Tướng Thần nhìn chằm chằm Đông Vương Công, nhăn nhó khuôn mặt Cương thi hỏi.

Từ trong lời nói, Đông Vương Công rõ ràng đọc ra được một tia uất ức.

Nhát gan!

Đông Vương Công nhìn Tướng Thần, trong lòng có chút khinh bỉ.

Y đã nhìn ra, bốn vị này, không ai có thể nhẫn tâm, liều mạng tự bạo với y, rõ ràng là bị đánh cho có chút nhát gan rồi.

Nhưng không thể không nói, nhát gan chưa chắc đã là chuyện xấu.

Nào ai biết, năm đó Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, ba ngàn Thần Ma nào không sợ chết mà không chết?

Ngược lại, con sâu nhỏ Hồng Quân lại sống sót, đoạt lấy chủ quyền của trời đất mới mở.

Vì sao?

Lý lẽ này nói cho thế nhân biết, nhận thua, chạy nhanh, đánh nhau không nóng đầu, mới có thể ở Hồng Hoang sống sót đến cuối cùng, sống lâu dài.

"Bần đạo không nói rồi sao, Bồng Lai của ta vừa hay thiếu bốn người làm tạp vụ, chỉ cần bốn vị nguyện ý đi theo bần đạo, mọi chuyện đều dễ nói." Đông Vương Công híp mắt, vẻ mặt nói chuyện dễ nghe.

Nghe lời của Đông Vương Công, ngọn lửa nhỏ trong lòng bốn người Tướng Thần lại bùng lên.

Nếu không phải đánh không lại Đông Vương Công, họ thật sự muốn đè cái kẻ quá đáng này xuống đất mà đánh cho một trận.

Đối với việc đến Bồng Lai làm tạp vụ, họ vô cùng cự tuyệt.

Là Cương thi chí tôn, Cương thi chi tổ, đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, ai cam tâm đi trên con đường không lối về này?

Nhưng, thân là cá trên thớt, bốn người Tướng Thần thật sự sợ, nếu lần này lại từ chối, vị này ở Bồng Lai sẽ mượn cớ họ bắt cóc đệ tử Bồng Lai, mà không do dự ra tay giết họ.

Bốn người nhìn nhau, trong ánh mắt, đều lộ ra một tia không cam lòng.

Nhưng nhiều hơn cả, là oán trách Hạn Bạt.

Chọc ai không chọc?

Sao lại cứ chọc phải tên yêu nghiệt này.

Chương 227

Đường đường là Cương thi chí tôn lừng lẫy một thời, sao có thể cam tâm đi làm tạp vụ cho người khác?

"Đông Vương Công, ngươi quá đáng lắm rồi." Tướng Thần nắm chặt nắm đấm, hận hận nói ra tiếng lòng của các Cương thi chi tổ.

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của Tướng Thần và những người khác, Đông Vương Công không thể phủ nhận mà mỉm cười.

Thế giới Hồng Hoang, vốn dĩ dựa vào nắm đấm để nói chuyện, nếu yếu, vậy thì, chỉ có số phận bị người khác tàn sát.

Na Côn Bằng, ở thế giới Hồng Hoang không phải là không mạnh.

Nhưng dù vậy, chẳng phải sau này bị Đế Tuấn cưỡng ép bắt về Yêu tộc, bị Luyện Yêu Phiên nhiếp hồn, tâm không cam tình không nguyện làm Yêu Sư không biết bao nhiêu năm sao?

Đây vốn dĩ là một thế giới tràn đầy máu tanh, mạnh được yếu thua.

Huống hồ... ai bảo các ngươi động đến người của Bồng Lai?

"Không thần phục, vậy thì chết." Nhìn mọi người, nụ cười trên mặt Đông Vương Công dần dần biến mất, Thí Thần Thương lại xuất hiện trong tay y.

Thân thương màu đen, phun ra sát khí ngút trời, trên mũi thương, sát ý lăng liệt.

Không gian xung quanh, theo sự xuất hiện của Thí Thần Thương, cũng kinh hãi mà lùi xa.

Từng vết nứt đáng sợ, vô hình mà sinh ra.

Đông Vương Công từ từ giơ Thí Thần Thương lên, mũi thương chỉ vào bốn người.

Khi bị Thí Thần Thương khóa chặt, bốn vị Cương thi chí tôn, đều cảm nhận được sát cơ chí mạng lạnh thấu xương.

Họ biết, nếu bị thương này đâm trúng cơ thể, sẽ không thể có cơ hội tái sinh huyết nhục, hồi phục vết thương nữa.

Thậm chí, ngay cả chân linh của họ, cũng sẽ bị xóa bỏ.

Lúc này.

Trước mặt họ chỉ có hai lựa chọn.

Một là, giống như một đấng nam nhi, ưỡn ngực chiến tử.

Hai là, cúi cái đầu cao quý xuống, đi làm tạp vụ cho tên yêu nghiệt này.

Cuộc đấu tranh tư tưởng... một lúc lâu.

Ánh mắt của bốn người lóe lên, nhìn nhau, hạ quyết tâm.

Cuối cùng, họ ngẩng đầu lên.

"Được, ngươi thắng, bốn huynh đệ chúng ta từ nay sẽ nghe lệnh ngươi." Chung quy họ không phải là anh hùng danh chấn thiên hạ, so với cái gọi là danh tiếng và thể diện, họ quan tâm đến tính mạng của mình hơn.

Nếu, một người ngay cả tính mạng cũng không còn, cần thể diện để làm gì?

Nhìn bốn người cúi đầu trước mặt mình, khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười.

Sau đó, y lật tay, vô số thanh mang hiện ra từ lòng bàn tay.

Trên thanh mang đó, đạo tắc cổ xưa bí ẩn dâng trào, đó chính là

pháp tắc tạo hóa vận mệnh.

Ông...

Theo một cái phất tay của Đông Vương Công, bốn luồng quang mang chìm vào cơ thể của bốn người Tướng Thần.

"Không được phản kháng." Bốn vị Cương thi chí tôn theo bản năng muốn phản kháng, nhưng sau khi nghe mệnh lệnh của Đông Vương Công, cuối cùng cũng không chế được bản năng cơ thể.

Pháp tắc vận mệnh đó, khắc sâu vào chân linh của Tướng Thần và những người khác, tạo ra một ấn ký thuộc về vận mệnh, khi ấn ký hình thành, vận mệnh ban đầu của họ đã bị ấn ký vận mệnh trói buộc.

Cảm nhận ấn ký nguyên thần trong chân linh, Tướng Thần và những người khác lộ ra một nụ cười khổ sở.

Họ hiểu, khi ấn ký đó hình thành, vận mệnh của họ đã không còn do họ kiểm soát.

Mà do Đông Vương Công kiểm soát.

Thu phục được bốn vị cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, Đông Vương Công tự nhiên tâm tình rất tốt.

Đã nắm giữ vận mệnh của họ, chỉ cần Đông Vương Công muốn, một ý niệm, là có thể khiến bốn người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đến đây, Đông Vương Công cũng trở thành chủ nhân của Cương thi chi tổ.

Nhìn bốn vị Cương thi chí tôn cúi gằm đầu, vẻ mặt uể oải, Đông Vương Công khẽ cười.

Bất cứ ai, vận mệnh bị người khác kiểm soát, chỉ sợ đều không vui vẻ gì.

“Thu dọn đồ đạc, về Bồng Lai.” Đông Vương Công cười nói với bốn người.

Rồi y lại gọi nhẹ một tiếng về phía bảy đứa trẻ đang quan sát ở xa.

Cả đoàn người, xé rách hư không, mang theo cả bốn chiếc quan tài ngọc thủy tinh trong động phủ Cương thi, cùng nhau biến mất khỏi nơi này.

Chuyến đi này, tâm tình của Đông Vương Công rất tốt.

Bốn vị cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ sợ, trong thiên hạ Hồng Hoang hiện nay, chỉ có Bồng Lai mới có được bút tích lớn như vậy.

Mọi người vừa đi, Nhiên Đăng mới lếch thếch chui ra từ chân núi.

Vẻ mặt cuối cùng cũng yên tâm.

Đứng ở chân núi nhìn bóng dáng mọi người biến mất, hắn thở phào một hơi.

Trong lòng lại may mắn, vị tổ tông kia may mà không lật núi.

Nếu thật sự đào ra bí mật của Linh Thứu Sơn, chỉ sợ, tất cả mọi người đều sẽ không gánh nổi hậu quả.

Nhưng hắn không biết, nếu không có giọng nữ du dương kia, Đông Vương Công thật sự đã lật tung Linh Thứu Sơn rồi.

Về phía Đông Vương Công, nói thật, đối với bí mật của Linh Thứu Sơn, y cũng cảm thấy trong lòng không chắc chắn.

Chương 228

Còn về giọng nữ dễ nghe kia, Đông Vương Công mơ hồ cảm thấy, người truyền âm đó hẳn là không có ác ý, mà là một loại nhắc nhở nào đó.

Trước đó, y định đào bí mật này từ miệng của bốn vị Cương thi chí tôn.

Nhưng vì giọng nữ kia, Đông Vương Công đã đè nén lòng hiếu kỳ xuống.

Có lẽ, điều mà người phụ nữ đó nhắc nhở, chính là không nên chạm vào bí mật của Linh Thứu Sơn, ít nhất là hiện tại không nên chạm vào.

Trên đường đi nhanh như gió, sau khi đưa bảy đứa trẻ về Bồng Lai bế quan suy ngẫm, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu, Hi Hòa hai người trực tiếp bước vào hư vô, khi xuất hiện lại, đã ở chiến trường của hai tộc Vu Yêu.

Sát kiếp thứ hai cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Lúc này, trận chiến của hai tộc Vu Yêu đã đến giai đoạn gay cấn.

Từ khi Hồng Quân thành Thánh, đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất đã kết thúc một cách qua loa.

Cách mấy vạn năm, mười hai Tổ Vu và đám người Đế Tuấn, Thái Nhất lại một lần nữa giao chiến kịch liệt.

Mười hai vị Tổ Vu chân thân, sừng sững ở trung tâm chiến trường.

Sát khí ngút trời, huyết khí vô biên, sát ý kinh người, vào giờ khắc này, đều bùng nổ.

Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không chịu kém cạnh, lần lượt gọi ra chân thân, hai con Tam Túc Kim Ô.

Trong mười hai Tổ Vu, lão đại Đế Giang tu vi nhục thân đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi nhục thân của các Tổ Vu còn lại đều dừng ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Về phía Yêu tộc, tu vi nguyên thần của Đế Tuấn, Thái Nhất, Thường Hi ba người đều đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tu vi của Phục Hy và vợ của Thái Nhất, Lục Vĩ Ly Phượng Kê, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Xuống nữa, là mấy vị Yêu Thánh cảnh giới Đại La Kim Tiên.

So sánh mà nói, Yêu tộc tuy trong mấy vạn năm đã phát triển cực kỳ nhanh chóng, thực lực tăng lên không ít, nhưng ở chiến lực đỉnh cao, so với Vu tộc, còn kém quá nhiều.

Nữ Oa tuy đã thành Thánh, nhưng quả nhiên không ngoài dự liệu của Đông Vương Công.

Trận chiến này, Nữ Oa không thể ra tay.

Công đức thành Thánh, hành vi phải chịu sự trói buộc của Thiên Đạo, trận sát kiếp này, vốn là xu thế của Thiên Đạo, Nữ Oa sao có thể ra tay ngăn cản?

Cho nên, tuy Yêu tộc có thêm một vị Thánh nhân, nhưng đối với họ, lại không phải là một chuyện tốt.

Nữ Oa không thể ra tay, có nghĩa là, ở chiến lực đỉnh cao, họ đã thiếu đi một vị cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ.

Huống hồ, lần đại chiến Vu Yêu này bùng nổ, Vu tộc hoàn toàn đã có sự chuẩn bị.

Nếu nói về nguyên nhân, phải bắt đầu từ trận giao phong giữa

Đông Vương Công và Nữ Oa.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần, không thể quan sát kỹ trận chiến đó, nhưng, ít nhiều cũng đã hiểu được chiến lực của vị Thánh nhân Nữ Oa.

Thứ mà Vu tộc dựa vào, chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Có thể nói, trước đó, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với Nữ Oa.

Yêu tộc thiếu đi chiến lực Thánh nhân của Nữ Oa, trận chiến này, không nghi ngờ gì là không còn chút hồi hộp nào.

Vu tộc đột nhiên bùng nổ đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, Đế Tuấn và những người khác không ngờ tới, trận chiến này bắt đầu không có dấu hiệu báo trước, còn đột ngột hơn lần thứ nhất, cũng thảm liệt hơn.

"Bố trận!" Sự chênh lệch về chiến lực đỉnh cao, cuối cùng đã khiến Yêu tộc phải sử dụng đến át chủ bài của mình.

Theo tiếng hô lớn của Đế Tuấn.

Vô số cao thủ Yêu tộc, lần lượt dốc toàn lực kéo giãn khoảng cách với đối thủ.

Tiếp đó, họ lần lượt tế ra những lá tinh thần phiên thuộc về mình, ngưng tụ pháp lực toàn thân vào trong tinh thần phiên.

Trên biển sao cửu tiêu, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn, từ từ sáng lên.

Cùng với ánh sáng của những ngôi sao lớn đó, từng luồng sức mạnh tinh thần, từ trên cửu tiêu, tuôn xuống.

Ánh sao ngập trời, bao phủ một vùng chiến trường rộng lớn.

Dải ngân hà cổ xưa, tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Thái Nhất, Phục Hy và các chiến lực đỉnh cao khác của Yêu tộc, đều bay vào trong đại trận.

Họ đứng quanh Đế Tuấn, pháp lực vô tận điên cuồng bùng nổ, tuôn vào lá tinh thần phiên trước mặt Đế Tuấn.

Cùng với ánh sáng lấp lánh của lá tinh thần phiên đó, sức mạnh Thái Dương vô tận, sức mạnh Thái Âm, từ hai ngôi sao lớn, rơi xuống.

Các vì sao ngập trời cũng theo đó chuyển động, cả đại trận vào giờ khắc này, điên cuồng vận chuyển.

Lấy Thái Dương, Thái Âm hai ngôi sao chính làm trận nhãn, ba trăm sáu mươi lăm lá tinh thần phiên làm gốc, một vạn bốn ngàn tám trăm lá tiểu chu thiên tinh thần phiên làm cành, ức vạn tinh nhuệ Yêu tộc làm lá.

Lại liên kết với sức mạnh của chu thiên tinh thần.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lại một lần nữa hiện ra trước mặt thế nhân Hồng Hoang, xuất hiện trên chiến trường Vu Yêu.

Nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này, trong mắt Đông Vương Công lộ ra chút kinh ngạc.

Y không ngờ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong thời gian ngắn như vậy, đã có sự hoàn thiện to lớn như thế.

Năm đó khi Bồng Lai gặp đại kiếp, Yêu tộc bày trận vây khốn, trận này, cũng chỉ là hình thức sơ khai mà thôi.

Đại trận lúc này, tuy chưa thể hoàn thiện hoàn toàn, nhưng uy lực có thể bộc phát ra, đã không thể so sánh với đại trận vạn năm trước.

Nhìn đại trận này sáng lên, Đông Vương Công không khỏi hướng

ánh mắt kỳ vọng về phía mười hai Tổ Vu.

Bởi vì y biết, đại trận của Yêu tộc càng mạnh, thì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc sẽ càng mạnh hơn.

Là người của hậu thế, y tự nhiên hiểu rõ sự đáng sợ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

Có lẽ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc chưa được hoàn thiện, nhưng y hiểu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc lúc này, chính là thời kỳ đỉnh cao, hoàn thiện nhất.

Đó là sự tồn tại hoàn toàn có thể sánh ngang với Thánh nhân.

Khi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được bố trí xong, những đại năng Hồng Hoang đang dùng pháp lực ngưng tụ thiên nhãn quan chiến, đều trợn mắt há mồm.

Chương 229

Uy năng khủng bố mà đại trận bộc phát ra, khí tức như hủy diệt trời đất, khiến cho tất cả mọi người đều run rẩy trong lòng.

Đột nhiên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Sức mạnh tinh thần vô tận mang theo thần uy vạn quân, từ trên trời, không ngừng rơi xuống.

Trên mặt đất, những tu sĩ Vu tộc bị đại trận bao phủ lần lượt ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi nhìn sức mạnh tinh thần khủng bố đó.

Sự vĩ đại của tự nhiên, không nghi ngờ gì là khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, loại đối kháng hoàn toàn không cùng cấp bậc này, căn bản không thể kháng cự.

Trong khoảnh khắc đó, nhục thân cường hãn mà Vu tộc vẫn tự hào, dưới sức mạnh tinh thần đó, lại mỏng manh như giấy.

Trong chốc lát, đã hóa thành tro bụi, chỉ trong một hơi thở, đã có hơn mười vạn chiến sĩ Vu tộc ngã xuống.

Giờ khắc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận giống như một cỗ máy xay thịt khổng lồ, mỗi một giây, đều có vô số chiến sĩ Vu tộc vẫn lạc.

Nhìn cảnh tượng xảy ra trên chiến trường, sắc mặt Đế Giang và những người khác lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

“Lũ súc sinh lông vũ!

Ta muốn diệt các ngươi.” “Kết trận cho ta!” Tiếng gào thét của Đế Giang vang vọng khắp nơi này.

Nghe vậy.

Mười một vị Tổ Vu còn lại đều không do dự, trong tay lần lượt hiện ra một lá cờ, chính là Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

Theo từng lá Đô Thiên Thần Sát Kỳ xuất hiện, trên cả chiến trường, bắt đầu xuất hiện những luồng sát khí nồng đậm.

Sát ý lăng liệt và ý chí trời đất cổ xưa, lập tức xông lên trời.

Cầm Đô Thiên Thần Sát Kỳ, mười một Tổ Vu theo một phương thức huyền diệu, đứng quanh Đế Giang.

"Gào!" Một tiếng gầm kinh người, phát ra từ mười hai Tổ Vu.

Theo tiếng gầm đó, huyết khí cường đại quanh thân mười hai Tổ Vu bắt đầu dâng trào.

Sát khí cuồn cuộn, như hồng thủy bùng nổ, lan tràn khắp chiến trường.

Hình thành mười hai con rồng huyết khí kinh người.

Mười hai con rồng huyết khí, gầm thét cuộn trào trên bầu trời, trong chốc lát, cả bầu trời, rực rỡ sắc màu.

Không gian, thời gian, sấm sét, biển lửa, núi băng, hậu thổ... từng luồng thiên phú bản nguyên kinh người ẩn hiện trên bầu trời, giao hội, tương ứng với thiên phú thần thông của mười hai Tổ Vu.

Tiếp đó.

Ầm!

Một tiếng chấn động kinh thiên.

Vào giờ khắc này, mười hai lá Đô Thiên Thần Sát Kỳ đã được kích hoạt hoàn toàn.

Mười hai luồng sát khí bàng bạc kinh người, xông lên trời.

Cùng lúc đó, thân hình của mười hai Tổ Vu bắt đầu trở nên phiêu diêu.

Hình thành từng luồng sát khí sắc bén, cuồn cuộn khắp chiến trường, mơ hồ có thể thấy, một trận hình vô cùng huyền ảo đang được sinh ra.

Trận hình đó giống như một vòng xoáy khổng lồ, sát khí như hủy diệt trời đất của Hồng Hoang không ngừng ùa vào trong vòng xoáy.

Trong vòng xoáy, một khí tức đáng sợ đang được sinh ra.

Dường như... có một tồn tại siêu việt trời đất sắp tỉnh giấc.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, Bàn Cổ Chân Thân!

Hiện!!" Trong tiếng gào thét kinh thiên, mười hai Tổ Vu lập tức biến mất, sát khí vô tận bắt đầu tạo hình.

Tiếp đó, một hư ảnh khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất, ngửa đầu gầm dài được ngưng tụ ra, giống như Thần Ma thượng cổ giáng lâm.

Ông...

Cùng với sự xuất hiện của hư ảnh đó, trời đất lập tức thất sắc, trên cửu thiên, dị tượng liên miên.

Những con rồng sấm Tử Tiêu khổng lồ tràn ngập khắp trời đất, phảng phất như trời đất cũng khó mà dung nạp được sự tồn tại của hư ảnh đó.

"Gào!" Một tiếng gầm cổ xưa.

Cùng với tiếng gầm đó, đôi mắt khổng lồ của hư ảnh đột nhiên mở ra.

Trong đôi mắt đó, dường như có vô tận tinh không dung nạp, đôi tay lớn đó, dường như chỉ cần vươn ra, là có thể nắm giữ Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh trong tay.

Trên người gã khổng lồ, điện quang giao thoa, khí tức cổ xưa, cuồng dã, bá đạo, bạo ngược, từ người gã khổng lồ tỏa ra, lập tức bao phủ cả thế giới Hồng Hoang.

Giờ khắc này, ức vạn sinh linh trong thế giới Hồng Hoang dường như đều cảm nhận được một loại rung động nào đó.

Ấn ký cổ xưa sâu trong huyết mạch, trong linh hồn, phảng phất đều bị đánh thức.

"Bàn Cổ đại thần!" Trong thế giới Hồng Hoang, vô số sinh linh nhìn thấy thân ảnh đó đều không khỏi kinh hãi kêu lên.

Khí tức cổ xưa, tang thương, càng trực tiếp khiến cho nhiều sinh linh hơn quỳ rạp xuống đất, thành kính khấu bái.

"Phụ thần?

Sao có thể!" Tam Thanh ẩn nấp trong mây, khi thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Là một phần nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nếu Bàn Cổ phục sinh, nhất định sẽ thu hồi nguyên thần, điều đó cũng có nghĩa là họ sẽ tiêu vong.

Thân thể Tam Thanh run rẩy, nhìn Bàn Cổ Chân Thân, mặt đã trắng bệch.

Trong đôi mắt đó, càng tràn đầy hương vị của sự sợ hãi.

Trong Oa Hoàng Cung.

Chương 230

Nữ Oa nhìn Bàn Cổ Chân Thân bên dưới, trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, treo một tia kinh ngạc và lo lắng.

Lúc này, dù là Thánh nhân, nàng cũng có thể cảm nhận được từng trận tim đập nhanh.

Trong Tử Tiêu Cung.

Nhìn đạo chân thân đột nhiên xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, ngay cả Hồng Quân cũng có chút rung động.

Đồng tử co rút lại, trên khuôn mặt của vị Đạo Tổ này, rõ ràng có thể thấy một tia bất an.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một đám cao thủ Yêu tộc đều mặt mày tái nhợt, nhìn Bàn Cổ Chân Thân, trong lòng ai nấy đều dâng lên một tia tuyệt vọng.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được nguy cơ sinh tử to lớn sắp ập đến.

"Phủ!" "!" Một tiếng hô lớn, truyền khắp cả Hồng Hoang.

Bàn Cổ Chân Thân vươn tay lên trời, sát khí vô tận liền ngưng tụ trong tay thành một hư ảnh búa, chính là hư ảnh của Khai Thiên Phủ.

Tuy chỉ là một hư ảnh, nhưng nó tuyệt đối không yếu hơn bất kỳ linh bảo nào giữa trời đất.

Lưỡi búa dường như có thể chém tan mọi thứ, khiến cho cả trời đất Hồng Hoang cũng có chút run rẩy, mơ hồ, có thể nghe thấy, tiếng khóc thét sợ hãi của ức vạn sinh linh trên bầu trời.

Ông...

Khi hư ảnh chiếc búa ngưng tụ ra, Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, Thái Cực Đồ của Lão Tử, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy, đều bắt đầu rung động dữ dội, tựa như muốn quay về vòng tay của chủ nhân ban đầu.

Nhìn Bàn Cổ Chân Thân cầm Bàn Cổ Phủ, ngay cả Đông Vương Công, lúc này cũng bị chấn động sâu sắc.

Y từng thấy trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cảnh tượng Bàn Cổ đại thần cầm Bàn Cổ Phủ, lực chiến ba ngàn Thần Ma.

Nhưng cảnh tượng đó, chung quy cũng giống như xem phim, xa không có sự chấn động như lúc này.

Cảnh tượng trước mắt, tuy chỉ là một hư ảnh của Bàn Cổ, nhưng cảm giác chân thực đó, lại chấn động lòng người.

Thân thể đầu đội trời chân đạp đất, nuốt nhả khí tức khủng bố, chỉ một cái nhìn, đã khiến cho tất cả đại năng Hồng Hoang có mặt sinh ra một cảm giác kiêng kỵ và chấn động sâu sắc.

"Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Thấy Bàn Cổ Chân Thân kinh người như vậy, Phục Hy lấy Hà Đồ Lạc Thư từ tay Đế Tuấn, tung lên trời.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hà Đồ Lạc Thư lập tức biến thành một bức tranh khổng lồ, theo pháp quyết trong tay Phục Hy, từ từ diễn hóa thành một pháp trận khổng lồ.

Phối hợp với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong chốc lát, hai đại trận cùng xuất hiện, khí thế đại thịnh.

"Lũ súc sinh lông vũ, phụ thần chân thân ở đây, ta xem các ngươi làm sao có thể cản!" Giọng nói cuồng ngạo của Đế Giang vang vọng khắp nơi.

Tiếp đó, y điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, giơ Bàn Cổ Phủ trong

tay, mạnh mẽ chém về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận phía trước.

Ầm!

Một tiếng nổ khủng bố chấn động trời đất.

Bàn Cổ Phủ hung hăng chém vào hai tòa đại trận.

Trong chớp mắt, trời đất rung chuyển.

Cả thế giới Hồng Hoang, trong lần va chạm này, rung chuyển dữ dội.

Ức vạn sông núi, dưới uy năng của một đòn này, càng trong khoảnh khắc hóa thành đất cằn.

Không gian xung quanh mấy trăm triệu dặm, cũng theo dư chấn thần uy, đều bị vỡ nát, xé toạc.

Một đám chiến sĩ của hai tộc Vu Yêu, trong lần giao phong này, không kịp né tránh, trực tiếp bị những gợn sóng năng lượng đáng sợ nuốt chửng, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Một đòn khủng bố, ngay cả Đông Vương Công đang đứng ở xa chiến trường, cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Khi Bàn Cổ Phủ rơi xuống, trong thần thức của y, dường như xuất hiện một loại ảo giác yếu ớt.

Tựa như, Bàn Cổ Phủ đó sắp chém vào người y.

Loại uy áp khủng bố đó, loại rung động tâm thần đó, trong một khoảnh khắc, đã khiến y cũng cảm thấy có chút khó thở.

Đông Vương Công có thể khẳng định, một đòn mà Bàn Cổ Chân Thân bộc phát ra, đã vượt xa một đòn toàn lực của Thánh nhân.

Một đòn khủng bố như vậy, tất nhiên, dù là công đức Thánh nhân

như Nữ Oa, cũng không thể đối đầu trực diện.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, dưới một búa này, đều bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Các đại năng Yêu tộc trong đại trận, đều thân hình chấn động, rồi mạnh mẽ truyền pháp lực vào đại trận.

Dưới sự thúc đẩy điên cuồng, hai đại trận mới miễn cưỡng ổn định lại.

Giờ khắc này, trong lòng các Yêu tộc, dường như đều có một sự giác ngộ, một búa tiếp theo, có thể sẽ không thể chống đỡ được.

Chỉ là... chiến đấu đến lúc này, đã không còn bất kỳ đường lui nào, chỉ có thể tử chiến!

"Giết!" Đế Tuấn phát ra một tiếng gầm kinh người, phun ra mấy giọt tinh huyết.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đột nhiên bùng nổ ra những luồng quang mang khổng lồ mà huy hoàng.

Trong tinh không vô tận, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao, vào giờ khắc này, đều giáng xuống những luồng sức mạnh tinh thần khủng bố.

Ánh sao mênh mông như biển, sức mạnh tinh thần sâu như vực thẳm giao hội lại, hướng về phía Bàn Cổ Chân Thân, oanh kích ra một đòn mạnh nhất.

"Gào!" Phảng phất như uy nghiêm bị khiêu khích, hư ảnh Bàn Cổ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Sau đó, Bàn Cổ Phủ trong tay giơ cao, hướng về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, từ trên xuống dưới, mạnh mẽ chém xuống.

Một đòn có vẻ đơn giản, nhưng lại vô cùng khủng bố.

Hung hăng chém vào một đòn mạnh nhất mà Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bắn ra, từ giữa chém ra.

Vô số ánh sao bay tứ tán, năng lượng khủng bố, sức mạnh tinh thần bạo ngược, cuồn cuộn về tứ phía.

Lấy Bàn Cổ Chân Thân làm trung tâm, trong phạm vi mấy ngàn dặm, không còn thấy bóng dáng chiến sĩ của hai tộc Vu Yêu nữa.

Những chiến sĩ từng tàn sát trên mảnh đất này, đều bị những gợn sóng năng lượng đáng sợ đó nuốt chửng, xóa bỏ.

Chương 231

Không chút lưu tình mà biến mất khỏi thế giới Hồng Hoang.

"Gào!" Một búa hạ xuống, Bàn Cổ Chân Thân điên cuồng gầm thét.

Đôi chân khổng lồ mạnh mẽ dậm xuống đất, rồi, thân thể khổng lồ đột nhiên bay lên.

Bàn Cổ Phủ trong tay, mang theo sức mạnh vô cùng, lại một lần nữa chém về phía trước.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp không gian mấy chục triệu dặm.

Đại địa, bị chấn đến nứt toác, trong những khe nứt sâu thẳm, có thể thấy, địa hỏa đang dâng lên.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, ánh sáng huy hoàng ban đầu, lúc này đã trở nên vô cùng ảm đạm.

Hai pháp trận, càng không ngừng run rẩy.

"Mạnh quá!" Thấy cảnh này, Đông Vương Công ẩn nấp trong mây thầm kinh ngạc.

Mỗi lần Bàn Cổ Chân Thân ra tay, đều cho người ta một ảo giác có thể hủy diệt trời đất.

Cảm giác này, trong đầu Đông Vương Công hiện ra ba chữ: "Mạnh!

Vô!

Địch!" Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, Đế Tuấn, Phục Hy và những người khác, vào giờ khắc này, sắc mặt đều trắng bệch.

Một cảm giác vô lực nồng đậm, từ trong lòng họ sinh ra.

Bàn Cổ Chân Thân, quá mạnh rồi.

Ngay cả Phục Hy, người cực kỳ tự tin vào trận pháp, lúc này, trong đôi mắt, cũng lộ ra một tia tuyệt vọng.

"Ha ha ha!" "Đế Tuấn, chịu chết đi!" Trên chiến trường, vang lên tiếng cười sảng khoái của Đế Giang.

Sau đó, y điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, lại một lần nữa vung búa lớn, nhảy lên cao.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cùng với tiếng nổ đó, hai đại trận ảm đạm đột nhiên sụp đổ, ba trăm sáu mươi lăm vị Thái Ất Kim Tiên càng trong một búa cuối cùng, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Đế Tuấn, Thái Nhất và các đại năng khác cũng bị trọng thương, cùng với sự sụp đổ của đại trận, mọi người lập tức bay ngược ra ngoài.

Những đóa hoa máu thê mỹ, vương vãi khắp trời đất.

"Rút!" "Tử thủ Thiên Đình." Theo tiếng gào thét của Đế Tuấn, đại quân Yêu tộc trong khoảnh khắc tan rã, điên cuồng men theo Kiến Mộc Linh Khâu trèo lên Thiên Đình.

"Rút?

Ta sẽ khiến Yêu tộc không còn đường để rút!" Đế Giang gào lên một tiếng cuồng ngạo, rồi, điều khiển Bàn Cổ Chân Thân lại một lần

nữa nhảy lên cao.

Oanh!

Lại một tiếng nổ vang.

Linh Khâu Kiến Mộc thô to mấy vạn trượng trong khoảnh khắc bị chém ngang lưng, vô số chiến sĩ Yêu tộc từ trên Linh Khâu Kiến Mộc rơi xuống.

Nhìn Linh Khâu Kiến Mộc bị gãy thành hai đoạn, Đông Vương Công trong lòng vui mừng.

Tiếp đó, hắn trực tiếp dùng thần thông, thu lấy Linh Khâu Kiến Mộc ngay trước mắt bao người.

Linh Khâu Kiến Mộc là một thứ tốt.

Năm đó, khi Đế Tuấn sáng lập Yêu tộc, có một vị đại yêu thấy Linh Khâu Kiến Mộc cao không thể trèo, vì vậy mới nảy sinh lòng hiếu kỳ, trèo lên trên, tìm được Thiên Đình, một vùng đất quý báu.

Vì thế, Linh Khâu Kiến Mộc chính là con đường duy nhất nối liền Thiên Đình và thế giới Hồng Hoang, được xưng là Cây Thế Giới.

Có lẽ, trong mắt người thường, Linh Khâu Kiến Mộc không có gì đặc biệt.

Nhưng đối với Đông Vương Công, nó lại là vật tuyệt hảo để củng cố thiên địa trong Thế Giới Chủng Tử.

Mặc dù thiên địa của Thế Giới Chủng Tử hiện tại đã dần ổn định, nhưng có còn hơn không.

Linh Khâu Kiến Mộc bị chém ngang lưng, Thiên Đình rõ ràng chấn động một phen.

Lúc này, sắc mặt của Đế Tuấn và những người khác đã âm trầm đến cực điểm.

Thiên Đình vốn ở trên cao, là nơi dễ thủ khó công.

Nhưng lúc này, trước Bàn Cổ Chân Thân, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều trở nên vô lực.

Sau một đòn, Đế Giang ở trong Bàn Cổ Chân Thân phát ra một trận cười cuồng ngạo.

"Hôm nay, ta sẽ bổ nát trời này!" "Đạp nát Yêu Đình của các ngươi!" Đế Giang dõng dạc quát lớn.

Nói xong, y lại đạp đất nhảy lên, Bàn Cổ Chân Thân tay cầm Bàn Cổ Phủ, hung hăng bổ về phía Yêu Đình.

Một đòn, đây chính là một đòn cuối cùng.

Sau một đòn này, thế giới Hồng Hoang sẽ không còn Yêu Đình.

Không có Thiên Đình, thế giới Hồng Hoang sẽ không còn Yêu tộc.

Sau này, Vu tộc sẽ là chúa tể thế giới, là bá chủ thế giới.

Một búa sắc bén, tựa như một đòn tuyệt sát xé rách trời đất càn khôn.

Trong ánh búa mông lung, dường như cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa lại tái hiện.

Mang theo đại thế cuồn cuộn của năm tháng thời gian, trải dài với vĩ lực sáng thế vô song.

Một đòn tuyệt sát liên kết với ý chí trời đất, khiến cho tất cả Yêu tộc có mặt tại đây, trong lòng đều dâng lên một tia tuyệt vọng.

Chương 232

Đúng lúc này… "Đủ rồi!" Giữa bầu trời, đột nhiên truyền đến một tiếng quát kiều diễm động lòng người.

Theo sau giọng nói đó, trên Cửu Thiên, một quả cầu Hồng Tú Cầu khổng lồ, ầm ầm nện về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Thấy Phục Hy rơi vào tuyệt cảnh, Nữ Oa cuối cùng cũng đã ra tay.

Người khác có lẽ sẽ cho rằng Nữ Oa ra tay vì Yêu tộc, chỉ có Đông Vương Công mới hiểu, hành động này của Nữ Oa là đã được Thiên Đạo chấp thuận.

Bởi vì… Yêu tộc lúc này, không đáng bị diệt!

Oanh!

Khi thấy Hồng Tú Cầu nện tới, trong lúc cấp bách, Đế Giang điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, đành phải thu lại thế búa đang bổ về phía Thiên Đình, giơ chiến phủ lên chắn trước người.

Theo sau một tiếng uy năng kinh khủng oanh kích lên Bàn Cổ Phủ, trời đất vang lên một tiếng nổ lớn.

Thân hình khổng lồ của Bàn Cổ Chân Thân, lại bị một đòn đột ngột này đánh cho lùi lại.

Trong chốc lát, chiến trường bị gợn sóng uy năng kia khuấy động bụi bay mù mịt.

Đùng!

Một tiếng người khổng lồ đạp đất.

Đợi bụi mù tan đi, Bàn Cổ Chân Thân đứng sừng sững trước mặt mọi người không chút tổn hại, chỉ là trong đôi mắt kia… lại thêm một

phần nộ ý.

"Hít…" Thấy cảnh này, các vị đại năng đang quan chiến đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Sau Đông Vương Công, lại có thêm một tồn tại có thể đối đầu trực diện với uy thế của Thánh nhân.

Không ai nghi ngờ uy năng của Thánh nhân, điều khiến họ kinh ngạc chỉ là sự cường hãn của người sau.

Giữa bầu trời, Nữ Oa váy trắng bay theo gió, chậm rãi đáp xuống.

Rõ ràng là một thân trang phục không thể bình thường hơn, nhưng lại tỏ ra vô cùng cao quý và kinh diễm.

Chỉ là… nhìn vào đôi mắt của Bàn Cổ Chân Thân, nàng lại lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhìn Nữ Oa hiện thân trên bầu trời, trong lồng ngực Đế Giang, dâng lên ngọn lửa giận ngút trời.

Mắt thấy Yêu tộc đã rơi vào tuyệt cảnh, mắt thấy chỉ một búa nữa là Yêu Đình sẽ bị hủy diệt, vậy mà lúc này lại để Nữ Oa ra tay ngăn cản.

Trong khoảnh khắc, Bàn Cổ Chân Thân gắt gao nhìn chằm chằm Nữ Oa, nộ ý trong mắt không cần nói cũng biết.

"Nữ Oa, tìm chết!" Tiếng gầm thét điên cuồng của Đế Giang vang vọng giữa trời đất.

Cái búa trong tay đã giơ lên một lần nữa, y điều khiển thân thể khổng lồ, hung hăng lao về phía Nữ Oa.

Thánh nhân thì sao chứ?

Hôm nay, bất kể là ai, dám cản bước chân của Vu tộc, vậy thì, chết đi!

Người khổng lồ nổi giận, kinh khủng đến vậy, sát ý từ thuở hồng hoang tuôn trào quanh thân.

Đứng giữa bầu trời, Nữ Oa tuy đã là Thánh nhân, nhưng bị Bàn Cổ Chân Thân khóa chặt, cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo vô cùng.

Nhìn Bàn Cổ Chân Thân đang lao tới nhanh chóng, sắc mặt Nữ Oa hơi biến đổi.

Tiếp đó, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong nháy mắt được tế ra, bao bọc lấy Bàn Cổ Chân Thân.

Bức tranh đầy màu sắc mở ra, cả vùng trời đất phẳng phất như tĩnh lặng vào lúc này, núi sông đan xen, sinh diệt tạo hóa, tựa như một phương tiểu thế giới chân thực.

"Phá cho ta!" Bàn Cổ Chân Thân ngửa mặt lên trời hét lớn, chiếc búa trong tay đã vung cao, hung hăng bổ xuống.

Ông… Giữa lúc trời đất rung chuyển, phương thế giới kia không hề có dấu hiệu báo trước đã vỡ nát.

Bảo quang tiên linh đậm đặc, vào khoảnh khắc này điên cuồng nở rộ.

Đối mặt với uy thế của chiếc búa, bức tranh trong tay Nữ Oa trong khoảnh khắc đã bay ngược ra ngoài.

Nhìn Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay bị một búa bổ có phần tàn phá, trên mặt Nữ Oa cuối cùng cũng lộ ra một tia nộ ý.

"Phóng tứ!" Thánh nhân nổi giận, kinh khủng đến vậy.

Uy áp trời đất ngút trời, gần như trong nháy mắt đã tràn ngập cả vùng trời đất, khóa chặt lấy Bàn Cổ Chân Thân.

Gợn sóng uy áp kinh người, điên cuồng cuốn về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Chỉ là… Bàn Cổ Chân Thân vẫn sừng sững không động, dường như uy áp của Thánh nhân căn bản không tồn tại.

Đông Vương Công giơ tay tạo ra một màn sáng che chắn cho Tây Vương Mẫu và hai nàng Hi Hòa, nhìn về chiến trường xa xôi, trong lòng lại cười lạnh.

Bàn Cổ Chân Thân tuy chỉ là một hư ảnh, nhưng há có thể bị uy áp của Thánh nhân lay động.

Thế giới Hồng Hoang, đều do Bàn Cổ sáng tạo.

Bàn Cổ Đại Thần kia, càng không biết đã tu luyện đến cảnh giới cường đại nào.

Uy áp của Thánh nhân?

E rằng, hôm nay cho dù Hồng Quân dùng uy áp trấn nhiếp, cũng sẽ không gây ra chút ảnh hưởng nào đối với Bàn Cổ Chân Thân.

"Nữ Oa, chết cho ta!" Bàn Cổ Chân Thân gầm lên một tiếng, chiếc búa trong tay, một lần nữa đơn giản thô bạo bổ về phía Nữ Oa.

Nhìn Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa lao tới, sắc mặt Nữ Oa hơi biến đổi.

Tiếp đó, váy dài nhẹ bay.

Vô cùng tạo hóa từ quanh thân tuôn ra, đạo tắc tạo hóa đậm đặc hóa thành một con phượng hoàng màu xanh khổng lồ.

Theo sau pháp lực toàn thân rót vào, con phượng hoàng kia kêu lên một tiếng kinh thiên, mang theo đạo vận vô tận lao về phía Bàn Cổ Chân Thân.

"Chết!" Bàn Cổ Chân Thân gầm lên giận dữ, chiếc búa kết thành từ sát khí, thô bạo vung về phía thân phượng hoàng.

Oanh!

Mang theo vĩ lực khai thiên vô cùng của Bàn Cổ Đại Thần, một búa, khiến cho trời đất thất sắc.

Chương 233

Khi đòn tấn công kinh khủng hạ xuống, trong khoảnh khắc, con phượng hoàng kết thành từ tạo hóa, đột nhiên tan thành mây khói.

Uy thế còn sót lại của chiếc búa, sắc bén cuốn về phía Nữ Oa.

Ông… Trong ánh sáng chói lòa, Nữ Oa nặng nề đỡ lấy một búa của Bàn Cổ Chân Thân, tiếp đó, thân hình yếu đuối của nàng đột nhiên bay ngược ra ngoài.

Thấy ngay cả Nữ Oa cũng không thể ngăn cản được uy thế của Bàn Cổ Chân Thân, sắc mặt của đám người Yêu tộc, lại một lần nữa âm trầm xuống.

Ngay cả Thánh nhân có thể mượn sức mạnh trời đất cũng không thể ngăn cản, không nghi ngờ gì, Yêu tộc đã hoàn toàn rơi vào tuyệt cảnh.

Giây tiếp theo, Bàn Cổ Chân Thân chậm rãi xoay người, chuyển hướng búa.

Đôi mắt lạnh lẽo đến cực điểm kia, phát ra ánh mắt hủy diệt nhìn về phía Đế Tuấn và đám Yêu tộc, dường như đang tuyên án tử hình cho họ.

Khí tức tử vong, tràn ngập trong lòng của đám người Yêu tộc.

Giờ phút này, Đế Tuấn và những người khác tuyệt vọng nhìn Bàn Cổ Chân Thân, trong lòng đã một mảnh thê lương.

Đúng lúc này, một bóng người nhàn nhạt, xuất hiện ở hư không phía trước Bàn Cổ Chân Thân.

Bóng người đó, không có bất kỳ dao động năng lượng nào, thậm chí, khiến người ta không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào, dường

như, căn bản không tồn tại.

Khi bóng người đó xuất hiện, trên mặt đám người Yêu tộc, cuối cùng cũng hiện ra một tia vui mừng.

Đế Giang và những người khác, lại một lần nữa phẫn nộ.

"Hồng Quân, làm sao có thể cản ta." Đế Giang phát ra một tiếng gầm kinh người, tiếp đó, điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, lại một lần nữa vung Bàn Cổ Phủ, mang theo sức mạnh vô song bổ về phía Hồng Quân.

Lúc này Đế Giang đã giết đến đỏ mắt, bất kể là ai, hôm nay dám cản đường chỉ có chết!

Xoẹt!

Tiếng xé rách hư không.

Một búa, mang theo vĩ lực vô song, kinh thiên động địa, bổ xuống chấn nhiếp lòng người.

Uy thế to lớn của chiếc búa dường như muốn lật đổ cả thế giới.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được sự sắc bén của một búa này.

Hồng Quân nhàn nhạt nhìn Bàn Cổ Chân Thân đang bổ tới, tiếp đó, trong ánh mắt của tất cả mọi người, nhẹ nhàng giơ lòng bàn tay lên, đón lấy Bàn Cổ Phủ.

Thấy cảnh này, Đông Vương Công không khỏi có chút tê dại da đầu.

Cả vùng trời đất Hồng Hoang này, dám dùng tay không đỡ một búa này, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân.

Uy năng to lớn gần như trong nháy mắt đã bổ vào tay của Hồng Quân.

Không có tiếng nổ kinh khủng, không có gợn sóng uy năng kinh người.

Trong khoảnh khắc, dường như thời gian đều bị đóng băng, bàn tay của Hồng Quân, cứ thế dễ dàng đỡ lấy Bàn Cổ Phủ.

Đông Vương Công đứng ở xa không khỏi nhíu mày, hắn đã thấy rõ ràng, khi Hồng Quân tóm lấy Bàn Cổ Phủ, uy năng của Bàn Cổ Phủ vẫn để lại một vết thương sắc bén trong tay ông ta.

Mặc dù, vết thương đó nhanh chóng liền lại, nhưng, Bàn Cổ Chân Thân đích thực đã làm Hồng Quân bị thương.

Nhìn vết thương thoáng qua đó, Đông Vương Công không khỏi âm thầm tặc lưỡi.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên Hồng Quân bị thương sau khi thành Thánh.

Bàn Cổ Phủ kia, dù Nữ Oa đã mượn không ít sức mạnh thế giới, vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng lại chỉ có thể để lại một vết sẹo trong tay Hồng Quân.

Lần đầu tiên, Đông Vương Công cảm nhận rõ ràng như vậy về khoảng cách giữa mình và Hồng Quân.

Có lẽ, Hồng Quân lúc này đã hoàn thành hợp đạo, đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đông Vương Công thầm tính toán trong lòng.

Thiên Đạo Thánh Nhân đã có uy năng như vậy, vậy Đại Đạo Thánh Nhân sẽ kinh khủng đến mức nào?

Nhìn lão đạo sĩ áo trắng trên bầu trời xa xôi, đôi mắt của Đông Vương Công, thần sắc có chút phức tạp.

Trong khoảnh khắc, quyết tâm chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực

Kim Tiên trong lòng càng thêm kiên định, cũng chỉ có đến bước đó, mới có thể thực sự thoát khỏi Thiên Đạo theo đúng nghĩa.

Một đòn hạ xuống, Hồng Quân nắm chặt chiến phủ trong tay, pháp lực toàn thân đột nhiên tuôn ra.

Trong khoảnh khắc, Thập Nhị Tổ Vu không còn duy trì được Bàn Cổ Chân Thân, từng người một ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Khoảng cách giữa họ và Hồng Quân cuối cùng vẫn quá lớn, cảm giác chênh lệch như vực sâu vô tận, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy một tia vô lực.

Dù vậy, Thập Nhị Tổ Vu vẫn phẫn nộ nhìn chằm chằm Hồng Quân trên bầu trời.

Đôi mắt kia, không hề che giấu sự căm hận đối với vị đệ nhất nhân Hồng Hoang này.

Cho dù thực lực và Hồng Quân chênh lệch mười vạn tám nghìn dặm thì sao chứ?

Vu tộc, Tổ Vu chiến thiên đấu địa, không sợ hãi điều gì, cho dù là Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không thể khiến họ cúi đầu, cũng không thể khiến họ khom lưng cúi gối, gượng cười.

Đây chính là Vu tộc, đây chính là Tổ Vu!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên khuôn mặt lãnh đạm của Hồng Quân không có chút biểu cảm nào.

"Yêu tộc, không đáng bị diệt!" ông lãnh đạm nói.

"Kể từ hôm nay, Yêu chưởng thiên, Vu quản địa, trong vòng vạn năm, không được xảy ra chiến đấu nữa." Dứt lời, Hồng Quân phất đạo bào.

Mấy trăm tỷ Vu tộc, đại quân Vu tộc đen kịt đột nhiên biến mất

khỏi chiến trường Linh Khâu.

Trước thực lực tuyệt đối, Vu tộc không hề có khả năng chống cự.

Dù trận chiến sắp giành thắng lợi, nhưng hành động của Hồng Quân, lại một lần nữa đưa họ về điểm xuất phát.

Thứ còn lại, chỉ là một tia không cam lòng.

Hành vi cưỡng chế đảo ngược cục diện chiến tranh này, sao mà giống với hành vi của Hồng Quân khi Bồng Lai giáng thế, cưỡng chế phong Đông Vương Công làm người đứng đầu Nam tiên năm đó.

Chương 234

Cảm giác vô lực sâu sắc này, khiến cho đám người Vu tộc đều cảm thấy một loại áp bức bất đắc dĩ.

Có lẽ, đây cũng là kỹ năng thường dùng của Đạo Tổ Hồng Quân để giải quyết vấn đề, duy trì trật tự Thiên Đạo.

Chỉ vì, ông ta có thực lực chí cường!

Vu Yêu nhị chiến, cứ thế kết thúc vội vàng sau khi Hồng Quân dùng tay không đỡ lấy Bàn Cổ Phủ.

Yêu tộc hoan hỉ, Vu tộc bi thương.

Một trận chiến đấu vô cùng thảm liệt, quy mô to lớn, gần như muốn đánh vỡ cả trời đất, vậy mà Vu Yêu hai tộc, lại không có một tôn đại năng nào vẫn lạc.

Một trò chơi của Thiên Đạo, bị Hồng Quân cưỡng hành đảo ngược về điểm ban đầu.

Vu Yêu hai tộc không biết thiên số, cũng chỉ có thể trong sự khống chế của Thiên Đạo, tiếp tục trò chơi này.

Cho đến khi, Vu Yêu phúc diệt.

Hồng Quân phất đạo bào.

Vu tộc trở về Bàn Cổ Thần Điện, Yêu tộc trở về Thiên Đình.

Giữa chiến trường, chỉ còn lại vô tận tử thi và một mảnh hỗn độn.

Đông Vương Công liếc nhìn chiến trường một cái, khi ánh mắt quay lại trên người Hồng Quân, lại phát hiện Hồng Quân vẫn chưa rời khỏi chiến trường trống không.

Lúc này, đôi mắt lãnh đạm của Hồng Quân, đang bình tĩnh nhìn

hắn.

Trong đôi mắt đó, toát ra uy áp vô hình, không khỏi khiến Đông Vương Công cảm thấy có chút ngột ngạt.

Bị Hồng Quân nhìn như vậy, Đông Vương Công hơi khựng lại.

Tiếp đó, hắn không hề né tránh mà nhìn thẳng lại.

Đây là lần đầu tiên Đông Vương Công tiếp xúc rõ ràng với Hồng Quân như vậy, cuộc đối mặt ngắn ngủi này, lại khiến người ta cảm thấy dài đằng đẵng.

Một lát sau, toàn thân hắn thả lỏng, uy áp vô hình của Hồng Quân mới từ từ tan đi.

Trong đôi mắt của Hồng Quân, không biết có phải ảo giác hay không, Đông Vương Công lại thấy một tia cười ý.

Không phải nụ cười chế giễu, cũng không phải nụ cười quỷ dị.

Một loại… nụ cười giống như hai người bạn tốt gặp nhau chào hỏi.

Cảm giác này thoáng qua, theo sau sự biến mất của cảm giác này, bóng dáng phiêu diêu của Hồng Quân cũng biến mất giữa trời đất.

Nhìn bầu trời nơi Hồng Quân vừa đứng, Đông Vương Công ngẩn người đứng đó, thần tình phức tạp.

"Ca ca?" Bên cạnh, Hi Hòa truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng diệu kỳ.

Lúc này, Đông Vương Công mới hoàn hồn.

"Đi thôi, trước tiên về Bồng Lai, ta đi tranh giành thánh địa Nhân tộc." Đông Vương Công cười nói. ...

Ba mươi ba tầng trời, trong Oa Hoàng Cung.

“Thực lực của Vu tộc, vượt xa dự đoán của chúng ta, lần này, may nhờ có Nữ Oa Thánh nhân và Đạo Tổ ra tay, Yêu tộc ta mới có thể thoát khỏi cảnh lầm than.” “Bước tiếp theo, chúng ta cần nhanh chóng lớn mạnh bản thân, không biết các vị, có kiến nghị gì tốt không.” Đế Tuấn ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, thần tình có chút u ám nói với mọi người.

Trận chiến này, cuối cùng Yêu tộc đã thua.

Hai tộc tranh đấu, phát triển mấy vạn năm, Đế Tuấn chưa bao giờ nghĩ, Yêu tộc lại có thể thua một cách triệt để như vậy trong trận chiến này.

Ban đầu, y cho rằng dựa vào một vị Thánh nhân, tự mình có thể đại thắng Vu tộc.

Nhưng không ngờ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, lại ngay cả Thánh nhân cũng không thể chống lại.

Bàn Cổ Chân Thân kia, dù là đế hoàng của Yêu tộc, lúc này trong lòng vẫn tồn tại một tia vô lực.

Thời gian vạn năm, muốn tìm ra phương pháp đối đầu với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khó khăn biết bao.

Hơn nữa, Nữ Oa lúc này, tuy vẫn là Oa Hoàng của Yêu tộc, nhưng qua trận đại chiến này, Đế Tuấn rõ ràng cảm giác được, thái độ của Nữ Oa đối với Yêu tộc, đã thay đổi.

Không khỏi khiến Đế Tuấn có chút lo lắng, trận chiến sau vạn năm, Nữ Oa sẽ khoanh tay đứng nhìn.

“Đế quân không cần quá lo lắng, vạn năm, chúng ta có thời gian.” “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này vẫn chưa hoàn thiện toàn bộ, sau vạn năm, chưa chắc không thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Yêu tộc ta cũng không phải không có cơ hội.” Phục Hy

nói với vẻ tự tin.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận rất mạnh, nhưng là người nổi bật về ngộ tính trận pháp, trong lòng Phục Hy vẫn nén một hơi.

Đó chính là, phải hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mạnh hơn nữa.

Về phương diện tạo nghệ trận pháp, y có sự tự tin vô cùng.

Nghe vậy, trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sáng.

"A huynh, ta tin tưởng Phục Hy đạo hữu có thể làm được, trận chiến sau vạn năm, Yêu tộc ta không hẳn sẽ thua Vu tộc." "Hơn nữa, Yêu tộc ta cuối cùng vẫn hơn Vu tộc một vị Thánh nhân." Thái Nhất cũng tiếp lời.

Lúc này, Nữ Oa ngồi ở trên cao lãnh đạm nhìn mọi người, trong thần tình cuối cùng cũng hiện ra một tia khác thường.

"Chuyện của Yêu tộc, từ nay về sau không còn liên quan đến ta nữa, Đế quân, hãy tự lo liệu." Một câu nói đột ngột của Nữ Oa, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Từng người một kinh ngạc nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa lãnh đạm liếc nhìn mọi người, sự bình tĩnh trong đôi mắt kia, đã gần như băng lãnh.

"Đế quân, Đông Hoàng hai người xin hãy rời đi trước." nàng tiếp tục nói.

Trong giọng nói, không hề nghe ra một tia cảm xúc nào.

Khi nghe Nữ Oa hạ lệnh đuổi khách, Đế Tuấn, Thái Nhất hai người mới hoàn hồn.

Hai khuôn mặt kia đã âm trầm đến cực điểm.

Mặc dù Đế Tuấn hiểu rõ, sau khi thành Thánh, Nữ Oa và Yêu tộc dần xa cách, nhưng tuyệt đối không ngờ, khoảnh khắc này lại đến nhanh như vậy, Nữ Oa lại quyết đoán đến thế.

"Nữ Oa, ..." "Thái Nhất!" Thái Nhất phẫn nộ dường như muốn chất vấn Nữ Oa, nhưng lời chưa nói ra đã bị Đế Tuấn cắt ngang.

Chương 235

"Hừ!" "Chúng ta đi!" Đế Tuấn phất hoàng bào, đứng dậy giận dữ nói với Thái Nhất.

Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của Phục Hy, cùng Thái Nhất phẫn nộ rời đi.

Giây trước mọi người còn đang thương lượng làm sao để lớn mạnh Yêu tộc, đối phó Vu tộc.

Lúc này… mọi chuyện xảy ra đột ngột, không khỏi khiến Phục Hy kinh ngạc ngẩn người ra đó.

Một lát sau.

"Muội muội, ý người là sao?" Phục Hy nhíu chặt mày, không hiểu hỏi.

"Huynh trưởng." "Đế Tuấn vì thỏa mãn dã tâm của mình đã tạo ra quá nhiều sát lục, Yêu tộc, đã trở thành công cụ để hắn xưng bá Hồng Hoang, cứ tiếp tục như vậy, Yêu tộc tất sẽ diệt vong." Nữ Oa nhẹ giọng nói.

Nghe thấy giọng điệu có phần trách móc của Phục Hy, trong lời nói của Nữ Oa, cuối cùng cũng có một tia bất đắc dĩ.

"Nếu vậy, muội muội không phải càng nên ra tay giúp đỡ Yêu tộc sao?" Phục Hy hỏi.

"Ai." Nữ Oa khẽ thở dài, nói: "Ta chính vì chán ghét sự tranh đấu của Vu Yêu hai tộc, năm đó mới tạo ra Nhân tộc, chứng đạo thành Thánh." "Sau khi thành Thánh, ta mới biết, Thánh nhân cũng không phải vạn năng, trên Thánh nhân, còn có Thiên Đạo, hiện tại là Vu Yêu lượng kiếp, chính là sát kiếp tiếp theo sau Long Hán, nhân quả trong

đó quá sâu, nghiệp lực quá lớn, cho dù là Thánh nhân cũng không được tùy tiện dính vào, ta tuy là Thánh nhân, nhưng trận sát kiếp này tuyệt không phải ta có thể chi phối." "Năm đó, sau khi ta thành Thánh đặt tên nơi này là Oa Hoàng Cung, chính là biến nơi này thành một thánh địa của Yêu tộc, mưu cầu một tia sinh cơ cho Yêu tộc, để Yêu tộc ta, không đến mức bị diệt tộc." Nghe lời của Nữ Oa, Phục Hy ngẩn người trầm mặc, thần sắc trong đôi mắt kia phức tạp.

Y tự nhiên hiểu rõ kết cục của Long Hán đại kiếp, nhưng làm sao có thể buông bỏ Yêu tộc.

Thấy Phục Hy trầm mặc, Nữ Oa khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Huynh trưởng, huynh cũng ở lại Oa Hoàng Cung với muội đi, sát kiếp sắp tới, chỉ có đạo trường của Thánh nhân mới là tịnh địa, ra khỏi Oa Hoàng Cung, e rằng muội, cũng không bảo toàn được cho huynh." Nghe vậy, Phục Hy trầm ngâm hồi lâu, tiếp đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

"Oa Hoàng Cung ta sẽ không ở lại, vạn năm sau, Vu tộc chắc chắn sẽ lại tấn công, nếu ta có thể hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chưa chắc không thể giúp Yêu tộc vượt qua lần sát kiếp này." Nghe lời của Phục Hy, trên khuôn mặt trắng nõn của Nữ Oa, mày nhíu chặt.

Đại kiếp sắp đến, Phục Hy muốn đứng cùng Yêu tộc, nàng tự nhiên không cản được, cũng không tiện nói nhiều.

Nàng hiểu rõ, Phục Hy trông tính tình ôn hòa, nhưng thực chất nội tâm vô cùng kiêu ngạo, để y trốn trong Oa Hoàng Cung dưới sự che chở của mình để tránh kiếp, đối với Phục Hy, lại là một chuyện giày vò.

Trong khoảnh khắc, Nữ Oa trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Sau này trong trận lượng kiếp đó, bất kể thế nào cũng phải bảo

toàn tính mạng của Phục Hy.

"Muội muội bảo trọng, ta về Thiên Đình trước." Phục Hy chắp tay nói, tiếp đó, cất bước rời đi.

Nữ Oa thần tình phức tạp nhìn bóng lưng Phục Hy rời đi, trong khoảnh khắc, không khỏi nghĩ đến một người khác.

Người đó cũng giống Phục Hy, cũng tính tình ôn hòa.

Nhưng khác ở chỗ, người đó có lúc đối xử ôn hòa, có lúc lại vô cùng kiêu ngạo bá đạo.

Nhắc đến người đó, đôi mày trắng nõn giãn ra của Nữ Oa không khỏi lại nhíu lại.

Lúc này có lẽ nàng mới hiểu ra, tại sao người đó chỉ chiếm cứ Đông Hải, chưa bao giờ dựa vào thế lực Đông Hải để đặt chân vào Hồng Hoang.

"Hóa ra, ngươi đã sớm nhìn thấu, đây là một trận vô lượng sát kiếp." Nữ Oa ngây ngốc đứng tại chỗ, thần sắc phức tạp lẩm bẩm. ...

Bờ Đông Hải, núi Thủ Dương.

Đông Vương Công rời khỏi chiến trường Linh Khâu, liền trực tiếp đến bờ Đông Hải.

Nhìn Nhân tộc phía dưới có nơi ở và có da thú che thân, khóe miệng của hắn, không khỏi nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Trận chiến Vu Yêu kia, đánh ròng rã mấy trăm năm mới kết thúc.

Lúc này Nhân tộc, cũng đã ở nơi này hơn mấy trăm năm.

Trong mấy trăm năm, số lượng Nhân tộc từ mười mấy vạn người ban đầu, đã phát triển lên đến mấy triệu người.

Tốc độ sinh sôi nảy nở này… kinh khủng đến vậy.

Cưỡi mây lành, đến một nơi tổ địa của Nhân tộc, ánh mắt của Đông Vương Công, lại bị một pho tượng lòe loẹt thu hút.

Pho tượng này, cao đến nghìn trượng, thẳng lên mây xanh.

Thần thái dáng vẻ, sống động như thật.

Trên khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo đó, bao hàm sự cuồng ngạo không kiềm chế, sự ôn hòa đôn hậu và sự trang nghiêm không thể xúc phạm.

Y quan vải vóc, điêu khắc đều độc đáo, khéo léo đoạt thiên công.

Nhìn pho tượng tiêu sái anh tuấn lại không mất đi vẻ phong lưu phóng khoáng, Đông Vương Công không khỏi cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhìn kỹ lại… chẳng phải là ai khác?

Đông Vương Công đang mỉm cười thưởng thức, thì đúng lúc này, từ tộc địa của Nhân tộc, đột nhiên nhảy ra chín bóng người.

Chính là Cửu Tử của Long Vương.

"Chúng thần bái kiến Tiên chủ!" Mọi người đồng thanh bái lạy.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, tiếp đó, ánh mắt lại nhìn về phía ba vị phàm nhân phía dưới.

Cảm nhận được ánh mắt của Đông Vương Công, ba người đó vội vàng bái lạy: "Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị bái kiến Thánh phụ." Thánh phụ?

Nghe thấy từ này, Đông Vương Công không khỏi sững sờ.

Tiếp đó, ánh mắt liếc nhìn pho tượng hùng vĩ kia, trong lòng đã hiểu rõ.

Pho tượng này không chỉ có tác dụng ra oai lòe loẹt, đứng sừng

sững ở đây, là vật trấn áp khí vận của Nhân tộc.

Năm đó sau khi Nữ Oa tạo người liền rời đi, Thái Nhất từng dẫn mấy vạn Yêu tộc đến, nói là chăm sóc, thực chất là lăng nhục, thậm chí còn muốn ăn thịt.

Vào lúc đó, ba phân thân của Đông Vương Công đã giải cứu họ, đưa họ đến bờ Đông Hải.

Sau đó, lại có Cửu Tử của Long Vương ở đây dạy dỗ.

Trong lòng Nhân tộc, địa vị của Đông Vương Công không thua kém vị Nữ Oa đã tạo ra họ rồi bỏ đi.

Dùng pho tượng trấn áp khí vận của Nhân tộc, tự nhiên cũng trở thành Thánh phụ của Nhân tộc.

"Thôi." Đông Vương Công nhẹ giọng nói.

Đối với việc trở thành Thánh phụ của Nhân tộc, Đông Vương Công bản thân cũng không từ chối.

Chương 236

Nhân tộc, định sẵn sẽ trở thành nhân vật chính của trời đất sau này.

Thân là Thánh phụ của Nhân tộc, tự nhiên nắm giữ khí vận của Nhân tộc.

Khí vận thứ này, ai lại chê nhiều chứ?

Trong lúc nói chuyện, từ trong pho tượng, đột nhiên bay ra một con rồng khí màu trắng bạc.

Thân rồng dài hơn vạn trượng, khí vận phúc nguyên đậm đặc bốc lên, từng mảnh vảy rồng, sống động như thật, hệt như một con rồng thật.

"Gầm!" Tựa như gặp chuyện vui mừng, con rồng khí ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, tiếp đó vui vẻ bay về phía Đông Vương Công.

Trong khoảnh khắc, con rồng khí trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đột nhiên chui vào cơ thể Đông Vương Công.

Từ đó, khí vận của Nhân tộc liền liên kết với hắn.

"Cung hạ Tiên chủ." "Cung hạ Thánh phụ." Cửu Tử của Long Vương và ba người Nhân tộc, tự nhiên cũng hiểu khí vận là vật tuyệt hảo, lập tức chắp tay chúc mừng.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, tiếp đó ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía ba người Nhân tộc.

Chỉ nghe tên húy của ba người, liền biết, ba người chính là Tam Tổ của Nhân tộc.

Vào thời kỳ đầu của Nhân tộc, chín đại long tử trấn giữ Nhân tộc,

thụ mệnh của Đông Vương Công.

Chín người, chỉ dạy Nhân tộc tu luyện, còn việc phát triển của Nhân tộc thì không hề tham gia.

Nhân tộc ban đầu, ở thế giới Hồng Hoang, đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Ban đầu, đối mặt với vấn đề không có quần áo mặc, bị rắn rết côn trùng cắn.

Một người phụ nữ thông qua quan sát, phát hiện dã thú có da lông che phủ, chim bay có lông vũ che thân, trong nháy mắt thông suốt.

Người phụ nữ đó liền quyết định, hái lá cây che thân, sau đó từ từ tìm kiếm những con dã thú đã chết, lột da thú của chúng, chế tạo ra bộ quần áo đầu tiên.

Khi bộ quần áo đầu tiên xuất hiện, trời giáng công đức, tu vi của người phụ nữ trực tiếp bước vào cảnh giới Thiên Tiên.

Bộ quần áo trong tay, cũng trở thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Người phụ nữ chế tạo ra quần áo này, được người đời tôn xưng là Truy Y Thị.

Vấn đề quần áo được giải quyết, Nhân tộc lại đối mặt với vấn đề mới, vấn đề nơi ở và thức ăn.

Trong thời gian sau đó, một người đàn ông thông qua quan sát chim bay làm tổ và đặc điểm của cây cối, liền thông suốt.

Dẫn dắt Nhân tộc, mô phỏng chim làm tổ, xây dựng nơi ở trên cây, sau đó, dần dần theo sự nâng cao của kỹ thuật xây dựng, lại từ trên cây di chuyển xuống mặt đất.

Cứ như vậy, trời giáng công đức, tu vi của người đàn ông này

cũng bước vào cảnh giới Thiên Tiên.

Nơi ở mà y tạo ra, cũng biến thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Lại có một người đàn ông, thông qua không ngừng nghiên cứu và thử nghiệm, cuối cùng đã thông qua phương thức khoan gỗ lấy lửa, tạo ra ngọn lửa đầu tiên của Nhân tộc.

Từ đó, Nhân tộc, kết thúc cuộc sống ăn lông ở lỗ.

Cứ như vậy, trời giáng công đức, tu vi của người đàn ông cũng đạt đến cảnh giới Thiên Tiên.

Ngọn lửa đầu tiên, cũng trở thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Người này, được Nhân tộc tôn xưng là Toại Nhân Thị.

Dưới sự dẫn dắt của Tam Tổ Nhân tộc, Nhân tộc bắt đầu đại hưng.

Lứa Nhân tộc đầu tiên, càng là tiên thiên đạo thể, dưới sự dạy dỗ của Cửu Tử của Long Vương, mỗi ngày, tu vi của họ đều tăng trưởng nhanh chóng.

Đến bây giờ, tu vi của Tam Tổ Nhân tộc đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Lứa Nhân tộc tiên thiên đạo thể đầu tiên, cũng đã đến cảnh giới Nhân Tiên thậm chí là Địa Tiên.

Trăm năm, tốc độ tăng trưởng như vậy, ngay cả Cửu Tử của Long Vương, cũng phải kinh ngạc.

Đương nhiên, có được có mất.

Tốc độ tu hành của Nhân tộc cực nhanh, nhưng khi thành tiên, lại cần phải trải qua thiên kiếp.

Bất kể là Nhân Tiên, Địa Tiên ban đầu, hay là Thiên Tiên, Huyền Tiên sau này.

Mỗi lần thăng cấp, đều cần phải chịu lôi kiếp.

Có thể vượt qua lôi kiếp, vậy thì, liền có thể trong tiên quang giáng xuống sau thiên kiếp, hoàn thành lột xác, bước vào cảnh giới cao hơn.

Nếu thất bại, chỉ có thể thân tử đạo tiêu.

Nhân tộc dựa vào khả năng sinh sôi nảy nở và tốc độ tu luyện xuất chúng, cuối cùng cũng đã đứng vững gót chân ở bờ Đông Hải.

Dần dần, bắt đầu từng bước phát triển lớn mạnh.

Nhìn Tam Tổ Nhân tộc, Đông Vương Công khá có cảm xúc.

Tiếp đó, đạo bào phất một cái, chỉ thấy trên Cửu Thiên, vô cùng bảo quang đột nhiên hiện ra.

Ánh sáng chín màu, diệu kỳ huy hoàng.

Khiến cho vùng đất của Nhân tộc, đột nhiên sáng rực lên.

Trong ánh sáng huy hoàng kỳ dị đó, mơ hồ có thể nhìn thấy, có vô số kỳ trân tiên thạch, thần tinh bảo ngọc… vô cùng vô tận thiên tài địa bảo, gần như che khuất nửa bầu trời của không gian này.

"Đi!" Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, trong tay hiện ra một mảnh thanh quang, trong thanh quang đó, dường như có đạo vận tạo hóa lấp lánh.

Theo sau đạo tạo hóa đó dung nhập vào không trung, cả vùng bảo quang đều bị ánh sáng tạo hóa bao bọc.

Tiếp đó, khí tạo hóa bắt đầu diễn hóa thành vô cùng bích hỏa, rèn luyện trên những thiên tài địa bảo đó.

Tam Tổ Nhân tộc, nhìn vô tận thiên tài địa bảo bị rèn luyện, trong

nháy mắt ngây người tại chỗ.

Những thiên tài địa bảo như vậy, họ từng thấy ở đâu chứ.

Sớm đã nghe Bồng Lai Tiên chủ vô cùng giàu có, vàng ngọc chất đống.

Chương 237

Hôm nay thấy tận mắt, lại suýt chút nữa bị vô cùng bảo quang kia làm lóa mắt.

Những thiên tài địa bảo đang bị rèn luyện trên Cửu Thiên, tùy tiện một khối đều là vật quý giá mà người người tranh giành trong thế giới Hồng Hoang, thật sự không ngờ, vị Bồng Lai Tiên chủ này lại tùy tiện ra tay hào phóng như vậy.

Cửu Tử của Long Vương tự nhiên hiểu rõ sự giàu có của Bồng Lai, sau khi hơi kinh ngạc một chút liền khôi phục lại thần sắc như thường.

Chỉ là, không biết vị này lại có tâm tư gì, lại muốn rèn luyện những trân bảo vô cùng này.

Trong lúc mọi người đang nghĩ ngợi, chỉ thấy những thiên tài địa bảo đó bắt đầu tan chảy trong những ngọn lửa tạo hóa.

Bảo quang chín màu bắt đầu không ngừng dung hợp, hình thành một loại màu sắc vô cùng kỳ diệu.

Trong màu sắc đó, ánh sáng kỳ ảo diệu kỳ không ngừng lấp lánh.

"Thiên lôi giáng!" Theo sau một tiếng quát nhẹ của Đông Vương Công, trên Cửu Thiên đột nhiên hiện ra từng đạo thần lôi kinh khủng, ầm ầm đánh về phía những thiên tài địa bảo trên Cửu Thiên.

"Địa hỏa!" Lại một tiếng quát nhẹ vang lên.

Dứt lời, ngọn lửa màu đồng đỏ chói mắt trong nháy mắt xuất hiện, mang theo nhiệt độ kinh người, cuốn về phía thiên tài địa bảo.

Vô số loại năng lượng giao hội trong những thiên tài địa bảo đó.

Ánh hoa quang ngập trời, trong nháy mắt chiếu sáng nửa Đông Hải.

Vô số Nhân tộc và tu sĩ Hồng Hoang đều bị bảo quang thu hút, trong đôi mắt kia, đều lộ ra một tia ghen tị.

Theo sau bảo quang không ngừng lấp lánh, mọi người mơ hồ có thể nhìn thấy, một tòa cung điện tuyệt mỹ đang từ từ ra đời.

Lúc này, tòa cung điện đó đang ở trong vô cùng năng lượng, theo sau mỗi đạo thiên lôi giáng xuống, mỗi mảnh địa hỏa dâng lên, tòa cung điện đó đều không ngừng lột xác.

Bảo quang hoa lệ dường như sắp tràn ra khỏi vùng trời đất này.

Lúc này, Đông Vương Công lại giơ tay phất một cái, một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng đánh vào.

Trong khoảnh khắc, tòa cung điện bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng.

Chỉ trong nháy mắt, đã cao hơn vạn trượng.

Tiếp đó, một luồng khí tức tối tăm khó hiểu, huyền ảo từ trong cung điện đó bùng phát ra.

Trên đỉnh cung điện, một mai phù văn chói mắt lạc ấn ở đó.

Trong lạc ấn, lưu chuyển vô tận đạo ngân và đại đạo áo nghĩa.

Ông… Tiếng không khí chấn động, trong khoảnh khắc, tòa cung điện hùng vĩ thu liễm tất cả ánh hào quang, lơ lửng giữa Cửu Thiên hư không.

Bảo quang nội liễm, nội uẩn đạo tắc.

Trong đó, còn có bốn mươi tám đạo cấm chế, đã dưới sự tôi luyện của vô cùng trân bảo và năng lượng, đạt đến cấp bậc Hậu Thiên Linh Bảo.

Tuy chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng tuyệt không thua kém tiên thiên linh bảo trung phẩm thông thường.

Có thể sánh ngang với trung phẩm tiên thiên linh bảo Nhân tộc Thánh Điện, sở hữu khả năng tái sinh đáng sợ.

Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, không đủ để Đông Vương Công hao công tốn sức.

Tòa Nhân tộc Thánh Điện này, sau khi bước vào sẽ phát hiện, bên trong tự thành một phương không gian.

Không gian đó rộng đến vạn dặm, trong không gian, tiên linh chi khí đậm đặc như ngọc dịch, tuy xa xa không bằng Bồng Lai biến thái như vậy, nhưng lại mạnh hơn tiên gia bảo địa thông thường quá nhiều.

Ông… Theo sau một tiếng gợn sóng chấn động hạ xuống, Nhân tộc Thánh Điện chậm rãi đứng sừng sững trên mảnh đất này.

"Sau này, người của Nhân tộc cứ ở đây tu luyện đi." Đông Vương Công nhìn tòa thánh điện trước mắt, khá hài lòng nói.

Nghe vậy, Tam Tổ Nhân tộc sững sờ, tiếp đó, từng người một ánh mắt kích động nhìn Đông Vương Công.

Từ khi ra đời đến nay, họ đâu đã thấy cung điện hùng vĩ như vậy.

So với tòa cung điện này, nơi ở trước đây của họ, cùng lắm, chỉ có thể xem là một gian nhà tranh.

Lúc này… "Tạ ơn Thánh phụ!" Lời cảm tạ và cảm kích không nói nên lời, đều tràn ngập trong giọng nói của ba người.

Đã nắm giữ khí vận của Nhân tộc, Đông Vương Công tự nhiên không có sở thích nhận lộc mà không có công.

Nhân tộc Thánh Điện, chính là sự hồi đáp tốt nhất đối với Nhân

tộc.

Vô cùng vô tận tiên trân kỳ bảo, cộng thêm khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn đó.

Cho dù Bồng Lai vô cùng giàu có, nhưng ra tay như vậy, cũng không phải tầm thường.

Sau khi giao Nhân tộc Thánh Điện cho Tam Tổ Nhân tộc quản lý, hắn liền trực tiếp rời khỏi Nhân tộc.

Hiện tại, Vu Yêu nhị chiến kết thúc, trong Hồng Hoang sắp sửa nghênh đón cục diện mới.

Đó chính là thời đại của Thánh nhân.

Nữ Oa đỡ được một chưởng kia, nhưng Đông Vương Công biết, thực lực hiện tại, còn xa mới đủ.

Có lẽ trong Hỗn Độn có thực lực chiến đấu với Nữ Oa, nhưng trong thế giới Hồng Hoang, đây là thiên hạ của Thánh nhân.

Hơn nữa, Nữ Oa chỉ là một tôn Thánh nhân.

Hắn không quên, mâu thuẫn giữa mình và hai vị Tây phương kia.

Với thực lực hiện tại đối đầu với hai người kia, nếu họ trở thành Thánh nhân, nói thật, Đông Vương Công thực sự không có nắm chắc.

Vì vậy, hắn quyết định, cũng đến lúc chuẩn bị ký thác ra phân thân thứ tư "Tự ngã".

Phân thân thứ tư cũng giống như các phân thân khác, cũng cần một tòa liên đài để ký thác.

Đó cũng là tòa liên đài duy nhất còn lại trong thế giới Hồng Hoang, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Bốn tòa liên đài đều là dung khí tốt nhất để ký thác phân thân,

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tòa liên đài này là của Minh Hà, kẻ mắc chứng hoang tưởng bị hại.

Cùng với Nguyên Đồ, A Tỳ, nó cũng là linh bảo bạn sinh.

Chương 238

Từng có lúc, Đông Vương Công thực sự không muốn bắt nạt vị Minh Hà ở Huyết Hải này, dù sao, Minh Hà tuy không được lòng người, nhưng chưa từng xảy ra mâu thuẫn với hắn.

Nhưng từ sau đại kiếp Bồng Lai năm đó, hắn phong ấn hai người Yêu tộc, hai người Tây phương ở đây, để cho Minh Hà làm bậy, Đông Vương Công đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ này.

Tục ngữ nói, một bàn tay vỗ không kêu.

Đã Minh Hà để lại sơ hở trong tay hắn, hắn tự nhiên cũng không có lý do làm như không biết.

Vì vậy, mục đích của chuyến đi này chính là U Minh Huyết Hải.

Sở dĩ, là để tìm Minh Hà… tính sổ!

Nhưng mà Minh Hà, nhát gan thì nhát gan, có bệnh thì có bệnh, nhưng quả thực có đại trí tuệ.

Năm đó Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, Minh Hà lão tổ trong lòng có cảm ứng, ở trong U Minh Huyết Hải, cũng tạo ra một tộc, tên là: tộc A Tu La.

Vốn định bắt chước phương pháp của Nữ Oa, cũng kiếm một cái ghế Thánh nhân để ngồi.

Nhưng không ngờ, Thánh nhân tuy không làm được, nhưng lại kiếm được không ít công đức.

Tộc A Tu La, vì sinh ra ở nơi ô uế, nên tính cách của cả chủng tộc đều có phần méo mó quái gở.

Nữ thì ai cũng mỹ diễm gợi cảm, nam thì lại xấu xí vô cùng.

Hơn nữa, trừ bốn đại thiên vương do Minh Hà tạo ra, nam nữ của tộc A Tu La, đều cực kỳ ham mê dâm sự.

Từ khi ra đời, tộc nhân của tộc A Tu La, liền ngày ngày ở trong Huyết Hải, làm chuyện cẩu thả song tu, khiến cho Huyết Hải vốn đã ô uế, càng thêm ô uế.

Chúng sinh Hồng Hoang vốn đã không thích Huyết Hải ô uế, từ khi tộc A Tu La ra đời, Huyết Hải càng không có ai hỏi thăm.

Dù Huyết Hải không thể nhìn nổi như vậy, nhưng Minh Hà lại dường như không thấy.

Tiếp tục ẩn mình trong Huyết Hải, âm thầm thành Thánh.

Một đường gió cuốn mây bay, không mất bao lâu, Đông Vương Công đã lăng không trên Huyết Hải.

Khi hắn xuất hiện, trong cả vùng Huyết Hải, vô số nam nữ tộc A Tu La đều thân thể trần trụi, kinh hoảng chui vào trong Huyết Hải.

Hắn không hề che giấu tu vi.

Nguyên nhân ư, cũng là để không cho những chuyện cẩu thả kia làm bẩn mắt mình.

Nhưng mà, tộc A Tu La, lại khá giống với tâm tính của vị lão tổ kia của họ… hoang tưởng bị hại. ...

Sâu trong Huyết Hải, cảm nhận được uy áp khổng lồ trên bầu trời, Minh Hà đột nhiên mở mắt.

Khi nhìn rõ người đến là ai, trong lòng Minh Hà đột nhiên chùng xuống.

“Vị kia đến rồi?” Minh Hà thầm nghĩ, trong thần tình lại không nén được sự hoảng sợ.

Đôi mắt sáng ngời kia, lại không ngừng đảo quanh, trong đầu suy

nghĩ ý đồ của Đông Vương Công.

Đang do dự, chỉ nghe trên bầu trời truyền đến một tiếng quát lạnh.

"Minh Hà lão nhi, muốn bần đạo xuống Huyết Hải mời ngươi lên sao?" Tiêu rồi!

Đây là tiếng lòng của Minh Hà lúc này.

Lần trước gặp vị kia, không phải còn xưng hô đạo hữu với mình sao, lần này… Cảm nhận được sự không thân thiện của vị kia, trong lòng Minh Hà lại chùng xuống, sắc mặt trong nháy mắt trở nên u ám.

Làm sao y có thể quên được những gì mình đã âm thầm làm trong trận pháp của vị kia mấy nghìn năm trước.

Chỉ là không ngờ, đã cách mấy nghìn năm, ngay cả y cũng cho rằng đã qua mặt được, lại không ngờ… vị kia đã đến.

Phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi.

Hơn nữa… chạy được hòa thượng, cũng không chạy được chùa.

Nhìn bóng người trên bầu trời Huyết Hải, Minh Hà quyết định ra ngoài nghênh đón.

"Minh Hà ra mắt đạo hữu!" Theo sau một giọng nói đôn hậu truyền đến, Minh Hà một thân đạo bào màu đỏ sẫm, thân hình hiện ra trên Huyết Hải.

Trong thần tình, lại gượng ra một nụ cười khó coi.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên bầu trời, cũng không nói gì, cứ thế lạnh lùng nhìn Minh Hà, mặt không biểu cảm.

Thấy vị kia lạnh lùng như vậy, Minh Hà nhìn đôi mắt của Đông Vương Công, không khỏi bắt đầu né tránh.

Mặc dù trên mặt che giấu sự bình tĩnh, thực chất, trong lòng đã

sóng cả biển gầm.

“Đạo… đạo hữu chuyến này đến, không biết là vì việc gì.” Một lát sau, dường như không chịu nổi sự yên tĩnh khó chịu này, Minh Hà lại một lần nữa mở miệng.

“Vì Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.” Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, đồng tử của Minh Hà đột nhiên co lại, trong lòng lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước đó trong lòng ít nhiều còn tồn tại một tia may mắn đối với ý đồ của vị kia, lúc này… nếu còn không nhìn ra ý đồ không tốt của vị kia, thì đúng là kẻ ngốc.

“Không biết đạo hữu tìm Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có việc gì?

Hay là… muốn mượn?” Minh Hà cẩn thận thăm dò.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên có ý nghĩa gì đối với y, chỉ có y mới hiểu.

Trọng bảo như vậy, sao có thể nỡ lòng nào cho Đông Vương Công không công?

Nếu vị kia chỉ mượn dùng, không nghi ngờ gì… Minh Hà tự nhiên vui lòng.

Một là, cho vị kia một phần nhân tình.

Hai là, chuyện đã làm trước đó, cũng được bỏ qua.

Mặc dù, y cũng hiểu, vị Bồng Lai này, khả năng mượn đồ rất nhỏ.

“Minh Hà lão nhi, ngươi nói nhảm gì vậy?

Chương 239

Mượn?" "Chẳng lẽ, cần bần đạo thuật lại những gì ngươi đã làm trước đó, một lần nữa sao?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Quả nhiên.

Nghe lời của Đông Vương Công, Minh Hà trong nháy mắt hiểu ra.

Vị này đến, quả nhiên là vì chuyện năm đó.

Nhìn vị kia trước mắt, trong lòng Minh Hà lại bắt đầu run rẩy.

Chỉ là trên mặt vẫn cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh.

Nhận là không thể nhận, nhận rồi, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên làm sao giữ được?

"Đạo hữu xin hãy nói rõ, Minh Hà thực sự không biết." Minh Hà giả vờ trấn tĩnh, rất khách khí nói.

Lúc này, trong lòng Minh Hà khổ lắm, rất khổ.

Năm đó, vị Bồng Lai kia trấn áp hai người Yêu tộc, hai người Tây phương trong Huyết Hải.

Y cũng vì thế, ít nhiều dính phải nhân quả của bốn người đó.

Tuy vị Bồng Lai kia lúc đi có nhắc nhở, bảo y đừng động vào phong ấn đó.

Nhưng y làm sao dám không động.

Trong bốn người, hai người là đế vương của Yêu tộc, hai người là Thánh nhân tương lai.

Trấn áp trong Huyết Hải của y, y làm sao dám tùy tiện đắc tội?

Tuy không dám lật đổ phong ấn của vị Bồng Lai kia, thả bốn

người đó ra.

Nhưng y đã hấp thu một phần ô uế chi khí, để bốn người đó dễ chịu hơn một chút.

Cứ như vậy… y cũng đã trả nhân quả của bốn người.

Chỉ là… y cũng không ngờ, hành động như vậy sẽ bị vị Bồng Lai kia biết được, hơn nữa, trở thành nhân quả của sự việc hôm nay.

Sợ thì sợ!

Nhưng Minh Hà biết, chuyện ngày đó vạn vạn không thể nhận.

Nhận rồi, đưa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho vị kia, chỉ có thể trả nhân quả.

Không nhận… nếu thật sự để vị kia cưỡng hành lấy đi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sau này bất luận là Tây phương nhị thánh, hay hai vị đế vương của Yêu tộc, đều nợ Minh Hà một phần nhân quả.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng có cơ hội, mượn tay mấy người đó lấy lại.

Có bệnh thì có bệnh, nhưng Minh Hà, một chút cũng không ngốc.

Nhìn Minh Hà trước mắt không chịu nhận tội, uy áp toàn thân của Đông Vương Công đột nhiên phóng ra.

Một luồng thần uy ngút trời, trực tiếp bao trùm lấy Minh Hà.

“Minh Hà lão nhi, như vậy, chuyện ngày đó, ngươi không chịu nhận?” Đông Vương Công nói, giọng nói đã lạnh đến cực hạn.

Nghe vậy, Minh Hà toàn thân run lên, lại thấy toàn thân lạnh lẽo, như rơi xuống cửu u.

Cảm nhận được uy áp sắc bén đó, Minh Hà ngầm vận pháp lực

đứng thẳng người, nụ cười trên mặt lại không còn nữa.

"Đạo hữu, Minh Hà không làm, tự nhiên không biết nhận." Minh Hà nhíu mày nói.

"Tốt, tốt một cái không làm, xem ra hôm nay bần đạo cũng không có lý do không ra tay rồi." Đông Vương Công nói.

Trong lúc nói chuyện, Thí Thần Thương trong tay đã hiện ra, sát khí và sát ý đậm đặc, sắc bén khóa chặt lấy Minh Hà.

Đến bây giờ, hắn cũng lười nói nhảm với Minh Hà nữa.

Đã không thừa nhận, vậy thì cướp công khai.

"Đạo hữu, ngươi bắt nạt người quá đáng rồi." "Ta Minh Hà tuy tự biết không thắng được ngươi, nhưng thân ở trong Huyết Hải, cũng chưa chắc ngươi có thể làm gì được ta." "Phải biết, Huyết Hải không khô, ta Minh Hà bất tử!" Minh Hà bá khí quát về phía Đông Vương Công.

Trong khoảnh khắc, kẻ mắc chứng hoang tưởng bị hại này cuối cùng cũng không còn chịu thua, cuối cùng cũng đứng lên như một người đàn ông.

Nhưng mà… lời nói tuy bá khí như vậy, thân thể của Minh Hà lại âm thầm run rẩy.

Y làm sao không biết sự lợi hại của vị kia trước mắt.

Tuy trước đó tạo ra tộc A Tu La, được một ít công đức, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng y tự biết, vị kia là tồn tại có thể đối đầu với Thánh nhân, tuyệt không phải y có thể so sánh.

Nhưng còn có cách nào khác… sự việc đã đến bước này, y tự nhiên hiểu rõ, phải làm một trận rồi.

Nhìn Minh Hà bá khí ngất trời trước mắt, Đông Vương Công lại

trong lòng bật cười.

Minh Hà thật đúng là 'dũng khí đáng khen' a… Hát!

"Phạm Hải Tu La Ấn!" Tục ngữ nói hay, ra tay trước thì mạnh, ra tay sau gặp họa.

Minh Hà tự biết không tránh được, như vậy, chi bằng trực tiếp động thủ.

Khí thế đó, dường như y mới là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Theo sau một tiếng hét lớn của Minh Hà, quanh thân, hiện ra vô số pháp văn màu đen tối.

Pháp văn đó tối đến mức khiến người ta sợ hãi, mơ hồ có thể cảm nhận được, trên pháp văn đó tràn ngập khí bạo lệ sát lục.

Theo sau pháp văn hiện ra, cả vùng Huyết Hải đột nhiên bạo động.

Vô tận ánh sáng màu đỏ sẫm từ trong vùng Huyết Hải này, bắn ra.

Một phương cự ấn ngút trời, ngưng kết giữa phương trời đất này.

Huyết ấn ngưng kết từ ô uế chi khí của cả vùng Huyết Hải, điều động, chính là vĩ lực vô tận của cả vùng Huyết Hải.

Theo sau phương huyết ấn ngưng kết, trên Cửu Thiên, lôi vân chợt hiện.

Vô cùng lôi long chui vào trong phương huyết ấn đó.

Chương 240

Vĩ lực kinh khủng bàng bạc truyền ra, gần như muốn trấn áp cả thế giới Hồng Hoang.

Cường giả Chuẩn Thánh… kinh khủng đến vậy.

Ngay cả với tu vi của Minh Hà hiện nay, cũng đã đạt đến cảnh giới hủy thiên diệt địa.

Bầu trời Huyết Hải, uy năng kinh khủng nhanh chóng thu hút ánh mắt của đại năng Hồng Hoang, từng người một thò ra thiên nhãn thần thông, quan vọng trên bầu trời.

Thế giới Hồng Hoang, mấy trăm, nghìn năm đều khó gặp một lần tranh đấu uy năng to lớn như vậy.

Những cường giả hóng chuyện trong Hồng Hoang, tự nhiên từ trước đến nay, ở đâu có phân tranh là đến đó.

Chỉ trong chốc lát… trong vô tận thương khung, đã chen chúc đầy thiên nhãn thần thông do các đại năng ngưng tụ ra.

Nhưng khi thấy rõ đối thủ của Minh Hà là Đông Vương Công.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng chung một từ: Dũng khí đáng khen. ...

Tây phương Linh Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, sắc mặt kinh ngạc nhìn trận tranh đấu ở Huyết Hải.

Từng bị trấn áp ở Huyết Hải vạn năm, họ tự nhiên hiểu rõ tính cách của vị chủ nhân Huyết Hải kia.

Minh Hà luôn luôn sợ hãi đến không thể nào sợ hơn, đột nhiên lại

cứng rắn như vậy?

Hơn nữa, đối tượng cứng rắn lại là vị kia ở Bồng Lai.

Trong chốc lát, hai người kinh ngạc nhìn nhau.

"Sư đệ, chúng ta hãy vì Minh Hà đạo hữu mặc niệm." Tiếp Dẫn bi thống nói.

"Thiện!" "Ở sâu trong Huyết Hải vạn năm, Minh Hà đạo hữu đối với chúng ta chiếu cố có thừa, chúng ta tự nhiên nên vì Minh Hà đạo hữu ngâm tụng một đoạn đạo kinh, tán tụng dũng khí của y." Chuẩn Đề bi thống nói.

Yêu tộc, Thiên Đình, Đế Tuấn, Thái Nhất mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng xảy ra ở Huyết Hải.

Vừa kính bội dũng khí của Minh Hà, đồng thời, trong lòng cũng từ từ trở nên trầm thống.

Dù sao Minh Hà năm đó ở trong Huyết Hải, cũng có phần giúp đỡ hai người.

Lập tức, hai người nhìn nhau.

"Đại huynh!

Chúng ta hãy vì Minh Hà đạo hữu mặc niệm đi." "Thiện!". ...

Trừ bốn vị có chút giao tình với Minh Hà, một đám đại năng đều mặc niệm.

Cũng không biết, khi Minh Hà biết được hành động của bốn người nợ y nhân quả là Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lúc này, sẽ có biểu cảm như thế nào.

Trong chiến trường, "Rơi xuống cho ta!" Minh Hà hét lớn một tiếng, huyết ấn khổng lồ trên Cửu Thiên, mang theo uy năng kinh khủng, điên cuồng ụp xuống Đông Vương Công.

Uy năng kinh khủng, gần như muốn nghiền nát cả vùng đại lục.

Đông Vương Công tĩnh lặng nhìn huyết ấn trên bầu trời, tiếp đó, khóe miệng khẽ cười, thân hình đột nhiên động.

Minh Hà quả thực mạnh hơn không ít so với lúc giao thủ với hắn năm đó, nhưng hiện tại… hắn cũng không phải là hắn của năm đó.

Chỉ thấy thân hình hắn đột nhiên nhảy lên, Thí Thần Thương trong tay khẽ giơ lên, tiếp đó, hung hăng vung một cái.

Trong chớp mắt, trời đất thất sắc, càn khôn rung chuyển.

Dường như cả bầu trời đều bị xé rách dưới một nhát vung của Thí Thần Thương.

Tiên linh chi khí trên bầu trời Huyết Hải, càng phát ra từng trận tiếng kêu rên kinh khủng.

Uy năng kinh khủng, vô hình, trong khoảnh khắc liền chìm vào hư vô, chờ khi hiện hình trở lại.

"Xoẹt…" Một tiếng cắt sắc bén.

Chỉ thấy huyết ấn khổng lồ sắp bổ vào người Đông Vương Công, trong khoảnh khắc liền bị xé rách.

Khí ô uế hung dũng, bàng bạc, điên cuồng từ trên bầu trời đổ xuống trong Huyết Hải, nhưng trên bạch bào của Đông Vương Công, lại một hạt bụi cũng không dính.

Ông… Một đòn hạ xuống, dư uy thoát ra từ hư vô lại một lần nữa ẩn hiện trên bầu trời.

Tựa như một mảnh đao quang sắc bén, hung hăng tấn công về phía Minh Hà.

Minh Hà hiển nhiên không ngờ đến đòn tấn công đột ngột này, trong lúc vội vàng, hoảng hốt vận xuất Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa

Hồng Liên để chống đỡ.

Ông… Theo sau tâm thần của Minh Hà khẽ động, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đột nhiên xuất hiện dưới chân Minh Hà.

Hồng liên vừa xuất, vô cùng nghiệp lực chân hỏa, trong nháy mắt liền bùng cháy, khiến cho cả vùng Huyết Hải, đều ánh lên một màu đỏ đồng.

Theo sau nghiệp hỏa xuất hiện, mơ hồ có thể nhìn thấy, quanh thân Minh Hà mơ hồ xuất hiện một tầng quang màng tinh oánh.

Trên quang màng đó, từng đóa hồng liên tinh oánh ẩn hiện trong đó.

"Xoẹt…" Dư uy sắc bén của Thí Thần Thương không hề dừng lại mà xé về phía Minh Hà.

Nơi nó đi qua, không gian xung quanh trong khoảnh khắc liền hóa thành hư vô.

Oanh!

Hai bên hung hăng va chạm vào nhau.

Tựa như bầu trời sụp đổ, tận thế giáng lâm.

Uy năng bạo tạc kinh khủng, gần như muốn lật tung cả vùng Huyết Hải.

Sóng máu cao vạn vạn trượng dâng cao, khiến cho cả bầu trời đều ánh lên màu đỏ sẫm.

Màn máu đỏ sẫm đó, che khuất thiên nhãn của một đám đại năng.

Trong màn máu ánh đỏ đó, Minh Hà lão tổ bị dư uy của Thí Thần Thương chém ngang lưng, dưới thân trên thê thảm, tiên huyết màu đỏ sẫm đang điên cuồng phun ra.

Chương 241

Huyết dịch tươi đỏ hòa tan trong Huyết Hải, từng đóa huyết liên đang nhanh chóng nở rộ.

Hít… Thấy cảnh này, rất nhiều cường giả không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Không ai biết đòn tấn công vừa rồi của Đông Vương Công rốt cuộc mạnh đến mức nào, chỉ dư uy, đã chém ngang lưng Minh Hà có cực phẩm tiên thiên linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hộ thân.

Lúc này, mọi người khi nhìn về phía Đông Vương Công, trong thần tình, lại thêm một phần kiêng kỵ.

Oanh!

Thân trên và thân dưới tách rời, Minh Hà không thể tin nổi nhìn tiên huyết phun ra từ thân dưới.

Tiếp đó, đột nhiên hóa thành một đoàn huyết vụ, rơi vào trong phương Huyết Hải.

Theo sau sự biến mất của Minh Hà, cả vùng Huyết Hải lại bắt đầu bạo động điên cuồng.

Vô số huyết thần tử điên cuồng xoay tròn trong vùng Huyết Hải, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Từ trong cơn lốc xoáy đó lại từ từ bước ra một người.

Một thân hồng bào, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chẳng phải Minh Hà lão tổ thì là ai.

Lúc này Minh Hà, vết thương kinh khủng đó đã biến mất không

thấy, trên thân thể lành lặn, không nhìn ra chút dấu vết chiến đấu nào trước đó.

"Hít…" Thấy cảnh này, rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Mọi người đều một mặt không thể tin nổi nhìn Minh Hà, không ai ngờ, Minh Hà ẩn mình trong Huyết Hải, lại có thể có thần thông biến thái như vậy.

Khả năng tái sinh kinh khủng, còn khó đối phó hơn nhiều so với khả năng hồi phục của thể tu.

Thậm chí, hai cái, căn bản không phải là tồn tại cùng một cấp bậc.

"Ha ha ha!" "Ta đã nói rồi, Huyết Hải không khô, Minh Hà bất tử!" "Ta quả thực không thắng được ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không làm gì được ta." Nhìn Đông Vương Công trước mắt, Minh Hà gần như có chút phấn khích nói.

Lúc này y, đâu còn thấy bộ dạng sống an phận.

Thậm chí, trên mặt y, còn có chút đắc ý.

Cho dù Đông Vương Công có thể chống lại Thánh nhân thì sao?

Thực lực ngút trời thì sao?

Nhưng mạnh đến mấy, cũng không thể giết được y.

Nhìn Minh Hà có chút đắc ý trước mắt, Đông Vương Công cười.

"Minh Hà lão nhi, ngươi thực sự cho rằng bần đạo không làm gì được ngươi sao?" hắn cười lạnh nói.

Nghe vậy, Minh Hà không khỏi khựng lại.

Y tự nhiên không cho rằng, vị Bồng Lai này đang nói đùa.

Mơ hồ, trong lòng y, dâng lên một tia dự cảm không lành.

Ông… Gần như trong nháy mắt, chỉ thấy thân thể Đông Vương Công đột nhiên lay động.

Vô số vô cùng ấn ký thanh quang từ quanh thân phun ra.

Trong ấn ký cổ lão tối tăm khó hiểu, mơ hồ, có thể khiến người ta cảm nhận được một luồng năng lượng không thể chống cự.

Tạo hóa lạc ấn!

Nữ Oa có thể dùng đạo tạo hóa tạo ra Nhân tộc, hắn tự nhiên cũng có thể.

Hơn nữa, hôm nay hắn sẽ dùng tạo hóa lạc ấn tạo ra khôi lỗi, thứ ký thác, chính là bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử của Minh Hà trong Huyết Hải.

Minh Hà tại sao có thể không ngừng trọng sinh?

Chẳng phải vì bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử đó sao.

Nếu Đông Vương Công lạc ấn bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử đó thành khôi lỗi của mình, vậy thì… Minh Hà làm sao có thể không chết!

Vô cùng vô tận lạc ấn Tạo Hóa, gần như che kín nửa bầu trời.

Khiến cả một vùng trời đều bị nhuộm thành màu xanh, trong ánh hào quang huy hoàng huyền ảo, từng đạo ngân cổ xưa vờn quanh trong đó.

Áo nghĩa đại đạo uyên thâm, tuyên cổ ẩn hiện giữa hư không.

Khí tức huyền diệu lại càng huyền diệu, tràn ngập khắp không gian.

Ông.....

Như nhận được sự hưởng ứng, những lạc ấn Tạo Hóa vô tận đó

điên cuồng đâm vào trong huyết hải.

Cùng lúc đó, sắc mặt Minh Hà đột nhiên thay đổi.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, vào lúc này, Huyết Thần Tử mà hắn khổ công luyện hóa đang điên cuồng thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"Đạo hữu!

Xin hãy dừng tay." Minh Hà hơi khựng lại, rồi vội vàng kinh hô với Đông Vương Công.

Lúc này hắn thật sự hoảng rồi, vô cùng hoảng hốt.

Từ khi sinh ra ở thế giới Hồng Hoang đến nay, hắn luôn cẩn trọng từng li từng tí, chưa bao giờ chủ động gây sự với người khác.

Huyết Thần Tử chính là con bài tẩy lớn nhất, cũng là con bài tẩy tự tin nhất của hắn.

Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết!

Thứ mà hắn dựa vào chính là bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử.

Lúc này... con bài tẩy mà hắn dựa vào lại gần như tan rã trong nháy mắt dưới thủ đoạn của vị tiên chủ Bồng Lai kia.

Lúc này, sao hắn có thể không hoảng cho được.

Chương 242

Phải biết rằng, một khi tất cả Huyết Thần Tử thoát khỏi sự khống chế, vậy thì... trong tay Đông Vương Công, hắn tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu.

Thấy Đông Vương Công không có chút ý định dừng tay, thân thể Minh Hà cũng không khỏi bắt đầu run rẩy.

"Đạo hữu!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên ta giao ra là được, xin đạo hữu mau mau dừng tay lại a." Minh Hà cấp thiết hô lên.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là bạn sinh linh bảo, đối với hắn vô cùng quan trọng.

Nhưng... so với tính mạng của hắn, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại kém xa.

Vì vật này mà mất mạng, rõ ràng không đáng.

Huống hồ, sau khi hắn vẫn lạc, thì làm sao giữ được tòa sen đài này?

Minh Hà hiển nhiên hiểu rõ đạo lý này, vì vậy, ngay khi lời vừa dứt, hắn lật tay, lập tức dâng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên về phía Đông Vương Công.

"Lão già này, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Nhận lấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trên mặt Đông Vương Công lại nở một nụ cười.

Tiếp đó, hắn cũng không làm khó Minh Hà nữa, dừng động tác của

lạc ấn Tạo Hóa.

Hắn và Minh Hà vốn không có thù sâu như biển máu, lấy được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là đã đạt được mục đích của chuyến đi này.

Tự nhiên cũng không cần thiết phải đánh chết Minh Hà.

Hắn vốn không phải kẻ hiếu sát, huống hồ, giết chết Minh Hà cũng chỉ uổng công nhiễm một thân nghiệp lực nhân quả của tộc A Tu La, ngược lại không đáng.

Thấy vị kia ở Bồng Lai dừng tay, Minh Hà mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

"Đa...

đa tạ đạo hữu, Minh Hà, bái phục!" Minh Hà lau đi mồ hôi lạnh vốn không tồn tại trên trán, nói.

Giây phút này, hắn thật sự phục rồi.

Trong lòng càng âm thầm hạ quyết tâm, tên yêu nghiệt ở Bồng Lai này, sau này phải tránh xa một chút.

Dù có đắc tội với Thánh nhân, cũng không muốn chọc vào tên yêu nghiệt này nữa.

"Minh Hà lão nhi, nếu có lần sau, bần đạo sẽ không dễ dàng như vậy đâu." Đông Vương Công để lại một giọng nói uy nghiêm, thân hình lại biến mất trên bầu trời huyết hải.

Còn về việc Minh Hà không thừa nhận, bị hắn để lại phong ấn trong huyết hải.

Đối với hắn mà nói, không quan trọng nữa.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã vào tay, thừa nhận hay không thì có gì khác biệt?

Minh Hà gánh nhân quả, để cho hai người phương Tây và hai người Yêu tộc đối đầu với Đông Vương Công, chưa chắc đã là chuyện xấu.

"Haizz!" Một tiếng thở dài sâu thẳm truyền ra từ huyết hải.

Minh Hà nhìn về nơi Đông Vương Công vừa đứng, ánh mắt phức tạp ngưng lại một lúc.

Tiếp đó, hắn lao đầu vào trong huyết hải. ...

Núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Tam Thanh ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn trong đại điện Ngọc Hư Cung.

Vẻ mặt có chút phức tạp.

Hôm nay, cảnh tượng Đông Vương Công đến huyết hải chiến với Minh Hà để lấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, không khỏi khiến họ đồng thời nhớ lại, tình hình năm xưa Đông Vương Công đến Linh Sơn lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Mối quan hệ giữa hai việc này không khỏi khiến Tam Thanh lập tức hiểu ra.

"Đông Vương Công chuẩn bị bắt đầu đột phá rồi." Thông Thiên như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm.

Nghe vậy, đồng tử của Nguyên Thủy và Lão Tử đều co lại.

Tuy họ có trong tay Hồng Mông Tử Khí, đã định trước có thánh vị, nhưng tốc độ trưởng thành kinh người của Đông Vương Công bên kia, cũng không chậm hơn họ bao nhiêu.

Thậm chí, Đông Vương Công còn có xu thế ẩn ẩn vượt qua thực lực của Thánh nhân.

Nếu đợi Đông Vương Công đột phá, thực lực của hắn không biết

sẽ đạt đến mức độ kinh khủng nào.

Cảm giác chênh lệch này, khiến cả ba người Tam Thanh đều cảm thấy một tia bất lực sâu sắc.

Dù là Nguyên Thủy, lần này cũng lạ thường không nói gì.

Kể từ khi có được Hồng Mông Tử Khí, cảm giác ưu việt trên người hắn đã sớm bị những chấn kinh mà Đông Vương Công mang lại hết lần này đến lần khác mài mòn sạch sẽ.

Cảnh tượng vị kia năm xưa một mình đối đầu Nữ Oa, đã khắc sâu trong lòng hắn.

Trầm mặc hồi lâu.

"Nguyên Thủy, Thông Thiên, gần đây ta cảm giác việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã đến cực hạn, vì vậy, ta định đi Hồng Hoang tranh một phen, xem có thể giống như Nữ Oa sư muội, từ trong Hồng Hoang mà ngộ ra cơ duyên thành thánh hay không." "Hai người cũng nên đi xem thử đi." Lão Tử phá vỡ sự im lặng có phần đè nén, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều gật đầu.

"Ta cũng có ý này!" Thông Thiên nói.

"Ừm, vậy chúng ta xuất phát thôi." Nguyên Thủy nói.

Nói xong, ba người hóa thành ba đạo lưu quang độn ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Nhưng, ba người không đi cùng nhau, mà mỗi người đi về một hướng khác nhau.

Là Bàn Cổ Tam Thanh, sau khi Nữ Oa thành thánh họ đã có một tia áp lực.

Chương 243

Bây giờ, vị kia ở Bồng Lai lại có thêm một tòa sen đài, làm sao họ có thể ngồi yên trong Ngọc Hư Cung được.

Mau chóng trở thành Thánh nhân, đối với họ mới là quan trọng nhất.

Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, quanh thân, một mảng hồng quang nồng đậm bốc lên.

Trong mảng hồng quang nồng đậm đó, có thể mơ hồ nhìn thấy từng tia đạo ngân tuyên cổ mà tang thương.

Áo nghĩa và quy tắc đại đạo lăng liệt, tràn ngập trong Bồng Lai Tiên Các.

Lúc này, Đông Vương Công ngồi ngay ngắn ở đó, tóc dài bay bay, dưới ánh chiếu của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trông như một vị Ma chủ giáng thế.

Khí tức sát lục hung bạo, từ trong Bồng Lai Tiên Các phun trào ra.

Nghiệp lực và sát lục chi khí nồng nặc, khiến người ta chìm vào trong đó liền cảm thấy tim đập thình thịch.

Sát Lục Đại Đạo!

Cũng là vô thượng đạo pháp trong ba ngàn đại đạo.

Ma Tổ La Hầu năm xưa, tu luyện chính là Sát Lục chi đạo và Tịch Diệt chi đạo.

Năm đó, nếu Tiên Thiên Tam Tộc bị diệt trong tay La Hầu, La Hầu liền có thể dùng pháp này chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đáng tiếc, Sát Lục chi đạo tuy mạnh mẽ, nhưng quá bạo ngược hiếu sát, không được thiên địa dung thứ.

Trong Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lại có lạc ấn lực lượng bản nguyên của Sát Lục Đại Đạo.

Năm xưa Minh Hà sinh ra từ huyết hải, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh sát phạt lợi khí, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Vốn định sẵn sẽ đi con đường Sát Lục chi đạo.

Đáng tiếc... năm đó La Hầu không thể dùng pháp này chứng đạo, Minh Hà cũng định sẵn không thể.

Đông Vương Công ngồi lơ lửng, tỉ mỉ tham ngộ áo nghĩa Sát Lục chi đạo.

Từng luồng khí tức huyền diệu lại càng huyền diệu, tràn ngập trong Bồng Lai Tiên Các.

Có thể mơ hồ nhìn thấy, trên người Đông Vương Công lúc này, đang vờn quanh từng tầng từng tầng quy tắc đại đạo.

Thời gian, không gian, âm dương, ngũ hành, tạo hóa, phật đạo, vô thượng lực đạo.

Đạo tắc, đạo vận thuần túy giao thoa với nhau, biến cả Bồng Lai Tiên Các thành một biển đạo tắc của đại đạo.

Ông.....

Giữa lúc đạo tắc giao thoa, chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên từ từ ngưng tụ trên đỉnh đầu Đông Vương Công.

Tòa sen đài khổng lồ từ từ xoay chuyển, lực lượng bản nguyên trong đó bắt đầu không ngừng lan tỏa ra bốn phía.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, là cực phẩm tiên thiên

linh bảo, trong tòa sen đài có bốn mươi tám đạo cấm chế.

Cùng với việc Đông Vương Công tham ngộ bản nguyên sát lục trong Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, rất nhanh, đạo cấm chế đầu tiên của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trực tiếp bị phá vỡ.

Ông.....

Khi đạo cấm chế đầu tiên bị phá vỡ.

Một gợn sóng uy năng khổng lồ đột nhiên quét qua cả Bồng Lai Tiên Các, khí tức đại đạo nồng đậm, tràn ngập khắp Bồng Lai Tiên Các.

Từng luồng sát lục chi khí, bao bọc lấy Đông Vương Công, sau đó xâm nhập vào nguyên thần của Đông Vương Công.

Sau khi lưu chuyển một vòng, lại quay về trong tòa sen đài.

Trong quá trình này, giữa nguyên thần của Đông Vương Công và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhanh chóng hình thành một vòng tuần hoàn.

Trước đó đã luyện hóa ba tòa sen đài, cộng thêm thực lực kinh khủng đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ hiện nay.

Luyện hóa tòa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên này, dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, cùng với việc cấm chế trong Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên nhanh chóng bị phá vỡ, một lạc ấn nguyên thần nhàn nhạt từ từ xuất hiện ở nơi sâu thẳm bản nguyên của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Thời gian trôi qua.

Trong gia tốc thời gian, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Lạc ấn nguyên thần kia, bắt đầu trở nên ngày càng rõ ràng.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn ở đó, cấm chế trong Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đang điên cuồng bị phá vỡ... ...

Bộ lạc Nhân tộc.

Một lão giả tay cầm gậy nhưng thân thể khỏe mạnh đang chậm rãi đi lại, nhìn những cảnh tượng xung quanh trong bộ lạc Nhân tộc.

Lão giả lộ vẻ trầm tư.

Cư dân trong bộ lạc đa số là những người Nhân tộc không tu tập đạo pháp, chỉ có một bộ phận nhỏ tu tập một loại võ đạo nào đó.

Nhưng võ đạo lại không mạnh, tác dụng cũng chỉ là cường thân kiện thể.

Lão giả này không phải ai khác, chính là người đứng đầu Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử.

Mấy trăm năm trước, Lão Tử tham ngộ Hồng Mông Tử Khí không có kết quả, liền cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên đi du lịch Hồng Hoang.

Sau mấy trăm năm du lịch, một ngày nọ, ông đến bộ lạc Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo ra.

Khi nhìn thấy Nhân tộc, trong lòng Lão Tử liền nảy sinh một loại rung động và tò mò nào đó.

Thế là, ông hóa thành một phàm nhân, đi lại trong Nhân tộc.

Sau khi quan sát trong Nhân tộc mấy năm, ông phát hiện ra một số đặc điểm của người Nhân tộc, thiên sinh đạo thể, lại có năng lực học tập mạnh mẽ.

Chương 244

Hơn nữa, điều khó có được nhất là, Nhân tộc không thích tranh đấu.

Chỉ là, người Nhân tộc đa số là phàm nhân, thiếu công pháp tu hành.

Trong mơ hồ, Lão Tử cảm nhận được Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra khác với các chủng tộc khác.

Không khỏi nhớ đến phương thức thành thánh của Nữ Oa năm xưa, chính là có quan hệ mật thiết với Nhân tộc.

Rung động trong lòng này một khi nảy sinh, liền dần dần trở nên ngày càng mãnh liệt.

Ông nghĩ, hay là vì Nhân tộc, truyền xuống một ít đạo pháp.

Khi ý nghĩ này manh nha, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần sinh ra một trận dị động.

Không khỏi khiến ông càng thêm tin chắc người Nhân tộc không tầm thường.

Phải biết rằng, ông tham ngộ Hồng Mông Tử Khí nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có rung động như hôm nay.

Bây giờ ông đã thập phần khẳng định, cơ duyên thành thánh tất nhiên có liên quan mật thiết đến Nhân tộc, hoặc có lẽ, truyền đạo cho Nhân tộc, chính là cơ duyên thành thánh.

Nhưng... truyền đạo trong Nhân tộc, cần phải được sự đồng ý của hai người, một là Nữ Oa người tạo ra Nhân tộc, người còn lại, chính là vị kia ở Bồng Lai.

Muốn truyền đạo trong Nhân tộc, tất nhiên sẽ chia đi một phần khí vận của hai người, vì vậy, việc truyền đạo, tự nhiên phải được hai người đó đồng ý.

Điều này không khỏi khiến ông có chút đau đầu.

Nữ Oa sư muội, nếu mở lời, chắc chắn việc truyền đạo trong Nhân tộc, Nữ Oa sẽ đồng ý.

Nhưng vị kia ở Bồng Lai...

ông vẫn chưa quên, trận đại chiến năm đó ở Bất Chu Sơn, vì bảy quả hồ lô mà gây ra.

"Haizz!" Lúc này, Lão Tử không khỏi thở dài một tiếng.

Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, đương nhiên được hưởng khí vận Nhân tộc.

Nhưng ông thực sự không hiểu, vị kia ở Bồng Lai sao lại có dính dáng đến Nhân tộc.

"Chẳng lẽ, vị kia ở Bồng Lai cũng cảm nhận được rồi?" Trong mắt Lão Tử lóe lên một tia sáng, thầm nghĩ.

Du lịch trong Nhân tộc nhiều năm, Lão Tử sao có thể không biết địa vị của Đông Vương Công trong Nhân tộc.

Thậm chí, địa vị của Đông Vương Công trong Nhân tộc, còn vượt qua cả Nữ Oa.

Ông tuyệt đối không cho rằng, với tính cách cao ngạo của vị kia ở Bồng Lai, lại vô duyên vô cớ che chở cho Nhân tộc yếu đuối.

Nghĩ đến đây, Lão Tử trong lòng càng thêm tin chắc Nhân tộc không tầm thường.

Nếu không, Nhân tộc yếu đuối sao có thể dính dáng đến hai vị Đông Vương Công, Nữ Oa?

Đứng tại chỗ trầm ngâm hồi lâu.

Một lát sau, thân hình ông đã biến mất tại chỗ.

Mục đích của chuyến đi này, chính là Oa Hoàng Cung, ngoài ba mươi ba tầng trời.

Chỗ của Nữ Oa, đối với ông, dù sao cũng dễ nói chuyện hơn vị kia ở Bồng Lai. ...

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa và Lão Tử ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Sau khi nói ra rung động trong lòng với Nữ Oa, Nữ Oa khẽ gật đầu.

"Lão Tử sư huynh, việc này ta đồng ý, chỉ là không biết..." Lúc này, Nữ Oa hơi trầm ngâm.

"Sư muội có phải lo lắng về vị kia ở Bồng Lai không?" Lão Tử hỏi.

"Đúng vậy." "Sư huynh giảng đạo trong Nhân tộc, e rằng chỉ có mình ta đồng ý là không đủ, hiện nay khí vận Nhân tộc ta chỉ chiếm ba phần, phần còn lại..." Nữ Oa nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, đồng tử Lão Tử đột nhiên co lại.

Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, nhưng ông không ngờ, đại bộ phận khí vận Nhân tộc lại nằm trong tay Đông Vương Công.

Xem ra, việc này phức tạp hơn ông nghĩ.

Trầm ngâm một lát.

"Sư muội yên tâm, bần đạo hiểu ý của sư muội." Ánh mắt Lão Tử có chút phức tạp nói.

Nói xong, ông từ từ đứng dậy.

“Sư muội, sau khi việc thành, lão đạo nợ muội một cái nhân tình.” Lão Tử nói.

Nghe lời Lão Tử, Nữ Oa nhẹ nhàng gật đầu.

Trên đời dù sao cũng không có lợi ích cho không, Lão Tử truyền đạo cuối cùng cũng chiếm một ít khí vận Nhân tộc, vì vậy, nàng tự nhiên không có lý do gì để từ chối. ...

Đông Hải.

Sau khi ra khỏi Oa Hoàng Cung, Lão Tử liền lại đến Đông Hải.

Nhìn tòa tiên đảo Bồng Lai bảo quang rực rỡ trước mắt, vẻ mặt Lão Tử có chút phức tạp.

“Thôi vậy, thôi vậy, bần đạo đành phải cúi đầu một lần.” Đứng trên bầu trời Bồng Lai, ông lẩm bẩm.

Nói xong, ông đi thẳng về phía Bồng Lai.

Việc này liên quan đến pháp môn thành thánh, vì vậy, thế nào cũng phải làm.

Tuy có chút dính dáng với vị kia ở Bồng Lai, nhưng lúc này, ông đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị vị kia làm mất mặt.

Dù có phải trả giá một chút, ông cũng chấp nhận.

Chương 245

Bước vào tiên đảo Bồng Lai.

Nói thật, lòng Lão Tử lúc này khá là bất an.

Tiên đảo Bồng Lai, tính cả lần này, ông cũng chỉ mới đến hai lần.

Lần đầu là lúc tiên đảo Bồng Lai xuất thế.

Giữa ông và vị tiên chủ Bồng Lai danh chấn Hồng Hoang kia, lại chưa từng có giao tiếp.

Thậm chí, trước đó vì một số mâu thuẫn, đã đánh một trận trên núi Bất Chu.

Ai ngờ, bây giờ... là người đứng đầu Tam Thanh, ông lại phải đến cửa cầu người.

"Haizz." Lão Tử lại thở dài một tiếng, tiếp đó, bình ổn lại tâm trạng.

Ông nhìn về phía tiên cảnh Bồng Lai.

Không khỏi bị tiên cảnh hoa lệ của tòa tiên đảo Bồng Lai trước mắt làm cho chấn kinh.

Hai lần đến Bồng Lai, lần này, tiên cảnh của tiên đảo Bồng Lai dường như đã trải qua một cuộc lột xác hoa lệ, hiển nhiên phồn hoa hơn lần trước.

Nhìn con mạch long cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ đang bay lượn trên bầu trời xa xa, Lão Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Núi Côn Luân cũng là đạo trường của một ngọn thần sơn.

Nhưng so với Bồng Lai, vẫn có vẻ nghèo nàn hơn một chút.

Chỉ riêng long mạch Chuẩn Thánh trung kỳ kia, đã không phải là thứ mà Côn Luân có thể sánh được.

Không bay thẳng đến Bồng Lai Tiên Các, Lão Tử đáp xuống ven đảo, chậm rãi đi bộ về phía trước.

Chuyến đi này dù sao cũng là có việc cầu người, nếu đi thẳng đến chủ điện Bồng Lai, e rằng có chút mạo phạm.

Vì vậy...

Lão Tử cũng buông xuống cái giá của Bàn Cổ Tam Thanh, ngược lại giống như một đạo nhân bình thường, đến bái kiến tiên chủ Bồng Lai.

Đi dọc đường.

Nhìn những rừng tiên, ao tiên lướt qua trước mắt, càng đi, sự chấn kinh trong đôi mắt Lão Tử càng nồng đậm.

Tuy ông từ trước đến nay ngoài tu luyện ra, không thích những thứ phồn hoa này, nhưng trước tòa đảo hoa lệ này, cuối cùng cũng có chút động lòng.

"Vị kia ở Bồng Lai, cuối cùng cũng bảo vệ được tòa tiên đảo mà người người thèm muốn này, lại còn ngày càng phồn hoa." Lão Tử trong lòng âm thầm cảm thán.

"Lão đạo, dừng bước!" Lão Tử đang nghĩ ngợi, lại đột nhiên bị một giọng nói thương cổ băng lãnh cắt ngang.

Nghe vậy, thân thể Lão Tử không khỏi dừng lại.

Bởi vì, ông không hề cảm giác được giọng nói đó từ đâu truyền đến, cũng có nghĩa là, tu vi của người nói, cao hơn ông!

Nhìn kỹ lại.

Xa xa, phía trước, lại đặt bốn cỗ quan tài thủy tinh phá hỏng

phong cảnh.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy, bốn cỗ quan tài phá hỏng phong cảnh đó đều không hợp với tiên đảo Bồng Lai.

Nhìn bốn cỗ quan tài xa xa, Lão Tử không khỏi ngẩn ra.

"Lão đạo, đến đây làm gì?" "Là ai?

Đến Bồng Lai ta có việc gì?" Giọng nói băng lãnh đó lại truyền đến.

Nghe vậy, Lão Tử hơi dừng lại, tiếp đó nhìn về phía bốn cỗ quan tài theo hướng âm thanh, rồi chắp tay hành lễ.

"Bần đạo Thái Thanh Lão Tử, đến bái kiến tiên chủ Bồng Lai." Lão Tử khách khí nói.

Tuy bị người ta chặn đường, trong lòng Lão Tử có chút không vui, nhưng ông không quên mục đích của chuyến đi này.

Huống hồ, ông có thể cảm giác được, tu vi của người nói, cao hơn ông.

"Ồ, hóa ra là tiểu tử ở núi Côn Luân." Lời vừa dứt, bốn cỗ quan tài đột nhiên bay lên không.

Tiếp đó, từ bốn cỗ quan tài đó từ từ đi ra bốn người, chính là Cương Thi Tứ Tổ đang làm bảo tiêu cho Bồng Lai.

Tuy lời nói của Tứ Tổ không chút khách khí, nhưng họ quả thực có tư cách không khách khí.

Họ không quan tâm Lão Tử có Hồng Mông Tử Khí hay không, trong mắt họ, Lão Tử sinh ra muộn hơn họ không biết bao nhiêu năm, tự nhiên là tiểu bối.

Huống hồ, thế giới Hồng Hoang vốn là nơi nói chuyện bằng thực lực.

Hiện nay tu vi của họ cao hơn Lão Tử, tự nhiên có tư cách nói chuyện như vậy.

"Hít..." Nhìn thấy bốn người trước mắt, Lão Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sống ở thế giới Hồng Hoang nhiều năm như vậy, sao ông có thể chưa từng nghe nói về bốn người này.

Tuy là người đứng đầu Tam Thanh, bị người ta gọi là tiểu tử có chút không thoải mái, nhưng dù không phải ở Bồng Lai, trước mặt bốn người này ông cũng không dám phóng túng.

Bốn tôn chiến lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, không phải là thứ mà ông lúc này có thể đắc tội.

Huống hồ...

đây là tiên đảo Bồng Lai.

Nhìn bốn người, vẻ mặt trong mắt Lão Tử đã bị chấn kinh đến mức không thể tả.

Ông không biết, Đông Vương Công từ lúc nào đã thu phục được bốn người này.

Thực lực của Bồng Lai... thật khiến người ta kinh ngạc!

"Lão Tử, ra mắt bốn vị lão tổ." Lão Tử có chút kinh ngạc cung thân nói.

Chương 246

"Ừm." "Tiểu tử, cũng biết lễ số đấy, hôm nay đến bái kiến tiên chủ Bồng Lai nhà ta, không biết có mang theo quà cáp gì cho chúng ta không a." Tướng Thần cười hì hì nói.

Ở Bồng Lai nhiều năm như vậy, buồn chán đến mức sắp hỏng người rồi, bây giờ khó khăn lắm mới đợi được một Lão Tử tìm đến cửa, tự nhiên phải trêu chọc một chút.

Ý trong lời nói không cần nói cũng hiểu, đã mạo muội đến Bồng Lai gặp vị kia, gặp Cương Thi Tứ Tổ, không cho chút quà cáp thì sao mà đi được?

Nghe vậy, Lão Tử lại chỉ biết cười khổ bất đắc dĩ.

Đến đạo trường khác, người ta đều chắp tay chào đón, Bồng Lai thì hay rồi, không chào đón thì thôi.

Đi bộ đến, lại còn có bốn tôn cương thi nhảy ra cướp bóc.

Đúng là: "Thời vận không may, thế thái suy đồi a." Lão Tử trong lòng âm thầm cảm thán.

Chỉ là, những lời này cũng chỉ dám oán thán trong lòng, không dám nói ra trước mặt bốn vị lão cổ đổng này.

"Lão đạo không biết bốn vị lão tổ lại ở Bồng Lai, cũng không chuẩn bị trước, chỉ có bốn viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể lấy ra, liền tặng cho bốn vị lão tổ làm quà ra mắt vậy." Lão Tử cười khổ nói.

Lời vừa dứt, ông lấy ra bốn viên kim đan lấp lánh ánh sáng.

Vừa lấy ra, liền bị bốn người giật lấy.

Ngậm trong miệng, nhai nhai, rồi nuốt xuống.

“Tiểu tử keo kiệt quá, người khác đến, ai mà không chuẩn bị mấy xe đồ ăn thức uống ngon, ngươi thì hay rồi, chỉ lấy bốn viên kim đan nhỏ bé lừa gạt chúng ta.” Doanh Câu liếc Lão Tử một cái, bực bội nói.

Nghe vậy, Lão Tử trong lòng lại âm thầm kêu khổ.

Thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết thuật luyện đan của Lão Tử tạo nghệ cực cao.

Bốn viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Phải biết, đó là chí bảo có thể khiến người ta đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trong nháy mắt a.

Tùy tiện một viên, đều là vật quý giá mà người người tranh giành trong thế giới Hồng Hoang a.

Bây giờ lấy ra bốn viên, làm quà ra mắt... lại bị bốn vị này nói là không đáng tiền.

Chẳng lẽ, người Bồng Lai đều bá đạo như vậy sao?

Nhìn bốn vị này, Lão Tử không khỏi nhớ đến Đông Vương Công năm xưa ở Linh Sơn cướp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, ở huyết hải cướp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Bốn người này tuy không cướp trắng trợn như Đông Vương Công, nhưng... có khác gì không?

Nói thật, lúc này Lão Tử muốn quay đầu bỏ đi, nhưng nghĩ đến mục đích của chuyến đi này... thôi được rồi.

“Trong tay lão đạo chỉ còn một hồ lô.” Lão Tử nói xong, lấy ra một cái hồ lô vàng óng đưa lên.

Tướng Thần vẻ mặt coi thường nhận lấy, mở ra xem.

Hương thơm ngào ngạt!

Linh khí đạo tắc nồng đậm lưu chuyển trong hồ lô, lại là một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt đau lòng của Lão Tử lúc này là biết.

Dù thuật luyện đan của Lão Tử cao siêu, một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, tâm huyết và tinh lực tiêu hao cũng tuyệt đối không ít.

"Còn không?" Nhưng khi nghe câu nói của Tướng Thần, Lão Tử suýt nữa thì phun ra một ngụm tinh huyết.

"Ôi Tướng Thần, các ngươi cũng quá đáng quá." "Đợi lát nữa ta mách sư tôn, xem người dạy dỗ các ngươi thế nào." Lão Tử đang lúc bất đắc dĩ, chỉ thấy sau lưng bốn vị cương thi chí tôn xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Tú nhã tuyệt tục, da dẻ non mịn như có một luồng khí thanh linh, mặc một bộ váy sa màu tím, tôn lên làn da trắng như tuyết.

Ba ngàn sợi tóc buông xõa trên vai, không có bất kỳ trang sức nào, chỉ điểm vài đóa hoa tươi, giọng nói trong trẻo ngọt ngào, khiến người ta nghe liền có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Chính là vị đệ tử thân truyền đầu tiên của Bồng Lai, Tử Hà.

Nghe thấy giọng nói của nàng, Lão Tử liền như nhìn thấy cứu tinh, đôi mắt bi thương đó cuối cùng cũng hiện ra một tia vui mừng.

Tướng Thần và những người khác lại lập tức sa sầm mặt, bốn người nhìn nhau, quay đầu nhìn lại, Tử Hà đang cười hì hì nhìn họ.

Sắc mặt bốn người thay đổi, lập tức biến thành vẻ mặt cung kính, ngoan ngoãn đưa hồ lô kim đan cho Tử Hà.

Tốc độ thay đổi sắc mặt, khiến Lão Tử đứng bên cạnh âm thầm kinh ngạc.

"Đi thôi!" Tử Hà nhận lấy hồ lô, liếc nhìn bốn vị thi tổ một cách

đầy thâm ý, tiếp đó, nhàn nhạt nói với Lão Tử.

Nghe vậy, Lão Tử khẽ hành lễ với bốn người, tiếp đó, vội vàng rời khỏi nơi này.

Theo sau Tử Hà, đi qua bảy mươi hai tòa tiên lâu, mười hai tòa bảo điện, cuối cùng mới đến được trung tâm Bồng Lai, Bồng Lai Tiên Các.

Trong Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên chủ điện.

Sau khi luyện hóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên liền xuất quan.

Khi nhìn thấy Lão Tử bị bốn vị cương thi chí tôn cướp bóc, trên mặt hắn không khỏi lộ ra một nụ cười.

Ý đồ của Lão Tử hắn đã đoán được, cũng tự biết Lão Tử thành thánh là xu thế tất yếu, không phải hắn có thể ngăn cản.

Nhưng mà... trên đời này làm gì có chuyện tốt chiếm khí vận của người khác miễn phí?

Ít nhất cũng không có chuyện tốt chiếm tiện nghi miễn phí.

"Ra mắt đạo hữu!" Ngoài tiên các, Lão Tử bước vào.

Trải qua gian nan, lúc này Lão Tử, nhìn thấy vị tiên chủ Bồng Lai, sự bất an trong lòng đã biến mất, ngược lại...

Chương 247

còn mang theo vài phần cảm giác thân thiết.

Có thể thành thánh hay không, đều phải xem vị này!

Nhìn bộ dạng cay đắng của Lão Tử lúc này, Đông Vương Công không khỏi bật cười trong lòng.

Hắn bèn khẽ chắp tay đáp lễ, cũng không nói gì, im lặng xem Lão Tử biểu diễn thế nào.

Thấy vị kia ở Bồng Lai không nóng không lạnh, trên mặt Lão Tử không khỏi lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Một lát sau.

"Ngạch...

đạo hữu, vẫn khỏe chứ." Lão Tử khẽ cười nói.

Ông và vị này dù sao cũng không có giao tình, trước đó còn ở trên núi Bất Chu động thủ với vị này.

Bây giờ có việc cầu vị này, gượng gạo thì gượng gạo, nhưng vẫn phải bắt chuyện trước.

Nhìn bộ dạng gượng gạo của Lão Tử, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nói: "Đạo hữu không cần úp mở với ta, cứ nói thẳng." Nghe Đông Vương Công nói vậy, Lão Tử trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Bần đạo tu hành ở Nhân tộc trăm năm, thấy Nhân tộc yếu đuối, vì vậy, muốn vì Nhân tộc truyền đạo, xin đạo hữu chấp thuận." Lão Tử bèn không úp mở nữa, nói thẳng mục đích của chuyến đi này.

Đông Vương Công nghe xong, trong lòng lại cười lạnh.

Năm xưa Nữ Oa tạo người thành thánh, nói cho hay, là vì một thế giới trong sáng.

Nhưng thực tế thì sao, lại xem Nhân tộc như công cụ thành thánh.

Lão Tử thì khác gì.

Vì Nhân tộc truyền đạo?

Nói nghe hay thật.

Trong Hồng Hoang, ai mà không biết Lão Tử vô vi?

Sao lại có thể thương xót Nhân tộc yếu đuối?

Nói hay như vậy, chẳng phải cũng giống như Nữ Oa, mượn Nhân tộc để trở thành Thánh nhân?

"Ở Nhân tộc của ta trăm năm?

Chưa được bần đạo cho phép, đã tự ý vào lãnh địa Nhân tộc của ta dò xét hư thực của Nhân tộc ta, các hạ, có phải quá không xem bần đạo ra gì rồi không." Đông Vương Công thu lại nụ cười trên mặt, lời nói trở nên bá khí băng lãnh.

Nghe vậy, thân thể Lão Tử không khỏi cứng lại.

Ông biết vị này không dễ nói chuyện, nhưng tuyệt đối không ngờ vì việc tự ý vào Nhân tộc lại bị vị này nắm thóp.

Quả nhiên, sự bá khí khó đối phó của vị kia ở Bồng Lai, ông đã đánh giá thấp rồi.

"Đạo hữu, ta tu hành ở Nhân tộc trăm năm, chưa từng làm hại Nhân tộc, đạo hữu hà tất phải dồn người như vậy." "Giữa chúng ta, đã xảy ra một trận tranh đấu, cách vạn năm, hay là hôm nay chúng ta giảng hòa thì thế nào?" Lão Tử khẽ thở dài, bình tĩnh nói.

Dù sao ông cũng mang theo quyết tâm thế nào cũng phải làm, việc

này liên quan đến cơ duyên thành thánh.

Đối với việc vị kia ở Bồng Lai không dễ nói chuyện, ông cũng đã có sự chuẩn bị.

Dù có cúi đầu, tỏ ý hòa hảo mất chút mặt, ông cũng tự nhận.

Thấy Lão Tử tỏ ý hòa hảo, Đông Vương Công khẽ nhướng mày.

Thái Thanh Lão Tử có thái độ như vậy quả thực ông không ngờ tới.

Lão Tử đã có thánh vị và Hồng Mông Tử Khí, thành thánh, cũng là đại thế của thiên đạo.

Hắn không thể ngăn cản.

Nhưng mà...

"Bỏ qua chuyện cũ giảng hòa có thể, ta cũng biết Nhân tộc có cơ duyên của ngươi, nhưng nếu truyền đạo trong Nhân tộc, nhất định sẽ ảnh hưởng đến khí vận của bần đạo, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?" Đông Vương Công híp mắt nhàn nhạt nói.

Ý trong lời nói không cần nói cũng hiểu.

Để Lão Tử truyền đạo trong Nhân tộc, có được cơ duyên thành thánh, nhưng Đông Vương Công lại mất đi khí vận.

Chuyện tốt như vậy, sao có thể chỉ cần Lão Tử tỏ ý hòa hảo cúi đầu là được.

Nghe vậy, trong mắt Lão Tử không khỏi lóe lên một tia sáng.

Đông Vương Công nói vậy là có hy vọng, chỉ là... xem ra phải trả giá một chút rồi.

"Nếu đạo hữu đồng ý ta truyền đạo trong Nhân tộc, lão đạo nguyện ý nợ đạo hữu một lời hứa, sau này đạo hữu có khó khăn gì,

bần đạo nhất định sẽ ra tay một lần." Lão Tử chăm chú nhìn Đông Vương Công nói.

Đông Vương Công biết cơ duyên của ông, chắc chắn đã đoán được có liên quan đến Hồng Mông Tử Khí.

Tuy lúc này Lão Tử chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng lời hứa mà Lão Tử hứa với Đông Vương Công, lại là lời hứa của một vị Thánh nhân.

Phải biết rằng, Nữ Oa đồng ý cho ông truyền đạo trong Nhân tộc, cũng chỉ hứa một cái nhân tình.

Đối với Đông Vương Công, lại hứa một lời hứa.

Lời hứa của Thánh nhân, có lẽ là thứ quý giá nhất trên đời.

Nói một cách thô tục, Lão Tử hôm nay đã đưa ra lời hứa với Đông Vương Công, sau khi thành thánh, dù Đông Vương Công có việc gì, thì điều đó có nghĩa là một vị Thánh nhân sẽ không điều kiện giúp một lần.

Điều kiện này, nói thật... quả thực không nhỏ.

Chỉ là... lúc này Đông Vương Công đang nhấp trà, khóe miệng khẽ cười.

Đôi mắt đó cứ nhàn nhạt nhìn Lão Tử, ý tứ trong đó là...

Chương 248

không đủ!

Thấy phản ứng của vị kia ở Bồng Lai, thân thể Lão Tử không khỏi cứng lại.

Nhớ lại dáng vẻ sư tử ngoạm của bốn tôn cương thi chí tôn vừa rồi, lại nhìn vị này trước mắt, Lão Tử không khỏi rùng mình.

Mấy người ở Bồng Lai này?

Chờ có cơ hội, là cướp trắng trợn như vậy sao?

Một lời hứa của Thánh nhân cũng không đủ?

Nói thật, lúc này Lão Tử muốn quay đầu bỏ đi, nhưng nghĩ đến mục đích của chuyến đi này, lại một lần nữa ép xuống ý niệm muốn bỏ đi.

Thôi được rồi.

"Đạo hữu đã biết việc truyền đạo cho Nhân tộc có ý nghĩa gì với lão đạo, vậy thì xin đạo hữu nói rõ, làm thế nào mới có thể chấp thuận cho lão đạo truyền đạo cho Nhân tộc." Lão Tử có chút bất đắc dĩ nói.

Ông đã nhìn ra, Bồng Lai không có ai là người có khẩu vị nhỏ.

"Ngoài một lời hứa, bần đạo muốn các hạ ba thứ." Khóe miệng Đông Vương Công nở một nụ cười tà dị.

Nhìn nụ cười đó, Lão Tử không khỏi lại rùng mình.

Đông Vương Công nói vậy tuy đã đồng ý, nhưng ông không cho rằng, hai thứ mà Đông Vương Công muốn, sẽ nhẹ hơn một lời hứa của Thánh nhân.

"Đạo hữu xin nói." Vẻ mặt Lão Tử có chút đau lòng.

“Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, còn có hai lá cờ, Tiên Thiên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tiên Thiên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.” Đông Vương Công nhàn nhạt nói, như thể, thứ hắn đòi, chỉ là một vài thứ không đáng kể.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, là chí bảo phòng ngự của Lão Tử.

Năm đó ở Bất Chu Sơn, Đông Vương Công đã lĩnh giáo.

Lực phòng ngự vô song của nó, đã có thể sánh với hai chí bảo Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung.

Dù so với phòng ngự của bốn tòa sen đài, cũng cao hơn một bậc.

Hai lá cờ tiên thiên kia, tuy đối với hắn có vô số cực phẩm tiên thiên linh bảo có chút không đáng kể, nhưng hai lá cờ đó, lại là do lá sen của Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Từ khi có được Tiên Thiên Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Đông Vương Công trong lòng liền nảy sinh một ý niệm.

Muốn tập hợp các linh bảo do Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên phân tách ra, khi chứng đạo Hỗn Nguyên, sẽ hợp thành lại Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Hoặc có lẽ hậu thiên tập hợp, vật phẩm hợp thành sẽ không đạt đến cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng hợp thành Tiên Thiên Chí Bảo, hẳn là không khó.

Đông Vương Công tuy có vô số kiện tiên thiên linh bảo, nhưng lại thiếu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu hắn cũng hợp thành một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, vậy thì, chiến đấu lực của hắn, tuyệt đối không chỉ tăng lên một bậc.

Hai lá cờ Tiên Thiên Ngũ Hành Bảo Kỳ này, theo hắn biết, sau ba

lần giảng đạo của Hồng Quân liền bị Lão Tử có được.

Vì vậy...

điều kiện này vào khoảnh khắc Lão Tử đến Bồng Lai, hắn đã quyết định rồi, không có gì để thương lượng!

Lời Đông Vương Công vừa dứt, Lão Tử suýt nữa thì phun ra một ngụm tinh huyết.

Sững sờ đứng tại chỗ, trên khuôn mặt già nua mang theo một tia dữ tợn.

Dù đã có chuẩn bị, lúc này vẫn bị điều kiện mà Đông Vương Công đưa ra làm cho kinh ngạc.

Hai lá cờ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, đối với ông, tuy là hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đó là bạn sinh chi vật a.

Bạn sinh linh bảo.

Năm đó, Đông Vương Công đến huyết hải, Minh Hà vốn thích ẩn mình cũng dám liều mạng với Đông Vương Công.

Có thể thấy bạn sinh linh bảo quan trọng đến mức nào đối với một người.

Lão Tử sững sờ nhìn Đông Vương Công ngồi cao trên ghế, vẻ mặt nhẹ nhàng, thân thể cũng khẽ run rẩy.

“Đạo hữu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là bạn sinh chi vật của ta, hay là, đổi một điều kiện khác đi.” Lão Tử vẻ mặt đau lòng nói.

“Việc này không thể thương lượng, các hạ nếu không muốn, thì tự đi đi.” Đông Vương Công bình tĩnh nói.

Hắn biết Lão Tử chắc chắn sẽ đồng ý, chỉ xem ông có chịu xuất huyết hay không.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tuy là bạn sinh linh bảo, nhưng về phòng ngự, lại không bằng kiện Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Trước mặt việc thành thánh, Đông Vương Công không tin Lão Tử dám từ chối.

Khí vận Nhân tộc, không phải chiếm miễn phí, muốn thành thánh, cuối cùng cũng phải trả giá chứ.

Quả nhiên.

Sau khi Đông Vương Công nói xong, Lão Tử lại lần nữa trầm mặc.

Đứng tại chỗ trầm ngâm hồi lâu, tiếp đó, trong mắt lóe lên một tia sáng, dường như, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

"Được, ta đồng ý." Lão Tử nhíu mày nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy đạo bào vung lên, trong Bồng Lai Tiên Các đột nhiên lóe lên mấy đạo ánh sáng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và hai lá cờ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, từ từ bay về phía Đông Vương Công.

Ba kiện linh bảo vừa đưa, Lão Tử phảng phất như kiệt sức một nửa, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

"Cáo từ!" Lão Tử nhìn Đông Vương Công lẩm bẩm, tiếp đó, không quay đầu lại rời đi.

Bóng lưng bi thương đó, đâu còn phong thái của Thái Thanh Lão Tử, cường giả Chuẩn Thánh ngày xưa.

Lần đến Bồng Lai này, nhất định đã tạo thành bóng ma to lớn cho

vị Thánh nhân tương lai này.

Nhìn bóng lưng Lão Tử, khóe miệng Đông Vương Công khẽ cười.

Chiếm tiện nghi của hắn, làm gì có dễ dàng như vậy?

Chương 249

...

Bồng Lai Tiên Các.

Sau khi Lão Tử đi, Đông Vương Công liền lại quay trở lại trong gia tốc thời gian.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hiện nay đã luyện hóa xong, cách việc ký thác phân thân, tu vi nguyên thần bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ còn một bước.

Nhưng một bước này... lại kẹt cứng Đông Vương Công.

Tu vi nguyên thần cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi lần tăng lên một cảnh giới đều là thay đổi to lớn.

Phải biết, vào thời Long Hán Đại Kiếp, Đại La đi đầy đất, Chuẩn Thánh mới dám run rẩy.

Cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, Tiên Thiên Tam Tộc cũng chỉ có Long Vương, Chúc Long, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân bốn vị.

Đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngoài Hồng Quân, La Hầu và mấy vị Hỗn Độn Thần Ma năm xưa, thế giới Hồng Hoang rộng lớn lại không có ai có thể đạt đến cảnh giới đó.

Vì sao?

Có lẽ, đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ có thể dựa vào pháp lực tích lũy, rồi theo thời gian tự động đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng từ Chuẩn Thánh trung kỳ trở lên, muốn đột phá liền trở nên khó khăn hơn.

Bởi vì, sau Chuẩn Thánh trung kỳ, để nâng cao tu vi nguyên thần,

thứ dựa vào không chỉ đơn giản là ‘pháp lực’, mà cần ‘đạo’.

Trước đây hắn cho rằng, hoàn toàn có thể dựa vào lạc ấn ba ngàn đại đạo trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, nâng cao cảm ngộ đối với ‘đạo’, từ đó tích lũy nâng cao cảnh giới nguyên thần.

Trực tiếp đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cuối cùng dựa vào bốn vị phân thân dung hợp với bản thể, đạt được ‘đại pháp lực’ để dĩ lực chứng đạo.

Cũng chính vì vậy, hắn thuận lợi đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng khi luyện hóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, chạm đến ngưỡng cửa cuối cùng của cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hắn mới phát hiện, con đường này khó đến mức nào.

Một bước này, hắn hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là Hỗn Nguyên, và làm thế nào mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Con đường hắn đi trước đây là đúng.

Nhưng lúc này, vấn đề hắn đối mặt là, không thể ký thác ra phân thân thứ tư ‘tự ngã’.

Bởi vì, đến bước này.

Thiên đạo Hồng Hoang bắt đầu áp chế hắn.

Không phải hắn không thể ký thác ra phân thân thứ tư ‘tự ngã’, mà là thiên đạo không cho phép hắn ký thác ra phân thân thứ tư, tu vi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lúc này, Đông Vương Công mới hoàn toàn hiểu được pháp môn trảm tam thi của Hồng Quân, và Hồng Mông Tử Khí có ảo diệu gì.

Trảm Tam Thi chi đạo, là chém đi ba niệm ‘thiện’, ‘ác’, ‘tự ngã’ của bản thân.

Ba thứ này, là căn bản chi đạo của một người.

Pháp môn của Hồng Quân, lại muốn chém đi đạo của bản thân, khiến đạo của bản thân vô hạn tiếp cận với thiên đạo.

Hồng Mông Tử Khí, là đại đạo chi cơ, thực chất là một loại nguyên liệu linh cực kỳ đặc thù, mượn vật này, phối hợp với lượng lớn công đức, liền có thể thực sự giao tiếp với thiên đạo.

Ký thác đạo của bản thân dưới thiên đạo, như vậy... thiên đạo tự nhiên sẽ không áp chế.

Nói một cách dễ hiểu, pháp môn chứng đạo có ba ngàn, nhưng con đường thành đạo thực ra nên là con đường mà Đông Vương Công đang đi.

Đem đạo của bản thân, thôi diễn đến cực hạn, trực tiếp diễn hóa ra một trong ba ngàn đại đạo.

Con đường này gian nan, cơ duyên cần thiết nhiều đến mức không dám tưởng tượng.

Nhưng pháp môn trảm thi của Hồng Quân và mượn Hồng Mông Tử Khí thành thánh, lại đi một con đường khác, sinh sôi đi ra con đường thứ hai.

Đạo mà họ tu không thuộc về đạo của họ, mà là...

đem đạo của bản thân, vô hạn giao tiếp, dựa sát vào thiên đạo.

Khi đi đến cảnh giới Chuẩn Thánh, lại thông qua Hồng Mông Tử Khí và công đức thiên đạo để chân linh của bản thân giao tiếp với thiên đạo.

Như vậy... nguyên thần liền có thể ký thác dưới thiên đạo, mượn đó, liền không cần phải thôi diễn đạo của bản thân, cưỡng ép chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thậm chí, nếu công đức đủ nhiều, vậy thì có thể bỏ qua cả việc trảm tam thi, trực tiếp cưỡng ép giao tiếp với thiên đạo.

Loại phương thức này, chứng đắc được cũng chỉ có thể là bán bộ Hỗn Nguyên, chỉ có thể đạt đến cấp bậc Thánh nhân.

Lại không phải là Hỗn Nguyên đại năng thực sự.

Dù sao, loại phương thức này, cuối cùng cũng không thực sự tham ngộ đạo mà bản thân tu hành, vĩnh viễn không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của thiên đạo.

Hơn nữa, dùng loại phương thức này thành thánh, sau này tu luyện cũng chỉ có thể hoàn toàn dựa vào khí vận, công đức hoặc thiên đạo hoàn thiện để cưỡng ép nâng cao thực lực tu vi.

Hơn nữa, về pháp lực đạo hạnh, thực lực, cũng yếu hơn cường giả Hỗn Nguyên thực sự.

Vì vậy, chỉ có thể được gọi là Thánh nhân!

Đông Vương Công lúc này, muốn đột phá Hỗn Nguyên, trước tiên phải thoát khỏi sự áp chế của thiên đạo.

Trong tình huống này, Đông Vương Công chỉ có thể đem bản thân thôi diễn đến cực hạn, từ đó dĩ đại pháp lực chứng đạo Hỗn Nguyên, đem sự áp chế của thiên đạo, cưỡng ép dời đi.

Nhưng... vấn đề mà Đông Vương Công hiện tại đối mặt.

Không thể thoát khỏi sự áp chế của thiên đạo, ký thác ra phân thân thứ tư, liền không thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 250

Không thể đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, không thể đem bốn vị phân thân dung hợp với bản thể, cũng tự nhiên không thể dĩ đại pháp lực chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc này Đông Vương Công mới hiểu, khó trách mấy trăm triệu nguyên hội đến nay, xuất hiện vô số tôn đại năng cường giả.

Lại chỉ có Bàn Cổ đại thần một người có thể dĩ lực chứng đạo.

Mức độ gian nan và vô giải trong đó, e rằng, cũng chỉ có vị khai tịch giả của Hồng Hoang, Bàn Cổ mới có thể làm được.

Lúc này, trên mặt Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Người ta nói, đại đạo vô tư, thiên đạo hữu tư.

Giây phút này, hắn mới thể hội rõ ràng như vậy.

Nhưng...

đối với hành vi ăn vạ này của thiên đạo, hắn cũng không phải không có cách nào.

Cách thứ nhất, có thể ở trong Hỗn Độn ký thác ra phân thân thứ tư, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, rồi dĩ đại pháp lực đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng... cách làm này đổi lại, nếu ở ngoài Hỗn Độn đạt đến Hỗn Nguyên, liền vĩnh viễn chỉ có thể ở trong Hỗn Độn, không thể bước chân vào Hồng Hoang nửa bước.

Vì vậy, phương pháp này, hiển nhiên đối với hắn là không thể.

Vì vậy, Đông Vương Công quyết định, đi con đường thứ hai,

trước tiên dĩ nhục thân chi lực đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, thoát khỏi sự trói buộc của thiên đạo, sau đó mới có thể để tu vi nguyên thần đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, ký thác ra vị phân thân thứ tư.

Sau đó, lại dĩ đại pháp lực, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc này, Đông Vương Công mới hiểu, vì sao người người đều nói thể tu giả quá nghịch thiên.

Thiên đạo Hồng Hoang, có thể áp chế chỉ là việc nâng cao và cảm ngộ tu vi nguyên thần của một người.

Lại không thể áp chế thực lực nhục thân của một người, phải biết, thực lực nhục thân, là đem nhục thân của mình tu luyện đến cực hạn nghịch thiên.

Từ đó dĩ vô thượng sức mạnh chứng đạo Hỗn Nguyên.

Loại phương thức chứng đạo này, gian nan vô cùng, nhưng thiên đạo, lại không thể can dự.

Trong Bồng Lai Tiên Các, trên mặt Đông Vương Công nở nụ cười bất đắc dĩ.

Chuyến đi này của Lão Tử, trăm năm thời gian, tất nhiên sẽ thành thánh.

Cùng với việc Lão Tử thành thánh, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác cũng sẽ lần lượt thành thánh.

Phương thức mượn Hồng Mông Tử Khí thành thánh tuy không ra gì, nhưng dù sao cũng là một vị Thánh nhân.

Thời đại Thánh nhân sắp đến, trong lòng Đông Vương Công không khỏi dâng lên một cảm giác cấp bách.

“Nếu lúc này không thể bắt đầu từ nguyên thần để nâng cao thực

lực, vậy thì bắt đầu từ nhục thân vậy." Đông Vương Công lẩm bẩm.

Ngay lập tức, hắn điều chỉnh lại trạng thái, tiếp đó, quanh thân, bình ngọc thủy tinh chứa Bàn Cổ tích dịch từ từ ngưng tụ ra.

Một ao Bàn Cổ tích dịch, tuy đã trải qua hai lần rèn luyện thân thể, nhưng lúc này, Bàn Cổ tích dịch trong bình ngọc thủy tinh vẫn còn không ít.

Hai lần luyện thể trước, gần như, Đông Vương Công chỉ tiêu hao không đến một phần mười.

Có thể thấy, mức độ kinh khủng của năng lượng trong Bàn Cổ tích dịch.

Lúc này, mức độ cường hãn và kiên cố của nhục thân hắn, đã có thể nói là đến một mức độ kinh khủng.

Một độ cao mà ngoài Bàn Cổ đại thần ra, chưa từng có ai có thể đạt tới.

Dù là Cương Thi Tứ Tổ sinh ra từ thuở sơ khai thiên địa, lại chủ tu tu vi nhục thân, so với cường độ nhục thân của hắn, cũng kém xa.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, loại công pháp rèn luyện thân thể biến thái hơn cả Cửu Chuyển Huyền Công mà hệ thống cấp.

Đã định sẵn thực lực nhục thân của hắn mạnh hơn người cùng cảnh giới quá nhiều.

Một bước này hiện nay, e rằng, từ sau Bàn Cổ đến nay trong thế giới Hồng Hoang, cũng chưa từng có ai có thể sánh kịp.

Nhục thân này, đã đạt đến mức độ cao nhất kể từ khi Hồng Hoang ra đời.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc này nhục thân của hắn đã có thể sánh với thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Dù có một tôn cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ tự bạo trước mặt, cũng không thể lay động hắn nửa phần.

Nhục thân kinh khủng đến mức đó, muốn rèn luyện lại, độ khó, nghiễm nhiên một lần khó hơn một lần.

Trước tiên, phải nghiền nát huyết nhục, sau đó lại rèn luyện ra những tạp chất sâu hơn trong đó, khiến cho nhục thân này trở nên ngày càng hoàn mỹ.

Muốn nghiền nát thân thể này đâu có dễ dàng?

Huống chi, tốc độ tái sinh biến thái của nhục thân Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công không khỏi có chút may mắn, năm xưa ở phương trượng tiên đảo, khi có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đồng thời có được một ao Bàn Cổ tích dịch.

Nếu không... muốn nâng thực lực nhục thân đến cảnh giới hiện nay, không biết phải tốn bao nhiêu công sức.

Nếu không phải Bàn Cổ tích dịch, e rằng, dù là mức độ nhục thân lúc này, muốn đạt được, cũng ít nhất phải tốn mấy niên hội mới hoàn thành.

Toàn bộ quá trình tu luyện, năng lượng cần thiết và thời gian, tâm huyết tiêu hao, không thể dùng từ khổng lồ để hình dung.

Cảm nhận được năng lượng kinh khủng truyền ra từ Bàn Cổ tích dịch trong bình ngọc thủy tinh.

Khóe miệng Đông Vương Công nở một nụ cười.

"Bắt đầu thôi!" Hắn cười lẩm bẩm, tiếp đó, ít nhất hai thành Bàn Cổ tích dịch trong bình ngọc thủy tinh, trong khoảnh khắc liền độn nhập vào thân thể hắn.

Ầm!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này trong cơ thể truyền đến tiếng nổ năng lượng đó.

Năng lượng bạo ngược, kinh khủng, gần như trong khoảnh khắc, liền tàn phá trong nhục thân hắn.

Chương 251

Đây là năng lượng lớn nhất mà hắn từng sử dụng.

Mức độ khổng lồ của năng lượng, khiến người ta cảm thấy đến mức độ kinh khủng.

Rất nhanh, trong Bàn Cổ tích dịch, luồng khí tức thuộc về Bàn Cổ, và một bộ phận thuộc về bản thân hắn và sức mạnh đạo tắc sức mạnh trong Bàn Cổ tích dịch, tàn phá trong nhục thân hắn.

Đau.

Vô tận đau đớn.

Dường như... nhục thân mạnh mẽ, sắp bị đạo tắc và khí tức đáng sợ kia xé nát, xóa sổ.

Đông Vương Công vội vàng thu liễm tâm thần, vận chuyển Tạo Hóa chi đạo, ổn định tam hồn thất phách.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể, cũng điên cuồng vận chuyển, hơn nữa, tốc độ vận chuyển, còn nhanh hơn trước đây.

Cơn đau như xé rách, hành hạ Đông Vương Công đến mức gần như muốn ngất đi.

Chỉ có thể cắn chặt răng, gắng gượng chống đỡ.

Nhục thân kiên cố của hắn, vào lúc này, xuất hiện từng đạo vết nứt.

Cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thể xé nát nhục thân không phải là vết nứt tầm thường.

Đó là đạo ngân bị đạo làm bị thương, kinh tâm động phách, khó có thể tự mình hồi phục.

Đó là vết thương thuộc về Lực chi Đại đạo.

Mức độ kinh khủng của nó, Đông Vương Công rõ nhất.

Dưới loại đạo tắc này, dù là bất kỳ loại đạo tắc nào, đều không thể chống lại, dù là Tạo Hóa chi đạo mà hắn tu hành, cũng không thể nhanh chóng chữa lành vết thương do Lực chi Đại đạo gây ra.

Trơ mắt nhìn, trên nhục thân của mình, từng đạo vết nứt xuất hiện.

Đông Vương Công cũng chỉ có thể tự an ủi mình mà cười ha ha.

Ít nhất lúc này, mức độ đau khổ này, hắn cảm thấy, có thể chịu đựng được.

Trong gia tốc thời gian, thời gian điên cuồng trôi qua.

Nhưng lúc này Đông Vương Công, đã không còn khái niệm về thời gian.

Có lẽ đã qua năm năm, có lẽ đã qua mười năm, hoặc có lẽ một trăm năm.

Thân thể vĩ ngạn của Đông Vương Công, gần như không còn hình người.

Giữa da thịt đó, đâu đâu cũng là những vết nứt kinh khủng, thậm chí, cả trên xương của hắn, đều là vết thương do lực đạo đó để lại.

Đau đớn, khiến hắn trở nên tê dại.

Cùng với việc năng lượng trong Bàn Cổ tích dịch dần dần khuếch tán, đạo tắc lực đạo và khí tức Bàn Cổ trong đó, lan tỏa đến mọi ngóc ngách trong cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhắm chặt hai mắt, khí huyết quanh thân bốc lên.

Cùng với việc khí huyết xung quanh không ngừng biến đổi, những đạo tắc lực đạo lan tỏa khắp cơ thể, bắt đầu từ từ dung nhập vào huyết nhục của hắn.

Đây là một quá trình cực kỳ chậm chạp, nhưng nỗi đau mà mỗi phút, mỗi giây mang lại, cũng chỉ có một mình hắn biết.

Lúc này Đông Vương Công, có thể nói là đau khổ và vui vẻ.

Tuy trên nhục thể có nỗi đau kinh khủng, nhưng, việc đạo tắc lực đạo dung hợp với huyết nhục, lại không ngừng thúc đẩy nhục thân của hắn, hướng tới sự phù hợp với lực đạo.

Tiên huyết biến thành màu tím, sau khi tan ra, cũng từng chút một, dung nhập vào huyết mạch của Đông Vương Công.

Trong hai thành Bàn Cổ tích dịch đó, những thứ ẩn chứa, thực sự quá nhiều.

Chỉ riêng khí tức Bàn Cổ trong đó, đã gấp hàng trăm lần so với những gì Đông Vương Công từng chạm tới.

Đạo tắc lực đạo mà nó bao hàm, càng có sáu đạo nồng đậm.

Ngoài ra, khí huyết và năng lượng ẩn chứa trong đó, dù so với khí huyết và năng lượng toàn thân của Đông Vương Công thời kỳ đỉnh cao, cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Bây giờ việc hắn cần làm, là liều mạng, đi hấp thu năng lượng huyết khí trong Bàn Cổ tích dịch, và sáu đạo tắc sức mạnh đó.

Đối với hắn, chúng tồn tại như cam lộ, mỗi giọt, mỗi tia, đều không được bỏ qua.

Huyết khí khổng lồ của bán bộ bất hủ Bàn Cổ đại thần, từng chút một dung nhập vào huyết mạch của Đông Vương Công.

Khí huyết quanh thân, đang tăng lên với tốc độ có thể nhìn thấy

bằng mắt thường.

Không chỉ là tăng lên về số lượng, mà còn là một sự tăng lên về chất lượng, một sự lột xác âm thầm.

Tuy nhiên, biên độ lột xác này, hiện tại rất nhỏ, nhưng, nó đang thực sự xảy ra.

Trong Bàn Cổ tích dịch, áo nghĩa đạo tắc thuộc về lực đạo cũng từ từ dung hợp với nhục thân, nguyên thần của Đông Vương Công.

Luồng khí tức cổ xưa, tang thương đó, cũng từng chút một dung nhập vào cơ thể Đông Vương Công, trở thành một phần của cơ thể.

Trong Bồng Lai Tiên Các u ám, nguyên thần màu tím nhạt lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Dưới ánh sáng màu xanh đó, lúc này Đông Vương Công, trông như một lão đạo tọa hóa, ngồi xếp bằng ở đó.

Quanh thân, khí huyết đáng sợ đang phun ra nuốt vào bốc lên.

Đạo tắc lực đạo ẩn chứa trong Bàn Cổ tích dịch, một trong số đó, đã hoàn toàn dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Cùng với việc đạo tắc lực đạo đó dung nhập, quanh thân, vết thương bị lực đạo làm bị thương, bắt đầu điên cuồng hồi phục.

Khi một đạo tắc lực đạo dung nhập, năng lượng trong nhục thân Đông Vương Công, rõ ràng đã tăng lên một đoạn lớn.

Trong cơ thể, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đang điên cuồng vận chuyển, khí huyết quanh thân, bị vận chuyển.

Theo một quy luật huyền diệu nào đó, rèn luyện huyết nhục ở khắp nơi trên cơ thể.

Ông.....

Chương 252

Một gợn sóng khí huyết khổng lồ lan ra bốn phương.

Lại là đạo tắc lực đạo thứ hai theo thời gian trôi qua, đã thành công dung nhập vào nhục thân của hắn.

Lúc này, uy năng có thể bộc phát dưới một quyền của hắn, đã gấp hơn tám lần so với cực hạn của nhục thân trước đó.

Nhục thân, cũng trở nên ngày càng kiên cố, mỗi lần hít thở, đều phun ra nuốt vào khí tức đáng sợ.

Trong nhục thân đó, luồng năng lượng khí tức tuyên cổ, tang thương, cuồng bạo, bắt đầu trở nên ngày càng nồng đậm.

Chỉ cần cảm nhận khí tức mà Đông Vương Công lúc này tỏa ra, đã khiến người ta chấn nhiếp không thôi.

Còn năng lượng trong bản thân Bàn Cổ tích dịch, cũng đang dung nhập vào huyết mạch của hắn một cách có trật tự.

Trong quá trình chậm rãi này, khí tức, khí huyết và cường độ nhục thân của Đông Vương Công, đều đang tăng lên cực nhanh.

Tốc độ dung hợp tuy chậm, nhưng, tốc độ tăng lên của các phương diện nhục thân, lại khá là kinh khủng.

May mà, trong Bồng Lai Tiên Các có kết giới thời gian, một sự tồn tại nghịch thiên, vì vậy, không cần lo lắng về khái niệm thời gian.

Nếu không, nếu ở bên ngoài, chỉ dung hợp một đạo tắc lực đạo, thời gian tiêu tốn, e rằng cũng cần mấy ngàn, gần vạn năm.

Có gia tốc thời gian, một sự tồn tại biến thái, Đông Vương Công liền có thể bình tĩnh, chuyên tâm tu luyện.

Huyết khí bàng bạc, bốc lên trên người Đông Vương Công, nếu không phải Bồng Lai Tiên Các có đại trận phong ấn bảo vệ.

Chỉ e rằng, huyết khí ở đây, sẽ xông lên cả ngoài ba mươi ba tầng trời.

Ông.....

Sự chấn động của khí huyết lại một lần nữa truyền đến, đạo tắc lực đạo thứ ba, cũng dưới sự vận chuyển điên cuồng của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Cùng với việc đạo tắc thứ ba dung nhập, độ phù hợp của cơ thể Đông Vương Công với lực đạo, lại một lần nữa tiến thêm một bước lớn.

Phanh!

Một tiếng vang trầm đục lan ra từ cơ thể hắn.

Một gợn sóng huyết khí kinh khủng chấn động tứ hải bát hoang.

Chỉ riêng uy năng của gợn sóng này cũng đủ khiến người ta cảm nhận được, thực lực nhục thân của Đông Vương Công lúc này đã đạt đến một cảnh giới vô cùng đáng sợ.

May mà nơi này là Bồng Lai Tiên Các, nếu ở nơi khác, e rằng chỉ một gợn sóng uy năng cũng đủ để hủy diệt nơi đó.

Gợn sóng và huyết khí kinh khủng càn quét khắp Bồng Lai Tiên Các, nhưng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Lúc này, một quyền của hắn có thể bộc phát ra sức mạnh gấp chín lần cực hạn của bản thân.

Nếu một quyền kinh khủng như vậy được tung ra, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng phải tránh né.

Dựa vào ánh sáng xanh đạo vận phát ra từ trong nguyên thần, Đông Vương Công từ từ mở mắt, cúi đầu nhìn xuống thân thể mình.

Từng tấc bảo quang lưu chuyển trên nhục thân khiến toàn bộ máu thịt trở nên trong suốt lấp lánh vô cùng.

Lúc này, nhục thân gần như đã đạt đến cực hạn mà thời gian có thể đạt tới, dường như sắp siêu thoát ra khỏi Hồng Hoang.

Đương nhiên, Đông Vương Công biết rằng, nhục thân của hắn vẫn còn một khoảng cách không nhỏ so với Chuẩn Thánh đỉnh phong, cần phải tiếp tục nỗ lực.

Từ từ nhắm hai mắt lại, Đông Vương Công một lần nữa thu liễm tâm thần, tập trung toàn bộ sự chú ý vào nhục thân.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể điên cuồng vận chuyển, trên khắp cơ thể, những đạo tắc của Lực chi Đại đạo tiếp tục hòa dung cùng nhục thân.

Đắm chìm trong việc nâng cao tu vi nhục thân, Đông Vương Công đã quên đi mọi chuyện khác.

Hiện tại hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là dung nhập toàn bộ năng lượng bên trong hai thành dịch tủy Bàn Cổ vào cơ thể mình, dùng nó để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lực chi Đại đạo, không ai biết được bản nguyên của nó ở đâu, nhưng hắn tin rằng, trong Hồng Hoang này, ngoài dịch tủy Bàn Cổ ra, tuyệt đối không thể tồn tại Lực chi Đại đạo.

Muốn nhục thân đột phá, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì cách duy nhất là mượn nhờ những đạo tắc Lực chi Đại đạo còn sót lại.

Dùng những đạo tắc cuồng bạo đó để mài giũa bản thân, khiến nhục thân lột xác trong thần thoại cực hạn, bước vào cảnh giới cao

hơn.

Lực chi Đại đạo hắn mượn dùng tuy là do Bàn Cổ để lại, nhưng hắn có Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Nó hoàn toàn có thể giúp hắn tái tạo lại nhục thân một cách tốt hơn.

Khi bước vào Hỗn Nguyên, hắn sẽ còn mạnh hơn cả Bàn Cổ Đại Thần, người tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công để bước vào Hỗn Nguyên.

Đó sẽ là Lực chi Đại đạo thuộc về riêng hắn.

Mượn hết thảy năng lượng vô thượng khổng lồ, rồi giao cho Huyền Hoàng Bất Diệt Thể dẫn dắt, tạo ra một nhục thân mạnh mẽ hơn.

Hắn tin rằng, mình có thể dựa vào pháp môn này để chứng đạo Hỗn Nguyên, điều hắn cần không phải là thời gian, mà là lượng năng lượng nhiều hay ít.

Con đường này chưa từng có ai đi qua, nhưng hắn tin chắc những gì mình làm là đúng.

Gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo để thoát khỏi sự áp chế của Thiên Đạo, loại phương pháp này, hắn làm không được, cũng sẽ không làm.

Cho dù con đường nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên có khó khăn đến đâu, hắn cũng tin chắc rằng mình phải đi tiếp không ngừng nghỉ.

Trong dòng thời gian được gia tốc, thời gian đã không còn khái niệm.

Một trăm năm.

Hai trăm năm.

Năm trăm năm.

Một nghìn năm...

Không biết đã qua bao lâu, đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ tư cuối cùng cũng đã dung nhập thành công vào nhục thân của hắn.

Bảo quang tỏa ra từ nhục thân lập tức chiếu sáng cả Bồng Lai Tiên Các.

Khí tức của Đông Vương Công lúc này lại tăng lên thêm vài phần, cái khí tức tuyên cổ, tang thương ấy, tựa như Bàn Cổ Đại Thần đang hiện diện trong Bồng Lai Tiên Các vậy.

Đến lúc này, nhục thân của hắn đã gần như hoàn mỹ, nhưng vẫn không thể mở ra được đạo mạch quan liên quan đến Chuẩn Thánh đỉnh phong nằm sâu trong huyết nhục.

Chương 253

"Xem ra, chỉ có hấp thu toàn bộ sáu đạo tắc Lực chi Đại đạo, đạo mạch quan sâu trong nhục thân mới có thể được mở ra." Đông Vương Công thầm nghĩ, lại một lần nữa điều động Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, điên cuồng vận chuyển.

Dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, năng lượng toàn thân không ngừng được vận chuyển.

Trong dịch tủy Bàn Cổ, khí tức thuộc về Bàn Cổ đầu tiên được dung nhập triệt để vào cơ thể Đông Vương Công, sau đó được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tôi luyện, rèn đúc thành một loại năng lượng uy áp đặc thù.

Cùng với từng luồng năng lượng cuồn cuộn rót vào, hai thành dịch tủy Bàn Cổ từ từ biến mất trong cơ thể Đông Vương Công, hiển nhiên đã được dung hợp triệt để.

Thứ còn lại chỉ là năng lượng còn sót và hai đạo tắc Lực chi Đại đạo cuối cùng.

Lúc này, tiên huyết màu tím nhạt của Đông Vương Công, sau khi dung hợp với hai thành dịch tủy Bàn Cổ, đã hoàn toàn biến thành màu tím.

Màu tím đại biểu cho Thánh cảnh, cũng có nghĩa là, chỉ xét về huyết mạch, Đông Vương Công hiện tại đã vô hạn tiếp cận Thánh cảnh.

Tiếp theo, chỉ cần nhục thân của hắn có thể mở ra đạo mạch quan thuộc về cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy thì, cái rãnh trời ngăn cách của cảnh giới Chuẩn Thánh sẽ được vượt qua.

Trên con đường tu hành sau này, thứ hắn phải đối mặt trực tiếp chính là cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ong...

Một gợn sóng huyết khí kinh khủng lại lần nữa càn quét ra, Bồng Lai Tiên Các lúc này tràn ngập khí tức vô tận của Lực chi Đại đạo.

Đó là khí tức độc hữu của Đông Vương Công, khác với Bàn Cổ Đại Thần, đây là khí tức năng lượng được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể rèn đúc ra.

Khi đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ năm dung nhập vào nhục thân, tim của Đông Vương Công không khỏi đập nhanh hơn.

Cơn đau truyền đến từ cơ thể lúc này không khiến hắn cảm thấy đau đớn hay dày vò.

Ngược lại, hắn vô cùng hưng phấn.

Sau một thoáng kích động, Đông Vương Công lại thu liễm tâm thần, một lần nữa điều động năng lượng còn sót lại từ dịch tủy Bàn Cổ trong cơ thể, nhanh chóng thúc đẩy Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Sáu đạo tắc Lực chi Đại đạo trong hai thành dịch tủy Bàn Cổ, bây giờ chỉ còn lại đạo cuối cùng.

Có thể giúp nhục thân phá vỡ đạo mạch quan của cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hay không, đều trông cậy vào đạo tắc Lực chi Đại đạo cuối cùng này.

Trong khoảnh khắc, năng lượng quanh thân Đông Vương Công điên cuồng ngưng tụ, để đột phá ải cuối cùng, lúc này hắn cũng đã liều mạng.

Cơn đau trên cơ thể không là gì cả, khát vọng phá vỡ mạch quan, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong đã che lấp đi tất cả

thống khổ.

Khí huyết trong nhục thân điên cuồng dâng trào, vầng hào quang tuyệt mỹ của nhục thân không ngừng biến đổi nhanh chóng, không còn giống như mấy lần trước, nghiền nát rồi tái sinh.

Đến bước này, sau khi liên tục dung hợp các đạo tắc Lực chi Đại đạo, nhục thân của hắn đã gần như thuần túy là lực đạo.

Gần như hoàn mỹ, làm sao còn có tạp chất tồn tại chứ?

Trong lúc Đông Vương Công đang toàn tâm luyện thể, sống đi chết lại trong Bồng Lai Tiên Các, thời đại Thánh nhân đã đến.

Bên bờ Đông Hải, núi Thủ Dương.

Lão Tử sau khi rời khỏi Bồng Lai tiên đảo liền vội vã đến Nhân tộc giảng đạo, tên là: Kim Đan chi đạo.

Buổi giảng đạo này kéo dài ròng rã mấy trăm năm.

Một ngày kia, Lão Tử cuối cùng cũng giảng xong Kim Đan chi đạo, lúc này, trời sinh dị tượng.

Công đức mênh mông giáng xuống, chính là để tưởng thưởng cho Lão Tử vì đã bổ sung cho Nhân tộc một con đường tu hành quan trọng.

Lượng công đức đó vô cùng lớn, dù Lão Tử đã có cảm ứng trong lòng từ trước, nhưng cũng bị lượng công đức khổng lồ này làm cho kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc này, lòng hắn càng thêm chắc chắn, Nhân tộc có một ý nghĩa đặc biệt đối với thế giới Hồng Hoang.

Sau đó, Lão Tử từ từ nhắm hai mắt, cẩn thận cảm nhận sự rung động phát ra từ Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần, một luồng khí tức tối tăm khó hiểu tỏa ra từ khắp người hắn.

Hồi lâu sau, Lão Tử mới mở mắt ra, trong đôi đồng tử tựa như lóe lên một tia tuệ quang, dưới vòm trời, từ từ trở nên rực rỡ, như có vô tận núi sông trôi nổi bên trong.

Ngay sau đó, Lão Tử đứng dậy.

Cùng với đạo bào khẽ phất, Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay hắn, tiếp đó, một luồng khí tức mạnh mẽ mà huyền diệu xé rách chân trời, xông thẳng lên mây.

Hắn ngưng mắt nhìn trời cao, rồi lại đưa mắt nhìn về phía tòa thánh điện của Nhân tộc trên núi Thủ Dương.

Ngay lập tức ngẩng đầu, hướng về phía bầu trời vô tận cao giọng hô vang: "Thiên Đạo ở trên, bần đạo Thái Thanh đạo nhân, là thủ đồ của Hồng Quân, đứng đầu Tam Thanh, hôm nay sáng lập một giáo, tên là 'Nhân', giáo hóa thiên hạ Nhân tộc, dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân giáo, ta là Nhân giáo giáo chủ Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, Nhân giáo sẽ lấy ta làm đầu, mong Thiên Đạo chứng giám!!!" "Ong!" "Ầm ầm ầm!" Cùng với tiếng nói của Lão Tử vừa dứt, trong hư không vô tận, lập tức vang lên tiếng sấm cuồn cuộn, chính là lời thề của Lão Tử đã được Thiên Đạo công nhận.

Tiếp đó, trên bầu trời lại lần nữa giáng xuống một lượng lớn công đức, lần công đức này còn nhiều hơn gấp mấy lần công đức giảng đạo của Lão Tử trước đó.

Thấy vậy, Lão Tử mừng rỡ, lập tức vung tay, thỏa thích tắm mình trong cơn mưa công đức này.

Khi những công đức này hoàn toàn đi vào cơ thể Lão Tử, lập tức dẫn phát công đức khai thiên ẩn giấu trong cơ thể hắn.

Ba loại công đức chi lực kết hợp, công đức mênh mông như biển dẫn dắt Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Lão Tử, trong phút chốc, khí

tức của Lão Tử bắt đầu trở nên kinh khủng.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng uy áp trời đất bàng bạc liền tỏa ra từ khắp người Lão Tử.

Trong khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang đều có một sự giác ngộ.

Lão Tử... thành Thánh!

Sau khi thành Thánh, Lão Tử dần trở nên uy nghiêm, không thể với tới.

Hắn lãnh đạm nhìn xuống Nhân tộc bên dưới, trong đôi mắt không nhìn ra nửa phần tình cảm nào đối với giáo chúng Nhân giáo, tất cả chỉ là sự lãnh đạm gần như vô tình.

Không nói thêm lời nào, một lát sau, hắn nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên ngoại, rồi lập tức biến mất giữa đất trời.

Nữ Oa tạo người, sau khi thành Thánh từng để lại một câu nói cho Nhân tộc.

Nhưng Lão Tử, so với Nữ Oa, ý đồ xem Nhân tộc như công cụ thành Thánh của hắn càng rõ ràng hơn, cũng càng quả quyết hơn.

Dường như...

đạo pháp mà hắn truyền cho Nhân tộc cũng chỉ là để thuận theo sự rung động trong lòng, trở thành Thánh nhân tôn quý.

Những điều này, trong mắt vị Thánh nhân cao cao tại thượng lúc này, tựa như... tất cả đều là lẽ đương nhiên.

Chương 254

Sau khi Lão Tử thành Thánh, liền đi thẳng đến Tam Thập Tam Thiên ngoại, xây dựng đạo trường Thánh nhân mới.

Không lâu sau, hai luồng uy áp trời đất cũng lần lượt xuất hiện giữa đất trời.

Đó chính là hai vị còn lại trong Tam Thanh, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Rõ ràng, việc Lão Tử lập giáo thành Thánh ở Nhân tộc đã mang lại cho hai người một sự khai sáng nào đó.

"Bần đạo là Ngọc Thanh đạo nhân, đệ tử thân truyền thứ hai của Đạo Tổ Hồng Quân, hôm nay sáng lập một giáo, tên là 'Xiển', xiển là minh, ứng thiên thuận nhân, xiển minh đại đạo, người có thiên địa lĩnh ngộ, bẩm tính khác biệt, có thể nhập môn hạ ta, dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, ta là Ngọc Thanh Xiển giáo giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Đạo chứng giám!!!" Sau đó, giống như Lão Tử, công đức lập giáo giáng xuống, dẫn phát công đức khai thiên trong cơ thể Nguyên Thủy, kết hợp với Hồng Mông Tử Khí, Nguyên Thủy cũng bước vào cảnh giới Thánh nhân.

"Bần đạo Thượng Thanh đạo nhân, đồ đệ thứ ba dưới trướng Hồng Quân, một trong Tam Thanh, hôm nay sáng lập một giáo, tên là 'Tiệt', tiệt là ý đoạt lấy một tia sinh cơ, trong tam giới, chúng sinh vân vân, phàm là người có duyên, đều có thể nhập môn hạ ta, thiện báo tự thân, tự mình tu hành, đại đạo có thể thành, dùng Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận, ta là Tiệt giáo giáo chủ Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thiên Đạo chứng giám!!!" Thông Thiên cũng trở thành Thánh nhân, chỉ là, Tru Tiên Kiếm Trận mà hắn dùng là sát phạt chí

bảo, về mặt trấn áp khí vận, lại yếu hơn hai kiện tiên thiên chí bảo là Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

Thêm vào đó, giáo nghĩa của hắn, về danh nghĩa là ai cũng có thể vào Tiệt giáo, hoàn toàn không quan tâm đến phẩm hạnh.

Điều đó đã định trước, sau này, khí vận Tiệt giáo sẽ trôi đi.

Đương nhiên...

đó đều là chuyện sau này.

Bây giờ, những người được Hồng Mông Tử Khí là Nữ Oa, Tam Thanh đều đã trở thành Thánh nhân.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, tự nhiên cũng không còn xa ngày thành Thánh.

Phương Tây, Linh Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cảm ứng được mọi người thành Thánh, trong lòng cũng có một sự rung động nào đó, hai người nhìn nhau, vẻ vui mừng trong ánh mắt không cần nói cũng biết.

Từ khi sinh ra, hai người đã lập chí thay đổi cục diện nghèo nàn của phương Tây.

Bây giờ, hai người sắp trở thành Thánh nhân đứng trên chúng sinh, sao trong lòng có thể không kích động.

Hồi lâu sau, hai người gắng gượng đè nén sự rung động trong lòng, ngẩng nhìn trời cao, lớn tiếng hô vang.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng lập một giáo tại đại lục phương Tây, tên là 'Tây Phương giáo', dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, không khổ không lo, là cõi Cực Lạc, dùng Tiếp Dẫn Thần Tràng, Minh Phật Xá Lợi trấn áp khí vận Tây Phương giáo, Tây Phương giáo lập!

Thiên Đạo chứng giám!!!" Bị Đông Vương Công cưỡng ép lấy đi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, vật trấn giáo khí vận của hai người đành phải biến thành Tiếp Dẫn Thần Tràng và một viên Minh Phật Xá Lợi.

Tiếp Dẫn Thần Tràng, tuy là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng về mặt trấn áp khí vận, vẫn kém xa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Chỉ là viên Minh Phật Xá Lợi kia... không biết Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đã lấy được vật này từ đâu.

Tây Phương giáo hưng thịnh ở đời sau là đại thế của Thiên Đạo.

Vì vậy, cho dù hai người không có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Tây Phương giáo, có viên Minh Phật Xá Lợi kia bù đắp, đã định trước khí vận Tây Phương giáo của hai người cũng sẽ không bị trôi đi như Tiệt giáo.

Dưới Thiên Đạo, cho dù tiểu thế thay đổi, vẫn sẽ không ảnh hưởng đến hướng đi của đại thế.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, ngược lại trở thành một kiện linh bảo thượng hạng để trấn áp khí vận có cũng được không có cũng không sao đối với hai người.

Tiếng nói của hai người vừa dứt, không lâu sau, lại có vẻ hơi bi kịch.

Tam Thanh ba người đều được hưởng di sản công đức khai thiên của Bàn Cổ Đại Thần, tự nhiên có thể lập địa thành Thánh, nhưng hai người lại không có vận may tốt như vậy.

Sau khi lập giáo, mây công đức nhanh chóng xuất hiện, chỉ là, mây công đức đó không giống như của Tam Thanh, trực tiếp giáng xuống.

Nó cứ lơ lửng trên trời, chậm chạp không chịu rơi xuống.

Gương mặt vốn vui mừng của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhanh chóng đen lại.

Nhìn cảnh tượng trên bầu trời, hai người nhanh chóng nhận ra nguyên nhân là do lúc kết thúc lần giảng đạo thứ ba ở Tử Tiêu Cung, họ đã nghe thiếu tám mươi năm.

Lúc này, trong lòng hai người tràn đầy cay đắng.

Nhưng... hai người dù sao cũng là người có đại trí tuệ, đại nghị lực, đặc biệt là Chuẩn Đề đạo nhân.

Tuy người này mặt dày xếp hạng nhất trong thế giới Hồng Hoang, nhưng về thiên tư và đại trí tuệ, cũng khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Cũng chỉ là so với Tam Thanh và những người khác, hắn không có phúc duyên tốt như vậy, nếu không, cho dù là Lão Tử sau khi thành Thánh, e rằng cũng không phải là đối thủ của Chuẩn Đề.

Dù vậy, Chuẩn Đề sau khi thành Thánh, thực lực cũng không hề yếu hơn Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Chỉ cần không dùng đến Tru Tiên Tứ Kiếm và Bàn Cổ Phiên, thậm chí, thực lực của Chuẩn Đề còn mạnh hơn hai người một chút.

Từ đó có thể thấy, Chuẩn Đề mặt dày mạnh mẽ đến mức nào.

Dù sao, có thể ở đời sau kinh doanh khí vận Tây Phương giáo nghèo nàn vượt qua cả Đạo môn, đại trí tuệ của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không thể không khiến người ta kinh ngạc.

Mưa công đức tuy mãi không rơi, nhưng hai người nhanh chóng ngộ ra một phương pháp.

Chỉ là... ngộ ra thì ngộ ra, nhưng gương mặt của hai người lúc này lại càng thêm cay đắng.

Phương pháp đó, tuy có thể giúp họ nhanh chóng thành Thánh, nhưng, cái giá của việc thành Thánh đối với hai người lại có phần quá lớn.

Lớn đến mức... khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đối mặt với sự cám dỗ của Thánh vị cũng sinh ra một tia do dự.

Hai người nhìn nhau, tuy không giao tiếp, nhưng đối với hai người bạn thân, tự nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương.

Hồi lâu sau, Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn mây công đức trên trời, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn.

Tiếp đó, hắn đưa mắt nhìn sang Chuẩn Đề bên cạnh, kiên định nói: "Sư đệ, để ta thành Thánh trước đi!" Nói xong, Tiếp Dẫn dường như đã cạn kiệt toàn bộ sức lực, trên gương mặt vốn đã khổ sở, lại càng thêm cay đắng, dường như trong khoảnh khắc, cả người hắn đã già đi rất nhiều.

"Sư huynh, thật sự phải làm vậy sao?" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, trong lòng nặng nề thở dài một tiếng nói.

Sự phức tạp, do dự trong đôi mắt không cần nói cũng biết.

Tiếp Dẫn cũng là người quả quyết, đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi.

Lúc này, ánh mắt của Tiếp Dẫn lóe lên sự kiên định mười phần, gật đầu mạnh với Chuẩn Đề, nói: "Ừm, ta đã quyết định rồi." Tiếp Dẫn nói xong, dừng lại một chút.

Chương 255

"Sư đệ, đại nguyện cứ để ta phát, tu vi của ngươi cao hơn ta, tư chất tốt hơn ta, lòng hướng đạo thành hơn ta, không thể để đại nguyện trở thành gánh nặng, ảnh hưởng đến việc tu hành của ngươi." Nghe lời của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề toàn thân chấn động.

Cả người hắn ngẩn ra tại chỗ, trên gương mặt vốn sinh ra đã vui vẻ, lúc này không nhìn ra một tia vui mừng nào.

Đôi mắt hắn nhìn Tiếp Dẫn với vẻ phức tạp, có kinh ngạc, cũng có cảm động.

Đúng lúc Chuẩn Đề đang ngẩn người, Tiếp Dẫn trang nghiêm tuyên thệ với Thiên Đạo.

"Nếu ta chứng được Vô Thượng Thánh Đạo, thành Chánh Giác rồi, nơi cõi Phật ta ở, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn, không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, loài bò bay lúc nhúc, tất cả chúng sinh, cũng như Diêm Ma La giới, trong ba đường ác, sinh vào cõi ta, nhận pháp hóa của ta, đều thành A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, không còn sa vào ác thú, được nguyện, mới làm Phật, không được nguyện, không giữ Vô Thượng Chánh Giác." "Khi ta làm Phật, mười phương thế giới, tất cả chúng sinh, lệnh sinh vào cõi ta, đều có thân sắc vàng ròng, ba mươi hai tướng đại trượng phu, đoan chính trong sạch, đều cùng một loại, nếu hình mạo khác biệt, có tốt xấu, không giữ Chánh Giác." "Khi ta làm Phật, tất cả chúng sinh, sinh vào nước ta, tự biết vô lượng kiếp trước túc mệnh, việc thiện ác đã làm, đều có thể thấy rõ, nghe thấu, biết được việc của mười phương quá khứ, hiện tại, vị lai, không được nguyện, không giữ Chánh Giác." ...

“Khi ta làm Phật, trong chúng Bồ Tát ở mười phương thế giới, nghe danh ta, chứng được pháp ly sinh, được Đà La Ni, thanh tịnh hoan hỷ, được bình đẳng trụ, tu Bồ Tát hạnh, đầy đủ đức bản, nếu lúc đó không được một, hai, ba nhẫn, đối với các pháp của chư Phật không thể hiện chứng bất thoái chuyển, không giữ Chánh Giác.” “Khi ta làm Phật, chúng sinh mười phương, nghe danh hiệu ta, chí tâm tin vui, có tất cả thiện căn, tâm tâm hồi hướng, nguyện sinh vào nước ta, cho đến mười niệm, nếu không sinh được, không giữ Chánh Giác, trừ ngũ nghịch, phỉ báng chính pháp.” ...

Trong nháy mắt, Tiếp Dẫn đã liên tiếp phát ra bốn mươi tám đại nguyện, đại nguyện vừa phát ra, liền lập tức được Thiên Đạo công nhận.

Mây công đức vốn đang lơ lửng trên trời lập tức lại lớn thêm vài phần, lần này, cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Nhìn công đức đầy trời rơi xuống, Tiếp Dẫn khẽ nhíu mày, hiển nhiên, đối với việc công đức đầy trời cuối cùng cũng rơi xuống, Tiếp Dẫn có chút không vui.

Thậm chí, có chút không thích.

Trên gương mặt đau khổ, vẻ sầu bi càng thêm đậm đặc.

Đạo bào vung lên, trong mây công đức rơi xuống đỉnh đầu Tiếp Dẫn, khoảng một phần ba công đức bay ra khỏi đó, đi thẳng vào cơ thể Chuẩn Đề bên cạnh.

Trong khoảnh khắc, Chuẩn Đề lại một lần nữa ngẩn người ra tại chỗ.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn, đầy cảm động.

“Sư huynh...” Chuẩn Đề ngơ ngác nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn trên gương mặt đau khổ gắng gượng nặn ra

một nụ cười, nhẹ giọng nói: "Sư đệ, mọi việc nên như vậy, ta có thể thành Thánh, đã mãn nguyện rồi, những công đức này dùng trên người ta, thực sự có chút lãng phí." Nghe lời của Tiếp Dẫn, vẻ mặt Chuẩn Đề không khỏi có chút phức tạp.

Công đức, đây là thứ vô cùng quý giá trong thế giới Hồng Hoang, ai ai cũng tranh giành.

Vật như vậy, ai sẽ chê mình có quá nhiều chứ?

Đặc biệt là những người mượn Hồng Mông Tử Khí và công đức để thành Thánh, lượng công đức nhiều hay ít, trực tiếp quyết định thực lực mạnh yếu sau khi thành Thánh.

Lời này của sư huynh, rõ ràng là để hắn không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào mà tiếp nhận những công đức này.

Trong khoảnh khắc này, Chuẩn Đề trong lòng thầm thề, từ nay về sau, nhất định phải càng nỗ lực tu hành, trở thành người mạnh nhất trong các Thánh nhân, giúp vị sư huynh này nâng cao tu vi.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi hai người phương Tây thành Thánh, Tiếp Dẫn vẫn luôn tu hành trên Linh Sơn, còn Chuẩn Đề lại luôn đi khắp đại lục Hồng Hoang "gặt gió thu", làm lớn mạnh Tây Phương giáo.

Hướng Thiên Đạo phát ra bốn mươi tám đại nguyện để có được công đức thành Thánh, tương đương với việc ứng trước công đức.

Như vậy, Thiên Đạo chính là chủ nợ.

Những đại nguyện này, để thực hiện, cái sau khó hơn cái trước, một ngày những nguyện này chưa thực hiện, thì tu vi của Tiếp Dẫn sẽ khó mà có được sự tiến bộ lớn.

Ở phía xa trên bầu trời, những đại năng bị động tĩnh lập giáo của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thu hút, vội vàng đến xem cảnh này, trong lòng

không khỏi có chút cảm khái.

Đôi mắt họ nhìn chằm chằm vào Tiếp Dẫn, lặng lẽ thay đổi.

Mặc dù, hành vi của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người suốt mấy vạn ức năm đi khắp đại lục Hồng Hoang "gặt gió thu", tiếng xấu lan xa khiến người ta khinh bỉ.

Nhưng, tất cả mọi người đều cảm động trước tình cảm hy sinh vô tư của Tiếp Dẫn dành cho Chuẩn Đề.

Trong thế giới Hồng Hoang vô tình, có thể làm được điều này, lại có mấy người chứ?

Nhanh chóng, cùng với lượng lớn công đức từ trên trời rơi xuống, Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể hai người đều bị dẫn động, lần lượt chứng đạo thành Thánh.

Đến đây, sáu vị được Thánh vị ở Tử Tiêu Cung, dưới sự giúp đỡ của Hồng Mông Tử Khí, toàn bộ đã chứng đạo trở thành Thánh nhân, thế giới Hồng Hoang, cuối cùng cũng đã chào đón một thời đại hoàn toàn mới.

Thời đại Thánh nhân.

Đạo Hồng Mông Tử Khí duy nhất còn lại trong tay Hồng Vân, đã trở thành đối tượng mà vô số đại năng Hồng Hoang thèm muốn.

Trong đó, Côn Bằng là người có sát ý với Hồng Vân mãnh liệt nhất.

Bắc Hải, Yêu Sư Cung.

Sau khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người thành Thánh, trong Yêu Sư Cung ở Bắc Minh đại hải, Côn Bằng đang gào thét, rít gào trong phẫn nộ.

"Hồng Vân lão già, ngô Côn Bằng thề sẽ giết ngươi!" Trong

khoảnh khắc này, sát ý của Côn Bằng đối với Hồng Vân đã đạt đến mức không thể nào hơn.

Ngày đó, nếu không phải Hồng Vân làm người tốt vô ích, thì rất có thể, người thành Thánh hôm nay chính là Côn Bằng.

Mối thù mất Thánh vị, dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Gắng gượng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, Côn Bằng bắt đầu mưu tính.

Muốn động đến Hồng Vân, việc đầu tiên phải làm là ngăn chặn vị kia ở Bồng Lai.

Hiện tại trong thế giới Hồng Hoang, người có thể ngăn cản vị kia, cũng chỉ có sáu vị Thánh nhân đó.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt Côn Bằng ánh lên vẻ lạnh lẽo.

"Hồng Vân, cho dù phải trả cái giá lớn thế nào, ta cũng nhất định phải giết ngươi." Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Năm người thành Thánh, thế giới Hồng Hoang, kẻ vui người sầu.

Vô số đại năng, sau khi năm người thành Thánh, trong lòng ít nhiều cũng có chút thay đổi.

Dù sao, trước khi mấy người họ thành Thánh, ngoài vị kia ở Bồng Lai và Nữ Oa ra, chiến lực Chuẩn Thánh trung kỳ chính là chiến lực đỉnh cao nhất của thế giới Hồng Hoang lúc này.

Bây giờ, một đám đại năng lại phải chịu đứng dưới mấy vị Thánh nhân vừa mới thành Thánh.

Vốn dĩ ba nghìn đại năng đều là đồng bối, nay Thánh nhân ở trên, tất cả mọi người ít nhiều đều sinh ra một cảm giác không thoải mái.

Nhiều người không cam tâm như vậy, đều nảy sinh những suy nghĩ không tốt, lần lượt đưa mắt nhìn về phía Hồng Vân, người đang

nắm giữ đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng.

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng chính là hy vọng duy nhất để không phải chịu đứng dưới Thánh nhân.

Lúc này, Hồng Vân, người đang bị vô số đại năng thèm muốn, lại đang ung dung ngồi trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, thưởng thức tiên trà đặc sản của Bồng Lai, ăn nhân sâm quả của lão đầu Trấn Nguyên Tử, và đang than thở.

"Đạo huynh à, từ sau khi từ Oa Hoàng Cung trở về, huynh cứ bắt bần đạo ở lại Ngũ Trang Quán, sợ có người thèm muốn Hồng Mông Tử Khí của ta, gây ra cho ta họa sát thân." "Nhưng bây giờ, tu vi của bần đạo đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, ngoài sáu vị Thánh nhân và Đông Vương Công đạo hữu ra, trên đời này, cho dù gặp phải hai vị cao thủ cùng cảnh giới, cũng khó mà giữ được ta." "Bây giờ, sáu người khác được Hồng Mông Tử Khí đều đã thành Thánh, ta trong cõi u minh có cảm ứng, cơ duyên thuộc về ta cũng ở trong thế giới Hồng Hoang này, chỉ sợ cứ ru rú trong Ngũ Trang Quán, bần đạo làm sao cũng không thành Thánh được." Hồng Vân nuốt một quả nhân sâm, thản nhiên nói với Trấn Nguyên Tử.

Chương 256

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Làm sao hắn không hiểu được tâm trạng cấp bách của Hồng Vân lúc này, mọi người đều đã thành Thánh, chỉ còn lại một mình Hồng Vân.

Nhưng...

đúng như lời vị kia ở Bồng Lai năm đó đã nói, đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân vốn là một cái bẫy do Đạo Tổ giăng ra, làm sao có thể giúp hắn thành Thánh được chứ?

Hắn và Đông Vương Công đều hiểu, Hồng Mông Tử Khí là một cái hố lớn do Đạo Tổ đào ra, nhưng Hồng Vân không chịu tin, hắn còn cách nào nữa chứ?

Vẻ mặt Trấn Nguyên Tử có chút phức tạp.

Người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh.

Hồng Vân không biết thiên số, cho dù Trấn Nguyên Tử biết rõ huyền cơ của Hồng Mông Tử Khí, cũng không thể khuyên Hồng Vân thêm nữa.

Hiện tại, sáu người được Hồng Mông Tử Khí đều đã thành Thánh, chỉ còn lại một mình Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử biết tính tình của Hồng Vân, tự biết lúc này nếu muốn giữ Hồng Vân ở lại Ngũ Trang Quán, có thể nói là khó càng thêm khó.

Nhìn Hồng Vân đối diện đang có chút rục rịch, thản nhiên, Trấn Nguyên Tử khẽ thở dài.

“Ai.” “Đạo hữu đã quyết ý muốn đi, bần đạo tự nhiên không giữ được, chỉ là thế giới Hồng Hoang lúc này vô cùng hung hiểm, nếu huynh muốn đi, thì hãy mang theo lá bùa mà Đông Vương Công đạo hữu tặng năm đó.” “Nếu có nguy hiểm gì, Đông Vương Công đạo hữu và ta tất sẽ có thể xuất hiện ngay lập tức, cứu trợ huynh.” Nói rồi, Trấn Nguyên Tử lật tay, một lá bùa màu tím nhạt xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn lá bùa trong tay Trấn Nguyên Tử, trên mặt Hồng Vân lộ ra vẻ ngạc nhiên, rồi dần dần trở nên vui mừng và cảm động.

Lá bùa này đại diện cho một vị có sức mạnh sánh ngang Thánh nhân, có vật này, có thể tung hoành không trở ngại trong Hồng Hoang.

Vật quý giá như vậy, thực sự không ngờ, Đông Vương Công và Trấn Nguyên Tử hai người lại bảo vệ mình đến thế.

“Ân tình của đạo huynh và Đông Vương Công đạo hữu, Hồng Vân nhất định sẽ ghi nhớ, đợi ta thành Thánh rồi, tất sẽ báo đáp.” Hồng Vân có chút cảm động chắp tay nói.

Trấn Nguyên Tử xua tay, nhìn Hồng Vân với ánh mắt không nỡ.

Hồi lâu sau, hắn nói: “Đạo hữu tâm tính đơn thuần, không giỏi mưu mô lừa gạt, manh mối trong Hồng Mông Tử Khí, ta và Đông Vương Công đạo hữu đều đã nhìn ra.Đã vậy, đạo hữu muốn đi theo ý mình, bần đạo cũng không nói nhiều nữa, chỉ là…” “Chỉ là, nếu có một ngày, đạo hữu cũng cảm nhận được manh mối trong đó, xin đừng mê muội nữa, hãy vứt bỏ vật này đi, bởi vì... bần đạo thật sự không muốn mất đi một người bạn thân nhiều năm.” Trấn Nguyên Tử hai mắt có chút hoe đỏ nói.

Nghe lời của Trấn Nguyên Tử, thân hình Hồng Vân dừng lại một chút, nhìn người bạn thân nhiều năm, rồi gật đầu mạnh.

“Hồng Vân ghi nhớ!” Hồng Vân khăng khăng rời khỏi Ngũ Trang Quán, tuy trong lòng cũng đã nảy sinh một tia nghi ngờ đối với Hồng Mông Tử Khí, nhưng, khát vọng thành Thánh cuối cùng đã che lấp đi lý trí.

Nhìn bóng lưng Hồng Vân rời đi, Trấn Nguyên Tử ngẩn người đứng tại chỗ, vẻ mặt có chút phức tạp, lẩm bẩm nói: “Đạo hữu, dù kết quả thế nào, bần đạo nhất định sẽ liều mạng bảo vệ huynh.” Bên trong Bồng Lai Tiên Các, thời gian vẫn đang trôi đi điên cuồng.

Đông Vương Công vẫn ngồi xếp bằng ở đó, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, không hề động đậy.

Quanh thân hắn, khí tức bàng bạc như biển đang dâng trào.

Khí huyết vốn có màu tím nhạt, lúc này đã chuyển thành màu tím đậm.

Trong khí huyết, có thể cảm nhận được một luồng uy áp kinh khủng.

Nếu lúc này có sinh linh nào ở bên cạnh hắn, chắc chắn sẽ cho rằng Đông Vương Công đã trở thành một vị Thánh nhân.

Thậm chí, uy áp quanh thân hắn còn sắc bén hơn cả Thánh nhân một phần.

Trên gương mặt Đông Vương Công lúc này, đã bớt đi mấy phần phàm tục của ngày xưa, thêm vào mấy phần uy nghiêm sâu không lường được.

Sự thăng hoa cực độ vẫn đang tiếp diễn.

Lúc này, trong nhục thân của Đông Vương Công, đang xảy ra một sự biến hóa tuyệt diệu nhất.

Giống như cảm giác vũ hóa khi nhục thể phàm thai hóa thành tiên

nhân.

Đương nhiên, sự lột xác của nhục thân Đông Vương Công lúc này, so với quá trình phàm nhân hóa thành tiên nhân, còn tráng lệ hơn vô số lần.

Ánh sáng màu tím lộng lẫy lưu chuyển quanh thân.

Dưới sự tạo tác của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, nhục thân của hắn đã đạt đến sự hoàn mỹ cực hạn.

Lúc này, bộ nhục thân này không biết đã tiêu hao bao nhiêu năng lượng.

Nếu những năng lượng đó được dùng vào việc khác, Đông Vương Công chắc chắn rằng, chúng ít nhất có thể tạo ra mười hai vị Tổ Vu phiên bản cao cấp.

May mà bội số gia tốc thời gian trong Bồng Lai Tiên Các đã đạt đến mức độ kinh khủng.

Nếu không, e rằng mấy chục vạn năm cũng không đủ hao tổn.

Đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, sao có thể là một chuyện đơn giản.

Từ khi Hồng Hoang ra đời đến nay vô số năm tháng, Đông Vương Công cũng chỉ mới thấy sáu vị cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, lần lượt là: La Hầu, Hồng Quân, Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn, Điên Đảo.

Trong sáu người, người còn sống cũng chỉ còn lại Dương Mi và Hồng Quân.

Ngay cả chân linh của Ma Tổ La Hầu trốn thoát trong Long Hán đại kiếp năm đó, cũng không biết đã đi đâu.

Ngoài sáu vị đó ra, e rằng Đông Vương Công chính là vị thứ bảy

trong thế giới Hồng Hoang sau những lão già đó.

Ngưỡng cửa của Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc này, hắn chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới.

Bây giờ, điều hắn cần làm là dùng sức lực lớn nhất, đẩy cánh cửa trước mắt ra, rồi bước qua.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể dưới năng lượng của dịch tủy Bàn Cổ vẫn đang điên cuồng vận chuyển.

Quanh thân, năng lượng không ngừng sôi trào.

Ong...

Không biết từ khi nào, trong Bồng Lai Tiên Các, cuối cùng cũng vang lên tiếng huyết khí càn quét tứ phương lần thứ sáu.

Cùng với tiếng vang đó, đạo tắc Lực chi Đại đạo cuối cùng cũng từng chút một đi vào huyết nhục của hắn.

Quá trình này, năng lượng tiêu hao đã không biết kinh khủng đến mức nào.

E rằng, chỉ riêng năng lượng tiêu hao cho đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ sáu đã hoàn toàn có thể so sánh với năng lượng khi công đức Thánh nhân thành Thánh.

Khi đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ sáu đi vào huyết nhục của hắn, trong tâm thần Đông Vương Công sinh ra một sự giác ngộ nào đó.

Chương 257

Thời khắc cuối cùng... cuối cùng cũng đã đến.

Cảm nhận được cơ duyên cuối cùng đó, cơ thể đã chờ đợi không biết bao nhiêu vạn năm, lại mơ hồ bắt đầu sôi trào không tự chủ.

Năng lượng còn sót lại cuối cùng trong cơ thể càng điên cuồng lưu chuyển, tàn phá.

Dưới sự dẫn dắt của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, nó điên cuồng tấn công một nơi nào đó sâu trong nhục thân.

Ong!

Trong nhục thân cũng truyền đến tiếng vang trầm đục như không khí rung động.

Ánh sáng màu tím từ nơi sâu nhất trong cơ thể hiện ra, trong ánh sáng màu tím đó, một cánh cửa rực rỡ hiện ra.

Một cánh cửa màu tím khắc vô số đạo ngân, màu tím đậm đặc đó, so với màu tím mà Đông Vương Công từng ngửi, từng thấy, còn rực rỡ và thuần khiết hơn.

Ầm!

Năng lượng bạo ngược trong dịch tủy Bàn Cổ trực tiếp đâm vào cánh cửa màu tím đó, khiến cánh cửa bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ầm!

Ầm!

Tiếng va chạm không ngừng vang lên.

Mỗi lần đều khiến người ta tâm thần chấn động.

Cùng với từng tiếng va chạm, dưới lớp da trong suốt lấp lánh, ánh sáng màu tím lộng lẫy không ngừng tỏa ra.

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Các đều tràn ngập áo nghĩa đạo tắc đậm đặc.

Áo nghĩa đạo tắc đó, đậm đặc như tương dịch, chỉ cần người ta nếm thử một chút, e rằng trên con đường tu hành sẽ có được sự giác ngộ lớn.

Ầm!

Ầm!

Tiếng va chạm vẫn đang tiếp diễn, vẻ mặt Đông Vương Công lạnh lùng, thần thức của hắn cứ thế nhìn chằm chằm vào cánh cửa sâu trong nhục thân.

Mạch quan cuối cùng của Chuẩn Thánh viên mãn trong Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Chỉ cần phá vỡ được đạo mạch quan này, thì hắn sẽ chào đón một cảnh giới mới, Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Năng lượng khổng lồ cùng với mỗi lần va chạm đều đang điên cuồng tiêu tán.

May mà, trong dịch tủy Bàn Cổ, mức độ đậm đặc của năng lượng đã đạt đến mức khiến người ta cảm thấy kinh khủng, hãi hùng.

Nếu không, e rằng chỉ riêng cánh cửa này, nếu mượn tiên linh chi khí hoặc công đức chi lực, ít nhất cũng cần mấy chục vạn năm thời gian.

Sự khác biệt về chất giữa các loại năng lượng đủ để bù đắp cho sự thiếu hụt về thời gian và tốc độ.

Sự nâng cao về chất này, không thể dùng hai chữ "kinh khủng" để

diễn tả.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể điên cuồng thúc đẩy, khí thế quanh thân cũng đang điên cuồng dâng trào.

Tốc độ tăng vọt kinh khủng đó đủ để khiến tất cả sinh linh phải kinh ngạc.

Ầm!

Sự va chạm của năng lượng vẫn đang tiếp diễn.

Đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ sáu cũng dưới sự dẫn dắt của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, triệt để dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Cùng với sự dung nhập của đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ sáu, trong nhục thân của Đông Vương Công, bảo quang tinh diệu màu tím tỏa ra tứ phía.

Dường như, trong khoảnh khắc này, nhục thể của hắn đã đạt đến sự hoàn mỹ cực hạn.

Nhục thân được dung hợp với đạo tắc đã không còn bất kỳ khuyết điểm nào, cường độ của nhục thân so với trước đây lại mạnh hơn mấy lần.

Đạo tắc Lực chi Đại đạo thứ sáu dung nhập, lúc này, cơ thể này, một quyền đánh ra, đã đạt đến uy năng gấp mười lần cực hạn của bản thân.

Đây chính là Lực chi Đại đạo thuộc về nhục thân.

Mức độ kinh khủng của nó khiến người ta khó có thể diễn tả bằng lời.

Sức mạnh trong nhục thân, giống như hỗn độn chi khí trong Hỗn Độn vậy, mênh mông cuồn cuộn, nhanh chóng phun trào.

Chỉ là sức mạnh của nhục thân, phảng phất lúc này đã đạt đến một loại cực hạn nào đó.

Ầm!

Bất thình lình, Đông Vương Công đang ngồi xếp bằng đột nhiên tung ra một quyền.

Lực đạo được gia trì với uy năng gấp mười lần, uy năng bộc phát ra khiến Bồng Lai Tiên Các đã được thăng hoa vô số lần không ngừng rung chuyển.

Khí tức bạo ngược đó càng tàn phá trong Bồng Lai Tiên Các.

Bồng Lai Tiên Các được luyện từ những thiên tài địa bảo quý giá, hiếm có nhất của trời đất Hồng Hoang, lại có mấy đạo tiên thiên đại trận gia trì.

Nếu không như vậy, e rằng chỉ riêng năng lượng bạo ngược hỗn độn xông thẳng lên chín tầng trời khi Đông Vương Công tu luyện đã đủ để phá hủy cả tiên đảo.

Lúc này, trong Bồng Lai Tiên Các, mỗi một tấc góc đều tràn ngập khí tức thuộc về Đông Vương Công.

Có vô cùng lộng lẫy, rực rỡ, những đốm sáng màu tím lấp lánh.

Trong ánh sáng đậm đặc, có thể mơ hồ nhìn thấy, cơ thể của Đông Vương Công lúc này đang có một sự liên kết nào đó với đạo tắc Lực chi Đại đạo.

Đạo chi cực hạn, phương năng vi lực.

Lực chi cực hạn, vô đạo bất phá. (Cực hạn của Đạo, mới có thể là Lực.

Cực hạn của Lực, không Đạo nào không phá được.) Trong quyền ảnh uy năng gấp mười lần của Đông Vương Công, mười sáu chữ này

đã được thể hiện một cách vô cùng sống động.

Chương 258

Trong khoảnh khắc này, mấy chữ này xuất hiện trong thần hải của hắn.

Nhìn mấy cổ lão đạo văn này, khí tức đạo tắc đậm đặc phảng phất khiến hắn cảm nhận được một sự giác ngộ nào đó.

"Lực chi cực hạn, vô đạo bất phá!" Hắn lẩm bẩm tám chữ này trong miệng.

Chớp mắt, hắn đột nhiên đứng dậy, đôi mắt đột nhiên mở ra.

Đôi mắt như biển sao đó, lúc này, ánh sáng lấp lánh, tựa như có vô cùng đạo vận lưu chuyển, bắn ra bên trong.

Tiếp đó, hắn bước ra một bước, cả cơ thể hơi chùn xuống, rồi điên cuồng gầm lên một tiếng.

Toàn thân huyết khí, toàn thân sức mạnh, điên cuồng dâng trào.

Khí huyết và sức mạnh hung hãn đó, không hề giữ lại chút nào mà hội tụ về phía Đông Vương Công.

Khi sức mạnh trong cơ thể đạt đến một cực hạn, hắn đột nhiên lại huy một quyền về phía trước.

"Phá!" Quyền đầu oanh kích vào không gian phía trước, quyền ảnh bắn ra.

Nhưng lạ thay, không hề xảy ra bất kỳ biến động năng lượng bạo ngược nào, thậm chí, không có bất kỳ tiếng vang nào truyền ra, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Các chìm vào một sự yên tĩnh quỷ dị.

Yên tĩnh như chết, dường như mọi thứ ở đây đều đã hoàn toàn

đình trệ.

Thời gian, không gian, đạo vận, thậm chí cả không khí, phảng phất đều đã ngừng lưu chuyển.

Đông Vương Công đứng đó, đôi mắt nhìn chằm chằm vào nơi vừa tung ra một quyền.

Yên tĩnh, chết chóc.

Tựa như, chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, trong Bồng Lai Tiên Các yên tĩnh, truyền ra một tiếng động như tinh thạch vỡ vụn, hư không nứt toác.

Trong mắt thường của Đông Vương Công, có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu bên trong.

Tại điểm rơi của quyền đầu trước đó, cả một mảng không gian xuất hiện những vết nứt chi chít.

Đó không phải là vết nứt không gian, mà là vết nứt đạo.

Xuyên qua những vết nứt đó, thứ mà Đông Vương Công nhìn thấy không phải là hư vô hỗn loạn, mà là một thế giới giống như Hỗn Độn nhưng lại không phải Hỗn Độn.

Trong thế giới đó, tất cả chỉ là bóng tối vô tận và sự tĩnh lặng như chết.

Nhìn thế giới bình thường nhưng lại vô cùng đặc biệt đó, Đông Vương Công mí mắt cũng không dám chớp, phảng phất, chỉ cần một khoảnh khắc nào đó, liền có khả năng sẽ bỏ lỡ.

Hồi lâu sau, một tia sáng yếu ớt từ thế giới đó từ từ dâng lên.

Chính xác là một điểm sáng cực kỳ yếu ớt, điểm sáng đó nhỏ đến mức mắt thường cũng khó mà bắt được.

Cùng với thời gian trôi đi, điểm sáng đó phảng phất đang dâng lên.

Bởi vì, trong mắt Đông Vương Công, hình ảnh phản chiếu càng lúc càng lớn, ánh sáng yếu ớt cũng trở nên càng lúc càng rực rỡ.

Gần rồi, gần rồi.

Đông Vương Công nhìn chằm chằm vào điểm sáng đó, khí tức quen thuộc ập đến.

Rõ ràng chỉ là một điểm sáng yếu ớt, nhưng khí tức đó lại như bão cấp mười, cấp một trăm, thậm chí cấp nghìn.

Đó là khí tức thuộc về Lực chi Đại đạo.

Từ thế giới tối tăm, chết chóc đó, tia sáng đó xuyên qua vết nứt do quyền ảnh của Đông Vương Công tạo ra, rồi bay vào.

Trong ánh mắt của Đông Vương Công, tia khí tức thần bí đó chui vào cơ thể hắn.

Ầm!

Cùng với sự đi vào của khí tức thần bí, trong cơ thể Đông Vương Công đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Huyền quan kiên cố, khó mà phá hủy, thuộc về cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cứ như vậy, không hề có dự báo mà vỡ tan.

Phảng phất như đang chào đón khí tức thần bí đó, khi tia khí tức thần bí đó xuyên qua mạch quan vừa vỡ.

Trong cơ thể hắn, một loại năng lượng bản nguyên tuyên cổ nào đó bị đánh thức.

Từng đạo năng lượng giống như tia khí tức thần bí trước đó, rối rít dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Trong khoảnh khắc này, cơ thể mạnh mẽ của Đông Vương Công,

từ lớp da bên ngoài nhất bắt đầu co rút khô héo.

Giống như cây cỏ khô héo trong mùa thu, lại tựa như đóa hoa tàn lụi.

Tựa như... năm tháng thuộc về hắn đã bị gia tốc lên ức vạn lần.

Trong nháy mắt, cơ thể cường tráng, không thể chê vào đâu được, không có bất kỳ khuyết điểm nào của Đông Vương Công, lại hóa thành một cỗ thi thể khô héo được bao bọc bởi một lớp da khô.

Đứng giữa không trung, cả cơ thể như không còn bất kỳ cảm giác nào.

Hắn muốn cử động chân, nhưng trong nháy mắt, mới phát hiện, nhục thân này không thể kiểm soát.

Khí tức sinh mệnh thịnh vượng, dài lâu, bất tử bất diệt đó cũng theo đó mà ảm đạm đi, dường như, sinh mệnh của hắn đã đi đến cuối con đường.

Thời gian không còn khái niệm.

Đông Vương Công đứng đó, chỉ có thể dùng đôi mắt trở nên vô cùng trống rỗng đó, ngơ ngác nhìn thế giới này.

Mãi cho đến khi, ánh sáng cuối cùng cũng bị tước đoạt triệt để, thế giới của hắn hoàn toàn chìm vào bóng tối chết chóc.

Giống như một cái xác khô, cô đơn đứng giữa không trung Bồng Lai Tiên Các.

Nếu có thiết bị tính giờ, chắc chắn có thể đo được.

Khoảnh khắc chỉ trong nháy mắt đó, đã trôi qua khoảng mấy ức vạn năm, rồi sau đó, đạt đến nghìn ức vạn năm.

Chương 259

Cho đến một ngày nào đó, trong nhục thân khô héo sinh cơ, đột nhiên xuất hiện một đạo sinh cơ hoàn toàn mới.

Đây là một đạo sinh cơ đã được thăng hoa, đại biểu cho một sự ra đời hoàn toàn mới.

Khi đạo sinh cơ hoàn toàn mới đó xuất hiện, trong nhục thân khô héo của Đông Vương Công, từng đạo ánh sáng màu tím đậm đặc tỏa ra.

Những khí tức màu tím này rối rít giao hội, dung hợp quanh thân.

Nhanh chóng, một cái thai bàn khổng lồ bao bọc lấy hắn.

Đó là một cái thai bàn vô cùng tuyên cổ, khí tức tang thương, bạo ngược tràn ngập trên đó.

Nếu lúc này có Hỗn Độn Thần Ma ở xung quanh, chắc chắn sẽ kinh ngạc cho rằng, cái thai bàn trước mắt sẽ thai nghén ra Bàn Cổ.

Nhưng chỉ có hắn mới biết rõ, thai bàn này và Bàn Cổ không có bất kỳ quan hệ nào, đó là đạo thai bàn thuộc về hắn.

Khí tức Bàn Cổ mà hắn nhiễm phải đã được thai nghén từ đó, bây giờ khí tức tuyên cổ, tang thương, bạo ngược trong thai bàn là khí tức của chính hắn.

Trên thai bàn, ẩn hiện từng đạo đạo ngân áo nghĩa và đại đạo quy tắc.

Bồng Lai Tiên Các đã yên tĩnh vô số năm, lúc này, trong ba long mạch mênh mông của Bồng Lai tiên đảo, từng tia đạo tắc cổ lão và long mạch tách ra, lặng lẽ đi vào trong thai bàn.

Trong thai bàn, nhục thân khô héo của Đông Vương Công, trong khoảnh khắc, phanh một tiếng nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng màu tím.

Nguyên thần lơ lửng ở đó, những điểm sáng màu tím này cũng theo đó mà dung nhập vào thai bàn bên ngoài.

Đạo tắc hiển hiện, lại có từng đạo khí tức từ trong thai bàn lưu lộ ra, vây quanh nguyên thần của Đông Vương Công tái tạo, lớn mạnh.

Một quá trình dài, một sự chờ đợi dài, dần dần, một cỗ nhục thân vô hạ được tái tạo trong thai bàn.

Bảo quang màu tím lưu chuyển trên nhục thân, khí tức bàng bạc không tiếng động mà nuốt nhả.

Không biết đã qua bao lâu, cỗ nhục thân mới sinh, đột nhiên mở mắt.

Uy áp kinh khủng bao trùm cả Bồng Lai Tiên Các.

Ngọn lửa màu tím, lấy cỗ nhục thân làm trung tâm, hung hãn bùng cháy, thiêu đốt cái thai bàn bao bọc cơ thể.

Sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình, nó vỡ tan, hóa thành vô số khí tức, dung nhập vào nhục thân.

Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đến đây, Đông Vương Công đã thực sự phá vỡ cái rãnh trời lớn nhất của cảnh giới Chuẩn Thánh, thuận lợi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong đôi mắt của Đông Vương Công, hai đạo đạo quang lấp lánh, quanh thân, khí tức màu tím lưu chuyển.

Bên ngoài cơ thể hắn, một bộ chiến giáp màu tím từ không trung xuất hiện, khoác lên cơ thể hắn, rồi... dần dần mơ hồ, biến mất.

Đông Vương Công đứng đó, cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, luồng năng lượng bàng bạc đó như chực chờ tuôn ra.

Năng lượng mạnh mẽ khiến người ta có chút say mê trong đó.

Hắn vung vung nắm đấm, hai nắm đấm, trong mắt hắn, hóa thành hai hư ảnh mơ hồ.

Đó là hiện tượng chỉ có thể xảy ra khi tốc độ đạt đến cực hạn.

Bởi vì tốc độ của nắm đấm quá nhanh, đến cả mắt thường cũng không thể bắt kịp.

Đến đây, cảnh giới của hắn đã vươn lên, trừ những lão già sống sót từ Hỗn Độn ra, trong Hồng Hoang chưa từng có ai đạt đến cảnh giới này.

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Cảnh giới đại viên mãn của Chuẩn Thánh, lúc này, trong thế giới Hồng Hoang, ngoài Thiên Đạo và Hồng Quân ra, không còn ai có thể gây ra một chút uy hiếp nào cho hắn.

Sáu đạo tắc Lực chi Đại đạo, pháp tắc chi lực, thế giới chủng tử... vô số sức mạnh kết hợp lại, lúc này, công đức Thánh nhân dưới Thiên Đạo không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hắn.

Thánh nhân, nguyên thần gửi gắm vào Thiên Đạo.

Chỉ cần Thiên Đạo không diệt, thì Thánh nhân bất tử bất diệt.

Đồng thời, Thánh nhân cũng có thể không ngừng nhận được pháp lực từ Thiên Đạo, pháp lực vô cùng.

Đương nhiên, có lẽ trong thế giới Hồng Hoang, hắn không thể tiêu diệt được Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng nếu ở trong Hỗn Độn, hắn có đủ tự tin để đối đầu cứng rắn với một, thậm chí hai Thánh

nhân.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy vẫn có một khoảng cách về chất so với cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng thực lực hiện tại của hắn đã đủ để đối phó với công đức Thánh nhân yếu nhất trong các Thánh nhân.

Hồng Mông Tử Khí tuy có thể trong thời gian ngắn một bước lên đỉnh, nhưng về mặt thực lực, vẫn không thể bỏ xa hắn.

Bồng Lai, đã định trước sẽ không giống như chúng sinh Hồng Hoang, chịu đứng dưới Thánh nhân!

Công đức Thánh nhân.

Lúc này, Thánh nhân cao cao tại thượng đó đã không còn cách nào uy hiếp hắn.

Cuộc lột xác hoa lệ này cuối cùng cũng kết thúc, sau khi trả giá bằng trăm ngàn gian khổ, sau khi lột xác, hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Siết chặt nắm đấm trong tay, khí tức quanh thân Đông Vương Công lúc này đang dâng trào.

Đôi mắt hắn dường như có vô tận biển sao ngưng tụ trong đó, sâu thẳm mà không thể nắm bắt.

Cảm nhận sức mạnh của mình lúc này, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, toát ra một vẻ bá khí và uy nghiêm.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy vẫn là Chuẩn Thánh, nhưng ít nhất cũng đã có năng lực tự vệ. 【Đinh đông!】 Đang lúc hắn chìm đắm trong niềm vui, trong đầu lại truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Nghe thấy giọng nói đó, Đông Vương Công cả người sững sờ.

"Hệ thống?" Hắn kinh ngạc thầm nghĩ.

Giọng nói đó, sao có thể xa lạ chứ?

Chương 260

Chỉ là... hệ thống không đáng tin cậy chỉ xuất hiện tự chủ này đã không xuất hiện trong mấy vạn năm.

Hắn gần như đã quên mất ngón tay vàng này.

Nhưng không thể không nói, hắn cảm kích hệ thống.

Năm đó, nếu không phải hệ thống cho hắn năng lượng Hồng Mông, nếu không phải hệ thống cho hắn công pháp biến thái như Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, hắn cũng không thể ngưng tụ ra Thập Nhị Phẩm Tam Hoa, nâng tiềm lực của người tu hành lên cao nhất.

Càng không thể tu luyện cơ thể mà hắn tự hào đến mức độ kinh khủng như hiện nay.

Vì vậy... tuy hệ thống Vòng Quay May Mắn có chút không đáng tin cậy, nhưng sự giúp đỡ của nó đối với Đông Vương Công lại quá nhiều. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ, tu vi nhục thân đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.】 Trong đầu truyền đến giọng nói lạnh lùng, máy móc quen thuộc, lại khiến người ta cảm thấy có chút tê cả da đầu của hệ thống.

Phải biết rằng, trước đây, mỗi lần hệ thống xuất hiện đều cho hắn lợi ích to lớn.

Mỗi lần, cũng đều cho hắn những bất ngờ to lớn.

Giọng nói đó tuy lạnh lùng máy móc, nhưng đối với hắn, lại là âm thanh của trời đã lâu không nghe.

Lần này... hệ thống đã xuất hiện trở lại, Đông Vương Công sao có thể bỏ lỡ vô ích chứ.

“Hệ thống, tu vi nhục thân của ta đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ chúc mừng thì có ích gì, có lợi ích thực tế nào không?” Đông Vương Công ác ý hỏi.

Trong mắt hắn, hệ thống giống như một cây rụng tiền.

Không ép, vĩnh viễn không biết, nó sẽ có lợi ích gì.

Quả nhiên, lời nói của Đông Vương Công vừa dứt, giọng nói máy móc của hệ thống liền vang lên. 【Đinh!

Hệ thống lần này xuất hiện, là để khen thưởng Túc chủ.】 Nghe vậy, Đông Vương Công trước tiên sững sờ, rồi lập tức vui mừng khôn xiết.

Lời này hắn cũng chỉ nói thử mà thôi, dù sao, với thực lực hiện tại của hắn, đã không cần dựa dẫm vào hệ thống nữa.

Nhưng không ngờ... nó thật sự mang đến bất ngờ.

“Khen thưởng?” Đông Vương Công có chút kích động hỏi. 【Đinh!

Xét thấy tu vi nhục thân của Túc chủ đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, hệ thống quyết định, khen thưởng Túc chủ một lần rút thưởng Vòng Quay May Mắn Tử Kim.】 “Vòng Quay Tử Kim!!” Đông Vương Công có chút kinh ngạc hét lên.

Phải biết rằng, từ khi hệ thống xuất hiện đến nay, thứ nó cho hắn cũng chỉ là Vòng Quay May Mắn Bạch Kim và một lần Vòng Quay Đặc Biệt.

Thông qua sự hiểu biết về cấp bậc của vòng quay lần trước, Đông Vương Công biết rằng Vòng Quay May Mắn Bạch Kim chỉ là tồn tại cấp thấp nhất trong các vòng quay của hệ thống.

Vòng Quay Tử Kim... hiển nhiên, ở trên cấp bậc của Vòng Quay

May Mắn Bạch Kim.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công không khỏi lại kích động.

Phần thưởng trong Vòng Quay Bạch Kim đã khiến hắn vô cùng hài lòng, vậy Vòng Quay Tử Kim thì sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười vui mừng.

Tiếp đó, cùng với tiếng nói của hệ thống vừa dứt, chỉ một lát sau, không gian trước mắt Đông Vương Công xuất hiện một trận dao động nhẹ.

Sau đó, một cái bàn tròn toàn thân màu tím, như ngọc tinh xuất hiện trước mặt hắn.

Trên cái bàn tròn màu tím đó, ánh sao lấp lánh huyền ảo, phảng phất, Vòng Quay Tử Kim này bản thân nó đã là một món trân bảo độc nhất vô nhị.

Đông Vương Công bước tới, nhìn lớp sương mù bao phủ trên vòng quay.

"Không ngờ, với cảnh giới hiện tại của mình, lại vẫn không thể nhìn xuyên qua lớp sương mù này." Hắn bất lực thầm nghĩ.

Nhưng... càng như vậy, lại càng khiến hắn cảm thấy sự thần bí của phần thưởng trong vòng quay may mắn dưới lớp sương mù.

Càng khiến lòng hiếu kỳ của hắn bùng nổ.

"Nào, quay cho ta!" Đông Vương Công nheo mắt, có chút hưng phấn xoa xoa tay, nói với hệ thống.

Ong...

Cùng với tiếng nói của Đông Vương Công vang lên, một cây kim dài xuất hiện trong sương mù.

Cây kim màu tím đậm, phảng phất như đã mở ra một loại công tắc nào đó, rồi nhanh chóng xoay tròn.

Trong phút chốc, ánh sáng màu tím chiếu sáng cả Bồng Lai Tiên Các.

Chỉ là, tuy cây kim xoay nhanh, nhưng lớp sương mù mỏng manh trong vòng quay lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Không khỏi khiến người ta nhìn càng thêm ngứa ngáy trong lòng.

Trái ba vòng, phải ba vòng, xuôi ba vòng, ngược ba vòng.

Mười hai vòng quay xong, cây kim màu tím đậm từ từ dừng lại. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu.】 "Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu?" "Thứ gì đây?" Nhìn thứ đen bóng, toát ra cảm giác nặng nề đậm đặc, lại có chút giống linh bảo trong nguyên thần, Đông Vương Công hiếu kỳ hỏi hệ thống. 【Đinh!

Chương 261

Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu, là chí bảo có thể trấn áp một phương thiên địa Hồng Mông.】【Bảo vật này vừa xuất hiện, thiên địa đều được củng cố!】"Đúng là một vật hiếm có." Nghe hệ thống nói, Đông Vương Công khẽ lẩm bẩm.

Nhưng vẻ mặt lại không còn vui mừng như lúc trước.

Không phải Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu không mạnh mẽ, mà là vật này đối với hắn lúc này lại chẳng có tác dụng gì.

Theo như ý của hệ thống, vật này là chí bảo có thể trấn áp một phương thiên địa Hồng Mông.

Thiên địa Hồng Mông thuộc về thời kỳ trước cả thế giới Hỗn Độn.

Thứ có thể trấn áp được thiên địa Hồng Mông, tự nhiên không phải tầm thường.

Nếu năm đó Bàn Cổ đại thần nắm giữ vật này, cũng sẽ không đến mức phải dùng thân thể chống trời đạp đất, cuối cùng kiệt sức mà chết.

Có vật này, đừng nói là Hỗn Độn, ngay cả thế giới Hồng Mông cũng có thể trực tiếp ổn định.

Nhưng vật này tuy mạnh, lại chỉ là một vật phẩm dùng để trấn áp thiên địa.

Năng lực công kích và phòng ngự chỉ ngang với linh bảo thông thường.

Nếu là trước khi Đông Vương Công có được Càn Khôn Châu, dùng vật này trấn áp thiên địa bên trong thế giới chủng tử tự nhiên là

lựa chọn tốt nhất.

Hiện tại, thiên địa trong thế giới chủng tử đã ổn định...

Đông Vương Công thật sự không dùng đến viên Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu này.

Đồ thì là đồ tốt, nhưng lại không thích hợp...

Đông Vương Công cuối cùng có chút thất vọng.

Ban đầu, Đông Vương Công thầm mong đợi hệ thống có thể ban thưởng bảo vật giúp ích to lớn cho con đường tu hành sau này, hoặc là một vài vật phẩm đặc thù có thể thoát khỏi sự áp chế của Thiên Đạo.

Bởi vì trước đó, mỗi thứ mà hệ thống ban thưởng đều có thể mang lại sự trợ giúp to lớn cho hắn, không ngờ lần này...

Quả nhiên, Vòng Quay May Mắn rút vật phẩm phần lớn dựa vào vận khí, cũng không phải lần nào cũng có thể rút ra thứ trực tiếp nâng cao sức mạnh và trợ giúp được.

"Có còn hơn không vậy!" Đông Vương Công cười ha ha, tự an ủi mình.

Dù sao cũng là một thứ có thuộc tính nghịch thiên, hiện tại không dùng được, biết đâu sau này lại cần đến?

Nghĩ vậy, tâm tình của hắn cũng bình ổn lại.

Đang định cất viên Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu vào sâu trong nguyên thần.

Thì đúng lúc này... 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng, hiện tại mở khóa nhiệm vụ ẩn.】 Giọng nói lạnh băng của hệ thống truyền đến.

Nghe vậy, Đông Vương Công không khỏi sững sờ, rồi ngay lập

tức phản ứng lại.

"Ý của hệ thống là... có phần thưởng ẩn?" Nhiệm vụ ẩn, hắn tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của nó.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn, tự nhiên có thể nhận thêm một phần thưởng nữa.

Nghĩ đến đây, gương mặt Đông Vương Công lại một lần nữa nở nụ cười.

"Nhiệm vụ ẩn?" Hắn có chút nóng lòng hỏi. 【Đinh!

Mỗi một vật phẩm rút ra từ Vòng Quay Tử Kim đều có nhiệm vụ ẩn tương ứng.】【Nhiệm vụ ẩn trong Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu: Mời túc chủ giúp đỡ Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi.】 Nghe vậy, thân thể Đông Vương Công chợt cứng lại.

Giúp Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, có lẽ... không cần hệ thống giao nhiệm vụ, hắn cũng sẽ giúp.

Hậu Thổ, dù sao cũng là người duy nhất trong thế giới Hồng Hoang mà hắn cảm thấy mắc nợ.

Thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, đối với bất kỳ ai, đều là một chuyện tốt.

Đối với thế giới Hồng Hoang, chúng sinh sau khi vẫn lạc sẽ có nơi chốn mới, cũng có cơ hội tái sinh.

Đối với Vu Tộc, sau này khi Vu Tộc tiêu vong trong thế giới Hồng Hoang, cũng có một căn cứ địa mới.

Đối với Hậu Thổ, từ thực lực Chuẩn Thánh cảnh giới, có thể sau khi diễn hóa luân hồi, thực lực không thua kém Thánh nhân, đương nhiên, chỉ là khi ở trong Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng đối với hắn... lại là một chuyện khiến hắn cảm thấy khó

xử.

Tuy Hậu Thổ thân hóa luân hồi có thể khiến tu vi, thực lực của nàng tăng mạnh.

Nhưng chỉ có hắn biết, sau khi Hậu Thổ diễn hóa luân hồi, người con gái từng tôn sùng tự do ấy sẽ không bao giờ có thể tùy ý ra vào thế giới Hồng Hoang nữa.

Đoạn nhân quả giữa hắn và Hậu Thổ cũng sẽ vì hai thế giới cách biệt mà định sẵn không thể có kết quả tốt đẹp.

Sau chuyến đi Bồng Lai lần trước của Hậu Thổ, Đông Vương Công đã hiểu rõ tâm ý của nàng.

Hắn biết, Hậu Thổ thân hóa luân hồi, chuyện này tuy có lợi cho tất cả mọi người, nhưng nhất định sẽ không khiến Hậu Thổ vui vẻ.

Dưới đại thế cuồn cuộn của Thiên Đạo, sau khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, đối với nàng mà nói, vô cùng bất công.

Rõ ràng Hậu Thổ đã cống hiến vì thiên hạ sinh linh, nhưng lại không còn tự do để nói.

Không có tự do, cho dù thực lực tăng lên đến cảnh giới Công đức thánh nhân, thì có ích gì?

Đông Vương Công tin rằng, đó không phải là thứ Hậu Thổ muốn.

Nhưng hắn cũng hiểu, cho dù Hậu Thổ biết được sự hy sinh phải trả sau khi thân hóa luân hồi, nàng vẫn sẽ làm theo đại thế của Thiên Đạo.

Bởi vì người con gái ấy, có lòng thương xót đối với thiên hạ thương sinh, có lòng thương xót đối với Vu Tộc...

Hắn biết nhân quả giữa mình và Hậu Thổ không thể có kết quả tốt, nhưng hắn vẫn sẽ giúp đỡ Hậu Thổ.

Chương 262

Nhưng mà, hắn thật sự không muốn Hậu Thổ phải hy sinh vì thế giới Hồng Hoang, nhưng dưới đại thế của Thiên Đạo, hắn phải giúp nàng thế nào đây?

Hoặc ngăn cản thế nào đây?

Trong Bồng Lai Tiên Các, lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Đông Vương Công nhìn lên bầu trời đầy sao, vẻ mặt có chút phức tạp.

Đại thế Thiên Đạo, định sẵn không thể ngăn cản.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, không thể ra vào Lục Đạo Luân Hồi, cách biệt âm dương, tình cảm giữa hai người không thể có kết quả tốt đẹp, cũng định sẵn không thể ngăn cản.

Trầm ngâm một lát, Đông Vương Công có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Khoan đã!" Đúng lúc này, hắn như đột nhiên nghĩ ra điều gì, trong con ngươi chợt lóe lên một tia sáng.

Tiếp đó, hắn vỗ trán một cái, kinh ngạc hô lên: "Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu." Đúng, chính là vật này.

Nguyên nhân Hậu Thổ không thể tùy ý ra vào Lục Đạo Luân Hồi, chính là vì Lục Đạo Luân Hồi không ổn định, cần Hậu Thổ ở trong đó trấn áp.

Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu, có khả năng trấn áp thiên địa Hồng Mông.

Vậy sao lại không thể trấn áp Lục Đạo Luân Hồi?

Lục Đạo Luân Hồi ổn định, cũng có nghĩa là...

Hậu Thổ sẽ không bị Lục Đạo Luân Hồi trói buộc, có thể tùy ý ra vào thiên địa Hồng Hoang.

Như vậy, hắn cũng đã ngăn cản được sự hy sinh mất đi tự do của Hậu Thổ khi kiến lập Lục Đạo Luân Hồi!

Như vậy... chính là kết quả tốt nhất.

Hậu Thổ không những không mất tự do, tu vi còn có sự tăng tiến vượt bậc.

Mà hắn, cũng sẽ có cơ hội kết thúc tốt đẹp nhân quả với Hậu Thổ, đồng thời nhận được phần thưởng của nhiệm vụ ẩn.

Như vậy... chuyện Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, những tiếc nuối trước đó đều có thể đảo ngược.

Điều này không nghi ngờ gì là một chuyện tuyệt vời.

"Hệ thống ơi hệ thống, lần này ngươi thật sự đã giúp bần đạo một việc lớn!" Bên trong Bồng Lai Tiên Các, truyền ra giọng nói hưng phấn của Đông Vương Công.

Một lúc lâu sau, Đông Vương Công mới kìm nén được sự kích động trong lòng.

Chuyện của Hậu Thổ, vốn là một tảng đá đè nặng trong lòng hắn.

Bây giờ có Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu, nút thắt trong lòng hắn cuối cùng cũng có thể được giải quyết trong tương lai.

Đông Vương Công khẽ nhếch môi, tiếp đó, bước một bước ra ngoài.

Chỉ một bước nhỏ, nhưng lại như vượt qua ngàn dặm vạn dặm, rõ ràng không dùng thần thông, nhưng sau một bước đó, Đông Vương Công đã xuất hiện bên ngoài Bồng Lai Tiên Các.

Khi thân hình hắn đột nhiên xuất hiện trên không trung, cả không

gian không hề có chút gợn sóng nào.

Phảng phất như thân thể của hắn đã đạt đến cảnh giới dung hợp với thời không thiên địa.

Không, chính xác là... cường độ thân thể của hắn bây giờ đã đến mức không bị quy luật thiên địa ảnh hưởng.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên bầu trời Bồng Lai, một cảm giác quen thuộc đã lâu dâng lên trong lòng.

Trong thời gian gia tốc đó, trời mới biết hắn đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Lúc này, cảm giác như quay lại mảnh đất này, giống như chuyện của thế kỷ trước.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, Đông Vương Công duỗi người ra.

Sau đó, hắn bấm đốt ngón tay.

Trong thần hải, hắn nhanh chóng nắm bắt những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

"Đã qua ba ngàn năm." Một lát sau, hắn khẽ nhíu mày, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Cùng với sự lĩnh ngộ của nguyên thần đối với đại đạo thời gian, tạo nghệ của hắn trên thần thông Thời Gian Gia Tốc Môn đã có thể gia tốc thời gian hơn ba mươi lần.

Như vậy, hắn đã ở trong thời gian gia tốc gần mười vạn năm.

Đương nhiên, đó là chưa tính thời gian ở trong thai bàn, hiện tại, trong thế giới thuộc về đạo của hắn, thời gian dường như thực sự tĩnh lặng.

Lần đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong này, là lần bế

quan dài nhất của hắn.

Trong khoảng thời gian này, thế giới Hồng Hoang, ngoài việc thời đại Thánh nhân đến, còn xảy ra một chuyện khiến hắn không vui.

Không Động Ấn!

Mấy ngàn năm trước, trên núi Thủ Dương thần quang rực rỡ, bảo quang tứ phía.

Đó là Không Động Ấn, không phải tiên thiên linh bảo, cũng không phải hậu thiên linh bảo, đã xuất thế.

Thần quang ngút trời đó đã thu hút chư thiên Thánh nhân và các cường giả Chuẩn Thánh lần lượt kéo đến núi Thủ Dương.

Cuối cùng, Không Động Ấn đã rơi vào tay Lão Tử.

Không Động Ấn, là linh bảo khí vận trấn áp khí vận Nhân Tộc.

Bị Lão Tử lấy được, Đông Vương Công tự nhiên không muốn.

Lão Tử sau khi mượn Nhân Tộc thành Thánh, liền không còn hỏi đến chuyện của Nhân Tộc.

Bây giờ, lại không công lấy đi một kiện linh bảo liên quan đến khí vận Nhân Tộc, sao hắn có thể ngồi yên không quản?

Không Động Ấn thuộc về ai, đừng nói là Lão Tử, ngay cả Nữ Oa người tạo ra Nhân Tộc, Đông Vương Công cũng cảm thấy không có tư cách.

Chương 263

Nếu Không Động Ấn là vật trấn áp khí vận của Nhân Tộc, vậy tự nhiên nên thuộc về thánh điện tổ miếu của Nhân Tộc.

Lão Tử độc chiếm, ảnh hưởng không chỉ khí vận của hắn, mà còn là cả Nhân Tộc.

Vì vậy, với tư cách là Thánh Phụ Nhân Tộc, Đông Vương Công tự nhiên phải đi đòi lại từ Lão Tử.

Đông Vương Công khẽ híp mắt, tiếp đó, thân hình đột ngột biến mất giữa phương thiên địa này.

Trong ba ngàn năm, Nhân Tộc ở bờ Đông Hải từ trăm vạn người, nay đã đạt đến con số mấy chục tỷ.

Tốc độ sinh sôi nảy nở, đã đến mức khiến chúng sinh Hồng Hoang phải kinh ngạc thán phục.

Đồng thời, các đại Thánh nhân cũng dần dần nhận ra tầm quan trọng của Nhân Tộc đối với Hồng Hoang, vì vậy, một cuộc tranh đoạt liên quan đến khí vận Nhân Tộc dần dần được mở ra.

Không Động Ấn, không nghi ngờ gì, chính là lá bài quan trọng trong cuộc tranh đoạt này.

Lão Tử tuy tính tình vô vi, không quản chuyện Nhân Tộc, nhưng sau khi lập Nhân Giáo lúc đầu, cũng đã chiếm được hai phần khí vận Nhân Tộc.

Nữ Oa có công tạo người, chiếm ba thành.

Năm thành còn lại, tự nhiên nằm trong tay Đông Vương Công.

Không Động Ấn, tuy là một kiện linh bảo bình thường, nhưng đối

với vật này Đông Vương Công cũng rất thèm muốn.

Vì vậy, dù xét về tình hay lý, hắn đều không thể để vật này rơi vào tay Lão Tử.

Bờ Đông Hải, núi Thủ Dương.

Xoẹt!

Trên bầu trời Bát Cảnh Cung, truyền đến một tiếng không gian bị xé rách.

Từ trong hư vô đó, một thanh niên áo trắng chậm rãi bước ra, vẻ mặt đầy sát khí.

Đó chính là vị Bồng Lai Tiên Chủ Đông Vương Công!

Bên trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang nhắm mắt minh ngộ, toàn thân không còn thấy bất kỳ dao động khí tức nào, tựa như, lúc này y, căn bản không tồn tại trong phương thiên địa này.

Đột nhiên, y đột ngột mở mắt.

Trong đôi mắt vô tình và lạnh băng đó, hiện lên một tia khác thường.

Y lẩm bẩm: "Ba ngàn năm, quả nhiên đã đến rồi." Tiếng nói vừa dứt, thân hình Lão Tử tức thì biến mất trong Bát Cảnh Cung.

Trên bầu trời Bát Cảnh Cung.

Đông Vương Công và Lão Tử đứng đối mặt nhau.

Từ khi Lão Tử xuất hiện, cả hai đều không nói gì, chỉ có ánh mắt giao tranh.

Một lúc lâu sau, giọng nói lạnh lùng, băng giá của Lão Tử vang lên: "Đạo hữu đến đây, là vì Không Động Ấn sao?" Tuy Lão Tử đã thành Thánh nhân, nhưng y tự biết sự đặc thù của vị trước mắt.

Vì vậy, y cũng không tỏ ra cao ngạo của Thánh nhân, ép Đông Vương Công một đầu.

Một tiếng "đạo hữu", đại diện cho sự tôn trọng của một vị Thánh nhân, vô cùng khách sáo.

Nếu là người khác, chỉ một tiếng "đạo hữu" cũng đủ để sợ hãi mà kinh ngạc.

Nhưng đối với Đông Vương Công... hắn tự có tư cách đó.

"Phải!" Nghe Lão Tử nói, Đông Vương Công mặt không biểu cảm đáp.

Nghe vậy, Lão Tử khẽ nhíu mày.

Y thừa nhận, trước khi thành Thánh nhân, thực lực của vị trước mắt vẫn luôn đè bẹp chúng sinh Hồng Hoang.

Nhưng y không ngờ rằng, bây giờ y đã trở thành Thánh nhân cao không thể với tới, thái độ của vị ở Bồng Lai đối với y, dường như vẫn như xưa, không hề có chút thay đổi.

Dường như, vị ở Bồng Lai, vẫn ngự trị trên cả Thánh nhân.

Lão Tử vô vi.

Nhưng thái độ kiêu ngạo, lạnh lùng như ngày nào của Đông Vương Công, vẫn khiến y cảm thấy khó chịu.

"Không Động Ấn là chí bảo của Nhân Tộc, không phải cá nhân có thể sở hữu.

Bần đạo thân là giáo chủ Nhân Giáo, đặt nó trong Nhân Giáo của ta tự nhiên là thỏa đáng nhất." Lão Tử vẻ mặt lạnh băng nói.

Nghe Lão Tử nói, Đông Vương Công trong lòng cười lạnh.

Bàn Cổ chính tông?

Thật không biết từ khi nào, trình độ không biết xấu hổ của Lão Tử cũng đã đuổi kịp hai vị ở phương Tây.

Lão Tử tuy là giáo chủ Nhân Giáo, nhưng sau khi mượn Nhân Tộc thành Thánh, có từng giảng một buổi đạo pháp cho Nhân Tộc chưa?

Truyền một môn thần thông chưa?

Thân là giáo chủ Nhân Giáo, đối với Nhân Tộc không quan tâm, càng chưa từng giáo hóa Nhân Tộc, sao có thể yên tâm nói ra những lời này?

Lại có tư cách gì nắm giữ Không Động Ấn?

Nhìn Lão Tử đối diện, Đông Vương Công khẽ híp mắt.

"Không Động Ấn là chí bảo của Nhân Tộc, là vật trấn áp khí vận Nhân Tộc, đáng lẽ phải thuộc về tổ miếu của Nhân Tộc." "Hôm nay, bần đạo lấy thân phận Thánh Phụ Nhân Tộc đến lấy, các hạ, chẳng lẽ cảm thấy không thỏa đáng?" Gương mặt Đông Vương Công đầy sát khí, giọng nói lạnh băng, lại xen lẫn mấy phần sắc bén.

"Hửm?" Nghe vậy, Lão Tử có chút không giữ được thể diện.

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh.

Uy áp toàn thân đột nhiên bùng nổ.

Uy áp thiên địa kinh khủng đó, như hàng trăm triệu ngọn núi khổng lồ, trong nháy mắt đè xuống Đông Vương Công.

Đông Vương Công đứng giữa đó, vẫn không hề lay động.

Chương 264

Mái tóc dài của hắn không gió mà bay, khí thế toàn thân, một làn sóng cao hơn một làn sóng.

Trong nháy mắt liền đẩy lùi uy áp thiên địa kinh khủng đó.

Lúc này trên núi Thủ Dương, vạn vật sinh linh đều phủ phục trên mặt đất, run rẩy bám chặt mặt đất.

Uy áp Thánh nhân cường đại, đè nén đại địa, cho dù sinh linh ở cách xa hàng trăm triệu dặm, cũng không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Thánh nhân nổi giận, thiên địa đều kinh sợ!

Là người mạnh nhất trong các Thánh nhân, Thái Thượng Lão Tử, một khi nổi giận, uy áp thiên địa sắc bén đó, cho dù là sinh linh ở nơi cực tây, cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Trong chốc lát, từng vị đại năng lần lượt ngưng tụ thần thông, nhìn về phía núi Thủ Dương.

Khi mọi người nhìn thấy Đông Vương Công trước Bát Cảnh Cung, không hề bị uy áp Thánh nhân ảnh hưởng, đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Tuy rằng trước khi mọi người thành Thánh, Đông Vương Công đã từng đối đầu trực diện với Nữ Oa, người thành Thánh đầu tiên.

Nhưng trong trận chiến đó, Nữ Oa từ đầu đến cuối đều không xuất hiện.

Hôm nay...

đối mặt với uy áp của một vị Thánh nhân mạnh nhất ở khoảng cách gần như vậy, mọi người không khỏi cảm thấy kinh hãi trước

thực lực của Đông Vương Công một lần nữa.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến.

Thử hỏi, giữa thiên địa, lại có ai có thể chính diện đối đầu với uy áp Thánh nhân mà vẫn không hề lay động?

Chỉ sợ, ngoài Thánh nhân ra, không có ai làm được.

Nhưng bây giờ... vị đã mang lại vô số kinh ngạc cho chúng sinh Hồng Hoang, Chuẩn Thánh cảnh Đông Vương Công, lại làm được.

Nếu như trước đó Đông Vương Công đối đầu với Nữ Oa, thực lực thể hiện ra, chúng sinh đều cảm thấy có chút mơ hồ.

Nhưng lúc này, những gì Đông Vương Công thể hiện ra, khí tức đối đầu trực diện với một vị Thánh nhân trong thế giới Hồng Hoang, không thua kém uy áp Thánh nhân, chúng sinh lại cảm nhận được rõ ràng.

Trong Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân ra, Thánh nhân có sáu vị.

Đông Vương Công, không nghi ngờ gì đã trở thành vị thứ bảy có thể sánh ngang với Thánh nhân.

Lúc này Đông Vương Công, khí thế như cầu vồng, khí tức toàn thân, xông thẳng lên cửu tiêu hỗn độn.

Ẩn hiện, lại ngang sức với uy áp mà Lão Tử tỏa ra, thậm chí... sức mạnh bàng bạc của Đông Vương Công, còn mạnh hơn Lão Tử lúc này một phần.

Lão Tử híp mắt, trong con ngươi lạnh băng không thể tả.

Gương mặt ngày thường không biểu cảm, lúc này, càng thêm một phần tức giận.

Phương Tây, Linh Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhíu chặt mày nhìn tình hình ở núi Thủ Dương.

Trong đôi mắt của cả hai, đều lộ ra vẻ phức tạp.

Nhiều năm qua, cả hai trong lòng đều có một mục tiêu nhỏ.

Đó là sau khi thành Thánh, sẽ tìm vị ở Bồng Lai tính sổ.

Nhưng khi đã trở thành Thánh nhân, ổn định cảnh giới Thánh nhân xong, lại phát hiện, thực lực của Đông Vương Công, đã đạt đến mức ngay cả Thánh nhân cũng phải đối mặt nghiêm túc.

"Sư đệ, hay là chúng ta..." Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, vẻ mặt phức tạp nói.

Chuẩn Đề tự nhiên hiểu ý của Tiếp Dẫn.

Trầm ngâm một lát, y nhẹ nhàng lắc đầu.

"Sư huynh, hai người chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến là được, xem tình hình ở núi Thủ Dương, hai người họ nhất định sẽ có một trận." "Chúng ta cứ xem trước, cũng tiện để phán đoán thực lực của Đông Vương Công." Chuẩn Đề trong mắt lóe lên một tia trí tuệ nói.

Bao nhiêu năm chịu thiệt trong tay Đông Vương Công, mỗi lần, đều là do đánh giá sai thực lực của hắn.

Bây giờ, nếu có người giúp thăm dò, vậy thì tại sao phải đi đầu?

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy nhíu chặt mày nhìn núi Thủ Dương.

Lúc này, trên gương mặt y, cũng hiện lên một vẻ dữ tợn.

Đôi mắt đó, mang theo một tia đố kỵ và phẫn hận không rõ.

Bởi vì lúc này, y cảm nhận rõ ràng, Đông Vương Công lúc này, còn mạnh hơn cả lúc giao đấu với Nữ Oa.

Tốc độ trưởng thành kinh khủng này, sao có thể không khiến một vị Thánh nhân sau khi thành Thánh, thực lực khó mà tiến bộ, trong lòng sinh ra đố kỵ.

Thậm chí lúc này, y có chút hy vọng Lão Tử có thể ra tay với Đông Vương Công.

Nếu Lão Tử có thể giết được hắn thì tốt nhất, nếu không giết được, y nhất định sẽ ra tay.

Lúc này, y tuyệt đối không thể cho phép vị ở Bồng Lai phát triển thêm nữa.

Bên kia, Thông Thiên đang giảng đạo cho các đệ tử cũng dừng lại những âm thanh vi diệu.

Y vẻ mặt phức tạp nhìn về hướng núi Thủ Dương.

Đôi mắt đó, lại mang theo một tia ngưỡng mộ.

Sau khi thành Thánh, y mới hiểu được ý nghĩa của Công đức thánh nhân.

Dần dần, y càng ngày càng phát hiện, đối với Đông Vương Công, chỉ có một tia ngưỡng mộ và khâm phục.

Ngưỡng mộ Đông Vương Công có thể không bị Thiên Đạo chi phối, khâm phục Đông Vương Công có thể không cần Hồng Mông Tử Khí mà vẫn mạnh mẽ, tự mình nâng cao tu vi lên một tầm cao mới.

Đã từng có lúc...

Chương 265

y rất muốn vượt qua Đông Vương Công.

Lúc này, vị giáo chủ Tiệt Giáo trong lòng hiểu rõ, Đông Vương Công lúc này, con đường của hắn, sẽ đi xa hơn, cũng dài hơn những Công đức thánh nhân này.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa trên gương mặt tuyệt đại phương hoa, khiến người ta nghẹt thở, không có một tia biểu cảm.

Đôi mắt trong như sông xanh không chớp nhìn cảnh tượng xảy ra ở núi Thủ Dương, trong mắt ánh sáng lấp lánh, cũng không biết đang nghĩ gì.

Trong sáu vị Thánh, chỉ có mối quan hệ giữa nàng và Đông Vương Công có chút khó lường.

Có lẽ, ngay cả Nữ Oa cũng không rõ, đối với Đông Vương Công rốt cuộc là cảm giác gì.

Nàng quả thực rất hận vị Bồng Lai Tiên Chủ này.

Rất hận, hận đến tận xương tủy.

Hận Đông Vương Công kiêu ngạo bá đạo, hận Đông Vương Công không coi ai ra gì.

Nếu có thể, nàng càng hy vọng Đông Vương Công sẽ không bao giờ chứng đạo Hỗn Nguyên, vĩnh viễn bị kìm hãm dưới cảnh giới của nàng.

Nhưng hận đồng thời, nàng cũng hy vọng hắn trưởng thành.

Dường như, trên người người đàn ông đó, luôn mang theo một tia sáng.

Khiến nàng rõ ràng hận đến tận xương tủy, nhưng lại không thể không ký thác một tia hy vọng trong lòng lên người hắn.

Dường như, giữa thiên địa, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy, phong cảnh mà nàng sau khi trở thành Thánh nhân, vĩnh viễn khó mà nhìn thấy.

Vì vậy, không biết từ khi nào, trong mắt Nữ Oa, chỉ còn lại một mình Đông Vương Công.

Ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân ngồi lơ lửng trên không, thân ảnh lạnh lùng đó không thể dùng từ mơ hồ để hình dung nữa.

Dường như, thân ảnh của ngài, chỉ là một hình chiếu trong thiên địa, hoàn toàn không cảm nhận được nửa phần khí tức.

Ngài thờ ơ nhìn thế giới Hồng Hoang.

Trong con ngươi, một tia sáng lóe lên.

Y lẩm bẩm: "Chẳng lẽ, người này thật sự là 'độn khứ chi nhất' sao?" Hồng Quân như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Đông Vương Công ở núi Thủ Dương, trên gương mặt, không nhìn ra nửa phần vui buồn.

Núi Thủ Dương.

Lão Tử nhìn gương mặt không chút gợn sóng dưới uy áp của Đông Vương Công, lửa giận trong lòng bùng cháy.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến.

Uy nghiêm của Thánh nhân, tuyệt đối không cho phép kẻ khác mạo phạm.

"Đông Vương Công, Nhân Tộc là do sư muội Nữ Oa của ta tạo ra, bần đạo là giáo chủ Nhân Giáo, Không Động Ấn, dù thế nào cũng

không đến lượt ngươi.” Lão Tử vẻ mặt lạnh băng quát Đông Vương Công.

Đông Vương Công nắm giữ năm thành khí vận Nhân Tộc, nhưng thì sao?

Không Động Ấn là chí bảo của Nhân Tộc, bảo bối như vậy, sao có thể vì thân phận của Đông Vương Công mà cho không.

Huống hồ, nay đã khác xưa.

Bây giờ Lão Tử với tôn nghiêm của Thánh nhân, sao có thể cúi đầu trước Đông Vương Công?

“Vậy sao?” Đông Vương Công híp mắt nhìn Lão Tử.

Tiếp đó, một con rồng vàng khổng lồ mênh mông đột nhiên từ trong nguyên thần bắn ra.

Ánh sáng lộng lẫy từ trên con rồng vàng phun ra, trên từng chiếc vảy rồng, điểm xuyết những đốm khí vận vàng óng.

Con rồng này, chính là con rồng khí vận năm đó đã nhập vào cơ thể Đông Vương Công.

Rồng khí vận, cùng với sự lớn mạnh của Nhân Tộc mà lớn mạnh.

Bây giờ, đã lớn gấp mấy ngàn lần so với năm đó.

Con rồng vàng này, cũng chính là năm thành khí vận của Nhân Tộc lúc này.

Lão Tử và Nữ Oa cũng có một con rồng khí vận Nhân Tộc, nhưng... so với con rồng này, của hai người họ lại có chút thảm hại.

Khoảnh khắc con rồng khí vận đó xuất hiện, trong chốc lát, một luồng ý chí Nhân Tộc khổng lồ tức thì tràn ngập khắp thiên địa.

Trọn vẹn một nửa ý chí Nhân Tộc, từ bốn phương tám hướng hội

tụ, điên cuồng dung nhập vào thân thể vĩ ngạn của Đông Vương Công.

Khí vận Nhân Tộc gia thân, một nửa ý chí Nhân Tộc gia thân, cộng thêm khí tức của bản thân.

Trong nháy mắt, khí tức của Đông Vương Công, tức thì đạt đến một cảnh giới khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Nhân Tộc, là nhân vật chính của thiên địa.

Khi ý chí và khí vận của họ gia trì vào một người, cho dù là Thánh nhân, cũng không thể không nhường bước.

Nhìn cảnh tượng đột nhiên xảy ra ở núi Thủ Dương, trong lòng sáu vị Thánh nhân đều kinh ngạc.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Ngay cả Vu Yêu hai tộc mạnh hơn Nhân Tộc vô số lần, họ cũng không để vào mắt.

Họ chưa bao giờ nghĩ, sức mạnh của con kiến có thể uy hiếp họ.

Nhưng hôm nay, cảnh tượng xảy ra trước Bát Cảnh Cung, lại gióng lên một hồi chuông cảnh báo cho họ.

Khiến họ hiểu rõ, sự đáng sợ của ý chí chủng tộc.

Theo sau khí tức kinh khủng của Đông Vương Công lan tỏa khắp bầu trời, đột nhiên, cả tòa Bát Cảnh Cung bắt đầu rung chuyển.

Dường như, khí tức kinh khủng đó muốn lật tung cả đạo trường của Thánh nhân.

Lão Tử lúc này, sắc mặt càng đại biến.

Chương 266

Bởi vì lúc này y có thể cảm ứng được, Không Động Ấn đang điên cuồng va chạm vào phong ấn trong Bát Cảnh Cung, dường như có thể bay ra bất cứ lúc nào.

Ầm!

Đúng lúc này, trong Bát Cảnh Cung truyền đến một tiếng chấn động lớn.

Tiếp đó, vô số hoa quang rực rỡ, trong ánh sáng lộng lẫy đó, Không Động Ấn như nhận được triệu hoán, không màng tất cả bay về phía Đông Vương Công.

Khoảnh khắc Không Động Ấn bay ra, mặt Lão Tử có chút tái xanh.

Y hoàn toàn không ngờ, Không Động Ấn sẽ không bị kiểm soát mà bay ra...

Điều khiến y càng tức giận hơn là, khi y muốn bắt lại Không Động Ấn, kiện linh bảo này lại sinh ra sự giãy giụa và phản kháng kịch liệt.

Ngang nhiên từ dưới mí mắt y, bay thẳng vào tay Đông Vương Công.

Ong...

Tiếng không khí rung động, Không Động Ấn tỏa ra vô tận hoa quang.

Ngao...

Một tiếng rồng ngâm.

Trong ánh sáng lộng lẫy, tinh diệu đó, con rồng khí vận thuộc về

Đông Vương Công, bay thẳng vào trong Không Động Ấn.

Cùng với sự nhập vào của rồng khí vận, ánh sáng của kiện chí bảo Nhân Tộc này, trở nên càng thêm chói mắt.

Khí vận Nhân Tộc và ý chí Nhân Tộc vốn có chút lỏng lẻo, từ khoảnh khắc này bắt đầu trở nên ngưng tụ.

Ánh sáng từ phía, gần như muốn từ tay Đông Vương Công rơi xuống.

Trọn vẹn năm thành khí vận Nhân Tộc, chỉ trong nháy mắt, liền tức thì nhập vào trong Không Động Ấn.

Đồng thời, một dấu ấn thuộc về Đông Vương Công, từ trong Không Động Ấn dâng lên.

Điều này đại biểu cho việc, Không Động Ấn đã nhận chủ.

Lão Tử cảm nhận được mình đã mất đi sự khống chế đối với Không Động Ấn, gương mặt đó tức thì trở nên khó coi.

"Khốn nạn, hôm nay, bần đạo sẽ cho ngươi biết thế nào là uy năng của Thánh nhân!" Nổi giận đùng đùng, y quát lớn với Đông Vương Công.

Đông Vương Công đứng nghiêng người, ánh mắt lướt qua các bộ lạc Nhân Tộc dưới núi Thủ Dương.

"Nếu muốn chiến, thì đến Hỗn Độn một trận." Vẻ mặt hắn nghiêm nghị nói.

Bờ Đông Hải, là đất tổ của Nhân Tộc.

Mấy chục tỷ Nhân Tộc đều cư ngụ ở đây.

Nếu thật sự cùng Lão Tử ở đây khai chiến, chỉ sợ, chỉ dư uy tản ra, cũng có thể khiến hàng trăm triệu Nhân Tộc diệt tộc.

Ở trong Hỗn Độn, không có nhiều ràng buộc, Đông Vương Công tự nhiên có thể thả tay một trận.

"Chính có ý này!" Lão Tử nghiến răng nói.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình y trực tiếp biến mất trong phương thiên địa này.

Đừng nói Đông Vương Công có điều kiêng kỵ, thân là Thánh nhân, y tự nhiên có thể từ thiên cơ mà biết, Nhân Tộc đối với Hồng Hoang đại biểu cho điều gì.

Hai người nếu thật sự ở đây khai chiến, chỉ sợ chưa ra tay, Hồng Quân đã xuất hiện.

Đến Hỗn Độn, người khác tự nhiên không thể can dự.

Tuy Công đức thánh nhân ở trong Hỗn Độn sẽ bị suy yếu, nhưng Lão Tử vẫn có phần tự tin.

Thánh nhân cũng không phải kẻ ngốc.

Y tự nhiên biết ở trong Hỗn Độn, sức mạnh thế giới có thể mượn từ thế giới Hồng Hoang sẽ bị suy yếu.

Nhưng mỗi Thánh nhân, ở trong Hỗn Độn, đều có đạo trường của mình.

Đạo trường Thánh nhân đó, bề ngoài chỉ là một phương đạo trường, thực tế, là một phương tiểu thiên thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang.

Ở Hỗn Độn, Lão Tử liền có thể mượn sức mạnh thế giới của đạo trường Thánh nhân, bù đắp sự suy yếu ở Hỗn Độn.

Thánh nhân, dù sao cũng là nửa bước Hỗn Nguyên chi cảnh.

Chuẩn Thánh dù mạnh, giữa hai bên vẫn có sự chênh lệch lớn.

Vì vậy, dù ở trong Hỗn Độn, Lão Tử, cũng có tự tin rằng mình có thể thắng Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn thân hình biến mất của Lão Tử, tiếp đó, cũng không do dự xé nát không gian, độn vào trong Hỗn Độn.

Hai người, một vị Công đức thánh nhân, một vị Chuẩn Thánh mạnh nhất phương thế giới.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã bước vào trong Hỗn Độn.

Thế giới Hồng Hoang.

Một đám đại năng cũng nhanh chóng di chuyển, lần lượt ngưng tụ thiên nhãn thần thông nhìn vào trong Hỗn Độn.

Trận đại chiến này, họ đã chờ đợi từ lâu.

Tất cả mọi người đều mong chờ, khi thời đại Thánh nhân đến, vị đã tung hoành trong thế giới Hồng Hoang, ý khí phong phát mấy vạn năm Bồng Lai Tiên Chủ, rốt cuộc sẽ đối phó thế nào.

Chỉ không ngờ, mọi người ban đầu đều cho rằng sẽ là hai vị Thánh phương Tây, bây giờ, lại biến thành người đứng đầu Tam Thanh, Thái Thượng Lão Tử.

Là tồn tại mạnh nhất trong các Thánh nhân.

Trận chiến đấu này, dù Đông Vương Công trước đó đã đối đầu với Nữ Oa, lại ở núi Thủ Dương chính diện đối đầu với Lão Tử.

Mọi người vẫn giữ thái độ nghi ngờ đối với Đông Vương Công.

Bởi vì, trong lịch sử từ khi Hồng Hoang ra đời, chưa từng có một người, dám giao đấu với Thánh nhân.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến.

Chương 267

Chỉ danh hiệu Thánh nhân, cũng đủ để đè nén chúng sinh Hồng Hoang không thở nổi.

Huống hồ, là chênh lệch cả một đại cảnh giới.

Không ai tin rằng, trong trận chiến này, Đông Vương Công có thể thắng.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa vốn đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, gương mặt bình tĩnh, lúc này, trên mặt lại thêm một tia rối rắm.

Do dự một lát, rồi nàng bước một bước, cũng bước vào trong hư vô.

Phương Tây, Linh Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn cảnh tượng này.

Hai người ăn ý nhìn nhau, từ trong mắt đối phương, cả hai đều thấy được một tia vui mừng.

Lão Tử cùng Đông Vương Công khai chiến, tự nhiên là kịch bản họ muốn xem nhất.

Lão Tử có thể giết được Đông Vương Công thì tốt nhất, nếu không giết được, cũng có thể thăm dò được thực lực của Đông Vương Công rốt cuộc ra sao.

Như vậy... tự nhiên là điều hai người họ muốn thấy.

Hai người ăn ý cười với nhau, tiếp đó, cũng bước vào trong Hỗn Độn.

Dù sao, dùng thần thông quan sát tình hình chiến trường, làm sao có thể chân thực bằng tự mình đến xem.

Đương nhiên, mọi người tự nhiên sẽ không ngốc nghếch tiến vào chiến trường.

Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy trên mặt nở một nụ cười.

Trong đôi mắt sâu không lường được đó, lóe lên một tia hàn quang sắc bén.

"Ha ha ha." "Đông Vương Công, ngày chết của ngươi, đến rồi!" Y nghiến răng nghiến lợi, có chút hưng phấn nói.

Tiếng nói vừa dứt, y cũng bước một bước, bước vào trong Hỗn Độn.

Bên kia, Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu là trước khi thành Thánh, Thông Thiên tự nhiên hiếu chiến không thôi, có thể giao đấu với Đông Vương Công, tự nhiên rất vui lòng.

Nhưng khi đã thành Thánh, nhìn thấy nhiều phong cảnh mà người khác không thấy được, dần dần, đối với vị ở Bồng Lai, không còn nửa phần chiến ý.

"Ai!" "Các con lui ra trước đi." Thông Thiên khẽ thở dài, quát các đệ tử dưới trướng.

Tiếp đó, thân hình y trực tiếp biến mất trong phương thiên địa này.

Một đám đại năng lòng dạ khó lường tiến vào trong Hỗn Độn.

Mỗi người ẩn giấu thân hình, trốn ở một nơi nào đó trong Hỗn Độn cách chiến trường hàng trăm tỷ vạn dặm.

Ngay cả Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người trong Tam Thanh, cũng không đến gần nhau.

Trong Hỗn Độn rộng lớn, hỗn độn chi khí sắc bén điên cuồng gào thét.

Với tu vi của Đông Vương Công hiện tại, dù không dùng pháp lực, chỉ cường độ nhục thân, cũng đủ để ở trong Hỗn Độn, không bị bất kỳ ảnh hưởng không gian nào.

Hắn cùng Lão Tử chắp tay sau lưng đứng.

Giữa hai người cách nhau ngàn vạn dặm, nhưng giữa họ, lại có một mùi thuốc súng nồng nặc, khí tức sắc bén, không ngừng từ quanh thân hai người dâng lên.

Cả hai đều không có bất kỳ hành động nào.

Nhưng chiến trường giữa hai người, lại không ngừng truyền đến những tiếng nổ kinh hoàng.

Uy năng cường đại đó, mỗi lần, đều như một hạch tinh bùng nổ, trong nháy mắt lan ra hàng trăm triệu vạn công lý.

Giao đấu cấp độ này, đã đạt đến một cảnh giới kinh khủng.

Năm đó, chỉ trận chiến Đạo Ma, cũng đã có thể khiến cả phương Tây biến thành vùng đất cằn cỗi.

Trận chiến kinh khủng này, rõ ràng đã vượt qua cấp độ của trận chiến Đạo Ma.

Ngoài Hỗn Độn ra, chỉ sợ, trong thế giới rộng lớn này, không còn nơi nào có thể chứa đựng được giao đấu cấp độ này.

Sâu trong Hỗn Độn.

Lão Tử đứng đối diện Đông Vương Công, nhìn chằm chằm hắn, trong đôi mắt lạnh băng, đầy vẻ thờ ơ vô tình.

“Đông Vương Công, đừng tưởng rằng ở trong Hỗn Độn, liền có tư cách khiêu chiến Thánh nhân.” Nhìn Đông Vương Công chiến ý

ngút trời đối diện, Lão Tử híp mắt nói.

Trong đôi mắt lạnh băng đó, lóe lên sự khinh miệt của Thánh nhân đối với con kiến.

Y, thừa nhận Đông Vương Công mạnh, nhưng đó chỉ là một con quái vật cấp Chuẩn Thánh mà thôi.

Một vị Chuẩn Thánh, sao có thể khiêu chiến một vị Thánh nhân?

Chưa đạt đến cấp độ Thánh nhân, sẽ không bao giờ biết Thánh nhân mạnh đến mức nào.

Sự kinh khủng của Thánh nhân, ngoài pháp lực tu vi cường đại ra, còn thể hiện nhiều hơn ở việc khống chế sức mạnh thiên địa và quy tắc Thiên Đạo.

Chỉ dựa vào pháp lực tu vi và quy tắc Hồng Hoang Thiên Đạo, Thánh nhân, cũng đủ để trở thành tồn tại đè bẹp tất cả trong Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc này, Lão Tử trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Hôm nay, nhất định phải cho Đông Vương Công biết sự mạnh mẽ của Thánh nhân.

Y muốn cho hắn hiểu rõ, thế giới Hồng Hoang hiện tại, là thời đại của Thánh nhân làm chủ.

Thời kỳ tùy ý làm bậy, không kiêng nể gì đó, đã hoàn toàn qua rồi.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến.

Câu nói này, sao có thể nói bừa.

Chương 268

Đông Vương Công mạnh, nhưng trong mắt một vị Thánh nhân, cũng chỉ là con kiến to hơn một chút mà thôi.

Nghe lời của Lão Tử đối diện, Đông Vương Công khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

“Khiêu chiến?

Tư cách?

A!” “Lão Tử, ngươi quá tự cho mình là đúng rồi, hôm nay, bần đạo sẽ cho ngươi hiểu, Thánh nhân, cũng chỉ là tu sĩ có cảnh giới cao hơn một chút mà thôi.” Đông Vương Công nhàn nhạt nói, trên gương mặt đầy sát khí, lại nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Công đức thánh nhân, trong mắt hắn, cũng chỉ là nửa bước Hỗn Nguyên.

Chưa thật sự đạt đến Hỗn Nguyên chi cảnh.

Với nhục thân của mình lúc này, Đông Vương Công có tự tin rằng, nhục thân của hắn, là tồn tại mạnh nhất dưới Hỗn Nguyên chi cảnh.

Công đức thánh nhân có quy tắc Thiên Đạo, hắn tự nhiên có pháp tắc Đại Đạo.

Công đức thánh nhân có sức mạnh thế giới Hồng Hoang, hắn cũng có sức mạnh thế giới.

Hắn tự tin rằng thân thể này của mình có thể đối đầu trực diện với tồn tại Công đức thánh nhân yếu nhất, nếu không...

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cũng không xứng được gọi là công

pháp luyện thể mạnh nhất thế gian.

Nhưng Lão Tử đối diện... rõ ràng không nghĩ vậy.

Tiếng nói của Đông Vương Công vừa dứt, gương mặt vốn đã rất khó coi của Lão Tử, lại càng khó coi hơn.

Giữa hai hàng lông mày, bùng phát một luồng sát ý lạnh băng.

Y tức giận từ kẽ răng nặn ra hai chữ: "Cuồng vọng!" Tiếng nói vừa dứt, pháp lực toàn thân Lão Tử đột nhiên bùng nổ, như một hạch tinh bùng nổ, uy năng to lớn lan ra, điên cuồng lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Uy năng kinh khủng, tức thì xé nát cả không gian Hỗn Độn.

Tiếp đó, Lưỡng Nghi Phất Trần trong tay y đột nhiên vung lên.

Đột nhiên, thiên địa thất sắc, càn khôn rung chuyển.

Hàng trăm triệu đạo Thái Thanh Thần Lôi, theo Lưỡng Nghi Phất Trần bắn ra.

Như hàng trăm triệu con lôi long được sinh ra từ biển sét, điên cuồng gầm thét về phía Đông Vương Công.

Uy năng to lớn xé nát cả Hỗn Độn.

Trong ánh sáng chói mắt, một phương Lưỡng Nghi Đại Trận hội tụ ra, trong nháy mắt liền bao phủ Đông Vương Công vào trong.

Khi đại trận đó khóa chặt Đông Vương Công, hàng trăm triệu đạo Thái Thanh Thần Lôi, mang theo sức mạnh thiên địa vô tận, rợp trời dậy đất oanh tạc về phía Đông Vương Công.

Là người mạnh nhất trong sáu vị Thánh, một kích oanh ra, ngay cả mấy vị Công đức thánh nhân còn lại, cũng không khỏi co rút đồng tử.

Hiển nhiên... tất cả mọi người đều cảm nhận được uy năng vô tận

trong đó.

Một kích của Lão Tử, dù là các Công đức thánh nhân khác, cũng không khỏi phải tránh né.

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng trong hư vô, lạnh lùng nhìn một kích mà Lão Tử vung ra.

Tiếp đó, hắn đột nhiên động.

Chỉ thấy hắn giơ tay thành đao, một tia sáng chói mắt từ tay hắn tỏa ra.

Khí tạo hóa kinh khủng, từ quanh thân hắn lan tỏa.

Khí tức đạo tắc và áo nghĩa đạo tắc nồng đậm, tràn ngập khắp hư vô.

Một chưởng này, là vận mệnh, là tạo hóa.

Theo sau áo nghĩa đạo tắc ẩn hiện, lòng bàn tay giơ lên, không xen lẫn bất kỳ chiêu thức nào đánh về phía trước.

Trong chốc lát, rõ ràng là một chưởng đơn giản mộc mạc, nhưng năng lượng đạo tắc chứa đựng trong đó, lại khiến làn sóng năng lượng đối diện tức thì mất đi màu sắc.

Trong hư vô Hỗn Độn quanh thân, phảng phất như cảnh tượng Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa tái hiện, mang theo đại thế cuồn cuộn của thời gian, kéo dài sức mạnh vô tận của việc sáng tạo thiên địa.

Mông lung hư ảo, tựa như có ánh sáng rìu lạnh lẽo lóe lên, chém ra một phương càn khôn rộng lớn!

Dường như có thể một kích sáng tạo thế giới, một kích đơn giản, lại liên kết với khí tạo hóa vạn pháp vạn đạo.

Khoảnh khắc này, thật sự giống như vị tổ thần vô thượng năm đó

khai tịch Hỗn Độn đích thân giáng lâm, tung ra một kích tuyệt sát.

Trong Hỗn Độn hắc ám vô biên vô tận, dưới một kích chói mắt, tức thì trở nên sáng rực.

Một đám đại năng, lần lượt trợn to mắt.

Bởi vì lúc này họ có thể cảm ứng được, uy năng bùng phát từ một chưởng của Đông Vương Công, không hề thua kém một kích mà Lão Tử bắn ra.

Thậm chí, dưới một kích của hai người, trên cơ thể tất cả mọi người, đều dâng lên một cảm giác nguy hiểm khiến da đầu tê dại.

Cảm giác đó, là cảm giác mà họ sau khi thành Thánh chưa từng có.

Cảm giác đó, giống như có một nguy hiểm lớn rình rập sau gáy, khiến người ta không thể không cảm thấy uy hiếp.

Ầm!

Hai luồng năng lượng, không chút lưu tình va chạm vào nhau.

Hỗn Độn rộng lớn, dưới sự giao thoa của hai luồng năng lượng, không gian hàng nghìn tỷ vạn công lý, đều trong nháy mắt vỡ tan.

Như tinh thạch vỡ vụn, lại như biển sao nổ tung.

Uy năng vô cùng, từ không gian giữa hai người, không ngừng vang vọng, bùng nổ.

Âm thanh chấn động tai và uy năng lan tỏa ra.

Dù là đại năng ở trong Hồng Hoang, cũng không khỏi cảm thấy một tia kinh hãi.

Chương 269

Dường như, trận chiến ở trong Hỗn Độn này, uy năng bùng nổ lan ra, có thể trong nháy mắt hủy diệt thế giới Hồng Hoang.

Cảm giác nguy cơ, từ trong lòng mỗi sinh linh trong Hồng Hoang dâng lên.

Sóng năng lượng trong Hỗn Độn, một lớp nối tiếp một lớp, một làn sóng cao hơn một làn sóng.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ chấn động tai không ngừng vang vọng, hai luồng năng lượng giao thoa, triệt tiêu lẫn nhau.

Khi Thái Thanh Thần Lôi từ trong Hỗn Độn biến mất, chưởng uy mà Đông Vương Công vung ra cũng ăn ý biến mất.

Hai bên triệt tiêu lẫn nhau, cho đến khi tất cả sóng năng lượng tan biến, trong Hỗn Độn, mới quay lại sự tĩnh lặng.

Lúc này Hỗn Độn tuy đã quay lại sự bình yên, nhưng không gian xung quanh hai người phạm vi hàng nghìn tỷ công lý, đều trở nên tan hoang.

Lão Tử đứng trong hư vô, lúc này trên gương mặt đó không còn vẻ khinh thường trước đó.

Thay vào đó... là một vẻ kinh ngạc và chấn động tột độ.

Nếu như trước đó Đông Vương Công giao đấu với Nữ Oa, đối đầu với uy áp Thánh của Lão Tử ở núi Thủ Dương, thực lực thể hiện trong lòng mọi người vẫn còn mơ hồ.

Thì lúc này Đông Vương Công, không ai cho rằng thực lực của

hắn ở dưới Thánh nhân.

Trận đối quyết ác liệt vừa rồi, một đám đại năng đều nhìn thấy rõ ràng.

Lần này, uy năng bùng phát từ một kích toàn lực của Thánh nhân, vị Bồng Lai Tiên Chủ này, đã thật sự đỡ được... và... hình như đó chưa phải là toàn bộ thực lực của hắn.

"Hít..." Trong chốc lát, năm vị Thánh nhân đứng trong Hỗn Độn, đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong đầu lại không ngừng vang vọng câu nói trước đó của Đông Vương Công.

Thánh nhân!

Cũng chỉ là tu sĩ có tu vi cao hơn một chút mà thôi.

Ngoài chiến trường hàng trăm triệu vạn công lý.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người một mặt chấn kinh đứng đó.

Thực lực mà Đông Vương Công bùng phát ra, hoàn toàn không như họ nghĩ.

Dù là lúc này... trong lòng hai người vẫn có một chút không dám tin.

Cùng là Thánh nhân, họ tự hiểu uy năng của Thánh nhân.

Nhưng thực lực mà Đông Vương Công thể hiện ra... thật sự có chút quá yêu nghiệt.

Lúc này, trong lòng hai người không khỏi dâng lên một tia may mắn.

May mà... có bài học xương máu trước đó, không vội vàng ra tay với Đông Vương Công sau khi thành Thánh, để Lão Tử thử nước

trước.

Nhưng may mắn đồng thời, cảm giác bị đè nén trong lòng càng trở nên mạnh mẽ.

Tình thế bị vị Bồng Lai Tiên Chủ này đè bẹp mấy vạn năm, không, lúc này... vẫn khó mà lật ngược.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt có chút phức tạp.

Bên kia, trên gương mặt không nỡ xúc phạm của Nữ Oa, cũng hiện lên một vẻ chấn kinh.

Sự trưởng thành của Đông Vương Công, không ai cảm nhận rõ ràng hơn nàng.

Nhưng ngoài sự chấn kinh ra, trong đôi mắt sáng như tinh hà của nàng, lại lóe lên một tia sáng.

Tạo hóa chi đạo.

Năm đó, ở Bồng Lai, được Đông Vương Công chỉ điểm một chút áo nghĩa tạo hóa, đã khiến nàng được lợi vô cùng.

Từ khi thành Thánh, quy tắc và áo nghĩa tạo hóa mà nàng có thể chạm đến, đã không còn như xưa.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ là, thần thông tạo hóa mà Đông Vương Công vừa thể hiện, rõ ràng sâu sắc hơn nhiều so với những gì nàng lĩnh ngộ.

Thậm chí, Nữ Oa là một vị Thánh nhân, khi cảm nhận khí tức tạo hóa tràn ngập trong một chưởng đó của Đông Vương Công, lại cảm thấy, tạo hóa chi đạo mà nàng từng tham ngộ, lại nông cạn đến vậy.

Dường như... tạo hóa chi đạo của nàng so với Đông Vương Công, chỉ là giọt nước trong biển cả, không đáng nhắc đến.

Sau khi công đức thành Thánh, tu vi của nàng khó mà tiến lên nữa.

Nhưng những gì Đông Vương Công vừa thể hiện ra, lại khiến Nữ Oa, cảm nhận được một tia rung động trong lòng.

Tình cảm của phụ nữ luôn phức tạp.

Khoảnh khắc này, Nữ Oa nhìn ánh mắt của Đông Vương Công, không còn sự hận thù trước đó, ngược lại, lại có một tia nhiệt tình không rõ nói không nên lời.

Trong chiến trường, Lão Tử dù sao cũng là Thánh nhân, vẻ kinh ngạc trên mặt chỉ kéo dài một lát, liền biến mất không thấy.

Thay vào đó là vẻ nghiêm nghị vô tình.

Chỉ là... lúc này, trên mặt y không còn vẻ khinh miệt trước đó nữa.

Chương 270

"Lão đạo đã xem thường ngươi rồi, chỉ sợ, lúc này ngươi, cũng không xa chứng đạo Hỗn Nguyên rồi nhỉ." Lão Tử đứng ở xa, khẽ nhíu mày, nói với Đông Vương Công.

Trong giọng nói, không còn sự phẫn nộ bị Đông Vương Công khinh thường trước đó.

Bây giờ y cũng hiểu, thực lực của Đông Vương Công, quả thực đã có tư cách đối đầu với y.

Dù sao, cao thủ vừa ra tay, liền biết có hay không.

Uy năng của một kích vừa rồi, Lão Tử tự hiểu mạnh đến mức nào.

Đông Vương Công có thể đỡ được, không nghi ngờ gì... vị Bồng Lai Tiên Chủ này, quả thực có vốn liếng để tiếp tục kiêu ngạo.

"Chỉ có vậy thôi sao?

Thánh nhân?" Đông Vương Công chắp tay sau lưng đứng, giọng nói có chút lạnh băng.

Trên mặt hắn, vẫn còn nụ cười đầy ẩn ý.

Thực lực của hắn, mạnh ở nhục thân, mạnh ở cận chiến.

Một kích vừa rồi, hắn cơ bản không dùng sức mạnh của nhục thân, đã hóa giải được.

Thật lòng mà nói, nếu đó là chiến lực mạnh nhất mà Lão Tử, người mạnh nhất trong các Công đức thánh nhân, thể hiện ra, vậy thì, hắn quả thực có chút thất vọng.

Nghe giọng nói có chút nghi ngờ, lại mang theo khiêu khích của

Đông Vương Công, sắc mặt Lão Tử lại tái đi mấy phần.

"Hừ!" "Đông Vương Công, Chuẩn Thánh dù mạnh cũng chỉ là Chuẩn Thánh, cảnh giới Thánh nhân, sao có thể để một Chuẩn Thánh nhỏ bé vượt qua được." Y hừ lạnh một tiếng.

Tiếng nói vừa dứt, y vung đạo bào, quanh thân, một luồng khí tức huyền diệu, xông thẳng lên trời.

Tiếp đó, chỉ thấy y giơ tay tung lên trời.

Trong chốc lát, trong hư vô Hỗn Độn, bảo quang lộng lẫy đột nhiên rực rỡ.

Theo sau bảo quang hiện ra, trong hư vô, địa thủy hỏa phong, âm dương ngũ hành, điên cuồng từ trong bảo quang phun ra.

Thần uy sắc bén, chỉ trong nháy mắt, đã tràn ngập khắp nơi trong Hỗn Độn.

Trong ánh sáng huyền diệu, vô cực chi tượng từ từ ngưng kết.

Lại có vạn đạo hà quang, ngàn dải thụy thái.

Ánh sáng năm màu chói mắt chiếu rọi sơn hà đại địa, khí lành chín màu trấn nhiếp chư thiên hoàn vũ.

Vật này, chính là tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ.

Chỉ thấy bên ngoài Thái Cực Đồ có sấm ngôn Đại Đạo vây quanh, bên trong Thái Cực Đồ có phù lục Thiên Đạo ẩn hiện.

Thái Cực Đồ mở ra.

Trong chốc lát, thiên địa rung chuyển, nhật nguyệt biến sắc.

Uy năng kinh khủng, cuốn theo hàng trăm triệu đạo ánh sáng diệu kỳ, mang theo uy năng vô cùng vô tận, trong nháy mắt bao phủ về phía Đông Vương Công.

Trong sự tinh diệu lộng lẫy, Thái Cực Đồ gặp gió liền lớn, từ tay Lão Tử vung ra, đến gần Đông Vương Công.

Cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng Thái Cực Đồ đó đã từ kích thước bàn tay, trong nháy mắt, liền lớn lên đến vạn trượng rộng.

Trong đó, uy áp kinh khủng, như sức mạnh của cả thiên địa Hồng Mông.

Rợp trời dậy đất bao phủ về phía Đông Vương Công.

Không gian tan hoang nơi nó đi qua, trong nháy mắt liền hóa thành phế tích.

Cả Hỗn Độn, càng không ngừng truyền đến tiếng nổ của hỗn độn chi khí bị uy năng kinh khủng đó ép nén.

Cảm nhận uy năng của Thái Cực Đồ, Đông Vương Công không khỏi nhướng mày.

Là chí bảo có thể sánh ngang với Hỗn Độn Chung.

Trong tay Thánh nhân, hiển nhiên, so với Đông Hoàng Thái Nhất và Hỗn Độn Chung kết hợp, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Khoảnh khắc này...

Đông Vương Công trong lòng càng hạ quyết tâm, sau này dù thế nào, cũng phải tập hợp linh bảo pháp bảo do ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, cũng ngưng tụ ra một kiện tiên thiên chí bảo.

Có tiên thiên chí bảo gia trì, chiến lực của hắn, tuyệt đối sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng... lúc này tự nhiên không kịp nghĩ nhiều.

Khi thấy Thái Cực Đồ sắp bao phủ Đông Vương Công, hắn đột nhiên động.

“Đạo Phật Ma Tượng!” Một tiếng hét cổ xưa, vang vọng trong hư vô Hỗn Độn.

Tiếng nói chưa dứt, chỉ thấy thân thể Đông Vương Công, điên cuồng cao lên.

Đạo Phật Ma Tượng, không giống với 'Tổ Vu Chân Thân' của Vu Tộc, cũng không giống với 'Pháp Tướng Thiên Địa' của thể tu, mà là thần thông luyện thể trong Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Đạo Phật Ma Tượng, tự nhiên không chỉ đơn giản là làm cho thân thể lớn lên.

Cùng với sự lớn lên của thân thể, sẽ kích phát toàn bộ tiềm năng của thân thể, khiến sức mạnh của nhục thân, có thể phát huy tốt hơn.

Có thể nói, Đạo Phật Ma Tượng, chính là hình dạng bản thể của thân thể Đông Vương Công.

Thân thể cao chín thước bình thường, cũng chỉ là Đạo Phật Ma Tượng thu nhỏ lại vô số lần.

Ầm!

Huyết khí ngút trời.

Như Bàn Cổ từ Hỗn Độn giáng thế.

Khí huyết kinh khủng đó, cùng với khí tức cuồng bạo, khiến thân thể mọi người có mặt đều sững lại.

Chương 271

Trên thân thể cao trăm vạn trượng, chi chít đạo văn vây quanh, đó là đạo ngân thuộc về lực đạo đạo tắc.

Theo sau Đạo Phật Ma Tượng của Đông Vương Công xuất hiện, ánh sáng chín màu của Thái Cực Đồ trong nháy mắt liền mờ đi mấy phần, cách thân thể Đông Vương Công mấy công lý, không thể tiến thêm nửa bước.

Rõ ràng là sức mạnh có thể trấn nhiếp thiên địa Hồng Mông, nhưng trước khí tức kinh khủng của Đông Vương Công, tất cả mọi người lại cảm thấy, sức mạnh đó, phảng phất như nhỏ bé.

Dường như... giây tiếp theo, gã khổng lồ đó có thể xé nát Thái Cực Đồ.

Trong Hỗn Độn, bạo ngược, cuồng ngạo, tang thương, cổ xưa, các loại khí tức trấn nhiếp lòng người, không ngừng từ thân thể Đông Vương Công bắn ra.

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng trong Hỗn Độn, phảng phất, hắn mới là chủ thần của phương thế giới này.

"Sức mạnh nhục thân thật mạnh." Trong Hỗn Độn xa xôi, Thông Thiên một mặt kinh ngạc nhìn chiến trường, không tự chủ được thốt lên.

Trong Hồng Hoang, sự mạnh mẽ của thể tu y tự hiểu.

Nhưng phương thức tu hành của thể tu, không nghi ngờ gì, khiến những người có phương thức tu hành tốt hơn, tuyệt đối sẽ không chọn con đường thể tu.

Bởi vì, thể tu, ngoài quá trình tu hành đau khổ ra, năng lượng

khổng lồ cần thiết, tuyệt không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Đến mức như Đông Vương Công...

Thông Thiên có chút không dám tưởng tượng, Đông Vương Công rốt cuộc đã tiêu hao bao nhiêu năng lượng, lại chịu bao nhiêu đau khổ, mới đúc thành được nhục thân trước mắt.

Thế giới Hồng Hoang, nhục thân của Vu Tộc được xem là mạnh nhất.

Nhưng so với vị ở Bồng Lai, ngay cả Tổ Vu Chân Thân, cũng chỉ sợ là giọt nước trong biển cả.

Ẩn hiện...

Thông Thiên lại có một loại ảo giác, năm đó trong trận chiến Vu Yêu, Bàn Cổ Chân Thân do mười hai Tổ Vu triệu hoán ra, dường như, cũng không hơn gì thế này.

Ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lúc này cũng giống như mọi người, nhìn chằm chằm tình hình trong Hỗn Độn.

Khoảnh khắc Đông Vương Công triệu hoán ra Đạo Phật Ma Tượng, đôi mắt lạnh lùng của Hồng Quân lại đột nhiên biến đổi.

Ẩn hiện, ngài cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Đó là khí tức độc hữu trong trận chiến thảm khốc nhất mà ngài từng trải qua trong thời đại Hỗn Độn xa xôi.

Nhìn Đông Vương Công ngạo nghễ đứng trên bầu trời, nhìn xuống chúng sinh trong Hỗn Độn, trên gương mặt kinh ngạc của Hồng Quân khẽ nhíu mày, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ, người này đã trở thành truyền nhân của Bàn Cổ?” Ngài nhíu mày trầm tư, tựa như gặp

phải một vấn đề khó giải quyết từ ngàn xưa.

Đôi mắt đó, lúc thì lóe lên một tia quả quyết, lúc thì, lại lóe lên một tia sợ hãi.

Còn trong lòng ngài rốt cuộc đang nghĩ gì, lại không ai có thể đoán được.

Trong chiến trường.

"Không hay rồi!" Lão Tử đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Trong lúc sững sờ, y lại phát hiện, khoảnh khắc Đông Vương Công huyễn hóa ra Đạo Phật Ma Tượng, sức mạnh của Thái Cực Đồ có thể sánh với thiên địa Hồng Mông, lại bị ép lùi lại.

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy lòng bàn tay Lão Tử không ngừng lật chuyển, quanh thân, từng lá Thiên Đạo tử triện bay lên trời.

Một sinh hai, hai sinh ba.

Trong nháy mắt, những lá tử triện đó đã chi chít, rợp trời dậy đất bao phủ thân thể trăm vạn trượng của Đông Vương Công.

Tiếp đó, từng lá tử triện đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, mỗi lá tử triện đều được rót vào sức mạnh thế giới to lớn.

"Trấn áp cho ta!" Lão Tử ngửa mặt lên trời hét lớn.

Trong sát na, trời đất thất sắc, càn khôn rung chuyển.

Toàn bộ không gian hỗn độn nhất thời chấn động không thôi, tựa như luồng uy năng vô tận kia muốn lật tung cả nền móng của thế giới hỗn độn.

Vô cùng vô số tử triện, theo pháp lực của Lão Tử rót vào, điên cuồng bám lấy Thái Cực Đồ.

Ầm...

Những gợn sóng uy năng mênh mông trong khoảnh khắc vang vọng khắp hỗn độn.

Lực lượng kinh khủng đè chặt lên thân thể Đông Vương Công, dường như muốn nghiền nát thân thể hắn, ép nổ thân thể hắn.

Thân thể Đông Vương Công không ngừng chìm xuống trong thế giới hỗn độn này, hai chân hơi chùng xuống.

Trên cơ thể vĩ đại, từng khối cơ bắp đáng sợ như muốn nổ tung.

Đạo văn tuyên cổ, cuồng bạo không ngừng ẩn hiện quanh thân.

Trong lòng bàn tay hắn, một vệt quang mang đen thẳm vô cùng sáng lên.

Vệt quang mang đen thẳm kia nhiếp lấy tâm thần, theo đó là một luồng sát ý ngút trời tức thì càn quét khắp thế giới hỗn độn.

Cảm nhận được sát ý, hàn ý và sát khí tràn ngập thế giới, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Tiếp đó.

Ầm...

Năng lượng kinh khủng từ quanh thân hắn dâng lên.

"Phá cho ta!" Chỉ nghe Đông Vương Công hét lạnh một tiếng, vệt quang mang đen thẳm đột nhiên đâm lên trên.

Oanh!

Tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hỗn độn thế giới trong phạm vi ức vạn dặm đột nhiên hóa thành một vùng phế tích.

Vệt quang mang đen thẳm kia lúc này mới hiện ra hình dáng, chính

là chí bảo sát lục Thí Thần Thương.

Chương 272

Đông Vương Công tay cầm Thí Thần Thương, mang theo vĩ lực vô song, đột nhiên khều lên Thái Cực Đồ.

Trong khoảnh khắc, gợn sóng uy năng mênh mông điên cuồng lan ra tứ phía, tựa như thế giới sụp đổ, núi sông vỡ nát.

Theo luồng vĩ lực sánh ngang vạn quân của thế giới hồng mông tiêu tán, Thí Thần Thương kia nặng nề đánh lên Thái Cực Đồ.

Oanh một tiếng nổ lớn.

Quang mang trên Thái Cực Đồ đột nhiên tối sầm lại.

Tiếp đó, dưới mũi thương, trên Thái Cực Đồ xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Tuy vết nứt rất nhỏ, nhưng nó thực sự đã xuất hiện.

Kế tiếp, Thái Cực Đồ càng không thể kiểm soát mà bay ngược ra ngoài.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lão Tử biến đổi.

Nếu như lần giao phong trước đó, hắn và Đông Vương Công là thế quân lực địch, thì lần giao phong này, hắn lại rơi vào thế hạ phong.

Linh bảo bị tổn hại, thể diện bị mất.

Sắc mặt Lão Tử trong khoảnh khắc trở nên khó coi.

"Thứ hỗn trướng!" "Ta nhất định phải khiến ngươi trả giá." Lão Tử điên cuồng gầm thét.

Vốn là người trầm ổn nhất trong các Thánh nhân, hỉ nộ không lộ ra mặt, Lão Tử lúc này cuối cùng cũng đã nổi giận thật sự.

Thánh nhân nổi giận, trời đất kinh sợ!

Ở thế giới Hồng Hoang xa xôi, một đám đại năng đều cảm nhận được luồng hàn ý ngút trời kia.

Năm vị Thánh nhân trong hỗn độn lúc này, biểu cảm trên mặt cũng lần lượt thay đổi.

Bởi vì họ biết, lúc này Lão Tử đã động sát tâm!

Ầm...

Lão Tử giơ tay, vung đạo bào, thu Thái Cực Đồ có chút hư hại vào nguyên thần, tiếp đó, đột nhiên tế ra Lưỡng Nghi Phất Trần, lao về phía Đông Vương Công.

Thấy cảnh này, Đông Vương Công không khỏi sững sờ.

Lão Tử... muốn liều mạng cận chiến với hắn?

Thật ra mà nói, nếu Lão Tử cứ mãi dựa vào linh bảo và pháp lực để dây dưa với hắn, nhất thời hắn thật sự không có cách nào đối phó với vị Thánh nhân mạnh nhất trong Lục Thánh này.

Dù sao cũng... chênh lệch một cảnh giới.

Chỉ cần một bên không liều mạng, thì bên kia, dù chiếm thế thượng phong, cũng khó mà đánh bại được đối phương.

Trong lần giao phong trước, Đông Vương Công tuy chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không gây ra thương tổn trí mạng nào cho Lão Tử.

Thái Cực Đồ tuy bị tổn hại, nhưng sau một thời gian, Lão Tử tất sẽ có cách chữa trị.

Cho nên, về bản chất... trong lần giao phong trước, ngoài việc làm mất mặt Lão Tử, hắn cũng chẳng chiếm được lợi lộc gì.

Cận chiến chém giết thì lại khác.

Nhục thân của hắn vốn cường hãn, lại có Thí Thần Thương trong tay, liều mạng cận chiến, e rằng... hai Lão Tử cũng phải chịu thiệt lớn.

Nhìn Lão Tử vì phẫn nộ mà hung hăng tấn công mình, Đông Vương Công không khỏi nghi ngờ...

đầu óc Lão Tử... có phải bị lừa đá rồi không...

Mọi người trong hỗn độn hiển nhiên cũng chú ý tới điểm này, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng lập tức biến sắc.

Họ hiểu tính tình vị đại huynh này, bề ngoài vô vi, không thích tranh đấu, phàm là chuyện gì cũng giảng một chữ tùy duyên.

Nhưng nếu xúc động... lại là người nóng nảy nhất trong ba người.

Khóe miệng Đông Vương Công hơi nhếch lên, nhìn Lão Tử đang phẫn nộ lao tới, siết chặt Thí Thần Thương trong tay.

Hắn đang định tiến lên.

Nhưng đúng lúc này... sau lưng hắn truyền đến một luồng hàn ý kinh khủng.

"Đại huynh, ta giúp huynh!" Sau lưng Đông Vương Công, truyền đến giọng nói âm hàn của Nguyên Thủy.

Cùng với giọng nói của Nguyên Thủy, trên đỉnh đầu Đông Vương Công, đột nhiên ập đến một vùng ánh sáng huyền hoàng.

Trong luồng quang mang huyền hoàng kia, tựa như ẩn chứa uy năng xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh nghiền nát chư thiên thời không.

Đó chính là Tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên!

Chỉ thấy bên ngoài lá cờ có sấm ngôn huyền ảo vờn quanh, bên

trong có phù lục khai thiên ẩn hiện.

Cờ này vừa xuất hiện, một luồng khí sát phạt lăng liệt và ý chí tuyên cổ cuồng bạo, xen lẫn với Đô Thiên Thần Sát Chi Khí, ầm ầm chụp xuống Đông Vương Công, tựa như muốn hủy diệt cả vùng trời đất hỗn độn này, để trời đất tái lập.

Cảm ứng được khí tức kinh khủng truyền đến từ trên đỉnh đầu, trên mặt Đông Vương Công không khỏi hiện lên một tia tức giận.

Hắn làm sao có thể không cảm ứng được Nguyên Thủy lần này đánh lén, vừa ra tay đã bộc phát sát ý.

Nếu đã như vậy...

Chương 273

thì đừng trách hắn.

Nếu Nguyên Thủy đã không màng thể diện Thánh nhân, mạnh mẽ ra tay đánh lén, hạ sát thủ muốn tru diệt hắn, thì Đông Vương Công làm sao có thể tha cho?

Thánh nhân thì thế nào?

Hôm nay, hắn sẽ đồ một vị Thánh nhân, cho chúng sinh Hồng Hoang xem.

"Nhất!" "Niệm!" "Hoa!" "Khai!" Đông Vương Công lạnh mặt, quay lưng về phía Nguyên Thủy đang tập kích, trầm giọng ngâm.

Ầm...

Theo lời hắn vừa dứt, chỉ thấy không gian hư vô bắt đầu không ngừng gợn sóng, như mặt nước tĩnh lặng, nhanh chóng sinh ra từng đóa từng đóa gợn sóng.

Theo gợn sóng dao động, trong hư không, hiện ra ba ngàn nụ hoa lộng lẫy.

Ba ngàn nụ hoa đó lơ lửng giữa không trung, bình thường không có gì lạ, tựa như không có chút uy thế nào.

Thấy cảnh này... sáu vị Thánh nhân có mặt đều sững sờ.

Vốn tưởng rằng, một đòn của Đông Vương Công sẽ là thần thông tuyệt sát kinh khủng.

Nhưng những nụ hoa bình thường kia là cái quỷ gì?

"Lẽ nào... hắn đang đợi chịu chết sao?" Mắt thấy hai vị Thánh nhân một trước một sau tấn công, trong thế cục tuyệt sát như vậy,

Đông Vương Công lại không hề động đậy, mấy người còn lại đều nghĩ như vậy.

Nhìn ba ngàn đóa hoa không hề có năng lượng dao động đang che chắn trước mặt Đông Vương Công trong hư vô, ngay cả Lão Tử cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trong suy đoán của y, vị Bồng Lai Tiên Chủ này đối mặt với đòn tuyệt sát của y và Nguyên Thủy, tuyệt đối có cách xử lý tốt hơn.

Nhưng hắn lại không làm gì, khi ba ngàn nụ hoa kia xuất hiện, Đông Vương Công lại không hề có động tác gì nữa, tựa như vị Bồng Lai Tiên Chủ này thật sự đã nhận mệnh dưới thần uy của Thánh nhân.

Thật ra mà nói... y cũng không ngờ Nguyên Thủy sẽ đột nhiên ra tay.

Là người đứng đầu Tam Thanh, với thể diện của Thái Thượng Lão Tử, y tuyệt đối không cho phép trong lúc giao phong với Đông Vương Công, có người khác ra tay giúp đỡ.

Nguyên Thủy đột nhiên tập kích, thật sự là y không ngờ tới.

Nhưng... vào lúc này, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Luồng phẫn nộ dâng lên trong lòng nói cho y biết, nếu đã không còn đường lui, vậy thì hãy để cho tên yêu nghiệt này hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này đi.

Bởi vì... không ai có thể khiêu chiến uy nghiêm của Thánh nhân.

Nếu mạo phạm, vậy thì... chết đi.

.....

Thông Thiên trong hỗn độn, khi nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt của vị Thánh nhân cùng xuất thân một nơi với Nguyên Thủy, Lão Tử

này, lại hiện lên một tia khinh bỉ, đặc biệt là khi nhìn vào thần sắc của Nguyên Thủy, lộ rõ vẻ chán ghét.

Hiển nhiên... hành vi của Nguyên Thủy, trong mắt y thật không thể chịu nổi và ti tiện.

Thậm chí, trong lòng Thông Thiên, vị sư huynh này, uổng danh Thánh nhân.

Hành vi ti tiện như vậy, khiến y cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cùng lúc khinh bỉ, trong lòng, y lại không hiểu sao có chút lo lắng cho Đông Vương Công.

Thậm chí... lúc này, y tuyệt đối không hy vọng Đông Vương Công vẫn lạc, ngược lại hy vọng, Đông Vương Công sẽ thắng. .....

Bên kia, hai người phương Tây tự nhiên sẽ không giống Thông Thiên.

Hai người nhìn thần sắc của Nguyên Thủy, lại có một sự tán thưởng sâu sắc.

Thậm chí... trong khoảnh khắc cảm ứng được Nguyên Thủy ra tay, trong lòng hai người phương Tây lại có một tia thôi thúc muốn ra tay.

Sáu vị Thánh nhân của Hồng Hoang, người muốn Đông Vương Công vẫn lạc nhất, e rằng ngoài Nguyên Thủy, chính là hai vị này.

Tam Thanh cần thể diện, hai người họ thì không quan tâm đến những thứ vô bổ đó.

Có thể khiến Đông Vương Công vẫn lạc, hai người tự nhiên rất muốn thấy.

Nếu không phải Thánh nhân ra tay chỉ trong một cái chớp mắt, e

rằng, vừa rồi lúc Nguyên Thủy ra tay, hai người phương Tây chắc chắn đã tiến lên trợ giúp một tay.

Họ không tin, sức mạnh của Tứ Thánh lại không thể tru sát được Đông Vương Công.

Nhưng lúc này... nghĩ những chuyện đó tự nhiên cũng không cần thiết nữa.

Nhìn Đông Vương Công trong chiến trường đối mặt với đòn tuyệt sát này mà không hề động đậy, trên mặt hai người lộ ra một tia vui mừng chưa từng có.

Đông Vương Công đang ở trong thế cục tuyệt sát, trong mắt họ, giây tiếp theo chờ đợi Đông Vương Công chính là thân tử đạo tiêu.
.....

Sâu trong hỗn độn, thần sắc Nữ Oa là phức tạp nhất.

Chương 274

Trong đôi mắt kia, ẩn hiện một tia lo lắng và sốt ruột khó hiểu.

Thậm chí, trên gương mặt nàng, lúc này lộ ra một tia hoảng sợ.

Trong chiến trường, cùng với biến cố Nguyên Thủy đột nhiên ra tay, lại khiến cho đạo tâm bình tĩnh của nàng dâng lên một tia bất an.

Tia bất an này nàng từng cảm nhận được, đó là vào lúc Vu Yêu đại chiến lần thứ hai, khi Bàn Cổ chân thân sắp đánh nát Thiên Đình, gây nguy hiểm cho Phục Hy, nó đã từng xuất hiện.

Lúc này... nàng lại cảm nhận được, tia bất an trong lòng mình, lại còn mãnh liệt hơn trước.

Giây phút này, pháp lực quanh thân Nữ Oa lại vô thức cuồng dũng, muốn ra tay bảo vệ Đông Vương Công.

Không có bất kỳ lý do gì mà ra tay bảo vệ.

Nhưng nàng hiểu... tất cả mọi thứ đều đã muộn, dưới thế cục tuyệt sát này, nàng căn bản không kịp ra tay, Nguyên Thủy và Lão Tử hai người sẽ tru sát Đông Vương Công.

U ám.

Trong giây phút này, đôi mắt như sao trời rực rỡ của Nữ Oa đột nhiên tối sầm lại.

Ánh sáng và khát vọng không cam lòng ẩn giấu nơi sâu thẳm trong mắt nàng, hoàn toàn biến mất.

.....

Các vị đại năng đều có suy nghĩ riêng, nhưng suy nghĩ của họ không hề ảnh hưởng đến chiến cục.

Trong chiến trường.

Đông Vương Công cứ thế không động đậy đứng đó.

Pho tượng Phật Ma kia sớm đã thu lại hình dáng ban đầu.

Quanh thân, ba ngàn đóa hoa bầu bạn, ánh sáng lộng lẫy rực rỡ bao bọc chặt lấy hắn.

Ngạo nghễ đứng giữa biển hoa, trên gương mặt trắng nõn không có chút biểu cảm nào, mái tóc dài tung bay trong gió, có một phong thái của bậc đế tôn siêu việt thế ngoại.

Chỉ là cảnh đẹp như tranh vẽ này, lại tràn ngập sát ý lăng liệt và hàn ý ngút trời.

Hai luồng năng lượng kinh khủng, không ngừng gào thét lao tới.

Uy năng đáng sợ kia, tựa như muốn hủy diệt cả hỗn độn.

Gần như trong nháy mắt, chúng đã đánh lên thần thông biển hoa quanh thân hắn.

Thật bất ngờ.

Không có bất kỳ va chạm kịch liệt nào, không có bất kỳ thanh thế kinh thiên nào, ngược lại, chúng tiêu tan một cách vô thanh vô tức.

Biển hoa khổng lồ kia, dưới sự bức ép của hai luồng vĩ lực, không ngừng co lại, giống như một cục bông bị người ta dùng sức đè nén.

Với tốc độ mắt thường có thể thấy, vừa triệt tiêu luồng uy năng kia, vừa nhanh chóng co lại.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Biển hoa khổng lồ kia, lại co lại chỉ còn diện tích khoảng trăm mét.

Đúng lúc này... dưới chân Đông Vương Công, sinh ra một đài hoa

hai màu đen trắng, đài hoa nhanh chóng khép lại, bao bọc hoàn toàn Đông Vương Công, tựa như một nụ hoa khổng lồ.

Ầm...

Tiếng rung động của năng lượng và tiếng rung động của nụ hoa.

Trong khoảnh khắc, Bàn Cổ Phiên và Lưỡng Nghi Phất Trần, với hai luồng năng lượng đã bị biển hoa triệt tiêu không ít, từ trên trời giáng xuống, từ dưới đất đánh lên.

Một tia sáng kinh khủng từ trong nụ hoa nở rộ.

Năng lượng mạnh mẽ lại một lần nữa dâng lên, đối đầu với hai luồng năng lượng kinh khủng kia.

Trong ánh sáng lộng lẫy, uy năng kinh khủng mà Lão Tử, Nguyên Thủy hai người phun ra, lại một lần nữa giằng co với năng lượng của nụ hoa dưới chân Đông Vương Công.

Tốc độ mắt thường có thể thấy.

Năng lượng của nụ hoa kia đang nhanh chóng bị uy năng của hai vị Thánh nhân tiêu dung.

Mọi người đều hiểu, khi năng lượng nụ hoa tiêu tan, Đông Vương Công sẽ phải đối mặt trực diện với đòn tấn công kinh khủng của hai vị Thánh nhân.

Đòn tấn công trực diện đó, dù cho nhục thân của Đông Vương Công có kinh khủng đến đâu, cũng sẽ bị hủy diệt trong khoảnh khắc.

Trong sự giao thoa của uy năng kinh khủng như vậy, nguyên thần của Đông Vương Công tuyệt đối không có khả năng trốn thoát.

Nói cách khác, khoảnh khắc tiếp theo, chờ đợi vị Bồng Lai Tiên Chủ này... chính là hoàn toàn tiêu vong.

Thế cục tuyệt sát.

Mắt thấy không còn đường cứu vãn.

Đúng lúc này, một tiếng động trong trẻo từ trong nụ hoa truyền ra.

Trong thế cục tuyệt sát này, Đông Vương Công chỉ làm một động tác.

Hắn búng tay một cái.

Theo tiếng động trong trẻo kia truyền ra, ba ngàn đóa hoa đồng thời nở rộ, ba ngàn luồng hoa quang lộng lẫy bắn ra.

Trong phút chốc... tựa như kiếm ảnh, tựa như đao quang, như cuồng phong, như chân hỏa.

Chương 275

Có lôi quang, có điện quang.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, Ngũ hành chi lực.

Sinh tử huyễn diệt, Âm dương chi đạo.

Vận mệnh trường hà, Tạo hóa chi ngân.

Thời gian không gian, thời không chi năng.

Đạo ngân, phật quang, ma ảnh.

Vô số loại uy năng kinh khủng, xen lẫn với lực đạo vô thượng, đột nhiên từ biển hoa kia đồng thời bắn ra.

Trong ánh sáng lộng lẫy, tựa như vô số đóa pháo hoa rực rỡ nở rộ.

Sát na.

Uy năng kinh khủng đột nhiên bùng nổ.

Dù là hai vị Thánh nhân, cũng bị hất văng ra ngoài.

Thân thể của hai vị Thánh nhân kia, như bị vô số sợi tơ nhỏ đâm xuyên qua, giống như một cái bao tải rách, chỉ còn cách sụp đổ một chút nữa.

Thánh uy kinh khủng kia cũng vào lúc này nhanh chóng tiêu tan.

Đúng lúc này, Đông Vương Công đột nhiên động.

Hắn xoay mũi thương, như một viên đạn mang theo uy năng vô song, đột nhiên từ trong nụ hoa khổng lồ kia bắn ra, hóa thành một đạo hắc quang lăng liệt, đâm thẳng vào mặt Nguyên Thủy.

Uy thế lăng liệt của Thí Thần Thương trong khoảnh khắc đã khóa chặt Nguyên Thủy.

Cảm nhận được luồng hàn ý kinh khủng kia, thân thể Nguyên Thủy lập tức run lên, như ngửi thấy mùi tử vong.

Đồng tử của y bắt đầu co rút kịch liệt.

Nhưng thân hình đang bay ngược ra ngoài lại không hề chịu sự khống chế của y, chỉ có thể trơ mắt nhìn vệt quang mang đen thẳm kia ngày càng gần trong mắt mình.

Sát ý, sát ý lăng liệt!

Giây phút này Đông Vương Công đã động sát tâm.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng: Đồ Thánh!

Hắn không biết sau khi hủy diệt Nguyên Thủy sẽ mang lại hậu quả gì cho mình, nhưng lúc này hắn phải làm vậy, phải để cho vị Xiển giáo giáo chủ này hiểu rõ, cái giá phải trả khi chọc giận hắn.

Giây phút này Nguyên Thủy thật sự hoảng sợ, vô cùng hoảng sợ.

Lần đầu tiên y cảm thấy, tử vong lại gần mình đến thế.

Sau khi thành Thánh, đây là lần đầu tiên y cảm nhận được nguy cơ, và lần này... lại đủ để hủy diệt y.

Thánh nhân, là tồn tại có nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, Đông Vương Công quả thực không thể giết chết hoàn toàn Nguyên Thủy, nhưng một đòn này, lại đủ để hủy diệt nhục thân của y.

Nhục thân bị hủy, mấy chục vạn năm, thậm chí trăm vạn năm, Nguyên Thủy cũng không có khả năng tái tạo nhục thân, hồi phục lại trạng thái lúc này.

Đây là cái giá nặng nề nhất của Thánh nhân... cũng là cái giá khi chọc giận Đông Vương Công.

Nhìn thấy cảnh tượng biến đổi đột ngột trong chiến trường, các vị Thánh nhân có mặt đều sững sờ.

Cùng là Thánh nhân, sát ý và uy năng mà một đòn của Đông Vương Công bộc lộ ra, họ tự nhiên có thể cảm nhận được.

"Hắn điên rồi sao?" Lúc này, đây là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Thánh nhân, là tồn tại chúa tể của trời đất Hồng Hoang này.

Đồ Thánh!

Sinh linh của thế giới Hồng Hoang, ai dám làm như vậy?

Lẽ nào...

Đông Vương Công không sợ sau khi Đồ Thánh, sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt sao?

Lẽ nào, hắn không biết, Thánh nhân, đối với Thiên Đạo có ý nghĩa gì sao?

Giây phút này, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một tia bất an.

Tia bất an bị ý chí mà Đông Vương Công bộc phát ra uy hiếp.

Nhưng họ vẫn không thể thay đổi được gì, cũng như không thể thay đổi được việc Nguyên Thủy, Lão Tử hai người đã làm với Đông Vương Công lúc trước.

Lúc này, dù có ngăn cản Đông Vương Công, cũng đã quá muộn.

"Xoẹt!" Tiếng vũ khí sắc bén xé gió chói tai.

"Đông Vương Công, ngươi không thể làm vậy!" Mắt thấy Đông Vương Công đã đến gần, Nguyên Thủy kinh hãi gào thét.

Lúc này, y đã quên mất việc vận dụng pháp lực toàn thân để chống đỡ.

Sợ hãi!

Nỗi sợ hãi vô hạn khuếch đại trong lòng y, tựa như, y căn bản không thể chống đỡ được đòn tấn công của Đông Vương Công.

“Chết!” Đông Vương Công không quan tâm, hét lạnh một tiếng, cùng với tiếng xé gió chói tai, Thí Thần Thương đột nhiên xuyên qua trước mắt Nguyên Thủy.

Đúng lúc này.

Ầm...

Chương 276

Một luồng lực lượng vô hình trong nháy mắt từ trước người Nguyên Thủy dâng lên, chặn đứng uy năng vô song trên Thí Thần Thương.

Tựa như thời gian tĩnh lặng, Thí Thần Thương xé gió mà đến, lại không thể tiến thêm nửa bước.

Lúc này, Thí Thần Thương đã kề sát mặt Nguyên Thủy.

Thậm chí Nguyên Thủy đã nhìn rõ hàn quang lăng liệt trên Thí Thần Thương, cảm nhận rõ ràng, trong khoảnh khắc đó, hàn ý xuyên vào thân thể.

Kinh hãi!

Hiện rõ trong đôi mắt kia.

Lúc này, Đông Vương Công siết chặt Thí Thần Thương, nhưng thân thể cường hãn lại phảng phất như bị định trụ, không thể tiến thêm nửa bước.

Tựa như có một luồng vĩ lực kinh khủng, vô hình, đã thay Nguyên Thủy chặn đứng đòn tuyệt sát kia.

"Các ngươi còn không dừng tay." Đúng lúc này, trong chiến trường, một giọng nói uy nghiêm, lạnh lùng truyền đến.

Cùng với giọng nói đó, một bóng trắng nhàn nhạt hiện ra trên chiến trường hỗn độn, chính là vị Thiên Đạo Thánh nhân, Đạo Tổ Hồng Quân.

Hắn giơ tay vung lên, trong khoảnh khắc, thế giằng co giữa Đông Vương Công và luồng lực lượng kia lập tức được hóa giải.

Nguyên Thủy trước mắt Đông Vương Công, cũng bị cuốn đến gần Hồng Quân.

"Lão sư, Đông Vương Công..." Nguyên Thủy vừa thoát khỏi một phen kinh hãi, sau khi được Hồng Quân đưa đến bên cạnh, nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng nói với Hồng Quân, giống như một đứa trẻ bị bắt nạt bên ngoài, về mách giáo viên.

Chỉ là...

"Nguyên Thủy." Giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị của Hồng Quân trực tiếp cắt ngang lời Nguyên Thủy.

Trong giọng nói, ẩn chứa một tia cảnh cáo.

Nghe vậy, Nguyên Thủy vội vàng cúi đầu, đứng sau lưng Hồng Quân, không dám nói thêm lời nào.

Thiên Đạo Thánh nhân đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nguyên Thủy không phải kẻ ngốc, tự nhiên không dám mạo phạm thánh nhan của Hồng Quân.

Thấy Hồng Quân đã đến, một đám Thánh nhân cũng không còn ẩn mình trong hỗn độn nữa, tiếp đó, từng người một lần lượt hiện ra trước mặt Hồng Quân.

"Bái kiến lão sư." Sáu vị Thánh nhân cúi người bái lạy.

"Lão Tử, Nhân tộc sắp đại hưng, Không Động Ấn nên vào tổ miếu Nhân tộc, trấn áp khí vận Nhân tộc." Hồng Quân nhìn Lão Tử trước mặt, giọng nói lạnh lùng.

"Vâng, thưa lão sư." Dù cho Lão Tử có vạn phần không muốn, nhưng y cũng không dám chống lại vị trước mắt này.

Phải biết rằng, nếu cảnh giới Chuẩn Thánh trong mắt các Thánh

nhân này là con kiến, thì các Thánh nhân như họ, trong mắt vị lão sư này cũng không khác gì con kiến.

Nguyên Thủy ở một bên, lại có vẻ suy tư.

Việc Không Động Ấn thuộc về ai, với y không có quan hệ, y cũng không quan tâm Không Động Ấn cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Điều y quan tâm là, Đông Vương Công đối đầu trực diện với Thánh nhân, thậm chí, nhục thân của y, suýt chút nữa đã bị Đông Vương Công phá hủy.

Hành vi như vậy, cuối cùng sẽ phải trả giá như thế nào.

Suy nghĩ của Nguyên Thủy, cũng là suy nghĩ trong lòng mấy vị Thánh nhân còn lại.

Mặc dù lúc này Nguyên Thủy vẫn bình an vô sự, nhưng lúc trước, tất cả mọi người đều cảm nhận được sát ý mà Đông Vương Công cầm Thí Thần Thương bộc phát ra.

Họ tự nhiên biết, là đệ tử của Hồng Quân, lại là Công đức Thánh nhân, Hồng Quân cuối cùng sẽ trừng phạt Đông Vương Công như thế nào, và cho Nguyên Thủy một lời giải thích ra sao.

Dù sao, bất luận là đệ tử của Hồng Quân, hay là Thánh nhân của thế giới Hồng Hoang, họ đều cho rằng, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không nương tay với vị Bồng Lai Tiên Chủ không có chút dính dáng nào với Thiên Đạo trước mắt này.

Nhưng khi mọi người nhìn Hồng Quân, chờ đợi câu trả lời, mới phát hiện, đôi mắt không chút gợn sóng của Hồng Quân đang bình tĩnh nhìn Đông Vương Công.

Ngược lại, Đông Vương Công ở đối diện, lúc này cũng đang một mặt bình tĩnh nhìn thẳng vào Hồng Quân.

Một lúc lâu sau.

Nguyên Thủy cuối cùng cũng có chút không nhịn được, mở miệng, có chút rụt rè, cẩn thận nói với Hồng Quân: "Lão sư, Đông..." "Câm miệng!" Nhưng lời của Nguyên Thủy vẫn chưa nói ra, lại một lần nữa bị giọng nói lạnh lùng vô tình của Hồng Quân cắt ngang.

"Kể từ hôm nay, đại thế Hồng Hoang không đổi, các ngươi không được tùy ý ra tay nữa." Hồng Quân uy nghiêm nói với mọi người.

Chữ 'các ngươi' trong lời nói, chỉ sáu vị Thánh nhân.

Hiển nhiên, trong đó không bao gồm Đông Vương Công.

Mọi người nghe vậy, không khỏi sững sờ, trong ánh mắt, đồng loạt dâng lên một tia không thể tin nổi.

Lời này của Hồng Quân, hiển nhiên không chuẩn bị trừng phạt Đông Vương Công.

Sao mọi người lại có cảm giác, có chút hơi thiên vị Đông Vương Công nhỉ?

Phải biết rằng, lúc này Đông Vương Công có thực lực cấp Thánh nhân, không cho họ ra tay, chẳng phải là... sau này thế giới Hồng Hoang lại trở thành thời đại Đông Vương Công tung hoành không kiêng kỵ sao?

"Giải tán đi." Hồng Quân cuối cùng nhìn Đông Vương Công ở xa một cái, khóe miệng nhàn nhạt nói, tiếp đó, thân hình trực tiếp biến mất khỏi vùng trời đất này.

Sau khi Hồng Quân đi, Lục Thánh mới đứng thẳng người dậy.

Lúc này trên mặt Nguyên Thủy và Lão Tử, đều âm trầm đi mấy phần.

Nhìn Đông Vương Công ở đối diện, Lão Tử hừ lạnh một tiếng,

tiếp đó trực tiếp biến mất khỏi vùng trời đất này.

Cùng với sự rời đi của Lão Tử, các Thánh nhân đều mang thần sắc phức tạp nhìn Đông Vương Công một cái, rồi từ từ lui đi.

Thái độ của Hồng Quân, khiến họ cảm thấy quá kinh ngạc.

Không trừng phạt vị Đông Vương Công chưa từng có chút dính dáng nào với Hồng Quân thì thôi, còn ra lệnh, sau này, các Thánh nhân không được tùy ý ra tay nữa...

Điều này đối với họ, quá không công bằng.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Chương 277

Có lẽ, đối với người khác, họ có một vạn cách giải quyết mà không cần ra tay.

Nhưng đối với vị Đông Vương Công này... hiển nhiên, từng người một đều trở thành lão hổ không có móng vuốt. .....

Hồng Quân vừa đi, Đông Vương Công đứng ở xa, mới thở ra một hơi thật sâu.

Kể từ khi Hồng Quân xuất hiện, không ai biết hắn đã trải qua những gì.

Cái cảm giác bị Hồng Quân quét mắt qua, phảng phất như mọi bí mật trên người đều bị nhìn thấu, khiến hắn gần như ngạt thở.

Việc phải cưỡng ép chịu đựng áp lực quanh thân mà đối diện với Hồng Quân, cũng khiến hắn cảm thấy khí huyết trong người cuồn cuộn, phảng phất như trong cổ họng, có một luồng nhiệt lưu muốn phun ra.

Hồng Quân, quá mạnh.

Chỉ một ánh mắt, Đông Vương Công đã cảm nhận được một cảm giác nguy cơ cực lớn.

"Không ngờ, đến mức này rồi, khi đối mặt với vị Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Quân này, vẫn yếu ớt như vậy." Đông Vương Công đứng trong hư không, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Trong giây phút này, quyết tâm phải nhanh chóng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhanh chóng chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trong lòng hắn càng trở nên kiên định.

Việc Hồng Quân đột nhiên xuất hiện lần này, không nghi ngờ gì đã

gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho hắn.

"Trở nên mạnh mẽ hơn, nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn." Hắn thầm nghĩ.

Mặc dù, hắn đã thành công lấy được Không Động Ấn từ tay Lão Tử, cũng thành công làm mất mặt Nguyên Thủy và Lão Tử, nhưng lúc này... hắn hoàn toàn không có một chút vui vẻ nào.

Trước kia, hắn lấy việc siêu việt Thánh nhân, bảo vệ Bồng Lai làm mục tiêu, không ngừng nỗ lực, không ngừng khổ tu.

Bây giờ, hắn quả thực đã có sức mạnh khiêu chiến Thánh nhân.

Nhưng, cảm giác cấp bách trong lòng hắn lại càng nặng nề hơn.

Giây phút này, hắn hiểu rõ.

Thánh nhân!

Còn lâu mới đủ.

Sẽ có một ngày, hắn nhất định phải đứng trên tất cả mọi người, bất luận là chư thiên Thánh nhân, Hồng Quân kia, hay là Thiên Đạo.

Hắn nhất định phải siêu việt!

Nhìn về nơi Hồng Quân rời đi, Đông Vương Công đứng trong hư không rất lâu, mới thu lại ánh mắt kiên định kia.

Hắn đang định rời đi, đúng lúc này, sau lưng truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng như chuông ngân.

"Đợi đã." Nghe thấy giọng nói êm tai như oanh vàng, Đông Vương Công lại nhíu mày.

Một tia chán ghét hiện lên trên mặt hắn.

Hắn làm sao có thể không nghe ra người phụ nữ phát ra giọng nói này là Nữ Oa.

Chỉ là... người phụ nữ này, khiến hắn thất vọng đến cực điểm.

"Chuyện gì?" Đông Vương Công lạnh lùng đáp, không quay người, chỉ dừng bước.

Nghe vậy, Nữ Oa hơi sững sờ, tiếp đó, vung tay, trực tiếp phong tỏa vùng trời đất này, tiến vào một vùng đất không ai có thể dò xét.

Hiển nhiên... chuyện tiếp theo, Nữ Oa không muốn cho mấy vị Thánh nhân vừa rời đi biết, cũng không muốn cho những đại năng vẫn còn lang thang trong thế giới này, ngưng tụ thiên nhãn thần thông nghe lén.

Cảm nhận sự thay đổi của thế giới xung quanh, trong mắt Đông Vương Công lóe lên một tia không kiên nhẫn.

Đối với người phụ nữ này, hắn một giây một phút cũng không muốn ở một mình.

Giơ tay vung lên, trực tiếp xé rách không gian, đang định bước vào.

Sau lưng, giọng nói của Nữ Oa lại truyền đến.

"Đông Vương Công, ngươi thật sự hận ta đến vậy sao?" Nghe lời Nữ Oa, Đông Vương Công dừng động tác trong tay, trong lòng lại dâng lên một nụ cười lạnh.

"Hận?

Bần đạo sao lại hận ngươi được." "Nhiều nhất, cũng chỉ vì ngươi không xứng để bần đạo ghi hận." Lời nói quả quyết lạnh lùng, không chút dây dưa, chỉ có sự thờ ơ và lạnh lẽo vô tình.

Lời vừa dứt, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được từ trên người Nữ Oa sau lưng bộc phát ra một tia tức giận và dao động pháp lực trong hư vô.

Một lát sau, Nữ Oa cưỡng ép đè nén cơn giận trong lòng xuống.

Nếu đã quyết định giữ Đông Vương Công lại một mình, vậy thì, nàng cũng đã sớm lường trước được sự vô tình và lạnh lùng của người đàn ông này.

Chỉ là, lúc này... thân thể mềm mại của nàng vẫn có chút run rẩy.

"Đông Vương Công, nếu ngươi không ghi hận ta, sao lại không dám quay đầu nhìn ta, chẳng lẽ ngươi chột dạ?" Nàng khẽ nhíu đôi mày thanh tú, mở miệng nói.

"Nữ Oa, giữa ta và ngươi, sớm đã không còn dính dáng gì nữa, bần đạo cũng sẽ không dây dưa với ngươi nữa." Đông Vương Công quay lưng về phía Nữ Oa, nhàn nhạt nói.

Nghe lời Đông Vương Công, thân thể Nữ Oa không khỏi run lên.

Trên gương mặt tuyệt đại phương hoa kia, lóe lên một tia không cam lòng.

"Được, đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta tự nhiên cũng không giao du với ngươi." "Nhưng... ngươi đừng hiểu lầm." "Hôm nay ta giữ ngươi lại, chỉ là muốn cùng ngươi bàn một cuộc giao dịch." Nữ Oa trên gương mặt tuyệt mỹ kia, cưỡng ép nở một nụ cười, trong giọng nói, đầy vẻ thê lương.

Chương 278

"Giao dịch." Đông Vương Công hơi nghiêng đầu.

"Sau khi thành Thánh, con đường tu hành của ta ngày càng chật hẹp, cho nên, ta muốn cùng ngươi tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo." Nữ Oa nói.

Quả nhiên.

Lúc trước khi Nữ Oa giữ Đông Vương Công lại, hắn đã đoán được, Nữ Oa tuyệt đối đang mưu tính lợi ích gì đó trên người hắn.

Đối với mục đích thẳng thắn như vậy của Nữ Oa, Đông Vương Công lại cười lạnh.

Người phụ nữ này, tựa như vĩnh viễn đều cho rằng mọi chuyện là đương nhiên.

"Bằng cái gì?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Ý của Nữ Oa hắn tự nhiên hiểu.

Cùng tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo, đến cảnh giới này, tự nhiên không phải là hai người ngồi cùng nhau, cùng luận đạo cảm ngộ.

Mà là nguyên thần hai bên giao hòa, dùng phương thức trực tiếp nhất, gần gũi nhất, cảm thụ áo nghĩa Tạo Hóa Chi Đạo trong nguyên thần đối phương.

Trong thế giới Hồng Hoang, đối với tất cả sinh linh, nguyên thần đều là thứ quan trọng nhất, riêng tư nhất.

Dù là bạn bè tốt đến đâu, cũng sẽ không dễ dàng cho người khác xem nguyên thần của mình.

Mặc dù lúc này Nữ Oa đã là Thánh nhân, nhưng trên Tạo Hóa Chi

Đạo, Đông Vương Công tự tin, không ai lĩnh ngộ sâu sắc hơn hắn.

Hắn từng được Tạo Hóa Ma Thần truyền thừa, vì thế, dù Nữ Oa là Thánh nhân, nhưng Tạo Hóa Chi Đạo của nàng so với Đông Vương Công, còn kém xa.

Nếu không...

Nữ Oa cũng sẽ không nảy sinh ý nghĩ cùng hắn tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo.

Không nghi ngờ gì, cùng tham ngộ, thực chất là giúp Nữ Oa nâng cao Tạo Hóa Chi Đạo.

Bởi vì, Tạo Hóa Chi Đạo của Nữ Oa, đối với hắn mà nói, quá không đáng nhắc tới.

Cùng tham ngộ Tạo Hóa, áo nghĩa Tạo Hóa Chi Đạo có thể nâng cao cho hắn cũng quá ít.

Vì thế, Đông Vương Công mới hỏi bằng cái gì, bởi vì cuộc giao hòa nguyên thần này, đối với hắn hoàn toàn không công bằng.

"Bằng đạo tắc Sáng Tạo và Vận Mệnh." Nữ Oa có chút tự tin nói.

Nghe vậy, ngay cả Đông Vương Công cũng hơi nhướng mày.

Đạo tắc Sáng Tạo và đạo tắc Vận Mệnh, hai thứ này vốn là một phần của Tạo Hóa Chi Đạo.

Nữ Oa tuy trên Tạo Hóa Chi Đạo tạo nghệ kém xa hắn, nhưng...

đạo tắc Vận Mệnh và Sáng Tạo mà Nữ Oa lĩnh ngộ được khi tạo ra con người, lại là không ai có thể sánh kịp.

Mặc dù, trong đó có một phần lớn công lao của Thiên Đạo và Hồng Mông Tử Khí, nhưng căn bản của việc Nữ Oa tạo người thành Thánh, chính là vì đạo Sáng Tạo và Vận Mệnh đó.

Có thể nói...

đạo tắc Sáng Tạo và Vận Mệnh mà Nữ Oa lĩnh ngộ được dưới Thiên Đạo, vô cùng quý giá.

Chỉ là... những thứ này, hiển nhiên không đủ.

Sau khi Nữ Oa mượn công đức thành Thánh, con đường tu hành có thể đi, đã vô cùng chật hẹp.

Không giống hắn, ngoài Tạo Hóa Chi Đạo ra, nếu muốn nâng cao thực lực, con đường đó đơn giản là nhiều hơn Nữ Oa cả vạn lần.

Bất luận là Âm Dương hay Lực Đạo, đều có dư địa thăng tiến vô hạn.

Cho nên, cuộc giao dịch này, vẫn không công bằng.

Hoặc là, đạo tắc Sáng Tạo và Vận Mệnh của Nữ Oa, căn bản không đủ để khiến Đông Vương Công dây dưa với nàng.

Đạo tắc Sáng Tạo, Vận Mệnh quý giá, cũng có thể trong thời gian nhanh nhất, giúp Đông Vương Công nâng cao sự hiểu biết về Tạo Hóa Chi Đạo.

Nhưng... hắn không thèm.

Nghe lời nói vô cùng tự tin của Nữ Oa, khóe miệng Đông Vương Công lại một lần nữa nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Bần đạo thừa nhận, đạo tắc Vận Mệnh và Sáng Tạo mà ngươi tham ngộ có thể hấp dẫn bần đạo." "Nhưng ngươi thật sự cho rằng, bần đạo sẽ đồng ý sao?" Đông Vương Công cười lạnh nói.

Nghe vậy, thân thể Nữ Oa khựng lại, trên gương mặt tự tin kia, không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Đôi mắt kia gắt gao nhìn vào bóng lưng của Đông Vương Công, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Nguyên thần giao hòa, là chuyện có lợi cho cả hai, nàng tuyệt đối không ngờ, Đông Vương Công sẽ từ chối quả quyết như vậy.

Có lẽ, những chuyện không vui trước kia giữa hai người, đều là vì quan hệ của nàng với Yêu tộc.

Nhưng lúc này, nàng không còn hỏi đến chuyện của Yêu tộc nữa, tại sao Đông Vương Công vẫn không thể buông bỏ?

Lẽ nào?

Người đàn ông này thật sự vô tình như vậy?

Nàng sững sờ nhìn Đông Vương Công.

"Vậy thì, nếu ta nói cho ngươi biết thêm một bí mật liên quan đến Quy Khư thì sao?" "Quy Khư?" Nghe vậy, thân thể Đông Vương Công không khỏi khựng lại, tiếp đó, vô thức quay đầu.

"Bí mật gì?" Đông Vương Công nhìn Nữ Oa đối diện lạnh lùng nói.

Hiện giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiếp theo, điều hắn phải đối mặt chính là cảnh giới Hỗn Nguyên.

Quy Khư.

Tương truyền, trong cấm địa ở tận cùng Đông Hải, ẩn giấu bí mật có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chương 279

Nơi này trong lòng hắn, không nghi ngờ gì có một tia hiếu kỳ và ký thác liên quan đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sớm từ trước, hắn đã có dự định, trước khi chứng đạo Hỗn Nguyên, sẽ đến cấm địa Quy Khư thần bí kia một chuyến.

Bây giờ... lời này của Nữ Oa, thật ra mà nói, hắn gần như vô thức động lòng.

Thấy Đông Vương Công quay đầu, trên mặt Nữ Oa lộ ra một nụ cười.

"Đông Vương Công, cuối cùng ngươi cũng quay lại rồi." "Trên đời này, thật khó có chuyện khiến ngươi hứng thú, nhưng lại không thể chạm tới." Nữ Oa cười, khóe miệng cong lên, ẩn ẩn có một tia đắc ý.

Tựa như đã tìm được chuyện mà người đàn ông này cuối cùng cũng hứng thú.

Từ trước đến nay, giữa nàng và Đông Vương Công, dường như chưa bao giờ nói chuyện với tư thế như vậy.

Tựa như... kể từ sau đại kiếp Bồng Lai, thái độ của Đông Vương Công đối với nàng vĩnh viễn đều lạnh lùng bá đạo như vậy.

Hôm nay... nàng cuối cùng cũng đã tìm được con bài mặc cả ngang hàng để có thể hoàn thành cuộc giao dịch này với Đông Vương Công.

Nàng cứ thế lặng lẽ nhìn Đông Vương Công, trong đôi mắt rực rỡ như ngân hà kia, hiện lên một tia đắc ý.

Một lát sau, Nữ Oa vung tay, xung quanh nàng hiện ra mười hai viên châu tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Cùng với sự xuất hiện của mười hai viên châu đó, Nữ Oa lại mở miệng.

"Vật này tên là Định Hải Châu, sinh ra khi trời đất mới mở, tổng cộng có ba mươi sáu viên, ba mươi sáu viên hợp lại, là Tiên thiên cực phẩm linh bảo." "Nhưng... vật này quá nghịch thiên, thiên mệnh đã định, sau khi trời đất mới mở, ba mươi sáu viên Định Hải Châu đã phân tán khắp nơi trong thế giới Hồng Hoang." "Sau này, lão sư du lịch thế giới Hồng Hoang, tập hợp được hai mươi bốn viên, sau đó ban cho Thông Thiên sư huynh." "Mười hai viên còn lại, thì không rõ tung tích." Nữ Oa nói đến đây, hơi dừng lại, ánh mắt nhìn vào những viên Định Hải Châu, rồi chuyển sang người Đông Vương Công.

"Kể từ khi ta thành Thánh, liền suy diễn thiên cơ, tìm kiếm tung tích của mười hai viên Định Hải Châu còn lại, sau này, cuối cùng cũng đã tìm được." Nói xong, bàn tay ngọc ngà của nàng khẽ gảy những viên Định Hải Châu đang tỏa ra ánh sáng ngũ sắc trên bầu trời, nhẹ nhàng nói: "Mười hai viên này, chính là mười hai viên Định Hải Châu cuối cùng." Nghe vậy, đồng tử của Đông Vương Công không khỏi co lại.

Trong hậu thế, Triệu Công Minh chính là cầm Định Hải Châu, trong đại kiếp Phong Thần đã tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng...

đó quả thực chỉ có hai mươi bốn viên.

Truyền thuyết về Định Hải Châu hắn biết, nhưng lại không ngờ, mười hai viên Định Hải Châu còn lại, lại bị Nữ Oa có được.

Nhưng...

Định Hải Châu, lại có quan hệ gì với Quy Khư?

Tựa như cảm nhận được nghi vấn trong lòng Đông Vương Công,

Nữ Oa nhướng mày, tiếp tục nói.

"Ba mươi sáu viên Định Hải Châu tập hợp lại, không chỉ đơn giản là một kiện Tiên thiên cực phẩm linh bảo, khi ba mươi sáu viên Định Hải Châu tập hợp lại, chính là chìa khóa mở ra cấm địa Quy Khư." Nghe vậy, trong mắt Đông Vương Công không khỏi lóe lên một tia sáng.

Người đời đều biết, ở tận cùng Đông Hải có một cấm địa, tên là Quy Khư, tương truyền trong đó ẩn giấu bí mật chứng đạo Hỗn Nguyên.

Bây giờ... hắn mới hiểu, tại sao người đời biết bí mật này, nhưng chưa từng có ai đặt chân vào đó.

Không phải vì Quy Khư xa xôi... mà là trên đời chưa từng có ai có thể tập hợp được ba mươi sáu viên Định Hải Châu, càng đừng nói đến việc biết được bí mật này thuộc về Quy Khư.

Không biết Nữ Oa cuối cùng làm thế nào dò ra được, nhưng Đông Vương Công biết, lời này của Nữ Oa, tuyệt không phải không có căn cứ.

Nhìn người đàn ông đang sững sờ trước mắt, Nữ Oa biết, Đông Vương Công đã động lòng.

Trên mặt nàng lại một lần nữa nhếch lên một nụ cười, vẫn có chút đắc ý, vẫn cho rằng, bí mật này của nàng đủ để trở thành con bài mặc cả, để cùng Đông Vương Công tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo.

"Đông Vương Công, thế nào?

Mười hai viên Định Hải Châu, không biết có đủ làm con bài mặc cả để cùng ta tham ngộ Tạo Hóa không?" Nữ Oa trên mặt hiện lên một tia bình tĩnh.

"Ngươi đang uy hiếp bần đạo?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Lúc này Nữ Oa, tựa như đã quen với thái độ phúc hắc bá đạo của người đàn ông này, không hề tức giận, chậm rãi lắc đầu.

"Không phải!

Ta chỉ muốn cùng ngươi làm một cuộc giao dịch, một cuộc giao dịch mà ngươi được thứ mình cần, ta được thứ mình muốn." Nữ Oa bình tĩnh nói.

Nhìn người phụ nữ có chút đắc ý trước mắt, trong lòng Đông Vương Công không khỏi lại dâng lên một tia chán ghét.

Cười lạnh, hắn lạnh lùng nói: "Nữ Oa, thu lại Định Hải Châu của ngươi đi." "Bần đạo tuyệt đối sẽ không dính dáng đến ngươi nữa." Hắn quả thực có chút hiếu kỳ về Quy Khư, muốn vén lên bí mật ẩn giấu trong đó.

Bất luận là đạo tắc Vận Mệnh, đạo tắc Sáng Tạo của Nữ Oa hay mười hai viên Định Hải Châu, quả thực là thứ hắn cần, cũng khiến hắn động lòng.

Nhưng, hắn tuyệt đối sẽ không dính dáng đến Nữ Oa nữa.

Trước đại kiếp Bồng Lai, hắn quả thực đối với Nữ Oa có khác với những người khác, nhưng đó là vì hắn biết, Nữ Oa sẽ tạo ra Nhân tộc trong hậu thế.

Khi đại kiếp Bồng Lai xảy ra, Nữ Oa lại đứng về phía Yêu tộc.

Kể từ lúc đó, Bồng Lai Tiên Đảo, liền không còn chút dính dáng nào với Nữ Oa nữa.

Sau đó Nữ Oa tạo người thành Thánh, nhìn thấy sự thờ ơ của Nữ Oa đối với Nhân tộc, kể từ khoảnh khắc đó, Đông Vương Công không còn coi trọng người phụ nữ này nữa.

Việc Nữ Oa làm, thực sự khiến hắn cảm thấy lạnh lòng.

Có lẽ... việc Nữ Oa coi Nhân tộc là công cụ thành Thánh không có gì sai, nhưng... kể từ lúc đó, Đông Vương Công đã quyết định trong lòng, sau này tuyệt đối sẽ không giao du với người phụ nữ này nữa.

Cùng Nữ Oa tham ngộ Tạo Hóa, quả thực có lợi ích rất lớn đối với hắn.

Chương 280

Nhưng, hiện giờ hắn có Bàn Cổ Tinh Huyết, tự nhiên có thể để nhục thân đột phá Hỗn Nguyên trước.

Tu vi nguyên thần, hắn có vô số loại đạo tắc tu hành để nâng cao.

Rõ ràng có một vạn con đường có thể đi, tại sao lại phải đi cùng Nữ Oa?

Vì thế, cuộc giao dịch này, vẫn không công bằng.

Hoặc là, hắn không thèm làm một cuộc giao dịch với Nữ Oa.

Nghe lời của Đông Vương, thân thể Nữ Oa rõ ràng khựng lại, trong đôi mắt kia, vẻ đắc ý lúc trước từ từ biến mất, thay vào đó là sự không hiểu, và một tia hoảng loạn khó hiểu.

Nàng không hiểu, tại sao chuyện có lợi cho cả hai bên, Đông Vương Công lại từ chối quả quyết như vậy.

"Lẽ nào, trong mắt người đàn ông này, mình thật sự không đáng để dây dưa đến vậy sao?" Vốn tưởng đã nắm chắc phần thắng, vốn tưởng đã nắm được thứ Đông Vương Công cần, liền có thể khống chế người đàn ông này.

Nhưng lúc này, nàng mới hiểu, mình đã sai.

Hóa ra, trong mắt người đàn ông này, thật sự không muốn có một chút dính dáng nào với nàng.

Dù cho...

điều đó cũng có lợi ích vô cùng lớn cho hắn.

Thần sắc trong đôi mắt Nữ Oa lóe lên bất định, nhìn Đông Vương Công, càng lúc càng phức tạp.

Vào khoảnh khắc Đông Vương Công từ chối, nàng đã hoảng loạn không hiểu.

Lúc này... trong mắt nàng không còn hoảng loạn, không còn không hiểu, chỉ còn, sự không cam lòng và bi thương sâu sắc ẩn giấu nơi sâu thẳm trong mắt.

Rõ ràng là một vị Thánh nhân cao cao tại thượng, nhưng lúc này... trên mặt Nữ Oa không còn vẻ cao quý đó nữa, ngược lại, trên gương mặt tuyệt mỹ, khiến người ta không nỡ xúc phạm kia, lại dâng lên một tia tiều tụy.

Nhìn... thật đáng thương, khiến người ta nảy sinh một thôi thúc muốn an ủi.

"Vì sao?" Nàng nhìn Đông Vương Công, giọng nói run rẩy, trong mắt có một tia chấp nhất và không hiểu.

Nàng thực sự không hiểu tại sao, không hiểu tại sao Đông Vương Công lại không muốn có chút dính dáng nào với nàng.

Rõ ràng cảm thấy giữa hai người, ngoài một số mâu thuẫn vì Yêu tộc ra thì không còn nhân quả nào khác.

Nhưng nàng đã cúi đầu, lại thoát ly quan hệ với Yêu tộc, tại sao, Đông Vương Công vẫn không chịu buông bỏ?

Cùng tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo, có lợi cho cả hai bên.

Nhưng tại sao Đông Vương Công ngay cả một cơ hội giao dịch cũng không muốn cho nàng?

Nàng không hiểu, vô cùng không hiểu.

Chuyện của Yêu tộc, nàng sao không phải là bất đắc dĩ.

Nhưng tại sao Đông Vương Công đối với nàng, lại bá đạo và lạnh lùng như đối với kẻ thù sinh tử?

Nàng không cam tâm, vô cùng không cam tâm.

Muốn giải quyết hết tất cả những mâu thuẫn trước kia, nhưng... người đàn ông này, lại không cho nàng một chút cơ hội nào.

A, rốt cuộc là vì sao Đông Vương Công lại đối xử với nàng như vậy?

Nàng rất muốn nghe câu trả lời từ miệng người đàn ông này, dù cho... phải hạ thấp lòng tự tôn, để giải quyết nó.

"Không xứng!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Giọng nói nhàn nhạt, như một tiếng sét giữa trời quang, nặng nề đánh vào thân thể yếu ớt của Nữ Oa.

Nàng sững sờ lùi lại hai bước, thân thể run rẩy, biển sao trong đôi mắt kia, trong khoảnh khắc đã tối sầm lại.

"Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Nữ Oa, ngươi tự lo cho mình đi." Đông Vương Công nhìn Nữ Oa, nhàn nhạt nói, rồi giơ tay vung lên, hư không đột nhiên bị xé rách.

Hắn một bước bước vào, không chút dây dưa biến mất khỏi vùng trời đất này.

Nhìn bầu trời nơi Đông Vương Công rời đi, trong lòng Nữ Oa, trăm mối ngổn ngang.

Một lúc lâu sau.

"Đông Vương Công, ngươi nhất định sẽ hối hận." Nữ Oa tự lẩm bẩm, rồi thân hình cũng từ từ biến mất.
.....

Cùng với sự biến mất của tất cả mọi người, trong hỗn độn, lại một lần nữa chìm vào sự yên tĩnh như trước.

Không gian hỗn độn tan hoang, cũng đang từ từ hồi phục.

Lúc này... trong Hồng Hoang, lại bùng nổ.

Bồng Lai Tiên Chủ, ngạo nghễ đứng trong hỗn độn, lấy thân Chuẩn Thánh địch hai vị Thánh nhân.

Sau đó nếu không phải Hồng Quân ra tay, suýt chút nữa đã đồ sát Nguyên Thủy.

Lấy thân Chuẩn Thánh cứng rắn đối đầu với Thánh nhân, lại còn là hai vị, có thể nói là chuyện mới lạ đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa.

Nếu là trước kia, tất cả mọi người đều không dám tưởng tượng.

Lúc này, vị Đông Vương Công đã tạo ra vô số kỳ tích đã làm được.

Chương 281

Chiến tích như vậy, không nghi ngờ gì đã trở thành truyền kỳ được chúng sinh Hồng Hoang truyền tụng.

Không ai nghi ngờ mức độ kinh khủng của thực lực Thánh nhân, điều họ kinh ngạc, là sự kinh khủng và đáng sợ của vị Bồng Lai Tiên Chủ.

Từ đó... vị kia ở Bồng Lai, trở thành tồn tại kinh khủng trong lòng mọi người, thậm chí vượt qua cả Thánh nhân.

Bồng Lai Tiên Đảo, lại một lần nữa ở thế giới Hồng Hoang, leo lên một tầm cao chưa từng có.

.....

Rời khỏi hỗn độn, Đông Vương Công lại trở về bờ biển Đông Hải.

Dù sao, Không Động Ấn còn đang ở trong tay hắn.

Hiện giờ Không Động Ấn đã nhận hắn làm chủ, hắn tự nhiên cũng sẽ không tư túi như Lão Tử.

Là chí bảo trấn áp khí vận của Nhân tộc, Không Động Ấn, tự nhiên giao cho Nhân tộc bảo quản là thích hợp nhất.

Bờ biển Đông Hải, Đông Vương Công đứng sừng sững trên bầu trời.

Nhìn bộ lạc Nhân tộc đông đúc như kiến ở dưới núi Thủ Dương, Đông Vương Công không khỏi có chút cảm khái.

Nhân tộc, không giống Vu Yêu nhị tộc, không thích tranh đấu, sinh tồn lại không cần quá nhiều tài nguyên, tự nhiên cũng sẽ không giống các chủng tộc khác, bùng nổ đại chiến.

Chủng tộc như vậy... cộng với khả năng sinh sản kinh khủng, tự nhiên sẽ được Thiên Đạo ưu ái, trở thành nhân vật chính của thế giới Hồng Hoang.

Mà hắn, chiếm giữ năm thành khí vận Nhân tộc, đối với hắn, không nghi ngờ gì là một chuyện tuyệt vời.

Chuyến đi hỗn độn lần này, thật ra mà nói, thái độ của Hồng Quân vẫn luôn khiến hắn có chút không hiểu.

Nếu Hồng Quân ra mặt ngăn cản cuộc tranh đấu giữa hắn và Thánh nhân là vì Nhân tộc, vì Không Động Ấn, vậy tại sao sau đó lại hạn chế sáu vị Thánh nhân kia ra tay?

Kể từ năm đó, Bồng Lai ra đời, được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, giữa hắn và Hồng Quân, từ trước đến nay, hắn đều cho rằng là quan hệ đối địch.

Chuyến đi hỗn độn lần này, không nghi ngờ gì... thái độ của Hồng Quân đối với hắn đã xảy ra thay đổi.

Cộng thêm nụ cười của Hồng Quân đối với hắn vào lúc kết thúc Vu Yêu đại chiến lần trước.

Ẩn ẩn giữa, Đông Vương Công không khỏi cảm thấy, Hồng Quân tựa như có ý muốn kết giao với hắn.

Thế giới Hồng Hoang, không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Hành vi của Hồng Quân, không khỏi khiến Đông Vương Công suy đoán, Hồng Quân, đã nhìn trúng một loại lợi ích nào đó có thể mượn từ trên người hắn.

"Lẽ nào là Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Đông Vương Công như có điều suy nghĩ đoán.

Nhưng ngay sau đó liền lắc đầu.

Thái độ của Hồng Quân thay đổi, tuyệt không đơn giản chỉ vì mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Còn về nguyên nhân, e rằng, cũng chỉ có vị Đạo Tổ Hồng Quân kia mới hiểu rõ.

Lắc lắc đầu, để bản thân không nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Ánh mắt Đông Vương Công, nhìn về phía mấy bóng người đang bay tới ở xa.

"Chúng thần bái kiến Tiên Chủ." "Chúng con bái kiến Thánh Phụ." Người đến, chính là Long Vương cửu tử và Nhân tộc tam tổ.

Mấy người họ, hiển nhiên cũng đã biết chuyện xảy ra trong hỗn độn.

Lúc này, trên mặt mọi người, đều nở một nụ cười đắc ý.

Đông Vương Công gật đầu với mọi người.

Trong lòng cũng có chút tán thưởng.

Trong thời gian ngắn như vậy, ba vị Nhân tộc tam tổ đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Long Vương cửu tử, mặc dù vẫn đang ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng ẩn ẩn, đã có dấu hiệu đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Phải biết rằng... mặc dù những năm này, tu vi của họ không đột phá, nhưng có thể đi đến bước này, đã vô cùng khó được.

Năm đó Long Vương cửu tử, tu vi bị người tước đi, chân linh bị tổn hại, dẫn đến, có cảnh giới, nhưng không thể thể hiện ra thực lực của Đại La đỉnh phong.

Hiện giờ, căn cơ của chín người đã trở nên vững chắc vô cùng.

Lần đột phá này, hoàn toàn dựa vào nỗ lực của họ mà có được, chứ không phải do linh đan diệu dược vun đắp.

Là cường giả đỉnh tiêm của Nhân tộc, lại luôn bảo vệ Nhân tộc, xem ra, mấy người họ nhất định đã được khí vận Nhân tộc gia trì, nếu không, tu vi tăng trưởng sao có thể nhanh chóng như vậy?

Hơi dừng lại, ánh mắt Đông Vương Công nhìn về phía Nhân tộc và tổ miếu Nhân tộc trên núi Thủ Dương.

Lúc này, ức vạn ánh mắt đang nhìn lên bầu trời.

Đông Vương Công quét mắt nhìn bộ lạc Nhân tộc một cái, tiếp đó, lật tay.

Không Động Ấn tỏa ra ánh sáng rực rỡ lại một lần nữa xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn Không Động Ấn hà quang vạn trượng, khí vận bàng bạc, Đông Vương Công trực tiếp bước về phía tổ miếu Nhân tộc.

"Kể từ hôm nay, Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân tộc, Nhân tộc vạn thế vĩnh xương." Giọng nói hồng lượng, uy nghiêm của Đông Vương Công, vang vọng khắp trời đất bờ biển Đông Hải.

Cùng với việc Không Động Ấn rơi vào tổ miếu Nhân tộc, khí vận lỏng lẻo của Nhân tộc điên cuồng ngưng tụ vào trong Không Động Ấn.

Kim long khí vận thuộc về Đông Vương Công, vào lúc này lại lớn lên, nhanh chóng to ra một vòng.

Giây phút này, Đông Vương Công ẩn ẩn cảm giác, khí vận Nhân tộc mà mình hưởng dụng, vào lúc này lại tăng thêm một phần.

Chương 282

Khí vận của hắn tăng trưởng, tự nhiên có nghĩa là khí vận của hai vị Thánh nhân còn lại hao tổn.

Giây phút này...

Đông Vương Công cuối cùng cũng hiểu, tại sao Lão Tử, lúc đó lại liều chết bảo vệ Không Động Ấn.

Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, Lão Tử tất nhiên có thể cảm ứng được.

Linh bảo trấn áp khí vận như vậy, Lão Tử sao lại chịu trắng tay dâng ra?

Trận đại chiến này, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Nghĩ đến biểu cảm của Lão Tử lúc này khi cảm ứng được khí vận hao tổn, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Sau khi đặt Không Động Ấn vào tổ miếu Nhân tộc, Đông Vương Công không trực tiếp trở về Bồng Lai, mà tiến vào tổ miếu Nhân tộc, bắt đầu giảng giải đạo pháp cho Nhân tộc.

Là Thánh Phụ của Nhân tộc, là tồn tại cứng rắn đối đầu với hai vị Thánh nhân giữa trời đất.

Đạo pháp mà Đông Vương Công giảng, đối với Nhân tộc, tựa như cam lộ tuyệt diệu nhất trên đời.

Lần giảng đạo này, có ba mục đích.

Một là, Long Vương cửu tử sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, thân là Tiên Chủ của mọi người, tự nhiên có nghĩa vụ truyền đạo cho

cửu tử.

Hai là, kể từ khi Nhân tộc ra đời, hắn chỉ rèn đúc cho Nhân tộc một tòa thần điện, hưởng dụng khí vận Nhân tộc, tự nhiên cũng nên truyền đạo.

Ba là, cũng là điểm quan trọng nhất, chuyến đi này, hắn lại muốn ở đây chờ một người. .....

Rất nhanh, trong tổ miếu Nhân tộc rộng lớn, tiếng phạn âm vang vọng.

Đạo âm huyền diệu, tựa như tiếng trời tuyệt diệu vô cùng, khiến cho vô số Nhân tộc dưới tổ miếu, nhanh chóng tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Đông Vương Công chưa từng đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo, nhưng đạo mà hắn giảng, lại còn tinh tế và sâu sắc hơn đạo mà Hồng Quân giảng.

Năm đó chúng sinh Hồng Hoang không có đạo pháp, chỉ đành bái nhập môn hạ Hồng Quân, trở thành môn nhân của Hồng Quân.

Mà hắn, lại chọn một con đường hoàn toàn khác với Đông Vương Công trong quỹ tích Hồng Hoang trước kia, không chọn đi nghe đạo, trở thành môn nhân của Hồng Quân, mà không hề che giấu luyện hóa mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, chọn lấy Đại Đạo làm thầy, dựa vào chính mình đi đến bước đường hôm nay.

Vì thế, con đường của hắn, mỗi một bước đều vững chắc hơn những đại năng được Hồng Quân truyền đạo, cũng cảm ngộ trong mỗi cảnh giới, sâu sắc hơn những người khác.

Đại năng Hồng Hoang, đều tu hành đạo pháp của Hồng Quân.

Con đường hắn đi, lại là Đại Đạo, con đường chỉ thuộc về riêng hắn.

Trận giảng đạo này, kéo dài suốt hai trăm năm, trong hai trăm năm đó, thực lực của Nhân tộc, gần như tăng lên gấp bội.

Long Vương cửu tử, sau khi giảng đạo kết thúc, trực tiếp bế quan, xem ra, không lâu nữa...

Bồng Lai sẽ lại có thêm chín vị cường giả Chuẩn Thánh.

Chiến lực như vậy, trong thế giới Hồng Hoang ngoài Bồng Lai ra, tuyệt đối không có nơi thứ hai.

Khi giảng đạo kết thúc.

Người hắn muốn chờ cũng đã đến.

.....

Một bộ váy dài màu trắng, thân hình uyển chuyển, một gương mặt xinh đẹp khiến người ta không nỡ xúc phạm.

Ba ngàn sợi tóc đen buông trên vai thơm, trong làn gió nhẹ phất phơ, tựa như, một vị mỹ nhân bước ra từ trong tranh.

Nhìn vị đạo nhân áo bào trắng trên núi Thủ Dương, trên mặt nàng tỏa ra một nụ cười động lòng người.

Người này, chính là vị kia, kể từ khi từ biệt ở Bồng Lai, chưa từng gặp lại, Hậu Thổ.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên đỉnh núi, trên mặt, cũng lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy.

Giây phút này... hắn đã chờ đợi quá lâu quá lâu rồi.

"Đông Vương Công." Giai nhân khẽ cười, đôi môi son khẽ mở, một giọng nói nhẹ nhàng du dương như chuông ngân, lọt vào tai Đông Vương Công.

"Ừm?" "Ta tha thứ cho ngươi rồi." "Ta biết." "Vậy sao không tìm ta?" "Đợi nàng tìm ta." Hai người gặp mặt, không có sự ngượng

ngùng của việc xa cách lâu ngày, chỉ có sự thân thiết vô tận.

Giây phút này... cả hai đều đã chờ đợi quá lâu quá lâu rồi.

Gặp lại nhau... chỉ còn lại, tình cảm đã từng bị che giấu.

Đông Vương Công từ đỉnh núi bay xuống, Hậu Thổ mím môi cười khẽ.

Thực ra, hắn cũng không rõ vì sao Hậu Thổ lại đột nhiên đến Nhân tộc.

Nhưng... dường như trong cõi u minh có cảm ứng, một niềm rung động trong lòng mách bảo hắn rằng, ở đây, hắn có thể gặp lại nàng.

Ngay khoảnh khắc ấy, mọi chuyện không vui xảy ra trong Hỗn Độn đều tan biến trong lòng hắn.

Chỉ còn lại... niềm vui và sự thân thiết đã lâu không cảm nhận được.

Hai người sóng vai, cùng đi về phía bộ lạc Nhân tộc ở núi Thủ Dương.

Suốt đường đi, họ trò chuyện vui vẻ, bầu không khí lại hòa hợp đến lạ thường.

Mối nhân quả đè nặng trong lòng hai người bao năm qua cũng lặng lẽ tiêu tan trong lần gặp lại sau vạn năm này.

Chương 283

.....

Hậu Thổ ở lại Nhân tộc vài ngày.

Trong khoảng thời gian đó, hai người họ lại giống như đôi bạn già thân thiết không chút khoảng cách.

Chuyện xảy ra trong bí cảnh ở Bất Chu Sơn trước kia, cả hai cũng ngầm hiểu mà không nhắc lại.

Dù sao thì... mối quan hệ hiện tại của hai người có thể tiến thêm một bước đã là điều vô cùng khó có được.

Chuyện trước kia tuy gắn kết hai người lại với nhau nhưng cũng có chút không vui, tự nhiên không còn quan trọng nữa.

Sau vài ngày.

Nhìn Nhân tộc dưới chân núi Thủ Dương, Hậu Thổ không khỏi kinh ngạc.

"Không ngờ, Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra năm đó chỉ hơn mười vạn người, vậy mà bây giờ đã đến mức này rồi." Hậu Thổ kinh ngạc nói.

Đối với lời của Hậu Thổ, Đông Vương Công chỉ cười nhẹ.

Vu tộc Tổ Vu không tu luyện Nguyên Thần, nên thứ Hậu Thổ nhìn thấy lúc này cũng chỉ là các bộ lạc Nhân tộc quanh núi Thủ Dương mà thôi.

Nàng không biết rằng, bây giờ ở ven Đông Hải, trên các hòn đảo giữa biển, các bộ lạc Nhân tộc đã gần như chật kín.

Thậm chí, xu thế phát triển của Nhân tộc hiện nay đang hướng về đại lục Hồng Hoang.

Nhìn Hậu Thổ có chút kinh ngạc, Đông Vương Công cười hỏi: "Nàng thấy Nhân tộc thế nào?" Hậu Thổ quay đầu, nhìn Đông Vương Công rồi khựng lại một chút.

"Nhân tộc tuy yếu ớt, sức chiến đấu thấp kém, nhưng... khí chất toát ra từ họ lại hoàn toàn khác biệt với các chủng tộc khác." "Cảm giác rất dễ chịu.

Ta ở Nhân tộc nhiều ngày như vậy, chưa từng thấy bất kỳ tranh chấp nào, trong xương cốt mỗi người dường như đều toát lên vẻ tốt đẹp và lương thiện." Hậu Thổ có chút hướng tới nói.

Rõ ràng... trong thâm tâm Hậu Thổ, nàng luôn ao ước một thế giới mà các chủng tộc không có chiến tranh, không có phân tranh.

Chỉ có một cục diện hài hòa như Nhân tộc.

Nhân tộc yếu ớt, không thích tranh đấu là sự thật, chỉ cần một Đại Vu của Vu tộc cũng có thể hủy diệt toàn bộ bộ lạc Nhân tộc, giết sạch những người đó.

Nhưng một chủng tộc như vậy, trong mấy ngày ngắn ngủi, đã mang lại cho Hậu Thổ quá nhiều chấn động.

Hậu Thổ quả thực có chút yêu thích Nhân tộc như thế này.

"Nàng có biết lúc này Nhân tộc có bao nhiêu tộc nhân không?" Đông Vương Công nhìn Hậu Thổ đang lộ vẻ sùng kính, hỏi.

Nghe vậy, Hậu Thổ liếc nhìn các bộ lạc xung quanh, rồi cười nói với Đông Vương Công: "Lúc này, Nhân tộc hẳn đã có hơn trăm vạn người." Nàng nói với vẻ tinh nghịch, đôi mắt tựa dải ngân hà nhìn Đông Vương Công, như đang chờ hắn cho biết nàng nói đúng hay sai.

Đông Vương Công chỉ cười nhẹ, vẻ mặt không nói lên lời.

"Không đúng sao?" Hậu Thổ ngẩn người, ngơ ngác nhìn Đông

Vương Công.

"Chẳng lẽ đã có ngàn vạn?" Nàng có chút không dám tin.

Đông Vương Công cười lắc đầu: "Nhân tộc lúc này, tộc nhân đã có đến mấy chục tỷ." "Cái gì?" Hậu Thổ kinh ngạc thốt lên không thể tin nổi.

Đôi mắt nàng tràn đầy chấn động nhìn Đông Vương Công, bộ ngực mềm mại phập phồng nhanh chóng.

Phải biết rằng, kể từ khi Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, mới chỉ qua ngàn năm mà thôi.

Trong ngàn năm, Nhân tộc đã phát triển từ hơn mười vạn lên đến mấy chục tỷ, tốc độ sinh sản khủng khiếp như vậy, e rằng từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa đến nay cũng chưa từng xuất hiện.

Tốc độ sinh sản này đã hoàn toàn lật đổ nhận thức trước đây của Hậu Thổ.

Nên biết, Vu tộc có Huyết trì Bàn Cổ, nhưng một năm cũng chỉ có thể sinh ra hơn vạn tộc nhân.

Nhân tộc...

Hậu Thổ có chút không dám tưởng tượng.

Nhìn gương mặt kinh ngạc của Hậu Thổ, Đông Vương Công trêu chọc cười cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên đầu nàng, trong ánh mắt lộ ra một chút an ủi.

Ý tứ trong mắt là...

đừng so sánh với Nhân tộc, dù sao năng lực sinh sản của Vu tộc quả thực rất thấp.

Nói rồi, hắn tự mình bước đi về phía trước.

Hậu Thổ vẫn có chút không dám tin mà đi theo sau Đông Vương Công.

Sự hùng mạnh của một chủng tộc, ngoài thực lực cá nhân khủng bố, điều quan trọng nhất chính là tốc độ sinh sản.

Nhân tộc...

đâu chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Lúc này, một tia sáng lóe lên trong mắt Hậu Thổ, dường như nàng vừa nghĩ ra một chuyện cực kỳ hay ho.

Nhìn bóng lưng người đàn ông trước mặt, tia sáng kia càng lúc càng rực rỡ.

Sau đó, một nụ cười hiện lên trên mặt nàng, nàng vui vẻ chạy tới chỗ Đông Vương Công.

Nhìn Hậu Thổ bên cạnh với ánh mắt lấp lánh và nụ cười ranh mãnh, Đông Vương Công lập tức hiểu ra ý của nàng.

Hắn bèn tiếp tục khơi gợi sự tò mò của Hậu Thổ.

"Nữ tử Nhân tộc thụ thai, mang thai mười tháng là có thể sinh một đứa trẻ, chỉ cần mười năm, đứa trẻ mới sinh đã có thể tiếp tục sinh sản, duy trì nòi giống." "Hơn nữa, nữ tử Nhân tộc sau khi sinh, chỉ cần hồi phục vài tháng là có thể mang thai lần nữa, mấy ngàn năm phát triển lên mấy chục tỷ mà..." Nói đến đây, Đông Vương Công đầy ẩn ý nhìn Hậu Thổ một cái.

Rồi hắn bĩu môi, lắc đầu.

Ý tứ trong đó dường như là...

Chương 284

mấy chục tỷ còn là ít.

Thấy vẻ mặt của Đông Vương Công, Hậu Thổ bị chọc cười.

"Chàng đang khoe khoang đấy à!" Hậu Thổ trêu chọc hỏi.

"Không có!" Đông Vương Công quả quyết lắc đầu.

"Vậy chàng nói với ta nhiều chuyện về Nhân tộc như vậy để làm gì?" "Không làm gì cả!" "Vậy ta nói với chàng một chuyện nghiêm túc." "Chuyện gì?" "Thông hôn!" "Hai chúng ta?" "Nhân!

Vu!

Thông!

Hôn!" Hậu Thổ ghé sát vào tai Đông Vương Công, lớn tiếng hét lên.

Nghe lời của Hậu Thổ, trong lòng Đông Vương Công không khỏi dâng lên một trận cười thầm.

Nhân Vu thông hôn, ý tưởng này đã nảy sinh trong đầu hắn từ khi ở ven Đông Hải lần trước.

Nhân tộc hiện nay vẫn đang sống chen chúc ở ven Đông Hải.

Nhưng số lượng Nhân tộc bây giờ đã đạt đến một con số đáng sợ.

Vùng ven Đông Hải nhỏ bé kia làm sao chứa nổi.

Tuy trên Đông Hải có nhiều hòn đảo, nhưng đối với Nhân tộc chung quy vẫn có nhiều bất tiện.

Vì vậy, Nhân tộc muốn phát triển hơn nữa, bắt buộc phải tiến vào đại lục Hồng Hoang.

Sau đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất.

Nhân tộc muốn chiếm một nơi sinh tồn ở phương Đông, tự nhiên phải có sự đồng ý của Vu tộc.

Nhưng Vu tộc thế lớn, Nhân tộc hiện tại làm sao có thể chống lại, tuy nhiên, Nhân Vu thông hôn lại có thể giải quyết tất cả.

Sau khi Nhân Vu thông hôn, nhờ sự che chở của Vu tộc, Nhân tộc phát triển trên đại lục Hồng Hoang tự nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa, dựa vào Vu tộc thế lớn cũng sẽ giúp ích rất nhiều cho sự phát triển của Nhân tộc.

Ngoài ra, còn có hai điểm vô cùng quan trọng.

Nhân tộc vốn yếu ớt, nếu Nhân Vu thông hôn, chắc chắn có thể nâng cao sức chiến đấu của thế hệ Nhân tộc mới lên một tầm cao đáng sợ.

Đối với Vu tộc, Nhân Vu thông hôn cũng sẽ giúp tăng tốc độ sinh sản tương ứng.

Đối với cả hai tộc, đây không nghi ngờ gì là một chuyện đôi bên cùng có lợi.

Chuyện này, Đông Vương Công đã nghĩ ra, vậy hắn cũng biết rằng, với sự thông tuệ của Hậu Thổ, nàng chắc chắn cũng có thể nghĩ ra.

Dù sao thì, tốc độ sinh sản của Nhân tộc chính là thứ mà Vu tộc cần nhất.

Bây giờ... quả nhiên Hậu Thổ đã đề xuất đúng như dự liệu của Đông Vương Công.

Nhìn Hậu Thổ đang ngước mắt trông mong, Đông Vương Công

cười cười.

“Nhân Vu thông hôn à...” Đông Vương Công trầm ngâm.

“Thế nào?” Hậu Thổ đầy mong đợi hỏi.

“Có thể thì có thể.” “Nhưng... bần đạo chỉ có thể cho phép thực thi ở bộ lạc của nàng.” Đông Vương Công trịnh trọng nói.

“Vì sao?” Hậu Thổ hỏi.

“Tự nhiên là vì mấy vị huynh tỷ của nàng...” Đông Vương Công nhìn Hậu Thổ nói, ý tứ trong lời đã quá rõ ràng.

Nhân Vu thông hôn, chung quy vẫn là Vu tộc thế lớn chiếm vị trí chủ đạo.

Người Vu tộc kiêu căng hống hách, khó tránh khỏi sẽ bắt nạt những nữ tính Nhân tộc yếu đuối.

Đối với Hậu Thổ, Đông Vương Công tự nhiên một vạn lần yên tâm.

Nhưng ở các bộ lạc khác của Vu tộc, Đông Vương Công lại một vạn lần không yên tâm.

Hậu Thổ thông tuệ, hiển nhiên đoán được ý trong lời Đông Vương Công.

Nàng trầm ngâm một lát, rồi ngẩng đầu nói với hắn: “Chàng yên tâm, chỗ các ca ca tỷ tỷ ta nhất định sẽ đi nói chuyện với họ, hơn nữa, ta đảm bảo với chàng, trai tráng Vu tộc tuyệt đối sẽ không ép buộc bất kỳ một nữ tính Nhân tộc nào.” “Như vậy nhé?” Hậu Thổ cười nhẹ, có chút tinh nghịch nhìn Đông Vương Công.

“Ừm!” Đông Vương Công lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu.

Chuyện liên quan đến đại kế phát triển của Nhân tộc, hắn cũng không thể không thận trọng.

“Nhưng, có một chuyện.” Đông Vương Công tiếp tục nói.

“Chuyện gì?” “Sau khi Nhân Vu thông hôn, Vu tộc phải che chở cho Nhân tộc, hơn nữa, những Vu Nhân được sinh ra từ việc thông hôn, phải đạt đến cảnh giới Nhân Tiên trở lên mới được tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu.” “Ngoài chiến tranh ra, những lúc khác, tất cả Vu Nhân đều phải bảo vệ Nhân tộc.” Đông Vương Công trịnh trọng nói.

“Tất nhiên!” Hậu Thổ gật đầu đồng ý.

Nhân Vu thông hôn, Vu tộc cũng nên che chở.

Đối với việc Vu Nhân đạt đến cảnh giới Nhân Tiên mới được tham chiến, nàng cũng đồng ý.

Vu Yêu sắp chiến tranh, nếu một chiến sĩ ngay cả cảnh giới Nhân Tiên cũng chưa đạt tới, dù ra chiến trường cũng chẳng khác gì bia đỡ đạn.

Hơn nữa, những Vu Nhân được sinh ra thuộc về tộc nào, nàng cũng không có ý kiến, dù sao, đối với toàn bộ Vu tộc, có thể huy động Vu Nhân tham chiến đã là đủ rồi.

Ý của hai người không hẹn mà gặp.

Có Hậu Thổ ở đây, Đông Vương Công tự nhiên cũng không cần phải lo lắng nữa.

Vì vậy, hắn liền ra lệnh, yêu cầu Tam Tổ dẫn một bộ phận Nhân tộc đi làm hàng xóm với các bộ lạc Vu tộc.

Chương 285

Phía Hậu Thổ cũng thông báo cho bộ lạc Vu tộc của mình ra nghênh đón những người Nhân tộc di chuyển đến đại lục Hồng Hoang.

Từ đó, sự phát triển của Nhân tộc bắt đầu tiến vào đại lục Hồng Hoang.

.....

Sau khi thu xếp xong mọi việc, Hậu Thổ đầy ẩn ý nhìn người đàn ông trước mặt, khóe miệng nở nụ cười.

"Chắc hẳn, chàng đã tính toán tất cả rồi phải không." Trong mắt nàng lóe lên tia sáng trí tuệ, nói với Đông Vương Công.

Nàng không tin một chuyện có lợi cho cả hai tộc như vậy mà Đông Vương Công lại không nghĩ tới.

Nghe lời của Hậu Thổ, Đông Vương Công cũng không nói gì, chỉ mỉm cười.

Ý tứ trong đó...

Hậu Thổ đã hiểu rõ.

Khóe miệng hàm tiếu, nàng nhìn đoàn người Nhân tộc mênh mông cuồn cuộn đang dần dần mờ đi trong tầm mắt, di dời về phía đại lục Hồng Hoang.

Một lúc sau, Hậu Thổ lại khẽ thở dài một hơi.

"Sao vậy?" Nhìn Hậu Thổ trước mặt có vẻ hơi buồn bã, Đông Vương Công hỏi.

Hậu Thổ ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc, trong đôi mắt mang theo

một tia dò hỏi nhìn Đông Vương Công: "Chàng nhìn nhận thế nào về cuộc chiến sắp tới giữa hai tộc Vu Yêu?

Chàng lại nhìn nhận thế nào về vận mệnh tương lai của Vu tộc ta?" Đối với câu hỏi này của Hậu Thổ, Đông Vương Công không hề bất ngờ.

Bởi vì hắn đã hiểu ra, Hậu Thổ đã cảm nhận được, thiên mệnh thân hóa luân hồi của nàng cũng sắp đến rồi.

Chỉ là...

Vu tộc lúc này, e rằng cũng chỉ có một mình Hậu Thổ có thể nhận ra.

Những người khác, có lẽ đang mong chiến tranh sớm nổ ra, sớm ngày giết lên Thiên đình.

Nhìn người con gái có chút buồn bã trước mặt, trong lòng Đông Vương Công không khỏi dâng lên một trận xót xa.

Hắn nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Nàng thấy, Tiên Thiên Tam Tộc thời Long Hán so với Vu tộc thì thế nào?" Nghe vậy, Hậu Thổ ngẩn người, lại không biết nên trả lời thế nào.

Nói Tiên Thiên Tam Tộc không bằng Vu tộc ư, thời đại kiếp Long Hán, Tiên Thiên Tam Tộc có đến hàng trăm hàng ngàn cường giả Chuẩn Thánh, còn cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên thì nhiều không đếm xuể.

Dù sao thì, mỗi một chủng tộc đều có mấy trăm tỷ tộc nhân.

Cứ như vậy, Tiên Thiên Tam Tộc quả thực mạnh hơn Vu tộc lúc này.

Nhưng nếu nói Tiên Thiên Tam Tộc mạnh hơn Vu tộc, với tư cách là hậu duệ kiêu hãnh của Bàn Cổ Đại Thần, Vu tộc sao có thể tự nhận

mình không bằng các chủng tộc khác?

Huống hồ, họ còn có sự tồn tại khủng bố như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Nhìn Hậu Thổ đang suy tư, Đông Vương Công lắc đầu, rồi lại nói tiếp.

"Thiên địa có lượng kiếp, trong đại kiếp Long Hán, Tam tộc tranh bá thiên hạ Hồng Hoang, khiến cho sinh linh đại lục Hồng Hoang lầm than, chết chóc vô số, tạo ra vô biên nghiệp lực, cuối cùng, Tiên Thiên Tam Tộc có thực lực không hề yếu hơn Vu tộc, gần như diệt vong, thế giới Hồng Hoang hiện nay, gần như không còn thấy bóng dáng của Tiên Thiên Tam Tộc nữa." "Đại chiến Vu Yêu hiện tại, giống hệt với cuộc tranh bá của Tam tộc năm đó, hai tộc đều đã tạo ra vô tận sát lục, nghiệp lực thiên địa khủng khiếp kia cũng đã sớm định sẵn rồi." "Sự diệt vong của hai tộc Vu Yêu...

đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi." Lời vừa dứt, thân thể Hậu Thổ rõ ràng run lên, trên gương mặt tuyệt mỹ kia hiện lên vài tia đau khổ.

Lời của Đông Vương Công đã chứng thực điều mà nàng lo lắng sâu trong nội tâm bấy lâu nay.

Ngay từ sau đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, nàng đã có linh cảm này.

Nhưng bất lực...

Vu tộc không biết thiên số, nàng đã sớm nói với Đế Giang, nhưng Đế Giang sao có thể nghe lọt tai.

Hậu Thổ đứng ngây người ở đó, đôi mắt lấp lánh như sao trời trở nên u ám vô cùng, trong đó, những tia sáng mờ ảo lóe lên.

Im lặng một hồi lâu.

Nàng thở dài một hơi thật sâu.

“Hai tộc Vu Yêu hiện nay đều đã giết đến đỏ mắt, vậy mà không một ai có thể hiểu rõ chuyện này, thật là...

đáng buồn!

Đáng tiếc!” “Bây giờ, ta tuy đã có chút giác ngộ, nhưng ta có thể làm gì cho Vu tộc đây?

Một tia sinh cơ kia của Vu tộc ta, rốt cuộc ở đâu?” Hậu Thổ trầm giọng nói, trong lời nói tràn đầy sự tự trách vì không thể thay đổi vận mệnh của Vu tộc.

Giờ phút này, Hậu Thổ không còn là vị Tổ Vu chiến thiên đấu địa nữa, mà giống như một nữ tử phàm trần, cho người ta cảm giác vô cùng yếu đuối.

Nhìn Hậu Thổ đau buồn như vậy, Đông Vương Công khẽ lắc đầu, cánh tay đặt lên vai nàng.

Hậu Thổ như cảm nhận được điểm tựa, thuận theo tay Đông Vương Công, nhẹ nhàng nép vào lòng hắn.

Trong thiên hạ Hồng Hoang rộng lớn này, cũng chỉ có người đàn ông trước mắt mới có thể hiểu được những suy nghĩ, những cảm nhận trong lòng nàng.

Một lát sau.

Đông Vương Công nhẹ nhàng vỗ lưng Hậu Thổ, khẽ nói: “Đi theo ta.” Nghe vậy, Hậu Thổ ngẩng đầu trong lòng Đông Vương Công, khi đôi mắt ấy nhìn người đàn ông này lần nữa, lại ánh lên một tia sáng.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, giống như một đứa trẻ tìm được chỗ dựa, yên lặng theo Đông Vương Công xé rách hư không, đến chiến trường Vu Yêu năm xưa, sơn cốc Linh Khâu.

.....

Núi Linh Khâu, là ngọn núi nơi Linh Khâu Kiến Mộc năm xưa tọa lạc, cũng là nơi ngay bên dưới Thiên đình của Yêu tộc.

Đối với việc hai luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện bên dưới Thiên đình, rất nhanh, Đế Tuấn và một đám đại năng đã phát hiện.

Khi Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và những người khác nhìn thấy hai luồng khí tức đó lại là của Đông Vương Công và Hậu Thổ.

Sắc mặt mọi người gần như ngay lập tức sầm xuống.

Khi Yêu tộc tấn công Bồng Lai trước đây, Đế Tuấn và những người khác đã có chút nghi ngờ về mối quan hệ giữa Hậu Thổ và Đông Vương Công.

Nhưng mối quan hệ của hai người sao họ có thể đoán được.

Chương 286

Tuy nhiên, điều khiến họ hơi yên lòng là vị kia ở Bồng Lai đã không ra tay giúp đỡ Hậu Thổ trong đại kiếp Vu Yêu lần thứ hai.

Nhưng bây giờ... khi thấy Đông Vương Công và Hậu Thổ thân mật xuất hiện cùng nhau như vậy, họ lập tức không khỏi căng thẳng.

"Tại sao hai vị lại thân mật như vậy?

Lại đến Linh Khâu làm gì?" Mọi người đều nghĩ như vậy.

Lúc này, họ không khỏi nín thở, sợ kinh động đến hai người.

Trận chiến Hỗn Độn, họ đã thấy rất rõ, vị tôn giả yêu nghiệt của Bồng Lai kia, một mình địch hai, suýt chút nữa đã giết chết một vị Thánh nhân.

Mức độ khủng bố như vậy, Yêu tộc đã mất đi sự che chở của Nữ Oa sao có thể chọc vào được.

Ngay từ trước, Đế Tuấn đã quyết tâm trong lòng, sẽ không bao giờ chọc vào vị yêu nghiệt kia nữa.

Nhưng hôm nay?

Tại sao lại vô cớ xuất hiện ở núi Linh Khâu?

Ở một nơi gần Thiên đình như vậy, Đế Tuấn và những người khác không khỏi cảm thấy có chút hoảng sợ.

Phục Hy trầm ngâm một lát, sau đó nói vài lời với hai người Đế Tuấn, rồi trực tiếp xé rách hư không, đi thẳng vào Hỗn Độn.

Vị kia ở Bồng Lai và Hậu Thổ thân mật như vậy, khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Bây giờ... hai người cùng đến Linh Khâu, khó đảm bảo họ sẽ

không làm gì với Yêu tộc.

Vì vậy...

Phục Hy quyết định, trước tiên phải mời muội muội của mình ra, dù sao nếu vị kia thật sự ra tay, Yêu tộc nào có sức chống cự. .....

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa bình tĩnh nhìn hai người đang thân mật ở sơn cốc Linh Khâu, toàn thân tỏa ra một luồng hàn ý lạnh như băng, khiến người ta nghẹt thở.

Nàng nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công, trong đôi mắt tựa như thanh quang kia, ẩn hiện một tia hận ý được che giấu rất sâu.

Trên gương mặt tuyệt mỹ, vẻ mặt phức tạp, hiện lên một nét đau khổ.

Nàng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, tự lẩm bẩm: "Đông Vương Công, nhân quả giữa ta và chàng nhất định không thể kết thúc." .....

Đối với động tĩnh của Yêu tộc và Nữ Oa, Đông Vương Công tự nhiên không biết, cũng lười biết.

Nhưng... hắn cũng không thể không nói, Đế Tuấn ở cùng Minh Hà trong Huyết hải nhiều năm như vậy.

Chuyện tốt không học được, cái tật hoang tưởng bị hại lại giống hệt Minh Hà.

Hắn không để ý đến đám người Yêu tộc đang có chút kinh hoảng.

Hai người Đông Vương Công đi vào trong sơn cốc Linh Khâu, rồi thong thả dạo bước.

Núi Linh Khâu là nơi chiến trường Vu Yêu năm xưa.

Trận chiến mà Vu tộc suýt chút nữa đã đánh sập Thiên đình đã tạo ra không biết bao nhiêu nghiệp lực vô biên.

Thời gian trôi qua mấy ngàn năm, chiến trường Linh Khâu lúc này vẫn còn bao phủ bởi một lớp âm sát nghiệp lực dày đặc, cùng với từng đàn thần hồn phiêu dạt, lang thang khắp nơi.

Nơi đây, do âm sát chi khí quá nặng, nhiều thần hồn không muốn rời đi, vì vậy vẫn luôn quanh quẩn trong mảnh trời đất này.

Hai người sóng vai tiến bước, Hậu Thổ dường như nhìn những thần hồn trên bầu trời, có chút xúc động.

Lông mày nàng nhíu chặt, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ suy tư.

"Hậu Thổ, nàng có cảm thấy đất trời này còn thiếu chút gì không?" Nhìn Hậu Thổ đang suy tư, Đông Vương Công nhẹ nhàng gợi ý.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi vốn là thiên mệnh đã định, bây giờ nàng đã có cảm ứng trong lòng, Đông Vương Công chỉ gợi ý một chút.

Điều này cũng chỉ làm tăng tốc độ Hậu Thổ thân hóa luân hồi chứ không thay đổi được gì.

Nghe vậy, Hậu Thổ nhìn Đông Vương Công nói: "Ta cảm thấy thiếu một chút gì đó, nhưng..." Nói đến đây, Hậu Thổ khẽ nhíu mày, hiển nhiên, dường như nàng đã ngộ ra, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Trong cõi u minh, Hậu Thổ mơ hồ cảm nhận được sự rung động trong lòng, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại, lại thấy không có gì cả.

Gương mặt nàng không khỏi lộ vẻ mờ mịt.

Đông Vương Công nhìn Hậu Thổ, rồi lại gợi ý: "Hãy nhìn những

thần hồn đang lang thang trên bầu trời kia." "Thế giới Hồng Hoang, bất kể là chủng tộc nào, sau khi chết đi, thần hồn sẽ thoát ly khỏi nhục thân, hiện ra trong thế giới Hồng Hoang." "Những thần hồn này, không có nhục thân chứa đựng, rất nhanh sẽ tiêu tán, nhưng cũng có một bộ phận thần hồn, sẽ bị ảnh hưởng bởi những âm sát nghiệp lực và sát khí trời đất, biến thành hung linh." "Những thần hồn này một khi tiêu vong, liền hoàn toàn chết đi, không còn nửa phần khả năng tồn tại." Nghe lời của Đông Vương Công, thân thể Hậu Thổ rõ ràng run lên, nàng ngơ ngác nhìn những thần hồn đang hấp thụ âm sát nghiệp lực trên bầu trời.

Đôi mắt trong veo của nàng lấp lánh ánh sáng, đầy vẻ phức tạp.

Thân là sinh linh tiên thiên, tuổi thọ của họ tự nhiên dài lâu, cũng chưa từng nghĩ đến cảm giác sau khi chết sẽ thế nào.

Lúc này... không biết vì sao, nàng cảm nhận sâu sắc số phận bi thương của những thần hồn kia, không nơi nương tựa, chỉ có thể chờ đợi dần dần tiêu tán.

Một cảm giác thương xót mơ hồ từ trong lòng từ từ dâng lên.

"Đi thôi, lại theo ta xem xem, ngoài những thần hồn không muốn rời đi này, thần hồn của các sinh linh khác sau khi chết sẽ đi về đâu." Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Nói rồi, hắn giơ tay vung lên, xé rách không gian nơi đây, hai người trực tiếp bước vào trong.

Khi xuất hiện trở lại, đã là núi Thanh Khâu, nơi ở trước đây của tộc Cửu Vĩ Linh Hồ.

Nơi này rất gần Huyết hải, những du hồn đi qua đây hiển nhiên nhiều hơn.

Nhìn những du hồn không ngừng tiến về phía trước, Đông Vương

Công và Hậu Thổ hai người, đi theo sau những du hồn đó.

Chương 287

Sau khi sinh linh chết đi, thần hồn của họ sẽ dần dần tan mất tam hồn thất phách, sau khi không còn tam hồn thất phách, những thần hồn này sẽ trở nên mông lung mơ hồ.

Nhưng dù ở trong trạng thái mơ màng này, những thần hồn sau khi mất đi ý thức, sẽ đồng loạt bay về một nơi nào đó.

Đối với nơi đó, Đông Vương Công không những không xa lạ, mà còn vô cùng quen thuộc.

Nơi đó chính là U Minh Huyết Hải.

Huyết hải là do một cục máu bẩn của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, là nơi tập trung những thứ ô uế của thế giới Hồng Hoang, đối với những hồn phách này, tự nhiên có một lực hấp dẫn cực lớn.

Khi sinh linh chết đi, sẽ vô thức đầu nhập vào trong Huyết hải.

Hai người đi suốt một chặng đường, không biết bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng đến được bầu trời Huyết hải. .....

Huyết hải, không thể không nhắc đến Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà cũng có đại trí tuệ.

Năm đó sau khi Nữ Oa tạo người thành Thánh, Minh Hà liền bắt chước một phen.

Tuy không thành Thánh, nhưng cũng kiếm được không ít công đức.

Sau đó...

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều lập giáo thành Thánh.

Hành động này tự nhiên lại khơi dậy sự rung động trong lòng

Minh Hà.

Hắn cũng bắt chước mọi người, sau khi sáng tạo ra tộc A Tu La, lại lập ra một A Tu La giáo.

Điều không ngờ là, lần này lại không thành Thánh, mà lại kiếm thêm được không ít công đức.

Tuy Minh Hà nhờ công đức, tăng lên không ít thực lực tu vi, nhưng hai lần bắt chước phương pháp thành Thánh của Thánh nhân đều không thành công, không khỏi khiến Minh Hà canh cánh trong lòng.

Trong lòng càng cảm thán, Thiên Đạo bất công.

Tuy không thể thành Thánh, nhưng lão già Minh Hà cũng không nản lòng, chui rúc trong Huyết hải, ngày ngày khổ tu, cũng có ý muốn cứng rắn với Thiên Đạo, cưỡng ép đột phá Thánh nhân.

Vì điều này, Đông Vương Công không khỏi bật cười trong lòng.

Minh Hà dù có nỗ lực thế nào trong Huyết hải, cũng không còn cơ hội đột phá cảnh giới Thánh nhân nữa.

Bởi vì, huyền cơ thành Thánh, đạo Hồng Mông Tử Khí có thể giao tiếp với Thiên Đạo mới là mấu chốt nhất.

Minh Hà không có, tự nhiên không có khả năng thành Thánh.
.....

Nói về những hồn phách kia, sau khi đầu nhập vào Huyết hải, liền không còn cơ hội quay đầu.

Sức mạnh cuối cùng còn sót lại trong hồn phách của họ sẽ hoàn toàn dung nhập vào Huyết hải, vừa làm đầy Huyết hải, đồng thời cũng sẽ hóa thành sức mạnh của Minh Hà.

Vì vậy...

Minh Hà Lão Tổ vừa nhờ công đức, vừa nhờ sức mạnh của những hồn phách này.

Tốc độ tu hành cũng có thể gọi là tăng vọt.

Tu vi càng đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lại trở thành sinh linh tiên thiên thứ hai, sau Đông Vương Công, đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ sớm nhất.

Phải biết, cảnh giới Chuẩn Thánh, giữa Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh hậu kỳ, có một rào cản lớn.

Năm đó, ngay cả Đông Vương Công đột phá cũng tốn không ít công phu.

Minh Hà bây giờ cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, dễ dàng nhận thấy, hai lần Minh Hà bắt chước phương pháp thành Thánh, công đức giáng xuống nhiều đến mức nào.

Còn về vô biên nghiệp lực sinh ra khi những hồn phách đó đầu nhập vào Huyết hải, Minh Hà tự nhiên không quan tâm.

Ngược lại, đối với hắn, nghiệp lực chính là thuốc bổ tốt nhất, nghiệp lực càng nhiều, tốc độ tu hành của hắn càng nhanh.

Đây cũng chính là loại đại đạo thứ hai mà Minh Hà ngộ ra sau khi bị Đông Vương Công lấy đi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên năm đó.

Nhân Quả chi đạo!

Khi Đông Vương Công và Hậu Thổ hai người đến Huyết hải, Minh Hà liền phát hiện.

Trước tiên là hoảng hốt, sau đó, vội vàng ra lệnh cho toàn bộ tộc A Tu La, ăn mặc chỉnh tề, ngoan ngoãn ở trong nơi ở của mình, nghiêm cấm ra ngoài.

Thân là thủy tổ sáng tạo ra tộc A Tu La, đối với tác phong của tộc A Tu La, Minh Hà tự nhiên biết rõ.

Bản thân hắn thì không sao.

Nhưng... hắn không thể vì những chuyện nhỏ nhặt này mà làm bẩn mắt hai vị kia, nếu khiến Đông Vương Công không vui, lỡ như lại nổi giận... thật không biết phải kết thúc thế nào.

"Đông Vương Công, Hậu Thổ, tại sao hai người lại cùng nhau đến Huyết hải của ta?

Đạo lữ của Đông Vương Công không phải là Tây Vương Mẫu và Hi Hòa sao?

Chẳng lẽ..." Minh Hà nhìn hai người trên bầu trời Huyết hải, trong lòng có chút run rẩy.

Hắn luôn cảm thấy, mục đích lần này của hai người không đơn giản như vậy, dường như đang có âm mưu gì đó.

Vị kia ở Bồng Lai, nếu thật sự có âm mưu, nói thật... dù thế nào cũng không thoát khỏi một kiếp.

Lúc này Minh Hà hoảng rồi, vô cùng hoảng!

Chương 288

Cân nhắc nhiều lần, Minh Hà quyết định quan sát trước một phen, dù sao... lỡ như hai người không tìm phiền phức.

Vội vàng ra ngoài, va chạm với hai vị, vậy thì mất nhiều hơn được.

Không thể không nói... từ sau ba lần Đông Vương Công đến Huyết hải, cái tật cũ của Minh Hà lại càng thêm nghiêm trọng. .....

Trên bầu trời, tộc A Tu La trong Huyết hải đột nhiên biến mất toàn bộ, khiến Huyết hải trở nên yên tĩnh, hành động này tự nhiên không qua mắt được Đông Vương Công, hắn liếc nhìn về phía sâu trong Huyết hải một cái, sau đó, không để ý đến Minh Hà nữa.

Hắn chuyển ánh mắt sang Hậu Thổ.

Đông Vương Công phát hiện, sau khi đến Huyết hải, Hậu Thổ nhìn những thần hồn từng người một chìm vào Huyết hải, liền ngây người ra.

Khẽ thở dài, trong lòng hắn đã hiểu rõ, cơ duyên của Hậu Thổ đã đến.

Lục Đạo Luân Hồi, chính là một tia sinh cơ của Vu tộc.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, cũng chứng thực lời mà Hồng Quân nói khi giảng đạo năm đó, Vu tộc, sẽ xuất hiện một vị Thánh nhân.

Có Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu tồn tại, tự nhiên có thể thay đổi vận mệnh Hậu Thổ không thể rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Vì vậy... cơ duyên lần này của Hậu Thổ, chỉ có lợi cho bản thân

nàng, cho Vu tộc và cho thiên địa Hồng Hoang.

Tuy nhiên, Hậu Thổ thân hóa luân hồi, là dùng thân thể Tổ Vu diễn hóa, nhưng Đông Vương Công biết, sau khi diễn hóa luân hồi, sẽ có thiên hàng công đức, lại tái tạo thân thể Tổ Vu của Hậu Thổ.

Hơn nữa, còn sẽ tạo ra một Nguyên Thần hoàn toàn mới cho Hậu Thổ.

Vì vậy, thân hóa luân hồi, đối với Hậu Thổ, cũng không phải là một chuyện xấu.

Nhìn Hậu Thổ bên cạnh đang suy tư, Đông Vương Công khựng lại một chút, rồi tiếp tục gợi ý.

"Chúng sinh Hồng Hoang đều hiểu, trong cõi u minh tự có một tia sinh cơ, nhưng... một tia sinh cơ của những hồn phách này lại ở đâu?" "Hơn nữa, đã từng có ai quản?

Lại đã từng có ai hỏi?" Nghe lời của Đông Vương Công, vẻ mặt Hậu Thổ dần trở nên phức tạp.

Suy nghĩ một lát, trong mắt nàng lóe lên một tia sáng trí tuệ.

"Ta hiểu rồi." "Hơn nữa, ta đã từng nghĩ, đây chính là thứ mà thế giới này còn thiếu." "Nếu có thể bù đắp chỗ không hoàn chỉnh này, vậy thì, Vu tộc liền có thể giữ lại một chút khí vận, không đến mức bị diệt tộc phải không?" Giờ phút này, Hậu Thổ cuối cùng đã hiểu rõ, cơ duyên khiến nàng cảm thấy rung động trong lòng là gì.

Nhưng lúc này, nàng lại không có chút vui mừng nào.

Từ trong giọng nói bình thản của Hậu Thổ, Đông Vương Công lại nghe ra rất nhiều cảm xúc.

Nàng yên lặng quay đầu nhìn Đông Vương Công, trong đôi mắt ấy, có vui mừng, có mờ mịt, nhưng nhiều hơn lại là sự không nỡ.

Khi cảm ứng được cơ duyên của mình, nàng đã hiểu rõ, chuyện mình sắp phải làm.

Nàng yên lặng nhìn Đông Vương Công, trên mặt cố gượng một nụ cười an ủi.

"Tiếc quá..." "Chúng ta khó khăn lắm mới tiến thêm được một bước, bây giờ, ta lại phải đi trước một bước rồi." "Giữa chúng ta, lại là ta nợ chàng rồi." Nàng nhẹ nhàng nói, trong lời nói không tả xiết nỗi bi thương và bất lực.

Nàng sao có thể không biết chuyện mình sắp phải làm.

Giống như thời đại kiếp Long Hán, Tiên Thiên Tam Tộc tranh bá thiên hạ, tùy ý giết chóc, tạo ra vô biên nghiệp lực.

Cuối cùng, từ trong Tiên Thiên Tam Tộc, xuất hiện bốn vị chí tôn trấn áp tứ cực Hồng Hoang.

Như vậy, mới đổi lấy thiên hàng công đức, bù đắp vô biên nghiệp lực mà Tam tộc gây ra, đổi lấy cơ hội sinh tồn cho bộ phận còn lại của Tam tộc.

Vu tộc lúc này, và Tiên Thiên Tam Tộc năm đó giống nhau đến nhường nào, không có công đức mênh mông giáng xuống đầu Vu tộc, sao có thể qua được kiếp nạn này?

Hậu Thổ tự nhiên hiểu, muốn bù đắp nghiệp lực mà Vu tộc gây ra, cũng chỉ có thể dùng thân thể Tổ Vu, diễn hóa luân hồi.

Từ đó thiên hàng công đức, gột rửa nghiệp lực mà Vu tộc gây ra, để lại một tia sinh cơ cho Vu tộc, cho những thần hồn lang thang trong Hồng Hoang một nơi nương tựa.

Nhưng... chỉ riêng nợ người đàn ông này.

Nàng có thể cống hiến cho Vu tộc, có thể cống hiến cho chúng sinh

Hồng Hoang, nhưng lại không thể làm gì cho người đàn ông trước mắt.

Lúc này... trong lòng nàng, không khỏi sinh ra một tia áy náy.

Nàng rất muốn cùng người đàn ông này đi tiếp, nhưng... dưới thiên mệnh, nàng không thể không làm như vậy.

Thân hóa luân hồi, giữa thiên địa, không còn Hậu Thổ nữa.

Sao lại không phải là sự nợ nần đối với người đàn ông này?

Nghe lời của Hậu Thổ, thân thể Đông Vương Công không khỏi run lên.

Nhìn Hậu Thổ đột nhiên trở nên tiều tụy trước mặt, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một trận đau đớn.

"Cũng đến lúc nên nói cho nàng biết, kết cục sau khi thân hóa luân hồi rồi." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Sau đó, hắn giơ tay vung lên, xung quanh hắn và Hậu Thổ, bố trí một đạo cấm chế che đậy thiên cơ, che chắn vạn vật Hồng Hoang.

Đối với hành vi của Đông Vương Công, trên mặt Hậu Thổ lộ ra một tia kinh ngạc.

Khi nàng còn chưa phản ứng lại, Đông Vương Công đã ôm nàng vào lòng, sau đó, nhẹ nhàng nói bên tai nàng vài lời.

Nghe vậy...

Chương 289

“Thật sao?” Hậu Thổ vui mừng nói.

Đông Vương Công mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu.

Trước đây giấu giếm, là vì Hậu Thổ vẫn chưa cảm ứng được cơ duyên kia đến cùng.

Lúc này, hiển nhiên không cần phải giấu giếm nữa, chỉ làm tăng thêm bi thương cho Hậu Thổ mà thôi.

Hậu Thổ tự nhiên sẽ không nghi ngờ người đàn ông này.

Mặc dù, nàng không hiểu, tại sao Đông Vương Công lại biết những chuyện này.

Nhìn người đàn ông bí ẩn như một câu đố trước mắt, niềm vui sướng tràn ngập trong lòng Hậu Thổ.

Ánh mắt nàng mơ màng.

Sau đó... nàng không chút do dự mà hôn lên...

Minh Hà che mắt, tộc chúng cúi đầu...

Một lát sau, Hậu Thổ mới ổn định lại thân hình, khẽ nói với Đông Vương Công: “Chờ ta.” Sau đó, nàng một bước nhảy lên trên bầu trời Huyết hải.

“Minh Hà đạo hữu, ta muốn lập Lục Đạo Luân Hồi trong Huyết hải, xin đạo hữu tạo điều kiện thuận lợi.” Hậu Thổ khẽ hành lễ nói.

Dù sao cũng là chiếm địa bàn của Minh Hà.

Tuy rằng có cưỡng chiếm Minh Hà cũng không dám làm gì, nhưng Hậu Thổ tự nhiên sẽ không bá đạo như một người nào đó.

Nghe vậy, thân thể Minh Hà run lên.

Sau đó, trong đầu hắn nhanh chóng suy nghĩ.

Minh Hà lão già này cũng có đại trí tuệ.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã nghĩ ra rằng hành động này của Hậu Thổ là đại sự có lợi cho thế giới Hồng Hoang, đến lúc đó tất nhiên sẽ có thiên hàng công đức.

Chiếm địa bàn của Minh Hà, Thiên Đạo không cho chút lợi lộc thì sao được?

Nghĩ như vậy, Minh Hà không những không còn phản đối, mà ngược lại còn phấn khích.

Hắn lập tức từ trong Huyết hải hiện thân, trên mặt nở nụ cười, chắp tay hành lễ với Hậu Thổ: "Đạo hữu xin cứ tự nhiên." Thấy Minh Hà hào phóng như vậy, ngược lại khiến Hậu Thổ có chút không quen.

Nàng cũng không nói nhiều, nhìn lên bầu trời.

Minh Hà kia lại vội vàng đến chào hỏi vị Bồng Lai Tiên Chủ.

Trước đây hắn cứ ngỡ hai người có âm mưu gì, bây giờ xem ra, lại là một chuyện đại tốt.

Bây giờ, nhìn thấy vị kia ở Bồng Lai, nào có nửa phần phản đối, ngược lại giống như gặp được quý nhân.

Phải biết, Minh Hà hai lần bắt chước phương pháp thành Thánh, đều không thành công, vì vậy...

đối với công đức lần này, hắn lại mong chờ hơn ai hết.

Lỡ như nhờ vào công đức lần này của Hậu Thổ, thành Thánh thì sao?

Đông Vương Công nhìn Minh Hà đang tươi cười trước mặt, ném cho hắn một ánh mắt "đừng chọc ta", rồi cũng lười để ý.

Minh Hà vội vàng ngoan ngoãn đứng sang một bên, không nói thêm lời nào.

Lại nói về Hậu Thổ, nàng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó, trực tiếp hóa ra chân thân Tổ Vu.

Thần sắc không còn nửa phần không nỡ, cũng không còn nửa phần bi thương, chỉ có sự giải thoát khi có thể làm tròn trách nhiệm với chúng sinh thiên hạ, với Vu tộc.

"Từ nay về sau, không còn Hậu Thổ, chỉ có Bình Tâm." Nhìn mảnh trời đất này, nàng khẽ lẩm bẩm.

Ngay sau đó, một luồng sóng đạo tắc nồng đậm từ quanh thân nàng lan ra.

Hậu Thổ đạp sóng, ngẩng đầu, nhìn bầu trời vô tận, nàng kiên định hô lớn: "Hôm nay, ta là Tổ Vu Hậu Thổ, hậu duệ của Phụ Thần Bàn Cổ, cảm thấy sinh linh trong thế giới Hồng Hoang sau khi chết, hồn phách không nơi nương tựa, nguyện lấy thân Tổ Vu hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, làm nơi quy tụ và vãng sinh cho sinh linh, lấy cái tôi nhỏ bé, thành cái tôi lớn lao của Hồng Hoang." "Lục Đạo gồm: Thiên đạo, Nhân đạo, A Tu La đạo, Súc sinh đạo, Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo." "Chúng sinh Hồng Hoang sau khi chết, đều nhập vào Lục Đạo Luân Hồi, đầu thai chuyển thế, tùy vào công đức, nghiệp lực." "Phàm người khi còn sống có đại công đức, có thể vào Thiên đạo, tiêu dao tự tại; kẻ sát ngược, vào A Tu La đạo; công đức, nghiệp lực đều không nhiều, vào Nhân đạo; nghiệp lực lớn hơn công đức, vào Súc sinh đạo; nghiệp lực cực lớn, vào Ác quỷ đạo và Địa ngục đạo." "Thiên đạo, A Tu La đạo, Nhân đạo là Tam Thiện Đạo; Súc sinh đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo là Tam Ác Đạo.

Từ nay các hồn có nơi chốn, Lục Đạo Luân Hồi hiển!!" Lời vừa dứt, chỉ thấy, từ trong thân thể Tổ Vu khổng lồ của Hậu Thổ, tuôn ra một luồng sát khí bàng bạc.

Trong luồng sát khí đó, xen lẫn một luồng khí tức tịch diệt tuyên cổ, cuồng bạo, giống như khi Bàn Cổ Đại Thần năm xưa kiệt sức khai thiên, thân hóa vạn vật Hồng Hoang.

Lúc này luồng khí tức khủng bố đó, trong nháy mắt quét qua toàn bộ thiên địa.

Vô số đại năng, lần lượt có cảm ứng, đều ngưng tụ thiên nhãn quan sát cảnh tượng ở Huyết hải.

"Lục Đạo Luân Hồi, lập!!" Theo một tiếng hô lớn của Hậu Thổ, thân thể nàng bị sát khí bao bọc, trong luồng sát khí đó, sáu vòng tròn khổng lồ xuất hiện.

Vù...

Trong một luồng sóng gợn chấn động không ngừng, năng lượng và tinh khí trong nhục thân Hậu Thổ toàn bộ bùng nổ, dung hợp làm một với sáu vòng tròn đang xoay chuyển.

Cùng với sự biến mất của Hậu Thổ, vòng tròn xoay chuyển cũng trở nên ngưng thực, sau một trận xoay chuyển tốc độ cao, toàn bộ sát khí, đều tuôn vào trong vòng tròn đó, một vòng tròn Lục Đạo có bán kính ngàn vạn dặm lơ lửng trên Huyết hải.

Đó chính là Lục Đạo Luân Hồi bàn.

Sau đó, Lục Đạo Luân Hồi bàn liền biến mất trên Huyết hải.

Giờ phút này, hình hài ban đầu của Lục Đạo Luân Hồi đã chính thức được thành lập.

Trên bầu trời vô tận, lập tức tiếng sấm vang dội.

Công đức vô biên vô hạn ngưng tụ trên hư không, phần công đức này, so với công đức khi các Thánh nhân khác thành Thánh còn nhiều hơn không biết bao nhiêu.

Dù sao thì, Lục Đạo Luân Hồi đã giải quyết một vấn đề lớn cho chúng sinh Hồng Hoang sau khi chết, tuyệt đối nhiều hơn công đức lập giáo rất nhiều.

Công đức hạ xuống.

Một thành công đức rơi vào trong Luân Hồi mới sinh, dùng sức mạnh công đức, ổn định Lục Đạo Luân Hồi.

Đúng như Đông Vương Công đã nói trước đó, có bảy thành công đức rơi vào trong chân linh sắp tiêu tán của Hậu Thổ.

Chương 290

Phải biết, chân linh bình thường không thể tồn tại độc lập, sinh linh bình thường sau khi chết, chỉ cần hồn phách còn, không cần lo lắng chân linh sẽ tiêu vong.

Nhưng, Vu tộc bẩm sinh không có hồn phách, khi nhục thể biến mất, chân linh đó sẽ nhanh chóng tiêu tán, hoàn toàn biến mất giữa thiên địa.

Chỉ thấy sau khi công đức dung nhập vào chân linh của Hậu Thổ, trong nháy mắt, chân linh sắp tiêu tán của Hậu Thổ liền ổn định lại.

Hơn nữa, cùng với việc hấp thụ công đức, Hậu Thổ đã sinh ra một Nguyên Thần hoàn toàn mới.

Khi công đức vô tận bị Hậu Thổ hấp thụ hết, Hậu Thổ không những kết hợp Nguyên Thần, ngưng tụ lại nhục thân.

Hơn nữa, thực lực của Hậu Thổ bắt đầu tăng vọt, cuối cùng, đạt đến một cảnh giới có thể sánh ngang với Thánh nhân.

Nói cách khác, là cảnh giới hiện tại của Đông Vương Công, bán bộ Thánh nhân, nhưng có được cảnh giới ngụy Thánh không thua Thánh nhân.

Đây cũng là vì Hậu Thổ không có Hồng Mông Tử Khí, nếu không, Hậu Thổ chắc chắn sẽ lập tức thành Thánh.

Hơn nữa, sau khi thành Thánh, ngay cả sáu vị công đức Thánh nhân cũng sẽ không phải là đối thủ của Hậu Thổ.

Dù sao, công đức mà Hậu Thổ nhận được, còn nhiều hơn cả ba loại công đức của Lão Tử khi thành Thánh kết hợp lại.

Ngay cả khi không có cảnh giới Thánh nhân.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, nhờ vào sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi, e rằng ngay cả Thánh nhân cũng không phải là đối thủ của Hậu Thổ.

Nói cách khác.

Lục Đạo Luân Hồi, không chịu sự quản thúc của Thiên Đạo.

Bởi vì, không ai dám đấu với Hậu Thổ trong Lục Đạo, nếu thật sự làm Lục Đạo Luân Hồi có tổn hại, đừng nói là sáu vị công đức Thánh nhân, chỉ e, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, cũng không chịu nổi cái giá đó.

Vì vậy, Hậu Thổ hiện tại, chỉ cần ở trong Lục Đạo, đó chính là sự tồn tại vô địch.

Lục Đạo Luân Hồi, cũng trở thành một lãnh địa tuyệt vời nhất trong thế giới Hồng Hoang, nơi Thiên Đạo không thể can thiệp.

Ngay cả khi ở ngoài thế giới Hồng Hoang, hành vi của Hậu Thổ chỉ cần không quá đáng, Thiên Đạo cũng phải nhắm một mắt mở một mắt.

Còn hai thành công đức, sau khi Hậu Thổ hấp thụ xong, hai thành công đức còn lại, lần lượt bay về phía Đông Vương Công và Minh Hà.

Minh Hà đã sớm không kìm nén được nữa.

Hậu Thổ xây dựng Luân Hồi, chiếm mất không ít đất của Huyết hải, cũng không thể hấp thụ những thần hồn kia để chuyển hóa thành sức mạnh nữa.

Phần công đức này, hắn cũng nhận một cách tâm an lý đắc.

Phía Đông Vương Công, sau khi công đức hạ xuống, hắn giơ tay vung lên, trực tiếp đánh công đức vào trong cơ thể Hậu Thổ.

Công đức à... hắn là người không cần những thứ này nhất.

Đến cảnh giới này, một thành công đức đối với hắn cũng không giúp tăng lên được bao nhiêu.

Hơn nữa, dù cho phần công đức này có thể khiến tu vi của Đông Vương Công tăng lên, hắn cũng sẽ không luyện hóa hấp thụ.

Mờ ám trong công đức, hắn so với ai cũng rõ hơn.

Đây cũng là lý do tại sao hắn chưa bao giờ đụng đến công đức của Thiên Đạo.

Hậu Thổ thì khác, một thành công đức đó tuy so với bảy thành của nàng là ít, nhưng cũng có thể khiến thực lực của nàng tăng lên một bậc.

Còn về việc, biết được mờ ám trong công đức của Thiên Đạo, tại sao lại để Hậu Thổ lấy công đức để nâng cao thực lực.

Một là, vì Hậu Thổ thực sự cần công đức để tái tạo nhục thân và Nguyên Thần.

Hai là, trước khi siêu thoát khỏi Hồng Quân và Thiên Đạo, những đại sự trong Hồng Hoang, hắn không thể ngăn cản.

Giống như năm đó Tây Vương Mẫu đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, nàng có thể không đi.

Hắn bái Đại Đạo Lạc Ấn làm thầy, tu hành là Đại Đạo của mình.

Khi hắn quyết định khoảnh khắc đó, quỹ đạo vận mệnh của hắn đã lặng lẽ thay đổi.

Nhưng hắn lại không thể kéo Tây Vương Mẫu cùng tham ngộ Đại Đạo chi pháp trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thử hỏi, khi một người chưa siêu thoát khỏi Thiên Đạo, chưa thực sự trở nên mạnh mẽ, sao có thể thay đổi vận mệnh của người

khác ngoài mình ra.

Vì vậy...

Đông Vương Công không tự ý thay đổi vận mệnh vốn có của những người bên cạnh mình trong Hồng Hoang, tất nhiên... trừ những đại sự liên quan đến sinh tử, ví dụ như Hồng Vân...

Chỉ khi hắn siêu việt ra ngoài Thiên Đạo, mạnh mẽ hơn cả Thiên Đạo.

Có lẽ... hắn có thể tái tạo Thiên Đạo của Hồng Hoang, tái tạo thành Đại Đạo của mình.

Đến lúc đó, hắn mới có thể thực sự giúp đỡ những người bên cạnh.

Thực sự khiến những người bên cạnh không bị Thiên Đạo áp chế, không bị Thiên Đạo khống chế.

Bây giờ, điều hắn có thể làm, cũng chỉ là để mình siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo trước, chỉ vậy mà thôi.

Chỉ khi hắn trở nên mạnh mẽ, mới có thể thực sự giúp đỡ những người bên cạnh, bảo vệ tốt những người bên cạnh.

Vì vậy, dù biết được mặt trái của công đức, hắn cũng không sớm ngăn cản sự liên quan giữa những người bên cạnh mình và Thiên Đạo.

Đông Vương Công chia một thành công đức cho Hậu Thổ.

Hậu Thổ và Minh Hà hai người đều ngẩn người.

Nhưng Hậu Thổ nhanh chóng phản ứng lại, không từ chối.

Người đàn ông này, mọi việc hắn làm đều có lý do của mình, vì vậy, Hậu Thổ sẽ không đi nghi ngờ.

Chương 291

Minh Hà ngược lại không bình tĩnh được nữa.

Phải biết, Minh Hà năm đó bắt chước hai loại phương pháp thành Thánh, tuy cũng kiếm được không ít công đức, nhưng làm sao có thể nhiều bằng một thành công đức từ việc Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Thấy Đông Vương Công đem công đức mênh mông như vậy chia cho Hậu Thổ, trong lòng Minh Hà không khỏi một trận đau đớn.

"Vị kia ở Bồng Lai, thật sự hào phóng đến đáng sợ." Hắn nhìn Đông Vương Công thầm nghĩ.

Nếu có một thành công đức của Đông Vương Công kia, e rằng, hắn cũng sẽ thuận lợi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chỉ cách Thánh nhân một bước.

Chỉ là, cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi.

Dù sao, Đông Vương Công dù không cần công đức đó, cũng không đến lượt chia cho Minh Hà.

Hắn không để ý đến ánh mắt của Minh Hà.

"Bây giờ Luân Hồi đã lập, cũng đến lúc lấy ra Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu rồi." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Sau đó, hắn giơ tay vung lên, từ trong Nguyên Thần, viên Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu đã bị phong ấn từ lâu trong nháy mắt bay về phía Lục Đạo Luân Hồi mới sinh.

Một luồng áp lực thiên địa khủng bố, truyền ra từ viên Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu đó.

Dường như, viên châu nhỏ bé đó, lại là một thế giới rộng lớn.

Vù...

Cùng với việc Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu từ từ chìm vào Lục Đạo Luân Hồi mới sinh, toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi truyền ra một trận năng lượng khủng bố.

Sau đó... năng lượng đó bắt đầu dung hợp vào trong Lục Đạo Luân Hồi mới sinh, toàn bộ Lục Đạo chi địa bắt đầu tỏa ra từng đạo quang trạch huyền diệu.

Quang trạch đó, cho người ta cảm giác kiên cố vô cùng, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo, so với nó, cũng cảm thấy vô cùng kém cỏi.

Thấy cảnh này, khóe miệng Đông Vương Công không khỏi nhếch lên một nụ cười.

"Sản phẩm của Hệ thống, quả nhiên là hàng tuyển." Hắn cười lẩm bẩm. .....

Luân Hồi ổn định.

Cơn mưa công đức mênh mông từ từ rơi xuống từ bầu trời.

Đúng lúc này, trên Cửu Tiêu, trong bầu trời, từng đạo âm thanh thiên lại cổ lão, mỹ diệu, huyền ảo truyền đến.

Cùng với âm thanh diệu kỳ như tiếng trời đó, toàn bộ thế giới Hồng Hoang, dị tượng xuất hiện liên tục, trời giáng điềm lành, đất vọt kim liên.

Trên bầu trời vô tận, tràn ngập ánh hào quang rực rỡ.

Dường như... giờ phút này, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều đang ăn mừng.

Trong khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang, trong lòng mỗi một sinh linh, đều sinh ra một sự giác ngộ.

Tổ Vu Hậu Thổ, đã lấy thân Tổ Vu hóa thành Lục Đạo Luân Hồi.

Từ nay, sinh linh sau khi chết, hồn phách không còn không nơi nương tựa, sẽ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, tiến hành chuyển thế.

Vô số sinh linh Hồng Hoang, đồng loạt hướng về phía Huyết hải triều bái: "Hậu Thổ nương nương từ bi." .....

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đang ngồi xếp bằng trong đại điện, khẽ thở dài một hơi.

"Tổ Vu Hậu Thổ thật là người có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại từ bi, ta không bằng nàng." Vu tộc, là hậu duệ của Bàn Cổ.

Họ xem nhục thân của mình là vinh diệu cao nhất thế gian.

Vu tộc Hậu Thổ, lại từ bỏ thân thể Tổ Vu, thân hóa luân hồi, hành động tráng lệ này không khỏi khiến Trấn Nguyên Tử kinh ngạc. .....

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong Oa Hoàng Cung.

Xuyên qua Hỗn Độn, nhìn thấy cảnh này, trên mặt Nữ Oa hiện lên vẻ phức tạp.

Hai tộc Vu Yêu không biết thiên số, nàng lập Oa Hoàng Cung, nào phải không phải là vì Yêu tộc mà xây dựng một nơi có thể lui về sau này?

Nàng đã tính toán cả rồi.

Vu tộc Hậu Thổ, lại có thể từ bỏ thân thể Tổ Vu hóa thành Lục Đạo Luân Hồi.

Hành động như vậy, ngay cả nàng đã chứng đạo thành Thánh, lúc này trong lòng cũng sinh ra một tia khâm phục.

Bây giờ nàng mới hiểu ra, hóa ra Hậu Thổ, chính là vị Thánh nhân trong Vu tộc mà Lão sư đã nói.

Từ khi hai người xuất hiện ở núi Linh Khâu, nàng đã luôn chú ý đến họ.

Tự nhiên hiểu rõ, Hậu Thổ thân hóa luân hồi, là do Đông Vương Công chỉ điểm.

Nhìn Đông Vương Công trên bầu trời Huyết hải, người đã từ bỏ một thành công đức, tặng cho Hậu Thổ.

Đạo tâm vốn bình tĩnh vô cùng của Nữ Oa, lúc này lại gợn lên từng trận sóng.

"Chàng đối với ai cũng như vậy, nhưng tại sao chỉ riêng với ta..." Nàng nhìn Đông Vương Công lẩm bẩm, trong đôi mắt, nhanh chóng hiện lên một vẻ mơ hồ chưa từng có. .....

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Thông Thiên Thánh nhân chắp tay đứng trong đại điện, trên gương mặt kiên nghị, hiện lên vẻ khâm phục.

Chương 292

Hành động tráng lệ của Hậu Thổ, không nghi ngờ gì đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Thế giới Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé.

Mỗi người, đều vì tư lợi của mình mà mưu hại người khác.

Hậu Thổ.

Hắn chưa từng thấy ai như Hậu Thổ, cam nguyện vì sự phát triển của tộc quần, từ bỏ thân thể Tổ Vu, cống hiến tất cả.

Hắn không biết, Đông Vương Công đã nói với Hậu Thổ, sau khi thân hóa luân hồi, Hậu Thổ sẽ ra sao.

Nhưng Thông Thiên tin rằng, Hậu Thổ dù biết sau khi thân hóa luân hồi, sẽ tiêu vong giữa đất trời này, cũng vẫn sẽ làm như vậy.

Thông Thiên sắc mặt nghiêm nghị, hướng về phía Huyết hải chắp tay, trịnh trọng nói: "Tổ Vu Hậu Thổ, thật là người chí tình chí nghĩa, ta, không bằng nàng." .....

Ở một nơi khác, Nguyên Thủy cũng không còn vẻ mặt nhìn ai cũng không thuận mắt như mọi khi.

Gương mặt hắn, lạ thường bình tĩnh, trong mắt hắn, cũng lạ thường lộ ra một tia khâm phục.

Nhưng ngoài một tia khâm phục, trong đôi mắt hắn, ánh sáng lấp lánh.

Dường như, hắn đang nhìn Lục Đạo Luân Hồi mà mưu tính gì đó. .....

Tây phương Linh Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Giữa họ và Hậu Thổ, có thể nói là không có giao tình, nhưng lúc này, trên mặt hai người, cũng hiện lên vẻ bội phục.

Sau một hồi cảm khái, chỉ thấy Chuẩn Đề đảo mắt, nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, lần này Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi đó vẫn chưa hoàn thiện, hai người chúng ta nên đến Huyết hải một chuyến, giúp đỡ Hậu Thổ hoàn thiện Lục Đạo." Nghe vậy, trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên một tia sáng trí tuệ.

"Sư đệ nói rất phải, Hậu Thổ thương xót chúng sinh thiên hạ, hai người chúng ta tự nhiên nên giúp nàng một tay." Lời vừa dứt, hai người nhìn nhau.

Trên mặt, đều nở một nụ cười ẩn ý.

Nếu là người bình thường, thật không biết, sẽ cho rằng hai người đã thay đổi tính nết.

Mang lòng đại từ bi, đại nghĩa, đi giúp đỡ Hậu Thổ hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi?

Hai người Tây phương không lợi không dậy sớm, sao có thể đột nhiên thay đổi tính nết?

Hiển nhiên, hai người đã ngửi thấy mùi lợi ích.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, lại giáng xuống công đức như vậy, hai người tự nhiên hiểu, Luân Hồi không tầm thường.

Vì vậy... với bản tính của hai người, giúp đỡ là giả, chiếm chút khí vận công lao mới là thật. .....

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong Bát Cảnh Cung.

Lại nói về Lão Tử, sau trận chiến với Đông Vương Công năm đó, lấy thân phận Thánh nhân lại thua một chiêu, lại bị Nguyên Thủy phá

đám, tự nhiên không còn mặt mũi nào ở lại Thủ Dương Sơn nữa.

Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người ở Côn Luân Sơn lập giáo, quảng thu môn đồ.

Hai giáo nghĩa khác nhau, sao có thể hòa thuận sống chung trên ngọn núi Côn Luân nhỏ bé đó.

Toàn bộ Côn Luân Sơn, đều bị Xiển giáo, Tiệt giáo làm cho ô yên chướng khí.

Vì vậy, Lão Tử để được yên tĩnh, cũng đã đến trong Hỗn Độn.

Tuy thân ở Hỗn Độn, nhưng đại sự xảy ra trong Hồng Hoang lại không qua mắt được hắn.

Khác với mọi người, Lão Tử sau khi khâm phục một chút, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Đông Vương Công.

Sở tu của hắn, là Vô vi chi đạo.

Tự nhiên không thèm làm như hai vị ở Tây phương kia, dính líu đến công lao của Hậu Thổ, và khí vận của Luân Hồi.

Hắn nhìn Đông Vương Công, ánh mắt lại có chút phức tạp.

Từ khi Nhân tộc ra đời đến nay, trong lòng Lão Tử, không khỏi khâm phục tầm nhìn của Đông Vương Công.

Tuy hai tộc Vu Yêu chưa diệt, nhưng Nhân tộc là nhân vật chính của thế giới Hồng Hoang, trong các Thánh nhân, không phải là bí mật.

Còn Đông Vương Công thì sao?

Đã sớm chiếm lấy năm thành khí vận của Nhân tộc.

Lão Tử thầm nghĩ.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, không ngờ lại cũng có quan hệ với Đông Vương Công.

Từ lúc trông thấy cảnh Đông Vương Công đem công đức tặng cho Hậu Thổ, cảnh tượng đó tựa như một tiếng chuông cảnh tỉnh gõ vào lòng Lão Tử.

Là người đứng đầu Thánh nhân, kẻ mạnh nhất trong các Thánh nhân, tầm nhìn của Lão Tử có thể thấy được những khung cảnh xa hơn các Thánh nhân khác.

Người khác có lẽ sẽ vì mưu đồ công đức mà dùng hết mọi kế sách.

Nhưng sau khi thành Thánh, Lão Tử mới lờ mờ hiểu ra, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo là một chuyện bi ai đến nhường nào.

Khi nãy, lúc Đông Vương Công đem một thành công đức tặng cho Hậu Thổ, Lão Tử mới phát hiện ra, trên người vị kia ở Bồng Lai, lại không có một chút dấu ấn nào của Thiên Đạo để lại.

Điều này không khỏi khiến y cảm thấy một tia khâm phục, thậm chí có một chút hâm mộ.

Y thầm thán phục tầm nhìn của Đông Vương Công.

Chuyện công đức, bây giờ sau khi thành Thánh y mới hiểu, vậy mà Đông Vương Công… lại sớm đã nhìn thấy được khung cảnh mà hôm nay y mới có thể thấy.

Trong khoảnh khắc này, thái độ của Lão Tử đối với Đông Vương Công, bỗng nhiên bắt đầu chuyển biến.

Chương 293

Không còn sự căm hận khi Không Động Ấn bị đoạt, cũng không còn sự xem thường Đông Vương Công sau khi thành Thánh.

Giờ phút này, tất cả chỉ còn lại một sự kinh ngạc thán phục.

Y đột nhiên phát hiện ra, vị Bồng Lai Tiên chủ này, ngoài thực lực ra, lại còn có những thứ khiến y kinh ngạc, cảm thấy sâu không lường được.

Công đức, đối với tất cả mọi người đều là thứ trân quý nhất.

Nhưng giờ đây Lão Tử tin chắc rằng, cho dù có vô tận công đức rơi xuống người vị Bồng Lai Tiên chủ kia, e rằng… ngài ấy cũng sẽ không dùng để đề thăng tu vi hay luyện hóa.

Đi đến bước này hôm nay, y mới hiểu được ý nghĩa của công đức.

Nếu thật sự có cơ hội làm lại một lần nữa, Lão Tử cũng tuyệt đối sẽ giống như Đông Vương Công, quyết không dính dáng một phân một hào.

Đại đạo vô tư, Thiên đạo vô tình.

Sau khi thành Thánh, gần mấy trăm năm trôi qua, y mới hiểu được hàm nghĩa chân chính của câu nói này.

Y không khỏi cảm thấy, vận mệnh nắm trong tay người khác, thật bi ai biết bao.

Cảnh giới Thánh nhân cao cao tại thượng mà y khổ sở theo đuổi từ khi sinh ra, đối với y hiện tại, cũng chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi.

Bây giờ y mới triệt để nhìn rõ, tâm cơ của vị Bồng Lai Tiên chủ

kia rốt cuộc sâu đến mức nào!

.....

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, kinh động cả thế giới Hồng Hoang, tự nhiên cũng bao gồm cả Vu Yêu nhị tộc.

Tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ, sau khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, dù cho có mượn sức mạnh công đức để tái tạo lại thân thể, nhưng Hậu Thổ lúc này cũng không còn là Hậu Thổ của Vu tộc nữa.

Dường như… sau khi Hậu Thổ lấy thân thể Tổ Vu hóa thành luân hồi, Hậu Thổ nguyên bản đã vẫn lạc.

Trong lòng chúng sinh tu sĩ của Vu Yêu nhị tộc, đều có một sự giác ngộ, Tổ Vu Hậu Thổ sẽ không bao giờ có thể quay về Vu tộc như ngày xưa nữa.

Mặc dù Vu Yêu nhị tộc đang trong thời kỳ hưu chiến, nhưng cả hai bên đều đang tìm mọi cách để nâng cao thực lực của mình.

Vu tộc thông qua việc thông hôn với Nhân tộc để bổ sung thực lực cho chiến trường cấp thấp còn thiếu hụt, bởi lẽ trên chiến trường cao cấp, hoặc trong các trận chiến đỉnh cao của hai tộc, Vu tộc luôn chiếm hết ưu thế.

Ngược lại, trên chiến trường cấp trung và thấp, họ lại có phần yếu thế hơn.

Yêu tộc thì lại chịu thiệt thòi lớn trên chiến trường cao cấp, vì vậy, trong vạn năm qua, Đế Tuấn và những người khác cũng không hề nhàn rỗi.

Trong lúc điên cuồng nâng cao chiến lực của các Yêu Thánh dưới trướng, họ còn lôi kéo cả Côn Bằng ở Bắc Hải gia nhập Yêu tộc vào mấy trăm năm trước.

Tuy nói là lôi kéo, nhưng bên trong cũng có một vài câu chuyện.

Năm đó, khi các Thánh nhân lần lượt thành Thánh, Côn Bằng đang ở Bắc Hải mưu tính làm sao để cướp lấy Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Nhưng chưa kịp hành động, đã bị Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người tìm đến.

Chuyến đi này của ba người Đế Tuấn là thế phải làm cho bằng được, lợi dụ không thành liền trực tiếp uy hiếp.

Côn Bằng dù sao cũng là khách trong Tử Tiêu Cung tam thiên, có thể đoạt được một chiếc bồ đoàn trong tay đám người đỉnh tiêm kia tự nhiên cũng có mấy phần bản lĩnh, làm sao chịu khuất phục trước sự uy hiếp lợi dụ của ba người.

Cứ như vậy, bốn người liền bắt đầu một trận chiến kinh thiên động địa.

Côn Bằng dù mạnh, nhưng làm sao là đối thủ của các vị Đế vương Yêu tộc, huống chi Thái Nhất còn có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay.

Côn Bằng bị mấy người vây công, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Cuối cùng, đối mặt với cái chết và sự thần phục, Côn Bằng không thể không giao ra một luồng nguyên thần, lựa chọn về sau.

Y mang theo thế lực của Bắc Minh Huyết Hải, cùng nhau quy thuận Yêu tộc.

Như vậy, Yêu tộc lại có thêm một vị đại năng, được đám người Yêu tộc tôn xưng là Yêu Sư Côn Bằng.

Bây giờ, thực lực Yêu tộc đang tăng lên nhanh chóng, còn Vu tộc

lại mất đi một vị Tổ Vu.

Điều này khiến cả Vu Yêu nhị tộc đều kinh ngạc, chỉ khác là Yêu tộc thì kinh hỉ, còn Vu tộc lại kinh nộ.

Trong Thiên Đình.

Khi biết được tin tức này, Đế Tuấn và một đám cường giả liền tập trung tại Thiên Đình thương nghị.

"Ha ha ha, thật là trời giúp Yêu tộc ta, lần này Vu tộc thiếu Hậu Thổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận kia sẽ không thể nào thi triển được nữa." "Ngược lại, Thiên Đình Yêu tộc chúng ta sau khi có Yêu Sư, Thiên Hậu gia nhập, thực lực đại tăng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Yêu Sư chưởng khống, nay cũng ngày càng mạnh mẽ, bên này tiêu bên kia trưởng, lần đại chiến Vu Yêu tiếp theo, Vu tộc tất bại." Trong đại điện, vang lên tiếng cười sảng khoái của Thái Nhất, trong giọng nói ẩn chứa vài phần hưng phấn.

Thứ mạnh nhất của Vu tộc chẳng phải là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao, bây giờ Hậu Thổ không còn, đại trận này tự nhiên không đánh mà tan, không nghi ngờ gì đây là một chuyện đại hảo đối với Yêu tộc.

Huống chi, từ khi Côn Bằng gia nhập Yêu tộc, y và Phục Hy liền cùng nhau nghiên cứu diễn hóa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Uy năng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại càng tăng trưởng một cách khủng bố.

Hiện tại Vu tộc suy yếu, Yêu tộc tăng cường, đám người Yêu tộc tự nhiên có chút phấn khích.

Nhưng so với Thái Nhất, Đế Tuấn lại tỏ ra trầm ổn hơn nhiều.

"Chuyện này đối với Yêu tộc ta, đúng là một chuyện vui lớn, tuy nhiên, Hậu Thổ lấy thân thể diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, bổ toàn

thiên địa, việc này có đại công với chúng sinh Hồng Hoang, có đại công với thế giới Hồng Hoang, ta khâm phục vậy." Đế Tuấn nhìn về phía Huyết Hải, nói với vẻ trang nghiêm.

Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo, lúc này trong lòng Đế Tuấn không còn thành kiến và cừu hận giữa hai tộc Vu Yêu, mà chỉ có một sự khâm phục từ tận đáy lòng.

Trong khoảnh khắc này, vị Đế vương Yêu tộc đã diễn tả khí phách đế vương một cách trọn vẹn nhất.

Nghe vậy, một đám đại năng Yêu tộc có mặt, sắc mặt đều hơi biến đổi.

Họ thu lại vẻ hưng phấn ban nãy, trong đôi mắt mỗi người đều lộ ra một tia kính phục.

Im lặng một lát.

Ngay cả Thái Nhất vốn luôn căm ghét cái ác như kẻ thù, cũng hiếm khi gật đầu thuận theo lời Đế Tuấn, mở miệng nói: "Huynh trưởng nói rất phải, Hậu Thổ từ bi đại nghĩa, ta không bằng nàng!"

.....

Điện Bàn Cổ.

Yêu tộc hoan hỉ, Vu tộc lại một mảnh ai oán.

"Hậu Thổ muội tử vốn thông tuệ, sao lại đột nhiên làm ra chuyện lỗ mãng như vậy." Chúc Dung cũng hiếm khi không nổi giận, trong giọng nói đầy vẻ bi thương.

Chương 294

Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ nhỏ tuổi nhất, cũng được yêu thương nhất.

Hậu Thổ đột nhiên thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, đối với Vu tộc là mất đi một chiến lực lớn.

Nhưng trong lời của Chúc Dung, lại không có nửa phần trách cứ, chỉ có sự đau lòng vì Hậu Thổ đã ra đi.

Người Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ cho rằng Hậu Thổ thân hóa luân hồi đồng nghĩa với việc Hậu Thổ đã vẫn lạc.

Làm sao không đau lòng cho được.

Nghe lời Chúc Dung, các Tổ Vu khác cũng tự thương cảm không thôi.

Lúc này, chỉ nghe Huyền Minh nghiến răng nghiến lợi nói: "Hậu Thổ muội tử thân hóa luân hồi, chắc chắn không phải không có duyên do, muội ấy nhờ ta chăm sóc Nhân tộc, nhưng lại ở lại bên bờ Đông Hải, ta thấy, Hậu Thổ muội tử đột nhiên như vậy, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến tên Đông Vương Công kia." Nghe lời Huyền Minh, các Tổ Vu khác cũng sững sờ.

Đúng vậy, Hậu Thổ sao lại đột nhiên không một tiếng động liền diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, không còn là Hậu Thổ nữa?

"Chuyện này nhất định là do tên Đông Vương Công kia giở trò!" Cộng Công phẫn nộ nói.

"Nếu thật sự như vậy, Vu tộc ta thề sẽ không đội trời chung với Bồng Lai." Cường Lương nắm chặt nắm đấm, ngửa mặt lên trời gào thét.

“Được, nếu đã vậy, các vị huynh trưởng, muội muội, Đông Vương Công kia đã là Thánh Phụ của Nhân tộc, chúng ta liền đến bờ Đông Hải, tàn sát sạch Nhân tộc, để giải mối hận trong lòng ta.” Nhục Thu hai mắt đỏ ngầu gầm lên.

“Hồ đồ!” Theo tiếng quát lớn của Đế Giang, các Tổ Vu đang rục rịch đều đứng yên tại chỗ, vẻ mặt không hiểu quay đầu nhìn Đế Giang.

Đế Giang quét mắt nhìn mọi người, một lát sau, sắc mặt hơi dịu lại, khẽ thở dài một tiếng nói: “Hậu Thổ muội tử rốt cuộc vì sao diễn hóa luân hồi, chúng ta còn chưa biết, lúc này việc thông hôn với Nhân tộc vừa mới tiến hành, nếu chúng ta tùy tiện đi tàn sát Nhân tộc yếu đuối, chẳng phải sẽ hủy hoại tâm huyết của Hậu Thổ muội tử trong chốc lát sao!” “Hơn nữa, Hậu Thổ muội tử nay không còn, Thập Nhị Tổ Vu đã thiếu một vị, điều các ngươi cần đối mặt bây giờ là làm sao để bổ sung cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Phụ Thần để lại cho chúng ta.” “Vả lại, chuyện này chúng ta cũng chỉ là suy đoán, không ai biết được rốt cuộc có liên quan đến Đông Vương Công kia hay không.” “Thực lực của Đông Vương Công kia, là tồn tại cực kỳ đỉnh tiêm trong phương thiên địa này, cho dù là Thánh nhân cũng không dám chắc có thể thắng được, lúc này Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc ta khó mà hoàn chỉnh, tùy tiện gây hấn với Đông Vương Công, Vu tộc ta chẳng phải sẽ gặp nguy sao?” Người Vu tộc chiến thiên đấu địa, không sợ sinh tử.

Nhưng không có nghĩa là Đế Giang không có đầu óc.

Hậu Thổ từng một mình đến Bồng Lai đối kháng Yêu tộc khi Bồng Lai gặp đại kiếp.

Tình nghĩa như vậy, y làm sao có thể không nhìn ra.

Cho nên, trong lòng y, mơ hồ cảm thấy Đông Vương Công kia sẽ

không hại Hậu Thổ.

Lần này, trong tình huống không biết Hậu Thổ vì sao thân hóa luân hồi, liền trực tiếp đi gây sự với Đông Vương Công, thực sự là hành động không sáng suốt.

Mọi người nghe lời Đế Giang, thần sắc trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Quả thực, uy danh của Đông Vương Công đã sớm truyền khắp thế giới Hồng Hoang.

Dù không có nguyên thần, họ cũng biết về trận chiến giữa Đông Vương Công với Lão Tử, Nguyên Thủy trong Hỗn Độn.

Bây giờ, kỳ hưu chiến vạn năm ngày càng gần, Vu tộc sao có thể vào lúc này, chỉ vì một chút nghi ngờ, liền đi chọc vào Đông Vương Công kia chứ?

Nếu Hậu Thổ còn ở đây, có thể bố trí được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói, nếu quả thực đắc tội với Đông Vương Công, Vu tộc cũng có sức đánh một trận.

Nhưng hiện tại Hậu Thổ không còn, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại không thể bố trí được.

Dù có mười một vị Tổ Vu, nhưng nếu thật sự đối đầu với Đông Vương Công, Vu tộc muốn thắng lại quá khó.

Nghĩ đến đây, thần sắc của các vị Tổ Vu mới bình tĩnh lại rất nhiều.

“Mọi người về trước đi, an ủi tốt tộc nhân của các bộ lạc, đợi ta đến Huyết Hải một chuyến, trở về sẽ quyết định sau.” Đế Giang nhìn mọi người nói.

Nói xong, một mình y liền đi về phía Huyết Hải.

.....

Huyết Hải.

Sau khi Hậu Thổ hấp thu luyện hóa công đức, triệt để ngưng tụ ra nguyên thần và nhục thân, liền đáp xuống trước mặt Đông Vương Công.

Đứng bên cạnh Đông Vương Công, nàng lặng lẽ nhìn Lục Đạo Luân Hồi.

Trong đôi mắt, ngoài sự vui mừng vì đã mưu cầu được một nơi thánh địa cho Vu tộc, ít nhiều cũng có chút bi thương.

Có lẽ trong mắt người khác, Hậu Thổ ngưng tụ ra nguyên thần, tu vi lại được đề thăng, hẳn là một chuyện cực tốt.

Nhưng Lục Đạo Luân Hồi chung quy vẫn là do thân thể của Hậu Thổ hóa thành.

Dù công đức đã ngưng tụ lại nhục thân cho nàng, nhưng trong mắt nàng, chung quy vẫn không tốt bằng thân thể Tổ Vu kia.

Nhìn thần sắc có phần ảm đạm của Hậu Thổ, Đông Vương Công nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai mềm mại của nàng, tỏ ý an ủi.

Y làm sao lại không biết trong lòng Hậu Thổ đang nghĩ gì.

Chỉ là, sự việc có thể đi đến bước này, đã là một kết cục giai đại hoan hỉ rồi.

Chân thân Tổ Vu kia tuy mất đi, nhưng lại đổi lấy một thánh địa cho Vu tộc, cũng là đã cống hiến to lớn cho Vu tộc.

Hậu Thổ, cuối cùng cũng được phúc duyên.

Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ bàn tay người đàn ông bên cạnh, trên mặt Hậu Thổ nở ra một nụ cười.

Đúng vậy, điều nàng cầu mong chính là có thể làm được gì đó cho Vu tộc, chân thân Tổ Vu tuy mất, nhưng còn có gì không biết đủ nữa đâu?

Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi tuy đã lập, nhưng vẫn chỉ là một cái vỏ rỗng, tự nhiên là chưa hoàn chỉnh.

Đông Vương Công nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ lại trao cho y một ánh mắt, "sứ mệnh của ta đã hoàn thành, tiếp theo giao cho chàng".

Đối với điều này, Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Lục Đạo Luân Hồi, đối với thế giới Hồng Hoang, có tác dụng vô cùng quan trọng.

Vì là do thân thể Tổ Vu của Hậu Thổ hóa thành, ngay cả Hồng Quân và Thiên Đạo cũng không được phép can thiệp vào.

Một thánh địa đặc thù như vậy, e rằng chỉ cần là đại năng Hồng Hoang, đều muốn nhúng tay vào.

Nhưng Hậu Thổ thì sao… đối với ánh mắt hào phóng này của Hậu Thổ, Đông Vương Công lại có chút bất đắc dĩ.

Nhưng tựa hồ cũng không cần khách khí.

Ngay từ khoảnh khắc Hậu Thổ đến bờ Đông Hải tìm y, Hậu Thổ đã trở thành nữ nhân của y.

Chương 295

Đối với nữ nhân của mình, Đông Vương Công cần gì phải khách khí nữa chứ?

"Được thôi, vậy bần đạo liền thay nàng gánh vác." Đông Vương Công cười nói.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến mấy tiếng xé rách không gian.

Đối với điều này, Đông Vương Công không cần quay đầu cũng biết, là mấy vị Thánh nhân công đức mặt dày kia đến.

Lục Đạo Luân Hồi đạo vận dày đặc, tự nhiên không thể thiếu mấy con ruồi bọ đến xin chút thịt.

"Bần đạo ra mắt Hậu Thổ đạo hữu, ra mắt… Đông Vương Công đạo hữu." "Hậu Thổ đạo hữu đại nghĩa, bần đạo khâm phục." Người nói chính là vị Thái Thanh Thánh nhân Thái Thượng Lão Tử.

Tu vi của Lão Tử vốn cao hơn chúng Thánh một bậc, cước trình cũng nhanh hơn một chút.

Trước mặt Hậu Thổ, Lão Tử tự nhiên sẽ không bày ra cái giá của Thánh nhân.

Hậu Thổ tuy chưa thành Thánh, nhưng cũng không khác gì Thánh nhân.

Thậm chí, trong lòng Lão Tử, địa vị của Hậu Thổ một chút cũng không kém cạnh các vị Thánh nhân khác.

Sau khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, nơi đây liền trở thành một tồn tại cực kỳ đặc thù giữa thiên địa.

Không phải Thánh nhân, nhưng lại hơn cả Thánh nhân.

Nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, ngay cả Thiên Đạo cũng không dám tùy tiện chọc giận Hậu Thổ.

Nếu chọc Hậu Thổ không vui, trực tiếp cho nổ tung Lục Đạo Luân Hồi, cái giá đó, cho dù là Thiên Đạo cũng không chịu nổi.

Đối mặt với tồn tại như vậy, Lão Tử sao lại còn tự cao thân phận nữa?

Nhưng mà… nghe Lão Tử nói như vậy, trong mắt Đông Vương Công không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Thái độ của Lão Tử đối với Hậu Thổ tựa hồ không có vấn đề gì.

Nhưng đối với thái độ của y… rõ ràng có chút thay đổi.

Tuy thực lực của y ở trên Thánh nhân, nhưng trước đó vì Không Động Ấn, giữa Lão Tử và y rõ ràng không hề hòa hợp như vậy.

Y không cho rằng, trận chiến lúc trước trong Hỗn Độn, sẽ đánh cho Lão Tử phục.

Đông Vương Công quay đầu lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lão Tử một cái, cũng không nói gì, chỉ khóe miệng lộ ra một nụ cười không nóng không lạnh.

Y tựa hồ không biết vì sao thái độ của Lão Tử đối với mình lại thay đổi, nhưng y cũng tựa hồ không đi sâu vào vấn đề này.

Đối với việc Đông Vương Công không đáp lễ, Lão Tử dường như cũng không để ý, trên mặt vẫn là vẻ vô vi kia.

Hậu Thổ thì hơi nhấc tay, gật đầu đáp lễ.

Tuy đã hóa luân hồi, nhưng nàng vẫn coi mình là người của Vu tộc.

Đối với Tam Thanh, những kẻ tự xưng là Bàn Cổ chính tông này, cho dù là lúc này, tự nhiên cũng không có nhiều hảo cảm.

Ngược lại, Minh Hà có chút thụ sủng nhược kinh.

Huyết Hải dù sao cũng là địa phương của Minh Hà, vội vàng hướng Lão Tử cúi người hành lễ.

"Ra mắt Đông Vương Công đạo hữu, ra mắt Hậu Thổ đạo hữu." Sau Lão Tử, tiếng phá không thứ hai vang lên, lại chính là vị đệ tử thứ ba của Hồng Quân, Thông Thiên.

Đối với người tính tình thẳng thắn như Thông Thiên, Đông Vương Công ngược lại không có quá nhiều ác cảm, vì vậy, cũng hơi gật đầu đáp lễ.

Ngay sau đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người cũng lần lượt xuất hiện.

Điều bất ngờ là… không biết vì sao, Ngũ Thánh đều đến, Nữ Oa lại không có ý tứ gì.

Mấy người sau khi đáp xuống, đều hướng Hậu Thổ hành lễ, nói một phen chúc mừng, rõ ràng có ý muốn lấy lòng.

Hậu Thổ tự nhiên cũng nhìn ra ý tứ ẩn giấu của mấy người, liếc nhìn mấy vị một cái, tiếp đó, liền để họ sang một bên, không thèm để ý.

Các Thánh nhân tụ tập đông đủ, mấy người chào hỏi nhau một phen.

Chỉ là, ánh mắt của Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người khi rơi vào người Đông Vương Công, không có thiện ý như Thông Thiên.

Mối bất hòa giữa mấy người, những người có mặt đều rõ trong

lòng.

Mấy người không để ý Đông Vương Công, Đông Vương Công tự nhiên cũng lười đáp lại.

Ba kẻ thích gây sự này, tự nhiên cũng không dám phóng túng trước mặt vị này.

Dù sao, Hồng Quân hạn chế họ ra tay, nhưng không hạn chế vị kia ở Bồng Lai a.

Huống chi… thật sự muốn đánh với vị này, trong lòng họ cũng có chút không chắc.

Mọi người chào hỏi xong, đều vẻ mặt nhiệt tình nhìn về phía Lục Đạo Luân Hồi mới sinh.

Bộ dạng đó, so với bộ mặt của Chuẩn Đề nhị nhân khi đến Bồng Lai lúc Bồng Lai mới xuất thế, giống nhau đến nhường nào.

Đối với điều này… Hậu Thổ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công khóe miệng khẽ cười, tựa như hiểu ý mấy người, trao cho Hậu Thổ một ánh mắt "em cứ làm, có chuyện gì ta giải quyết".

Hậu Thổ kín đáo mỉm cười, tiếp đó, giọng nói lạnh băng hướng về phía mọi người nói: "Không biết các vị Thánh nhân cùng đến, có gì chỉ giáo?" Nghe vậy, mọi người thu hồi ánh mắt.

Trong mấy vị Thánh nhân, tu vi của Lão Tử là cao nhất, lại là đại sư huynh, tự nhiên sẽ do Lão Tử trả lời câu hỏi của Hậu Thổ.

Nhưng mà… Lão Tử vô vi.

Ý đồ của chuyến đi này tuy không đơn thuần như vậy, nhưng y cũng không có ý định chiếm Lục Đạo Luân Hồi.

Ngay sau đó, y thầm liếc nhìn vị Bồng Lai Tiên chủ một cái, hơi suy tư, liền nhắm mắt lại, một bộ dáng "không liên quan đến ta, hồn bay lên trời".

Các Thánh nhân khác thấy vậy, làm sao không hiểu ý của Lão Tử.

Thấy Lão Tử không muốn mở miệng, nhị đệ Nguyên Thủy đành phải mở lời.

"Hậu Thổ đạo hữu đại ái, bần đạo vô cùng bội phục, Lục Đạo Luân Hồi vừa mới thành lập, chắc chắn còn nhiều chỗ chưa hoàn thiện." "Đạo hữu vừa mới ngưng tụ ra nguyên thần và nhục thân, e rằng sức lực không đủ, việc chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, bần đạo nguyện ý gánh vác." Nguyên Thủy vừa nói xong, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người có chút sốt ruột.

Chương 296

"Bần tăng và sư huynh cũng có thể giúp đỡ Hậu Thổ đạo hữu, hoàn thiện quản lý Lục Đạo." Chuẩn Đề nói.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hai người, lời nói tuy hay.

Nhưng những người có mặt làm sao không biết ý đồ của hai người.

Lục Đạo Luân Hồi là một thánh địa đặc thù, ba vị này tự nhiên muốn có một chút quyền khống chế.

Quả thực, nếu có thể khống chế được một hai đạo luân hồi, lợi ích trong đó tự không cần nói cũng biết.

Trước tiên không nói đến Lục Đạo Luân Hồi có thể liên tục thu được công đức, khí vận.

Chỉ riêng việc luân hồi dùng để đầu thai chuyển thế, đối với các Thánh nhân đã lập đại giáo, vì tranh đoạt khí vận để đề thăng tu vi, đã có lợi ích to lớn.

Dù sao, những người có mặt không ai là kẻ ngốc.

Ở cảnh giới này, ai cũng có thể thầm suy đoán ra tình hình tương lai.

Nếu có thể cho một hai đệ tử dưới trướng đầu thai vào Nhân tộc, làm Hoàng, làm Đế, hưởng một chút khí vận, đó tự nhiên là lợi ích to lớn.

Chỉ có điều… Lục Đạo Luân Hồi là do thân thể Tổ Vu của Hậu Thổ hóa thành, đối với Lục Đạo, Hậu Thổ có quyền khống chế tuyệt đối.

Không có sự gật đầu của Hậu Thổ, các Thánh nhân này muốn vào Lục Đạo, chỉ có thể dùng thủ đoạn cứng rắn để tranh đoạt quyền khống chế Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng vấn đề là… Hậu Thổ hiện tại, ai dám động thủ với nàng?

Mượn sức mạnh luân hồi, Hậu Thổ không hề yếu hơn Thánh nhân.

Hơn nữa, bên cạnh Hậu Thổ, còn có một vị kia nữa.

Mối quan hệ giữa vị kia ở Bồng Lai và Hậu Thổ, mấy người đều thấy rõ.

Tuy vậy, nhưng mấy người vẫn không từ bỏ, dù sao, nếu thật sự có thể giành được quyền khống chế một hai đạo luân hồi, lợi ích nhận được thật quá lớn.

Lợi ích lớn như vậy, để Hậu Thổ và Đông Vương Công độc chiếm, mấy người rõ ràng không cam tâm.

Thông Thiên nhìn mấy người, trong mắt lóe lên một tia sáng kín đáo, tiếp đó, cũng không muốn tham gia vào mưu đồ của mấy người.

Y cũng giống như Lão Tử, nhắm mắt lại, thần du thiên ngoại.

Thấy cảnh này, trên mặt Đông Vương Công lại lộ ra một nụ cười lạnh.

Nhưng y cũng lười để ý đến mấy vị này.

Mấy Thánh nhân này, thật sự coi Hậu Thổ không nghe ra ý của họ sao?

Thật sự cho rằng chỉ bằng mấy câu nói đơn giản, liền có thể tranh được quyền khống chế luân hồi?

Dưới gầm trời này, làm gì có chuyện tốt như vậy.

Đừng nói hôm nay mấy vị Thánh nhân công đức đến, cho dù là Hồng Quân đến, Hậu Thổ cũng không thể nhường ra một chút quyền khống chế luân hồi nào.

Lục Đạo Luân Hồi, tương đương với một đạo trường độc nhất vô nhị của Hậu Thổ.

Đạo trường này, là căn bản của nàng, là một lá bài tẩy độc quyền thuộc về một mình nàng.

Lá bài tẩy này ai cũng biết, nhưng tất cả mọi người, đều không thể làm gì được.

Trừ phi, một ngày nào đó, có người khiến thế giới Hồng Hoang trở về Hỗn Độn, nếu không, Hậu Thổ chính là tồn tại mà bất kỳ ai cũng không thể động, cũng không dám động.

Nghe những lời vô sỉ của Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, trên mặt Hậu Thổ hiện lên một vẻ chán ghét.

"Không phiền các vị, nơi này không chào đón, mời các vị rời đi." Hậu Thổ lạnh lùng nói.

Đối với mấy vị Thánh nhân này, bản thân nàng đã không có hảo cảm, huống chi Nguyên Thủy và Chuẩn Đề lại đưa ra điều kiện vô sỉ như vậy.

Nghe vậy, mặt của mấy vị có chút không nhịn được.

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, thân là Thánh nhân làm sao có thể chấp nhận.

Dưới Thánh nhân, đều là sâu bọ.

Hậu Thổ dù có đặc thù, nhưng lời nói như vậy, há có thể không giận?

Thánh nhân nổi giận, thiên địa kinh hoàng!

Chỉ trong khoảnh khắc, thiên địa xung quanh đột nhiên tối sầm lại.

Khí tức âm u trong nháy mắt tràn ngập cả một phương trời đất, cuồng phong khủng bố, lăng liệt tứ ngược.

Trên cửu thiên, mây đen cuồn cuộn, sấm sét vang rền.

Chỉ trong một thoáng, trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người đều đầy vẻ giận dữ.

"Phóng tứ!" Đông Vương Công lạnh lùng quát một tiếng, quanh thân đột nhiên dấy lên một luồng đế vương thánh uy khủng bố, tựa như một vị tiên vương đế tôn từ Hỗn Độn giáng lâm.

Quanh thân, huyết khí cuồn cuộn, tựa như từng con huyết long đáng sợ, bùng phát ra một luồng uy nghiêm khiến người ta kinh hãi.

Đông Vương Công không muốn đáp lời là y lười để ý.

Nhưng họ dám nổi giận với Hậu Thổ, vậy thì y không cần phải nương tay với mấy người này nữa.

Thật sự cho rằng Thánh nhân là vô sở bất năng, là tồn tại người người kính ngưỡng?

Ở chỗ y, Thánh nhân chỉ là một cảnh giới mà thôi.

Trong khoảnh khắc này, luồng sát ý khủng bố của Đông Vương Công đột nhiên bao trùm lấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người.

Sát ý lăng liệt khiến thân thể ba vị Thánh nhân đều cứng lại.

Người khác có lẽ sẽ e dè thân phận Thánh nhân, nhưng vị kia ở Bồng Lai… rõ ràng là một kẻ hễ không hợp ý là muốn đồ Thánh.

Ba người ngơ ngác nhìn Đông Vương Công, vẻ giận dữ trong mắt, trong nháy mắt đã phai đi rất nhiều.

Tiếp đó, họ không đôi co với Đông Vương Công nữa, trực tiếp biến mất khỏi phương thiên địa này.

Chương 297

Không đi thì còn làm gì được?

Dù bị mất mặt, dù có thèm muốn Lục Đạo Luân Hồi đến đâu, cũng đành phải xám xịt rời khỏi nơi này.

Uy năng của Đông Vương Công, họ đã được chứng kiến.

Đặc biệt là cảnh tượng ngày đó y cầm Thí Thần Thương, hướng Nguyên Thủy đâm tới.

Dù là lúc này, vẫn còn nhớ như in.

Loại ý chí sát phạt bùng phát ra đó, là thứ Nguyên Thủy chưa từng cảm nhận được.

Cục diện hôm nay, họ không chút nghi ngờ nếu còn hành động nữa, Đông Vương Công sẽ trực tiếp ra tay với ba vị Thánh nhân.

Dù ba vị Thánh nhân cùng ra tay, Đông Vương Công chưa chắc có thể chống lại.

Nhưng phải biết… nơi đó là Lục Đạo Luân Hồi.

Huống chi… Hồng Quân đã ra lệnh, không được tùy ý ra tay nữa, họ cũng không vì chuyện hôm nay mà chọc giận thánh uy của Hồng Quân.

Xám xịt rời đi, tuy mặt mũi bị mất rất khó chịu, nhưng lúc này, thật sự không có cách nào khác.

.....

Nhìn cảnh tượng ba vị Thánh bị Đông Vương Công một câu quát lui, Lão Tử, Thông Thiên, Minh Hà ba người có mặt, đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Sự bá đạo của vị kia ở Bồng Lai, quả nhiên vẫn không nói đạo lý như ngày xưa.

Lúc này Lão Tử và Thông Thiên hai người không khỏi có chút may mắn.

May mà hôm nay đến đây, họ không có ý định tranh giành một phần quyền khống chế luân hồi.

Mặc dù Lục Đạo Luân Hồi kia quả thực khiến người ta nhìn mà thèm, nhưng may là họ không hề biểu lộ ra.

Nếu không… cục diện lúc này hiển nhiên sẽ không tốt hơn ba người kia là bao.

Đừng thấy Đông Vương Công giây trước còn gật đầu đáp lễ với mình.

Ai mà không biết, vị kia ở Bồng Lai, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Cảm nhận được sát ý của Đông Vương Công, Minh Hà bất giác lùi lại hai bước, trong lòng thầm tắc lưỡi.

Thánh nhân tuy mạnh mẽ, nhưng ở chỗ vị này, cũng phải e dè mấy phần.

Nhìn Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người rời đi, Lão Tử và Thông Thiên đều mang một vẻ mặt "ta không can thiệp, ta chỉ xem thôi" đứng ngây ra đó.

Đông Vương Công cũng lười đuổi nữa.

Ngay sau đó, y chuyển ánh mắt sang Hậu Thổ bên cạnh.

Đế vương nổi giận vì hồng nhan.

Hậu Thổ tinh nghịch mỉm cười với Đông Vương Công.

Tiếp đó bàn tay lật một cái, trong tay hiện ra hai vật, hướng về phía Đông Vương Công nói: "Này, giao cho chàng." Đông Vương Công nhìn vào tay Hậu Thổ, hai vật đó chính là hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử.

Y cũng không khách khí với Hậu Thổ nữa, trực tiếp nhận lấy trong ánh mắt hâm mộ của Lão Tử, Thông Thiên, Minh Hà.

Đối với sự hào phóng của Hậu Thổ, ba người lại một lần nữa hít vào một ngụm khí lạnh.

Ba Thánh nhân lúc trước muốn chưởng khống một hai đạo luân hồi, lại bị Hậu Thổ không chút nể mặt đuổi đi.

Bây giờ… lại trực tiếp giao quyền chưởng khống Lục Đạo cho Đông Vương Công… Ba người cảm thấy thế giới quan của mình có chút đảo lộn, khó mà chấp nhận.

Thật ra… lúc này, họ rất muốn đi lên hỏi vị kia ở Bồng Lai, có cần giúp đỡ không.

Nhưng… cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, nếu thật sự dám làm vậy… vị kia ở Bồng Lai, e rằng lại muốn đồ Thánh rồi.

Lấy Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, Đông Vương Công lại cẩn thận xem xét.

Hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo này, trên đó đều tràn ngập khí tức tịch diệt độc đáo, chính là dùng để diễn hóa Địa Phủ và Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Nếu Hậu Thổ sau này có thể tùy ý ra vào Lục Đạo Luân Hồi, vậy Địa Phủ và Mười Tám Tầng Địa Ngục hiển nhiên phải có một người trấn giữ.

Người đó, hiển nhiên không phải là bản tôn của y.

Suy nghĩ một lát, Đông Vương Công vung tay một cái.

Theo cái vung tay của y, trên bầu trời hiện ra một dòng sông thời không rực rỡ.

Tiếp đó, trong nháy mắt, từ trong dòng sông thời gian đó bước ra một vị đạo nhân áo xanh.

Người này vẻ mặt túc mục trang nghiêm, cho người ta một cảm giác cực kỳ uy nghiêm, chính là phân thân thứ nhất của Đông Vương Công, Thanh Huyền Cơ.

Lại thấy phân thân của vị kia ở Bồng Lai, ánh mắt của Lão Tử và Thông Thiên đều trở nên nóng rực.

Trảm Tam Thi chi pháp do Hồng Quân truyền lại, phân thân trảm thi không hề có ý thức tự chủ, nhưng phân thân của vị kia ở Bồng Lai… rõ ràng không đơn giản như vậy.

Quan sát phân thân của Đông Vương Công ở cự ly gần như thế, hai người nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thanh Huyền Cơ, ra mắt bản tôn." Thanh Huyền Cơ chắp tay, hơi hành lễ với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, đưa Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút cho Thanh Huyền Cơ, khẽ nói: "Đạo hữu, lần này vất vả cho ngươi rồi." "Bản tôn không cần khách khí." Thanh Huyền Cơ nói, nhận lấy Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử, tiếp đó, độn nhập vào phía trên Lục Đạo Luân Hồi.

"Ta là phân thân thứ nhất của Bồng Lai Tiên chủ Đông Vương Công, Thanh Huyền Cơ, nay Lục Đạo đã thành, Địa Phủ đáng lập, ta tạm giữ chức Phong Đô Đại Đế, chấp chưởng việc luân hồi, dùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phán Quan Bút, Sổ Sinh Tử, trấn áp khí vận Địa Phủ." "Địa Phủ, lập!!" Thanh Huyền Cơ ngửa mặt nhìn

trời, lớn tiếng hô.

Về phần tại sao tạm giữ chức Phong Đô Đại Đế, thứ nhất, Thanh Huyền Cơ sau này tất nhiên sẽ cùng Đông Vương Công tái hợp làm một.

Thứ hai, Lục Đạo Luân Hồi, chung quy là thánh địa do Hậu Thổ vì Vu tộc mà lập nên, vì vậy, các thần chức trong Địa Phủ sau này, tự nhiên do mười một Tổ Vu đảm nhiệm là thỏa đáng nhất.

Theo tiếng hô vang của Thanh Huyền Cơ, cả Lục Đạo Luân Hồi đều bắt đầu chấn động kịch liệt.

Có Hồng Mông Trấn Nguyên Bát Hoang Châu trấn áp thiên địa trong luân hồi, tự không cần lo lắng Lục Đạo mới sinh sẽ đột nhiên sụp đổ.

"Oanh long long!" Xung quanh Lục Đạo Luân Hồi, hiện ra một không gian khổng lồ, khi Lục Đạo Luân Hồi xoay chuyển, vô số khí tức tịch diệt từ đó tuôn ra, tràn ngập không gian xung quanh.

Chương 298

Những khí tức tịch diệt này dần dần ngưng tụ lại, từ từ từng tòa thành quách bắt đầu hình thành.

Địa Phủ cũng đang lặng lẽ được kiến lập.

Ở nơi xa nhất của không gian này, là một cửa ải cực kỳ hùng vĩ.

Một bức tường thành đen kịt, trên cổng thành có ba đạo văn tỏa ra khí tức tịch diệt và uy hiếp mười phần.

Quỷ Môn Quan!

Qua tòa thành này, hồn phách liền chính thức trở thành quỷ.

Sau Quỷ Môn Quan, là một con đường nhỏ tối tăm vô tận, trên con đường đó không có một chút ánh sáng nào, phảng phất như vốn là một đám hắc khí hóa thành, căn bản không tồn tại.

Con đường nhỏ đó chính là Hoàng Tuyền Lộ.

Hoàng Tuyền Lộ, chính là dấu hiệu ngăn cách âm dương.

Qua Hoàng Tuyền Lộ, lại có một con sông, trên sông có một cây cầu, chính là Vong Xuyên Hà và Cầu Nại Hà.

Đi tiếp về phía trước, có một đài cao, chính là Vọng Hương Đài.

Vọng Hương Đài, là nơi vong hồn lần cuối cùng nhìn về phía người thân ở dương gian, cáo biệt.

Sau đó, là một tòa thành quách khổng lồ, hàng quán, đình đài lầu các, cái gì cần có đều có.

Trung tâm thành, có một tòa cung điện khổng lồ, trên cổng lớn cung điện, có ba chữ lớn: Âm Dương Ti.

Âm Dương Ti, chính là nơi ở của Phong Đô Đại Đế để xử lý các sự vụ âm dương, cũng là nơi các vị âm thần nghỉ ngơi tụ họp.

Trong Âm Dương Ti, có sáu cây cầu luân hồi, nối liền với Lục Đạo Luân Hồi.

Đứng bên cạnh Lão Tử và Thông Thiên đạo nhân, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trong đôi mắt, tinh quang lấp lánh.

Minh Hà cùng với những đại năng Hồng Hoang đang dùng thiên nhãn quan sát, nhìn Địa Phủ đang từ từ diễn hóa, đều bị kinh ngạc đến ngây người.

Về phần ba vị Thánh nhân bị Hậu Thổ hạ lệnh đuổi khách, bị Đông Vương Công giận dữ quát đi.

Lúc này, đều mặt mày xanh mét nhìn tình hình trong Huyết Hải.

Ai cũng hiểu, Địa Phủ là một miếng thịt cực kỳ béo bở.

Lúc này trong lòng mọi người, ít nhiều đều có chút hối hận.

Nếu như lúc trước, không đặt chủ ý lên Lục Đạo Luân Hồi, vậy thì, các thần chức trong Địa Phủ, hoàn toàn có khả năng được chia một chén canh.

Bây giờ, ngay cả những người như Chuẩn Đề, hoàn toàn không biết mặt mũi là gì, cũng không còn ý định quay lại nữa.

Họ tự nhiên hiểu, vị kia ở Bồng Lai đang đứng đó, nếu đi, đừng nói là được chia một hai thần chức, e rằng mặt mũi sẽ còn bị mất thảm hơn.

Phải biết, lúc này, ở Huyết Hải, toàn bộ đại năng Hồng Hoang đều đang nhìn.

Tuy họ không cần mặt mũi, nhưng cũng không muốn trở thành trò cười của thế giới Hồng Hoang.

Đông Vương Công và Hậu Thổ hai người vẻ mặt bình tĩnh nhìn vào trong luân hồi, trong đôi mắt đều là một sự mong đợi.

Không lâu sau, Địa Phủ diễn hóa hoàn tất.

Thanh Huyền Cơ đứng vững thân mình, tiếp tục hướng lên trời hô: "Địa Phủ đã thành, đương có nơi trừng phạt." "Ta Phong Đô Đại Đế, nay lập ra Mười Tám Tầng Địa Ngục, sinh linh sau khi chết, xét công tội khi còn sống, công lớn hơn tội thì vào Lục Đạo Luân Hồi, tội lớn hơn công thì phải vào Mười Tám Tầng Địa Ngục, chuộc hết tội lỗi, mới có thể lại vào luân hồi, Mười Tám Tầng Địa Ngục, lập!!" Tầng thứ nhất, Cắt Lưỡi Địa Ngục; tầng thứ hai, Kéo Cắt Địa Ngục; tầng thứ ba, Cây Sắt Địa Ngục; tầng thứ tư, Gương Nghiệp Địa Ngục; tầng thứ năm, Lồng Hấp Địa Ngục; tầng thứ sáu, Cột Đồng Địa Ngục; tầng thứ bảy, Núi Đao Địa Ngục; tầng thứ tám, Núi Băng Địa Ngục; tầng thứ chín, Chảo Dầu Địa Ngục; tầng thứ mười, Hố Bò Địa Ngục; tầng thứ mười một, Đá Đè Địa Ngục; tầng thứ mười hai, Cối Giã Địa Ngục; tầng thứ mười ba, Hồ Máu Địa Ngục; tầng thứ mười bốn, Chết Uổng Địa Ngục; tầng thứ mười lăm, Đánh Đập Địa Ngục; tầng thứ mười sáu, Núi Lửa Địa Ngục; tầng thứ mười bảy, Cối Đá Địa Ngục; tầng thứ mười tám, Cưa Xẻ Địa Ngục; Mười Tám Tầng Địa Ngục được xếp theo thứ tự thời gian chịu hình phạt và mức độ nặng nhẹ của tội ác, mỗi một tầng địa ngục đều đau khổ gấp bội so với tầng trên, thời gian cũng nhiều hơn một bội.

Ngoài Mười Tám Tầng Địa Ngục, còn có một không gian đặc thù, gọi là Vô Gián Địa Ngục.

Một khi vào Vô Gián Địa Ngục, liền vĩnh thế bất đắc siêu sinh.

Sự khủng bố của Mười Tám Tầng Địa Ngục, từ tên của chúng đã có thể biết được một hai, ngay cả những đại năng của thế giới Hồng Hoang, khi nghe Thanh Huyền Cơ hô tên các địa ngục, đều không khỏi

rùng mình.

Hiện tại Địa Phủ và Mười Tám Tầng Địa Ngục đều đã được kiến lập, nhưng tất cả vẫn chưa hoàn thiện.

"Hát!" Theo tiếng hô lớn của Thanh Huyền Cơ, từng đạo đạo vận khủng bố từ quanh thân tuôn ra, trực tiếp bắn về phía Sổ Sinh Tử.

Dưới tác dụng của từng đạo đạo vận đó, Sổ Sinh Tử tỏa ra vô tận ánh sáng đen rực rỡ, sau đó, chỉ thấy Sổ Sinh Tử từ từ bay lên từ tay Thanh Huyền Cơ, lơ lửng trên đỉnh đầu y.

Ngay sau đó, Sổ Sinh Tử đột nhiên mở ra, nhanh chóng lật giở.

Thanh Huyền Cơ liền hướng lên trời hô lớn: "Phàm là sinh linh Hồng Hoang, chưa nhập Chuẩn Thánh cảnh, đều ở trong Lục Đạo Luân Hồi." "Trên Sổ Sinh Tử, đương có tên, nhân quả nghiệp lực, phúc duyên tội nghiệt, đều ở trong đó." Theo tiếng hô lớn của Thanh Huyền Cơ, trong cả thế giới Hồng Hoang, trừ Vu tộc ra, trên đỉnh đầu mỗi một sinh linh đều có ánh sáng chói mắt xông lên trời.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả ánh sáng đều hướng về phía Địa Phủ mà lao tới.

Cùng lúc đó, từ trong Sổ Sinh Tử đang lơ lửng trên đỉnh đầu Thanh Huyền Cơ, tuôn ra hắc khí nồng đậm, hút tất cả ánh sáng vào trong Sổ Sinh Tử, trong khoảnh khắc, trên Sổ Sinh Tử liền xuất hiện vô số cái tên.

Trong thế giới Hồng Hoang, tất cả sinh linh dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, ngay cả những tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngay cả những khách trong Tử Tiêu Cung chưa đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đều hiện ra trong Sổ Sinh Tử.

Đương nhiên, thông qua Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phán Quan Bút, có thể sửa đổi vận mệnh của những sinh linh trên Sổ Sinh

Tử.

Nhưng, cái giá phải trả trong đó, lại phải dựa vào sự mạnh yếu, công đức nghiệp lực của sinh linh bị sửa đổi mà định.

Không phải là vận mệnh của sinh linh trên Sổ Sinh Tử có thể tùy ý sửa đổi.

Ngay cả Thanh Huyền Cơ đang chưởng khống Sổ Sinh Tử lúc này, cũng không thể tùy ý sửa đổi.

Nếu hồ đồ sửa đổi, không những nghiệp lực tương ứng sẽ quấn thân, còn sẽ dẫn động thiên phạt, tình huống nghiêm trọng, thậm chí sẽ thân tử đạo tiêu.

Ngay cả các Thánh nhân, muốn sửa đổi vận mệnh của sinh linh trên Sổ Sinh Tử, cũng phải trả cái giá tương ứng.

Cũng chính vì vậy, chúng sinh Hồng Hoang đều trong lòng lo lắng, trước đây Địa Phủ chưa thành, ai nấy đều tiêu dao tự tại, không người quản thúc.

Bây giờ, theo sự kiến lập của Địa Phủ, từ nay về sau, phàm là chưa nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, tính mệnh của họ liền được ghi lại trên Sổ Sinh Tử kia.

Chỉ có thành Chuẩn Thánh, mới có thể từ trong sổ sinh tử đó thoát ra, tiêu dao thế gian.

Nhưng Hồng Hoang tuy lớn, cường giả có thể tu hành đến cảnh giới Chuẩn Thánh, lại có mấy người?

Ngay cả Nhiên Đăng trên Linh Thứu Sơn, tuy từng nghe Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, nhưng vẫn chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể thấy, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với một số sinh linh căn cước tầm thường, khó khăn đến nhường nào.

Điều đó cũng có nghĩa là, theo sự thành lập của Địa Phủ, đại đa số sinh linh Hồng Hoang tên tuổi đều sẽ xuất hiện trên Sổ Sinh Tử đó.

Chương 299

Có thể thấy, Địa Phủ do Thanh Huyền Cơ chưởng khống mạnh mẽ đến mức nào.

Địa Phủ vừa thành, trên bầu trời vô tận, sấm sét cuồn cuộn, hư vô bị xé rách ra một vết nứt khủng bố.

Vô tận công đức từ đó tuôn ra, giáng xuống Thanh Huyền Cơ.

Phần công đức này, đủ bằng hơn một phần mười công đức của Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Nhìn công đức đầy trời, một đám đại năng đang ngưng tụ thiên nhãn quan vọng nơi này, không khỏi có chút đỏ mắt.

Ngay cả Minh Hà, lúc này cũng thèm thuồng không thôi.

Thanh Huyền Cơ và Đông Vương Công vốn là một thể, tự nhiên cũng sẽ không hấp thu phần công đức này.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thanh Huyền Cơ nhấc tay vung lên.

Trong chốc lát, công đức như biển đột nhiên hướng về phía Hậu Thổ mà lao tới.

Hành động này, không khỏi khiến những người có mặt nhìn mà thấy một trận đau lòng.

Ngược lại Lão Tử, sắc mặt tương đối bình tĩnh, trong đôi mắt kia, như có điều suy tư, lại không biết đang nghĩ gì.

Hậu Thổ cũng không khách khí, nam nhân của mình, tự không cần quá nhiều câu nệ.

Nàng khẽ mỉm cười với Đông Vương Công một cái, tiếp đó, liền

trực tiếp nhận lấy. .....

Lục Đạo Luân Hồi, hiện tại đã kiến lập hoàn tất.

Bây giờ thiếu là dưới trướng Thanh Huyền Cơ, Thập Điện Diêm La, Ngũ Phương Quỷ Đế, các thần hữu trong Lục Đạo La Phong Cung cùng một số quỷ sai âm tướng, Ngưu Đầu Mã Diện, còn có Mạnh Bà canh giữ Cầu Nại Hà, nấu canh Mạnh Bà.

Những thứ này, Đông Vương Công tự sẽ không can thiệp nữa.

Dù sao, nơi này là thánh địa Hậu Thổ lưu lại cho Vu tộc, các chức vị này sau này, tự nhiên sẽ phân cho người của Vu tộc.

Chỉ là, lại khổ cho Thanh Huyền Cơ, vị tư lệnh không quân lính này rồi.

Bận rộn xong những việc này, Thanh Huyền Cơ mới bay đến chỗ Đông Vương Công.

"Bản tôn, Địa Phủ mới lập, nhân thủ không đủ, nhiều việc phải ta tự mình lo, e rằng khó có thời gian tu hành, không biết bản tôn có chỉ giáo gì không?" Thanh Huyền Cơ hơi chắp tay hành lễ nói.

Lúc này Thanh Huyền Cơ có chút phiền muộn.

Tuy chiếm được chức Phong Đô Đại Đế, nhưng hiện tại y chỉ là một tư lệnh không quân, chuyện gì cũng cần tự mình lo.

Cũng may hiện tại Địa Phủ mới kiến lập, không có bao nhiêu hồn phách đến đây chuyển thế.

Nhưng, nếu thời gian dài ra, theo số lượng hồn phách dần tăng lên, y sẽ rất bận, càng đừng nói đến tu hành.

Nghe lời Thanh Huyền Cơ, Đông Vương Công mỉm cười, tiếp đó nói: "Đạo hữu không cần vội, tin rằng không lâu nữa, bên Vu tộc tất nhiên sẽ cử người đến, lúc đó, các thần chức trong Địa Phủ được bổ

sung, đạo hữu liền có thể làm chủ quản khoanh tay rồi." "Về phần quỷ binh âm tướng mà…." Nói đến đây, Đông Vương Công liếc nhìn Minh Hà một cái.

Thân hình Minh Hà không khỏi dừng lại, tiếp đó vội vàng đáp lời: "Đạo hữu nếu không chê, Tu La nhất tộc của ta có thể tạm thời điều cho đạo hữu một số quỷ binh âm tướng." Nghe vậy, Thanh Huyền Cơ hơi hành lễ với Minh Hà: "Vậy thì… có phiền đạo hữu rồi." "Nào có nào có." Minh Hà khách khí hàn huyên.

Có vị kia ở Bồng Lai ở đây, Minh Hà dù có mượn cũng phải mượn, không mượn cũng phải mượn.

Huống hồ, Lục Đạo mới sinh, quỷ binh âm tướng, tự nhiên cũng có thể kiếm được một chút công đức.

Mặc dù chỉ là một số công việc tạm thời, nhưng chuyện tốt có thể kiếm được công đức như vậy, Minh Hà sao lại từ chối chứ?

Hai người nói xong, saling hành lễ, rồi cùng nhau chìm vào Địa Phủ, bắt đầu bận rộn việc quỷ binh âm tướng. .....

Hai người chân trước vừa đi, lại nghe thấy bờ biển Huyết Hải, truyền đến một tiếng gọi đôn hậu.

"Hậu Thổ muội tử!" Nghe vậy, thân hình Hậu Thổ không khỏi run lên, tiếp đó, nhanh chóng quay đầu lại.

"Huynh trưởng." Nhìn thấy người đến, trên mặt Hậu Thổ cũng hiện lên vẻ vui mừng, nhưng nghĩ lại, Hậu Thổ đã không còn, nhìn Đế Giang đang đứng ở xa, khóe mắt nàng không khỏi chảy xuống hai dòng lệ trong.

Đế Giang vừa thấy muội muội nhà mình như vậy, trong lòng không khỏi đau xót, tiếp đó nhanh chóng chạy về phía Hậu Thổ.

Lão Tử, Thông Thiên hai người tự không phải là người không có

mắt nhìn.

Hiện tại Địa Phủ đã lập, náo nhiệt cũng đã xem xong, tự không cần phải ở lại nữa.

Họ hơi hành lễ với Đông Vương Công, tiếp đó, trực tiếp biến mất khỏi phương thiên địa này.

Thật ra, hành vi của hai người, đối với Thông Thiên, Đông Vương Công có thể hiểu được.

Dù sao, Thông Thiên người này lỗi lạc quang minh, bội phục đại nghĩa của Hậu Thổ, đến quan lễ cũng là bình thường.

Nhưng Lão Tử… rõ ràng giữa Lão Tử và y không có gì hòa hợp.

Lão Tử vô vi, nếu không mưu đồ Lục Đạo, hoàn toàn có thể không đến.

Trước đó Hồng Quân trong Hỗn Độn đã hành xử khó hiểu, bây giờ Lão Tử cũng vậy.

Chuyến đi này đến một cách khó hiểu, lại đối với thái độ của y.

Không khỏi khiến y có chút khó hiểu.

"Chẳng lẽ Lão Tử chuyển tính?" Nhìn bóng lưng Lão Tử rời đi, Đông Vương Công thầm nghĩ.

Ngay sau đó lắc đầu, cũng không suy nghĩ nữa.

Hai người vừa đi, Huyết Hải vốn náo nhiệt, liền chỉ còn lại Đông Vương Công, Hậu Thổ và Đế Giang.

Nhìn hai hàng lệ trong trên mặt Hậu Thổ, Đế Giang vừa đau lòng, trong lòng lại có một chút hoảng loạn.

Mặc dù Hậu Thổ nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, nhưng vẫn luôn là người trầm ổn nhất.

Từ khi sinh ra đến giờ, Đế Giang cũng chưa từng thấy Hậu Thổ khóc như hôm nay.

Đường đường là tộc trưởng Vu tộc, đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, một khắc này, Đế Giang nhìn Hậu Thổ đang khóc, lại có chút luống cuống tay chân.

Chương 300

Nhìn cảnh này, Đông Vương Công không khỏi có chút cảm khái.

Tổ Vu của Vu tộc, trừ Hậu Thổ ra, quả thực hung hãn bá đạo, nhưng quan hệ giữa Thập Nhị Tổ Vu lại cực kỳ sâu sắc.

Đợi sau khi tình tự của Hậu Thổ hơi ổn định lại một chút, Đế Giang mới có chút đau lòng mở miệng nói.

"Vì Vu tộc, muội tử thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, lại cũng khổ cho muội tử rồi." Là lãnh tụ của Vu tộc, có thể thống lĩnh Vu tộc xưng bá đại lục Hồng Hoang, lần trước suýt nữa đã đồ diệt Thiên Đình Yêu tộc, tầm nhìn và mưu lược của Đế Giang, ngay cả trong thế giới Hồng Hoang, cũng thuộc hàng tồn tại đỉnh tiêm.

Y sâu sắc hiểu rằng, Hậu Thổ vẫn luôn vì tương lai của Vu tộc mà bôn ba.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Đạo Luân Hồi, Đế Giang liền hiểu được mục đích của Hậu Thổ.

Trong lòng y, cũng triệt để chấp nhận hành động thân hóa luân hồi lần này của Hậu Thổ.

Là tộc trưởng của Vu tộc, Đế Giang tự có thể cảm nhận rõ ràng, trong mấy ngàn năm, khí vận của Vu tộc đang từ từ trôi đi giảm bớt.

Điều đó cũng có nghĩa là, Vu tộc đang từ từ đi đến suy vong.

Lờ mờ, y cũng nhận ra điều không ổn trong đó.

Nếu Vu Yêu hai tộc, cứ tiếp tục đấu đá như vậy, có thể, Vu Yêu hai tộc sẽ đi đến chỗ triệt để suy vong.

Chỉ là… cừu hận của hai tộc, hiện tại đã đến mức không thể cùng

tồn tại.

Bây giờ, dù có dừng tranh đấu, dù Vu tộc có thể dừng lại, nhưng Yêu tộc, chắc chắn sẽ không như ý muốn.

Nếu hai tộc đã định sẵn cục diện không chết không thôi, con đường bày ra trước mặt Đế Giang cũng chỉ còn lại một.

Đó là cùng Yêu tộc liều chết một trận, có lẽ, tiêu diệt được Yêu tộc, vậy thì Vu tộc liền có thể xưng bá cả Hồng Hoang.

Đến lúc đó, Vu tộc cũng sẽ độc hưởng khí vận của thế giới Hồng Hoang.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, là vì Vu tộc tìm một con đường lui, dù cho trong cuộc đấu giữa Vu Yêu hai tộc, Vu tộc có bại vong, cũng không đến mức bị diệt tộc.

Đối với khổ tâm của Hậu Thổ, sau lần này, y đã triệt để hiểu rõ.

Hậu Thổ nhìn Đế Giang có chút bi thương trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ sở.

Khẽ nói: "Huynh trưởng, lần lượng kiếp Vu Yêu này, dù là Yêu tộc hay Vu tộc, đều đã gánh vô biên nghiệp lực, định sẵn phải đi đến suy bại." "Ta lần này thân hóa luân hồi, chẳng qua là dùng công đức luân hồi và khí vận Địa Phủ để bù đắp nghiệp lực mà Vu tộc ta đã gây ra, vì Vu tộc giành được một tia sinh cơ mà thôi." Nghe lời Hậu Thổ, Đế Giang cũng không khỏi thở dài một tiếng, trầm giọng nói: "Chiến đến lúc này, dù Vu tộc muốn lui, cũng không lui được nữa, thôi thì, dốc hết toàn lực, cùng Yêu tộc kia liều chết một trận." "Giả như Yêu tộc bị diệt, Vu tộc ta chưa chắc không thể đánh ra một con đường sống." Nghe lời Đế Giang, Đông Vương Công đầy thâm ý nhìn Đế Giang một cái, trong đôi mắt sâu thẳm, cũng thần tình lấp lánh.

Nội tâm thầm than: "Đế Giang cũng là một người hiểu chuyện,

nếu đã là nhân vật chính của lượng kiếp, vậy thì, muốn rút lui sao lại là một chuyện dễ dàng chứ?" "Dù Vu tộc có thể buông bỏ sự kiêu ngạo, rút khỏi thế giới Hồng Hoang, nhưng Thiên Đạo kia cũng không cho phép." "Trong khoảnh khắc này, bày ra trước mặt Vu tộc chỉ có một con đường, ngoài chiến ra vẫn là chiến, trái phải đều phải chiến, nếu đã vậy sao không chiến cho thống khoái?" "Hành động này của Đế Giang, tuy là hành động bất đắc dĩ, nhưng cũng không có gì không ổn." Hậu Thổ thấy vậy, trên mặt hiện lên một tia bi thống, khẽ thở dài: "Nếu đã vậy, huynh trưởng sau khi về Vu tộc, có thể cử trước một số tộc nhân đến Địa Phủ, sung làm âm binh quỷ tướng, cũng là để lại cho Vu tộc ta một chút huyết mạch." Trong giọng nói của Hậu Thổ, có một chút bất đắc dĩ, chỉ là… hiện tại, đó cũng là biện pháp tốt nhất.

"Được!" Đế Giang trịnh trọng đáp, lời vừa dứt, ánh mắt lại nhìn về phía Đông Vương Công.

Tiếp đó, chắp tay, hướng Đông Vương Công ôm quyền hành lễ, trầm giọng nói: "Ân tình của đạo hữu, Vu tộc chắc chắn sẽ không quên." Bây giờ, đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả của sự việc, tự nhiên biết Đông Vương Công là người điểm hóa Hậu Thổ, là ân nhân giúp đỡ Vu tộc.

Vu tộc vốn yêu ghét phân minh, nếu đã vậy, Đế Giang tự nhiên phải bày tỏ lòng cảm tạ.

Năm đó, Hậu Thổ ở Tử Tiêu Cung, đối mặt với việc Hồng Quân ban cho Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, cũng chỉ hơi gật đầu.

Bây giờ Đế Giang hướng Đông Vương Công hành lễ như vậy, đủ để chứng minh thành ý của Đế Giang.

Nghe vậy, Đông Vương Công hơi gật đầu.

Hậu Thổ đã trở thành nữ nhân của y, Đế Giang cũng là anh vợ của

y.

Y liền ôm quyền, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, tiếp đó, trêu chọc nói: "Lần này, may mà có Đế Giang Tổ Vu đến, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ… tất định sẽ coi bần đạo là kẻ lừa gạt Hậu Thổ." Nghe vậy, Hậu Thổ lườm Đông Vương Công một cái.

Tiếp đó cùng Đế Giang đều không nhịn được mà cười.

Bầu không khí nặng nề đó, cũng theo đó mà tiêu tan.

Quả thực, nếu lần này đến không phải là Đế Giang, mà là Chúc Dung, chỉ sợ Đông Vương Công thật có chút nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Dù sao, Đế Giang có thể nhìn ra chuyện Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi là vì tương lai của Vu tộc.

Nhưng không có nghĩa là, các Tổ Vu khác cũng có thể nhìn ra.

Với tính cách của các Tổ Vu khác, chỉ sợ, không trực tiếp ra tay với y, cũng sẽ ác ngữ tương hướng. .....

Một lát sau, Hậu Thổ hơi trầm ngâm, bàn tay lật một cái, hiện ra một lá cờ sát khí kinh người.

Tiếp đó, lại ngưng tụ ra một giọt tinh huyết cực kỳ rực rỡ.

Nàng mở miệng nói với Đế Giang: "Huynh trưởng, đây là một giọt tinh huyết tâm đầu và Đô Thiên Thần Sát Kỳ của ta, giọt tinh huyết này, cộng thêm huyết trì trong thần điện, đủ để diễn sinh ra một tộc nhân có thể điều khiển Đô Thiên Thần Sát Kỳ." Nói xong, giọt tinh huyết và Đô Thiên Thần Sát Kỳ liền bay về phía Đế Giang.

"Khổ cho em rồi." Đế Giang đau lòng nhìn Hậu Thổ một cái, sau đó, thu lấy tinh huyết tâm đầu và Đô Thiên Thần Sát Kỳ của Hậu Thổ.

Nhìn Đế Giang thu lấy giọt tinh huyết và Đô Thiên Thần Sát Kỳ,

Hậu Thổ mới khe khẽ thở dài: "Như vậy, huynh trưởng về đi, từ nay về sau, Hậu Thổ không còn, ta là Bình Tâm." Đế Giang chăm chú nhìn Hậu Thổ.

"Em vĩnh viễn là muội tử của Đế Giang ta!" Y trịnh trọng nói, tiếp đó, chào Đông Vương Công một tiếng rồi rời đi.

Mặc dù, hiện tại Hậu Thổ không cần phải trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi như trong quỹ tích trước đây.

Nhưng… cũng không thể tham gia vào trận chiến Vu Yêu tiếp theo.

Trận chiến giữa hai tộc Vu Yêu, Đông Vương Công đều đã biết kết cục sau đại chiến, như vậy sao có thể thay đổi được gì?

Thay vì nhìn các vị huynh trưởng lần lượt vẫn lạc, thà rằng tránh xa cuộc chiến đó.

Huống hồ… thân là Bán Bộ Thánh Nhân, chủ nhân Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không cho phép nàng ra tay.

Đế Giang đi rồi, thần sắc Hậu Thổ rõ ràng ảm đạm đi rất nhiều.

Nàng từ từ quay sang Đông Vương Công, bàn tay thon dài nắm lấy bàn tay Đông Vương Công.

Giọng điệu có phần kiên định nói: "Ta… cầu chàng một việc." Nghe vậy, Đông Vương Công hơi dừng lại, tự nhiên hiểu Hậu Thổ nói với y một cách trịnh trọng như vậy là vì điều gì.

Bàn tay y nhẹ nhàng vỗ lên vai Hậu Thổ.

"Yên tâm đi, dù nàng không nói, đến lúc đó ta cũng nhất định sẽ bảo vệ chân linh của mười một vị huynh tỷ của nàng, đưa họ an ổn vào trong luân hồi." Lục Đạo Luân Hồi, vốn là thánh địa của Vu tộc, là do Hậu Thổ vì Vu tộc, vì các vị huynh tỷ của nàng mà lập nên.

Thân là nam nhân của Hậu Thổ, Đông Vương Công sao lại có thể đứng nhìn khoanh tay?

Chương 301

Trận lượng kiếp Vu Yêu đó, không ai có thể ngăn cản được, nhưng dù thế nào, y nhất định sẽ giữ lại chân linh của mười một vị Tổ Vu còn lại, đưa vào trong luân hồi.

Điểm này, y đã sớm cân nhắc.

Bởi vì, chức Phong Đô Đại Đế mà Thanh Huyền Cơ chiếm giữ và các thần chức Thập Điện Diêm La còn trống.

Chính là do Đông Vương Công để lại cho mười một vị Tổ Vu.

Nghe vậy, trên mặt Hậu Thổ lộ ra một nụ cười.

Thiên đạo vô tình, coi vạn vật như chó rơm.

Nhưng kết cục hiện tại, cũng là kết cục tốt nhất có thể, không phải sao?

Hậu Thổ mỉm cười, môi son khẽ mở, tinh nghịch nói với Đông Vương Công: "Từ nay Hậu Thổ không còn, Vu tộc khó về, luân hồi lại cũng không phải nơi ta thích, ta hiện tại, ngược lại không có nơi nào để đi." Nghe lời Hậu Thổ, Đông Vương Công nhếch miệng.

"Nếu đã vậy, vậy chỉ có thể theo bần đạo về Bồng Lai thôi, nhé, Bình Tâm…" Nghe vậy, trên mặt Hậu Thổ hiện lên một vầng hồng.

Từ sau lần biệt ly ở Bất Chu Sơn, nhân quả giữa hai người đã tồn tại mấy vạn năm, lúc này… nhân quả đã chờ đợi mấy vạn năm đó, cuối cùng cũng vào lúc này, có được sự giải quyết tốt nhất.

Hậu Thổ không còn, là Bình Tâm.

Nhưng điều đó có quan trọng đến vậy sao?

Người phụ nữ này, vẫn là người phụ nữ đó.

Trong khoảnh khắc này, bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy sự dịu dàng và vui sướng của nhân quả đã được giải quyết.

Đúng lúc này, một tiếng máy móc lạnh lùng, lại vô tình cắt đứt bầu không khí giữa hai người. 【Đinh!

Lục Đạo đã lập, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn.】 Bầu không khí hài hòa đột nhiên bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang.

Đông Vương Công không những không tức giận mà còn nở một nụ cười.

Hệ thống mà không lên tiếng, ta suýt nữa đã quên mất chuyện này.

Thấy Đông Vương Công tự dưng bật cười một cách khó hiểu, trên mặt Hậu Thổ hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Cười?" Đông Vương Công mím môi đầy bí ẩn: "Đi thôi, chúng ta về Bồng Lai trước đã." Dứt lời, hắn vung tay lên.

Một không gian hư vô rực rỡ hiện ra trước mặt hai người.

Ngay sau đó, cả hai bước vào, xé rách bức tường hư không, trực tiếp đi về phía Bồng Lai.

Tại Bồng Lai Tiên Đảo, lúc này Đông Vương Công có chút buồn bực, vô cùng buồn bực.

Ba người phụ nữ là một vở kịch.

Dường như ba người phụ nữ đang trò chuyện, hoàn toàn không có chuyện gì liên quan đến hắn.

Chán nản nhìn ba người phụ nữ có dung nhan tuyệt thế trước mặt, Đông Vương Công khẽ thở dài một tiếng, rồi bước về phía Bồng Lai Tiên Các.

"Hệ thống, ra đây cho ta." Ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, Đông Vương Công lên tiếng gọi hệ thống. [Đinh!

Hệ thống Vòng Quay May Mắn sẵn sàng phục vụ Túc chủ.] Nghe giọng nói đã lâu không gặp của hệ thống, Đông Vương Công bất giác xoa xoa tay.

Việc có thể trực tiếp gọi hệ thống ra như thế này cũng là chuyện hiếm có.

"Phần thưởng nhiệm vụ ẩn giấu?" Đông Vương Công nheo mắt hỏi. [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn giấu, hiện tại cung cấp cho Túc chủ hai loại phần thưởng, mời Túc chủ lựa chọn.] [Một: Thưởng mười vạn năng lượng Hồng Mông.] [Hai: Thưởng một lần rút thăm.] "Mười vạn?" Nghe giọng nói của hệ thống, Đông Vương Công không khỏi có chút phấn khích.

Hắn đương nhiên biết về năng lượng Hồng Mông.

Năm xưa, khi mới đến Hồng Hoang, phần thưởng đầu tiên của hệ thống chính là năng lượng Hồng Mông.

Chính nhờ năng lượng Hồng Mông mà đỉnh thượng tam hoa của hắn đã khai mở đến cực hạn là thập nhị phẩm.

Phải biết rằng, năng lượng Hồng Mông năm đó chỉ có một nghìn điểm, còn bây giờ... mười vạn!

Đây là khái niệm gì chứ?

Trên mặt Đông Vương Công, mơ hồ có chút hưng phấn.

Năng lượng Hồng Mông, nhiều nhất hắn cũng chỉ nhận được một vạn điểm, nhưng một vạn điểm năng lượng đó đã giúp hắn đề thăng lên cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Bây giờ... mười vạn năng lượng Hồng Mông.

Đối với hắn, quả thực có chút đáng sợ.

Nhưng... nay đã khác xưa.

Một vạn năng lượng Hồng Mông có thể giúp hắn trực tiếp từ Đại La hậu kỳ bước vào Đại La đỉnh phong.

Nhưng e rằng, chừng đó không đủ để nguyên thần tu vi của hắn từ Chuẩn Thánh hậu kỳ bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sự chênh lệch trong đó đã đạt đến mức độ khủng khiếp.

Mười vạn năng lượng Hồng Mông tuy đáng sợ, nhưng vẫn khó có thể bù đắp được khoảng cách đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đông Vương Công không khỏi tối sầm lại.

Với cảnh giới hiện tại, thứ hắn cần tất nhiên là thứ có thể giúp hắn nhanh chóng đề thăng tu vi, không nghi ngờ gì nữa, mười vạn năng lượng Hồng Mông...

Chương 302

còn xa mới đủ.

Nếu không thể trực tiếp giúp hắn đề thăng tu vi, mười vạn năng lượng Hồng Mông tuy quý giá, nhưng cũng không có tác dụng quá lớn.

Với tâm lý tò mò của một kẻ cờ bạc, Đông Vương Công bất giác nhìn về phía phần thưởng thứ hai mà hệ thống đưa ra.

Có lẽ, sau khi chọn rút thăm trên vòng quay, phần thưởng rút được có thể không quý giá bằng mười vạn năng lượng Hồng Mông.

Nhưng cũng có cơ hội, rút ra được phần thưởng quý giá hơn mười vạn năng lượng Hồng Mông, thậm chí, có hy vọng, giúp hắn đột phá một đại cảnh giới.

Nghĩ đến đây...

Đông Vương Công không khỏi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Mười vạn năng lượng Hồng Mông tuy quý giá, nhưng đối với hắn hiện tại cũng chỉ là có cũng được, không có cũng không sao.

Chọn loại thứ hai... sẽ có cơ hội nhận được thứ tốt hơn.

Càng nghĩ như vậy, Đông Vương Công càng cảm thấy ngứa ngáy.

"Hệ thống, ta chọn loại thứ hai." "Rút thưởng!" [Đinh!

Mời Túc chủ quay Vòng Quay May Mắn.] Lời hệ thống vừa dứt, trước mắt Đông Vương Công xuất hiện một vòng quay khổng lồ.

Khác với vòng quay bạch kim và vòng quay tử kim, vòng quay lần này có màu sắc ngũ sắc sặc sỡ, vô cùng rực rỡ.

Nhìn kim chỉ nam thật dài trên đó.

“Quay!” Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, ngay sau đó, kim chỉ nam bảy màu bắt đầu quay với tốc độ chóng mặt.

Trái ba vòng, phải ba vòng, xuôi ba vòng, ngược ba vòng... [Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được năng lượng Hồng Mông một triệu] Ong...

Hầu như ngay lúc nghe thấy con số đó, đầu óc Đông Vương Công đột nhiên ong lên một tiếng.

Một triệu!

“Phát tài rồi!” Đây là tiếng lòng của Đông Vương Công lúc này.

Giờ phút này, Đông Vương Công không khỏi nhớ đến một câu nói của phàm gian ở kiếp trước: Cược một phen, xe đạp biến thành mô tô.

Mười vạn năng lượng Hồng Mông, đổi lấy một triệu.

Không nghi ngờ gì, đây là một món hời, một món hời cực lớn.

Hắn không rõ mức độ khủng khiếp của một triệu năng lượng Hồng Mông sẽ là bao nhiêu.

Nhưng hắn hiểu rõ trong lòng, một triệu năng lượng Hồng Mông, đủ để nguyên thần tu vi của hắn đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cố gắng đè nén sự kích động trong lòng, Đông Vương Công cẩn thận cất một triệu năng lượng Hồng Mông vào trong nguyên thần.

Mặc dù đã có đủ vốn liếng để nguyên thần tu vi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng muốn đột phá, không phải là bây giờ.

Nguyên thần tu vi đang ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, Đông Vương Công có thể cảm nhận được sự áp chế cực lớn của Thiên Đạo đối với mình.

Muốn hoàn toàn thoát khỏi Thiên Đạo, ít nhất phải đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng nếu nguyên thần tu vi lại đột phá, đợi đến khi nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng đã đủ rồi.

Khi đó, tuy vẫn không thể thoát khỏi Thiên Đạo, nhưng có thể xé ra một lỗ hổng trong sự áp chế của Thiên Đạo đối với hắn.

Từ đó, cũng có thể đề thăng nguyên thần tu vi lên cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hiện tại, việc cấp bách nhất là đột phá tu vi nhục thân trước.

Bây giờ, hắn chỉ còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên một bước chân.

Đêm đó, Đông Vương Công có chút buồn bực, vô cùng buồn bực.

Đã lâu không về Bồng Lai, vốn nghĩ rằng Tây Vương Mẫu và Hi Hòa cũng sẽ đối với hắn nồng nhiệt không thôi.

Nào ngờ, Hậu Thổ vừa đến, dường như... mọi chuyện đều không còn liên quan đến hắn nữa.

Buồn bực khẽ thở dài, hắn ngồi ngay ngắn trên ngọc sàng, nhắm mắt chìm vào suy tư.

"Hửm?" Ba luồng hương thơm ngát xộc vào mũi hắn.

Hắn mở mắt ra.

Ưm... (Cảnh không thể miêu tả.) Sáng sớm.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào Bồng Lai Tiên Các, Đông Vương Công từ từ mở mắt.

Xung quanh là một chiến trường sau một đêm mây mưa vần vũ.

Nhìn ba người phụ nữ có dung nhan tuyệt thế bên cạnh, Đông Vương Công cười phóng khoáng một tiếng, rồi bay ra ngoài Bồng Lai

Các.

Bên ngoài Tiên Các, Ngạo Thiên đang yên lặng chờ đợi.

Thấy Đông Vương Công hạ xuống, cái đầu rồng to lớn từ từ ngẩng lên.

“Lão gia, Tiệt Giáo Thông Thiên Thánh Nhân đến bái kiến.” Nghe vậy, Đông Vương Công hơi khựng lại, trầm ngâm một lát: “Mời vào đi.” ... ...

Tiền điện Bồng Lai, Đông Vương Công và Thông Thiên ngồi đối diện nhau.

Chương 303

Trên bàn ngọc trước mặt, bày sẵn trà thơm ngát.

“Đạo hữu, bần đạo đến đây, có một lời thỉnh cầu bất tiện.” Thông Thiên nhấp một ngụm trà, lên tiếng nói với Đông Vương Công.

Trà này được pha từ cây Ngộ Đạo Trà, có công năng tĩnh tâm ngưng khí.

Nhưng... nhìn dáng vẻ của Thông Thiên, tuy đang uống trà, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng khó coi, dường như vừa bị ai đó bắt nạt.

Nghe lời Thông Thiên, khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch lên một nụ cười: “Đạo hữu cứ nói đừng ngại.” Nghe vậy, Thông Thiên hơi nhíu mày, như có chuyện khó xử.

Do dự một lát, y nói: “Bần đạo tìm được một hòn đảo ở Đông Hải, tên là Kim Ngao Đảo.

Trong lòng ta có cảm ứng, hòn đảo này có chút cơ duyên với bần đạo, cho nên, ta muốn lấy hòn đảo này làm đạo trường.” “Đạo hữu là chủ của Đông Hải, vì vậy, ta đặc biệt đến đây làm phiền.” Thông Thiên do dự nói.

Đông Hải tuy lớn, Đông Vương Công cũng chỉ chiếm một đảo Bồng Lai, nhưng cả thiên hạ Hồng Hoang đều hiểu rõ, Đông Hải là địa giới của vị Bồng Lai Tiên Chủ kia.

Ai cũng hiểu rằng, cả vùng biển Đông Hải, ẩn giấu một thế lực thuộc Bồng Lai Bách Ức Linh Tộc.

Bây giờ, y muốn lấy một hòn đảo trên Đông Hải làm đạo trường của mình, tự nhiên phải được sự đồng ý của vị kia.

Dù sao, Thông Thiên không phải chỉ có một mình, mà là cả Tiệt

Giáo.

Nếu thật sự đường đột đưa cả Tiệt Giáo vào Kim Ngao Đảo, nếu vị kia ở Bồng Lai không biết, quả thật có chút không thích hợp.

Vốn dĩ Đông Hải là một nhà độc chiếm, bây giờ Tiệt Giáo cũng muốn chuyển đến, theo lễ nghi đạo lý, tự nhiên phải bái kiến vị kia.

Nghe vậy, trong lòng Đông Vương Công đã hiểu rõ.

"Xem ra, Tam Thanh đã phân gia rồi." Hắn thầm nghĩ.

Năm xưa Tam Thanh thành Thánh, Nguyên Thủy và Thông Thiên lần lượt sáng lập Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Cùng ở trên ngọn Côn Lôn nhỏ bé.

Giáo nghĩa của Xiển Giáo và Tiệt Giáo vốn đối lập, đệ tử dưới trướng lại càng nhìn nhau không thuận mắt.

Thường xuyên xảy ra đánh nhau, việc Xiển Giáo và Tiệt Giáo bất hòa, ngay cả vị Bồng Lai Tiên Chủ này cũng có nghe qua.

Với tính cách của Nguyên Thủy, đừng nói là Thông Thiên, e rằng dù đổi lại là người khác cũng khó mà chấp nhận được.

Phân gia, cũng là do Thiên Đạo sắp đặt.

Tam Thanh sinh ra ba vị Thánh nhân, khí vận của ba giáo cũng vô cùng đáng sợ.

Thiên Đạo muốn cho Tây Phương Giáo quật khởi, tự nhiên phải tách ba vị Thánh nhân của Tam Thanh ra.

Chỉ có tách ra, Tây Phương Giáo mới có hy vọng quật khởi.

Tam Thanh phân gia, cũng báo hiệu khí vận của Đạo giáo đã bị chia rẽ.

Nhìn Thông Thiên mặt mày ủ rũ, phẫn uất trước mặt.

Đông Vương Công không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng, rồi nói: "Được thôi." Đông Hải vốn là một vùng đất phúc nguyên, Kim Ngao Đảo đó, cũng coi như là bản mệnh đạo trường của Thông Thiên.

Trong trường hợp Tiệt Giáo không ảnh hưởng đến Bồng Lai, Đông Vương Công tự nhiên có thể làm một người thuận nước đẩy thuyền.

Huống hồ, trước đây nha đầu Hi Hòa kia đã liên tiếp thu nhận bốn đồ đệ của Thông Thiên.

Tuy Triệu Công Minh và Tam Tiêu bốn người trước đó chưa từng bái nhập môn hạ của Thông Thiên, nhưng bây giờ Thông Thiên đã là Thánh nhân.

Dù không biết cụ thể, nhưng y cũng mơ hồ cảm nhận được giữa Bồng Lai và mình có một phần nhân quả.

Hôm nay, Thông Thiên đường đột đến cầu xin, phần lớn là trong lòng ỷ vào phần nhân quả này.

Nếu đã như vậy...

Đông Vương Công liền làm một người thuận nước đẩy thuyền, cho y sự tiện lợi này.

Nghe Đông Vương Công đồng ý sảng khoái như vậy, ngược lại khiến Thông Thiên ngẩn người.

Ai mà không biết, năm xưa sư huynh Lão Tử thỉnh cầu vị kia, cho phép giảng đạo tại Nhân tộc.

Đã phải bỏ ra ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, mới đổi lấy được một điều kiện, ngay cả pháp bảo bản mệnh là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng bị gãy trong tay vị Bồng Lai Tiên Chủ kia.

Lời thỉnh cầu của mình... vị kia ở Bồng Lai, lại đồng ý dễ dàng như vậy?

"Đây là vị Bồng Lai Tiên Chủ bá đạo không nói lý lẽ đó sao?" Thông Thiên nhìn Đông Vương Công, trong lòng ngẩn ngơ.

Lần này, y đã chuẩn bị sẵn sàng để bị từ chối, thậm chí cả điều kiện trao đổi cũng đã chuẩn bị xong.

Nhưng sự hào phóng của vị kia ở Bồng Lai, rõ ràng nằm ngoài dự liệu của y.

Lúc này, Thông Thiên vốn luôn phóng khoáng, khi đối mặt với Đông Vương Công lại có chút gượng gạo, Đông Vương Công đồng ý hào phóng như vậy, ngược lại khiến y cảm thấy ngại ngùng.

"Bần đạo xin tạ ơn đạo hữu trước, hay là, đạo hữu hãy đưa ra một vài điều kiện trao đổi với ta đi." Thông Thiên nhìn Đông Vương Công đang ung dung đối diện nói.

Tiệt Giáo vào trú ở Đông Hải, cuối cùng cũng sẽ chiếm một phần tài nguyên của vị kia ở Bồng Lai.

Vô công bất thụ lộc, cũng không phải là tác phong của Thông Thiên.

Nếu cứ để y chuyển đến như vậy, nói thật, Thông Thiên ở cũng không yên lòng.

Nhưng nghe lời Thông Thiên, Đông Vương Công suýt nữa thì phun cả ngụm trà ra ngoài.

Chẳng lẽ ta bá đạo quen rồi, không lấy linh bảo là không được sao?

Nhìn Thông Thiên với vẻ mặt thành khẩn, được thôi!

Xem ra chỉ có thể đòi một chút rồi.

Chỉ là...

Chương 304

Thông Thiên ngoài Tru Tiên Tứ Kiếm ra, cũng không có linh bảo nào mà hắn có thể lọt vào mắt xanh.

Nếu thật sự đòi Tru Tiên Tứ Kiếm, e rằng Thông Thiên sẽ thổ huyết ngay tại chỗ.

"Có cờ không?" Đông Vương Công lên tiếng hỏi Thông Thiên.

Ngoài Tru Tiên Tứ Kiếm, hắn cũng khá hứng thú với Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ.

Hiện tại hắn đã có ba lá, chỉ cần tập hợp đủ hai lá còn lại là Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Tiên Thiên Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì bộ cờ này sẽ được tập hợp đủ.

Những thứ này, tự nhiên là cần thiết để ngưng tụ ra Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Nghe vậy, Thông Thiên lại có chút ngại ngùng lắc đầu với Đông Vương Công.

Y tự nhiên biết Đông Vương Công nói đến lá cờ nào, nhưng... thật sự không có.

"Ngạch..." "Thật là nghèo." Đây là suy nghĩ trong lòng Đông Vương Công lúc này.

Người ta là Lão Tử, một lần ra tay là hai lá cờ, còn Thông Thiên...

được thôi!

Không có thì thôi.

"Vậy có biết, Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Tiên Thiên Tố Sắc Vân Giới Kỳ hiện đang ở trong tay ai không?" Đông Vương

Công tiếp tục hỏi.

Đông Vương Công chưa từng đến Phân Bảo Nham.

Biết Lão Tử có hai lá cờ trong tay, cũng chỉ là dựa vào những gì nghe được ở kiếp trước mà suy đoán ra.

Về hai lá còn lại, Đông Vương Công thật sự không biết ở đâu.

Nghe lời của Đông Vương Công, Thông Thiên hơi khựng lại, trầm ngâm một lát rồi nói: "Ta cũng chỉ biết Tiên Thiên Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã bị Tiếp Dẫn sư đệ lấy được, còn về Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ..." Thông Thiên nói đến đây, bấm tay tính toán, có chút ngại ngùng nói: "Đạo hữu có thể đến Hỗn Độn tìm kiếm một phen, có lẽ, sẽ tìm được chút manh mối." Nghe vậy, Đông Vương Công như có điều suy nghĩ gật đầu.

Thánh nhân cuối cùng cũng là Thánh nhân, về mặt thôi diễn thiên cơ, quả thực không ai có thể sánh bằng.

Tuy Hỗn Độn rộng lớn vô biên, nhưng lời của Thông Thiên, cũng đã cho hắn một vài manh mối.

Còn về Tiên Thiên Tố Sắc Vân Giới Kỳ...

"Xem ra, sau này phải đi Tây Phương một chuyến rồi." Đông Vương Công mang theo nụ cười có chút ác ý nói.

Bình tĩnh lại.

Nhìn Thông Thiên trước mặt, hắn thật sự có chút khó xử.

Nói thật, ngoài Tru Tiên Tứ Kiếm ra, những thứ Thông Thiên có thể lấy ra, hắn thật sự không cần lắm.

Thông Thiên khẽ nhấp một ngụm trà, cảm nhận ánh mắt của Đông Vương Công, lúng túng cười một tiếng.

Đông Vương Công suy nghĩ một lát.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên một tia sáng.

“Hai mươi bốn viên Định Hải Châu, có phải đang ở trong tay đạo hữu không?” Đông Vương Công hỏi.

Nghe vậy, Thông Thiên nhanh chóng gật đầu.

Tiếp đó, y vung đạo bào, một luồng ánh sáng rực rỡ từ trong tay áo tuôn ra.

Trong ánh sáng chói lọi đó, hai mươi bốn viên châu tỏa ra hào quang ngũ sắc, lơ lửng giữa không trung.

Đó chính là hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

“Đạo hữu muốn vật này sao?” Thông Thiên lên tiếng hỏi.

Đông Vương Công khẽ gật đầu đồng ý.

Nữ Oa từng nói, hai mươi bốn viên Định Hải Châu là chìa khóa mở ra cấm địa Quy Khư.

Vì vậy, Đông Vương Công muốn nghiên cứu sự huyền diệu của hai mươi bốn viên Định Hải Châu, xem có thể tìm ra được điều gì liên quan đến Quy Khư không.

Nếu không có tác dụng, vật này cũng có thể ban cho Triệu Công Minh.

Thấy Đông Vương Công gật đầu, trên mặt Thông Thiên mới lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu, đối với y, không phải là một món tiên thiên cực phẩm linh bảo.

So với việc Lão Tử năm xưa hứa một điều kiện, lại phải bỏ ra ba kiện cực phẩm linh bảo, giao dịch này, y cảm thấy mình đã lời to.

Khóe miệng Thông Thiên khẽ nhếch lên một nụ cười, tiếp đó, đặt

hai mươi bốn viên Định Hải Châu xuống trước mặt Đông Vương Công.

Ngay sau đó liền đứng dậy, chắp tay nói: "Nếu đã như vậy, bần đạo không làm phiền nữa." "Mời." Đông Vương Công đứng dậy chắp tay nói.

Hai người hành lễ với nhau, Thông Thiên đang định rời đi, lại quay người lại.

"Đạo hữu, ta biết trong Hỗn Độn, có một Tinh Hà Luyện Ngục, có lẽ, ở đó có thể tìm thấy tung tích của Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." "Chỉ là, nơi đó là nơi sâu trong Hỗn Độn, cách thế giới Hồng Hoang của chúng ta rất xa, đạo hữu nếu đến, hãy cẩn thận một chút." Thông Thiên quay người lại nói, trong lời nói có phần bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Đông Vương Công khẽ gật đầu, sau đó, Thông Thiên đánh một ấn ký vị trí vào Đông Vương Công rồi liền đạp không rời đi.

Sau khi Thông Thiên đi, Đông Vương Công vẫn đứng ngẩn người ở đó, trong lòng không ngừng vang vọng lời nói của Thông Thiên.

Hỗn Độn cuối cùng cũng quá lớn, trận chiến giữa Đông Vương Công và Lão Tử kia, tuy cũng ở trong Hỗn Độn, nhưng không hề rời xa thế giới Hồng Hoang bao nhiêu.

Vùng sâu trong Hỗn Độn không có thời gian, không có sinh cơ kia, chưa từng có sinh linh Hồng Hoang nào đặt chân đến.

Ngay cả công đức Thánh nhân của thế giới Hồng Hoang, cũng không dám tùy tiện bước vào vùng đất đó.

Công đức Thánh nhân, tuy là nửa bước cảnh giới Hỗn Nguyên, vĩnh viễn bất tử bất diệt.

Nhưng sau khi ra khỏi thế giới Hồng Hoang, liền không thể mượn sức mạnh của thế giới Hồng Hoang nữa.

Đối với họ, đây không nghi ngờ gì là một sự suy yếu rất lớn.

Chương 305

Thậm chí, ở nơi sâu trong Hỗn Độn, thực lực của công đức Thánh nhân còn kém xa những cường giả Ngụy Thánh như Hậu Thổ.

Cũng khó trách tại sao trong lời nói của Thông Thiên, lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Có lẽ y biết ở một số nơi sâu trong Hỗn Độn có cơ duyên to lớn, nhưng thực lực, lại không cho phép y đặt chân đến.

Người đời Hồng Hoang, ai cũng muốn chứng đạo thành Thánh.

Nhưng sau khi chứng đạo thành Thánh, có lẽ lúc này Thông Thiên mới hiểu ra, công đức Thánh nhân, chỉ là công đức Thánh nhân của thế giới Hồng Hoang.

Ở nơi sâu trong Hỗn Độn, sức mạnh của y quá yếu.

Sau khi đạt đến cảnh giới này, tuy là một người dưới, vạn người trên.

Nhưng lại khó có thể tăng tiến tu vi nữa.

Đây cũng là lý do tại sao năm xưa Nữ Oa biết Đông Vương Công không hề nói lý, nhưng vẫn vì Tạo Hóa Chi Đạo mà cúi đầu trước mặt hắn.

Ở cảnh giới Thánh nhân, có thể cảm ngộ được một chút phương pháp có thể tăng tiến thực lực, quả thực quá khó. ... ...

Trở về Bồng Lai Tiên Các, dặn dò ba vị giai nhân tuyệt đại phương hoa một tiếng.

Trong ánh mắt có phần không vui của ba người, Đông Vương Công bước chân bay về phía Hỗn Độn.

Đã biết được tung tích của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, theo tính cách của Đông Vương Công, tự nhiên phải đi một chuyến.

Bây giờ, Côn Bằng đã gia nhập Yêu tộc, cách trận hạo kiếp của Hồng Vân, cũng không còn xa nữa.

Đây cũng là lý do tại sao Đông Vương Công sau khi trở về Bồng Lai, không trực tiếp bế quan, đột phá Hỗn Nguyên.

Với cảnh giới hiện tại, dù có thời gian gia tốc, thời gian cần thiết để đột phá Hỗn Nguyên cũng sẽ không ngắn.

Vì vậy... nếu vì đột phá Hỗn Nguyên, mà lỡ dở tính mạng của lão hảo nhân Hồng Vân, ngược lại có chút không phải với Hồng Vân.

Dù sao, năm xưa khi Bồng Lai gặp hạo kiếp, Hồng Vân suýt nữa đã tự bạo thiện thi vì hắn.

Tình nghĩa như vậy, Đông Vương Công sao có thể không quan tâm?

Đông Vương Công lần này đi Hỗn Độn, cũng đã dặn dò Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Hậu Thổ ba người để mắt đến an nguy của Hồng Vân.

Hồng Hoang hiện tại, Thánh nhân không xuất hiện, có Hậu Thổ ở đó, Đông Vương Công cũng yên tâm rồi.

Huống hồ, bên trong còn có bốn vị Cương Thi Tứ Tổ ngày ngày nằm trong quan tài nữa.

Chỉ là... có câu nói, Hồng Vân muốn an ổn vượt qua kiếp nạn này, phải xem tạo hóa của chính mình.

Nếu chấp niệm thành Thánh quá nặng, dù Đông Vương Công có bảo vệ thế nào, cuối cùng cũng không thoát khỏi cảnh thân tử đạo tiêu, cùng với Hồng Mông Tử Khí công dã tràng.

Là người của hậu thế, hắn biết rõ...

Hồng Vân có thể nhận được Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn là vì ở Tử Tiêu Cung đã nhường chỗ, nhường ra hai phần khí vận của Đạo giáo.

Hai thành khí vận của Đạo Tổ Hồng Quân bị phân chia, nếu không làm chút gì đó, đó còn là Hồng Quân sao?

Năm xưa khi trở về thời điểm Long Hán, hắn đã tận mắt chứng kiến Âm Dương Lão Tổ chết vì Hồng Quân.

Còn có Dương Mi Lão Tổ triệt thoái khỏi Hồng Hoang, lúc rời đi, ánh mắt kiêng kỵ Hồng Quân.

Người như vậy, dù đã trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, không giở trò trong đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, có thể sao?

Thậm chí, Đông Vương Công vẫn luôn tin chắc.

Đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, dù Hồng Vân không chết, cũng vĩnh viễn không thể giúp Hồng Vân thành Thánh.

Bởi vì, đó vốn là một cái bẫy mà Hồng Quân đã đào sẵn cho Hồng Vân.

Hồng Vân muốn thay đổi vận mệnh này, chỉ có cách giao Hồng Mông Tử Khí ra.

Sau khi giao Hồng Mông Tử Khí ra, chúng sinh Hồng Hoang tự nhiên không còn lý do gì để ra tay với lão hảo nhân Hồng Vân nữa.

Với thân phận của Hồng Quân, cũng giống như Đông Vương Công, Hồng Quân bị Thiên Đạo trói buộc, căn bản không thể vì tư dục của mình mà tùy tiện ra tay với người khác.

Như vậy...

Hồng Vân mới có thể thoát được một kiếp.

Chỉ là... thiên hạ Hồng Hoang, ai mà không muốn thành Thánh?

Một người dưới, vạn người trên, đối với họ, sự cám dỗ của Hồng Mông Tử Khí quả thực quá lớn.

Cho nên, có thể thay đổi được vận mệnh của Hồng Vân hay không, hoàn toàn phải xem hắn lựa chọn thế nào.

Đông Vương Công mạnh, nhưng cũng chỉ có thể bảo vệ được một lúc, không thể bảo vệ Hồng Vân cả đời.

Dưới kế hoạch của Thiên Đạo và lão già Hồng Quân, cuối cùng sẽ có một ngày, Đông Vương Công sẽ có lúc sơ suất. ... ...

Trong chớp mắt, Đông Vương Công đã xé rách bức tường hư không, đến được Hỗn Độn.

Chương 306

Nhìn thế giới Hỗn Độn trước mắt không có sinh linh, không có sinh cơ, không có thời gian, không có linh khí, chỉ có một vùng tịch mịch.

Đông Vương Công quay đầu nhìn lại, dường như, thế giới đại thiên Hồng Hoang, nằm ở chính giữa Hỗn Độn, chỉ là một chấm nhỏ bé trong Hỗn Độn.

"Tinh Hà Luyện Ngục." Khóe miệng Đông Vương Công lẩm bẩm.

Hỗn Độn rộng lớn biết bao, muốn tìm Tinh Hà Luyện Ngục, khó khăn biết bao.

May mà, khi Thông Thiên đi, đã để lại cho hắn một ấn ký về Tinh Hà Luyện Ngục.

Nếu không, muốn tìm nơi luyện ngục đó, đối với hắn, thật sự phải tốn chút công phu.

Tâm thần khẽ động, Đông Vương Công mở ra ấn ký đó, trong thần hải, xuất hiện vị trí của Tinh Hà Luyện Ngục.

Quan sát một lát, thân hình Đông Vương Công, lại một lần nữa độn đi. ... ...

Lướt nhanh trong Hỗn Độn vô tận, quan sát thế giới ngoài bờ vực tinh không.

Ở đây, cũng có vô số tinh thần, nhưng, trên những tinh thần này, không còn ánh sao và tinh thần chi lực.

Đây, đều là những tinh thần đã chết, chỉ vì ở rìa của tinh vực, sau khi chết đi, cũng không thể rơi vào thiên hà.

Nhìn chung, thế giới ngoài Hỗn Độn, cho người ta cảm giác hoang vu, trong hoang vu, lại mang theo vài phần âm sát.

Cảm giác âm sát này, ngay cả Đông Vương Công lúc này, cũng không khỏi cảm thấy có chút bất an.

Khó trách... mấy trăm triệu năm, vô số đại năng Hồng Hoang đều không dám đặt chân ra ngoài Hồng Hoang.

Chỉ riêng cảm giác nguy hiểm khiến người ta bất an này, đã đủ để dọa lui một đám đại năng.

Một loại cảm giác đối mặt với sinh tử nguy cơ, cảm giác này, mơ hồ, lại có chút khiến người ta không thở nổi.

Đi xuyên qua thế giới tịch mịch, thần thức của Đông Vương Công phóng ra ngoài, trong nháy mắt, bao phủ một khu vực rộng lớn.

Tất cả mọi thứ trong khu vực đều nằm dưới thần thức của hắn, không thể độn hình.

Rất nhanh, trong thần thức của hắn, liền xuất hiện vị trí đánh dấu Tinh Hà Luyện Ngục.

Nơi này tuy là nơi sâu trong Hỗn Độn, nhưng khoảng cách với thế giới trung tâm Hỗn Độn của Hồng Hoang không xa.

Ở đây, Đông Vương Công cảm nhận được khí tức của một số sinh linh.

Dường như ở nơi sâu trong Hỗn Độn cách hàng trăm triệu vạn công lý, có một thế giới.

Một thế giới giống như thế giới Hồng Hoang.

Trong thần thức của Đông Vương Công, có thể cảm ứng được sự tồn tại của sinh linh trong thế giới đó, có tu vi mạnh yếu của những sinh linh đó.

“Chẳng lẽ, trong vùng Hỗn Độn ngoại vực này, có một tiểu thiên thế giới?” Đông Vương Công thầm nghĩ.

Tiểu thiên thế giới, bốn chữ này không hề xa lạ.

Hồng Hoang là thế giới đại thiên trung tâm của Hỗn Độn, xung quanh nó phụ thuộc vào ba nghìn tiểu thiên thế giới.

Giống như đạo trường của Lão Tử, Nữ Oa những người đó vậy, đều phụ thuộc vào các tiểu thiên thế giới xung quanh Hồng Hoang.

Thế giới mà Đông Vương Công cảm ứng được rõ ràng khác với những tiểu thiên thế giới mà hắn biết, thế giới đó... phảng phất như một phiên bản thu nhỏ của Hồng Hoang, gần như có thể cảm ứng được, trong thế giới đó, tu vi mạnh yếu của sinh linh.

Đông Vương Công đứng giữa Hỗn Độn, suy nghĩ một lát, trực tiếp chọn ẩn nấp thân hình của mình.

Năm xưa, khi tìm kiếm Tinh Thần Thụ, ở Tinh Thần Chi Hải, hắn đã gặp phải một tồn tại khủng bố.

Phải biết rằng...

đó là một tồn tại có thể lật tay hủy diệt cả một vùng tinh hải.

Đối với những lão già đó, dù là Đông Vương Công lúc này cũng không muốn trêu chọc.

Mục đích của chuyến đi này, là vì Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cho nên, ngoài việc đó ra, Đông Vương Công cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Thế giới ngoài Hồng Hoang, đối với hắn lúc này hoàn toàn là một ẩn số.

Nhưng hắn hiểu rằng, trong Hỗn Độn thần bí này, tuyệt đối có tồn tại sinh linh ngoài Hồng Hoang.

Thậm chí, bí mật trong đó còn liên quan đến những thần ma còn sót lại từ thời thượng cổ.

Chỉ là... trong thế giới Hồng Hoang, lão đạo Hồng Quân kia dường như kín miệng như bưng về những điều này.

Những đệ tử Đạo môn như Tam Thanh, tuy đã là Thánh nhân, nhưng e rằng, hiểu biết về Hỗn Độn ngoại vực, không bằng những gì hắn biết.

Cảm ứng vị trí của Tinh Hà Luyện Ngục trong thần hải, sau khi ẩn nấp thân hình, Đông Vương Công lại một lần nữa bay nhanh đi.

Rất nhanh... trước mắt hắn, xuất hiện một vùng đất thần bí lạnh lẽo.

Đông Vương Công đứng đó, yên lặng nhìn vùng đất thần bí trước mắt.

Trong đôi mắt như thanh hồng kia, một vùng tinh hải dị thường rực rỡ, phản chiếu trong đó.

Vùng tinh hải đó, dường như giống như một hồ nước.

Ánh sao chói lọi, sóng gợn lăn tăn, một màu vô tận, nhìn từ xa, trời nước một đường, chấn động lòng người.

Chương 307

"Đây chính là Tinh Hà Luyện Ngục sao?" Đông Vương Công nhìn tinh hải trước mắt, khẽ lẩm bẩm.

Vùng đất trước mắt, rõ ràng khác biệt hoàn toàn với thế giới Hỗn Độn ngoại vực.

Vùng đất này, lại giống như xuất phát từ Tinh Thần Chi Hải.

Tinh thần rực rỡ và tinh thần chi lực bàng bạc, tuyệt đối không phải là cảnh tượng có trong Hỗn Độn.

Dường như, vùng đất trước mắt, giống như một loại ảo giác nào đó.

Đông Vương Công bước một bước, thân hình đã ở trên vùng tinh hải này.

Theo bước chân của hắn, tinh hải dưới chân, bắt đầu lan ra từng gợn sóng.

Ánh sáng kỳ ảo của tinh diệu, lấp lánh trong tinh hà này.

Đông Vương Công nheo mắt, yên lặng nhìn vùng đất dưới chân.

Ngay sau đó, mở thần thức ra, xâm nhập vào.

Một con đường giống như một nút thời gian, trong đó vạn đóa kim liên, dị tượng nhân uẩn.

"Quả nhiên." Đông Vương Công khẽ nói, khóe miệng lại nở một nụ cười.

Nắm giữ ba lá Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, hắn tự nhiên biết dị tượng vạn đóa kim liên đó có ý nghĩa gì.

"Xem ra Thông Thiên nói không sai, dưới Tinh Hà Luyện Ngục

này, quả thật ẩn giấu Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.” Dứt lời, Đông Vương Công vung đạo bào, trực tiếp xé rách tinh hải dưới chân, lao đầu vào.

Xuyên qua dòng sông dài giống như một nút thời gian.

Rất nhanh, một lá cờ toàn thân màu vàng hạnh, tỏa ra hào quang bảy màu chiếu vào mắt hắn.

Đó chính là Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch lên một nụ cười, tiếp đó, tay vung lên, pháp lực vô cùng tuôn ra, trực tiếp thu Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ vào trong thần hải.

Đến đây, Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, bốn lá đều đã ở trong tay hắn.

Theo sự biến mất của Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cả vùng luyện ngục bắt đầu trở nên tối tăm.

Ong... một trận dao động không thể cảm nhận, truyền đến từ vùng đất tinh hải.

“Không ổn.” Cảm nhận được điều đó, Đông Vương Công nhíu mày, thân hình vội vàng lóe lên.

Oanh!

Ngay lúc thân hình hắn lóe ra, cả Tinh Hà Luyện Ngục đột nhiên sụp đổ, vô số tinh thần rực rỡ bắt đầu dần dần mất đi ánh sáng.

Giống như không có năng lượng chống đỡ, rơi rụng trong vùng Hỗn Độn ngoại vực này.

Đông Vương Công đứng trên hư vô ở xa, yên lặng quan sát cảnh tượng trước mắt.

May mà lóe nhanh, nếu không, bị kẹt trong Tinh Hà Luyện Ngục, thật là một chuyện phiền phức.

Nhìn lá Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đang yên lặng nằm trong nguyên thần.

Khóe miệng Đông Vương Công mím lại, tiếp đó, trực tiếp xé rách bức tường Hỗn Độn, độn vào.

Hiện tại đã lấy được Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, mục đích của chuyến đi này đã đạt được.

Như vậy, tự nhiên không cần thiết phải ở lại nữa.

Hỗn Độn nơi này, cuối cùng không phải là thế giới Hồng Hoang mà hắn quen thuộc, ai biết được giây tiếp theo sẽ xuất hiện tồn tại khủng bố cấp bậc nào.

Nhanh chóng xuyên qua bức tường đó, mắt thấy, ngày càng gần thế giới Hồng Hoang.

Ngay lúc này, sau lưng Đông Vương Công, đột nhiên truyền đến một khí tức kinh người.

"Ngụy Thánh?" Cảm nhận được khí tức theo sau, thân hình Đông Vương Công không khỏi khựng lại.

Phải biết rằng, có thể xuyên qua bức tường Hỗn Độn, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng không dám đường đột như vậy.

Sự nguy hiểm của bức tường Hỗn Độn, không phải đại năng Chuẩn Thánh bình thường dám đường đột sử dụng thần thông.

Từ tốc độ của khí tức phía sau, người phía sau, tất nhiên đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh cực hạn.

"Xem ra, chuyến đi Hỗn Độn lần này, cuối cùng cũng bị người ta để ý." Trên mặt Đông Vương Công lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Nhưng, trong lúc bất đắc dĩ, trong lòng hắn, lại dấy lên một tia tò mò.

Cường giả Ngụy Thánh phía sau, rõ ràng không phải là sinh linh Hồng Hoang.

Nếu là cường giả của thế giới khác, nói thật, hắn thật sự có hứng thú giao lưu.

Dù sao, họ sống ở những bầu trời khác nhau, hắn cũng muốn xem xem, cường giả ngoại vực, rốt cuộc trông như thế nào.

Đông Vương Công dừng lại, trên mặt mang theo nụ cười đầy ý vị, yên lặng chờ đợi cường giả Ngụy Thánh đó.

Rất nhanh, một bóng đen mơ hồ liền đứng trước mắt hắn.

Chính xác mà nói, đó là một người mặc áo đen âm khí âm u, sau lưng mọc một đôi cánh có lông vũ đen tuyền bồng bềnh.

Trông... có chút ngầu!

"Kiệt kiệt..." Tiếng cười chói tai, trong thế giới Hỗn Độn tịch mịch này, trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhìn người này, Đông Vương Công không khỏi liên tưởng đến vị Ma tộc Thiên Ma mà hắn gặp ở Đông Hải năm xưa.

Chỉ là, khí tức của người trước mắt, rõ ràng không phải là khí tức của Ma tộc, sau lưng, cũng không có đôi cánh ngầu như vậy.

Nhìn chằm chằm vào đôi cánh sau lưng người đó, mắt Đông Vương Công không khỏi sáng lên.

Chương 308

Đó là một đôi cánh sánh ngang với cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Cũng khó trách người này, có thể xuyên qua bức tường Hỗn Độn, thậm chí, tốc độ không hề thua kém hắn.

Đông Vương Công đánh giá đối phương, vị Ngụy Thánh ngoại vực này, lúc này đôi mắt đó, cũng đang đánh giá hắn.

Hồi lâu.

"Sinh linh ngoại vực?" Đông Vương Công nheo mắt nhìn người trước mắt, có chút thú vị hỏi.

"Không ngờ, thế giới Hồng Hoang, ngoài sáu vị công đức Thánh nhân, lại sinh ra được một Thứ Thánh như ngươi." Vị Ngụy Thánh ngoại vực đó nhìn chằm chằm Đông Vương Công nói.

Thứ Thánh, có lẽ là cách gọi của thế giới mà người đó ở, đối với Ngụy Thánh, ý nghĩa rất rõ ràng, tồn tại chỉ sau Thánh nhân.

Nghe lời của đối phương, trong lòng Đông Vương Công cười thầm, hóa ra, cách nói chuyện của sinh linh thế giới khác, cũng không khác gì thế giới Hồng Hoang.

Chỉ từ khí tức phán đoán, người này quả thật có chút mạnh.

Nhưng, trong vùng trời ngoại vực này, ngoài những lão già còn sống sót từ thời thượng cổ.

Đông Vương Công đối với người trước mắt, thật sự không để vào mắt.

Phải biết rằng, cảnh giới của hắn tuy là Ngụy Thánh, nhưng thực lực lại đạt đến mức có thể đối đầu với Thánh nhân.

Hơn nữa, trong trời đất ngoại vực, dưới cùng một tu vi, thực lực của cường giả thể tu, tuyệt đối mạnh hơn thực lực của tu sĩ nguyên thần.

Đừng nói đối phương là một Ngụy Thánh, ngay cả là một vị Thánh nhân, ở trời đất ngoại vực, cũng không làm gì được hắn.

Đương nhiên... trừ phi người trước mắt không phải Ngụy Thánh, mà là...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Bần đạo ngược lại đối với thế giới mà ngươi ở, đã sinh ra vài phần tò mò rồi." Đông Vương Công nheo mắt, lên tiếng nói.

Sự tồn tại của thế giới ngoại vực, cũng như sự tồn tại của sinh linh ngoại vực, đối với chúng sinh thế giới Hồng Hoang, không nghi ngờ gì là một bí mật lớn.

E rằng, cả Hồng Hoang, cũng chỉ có Hồng Quân kia, mới biết được những điều này.

Ngoài Hồng Quân, ngay cả sáu vị đệ tử của y, e rằng cũng biết rất ít về thế giới Hỗn Độn ngoại vực.

Trong ý thức của họ, thế giới Hồng Hoang, chính là thế giới duy nhất trong Hỗn Độn, họ, cũng là sinh linh duy nhất trong Hỗn Độn.

Nhưng Đông Vương Công lúc này trong lòng đã đoán ra được, có lẽ, ngoài thế giới đại thiên Hồng Hoang này, trong Hỗn Độn vô biên vô tận, tồn tại những thế giới đại thiên khác.

Bởi vì... tồn tại như Ngụy Thánh, tuyệt đối không phải là một tiểu thiên thế giới có thể thai nghén ra được.

"Ngươi ngược lại biết không ít, bản tôn cũng không khỏi đối với ngươi sinh ra một tia tò mò." "Chỉ là, ngươi lấy đi đồ của bản tôn...

hôm nay ngươi nhất định không thoát được rồi.” Người mặc áo đen lộ ra nụ cười âm lãnh nói.

Tuy nhiên, lúc nói chuyện tỏ ra nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt đó chưa từng rời khỏi thân thể Đông Vương Công.

Xung quanh, đạo tắc càng dũng động, rõ ràng, gặp phải Đông Vương Công, cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng kiêng kỵ.

“Đồ của ngươi?” Đông Vương Công ngẩn người, sau đó trong lòng liền hiểu ra.

Khó trách hắn xuyên qua bức tường, mà cứ theo sau lưng mình, hóa ra, là vì Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Chỉ là...

Tiên Thiên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ không phải thì sao?

Đã vào tay Đông Vương Công, đó chính là của Đông Vương Công, làm gì có đạo lý của ngươi.

“Ngươi cũng thật lớn lối, bần đạo cũng muốn xem xem, ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì.” Khóe miệng Đông Vương Công lộ ra nụ cười đầy ý vị.

Cùng một vị Ngụy Thánh ngoại vực, cường giả cùng cấp giao thủ, nói thật... có chút mong đợi.

“Hừ.

Đem lá cờ đó cho ta, nếu không, đừng trách bản tôn giết ngươi.” Người mặc áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là một vẻ âm lãnh.

Với cảnh giới hiện tại, ai mà không biết tu hành không dễ dàng.

Nói thật, khi đuổi kịp Đông Vương Công, nhìn rõ thực lực của Đông Vương Công, trong lòng hắn liền sinh ra một tia kiêng kỵ.

Hắn không muốn ra tay với Đông Vương Công, chỉ cần...

Đông Vương Công đưa lá cờ đó cho hắn.

Nhưng... rõ ràng hắn phải thất vọng rồi.

“Nếu ngươi đánh thắng được bần đạo, bần đạo sẽ đưa cho ngươi.” Đông Vương Công cũng tỏ ra nghiêm túc.

Đối phương, cuối cùng cũng là một vị cường giả gần tiếp cận Hỗn Nguyên, cùng cảnh giới vô cùng gần.

Cũng đáng để hắn nghiêm túc đối đãi.

“Không biết điều!” Người mặc áo đen lạnh lùng quát.

Ngay sau đó, đôi cánh đen sau lưng đột nhiên mở ra, đạo tắc tích tụ đã lâu càng bùng nổ.

Uy năng đạo tắc khủng bố, như nước yếu từ chín tầng trời đổ xuống, mang theo thần uy vô cùng mạnh mẽ, trong khoảnh khắc liền bắn về phía Đông Vương Công.

“Thú vị.” Khóe miệng Đông Vương Công treo một nụ cười.

Chỉ riêng sức mạnh đạo tắc mà đối phương thể hiện, đã đủ để nghiền ép những Thánh nhân như Tam Thanh ở Hồng Hoang.

Chương 309

Rõ ràng, ở thế giới kia, người này, cũng tuyệt đối là một cường giả hàng đầu.

Thậm chí, đã nhận được truyền thừa đạo tắc mạnh nhất của vùng trời đó.

Nhìn uy năng bàng bạc đang lao tới trước mắt, khí tức toàn thân Đông Vương Công đột nhiên bùng nổ.

"Tạo Hóa." Hắn khẽ nói.

Lời còn chưa dứt, xung quanh thân thể, đột nhiên hiện ra một biển sen.

Mỗi một đài sen, đều là tam thập lục phẩm.

Hư ảnh Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên ngưng kết từ Tạo Hóa, uy năng, cũng đủ để sánh ngang với một món tiên thiên cực phẩm linh bảo.

Ong... theo sự xuất hiện của biển sen, không gian xung quanh, đột nhiên bị xé rách.

Vô số hư ảnh Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, xoay tròn nhanh chóng quanh thân thể hắn, dường như giống như một con cự long Hỗn Độn to lớn.

"Đi." Đông Vương Công giơ tay, khẽ điểm một cái.

Con cự long Hỗn Độn do biển sen ngưng tụ thành, đột nhiên lao về phía đạo tắc khủng bố kia.

Đùng.

Trong chớp mắt, thân hình cự long, đã va chạm vào sức mạnh đạo

tắc mà người mặc áo đen bắn ra.

Khi cả hai va chạm, không gian Hỗn Độn xung quanh, đột nhiên vỡ vụn, gợn sóng uy năng khủng bố, nhanh chóng bắn ra bốn phương tám hướng.

Một đòn toàn lực của cường giả Ngụy Thánh, loại dao động năng lượng khủng bố đó, dù ở Hỗn Độn ngoại vực, cách nhau hàng trăm triệu vạn công lý, lúc này các đại năng Hồng Hoang cũng đều có thể cảm nhận được.

Thánh nhân đang giao thủ!

Trong khoảnh khắc đầu tiên, trong đầu các đại năng Hồng Hoang nảy sinh cùng một suy nghĩ.

Tất cả mọi người, bao gồm cả các Thánh nhân, lần lượt ngưng tụ thiên nhãn, nhìn về phía Hỗn Độn.

"Tạo Hóa chi khí?" "Là vị kia ở Bồng Lai, nhưng người kia là ai?" Đông Vương Công từng trong trận chiến với Lão Tử, đã sử dụng Tạo Hóa Chi Đạo.

Cho nên, các đại năng Hồng Hoang, đối với khí tức của hắn, rất quen thuộc.

Qua từng đôi thiên nhãn ngưng tụ ra, lúc này, họ cuối cùng cũng thấy được tình cảnh trong Hỗn Độn ngoại vực.

Khi thấy con cự long Tạo Hóa và năng lượng đạo tắc khủng bố đó va chạm vào nhau, tất cả mọi người đều nhíu mày.

Bởi vì, sức mạnh đạo tắc khủng bố đó, rất xa lạ, trước đây, họ cũng chưa từng tiếp xúc.

"Người này là ai?" Cảm nhận được sức mạnh đạo tắc khủng bố đó, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa

đều biến sắc.

Bởi vì, trong năng lượng bạo ngược đó, họ đều cảm nhận được, một tia khí tức không thuộc về thế giới Hồng Hoang.

Hỗn Độn rộng lớn, thế giới Hồng Hoang chỉ là một hạt cát trong đó, những Thánh nhân này tuy mạnh trong thế giới Hồng Hoang, nhưng lại không dám rời khỏi Hồng Hoang, vượt qua Hỗn Độn.

Đối với họ, Hỗn Độn ngoài Hồng Hoang, cũng vô cùng thần bí.

Họ cũng không thể biết được, trong Hỗn Độn, có tồn tại thế giới giống như Hồng Hoang hay không, có tồn tại sinh linh ngoài họ hay không.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện một vị cường giả ngoại vực vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên, sáu vị Thánh nhân, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dù sao, là chúa tể của thế giới Hồng Hoang này, đột nhiên xuất hiện một vị, tồn tại mạnh mẽ như vậy, ai mà có thể bình tĩnh được chứ.

Ong... cự long Tạo Hóa và sức mạnh đạo tắc khủng bố đó va chạm vào nhau.

Từng đài sen Tạo Hóa, đang điên cuồng xoay tròn.

Vừa sinh ra uy năng to lớn, vừa không ngừng triệt tiêu sức mạnh đạo tắc khủng bố kia.

Sức mạnh đạo tắc mênh mông như biển cả kia, cũng đang nhanh chóng tan chảy.

"Chỉ có thế thôi sao?" Nhìn năng lượng to lớn mà Ngụy Thánh mặc áo đen bùng phát, khóe miệng Đông Vương Công, lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

Tiếp đó, hắn giơ tay lên, ngón tay thon dài khẽ bấm một cái.

Sau lưng hắn, bắt đầu truyền đến một trận triều dâng năng lượng khủng bố.

Triều dâng năng lượng đó từ từ lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, tiếp đó, xoay tròn với tốc độ chóng mặt.

Dường như là một bức tranh do hai con cự long đen trắng quấn vào nhau tạo thành.

Ong... gợn sóng uy năng to lớn không ngừng chấn động.

Tốc độ xoay tròn của hai con cự long đen trắng, đã đạt đến cảnh giới mà mắt thường không thể bắt kịp.

Âm Dương đạo vận, sinh tử nhị khí, không ngừng từ triều dâng năng lượng đó lan ra.

Đó chính là Âm Dương Ma Bàn.

"Đi." Đông Vương Công lạnh lùng quát một tiếng, Âm Dương Ma Bàn dường như đã nắm giữ sinh tử của Ngụy Thánh mặc áo đen kia, mang theo vĩ lực vô song, ầm ầm đánh về phía Ngụy Thánh mặc áo đen.

Nhìn uy năng khủng bố đột nhiên tấn công.

Đôi mắt của người mặc áo đen, rõ ràng ngưng lại.

Tiếp đó, xung quanh thân thể lại dâng lên một luồng đạo tắc khủng bố, tràn ngập trên đôi cánh đen kia.

Đôi cánh đen đó đột nhiên che chắn trước người hắn, một luồng khí tức kiên cố, có thể ngăn cản mọi uy năng, từ xung quanh truyền ra.

Oanh!

Tiếng nổ của năng lượng.

Chương 310

Khi Âm Dương Ma Bàn đến gần Ngụy Thánh mặc áo đen, Âm Dương Ma Bàn liền đột nhiên nổ tung.

Uy năng khủng bố trong nháy mắt liền cuốn sạch cả thế giới Hỗn Độn, dường như... uy năng đó muốn lật tung cả Hỗn Độn.

Cường giả mặc áo đen, càng giống như một tảng đá đen cứng rắn, trong khoảnh khắc, liền bị nổ bay ra ngoài.

Phanh.

Phanh.

Phanh...

Thân hình hắn, bị đánh bay ngược về phía sau trong hư không.

Liên tiếp va vào từng viên tử tinh, đều bị vĩ lực đánh lui làm cho vỡ nát.

Trong lúc nhất thời, bụi bặm bay tứ tung.

Tiếng nổ dày đặc không ngừng vang vọng, mỗi một tiếng nổ, đều có nghĩa là một tinh thần sẽ bị hủy diệt.

Bụi bặm từ tinh thần tứ tán tràn ngập cả chiến trường, tỏa ra một luồng tử vong chi khí nồng nặc.

Hồi lâu, dường như, người mặc áo đen đã bị tiêu diệt dưới một đòn.

Cả Hỗn Độn, trong tiếng chấn động chốc lát đó, trở nên yên tĩnh.

Đợi bụi bặm lắng xuống.

Một bóng đen, hai cánh sau lưng mở ra, mơ hồ hiện ra trong bụi

bặm.

"Hít..." Nhìn cảnh này, vô số đại năng Hồng Hoang đều hít một hơi khí lạnh.

"Cũng có chút quá mạnh rồi!" Ai mà không biết sự biến thái của Bồng Lai Tiên Chủ, nhưng ai có thể ngờ, người mặc áo đen ngoại vực, lại có thể sống sót dưới một đòn của Đông Vương Công.

Thậm chí... nhìn dáng vẻ, còn có sức tái chiến.

Cảnh này, ngay cả sáu vị Thánh nhân lúc này cũng không khỏi khựng lại.

Trận chiến Hỗn Độn ngày đó, họ biết rõ Đông Vương Công biến thái đến mức nào.

Một đòn vừa rồi, ngay cả những công đức Thánh nhân như họ, ở sâu trong Hỗn Độn, trong tình huống không thể mượn sức mạnh thế giới, cũng phải tránh né.

Nhưng vừa rồi tận mắt chứng kiến, uy năng dưới Âm Dương Ma Bàn, không hề nương tay mà đánh vào người mặc áo đen.

Nhưng người mặc áo đen đó, lại có thể làm được như bây giờ...

Nhìn người mặc áo đen từ trong bụi bặm xuất hiện, khác với sự kinh ngạc của những người khác, Đông Vương Công lại nở một nụ cười.

Đôi mắt đó, lại nhìn về phía đôi cánh đen sau lưng Ngụy Thánh mặc áo đen.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn tự mình hiểu rõ.

Người này có thể không bị thương nặng dưới Âm Dương Ma Bàn, hoàn toàn là vì đôi cánh đen sau lưng.

Thậm chí, hắn mơ hồ cảm nhận được, đôi cánh đen đó, ngoài việc

có sự kiên cố sánh ngang với cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn có một loại sức mạnh cường đại nào đó ẩn giấu bên trong.

Một đòn vừa rồi, phần lớn là nhờ vào sức mạnh ẩn giấu trong đôi cánh đen đó.

Nhưng dù vậy, lúc này Ngụy Thánh mặc áo đen, cũng trở nên vô cùng thảm hại.

Trên đôi cánh đen sau lưng, từng chiếc lông vũ đen tuyền, đang phiêu lãng trong trời đất.

"Hôm nay, bản tôn nhất định sẽ giết ngươi!" Nhìn những chiếc lông vũ bị hủy hoại xung quanh, Ngụy Thánh mặc áo đen điên cuồng gào thét về phía Đông Vương Công.

Tiếp đó, tay hắn không ngừng lật động, đạo tắc dày đặc bắt đầu từ trong lòng bàn tay tuôn ra.

Một luồng khí tức huyền diệu cổ xưa từ xung quanh thân thể truyền ra.

Đạo ngân dày đặc, theo tay hắn giơ lên, đột nhiên lao lên chín tầng trời.

Ong... dường như là một loại triệu hoán cổ xưa nào đó.

Khi sức mạnh đạo tắc đó hiện ra nơi chân trời, một luồng khí tức hủy diệt bàng bạc, đột nhiên đè xuống vùng trời này.

"Hống..." Tiếng gầm rú cổ xưa vang vọng nơi chân trời.

Theo tiếng gầm đó truyền ra, không gian của cả Hỗn Độn đều bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trong chớp mắt, trong Hỗn Độn ức vạn trượng, không gian đột nhiên bị xé rách.

Tiếp đó, một cái đầu rồng to lớn, xuất hiện đầu tiên.

Đầu rồng đen tuyền, mang theo uy năng kinh người, điên cuồng tấn công Đông Vương Công.

Cho đến khi thân rồng xuất hiện, mọi người mới nhìn rõ, đó lại là một con ác long Hỗn Độn mười tám móng.

Ác long gầm một tiếng, trời đất rung chuyển.

Thế giới Hỗn Độn xung quanh, càng trực tiếp hóa thành hư vô.

Uy năng khủng bố đó, dường như muốn hủy diệt cả vùng trời này.

Cường giả Ngụy Thánh... quả nhiên khủng bố như vậy.

Trong thế giới Hồng Hoang, một đám đại năng đều thân hình khựng lại, dù cách xa chiến trường hàng trăm triệu vạn công lý.

Lúc này, họ cũng cảm nhận được uy năng vô song mà con ác long mang theo.

Chương 311

Đông Vương Công chắp tay đứng đó, mắt hơi nheo lại.

Yên lặng nhìn con ác long Hỗn Độn đang lao tới, mắt thấy ngày càng gần.

Hắn mới giơ tay lên, lòng bàn tay thành đao, không hề hoa mỹ mà chém xuống con ác long.

Oanh!

Một cú chém đơn giản mộc mạc, phảng phất như kéo theo vạn đạo vạn pháp của thế giới Hỗn Độn, uy năng ẩn chứa trong đó, lại khiến con hắc long trực diện một đòn, đột nhiên mất đi màu sắc.

Một đòn mộc mạc, giữa mông lung hư ảo, dường như có ánh đao lóe lên.

Trong dòng sông thời gian xung quanh, phảng phất như cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa tái hiện, bao trùm trong thế lớn cuồn cuộn của dòng sông thời gian, mang theo vĩ lực vô song như lúc trời đất sáng thế, đột nhiên chém về phía con ác long.

"Trảm Tiên!" Một đòn bắn ra, khóe miệng Đông Vương Công khẽ mở, từ từ thốt ra hai chữ.

Theo lời nói của hắn.

Triều dâng năng lượng khủng bố mà hắn chém xuống, đột nhiên bắt đầu ngưng tụ.

Một vị trích tiên thân mặc chiến giáp rực rỡ được thai nghén ra, trong tay, nắm một thanh lợi nhận khai thiên.

Không hề pha tạp bất kỳ sự hoa mỹ nào mà chém xuống đầu rồng.

Trong khoảnh khắc.

Lợi nhận đó phảng phất như chém ra một vùng càn khôn rộng lớn, mang theo uy năng tối khô lạp hủ, mạnh mẽ đánh vào đầu rồng.

Xoẹt!

Một tiếng vang giòn tan, một đòn mà trích tiên rực rỡ chém xuống, đột nhiên tách đầu rồng và thân rồng ra.

Con ác long Hỗn Độn, phảng phất như quả bóng xì hơi, không còn uy năng như trước nữa.

Hóa thành những điểm sáng đen, tan biến trong bầu trời.

Theo sự rơi xuống của một đòn, cả Hỗn Độn lại một lần nữa chìm vào yên tĩnh.

Lúc này, đứng đối diện, nhìn Đông Vương Công, Ngụy Thánh mặc áo đen, trên mặt không khỏi có chút co giật.

Cùng ở cảnh giới Ngụy Thánh, rõ ràng... hắn đã có chút đánh giá thấp Đông Vương Công.

"Yêu nghiệt." Ngụy Thánh mặc áo đen thầm mắng trong lòng.

Dù gì hắn cũng là đồ đệ của cường giả Hỗn Nguyên, cũng là cường giả hàng đầu ở thế giới kia, nhưng thật không ngờ... hôm nay lại gặp phải một tên yêu nghiệt, lại biến thái như vậy.

Hắn cũng từng bước trưởng thành, trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ.

Nhưng như lần này, chiêu nào cũng bị cường giả cùng cảnh giới nghiền ép, là chuyện chưa từng có.

Phải biết rằng, chỉ riêng đôi cánh đen sau lưng, đã đủ để hắn có tư cách vượt cấp thách đấu với người khác, càng đừng nói đến truyền thừa đạo tắc mà hắn nhận được.

Tên yêu nghiệt này... rõ ràng mạnh hơn hắn.

"Xem ra chỉ có thể cùng người này đánh cận chiến." Ngụy Thánh mặc áo đen thầm nghĩ.

Tuy là tu sĩ nguyên thần, nhưng vì đôi cánh đen, năng lực cận chiến tuyệt đối mạnh hơn so với việc sử dụng đạo tắc thần thông.

Đấu đạo tắc không lại, đấu cận chiến chắc là được chứ?

Ngụy Thánh mặc áo đen nghĩ vậy, kiêng kỵ nhìn Đông Vương Công một cái.

"Đạo nhân, ta thừa nhận ngươi mạnh, nhưng lúc này nếu ngươi đưa lá cờ đó cho ta, ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra." "Nếu không, ta nhất định sẽ khiến ngươi hối hận." Nhìn Đông Vương Công đối diện, hắn hung hăng nói.

Hắn quả thật có bản lĩnh, có át chủ bài tồn tại.

Hắn tự tin, át chủ bài đó đủ để miểu sát bất kỳ tu sĩ nào cùng cảnh giới, phi cường giả Hỗn Nguyên không thể cản được.

Qua giao thủ với người trước mắt, hắn tự nhiên hiểu rằng, Đông Vương Công chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cho nên, hắn có chút tự tin... có thể hoành hành trong Hỗn Độn, ngoài át chủ bài, bối cảnh sau lưng mới là chỗ dựa lớn nhất.

Vì vậy... dù chiêu nào cũng thất bại, hắn cũng có tự tin giết chết Đông Vương Công, đoạt lại lá cờ đó.

Nghe vậy, Đông Vương Công lại nhàn nhạt cười một tiếng.

"Nói khoác không biết ngượng!" Hắn lạnh lùng cười nói với Ngụy Thánh mặc áo đen.

Ngụy Thánh cuối cùng cũng là Ngụy Thánh, tự nhiên có một khoảng cách chất lượng với Thánh nhân.

Qua giao thủ, hắn cũng phát hiện, người trước mắt, còn kém xa thực lực của Lão Tử.

Huống hồ, ngay cả sáu vị công đức Thánh nhân trong Hồng Hoang cũng không làm gì được hắn, người trước mắt, sao lại dám nói những lời khoác lác như vậy?

Tuy nhiên, tu vi nguyên thần của hắn chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn xa mới đạt đến cấp bậc Ngụy Thánh.

Nhưng trong Hỗn Độn, bất kể là ai, có thể mượn được lực lượng đạo tắc đều có hạn.

Nhưng hắn thì khác, hạt giống thế giới vĩnh viễn ở trong nguyên thần của hắn.

Chỉ cần hắn muốn, tự nhiên có thể mượn sức mạnh đạo tắc trong đó.

Hắn cuồng ngạo, nhưng, quả thật có vốn liếng để cuồng ngạo.

Chỉ riêng thế giới sức mạnh trong cơ thể hắn, đã là độc nhất vô nhị trong vạn thiên thế giới.

Chương 312

"Được, nếu đã như vậy, bản tôn sẽ cho ngươi thấy, chiến lực của người mạnh nhất dưới Hỗn Nguyên." Ngụy Thánh mặc áo đen nhìn Đông Vương Công, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe lời của người đó, Đông Vương Công lại cười thú vị một tiếng, tiếp đó sắc mặt từ từ trở nên lạnh lùng.

"Ồn ào." Hắn lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Ngụy Thánh mặc áo đen sững sờ, tiếp đó, đột nhiên lao về phía Đông Vương Công.

Đồng thời khi lao ra, đôi cánh đen vốn mềm mại sau lưng, trong nháy mắt hóa thành từng lưỡi đao sắc bén lóe lên ánh sáng u tối.

Dường như là một đôi cánh được hóa thành từ vô số lưỡi đao sắc bén.

Trên mỗi một lưỡi đao, đều có hàn quang lưu chuyển.

Chỉ nhìn một cái, đã đủ khiến người ta như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh buốt.

Sát ý tỏa ra từ đó, càng khiến người ta kinh hãi.

Nhìn cảnh này, Đông Vương Công lại một lần nữa nở một nụ cười lạnh.

Cận chiến ư?

Từ khi đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn chưa từng gặp đối thủ...

Nhìn cảnh này, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác đều sắc mặt tối sầm lại.

Lúc này, nhìn vẻ mặt của vị Ngụy Thánh mặc áo đen kia, giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Ai mà không biết thực lực nhục thân của Đông Vương Công mạnh đến mức nào.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, cảnh tượng Đông Vương Công cầm Thí Thần Thương hàng lâm trước mắt ngày đó, dù là lúc này, vẫn còn nhớ như in.

Loại sát ý và hàn ý bùng phát từ sức mạnh nhục thân đó, ngay cả là Thánh nhân cũng vô cùng kiêng kỵ.

Huống hồ là tên Ngụy Thánh ngoại vực trước mắt này?

"Cùng một cảnh giới, mà lại thảm hại đến mức này, thật không biết, hắn lấy đâu ra mặt mũi để lăn lộn trong Hỗn Độn." Trong Ngọc Hư Cung ở Côn Lôn Sơn, Nguyên Thủy nhìn cảnh tượng trong Hỗn Độn, nghiến răng nghiến lợi nói.

Ánh sáng trong mắt hắn lóe lên, nắm đấm trong tay siết chặt, trên mặt, nhìn vị Ngụy Thánh ngoại vực kia càng lộ ra vẻ khinh bỉ.

Nhưng y lại quên mất.

Năm xưa, dù là Thánh nhân, y cũng suýt nữa đã vẫn lạc trong tay Đông Vương Công.

Linh Sơn.

Sắc mặt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, so với sắc mặt khó coi của Nguyên Thủy, cũng không khá hơn là bao.

Hai người cũng tỏ vẻ nghiến răng nghiến lợi, hận sắt không thành thép.

"Cận chiến ư?

E rằng đầu óc của kẻ này đã bị ai đó đá cho rồi." Chuẩn Đề sắc

mặt có chút dữ tợn nói.

Hắn rất hy vọng Ngụy Thánh ngoại vực, có thể giết chết Đông Vương Công.

Nhưng... ai có thể ngờ, rõ ràng cùng cảnh giới, thực lực lại chênh lệch lớn như vậy.

Ngoài thực lực ra, e rằng đầu óc có vấn đề, lại đi đấu cận chiến với tên biến thái của Bồng Lai.

E rằng chết thế nào cũng không biết viết.

Nhìn Ngụy Thánh áo đen đang ngày một đến gần, Đông Vương Công khẽ mím môi, nắm đấm siết chặt.

Một luồng đạo tắc lực đạo cường hoành đang cuộn trào trong nắm tay hắn.

"Cận chiến sao?" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, rồi lập tức lao về phía Ngụy Thánh áo đen kia.

Ngụy Thánh áo đen thấy vậy, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười.

Đối phương dám cùng y cận chiến, vậy thì mục đích của y cũng đã đạt được.

"Trí Tử Vũ Nhận!" Ngụy Thánh áo đen quát lạnh.

Phần chóp của đôi cánh đen sau lưng y bỗng xoay chuyển theo một tư thế kinh hoàng.

Cùng lúc xoay chuyển, từng phiến lông vũ sắc bén lập tức tách ra khỏi đôi cánh đen, điên cuồng đâm về phía Đông Vương Công.

Những lưỡi vũ nhận dày đặc như một cơn bão tố cuồng nộ.

Mang theo một luồng uy năng kinh người, chúng càn quét khắp

không gian hỗn độn.

Nơi chúng đi qua, không gian hỗn độn tan hoang, khắp nơi đều tràn ngập sát khí và sát ý kinh người.

Khi thấy Ngụy Thánh áo đen tung ra chiêu thần thông này, mấy vị Thánh nhân đều không khỏi sáng mắt lên.

Rõ ràng, bọn họ đều không ngờ Ngụy Thánh ngoại vực lại có thần thông như vậy, dù ở xa nhưng cũng cảm nhận được uy năng kinh khủng của chiêu thức này.

Ngụy Thánh áo đen tung ra một chiêu.

Đông Vương Công đứng trước cơn bão vũ nhận, thần sắc lạnh lẽo sát phạt.

Dù vậy, thân hình lao tới của hắn vẫn không hề dừng lại, ngược lại dường như càng lúc càng nhanh hơn.

Trong hỗn độn, chỉ có thể bắt được một đạo hư ảnh màu trắng.

Nắm đấm siết chặt, lúc này, nắm đấm to như bao cát của hắn giống như một ngôi sao chổi rực rỡ, mang theo lực đạo vô thượng.

Với đạo tắc lực đạo vượt qua giới hạn bản thân gấp chín lần, hắn đột nhiên tung một quyền về phía trước.

Dường như một quyền này có thể khai sáng cả một thế giới.

Khi quyền này được tung ra, tất cả thủy triều năng lượng đều trở nên ảm đạm.

Chương 313

Một quyền ảnh khổng lồ chứa đầy đạo tắc lực đạo đột nhiên nện vào giữa cơn bão vũ nhận.

Oành!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Uy năng gợn sóng kinh hoàng trong nháy mắt đã xé toạc cả không gian hỗn độn.

Vô số phiến vũ nhận dưới một quyền này đều điên cuồng tán loạn bay đi.

Quyền ảnh kia dường như không hề bị ảnh hưởng, uy thế không hề suy giảm mà tiếp tục lao về phía Ngụy Thánh áo đen.

Đùng!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Quyền ảnh lại một lần nữa đánh trúng đôi cánh của Ngụy Thánh áo đen, thân hình y lại một lần nữa bị luồng lực đạo kinh hoàng đánh bay ra ngoài.

Mặc dù có đôi cánh đen mạnh mẽ chống đỡ luồng lực đạo kinh hoàng, nhưng lúc này, thân thể y lại không ngừng run rẩy.

Rõ ràng, việc cứng rắn đỡ đòn này, cho dù có thứ kinh khủng như đôi cánh đen kia, y cũng phải chịu phản phệ cực lớn.

"Yêu nghiệt!" Ngụy Thánh áo đen nhìn Đông Vương Công ở phía xa, tức giận mắng.

Giờ phút này, trong lòng y không khỏi có chút hối hận, tại sao lại phải so đấu nhục thân với đạo nhân này.

Vừa hối hận, trong lòng y lại không ngừng chửi rủa, chửi rủa sự biến thái của Đông Vương Công.

Một tu sĩ Nguyên thần, không chịu chăm chỉ tham ngộ đại đạo, lĩnh ngộ pháp tắc, lại cứ thích tu luyện nhục thân, loại biến thái này, dù là ở thế giới của y, cũng chưa từng tồn tại.

Một lúc lâu sau.

Dựa vào đôi cánh sau lưng, Ngụy Thánh áo đen mới ổn định được thân hình đang bay ngược ra.

Lúc này trong không gian hỗn độn, trong phạm vi hư không hàng chục triệu dặm, đều bị một đòn giao phong vừa rồi của hai người xé nát.

Mọi thứ bên trong đều bị hủy diệt hoàn toàn.

Thiên địa ngoại vực vỡ nát, vô số tinh thần cũng hóa thành bụi trần, không gian sụp đổ, cả không gian hỗn độn rơi vào một mớ hỗn loạn.

Trong khắp Hồng Hoang, những đại năng đang quan sát trận đại chiến này đều trợn tròn mắt, há hốc mồm, biểu cảm vô cùng phong phú.

Khi bụi trần lắng xuống, Ngụy Thánh áo đen mới lại xuất hiện.

Chỉ có điều, Ngụy Thánh áo đen lần này đã không còn vẻ ung dung bình tĩnh như trước.

Trên người y, ngoài đôi cánh đen ra, thân thể đã đầy những vết thương, bộ hắc y kia cũng đã bị hủy diệt trong trận sóng năng lượng.

Trên đôi cánh đen còn lõm một mảng lớn.

Rõ ràng, mảng lõm đó chính là nơi bị quyền ảnh đánh trúng.

Thảm quá đi.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Ngụy Thánh ngoại vực, các đại năng trong Hồng Hoang đều đồng tình thầm nghĩ.

Chọc ai không chọc, lại đi chọc vị kia ở Bồng Lai.

Không xui xẻo mới là lạ.

Đây chính là khoảng cách giữa hai bên.

Ngụy Thánh ngoại vực kia tuy mạnh mẽ, dù đặt ở thế giới Hồng Hoang, cũng là tồn tại chí cường ngoại trừ Thánh nhân.

Nhưng, so với tên biến thái nhục thân, Nguyên thần đồng tu như Đông Vương Công.

Dù Ngụy Thánh ngoại vực dựa vào đôi cánh đen, cuối cùng vẫn thua kém một chút...

Trong Hồng Hoang.

Biểu cảm của sáu vị Thánh nhân cũng vô cùng phong phú.

"Chết tiệt, tên biến thái này, so với trước kia lại mạnh hơn rồi." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy mặt mày tái mét, nhìn tình hình ngoài hỗn độn không nhịn được mà chửi rủa.

Thực ra, không phải Đông Vương Công trở nên mạnh hơn.

Mà là tất cả mọi người chưa từng được chứng kiến, thực lực nhục thân của Đông Vương Công khi phát huy đến cực hạn sẽ đạt đến mức độ nào.

Sáu đạo đạo tắc lực đạo, nhục thân cực hạn gấp chín lần.

Thứ lực đạo kinh khủng này, e rằng, Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ năm đó cũng không bằng được.

Có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng thực lực của Đông Vương

Công lại một lần nữa trở nên mạnh hơn.

Nhưng chỉ có Đông Vương Công hiểu rõ, ngoài việc hôm nay phát huy ra thực lực chân chính của nhục thân, thì kể cả ngày đó ở trong hỗn độn, thực lực nhục thân của hắn cũng chưa từng thực sự phát huy.

Chỉ vì, trong cận chiến sinh tử, hắn chưa từng gặp đối thủ mạnh.

Ngụy Thánh ngoại vực hôm nay, dựa vào đôi cánh đen kia, cũng coi như là một kẻ khiến Đông Vương Công phải liếc mắt nhìn.

Dám hoành hành trong hỗn độn, cuối cùng cũng có mấy phần bản lĩnh.

Trên Linh Sơn.

Sắc mặt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không khá hơn Nguyên Thủy là bao.

"Chết tiệt, tên biến thái đó rốt cuộc làm thế nào, rõ ràng chỉ là Ngụy Thánh, lại có thể đánh ra thực lực ngang với Thánh nhân." Trên Linh Sơn, Chuẩn Đề mặt mày tái mét, không nhịn được chửi rủa.

Rõ ràng chỉ là một người cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng thực lực bộc phát ra lại thậm chí còn cao hơn Thánh nhân.

Điều này làm sao y có thể chấp nhận được.

Tiếp Dẫn đạo nhân ngồi bên cạnh cũng mặt mày âm trầm, đôi mắt thấu thiên nhãn của y không chớp mà nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công đang chiến ý lẫm liệt.

Mặc dù cách một khoảng cách xa xôi, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ trong cú đấm của Đông Vương Công.

Chương 314

Dưới một quyền kia, đừng nói là Ngụy Thánh, cho dù là các Công đức Thánh nhân như họ, cũng chỉ có thể lựa chọn tránh né phong mang.

Nếu bị cú đấm đó của Đông Vương Công đánh trúng người, e rằng... dù là nhục thân Thánh nhân, cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Bên trong Bát Cảnh Cung.

Lão Tử ngưng mắt nhìn vào chiến trường.

Khác với ba người Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, trên mặt Lão Tử lại không có vẻ kinh ngạc vì bị Đông Vương Công chấn nhiếp.

Dường như... uy năng của cú đấm mà Đông Vương Công đánh ra, y đã sớm liệu được.

Lúc này, y ngưng mắt nhìn chiến trường, trên khuôn mặt vốn không chút gợn sóng, thần sắc biến ảo khôn lường.

Một lúc lâu sau mới nặng nề thở dài một hơi.

"Thật không ngờ, ngoài thế giới Hồng Hoang, lại có thế giới khác tồn tại." "Xem ra... lão sư và Thiên Đạo đã giấu diếm không ít chuyện." Lão Tử trầm giọng thở dài, lúc này trong đôi mắt y, có một tia ảm đạm và một tia lo lắng.

Thân là người đứng đầu Tam Thanh, đứng đầu Lục Thánh chư thiên, Thái Thượng Lão Tử nhìn sự việc tất nhiên sâu xa hơn những người khác.

Khi những người khác đang kinh ngạc, đố kỵ vì thực lực mạnh mẽ mà Đông Vương Công thể hiện.

Thái Thượng Lão Tử lại đang suy nghĩ về bí mật ngoại vực bị Thiên Đạo và Đạo Tổ che giấu...

Trong chiến trường.

Lúc này Ngụy Thánh ngoại vực hai mắt sung huyết, toàn thân lệ khí bừng bừng, đôi mắt sung huyết hung hăng nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Thân là đệ tử của cường giả Hỗn Nguyên, trải qua mấy trăm triệu năm tu hành, kinh qua vô số cường địch.

Ngoại trừ cường giả Hỗn Nguyên kia, y chưa từng bị ai áp chế đến mức không ngóc đầu lên được.

Người trước mắt này, cũng giống như y, đều là Á Thánh.

Nhưng, hai bên giao thủ, y lại luôn bị áp đảo, thậm chí, chỉ có thể chịu đòn, hoàn toàn không thể làm tổn thương đối phương.

Lúc này.

Ngụy Thánh ngoại vực nộ lửa giận ngút trời, khí tức mạnh mẽ thuộc về Ngụy Thánh xông thẳng lên trời, nhấn chìm cả thiên địa ngoại vực.

Cả thiên địa đều tràn ngập khí tức của y, những vết tích đạo tắc mang ánh sáng đen càng khiến cả hỗn độn ngoại vực trở nên ảm đạm.

Nhìn Ngụy Thánh ngoại vực khí thế hùng hổ, dường như muốn nuốt chửng cả trời đất.

Đông Vương Công chỉ cười ha hả.

Hắn thích nhất, chính là người khác liều mạng với mình.

Khí tức mạnh sao?

Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, uy áp toàn thân đột nhiên

bùng nổ.

Chắp tay sau lưng, một luồng khí tức đáng sợ cuộn trào.

Khí tức thuộc về Đông Vương Công, hóa thành từng con rồng dài huyết khí lộng lẫy, gào thét, lượn vòng, từ bốn phương tám hướng, nghênh đón khí tức của Ngụy Thánh áo đen.

Vô số con huyết long do sức mạnh bản nguyên của nhục thân hóa thành, gầm thét, lần lượt lao lên, xé toạc khí tức của Ngụy Thánh áo đen.

Chỉ trong nháy mắt, thiên địa ngoại vực đã tràn ngập khí tức của Đông Vương Công, còn khí tức của người áo đen kia thì bị áp chế trên diện rộng.

Đông Vương Công đứng giữa hư không sụp đổ, hai tay đồng thời giơ lên, hai tay nắm quyền, vung vẩy giữa hư không.

Theo sự vung vẩy của đôi quyền, giữa không khí trước mặt hắn, xuất hiện vô số điểm sáng lóe lên rồi nổ tung.

Banh.

Banh.

Banh.

Ngụy Thánh áo đen kia sắc mặt đột biến, vội vàng gia trì đạo tắc trước người, hóa thành mấy lớp lá chắn năng lượng kiên cố.

Dường như có từng đôi nắm đấm to như bao cát, hung hăng đập vào những tấm lá chắn năng lượng màu đen đó, đập vỡ từng cái một.

Sóng năng lượng cuồng bạo càn quét khắp ngoại vực, cho dù đang ở trong Hồng Hoang, cũng đều có thể cảm nhận được sự dao động của luồng năng lượng cuồng bạo này.

Banh.

Sau một tiếng nổ, lớp lá chắn năng lượng cuối cùng vỡ tan, tiếp đó, một quyền ảnh vô hình, đập vào người Ngụy Thánh áo đen.

Trong tiếng nổ trầm đục, thân hình Ngụy Thánh áo đen vỡ nát.

Đông Vương Công thu nắm đấm lại, mắt hơi nheo lại, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận rõ ràng, một luồng khí tức lạ lẫm, xuất hiện từ trên người Ngụy Thánh áo đen.

Khí tức này vô cùng quỷ dị, nếu không phải lực cảm tri của hắn vượt xa người thường, trong khoảnh khắc đầu tiên, cũng không thể nào phát hiện được.

"Yên Diệt Chi Quang!" Một giọng nói cuồng bạo đầy lệ khí, truyền ra từ miệng Ngụy Thánh áo đen.

Tiếp đó, một luồng năng lượng mang theo khí tức tử vong dâng lên, trong chớp mắt, đã đến trước mặt hắn.

Năng lượng đáng sợ, gần như đã vượt qua giới hạn của Ngụy Thánh, đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên.

Uy thế như vậy, dù là Thánh nhân, e rằng cũng phải dốc sức đối phó.

Ngay khoảnh khắc Đông Vương Công ngẩn người, luồng năng lượng tử vong mang theo vô tận đạo tắc, cùng với ánh sáng hắc ám bàng bạc, trong nháy mắt đã nuốt chửng thân thể hắn.

Oong...

Thiên địa chấn động, phát ra âm thanh kịch liệt.

Chương 315

Âm thanh kéo dài suốt mấy phút đồng hồ, trong khoảng thời gian ngắn đó, năng lượng kinh hoàng mà Ngụy Thánh áo đen bộc phát ra chưa từng gián đoạn.

Dường như, luồng năng lượng mênh mông đó, có thể nuốt chửng cả hỗn độn trong nháy mắt.

Ánh sáng đen kịt che khuất cả trời đất hỗn độn.

Thủy triều năng lượng màu đen tàn phá khắp không gian, hoàn toàn che lấp Đông Vương Công ở bên trong.

Cùng lúc đó, đôi cánh đen của Ngụy Thánh áo đen đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Từng lưỡi đao sắc bén do đạo tắc ngưng tụ, diễn hóa thành vô số con cự long lưỡi đao đen kịt.

Điên cuồng bắn về phía vị trí của Đông Vương Công trong thủy triều năng lượng màu đen.

Uy năng kinh hoàng, đến mức khiến cho một đám đại năng Hồng Hoang cũng cảm thấy tâm thần chấn động.

Một đòn này, đã vượt qua sức mạnh mà một cường giả Chuẩn Thánh có thể tạo ra.

Khí tức hủy diệt kinh hoàng tràn ngập khắp hỗn độn.

Trong Hồng Hoang, vạn ngàn đại năng, lúc này tim đều thắt lại.

Rõ ràng... tất cả mọi người đều cảm nhận được uy năng kinh hoàng mà Ngụy Thánh ngoại vực thể hiện trong một đòn này.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn về phía thủy

triều năng lượng màu đen kia.

"Tiên chủ Bồng Lai, sẽ không chết như vậy chứ." Có người lo lắng nói.

Bên trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy sững sờ một lúc, sau đó, không nhịn được mà trực tiếp nhảy dựng lên từ trên bồ đoàn, phá ra một trận cười ngông cuồng.

"Tốt, tốt, tốt, Ngụy Thánh ngoại vực, quả thực không tệ, một đòn này, dù không thể hủy diệt hoàn toàn Đông Vương Công, nhưng cũng đủ để hủy đi nhục thân của hắn." "Chỉ cần nhục thân của hắn bị hủy, vậy thì, cho dù tái tạo lại, từ nay về sau, tu vi của hắn cũng không còn khả năng tiến triển nữa." Đúng là như vậy.

Bất kể là thể tu hay tu sĩ Nguyên thần, nhục thân đều vô cùng quan trọng, dù sao, nhục thân là vật chứa Nguyên thần, là căn bản của linh và hồn.

Nếu nhục thân bị hủy diệt, cho dù Nguyên thần được bảo toàn hoàn hảo, có thể tái tạo ra một cơ thể hoàn toàn mới.

Nhưng cá nhân đó sẽ không còn viên mãn.

Tiên thiên sinh linh, tại sao lại là tiên thiên sinh linh?

Bởi vì nhục thân của họ, là do trời sinh, là tồn tại phù hợp nhất với đạo.

Nếu nhục thân tiên thiên bị hủy diệt, giống như Đông Vương Công hiện tại, muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, thì gần như là chuyện không thể.

Huống hồ... trong Yên Diệt Chi Quang, cho dù Đông Vương Công không chết, cường giả ngoại vực kia, cũng sẽ không để Đông Vương Công rời đi.

Cho nên...

đây là một thế cục tất sát.

Giờ phút này, nhìn cảnh tượng Đông Vương Công bị thủy triều năng lượng hủy diệt đáng sợ kia nuốt chửng.

Trong đầu Nguyên Thủy, thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh nhục thân Đông Vương Công bị hủy, Nguyên thần chạy trốn bị đánh giết.

Trên Linh Sơn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cũng giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi thấy cảnh tượng xảy ra ở ngoại vực, càng kích động đến mức đứng bật dậy.

Một đòn này, dù là Thánh nhân e rằng cũng khó mà chống đỡ, huống hồ, Đông Vương Công có mạnh đến đâu cũng chỉ là cảnh giới Ngụy Thánh.

Làm sao có thể chống đỡ được dưới Yên Diệt Chi Quang chứ.

"Tốt quá, Đông Vương Công cái mối đe dọa lớn này, không ngờ lại để một tên Chuẩn Thánh ngoại vực giải quyết giúp chúng ta." Chuẩn Đề cười kinh ngạc nói với Tiếp Dẫn.

Dứt lời.

Tiếp đó, trên Linh Sơn, vang lên một trận cười ngông cuồng bị đè nén.

Bao nhiêu uất ức phải chịu dưới tay Đông Vương Công suốt mấy vạn năm qua, vào lúc này, hai người đều giải tỏa hết ra ngoài.

"Đông Vương Công, ngươi không phải rất cuồng sao?

Để ta xem sau khi ngươi vẫn lạc, làm sao ngươi có thể bảo vệ được Bồng Lai." Ba mươi ba tầng trời, trong Oa Hoàng Cung.

Trong Oa Hoàng Cung gần với khu hỗn độn ngoại vực nhất, Nữ Oa mặc một bộ váy lụa màu trắng, đôi mày liễu nhíu chặt.

Ngồi ngay ngắn ở đó, thần sắc có chút phức tạp.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, không nỡ xúc phạm kia, thần sắc bất định, dường như đang đưa ra quyết định.

Một lát sau.

Nỗi lo lắng mơ hồ trong lòng, khiến vị Thánh nhân nữ duy nhất trong Hồng Hoang này, không thể ngồi yên được nữa.

Một bước bước ra khỏi Oa Hoàng Cung, hướng về phía hỗn độn ngoại vực.

Trong chiến trường.

Lúc này, Ngụy Thánh ngoại vực kia, đang thở hổn hển từng ngụm lớn, rõ ràng, một đòn vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều pháp lực.

Nhưng, trên khuôn mặt kia, lại có thể thấy, một nụ cười rõ ràng.

"Dưới Yên Diệt Chi Quang, trừ phi là cường giả Hỗn Nguyên, nếu không, bất kỳ ai cũng không thể sống sót." "Ngươi tuy mạnh mẽ, nhưng, ngươi lại phạm phải một sai lầm chí mạng, trên chiến trường, khinh địch!" Ngụy Thánh áo đen ổn định lại thân thể, với một nụ cười chiến thắng, mở miệng nói.

Lúc này, thủy triều năng lượng màu đen trước mắt y, vẫn đang ngang nhiên tàn phá khắp trời đất hỗn độn.

Dường như, trong thủy triều năng lượng đó, tất cả mọi thứ đều đã bị nghiền nát, chỉ còn lại, một mảng tĩnh lặng chết chóc và khí tức áp bức vô cùng.

"Vậy sao?" Trong thủy triều, một giọng nói lạnh lùng vang vọng.

Khi nghe thấy giọng nói này, Ngụy Thánh áo đen đột nhiên ngẩng

đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chương 316

Trong tầm mắt của y, thân ảnh vĩ ngạn đó, chậm rãi bước ra.

Trên cơ thể vĩ ngạn đó, bộ bạch bào tuy đã rách nát, nhưng, giữa nhục thân, không có bất kỳ vết thương nào.

Nhìn Đông Vương Công bước ra từ thủy triều hắc ám mà không hề hấn gì, Ngụy Thánh áo đen cả người sững sờ đứng đó.

"Sao có thể... sao có thể, sao ngươi có thể không hề hấn gì mà bước ra khỏi Yên Diệt Chi Quang chứ?" Ngụy Thánh áo đen nhìn chằm chằm Đông Vương Công, lớn tiếng chất vấn.

Biểu cảm và ngữ khí đó, cứ như thể, hai người đang thi đấu trên cùng một sân khấu, và Đông Vương Công đã công khai gian lận vậy.

Trong Hồng Hoang, từng ánh mắt kia, lúc này, chủ nhân của những ánh mắt đó, cũng đều hít một ngụm khí lạnh.

"...Cũng quá biến thái rồi đi." Mấy vị đại năng Chuẩn Thánh, hít một ngụm khí lạnh, mặt đầy kinh ngạc nói.

Trái lại mấy vị Thánh nhân, lúc này, cũng đều có biểu cảm như gặp phải quỷ.

Trong đó, đặc biệt là ba người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, biểu cảm khoa trương nhất.

"Chết tiệt, nhục thân của Đông Vương Công rốt cuộc đã mạnh đến mức nào?" "Đồ vô dụng, uổng công là Ngụy Thánh ngoại vực, cơ hội tốt như vậy, mà không thể hủy đi nhục thân của tên yêu nghiệt đó." Hai tiếng gào thét phẫn nộ, lần lượt vang lên từ Linh Sơn và Côn Luân Sơn.

Mặc cho ba người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy phẫn nộ

thế nào, cũng đều không thể thay đổi sự thật rằng Đông Vương Công vẫn bình an vô sự.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Là tồn tại mà ở thế giới này, ngay cả Cửu Chuyển Huyền Công cũng không thể sánh bằng.

Mức độ mạnh mẽ của nhục thân nó, tự nhiên đã đạt đến một cảnh giới kinh hoàng.

Tu vi nhục thân đỉnh phong Chuẩn Thánh, thậm chí có thể mơ hồ sánh ngang với thực lực của cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên thông thường.

Tự nhiên đã vượt qua phạm vi chấp nhận của Công đức Thánh nhân và vị Ngụy Thánh ngoại vực kia.

Yên Diệt Chi Quang, có lẽ thực sự không phải cường giả dưới Hỗn Nguyên có thể chống đỡ.

Nhưng từ một mức độ nào đó, cường độ nhục thân của Đông Vương Công, đã đạt đến mức có thể sánh ngang với cường giả Hỗn Nguyên.

Cùng lúc đó, trong thiên địa ngoại vực, không gian truyền đến một trận dao động, một bóng hình áo trắng bước ra.

Khi bóng hình đó xuất hiện, ánh mắt liếc nhìn bốn phía, khi thấy Đông Vương Công bình an vô sự, mới dừng lại bước chân.

Đôi mắt kia, lại một lần nữa trở nên phức tạp.

Bên cạnh Đông Vương Công, mặc dù thần thức vẫn luôn khóa chặt Ngụy Thánh áo đen kia, nhưng, dao động không gian phía sau lưng, đã thu hút sự chú ý của hắn.

Có thể tùy tiện xé rách bức tường không thời gian, từ hư vô, vượt

qua biển sao, đến được hỗn độn ngoại vực, tuyệt đối không phải là điều mà một cường giả Chuẩn Thánh bình thường có thể làm được.

Nhưng, rất nhanh, hắn đã cảm nhận được, luồng khí tức quen thuộc và dao động Nguyên thần quen thuộc đó.

Nữ nhân này, sao đột nhiên lại đến đây?

Đông Vương Công không quay đầu lại nhìn, trong lòng thầm nghĩ.

"Có qua có lại, ngươi cũng nhận một quyền của ta đi." Theo tiếng quát lạnh của Đông Vương Công, toàn thân hắn, lại một lần nữa dâng lên huyết khí ngút trời.

Nhục thân đã dung hợp đạo tắc lực đạo, trở nên căng cứng, sức mạnh trong mỗi tấc huyết nhục, đều sôi trào.

Năng lượng mênh mông, vượt qua tầng thứ Chuẩn Thánh, lại vượt qua tầng thứ Ngụy Thánh, đuổi thẳng đến Hỗn Nguyên.

Oong.

Thiên địa chấn động, dường như thế giới tận thế đã đến.

Đông Vương Công tay phải nắm quyền, trên nắm đấm, được bao bọc bởi ánh sáng đáng sợ trường tồn từ tuyên cổ.

Khí tức thuộc về Đông Vương Công, mang theo ánh sáng rực rỡ, bao trùm cả thiên địa ngoại vực, không còn một tấc góc chết nào.

Giờ phút này, Đông Vương Công đã nâng thực lực lên đến mức tối đa, không còn một chút nào giữ lại.

Trong cơ thể hắn, Nguyên thần cũng rục rịch, pháp lực màu tím chậm rãi lưu chuyển.

Âm dương, tạo hóa... vô số loại đạo tắc đều hội tụ trong nắm đấm.

Sức mạnh đạo tắc kinh hoàng hội tụ, trong nháy mắt, đã tràn ngập khắp không gian hỗn độn.

Lúc này, khí tức của hắn lại một lần nữa tăng vọt.

Uy áp kinh hoàng dường như đã che lấp cả Thánh nhân.

Khi luồng uy áp này giáng xuống, Ngụy Thánh áo đen là người chịu trận đầu tiên, bị trực tiếp áp chế ở bên dưới, trong thời gian ngắn toàn thân không thể động đậy.

"Uy áp Thánh nhân!" Vô số tiếng kinh hô vang vọng trong thế giới Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, đầy vẻ khó tin nhìn Đông Vương Công, cảm nhận luồng uy áp kinh hoàng đó.

"Chẳng lẽ?

Tiên chủ Bồng Lai đã trở thành Thánh nhân sao?" Trong lòng vô số đại năng, đều đồng thời nảy ra nghi vấn này.

Tất cả mọi người đều biết, trong Lục Thánh Hồng Hoang, thực lực của Tiên chủ Bồng Lai đuổi thẳng Thánh nhân.

Nhưng... vị kia ở Bồng Lai từ trước đến nay đều xuất hiện với cảnh giới Chuẩn Thánh, lúc này, trong lòng tất cả mọi người dường như đều dấy lên một tia rung động.

Dường như, Tiên chủ Bồng Lai lúc này, chính là một vị Thánh nhân.

Ngoài các đại năng Hồng Hoang, sáu vị Thánh nhân kia càng đồng loạt nhìn về phía Đông Vương Công.

Rõ ràng, lúc này khí tức kinh hoàng của vị Tiên chủ Bồng Lai này, đến họ cũng cảm thấy kinh hãi.

Ngụy Thánh cuối cùng vẫn là Ngụy Thánh, giữa y và Thánh nhân

không nghi ngờ gì có sự khác biệt về chất.

Chương 317

Lúc này, khí tức mà Đông Vương Công bộc phát ra, lại trong nháy mắt bù đắp được khoảng cách này.

Tất cả mọi người đều không khỏi tin rằng, Đông Vương Công lúc này, đã đạt đến cảnh giới Thánh nhân.

Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, vị kia ở Bồng Lai cuối cùng cũng động.

Nắm đấm đó siết chặt, sau đó, đột nhiên tung về phía Ngụy Thánh áo đen.

"Gầm!" Khi quyền ảnh đó được vung ra, một luồng năng lượng bản nguyên nhục thân thuần túy đến cực hạn, hóa thành một con cự long thái cổ màu đỏ máu, gào thét bay ra.

Tiếng rồng ngâm chấn thiên động địa, dường như muốn đưa cả thế giới đến bờ hủy diệt.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng nguy cơ kinh hoàng.

Dường như, chỉ riêng khí tức tỏa ra từ con huyết long thái cổ đó, cũng đủ để nuốt chửng một đám cường giả.

Con huyết long này, hoàn toàn do năng lượng nhục thân của Đông Vương Công diễn hóa ra cự long thái cổ, thân thể dài đến trăm tỷ mét, khí tức đáng sợ, thậm chí còn nghiền nát cả hư không.

Dưới sự tạo tác của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, cơ thể hắn, năng lượng hấp thu được, đã đạt đến một mức độ kinh hoàng.

Lúc này, khi những năng lượng đã được cơ thể hoàn toàn hấp thu đồng thời bộc phát, không nghi ngờ gì... uy năng mà nó sắp bùng nổ,

chắc chắn sẽ vô cùng kinh hoàng.

Dưới một đòn này, cự long điên cuồng gào thét lao đi.

Long khu dài trăm tỷ mét, tỏa ra ánh sáng màu đỏ máu, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Cả vùng đất hỗn độn, càng trong nháy mắt hóa thành hư vô, hư không cách đó hàng trăm triệu dặm, càng chấn động không thôi.

Dường như, ngay cả nền tảng của hỗn độn cũng phải chịu một mối đe dọa to lớn.

Lúc này, Ngụy Thánh ngoại vực kia, mặc dù cũng cố gắng né tránh, nhưng, thân thể lại bị uy áp kinh hoàng kia áp chế đến mức không thể động đậy.

Sợ hãi!

Nảy sinh trong mắt y, và khuếch đại vô hạn trong lòng y.

Lúc này, Ngụy Thánh áo đen cuối cùng cũng biết mình đã chọc vào một tồn tại đáng sợ như thế nào.

Từ trước đến nay, thân là đệ tử của cường giả Hỗn Nguyên, dựa vào đôi cánh đen sau lưng, y đã chiến bại vô số đại năng trong vùng hỗn độn này.

Y vẫn luôn cho rằng, mình là tồn tại mạnh nhất dưới Hỗn Nguyên.

Hôm nay... y mới phát hiện, mình đã sai lầm lớn.

Lúc này, y dường như đã quên mất việc chống cự, mắt nhìn huyết long ngày càng gần.

"Gầm." Huyết long khổng lồ, gào thét lao tới.

Cùng lúc đó, dị biến đột ngột xảy ra.

Không gian trong hỗn độn, ngay lúc đó, dao động nhanh chóng.

Một bàn tay khổng lồ, ầm ầm thò ra từ không gian hỗn độn đó, tóm lấy Ngụy Thánh ngoại vực vào trong lòng bàn tay.

Oành!

Sức mạnh nhục thân của Đông Vương Công, diễn hóa thành huyết long thái cổ, mang theo uy năng ngút trời, hung hăng đánh vào bàn tay khổng lồ kia.

Năng lượng cuồng bạo điên cuồng bắn ra tứ phía, nhưng, lại không thể làm lay động bàn tay khổng lồ một phân nào.

Thậm chí... bàn tay khổng lồ đó sau khi chịu một đòn này, đến run cũng không hề run.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử của Đông Vương Công đột nhiên co lại.

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!

Cụm từ này, trong nháy mắt vang vọng trong thần hải của hắn.

Có thể xé rách hỗn độn, dưới sự công phạt của lực lượng kinh khủng như vậy, mà không hề hấn gì.

Chủ nhân của bàn tay, e rằng...

ít nhất cũng là Thiên Đạo Thánh nhân!

Hồng Quân sau khi hợp đạo, cũng có thể miễn cưỡng được xem là một Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng không phải là Thiên Đạo Thánh nhân hoàn thiện.

Công đức Thánh nhân tương ứng với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn Thiên Đạo Thánh nhân, thì tương ứng với Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Khi hỗn độn mới mở, trong ba nghìn thần ma, đại đa số Hỗn độn Thần ma, đều là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Tồn tại ở cấp bậc này, mạnh mẽ đến cực điểm, có thể tùy ý qua lại trong hỗn độn, không bị khí tức hỗn độn ảnh hưởng.

Theo nghĩa hẹp, khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, có lẽ cũng là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng, tu vi của Bàn Cổ đại thần khi đó, đã đạt đến đỉnh cao nhất của cảnh giới này, chỉ còn một bước nữa, là có thể hoàn toàn siêu thoát, thành cảnh giới Bất Hủ.

Nếu phân chia theo cấp bậc cảnh giới, Bàn Cổ đại thần khi đó, có lẽ đang ở trạng thái bán bộ Bất Hủ.

Bàn tay khổng lồ đó, tóm lấy Ngụy Thánh ngoại vực, cứng rắn đỡ một đòn của Đông Vương Công.

Nữ Oa đứng ở xa, nhìn thấy bàn tay khổng lồ, sắc mặt đột biến, cũng không quản những thứ khác.

Trong chớp mắt đã di chuyển đến trước mặt Đông Vương Công, che chở hắn sau lưng mình.

Nhìn nữ nhân đang chắn trước mặt mình, Đông Vương Công sững sờ một lúc, sau đó, sắc mặt lại âm trầm xuống, trong lòng không khỏi dấy lên một tia phiền táo.

Hành động này của Nữ Oa quả thực khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng...

Chương 318

lớn đến từng này, ngoài mẫu thân của hắn, hắn chưa từng được một người phụ nữ nào che chở sau lưng.

Dường như... mình chỉ là một con gà con yếu đuối.

Trong Hồng Hoang, Thái Thượng Lão Tử và các Thánh nhân khác, lúc này, cũng sắc mặt đột biến, từng cặp mắt, chăm chú nhìn vào bàn tay lớn thò ra từ hỗn độn.

Vẻ kinh ngạc trong những đôi mắt đó, không cần nói cũng biết.

Sau một lát dừng lại, bàn tay lớn đó, huyễn hóa ra một đạo hư ảnh, không lẫn lộn bất kỳ chiêu thức thần thông nào mà đánh về phía Đông Vương Công và Nữ Oa.

Đạo tắc của cả thế giới, trong khoảnh khắc này, đều bị giam cầm, tất cả mọi thứ, đều bị định trụ.

Nữ Oa đứng trước mặt Đông Vương Công, thần sắc ngưng trọng.

Nàng khẽ cắn môi dưới, tay ngọc đột nhiên vung lên, ném Hồng Tú Cầu ra ngoài.

Hư ảnh do bàn tay lớn huyễn hóa ra, va chạm với Hồng Tú Cầu, tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu, trực tiếp bị hất bay ra ngoài, ánh sáng trở nên ảm đạm.

Mắt thấy, hư ảnh đáng sợ đó tiếp tục bay tới, Nữ Oa cắn răng, tay ngọc vung lên, kéo theo vô tận đạo tắc, tạo thành một kết giới khổng lồ trước người.

Đông Vương Công đứng sau lưng Nữ Oa, mặt lạnh như tiền, giơ tay đặt lên lưng Nữ Oa.

Trong lòng bàn tay, khí tạo hóa cuồn cuộn không ngừng, truyền vào cơ thể Nữ Oa.

Mặc dù, bàn tay lớn đó chỉ vung ra một đạo hư ảnh, nhưng, đó cũng không phải là thứ mà một Công đức Thánh nhân bình thường có thể một mình chống đỡ.

Nơi này tuy đã ở rìa thế giới Hồng Hoang, thân là Công đức Thánh nhân Nữ Oa có thể bất tử bất diệt.

Nhưng nếu Nữ Oa cứng rắn chống đỡ hư ảnh đó, chắc chắn sẽ bị trọng thương, thậm chí nhục thân cũng sẽ bị hủy diệt.

Để nữ nhân này vì mình mà trả giá lớn như vậy, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không ngồi yên.

Cùng lúc truyền vô tận khí tạo hóa vào nhục thân Nữ Oa.

Đông Vương Công cũng bung hết sức.

Âm dương đạo vực, thời không cấm cố và hàng loạt thần thông khác đều được gia trì lên người hai người.

Hắn còn tế ra cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nữ Oa cảm nhận được bàn tay đang đặt trên lưng mình, thân hình hơi khựng lại.

Trong đôi mắt mang theo một tia trịnh trọng, không biết vì sao, lại lộ ra một tia vui mừng khó có thể nhận ra.

Ngay sau đó cũng không do dự, nàng lập tức truyền tất cả khí tạo hóa vào kết giới phía trước, tăng cường độ phòng ngự của kết giới.

Oành.

Trời long đất lở, thế giới tận thế vào lúc này đã thực sự giáng xuống.

Toàn bộ không gian chiến trường ngoại vực, vào lúc này điên cuồng sụp đổ.

Hư vô lộ ra, đạo tắc cuồng bạo tàn phá.

Kết giới được gia cố bằng khí tạo hóa của hai người, dưới hư ảnh đó, trong nháy mắt đã vỡ tan.

Nhưng... may mắn là đạo hư ảnh đó cũng đã ảm đạm đi vài phần.

Cuối cùng, khi đánh đến trước mặt Nữ Oa, đã bị Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và một loạt kết giới, linh bảo chặn lại.

Lớp phòng hộ cuối cùng, cũng chỉ cầm cự được với đạo hư ảnh đó trong một thời gian ngắn, rồi cũng vỡ tan, hóa thành vô số luồng năng lượng thủy triều bay đi tứ phía.

Mắt thấy năng lượng cuối cùng của hư ảnh sắp đánh trúng người Nữ Oa, Đông Vương Công dùng sức kéo nàng ra sau lưng mình.

Luồng năng lượng đáng sợ đó, đánh mạnh vào người Đông Vương Công.

Trong nháy mắt đã hất bay hắn ra ngoài, cùng lúc thân thể bị hất bay, lại đâm vào Nữ Oa phía sau, hai người đều không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

Bay giữa không trung, Đông Vương Công đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức toàn thân, trong nháy mắt suy yếu đi rất nhiều.

Cho đến giờ phút này, Đông Vương Công mới lĩnh giáo được sự đáng sợ của cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Ngay cả cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trước mặt sự tồn tại kinh khủng này, e rằng cũng không có cửa chống cự.

Huống hồ một Ngụy Thánh, và Nữ Oa một Công đức Thánh nhân.

Hư ảnh đó trước khi đánh trúng người hắn, đã bị suy yếu liên tục mấy lần.

Nhưng dù vậy, vẫn gây ra thương tổn cực lớn cho nhục thân của hắn.

Hắn gần như không nghi ngờ, nếu không có mấy lần suy yếu trước đó, bị hư ảnh đó trực tiếp đánh trúng người, nhục thân của hắn, tuyệt đối sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Quay đầu lại, nhìn Nữ Oa sau lưng một cái, một đòn đó, mặc dù đã bị hắn đỡ lại, nhưng, Nữ Oa cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Bị nhục thân cường hãn của hắn đâm vào, thân thể Nữ Oa, cũng bị thương không nhỏ.

Giống như một viên đạn.

Dùng thân mình che chắn, người phía sau tự nhiên sẽ bình an vô sự, nhưng một đòn đó, lại giống như một chiếc xe tải lớn đang lao nhanh.

Dù dùng thân mình cản lại, người phía sau, cũng sẽ gặp họa theo.

Nhìn Nữ Oa khóe miệng còn dính máu, Đông Vương Công nhíu mày, trong đôi mắt lạnh băng, mang theo một chút phức tạp và lo lắng.

"Nữ nhân ngốc nghếch." Hắn có chút suy yếu nói, sau đó, đưa tay ra, một đạo ánh sáng tạo hóa, xen lẫn Tam Quang Thần Thủy đậm đặc đánh ra, bao bọc nhục thân Nữ Oa ở bên trong.

Đông Vương Công không khỏi có chút không hiểu, Nữ Oa rốt cuộc tại sao lại làm vậy.

Giữa hắn và Nữ Oa, tuy không có thâm thù đại hận, nhưng cũng tuyệt đối không có ân tình đến mức có thể khiến đối phương hy sinh

như vậy.

Nhưng hành động này của Nữ Oa...

Chương 319

lại khiến hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Đông Vương Công, ngươi, nhân quả giữa ta và ngươi, sẽ không xong đâu.” Khóe miệng Nữ Oa còn dính máu, trên mặt lại nở một nụ cười nhẹ nói.

Nói xong, Nữ Oa cũng đưa tay ngọc ra, cũng đánh một luồng đạo tắc tạo hóa về phía Đông Vương Công.

Dưới đạo vận tạo hóa, nhục thân hai người, đều đang nhanh chóng phục hồi.

Đặc biệt là nhục thân của Đông Vương Công, tốc độ hồi phục càng khoa trương.

Mặc dù đạo tắc tạo hóa của Nữ Oa so với hắn quả thực có chút yếu ớt, nhưng dựa vào năng lực phục hồi nhục thân mạnh mẽ.

Tốc độ hồi phục nhục thân của hắn, đã đạt đến một tốc độ kinh khủng.

Đến khi nhục thân của Đông Vương Công hồi phục được hơn phân nửa, mới miễn cưỡng ổn định được thân hình đang lùi lại của hai người.

Chỉ là... nhìn Nữ Oa lúc này mặt mày trắng bệch, trong mắt Đông Vương Công không khỏi có chút phức tạp.

Ngay lúc này, trong thiên địa hỗn độn, một bóng hình màu trắng chậm rãi bước ra.

Khi thấy bóng hình đó xuất hiện, Đông Vương Công mới thở phào một hơi.

Thiên Đạo Thánh nhân duy nhất của Hồng Hoang, Hồng Quân, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Hồng Quân, thân là người phát ngôn của Thiên Đạo thế giới đại thiên Hồng Hoang này, tự nhiên sẽ không cho phép các cường giả ngoại vực khác, gây ra mối đe dọa cho thế giới Hồng Hoang.

Nơi này, tuy không phải thế giới Hồng Hoang, nhưng đã ở rìa thế giới Hồng Hoang.

Nếu Hồng Quân như vậy mà còn không ra tay, Đông Vương Công cũng không khỏi có chút nghi ngờ, Hồng Quân mượn tay của cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực này, để giết hắn.

Đã Hồng Quân ra mặt... vậy thì ít nhất, tạm thời hắn và Nữ Oa đã an toàn.

Dù sao, Hồng Quân thân là Thiên Đạo Thánh nhân của Hồng Hoang, gặp phải loại cường giả đáng sợ có thể gây ra mối đe dọa cho Hồng Hoang, tự nhiên có trách nhiệm ra mặt.

Cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực kia tuy mạnh mẽ, nhưng đây cuối cùng vẫn là rìa của đại thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân tự nhiên có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Như vậy, cũng đủ để vị Thiên Đạo Thánh nhân này, đối kháng với tôn Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên kia.

"Đạo hữu lần này, lại quá đáng rồi." Hồng Quân chắp tay sau lưng, đứng giữa trời đất hỗn độn ngoại vực, bình thản nói với bàn tay lớn kia.

"Hồng Quân, không ngờ ngươi, trong trận chiến năm đó, lại sống sót dưới Khai Thiên Phủ." Trong hư vô, một giọng nói cực kỳ khàn khàn vang lên.

Đông Vương Công đứng ở xa, khi nghe thấy lời nói của cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực, thân thể đột nhiên khựng lại.

Lại nhìn Hồng Quân, lúc này trên khuôn mặt vốn phẳng lặng như giếng cổ, cũng hơi biến sắc.

Năm đó Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, dùng Bàn Cổ Phủ chém giết ba nghìn thần ma.

Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi, Điên Đảo, Càn Khôn, Âm Dương mấy người, vứt bỏ thân thể thần ma, trốn vào thiên địa Hồng Hoang.

Ai có thể ngờ, năm đó, ngoài những người này, còn có người sống sót.

Tên cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực trước mắt này, nếu đã có thể một mắt nhận ra Hồng Quân, hiển nhiên, cũng là một trong ba nghìn thần ma năm đó.

"Không biết đạo hữu là vị cố nhân nào, có thể cho biết danh húy không." Hồng Quân hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm bàn tay lớn đó nói.

Khi lời của y vừa dứt, giữa hư vô hỗn độn, khí hỗn độn điên cuồng cuộn trào, cuối cùng, ngưng tụ thành một khuôn mặt.

Đôi mắt trên khuôn mặt đó, nhìn Hồng Quân một cái, cuối cùng, lại nhìn về phía Đông Vương Công.

Bị khuôn mặt do khí hỗn độn ngưng tụ nhìn chằm chằm, Đông Vương Công chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân không rét mà run.

"Ngươi là truyền nhân của Bàn Cổ?" Giọng nói khàn khàn lại một lần nữa vang vọng.

Lần này, câu nói này, rõ ràng là đang hỏi Đông Vương Công.

Nghe lời của cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực, Đông Vương Công không khỏi hơi sững lại.

Mình từ khi nào đã trở thành truyền nhân của Bàn Cổ rồi?

Lúc này, thiên địa ngoại vực sụp đổ, đạo tắc đáng sợ đó đang đan xen, dưới đạo tắc, lại có một luồng khí tức đáng sợ bao trùm.

Dù là Đông Vương Công ở cảnh giới hiện tại, giữa luồng khí tức này, cũng cảm thấy thân thể nặng trĩu.

Giống như trên đỉnh đầu, đang đè một ngọn núi khổng lồ vô cùng.

Hắn biết, đây là khí trường thuộc về cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, dù là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở trong đó, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Rõ ràng, đây là uy áp mà tôn cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực kia, đang giải phóng về phía hắn.

Đông Vương Công không khỏi có chút không hiểu, tại sao đối phương, lại hỏi một câu hỏi như vậy.

Khi nhắc đến truyền nhân Bàn Cổ, tại sao đối phương lại giải phóng luồng uy áp mơ hồ này về phía mình.

Truyền nhân Bàn Cổ.

Đó không phải nên là Tam Thanh, hoặc là Thập Nhị Tổ Vu sao?

Lại có liên quan gì đến mình?

Đông Vương Công ngẩng đầu, chống đỡ thân thể, cứng rắn chịu đựng luồng uy áp đáng sợ đó nói: "Ta và Bàn Cổ đại thần, không có quan hệ gì." "Nhưng... thế giới Hồng Hoang, là do Bàn Cổ đại thần khai tịch, vạn vật trong đây, đều do nhục thân của ngài hóa thành, nếu nói như vậy, chúng ta những sinh linh Hồng Hoang, e rằng đều có chút quan hệ với Bàn Cổ đại thần." Nghe lời của Đông Vương Công.

Cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực kia không nói gì nữa, khuôn mặt do khí hỗn độn ngưng tụ ra, cứ thế nhìn chằm chằm Đông

Vương Công, dường như muốn nhìn thấu hắn.

"Đạo hữu đã không chịu nói ra danh húy, vậy xin mời rời đi, thế giới Hồng Hoang, không chào đón người ngoài." Hồng Quân tiến lên một bước, mày hơi nhíu lại, mở miệng nói.

Bị người khác phớt lờ như vậy, trong giọng nói của Hồng Quân, ít nhiều có chút tức giận.

Chương 320

Dứt lời, chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp đã tự động lơ lửng trên đầu y.

Nhìn tư thế đó, rất có ý, nếu không đi nữa sẽ ra tay đại chiến.

Khi chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trong chốc lát, trong cả không gian, lại một luồng khí tức kinh hoàng bộc phát.

Cả thiên địa ngoại vực, khí tức mênh mông, lại một lần nữa lan tỏa.

Nhìn chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đầu Hồng Quân, mắt Đông Vương Công không khỏi sáng lên.

Tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp vốn đang yên tĩnh nằm trong Nguyên thần, cũng vào lúc này run rẩy.

"Hồng Quân, ngươi nên biết, sẽ có một ngày, tất cả những người của ngày xưa, đều sẽ quay trở lại." Lúc này, giọng nói của cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực lại một lần nữa truyền đến.

"Một phương trung ương đại thế giới, không ai có thể độc chiếm, không ai có thể bảo vệ được." Khi giọng nói khàn khàn đó dứt, khuôn mặt do khí hỗn độn ngưng kết ra, vỡ tan, trở lại thành khí hỗn độn.

Bàn tay lớn xé rách hỗn độn, cuốn lấy Ngụy Thánh ngoại vực kia.

"Đạo nhân, vạn năm sau, nếu ngươi có gan, ta nhất định sẽ đợi ở đây, lúc đó, nỗi sỉ nhục hôm nay, bản tôn, nhất định sẽ đoạt lại." Ngụy Thánh ngoại vực đó nói với Đông Vương Công.

Sau đó, dứt lời, bị bàn tay lớn đó cuốn lấy, chậm rãi rút khỏi vùng trời đất hư vô này.

Nhìn bàn tay lớn rời đi.

Đông Vương Công mới cảm thấy uy áp toàn thân biến mất, trái tim treo lơ lửng giữa không trung, cuối cùng cũng rơi xuống.

Hắn không để tâm đến lời tuyên chiến của Ngụy Thánh ngoại vực kia.

Nếu hiện tại hắn có thể nghiền ép tên đó, vậy thì, vạn năm sau, hắn vẫn có tự tin có thể nghiền ép tên đó.

Chỉ là... mặc dù, cả sự việc có chút đầu voi đuôi chuột, nhưng, sự đáng sợ của cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực kia, khiến hắn có chút lòng còn sợ hãi.

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Lần này chính diện đối đầu với sự tồn tại kinh khủng này, cảm giác sợ hãi và bất lực sâu sắc đó lại một lần nữa dâng lên từ trong lòng.

Trở nên mạnh hơn!

Nhất định phải trở nên mạnh hơn!

Trải qua sự việc lần này, Đông Vương Công âm thầm hạ quyết tâm, sau khi trở về sẽ bắt tay vào việc đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Có Bàn Cổ tích dịch tồn tại, cảnh giới Hỗn Nguyên đối với hắn chỉ là chuyện sớm muộn.

Thế giới này, che giấu quá nhiều bí mật.

Lại liên tưởng đến trận đại chiến với Lão Tử trong hỗn độn năm đó, những lời mà Hồng Quân đã nói.

Khiến hắn không khỏi cảm thấy, lão già Hồng Quân này, đang có mưu đồ gì đó trên người mình.

Lại thêm những lời mà cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực nói hôm nay.

"Sau này Hỗn độn Thần ma sẽ quay trở lại." Không khỏi có chút lật đổ nhận thức trước đây của hắn về Hồng Hoang, chẳng lẽ, năm đó những người trốn thoát từ hỗn độn không chỉ có Hồng Quân, La Hầu và những người khác?

Mà những Hỗn độn Thần ma đó, căn bản không hề chết?

Tất cả mọi thứ, đối với hắn, đều không khỏi làm tăng thêm cảm giác cấp bách trong lòng.

Hắn hiện tại, mặc dù đã đứng trên đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, nhưng trải qua những chuyện này, hắn đã nhận thức rõ ràng.

Tất cả... còn xa mới đủ.

Dưới Hỗn Nguyên đều là kiến cỏ, giờ phút này, hắn mới cảm nhận được rõ ràng đến vậy.

Chuyến đi ngoại vực lần này đối với hắn cảm xúc quá lớn, sự mạnh mẽ của cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực, khiến hắn kinh tâm động phách.

Đồng thời, cũng càng thêm kiên định quyết tâm muốn chứng đạo Hỗn Nguyên trong lòng.

"Đệ tử, ra mắt lão sư." Nữ Oa ổn định lại thân hình, cúi người hành lễ với Hồng Quân.

Hồng Quân lúc này mới nhìn về phía hai người Đông Vương Công, đôi mắt đó, không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

"Ngoại vực nguy hiểm, các ngươi sau này nếu không có chuyện gì gấp, tốt nhất đừng ra khỏi thế giới Hồng Hoang." Hồng Quân bình thản mở miệng nói.

Dứt lời, y trực tiếp biến mất giữa trời đất này.

Lúc này, trong cả hư vô, chỉ còn lại hai người Đông Vương Công và Nữ Oa.

Hai người nhìn nhau.

Nữ Oa lúc này vẫn còn có chút suy yếu, nhưng từ sau khi Hồng Quân rời đi, trên mặt nàng, lại lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

"Đông Vương Công, ngươi muốn cắt đứt quan hệ với ta, e là không dễ dàng như vậy đâu." Nhìn nữ nhân trước mắt.

Trong mắt Đông Vương Công, cuối cùng cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Đã nói không còn bất kỳ quan hệ nào với Nữ Oa, Nữ Oa thân là Thánh nhân, tại sao lại cứ không chịu buông tha chứ.

Chuyến đi này của Nữ Oa, đột nhiên ra tay giúp hắn.

Lại thực sự không ngờ.

Dường như, giữa hắn và Nữ Oa, không hề có mối quan hệ có thể xả thân tương trợ, bất chấp sinh tử mà?

Ngược lại... giữa hắn và Nữ Oa, theo hắn thấy, hoàn toàn là mối quan hệ không phải địch cũng không phải bạn, thậm chí còn có chút mâu thuẫn.

Nhìn Nữ Oa sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt trước mắt, Đông Vương Công cuối cùng cũng có chút thỏa hiệp với nữ nhân này.

Bỏ qua những chuyện trước đây không nói, hành động này của Nữ Oa, chung quy cũng là vì giúp hắn, dù hắn có muốn hay không, cũng cuối cùng đã nợ Nữ Oa một phần tình nghĩa.

Chương 321

"Nói đi, lần này lại muốn ta đáp ứng điều kiện gì." Đông Vương Công nhìn Nữ Oa, lạnh lùng mở miệng nói.

"Đông Vương Công, giữa chúng ta, chẳng lẽ chỉ có thể nói chuyện điều kiện?" Nữ Oa thu lại nụ cười đắc ý trên mặt, có chút chất vấn nói.

"Không thì sao?" "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, giữa chúng ta, sớm đã đưa ra lựa chọn vào lúc Bồng Lai hạo kiếp, đã xem như người dưng nước lã." "Không có giao tình gì để nói, vậy tự nhiên cũng chỉ còn lại điều kiện và lợi ích." Đông Vương Công mặt lạnh như tiền nói.

Hành động này của Nữ Oa, chung quy là nhất sương tình nguyện, khiến Đông Vương Công bị ép phải nợ một phần tình.

Nếu có thể lựa chọn, Đông Vương Công chắc chắn sẽ không để nữ nhân này giúp đỡ.

Cho nên... phần nhân quả này, không giống như của Hồng Vân, chung quy khiến hắn nợ một cách không thoải mái.

Nghe vậy.

Nữ Oa sững sờ nhìn Đông Vương Công.

"Tốt, nếu giữa chúng ta không còn giao tình, vậy thì là điều kiện đi." "Giao dịch lần trước, lần này ngươi có thể đáp ứng không?" Trên khuôn mặt tái nhợt của Nữ Oa, nảy sinh một tia tức giận, có chút hờn dỗi nói.

"Tự nhiên đáp ứng, bần đạo chỉ sợ, phần tình này sẽ khiến bần đạo cứ nợ mãi." Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Trong lời nói, cũng có phần hờn dỗi.

“Sao lại thế?

Giữa chúng ta không có giao tình, để ngươi nợ tình của ta, tự nhiên là vì ta nâng cao tu vi.” Nữ Oa cố gắng nặn ra một nụ cười lạnh nói.

Trong giọng nói, lại cố gắng kìm nén sự tức giận, thậm chí, lúc này, hai tay nàng khẽ siết chặt, có chút run rẩy.

“Như vậy tốt nhất.” Trên mặt Đông Vương Công nở một nụ cười lạnh nói.

Nữ Oa chăm chú nhìn Đông Vương Công, sững sờ gật đầu.

“Tốt, vậy thì đến Oa Hoàng Cung của ta, sau ngày hôm nay, từ nay chúng ta hai người không còn nợ nần gì nhau.” Nữ Oa nói, trong giọng nói, đầy vẻ tức giận như đang hờn dỗi.

Dứt lời, nàng không quay đầu lại mà bay về phía Oa Hoàng Cung.

Đông Vương Công nhìn bóng lưng Nữ Oa rời đi.

Hồi lâu, cũng nặng nề thở dài một hơi, sau đó, cũng bay về phía Oa Hoàng Cung.

Trong Oa Hoàng Cung.

Trong cung điện u tĩnh, lúc này, ngoài hai người Đông Vương Công và Nữ Oa, không còn ai khác.

Cả trong ngoài cung điện, đều bị Nữ Oa dùng thần thông đạo pháp phong cấm, thiên cơ trong cả cung điện, cũng bị hoàn toàn xáo trộn.

Lúc này... bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Trên một cây ngô đồng khổng lồ, một con kim phượng đang đậu, chính là con gái của Nguyên Phượng, Kim Ninh, người đã cam nguyện

làm tọa kỵ cho Nữ Oa khi nàng thành Thánh.

Nhìn hai người Nữ Oa và Đông Vương Công một trước một sau, bước vào Oa Hoàng Cung.

Trong đôi mắt của kim phượng, cũng đầy vẻ khó hiểu.

“Nương nương hôm nay sao vậy?

Sao lại tức giận lớn như vậy?” “Còn có, vị kia ở Bồng Lai sao cũng đột nhiên đến đây?” Kim phượng một mình lẩm bẩm.

Nó tự nhiên biết vạn năm trước, nương nương và vị kia ở Bồng Lai vì Thái Nhất của Yêu tộc, mà giao đấu.

Nhưng tại sao hai người có mâu thuẫn lớn như vậy, lại đột nhiên một trước một sau quay về Oa Hoàng Cung chứ?

Kim phượng không khỏi có chút không hiểu.

Ngay lúc này, chỉ nghe trong Oa Hoàng Cung truyền ra một tiếng quát giận dữ.

“Kim Ninh, ngươi đi du lịch Hồng Hoang trước đi, trong vòng nghìn năm không được quay về Oa Hoàng Cung.” Nghe vậy.

Thân thể Kim Ninh không khỏi khựng lại, trong đôi mắt, đầy vẻ không hiểu.

“Nương nương hôm nay thật sự rất kỳ lạ.” Trong lòng nó lẩm bẩm.

Trong lòng tuy không hiểu, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch thánh ý của Nữ Oa nương nương, ngay sau đó, nó hơi hành lễ về phía Oa Hoàng Cung, vỗ cánh bay đi.

Bên trong Oa Hoàng Cung.

Cả cung điện, bị phong ấn vô số đạo cấm chế, dù là Thánh nhân,

cũng không thể từ bên ngoài, nhìn trộm những gì sắp xảy ra bên trong.

Cũng không biết, những cấm chế này, là do Nữ Oa tức giận mà bố trí, chuyện sắp xảy ra, không để cho người ngoài biết.

Ngoài hai người ra, sinh linh duy nhất Kim Ninh cũng đã bay đi.

Cả Oa Hoàng Cung thanh tịnh, chỉ còn lại hai người Đông Vương Công và Nữ Oa.

Trong cung điện lạnh lẽo, trên hai chiếc bồ đoàn, hai người ngồi đối diện nhau, cách nhau chưa đầy một mét.

Ngửi thấy hương thơm như hoa lan trên người Nữ Oa, nhìn khuôn mặt tuyệt đại phương hoa đó.

Lúc này... tâm cảnh của Đông Vương Công vốn như một đầm nước tĩnh, cũng không khỏi gợn lên từng đợt sóng.

Cho đến lúc này mới phát hiện, đối với người phụ nữ đang có chút tức giận đối diện, trong lòng hắn không còn nửa phần chán ghét.

Nhưng để hắn hoàn toàn hạ thấp sĩ diện, đối xử với Nữ Oa như đối với một nữ tử bình thường, hắn lại không làm được.

Cứ thế yên lặng nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa, cũng dường như đang hờn dỗi, sững sờ nhìn chằm chằm hắn.

Rõ ràng thân là Thánh nhân, nhưng Nữ Oa lúc này, lại giống như một mỹ nữ bình thường đang hờn dỗi.

Chương 322

Vẻ cao quý, tư thái khinh miệt mọi thứ trên khuôn mặt đó biến mất không thấy, thay vào đó là, một loại, tình cảm của người thường không cần che giấu.

Càng khiến người ta cảm thấy, có một chút thân thiết.

Cứ như vậy, hai người ngồi đối diện nhau.

Không biết đã qua bao lâu, Nữ Oa đưa bàn tay ngọc ngà của mình ra.

Bàn tay ngọc trắng muốt, đưa đến trước mặt Đông Vương Công.

Thấy cảnh này, Đông Vương Công do dự trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cũng đành phải đưa tay ra, dùng lòng bàn tay của mình, đặt lên lòng bàn tay trắng muốt kia.

Theo sự tiếp xúc của hai bàn tay, từng luồng khí tạo hóa, từ trong cơ thể hai người lưu chuyển ra.

Những luồng khí tạo hóa này, lấy lòng bàn tay hai người làm trung tâm, không ngừng đan xen, sau đó, thông qua một hình thức quỷ dị nào đó, thẩm thấu vào cơ thể đối phương.

Trên người hai người, vô số đạo tắc và đạo vận tạo hóa, ẩn hiện.

Lúc ban đầu, hai người, cũng chỉ dùng khí tạo hóa và đạo tắc tạo hóa của nhau để tiến hành loại giao lưu này.

Sự giao lưu như vậy, rõ ràng là có hạn.

Đặc biệt là đối với nữ nhân như Nữ Oa, phương thức giao lưu như vậy, hoàn toàn không thể thỏa mãn nhu cầu của Nguyên thần đối với Tạo Hóa chi đạo.

Phải biết rằng, bản thân Đông Vương Công, trong mắt nàng, giống như một cái bình chứa Tạo Hóa chi đạo.

Phương thức giao lưu này của hai người, rõ ràng không thể thỏa mãn nhu cầu của nàng đối với Tạo Hóa chi đạo.

Bởi vì, phương thức như vậy, thứ nàng có thể nhận được từ Đông Vương Công, vô cùng có hạn.

Không biết đã qua bao lâu, Nữ Oa mở mắt ra.

Lườm một cái về phía đối diện, Đông Vương Công đang nhắm mắt, không hề bị lay động, trong lòng lại dâng lên một tia tức giận.

Dường như... lần cùng tham ngộ Tạo Hóa chi đạo này, chỉ có lợi cho một mình nàng.

Dường như, nàng chỉ có thể nhận được lợi ích từ Đông Vương Công, mà lại không thể cho Đông Vương Công bất kỳ lợi ích nào.

Đối với sự lạnh nhạt này của Đông Vương Công.

Nữ Oa nhíu mày, trong tay âm thầm vận một thành lực đạo, chấn tỉnh Đông Vương Công đang nhắm mắt trầm tư.

Sau đó, nàng lườm Đông Vương Công một cái, ngay sau đó, một Nguyên thần rực rỡ, lộng lẫy, trực tiếp bay ra từ người Nữ Oa.

Thấy cảnh này... thân thể Đông Vương Công không khỏi khựng lại.

Hắn tự nhiên biết khi đó Nữ Oa nói cùng tham ngộ tạo hóa, ý chỉ là Nguyên thần cộng tu.

Nhưng khi hôm nay thấy Nguyên thần của Nữ Oa trực tiếp hiện ra trước mặt, hắn vẫn không khỏi sững sờ.

Đây là lần đầu tiên Đông Vương Công thấy người khác không chút bảo lưu mà tế Nguyên thần ra trước mặt mình.

Đối với hắn mà nói, trong Nguyên thần của một Công đức Thánh nhân, cường giả bán bộ Hỗn Nguyên, không nghi ngờ gì ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Nguyên thần Thánh nhân, ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt đồng thời, từ Thiên Đạo, thu được vô số áo nghĩa Thiên Đạo.

Trong thế giới Hồng Hoang, đối với tất cả sinh linh, Nguyên thần, đều là thứ vô cùng quan trọng, vô cùng riêng tư.

Dù là bạn bè cực kỳ thân thiết, cũng sẽ không dễ dàng cho nhau xem Nguyên thần.

Hiện tại, Nữ Oa lại ở trước mặt Đông Vương Công, không chút che giấu mà tế Nguyên thần ra, hiện ra trong tầm mắt Đông Vương Công.

Nhìn Nguyên thần màu tím mảnh mai đó, Đông Vương Công không khỏi hơi sững sờ.

Hắn tự nhiên hiểu Nữ Oa muốn làm gì, nhưng trong lòng, không khỏi dấy lên một tia do dự.

Giao tiếp bằng Nguyên thần, không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao, Nguyên thần là thứ chủ yếu nhất, riêng tư nhất của tu sĩ, khi Nguyên thần của hai người giao tiếp, đồng nghĩa với việc, mở lòng với nhau.

Dù là những người thân mật nhất, cũng sẽ không dễ dàng trực tiếp sử dụng Nguyên thần để giao tiếp.

Sau một lát do dự, hắn cũng tế Nguyên thần của mình ra.

Nếu Nữ Oa còn dám làm vậy, thân là một đấng nam nhi, sao lại có thể do dự trước mặt một nữ nhân chứ.

Theo Nguyên thần của Đông Vương Công bay ra, một nam một

nữ, không chút trở ngại mà đứng cùng nhau.

Qua Nguyên thần, lại nhìn Nguyên thần của Nữ Oa, cảm xúc đó, lại xa không phải là nông cạn như khi nhìn bằng mắt thường. ...Chưa đợi hắn có hành động gì, Nguyên thần của Nữ Oa đứng đối diện, một bước bước ra, trong nháy mắt, đã đến gần Nguyên thần của hắn.

Cùng với sự tiếp cận của hai Nguyên thần, Đông Vương Công cảm nhận rõ ràng, sức hấp dẫn giữa mình và Nguyên thần của Nữ Oa.

Cụ thể thì sao?

Có lẽ, bởi vì hai người cùng tham ngộ, đều là Tạo Hóa chi đạo, về mặt thuộc tính, là cùng một loại người.

Cho nên, khi Nguyên thần đến gần, mới có sự hấp dẫn lẫn nhau.

Khi nguyên thần của hai người đến gần nhau, vô số luồng khí Tạo Hóa và đạo tắc Tạo Hóa không ngừng tuôn chảy ra từ nguyên thần của cả hai, sau đó đan vào nhau.

Luồng khí Tạo Hóa màu xanh biếc kết nối triệt để hai nguyên thần lại làm một, không còn một chút khoảng cách nào ở giữa.

Trong khoảnh khắc này, Đông Vương Công chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại ập đến từ sâu trong nguyên thần.

Hắn cũng thấy rõ ràng, nguyên thần Nữ Oa đứng đối diện dường như cũng có cảm giác tương tự.

Nguyên thần thon gầy kia lại khẽ run lên mấy cái.

Nhìn gương mặt nguyên thần Nữ Oa thoáng vẻ hoảng hốt, trong lòng Đông Vương Công cũng gợn lên một tia gợn sóng.

Chương 323

Về cơ bản có thể khẳng định, tuy Nữ Oa muốn cùng hắn tham ngộ đạo Tạo Hóa đã có dự mưu từ sớm.

Nhưng nhìn bộ dạng của Nữ Oa, Đông Vương Công trong lòng đoán chắc, đây tuyệt đối là lần đầu tiên Nữ Oa thử dùng nguyên thần để giao tiếp với người khác.

Chính vì không rõ làm vậy sẽ xảy ra tình huống khó xử nào, nên trước đó, khi đề nghị cùng Đông Vương Công tham ngộ đạo Tạo Hóa, nàng mới không hề sợ hãi, không chút e dè.

Bây giờ... hai nguyên thần đã đan vào nhau, muốn rút lui cũng đã muộn.

Đạo Tạo Hóa, chủ yếu dựa vào hành động của hai nguyên thần, vô tận khí Tạo Hóa và đạo tắc Tạo Hóa đã kết nối hai người chặt chẽ với nhau.

Trong loại giao lưu nguyên thần trực tiếp nhất này, sự tiếp xúc trực tiếp và gần gũi nhất khiến nguyên thần của cả hai không ngừng rung động.

Trong quá trình giao lưu sâu sắc này, sự cảm ngộ về đạo Tạo Hóa của hai người cũng tăng lên tương ứng.

Cách giao lưu này đã hoàn thành một sự bổ sung cho nhau.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai người đắm chìm trong đạo Tạo Hóa, gần như quên mất cả thời gian.

Có lẽ là một trăm năm, lại có lẽ là một nghìn năm.

Mọi thứ bên ngoài không còn liên quan gì đến hai người nữa.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng, nguyên thần của Đông Vương Công và Nữ Oa vẫn luôn duy trì tư thế ban đầu.

Đạo Tạo Hóa trở thành cầu nối giao lưu giữa hai nguyên thần.

Thông qua sự giao lưu thẳng thắn nhất giữa nguyên thần của nhau, rất nhiều đạo tắc chưa biết của đạo Tạo Hóa đã được tham ngộ từng chút một.

Đương nhiên, trong quá trình giao lưu nguyên thần, người thu được lợi ích lớn nhất tự nhiên là Nữ Oa.

Dù sao, đạo Tạo Hóa của Nữ Oa đều do nàng tự mày mò mà ra, xa xa không thể so sánh với yêu nghiệt như Đông Vương Công, kẻ có được truyền thừa của Tạo Hóa Thần Ma.

Thông qua việc giao lưu nguyên thần với Đông Vương Công, những điều nàng từng không hiểu rõ cũng dần dần lĩnh hội được.

Trình độ của nàng trên con đường Tạo Hóa cũng dần dần tinh tiến.

Chỉ có điều... nguyên thần tiếp xúc giao lưu không chút giữ lại, cảm giác tê dại thỉnh thoảng ập đến cũng khiến nàng khó xử.

Thậm chí, mấy lần nàng đều muốn dừng lại.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy Đông Vương Công đối diện vẫn một mực bình tĩnh.

Trong lòng Nữ Oa lại dâng lên một tia tức giận, ép xuống ý niệm muốn dừng lại.

Đạo tắc Tạo Hóa cao thâm khó lường trong nguyên thần của Đông Vương Công có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với nàng.

Ngoài ra.

Trong lòng nàng càng có nhiều hơn sự không phục đối với vẻ vô tình của Đông Vương Công.

Đông Vương Công càng muốn phân rõ ranh giới với nàng, nàng càng muốn dính vào nhân quả với hắn.

Giống như chuyện đã xảy ra lần trước.

Lấy cái giá là nhục thân bị hủy diệt để đổi lấy nhân quả, trong thế giới Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có một mình Nữ Oa dám làm như vậy.

Cho nên, ngoài việc bị đạo Tạo Hóa trong nguyên thần của Đông Vương Công hấp dẫn, phần lớn là do Nữ Oa đang hờn dỗi với hắn trong lòng.

Về phía Đông Vương Công, tuy đạo tắc Tạo Hóa thu được từ Nữ Oa có hạn, nhưng hắn cũng từ nguyên thần của nàng thu được một thứ khác tương đối quan trọng đối với mình.

Đó chính là đạo tắc Vận Mệnh và đạo tắc Sáng Tạo.

Mặc dù hắn từng nhận được truyền thừa của Tạo Hóa Thần Ma.

Nhưng đạo tắc Vận Mệnh và đạo tắc Sáng Tạo mà Nữ Oa lĩnh ngộ được khi tạo ra con người, có thể nói là độc nhất vô nhị trong lịch sử.

Dù sao, người tạo ra con người cũng chỉ có một mình Nữ Oa.

Đạo Tạo Hóa của Tạo Hóa Thần Ma tuy rộng lớn đậm đặc, nhưng lại thiếu đi một chút đạo tắc Vận Mệnh và đạo tắc Sáng Tạo.

Do đó, hai loại đạo tắc này đối với Đông Vương Công vô cùng quý giá.

Nếu không... năm đó khi Nữ Oa đề nghị cuộc giao dịch này, cũng sẽ không lấy hai loại đạo tắc này làm con bài để cùng Đông Vương Công tham ngộ đạo Tạo Hóa.

Dựa vào những quy tắc ảo diệu thuộc về đạo Tạo Hóa đã tham

ngộ trước đó, trong một thời gian ngắn, đạo tắc Sáng Tạo và đạo tắc Vận Mệnh vốn thuộc về Nữ Oa cũng đang tinh tiến nhanh chóng trong nguyên thần của hắn. ...

Không biết đã qua bao lâu.

Một ngày nọ, sự giao lưu giữa hai nguyên thần cuối cùng cũng dừng lại.

Khi khí Tạo Hóa quay trở về nguyên thần của mỗi người, nguyên thần Nữ Oa mở mắt ra, sau khi nhìn nguyên thần Đông Vương Công một cái, liền vội vàng trở về nhục thân của mình.

Nguyên thần của Đông Vương Công cũng không dừng lại trên không trung, trực tiếp quay về nhục thân.

Khi hắn mở mắt ra, lại vừa hay phát hiện, đôi mắt trong veo của Nữ Oa lúc này đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Nhìn ta làm gì?" Đông Vương Công có chút không vui hỏi.

Bởi vì...

đôi mắt của Nữ Oa nhìn hắn, cứ như thể hắn đã làm chuyện gì đó không thể để người khác biết với nàng vậy.

Nữ Oa lúc này, sắc mặt đỏ bừng, giống như một cô bé bị bắt nạt.

Phải biết rằng, nàng là một Thánh nhân tôn quý, nhiều năm như vậy, lợi ích thu được còn lớn hơn Đông Vương Công rất nhiều.

Ánh mắt này bây giờ, ngược lại khiến Đông Vương Công nhớ tới một câu tục ngữ: được hời còn ra vẻ ngoan ngoãn.

Chương 324

Trong cuộc giao dịch này, Nữ Oa là người được hời, bây giờ lại cảm thấy mình bị thiệt thòi.

"Nữ nhân, thật phức tạp." Đông Vương Công thầm lẩm bẩm trong lòng.

Nữ Oa ngây người nhìn Đông Vương Công, nghe hắn nói, trên gương mặt tuyệt mỹ cố gắng kìm nén cơn giận, sắc mặt lạnh băng nói với hắn.

"Đông Vương Công, chuyện xảy ra trong mấy trăm năm nay, không được nói cho bất kỳ ai biết." "Nếu không, dù lên đến Cửu Tiêu Bích Lạc, xuống tận Cửu U Hoàng Tuyền, ta cũng nhất định sẽ giết ngươi." Nghe lời uy hiếp của Nữ Oa, lần này, Đông Vương Công cũng lạ thường không tức giận, trong lòng lại cười ha ha.

Không nói đến sự chênh lệch thực lực giữa hắn và Nữ Oa.

Chỉ riêng trong giọng nói uy hiếp của nàng, hắn cũng không nghe ra được chút sát ý nào.

Người phụ nữ này... cũng chỉ là dọa suông mà thôi.

Mấy trăm năm, tuy hai người chỉ đơn thuần nâng cao đạo tắc Tạo Hóa, nhưng sự tiếp xúc thân mật giữa nguyên thần đã kéo dài mấy trăm năm.

Thời gian dài như vậy, e rằng một tảng đá cũng đã bị cảm hóa rồi.

Đông Vương Công không nổi giận, cũng lười để ý, tỏ ra có phần tùy tiện.

"Giao dịch đã hoàn thành, mục đích của ngươi đã đạt được, nhân quả giữa bần đạo và ngươi cũng đã giải quyết xong." "Nếu không có

chuyện gì khác, bần đạo xin cáo từ.” Đông Vương Công phất tay áo, chậm rãi đứng dậy, mặt không biểu cảm nói.

Nghe vậy.

Thân thể Nữ Oa khẽ khựng lại, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

“Đông Vương Công, ngươi cứ thế mà đi sao?” Nữ Oa nói, trong giọng nói pha chút yếu đuối bất đắc dĩ.

“Nếu không thì sao?” Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Nghe lời của Đông Vương Công, Nữ Oa chau mày.

“Người đời nói đá vô tình, cỏ cây vô nghĩa, theo ta thấy, ngươi còn vô tình vô nghĩa hơn cả cỏ cây.” Nàng có chút tức giận, trầm giọng nói với Đông Vương Công.

Nghe vậy.

Khóe miệng Đông Vương Công lộ ra một nụ cười lạnh.

Hắn liếc nhìn Nữ Oa một cái, cũng lười giải thích thêm.

Hắn không khỏi cảm thấy Nữ Oa có chút gần như vô lý.

Hắn nợ Nữ Oa một ân tình, nhưng đã hoàn thành cuộc giao dịch này theo yêu cầu của nàng.

Có lẽ, lúc này hắn không còn oán hận Nữ Oa nữa.

Nhưng vì thế mà muốn hắn và Nữ Oa nảy sinh tình cảm, cuối cùng cũng có chút vô lý rồi.

“Nữ nhân, thật khó mà lường được.” Đông Vương Công khẽ thở dài trong lòng, sau đó, không ngoảnh đầu lại mà đi ra ngoài Oa Hoàng Cung.

“Đông Vương Công!” Phía sau hắn, từ cửa Oa Hoàng Cung truyền đến tiếng quát của Nữ Oa.

Tuy là tiếng quát, nhưng trong giọng nói, Đông Vương Công không hiểu vì sao lại nghe ra một tia hoảng hốt bối rối.

"Chẳng lẽ chìa khóa mở cấm địa Quy Khư, mười hai viên Định Hải Châu còn lại ngươi cũng không cần nữa sao?" Nữ Oa u oán nhìn bóng lưng Đông Vương Công nói.

Nghe vậy.

Đông Vương Công bỗng dưng sinh ra một tia chán ghét.

Chuyến đi ngoại vực lần này, tuy hai người đã thông qua giao dịch để giải quyết nhân quả.

Nhưng ẩn sâu trong lòng Đông Vương Công, tia thất vọng vì Bồng Lai gặp đại kiếp mà Nữ Oa lại chọn Yêu tộc, cũng đã được hóa giải qua chuyện này.

Nhưng dù vậy, hắn ghét bị người khác uy hiếp.

Hắn ghét cái cảm giác bị một người phụ nữ uy hiếp, dùng lợi ích để dắt mũi mình đi.

"Nữ Oa, cuộc giao dịch này bần đạo đã hoàn thành với ngươi, mười hai viên Định Hải Châu đó, ngươi cho hay không là chuyện của ngươi, có liên quan gì đến bần đạo?" Đông Vương Công quay lưng nói.

Theo giao dịch trước đó, mười hai viên Định Hải Châu chính là con bài để cùng Nữ Oa tham ngộ đạo Tạo Hóa.

Nhưng Đông Vương Công đồng ý cùng Nữ Oa tham ngộ.

Là vì nhân quả nợ nàng trong chuyến đi ngoại vực, mười hai viên Định Hải Châu kia, Nữ Oa cho hay không là chuyện của nàng.

Dù nàng không cho, Đông Vương Công tự nhiên cũng sẽ không mở miệng đòi.

Nhưng lời của Nữ Oa, không khỏi khiến hắn cảm thấy, Nữ Oa cho rằng, hắn có thể đồng ý cùng nàng tham ngộ đạo Tạo Hóa, không phải vì nhân quả kia, mà là vì chiếc chìa khóa mở Quy Khư.

Điều này khiến hắn có chút tức giận.

Mười hai viên Định Hải Châu rất hấp dẫn, nhưng hắn cũng không phải loại người có thể bị lợi ích chi phối.

Lời này của Nữ Oa, không khỏi khiến hắn cho rằng, trong mắt nàng, hắn chỉ là kẻ có thể bị một chút lợi ích điều khiển.

Nghe lời của Đông Vương Công, thân thể Nữ Oa khẽ khựng lại.

Nàng dường như cũng nhận ra lời nói của mình có vấn đề.

Nhưng trong tay nàng bây giờ, cũng không có lý do gì để giữ người đàn ông này lại.

Mười hai viên Định Hải Châu đó, là thứ duy nhất có thể níu kéo quan hệ với vị kia ở Bồng Lai.

Giờ phút này...

Nữ Oa nhìn bóng lưng của Đông Vương Công, khe khẽ thở dài một hơi.

"Thôi được rồi, đi đi, giữa ta và ngươi, ngươi vĩnh viễn nợ ta, còn ta tự nhiên sẽ không nợ ngươi." Lời nàng vừa dứt, liền ném mười hai viên Định Hải Châu về phía Đông Vương Công.

Tiếp đó, không ngoảnh đầu lại mà đi vào trong Oa Hoàng Cung, bóng lưng mang theo vẻ cô độc và tiều tụy không rõ.

Nhìn bóng lưng có chút đau thương của Nữ Oa, không biết vì sao.

Chương 325

Trong lòng Đông Vương Công lại dâng lên một gợn sóng, gợn sóng đó khiến hắn có một thôi thúc muốn ở lại Oa Hoàng Cung, bầu bạn cùng Nữ Oa.

Rất lâu sau.

Hắn cứ ngây người nhìn về hướng bóng lưng Nữ Oa rời đi, mơ hồ có thể cảm nhận được.

Trong Oa Hoàng Cung, đôi mắt tràn đầy khát vọng kia vẫn đang nhìn mình.

"Thật sự là ta vô tình sao?" Hắn tự hỏi trong lòng.

Ngay sau đó, hắn lắc lắc đầu, trăm năm ở chung, có lẽ mâu thuẫn giữa hắn và Nữ Oa đã được xóa bỏ.

Nhưng nếu thật sự bảo hắn đột nhiên hạ mình, ở lại Oa Hoàng Cung theo yêu cầu của Nữ Oa.

Hắn vẫn không làm được.

Có lẽ, dù mâu thuẫn đã tiêu tan, giữa hắn và Nữ Oa, cũng không bao giờ có thể quay lại như lúc mới gặp.

Còn về việc hắn không muốn hạ mình, hờn dỗi với Nữ Oa, những gì hắn kiên trì trước mặt nàng.

Chính là, lúc này hắn cũng có chút không hiểu.

Thậm chí, lúc này hắn còn có thôi thúc muốn mặc kệ tất cả, ở lại Oa Hoàng Cung.

Nhưng một lát sau, hắn đã kìm nén thôi thúc đó mà rời đi.

Thể diện thứ này, đôi khi, càng ở trước mặt người thân cận nhất,

lại càng khó buông xuống. ...

Đông Vương Công đã rời đi.

Cả Oa Hoàng Cung chìm vào tĩnh lặng.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, thần sắc trong đôi mắt có chút phức tạp.

Trên gương mặt trắng nõn, cũng lộ ra một vẻ tiều tụy.

Nàng trầm ngâm một lát, tiếp đó, thân hình trực tiếp bay về phía Thái Âm Tinh.

Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi rời khỏi Oa Hoàng Cung, Đông Vương Công liền quay thẳng về Bồng Lai Tiên Đảo.

Hắn liếc nhìn cung điện nơi Bồng Lai Thất Tử đang ở, lại phát hiện, mấy đứa nhỏ vẫn đang trong trạng thái bế quan.

Xem ra, không bao lâu nữa, Bồng Lai sẽ có thêm bảy vị Chuẩn Thánh.

Tốc độ tu hành của mấy đứa nhỏ này, thật có chút biến thái.

Đệ tử đời thứ hai của Đạo Môn hiện nay, người mạnh nhất cũng e rằng chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, còn mấy đứa nhỏ này...

đã là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Rõ ràng có ý muốn sánh ngang với những tiên thiên sinh linh, những vị khách trong Tử Tiêu Cung.

Liếc nhìn cung điện của mọi người, trên mặt Đông Vương Công lộ ra một nụ cười.

Tiếp đó, hắn bay thẳng về phía Bồng Lai Tiên Các.

Chuyến đi ngoại vực lần này, mang lại cho Đông Vương Công

cảm xúc quá lớn, sự cường đại của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, không khỏi khiến hắn có chút kinh hãi.

Đồng thời, cũng khiến hắn kiên định quyết tâm mau chóng chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chỉ cần có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy thì tiếp theo, bất kể là ở lại Hồng Hoang hay đi trong Hỗn Độn, hắn đều có thêm mấy phần tự tin.

Hiện tại xem ra, tu vi nguyên thần bị Thiên Đạo áp chế, muốn nhanh nhất chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, con đường nhanh nhất chính là nhục thân chứng đạo trước.

Sau khi quyết định trong lòng, Đông Vương Công liền trực tiếp bắt đầu bế quan.

Đương nhiên... trước khi bế quan, Đông Vương Công không quên dặn dò ba vị nữ chủ Bồng Lai một phen.

Đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, dù có sự tồn tại nghịch thiên như gia tốc thời gian, thời gian cần thiết cũng sẽ không quá ngắn.

Trong khoảng thời gian này, người hắn không yên tâm nhất chính là Hồng Vân.

Theo quỹ tích trong Hồng Hoang, Hồng Vân vẫn lạc, hắn là sẽ xảy ra trong khoảng thời gian này.

Ban đầu, hắn chuẩn bị giúp Hồng Vân vượt qua kiếp nạn này rồi mới đột phá.

Nhưng sau chuyến đi ngoại vực Hỗn Độn lần này, hắn lại có chút không đợi được nữa.

Thực lực của cường giả Hỗn Nguyên, mang lại cho hắn chấn động quá lớn.

Về phía Hồng Vân, có Hậu Thổ, một vị ngụy Thánh, cũng đủ để bảo vệ y.

Hồng Quân năm đó đã ra lệnh, nếu không phải đại thế Hồng Hoang, Thánh nhân không được ra tay.

Kiếp nạn của Hồng Vân, tự nhiên không được tính là đại thế Hồng Hoang.

Chỉ là, kiếp nạn của Hồng Vân có liên quan đến Đạo Tổ.

Vì thế, Đông Vương Công vẫn có chút không yên tâm.

Dù sao, mệnh lệnh là do Hồng Quân hạ xuống, không chừng đến lúc đó, Hồng Quân sẽ để mấy vị Thánh nhân kia đến ngăn cản Hậu Thổ.

Đến lúc đó, nếu Hậu Thổ bị cản lại, Hồng Vân thật sự e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy... ngoài việc để Hậu Thổ bảo vệ Hồng Vân, Đông Vương Công còn nhắc nhở, nếu lúc đó có Thánh nhân ra tay.

Thì hãy để Hồng Vân trực tiếp trốn vào Bồng Lai.

Chương 326

Dù sao, ở Bồng Lai, mấy vị Thánh nhân kia thế nào cũng sẽ có chút kiêng dè.

Huống chi, dù có cường công, với đại trận có thể ngăn cản Thánh nhân của Bồng Lai, bọn họ nhất định cũng không công phá được.

Như vậy, cũng là một kế vẹn toàn.

Đương nhiên.

Những điều này cũng chỉ là Đông Vương Công sắp xếp trước cho Hồng Vân, còn về kiếp nạn của y, liệu có thể chờ đến lúc hắn xuất quan hay không, tất cả đều là ẩn số. ...

Bên trong Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Sau khi dung nhập sáu thành đạo tắc Lực Đạo trước đó, lúc này, độ khó tu luyện của thân thể này cũng đã tăng lên gấp bội.

Muốn đột phá trên cơ sở hiện có, hoán đổi ra đạo tắc Lực Đạo thứ bảy, so với trước đây, đã khó hơn không chỉ mấy lần.

Hắn đưa thần thức chìm vào tầng tu luyện tiếp theo của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Rất nhanh, tâm cảnh của hắn liền trở nên yên bình.

Hắn có thể chạm tới, cửa ải tu luyện cuối cùng của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Khi cửa ải này được đột phá, cũng có nghĩa là hắn đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, hắn mới có thể tiếp xúc với tầng sâu hơn của công

pháp đoán thể Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Cũng là công pháp đoán thể trên cả Hỗn Nguyên.

Bây giờ, mỗi lần đề thăng, năng lượng cần tiêu hao đã đến một mức độ kinh khủng.

Nếu sau khi đột phá Hỗn Nguyên, năng lượng cần mượn để đột phá, lại không biết phải tăng thêm bao nhiêu.

Bàn Cổ Tích Dịch tuy có không ít, nhưng Đông Vương Công ước tính.

Số Bàn Cổ Tích Dịch đó, hẳn là cũng chỉ vừa đủ để hắn đột phá Hỗn Nguyên lần này.

Lên cao hơn nữa, nhục thân của hắn muốn đề thăng e rằng sẽ rất khó.

Bởi vì, đến lúc đó, năng lượng cần mượn sẽ càng kinh khủng hơn.

Lúc này, Đông Vương Công không khỏi có chút hoài nghi về độ khó trưởng thành của nhục thân sau Hỗn Nguyên.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, là công pháp đoán thể vô thượng không ngừng nghỉ.

Vì vậy...

Đông Vương Công không khỏi bắt đầu suy đoán.

Có lẽ, trong quá trình tu luyện sau Hỗn Nguyên, thứ mà Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cần không phải là năng lượng.

Mà là một loại cảm ngộ đối với nhục thân, tương tự như đối với nguyên thần.

Đương nhiên, lúc này hắn không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, trước mắt, việc quan trọng nhất là đưa nhục thân chứng đạo Hỗn

Nguyên.

Trong Bồng Lai Tiên Các, Đông Vương Công ngồi xếp bằng ngay ngắn, khí huyết toàn thân bắt đầu vận chuyển theo phương thức của tầng đoán thể cuối cùng trong Huyền Hoàng Bất Diệt Thể mà hắn có thể chạm tới.

Giữa nhục thân, chiếc cối xay lớn thuộc về Huyền Hoàng Bất Diệt Thể lại một lần nữa vận chuyển, điều động năng lượng ẩn chứa trong thân thể này.

Dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, khí huyết toàn thân không ngừng biến ảo.

Giữa toàn thân, ẩn hiện có một luồng khí tức huyền diệu lưu chuyển.

Ước chừng một canh giờ, đợi nhục thân của hắn hoạt động hết công suất.

Đông Vương Công tâm niệm vừa động, liền triệu hồi bình ngọc thủy tinh từ trong nguyên thần ra.

Bàn Cổ Tích Dịch đậm đặc, lặng lẽ nằm trong đó.

Không hề do dự, Đông Vương Công trực tiếp rút ra hơn một nửa Bàn Cổ Tích Dịch trong bình.

Thô bạo hấp thu nó vào trong nhục thân của mình.

Oanh.

Hắn có thể nghe rõ, khi Bàn Cổ Tích Dịch tràn vào cơ thể, trong cơ thể truyền đến tiếng nổ vang.

Năng lượng cuồng bạo đó, trong khoảnh khắc, liền tàn phá trong nhục thân của hắn.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể điên cuồng nuốt chửng luồng năng

lượng đó, tiếp đó, vận chuyển điên cuồng.

Cứ như vậy, Đông Vương Công cũng cuối cùng bắt đầu con đường đột phá, cửa ải mà hắn đã mong chờ từ lâu.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đau.

Cơn đau vô tận, dường như, nhục thân của hắn sắp bị đạo tắc Lực Đạo và khí tức trong Bàn Cổ Tích Dịch đó xé nát, hủy diệt.

Đông Vương Công vội vàng thu liễm tâm thần, dùng đạo Tạo Hóa để ổn định tam hồn thất phách.

Lại đưa thần thức chìm vào Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, toàn lực thôi động.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, cũng dưới sự thôi động điên cuồng của Đông Vương Công, tốc độ vận chuyển còn nhanh hơn trước đây.

Trong toàn bộ Bồng Lai Tiên Các, ngoài khí huyết cuồng bạo đó, xung quanh còn được bao bọc bởi một tầng kết giới màu vàng huyền, do đạo văn cổ xưa tạo thành.

Gia tốc thời gian.

Với sự giúp đỡ của Cổ Quan Tâm và Mặc Tẩm Hồn, tốc độ gia tốc thời gian trong Bồng Lai Tiên Các đạt đến tốc độ kinh khủng hơn ba mươi lần so với bên ngoài.

Trong đó, thời gian trôi qua điên cuồng.

Chương 327

Theo sự thôi động điên cuồng của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, khí huyết trong cơ thể Đông Vương Công bắt đầu phun trào, tàn phá điên cuồng.

Cơn đau như xé rách, hành hạ Đông Vương Công đến mức gần như muốn ngất đi, chỉ có thể nghiến răng, gắng gượng chống đỡ.

Nếu không có đạo Tạo Hóa ổn định tam hồn thất phách, e rằng, chỉ riêng luồng năng lượng đầu tiên tràn vào cơ thể, hắn cũng không thể chịu đựng được.

Cơn đau kinh người đó, đủ để trong nháy mắt từ nhục thân tràn vào nguyên thần, sau đó hủy diệt triệt để cả hai.

Dưới sự ổn định của đạo Tạo Hóa, nguyên thần của hắn lúc này tự nhiên không hề hấn gì.

Nhưng nhục thân cứng rắn kia, lại vào lúc này, xuất hiện từng vết nứt kinh khủng.

Nhục thân của hắn bây giờ đã đến mức độ này, pháp tắc, uy năng thông thường, khó có thể gây ra vết thương cho nhục thân.

Lúc này, những vết thương kinh người hiện ra, lại không phải là những vết thương bình thường.

Đó là vết sẹo thuộc về 'Đạo', loại vết thương bị 'Đạo' gây ra này, từng vết đều kinh tâm động phách, sức mạnh bản nguyên của nhục thân căn bản không thể tự mình chữa trị.

Sự kinh khủng của đạo tắc Lực Đạo, Đông Vương Công là người rõ nhất.

Dưới loại đạo tắc này, dù là bất kỳ loại đạo tắc nào, cũng không

thể chống lại, dù là đạo Tạo Hóa mà hắn tu hành, cũng không thể chữa lành vết thương do Lực Đạo gây ra.

Lực Đạo.

Là đại đạo đứng đầu trong ba nghìn đại đạo.

Độ mạnh mẽ của loại pháp tắc đó, đã đến mức khiến bất kỳ pháp tắc nào cũng cảm thấy ảm đạm thất sắc.

Mắt trơ trơ nhìn, trên nhục thân, từng vết nứt xuất hiện, Đông Vương Công chỉ có thể tự an ủi mà cười ha ha.

Tối thiểu, hắn cho rằng mình có thể chống đỡ được.

Thân ở trong gia tốc thời gian, tốc độ dòng chảy kinh khủng gấp ba mươi lần không nghi ngờ gì là kinh khủng.

Trong lòng Đông Vương Công, khoảng thời gian này không nghi ngờ gì là dài đằng đẵng.

Cơn đau như xé rách, không ngừng truyền đến từ trong nhục thân.

Có lẽ năm năm, cũng có lẽ mười năm, thân thể vĩ ngạn của Đông Vương Công lúc này, gần như không còn ra hình người.

Giữa da thịt, đâu đâu cũng là vết nứt, thậm chí, ngay cả trên xương của hắn, cũng có những vết nứt do đạo để lại.

Cơn đau, trở nên khiến hắn tê liệt.

Năng lượng trong Bàn Cổ Tích Dịch, dần dần khuếch tán ra, đạo tắc Lực Đạo và khí tức Bàn Cổ trong đó, lan tỏa đến mọi ngóc ngách trong cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhắm mắt, tâm thần không ngừng khống chế hướng đi của luồng năng lượng đó và sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Theo sự vận chuyển điên cuồng không ngừng của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, đạo tắc Lực Đạo lan tỏa toàn thân, bắt đầu chậm rãi dung nhập vào huyết nhục của hắn.

Đây là một quá trình cực kỳ chậm chạp, sự đau đớn trong đó, cũng chỉ có một mình Đông Vương Công hiểu rõ.

Đông Vương Công lúc này, có thể nói là đau khổ mà vui sướng, tuy đau đớn, nhưng, việc đạo tắc Lực Đạo dung hợp với huyết nhục, lại không ngừng thúc đẩy nhục thân của hắn, hướng tới sự phù hợp với Lực Đạo.

Tiên huyết trong cơ thể, cũng theo luồng năng lượng đó không ngừng lột xác.

Sắc tím cao quý, thánh khiết đó, càng lúc càng đậm đặc.

Bàn Cổ Tích Dịch sử dụng lần này, so với lần đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong trước đây, tiêu hao thực sự quá nhiều.

Chỉ riêng đạo tắc Lực Đạo trong đó, đã nhiều đến chín đạo.

Bây giờ, điều Đông Vương Công cần làm, chính là liều mạng già của mình, hấp thu toàn bộ năng lượng khí huyết trong Bàn Cổ Tích Dịch đó.

Lại sử dụng Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, chuyển hóa luồng năng lượng đó, thành sức mạnh của bản thân.

Cuối cùng, dung hợp toàn bộ chín đạo đạo tắc Lực Đạo vào trong huyết nhục của mình.

Đối với hắn, đây là một cơ hội vô cùng hiếm có, nếu luồng năng lượng đó đủ, vậy thì, hắn sẽ có một xác suất nhất định phá vỡ cửa ải cuối cùng.

Đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Khí huyết Bàn Cổ mênh mông đó, từng chút một dung nhập vào huyết mạch của Đông Vương Công.

Khí huyết của Đông Vương Công, đang tăng lên với tốc độ rất đáng kể.

Không chỉ là tăng lên về số lượng, mà còn là một sự tăng lên về chất lượng, một sự lột xác âm thầm.

Tuy rằng, biên độ của sự lột xác này hiện tại không lớn, nhưng nó đang thực sự xảy ra.

Dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, đạo tắc Lực Đạo cũng chậm rãi dung hợp với nhục thân của Đông Vương Công.

Khí tức cổ xưa, lại tuyên cổ đó, càng từng chút một dung hợp vào cơ thể hắn, trở thành một phần của cơ thể.

Trong Bồng Lai Tiên Các tối tăm, ánh sáng huy hoàng không ngừng biến đổi.

Màu sắc mỹ diệu, phác họa ra từng bức tranh khiến người ta lưu luyến.

Đông Vương Công như một vị lão đạo, ngồi xếp bằng ở đó, toàn thân, khí huyết đáng sợ kia đang thôn thổ, bốc lên.

Thời gian trôi nhanh, không biết đến khi nào.

Trong Bàn Cổ Tích Dịch, đạo tắc Lực Đạo đầu tiên, một trong số đó, đã triệt để dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Theo sự dung nhập của đạo tắc đầu tiên, toàn thân, những vết sẹo bị đạo làm tổn thương.

Đang nhanh chóng lành lại.

Đạo tắc Lực Đạo đầu tiên dung hợp, năng lượng giữa nhục thân

của Đông Vương Công, rõ ràng đã tăng lên một đoạn lớn.

Trong cơ thể, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể vận chuyển cực nhanh, khí huyết toàn thân đó, được vận chuyển, xung kích các mạch quan ở khắp nơi.

Khi Đông Vương Công ở trong Bồng Lai Tiên Các, toàn lực luyện hóa Bàn Cổ Tích Dịch đó, thì ở Thiên đình, âm mưu liên quan đến Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, cũng cuối cùng sắp được vén màn. ...

Chương 328

Thời đại Thánh nhân đã đến.

Hồng Vân đạo nhân gần nghìn năm nay, thường xuyên đi lại trong Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên thành Thánh.

Nhìn thấy Hồng Vân đang tìm mọi cách để thành Thánh, Côn Bằng, kẻ có mối thù đoạt Thánh với Hồng Vân, cũng cuối cùng không nhịn được nữa.

Yêu tộc Thiên đình.

Một ngày nọ, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng cùng một đám đại năng tụ tập tại Yêu cung.

"Hiện nay, Nữ Oa Thánh nhân không còn quan tâm đến chuyện của Yêu tộc chúng ta nữa." "Yêu tộc chúng ta tuy trong mấy nghìn năm nay, không ngừng nâng cao thực lực, nhưng so với Vu tộc, cũng không tạo ra khoảng cách quá lớn." "Nếu, trong Yêu tộc chúng ta, cũng có thể xuất hiện một vị Thánh nhân, bá chủ Hồng Hoang, tất nhiên sẽ thuộc về Yêu tộc chúng ta." Côn Bằng nhìn mọi người, đảo mắt nói.

Đối với đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, hắn đã có chút không đợi được nữa.

Nhưng Hồng Vân có Trấn Nguyên Tử làm bạn, chỉ với sức một mình hắn, muốn địch lại hai người Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, lại có chút quá sức.

Vì vậy, lúc này, hắn chỉ có thể mượn sức mạnh của Đế Tuấn và những người khác, để trừ khử Hồng Vân.

Tuy lúc này hắn đã trở thành Yêu sư của Yêu tộc, nhưng... chỉ cần

có thể giết chết Hồng Vân, không để Hồng Vân thành Thánh, cuối cùng đạo Hồng Mông Tử Khí đó thuộc về ai, dù không rơi vào tay Côn Bằng, hắn cũng cam lòng.

Nghe vậy.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy ba người đều sáng mắt lên.

Mấy nghìn năm trước, sau khi cuộc đại chiến Vu Yêu lần thứ hai kết thúc, Nữ Oa liền không còn quan tâm đến chuyện của Yêu tộc.

Nay Thánh nhân đương đạo, không có một vị Thánh nhân trấn giữ, Yêu tộc cuối cùng cũng không có tiếng nói ở Hồng Hoang.

Dù có trở thành bá chủ Hồng Hoang, nhưng Yêu tộc không có Thánh nhân, chẳng phải sẽ bị các Thánh nhân khác chi phối sao?

"Thánh nhân?

Yêu sư có phương pháp thành Thánh nào không?" Phục Hy có chút kích động mở miệng hỏi.

Nghìn năm qua, hắn và Côn Bằng cùng nhau tham ngộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nghìn năm ở chung, hắn đối với tài năng quỷ tài của Côn Bằng, vô cùng bội phục.

"Mưu đồ Hồng Vân!" Côn Bằng nhìn mọi người, có chút âm hiểm nói.

"Phải biết rằng, Lục Thánh ban đầu thành Thánh, đều nhờ vào Hồng Mông Tử Khí, nay thiên hạ, người có hy vọng thành Thánh nhất ngoài vị kia ở Bồng Lai, chính là Hồng Vân, người đang nắm giữ Hồng Mông Tử Khí." "Nếu Yêu tộc chúng ta có thể có được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đó, trong số chúng ta, chưa chắc không thể xuất hiện một vị Thánh nhân." "Khi đó, địa vị của Yêu tộc chúng ta, sẽ vượt xa Vu tộc, còn có thể ngang hàng với Lục Thánh." Côn Bằng nói một cách già dặn âm hiểm, trong giọng nói, đều là sự căm

ghét đối với Hồng Vân.

Mọi người tự biết ân oán giữa Côn Bằng và Hồng Vân.

Nhưng tuy lời này của Côn Bằng có ý công báo tư thù, nhưng không thể không nói... nếu thật sự có thể mưu đoạt được đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, Yêu tộc không nghi ngờ gì sẽ được đẩy lên một tầm cao mới.

Sau cuộc chiến thứ hai, Nữ Oa liền không còn quan tâm đến chuyện của Yêu tộc.

Tuy không vui, nhưng quyết ý của Nữ Oa, bọn họ cũng không thể chi phối.

Nếu giữa mấy người họ xuất hiện một vị Thánh nhân, với sự trung thành của mọi người đối với Yêu tộc, tự nhiên sẽ trở thành Thánh nhân của Yêu tộc.

Vì vậy, nghe xong lời của Côn Bằng, mọi người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương, nhìn thấy một tia sáng.

Rõ ràng, đều cảm thấy, phương pháp này khả thi.

Chỉ có Đế Tuấn, trong mắt lại thoáng qua một tia do dự.

"Huynh trưởng có điều gì lo lắng sao?" Sự ưu tư của Đế Tuấn, rõ ràng đã bị Thái Nhất nhìn ra.

Nghe vậy.

Đế Tuấn liếc nhìn mọi người một cái, chau mày nhẹ nhàng thở dài: "Về đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đạo nhân, trước đây ta đã từng nghĩ tới, với thực lực của Yêu tộc chúng ta, muốn đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí đó, cũng không phải chuyện khó." "Chỉ là..." "Các ngươi đừng quên, Hồng Vân và vị kia ở Bồng Lai, rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào." Thân là đế vương của Yêu tộc, Đế Tuấn tự

nhiên phải nhìn xa hơn người khác.

Năm đó Yêu tộc công đánh Bồng Lai, Hồng Vân đã xả thân cứu giúp.

Nếu Yêu tộc động đến Hồng Vân, vậy thì, không nghi ngờ gì là đối địch với vị kia ở Bồng Lai.

Phải biết rằng, dù Yêu tộc có đoạt được Hồng Mông Tử Khí, xuất hiện một vị Thánh nhân.

Với trình độ mạnh mẽ của vị kia ở Bồng Lai, e rằng... dù là Thánh nhân, cũng khó có thể chống lại.

Dù sao, trận chiến giữa vị kia ở Bồng Lai và Lão Tử trong Hỗn Độn năm đó, Đế Tuấn đều đã thấy tận mắt.

Nếu vì mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân mà chọc giận vị kia, vậy thì không nghi ngờ gì, Yêu tộc sẽ trộm gà không thành lại mất nắm thóc.

Nghe lời của Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy hai người cũng không khỏi bắt đầu do dự.

Đúng vậy, Hồng Vân tuy yếu thế, nhưng sau lưng, còn có vị kia ở Bồng Lai đứng đó.

Lý do này, cũng chính là tại sao Hồng Vân du lịch thế giới Hồng Hoang nhiều năm như vậy, ba nghìn đại năng đều muốn đạo Hồng Mông Tử Khí đó, nhưng lại chần chừ không dám động thủ.

Dù sao, ai dám đi đối đầu với cơn thịnh nộ của vị kia ở Bồng Lai chứ.

"Đế quân không cần lo lắng, đừng quên, quan hệ giữa Nữ Oa Thánh nhân và vị kia ở Bồng Lai." Côn Bằng nghe xong lời của Đế Tuấn, đảo mắt nói.

Chuyện liên quan đến đại kế báo thù, hắn sao có thể dễ dàng từ bỏ?

"Ồ?

Yêu sư xin hãy nói rõ." Đế Tuấn nhìn Côn Bằng, mắt sáng lên nói.

"Nữ Oa Thánh nhân, tuy không còn quan tâm đến chuyện của Yêu tộc chúng ta, nhưng chung quy cũng là Thánh nhân của Yêu tộc chúng ta." "Người đời đều biết, giữa Nữ Oa Thánh nhân và vị kia ở Bồng Lai, vẫn luôn không hòa hợp, nếu trong số chúng ta, lại có thể xuất hiện một vị Thánh nhân nữa, vậy thì, dù vị kia ở Bồng Lai có ra tay với Yêu tộc chúng ta." "Nữ Oa Thánh nhân cũng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Tập hợp sức mạnh của hai vị Thánh, ở trong Hồng Hoang, chưa chắc đã không địch lại được vị kia ở Bồng Lai, phải không?" Khóe miệng Côn Bằng treo một nụ cười lạnh nói.

Lời vừa dứt, khóe mắt hắn lại nhìn Phục Hy một cái đầy thâm ý.

"Hửm?" Thấy ánh mắt cuối cùng của Côn Bằng, mọi người đều không khỏi khựng lại, sau đó từng đôi mắt nhìn về phía Phục Hy, đều đột nhiên sáng lên.

Đúng vậy.

Có lẽ Nữ Oa không quan tâm đến người khác, nhưng nếu người thành Thánh là Phục Hy.

Chương 329

Vị kia ở Bồng Lai tấn công, Nữ Oa làm sao có thể không ra tay?

Sức mạnh của hai vị Thánh, ở trong thế giới Hồng Hoang, lại chưa chắc đã không địch lại được Đông Vương Công kia?

Phải biết rằng, vị kia ở Bồng Lai năm đó đối đầu với hai vị Thánh, là ở trong Hỗn Độn.

Ai mà không biết, Thánh nhân, ở trong thế giới Hồng Hoang là mạnh nhất?

Trong một khoảnh khắc, mọi người đều lập tức hiểu ý của Côn Bằng.

Hơn nữa, tâm huyết mà Phục Hy bỏ ra cho Yêu tộc tuyệt không ít hơn Đế Tuấn và Thái Nhất.

Với tình cảm của Phục Hy đối với Yêu tộc, Đế Tuấn cũng tin rằng Phục Hy sẽ không giống như Nữ Oa, sau khi thành Thánh, liền không quan tâm đến Yêu tộc.

Cho nên, để Phục Hy trở thành Thánh nhân của Yêu tộc, không nghi ngờ gì, là thích hợp nhất.

"Tốt!" "Cứ theo kế của Yêu sư, mưu đồ Hồng Vân!" Trầm ngâm một lát, Đế Tuấn là người đầu tiên kích động kêu lên.

Đây là một cơ hội có thể khiến Yêu tộc ngang hàng với Lục Thánh, lại còn đè bẹp Vu tộc, sao có thể không kích động.

"Đế quân, ta..." Phục Hy ngược lại có chút do dự.

Hắn tự nhiên đã hiểu ý của Côn Bằng, nhưng Yêu tộc chung quy cũng là do Đế Tuấn và Thái Nhất sáng lập.

Nếu mọi người đem cơ duyên đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này nhường cho hắn, chung quy cảm thấy có chút không thỏa đáng.

"Hy Hoàng đừng từ chối nữa, từ khi Yêu tộc được thành lập, ba người chúng ta đã tận tâm thống lĩnh và phát triển, địa vị của ngươi, trong lòng ta, không hề thua kém Thái Nhất." "Vì vậy, ngươi thành Thánh, là thích hợp nhất." Không đợi Phục Hy nói xong, Đế Tuấn đã mở miệng cắt ngang.

Nghe vậy.

Phục Hy trầm ngâm một lát, tự biết được lợi hại trong đó, trong lòng lại có chút cảm động trước sự độ lượng của Đế Tuấn.

Hắn liền trịnh trọng gật đầu, trong lòng càng hạ quyết tâm, sau khi thành Thánh, nhất định phải vì Đế Tuấn, đưa Yêu tộc lên một tầm cao mới.

Hồng Mông Tử Khí, ngôi vị Thánh nhân.

Đối với chúng sinh Hồng Hoang, sự cám dỗ thực sự quá lớn.

Trong sự cám dỗ mạnh mẽ này, ngay cả những đại năng Yêu tộc tinh thông mưu lược, cũng đều đã quên mất một vấn đề.

Tử Tiêu Cung tam giảng kết thúc, ban xuống Hồng Mông Tử Khí, đến nay đã vạn năm.

Nhưng tại sao trong một thời gian dài như vậy, Hồng Vân, lại chần chừ không thể thành Thánh. ...

Bên trong Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công tự nhiên không biết mưu đồ của Yêu tộc, lúc này, hắn vẫn đang ở trong Bồng Lai Tiên Các, sống không bằng chết.

Trong khoảng thời gian này, đạo tắc Lực Đạo thứ hai, cũng dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, đã thành công dung

nhập vào nhục thân của hắn.

Lúc này, một quyền đánh ra, lực đạo có thể phát ra, đã gấp mười lần giới hạn của nhục thân.

Nhục thân cũng trở nên ngày càng cứng rắn, mỗi một hơi thở, đều thôn thổ một luồng khí tức đáng sợ.

Trong nhục thân, khí tức Bàn Cổ từ tinh huyết Bàn Cổ, cũng dần dần dung nhập vào thân thể.

Còn về bản thân Bàn Cổ Tích Dịch, cũng đang được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tái tạo một cách có trật tự, trở thành một phần của cơ thể.

Trong quá trình chậm rãi này, khí huyết, sức mạnh nhục thân, và cường độ nhục thân của Đông Vương Công, đều đang tăng lên nhanh chóng.

Tốc độ dung hợp tuy chậm, nhưng tốc độ đề thăng các phương diện của nhục thân, lại tương đối kinh khủng.

May mắn thay, hiện nay trong Bồng Lai Tiên Các, tốc độ dòng chảy thời gian cao đến hơn ba mươi lần, vì vậy, Đông Vương Công không cần quá lo lắng về vấn đề thời gian.

Với cảnh giới hiện tại, nếu ở bên ngoài, e rằng, chỉ dung hợp một đạo đạo tắc Lực Đạo, thời gian tiêu tốn, e rằng cũng phải tính bằng vạn năm.

Không cần quá lo lắng về vấn đề thời gian, vì vậy, Đông Vương Công cũng có thể chuyên tâm đắm chìm trong tu luyện.

Huyết khí mênh mông, bốc lên trên cơ thể Đông Vương Công, nếu không phải trong Bồng Lai Tiên Các có vô số cấm chế, e rằng huyết khí đó sẽ xông thẳng lên ba mươi ba tầng trời.

Ong.

Trong tiếng không khí chấn động, đạo tắc Lực Đạo thứ ba, dưới tác dụng của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, cuối cùng cũng thành công dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Cùng với sự dung nhập của đạo tắc thứ ba, độ phù hợp giữa cơ thể Đông Vương Công và Lực Đạo lại một lần nữa tăng lên.

Đồng thời, khí huyết trên cơ thể hắn lại tăng cao thêm mấy phần.

Khi đạo tắc Lực Đạo thứ ba triệt để dung nhập vào thân thể này.

Hắn đang ngồi ngay ngắn ở đó, tiếp đó, trực tiếp tung ra một quyền, đấm về phía trước.

Phanh.

Một tiếng trầm đục, sức mạnh toàn thân hội tụ trên nắm đấm, đấm vào không khí trong Bồng Lai Tiên Các.

Sóng năng lượng, cuốn qua toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho nơi này.

Uy năng gấp mười hai lần giới hạn sức mạnh của bản thân, nếu một quyền này đánh ra, e rằng trong thế giới Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân ra, không ai dám đối đầu trực diện.

Tiếp đó trong Bồng Lai Tiên Các, lưu chuyển ánh sáng huy hoàng.

Đông Vương Công cúi đầu nhìn xuống thân thể này, giữa nhục thân, lưu chuyển một lớp bảo quang, toàn bộ huyết nhục, đều trong suốt như ngọc.

Lúc này, nhục thân của hắn gần như đã đạt đến giới hạn mà thế gian có thể đạt được, dường như sắp siêu thoát ra ngoài.

Đương nhiên, Đông Vương Công cũng biết, cách chứng đạo, chung quy vẫn còn một khoảng cách, cần phải tiếp tục nỗ lực.

Hắn lại nhắm mắt lại, tâm thần cũng lại chìm vào trong nhục thân.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể tiếp tục vận chuyển, dưới một quy luật tái tạo nào đó của nó, đạo tắc Lực Đạo kia, tiếp tục bắt đầu dung hợp với nhục thân.

Đắm chìm trong việc đề thăng tu vi nhục thân, Đông Vương Công đã sớm quên đi mọi chuyện khác.

Chương 330

Hiện tại chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là, dung hợp tất cả những gì trong Bàn Cổ Tích Dịch vào trong cơ thể mình.

Để dưới sự dẫn dắt của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, lại đi xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Với cảnh giới hiện tại, ngoài năng lượng khổng lồ trong Bàn Cổ Tích Dịch, thứ hắn có thể mượn chính là Lực Chi Đại Đạo.

Dùng loại đạo tắc đại đạo cuồng bạo này, mài giũa nhục thân của mình, để nhục thân, trong quá trình thăng hoa cực hạn, hoàn thành sự lột xác, cuối cùng chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy rằng, hắn cũng biết, điều này có chút khác biệt so với việc dĩ lực chứng đạo chính thống, nhưng, hắn tin rằng, phương pháp này lại là phương pháp dĩ lực chứng đạo mạnh nhất hiện nay.

Theo ý của hệ thống, nhục thân được Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đoán tạo, còn trên cả Cửu Chuyển Huyền Công.

Trong toàn bộ dòng sông lịch sử Hồng Hoang, người đã dĩ lực chứng đạo và người sắp dĩ lực chứng đạo là hắn và Bàn Cổ.

Vì vậy, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể ở trên Cửu Chuyển Huyền Công, phương pháp dĩ lực chứng đạo này của Đông Vương Công, cũng hẳn là trên cả cường độ nhục thân của Bàn Cổ Đại Thần.

Con đường này chưa từng có ai đi qua, nhưng hắn tin rằng con đường mình đi là đúng, với tình hình hiện tại, hắn cũng chỉ có thể đi một con đường này đến cùng.

Đương nhiên, cũng có khả năng, sau khi hắn nuốt chửng toàn bộ Bàn Cổ Tích Dịch, mượn đạo tắc Lực Đạo đó, có lẽ vẫn không thể

phá vỡ cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng đến lúc đó, hắn cũng có thể xé nát sự áp chế của Thiên Đạo, dùng đại pháp lực của nguyên thần để chứng đạo.

Cho nên, phương pháp dĩ lực chứng đạo, dù thế nào cũng phải làm.

Lại không biết đã qua bao nhiêu thời gian, đạo tắc Lực Đạo thứ tám, cũng cuối cùng đã thành công dung nhập vào thân thể này.

Bảo quang trên nhục thân, lưu chuyển một vòng giữa da thịt, cuối cùng biến mất không thấy.

Khí tức toàn thân của Đông Vương Công lại tăng lên mấy phần, toàn bộ Bồng Lai Tiên Các, đâu đâu cũng tràn ngập khí tức của hắn.

Đến lúc này, nhục thân của hắn gần như đã hoàn mỹ, nhưng, vẫn không thể mở được mạch quan cuối cùng kia.

Chín đạo đạo tắc Lực Đạo, hiện chỉ còn lại một đạo, một đạo còn lại, rõ ràng cũng có chút không đủ để giúp hắn phá vỡ cửa ải cuối cùng.

Hắn nghiến răng, hướng ánh mắt về phía Bàn Cổ Tích Dịch còn lại trong bình ngọc thủy tinh.

"Lại đến!" Hắn hét khẽ một tiếng, đem toàn bộ Bàn Cổ Tích Dịch còn lại ngưng tụ vào trong cơ thể.

Tiếp đó, nhanh chóng nhắm mắt lại, ổn định tâm thần.

Năng lượng cuồng bạo, lại một lần nữa cuốn qua cơ thể.

Nhưng lúc này, thân thể này đã tê liệt đi rất nhiều.

Sau khi Đông Vương Công ổn định tâm thần, liền bắt đầu lại toàn lực thôi động Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, dung hợp toàn bộ năng lượng trong đó.

Bàn Cổ Tích Dịch được rót vào lần thứ hai rõ ràng không nhiều bằng lần đầu, nhưng đạo tắc Lực Đạo ẩn chứa trong đó, cũng có tới bảy đạo.

Bảy đạo đạo tắc Lực Đạo cuối cùng, chính là mấu chốt để hắn có thể phá vỡ cảnh giới hiện tại, đạt đến Hỗn Nguyên hay không.

Dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, khí tức thuộc về Bàn Cổ trong Bàn Cổ Tích Dịch, là thứ đầu tiên dung nhập vào cơ thể Đông Vương Công.

Tiếp đó, Bàn Cổ Tích Dịch màu tím đó, cũng bắt đầu từ từ phân tán, triệt để dung hợp với huyết mạch của Đông Vương Công.

Một lần nữa, huyết nhục của hắn dường như lại xảy ra một cuộc lột xác.

Trong cơ thể đó, huyết nhục màu tím, dường như đã đậm đặc đến cực hạn.

Trên đó, lưu chuyển một luồng ánh sáng cổ xưa vô cùng mỹ diệu.

Đó là vết sẹo của Đạo.

Đã đến mức này, lúc này, thân thể này, đã vô hạn tiếp cận với Đạo Thể.

Là thể chứa phù hợp nhất với Đạo, gần gũi nhất với Đạo trong thế giới Hồng Hoang hiện nay.

Ánh sáng huy hoàng đó, đại diện cho một cảnh giới khác.

Cũng chính là, huyết nhục của Đông Vương Công hiện nay, đã vô hạn tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên. ...

Tiếp theo, chỉ cần nhục thân của hắn có thể hoàn thành cuộc lột xác cuối cùng đó, vậy thì, hắn có thể đột phá được ràng buộc của trời đất này.

Trở thành người đầu tiên trong thế giới Hồng Hoang chứng đạo Hỗn Nguyên mà không cần mượn bất kỳ phương thức nào của Thiên Đạo.

Hỗn Nguyên, là cảnh giới Hỗn Nguyên thực sự, so với những Công Đức Thánh nhân mượn Hồng Mông Tử Khí và công đức để thành Thánh, mạnh hơn đến mấy lần.

Trước đây, hắn có thể chiến với Lão Tử, Nguyên Thủy.

Có lẽ là do đã mượn sức mạnh của hạt giống thế giới, lại còn làm suy yếu sức mạnh của hai người trong Hỗn Độn.

Khi hắn bước ra một bước này, thực lực của hắn sẽ không còn là thứ mà Công Đức Thánh nhân có thể so sánh được nữa.

Công Đức Thánh nhân và Hỗn Nguyên Thánh nhân thực sự, hai người tuy đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng trong đó, lại có một sự khác biệt về chất như trời với đất.

Sự khác biệt kinh khủng đó, đủ để một cường giả Chuẩn Thánh, từ Chuẩn Thánh hậu kỳ đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong mấy lần.

Ban đầu, ngay cả khi Đông Vương Công xung kích Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không biết đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức.

Có thể thấy, sự khác biệt đó lớn đến mức nào. ...

Đông Vương Công lúc này, vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên, nhưng cách Hỗn Nguyên chung quy vẫn còn một bước lớn.

Một bước này, xa cũng không xa, gần cũng không gần.

Thời gian không còn khái niệm, trong tốc độ dòng chảy thời gian kinh khủng, không ai biết, rốt cuộc đã qua bao nhiêu thời gian. ...

Theo thời gian trôi đi.

Chương 331

Khi đạo tắc Lực Đạo thứ sáu, lúc này đã triệt để dung hợp vào trong nhục thân của Đông Vương Công, mạch quan cuối cùng của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể cuối cùng cũng bắt đầu nghịch chuyển.

Nhìn thấy mạch quan đột nhiên nghịch chuyển, tim của Đông Vương Công cũng không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Mạch quan nghịch chuyển, đại diện cho việc năng lượng đã lay động được cảnh giới đó.

Nếu, trước đây, Đông Vương Công không thể chắc chắn liệu những đạo tắc Lực Đạo này có thể giúp hắn phá vỡ Hỗn Nguyên hay không.

Thì lúc này, trong lòng hắn đã chắc chắn. ...

Khi năng lượng toàn thân, có thể duy trì cho mạch quan đó hoàn thành nghịch chuyển, vậy thì, hắn sẽ trực tiếp phá vỡ cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sau một lát kích động, hắn siết chặt nắm đấm, sau đó, thu liễm tâm thần, tiếp tục dùng Huyền Hoàng Bất Diệt Thể để dung hợp đạo tắc Lực Đạo đó.

Toàn bộ Bàn Cổ Tích Dịch, đạo tắc Lực Đạo còn sót lại trong cơ thể hiện nay, cũng chỉ còn lại một đạo cuối cùng.

Có thể thuận lợi thúc đẩy mạch quan cuối cùng hoàn thành nghịch chuyển hay không, cũng phụ thuộc vào đạo đạo tắc Lực Đạo cuối cùng này.

Trong khoảnh khắc này, vô cùng đạo tắc từ toàn thân xuất hiện.

Đến bước này, Đông Vương Công dường như sắp liều mạng già.

Sau khi dùng đạo Tạo Hóa để ổn định nguyên thần, hắn liền điên cuồng điều động đạo tắc, pháp lực trong đó, dẫn dắt, phụ trợ cho những năng lượng khổng lồ đó vận chuyển dưới sự điều khiển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Mượn sức mạnh nguyên thần để rèn luyện nhục thân, đây là lần điên cuồng nhất của Đông Vương Công, vì cửa ải cuối cùng, hắn cũng đã liều mạng.

Giữa nhục thân, các loại ánh sáng lưu chuyển, huyết nhục của nhục thân, không còn giống như mấy lần trước, bị nghiền nát rồi tái sinh.

Đã đến bước này, liên tục dung hợp mười lăm đạo đạo tắc Lực Đạo, nhục thân đã đạt đến một sự hoàn mỹ cực hạn, sao có thể còn có tạp chất tồn tại? ...

Bờ Đông Hải.

Một ngày nọ, trong Thánh điện Nhân tộc tĩnh lặng, đột nhiên có chín luồng khí tức kinh khủng xông lên trời.

Chín luồng khí tức cùng lúc bùng phát, ngay cả Tổ miếu Nhân tộc, được đúc từ vô số thiên tài địa bảo, cũng không khỏi rung chuyển mấy cái.

Theo sự bùng phát của chín luồng khí tức mạnh mẽ đó, trên bầu trời Tổ miếu Nhân tộc, từ từ xuất hiện chín bóng người.

Chính là Long Vương Cửu Tử.

Lúc này, trên mặt của chín người, đều lộ ra một vẻ vui mừng khó có thể kìm nén.

Từ khi bị Long Vương tước đi tu vi Chuẩn Thánh, bọn họ đã dừng lại ở cảnh giới Đại La không biết bao nhiêu năm tháng.

Nay... bọn họ cũng cuối cùng đã trở lại cảnh giới Chuẩn Thánh. ...

Cùng lúc đó.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, cũng có bảy luồng khí tức kinh khủng xông lên trời.

Khi bảy luồng khí tức xuất hiện, trên bầu trời, bảy bóng người từ từ hiện ra.

Chính là Bồng Lai Thất Tử đã bế quan từ lâu.

Theo bảy luồng khí tức không hề che giấu mà tàn phá ở Đông Hải, trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên không khỏi khe khẽ thở dài một hơi.

"Vị kia ở Bồng Lai, thật đúng là có phúc khí a." Hắn lộ ra một nụ cười khổ nói.

Năm đó Tam Thanh lập giáo thành Thánh, truyền bá đạo thống cho chúng sinh Hồng Hoang.

Nay, đệ tử của ba đại giáo phái Đạo Môn, người mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Thái Ất, còn Bồng Lai Tiên Đảo, lại... bảy vị Chuẩn Thánh a.

Không nghi ngờ gì ngay cả Thánh nhân, cũng phải kinh ngạc trước thủ bút và chiến lực này.

Ngoài những tiên thiên sinh linh đó ra, có thể dùng thời gian ngắn như vậy để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tư chất như vậy, cũng chỉ có thể khiến người ta ghen tị. ...

Linh Sơn.

"Ai, năm đó nếu không phải Đông Vương Công, bảy người Bồng Lai Thất Tử hôm nay, nhất định sẽ là bảy mầm non của Tây Phương Giáo chúng ta." "Ai, nếu Tây Phương Giáo chúng ta có thể có được Bồng Lai Thất Tử, sao lo sau này Tây Phương không thể thay đổi

được cục diện nghèo nàn.” Trên Linh Sơn, hai giọng nói tiếc nuối truyền ra.

Vùng đất Tây Phương, luôn nghèo nàn, từ khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người thành Thánh, thành lập Tây Phương Giáo.

Liền ở Tây Phương thu nhận đông đảo môn đồ.

Nhưng...

Tây Phương nghèo nàn, nên tư chất của môn đồ Tây Phương cũng cực kỳ có hạn.

Đa số là những con mèo con chó mà không ai trong các giới Hồng Hoang thèm để mắt tới.

Tuy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người tận tâm dạy dỗ đệ tử, nhưng mỗi lần giảng đạo, không giảng ba năm lần, những con mèo con chó đó căn bản nghe không hiểu.

Còn đám đệ tử biến thái của vị kia ở Bồng Lai thì sao?

Cảnh giới Chuẩn Thánh, làm sao khiến hai người họ không thèm nhỏ dãi. ...

Trong Ngọc Hư Cung.

“Sư tôn, bảy đạo thiên địa dị biến đó truyền đến từ đâu vậy?” Một đạo nhân trẻ tuổi có gương mặt thanh tú, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, một mặt ngơ ngác hỏi Nguyên Thủy.

Chương 332

Nguyên Thủy nghe lời của thanh niên, trên mặt hiện ra một tia tức giận.

"Quảng Thành Tử, bớt lo chuyện bao đồng đi, có chút thời gian thì sao không đi tu luyện!" Nguyên Thủy tức giận mắng.

Vị kia ở Bồng Lai biến thái thì thôi đi, không ngờ, ngay cả đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy, cũng không có chí tiến thủ như vậy. ...

Bên trong Bồng Lai Tiên Các.

Chuyện xảy ra bên ngoài, dường như không liên quan gì đến Đông Vương Công.

Thất Tử thành Chuẩn Thánh, cũng là điều hắn đã dự liệu.

Lúc này, để dung hợp đạo đạo tắc Lực Đạo cuối cùng, hắn đang liều mạng già để đột phá.

Bên trong Bồng Lai Tiên Các, thời gian vẫn trôi qua nhanh chóng.

Đông Vương Công ngồi xếp bằng ở đó, cả người không hề động đậy, toàn thân, khí tức mênh mông như biển cả đang bốc lên.

Giữa huyết nhục, hiện nay, đã chuyển hóa thành màu tím đậm đặc.

Một luồng khí tức cao quý, thấm vào lòng người, từ toàn thân lan tỏa ra.

Trong luồng khí tức này, đã bớt đi mấy phần khí tục phàm, thay vào đó, là một luồng uy nghiêm túc mục của tiên vương đế tôn.

Sự thăng hoa cực hạn, đang diễn ra.

Vào lúc này, giữa huyết nhục của Đông Vương Công, đang xảy ra những biến hóa vi diệu nhất.

Giống như khi nhục nhãn phàm thai hóa thành tiên, sự lột xác vũ hóa mà họ gặp phải.

Đương nhiên, lúc này sự lột xác nhục thân của Đông Vương Công, so với quá trình người phàm hóa thành tiên, tự nhiên là tráng lệ hơn vô số lần.

Ánh sáng màu tím huy hoàng, lưu chuyển toàn thân.

Trong nhục thân của hắn, chiếc cối xay lớn của nhục thân, đã sớm sụp đổ, mạch quan nghịch chuyển, năng lượng khổng lồ bị tiêu hao đi.

May mà có sự tồn tại nghịch thiên như gia tốc thời gian, nếu không, chỉ một lần đột phá này, e rằng sau khi hoàn thành, trận chiến thứ ba giữa Vu Yêu cũng đã kết thúc, thậm chí đại kiếp Phong Thần cũng sắp bắt đầu rồi.

Chứng đạo Hỗn Nguyên, vốn không phải là một chuyện đơn giản.

Cảnh giới Chuẩn Thánh, cảnh giới Hỗn Nguyên, ranh giới giữa hai cảnh giới này, lớn đến một mức độ kinh khủng.

Phải biết rằng, từ khi Hồng Hoang ra đời đến nay, trong những năm tháng dài đằng đẵng không biết bao nhiêu ức năm, ngoài những lão quái vật còn sống sót từ thời thượng cổ, e rằng chưa từng có ai có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Huống chi, là dùng phương thức khó nhất, dĩ lực chứng đạo để đột phá Hỗn Nguyên.

Ngay cả những lão quái vật đó, theo hắn được biết, ngoài Hồng Quân ra, hẳn là cũng chỉ còn lại Dương Mi Lão Tổ đã biến mất không dấu vết sau Long Hán đại kiếp.

Thân là thượng cổ Thần Ma, theo Đông Vương Công thấy.

Dương Mi thân là Không Gian Thần Ma, trình độ mạnh mẽ của y,

tuyệt đối vượt xa các Thần Ma khác.

Còn về Hồng Quân.

Người đời đều nói y dùng phương pháp trảm tam thi để chứng đạo, tam thi hợp nhất mà chứng đạo.

Nhưng theo Đông Vương Công được biết, e rằng, thứ mà Hồng Quân chứng không phải là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà là Thánh nhân.

Đương nhiên, Thánh nhân mà Hồng Quân chứng, tự nhiên không giống với Tam Thanh.

Thân là Thiên Đạo Thánh nhân, Đông Vương Công suy đoán, khi Thiên Đạo dần dần hoàn thiện, thực lực của Hồng Quân cũng hẳn sẽ tăng lên tương ứng.

Còn về việc tại sao Hồng Quân không chứng đạo Hỗn Nguyên, mà lại chứng đạo Thiên Đạo Thánh nhân, để mặc cho nó ràng buộc.

Nguyên nhân trong đó, e rằng không ai có thể biết được.

Hồng Quân, lão già đó, theo Đông Vương Công thấy, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hắn cũng không tin, Hồng Quân sau khi hợp đạo, sẽ cam tâm tình nguyện chịu sự ràng buộc của Thiên Đạo như vậy.

Có lẽ, toàn bộ thế giới Hồng Hoang, cũng chỉ có Hồng Quân và Thiên Đạo hai người, biết được bí mật trong đó.

Lúc này, Đông Vương Công cũng cuối cùng đã đến trước cánh cửa Hỗn Nguyên.

Cánh cửa của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã xuất hiện ngay trước mắt y, chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới.

Hiện tại, điều y cần làm chính là dùng sức lực lớn nhất, đẩy cánh

cửa trước mắt ra, sau đó bước qua.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể dưới sự thúc đẩy của Bàn Cổ Tích Dịch và đạo tắc Lực Lượng kia, đang cưỡng chế nghịch chuyển, năng lượng quanh thân theo đó mà cuộn trào.

Đạo tắc Lực Lượng cuối cùng kia, dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, cũng từng chút một dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Nhưng để đạo tắc Lực Lượng cuối cùng này dung nhập vào cơ thể, năng lượng hao tổn không hề ít hơn so với năng lượng do công đức hạ xuống khi Nữ Oa thành Thánh lúc trước.

Nếu lúc này, trong tay Đông Vương Công có một đạo Hồng Mông Tử Khí, e rằng chỉ cần dựa vào phần năng lượng này là có thể trực tiếp chứng đạo thành Thánh.

Đương nhiên, đi đến bước cuối cùng này, dù cho hiện tại có người dâng lên một đạo Hồng Mông Tử Khí, cầu xin y dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, y cũng đoạn nhiên sẽ không làm vậy.

Dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, khí tức bộc phát từ nhục thân của Đông Vương Công đã đạt đến một cực hạn kinh khủng nào đó.

Vào lúc này, trong tâm thần của Đông Vương Công sinh ra một sự giác ngộ, thời khắc cuối cùng, rốt cuộc cũng sắp đến.

“Ra cho ta.” Y hét lớn một tiếng, điều động tất cả năng lượng trong cơ thể, dưới sự vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, điên cuồng xung kích vào nơi sâu thẳm nhất của nhục thân.

Ầm!

Giữa nhục thân cũng truyền đến âm thanh như không khí chấn động.

Ánh sáng màu tím lộng lẫy, mỹ diệu thẩm thấu ra từ nơi sâu nhất của cơ thể, trong ánh sáng màu tím đó, một cánh cửa khổng lồ xuất hiện.

Một cánh cửa màu tím khắc vô số đạo ngân, trên cánh cửa tràn ngập một luồng khí tức uy nghiêm.

Ầm!

Chương 333

Năng lượng bạo ngược trực tiếp oanh kích lên cánh cửa màu tím đó, khiến cả cánh cửa bắt đầu run rẩy dữ dội.

Ầm!

Ầm!

Ầm! .....

Đông Vương Công thần sắc lạnh lùng, thần thức của y gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong nhục thân.

Đến bước này, y có thể mơ hồ cảm giác được, nếu cánh cửa này bị phá tung, nhục thân của y sẽ triệt để viên mãn, đạt đến cực hạn hoàn mỹ.

Năng lượng vừa được điều động đã nhanh chóng hao mòn gần hết trong những cú va chạm.

"Tiếp tục cho ta." Đông Vương Công nắm chặt nắm đấm, không chút do dự lại một lần nữa điều động năng lượng quanh thân, liều mạng lao về phía cánh cửa kia.

Hiện tại Đông Vương Công có thể nói đã đạt đến cực hạn mà một Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể đạt tới.

Khí tức quanh thân đã vượt qua giới hạn mà một Chuẩn Thánh có thể tỏa ra.

Năng lượng, pháp lực, pháp tắc trong cơ thể, tất cả năng lượng đều như của miễn phí, điên cuồng tràn vào trong đó, sau đó, dưới sự dẫn dắt của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, chúng bị nghiền nát, hóa thành năng lượng tinh thuần nhất.

Ầm!

Sự va chạm của năng lượng vẫn đang tiếp diễn.

Đạo tắc Lực Lượng cuối cùng kia, dưới sự tôi luyện của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, cũng đã hoàn toàn dung nhập vào nhục thân của Đông Vương Công.

Theo sau đạo tắc Lực Lượng cuối cùng dung nhập, giữa nhục thân của Đông Vương Công lưu chuyển bảo quang màu tím.

Dường như, vào khoảnh khắc này, nhục thân của y đã đạt đến sự hoàn mỹ triệt để.

Nhục thân lúc này, đạo tắc dung hội, không còn bất kỳ tì vết nào, độ cường tráng của nhục thân so với trước đây lại mạnh hơn rất nhiều.

Sức mạnh trong nhục thân, giống như Hỗn Độn chi khí, cuồn cuộn tuôn trào.

Rõ ràng, lúc này, chỉ riêng sức mạnh trong nhục thân đã đạt đến một cực hạn đáng sợ nào đó.

Vào lúc này, quanh thân y bốc lên một ngọn lửa màu tím, hừng hực cháy.

Ngọn lửa màu tím này cực kỳ quỷ dị, tuy nó đang không ngừng thiêu đốt nhục thân của y, nhưng trong cơ thể lúc này lại dường như có được sức mạnh vô cùng.

“Phá cho ta!” Một tiếng hét cổ xưa vang vọng khắp Bồng Lai Tiên Các.

Theo tiếng hét của y, năng lượng mênh mông như biển cả đột nhiên xông về phía cánh cửa màu tím.

Ầm!

Dưới một tiếng va chạm giòn giã, cánh cửa kia đã bị phá tung.

Trong đó, một thế giới diệu kỳ mở ra trước mắt y.

"Hỗn Nguyên cảnh." Khoảnh khắc y bước vào cánh cửa đó, trong lòng y dâng lên một sự giác ngộ.

Cơ thể y lại một lần nữa bắt đầu một sự thăng hoa và lột xác đến cực hạn, đạo tắc nồng đậm từ quanh thân tuôn ra.

Thần thức của y thâm nhập vào cánh cửa vừa mới mở ra.

Một thế giới màu tím, dường như, năng lượng bản nguyên thuần túy nhất trong cơ thể y đều ẩn giấu trong đó.

Trong thế giới màu tím này, y ngẩng đầu, nhìn lên ánh sáng rực rỡ như dải ngân hà trên đỉnh đầu.

Trong ánh hào quang lộng lẫy đó, ẩn giấu một đạo tử khí vô cùng huyền ảo.

"Hồng Mông Tử Khí?" Y có chút kinh ngạc nói.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, y liền lắc đầu.

Đạo tử khí kia tuy giống Hồng Mông Tử Khí, nhưng tuyệt đối không phải Hồng Mông Tử Khí.

Đó là một đạo, ẩn giấu trong cơ thể y, sức mạnh đạo tắc thuần túy nhất.

Dường như, đạo tử khí này, từ lúc y sinh ra đã tồn tại rồi, chỉ là nó vẫn luôn ẩn giấu ở nơi sâu thẳm trong nhục thân.

Cẩn thận cảm ngộ đạo tử khí kia, trong khoảnh khắc, trong lòng Đông Vương Công lại dâng lên một sự giác ngộ.

Đại đạo vô tư, Thiên đạo hữu tư.

Đạo tử khí ẩn giấu trong cơ thể này chính là bản nguyên chi đạo

để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ông.....

Dường như đột nhiên bị kinh động.

Đạo tử khí kia đột nhiên bung tỏa ánh hào quang vô cùng mỹ diệu và rực rỡ.

Trong ánh sáng lung linh của tinh quang, đạo tử khí kia trong nháy mắt đã chui vào cơ thể Đông Vương Công.

Ầm!

Phảng phất như sao chổi rơi xuống, một tiếng động kinh khủng từ quanh thân truyền đến.

Cùng lúc đó, cơ thể y bắt đầu nhanh chóng khô héo.

Dường như, nhục thân mà y khổ công tu luyện, dưới đạo tử khí kia, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Giống như hoa cỏ cây cối nhanh chóng khô héo dưới sự gia tốc thời gian cực độ.

Cơ thể của y, trong trận khô héo này cũng bắt đầu xảy ra lột xác.

Phảng phất bội số thời gian quanh thân trong nháy mắt bị tăng lên hàng ức vạn lần.

Ngay cả bản dương chi khí thuần túy nhất trong cơ thể cũng bắt đầu không kiểm soát được mà tiêu tán trong trận lột xác này.

Chương 334

Một luồng khí tức tịch diệt, tiêu vong từ quanh thân tỏa ra.

Dường như, y sắp tiêu tán trong trời đất này.

Dần dần, thân thể vĩ ngạn mà y vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng bắt đầu co nhỏ lại một cách không kiểm soát.

Làn da cổ xưa, cứng rắn bắt đầu trở nên non nớt.

Huyết nhục, xương cốt cũng bắt đầu trở nên yếu ớt, trong suốt như pha lê.

Dần dần, cơ thể của y, chậm rãi biến thành một đứa trẻ sơ sinh.

Vào khoảnh khắc này, quanh thân y hoàn toàn không cảm nhận được một tia năng lượng nào tồn tại, dường như, Đông Vương Công lúc này đã hoàn toàn biến thành một đứa trẻ bình thường.

Khí tức tịch diệt, tiêu vong cũng vào lúc này dần ngừng tiêu tán.

Thay vào đó là một luồng sinh cơ bừng bừng.

Khi luồng sinh khí bừng bừng này xuất hiện, trong thế giới màu tím kia, tất cả năng lượng điên cuồng hội tụ về phía cơ thể trẻ sơ sinh của Đông Vương Công.

Trên làn da của y, bắt đầu không ngừng ẩn hiện từng đạo vết tích thuộc về đạo tắc.

Chẳng mấy chốc, toàn thân y bị tử khí bao bọc, lúc này, y dường như được sinh ra trong một cái thai bàn được nuôi dưỡng bằng tử khí.

Trong thai bàn đó, không có khái niệm thời gian.

Chỉ có năng lượng vô tận, và pháp tắc thuần túy nhất của khí tức nhục thân.

Ở trong những năng lượng đó, cơ thể Đông Vương Công không ngừng lột xác, trưởng thành.

Mỗi lần lột xác, nhục thân của y lại mạnh thêm một phần.

Giống như một cuộc tái tạo, cơ thể y bị cải tạo triệt để, mỗi lần lột xác, đều từ hoàn mỹ trở nên hoàn mỹ hơn.

Thời gian, đã không còn khái niệm.

Nếu lúc này trong thai bàn có một cái máy đếm thời gian, Đông Vương Công nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, mỗi lần lột xác, máy đếm thời gian đều hiển thị đã qua một vạn năm.

Nhưng trong thai bàn, mỗi một cái chớp mắt, cơ thể y lại tiến hành một vạn lần lột xác.

Trong thế giới được năng lượng bao bọc, tưới nhuần, Đông Vương Công bất ngờ cảm nhận được một cảm giác thư thái chưa từng có.

Đó là cảm giác không ngừng tái sinh, được sinh cơ bừng bừng bao bọc.

Chẳng mấy chốc, y chìm đắm trong đó, từ từ nhắm mắt lại, mặc cho những năng lượng kia không ngừng tiến hành tẩy lễ trong cơ thể mình.

Thời gian trôi điên cuồng, dưới sự trôi đi không ngừng, nhục thân của y cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Các chìm vào một sự tĩnh lặng và hài hòa mỹ diệu.

Nhưng thế giới Hồng Hoang lại sắp sửa xảy ra một đại sự đã được ấp ủ từ lâu…

.....

Yêu Tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn cùng một đám đại năng tụ tập tại Thiên Đình.

"Vị kia ở Bồng Lai đã gần ngàn năm không lộ diện ở thế giới Hồng Hoang, quả đúng như chúng ta đã liệu, Đông Vương Công chắc chắn đang bế quan ở Bồng Lai." Thái Nhất nhìn ba người Đế Tuấn, Phục Hy, Côn Bằng có mặt, nghiêm nghị nói.

"Với cảnh giới hiện nay của vị kia ở Bồng Lai, ta nghĩ lần bế quan này tuyệt đối là để đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh." Phục Hy tiếp lời.

"Nếu vậy, quả thật là trời giúp chúng ta, vị kia ở Bồng Lai bế quan, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh." "Chúng ta cũng không cần lo lắng, khi mưu đồ với Hồng Vân sẽ bị Đông Vương Công cản trở." Côn Bằng trên mặt mang theo một tia cười lạnh nói.

Việc mưu đồ với Hồng Vân đã chờ đợi quá lâu rồi.

Để biết được động hướng của vị kia ở Bồng Lai, lúc này, Đông Vương Công bế quan không ra.

Tự nhiên không cần phải sợ, khi mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân sẽ bị vị kia ở Bồng Lai ngăn cản.

"Như vậy, rất tốt!" "Đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, Yêu tộc ta thế nào cũng phải có được." Đế Tuấn uy nghiêm nói, trong giọng nói cũng có chút kích động.

Rốt cuộc, mưu kế trầm lắng ngàn năm, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sai sót nào.

"Yêu Sư, bên Ngũ Trang Quán có động tĩnh gì không?" Đế Tuấn tiếp tục hỏi.

Từ ngàn năm trước, y đã bắt đầu dùng sức mạnh của Yêu tộc,

ngầm giám thị Hồng Vân.

Hiện nay, Hồng Vân kia lại đang ở trong Ngũ Trang Quán, cùng Trấn Nguyên Tử lão già đó đàm kinh luận đạo.

"Ta lần này đến, chính là vì việc này." "Theo quan sát của nhị lang Yêu tộc ta, Hồng Vân kia đã ra khỏi Ngũ Trang Quán." Côn Bằng nhìn mọi người, khóe miệng treo một nụ cười âm lãnh nói.

Ai cũng biết, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân giao hảo.

Nếu cưỡng ép đánh giết Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, Trấn Nguyên Tử lão già kia chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ Hồng Vân.

Tuy Yêu tộc có đủ bốn vị chiến lực Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng điều lo lắng là, một khi Trấn Nguyên Tử lão già kia nổi điên, tay cầm Địa Thư phòng ngự vô song kia, tuyệt đối có thể kéo dài thời gian với đám người Yêu tộc.

Nếu trong khoảng thời gian đó, vị kia ở Bồng Lai đến, tất cả có thể sẽ là công dã tràng.

Hiện nay, biết được vị kia ở Bồng Lai đang bế quan.

Mà Hồng Vân lại vừa khéo rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Không nghi ngờ gì..... bốn vị cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, đối phó với một mình Hồng Vân, tự nhiên có ưu thế cực lớn.

Nếu tốc chiến tốc thắng thì cũng không cần lo lắng, kế hoạch này kéo dài sẽ sinh ra biến cố không cần thiết.

Rốt cuộc, đạo Hồng Mông Tử Khí kia là đạo cuối cùng trong thế giới Hồng Hoang hiện nay.

Ngoài Yêu tộc ra, e rằng ba ngàn đại năng ở Tử Tiêu Cung năm đó trong lòng đều có mưu tính.

Nếu kéo dài thời gian, không chừng ba ngàn Tử Tiêu khách kia có đến giống như mình, vì cơ duyên thành Thánh mà bất chấp tất cả hay không.

Chương 335

Cho nên..... nếu có thể nhanh chóng chém giết Hồng Vân, lấy được Hồng Mông Tử Khí, đối với họ mà nói, tự nhiên là có lợi nhất.

Nghe Côn Bằng nói vậy, ngay cả một người luôn trầm ổn như Đế Tuấn cũng không khỏi lộ ra một nụ cười.

"Rất tốt!" "Như vậy, chúng ta tốc chiến tốc thắng, sau khi đoạt được Hồng Mông Tử Khí, cũng để Hy Hoàng có đủ thời gian tham ngộ." Đế Tuấn cười nhẹ nói.

Lời vừa dứt, bốn người đều nhìn nhau cười, tiếp đó, hóa thành bốn đạo quang mang, trực tiếp bay về phía Ngũ Trang Quán.

Về phía Hồng Vân.

Sau khi rời khỏi Ngũ Trang Quán, Hồng Vân liền tiếp tục du lịch trong thế giới Hồng Hoang này.

Sáu người có được Hồng Mông Tử Khí đều đã thành Thánh.

Nay chỉ còn lại một mình y.

Phải biết rằng, kể từ khi Lục Thánh chứng đạo, đã cách mấy ngàn năm, trong ngàn năm này, Hồng Vân lại không hề cảm ứng được bất kỳ cơ duyên nào.

Lúc này, ngay cả Hồng Vân cũng cảm nhận được một tia mùi vị âm mưu.

Không khỏi nhớ lại lời khuyên của Trấn Nguyên Tử trước đây: trong đạo Hồng Mông Tử Khí này ẩn giấu manh mối cực lớn.

"Chẳng lẽ, ta, Hồng Vân, thật sự không thể trở thành Thánh nhân đứng trên chúng sinh, chỉ dưới một người sao?" Y tự hỏi trong lòng.

Trong đôi mắt kia lại hiện lên một tia không cam lòng.

Y cảm nhận được đạo Hồng Mông Tử Khí này khác với những người khác, nhưng trước Thánh vị.

Hồng Vân vẫn không muốn từ bỏ.

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, chính là hy vọng để trở thành vị Thánh nhân cuối cùng.

Thử hỏi.

Hồng Hoang chúng sinh, ai không muốn trở thành Thánh nhân cao cao tại thượng, ai không muốn trở thành Thánh nhân được chúng sinh kính ngưỡng.

Cho nên, dù cảm nhận được manh mối trong Hồng Mông Tử Khí, Hồng Vân vẫn không muốn từ bỏ.

Tâm lý may mắn đó mách bảo y, có lẽ, không biết lúc nào cơ duyên sẽ đến, có lẽ, y cũng có thể trở thành Thánh nhân.

Tâm lý may mắn này lại dẫn dắt y từng bước đi đến hủy diệt.

Hồng Vân ổn định tâm thần, tiếp đó, tiếp tục du lịch trong thế giới Hồng Hoang.

Lục Thánh đều từ trong thế giới Hồng Hoang tìm được cơ duyên thành Thánh, cho nên, mấy ngàn năm nay, Hồng Vân cũng luôn lang thang trong thế giới Hồng Hoang.

Chỉ thỉnh thoảng mới quay về Ngũ Trang Quán một chuyến, kể cho Trấn Nguyên Tử lão già kia những chuyện phiền lòng gặp phải gần đây.

Hồng Vân cứ như vậy, không vội không gấp, chậm rãi bước đi trên mặt đất.

Khi vừa mới ra khỏi phạm vi Vạn Thọ Sơn, trên bầu trời đột nhiên

truyền đến một tiếng quát chói tai.

"Lão già Hồng Vân, trả Thánh vị cho ta!" Nghe vậy.

Hồng Vân không khỏi thân thể cứng lại, ngẩng đầu nhìn lên, lại chính là Yêu sư Côn Bằng.

Lúc này Côn Bằng hai mắt sung huyết, quanh thân bốc lên một luồng sát khí kinh khủng.

Lời vừa dứt.

Không đợi Hồng Vân phản ứng, trong tay y đã tuôn ra vô cùng bích quang, một màu xanh biếc, chiếu sáng cả bầu trời thành màu xanh biếc, lục quang tụ thành yêu lôi, bổ xuống đầu Hồng Vân.

Nhìn yêu lôi đầy trời, Hồng Vân tuy cảm thấy có lỗi với Côn Bằng, nhưng cũng không thể không vội vàng chống cự.

Bàn tay lật một cái, trên đỉnh đầu tựa như lóe lên một vùng mây sáng.

Đỏ như liệt diễm, lại có kích thước nửa mẫu, kết thành ba đóa hồng liên to như cái đấu, trên hồng liên lại có vô số hồng sa, mỗi một hạt đều to bằng nắm tay, mang theo uy năng kinh khủng, dưới yêu lôi kia xoay chuyển không ngừng.

Hồng Vân tuy không sợ Côn Bằng, nhưng chuyện ở Tử Tiêu Cung mấy vạn năm trước, cuối cùng vẫn cảm thấy có lỗi với Côn Bằng.

Cho nên, chỉ chống cự, chứ không hề hạ sát thủ với Côn Bằng.

"Côn Bằng đạo hữu hà tất phải ép người quá đáng, trận chiến Bồng Lai năm đó, ngươi cấu kết với Yêu tộc mưu đoạt Bồng Lai, nếu không phải bần đạo cầu tình, Bồng Lai Tiên chủ tất sẽ đánh giết ngươi rồi." "Ta tự biết lúc ở Tử Tiêu Cung, bần đạo có chỗ không phải, đã thiếu ngươi một phần nhân quả, nhưng sau ngày đó, cũng là

bần đạo đã cứu ngươi.” Hồng Vân một bên vận xuất pháp lực chống cự, một bên nói với Côn Bằng.

Năm đó khi Bồng Lai gặp đại kiếp, Đông Vương Công bế quan không ra.

Y cùng Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu ba người bảo vệ Bồng Lai, lại bị bọn người Côn Bằng, Đế Tuấn đại đại ra tay.

Nếu không phải năm đó y có giao tình với Đông Vương Công, Đông Vương Công tất sẽ đánh giết Côn Bằng.

Tuy Hồng Vân ở Tử Tiêu Cung có thiếu Côn Bằng một chút nhân quả, nhưng sau đó cũng đã cứu Côn Bằng một lần, đã trả hết phần nhân quả này.

Cho nên..... trong lòng Hồng Vân, không cảm thấy mình còn nợ Côn Bằng.

Nhưng nghe lời Hồng Vân, Côn Bằng lại càng thêm phẫn nộ.

“Lão già Hồng Vân, năm đó nếu không phải ngươi, ta làm sao lại vô cớ đắc tội Bồng Lai Tiên chủ, nhân quả đều do ngươi, làm sao có chuyện kết thúc?” Côn Bằng phẫn nộ nói.

Năm đó, tuy gián tiếp đắc tội với Đông Vương Công, nhưng đó cũng là vì muốn giết Hồng Vân để giải hận.

Nay nghe Hồng Vân nói nhân quả đã xong, sao có thể không tức giận?

Côn Bằng lời vừa dứt, trong tay vô cùng pháp lực đánh ra, còn triệu hồi Yêu Sư Cung, hung hăng đập về phía Hồng Vân.

Rõ ràng, trực tiếp muốn hạ sát thủ với lão hảo nhân.

Pháp lực kinh khủng gia trì trên Yêu Sư Cung.

Yêu Sư Cung kia càng gặp gió liền lớn, trong nháy mắt đã hơn vạn

trượng, giống như một ngọn núi khổng lồ, hung hăng đập xuống Hồng Vân.

Nhìn Yêu Sư Cung rơi xuống, Hồng Vân trong lòng kêu khổ.

Chương 336

Lúc này cũng không dám khinh suất giữ lại nữa, một tiếng quát chói tai, đột nhiên huyễn hóa ra một bàn tay khổng lồ màu đỏ.

Hung hăng vỗ về phía Yêu Sư Cung kia.

Ầm!

Trời đất chấn động, càn khôn lay chuyển.

Trận chiến của Chuẩn Thánh, kinh khủng đến mức này.

Hai người đều là cường giả đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Dưới một kích, các đại năng Hồng Hoang đều bị uy năng của họ kinh động, đồng loạt ngưng tụ thiên nhãn nhìn về phía chiến trường.

Lại nói Yêu Sư Cung kia là chí bảo dùng để đánh lén, tuy có uy năng vô cùng, nhưng chính diện đối địch quả thực yếu đi một chút.

Bị Hồng Vân nổi điên vỗ một cái như vậy, trong nháy mắt liền bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là lúc này, bàn tay kia của Hồng Vân cũng khẽ run rẩy, rõ ràng, dưới một kích của Yêu Sư Cung, ngay cả y cũng bị thương không nhỏ.

Một kích hạ xuống.

Hồng Vân vung vung bàn tay, rõ ràng có chút đau đớn.

Tiếp đó, sắc mặt cũng thay đổi, bị người ta đè đầu đánh như vậy, ai mà không có vài phần hỏa khí chứ.

Lúc này có chút phẫn nộ quát về phía Côn Bằng: "Côn Bằng, năm đó là Chuẩn Đề đoạt Thánh vị, ngươi không đi tìm hắn báo thù, cớ gì

lại bắt nạt ta.” Chó cùng rứt giậu, bị Côn Bằng đột nhiên đến kiếm chuyện, dù Hồng Vân là một lão hảo nhân, lúc này cũng có chút phẫn nộ.

Hơn nữa, quá oan uổng rồi.

Bất kể thế nào, năm đó y nhường chỗ cho Chuẩn Đề, hoàn toàn là vì hai người Chuẩn Đề quá đáng thương, từ đó lòng thiện tâm đại phát.

Về phần sau khi nhường chỗ, sẽ liên lụy đến Côn Bằng, ai mà ngờ được?

Côn Bằng không đi tìm hai người Chuẩn Đề nói lý, đột nhiên xông ra đòi mạng, ai mà chấp nhận được.

“Chẳng lẽ vì hai người phương Tây đã thành Thánh, Côn Bằng ngươi không dám đi trêu chọc, nên đến tìm ta trút giận?” Không dám trêu chọc Thánh nhân nên bắt nạt ta?

Chẳng lẽ ta có được Hồng Mông Tử Khí mà không thành Thánh được thì dễ bắt nạt sao?

Nghĩ đến đây, Hồng Vân càng thêm phẫn nộ.

Hồng Vân không cần mặt mũi sao?

Ai cũng có thể bắt nạt sao?

Vốn dĩ Hồng Vân đã bực bội vì tìm mãi không ra cơ duyên thành Thánh từ Hồng Mông Tử Khí, nay bị Côn Bằng đến kiếm chuyện, lửa giận trong lòng càng không kiểm soát được mà bùng lên.

Lúc này liền lạnh mặt, hồng liên vốn chỉ dùng để chống cự yêu lôi, đột nhiên bung tỏa vô cùng hồng quang, trong nháy mắt bắn về phía Côn Bằng.

Năm đó, Hồng Vân có thể trong ba ngàn Tử Tiêu khách kia, đoạt

được bổ đoàn thứ năm, thực lực đó đâu phải là giả.

Hồng Vân nổi giận, ngay cả Côn Bằng cũng không khỏi cảm thấy một tia kiêng kỵ.

Chỉ là trong lúc kiêng kỵ, lửa giận trong lòng lại càng cháy hừng hực.

Lớn tiếng gào thét về phía Hồng Vân: "Lão già Hồng Vân, dám cùng ta ngụy biện, năm đó lúc ở Tử Tiêu Cung, nếu không phải ngươi làm người tốt nghe lời ngon ngọt của Chuẩn Đề, đem Thánh vị cho hắn thành đạo, bần đạo hôm nay sao lại ra nông nỗi này?" "Muôn vàn nguyên do đều do ngươi đem Thánh vị cho Chuẩn Đề, ta không tìm ngươi thì tìm ai?" Hồng Vân, gián tiếp khiến y mất đi Thánh vị thì thôi đi, nay còn không biết lý lẽ mà cùng y đấu.

Sao có thể không tức giận?

Y cũng hận hai người phương Tây.

Nhưng lúc ở Tử Tiêu Cung, hai người kia là một cặp huynh đệ tốt như hình với bóng, Côn Bằng dù mạnh, sao có thể địch lại hai người hợp lực.

Hơn nữa, hiện nay hai người phương Tây đã chứng đạo Thánh nhân.

Côn Bằng nếu thật sự đi, e rằng ngoài việc bị đánh chết, cũng chỉ có nước ở lại Tây Phương giáo làm thần thú thôi.

Cho nên, muôn vàn nhân quả, đều do Hồng Vân, cũng chỉ có thể đem mối thù đoạt Thánh vị này trút lên người Hồng Vân.

Sau Tử Tiêu Cung, đã định sẵn giữa y và Hồng Vân là cục diện không chết không thôi, trận chiến hôm nay, càng là điều y đã chờ đợi từ lâu.

Lời vừa dứt, Côn Bằng lúc này cũng không do dự nữa, tu vi trong nháy mắt toàn bộ bộc phát, hung hăng chiến đấu với Hồng Vân.

Hồng Vân có thể ở Tử Tiêu Cung đoạt được Thánh vị thứ năm, thực lực quả không giả, nhưng Côn Bằng một mình có thể lấy được Thánh vị thứ sáu, thực lực cũng là đỉnh tiêm trong đỉnh tiêm.

Nghe lời của Côn Bằng, Hồng Vân trong lòng càng cảm thấy phẫn nộ và uất ức.

Cướp đi Thánh vị của Côn Bằng là hai người phương Tây, cớ sao Côn Bằng lại muốn trút lửa giận lên người Hồng Vân.

Chẳng phải là bắt nạt người hiền lành sao?

Lúc này lạnh mặt cũng quát về phía Côn Bằng: "Côn Bằng, nếu còn đánh nữa, ta tất sẽ cho ngươi biết bần đạo lợi hại." Y nén lửa giận trong lồng ngực nói.

Vào khoảnh khắc này, lão hảo nhân đã triệt để phẫn nộ.

"Lão già Hồng Vân, đừng có khoác lác." "Ngươi giao ra đạo Hồng Mông Tử Khí kia, nhân quả hai ta một bút xóa sạch, nếu không giao, bần đạo nhất định sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán." Côn Bằng phẫn nộ quát.

Sống ở Hồng Hoang lâu như vậy, ai cũng là kẻ tinh ranh, Côn Bằng sao có thể bị lời của Hồng Vân dọa sợ.

Huống chi, hôm nay y đã có chuẩn bị.

Nghe vậy.

Hồng Vân thân thể đột nhiên dừng lại.

Lúc này y mới hiểu ra, hóa ra, Côn Bằng hôm nay là vì Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể y.

Trước đây tuy Trấn Nguyên Tử đã nhắc nhở, nhưng y vẫn luôn tự

tin cho rằng, với danh tiếng của mình ở thế giới Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ không có ai tranh cướp với y.

Lúc này thì sao?

Nhìn Côn Bằng đối diện, sắc mặt vì phẫn nộ mà trở nên đỏ bừng.

Bất kể là ai, dám đoạt Hồng Mông Tử Khí, đều đã chạm đến giới hạn của Hồng Vân.

Chương 337

"Muốn Hồng Mông Tử Khí, vậy thì để bần đạo xem bản lĩnh của ngươi đi." Hồng Vân quát chói tai.

Lời vừa dứt, không cần phân trần liền xông về phía Côn Bằng.

Chỉ thấy đạo bào vung lên, vô cùng hồng sa tuôn ra, che trời lấp đất.

Chiếu rọi cả bầu trời xanh thành một màu đỏ rực, khói bụi màu đỏ cuồn cuộn trong bầu trời này.

Hồng sa này được Hồng Vân luyện vô số năm tháng, mỗi một hạt đều có thể so với một kiện linh bảo bình thường.

Côn Bằng bị hồng sa vây khốn, mày nhíu lại, hóa thành bản thể đại bằng vỗ cánh bay lên, liền muốn xông ra.

Nhưng vừa vào trong hồng sa, liền cảm thấy nguyên thần choáng váng, gần như muốn tan vỡ, trên thân côn khổng lồ càng cảm thấy như sức mạnh của tứ hải sơn nhạc đang đè xuống.

Dù thân côn có to lớn đến đâu, cũng không thể động đậy.

Hồng Vân thấy một kích hiệu quả, bàn tay lật một cái, một vùng hồng sa trên bầu trời lại ngưng kết thành một bàn tay khổng lồ.

Bổ xuống đầu Côn Bằng.

Trước đây đã thử uy năng một chưởng của Hồng Vân bằng Yêu Sư Cung, Côn Bằng tự nhiên biết một chưởng của lão hảo nhân không phải tầm thường.

Lúc này quanh thân vội vàng đốt lên vô số bích quang lô lục hỏa, ngăn cản vô cùng hồng sa.

Cảm thấy quanh thân nhẹ bẫng, Côn Bằng vỗ cánh một cái, thân bằng bay thẳng lên cửu thiên, chỉ có móng vuốt kia hung hăng chụp xuống Hồng Vân phía dưới.

Khi móng vuốt kia sắp chạm vào hồng chưởng của Hồng Vân.

Chỉ nghe Côn Bằng hét lớn một tiếng, móng vuốt xanh biếc kia đột nhiên ánh sáng đại thịnh, một màu xanh thảm.

Lại chính là vô thượng thần thông mà Côn Bằng tu luyện 'Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo'.

Môn thần thông này, độc ác nhất là chuyên khắc tu sĩ nguyên thần.

Người bình thường nếu dám cứng rắn đối đầu, bị một trảo đánh vào người, thế nào cũng phải nguyên thần trọng thương.

Chỉ thấy Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo màu xanh biếc kia vừa động, không trung hiện ra vô số gợn sóng, lại nhanh chóng xuyên qua vô số không gian.

Mắt thấy móng vuốt xanh biếc kia sắp oanh kích vào hồng chưởng của Hồng Vân.

Nhưng đúng lúc này, móng vuốt xanh biếc kia chỉ là hư ảnh lóe lên, vòng qua sau hồng chưởng, liền hung hăng đánh về phía Hồng Vân.

Một kích của Côn Bằng vô cùng lợi hại, y tự biết cảnh giới không chênh lệch với Hồng Vân, khó làm tổn thương.

Liền đánh cược cứng rắn chịu một chưởng của Hồng Vân, đồng thời để Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo cũng đánh vào người Hồng Vân.

Một kích này, có nghĩa là lưỡng bại câu thương, có thể thấy, Côn Bằng hận Hồng Vân đến mức nào.

Côn Bằng là yêu thân, nhục thân phòng ngự tự nhiên mạnh hơn Hồng Vân nhiều.

Một kích này, lại trực tiếp làm tổn thương nguyên thần của Hồng Vân.

Cho nên, Côn Bằng tinh thông mưu kế, dưới một kích này, thế nào cũng không thua thiệt hơn Hồng Vân.

Hồng Vân thấy Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo đánh tới, sắc mặt đột biến.

Lúc này hồng chưởng đã không kịp thu hồi, chỉ có thể vận dụng toàn thân pháp lực chống cự.

Ầm!

Khi Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo đánh vào người Hồng Vân, hồng chưởng của Hồng Vân cũng vỗ vào đầu Côn Bằng.

Một tiếng động kinh khủng vang lên.

Bầu trời đột nhiên biến sắc, không gian vô tận càng dưới sự va chạm của hai người mà vỡ nát.

Mặt đất dưới chân, càng trong nháy mắt biến thành phế tích.

Từng đạo vết nứt kinh khủng lan ra trên mặt đất, sinh trưởng.

Cường giả Chuẩn Thánh, kinh khủng đến mức này.

Toàn bộ chiến trường đều bị một kích của hai người oanh kích vỡ nát.

Hồng Vân và Côn Bằng hai người cũng đồng thời bay ngược ra, một ngụm tinh huyết đặc sệt đều từ miệng hai người phun ra.

Rõ ràng, một kích toàn lực mà hai người thi triển, đều khiến đối phương bị thương không nhẹ.

Côn Bằng nặng nề đập xuống mặt đất, bản thể bằng thân biến mất, biến thành hình người, khóe miệng treo một vệt máu tươi đỏ thẫm.

Dù vậy, chỉ là lúc này khóe miệng Côn Bằng mang theo một nụ cười dữ tợn.

Y tự biết uy năng của Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo, một kích kia, dù không thể tiêu diệt Hồng Vân, cũng đủ để trọng thương Hồng Vân.

Nhưng nụ cười kia chỉ duy trì được một giây, trên mặt Côn Bằng liền hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Lại chỉ thấy Hồng Vân kia, sau khi cứng rắn chịu một kích của Côn Bằng, đã đứng vững lại trên bầu trời.

Tuy lúc này khóe miệng Hồng Vân cũng treo một vệt máu tươi, nhưng nhìn vết thương, lại nhẹ hơn Côn Bằng nhiều.

"Sao có thể?" Côn Bằng có chút không thể tin nổi kinh ngạc kêu lên.

Uy năng của một kích kia y tự mình rõ hơn ai hết, nhưng Hồng Vân cùng cảnh giới, sao có thể cứng rắn chịu một trảo mà không bị trọng thương?

Hồng Vân nhìn Côn Bằng đang đập trên mặt đất, trên khuôn mặt hồng hào, treo một nụ cười.

Tâm niệm vừa động, trên thân y hiện ra một kiện chiến giáp màu tím vô cùng tinh xảo, trên chiến giáp kia lưu chuyển vô cùng tử quang, bao bọc nguyên thần chặt chẽ.

Chỉ là, trên chiến giáp tinh xảo kia, lúc này đang có một vết móng vuốt kinh khủng.

Rõ ràng, một kích kinh hãi kia của Côn Bằng vừa rồi, chính là bị vật này ngăn cản.

"Ta lúc này cuối cùng cũng hiểu rồi, vì sao năm đó Bồng Lai Tiên chủ lại vô duyên vô cớ cho bần đạo kiện Tử Nghê Vân Thường này." "Hóa ra, ngài ấy đã sớm liệu được sẽ có ngày hôm nay." Hồng Vân khóe miệng treo một nụ cười nói.

Nếu không phải kiện chiến giáp bảo vệ nguyên thần này, e rằng, dưới một kích kinh hãi kia của Côn Bằng, lúc này y chắc chắn sẽ không ổn.

Chương 338

Năm đó sau đại kiếp Bồng Lai, Đông Vương Công liền đem kiện chiến giáp này tặng cho y.

Mục đích chính là để chống lại, môn thần thông Vô Tướng Thiên Yêu Liệt Thần Trảo của Côn Bằng.

Năm đó Hồng Vân có chút không hiểu vì sao, lúc này, cuối cùng cũng đã hiểu ra.

"Chẳng lẽ, đúng như đạo hữu đã nói, Hồng Mông Tử Khí chỉ mang đến tai họa cho ta?" Hồng Vân thầm nghĩ.

Lúc này, trên mặt Hồng Vân hiện ra một nụ cười khổ, cũng mới hiểu ra, dụng tâm lương khổ của Đông Vương Công và Trấn Nguyên Tử.

Nhớ lại lời khuyên của Đông Vương Công và Trấn Nguyên Tử, lúc này chấp niệm của Hồng Vân đối với Hồng Mông Tử Khí cũng đã hoàn toàn buông xuống.

Nhìn Côn Bằng có chút suy yếu trên mặt đất, y nhàn nhạt nói: "Côn Bằng, Hồng Mông Tử Khí, hôm nay e rằng ngươi không lấy đi được rồi." Buông xuống chấp niệm với Hồng Mông Tử Khí, nhưng y cũng tuyệt đối sẽ không vô cớ cho Côn Bằng.

Trong lòng Hồng Vân, y không còn nợ Côn Bằng nữa.

Thậm chí, đối với Côn Bằng, có một tia phẫn nộ.

Cớ sao không dám đi tìm hai người phương Tây kết thúc nhân quả, lại đi tìm Hồng Vân trút giận?

"Phải không?" Đúng lúc này, trên bầu trời, truyền đến một tiếng quát lạnh lùng.

Hồng Vân ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện, người đến chính là hai người Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc.

"Lão già Hồng Vân, hôm nay ngươi dám làm tổn thương Yêu sư của Yêu tộc ta, bần đạo thế nào cũng không thể tha cho ngươi." Đế Tuấn mặt không biểu tình, lạnh lùng quát về phía Hồng Vân.

Y và Côn Bằng cùng đến chiến trường.

Nhưng, Hồng Mông Tử Khí dù sao cũng là chuyện trọng đại, vội vàng ra tay với Hồng Vân, cuối cùng vẫn cần một cái cớ.

Nếu công khai cướp đoạt, không chừng những khách trong Tử Tiêu Cung ba ngàn người kia sẽ ra tay với y.

Rốt cuộc, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, liên quan đến Thánh vị cuối cùng.

Ngoài Yêu tộc ra, ba ngàn đại năng Tử Tiêu ai cam tâm chịu ở dưới Thánh nhân, ai không muốn trở thành Thánh nhân.

Cho nên, nếu công khai cướp đoạt, không nghi ngờ gì là đã cho ba ngàn Tử Tiêu khách kia một cái cớ, vạn nhất họ liên thủ đối phó, tất nhiên sẽ vô cớ tăng thêm rất nhiều phiền phức.

Nhưng đợi đến khi Hồng Vân đánh bị thương Côn Bằng thì lại khác.

Thân là đế vương Yêu tộc, tự nhiên có lý do báo thù cho Côn Bằng.

Dù người ngoài biết y có ý đồ cướp Hồng Mông Tử Khí, cũng không thể can thiệp.

Rốt cuộc, vì Côn Bằng ra tay là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người ngoài vội vàng can thiệp, lại không có bất kỳ lý do nào.

Nhìn hai người, sắc mặt Hồng Vân trở nên âm trầm.

Sao y lại không biết hai người Đế Tuấn, miệng lưỡi đường hoàng là báo thù cho Côn Bằng, thực tế lại là mưu đồ Hồng Mông Tử Khí chứ?

"Đúng là đế vương Yêu tộc, quả thật không biết xấu hổ." Hồng Vân giận mắng.

Lúc này, tính khí lão hảo nhân đã bị mài mòn sạch sẽ.

Côn Bằng tập kích, không nói lý lẽ tìm chuyện đã đành, ngay cả hai người Yêu tộc cũng tính kế lên người y.

Lúc này trong lòng càng âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay, dù không cần Hồng Mông Tử Khí kia, cũng không thể để cho đám người Yêu tộc được lợi.

"Giao ra Hồng Mông Tử Khí, nếu không, ta tất giết ngươi." Đế Tuấn lạnh lùng quát.

Nếu có thể không tốn sức lấy được Hồng Mông Tử Khí, Đế Tuấn tự nhiên không muốn động binh qua.

Rốt cuộc, ai biết kéo dài thời gian sẽ xảy ra chuyện gì.

"Đừng hòng." Hồng Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

Bảo y giao Hồng Mông Tử Khí ra, Hồng Vân không cần mặt mũi sao?

"Vậy thì chết đi!" Đế Tuấn lạnh lùng quát một tiếng, quanh thân, Thái Dương Chân Hỏa đột nhiên bùng cháy.

Trên đỉnh đầu y, càng cháy lên một vầng hào quang rực rỡ, lại chính là một kiện bạn sinh linh bảo khác của Đế Tuấn Diệu Nhật Tinh Luân.

Vật này được Đế Tuấn luyện hóa vô số năm tháng, hiện nay, có thể triệu hoán tinh lực của Chu Thiên vũ trụ, uy năng của ức vạn tinh

thần.

Thái Nhất kia càng trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, rõ ràng, trực tiếp muốn đưa lão hảo nhân vào chỗ chết.

Đúng lúc này.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi thật vô sỉ, đừng có làm hại lão hữu của ta!" Xa xa, một giọng nói phẫn nộ, xuyên qua không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Nghe giọng nói kia, mọi người trong chiến trường đều sắc mặt biến đổi.

Sắc mặt hai người Đế Tuấn, Thái Nhất càng thêm âm trầm, Hồng Vân lại lộ vẻ vui mừng.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là người bạn thân của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử.

"Không ngờ, lại để lão già đó đến." Đế Tuấn thầm nghĩ.

Trận chiến này, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, tự nhiên không muốn kéo dài thời gian.

Lập tức ra hiệu cho đám mây trên bầu trời.

Lại chỉ thấy, trên bầu trời, đột nhiên lướt qua một đạo quang mang, nhanh chóng bay về phía Trấn Nguyên Tử.

Đạo quang mang kia, lại chính là Hy Hoàng của Yêu tộc, Phục Hy.

Thân là đế vương Yêu tộc, Đế Tuấn trầm ổn tự nhiên đã chuẩn bị hai tay.

Phục Hy, chính là dùng để ngăn cản Trấn Nguyên Tử.

Nhìn thấy đạo quang mang kia bay ra, đôi mắt Hồng Vân trở nên ảm đạm.

Trước đó đã đấu một trận với Côn Bằng, pháp lực tiêu hao không ít.

Một kích kia của Côn Bằng tuy không làm tổn thương căn bản của y, nhưng cũng thực sự khiến y bị thương.

Chương 339

Hiện tại, y sao có thể địch lại, hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Nhìn hai người Đế Tuấn đối diện, trên mặt Hồng Vân hiện ra một vẻ dữ tợn.

"Chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng, hôm nay có thể ăn chắc bần đạo?" Y gào thét về phía hai người Đế Tuấn.

Tiếp đó, bàn tay lật một cái.

Trong tay hiện ra một mai tử sắc phù triện.

Lại chính là mai tử triện mà Đông Vương Công năm đó giao cho Trấn Nguyên Tử.

"Vật này, là do Bồng Lai Tiên chủ ban tặng, các ngươi nếu không muốn chết, thì mau mau rời đi." Hồng Vân mặt không biểu tình nói.

Món tử triện này, giống như hộ thân phù vậy, không đến vạn bất đắc dĩ, ngay cả Hồng Vân cũng không dễ dàng sử dụng.

Nghe vậy.

Thân thể hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đều run lên.

Quả thực không ngờ, Hồng Vân lại có át chủ bài như vậy.

Nhưng lập tức liền phản ứng lại, Đông Vương Công lúc này đang ở trong bế quan.

Dù Hồng Vân có át chủ bài này, cũng chắc chắn không thể mời được vị yêu nghiệt kia đến.

"Lão già Hồng Vân, đừng có hù dọa chúng ta." Trên mặt Thái Nhất, treo một nụ cười trêu tức nói.

“Không biết điều!” Hồng Vân lạnh lùng quát một tiếng.

Cánh tay hơi nâng lên, tiếp đó, mạnh mẽ bóp nát mai tử triện kia.

Nhỏ giọng nói: “Đạo hữu, lần này phiền ngài rồi.” Tuy biết vị kia ở Bồng Lai đang bế quan, nhưng hành động này của Hồng Vân vẫn khiến trong lòng Đế Tuấn căng thẳng.

Rốt cuộc, ai biết vị kia ở Bồng Lai có ngắt quãng bế quan đột nhiên xuất hiện hay không.

Cho đến khi….. khi mai tử triện kia biến thành những đốm sáng li ti, Đông Vương Công vẫn không xuất hiện, trong lòng hai người Đế Tuấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, đúng như họ đã liệu, Đông Vương Công sẽ không đến.

“Lão già Hồng Vân, chịu chết đi.” Đế Tuấn không muốn kéo dài thêm nữa, một tiếng quát chói tai tiếp đó trực tiếp xông về phía Hồng Vân.

“Sao có thể?” Hồng Vân vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, rõ ràng không dám tin sự thật Đông Vương Công không xuất hiện.

Đúng lúc này.

Ông…… Không gian xung quanh chiến trường đột nhiên bắt đầu dao động.

Ngay lập tức bốn vị đạo nhân mặc đế vương hoa bào, xé rách không gian, xuất hiện trong chiến trường.

Nhìn thấy cảnh này.

Thân hình hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đột nhiên cứng lại.

“Cương Thi Chí Tôn?” Hai người đều một vẻ không thể tin nổi thầm nghĩ.

Đều sống ở Hồng Hoang không biết bao nhiêu năm tháng, mọi người tự nhiên có thể từ khí tức tỏa ra của bốn vị, nhận ra thân phận của bốn người.

Tuy trong lòng không biết vì sao bốn vị đại năng lại đột nhiên xuất hiện, nhưng hai người vội vàng chắp tay bái lễ.

"Đế Tuấn, Thái Nhất ra mắt bốn vị tiền bối." "Không biết bốn vị lão tổ, vì sao lại đột nhiên đến đây." Điều Đế Tuấn hỏi, tự nhiên cũng là điều Hồng Vân muốn hỏi.

Đông Vương Công không xuất hiện cũng thôi đi, bốn vị lão cổ đổng này đột nhiên đến.

"Chẳng lẽ cũng mưu đồ Hồng Mông Tử Khí?" Hồng Vân trong lòng có chút hoảng.

Lại chỉ thấy bốn người Tướng Thần khinh thường liếc nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất một cái.

Tiếp đó, lập tức quay người, cười nói với Hồng Vân: "Tiểu tử đừng hoảng hốt, Tiên chủ của chúng ta đang bế quan, bốn người chúng ta liền thay Tiên chủ một chuyến." Nghe vậy.

Mặt hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đều đen lại.

Đông Vương Công từ lúc nào, đã thu cả bốn vị yêu nghiệt này vào dưới trướng Bồng Lai.

Hồng Vân nghe lời của Tướng Thần, trong lòng lại vui mừng.

"Hóa ra, là đến giúp mình à." Lúc này trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng, vội vàng cung kính bái lạy bốn người Tướng Thần: "Tiểu lão nhi lần này phiền bốn vị rồi." Tuy bị bốn vị gọi là tiểu tử, trong lòng Hồng Vân có chút không thoải mái.

Nhưng bốn người này, là tồn tại kinh khủng từ lúc Hồng Hoang

mới sinh ra đã sinh ra rồi, sao dám mạo phạm.

"Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ." "Ngươi đi hỏi lão già Trấn Nguyên Tử kia đòi ít nhân sâm quả, coi như là báo đáp cho chuyến đi này của chúng ta đi." Hạn Bạt chen vào nói.

Từ trước đến nay không làm chuyện mua bán không có báo đáp, là truyền thống tốt đẹp của bốn người họ.

Chỉ từ ngày Lão Tử đến thăm Bồng Lai, đã có thể thấy được.

Nghe lời của Hạn Bạt, Hồng Vân không khỏi có chút bất đắc dĩ, lúc này cũng không dám nói nhiều, khẽ gật đầu, đang định rời đi.

Đúng lúc này.

Trên bầu trời, đột nhiên truyền đến một tiếng quát cổ xưa chói tai.

"Trận chiến này, Cương Thi nhất tộc không được nhúng tay vào!" Nghe vậy.

Thân thể mọi người có mặt đều cứng lại.

Bởi vì tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng, uy áp trời đất của Thánh nhân.

"Thánh nhân?" Trong lòng tất cả mọi người đều nảy ra một ý nghĩ.

Theo giọng nói kia xuất hiện, cục diện trong chiến trường bất lợi cho hai người Yêu tộc, trong nháy mắt đã bị đảo ngược.

Hai người Đế Tuấn thì mặt lộ vẻ vui mừng, sắc mặt Hồng Vân lại trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Chương 340

Tuyệt đối không ngờ, trận tranh đoạt liên quan đến Hồng Mông Tử Khí, ngay cả Thánh nhân cũng muốn nhúng tay vào..... lại còn đứng ở phía đối lập.

Vào khoảnh khắc này, trong lòng Hồng Vân, cảm giác bị tính kế kia càng thêm nồng đậm.

"Người nào nói, vì sao không dám hiện thân." Tướng Thần nhìn bầu trời vô tận quát.

Lúc này sắc mặt bốn vị chí tôn cũng không còn vẻ trêu tức như trước.

Rốt cuộc, tuy họ sống lâu, nhưng cũng không thể chống lại Thánh nhân.

Dù vậy, trong lời nói của Tướng Thần, lại không có nửa phần sợ hãi, ngược lại có một tia phẫn nộ đối mặt với Thánh nhân.

Rốt cuộc, sau lưng họ đứng là vị kia ở Bồng Lai.

"To gan, ta là Ngọc Thanh Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đây!" Lời vừa dứt, một đạo nhân thanh niên mặc bạch bào xuất hiện trên bầu trời.

Lại chính là vị Xiển Giáo giáo chủ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Khi Nguyên Thủy xuất hiện khoảnh khắc đó, một luồng uy áp trời đất kinh khủng, đột nhiên bao trùm lên mọi người trong chiến trường.

Nhìn thấy thân ảnh kia, ngay cả các vị đại năng trong Hồng Hoang cũng thân thể run lên.

Tứ tổ Cương Thi nhúng tay, đó hoàn toàn là vì Hồng Vân và Bồng

Lai Tiên chủ giao hảo.

Nguyên Thủy thì sao?

Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, tự nhiên cũng hiểu.

Nguyên Thủy lần này vô duyên vô cớ ngăn cản tứ tổ Cương Thi ra tay, không nghi ngờ gì là đang giúp đỡ hai người Yêu tộc.

"Ra mắt Ngọc Thanh Thánh Nhân." Hai người Đế Tuấn mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng hành lễ với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thân là Thánh nhân tôn quý, không cho tứ tổ Cương Thi ra tay, bốn người kia chắc chắn không ra tay được.

Bốn người không thể ra tay, vậy thì…… Hồng Vân tất chết.

Nhìn Nguyên Thủy xuất hiện, Hồng Vân ngơ ngác đứng tại chỗ.

Trong đôi mắt kia, đầy vẻ tuyệt vọng lạnh lẽo.

"Chẳng lẽ, ngay cả Thánh nhân cũng đang tính kế bần đạo?" Hồng Vân thầm nghĩ.

Y tự nhiên nhìn ra được, Nguyên Thủy vô duyên vô cớ xuất hiện, lại đẩy y trở lại trong nguy cơ.

Là muốn nhìn y thân vẫn, hoặc là giao ra Hồng Mông Tử Khí à.

Tuy lúc này Hồng Vân cảm nhận được nguy cơ sinh tử, nhưng vẫn không muốn giao Hồng Mông Tử Khí ra.

Không phải vì chấp niệm đối với Hồng Mông Tử Khí kia, mà là, tu hành vô số năm tháng..... không muốn chịu sự uy hiếp của người khác!

Nguyên Thủy nghe lời của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, khẽ gật đầu, nhưng không hề đáp lại hai người, thần tình lại vô cùng cao ngạo.

Bốn người Tướng Thần lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy, trong đôi mắt kia cũng lóe lên một tia khinh thường.

Người khác sợ Nguyên Thủy, nhưng họ không sợ, phải biết rằng, sau lưng họ đứng là vị kia ở Bồng Lai.

"Nguyên Thủy?" "Bồng Lai ta hành sự có liên quan gì đến ngươi?

Sao lại không cho chúng ta ra tay?" Tướng Thần mặt không biểu tình quát về phía Nguyên Thủy.

Nghe vậy.

Sắc mặt Nguyên Thủy có chút âm trầm.

Dưới Thánh nhân đều là giun dế, từ khi thành Thánh đến nay, ai dám nói chuyện với hắn như vậy, huống chi, trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Tuy bốn lão cổ đổng này sống lâu, bối phận cao.

Nhưng thế giới Hồng Hoang, là lấy thực lực làm tôn, nay hắn đã là Thánh nhân, sao có thể để mấy người mạo phạm Thánh uy.

"To gan!" Nguyên Thủy quát chói tai.

Uy áp Thánh nhân kinh khủng, như ức vạn ngôi sao, hung hăng đè xuống đám người Tướng Thần.

Thánh nhân nổi giận, trời đất đều sợ.

Khoảnh khắc này, dù là ba ngàn đại năng từng cùng Nguyên Thủy đi Tử Tiêu Cung nghe giảng, cũng không khỏi vì Thánh uy mà kinh hồn bạt vía.

Trong lúc kinh hồn bạt vía, trong lòng họ, chấp niệm đối với đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng kia lại càng sâu.

Ba ngàn đại năng, là thế hệ thiên kiêu của thế giới Hồng Hoang.

Bất luận căn cơ thực lực, đều là đỉnh tiêm trong đỉnh tiêm.

Cường giả thiên kiêu như họ, sao lại cam tâm trở thành giun dế dưới chân Nguyên Thủy, người đồng bối ở Tử Tiêu Cung năm đó?

Lại có ai không muốn trở thành vị Thánh nhân cuối cùng?

Đối với tất cả mọi người mà nói, thứ họ kém Nguyên Thủy chỉ là đạo Hồng Mông Tử Khí kia thôi…… Lại nói bốn người Tướng Thần, dưới uy áp trời đất kinh khủng kia, thân thể cũng không ngừng run rẩy.

Nếu không phải nhục thân của bốn người là kiệt xuất của thế giới Hồng Hoang, e rằng, hôm nay đối mặt với Thánh nhân, uy áp Thánh nhân kinh khủng kia, đủ để ép nát thân thể bốn người.

Dù vậy, bốn người vẫn cố gắng chống đỡ thân thể, ngạo nghễ đứng dưới uy áp Thánh nhân.

Phong cốt Bồng Lai, quả thật được thể hiện không nghi ngờ.

"Trận chiến này, liên lụy đến quá nhiều đại năng, e sẽ gây ra cục diện La Hầu tự bạo năm đó, san phẳng phương Tây." "Cho nên, cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, không được nhúng tay vào tranh chấp!" Nguyên Thủy uy nghiêm quát với mọi người.

Hắn cũng chỉ có thể làm vậy, nói thật, dù bốn người Tướng Thần có vô lễ với hắn thế nào, hắn cũng không dám đánh giết bốn người.

Lần này, hắn là thụ mệnh.

Chương 341

Nếu đánh giết bốn người Tướng Thần, e rằng…… Xiển Giáo sẽ không còn tồn tại nữa.

Vị kia ở Bồng Lai nếu thật sự nổi điên, làm sao Nguyên Thủy có thể ngăn cản.

Cho nên, dù Nguyên Thủy có kiêu ngạo thế nào, cũng biết chừng mực của sự việc, cũng không dám làm ra chuyện vượt quá giới hạn, vô cớ chuốc lấy tranh chấp.

Cái lý do này, tuy sơ sài, nhưng cũng là một cái lý do có thể không cho bốn vị chí tôn ra tay.

Rốt cuộc, thân là Thánh nhân, tự có trách nhiệm duy trì thế giới Hồng Hoang.

Trận chiến đấu của đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy năng không nghi ngờ gì là có tính hủy diệt.

Tướng Thần bốn người nghe vậy, trong lòng lại chỉ cười ha ha.

Lý do này tuy đường hoàng, nhưng ai mà không nhìn ra tư tâm của Nguyên Thủy khi xuất hiện lần này.

“Nguyên Thủy, có biết, chúng ta đến đây là thụ mệnh của Bồng Lai Tiên chủ.” Tướng Thần nhìn Nguyên Thủy, lạnh lùng quát.

Nghe vậy.

Trong đôi mắt Nguyên Thủy hiện ra một tia phẫn nộ.

Sao hắn lại không biết mấy người Tướng Thần là người của Bồng Lai.

Chỉ là, lúc này Tướng Thần lại lấy Đông Vương Công ra đè hắn,

sao có thể không giận.

"Biết thì thế nào?" Nguyên Thủy nheo mắt, nén giận nói.

Tuy hắn thật sự kiêng kỵ Đông Vương Công, nhưng lúc này, lại không thể nhượng bộ.

Không chỉ vì mặt mũi không giữ được.

Mà chuyến đi này, quả thực hắn đã thụ thiên mệnh, chứ không phải vì giúp Yêu tộc mưu sát Hồng Vân.

Tuy hắn cũng biết chuyến đi này không được lòng người, không có lợi lộc gì, lại vô cớ đắc tội với Đông Vương Công.

Nhưng, công đức Thánh nhân, cuối cùng thân bất do kỷ.

Cho nên, dù làm chuyện tốn công vô ích này, Nguyên Thủy cũng không thể không làm.

Nghe lời của Nguyên Thủy, trong lòng Tướng Thần lại cười ha ha.

Nguyên Thủy, thật biết đánh sưng mặt giả làm người béo.

Trận chiến Hỗn Độn năm đó, Đông Vương Công suýt nữa đã tru sát hắn, không ngờ, lúc này, lại còn mạnh miệng.

Thấy Nguyên Thủy không thể nhượng bộ, Tướng Thần lúc này cũng hạ quyết tâm.

"Nếu hôm nay chúng ta nhất định phải bảo vệ Hồng Vân." "Ngươi làm gì được ta?" Tướng Thần thân thể vĩ ngạn ưỡn về phía trước, khá có một luồng phong cốt muốn cứng rắn đối đầu với Thánh uy.

Nghe vậy.

Mắt Nguyên Thủy triệt để lạnh xuống.

Dưới Thánh nhân, đều là giun dế.

Hắn không dám tru sát bốn người Tướng Thần, nhưng Tướng Thần đã tự tìm chết như vậy, nếu không làm gì đó, thì không phải là Nguyên Thủy.

"Yêu đạo vô tri, hôm nay bản tôn sẽ cho các ngươi biết, thế nào là Thánh nhân!" Theo một tiếng quát lạnh lùng, Nguyên Thủy đột nhiên động.

Lại chỉ thấy đạo bào vung lên, một luồng cuồng phong kinh khủng, như sao chổi rơi xuống đất, điên cuồng từ trên bầu trời gào thét về phía đám người Tướng Thần.

Đợi Tướng Thần bốn người phản ứng, phát hiện, lúc này thân thể bốn người đều không thể động đậy.

Cuồng phong kia không ngừng ép lên thân thể của họ, giống như muốn ép nát họ.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người có mặt đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Dù sao bốn tôn Cương Thi cũng là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ…… dưới một kích của Thánh nhân, không có sức chống cự.

Uy năng của Thánh nhân, quả thật kinh khủng đến mức này…… "Hôm nay, e rằng không do các ngươi quyết định được rồi." Nguyên Thủy lạnh lùng quát một tiếng, đạo bào lại vung lên, trong nháy mắt, trên không gian bầu trời, đột nhiên xé ra một vết nứt kinh khủng.

Chỉ trong nháy mắt, tứ tổ Cương Thi đã bị sức mạnh vô hình kia kéo vào trong vết nứt.

Lúc này, thân hình Nguyên Thủy cũng biến mất trên bầu trời.

Thiên mệnh khó trái, Nguyên Thủy hôm nay lại phải ngăn cản mấy người Tướng Thần ra tay.

Tuy nhiên, hắn không dám tru sát bốn người Tướng Thần, nhưng một vị Thánh nhân, trông chừng bốn vị tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại cũng đủ rồi…… đó cũng là mục đích của hắn hôm nay…… .....

Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Bách Hoa Sảnh, ba vị mỹ nhân tuyệt thế kinh hồng, nhìn thấy cảnh tượng xảy ra trong chiến trường, đều sắc mặt cứng lại.

"Hai vị muội muội, xem ra, chuyện của Hồng Vân đạo hữu không đơn giản như chúng ta nghĩ." Tây Vương Mẫu mày nhíu lại, trầm giọng nói với hai nữ Hi Hòa, Bình Tâm.

Nghe lời của Tây Vương Mẫu, hai nữ cũng mày nhíu lại.

"Tỷ tỷ trước đừng lo lắng, ta đi một chuyến là được." "Nguyên Thủy kia tuy dám ra tay ngăn cản người Bồng Lai ta, nhưng ta không tin, hắn dám ngăn ta." Bình Tâm có chút tức giận nói.

Kiếp nạn của Hồng Vân, vốn dĩ để tứ tổ Cương Thi đi là quá đủ.

Nhưng ai cũng không ngờ, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một Nguyên Thủy nhúng tay vào.

Thân là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, tuy Bình Tâm khi ở thế giới Hồng Hoang, thực lực chỉ có cảnh giới Ngụy Thánh.

Nhưng nếu thật sự đối đầu với Thánh nhân, bằng thân phận chủ nhân Lục Đạo Luân Hồi, người khác thật không dám ra tay với nàng.

Nghe vậy.

Tây Vương Mẫu và Hi Hòa hai người khẽ gật đầu.

"Tỷ tỷ, ta đi cùng ngươi." Hi Hòa mở miệng nói.

"Ừm." Lời vừa dứt, ba nữ thân bay ra ngoài Bồng Lai.

Chương 342

Đúng lúc này.

Trên bầu trời ngoài Bồng Lai, không gian nhanh chóng dao động.

"Ừm?" Nhìn thấy cảnh này, ba người Tây Vương Mẫu đều mày nhíu lại.

"Người nào?" Bình Tâm quát chói tai.

Lời vừa dứt, trên bầu trời, từ từ hiện ra hai đạo thân ảnh.

Người đến, lại chính là hai Thánh nhân phương Tây Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Bình Tâm đạo hữu thật nóng tính." Chuẩn Đề một vẻ tươi cười xuất hiện, khẽ chắp tay với Bình Tâm nói.

"Hai người các ngươi đến Bồng Lai ta làm gì?" Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, trên mặt mang theo một tia phẫn nộ nói.

Hai người đột nhiên xuất hiện, trong lòng nàng đã đoán ra ý đồ của hai người tám chín phần mười.

"Chuyện của Hồng Vân, ba vị đạo hữu e rằng không tham dự được rồi." Tiếp Dẫn trên mặt cũng treo một tia cười, nói với ba nữ.

Nghe vậy.

Ba người Tây Vương Mẫu nhìn nhau một cái.

Tiếp đó, trên mặt đều lạnh xuống.

"Người Bồng Lai ta muốn bảo vệ, hai người các ngươi dám ngăn cản?" Tây Vương Mẫu trầm giọng nói, trong giọng nói, đầy băng lãnh phẫn nộ.

“Ha ha.” Nghe vậy, hai người Chuẩn Đề lại không hề tức giận mà cười một tiếng.

“Thiên mệnh không thể trái, ba vị quay về Bồng Lai ở yên đi.” Chuẩn Đề cười nói.

Nguyên Thủy và Yêu tộc không có ân oán gì, vô cớ giúp đỡ Yêu tộc, ngăn cản bốn người Tướng Thần, tự nhiên là do thiên mệnh.

Hai người họ đến đây, cũng tự nhiên là thụ thiên mệnh.

Nếu không…… sao lại vô cớ đắc tội với yêu nghiệt thượng tôn của Bồng Lai.

Chỉ là, từ trong nụ cười của hai người, có thể mơ hồ nhìn ra, hai người họ có ý công báo tư thù.

Rốt cuộc, cừu oán giữa Bồng Lai và hai người họ cũng nhiều không kể xiết.

Nay có thể nhìn thấy người Bồng Lai ăn quả đắng, trong lòng hai người họ cũng sướng như điên.

Hơn nữa, chỉ cần chuyến đi này không làm ra chuyện quá đáng, sau này, dù vị kia ở Bồng Lai bế quan ra ngoài tìm chuyện.

Cũng tự nhiên sẽ có người đứng ra lau mông cho họ.

Nhìn vẻ mặt có chút đắc ý của hai người, sắc mặt Bình Tâm trở nên cực kỳ băng lãnh.

“Chẳng lẽ hôm nay ba người chúng ta nhất định phải đi, các ngươi dám động thủ với ba người chúng ta sao?” Bình Tâm lạnh lùng quát.

Tuy đối diện là hai vị Thánh nhân, nhưng nếu thật sự động thủ, Bình Tâm thật không tin, cặp huynh đệ tốt phương Tây dám động thủ với nàng.

Lục Đạo Luân Hồi cuối cùng là một nơi đặc thù, mặt mũi của

Bình Tâm, dù là Hồng Quân, cũng phải nể mấy phần.

"Ha ha." Hai người vẫn một bộ cười như không cười.

"Hai người chúng ta tự nhiên sẽ không động thủ với đạo hữu, chỉ là, nếu không để ba vị ra khỏi Bồng Lai……" ",với sức của hai người chúng ta, có thể làm được." Chuẩn Đề cười ha ha nói.

Địa vị của Bình Tâm có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một vị Ngụy Thánh mà thôi.

Y và Tiếp Dẫn hai người, đều là Thánh nhân, muốn ngăn cản ba người, tự nhiên có thể dễ dàng làm được.

Nghe vậy.

Trên mặt Bình Tâm bùng lên một tia phẫn nộ.

Đang định nói, lại bị Tây Vương Mẫu ngăn lại.

Lập tức, cũng không nói gì, ra hiệu cho hai nữ, liền đóng lại đại trận bảo vệ của Bồng Lai Tiên Đảo, lại quay về trong Bồng Lai.

"Tỷ tỷ, vừa rồi vì sao lại ngăn ta?" Bình Tâm có chút không hiểu hỏi.

"Hai người họ đến đây, tất có mười phần chắc chắn không để chúng ta đi giải nguy cho Hồng Vân." "Xem ra, lần này muốn cứu Hồng Vân đạo hữu, cần phải có cách khác." Tây Vương Mẫu mày nhíu nhẹ nói.

Rõ ràng.

Mấy vị Thánh nhân dám làm vậy, tất nhiên là thụ mệnh.

Hơn nữa, rõ ràng ý chí sau lưng mấy người họ không muốn Bồng Lai tham dự vào chuyện của Hồng Vân.

Bình Tâm cuối cùng cũng chỉ là một vị Ngụy Thánh, nếu đã như

vậy, tự nhiên không cần thiết phải tranh cãi với hai vị Thánh nhân kia.

Có thời gian tranh cãi, chi bằng đi tìm, cách giải cứu Hồng Vân.

Nghe lời của Tây Vương Mẫu, Bình Tâm và Hi Hòa như có điều suy ngẫm, dừng lại một lát, hiển nhiên cũng đã hiểu ra.

Hai người liếc nhìn nhau, không nói thêm gì nữa.

Cả Bách Hoa Sảnh chìm vào một khoảng lặng.

Tây Vương Mẫu vừa dạo bước giữa những bụi hoa, vừa nhíu mày suy tư.

Hồi lâu sau, nàng đột nhiên ngẩng đầu.

"Có rồi." Nàng có chút vui mừng tự nói, trên mặt nở một nụ cười.

"Hửm?" Nghe vậy, Hi Hòa và Bình Tâm đều khựng lại, ngạc nhiên nhìn Tây Vương Mẫu.

"Tỷ tỷ, có cách rồi sao?" Hi Hòa vội vàng hỏi.

Nghe lời Hi Hòa, Tây Vương Mẫu mím môi cười nhẹ, gật đầu nói: "Chúng ta đi không thoát, nhưng..." "Bảy đứa nhỏ kia đang ở trong Hồng Hoang, còn có thái tử Long tộc nữa." Nghe vậy, Hi Hòa và Bình Tâm hơi sững người.

Đúng vậy.

Chương 343

Bọn họ không đi được, nhưng Bồng Lai Thất Tử có thể đi mà.

Hiện nay bọn chúng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy vẫn còn chênh lệch so với Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc, nhưng không thể chịu nổi vì đông người a.

Hơn nữa... ngoài Bồng Lai Thất Tử, còn có Long Vương Cửu Tử.

Mười sáu vị cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, thế nào cũng đủ để đối phó với hai vị đại năng Yêu tộc rồi.

Tuy giữa Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ có khoảng cách như trời với đất, nhưng phải biết rằng, từ khi sinh ra bọn họ đã được Đông Vương Công tận tình dạy dỗ.

So với cường giả cùng cảnh giới, không biết đã mạnh hơn bao nhiêu.

Mười sáu vị cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, chiến lực tương đương, thế nào cũng địch lại được hai kẻ của Yêu tộc.

"Ta đã truyền âm cho bảy đứa nhỏ rồi, lúc này chắc chắn đang cùng thái tử Long tộc trên đường chạy tới." Tây Vương Mẫu hơi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười nói.

Năm đó Yêu tộc tấn công Bồng Lai, trong tình huống Bồng Lai yếu thế, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hai người không màng an nguy đến cứu giúp, phần tình nghĩa này, bọn họ cảm nhận rõ hơn bất kỳ ai.

Cho nên, lúc trước khi Đông Vương Công bế quan, nói cho Hồng Vân biết có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lòng Tây Vương Mẫu đã âm thầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào, cũng phải bảo vệ lão hảo nhân đó.

Nghe lời Tây Vương Mẫu, Hi Hòa và Bình Tâm cũng âm thầm thở phào.

Tuy không có giao tình gì với Hồng Vân, nhưng chuyện do nam nhân nhà mình giao phó, thế nào cũng phải dốc sức làm.

Ba người vừa mới thở phào, thì đúng lúc này, Hi Hòa đột nhiên nhíu mày.

"Tỷ tỷ, hai kẻ của Yêu tộc kia dù sao cũng là hai cường giả Chuẩn Thánh kỳ cựu, muội sợ..." Hi Hòa có chút lo lắng nói.

Lời chưa nói hết, nhưng Tây Vương Mẫu và Bình Tâm đều hiểu ý của nàng.

Đế Tuấn, Thái Nhất dù sao cũng là hai vị Chuẩn Thánh kỳ cựu, đã sống không biết bao nhiêu năm tháng trong Hồng Hoang, thực lực của họ, không nghi ngờ gì là đỉnh cao trong số những người đỉnh cao dưới Thánh nhân.

Bây giờ... phe Bồng Lai tuy có mười sáu vị Chuẩn Thánh, nhưng bảy đứa nhỏ và Long Vương Cửu Tử đều mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh không lâu.

Hơn nữa... bảy đứa nhỏ chưa từng trải qua trận chiến nào quá cam go.

Nghe lời Hi Hòa, trên mặt Tây Vương Mẫu và Bình Tâm không khỏi lại lộ ra một tia lo lắng.

Đúng vậy, hai kẻ của Yêu tộc kia dù sao cũng là hai vị Chuẩn Thánh kỳ cựu, không chừng có thần thông kinh khủng.

Nếu trận chiến này làm bị thương mấy đứa nhỏ...

Thế là, trong Bách Hoa Sảnh lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Bọn họ sẽ không cho phép Hồng Vân vẫn lạc, cũng sẽ không cho

phép Bồng Lai Thất Tử bị thương.

Dường như lại rơi vào thế bí, ba nàng đều nhíu mày, trong đầu vội vàng suy nghĩ cách giải quyết. ...

"Văn Đạo Nhân!" Hồi lâu sau, Tây Vương Mẫu dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, bỗng kinh hãi kêu lên.

"?" Hi Hòa và Bình Tâm không hiểu chuyện gì, hỏi.

Tây Vương Mẫu cũng không giải thích, tay áo váy hoa khẽ phất một cái, tiếp đó, chỉ thấy trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian.

Vù...

Đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai, từ trong khe nứt không gian bay ra.

Đó chính là thần thú hộ đảo Bồng Lai, Văn Đạo Nhân. ...

Năm đó, Đông Vương Công xuyên qua tiết điểm thời gian, trong chiến trường Long Hán đại kiếp, đã có được Càn Khôn Châu của Càn Khôn lão tổ.

Đạo tắc càn khôn trong Càn Khôn Châu đã dùng để ổn định thiên địa càn khôn của hạt giống thế giới.

Ngoài ra, Đông Vương Công còn ở trong thế giới nội bộ của Càn Khôn Châu, lấy được một cỗ thi thể Hỗn Độn Thần Ma.

Thi thể Thần Ma đó, đối với hắn lúc bấy giờ tác dụng gần như không có.

Cho nên, năm đó liền đem thân thể Thần Ma đó, ban cho Văn Đạo Nhân.

Để cho y, ở trong hạt giống thế giới hấp thu luyện hóa.

Mặc dù Văn Đạo Nhân lúc đó chỉ có tu vi Kim Tiên, nhưng dựa vào thiên phú thôn phệ kinh khủng và thuộc tính thân thể biến thái đó.

Đã sinh sinh thôn phệ được thân thể Hỗn Độn Thần Ma kia. ...

Sau này, khi Văn Đạo Nhân thôn phệ xong thân thể Thần Ma đó, liền trở về Bồng Lai bế quan.

Đông Vương Công, càng tập hợp năng lực của các vị phân thân, vì Văn Đạo Nhân, bố trí một đạo gia tốc thời gian có tốc độ dòng chảy kinh khủng.

Để cho y ở trong đó chậm rãi luyện hóa, hấp thu lực lượng Thần Ma còn sót lại trong thân thể Thần Ma.

Phải biết rằng, Hỗn Độn Thần Ma đó lúc còn sống, là một cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên.

Dù đã chết, đối với Văn Đạo Nhân, cũng là một cơ duyên khó có được, cho nên, trong thời gian gia tốc kinh khủng đó, theo thời gian trôi qua, tu vi của Văn Đạo Nhân, cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Gần vạn năm, trong Bồng Lai, không còn xuất hiện bóng dáng Văn Đạo Nhân nữa.

Nhưng trong mảng thời gian gia tốc đó, Văn Đạo Nhân lại khổ tu mấy chục vạn năm.

Cho nên, với tư cách là một thần thú có thâm niên tương đối lâu đời của Tiên các Bồng Lai.

Chương 344

Sự tồn tại của Văn Đạo Nhân, ngay cả Hi Hòa và Bình Tâm, cũng chưa từng biết. ...

Văn Đạo Nhân từ trong khe nứt không gian bay ra, quan sát mọi người có mặt một lượt, tiếp đó, vội vàng hóa bỏ hình dạng muỗi mà cúi đầu bái lạy.

"Văn Đạo Nhân bái kiến ba vị nương nương." Tuy Văn Đạo Nhân chưa từng gặp Hi Hòa và Bình Tâm, nhưng từ khí tức nhiễm trên người hai nàng, lại nhận định được thân phận của họ.

Dù sao, cái miệng và khứu giác đó, quả thực hiếm thấy trên đời.

"Chuẩn Thánh trung kỳ?" Bình Tâm cảm nhận được tu vi mà Văn Đạo Nhân để lộ ra, có chút kinh ngạc nói.

Nàng vốn không biết sự tồn tại của Văn Đạo Nhân.

Cho nên, khi nhìn thấy tu vi của Văn Đạo Nhân, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút chấn kinh.

Phải biết rằng, ngay cả ở thế giới Hồng Hoang hiện tại, đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bồng Lai, ngoài Cương Thi Tứ Tổ ra, lại còn có nội tình như vậy tồn tại.

Nghe lời Bình Tâm, ngay cả Tây Vương Mẫu và Hi Hòa cũng thoáng lộ ra một tia kinh ngạc.

Tây Vương Mẫu tự nhiên biết rõ, Văn Đạo Nhân năm đó, chỉ có tu vi Kim Tiên, bây giờ... lại đạt đến trình độ có thể sánh ngang với mình.

Hơn nữa, từ khí tức tỏa ra từ Văn Đạo Nhân mà xem, nội tình trong cơ thể y tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đó, thậm chí còn sinh ra điềm báo sắp đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Ai cũng biết, giữa Chuẩn Thánh trung kỳ và hậu kỳ, là một ngưỡng cửa lớn của tu sĩ Chuẩn Thánh.

Ngay cả Tây Vương Mẫu, cả ngày được tiên linh chi khí của Bồng Lai tiên đảo tẩy lễ, tu vi vẫn cứ dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Còn Văn Đạo Nhân... tốc độ tăng trưởng tu vi, lại kinh khủng đến vậy.

Từng có lần, Đông Vương Công nói qua với nàng một câu, sau này nếu Bồng Lai có khó khăn gì, thì có thể gọi Văn Đạo Nhân ra.

Năm đó nàng có chút không hiểu, hôm nay, khi cảm nhận được tu vi của Văn Đạo Nhân khoảnh khắc đó, trong lòng lại hiểu ra.

Thì ra, nam nhân nhà mình đã nâng Văn Đạo Nhân lên một tầm cao như vậy.

Thật ra, cũng không trách Tây Vương Mẫu và mọi người kinh ngạc.

Đạo mà Văn Đạo Nhân tu, là Thôn Phệ chi đạo.

Lại có thân thể biến thái đó tồn tại, bất kể thôn phệ thứ gì, đều có thể từ trong đó thu hoạch được năng lượng có thể nâng cao tu vi.

Năm đó sau khi thôn phệ xong cỗ thân thể Thần Ma kia, Văn Đạo Nhân lại ở trong thời gian gia tốc, hấp thu mấy chục vạn năm.

Tu vi leo lên đến tầm cao như hiện tại, tự nhiên cũng không có gì lạ. ...

Lúc này Tây Vương Mẫu cũng không kịp giải thích lai lịch của

Văn Đạo Nhân cho Bình Tâm và Hi Hòa.

Nàng có chút gấp gáp hỏi Bình Tâm: "Muội muội, có cách nào che giấu khí tức của Văn Đạo Nhân không?" Bản thể của Văn Đạo Nhân là một con Hồng Mông Huyết Sí Hắc Văn, bản thân có thuộc tính ẩn giấu.

Nhưng canh giữ ngoài cửa Bồng Lai tiên đảo, là hai vị Thánh nhân.

Cho nên, Tây Vương Mẫu cũng không thể không làm thêm một lớp bảo hiểm, để Văn Đạo Nhân từ dưới mí mắt của hai người phương Tây thuận lợi chuồn ra ngoài.

Nghe vậy, Bình Tâm hơi sững người, dường như hiểu được ý đồ của Tây Vương Mẫu khi gọi Văn Đạo Nhân ra.

Lúc này cũng không dám do dự, lòng bàn tay lật một cái, giữa mi tâm hiện ra một luồng tử khí nồng đậm, trong nháy mắt chìm vào trong cơ thể Văn Đạo Nhân.

Thân là chủ nhân của Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên có cách che giấu khí tức của Văn Đạo Nhân.

"Được rồi." Khi luồng tử khí đó chui vào cơ thể Văn Đạo Nhân, Bình Tâm mở miệng nói.

Nghe lời Bình Tâm, Tây Vương Mẫu khẽ gật đầu.

"Văn Đạo Nhân, lần này có cứu được Hồng Vân hay không là trông vào ngươi rồi, còn nữa, nhớ kỹ phải mang bảy đứa nhỏ trở về nguyên vẹn." "Vâng." ...

Trong chiến trường lúc này, sau khi Nguyên Thủy mang Cương Thi Tứ Tổ đi, trên mặt Đế Tuấn, Thái Nhất lại một lần nữa hiện ra một tia vui mừng.

“Hồng Vân, sự đã đến nước này, ngươi còn muốn chấp mê bất ngộ sao?” “Hôm nay, nếu không giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán.” Đế Tuấn trên mặt nở một nụ cười, lạnh lùng quát Hồng Vân.

Nguyên Thủy lần này ra mặt, khiến hai người không khỏi như uống một viên thuốc an thần.

Tuy Nguyên Thủy làm vậy là bất đắc dĩ, nhưng bề ngoài xem ra, cuối cùng cũng đã giúp Yêu tộc một tay.

Mọi người có mặt đều không khỏi cho rằng, hành động này của Nguyên Thủy, là đang giúp Yêu tộc, mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng ra mặt giúp Yêu tộc, ba ngàn Tử Tiêu khách kia dù có ý định tranh giành Hồng Mông Tử Khí với Yêu tộc, lúc này cũng không dám manh động.

Dù sao, ai biết được hai vị Yêu tộc, rốt cuộc có quan hệ gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Ha ha ha ha...” Nghe lời Đế Tuấn, Hồng Vân phá lên cười lớn.

Tuy Hồng Vân đang cười, nhưng mọi người có mặt đều nghe ra được, trong tiếng cười của Hồng Vân có sự không cam lòng và bất đắc dĩ.

Hắn thế nào cũng không ngờ, ngay cả Thánh nhân cũng tham gia vào mưu đồ liên quan đến Hồng Mông Tử Khí này.

Lúc này hắn cũng cuối cùng đã tỉnh ngộ, năm đó, khi ở Tiên các Bồng Lai, vì sao Đông Vương Công lại nói với hắn và Trấn Nguyên Tử những lời đó.

“Thì ra, từ năm đó, Bồng Lai tiên chủ đã nhìn thấu triệt như vậy.” Hắn bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Hắn của ngày xưa, bất luận thế nào cũng không nghe lọt lời khuyên của Đông Vương Công và Trấn Nguyên Tử.

Bây giờ, hối hận cũng đã vô dụng.

Nhưng cũng không trách được người khác, người bên cạnh đều đã khuyên, chỉ là hắn không nghe lọt tai mà thôi.

Muốn trách, thì trách bản thân chấp mê bất ngộ, lòng tham làm bậy.

Chương 345

“Trước sau gì cũng là một cái chết, ta Hồng Vân có gì phải sợ.” Hồng Vân cười xong, quát về phía hai người Đế Tuấn.

Làm sao có thể dưới sự uy hiếp của Yêu tộc, giao ra Hồng Mông Tử Khí?

Lại làm sao có thể để Hồng Mông Tử Khí vô cớ rơi vào tay hai người Yêu tộc? ...

“Ta Hồng Vân một đời, làm toàn việc thiện, chưa từng làm nửa điểm việc ác, tri kỷ thân hữu càng trải khắp Hồng Hoang thiên địa.” “Ở Tử Tiêu Cung, ta từng nhường thánh vị cho Chuẩn Đề đạo nhân để y chứng đạo thành thánh, phần nhân quả này lớn biết bao.” “Bây giờ, Hồng Vân gặp nguy, nhưng ngoài đạo huynh của ta và Bồng Lai tiên chủ ra, lại không một ai chịu giúp ta.” “Bất công, bất công, Thiên Đạo đối với ta bất công.” Hồng Vân ngẩng đầu, hướng lên bầu trời hét lớn.

Trong giọng nói, đầy sự căm hận thế nhân, và phẫn nộ với sự bất công của Thiên Đạo.

“Ha ha ha ha...” Hồng Vân nói xong, lại cười lớn một cách cuồng dại, giống như một kẻ điên.

Ầm ầm ầm.

Dường như lời của Hồng Vân, đã khiến bầu trời cảm thấy phẫn nộ, chỉ trong nháy mắt, trên bầu trời đã mây đen dày đặc, sấm chớp cuồn cuộn.

Trong từng mảng biển sấm, lôi long to vạn trượng điên cuồng gào thét, phảng phất như giây tiếp theo sẽ đánh nát hư không.

Sinh sống dưới mảnh trời đất này, tất cả mọi người đều cảm thấy một tia rợn tóc gáy.

"Ha ha ha ha..." Bầu trời càng như vậy, Hồng Vân lại cười càng thêm cuồng dại.

Đang ở ngoài Bồng Lai tiên đảo, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, lúc này đều mặt mày âm trầm.

Dù hai vị có không cần mặt mũi đến đâu, lời của Hồng Vân, cũng khiến họ cảm thấy một phen xấu hổ.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung, Hồng Vân nhường chỗ cho Chuẩn Đề đạo nhân, từ đó Chuẩn Đề mới có được thánh vị.

Cho nên, bất kể thế nào, Chuẩn Đề cũng đã nợ người ta một cái nhân quả Thánh nhân.

Bây giờ...

Hồng Vân gặp nạn, hai người phương Tây không giúp đỡ thì thôi, lại còn có ý bỏ đá xuống giếng.

Hồng Vân hướng lên trời gào một tiếng, lại khiến chúng sinh Hồng Hoang được một phen khinh bỉ hai vị tổ sư phương Tây.

Nhưng hai người, dù sao cũng là đỉnh cao trong số những kẻ không cần mặt mũi.

Vẻ xấu hổ trên mặt, chỉ một lát đã trở lại bình tĩnh.

Lại biến thành bộ dạng không liên quan đến mình, treo cao lên.

Thế giới Hồng Hoang, phàm là chuyện gì cũng đều phải nói đến nhân quả, bọn họ đã nợ Hồng Vân một cái nhân quả.

Nhưng cái nhân quả này... không phải là nhân quả bình thường.

Mà là một cái nhân quả lớn bằng thánh vị a, e rằng, là nhân quả

lớn nhất thế giới Hồng Hoang rồi.

Nhân quả lớn như vậy, bảo bọn họ trả thế nào đây?

Cho nên, hai người lúc này, trong lòng đều hy vọng Hồng Vân chết đi.

Bởi vì sau khi Hồng Vân chết, cái nhân quả lớn này, sẽ tự động tiêu tan. ...

Lôi long cuồn cuộn che kín bầu trời, nhưng cuối cùng vẫn không đánh xuống Hồng Vân trên trời.

Tiếng cười của Hồng Vân, càng lúc càng cuồng dại.

"Hừ." "Thiên Đạo bất công, nhưng ta Hồng Vân có được Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử hai vị chí giao, đời này đủ rồi, ha ha ha ha~" "Hai vị đạo huynh, Hồng Vân đi trước một bước." Hồng Vân hét lớn, hồng sa quanh thân điên cuồng cuộn trào, trong khoảnh khắc này, toàn bộ tu vi của lão hảo nhân đều bùng nổ.

Ngay cả sức mạnh bản nguyên trong nguyên thần và tinh huyết trong cơ thể, đều trong khoảnh khắc này, điên cuồng tiêu hao.

"Hồng Vân!!" Xa xa, Trấn Nguyên Tử phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa.

Ông làm sao không biết Hồng Vân định làm gì.

Trước đó Hồng Vân bị Côn Bằng làm bị thương, bây giờ, Hồng Vân tự biết không phải là đối thủ của Đế Tuấn, Thái Nhất, liền chuẩn bị kích phát toàn bộ cơ thể, muốn liều mạng già, cùng Đế Tuấn, Thái Nhất hai người liều một phen.

Thần thông như vậy tuy mạnh mẽ, nhưng phản phệ lại là sinh mệnh lực của Hồng Vân.

Nói một cách thông thường, nếu thật sự để Hồng Vân tung ra một

chiêu liều mạng, thì, có lẽ sẽ làm bị thương hai người Đế Tuấn, nhưng Hồng Vân lại không cần người khác động thủ, cũng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ. ...

"Tạm biệt, đạo huynh..." Hồng Vân nhìn về phía Trấn Nguyên Tử một cái, khóe miệng nở một nụ cười.

Tiếp đó, quanh thân, bắt đầu không ngừng tỏa ra hồng quang, giống như một đóa mây đỏ trong suốt lấp lánh.

Ráng đỏ nồng đậm, chiếu rọi cả bầu trời u ám thành màu đỏ.

Một luồng khí tức kinh khủng, từ quanh thân tỏa ra.

Cảm nhận được luồng khí tức đó, trong lòng những người có mặt, đều kinh hãi không thôi.

Rốt cuộc là một Chuẩn Thánh kỳ cựu, một kích sắp bùng nổ của Hồng Vân, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy một sự kiêng kỵ sâu sắc.

Lúc này, Đế Tuấn, Thái Nhất hai người cũng mày nhíu chặt đứng trên bầu trời.

Trước mặt hai người, một người giơ cao Hỗn Độn Chung, một người nắm chặt Diệu Nhật Tinh Luân, trong ánh mắt, cũng đầy vẻ kiêng kỵ.

Rõ ràng, ngay cả bọn họ, cũng hiểu sâu sắc, sự kinh khủng của một kích sắp bùng nổ của Hồng Vân.

"Chết đi!" Hồng Vân quát lớn về phía hai người.

Quanh thân, hiện ra vô tận hỏa diễm, cát tinh màu đỏ lửa ngập trời, mạnh mẽ cuốn về phía hai người.

Đúng lúc này, trên bầu trời, đột nhiên truyền đến một tiếng quát trong trẻo: "Tiền bối chậm đã!" Lời vừa dứt, từng giọt thần thủy ba

màu từ trên trời rơi xuống, rắc lên người Hồng Vân.

Khi rơi xuống người Hồng Vân, thương thế và khí tức suy yếu của hắn, đã hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 346

"Tam Quang Thần Thủy!" Có người kinh ngạc kêu lên.

"Chẳng lẽ là Bồng Lai?" Có người kinh nghi nói.

Phải biết rằng, thần thủy tiên kỳ như vậy và cách sử dụng có phần lãng phí đó cũng chỉ có Bồng Lai mới có được. ...

Nghe tiếng quát trong trẻo đó, tất cả mọi người đều dừng động tác hiện tại, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Hồng Vân lúc này, trên mặt có một tia vui mừng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Bồng Lai, lại có người đến cứu hắn rồi.

Sắc mặt Đế Tuấn, Thái Nhất lại có vẻ vô cùng âm trầm.

Dù sao, ai biết được, lần này, Bồng Lai lại đến yêu nghiệt nào.

Vù.

Vù.

Vù.

Vù. ...

Mười sáu tiếng dao động không gian, từ trên bầu trời nối tiếp nhau truyền đến.

"Hít..." Nhìn mười sáu bóng người, mọi người có mặt đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Quả nhiên là người Bồng Lai." "Mười sáu vị cường giả Chuẩn Thánh!" "Bồng Lai thật là ra tay hào phóng a!" Có người kinh hãi kêu lên.

"Suýt nữa thì muộn rồi, tiền bối xin tạm nghỉ một bên, còn lại giao

cho chúng ta đi.” Tử Hà hướng về phía Hồng Vân khẽ chắp tay nói.

Nhìn thấy người đến, khóe miệng Hồng Vân nở một nụ cười.

Hắn cũng không từ chối, khẽ hành một lễ đạo với mọi người xong, liền lùi sang một bên, hồi phục thương thế. ...

“Chết tiệt!” Nhìn thấy mọi người xuất hiện trong chiến trường, trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lộ ra một tia tức giận.

Đương nhiên bọn họ không muốn Hồng Vân sống.

Bây giờ...

Bồng Lai lại đến mười sáu vị cường giả Chuẩn Thánh, bảo hai người làm sao không tức giận.

Chỉ là... dù hai người không vui, cũng không dám tiến vào chiến trường ngăn cản nữa.

Dù sao lần này, bọn họ là thụ mệnh trời.

Nhưng thiên mệnh cũng chỉ để hai người chặn cửa Bồng Lai, chứ không để họ tham gia vào chuyện trong chiến trường.

Nếu lần này mạo muội đi, sau này vị kia ở Bồng Lai nổi giận, Thiên Đạo chưa chắc sẽ bảo vệ họ.

Hơn nữa, lúc trước Nguyên Thủy ngăn cản Cương Thi Tứ Tổ lấy cớ, là vì Cương Thi Tứ Tổ đều có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, chiến đấu hủy thiên diệt địa, uy năng quá mạnh.

Bây giờ, lại không có lý do thích hợp nào để ngăn cản Bồng Lai Thất Tử và Long Vương Cửu Tử.

Lúc này, trong lòng cũng chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng hai người Yêu tộc có thể đối phó được.

Dù sao, giữa Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ, cuối

cùng vẫn có sự chênh lệch trời vực.

Sự chênh lệch đó, cuối cùng vẫn là số người khó mà bù đắp được.

Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn thấy người đến, sắc mặt cũng âm trầm, hai con mắt kia càng bùng phát ra một tia tức giận.

Chuyện liên quan đến đại thế của Yêu tộc, Hồng Mông Tử Khí đó, lại là thế tất phải có được.

Bây giờ, đã xé rách mặt với Đông Vương Công, cũng không sợ động thủ với Bồng Lai Thất Tử.

Dù sao, hiện tại Đông Vương Công bế quan không ra.

Chỉ cần có được đạo Hồng Mông Tử Khí đó, để Phục Hy trở thành Thánh nhân, thì, cộng thêm Nữ Oa, Yêu tộc chưa chắc không phải là đối thủ của Đông Vương Công.

Nghĩ đến đây, hai người liếc nhìn nhau, trong thần tình lộ ra một tia tàn nhẫn.

"Tìm chết!" "Lũ ranh con vô tri, dám cản ta Yêu tộc hành sự." Đế Tuấn nhìn mọi người Bồng Lai, lớn tiếng quát.

Lời vừa dứt, cùng Thái Nhất hai người mạnh mẽ lao về phía mọi người Bồng Lai.

Đế Tuấn tay trái cầm Diệu Nhật Tinh Luân, tay phải khẽ giơ lên, trong tay không ngừng bấm pháp quyết.

Sau khi từng đạo pháp quyết cổ xưa, huyền ảo xuất hiện, Diệu Nhật Tinh Luân mạnh mẽ tỏa ra một luồng, ánh sáng có thể sánh với Thái Dương tinh thần.

Dưới ánh sáng chói mắt đó, mọi người Bồng Lai chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động.

Ngay cả lục cảm của cơ thể cũng trong nháy mắt mất đi, thần

thức càng trong khoảnh khắc bị ép trở về trong cơ thể.

Cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, rốt cuộc cao hơn Chuẩn Thánh sơ kỳ một cảnh giới.

Sự áp chế dưới đại thần thông như vậy, với tu vi hiện tại của mọi người Bồng Lai, căn bản không thể ngăn cản, càng không thể phá giải.

Một kích thành công, Đế Tuấn lại một lần nữa giơ cao Diệu Nhật Tinh Luân.

"Hát!" Hắn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, tiếp đó đạo bào mạnh mẽ phất một cái.

Ầm!

Cả bầu trời bắt đầu rung chuyển, trên cửu thiên, vô tận tinh thần bắt đầu rơi xuống.

Chương 347

Trên mỗi một ngôi sao, đều cháy hừng hực Thái Dương chân hỏa.

Thân là đế vương Yêu tộc bẩm sinh, lại là sinh linh tiên thiên được Thái Dương tinh thai nghén ra.

Đế Tuấn từ khi sinh ra, liền có thể mượn sức mạnh của tinh thần và Thái Dương chân hỏa đứng đầu trong thập đại thần hỏa.

Dưới một kích này, uy năng kinh khủng mà mỗi một ngôi sao mang theo.

Ngay cả đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ cũng cần phải lùi bước.

Rõ ràng, Đế Tuấn vừa lên đã tung ra đại thần thông kinh khủng như vậy, rõ ràng đã lộ ra sát ý.

Vô số tinh thần rơi xuống, trên mặt Đế Tuấn, nở một nụ cười quỷ dị, tiếp đó, kín đáo ra hiệu cho Thái Nhất một cái.

Nhìn thấy cái ra hiệu này, Thái Nhất dường như hiểu ngay.

Khóe miệng khẽ mím lại, tiếp đó giơ cao Hỗn Độn Chung.

Đông...

Một tiếng chuông vang lên, không gian trên cả bầu trời, đột nhiên vỡ tan.

Từng vết nứt không gian kinh khủng, nhanh chóng lan ra khắp cả bầu trời.

Giống như tinh thạch vỡ nát, những vết nứt dày đặc đó, không ngừng lan về phía vị trí của mọi người Bồng Lai.

Trong một lúc.

Tiếng chuông vang vọng, vũ trụ mênh mông.

Thiên địa thất sắc, càn khôn rung chuyển.

Cảm nhận được tiếng chuông không ngừng lan tới.

Mọi người Bồng Lai liếc nhìn nhau, tiếp đó đội lấy uy lực của Diệu Nhật thần uy kinh khủng, mạnh mẽ cùng lúc ra tay.

Toàn bộ mười sáu vị Chuẩn Thánh, đều không chút do dự từ trong nguyên thần lấy ra một kiện linh bảo.

Trong khoảnh khắc.

Cả chiến trường, đều trở nên ngũ sắc rực rỡ, ánh sáng kỳ lạ đua nhau khoe sắc.

Ánh sáng diệu kỳ, chỉ trong nháy mắt, đã chiếu sáng cả bầu trời.

Nhìn thấy cảnh này.

"Đó là... cực phẩm Tiên thiên linh bảo!!" Có người kinh hãi kêu lên.

Nghe vậy, mọi người chăm chú nhìn lại.

"Hít..." Một đám đại năng đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng lại trực tiếp chửi thề.

Mọi người Bồng Lai, mỗi người một kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo!!!

Đây là khái niệm gì?

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, năm đó người may mắn, cũng chỉ ở trên Phân Bảo Nham có được một hai kiện thượng phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng Bồng Lai vừa ra tay... lại là mười sáu kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

“Bồng Lai tiên chủ, thật khiến người ta cảm thấy kinh khủng a.” Trong một lúc, mọi người đều có chút ghen tị nói như vậy. ...

Mười sáu kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo vừa ra, trong không gian nơi mọi người Bồng Lai đang đứng.

Không ngừng dâng lên, từng lớp màng sáng nồng đậm.

Chặn đứng toàn bộ ánh sáng Diệu Nhật và tiếng chuông Hỗn Độn đang ập đến, cùng chúng đối kháng với nhau.

Tu vi của mọi người Bồng Lai không cao bằng hai người Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc.

Nhưng không chịu nổi phe Bồng Lai, lấy ra mười sáu kiện Tiên thiên cực phẩm linh bảo a.

Cái lối dùng pháp bảo đè người này lại cứ thế bù đắp được khoảng cách vốn có về thần thông giữa hai bên. ...

“Chết tiệt!” Nhìn thấy thần thông hai người phóng ra, bị linh bảo đó chặn lại, Đế Tuấn không khỏi chửi một tiếng.

Tiếp đó lòng bàn tay lại một lần nữa lật lại, những ngôi sao rơi xuống từ trên cửu thiên, đột nhiên bắt đầu hội tụ.

Những ngôi sao đủ màu sắc không ngừng hội tụ, cuối cùng biến thành một con thái cổ cự long, trên mỗi một vảy rồng của con cự long đó, đều tràn ngập tinh thần chi lực cực kỳ nồng đậm.

“Gầm...” Cự long ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm kinh người.

Tiếp đó, mang theo uy năng kinh khủng, mạnh mẽ lao về phía mọi người Bồng Lai.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người Bồng Lai đều sắc mặt biến đổi.

Bởi vì lúc này, mọi người đều đang khổ sở chống đỡ ánh sáng

Diệu Nhật và tiếng chuông Hỗn Độn.

Muốn rút tay ra để chống đỡ con thái cổ cự long đó, lại không dễ dàng như vậy.

Mắt thấy con thái cổ cự long đang gào thét sắp đánh vào mọi người Bồng Lai.

Đúng lúc này, không gian trước mặt mọi người Bồng Lai bắt đầu dao động kịch liệt.

Xoẹt...

Chương 348

Ngay sau đó, một mảng không gian rộng lớn đột nhiên bị xé rách, từ trong không gian đó, ầm ầm bay ra một khuôn mặt khổng lồ.

Khuôn mặt đó trông cực kỳ dữ tợn, trên đó, tràn ngập một luồng khí tức tuyên cổ, bạo ngược.

Khi khuôn mặt đó xuất hiện trong chớp mắt, trong khoảnh khắc, cơ thể tất cả mọi người có mặt đều run lên.

Trong lòng mọi người, cũng sinh ra một cảm giác kiêng kỵ tột độ.

Loại kiêng kỵ này, năm đó trong trận chiến giữa Yêu và Vu, khi hư ảnh của Bàn Cổ giáng thế đã từng xuất hiện trong lòng mọi người.

Lúc này, khuôn mặt đó tuy không có cảm giác kiêng kỵ sâu sắc như năm đó, nhưng cũng đã thực sự khắc sâu vào trong lòng mọi người.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, mắt thấy con thái cổ cự long sắp va vào mọi người Bồng Lai, khuôn mặt tuyên cổ đó, mạnh mẽ mở ra cái miệng lớn như chậu máu.

"Gầm!!" Một tiếng gầm bạo ngược từ trong cái miệng lớn như chậu máu đó vang vọng, trong khoảnh khắc, cái miệng lớn như chậu máu đó trong nháy mắt đã nuốt chửng con thái cổ cự long.

Rõ ràng chỉ là một khuôn mặt, nhưng trong cái miệng lớn như chậu máu đó, lại giống như một thế giới.

Sau khi con thái cổ cự long bị nuốt vào trong đó, lại không còn nửa phần động tĩnh.

"Hít..." Cảnh tượng xảy ra trong nháy mắt, khiến các vị cường giả có mặt đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ai cũng có thể cảm nhận được uy năng bùng nổ của một kích của Đế Tuấn, nhưng như vậy... lại bị khuôn mặt dữ tợn đó triệt để nuốt chửng!

Sau khi khuôn mặt đó nuốt chửng con thái cổ cự long, cũng từ từ biến mất trong chiến trường.

"Kẻ nào dám làm vậy, sao không hiện hình!" Đế Tuấn sắc mặt mang một tia ngưng trọng quát.

Trong giọng nói, không khó nghe ra một tia tức giận.

Hắn tự nhiên hiểu rõ, uy năng của một kích đó, tuyệt không phải một tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ có thể bùng nổ được.

Bây giờ, lại có một vị đại năng đến cản trở, bảo Đế Tuấn làm sao không tức giận.

"Bồng Lai." "Văn Đạo Nhân đây!" Trên bầu trời truyền đến một tiếng quát nhẹ.

Sau đó, Văn Đạo Nhân cũng không còn ẩn giấu thân hình, theo không gian khẽ dao động, hiện ra.

"Lại là người Bồng Lai?

Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ!" "Bồng Lai rốt cuộc đã ẩn giấu bao nhiêu quái vật a." Có người kinh ngạc nói. ...

Nhìn thấy Văn Đạo Nhân xuất hiện trên bầu trời, mọi người Bồng Lai đều trong lòng vui mừng.

Lại cũng không ngờ, người giúp đỡ hóa giải một kích đó của Đế Tuấn lại là con muỗi đã lâu không gặp.

Trên mặt Đế Tuấn, Thái Nhất lại đen sầm lại.

Rõ ràng... sự xuất hiện của Văn Đạo Nhân, đã triệt để thay đổi cục diện trong chiến trường.

Một vị tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, tuy không đủ để khiến hai người Đế Tuấn, Thái Nhất thất bại, nhưng nếu muốn diệt sát Hồng Vân, đoạt được Hồng Mông Tử Khí, lại khó lại càng khó.

Hai người liếc nhìn nhau, trong hai con mắt đó, đều sinh ra một tia thoái ý và không cam lòng.

Lúc này, tiếp tục chiến đấu nữa đã không có lợi rồi.

Chỉ là để bọn họ rời đi, lại làm sao cam tâm.

Vô cớ đắc tội vị kia ở Bồng Lai không nói, lại ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng không có được.

So với kết quả dự tính ban đầu, chênh lệch quá lớn. ...

Bên ngoài Bồng Lai.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn thấy Văn Đạo Nhân xuất hiện trong chiến trường, đều mặt mày âm trầm.

Cái chết của Hồng Vân, ngoài Yêu tộc ra, tự nhiên là bọn họ muốn thấy nhất.

Nhưng bây giờ, Bồng Lai lại liên tục xuất hiện cường giả cản trở.

Hơn nữa, Văn Đạo Nhân xuất hiện lúc này khác với Cương Thi Tứ Tổ, chưa đạt đến tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lại cũng không đủ lý do để Nguyên Thủy ra tay.

"Chết tiệt!" "Vì sao Bồng Lai lại có thêm một Văn Đạo Nhân?" Tiếp Dẫn nhìn chiến trường, phẫn nộ thấp giọng tự nói.

Nhìn thấy mọi người Bồng Lai xuất hiện trong chiến trường, Tiếp Dẫn không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Lúc này, hắn rất muốn hỏi Đông Vương Công, Bồng Lai, rốt cuộc đã ẩn giấu bao nhiêu cường giả.

“Ai, bây giờ hai người Đế Tuấn của Yêu tộc, muốn giết Hồng Vân nữa, ta thấy khó rồi.” Chuẩn Đề khẽ thở dài một tiếng, nhìn chiến trường nhíu mày nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn hơi sững người, như có điều suy ngẫm.

“Sư đệ.” “Hay là chúng ta...” Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát, tiếp đó, trên mặt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của Tiếp Dẫn, thần tình của Chuẩn Đề, không khỏi ngẩn ra.

Thân là bạn thân nhiều năm, Chuẩn Đề tự nhiên hiểu ý của Tiếp Dẫn.

Hai người tự nhiên muốn Hồng Vân vẫn lạc, nhưng bây giờ Văn Đạo Nhân ở trong đó cản trở.

Nếu muốn để hai người Yêu tộc thuận lợi tru sát Hồng Vân, chỉ có cách để Thánh nhân lại một lần nữa ra tay.

Bây giờ, tuy Nguyên Thủy thụ mệnh ngăn chặn người Bồng Lai, nhưng với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Văn Đạo Nhân, Nguyên Thủy lại không có lý do ra tay.

Cho nên, muốn thuận lợi loại Văn Đạo Nhân ra khỏi cuộc tranh chấp này.

Chương 349

Cũng chỉ có hai người bọn họ ra tay.

Nhưng... dám chính diện nhằm vào Bồng Lai như vậy, ngăn chặn người Bồng Lai, là đã thụ mệnh của Thiên Đạo.

Thiên Đạo, lại chỉ để hai người phương Tây chặn cửa Bồng Lai tiên đảo.

Chứ không để họ đi can thiệp vào chuyện trong chiến trường.

Cho nên, nếu hai người thật sự đi ngăn cản Văn Đạo Nhân, thì sau này, vị kia ở Bồng Lai nổi điên.

Thiên Đạo lại khó có thể giúp hai người dọn dẹp hậu quả.

Nhưng nghe lời này của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã động lòng.

Nợ Hồng Vân, đó là một cái nhân quả Thánh nhân a.

Dù hai người trả thế nào, cũng căn bản không thể trả hết một cái nhân quả Thánh nhân.

Cho nên...

"Sư huynh, hành động này, huynh có chắc chắn không?" Chuẩn Đề khẽ nhíu mày, hỏi Tiếp Dẫn.

"Ừm." Tiếp Dẫn trịnh trọng gật đầu.

Cái nhân quả này quá lớn, nếu Hồng Vân không chết, hai người trả thế nào đây?

Nếu hai người không trả, sau này tất nhiên sẽ phải chịu nghiệp báo trời giáng!

Phương Tây vốn đã cằn cỗi, lại làm sao có thể chịu đựng được

nghiệp báo trời giáng đó?

Cho nên, chỉ có Hồng Vân chết đi, mới có thể để nhân quả một lần kết thúc.

"Được, nếu sư huynh đã quyết, ta tự nhiên không có lý do gì không ủng hộ." "Nhưng... xin sư huynh lùi sang một bên, chuyện này là nhân quả giữa ta và Hồng Vân, sư huynh đừng can thiệp." Chuẩn Đề khẽ gật đầu nói, trên mặt không còn vẻ do dự.

Cái thánh vị này là Hồng Vân nhường cho hắn, cũng là nhân quả giữa hắn và Hồng Vân.

Lần này ra tay với Hồng Vân, cuối cùng là một việc ác.

Cho nên, với tư cách là bạn thân nhiều năm, Chuẩn Đề tự nhiên không muốn kéo theo Tiếp Dẫn.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn nhíu mày, đang định nói gì, lại bị Chuẩn Đề giơ tay ngăn lại.

"Đi thôi sư huynh!" Chuẩn Đề trên mặt mang một nụ cười nói.

Năm đó khi thành thánh, Tiếp Dẫn đã vì hắn và phương Tây làm quá nhiều rồi, lần nhân quả này, lại bất kể thế nào cũng không thể liên lụy.

Nghe lời Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn khẽ thở dài.

Hắn tự biết không lay chuyển được Chuẩn Đề, khẽ thở dài một tiếng xong, cũng chỉ đành gật đầu.

Ngay sau đó, thân hình hai người trong nháy mắt biến mất trên bầu trời. ...

Trong khoảnh khắc thân hình hai người biến mất, thiên cơ của cả thế giới Hồng Hoang, trong nháy mắt bị hỗn loạn.

Ngay cả Thánh nhân, cũng không thể suy diễn thiên cơ được nữa.

Đúng lúc này, trên bầu trời trong chiến trường đột nhiên duỗi ra một bàn tay khổng lồ kinh khủng.

Ầm ầm đánh về phía Văn Đạo Nhân và một đám đệ tử Bồng Lai.

Vù...

Cơn bão kinh khủng quét qua cả chiến trường, cát bụi cuồng bạo, triệt để che khuất thiên nhãn của một đám đại năng.

Bụi bặm nồng đậm, ngập trời che phủ chiến trường.

"Chết tiệt, rốt cuộc là ai đột nhiên ra tay?" Ngọc Hư Cung, Oa Hoàng Cung, Bát Cảnh Cung, trong các đạo trường của Thánh nhân, đều cùng lúc vang lên một âm thanh.

Thủ đoạn của Thánh nhân, dù là Thánh nhân khác cũng căn bản không thể thăm dò được, bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện trong chiến trường vừa rồi, là do ai làm.

Cũng chính vì thế, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, dù biết rõ làm như vậy, sẽ chọc giận Đông Vương Công và không hợp ý Thiên Đạo, nhưng vẫn cứ làm vậy.

Bọn họ đang cược.

Cược Đông Vương Công không biết rốt cuộc là ai ra tay.

Tuy thủ đoạn như vậy là thần thông của Thánh nhân, nhưng phải biết rằng, Thánh nhân Hồng Hoang hiện nay có đủ sáu vị.

Sau khi làm hỗn loạn thiên cơ, dù Đông Vương Công thần thông quảng đại đến đâu, cũng không suy diễn ra được, lần này rốt cuộc là ai ra tay.

Lại cược, cược có thể giấu trời qua biển, cược có thể lừa Hồng Vân một lần, mà không ai có thể biết được.

Thiên cơ hỗn loạn, dù là chư thiên Thánh nhân, cũng không thể

thăm dò được lúc này thế giới Hồng Hoang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. ...

Đợi cho bụi bặm trong chiến trường tan đi, mắt thường của một đám đại năng, mới khôi phục lại sự trong sáng.

Lúc này, trong chiến trường, lại đâu còn bóng dáng của mọi người Bồng Lai.

Trong chiến trường trống rỗng, chỉ còn lại một mình Hồng Vân, đang đối mặt với hai người Yêu tộc.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thần sắc mọi người Hồng Hoang đều sững lại.

Tiếp đó, vù, vù, vù, vù...

Vô số bóng người nối tiếp nhau từ trên bầu trời chiến trường hiện ra.

Lúc này...

Chương 350

thiên cơ bị hỗn loạn, nếu muốn biết trong chiến trường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có cách giáng lâm vào mảnh trời đất này, dùng mắt thường quan sát.

"Rốt cuộc là ai đột nhiên ra tay?" Vô số đại năng Hồng Hoang, chen chúc xuất hiện xung quanh chiến trường, trong lòng đều nghĩ như vậy.

Nhưng trong lúc mọi người kinh ngạc, ngọn lửa dục vọng trong lòng lại lúc này bị khơi dậy.

Hiện tại thiên cơ hỗn loạn, sao không phải là thời cơ tốt nhất để mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thánh nhân?

Hơn nữa, dưới sự hỗn loạn của thiên cơ, chỉ cần giết chết Hồng Vân, đoạt được Hồng Mông Tử Khí.

Thì bất kể là ai cũng không suy diễn ra được, Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay ai.

Cũng tự nhiên không cần phải gặp nguy hiểm như Hồng Vân hôm nay, cũng có đủ thời gian để từ từ tham ngộ.

Cho đến khi trở thành Thánh nhân, mới xuất hiện trước mặt người khác.

Nghĩ đến đây, những đại năng vốn có ý định đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, đều trong lòng rục rịch.

Đúng lúc này, chỉ nghe trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

"Hồng Mông Tử Khí, phải vào tay Minh Hà ta!" Nghe thấy âm thanh đó, mọi người đều sững lại.

Tiếp đó, chỉ nghe lại có người quát.

“Minh Hà cướp Hồng Mông Tử Khí, chúng ta giết!” Ầm!

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ đại năng Hồng Hoang trong nháy mắt ra tay, mục tiêu chính là Hồng Vân đạo nhân.

Lúc này, Minh Hà ở xa ngoài chiến trường lại mặt mày ngơ ngác.

Mẹ nó!

Có người mạo danh!

Nhưng lúc này, thiên cơ đã hỗn loạn, dù tu vi của Minh Hà cao hơn mọi người, lúc này cũng căn bản không suy diễn ra được là ai đang hãm hại mình.

Minh Hà lúc này không khỏi chửi thề.

Tuy hắn cũng có ý niệm đoạt Hồng Mông Tử Khí đó, nhưng hắn chưa có động thủ a.

Âm thanh đó, không nghi ngờ gì đã triệt để đẩy Minh Hà lên đầu sóng ngọn gió, dường như, tất cả mọi người đều cho rằng vừa rồi thật sự là Minh Hà hét lớn một tiếng.

Ai cũng không biết, Minh Hà tuy là một trạch nam, nhưng dù sao cũng có đại trí tuệ a.

Hiện tại thiên cơ hỗn loạn, nếu muốn có Hồng Mông Tử Khí, sao lại không biết đục nước béo cò.

Lại làm sao có thể khoa trương báo ra danh hiệu của mình, đi cướp đoạt.

“Chết tiệt, đây rõ ràng là hãm hại trắng trợn mà.” Minh Hà thầm nghĩ.

Nhưng đến bước này, Minh Hà có miệng cũng không nói rõ được

nữa.

Ai bảo Minh Hà, là sinh ra từ nơi ô uế nhất trong Hồng Hoang thiên địa.

Đại năng Hồng Hoang năm đó, đều là những người có căn nguyên cực kỳ phong phú, tự nhiên khinh thường nơi ô uế đó, không thích Minh Hà.

Đều cho rằng Minh Hà, có vi phạm thanh trọc của đạo môn.

Cho nên, Minh Hà cũng từ trước đến nay không giao du với ai, ngoài việc nghe giảng ở Tử Tiêu Cung ra, cũng chưa từng đặt chân đến Hồng Hoang nửa bước.

Nhưng lúc này, Minh Hà chỉ muốn hỏi, chẳng lẽ, mình không trêu chọc ai, yên tâm làm một trạch nam có sai sao?

Cái nồi này, rốt cuộc là ai úp lên đầu mình. ...

Bây giờ giải thích là không thể rồi, lúc này Hồng Hoang vì tiếng quát đó, tất cả mọi người trong nháy mắt đều loạn lên.

Trong thiên cơ hỗn loạn, các đại năng sau khi che giấu thân phận, ầm ầm động loạn.

Những người tuyên bố muốn giết Minh Hà, lúc này cũng thuận theo dòng người, hùng hổ lao về phía Hồng Vân.

Trong mảng thiên cơ hỗn loạn này, ba ngàn đại năng đỉnh cao đã không phân biệt được ai là ai nữa.

Dường như cuối cùng đã che đậy được bộ mặt đạo mạo trang nghiêm, dưới mảng thiên cơ hỗn loạn này, tất cả mọi người đều lộ ra một bộ mặt xấu xí.

Lúc này, mục đích của họ chỉ có một, mượn cớ giết Minh Hà, tru sát Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, trở thành vị Thánh

nhân cuối cùng! ...

Lúc này, trên mặt hai người Yêu tộc, cũng có chút ngơ ngác.

Tuy bàn tay kinh khủng vừa rồi, cuốn đi mọi người Bồng Lai đối với họ là một chuyện tốt.

Nhưng đừng che lấp thiên cơ a.

Phải biết rằng, Yêu tộc là cướp công khai, không có lá gan cướp công khai, muốn cướp ngầm thì người lại nhiều vô kể.

Lúc này, thiên cơ bị hỗn loạn, những người đó tự nhiên muốn đục nước béo cò.

Cả chiến trường, trong nháy mắt hỗn loạn. ...

Không nghi ngờ gì, đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của Yêu tộc đối với chuyện này.

"Lũ người này thật đáng chết, ta cũng cướp!" Nhìn đám đại năng không biết thân phận, điên cuồng bay về phía Hồng Vân, Đế Tuấn mặt lộ vẻ tàn nhẫn, hướng Thái Nhất phẫn nộ gào thét.

Lúc này, hắn đã đắc tội với Đông Vương Công, nếu sau này không thể để Phục Hy trở thành Thánh nhân, thì Yêu tộc phải đối phó với Đông Vương Công thế nào?

Cho nên, lúc này ý nghĩ trong lòng, cũng chỉ có một.

Giết Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí. ...

Chương 351

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người ở ngoài chiến trường.

Lúc này nở một nụ cười, tuy không ngờ đại năng Hồng Hoang sẽ gây ra phản ứng lớn như vậy.

Nhưng, nhiều người như vậy đi giết Hồng Vân, Hồng Vân có thể không chết sao?

"Ha ha ha." Hai người nhìn màn kịch hay trong chiến trường, khóe miệng đều nở một nụ cười.

Chỉ là lúc này, hai người trong lòng có một chuyện khó xử.

Mọi người Bồng Lai, phải xử lý thế nào?

Nếu để bọn họ an toàn vô sự trở về Bồng Lai, thì làm sao cam tâm?

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trầm ngâm một lát.

Liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia tàn nhẫn.

Nếu chuyện đã đến nước này, thì chi bằng nhất bất tố, nhị bất hưu.

Bắt toàn bộ Văn Đạo Nhân và đệ tử Bồng Lai về phương Tây.

Dù sao dưới thiên cơ hỗn loạn, ai cũng không biết rốt cuộc là ai ra tay.

Hai người, thân là Thánh nhân, cũng tự có cách che giấu tung tích của mọi người Bồng Lai, để Đông Vương Công không tìm được.

Nghĩ đến đây, hai người đều nở một nụ cười.

Lần này, không chỉ có thể để Hồng Vân chết đi, còn vì phương Tây bắt được nhiều cao thủ như vậy.

Có những cường giả này tồn tại, thế giới Hồng Hoang có ai dám coi thường họ.

Tuy những người này rốt cuộc là cường giả do Bồng Lai bồi dưỡng ra, nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, lại có tự tin vô cùng.

Chỉ cần bắt những người này về Linh Sơn, thì, giả sử có thời gian, tất có thể cảm hóa những đại năng Bồng Lai này.

Lúc đó, dù Đông Vương Công muốn người, e rằng cũng không đòi lại được. ...

Một mũi tên trúng hai nhạn, vừa để Hồng Vân chết đi, lại trên người vị kia ở Bồng Lai cắt xuống một mớ rau hẹ phong phú như vậy.

Lúc này, trong lòng hai người, khỏi phải nói là vui đến mức nào. ...

Một lát sau, hai người hơi sững lại, tiếp đó, Chuẩn Đề cởi chiếc áo choàng trên vai xuống.

Giơ tay phất một cái, chiếc áo choàng đó trong nháy mắt căng phồng lên, trong khoảnh khắc đã lớn bằng mấy trượng.

Tiếp đó, rõ ràng là một chiếc áo cũ rách, lại dưới thủ đoạn của Chuẩn Đề, biến thành một cái túi tinh xảo.

Tay cầm cái túi tinh xảo đó, Chuẩn Đề hướng Tiếp Dẫn khẽ cười.

Tiếp đó lại một lần nữa phất động đạo bào, đem toàn bộ mọi người Bồng Lai, đều bỏ vào trong túi.

Tiếp Dẫn nhìn mọi người trong túi, tiếp đó, thở ra một hơi.

Hơi thở đó dường như thuần khiết vô cùng, trên bầu trời không

ngừng cuộn trào, từ từ biến thành một đồng tử áo vàng.

"Đồng nhi, bần đạo mệnh ngươi mang cái túi này về Linh Sơn phương Tây của ta." "Vâng." Đồng tử gật đầu đáp, tiếp đó nhận lấy cái túi, một mạch đi về phía Linh Sơn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn bóng lưng đồng tử rời đi, trên mặt ha ha cười, tiếp tục quan sát tình hình trong chiến trường. ...

Chiến trường lúc này.

Dường như, một đám khỉ cùng lúc phát hiện ra một quả đào lớn.

Đại năng trong Hồng Hoang, điên cuồng lao về phía Hồng Vân.

Vô số cường giả, từ bốn phương tám hướng vây chặt Hồng Vân đạo nhân.

Nhìn tình hình trước mắt, Hồng Vân mày nhíu chặt, trên mặt một vẻ nghiêm nghị.

Tuy lúc này, thương thế đã được Tam Quang Thần Thủy hồi phục hơn nửa, nhưng đối mặt với vô số đại năng đột nhiên tấn công.

Trong lòng Hồng Vân lại ngay cả ý nghĩ chạy trốn cũng không có.

Không phải vì không muốn chạy, ba ngàn đại năng cùng lúc lao tới, muốn chạy cũng không thoát được.

"Nếu bần đạo không đi được, thì kéo các ngươi theo chôn cùng đi." Hồng Vân ngửa mặt lên trời gào thét.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Vân đột nhiên trở nên bạo nộ, dường như có một luồng khí tức không thuộc về hắn, từ quanh thân điên cuồng dâng lên.

Nếu lúc này Đông Vương Công ở đây.

Chắc chắn có thể nhận ra, Hồng Vân lúc này, và năm đó khi trở về

tiết điểm Long Hán, đại chiến La Hầu, cuối cùng tự bạo của Điên Đảo lão tổ và Càn Khôn lão tổ cực kỳ tương tự.

Khí tức tỏa ra khi sắp tự bạo, gần như giống hệt.

Hơn nữa, Hồng Vân lúc này, thậm chí còn mạnh hơn khí tức kinh khủng mà hai vị lão tổ năm đó phát ra.

Năm đó Đông Vương Công đã đoán.

Những Thần Ma sống sót đó, tất nhiên cực kỳ quý mạng.

Hai người đó tự bạo, cũng chắc chắn là do Thiên Đạo đem lòng thù hận trong tâm lý khuếch đại lên vô số lần.

Mới có thể khi đại chiến La Hầu bị thương, không chút do dự lựa chọn tự bạo.

Hồng Vân lúc này... lại sao không phải như vậy.

Chương 352

Dường như, lúc này hắn cũng bị thù hận che mờ đạo tâm, trong cơ thể hắn, bị sự thù hận phẫn nộ che lấp.

Lúc này, hắn chỉ muốn làm một chuyện, kéo vô số đại năng chôn cùng.

Thiên Đạo đã thôn phệ ý chí của Hồng Vân, đem sự thù hận của hắn đối với thế giới này không ngừng khuếch đại. ...

Vô số đại năng đang bay về phía Hồng Vân, lúc này, nhìn thấy Hồng Vân sắp tự bạo, mày đều khẽ nhíu lại.

Chỉ là, người lùi lại khỏi Hồng Vân lại cực ít.

Đa số người, đều hơi sững lại xong, liền tiếp tục lao về phía Hồng Vân.

Lúc này, mọi người dường như cũng bị Hồng Mông Tử Khí che mờ tâm trí.

Chấp niệm trong lòng đối với Hồng Mông Tử Khí, đều được khuếch đại vô hạn.

Nhất là ba người Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc và Côn Bằng.

Đều là một bộ dạng, muốn liều mạng đi, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Tất cả mọi người đều hiểu, trong khoảnh khắc Hồng Vân tự bạo.

Hồng Mông Tử Khí tất nhiên sẽ xuất hiện, lúc đó, ai ở gần Hồng Mông Tử Khí nhất, thì, người đó lấy được Hồng Mông Tử Khí xác suất sẽ càng cao.

Cho nên, trong ba ngàn đại năng, chỉ có số ít người rút lui khỏi

cuộc tranh giành này.

Vẫn có vô số đại năng điên cuồng lao về phía Hồng Vân sắp tự bạo.

Rốt cuộc có phải là mục đích của Thiên Đạo không, ai cũng không biết được.

Nếu, những người này chết đi, ai muốn thấy nhất, e rằng cũng chính là Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang rồi.

Dù sao, căn nguyên của những người này, đều là đỉnh cao trong Hồng Hoang.

Nếu những người này có thể thân vẫn, thì không nghi ngờ gì, Thiên Đạo sẽ được hoàn thiện rất nhiều.

Với tư cách là sinh linh tiên thiên được thế giới Hồng Hoang sinh ra, chết đi, tự nhiên có thể bổ sung rất nhiều cho Thiên Đạo. ...

"A..." Hồng Vân trong chiến trường, điên cuồng hét lớn.

Lúc này, trong hai con mắt của Hồng Vân, không nhìn thấy con ngươi, lại bị một loại hồng quang quỷ dị che phủ.

Đạo hồng quang này, cực kỳ rực rỡ nồng đậm, nhưng cũng quỷ dị đến kinh người.

Đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ tự bạo, không ai sẽ nghi ngờ mức độ kinh khủng của nó.

Lúc này, dù là mấy vị Thánh nhân trên chư thiên, cũng không khỏi nhíu mày.

Rõ ràng, họ đã đoán được hậu quả mà Hồng Vân tự bạo sẽ mang lại.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Ầm!

Một luồng thánh uy kinh khủng lại xa lạ, điên cuồng quét qua cả Hồng Hoang thiên địa.

Khí tức bạo ngược gần như muốn hủy diệt chúng sinh Hồng Hoang.

Áp lực vô hình ấy lập tức đè nặng lên đỉnh đầu của tất cả sinh linh.

"Uy áp của Thánh nhân!" Có người gắng gượng chống đỡ thân thể, cất giọng hô lên đầy sợ hãi.

Uy áp trời đất kinh khủng khiến người ta cảm thấy vừa hoảng sợ vừa xa lạ.

"Rốt cuộc là vị Thánh nhân nào?" Vô số đại năng trong lòng kinh nghi bất định.

Luồng uy áp này cực kỳ xa lạ, hoàn toàn khác biệt với uy áp trời đất của sáu vị Thánh nhân hiện có trong thế gian Hồng Hoang.

Dường như nó chưa từng xuất hiện.

Thậm chí, luồng uy áp này còn mênh mông hơn cả uy áp của các vị đệ tử Đạo môn khi thành Thánh năm xưa.

Nó cũng lẫm liệt hơn, càng khiến người ta cảm thấy e dè.

Ong...

Uy áp trời đất tựa như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác, đợt sau lại mênh mông hơn đợt trước.

Tất cả các đại năng trong toàn bộ chiến trường đều bị trấn trụ thân hình, chết lặng tại chỗ, vận chuyển toàn thân pháp lực, gắng gượng chống lại luồng uy áp đó.

Ngay cả Hồng Vân vừa định tự bạo lúc nãy, giờ phút này cũng đã tỉnh táo lại, ngạo nghễ đứng trên cửu thiên, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Ầm!

Ba ngàn đại năng, vô số sinh linh Hồng Hoang, đều ầm ầm rơi xuống từ trên trời.

Những kẻ tu vi yếu kém hơn thì trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy.

"Bồng Lai!" Trong chiến trường, Lão Tử là người phản ứng đầu tiên, không khỏi kinh hãi hô lên.

Các Thánh nhân khác và chúng sinh Hồng Hoang, giờ phút này trong lòng cũng dần dần nảy sinh một sự giác ngộ.

Vị kia ở Bồng Lai, đã đột phá Thánh nhân!

Khi sự giác ngộ này trỗi dậy trong lòng tất cả mọi người, một nỗi kinh hoàng cũng theo đó mà sinh ra.

Ai nấy đều cảm nhận được sát ý nồng đậm trong luồng uy áp mà Tiên chủ Bồng Lai phóng thích.

Trừ sáu vị Thánh nhân trên cửu thiên, tất cả các đại năng đang nằm rạp trên mặt đất đều không ngừng run rẩy, toàn thân phát run.

Chương 353

Dường như... giây tiếp theo vị kia ở Bồng Lai sẽ xuất hiện và hủy diệt bọn họ hoàn toàn.

Ba ngàn đại năng, giờ phút này trong lòng không khỏi bắt đầu hối hận.

Hồng Vân là bạn tốt của vị kia ở Bồng Lai.

Ra tay với y, tất nhiên sẽ chọc giận Tiên chủ Bồng Lai.

Thế nhưng cơn thịnh nộ này, bọn họ hoàn toàn không thể nào gánh chịu nổi.

Thậm chí, với tính khí của vị Tiên chủ Bồng Lai kia, nếu thật sự nổi giận, e rằng ngay cả cơ hội nhập Lục đạo luân hồi bọn họ cũng không có.

Đến lúc đó sẽ là tan biến triệt để khỏi thế giới Hồng Hoang.

Ba ngàn đại năng, ba ngàn Chuẩn Thánh, giờ phút này đã hoàn toàn mất đi vẻ tôn quý thường ngày, ai nấy đều nằm rạp trên mặt đất, lòng sinh sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này, sáu vị Thánh nhân trên bầu trời cũng đều chau mày.

Rõ ràng, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự bất phàm trong uy áp của Đông Vương Công.

Thậm chí, chỉ với uy áp mà Đông Vương Công vừa phóng ra, bọn họ đã cảm thấy một tia kiêng kỵ.

Cảm giác này, họ chỉ từng cảm nhận được trước mặt một người.

Đạo Tổ Hồng Quân!

Luồng uy áp này hoàn toàn không phải là sức mạnh mà một cường

giả chỉ mới bán bộ Hỗn Nguyên có thể phóng thích, mà là sức mạnh của một cường giả Hỗn Nguyên chân chính.

Giờ phút này, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cả ba đều cảm thấy một nỗi chột dạ và bất lực.

Nguyên Thủy còn đỡ hơn một chút, dù sao hắn cũng là phụng mệnh Thiên Đạo, để cho trận hạo kiếp thuộc về Hồng Vân này được thuận lợi tiến hành.

Nếu Đông Vương Công muốn ra tay với hắn, Thiên Đạo sau lưng tất sẽ bảo vệ hắn.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì lại khác.

Tuy cũng phụng thiên mệnh, nhưng thiên mệnh chỉ bảo họ chặn cửa Bồng Lai, chứ không hề bảo họ nhiễu loạn thiên cơ ra tay, càng không bảo họ bắt người của Bồng Lai đi.

Vì vậy, giờ phút này, bọn họ không chắc Thiên Đạo sau lưng có bảo vệ mình hay không.

Cảm giác kiêng kỵ mà Đông Vương Công mang lại quá lớn.

Tên yêu nghiệt này, khi còn là Chuẩn Thánh, thực lực đã không dưới Thánh nhân, nay đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, ai mà lường được Đông Vương Công lúc này đã mạnh đến mức độ kinh khủng nào.

Phải biết rằng, vị này không hề dựa vào Hồng Mông Tử Khí, mà là một vị Hỗn Nguyên đại năng chân chính.

Nhưng lúc này hối hận cũng đã vô dụng, việc họ có thể làm bây giờ chỉ là cầu nguyện.

Cầu nguyện Đông Vương Công dù đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng không thể nào suy diễn ra được thiên cơ đã bị Thánh

nhân nhiễu loạn.

Lúc này, kẻ sợ hãi nhất lại không phải là ba ngàn đại năng Tử Tiêu, cũng chẳng phải là các vị Thánh nhân đang trực diện đối đầu với Bồng Lai, mà là...

Yêu tộc.

Ngay khoảnh khắc nhận ra vị kia ở Bồng Lai đã đột phá Hỗn Nguyên, Đế Tuấn, Phục Hy, Thái Nhất, Côn Bằng, trong lòng đều cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Đó là cái lạnh lẽo khiến người ta cận kề cái chết.

Trận tranh đoạt này, vốn là do Yêu tộc khơi mào.

Bọn họ đã đắc tội chết với Đông Vương Công, bây giờ, Yêu tộc cũng sắp phải hứng chịu cơn thịnh nộ của y.

Trên bầu trời, Nữ Oa chau mày.

Nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, trong ánh mắt nàng không khỏi dâng lên một nỗi tức giận.

Nàng thật sự không hiểu, Đế Tuấn thân là Yêu Đế, vì sao lại làm chuyện tìm chết như vậy.

Nhưng khi nhìn về phía Phục Hy, trong đôi mắt nàng lại thoáng qua một tia tự trách và lo lắng.

Nàng không khỏi có chút hối hận, vì sao lúc đầu không ngăn cản huynh trưởng của mình.

Nàng chung quy cũng có tư tâm.

Nàng tự nhiên hiểu rõ, mục đích Yêu tộc đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí là để giúp Phục Hy trở thành Thánh nhân.

Nữ Oa, sao lại không muốn Phục Hy thành Thánh?

Trận Vu Yêu đại chiến sau này, Nữ Oa tự nhiên có thể suy diễn ra, Vu Yêu hai tộc sẽ cùng nhau bị diệt vong.

Trong trận diệt vong đó, huynh trưởng của nàng là Phục Hy tự nhiên khó thoát khỏi cái chết.

Nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Phục Hy vẫn lạc mà không làm gì?

Vì vậy, trong kế hoạch mưu đoạt Hồng Vân của Yêu tộc, dù biết rõ sau khi Hồng Vân vẫn lạc, Đông Vương Công tất sẽ nổi giận.

Nhưng sau khi do dự rất lâu, nàng cuối cùng cũng không ngăn cản.

Bởi vì lòng tư của nàng muốn Phục Hy trở thành vị Thánh nhân cuối cùng.

Nàng không muốn vị huynh trưởng cùng mình sinh ra phải bỏ mạng.

Như vậy, tuy sau khi Hồng Vân chết, Đông Vương Công tất nhiên sẽ nổi giận, nhưng nàng cũng nhất định sẽ tìm mọi cách để bù đắp cho người đàn ông đó.

Nhưng lúc này... tất cả đã quá muộn.

Nàng không hề có bất kỳ hành động nào, dẫn đến Hồng Vân gặp nguy, Đông Vương Công nổi giận.

Cũng dẫn đến việc huynh trưởng của nàng, Phục Hy, sắp phải đối mặt với cơn thịnh nộ của vị kia ở Bồng Lai.

Vì vậy...

Chương 354

nàng tự trách.

Nhìn Phục Hy, Nữ Oa khẽ cắn môi dưới, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Dù có phải nợ người đàn ông đó thêm một lần nữa, nàng cũng nhất định phải bảo vệ Phục Hy trong lần này.

Ngay khi nàng còn đang do dự, chỉ nghe trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng quát cực kỳ lạnh lẽo.

"Hôm nay, kẻ muốn giết Hồng Vân, kẻ cản trở người Bồng Lai của ta, chết!" Một giọng nói lạnh lẽo mà uy nghiêm bỗng nhiên càn quét khắp trời đất.

Giọng nói lạnh băng đó phảng phất có thể xuyên thấu lòng người, khiến cho hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang đều không khỏi cảm thấy rùng mình.

Đó là một sự lạnh lẽo từ sâu trong linh hồn.

Trong giọng nói lạnh lẽo như rơi xuống Cửu U này, ba ngàn đại năng Tử Tiêu cũng tê dại da đầu.

Dường như, giọng nói này chính là lời tuyên án cuối cùng của tử thần.

Tiên các Bồng Lai.

Đông Vương Công một bước đạp ra, giây tiếp theo đã xuất hiện giữa chiến trường.

Lúc này, gương mặt y lạnh lẽo sát khí, vẫn là thân bạch bào đế vương đó, vẫn kiệt ngạo chắp tay sau lưng.

Điều khác biệt là, giờ đây quanh thân y tỏa ra một luồng uy áp trời đất mênh mông mà xa lạ, cùng một luồng sát ý lẫm liệt khiến người ta vô cùng kiêng kỵ.

"Hít..." Nhìn bóng trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt, các cường giả trong chiến trường đều hít một ngụm khí lạnh.

Đồng tử không ngừng co rút, sự sợ hãi... tràn ngập nội tâm bọn họ.

Giây phút này, tử thần thật sự đã đến.

Trên bầu trời, sáu vị Thánh nhân đứng trên mây.

Trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Tuy rằng, trước đó họ đã biết Đông Vương Công đang bế quan đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng ai có thể ngờ rằng, cảnh giới Hỗn Nguyên khó khăn trùng trùng đó, vị ở Bồng Lai lại có thể đột phá thuận lợi như vậy.

Mà thời gian sử dụng... lại chỉ tốn không đến nghìn năm.

Từng có lúc, tất cả mọi người đều từng ngây thơ cho rằng, vào khoảnh khắc nhận được Hồng Mông Tử Khí, họ sẽ vượt qua Đông Vương Công.

Nhưng sau đó, dù đã trở thành Thánh nhân một người dưới, vạn người trên, họ vẫn hết lần này đến lần khác bị thực lực mà Đông Vương Công thể hiện làm cho kinh ngạc.

Giờ phút này, Đông Vương Công chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên, lại là dùng phương pháp Lực chứng đạo mạnh nhất.

Điều này khiến cho trong lòng các vị Thánh nhân đều cảm thấy một nỗi kiêng kỵ và bất lực sâu sắc.

Cùng là cường giả Hỗn Nguyên, nhưng dù là Lão Tử, người mạnh

nhất trong Lục Thánh, cũng có thể cảm nhận được sự chênh lệch lộ rõ giữa mình và Đông Vương Công.

Khoảng cách giữa họ và Đông Vương Công, cũng giống như mấy vạn năm trước, lại một lần nữa bị kéo xa.

Ở phía xa trên bầu trời, thấy Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện giữa hư vô, trên mặt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều lộ ra vẻ vui mừng.

Trái tim đang treo lơ lửng của họ cuối cùng cũng đã đặt xuống.

Họ tự nhiên hiểu rằng, Đông Vương Công bế quan ra ngoài, vậy thì... nguy cơ lần này của Hồng Vân, cũng đã hữu kinh vô hiểm mà vượt qua.

"Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử bái kiến Bồng Lai Tiên Chủ." "Chúc mừng Tiên chủ, chứng đạo Hỗn Nguyên." Hai người nhìn bóng lưng Đông Vương Công, sau một thoáng ngẩn người, liền nhanh chóng cúi người hành lễ.

Từng có lúc, họ và Đông Vương Công vẫn luôn xưng hô đạo hữu với nhau.

Nhưng nay đã khác.

Đông Vương Công chứng đạo Hỗn Nguyên, trong thế giới Hồng Hoang lấy thực lực định địa vị này, tự nhiên không thể tiếp tục xưng hô đạo hữu được nữa.

Giống như mối quan hệ giữa Nữ Oa và Phục Hy.

Khi Nữ Oa thành Thánh, dù là Phục Hy, cũng không thể không hành lễ tôn xưng một tiếng Thánh nhân.

"Hai vị đạo hữu không cần như vậy, chờ một lát, chuyện còn lại giao cho bần đạo là được." Đông Vương Công nhìn hai người đã xả

thân cứu mình trong hạo kiếp Bồng Lai năm xưa, thần sắc có chút phức tạp nói.

Dù lúc này y đã là Hỗn Nguyên đại năng, nhưng trong lòng y vẫn xem Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân là bạn tốt.

Tiếng gọi "Bồng Lai Tiên Chủ" kia, lại khiến Đông Vương Công cảm thấy một sự xa cách với hai người.

Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng báo hiệu rằng, y và Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân... sẽ ngày càng xa cách.

Nghe Đông Vương Công vẫn xưng hô đạo hữu với hai người, thân thể Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều khẽ khựng lại.

Tiếp đó, thần sắc có chút xúc động chắp tay, cung kính nói: "Làm phiền rồi." Đông Vương Công khẽ gật đầu, rồi dời ánh mắt khỏi hai người, nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, đám người Yêu tộc cùng ba ngàn đại năng.

"Hôm nay, bất luận là kẻ cản trở người Bồng Lai của ta, hay kẻ mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí..." "Không một ai được yên ổn thoát thân." Đông Vương Công quét mắt nhìn mọi người có mặt, thản nhiên nói.

Giọng nói nhàn nhạt đó, không hề pha lẫn một chút cảm xúc nào, dường như...

đang nói với một đám người đã chết.

Lần này, ba ngàn đại năng bị Yêu tộc xúi giục, đồng loạt mưu đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, tự nhiên không thể tùy tiện bỏ qua.

Ba vị Thánh nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, dám cả gan cản trở người của Bồng Lai, thậm chí còn bắt người đi, càng không có lý do để bỏ qua.

Hôm nay, y muốn cho chúng sinh Hồng Hoang biết, cơn thịnh nộ của một cường giả Hỗn Nguyên chân chính rốt cuộc sẽ mạnh đến mức nào.

Nghe vậy, thân hình của ba ngàn đại năng và ba vị Thánh nhân đều khựng lại.

Chương 355

Dù lời nói này của Đông Vương Công có phần quá cuồng ngạo, nhưng không ai dám hoài nghi, sự phẫn nộ của vị ở Bồng Lai rốt cuộc sẽ đáng sợ đến mức nào.

Lúc này... sau khi Đông Vương Công nói xong, cả chiến trường chật ních các đại năng Hồng Hoang.

Lặng ngắt như tờ.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người mặt mày đều âm trầm.

Ai mà không biết, Đông Vương Công năm xưa ở trong Hỗn Độn đã từng đối đầu với hai vị Thánh nhân, thậm chí suýt nữa đã tru sát Nguyên Thủy.

Khi đó Đông Vương Công mới chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nay Đông Vương Công đã bước vào Hỗn Nguyên, một đại cảnh giới tăng lên, ai dám mạo muội lên thử sức với sự kinh khủng của Đông Vương Công hiện tại.

Lúc này, ba người nhìn nhau, đều chau mày, không ai muốn làm con chim đầu đàn.

Ba ngàn đại năng kia, sau khi nghe lời của Đông Vương Công, thân thể từng người một đều không tự chủ được mà run rẩy.

Dường như... lúc này ba ngàn đại năng đều cùng lúc rơi vào một sự hoảng loạn cực độ nào đó.

Không một ai dám ngẩng đầu nhìn bóng hình của Đông Vương Công.

Tất cả đều cúi đầu, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Sự chênh lệch thực lực quá lớn khiến họ không hề có ý chí và quyết tâm chiến đấu.

Ai cũng biết, Đông Vương Công đang ngạo nghễ đứng trên bầu trời lúc này, thực lực rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Ong...

Vị sát thần của Bồng Lai không hề vì sự sợ hãi của mọi người mà sinh lòng thương hại.

Y lật tay, một lĩnh vực Âm Dương kinh khủng ầm ầm chụp xuống ba ngàn đại năng.

Thần uy kinh hoàng lập tức đè bẹp bọn họ xuống đất.

"Đợi bần đạo giải quyết xong sẽ tính sổ với các ngươi sau!" Y nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, ánh mắt y nhìn về phía ba vị Thánh nhân.

"Kẻ cản Bồng Lai ta, giết không tha." Giọng nói lạnh đến cực điểm vang lên, tiếp đó, thân hình Đông Vương Công đột ngột xông tới.

Cường giả Hỗn Nguyên vốn là tồn tại đỉnh cao nhất giữa trời đất.

Đến cảnh giới này, tốc độ càng đạt đến một mức độ kinh khủng.

Chỉ thấy không gian trong hư vô chỉ khẽ động một chút.

Ngay sau đó, thân hình Đông Vương Công đã biến mất trong chớp mắt.

Uy thế kinh khủng của nhục thân, dù không sử dụng bất kỳ sức mạnh nào của nhục thân, không gian hư vô cũng lập tức bị khí huyết tỏa ra từ nhục thân xung kích vỡ nát.

Cảm nhận được không gian chiến trường đang điên cuồng vỡ vụn,

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người sắc mặt đều đột biến.

Ong!

Hầu như cùng một lúc, ba vị Thánh nhân đều cảm nhận được một mối đe dọa chết người.

Theo bản năng, họ lập tức vận dụng pháp tắc Thiên Đạo, bảo vệ chặt chẽ bản thân.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Đùng.

Đùng.

Đùng.

Ba tiếng nổ trầm đục vang lên dưới bầu trời.

Cùng lúc ba tiếng nổ truyền ra, thân thể của ba vị Thánh nhân, bay ngược về ba hướng khác nhau mà không hề có dấu hiệu báo trước.

"Phụt!" Từng ngụm tiên huyết màu tím phun ra từ miệng ba vị Thánh nhân.

Trước thân hình đang bị đánh bay điên cuồng của họ, vẽ nên một đường cong rực rỡ, rơi xuống đại địa.

Cho đến khi ba người bị đánh bay đi, bóng hình của Đông Vương Công mới hiện ra trên bầu trời.

Ngay khoảnh khắc bóng hình y hiện ra, không gian hư vô trên cửu tiêu bắt đầu hủy diệt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Hít..." Chứng kiến cảnh này, những người có mặt đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Tuy rằng... họ biết vị Tiên chủ Bồng Lai này rất mạnh, nhưng vừa rồi, họ thậm chí còn không nhìn rõ Đông Vương Công ra tay như thế

nào.

Thậm chí, họ chỉ thấy Đông Vương Công biến mất, thì thân hình ba vị Thánh nhân đã bị đánh bay ra ngoài.

Phải biết rằng...

đó là ba vị Thánh nhân, mà ba người lại đứng ở ba vị trí khác nhau trong hư vô.

"Y làm thế nào vậy?" Những người có mặt đều kinh hãi.

Thực lực kinh khủng như vậy, có lẽ chỉ có Hồng Quân mới có thể bộc phát ra được.

Nhưng Tiên chủ Bồng Lai... lại có thể trong cùng một lúc, miểu sát ba vị Thánh nhân cùng cảnh giới.

Thực lực này...

Chương 356

kinh khủng đến thế sao.

Trên cửu tiêu, ba vị Thánh nhân còn lại đang ẩn mình trên mây chứng kiến cảnh này, trên gương mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng, dù là Thánh nhân, họ cũng bị thực lực mà Đông Vương Công bộc phát trong nháy mắt làm cho kinh ngạc.

Phải biết rằng, dù là Lão Tử, người mạnh nhất trong Lục Thánh, trong tình huống này muốn đối đầu với ba vị Thánh nhân mà làm được miểu sát, cũng hoàn toàn không thể.

Giữa các Thánh nhân, tuy cũng có mạnh yếu, nhưng nếu hai vị Thánh nhân chiến đấu, thắng bại cũng khó phân trong một sớm một chiều.

Nhưng thực lực mà Đông Vương Công, người cũng ở cảnh giới Hỗn Nguyên, thể hiện ra, không nghi ngờ gì đã khiến họ cảm thấy một sự chênh lệch to lớn.

Dường như, cảnh giới của Đông Vương Công hoàn toàn không cùng đẳng cấp với họ.

Thậm chí, các Thánh nhân không khỏi cảm thấy, với thực lực của Thánh nhân, trước mặt Đông Vương Công... chỉ như con kiến.

"Người Lực chứng đạo, quả nhiên mạnh mẽ." Lão Tử nhìn bóng hình Đông Vương Công trong chiến trường, trong lòng kinh thán.

Nhục thân của Đông Vương Công mạnh mẽ, lão tự nhiên biết rõ, vì vậy phương pháp chứng đạo của Đông Vương Công, lão cũng tự nhiên hiểu rõ.

Giây phút này, là người mạnh nhất trong các Thánh nhân, trên mặt

Lão Tử hiện lên vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Đôi mắt đó cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Thông Thiên đứng giữa hư vô, hoàn toàn bị kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Trong đôi mắt đó, có kinh thán cũng có một tia ngưỡng mộ.

Trong các Thánh nhân, tuy Lão Tử mạnh nhất, nhưng Thông Thiên lại luôn là vị Thánh nhân khổ tu nỗ lực nhất.

Đã từng có lúc, y cũng cho rằng Thánh nhân chính là cảnh giới cực hạn mà mình theo đuổi.

Hôm nay y mới hiểu ra, một cường giả cấp Hỗn Nguyên, thực lực rốt cuộc có thể kinh khủng đến mức nào.

Giống như hai thái cực, cực hạn của Đông Vương Công, lại trở thành giới hạn dưới của bọn họ.

Nhưng... lúc này y, vĩnh viễn không thể trở thành người như vậy nữa.

Sau khi trở thành công đức Thánh nhân, đã định trước rằng, y khó mà có được thực lực mạnh mẽ như vậy.

Trên bầu trời, Nữ Oa chau mày.

Nhìn thấy người đàn ông này mạnh mẽ, nói thật, nàng không hề đố kỵ.

Nhưng lúc này, trong mắt nàng lại hiện lên một tia lo lắng.

Nàng sợ.

Sợ rằng trước mặt người đàn ông này, nàng hoàn toàn không thể bảo vệ được Phục Hy.

Đám người Yêu tộc và ba ngàn đại năng, lúc này, trên gương mặt

từng người một đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Thánh nhân trước mặt vị Tiên chủ Bồng Lai này còn bất lực như vậy, huống chi là bọn họ?

Trên bầu trời, ba vị Thánh nhân sau khi bay ngược ra xa vạn tỷ dặm, mới mượn nhờ quy tắc Thiên Đạo để miễn cưỡng ổn định thân hình.

Là người trong cuộc, họ tự nhiên có thể cảm nhận được mức độ biến thái trong một đòn vừa rồi của Đông Vương Công.

Lúc này, trong lòng Nguyên Thủy không khỏi có chút uất ức.

Tây phương Nhị Thánh, trước đó cản trở Bồng Lai, tuy đắc tội với vị này, nhưng sau khi Hồng Vân chết, liền có thể kết thúc nhân quả trước đó.

Nhưng Nguyên Thủy thì sao?

Cản trở Bồng Lai, chẳng những không được lợi gì, lại còn vô cớ chọc giận tên yêu nghiệt này một lần nữa, sao mà không uất ức.

Nhìn Đông Vương Công sát khí đằng đằng ở phía xa, Nguyên Thủy sắc mặt trắng bệch ổn định lại khí tức, thần tình đầy vẻ kiêng kỵ.

"Đông Vương Công, việc này không phải bản ý của ta, bần đạo cũng không muốn tranh đấu với ngươi." "Cương Thi Tứ Tổ chỉ bị bần đạo trấn áp ở Côn Luân, không hề làm hại, xin đừng động thủ nữa." Nguyên Thủy ổn định thân hình, nói với Đông Vương Công.

Trong thái độ, cái vẻ Thánh nhân cao cao tại thượng ngày xưa đã hạ xuống mấy phần.

Việc này là do thiên mệnh sai khiến, công sức bỏ ra chẳng được gì, cũng thực sự là hành động bất đắc dĩ.

Huống hồ, hắn cũng không hề có ý đồ và hành động làm hại Hồng Vân, chỉ cản trở Bồng Lai.

Nếu thật sự để vị ở Bồng Lai này ra tay đại chiến với mình, thì oan uổng biết bao.

Vì vậy, dù Nguyên Thủy có kiêu ngạo đến đâu, lúc này trước mặt Đông Vương Công, cũng không thể không cúi đầu.

Bởi vì hắn hiểu rằng, vị điên cuồng trước mắt này tuyệt đối là một kẻ đáng sợ.

Tuy Nguyên Thủy bị Đông Vương Công một đòn trọng thương, nhưng đối với vị Tiên chủ Bồng Lai này, hắn vẫn không dám có quá nhiều lửa giận.

Bởi vì hắn hiểu rằng, nếu lúc này thật sự tranh chấp với vị này, người xui xẻo nhất định là mình.

Giây phút này, thể diện Thánh nhân, giáo chủ Xiển giáo, thân phận Thái Thanh Thánh nhân, đều không thể không vứt bỏ, như vậy mới có cơ hội dùng cái giá nhỏ nhất để hóa giải mối thù với vị ở Bồng Lai.

Nghe lời của Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang che ngực đứng ngây người giữa hư vô vội vàng gật đầu.

“A đạo hữu, lần này thực sự không phải bản ý của chúng ta.” “Nếu chúng ta đại động can qua, chúng sinh Hồng Hoang tất sẽ lầm than, chi bằng chúng ta ngồi xuống nói chuyện.” Chuẩn Đề cũng nói với vẻ mặt kiêng kỵ.

Tư thái của hai người Tây phương, so với Nguyên Thủy còn thấp hơn một chút.

Ý tứ trong lời nói rõ như ban ngày, chỉ cần không động thủ, mọi chuyện đều dễ nói.

Tự từ sau khi Tam Thanh phân gia, trừ Nữ Oa ra, năm vị đại Thánh nhân bắt đầu kìm hãm lẫn nhau.

Tứ đại giáo phái tranh giành, tuy cũng mâu thuẫn không ngừng, nhưng cùng là đại năng Thánh cảnh, không phải vạn bất đắc dĩ không ai muốn ra tay giải quyết.

Nhưng gặp phải vị ở Bồng Lai này, rõ ràng họ có chút không dám ra tay giải quyết.

Chương 357

Bởi vì... cái giá của việc ra tay, tuyệt đối thảm hơn cái giá của việc ngồi xuống nói chuyện.

Đương nhiên, tiền đề của lời nói của hai người Tây phương... là họ cho rằng Đông Vương Công không hề biết chuyện họ nhiễu loạn thiên cơ, ra tay với người của Bồng Lai.

Nghe lời mấy người nói, Đông Vương Công lạnh lùng liếc nhìn ba vị Thánh nhân một cái.

"Nói chuyện đàng hoàng?" "Trong Tứ giáo, phải lấy Bồng Lai ta làm đầu." "Lần này, các ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ, tự ý ra tay với môn nhân của Bồng Lai ta, bất kể là vì Hồng Vân hay vì Bồng Lai, các ngươi, tất phải chết!" Đông Vương Công mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói với bốn người.

Lời nói lạnh lẽo, khiến người ta rùng mình.

Ba người không cần thể diện, ỷ lớn hiếp nhỏ cản trở người của Bồng Lai đã chạm đến giới hạn của y.

Huống hồ, lần này còn nguy hiểm đến Hồng Vân.

Nếu không phải lúc này y xuất quan, e rằng, sự phát triển sau đó không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, trước thực lực tuyệt đối, Đông Vương Công tự nhiên không cần phải nói chuyện đàng hoàng với họ.

Nghe vậy, mấy vị Thánh nhân có mặt, thân thể đều cứng lại.

Thông Thiên, Lão Tử hai người lại có chút ý tứ vô cớ bị vạ lây.

Thân là giáo chủ của hai giáo, nghe câu nói của Đông Vương

Công: "Tứ giáo phải lấy Bồng Lai làm đầu", ít nhiều trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, cũng cảm thấy lời nói này ít nhiều có chút cuồng vọng.

Ý tứ trong lời nói rõ ràng, Bồng Lai phải là tôn chủ của Tứ giáo.

Vậy chẳng phải, những người cùng là cường giả Hỗn Nguyên với Đông Vương Công, nếu giáo phái của họ mạo phạm Bồng Lai, liền trở thành lấy hạ phạm thượng?

Nhưng tuy trong lòng không vui, nhưng lúc này, làm sao dám nói lời đắc tội với vị này.

Nói lại, tuy Bồng Lai chưa thành giáo, nhưng cũng thực sự là thế lực hùng mạnh nhất trong Tứ giáo.

Thậm chí, chỉ cần vị trước mắt này có ý, dù là Vu Yêu hai tộc tranh giành bá chủ Hồng Hoang, cũng không phải là đối thủ của Bồng Lai.

Vì vậy, dù các Thánh nhân này không muốn thừa nhận Bồng Lai là tôn chủ của Tứ giáo, cũng không dám có chút phản bác nào.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người nghe vậy, thân thể cũng run lên.

Lúc này, họ tự nhiên không còn quan tâm Bồng Lai có phải là tôn chủ của Tứ giáo hay không, mà là cái giá mà Đông Vương Công muốn họ phải trả.

Nhìn Đông Vương Công mặt không biểu cảm, chắp tay đứng trên bầu trời, trong lòng ba người ít nhiều dâng lên một tia lửa giận.

Dù sao cũng là ba vị Thánh nhân, Đông Vương Công, cũng quá không coi họ ra gì rồi.

"Đạo hữu lần này, e là quá đáng rồi." Nguyên Thủy mặt mày có

chút âm trầm nói.

Hắn rất không muốn ra tay đại chiến với Đông Vương Công.

Nhưng nếu thật sự đánh, Nguyên Thủy cũng không phải không có át chủ bài.

Phải biết rằng, lần này là hắn thụ mệnh Thiên Đạo.

Nếu không, Nguyên Thủy sao lại làm cái chuyện công sức bỏ ra chẳng được gì.

Vì vậy, nếu thật sự liều chết với vị này, Nguyên Thủy không tin, lão sư của hắn sẽ không ra tay ngăn cản.

Chỉ là... nghe lời của Nguyên Thủy, lúc này Chuẩn Đề, Nguyên Thủy hai người, thực sự có chút hoảng.

Hai người vi phạm ý chí của Thiên Đạo, muốn dựa vào vị lão sư kia như Nguyên Thủy, e là... có chút khó.

Họ không cho rằng, thủ đoạn nhiễu loạn thiên cơ lúc trước, có thể qua mắt được vị lão sư kia.

Nghe vậy, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Nợ cũ nợ mới tính chung một lượt." Y cười lạnh nói.

Lời vừa dứt, Thí Thần Thương trong tay y đã hiện ra.

Thí Thần Thương, cũng giống như Đồ Vu Kiếm của hậu thế.

Chỉ là, Đồ Vu Kiếm là khắc chế đối với các cường giả thể tu.

Thí Thần Thương lại chuyên môn khắc chế Thánh nhân, cũng là chí bảo khắc chế Thánh nhân hiếm có trong các loại sát phạt lợi khí.

Thí Thần Thương vừa xuất hiện, không gian trong cả chiến trường lập tức tràn ngập sát ý ngút trời.

Cái lạnh lẫm liệt, khóa chặt lấy Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người.

Trong khoảnh khắc, ba người đều như rơi vào hầm băng, như đọa vào cảnh giới Cửu U.

Phải biết rằng, tu vi của Đông Vương Công đã không còn như xưa, uy năng mà Thí Thần Thương phóng thích, tự nhiên cũng kinh khủng gấp bội.

Cảm nhận được cảm giác nguy cơ sinh ra xung quanh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người, thân thể đều khẽ run.

"Hai vị, cùng lên đi." Nguyên Thủy hét về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Lúc này, là phúc không phải họa, là họa không thể tránh.

Đã biết hôm nay một trận chiến không thể tránh khỏi, vậy cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Phải biết rằng, công đức Thánh nhân, dù sao cũng là cường giả Hỗn Nguyên.

Đông Vương Công mạnh, nhưng Nguyên Thủy không tin, với thực lực của ba vị công đức Thánh nhân, không thể kéo được Hồng Quân xuất hiện.

Nghe vậy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ sợ hãi trong mắt đối phương.

Chỉ là lúc này, đã không còn đường lui.

Chương 358

Không còn đường lui, vậy thì dốc sức nghênh chiến thôi.

Lúc này, họ cũng chỉ có thể cầu nguyện, Hồng Quân sẽ ra tay, thay họ ngăn cản tên yêu nghiệt này.

"Được!" Tiếp Dẫn hét lớn một tiếng.

Toàn bộ nỗi sợ hãi trong lòng được phát tiết ra ngoài, chiến ý nồng đậm từ quanh thân ba vị Thánh nhân xông lên trời.

Lời vừa dứt, ngay sau đó, ba người đột nhiên động.

Chịu thiệt thòi lúc trước, để cho Đông Vương Công tiên phát chế nhân là không thể nữa.

Lúc này, cũng chỉ có tiên phát chế nhân, may ra có thể tranh được một tia hy vọng.

Ầm.

Ba Thánh cùng động, một luồng thần uy như hủy thiên diệt địa lập tức tràn ngập khắp trời đất.

Năng lượng kinh khủng càn quét cả đại địa Hồng Hoang.

Vô số sinh linh đều nằm rạp trên mặt đất, dưới thần uy của ba Thánh mà run rẩy.

Dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Ba Thánh cùng động, kinh khủng đến thế...

"Hát!" Chỉ nghe Nguyên Thủy hét lớn một tiếng, lật tay, trong tay, tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên bỗng nhiên hiện ra.

Ngay khoảnh khắc Bàn Cổ Phiên xuất hiện, một luồng khí Đô

Thiên Thần Sát ầm ầm bùng phát.

Cả bầu trời bỗng dâng lên một mảnh quang mang huyền hoàng.

Trong ánh sáng rực rỡ đó, dường như pha tạp sức mạnh có thể xé nát Hồng Mông Hỗn Độn, uy năng kinh khủng có thể nghiền nát chư thiên thời không.

Bên ngoài Bàn Cổ Phiên có Đại Đạo sấm ngôn quấn quanh, bên trong phiên có Khai Thiên phù lục ẩn hiện.

Phiên này vừa xuất hiện, một luồng sát phạt lẫm liệt và ý chí hoang cổ cuồng bạo không ngừng hội tụ từ trên trời.

Trong nháy mắt, đã ngưng tụ thành một con trường long sát phạt cuồng bạo.

"Gầm!" Sau một tiếng long ngâm, con cự long sát phạt ầm ầm lao về phía Đông Vương Công.

Rõ ràng, Nguyên Thủy vừa ra tay đã là toàn lực của Thánh nhân.

Ở một bên khác, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cũng không còn giữ lại gì.

Ai cũng hiểu, trận chiến này nếu còn giữ lại hậu thủ, tất sẽ cho tên yêu nghiệt của Bồng Lai kia cơ hội.

Vì vậy, hai người cũng giống như Nguyên Thủy, vừa ra tay đã là đại sát chiêu.

"Hư Vọng, Khổ Hải!" Tiếp Dẫn đột nhiên gầm thét về phía trời đất.

Chiêu này là bạn sinh thần thông của Tiếp Dẫn đạo nhân.

Năm xưa, khi mới bị Bồng Lai cướp đoạt, y đã từng sử dụng.

Uy lực của chiêu này cực mạnh, thậm chí, Tiếp Dẫn năm xưa, vì

phóng thích thần thông này, đã bị phản phệ mất đi tu vi.

Nay y đã là Thánh nhân, uy năng của thần thông này tự nhiên cũng đã không còn như xưa.

Theo tiếng gầm của Tiếp Dẫn, quanh thân y bắt đầu không ngừng ngưng hiện ra từng đạo ấn huyền ảo khó hiểu.

Đạo ấn tỏa ra hào quang ngũ sắc, vào khoảnh khắc đạo ấn ngưng kết, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh của Đại Đạo đang tụng xướng bên trong.

Đạo ấn không ngừng ngưng kết, trên đỉnh đầu y ngưng kết thành một pháp trận huyền ảo, khó hiểu.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Đông Vương Công, kim vân cuồn cuộn, tiếng sấm nổ vang.

Ngay sau đó.

Ầm!

Bầu trời bỗng nứt ra, một biển nước màu đồng thau ầm ầm đổ xuống.

Trong đó, xen lẫn sức nặng vô biên, đè chặt xuống Đông Vương Công.

Sức mạnh kinh khủng, ép nát không gian trên bầu trời.

Thân ở dưới biển khổ đó, dù là Đông Vương Công, lúc này cũng cảm thấy trên đỉnh đầu có một sức nặng kinh khủng đang đè xuống.

Trước có trường long sát phạt gào thét đến, trên có vô biên khổ hải trấn áp đỉnh đầu.

Lúc này, dù là mấy vị Thánh nhân cách xa vạn triệu dặm, cũng có thể cảm nhận được sự kinh khủng trong một chiêu của hai người.

Uy của Thánh nhân, kinh khủng đến thế.

Giây phút này, không một tu sĩ Hồng Hoang nào nghi ngờ rằng, dưới một chiêu của hai người, sẽ hủy diệt cả chư thiên đại địa.

Lúc này, Chuẩn Đề đứng giữa bầu trời, nheo mắt.

Cây Thất Bảo Diệu Thụ trong tay không biết đã đổi ra từ lúc nào.

Quanh thân y dâng lên một luồng hào quang thất sắc huyền ảo.

Vào khoảnh khắc trường long sát phạt và hư vọng khổ hải ngưng hiện, Chuẩn Đề từ trong Thất Bảo Diệu Thụ rút ra một luồng khí Canh Kim mênh mông.

Sau đó, nắm lấy luồng khí Canh Kim đó, bàn tay không ngừng xoay chuyển.

"Chưởng trung Phật quốc!" Y đột nhiên gầm thét về phía bầu trời.

Lời vừa dứt, khí thế quanh thân y bỗng nhiên cuồng bạo.

Ánh sáng vàng rực rỡ dường như bao phủ cả thế giới Hồng Hoang, chói lóa đến mức không thể mở mắt.

Tiếp đó, y đột nhiên động.

Chương 359

Đạo bào vung lên, đột nhiên đánh ra một chưởng về phía Đông Vương Công.

Nhìn qua như một đòn đơn giản, nhưng lại xen lẫn vạn đạo vạn pháp của thế giới Hồng Hoang.

Khi một chưởng đó đánh ra, một luồng sức mạnh như hủy diệt thế giới ầm ầm chụp xuống Đông Vương Công.

Từng đạo khí Canh Kim, vào giây phút này bắt đầu ngưng kết.

Trong năng lượng kinh khủng bắn ra, kết thành một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay đó, vân tay màu vàng, các đường nét cực kỳ rõ ràng.

Nhìn kỹ, lại có thể phát hiện, trong lòng bàn tay vàng đó, có vô cùng vô số thế giới thành quách.

Một chưởng này, liên kết với ý chí Thiên Đạo vô cùng và lực lượng bản nguyên của Phật đạo.

Khi vung ra, lại có thể cảm nhận trong lòng bàn tay có vô số thế giới sức mạnh, đang không ngừng hội tụ vào lòng bàn tay.

Uy năng kinh khủng xen lẫn trong đó, không cần nói cũng biết.

Giây phút này, Đông Vương Công không khỏi nhớ lại cảnh Như Lai dùng Ngũ Chỉ Sơn trấn áp Tôn Ngộ Không ở hậu thế.

Đương nhiên rồi, uy năng của một chưởng này, tuyệt đối kinh khủng hơn uy năng của một chưởng của Như Lai hàng trăm tỷ lần.

Chỉ riêng vạn pháp vạn đạo liên kết trong đó, đã là những gì Chuẩn Đề đạo nhân cả đời lĩnh ngộ.

Có khốn trận, có sát đạo, có Phật ý, có đạo vận.

Chuẩn Đề, quả là có đại trí tuệ.

Cùng là Thánh nhân Tây phương, chỉ e, uy năng của một đòn này, xa không phải là thứ Tiếp Dẫn có thể sử dụng được.

Đa Bảo Như Lai của hậu thế, thần thông một chưởng kia, e rằng cũng xuất phát từ "Chưởng trung Phật quốc".

Chỉ là... e rằng Đa Bảo cũng chỉ lĩnh ngộ được một tia tinh túy của "Chưởng trung Phật quốc".

Ba vị Thánh nhân cùng lúc phóng ra đại sát chiêu, mỗi một thức đều có thể hủy diệt cả thiên địa Hồng Hoang.

Thần thông Thánh nhân không tiếc sức như vậy, không nghi ngờ gì cực kỳ kinh khủng.

Huống hồ, ba chiêu này cùng lúc khóa chặt một người.

Bầu trời xa xôi.

"Hít..." Cảm nhận uy năng xen lẫn trong thần thông của Thánh nhân, tất cả các đại năng Hồng Hoang đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến.

Giây phút này, tất cả mọi người mới thật sự cảm nhận được rõ ràng.

Tất cả mọi người cũng sẽ không nghi ngờ sự kinh khủng dưới một chiêu này.

Thậm chí, ngay cả ý chí đối mặt trực diện với mỗi một chiêu, cũng không thể sinh ra.

Nỗi sợ hãi và uy của Thánh nhân, đã trấn nhiếp chết nội tâm của

họ.

Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa ba người, nhìn cảnh tượng trong chiến trường, trong lòng cũng cực kỳ chấn động.

Tuy Lão Tử là tồn tại mạnh nhất trong các Thánh nhân, nhưng ba vị Thánh nhân cùng lúc bùng phát đòn mạnh nhất.

Dù là lão, cũng không dám một mình đối ba.

Thậm chí, mỗi một chiêu trong ba chiêu đó, muốn thuận lợi đón đỡ, đều phải không hề có bất kỳ sự bảo lưu nào.

Ba Thánh hợp lực, toàn lực tru sát một người, uy năng kinh khủng và sát ý phóng thích ra tự nhiên cực kỳ đáng sợ.

Phảng phất như thế giới tận thế đã đến, trái tim của các đại năng đều treo lên cổ họng.

Ba ngàn khách Tử Tiêu, trái tim đó càng đập điên cuồng.

Tất cả mọi người đều hy vọng, dưới đại thần thông của Thánh nhân, Đông Vương Công sẽ bỏ mạng.

Dù sao, chỉ có như vậy, họ mới có thể thoát được một kiếp.

Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy bốn người, lúc này cũng chăm chú nhìn vào chiến trường đó.

Nếu nói ai hy vọng ba Thánh có thể thắng nhất, tự nhiên là họ.

Dù sao, ba ngàn đại năng tuy có ý đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, nhưng phải biết pháp bất trách chúng.

Họ chưa chắc sẽ vì vậy mà bỏ mạng.

Bởi vì, nếu ba ngàn đại năng cùng lúc vẫn lạc, đối với thế giới Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ có sự thay đổi cực lớn.

Dù sao, ba ngàn đại năng đều là sinh linh tiên thiên, là căn nguyên

tinh túy nhất của thế giới Hồng Hoang.

Nếu thật sự chết trong tay Đông Vương Công, phần nghiệp lực đó Đông Vương Công chưa chắc nguyện ý gánh chịu.

Vì vậy, dù đắc tội với tên yêu nghiệt của Bồng Lai kia, họ vẫn có một tia hy vọng, trả một cái giá nào đó là có thể thoát một kiếp.

Nhưng...

Yêu tộc thì khác với ba ngàn khách Tử Tiêu.

Họ đã đắc tội chết với Đông Vương Công.

Dù sao, hạo kiếp liên quan đến Hồng Vân này, chính Yêu tộc là kẻ khơi mào đầu tiên.

Với sự hiểu biết về vị kia ở Bồng Lai, Đông Vương Công đối với đám người Yêu tộc, tuyệt đối sẽ không nương tay.

Lúc này, người có thể cứu họ, cũng chỉ có ba vị Thánh nhân kia.

Dù sao, nếu Đông Vương Công thắng, vậy thì sinh tử của Yêu tộc, đều nằm trong một niệm của Đông Vương Công.

Chương 360

Trong chiến trường, uy của Thánh nhân, kinh khủng đến thế.

Vô tận trời đất bắt đầu vỡ vụn dưới ba chiêu thần thông.

Đại địa Hồng Hoang rộng lớn, lập tức biến thành một mảnh phế tích.

Dường như thế giới tận thế thật sự đã đến, cả thế giới, lấy chiến trường làm trung tâm, bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn.

Nhìn một chiêu thần thông của ba vị Thánh nhân, Đông Vương Công chậm rãi ngẩng đầu.

Lúc này, trên mặt y là một mảnh tiêu sát, trong đôi mắt sáng như sao kia, đầy vẻ lạnh lẽo.

Bạch bào, tóc dài bay phất phơ trên bầu trời.

Phảng phất, thật sự như một vị tiên vương đế tôn uy áp vô thượng, không dám nhìn thẳng, đang nhìn xuống khắp trời đất Hồng Hoang.

Ong...

Bỗng nhiên, quanh thân y, luồng khí thế uy nghiêm bá đạo lại một lần nữa bùng nổ, pháp lực hùng hậu, ý chí bạo ngược thoát ra khỏi cơ thể.

Dường như từng con cự long vô hình, lập tức xé nát uy thế Thánh nhân mà ba vị Thánh nhân kia phóng thích.

Thậm chí, lập tức áp đảo cả ba người.

"Nhất niệm hoa khai." "Quân lâm thiên hạ." Ngạo nghễ đứng giữa bầu trời, nhìn thần thông kinh khủng đang bắn về phía mình, y thản

nhiên nói.

Ngay sau đó, không gian quanh thân y bắt đầu chậm rãi gợn sóng.

Giống như chuồn chuồn điểm nước, trên mặt nước phẳng lặng, sinh ra từng đóa gợn sóng tinh mỹ.

Thủy triều vô cùng rực rỡ tỏa ra ánh sáng tinh huy vô cùng diệu kỳ, lấp lánh từ trong từng đóa gợn sóng.

Dường như hoa xuân nở rộ, một mảnh sinh cơ tạo hóa rực rỡ đang bùng phát với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Vận mệnh, sáng tạo.

Hai loại đạo vận điểm xuyết trên thủy triều đó.

Tiếp đó, theo sự dao động của hư vô, trên bầu trời sinh ra ba ngàn đóa nụ hoa rực rỡ.

Ba ngàn đóa nụ hoa, bao bọc chặt lấy y.

Nhìn qua có vẻ bình thường, nhưng ai cũng biết, sự kinh khủng của một chiêu này của Đông Vương Công trong trận chiến Hỗn Độn năm xưa.

Ba ngàn đóa nụ hoa xuất hiện, dưới chân Đông Vương Công cũng sinh ra một đài hoa hai màu đen trắng.

Đài hoa đó nhanh chóng khép lại, bao bọc chặt lấy y, giống như một đóa nụ hoa khổng lồ.

Ong...

Đòn toàn lực của ba vị Thánh nhân, ầm ầm đánh lên ba ngàn đóa nụ hoa.

Uy năng kinh khủng, bao phủ cả biển hoa.

Thật kỳ lạ, không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Không có va chạm kịch liệt như tưởng tượng, cũng không có bất kỳ thanh thế kinh thiên nào do uy năng va chạm bùng phát.

Ngược lại... là sự tan rã và nuốt chửng trong im lặng.

Biển hoa rực rỡ do ba ngàn đóa nụ hoa tạo thành, dưới sức mạnh mênh mông của ba Thánh, không ngừng co lại.

Vạn trượng biến thành ngàn trượng, ngàn trượng lại biến thành trăm trượng... giống như một cục bông bị người ta dùng sức ép lại.

Lại giống như một con hung thú tham lam, đang không ngừng hấp thụ năng lượng mà ba Thánh bùng phát.

Khi biển hoa co lại đến một mức độ nhất định.

"Cạch~" Một tiếng búng tay giòn tan, vang vọng khắp bầu trời.

Trong bầu trời yên tĩnh, tiếng búng tay giòn tan lại vang lên đặc biệt rõ ràng.

Dường như một mệnh lệnh thu hoạch của tử thần, tiếng vang xuyên thấu tâm linh của mỗi một vị đại năng có mặt.

Cùng lúc tiếng búng tay vang lên.

Bỗng nhiên.

Ong...

Tiếng rung động của năng lượng, cùng tiếng rung nhẹ của những nụ hoa truyền ra.

Tiếp đó, một tia sáng chói lòa như bình minh, xuyên vào trong mắt của mỗi một vị đại năng.

Sau đó nữa.

Ba ngàn đóa nụ hoa đồng thời nở rộ, lại có ba ngàn đạo thần thông bắn ra.

Giống như người khổng lồ chống trời đất, ánh sáng rực rỡ mà ba ngàn đạo thần thông phóng thích, lập tức chống vỡ uy năng mênh mông của ba Thánh.

Trong khoảnh khắc.

Có kiếm ảnh, có đao quang, tựa cuồng phong, tựa chân hỏa.

Như lôi quang, có điện xẹt.

Âm dương huyễn diệt sinh tử đạo tắc, vận mệnh sáng tạo tạo hóa chi ngân, kim mộc thủy hỏa ngũ hành chi lực, thời không trường lưu cấm cố chi năng...

Uy năng vô cùng vô tận, cùng lúc bắn ra từ biển hoa.

Trong ánh sáng rực rỡ, giống như vô số đóa pháo hoa rực rỡ nở rộ.

Chương 361

Mỗi một lần nở rộ, đều có một tiếng nổ hủy thiên diệt địa của năng lượng vang lên.

Ầm.

Ầm.

Ầm...

Mỗi một tiếng nổ, đều có một mảng năng lượng mênh mông bị nổ tung.

Đám mây năng lượng mênh mông vô tận, bao phủ cả biển hoa, lúc này giống như bị vô số sợi tơ nhỏ như lông trâu xuyên thủng.

Dường như một cái bao tải rách khổng lồ, chỉ còn một chút nữa là hoàn toàn sụp đổ.

Ngay khoảnh khắc ba ngàn thần thông xé nát uy năng của ba Thánh, đóa nụ hoa đang thai nghén Đông Vương Công bỗng nhiên bắn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang đứng ở một chỗ.

Giống như, một viên đạn được gia tốc hàng trăm tỷ lần.

Với tốc độ mắt thường không thể nắm bắt, nhanh chóng giáng xuống trước mặt hai người.

"Chết!" Một tiếng nói cực kỳ lạnh lẽo, như lời tuyên án của tử thần, truyền ra từ trong nụ hoa.

Khi giọng nói sát ý lẫm liệt đó truyền vào tai Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, cả hai đều tê dại da đầu, thân thể Thánh nhân rùng mình.

Dường như, giọng nói lạnh lẽo đó, giống như một lưỡi dao sắc bén, đang kề vào cổ hai người.

Nhìn đóa hoa đen trắng đang giáng xuống, đồng tử của hai người đều co rút kịch liệt.

Trên gương mặt uy nghiêm ngày xưa, lúc này, viết đầy vẻ sợ hãi.

"Lui!" Bị nỗi sợ hãi tột độ bao vây, Chuẩn Đề đạo nhân là người đầu tiên hét lên, kéo theo Tiếp Dẫn vội vàng lùi về phía sau.

Hai người rốt cuộc cũng là Thánh nhân.

Có thể mượn sức mạnh quy tắc của thế giới Hồng Hoang.

Cùng lúc phản ứng, liền dẫn động mối liên kết giữa chân linh và Thiên Đạo.

Trong chớp mắt.

Sau khi hai người mượn nhờ quy tắc Thiên Đạo, xung quanh thân thể lại hiện ra một tầng quang mô dày đặc, giống như một đóa kim liên, từng tầng một bao bọc hai người bên trong.

Trên quang mô kim liên đó, những phù văn Thiên Đạo nồng đậm tạo thành từng bức tường kiên cố.

Chết lặng chống cự, uy năng sắp đến.

Một loạt động tác, nhìn qua cực kỳ phức tạp, nhưng Chuẩn Đề hai người, mượn nhờ quy tắc Thiên Đạo, lại hoàn thành trong nháy mắt.

Mà mức độ kiên cố của nó cực kỳ kinh khủng.

Thân hình Chuẩn Đề hai người vừa lùi lại, quang mô kim liên liền càng thêm dày đặc.

Bên kia, đóa hoa đen trắng bao bọc Đông Vương Công vẫn không giảm tốc độ bắn về phía hai người.

Thậm chí, tốc độ đó càng lúc càng nhanh.

Mắt thấy đóa hoa sắp bay đến trước mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai

người.

Ngay lúc này, đóa hoa nhanh chóng bắt đầu lớn lên.

Từng cánh hoa màu đỏ thắm, từ trong nụ hoa mọc ra.

Tiên quang thất sắc diệu kỳ, vào giây phút này bắt đầu lặng lẽ nở rộ.

Ong...

Tiếng rung động của hư vô truyền ra.

Trong tiên quang thất sắc rực rỡ, một đạo nhân mặc bạch bào đế vương chậm rãi xuất hiện.

Bạch bào bay phất phơ, một mái tóc đen buông trên hai vai.

Phảng phất... như một vị tiên vương đế tôn thượng cổ giáng thế.

Chính là vị Tiên chủ Bồng Lai Đông Vương Công.

Ánh sáng tinh diệu rực rỡ, tỏa ra từ quanh thân.

Lúc này, quanh thân y hoàn toàn không cảm nhận được khí tức dao động, dường như giống như một người phàm.

Dù vậy, lúc này Đông Vương Công lại cho người ta một cảm giác cực kỳ uy nghiêm, thần thánh, trang nghiêm.

Đôi mắt sáng như ngân hà đó, càng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đứng trên nụ hoa, y lặng lẽ nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang ở trong kim liên, không ngừng lùi lại.

Nụ hoa dưới chân y di chuyển nhanh chóng về phía hai người.

Khi nụ hoa và kim liên do hai người ngưng tụ ra sắp va chạm vào nhau, Đông Vương Công đột nhiên động.

Y nhẹ nhàng bước về phía trước một bước.

Một bước này, dường như đã vượt qua núi sông vạn giới, xuyên qua vô số thời gian năm tháng.

Thân hình y, lập tức không hề trở ngại tiến vào trong kim liên do hai người ngưng tụ ra.

"Sao có thể?" Chuẩn Đề có chút sợ hãi hét lớn.

Chiêu này cũng là một môn thần thông Thánh nhân ngưng hợp quy tắc Thiên Đạo.

Đông Vương Công sao lại có thể không hề trở ngại mà đột phá?

Nhìn Đông Vương Công đang đến gần, đồng tử của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người bỗng nhiên bắt đầu co rút.

Chương 362

Chưa bao giờ cảm nhận được, cái chết lại gần đến như vậy.

Lúc này, Đông Vương Công đã áp sát trước mặt hai người chưa đến một mét.

Trên mặt y, nở một nụ cười đầy ý vị, quanh thân, khí huyết kinh khủng bắt đầu dâng lên.

"Phụt." "Phụt." Ngay khoảnh khắc Đông Vương Công áp sát trước mặt hai người, chỉ thấy từ trong cơ thể Đông Vương Công, hiện ra hai đạo tàn ảnh.

Sau khi hai đạo tàn ảnh xuất hiện, lại kèm theo hai tiếng lợi khí xuyên qua cơ thể.

Tiếp đó, thân hình Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người bỗng nhiên bay ngược ra ngoài.

Trong nháy mắt, tiên huyết đỏ thẫm nhuộm đỏ cả bầu trời.

Nhìn lại thân hình bay ngược ra ngoài của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lúc này, ngực của họ, bị khoét ra một cái hố máu khổng lồ.

Trên vết thương đó, ma khí bạo ngược đang xâm thực nhục thể hai người.

Rõ ràng, vết thương trên người hai vị Thánh nhân, chính là do Thí Thần Thương trong tay Đông Vương Công gây ra.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người theo bản năng cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Trong đôi mắt đó, sự kinh ngạc, sợ hãi, không thể tin nổi... không cần nói cũng biết.

“Không!” Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, gào thét trong tuyệt vọng.

Họ cho rằng kim liên đó có thể chống đỡ được thân hình đột tiến của Đông Vương Công, nhưng không hề.

Họ cho rằng vào thời khắc cuối cùng, Hồng Quân sẽ ra tay vì họ, nhưng cũng không hề.

Thậm chí, lúc này họ vẫn không dám tin, mình lại cứ như vậy mà vẫn lạc dưới tay tên yêu nghiệt này.

Cho đến khi, cái chết thật sự giáng xuống, hai người mới cảm nhận được rõ ràng như vậy.

Trong tiếng gào thét tuyệt vọng, trong vết thương do Thí Thần Thương để lại, sát khí vô tận, uy năng vô tận, lập tức xé nát nhục thân của hai vị Thánh nhân.

Máu đỏ thẫm nhuộm đỏ bầu trời, giây phút này, hai thân thể Thánh nhân đó, tan rã, hóa thành vô số mảnh vỡ màu tím, chậm rãi tiêu tán trong hư vô, bay về phía cửu tiêu.

Ầm ầm ầm.

Cả thế giới Hồng Hoang, đều bắt đầu sinh ra dị biến cực lớn.

Bầu trời, biến thành màu đỏ máu, trên bầu trời, có vô số con huyết long khổng lồ đang ai oán, dường như đang tụng xướng cho Thánh nhân.

Ầm ầm ầm.

Lôi điện diệt thế, vang lên trong màn trời đỏ thẫm.

Bầu trời đổ mưa máu, mưa máu giăng khắp nơi, rơi xuống đại địa Hồng Hoang, giữa trời đất, tiếng khóc của những vong hồn sinh linh không dứt bên tai.

Thánh nhân vẫn, trời đất bi thương.

Trong mưa máu, Đông Vương Công ngẩng đầu, trên mặt nở một nụ cười ngạo nghễ, nhìn xuống chúng sinh Hồng Hoang.

Hàng tỷ sinh linh của thế giới Hồng Hoang, bao gồm cả ba ngàn khách Tử Tiêu, chư thiên Thánh nhân.

Lúc này, đều ngây như phỗng.

Trong đầu tất cả mọi người, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến trống rỗng.

Dù rằng, họ biết mức độ điên cuồng của vị ở Bồng Lai.

Nhưng khi hai vị Thánh nhân sáng lập Tây phương giáo, cứ như vậy mà vẫn lạc dưới tay Đông Vương Công, chúng sinh đều không dám tin.

"Hai vị Thánh nhân cao cao tại thượng, cứ vậy mà chết rồi?" Chúng sinh trong lòng kinh nghi.

Nhưng mưa máu giăng khắp trời, cùng khí tức bi thương của cả thế giới Hồng Hoang, khiến họ không thể không tin...

Vừa rồi, vị ở Bồng Lai, đã giết chết hai vị Thánh nhân!

Trong tâm lý của họ, Thánh nhân là cao cao tại thượng, là vô địch, là bất tử bất diệt.

Nhưng hôm nay... lại có hai vị Thánh nhân, cùng lúc bỏ mạng trước mặt họ.

Đồ Thánh!

Từ ngữ này, chưa từng xuất hiện trong từ điển của chúng sinh Hồng Hoang.

Hôm nay, nó đã xuất hiện.

Điều này khiến chúng sinh Hồng Hoang không khỏi nảy sinh một sự giác ngộ.

Hóa ra, Thánh nhân cũng sẽ giống như những tu sĩ bình thường, bị người khác diệt sát.

Mức độ kinh khủng của Đông Vương Công, không nghi ngờ gì, trong lòng chúng sinh Hồng Hoang, lại nâng lên một tầm cao mới.

Thực lực kinh khủng đó, khiến cho tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy một tia kiêng kỵ và sợ hãi.

Thánh nhân vẫn, trời đất bi thương.

Mưa máu giăng khắp nơi, không ngừng gột rửa đại lục Hồng Hoang, khí tức bi thương, lan tỏa khắp trời đất Hồng Hoang.

Trong mưa máu, Đông Vương Công đứng giữa mưa máu, trên mặt nở một nụ cười kiệt ngạo.

Nụ cười đó, lại khiến tâm linh chúng sinh Hồng Hoang run rẩy.

Nhìn xuống chúng sinh, y chậm rãi xoay người, nhìn về phía bầu trời xa xôi, nơi Nguyên Thủy đang ngây như phỗng.

“Nguyên Thủy, đến lượt ngươi rồi.” Y cười, thản nhiên nói.

Lời nói nghe như nhẹ nhàng, nhưng...

Chương 363

lại khiến cho thân thể vị Nguyên Thủy Thánh nhân kia không ngừng run rẩy.

Thánh nhân tuy nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Nhưng nếu nhục thân bị hủy, muốn tái tạo lại một thân thể không biết phải đợi bao nhiêu năm tháng.

Trong khoảng thời gian đó, nguyên thần không có nhục thân để chứa đựng, dù Thánh nhân có ký thác Thiên Đạo, cũng không dám mạo muội lộ diện trong Hồng Hoang.

Huống hồ, nhục thân của hắn là vật chứa tốt nhất của 'Đạo', tiên thiên đạo thể bị hủy, e rằng, tu vi của hắn cũng không thể tiến thêm nửa bước.

Nhìn Đông Vương Công đang cười trước mặt, nhưng lại giống như tử thần.

Trong lòng Nguyên Thủy uất ức biết bao.

Lần này không những công sức bỏ ra chẳng được gì, nếu thật sự giống như hai người Tây phương, nhục thân bị hủy, sao mà không uất ức.

"Đạo hữu, lần này rốt cuộc phải làm thế nào mới chịu thôi?" Nguyên Thủy nhìn Đông Vương Công, run rẩy nói.

Thân là một vị Thánh nhân coi trọng thể diện, lúc này Nguyên Thủy có thể nói ra lời này... rõ ràng, hắn thật sự sợ rồi.

Sự kinh khủng của Đông Vương Công, y cảm nhận rõ ràng hơn bất kỳ ai có mặt.

Tuy rằng, lần này là thụ thiên mệnh.

Nhưng lúc này, Nguyên Thủy thật sự có chút hoài nghi, nếu Hồng Quân không ra tay giúp thì phải làm sao.

Dù sao, ai biết được quan hệ giữa Đông Vương Công và Hồng Quân.

Phải biết rằng, năm xưa trong Hỗn Độn, Hồng Quân không những không làm gì Đông Vương Công, còn hạ lệnh cho Lục Thánh không được tùy ý ra tay nữa.

Rõ ràng có ý thiên vị Đông Vương Công.

Hôm nay, hai Thánh Tây phương đã bỏ mạng, Nguyên Thủy thật sự không dám cược nữa.

Nếu thật sự nguy cơ sinh tử, Hồng Quân vẫn không ra tay, thì biết tìm ai mà nói lý.

Vì vậy, nhượng bộ mới là vương đạo lúc này.

Nghe lời của Nguyên Thủy, trên mặt Đông Vương Công lại nở một nụ cười đầy ý vị.

"Bần đạo lần này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào." Y cười lạnh nói.

Giới hạn của Bồng Lai là Hồng Vân.

Ba vị Thánh nhân, đã chạm đến giới hạn của y, vậy thì dù hứa hẹn bất kỳ điều kiện gì, Đông Vương Công cũng tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Huống hồ... tuy công đức Thánh nhân liên quan trọng đại, nhưng... nay y đã đồ sát hai vị, còn thiếu một vị Nguyên Thủy sao?

Ý tứ đó chính là, chỉ cần liên quan đến Bồng Lai và người thân bên cạnh y, bất kể là ai, đều phải trả giá.

Mưa máu mênh mông vẫn không ngừng rơi.

Lúc này, Nguyên Thủy ngơ ngác nhìn Đông Vương Công đang từng bước tiến về phía mình.

Nỗi sợ hãi, tràn ngập trong mắt y.

Hiện tại, y tự hiểu không phải là đối thủ của Đông Vương Công.

Chỉ là...

để y bỏ mạng như vậy, cực kỳ không cam lòng.

Ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang hỏi Thiên Đạo câu trả lời.

Hỏi trời, vì sao Nguyên Thủy phụng thiên mệnh, mà Hồng Quân lúc này vẫn không xuất hiện?

Dường như đã nghe thấy ý chí trong lòng Nguyên Thủy.

Ngay lúc này, mưa máu trên bầu trời bỗng nhiên ngừng lại.

Thiên địa Hồng Hoang, lại một lần nữa khôi phục lại vẻ trong sáng ngày xưa.

Trên bầu trời, một bóng đạo trắng muốt chậm rãi xuất hiện.

Người đó, chính là vị Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhìn thấy Hồng Quân cuối cùng cũng xuất hiện, trong lòng Nguyên Thủy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Bái kiến lão sư." Nguyên Thủy có chút kích động bái lạy Hồng Quân.

Dù sao đi nữa, chỉ cần Hồng Quân xuất hiện, vậy thì Nguyên Thủy, đã thoát được một kiếp.

Hồng Quân khẽ gật đầu với Nguyên Thủy, tiếp đó, ánh mắt dời sang trên người Đông Vương Công.

Tức thì, đạo bào vung lên, diễn hóa ra một lĩnh vực cách tuyệt trời

đất.

Bao bọc Đông Vương Công và hai người vào trong đó.

Lĩnh vực này là kết giới do đại năng cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực tạo ra.

Thủ đoạn này, dù là chư thiên Thánh nhân, cũng tự nhiên không thể nhìn thấu, những gì xảy ra bên trong.

"Lần này, đạo hữu e là quá đáng rồi." Sau khi Hồng Quân cách ly không gian của hai người, thản nhiên nói với Đông Vương Công.

Trên gương mặt đó, không vui không buồn.

Thế giới Hồng Hoang, xưa nay lấy thực lực nói chuyện.

Hồng Quân gọi một tiếng đạo hữu, cũng gọi hợp tình hợp lý.

Chương 364

Nay, Đông Vương Công đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Theo quy củ của thế giới Hồng Hoang, Đông Vương Công không phải là môn nhân của Hồng Quân, tự nhiên xứng đáng được Hồng Quân gọi một tiếng đạo hữu.

Kể từ khi Đông Vương Công đến thế giới Hồng Hoang, đây là lần đầu tiên trực diện đối mặt với Hồng Quân.

Trước đó, tuy cũng từng mặt đối mặt tiếp xúc với Hồng Quân, nhưng chưa bao giờ như hôm nay.

Nhìn vị Đạo Tổ thực lực kinh khủng trước mắt, trên gương mặt Đông Vương Công, không hề có chút sợ hãi nào.

Thánh lệnh của Hồng Quân năm xưa, khiến cho chư thiên Lục Thánh không được ra tay trong thế giới Hồng Hoang nữa.

Nhưng lần này, khi Hồng Vân rơi vào nguy nan, lại có ba vị Thánh nhân tham gia vào.

Chuyện này, Đông Vương Công tự nhiên biết Hồng Quân đang thúc đẩy sau lưng.

Cũng tự nhiên biết, hôm nay sẽ có một khắc phải trực diện đối mặt với Hồng Quân.

Dù đối phương là tồn tại mạnh mẽ nhất thế giới Hồng Hoang.

Nhưng Đông Vương Công đã biết trước hoàn cảnh mình sẽ phải đối mặt hôm nay, vậy tự nhiên cũng có mấy phần tự tin.

Với thực lực hiện nay, tuy ta vẫn không phải là đối thủ của lão cổ đổng này.

Nhưng phải biết rằng, trong tay ta đang nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu thật sự cùng Hồng Quân liều mạng một phen, đem Lục Đạo Luân Hồi ra đặt cược, Hồng Quân chưa chắc đã dám để cá chết lưới rách.

Hơn nữa, ta hiện đã là Hỗn Nguyên, so với lúc còn là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên bên ngoài Hỗn Độn Vụ Vực ngày đó, đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tuy không địch lại Đạo Tổ, nhưng nếu muốn khiến Hồng Hoang đại thế giới này quay về Hỗn Độn, ta tự tin có thể làm được.

Đông Vương Công tin rằng, kết quả đó, Hồng Quân nhất định không muốn nhìn thấy.

Vì vậy, tuy Hồng Quân lão cổ đổng lợi hại, nhưng Đông Vương Công cũng có vốn liếng để ngồi cùng một chiến tuyến đàm phán với y.

Nghe lời của Hồng Quân, Đông Vương Công bật cười một tiếng.

"Theo ý của đạo hữu, bần đạo không nên nhúng tay vào chuyện của Hồng Vân?" Hắn thản nhiên nói.

Lời nói tuy bình đạm, nhưng trong giọng điệu lại tràn ngập sự sắc bén.

Chuyện của Hồng Vân, trong lòng hắn trước sau vẫn cho rằng lão đạo Hồng Quân có tư tâm.

Nhưng chỉ vì tư tâm của Hồng Quân mà lại khiến Hồng Vân bỏ mình.

Chẳng phải là có chút quá bất công rồi sao?

Nghe vậy, Hồng Quân khẽ nhíu mày.

Từ bao giờ, Đông Vương Công đã xuất hiện trong tầm mắt của y.

Tiên chủ Bồng Lai năm đó, ở trước mặt y chẳng khác nào một con kiến có cũng được không có cũng chẳng sao.

Nhưng hôm nay, ngay cả Hồng Quân cũng không thể không thừa nhận, Đông Vương Công đã đạt đến mức độ khiến y phải nhìn thẳng vào.

"Đạo hữu diệt hai vị môn đồ của ta, chuyện này, cũng phải có một lời giải thích chứ." "Huống hồ, chẳng lẽ đạo hữu không hiểu rõ, Thánh nhân có ý nghĩa như thế nào đối với thế giới Hồng Hoang này sao?" Hồng Quân nhìn Đông Vương Công, thản nhiên nói.

Y không trả lời thẳng vào câu hỏi của Đông Vương Công về việc có nên nhúng tay vào chuyện của Hồng Vân hay không, mà lại lái sang chuyện Đông Vương Công đồ sát Tây phương Nhị Thánh.

Thế nhưng, dù Đông Vương Công đã giết hai vị ký danh đệ tử của Hồng Quân, nhưng lúc này trên mặt Hồng Quân lại không nhìn ra một chút phẫn nộ nào.

Có chăng, chỉ là sự bình tĩnh như nước tù.

Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân.

Sáu vị công đức Thánh nhân, chính là quân cờ để Hồng Quân chưởng khống đại thế Hồng Hoang.

Khi đại thế bị thay đổi, vậy thì sáu vị Thánh nhân tự nhiên phải thay Hồng Quân kéo đại thế trở về đúng quỹ đạo.

Hiện nay, Đông Vương Công diệt sát hai Thánh nhân, Hồng Quân tự có lý do để đòi một cái nhân quả.

Nghe vậy, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Giải thích?” “Vậy dám hỏi đạo hữu, vì sao Hồng Vân lại chết?” Đông Vương Công chắp tay sau lưng đứng thẳng, đối mặt với Hồng Quân, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt nói.

Nếu Hồng Quân đã muốn đòi lời giải thích cho cái chết của Nhị Thánh, vậy thì hắn cũng đòi một lời giải thích cho Hồng Vân.

Nghe lời của Đông Vương Công, Hồng Quân lại nhíu mày lần nữa.

“Năm xưa Đạo Ma tương tranh, Ma Tổ La Hầu tự bạo, gần như hủy diệt toàn bộ đại lục Tây phương, linh mạch trong đó mười phần không còn được một.” “Sau đó, những lão hữu năm xưa, từng người một đều đã ra đi trong trận chiến đó, chỉ còn lại một mình bần đạo.” “Món nợ nhân quả với Tây phương này cũng chỉ có thể do bần đạo gánh vác.” Nói đến đây, Hồng Quân khẽ trầm ngâm, ánh mắt nhìn về phía Tây phương.

Dừng lại một chút, y tiếp tục nói: “Ở Tử Tiêu Cung, Hồng Vân ngàn vạn lần không nên đi tranh đoạt Thánh vị đó.” “Bởi vì, Thánh vị đó sớm đã có chủ, vốn nên thuộc về hai người Tây phương, cũng là con bài để trả món nợ nhân quả đó.” “Thế nhưng Hồng Vân lại vô cớ xen vào một tay, không chỉ khiến Chuẩn Đề nợ Hồng Vân một món nhân quả lớn, mà ngay cả bần đạo cũng bị liên lụy vào.” Giọng nói vừa dứt, Hồng Quân nhìn về phía Đông Vương Công, tiếp tục nói: “Vậy, nhân quả kết trên người Hồng Vân, nên trả như thế nào?” Hồng Quân nói xong, liền im lặng nhìn Đông Vương Công.

Ý tứ trong đó không cần nói cũng rõ.

Thánh vị vốn nên thuộc về Chuẩn Đề.

Nhưng Hồng Vân đã chiếm Thánh vị đó, rồi lại nhường cho Chuẩn Đề.

Tuy Thánh vị trong đó không có gì thay đổi, nhưng… lại khiến Hồng Quân và Chuẩn Đề vô cớ nợ Hồng Vân một món nhân quả lớn.

Nghe vậy, Đông Vương Công nheo mắt nhìn Hồng Quân.

"Cho nên…" "Trả không nổi, đạo hữu liền bày mưu tính kế sát hại?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Thân là Đạo môn chi sư, cách làm này của Hồng Quân cũng quá bất công rồi.

Đã nợ người ta một món nhân quả, không nghĩ cách đi trả, lại nghĩ cách giết chết đối phương, để nhân quả triệt để kết thúc.

Điều này có khác gì với kẻ đời sau nợ tiền không trả, lại còn giết người hại mệnh?

Nghe lời của Đông Vương Công, Hồng Quân khẽ lắc đầu.

"Chuyện này, không phải ý muốn của bần đạo." "Phải biết rằng, bần đạo đã lấy thân hợp Thiên Đạo, món nhân quả đó, cuối cùng cũng rơi xuống người Thiên Đạo." "Tuy nhiên, Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, Đại Đạo chí công, Thiên Đạo có tư, phương thức kết thúc nhân quả đó, đã biến thành của Thiên Đạo, vậy dưới thực lực tuyệt đối, Thiên Đạo tự sẽ sử dụng cách thức đó để kết thúc." Hồng Quân nói.

Chương 365

Không biết vì sao, Đông Vương Công lại nghe ra được một tia bất đắc dĩ mơ hồ trong lời nói của Hồng Quân.

Nhưng… lời này lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Thiên Đạo.

"Hay cho một câu Đại Đạo chí công, Thiên Đạo có tư." Đông Vương Công nói xong, phá lên cười lớn.

Trong tiếng cười đó, tràn ngập sự mỉa mai.

"Ý muốn của Thiên Đạo, bần đạo tự nhiên không có sức đi quản." "Nhưng chuyện này, đã liên quan đến Hồng Vân và Bồng Lai, bần đạo liền không có lý do gì để ngồi yên không quản." Nói đến đây, Đông Vương Công khẽ dừng lại.

"Lần này, Tây phương Nhị Thánh đã chết, những kẻ cản đường Bồng Lai ta chỉ còn lại một mình Nguyên Thủy, bần đạo tự nhiên không có lý do gì để bỏ qua." "Hôm nay, nếu đạo hữu cản ta, bần đạo sẽ khiến Hồng Hoang quay về Hỗn Độn, khiến Hồng Hoang không còn tồn tại nữa." "Còn nếu đạo hữu không cản…" "Nguyên Thủy phải chết!" Nói xong, khí tức hủy thiên diệt địa quanh thân Đông Vương Công bộc phát toàn bộ.

Tựa như… giây tiếp theo liền muốn hủy diệt cả thế giới Hồng Hoang.

Ý tứ của hắn đã rõ ràng.

Hoặc là cùng Hồng Quân cá chết lưới rách, hoặc là đừng cản trở, để Nguyên Thủy bỏ mình.

Hai lựa chọn chỉ có thể chọn một.

Câu nói đó, kẻ chọc vào Bồng Lai, tất phải trả giá đắt.

Lần này, dù Đông Vương Công có liều hết toàn lực, cũng không có lý do gì để Nguyên Thủy ung dung thoát thân, để Bồng Lai chịu thiệt.

Đương nhiên… hắn dám nói như vậy, là vì Đông Vương Công biết lựa chọn của Hồng Quân.

Hắn cược Hồng Quân không dám cùng hắn cá chết lưới rách, thân là chúa tể của thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân xem thế giới này, tuyệt đối quan trọng hơn một Nguyên Thủy.

Vì vậy, tuy là một ván cược, nhưng phần thắng trong lòng Đông Vương Công lại cực lớn.

Nghe lời của Đông Vương Công, trên mặt Hồng Quân hiện ra một tia lạnh lẽo.

Chỉ là, tia lạnh lẽo đó chỉ lóe lên trong chốc lát, tựa như đã bị Hồng Quân mạnh mẽ đè xuống.

Hai lựa chọn, bất luận là lựa chọn nào, đối với Hồng Quân đều là vô cùng không muốn.

Lựa chọn cùng Đông Vương Công cá chết lưới rách, thân là chúa tể thế giới này, tâm tính của Hồng Quân tự nhiên vô cùng vững vàng.

Y tự sẽ không vì lựa chọn có phần uy hiếp của Đông Vương Công mà chọn làm như vậy.

Nhưng bảo y không cản trở Đông Vương Công, để Đông Vương Công lại tru sát Nguyên Thủy.

Vậy thì mặt mũi của Đạo Tổ để ở đâu?

Đã đến rồi, vậy thì không thể để Đông Vương Công động đến Nguyên Thủy nữa.

Nhìn đạo nhân mặc bạch bào, vẻ mặt kiên định trước mắt.

Trong con ngươi của Hồng Quân, lóe lên một tia do dự.

"Đạo hữu có phần quá cực đoan rồi." "Nếu Tây phương Nhị Thánh đã chết, cũng coi như đã trả nhân quả cho Hồng Vân." "Chuyện này không bằng cứ thế cho qua đi, về phần Hồng Vân…" Nói đến đây, Hồng Quân khẽ trầm ngâm một lát.

"Chỉ cần ngươi giao ra đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đó, bần đạo sẽ đảm bảo với đạo hữu, chuyện của Hồng Vân, cứ thế kết thúc." "Thế nào?" Nghe vậy, trong con ngươi Đông Vương Công lóe lên một tia sáng.

Nói thật, điều kiện trao đổi mà Hồng Quân đưa ra lúc này khiến hắn có chút động lòng.

Đạo Hồng Mông Tử Khí đó, theo Đông Vương Công thấy, căn bản không thể thành Thánh.

Hơn nữa, cho dù Hồng Vân trở thành Thánh nhân, cũng khó đảm bảo sẽ không hối hận vì đã trở thành công đức Thánh nhân.

Cho nên, đạo Hồng Mông Tử Khí đó, cho dù không cần Hồng Quân nói, Đông Vương Công cũng sẽ để Hồng Vân vứt đi.

Vì thế, đổi lấy sự an toàn sau này cho Hồng Vân.

Giao dịch này, tự nhiên là có lợi cho Hồng Vân.

Dù sao, tuy lần này hắn bảo vệ được Hồng Vân, nhưng khó đảm bảo sau này Hồng Vân sẽ không bị Thiên Đạo tính kế.

Hồng Quân đã đưa ra lời đảm bảo, vậy thì không nghi ngờ gì nữa, an nguy sau này của Hồng Vân, tự nhiên không cần phải lo lắng nữa.

Cho nên, từ góc độ này mà xem, giao dịch này tự nhiên là có thể.

Chỉ là… "Hồng Mông Tử Khí bần đạo có thể để Hồng Vân giao

ra, còn về phần Nguyên Thủy… làm gì có đạo lý dễ dàng buông tha như vậy?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Nguyên Thủy đó, đương nhiên không thể buông tha như vậy.

Lần này, Nguyên Thủy cản trở môn nhân Bồng Lai, còn trực tiếp bắt đi Cương Thi Tứ Tổ.

Tuy không làm hại Cương Thi Tứ Tổ, nhưng cứ để Nguyên Thủy ung dung thoát thân như vậy, đó há phải là tính cách của Đông Vương Công sao?

Câu nói đó, bất luận là ai, chỉ cần dám mạo phạm Bồng Lai, tự nhiên không có đạo lý dễ dàng buông tha.

Về phần Nguyên Thủy là phụng thiên mệnh, mạo phạm Bồng Lai không phải bản ý của hắn.

Nhưng đã ra tay rồi, Đông Vương Công tự sẽ không quan tâm, rốt cuộc vì sao lại ra tay.

Cho nên… Giao dịch này, Đông Vương Công không đáp ứng.

An nguy của Hồng Vân, tuy Hồng Quân có thể triệt để giải quyết, nhưng Đông Vương Công đã có thể bảo vệ Hồng Vân lần này, vậy thì lần sau… vẫn có thể.

Nghe lời của Đông Vương Công, ánh mắt Hồng Quân khẽ ngưng lại, nheo mắt nhìn Đông Vương Công.

Trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Thân là tồn tại đỉnh cao nhất của thế giới này, có ai dám không tuân theo ý muốn của y.

Nhưng khi gặp vị kia ở Bồng Lai, dù đã nhượng bộ hết lần này đến lần khác, lại không ngờ, Đông Vương Công vẫn cứ không chịu buông tha như vậy.

Sớm đã biết sự khó chơi của Đông Vương Công, hôm nay gặp rồi… Hồng Quân không khỏi cảm thấy, mình đã đánh giá thấp hắn.

Trầm ngâm một lát, trên mặt Hồng Quân bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn qua… lại giống như một lão nhân hiền từ.

Chương 366

"Được, chỉ cần Hồng Vân giao ra đạo Hồng Mông Tử Khí đó, bần đạo liền đáp ứng, đảm bảo sau này Hồng Vân bình an vô sự." "Còn về phần Nguyên Thủy…" Nói đến đây, Hồng Quân khẽ dừng lại, nheo mắt nhìn về phía Đông Vương Công.

"Không bằng, bần đạo cùng đạo hữu làm một cuộc giao dịch, thế nào?" Nghe vậy, thân thể Đông Vương Công không khỏi khựng lại một chút, đôi mắt sáng như sông ngân kia lại dâng lên một tia sáng.

Lời của Hồng Quân quả thật đã khơi dậy hứng thú của hắn.

Hắn cũng muốn xem xem, lão cổ đổng Hồng Quân này rốt cuộc có thể lấy ra con bài gì để đổi lấy tính mạng của Nguyên Thủy.

Phải biết rằng, Nguyên Thủy tôn làm Thánh nhân, Hồng Quân đã nói ra lời này, vậy thì… con bài trao đổi của Hồng Quân, nhất định sẽ không tồi.

"Giao dịch?" Đông Vương Công nheo mắt hỏi.

Hồng Quân im lặng nhìn Đông Vương Công, trên mặt nở một nụ cười.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Y thản nhiên nói.

Nghe vậy, đồng tử Đông Vương Công mãnh liệt co rụt lại, ngay cả trái tim cũng không tự chủ được mà đập loạn.

Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Năm xưa, trời đất mới mở, Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát.

Hồng Quân đã cuốn lấy phần chủ thể của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, đến thế giới Hồng Hoang.

Hiện nay, Hồng Quân lại lấy vật này ra làm con bài trao đổi tính mạng của Nguyên Thủy.

Nói thật, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đông Vương Công.

Phải biết rằng, ở thế giới Hồng Hoang, bất luận là đạo trường, hay là đệ tử, hay là thiên tài địa bảo, đều là cái gì cần có đều có.

Nhưng trên đời này, hắn lại chỉ yêu thích một vật duy nhất, chính là những mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hôm nay, Hồng Quân lại lấy vật này làm điều kiện trao đổi tính mạng của Nguyên Thủy, bảo hắn làm sao có thể không kích động.

Lúc này gương mặt của Đông Vương Công, vì kích động mà đều hơi ửng đỏ.

Hắn hít sâu một hơi, đè nén sự kích động đó xuống, để bản thân giữ được bình tĩnh.

Bởi vì, trong nội tâm hắn sâu sắc cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Theo hắn thấy, Hồng Quân tuyệt không phải là người cam tâm đem vật chứng đạo của mình ra, dâng tặng không công, để đổi lấy tính mạng của Nguyên Thủy.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Đối với Đông Vương Công vô cùng cần thiết.

Nhưng Đông Vương Công tin rằng, Hồng Quân cũng cần Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Phải biết rằng, năm xưa, lão già đó vì một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, đã mạnh mẽ phong cho hắn một cái chức Nam tiên chi thủ.

Khiến cho ba ngàn Tử Tiêu khách ai ai cũng không phục, đều xem hắn là kẻ địch.

Nếu như Đông Vương Công lúc đó không có ngón tay vàng, chỉ e rằng kết cục của hắn cũng không khác gì Đông Vương Công trong quỹ tích bình thường của Hồng Hoang.

Cho nên, Đông Vương Công tuyệt đối không tin, một kẻ trong Long Hán đại kiếp có thể hãm hại Âm Dương lão tổ, lúc này lại có thể trở nên sẵn lòng cống hiến vô tư như vậy.

Thậm chí, con bài trao đổi lại là vật chứng đạo của Hồng Quân.

Trong đó không có mưu kế, nói ra ngoài, ai dám tin?

Nhìn vẻ mặt biến ảo bất định của Đông Vương Công trước mắt.

Hồng Quân tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng Đông Vương Công, trên mặt y lại dâng lên một nụ cười, tiếp đó, đạo bào khẽ phất.

Trên lòng bàn tay, hiện ra một đoàn tử thanh sắc tạo hóa ngọc quang, trong ánh hào quang lộng lẫy đó, một mảnh ngọc điệp cực kỳ tinh xảo, hoàn mỹ từ tay y bay lên.

Đó chính là chủ thể của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Đạo hữu không cần lo lắng, chỉ cần gật đầu, mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp này liền là con bài đổi lấy tính mạng của Nguyên Thủy." Hồng Quân thản nhiên nói, trên mặt là một vẻ tự tin già dặn.

Nhìn khối chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp hình tròn trên đầu Hồng Quân, lúc này trong lòng Đông Vương Công, không kích động cũng là giả.

Lúc này, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong nguyên thần của hắn điên cuồng chấn động.

Tựa như muốn bay ra khỏi cơ thể, cùng với chủ thể Tạo Hóa

Ngọc Điệp kia dung hợp làm một.

Khối chủ thể của Hồng Quân, tựa như lớn hơn ba mảnh tàn phiến rất nhiều.

Dùng thần thức phán đoán, đại đạo lạc ấn ẩn chứa trong đó cũng tuyệt đối nhiều hơn so với ba mảnh tàn phiến của Đông Vương Công.

Nhìn chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, lúc này Đông Vương Công không khỏi có chút thèm thuồng.

"Chuyện này, e là không đơn giản như vậy đâu nhỉ?" Đông Vương Công mạnh mẽ đè nén sự kích động trong lòng, nói với Hồng Quân.

"Ha ha." Nghe lời của Đông Vương Công, Hồng Quân thản nhiên cười một tiếng.

Tiếp đó, lòng bàn tay vung lên, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó lập tức chui vào trong nguyên thần của Đông Vương Công.

Khi chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp chui vào nguyên thần của Đông Vương Công ngay khoảnh khắc đó.

Đông Vương Công nhanh chóng dùng thần thức quét qua.

Nhưng điều khiến hắn khó hiểu và có chút kích động là, hắn không hề phát hiện có ấn ký của Thiên Đạo hay Hồng Quân để lại trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chính như vẻ bề ngoài, Hồng Quân… tặng không cho hắn.

Phải biết rằng, lúc này hắn đã là cường giả Hỗn Nguyên.

Nếu như trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó có lạc ấn của Thiên Đạo để lại, vào khoảnh khắc tiến vào nguyên thần, hắn chắc chắn có thể phát hiện.

Nhưng… lại không hề có.

Lúc này, Đông Vương Công cảm nhận được chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp đang dung hợp với ba mảnh tàn phiến kia.

Hắn từ từ ngẩng đầu, trong con ngươi mang theo một tia khó hiểu nhìn về phía Hồng Quân.

Chương 367

Trong lòng lại có một suy nghĩ, Hồng Quân từ trước đến nay, thái độ đối với hắn.

Tựa như… lão già đó, thật sự có mục đích, cần lợi dụng mình.

Nhìn ánh mắt của Đông Vương Công, Hồng Quân thản nhiên cười một tiếng.

"Đạo hữu cứ yên tâm đi, khi ngươi luyện hóa mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, có lẽ sẽ hiểu ra rất nhiều điều." "Vật này là vật chứng đạo của bần đạo, hôm nay lấy vật này đổi một mạng của Nguyên Thủy, không biết đạo hữu có nguyện ý không?" Nghe vậy, Đông Vương Công khẽ dừng lại một chút, tiếp đó nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy biết rõ chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng từ lúc này xem ra, khối chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp này lại thực sự bị hắn có được.

Hắn cũng không phát hiện ra chuyện gì mà Hồng Quân muốn tính kế.

Cho nên, giao dịch này tự nhiên là khả thi, có được chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp, tự nhiên là kiếm được nhiều hơn so với việc giết một Nguyên Thủy.

Thấy Đông Vương Công gật đầu, Hồng Quân khẽ cười một tiếng, tiếp đó sắc mặt lại khôi phục sự bình tĩnh.

Lòng bàn tay vung lên, kết giới che chắn chúng sinh kia lập tức tan đi.

Thân hình của y và Đông Vương Công lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của các đại năng Hồng Hoang.

Sau khi thân hình hai người hiện ra.

Trên mặt chúng sinh Hồng Hoang đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Theo họ thấy, Hồng Quân lần này xuất hiện, tất sẽ ngăn cản tôn yêu nghiệt kia.

Nhưng từ vẻ mặt hai người xem ra, hình như… lại không phải vậy.

Không ai biết, Đông Vương Công và Hồng Quân đã xảy ra chuyện gì trong kết giới.

Cũng không có ai biết, giữa Đông Vương Công và vị Đạo Tổ kia, rốt cuộc có một mối quan hệ kỳ diệu như thế nào.

Hồng Quân xuất hiện xong, ánh mắt quét qua ba ngàn Tử Tiêu khách và đám người Yêu tộc, tiếp đó, lại mang theo một tia thâm ý, nhìn về phía Đông Vương Công.

"Đạo hữu, phiền phức rồi." Y thản nhiên nói, vẻ mặt đó trang trọng uy nghiêm, không buồn không vui.

"Hít…" Nghe lời Hồng Quân nói với Đông Vương Công, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hồng Quân là ai?

Đó chính là Đạo môn chi tổ.

Ở đây, có ai mà không tu tập đạo pháp của Hồng Quân để tu hành chứ?

Hôm nay, lại xưng Đông Vương Công là đạo hữu?

Một tiếng đạo hữu, lại mang đến chấn kinh quá lớn.

Chỉ là họ lại quên, có lẽ chúng sinh Hồng Hoang đều tu tập đạo pháp của Hồng Quân, nhưng giữa Đông Vương Công và Hồng Quân

lại không có nửa xu quan hệ.

Hiện nay Đông Vương Công đã chứng đạo Hỗn Nguyên, một tiếng đạo hữu, tự nhiên là hợp tình hợp lý.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự chênh lệch trời đất giữa mình và Đông Vương Công.

Đồng thời với sự chấn động, trong lòng các đại năng Hồng Hoang đều lo lắng, hiển nhiên, từ thái độ của Hồng Quân đối với Đông Vương Công mà xem, Hồng Quân giúp họ, có chút khó rồi.

Nghe lời của Hồng Quân, Đông Vương Công khẽ gật đầu.

Hắn tự nhiên hiểu ý của lão già Hồng Quân.

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, có lẽ đối với ai ở Hồng Hoang này cũng vô dụng, nhưng đối với Hồng Quân, chắc chắn có tác dụng cực lớn.

Hiện nay, đã đáp ứng Hồng Quân, vậy tự nhiên sẽ không thoái thác nữa.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Hồng Vân.

Hồng Vân thân thể cứng lại, khẽ chắp tay với Đông Vương Công.

"Đạo… đạo hữu." Hồng Vân có chút không biết làm sao mà gọi.

Ngay cả Đạo môn chi tổ cũng xưng Đông Vương Công một tiếng đạo hữu, nói thật, Hồng Vân thật sự không biết nên xưng hô với vị hảo hữu này như thế nào.

Nhìn Hồng Vân có chút ngơ ngác, Đông Vương Công khẽ cười, nói với Hồng Vân: "Trải qua chuyện này, không biết đạo hữu có buông bỏ được chấp niệm đối với Hồng Mông Tử Khí chưa?" Nghe vậy, thân thể Hồng Vân khẽ cứng lại, tiếp đó ánh mắt nhìn về phía chư thiên Thánh nhân và ba ngàn đại năng đang bị Đông Vương Công

trấn áp.

Ánh mắt lấp lóe, trong lòng vô cùng cảm khái.

Lúc này, nếu không hiểu rõ lợi hại của Hồng Mông Tử Khí, vẫn cố chấp mê muội với Hồng Mông Tử Khí, vậy thì thật là một kẻ ngốc.

Hồi lâu, Hồng Vân thu hồi ánh mắt, đạo bào vung lên, ném đạo Hồng Mông Tử Khí khiến người người đỏ mắt kia về phía Đông Vương Công.

Tiếp đó nói: "Lần này đa tạ đạo hữu tương trợ, Hồng Vân đã minh ngộ, Hồng Mông Tử Khí, xin giao cho đạo hữu xử trí." Đông Vương Công nhận lấy đạo Hồng Mông Tử Khí, khẽ gật đầu với Hồng Vân.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Hồng Quân, đạo bào vung lên, ném đạo Hồng Mông Tử Khí đó về phía Hồng Quân.

"Hít…" Nhìn thấy cảnh này, ba ngàn đại năng Tử Tiêu đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hồng Mông Tử Khí, ở đây có ai mà không mơ ước có được, hôm nay… lại bị Đông Vương Công trực tiếp ném cho Hồng Quân.

Trong lòng mọi người đều không khỏi một trận đau lòng.

Hồng Quân nhận lấy Hồng Mông Tử Khí, khẽ gật đầu với Đông Vương Công, tiếp đó, đạo bào vung lên, cuốn lấy Nguyên Thủy rồi biến mất ở chân trời.

Lại đối với ba ngàn Tử Tiêu khách, cùng đám người Yêu tộc, không hỏi không rằng.

Nhìn phương hướng Hồng Quân rời đi, đôi mắt của Đông Vương Công ẩn chứa một vẻ phức tạp.

Lần này, thái độ của Hồng Quân đối với hắn, quá xa lạ.

Trong lòng hắn không khỏi nhớ lại câu nói cuối cùng của Hồng Quân: có lẽ, khi luyện hóa khối chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp này, hắn sẽ hiểu rõ thái độ của Hồng Quân hôm nay.

Trầm ngâm một lát, hắn mới xoay người lại, nhìn về phía ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung và đám người Yêu tộc.

Lúc này, cả chiến trường một mảnh tĩnh lặng.

Ba ngàn đôi mắt, ngơ ngác nhìn Đông Vương Công.

Chương 368

Tựa như đang chờ đợi phán quyết của tử thần.

Đông Vương Công nhìn mọi người, vẻ mặt lại một lần nữa trở nên băng lãnh.

Chỉ là, lúc này, trong đầu hắn lại hiện lên ánh mắt đầy thâm ý của Hồng Quân sau khi cùng hắn ra khỏi vùng đất che chắn mọi người kia.

Tuy lão cổ đổng Hồng Quân kia không nói rõ, nhưng Đông Vương Công lại hiểu được.

Ánh mắt đó của Hồng Quân, là đang nhắc nhở hắn, chuyện này không thể làm quá lên.

Phải biết rằng, ba ngàn Tử Tiêu khách là ba ngàn sinh linh tiên thiên đỉnh cao nhất của thế giới Hồng Hoang.

Những người này giống như trụ cột của thế giới Hồng Hoang, nếu thật sự tru sát hết những người này, tất sẽ mang đến cho thế giới Hồng Hoang một sự thay đổi cực lớn, hơn nữa sẽ rước vào vô biên nghiệp lực.

Lại nói đến bốn người Yêu tộc.

Vu Yêu nhị tộc, trong mệnh đã có định số, nếu tru sát hết các đại năng của Yêu tộc.

Vậy thì, Vu tộc tự sẽ đồ sát Yêu tộc, trở thành bá chủ Hồng Hoang, đến lúc đó, Nhân tộc không thể quật khởi, đại thế Hồng Hoang tất sẽ thay đổi.

Lão già Hồng Quân kia quả thật tinh ranh.

Y tự hiểu rằng, có những chuyện không thể nói ra, cho nên sau khi

cùng Đông Vương Công ra khỏi kết giới đó, liền quét mắt nhìn chúng sinh, rồi nhìn Đông Vương Công một cái đầy thâm ý.

Ý tứ của y tự nhiên là chỉ những điều này.

Đương nhiên rồi, cho dù Hồng Quân không ám chỉ, Đông Vương Công cũng tự sẽ không tru sát hết ba ngàn đại năng.

Tuy Đông Vương Công cuồng ngạo bá đạo, nhưng không có nghĩa là hiếu sát.

Hơn nữa, tru sát ba ngàn đại năng sẽ vô cớ tăng thêm vô biên nghiệp lực, cái mua bán như vậy… hắn tự sẽ không làm.

Chỉ là… cũng không thể cứ thế mà tha cho họ.

Đặc biệt là bốn người Yêu tộc kia.

Dù sao, mưu tính Hồng Vân, quân cờ quan trọng này, chính là Yêu tộc!

"Hôm nay, bần đạo sẽ trấn áp các ngươi dưới đáy biển Bồng Lai, chịu khổ Cửu U Hàn Minh vạn năm." Hắn hướng về mọi người hét lớn, tiếp đó mạnh mẽ vung tay, ba ngàn đại năng, trừ Minh Hà và Yêu tộc ra, đều lần lượt bay về phía đảo Đông Hải.

Thấy vậy, Minh Hà không khỏi một trận kinh hãi.

Trong lòng hắn lúc này lại thấy may mắn, may mà ngày đó có người giá họa cho mình, khiến mình không ra tay.

Bằng không, e rằng Minh Hà hôm nay cũng phải gục ngã.

Bốn người Yêu tộc lại không được nhẹ nhàng như Minh Hà.

Lúc này, họ ngược lại hy vọng, tôn yêu nghiệt Bồng Lai kia có thể trấn áp họ dưới đáy biển vạn năm.

Chỉ là… trong lòng họ cũng hiểu rõ, sự trừng phạt của vị kia ở

Bồng Lai tuyệt đối không nhẹ như vậy.

Thậm chí, muốn sống sót qua kiếp nạn này từ tay vị kia ở Bồng Lai, e rằng cũng khó.

Phải biết rằng, vị này đến cả Thánh nhân cũng đồ sát hai vị.

Đế Tuấn bốn người, so với Thánh nhân, lại tính là gì?

Lần đầu tiên, trong lòng vị đế vương Đế Tuấn, lần đầu tiên có cảm giác mình là một con kiến, sinh tử nằm trong một ý niệm của người khác.

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng trên trời cao, im lặng nhìn bốn người Yêu tộc đang run rẩy dưới chân.

Trước sinh tử, cho dù là những đế vương cao quý này, lúc này cũng một vẻ chật vật và sợ hãi.

Dù sao, họ đều là tu sĩ đã tồn tại hàng trăm triệu năm, có cơ hội sống sót, ai lại nguyện ý chết đi chứ?

Chỉ là… lúc này trong lòng Đông Vương Công lại thấy khó xử.

Chuyện của Hồng Vân là do Yêu tộc khơi mào.

Tru sát bốn người Yêu tộc thì hiển nhiên có chút quá đáng, nhưng nếu cũng trấn áp dưới đáy Bồng Lai, sự trừng phạt này lại có chút quá nhẹ.

Đang lúc do dự, chỉ nghe thấy trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát yêu kiều quen thuộc.

"Đông Vương Công!" Nghe thấy giọng nói này, Đông Vương Công không khỏi nhíu mày.

"Nữ nhân này, quả nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Hắn thầm nghĩ.

Hắn lập tức nhìn theo giọng nói đó.

Chỉ thấy, trên bầu trời, một bóng hình xinh đẹp từ từ hiện ra.

Một thân váy lụa mỏng màu tím, bao bọc lấy ngọc khu hoàn mỹ, một mái tóc xanh, xõa trên hai vai, theo làn gió nhẹ, từ từ bay bay.

Tựa như gặp phải chuyện khó xử, trên gương mặt tuyệt mỹ đó, mày khẽ nhíu lại.

Đúng là một bức tranh tiên nhân, khiến người ta vừa thương yêu, lại không nỡ xúc phạm.

Tựa như có thể câu đi tâm hồn người ta, khiến cho người thường căn bản không thể sinh ra nửa điểm ý từ chối đối với nữ nhân này.

Người này, chính là vị kia trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh nhân.

Đông Vương Công nhìn bức tranh đẹp đến nao lòng trên bầu trời, tâm thần không khỏi khẽ rung động.

Không biết vì sao, khi Nữ Oa không còn mạnh mẽ, dáng vẻ yếu đuối đó lại khiến hắn liên tưởng đến một người.

Chính là hậu nhân của Nữ Oa trong Tiên Kiếm Kỳ Hiệp đời sau, Tử Huyên.

Nữ Oa đứng trên bầu trời, khẽ nhíu mi, tựa như khó mở lời.

Đông Vương Công lại chìm vào chuyện cũ, không khỏi thất thần.

Bầu trời rơi vào một sự yên tĩnh kỳ quái.

Hồi lâu.

Chương 369

"Chuyện gì?" Đông Vương Công khôi phục vẻ băng lãnh thường ngày, hỏi Nữ Oa.

Kỳ thực Nữ Oa không nói, hắn cũng tự hiểu ý của nữ nhân này.

Chỉ là, khi nữ nhân này xuất hiện, Đông Vương Công lại vô thức nghiêm mặt.

Tựa như… đang hờn dỗi, nếu cười với Nữ Oa, liền thua.

Nói thật, từ sau chuyến đi Hỗn Độn lần trước, hắn không còn sinh ra nửa phần hận ý với nữ nhân này nữa.

Chỉ là… muốn mối quan hệ của hắn và Nữ Oa trở lại như lúc ban đầu ở Bồng Lai, lại có chút không thể nữa… Nữ Oa ngơ ngác đứng trên bầu trời, nhìn nam nhân trước mắt.

Trên gương mặt tuyệt mỹ đó, tràn đầy sự do dự.

Nàng hiểu rõ, với tính cách của Đông Vương Công, tất sẽ không dễ dàng buông tha Yêu tộc và huynh trưởng của mình.

Thậm chí, sẽ đồ sát toàn bộ Yêu tộc.

Vì vậy, để bảo vệ Phục Hy, nàng cũng không thể không xuất hiện.

Nhưng… lúc này Nữ Oa, trong cổ họng tựa như có vật gì đó.

Do dự nhìn Đông Vương Công, cũng không nói nên lời.

Nàng còn nhớ, năm đó ở Oa Hoàng Cung, nàng từng nói, vĩnh viễn đều là nam nhân này nợ nàng, nàng tự sẽ không nợ Đông Vương Công.

Nhưng hôm nay… nàng lại không thể không xuất hiện cầu xin...

“Đông Vương Công…” “...

Có thể buông tha cho đám người Yêu tộc không.” Nữ Oa do dự nửa ngày, cuối cùng cũng mở lời với nam nhân này.

Nghe vậy, trong con ngươi đám người Yêu tộc hiện ra một tia sáng.

Tuy Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc, nhưng sau khi thành Thánh, Nữ Oa liền cắt đứt quan hệ với Đế Tuấn và những người khác.

Cũng chỉ có quan hệ với Phục Hy là không đổi.

Hôm nay… ngay cả họ cũng không ngờ, vào thời khắc nguy cơ, Nữ Oa lại sẽ xuất hiện cầu xin.

Chỉ là… họ cũng tự hiểu rõ, quan hệ giữa Nữ Oa và vị kia ở Bồng Lai.

Cho nên, trong lòng cũng chỉ ôm một tia hy vọng.

Đông Vương Công nghe lời của Nữ Oa, khẽ nhíu mày.

Tuy rằng hắn biết nữ nhân này xuất hiện rốt cuộc là vì sao, nhưng khi nghe Nữ Oa nói ra, trong lòng hắn có chút không thoải mái.

Từ lúc Bồng Lai gặp hạo kiếp, Nữ Oa liền vì Yêu tộc mà cùng Bồng Lai ngày càng xa cách.

Hôm nay lại vì Yêu tộc mà cầu xin… lại khiến hắn không khỏi sinh ra một tia không vui.

Có lẽ… nếu Nữ Oa không nói, Đông Vương Công vì Vu Yêu nhị tộc là hai quân cờ của Thiên Đạo lượng kiếp, tất nhiên sẽ bỏ qua.

Nhưng bây giờ… “Dựa vào đâu?” Ánh mắt Đông Vương Công băng lãnh, khi Nữ Oa nói ra câu đó, hắn liền lạnh lùng đáp lại.

Nghe vậy, thân thể Nữ Oa khẽ run lên.

Đôi mắt vốn có chút do dự kia, lại vì một câu của Đông Vương Công mà trở nên phức tạp, rồi lại kiên định.

Nàng nhìn chằm chằm Đông Vương Công, trong đôi mắt trong veo, ánh sáng lấp lóe.

Tuy rằng thái độ của nam nhân này đối với nàng từ trước đến nay đều như vậy, nhưng lần này… trong lòng nàng lại khó chịu lạ thường.

"Chẳng lẽ, nam nhân này từ sau lần từ biệt ở Oa Hoàng Cung, vẫn đối với mình vô tình như vậy?" Nàng tự hỏi trong lòng.

Vẻ phức tạp trong mắt dần dần biến thành hận ý hờn dỗi.

"Vậy thì đánh một trận đi, hôm nay, Yêu tộc ta nhất định phải mang đi." Nữ Oa có chút kích động nói.

Nghe vậy, thân thể Đông Vương Công không khỏi cứng lại, ngọn lửa giận trong lòng càng bùng phát trong nháy mắt.

Năm đó Bồng Lai gặp hạo kiếp, nữ nhân này liền dùng cách này để mang đi đám người Yêu tộc, hôm nay… lại giở trò cũ, thật sự coi hắn không dám giết sao?

Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng trong mắt hắn, cũng không khác gì những con kiến Yêu tộc kia.

Nữ Oa, lại có tư cách gì để đòi người từ hắn?

Hắn nhìn chằm chằm Nữ Oa, hàn ý quanh thân bao phủ cả thế giới Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được ngọn lửa giận của Đông Vương Công.

Thậm chí, ngọn lửa giận này còn mạnh mẽ hơn cả chuyện của Hồng Vân...

Trong Hỗn Độn, Hồng Quân nhìn cảnh tượng trong chiến trường.

Không khỏi thở dài một hơi, ngay cả trên mặt y lúc này cũng có một tia lo lắng.

Vu Yêu, hai nhân vật chính của lượng kiếp, tự không thể cứ thế mà bỏ mình.

Bằng không, bố cục nhiều năm của Thiên Đạo, chẳng phải là hủy trong một sớm một chiều sao?

Nhưng nếu bảo y lại đi ngăn cản, nói thật, ngay cả Hồng Quân cũng có chút khó xử.

Mức độ khó chơi của vị kia ở Bồng Lai thật sự khiến y đau đầu, lần này nếu đi, không chừng cả Tử Tiêu Cung cũng phải bồi thường.

Nhưng tuy như vậy, nếu vị kia ở Bồng Lai thật sự có ý diệt Yêu tộc, vậy thì thật sự không thể không xuất hiện lần nữa.

Chỉ là lúc này trong lòng y cũng cầu nguyện, hy vọng ánh mắt đầy thâm ý cuối cùng đó có thể điểm tỉnh vị này...

Nghe lời của Nữ Oa, mọi người có mặt đều sững sờ.

"Nữ Oa lại đang thách thức yêu nghiệt Bồng Lai kia?" Tựa như không tin vào tai mình, mọi người đều không khỏi kinh nghi trong lòng.

Ai mà không biết tôn yêu nghiệt Bồng Lai kia bá đạo đến mức nào.

Chương 370

Thánh nhân cũng bị đồ sát hai vị, Nữ Oa, lấy đâu ra dũng khí để thách thức vị này?

Thậm chí, các vị đại năng có mặt từ sát ý băng lãnh tỏa ra từ quanh thân vị kia ở Bồng Lai đã tưởng tượng ra, tiếp theo, Nữ Oa sẽ có cảnh tượng bỏ mình giống như hai vị ở Tây phương.

Hồi lâu… Lạnh lẽo quanh thân Đông Vương Công bao phủ trời đất, tựa như giây tiếp theo liền muốn xông lên.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không có động tác gì nữa.

Khi thật sự đối mặt với Nữ Oa, hắn mới phát hiện, mình không thể xuống tay với nữ nhân này.

Nữ Oa, dù sao cũng đã từng xả thân cứu hắn một lần trong Hỗn Độn.

Mối tình nghĩa này, cho dù sau đó đã làm giao dịch, nhưng há lại dễ dàng trả hết được sao?

Đối xử lạnh nhạt với nữ nhân này, không có nghĩa là hận nữ nhân này đến tận xương tủy, muốn tru sát nàng.

Thật lâu sau, Đông Vương Công nhìn nữ tử có chút tiều tụy, lại đầy quật cường trước mắt.

Không biết vì sao, sát ý trong lòng lại nhanh chóng tiêu tan.

"Cút!" Đông Vương Công thu liễm sát ý quanh thân, lạnh lùng quát Nữ Oa, trút giận trong lòng.

Hắn lập tức xoay người đi, không nhìn gương mặt có chút quật cường của Nữ Oa nữa.

Không động thủ với Nữ Oa, nhưng… không có nghĩa là hắn có thể nhẫn nhịn, Nữ Oa vì Yêu tộc, hết lần này đến lần khác mạo phạm hắn.

"Nữ Oa, đây là lần cuối cùng, nếu có lần sau, bần đạo nhất định sẽ khiến ngươi hối hận!" Đông Vương Công lạnh lùng nói, tiếp đó, đạo bào vung lên, lập tức biến mất giữa đất trời này...

Nhìn thân hình Đông Vương Công rời đi.

Nữ Oa không khỏi thân thể mềm nhũn, suýt chút nữa từ trên bầu trời rơi xuống.

Sự kiên định trong mắt không còn nữa, thay vào đó là một vẻ ảm đạm vô quang.

Nhìn qua, cả người đều lập tức tiều tụy đi mấy phần.

Bốn người Yêu tộc có mặt mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên gương mặt, lần lượt lộ ra vẻ vui mừng sau kiếp nạn.

Không ai biết, vì sao Đông Vương Công đột nhiên lại bỏ qua.

Cũng căn bản không rõ, giữa Nữ Oa và Đông Vương Công, rốt cuộc có một mối quan hệ vi diệu như thế nào.

Cuối cùng… trận tai nạn thuộc về Yêu tộc này, cũng sau khi Nữ Oa xuất hiện mà kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng bốn người, khẽ dừng lại một chút, cũng vội vàng bay lên trời cao bái Nữ Oa.

"Gặp Nữ Oa Thánh nhân." Cả đám người đồng loạt chắp tay bái lạy.

Ngay cả Phục Hy cũng hành lễ như mọi người.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn,

Phục Hy và Nữ Oa, cũng phải là Thánh nhân trước, sau đó mới là huynh muội.

Nữ Oa thản nhiên quét mắt nhìn đám người Yêu tộc, trong đôi mắt đó ẩn chứa một tia phẫn nộ.

Cuối cùng nàng đưa mắt nhìn về phía Phục Hy.

"Huynh trưởng, hãy tự lo cho mình đi." Nữ Oa thản nhiên nói, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Nghe vậy, thân thể Phục Hy không khỏi cứng lại.

Giữa hắn và Nữ Oa, từ khi sinh ra quan hệ đã rất tốt, ngay cả sau khi Nữ Oa thành Thánh, quan hệ giữa họ cũng chưa từng xa cách.

Nhưng hôm nay, hắn rõ ràng nghe ra được sự không đúng trong giọng điệu của Nữ Oa.

"Muội muội…" Phục Hy mở miệng gọi, định nói gì đó.

Nữ Oa chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, tiếp đó, quay đầu bay về phía Hỗn Độn.

Chỉ để lại đám người Yêu tộc đang sững sờ tại chỗ… Nguy cơ của Hồng Vân, từ đó cũng được giải trừ.

Hồng Vân cũng đã vượt qua hạo kiếp trong mệnh một cách hữu kinh vô hiểm.

Dù cho Hồng Vân biết mưu kế của Thiên Đạo, nhưng hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dù sao, sống ở thế giới Hồng Hoang, ai lại không ở dưới thiên mệnh chứ.

Lại có ai có dũng khí, dám như Đông Vương Công, làm ra hành động nghịch thiên đó chứ?

Về phần đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng.

Sau khi bị Hồng Quân thu đi, tự nhiên không có ai dám đi nhòm ngó nữa.

Còn về đạo Hồng Mông Tử Khí có ấn ký của Thiên Đạo đó, sau khi bị Hồng Quân thu đi sẽ làm gì, tất cả mọi người đều không biết được.

Đồ Thánh!

Từ này trước đây chưa từng có.

Sau trận chiến này, Đông Vương Công nổi giận giết Nhị Thánh, mức độ khủng bố về thực lực và địa vị của Bồng Lai lại một lần nữa được nâng lên một tầm cao mới trong lòng mọi người.

Khi mọi người nghe thấy hai chữ Bồng Lai, trong lòng đều sẽ cảm thấy một sự kính sợ sâu sắc.

Đối với vị tiên vương đế tôn bao trùm chúng sinh kia, là sự kính sợ.

Trong cuộc mưu tính liên quan đến Hồng Vân, người khổ nhất tự nhiên là Tây phương Nhị Thánh.

Người ta Nguyên Thủy tuy cũng giống như vậy, nhưng người ta có Đạo Tổ bảo vệ, tự nhiên là không giống nhau.

Chỉ là… Hồng Quân chỉ bảo vệ một mình Nguyên Thủy, ít nhiều cũng nằm ngoài dự liệu của chúng sinh.

Dù sao… với thực lực của Hồng Quân, tất cả mọi người đều cho rằng, đã có thể bảo vệ Nguyên Thủy, vì sao lại mặc cho hai người Tây phương chết đi, tái tạo lại nhục thân chứ?

Phải biết rằng, Nguyên Thủy và Tây phương Nhị Thánh đều là đệ tử của Hồng Quân.

Chương 371

Nguyên Thủy đã có lý do được Hồng Quân bảo vệ, vậy hai người Tây phương cũng nên có chứ.

Đáp án cho câu hỏi này, e rằng ở thế giới Hồng Hoang, cũng chỉ có hai người biết rõ.

Một là Hồng Quân, người còn lại, chính là vị kia ở Bồng Lai.

Tây phương Nhị Thánh đã là đệ tử của Hồng Quân, lại vì thiên mệnh, Hồng Quân tự cũng có lý do để bảo vệ.

Nhưng Tây phương Nhị Thánh trong chuyện Hồng Vân, làm cũng quá không tử tế.

Phải biết rằng, thiên mệnh chỉ bảo hai người ở cửa Bồng Lai, không bảo họ nhúng tay vào chuyện đó.

Nhưng hai người, để cho Hồng Vân chết, không phải trả nhân quả đã nợ Hồng Vân, lại hỗn loạn thiên cơ, mạnh mẽ ra tay.

Hành động như vậy, dù có thể lừa được chúng sinh Hồng Hoang, chư thiên Thánh nhân.

Nhưng làm sao có thể lừa được vị Thánh nhân Thiên Đạo trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân chứ.

Nguyên nhân y không ra tay, một là, có lẽ là vì Hồng Quân không ưa hành vi hạ tiện của Tây phương Nhị Thánh.

Hai là, cũng là điểm chủ yếu nhất, tự nhiên cũng là vì nhân quả của Hồng Vân.

Phải biết rằng, Hồng Quân và Tây phương Nhị Thánh không giống nhau, y nợ Hồng Vân một món nhân quả.

Lần này, Đông Vương Công nổi giận giết Nhị Thánh, Hồng Quân không cứu, chính là đã trả nhân quả cho Hồng Vân.

Cái chết của hai người Tây phương, là vì nhân quả nghiệp lực tương báo, cũng là đã trả nhân quả cho Hồng Vân.

Về phần Tiếp Dẫn đạo nhân, nói thật, là người khổ nhất trong hai người Tây phương.

Món nhân quả đó, vốn là Chuẩn Đề nợ Hồng Vân, sau đó, cũng là Chuẩn Đề động thủ che đậy thiên cơ.

Nhưng phải biết rằng… nhân quả của Thánh vị, há lại dễ trả như vậy sao.

Một nhục thân của Thánh nhân tự nhiên là không đủ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại là huynh đệ tốt mặc chung một quần, tự nhiên khó tránh khỏi bị liên lụy… Đương nhiên, chuyện khổ nhất còn ở phía sau.

Sau khi chuyện của Hồng Vân kết thúc, các vị đại năng bị trấn áp thì bị trấn áp, về đạo trường thì về đạo trường, dưỡng thương thì dưỡng thương.

Ngay lúc này… thế giới Hồng Hoang truyền ra một chuyện kinh thiên động địa.

Linh Sơn sụp rồi!

Chính là do Văn Đạo Nhân và những người bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bắt đi gây ra.

Kể cả vật trấn giáo khí vận của hai người năm đó, Tiếp Dẫn Thần Tràng và Minh Phật Xá Lợi, cũng bị Văn Đạo Nhân nuốt vào bụng.

Đây cũng là lý do vì sao khi Đông Vương Công xuất hiện, lại không lo lắng cho đám người Bồng Lai và Văn Đạo Nhân.

Có lẽ hắn không thể suy ra Văn Đạo Nhân và những người khác bị

ai mang đi.

Nhưng hắn cũng có thể đoán ra được đại khái.

Hơn nữa, Đông Vương Công không cho rằng, ở thế giới Hồng Hoang, có vị đại năng nào có thủ đoạn có thể giam giữ được Văn Đạo Nhân.

Phải biết rằng, thời Phong Thần, Văn Đạo Nhân tu vi chưa đến Đại La, đã có thể nuốt chửng tiên thiên cực phẩm linh bảo, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Hiện nay, Văn Đạo Nhân đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, mức độ khủng bố của cái miệng đó, tự nhiên tăng lên gấp bội… Hơn nữa… thủ đoạn của ai, có thể cứng hơn tiên thiên cực phẩm linh bảo, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên chứ?

Bồng Lai.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trong Bồng Lai tiên các.

Trước mặt hắn, chính là chủ thể của Tạo Hóa Ngọc Điệp đang lơ lửng.

Lúc này, chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp và ba mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp đã dung hợp thành một thể.

Cả Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhìn qua, đã trở nên hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Chỉ là trên ngọc điệp đó vẫn còn ba vết khuyết rõ ràng.

“Xem ra, tàn phiến của Tạo Hóa Ngọc Điệp, nên còn ba mảnh.” Đông Vương Công nhìn ba vết khuyết trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, thầm nghĩ.

Lần này trong cuộc nói chuyện với Hồng Quân, có một chuyện khiến hắn không thể không nghi ngờ.

Chính là thái độ của Hồng Quân đối với hắn.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là vật chứng đạo của Hồng Quân, thứ quan trọng như vậy, lão già Hồng Quân đó làm sao có thể lấy nó ra để đổi lấy tính mạng của Nguyên Thủy chứ?

Nếu nói khi Đông Vương Công mới vào Hồng Hoang, bị Hồng Quân mạnh mẽ phong làm Nam tiên chi thủ.

Mục đích mưu tính của Hồng Quân lúc đó nên có hai loại.

Một là vì hắn là căn nguyên của tiên thiên thuần dương chi khí, nếu hắn chết đi, tất có thể bổ sung đầy đủ âm dương chi khí của thế giới Hồng Hoang.

Hai là vì tàn phiến của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Một kẻ xem tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp quan trọng như vậy, hôm nay lại vì sao có thể dễ dàng đưa chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp cho mình như vậy?

Đông Vương Công suy nghĩ, trong đầu không khỏi nhớ lại câu nói cuối cùng của Hồng Quân, có lẽ, vào khoảnh khắc luyện hóa chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp, hắn sẽ hiểu rõ, Hồng Quân rốt cuộc có ý đồ gì.

"Xem ra, chỉ có luyện hóa vật này, có lẽ mới có thể hiểu ra một chút." Đông Vương Công thầm nghĩ.

Hắn lập tức không do dự nữa, đem toàn bộ pháp lực quanh thân rót vào trong tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là vật bạn sinh của Bàn Cổ đại thần.

Tuy lực công kích không mạnh mẽ như Bàn Cổ Phủ, lực phòng ngự cũng không khủng bố như Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên.

Nhưng phẩm cấp lại tương đồng với hai món chí bảo đó.

Đều là Hỗn Độn chí bảo.

Linh bảo này tuy không phải là vật sát phạt, phòng ngự, nhưng lại có thể trợ giúp người tu luyện.

Hơn nữa, trong đó ghi lại cả cuộc đời của Bàn Cổ đại thần và lạc ấn bản nguyên của ba ngàn đại đạo.

Chương 372

Từ một mức độ nào đó, mức độ quý giá của nó tự không kém Bàn Cổ Phủ và Hỗn Độn Thanh Liên.

Chỉ là, năm đó Bàn Cổ Phủ vỡ nát, ba món linh bảo hóa thành đều là tiên thiên chí bảo.

Chủ thể vỡ nát của Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng chỉ là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Nhưng sau khi dung hợp với ba mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp trong nguyên thần của Đông Vương Công, cấm chế trong đó lại từ bốn mươi tám đạo, tăng lên bốn mươi chín đạo.

Cũng có nghĩa là, Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Đông Vương Công sở hữu hiện tại cũng đã tiến vào hàng ngũ tiên thiên chí bảo.

Đã có lúc, Đông Vương Công cũng từng tha thiết mong muốn có một kiện tiên thiên chí bảo.

Chỉ là, tiên thiên chí bảo chú trọng tùy duyên tùy đạo, vì vậy không thể cưỡng đoạt.

Nếu không, sớm đã vào năm đó, Đông Vương Công đã đoạt hết chí bảo của Nguyên Thủy, Lão Tử và Thái Nhất.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy do Hồng Quân ban cho, nhưng đạo duyên giữa nó và Đông Vương Công lại không nhỏ hơn so với Hồng Quân.

Cũng là một kiện chí bảo phù hợp nhất với Đông Vương Công.

Vật này, đến lúc đó cũng tự có thể trợ giúp Đông Vương Công thuận lợi đột phá tu vi nguyên thần lên cảnh giới Hỗn Nguyên.

Trong Bồng Lai tiên các, tạo hóa ngọc quang như nước lạnh u u,

chiếu lên bốn bức tường của Bồng Lai tiên các, không ngừng lấp lóe.

Bên ngoài Tạo Hóa Ngọc Điệp được bao bọc bởi từng đoàn đạo vận nồng đậm và tạo hóa chi khí.

Bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, bốn mươi chín đạo cấm chế lại đang được phá giải với tốc độ chóng mặt.

Thế giới Hồng Hoang có câu nói rằng: đừng quá ỷ lại vào linh bảo, sẽ lỡ mất việc tu hành.

Phải biết rằng, nếu nói ở thế giới Hồng Hoang, chuyện vô vị và tốn tâm lực nhất, chính là luyện hóa cấm chế trong linh bảo.

Tốn thời gian không nói, tinh lực và tâm huyết phải bỏ ra cũng tuyệt đối không ít.

Cho nên, thế giới Hồng Hoang mới có câu nói đó lưu truyền.

Cảnh báo hậu nhân, không được quá ỷ lại vào linh bảo.

Tuy mỗi khi luyện hóa một tầng cấm chế, độ khế hợp giữa linh bảo và cá nhân càng cao, thực lực phát huy ra càng lớn.

Nhưng đó cuối cùng cũng là mượn sức mạnh của linh bảo, không phải là sức mạnh thực sự.

Hơn nữa, nếu người ta đem tâm huyết bỏ ra để luyện hóa cấm chế, thời gian hao phí nhất định sẽ rất dài.

Như vậy, sẽ làm chậm trễ việc tu hành của cá nhân.

Đương nhiên rồi, vấn đề đau đầu này đối với Đông Vương Công tựa như gân gà.

Trước đó, hắn đã có sự tồn tại của thần thông biến thái như Thời gian gia tốc.

Hiện nay, đã chứng đạo Hỗn Nguyên, muốn luyện hóa cấm chế,

tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Trong Thời gian gia tốc, thời gian trôi điên cuồng.

Không biết một trăm năm, một ngàn năm.

Trong một ngàn năm, cấm chế trong Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng cũng bị Đông Vương Công luyện hóa ba mươi sáu đạo.

Tuy chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng e rằng đây là kiện linh bảo có số cấm chế được luyện hóa nhiều nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Khi đạo cấm chế thứ ba mươi sáu bị phá vỡ, thần thức của Đông Vương Công lập tức thâm nhập vào.

Rất nhanh, từng bức tranh hiện ra trong đầu hắn.

Trong bức tranh, ghi lại là một thế giới đen kịt vô cùng, thế giới đó không có mặt trời mặt trăng.

Nhưng thỉnh thoảng có thể thấy trong đó hiện ra một hai viên tử tinh tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Đông Vương Công rất quen thuộc với thế giới này, rõ ràng biết rằng, đó chính là Hỗn Độn được ghi lại trong tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cũng là chiến trường của ba ngàn Thần Ma và Bàn Cổ đại chiến năm đó.

Ban đầu, bức tranh này vì hoàn toàn tối tăm, nên những gì ghi lại được rất ít.

Nhưng theo bức tranh dần dần kéo gần lại, trong từng bức tranh, những thứ được ghi lại cũng dần dần rõ ràng hơn.

Khi nhìn thấy những gì được ghi lại trong bức tranh, Đông Vương Công không khỏi nhíu mày.

Bởi vì, ba mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp mà hắn có được, ghi lại đều là hình ảnh lúc sinh thời của Bàn Cổ đại thần.

Có cảnh tượng dùng sức chém ba ngàn Thần Ma, có cảnh tượng khai thiên tích địa… Nhưng lại kỳ lạ là không có bất kỳ cảnh tượng nào liên quan đến Thần Ma.

Hiện tại trong bức tranh mà hắn đang xem, lại chính là từng Thần Ma đang được thai nghén trong bào thai, đang ngủ say.

Hơn nữa, nhìn qua còn nhiều hơn ba ngàn Thần Ma!

Trong bức tranh Hỗn Độn, những bào thai màu huyết hồng mọc lên chi chít, tỏa ra ánh sáng tím hồng u u ra bốn phía.

Theo bức tranh kéo gần lại, Đông Vương Công mơ hồ có thể cảm nhận được sự chấn động của từng bào thai và sinh cơ tạo hóa của sinh mệnh được thai nghén trong những bào thai đó.

Đông Vương Công từ từ cảm nhận.

Tiếp đó, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Hắn kinh ngạc kêu lên.

Cùng là đại năng cảnh giới Hỗn Nguyên, Đông Vương Công tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức của những đại năng cùng cảnh giới.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, trong những bào thai trong bức tranh đó, tất cả Thần Ma đang được thai nghén đều là cường giả Hỗn Nguyên!

Bức tranh xuyên hành trong Hỗn Độn, những nơi có thể nhìn thấy đều là những bào thai màu tím hồng chi chít.

Vô số đại năng Hỗn Nguyên ngủ say trong đó, cảnh tượng này… thật sự chấn động!

Không gian, thời gian, sát lục, tạo hóa, ngũ hành, âm dương… vô số loại khí tức đại đạo từ những bào thai đó truyền ra.

Chương 373

Những bào thai chi chít tựa như tạo thành một đại dương đại đạo.

Nhưng điều kỳ lạ là, trong những bào thai này lại không có một vị đại năng nào chưởng khống Lực chi đại đạo.

Các đại đạo khác lại nhiều không kể xiết.

Hơn nữa, có không ít Thần Ma trên người lưu chuyển cùng một loại khí tức đại đạo.

Những đại đạo này, xếp hạng càng về sau trong ba ngàn đại đạo, số lượng Thần Ma sở hữu càng nhiều.

Càng đỉnh cao, xếp hạng càng về trước, số lượng Thần Ma sở hữu lại càng ít.

Hồng Hoang vô tuế nguyệt, Hỗn Độn bất ký niên.

Trong không thời gian này, hoàn toàn không có khái niệm thời gian.

Thậm chí khi Đông Vương Công bước vào thế giới này, hắn phát hiện thời gian trong Hồng Hoang đều đã ngừng lại.

Trong bức tranh được ghi lại bởi Tạo Hóa Ngọc Điệp, không biết đã chìm đắm bao lâu.

Dần dần, Đông Vương Công phát hiện, trong mỗi vùng lãnh địa trong bức tranh đó đều có một bào thai Thần Ma tương đối lớn tồn tại.

Thần Ma được thai nghén trong đó, tu vi cũng cao hơn một chút so với các Thần Ma khác.

Hắn cuối cùng cũng phát hiện ra một vị, Lực chi đại đạo Thần Ma.

Bàn Cổ đại thần.

Thân là sinh linh trong Hồng Hoang, lại cùng là tu sĩ dĩ lực chứng đạo.

Đông Vương Công tự nhiên vô cùng quen thuộc với khí tức của Bàn Cổ.

Khác với các đại đạo Thần Ma khác, Lực chi đại đạo Thần Ma, trong cả thế giới Hồng Hoang rộng lớn này, chỉ có duy nhất một vị!

Thời gian không ngừng trôi đi.

Theo thời gian trôi qua, dần dần, từng Thần Ma bắt đầu thức tỉnh.

Tựa như, sinh ra đã có sứ mệnh chỉ có chiến đấu.

Vào khoảnh khắc Thần Ma thức tỉnh, một cuộc tàn sát đẫm máu liền bắt đầu.

Cùng là đại năng Hỗn Nguyên, cuộc tàn sát này đặc biệt thảm liệt.

Chỉ có bào thai đang thai nghén Bàn Cổ đại thần là im lặng nằm đó, không tranh với đời.

Cuộc tàn sát đẫm máu tràn ngập khắp nơi trong Hỗn Độn.

Dần dần, số lượng Thần Ma ngày càng ít, cuối cùng chỉ có ba ngàn Thần Ma sống sót.

Lúc này, trên người mỗi một vị Thần Ma đều có một loại khí tức đại đạo độc nhất vô nhị.

Ba ngàn Thần Ma, ba ngàn đại đạo.

Khi chỉ còn lại ba ngàn Thần Ma, họ ngừng tàn sát, tu vi không ngừng tăng cao.

Chỉ trong nháy mắt, khí tức của họ đã vượt qua một đại cảnh giới khác, Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên chi cảnh.

Cùng lúc đó, bào thai đang thai nghén Bàn Cổ đại thần hoành

không xuất thế.

Vào khoảnh khắc Bàn Cổ đại thần sinh ra trong Hỗn Độn, trong Hỗn Độn rộng lớn, truyền đến một đạo ý chí cực kỳ xa xưa, cực kỳ cổ lão.

Tựa như ý chí Đại Đạo, nhưng khí tức mà ý chí đó tỏa ra lại vô cùng mãnh liệt.

Nhìn những ý chí đó rơi vào trong cơ thể mỗi một vị Thần Ma, Đông Vương Công không khỏi sinh ra một loại minh ngộ nào đó.

Đó là bất hủ ý chí!

Sau khi những Thần Ma này sinh ra, liền truy tìm ý chí.

Khi những thông tin trong ý chí đó vang vọng trong thần hải của những Thần Ma đó.

Nhìn bức tranh, Đông Vương Công cũng rõ ràng cảm nhận được thông tin mà ý chí đó truyền tải.

Khai thiên!

Cảm nhận được sự kích động đột nhiên dâng lên trong lòng, Đông Vương Công không khỏi có chút ngơ ngác.

Thân là sinh linh của thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết khai thiên là sứ mệnh của Bàn Cổ đại thần.

Ba ngàn Thần Ma, càng vì cản trở Bàn Cổ đại thần khai thiên, mà bị một mình y đồ sát.

Nhưng lúc này… Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được từ trong ý chí đó, ý chí rơi vào ba ngàn Thần Ma lại chính là ý chí khai thiên.

"Chẳng lẽ…" "Khai phá trời đất mới, không phải là thiên mệnh của một mình Bàn Cổ đại thần?" Cảm nhận được thông tin truyền

đến từ trong ý chí đó, Đông Vương Công không khỏi kinh thanh nói.

Nhưng cảm nhận rõ ràng thông tin trong ý chí bất hủ đó, lại khiến Đông Vương Công không thể không tin rằng, tất cả Thần Ma vào khoảnh khắc đó đều chỉ có một sứ mệnh, khai thiên!

"Nói cách khác, năm đó Bàn Cổ đại thần khai phá Hồng Hoang thiên địa, ba ngàn Thần Ma không phải đang cản trở Bàn Cổ đại thần khai thiên, mà là đang tranh đoạt cơ duyên khai thiên đó?" Đông Vương Công kinh ngạc thầm nghĩ.

"Chẳng lẽ… cơ duyên khai thiên, chính là cơ duyên duy nhất để chứng đạo bất hủ chi cảnh?" Nói đến đây, Đông Vương Công không khỏi có chút chấn kinh.

Nhưng trong lòng lại đột nhiên sáng tỏ rất nhiều.

Ba ngàn Thần Ma, mỗi người đều là con của ba ngàn đại đạo, cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất trong ba ngàn đại đạo.

Lý do họ cản trở Bàn Cổ khai thiên, là vì họ cũng mang trên mình sứ mệnh khai thiên.

Sứ mệnh khai thiên, chính là cơ duyên duy nhất để có thể chứng đạo bất hủ!

Cho nên họ đang tranh đoạt, đang tranh đoạt cơ duyên chứng đạo bất hủ duy nhất đó!

Cảm nhận thông tin truyền đến từ bức tranh và ý chí bất hủ đó, nội tâm của Đông Vương Công bị chấn kinh không gì sánh bằng.

Nhưng… Hồng Quân cho mình xem những thứ này, là muốn nói với mình điều gì?

Chương 374

Đông Vương Công đang suy nghĩ, đúng lúc này, bức tranh lại chuyển động.

Khi những ý chí bất hủ đó rơi vào trong cơ thể ba ngàn Thần Ma, ba ngàn Thần Ma đều sinh ra minh ngộ.

Khai thiên!

Chính là sứ mệnh duy nhất.

Trong ba ngàn Thần Ma, lại lấy Lực chi đại đạo Thần Ma, Bàn Cổ, là mạnh nhất.

Chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, tay cầm Bàn Cổ Phủ, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Giống như một vị bá quân cuồng bạo bao trùm chúng sinh.

Hắn ngẩng đầu, hướng về Hỗn Độn hét lớn: "Ta tên Bàn Cổ, hôm nay muốn khai mở Hỗn Độn thiên địa, lấy khai thiên chứng đạo, mong Đại Đạo chứng giám!" Bàn Cổ cuồng ngạo ra vẻ hét lớn.

Đương nhiên rồi, cái giá của việc ra vẻ, tự nhiên là bị ba ngàn Thần Ma vây công.

Thế là, một trận chiến tuyên cổ bắt đầu.

Bàn Cổ Đại Thần tay cầm Bàn Cổ Phủ, cuối cùng đã dùng sức chém ba ngàn Thần Ma.

Vào thời khắc khai thiên quan trọng nhất, ngài cũng cuối cùng kiệt sức mà chết.

Khi biết được sứ mệnh của mỗi một Thần Ma trong việc khai thiên, rồi lại nhìn những hình ảnh quen thuộc được ghi lại trong Tạo

Hóa Ngọc Điệp, trong lòng Đông Vương Công có thể nói là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bàn Cổ Đại Thần khai thiên rồi thân tử, điều đó có nghĩa là, vị đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên này tuy khai thiên thành công, nhưng lại chứng đạo thất bại.

Điều này không khỏi khiến Đông Vương Công cảm nhận được một mùi vị âm mưu.

Ba ngàn Thần Ma cùng nhận được ý chí khai thiên.

Cuộc tàn sát tranh giành cơ duyên chứng đạo này, so với cuộc tàn sát của Long Hán tam tộc, Vu Yêu nhị tộc thời hậu thế thì giống nhau đến nhường nào.

Đều vì một mục đích chung, nhưng cuối cùng lại không có ai đạt được.

Nhưng...

Vu Yêu lượng kiếp là do thiên mệnh.

Vậy còn đám Hỗn Độn Thần Ma kia thì sao?

Đông Vương Công thầm nghĩ trong lòng.

Cuối cùng, trong Hỗn Độn, vạn vật lại quay về sự tĩnh lặng như lúc ban đầu.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng vỡ tan, mảnh vỡ bắn ra tứ phía.

Khi mọi thứ đã lắng xuống, trong hình ảnh, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện.

Y cuốn lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, độn nhập vào thế giới Hồng Hoang vừa được khai mở.

Sau đó, là những hình ảnh về Hồng Quân trong thế giới Hồng

Hoang.

Chỉ có điều, những hình ảnh sau đó trở nên có chút mơ hồ và vỡ nát.

Rõ ràng, những hình ảnh sau khi Hồng Quân độn nhập vào thế giới Hồng Hoang hẳn đã bị người ta xóa đi, cho nên mới trở nên vỡ nát và mơ hồ như vậy.

Về phần người xóa đi, không cần nói Đông Vương Công cũng biết, hẳn là vị Đạo Tổ Hồng Quân kia.

Dù sao, trong chủ thể của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có khả năng ghi lại những hình ảnh sau khi Hồng Quân vào thế giới Hồng Hoang, cùng với những hình ảnh về Thiên Đạo của thế giới này.

Liên quan đến bí mật giữa Hồng Quân và Thiên Đạo, việc bị xóa đi cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều... xem đến đây, trong lòng Đông Vương Công vẫn có thắc mắc.

Hồng Quân đem vật chứng đạo quan trọng như vậy cho mình, rốt cuộc là muốn nói cho mình biết điều gì?

Đúng lúc này, trong hình ảnh đó, hiện ra một tàn ảnh màu trắng.

Người này, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhìn thân ảnh Hồng Quân, ánh mắt Đông Vương Công hơi khựng lại, nói thẳng: "Đạo hữu chỉ cho bần đạo xem cảnh tượng khai thiên, chỉ e... dụng ý không đơn giản như vậy chứ?" Tạo Hóa Ngọc Điệp là vật chứng đạo của Hồng Quân.

Đối với Hồng Quân mà nói, vật này quan trọng vô cùng.

Một món đồ quý giá như vậy đối với Hồng Quân, Đông Vương Công không tin rằng, vị lão cổ đổng đã sống sót qua hàng vạn ức năm

tháng này sẽ chỉ dùng vật này để đổi lấy mạng sống của Nguyên Thủy.

Y cũng tự nhiên không tin, ý đồ của Hồng Quân chỉ là để mình xem cảnh tượng khai thiên.

"Ha ha." Hồng Quân trong hình ảnh, nhìn ánh mắt của Đông Vương Công, khẽ mỉm cười.

"Đạo hữu có còn nhớ, năm đó trong Hỗn Độn xuất hiện vị cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực kia không?" Hồng Quân cười nhạt hỏi.

"Tự nhiên." Đông Vương Công mặt không biểu cảm đáp lại.

Năm đó thời Hỗn Độn, sự chấn động mà vị cường giả Hỗn Nguyên vực ngoại kia mang lại cho Đông Vương Công, cho dù đến hôm nay, y vẫn cảm thấy trong lòng còn sợ hãi.

"Vậy đạo hữu có còn nhớ." "Lời mà người đó để lại khi rời đi không." Hồng Quân nói.

Nghe vậy.

Trong lòng Đông Vương Công không khỏi rung động.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên câu nói mà vị Hỗn Nguyên vực ngoại kia đã để lại khi rời đi.

"Sẽ có một ngày, những người bạn ngày xưa, sẽ lại quay về." Những người bạn ngày xưa!

Đông Vương Công tự nhiên hiểu, người bạn mà vị đại năng Hỗn Nguyên vực ngoại kia nói đến, chính là những Hỗn Độn Thần Ma giống như Hồng Quân.

Nhưng phải biết rằng, từ sau khi khai thiên, ai cũng biết Hỗn Độn Thần Ma đã bị Bàn Cổ chém giết, chỉ có La Hầu, Hồng Quân và một vài người khác độn nhập vào thế giới này.

Chương 375

Nhưng theo ý của người đó, những người bạn ngày xưa, sao lại có thể quay về?

Năm đó, lúc ở Hỗn Độn, Đông Vương Công đã rất không hiểu câu nói này.

Nhưng người đó đã nói ra, thì tuyệt đối không phải là không có căn cứ.

Chỉ có điều, lúc đó y căn bản không có cách nào đi sâu tìm hiểu.

Hôm nay...

Hồng Quân lại một lần nữa đề cập, vậy thì...

"Chẳng lẽ, ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma, thật sự chưa chết?" Đông Vương Công có chút kinh ngạc hỏi.

Nghe lời của Đông Vương Công, Hồng Quân nhẹ nhàng gật đầu.

"Đúng vậy." "Ba ngàn Thần Ma đều là đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực, thần thông tạo hóa mạnh mẽ, tự nhiên sẽ không dễ dàng vẫn lạc." Y nhàn nhạt nói.

Trong lời nói, xen lẫn một chút bất đắc dĩ.

Nghe vậy.

Trong lòng Đông Vương Công lại một lần nữa rung động.

Tuy đã suy đoán ba ngàn Thần Ma đó chưa hề vẫn lạc, nhưng khi đáp án được nói ra từ miệng Hồng Quân, y vẫn cảm thấy có chút chấn động.

Không đợi Đông Vương Công lên tiếng, Hồng Quân đã lại mở miệng nói.

“Trận chiến Hỗn Độn, chắc hẳn đạo hữu đã hiểu rõ, ba ngàn Thần Ma đó rốt cuộc đang tranh giành cái gì.” “Thế giới trung ương Hồng Hoang mà Bàn Cổ đạo hữu diễn hóa ra, cũng ẩn giấu phần khế cơ chứng đạo kia.” Hồng Quân bình tĩnh nói.

Nhưng những lời nói nhàn nhạt đó, lại giống như hai tiếng sấm sét vang dội trong đầu Đông Vương Công.

Những gì Hồng Quân nói, không nghi ngờ gì là bí mật lớn mà Đông Vương Công chưa từng tiếp xúc trước đây, cũng là bí mật lớn nhất ẩn giấu trong thế giới Hồng Hoang này.

“Chứng đạo khế cơ...” Đông Vương Công lẩm bẩm.

Y tự nhiên hiểu ba ngàn Thần Ma tranh giành chính là khế cơ siêu thoát Đại Đạo, chứng đạo bất hủ.

Nhưng thế giới Hồng Hoang, chẳng lẽ cũng ẩn giấu cơ duyên chứng đạo cảnh giới bất hủ?

Tựa như cảm nhận được thắc mắc của Đông Vương Công, Hồng Quân trịnh trọng gật đầu, tiếp đó, trên mặt nở một nụ cười.

“Đạo hữu, không bằng hai ta hợp tác thì sao?” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

“Hợp tác?” Đông Vương Công hơi khựng lại, híp mắt lẩm bẩm.

Trong lòng lại thầm nghĩ, vòng vo một vòng lớn như vậy, cái đuôi hồ ly của lão cổ đổng Hồng Quân này cuối cùng cũng lộ ra rồi.

Hồng Quân dễ dàng giao ra chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp như vậy, tự nhiên không hoàn toàn là vì cứu mạng Nguyên Thủy.

E rằng, hợp tác mới là mục đích chính của lão cổ đổng này.

Nhìn Hồng Quân trong hình ảnh, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên.

“Hợp tác thế nào?” Y nhàn nhạt nói.

Nói thật, tuy năm đó bị Hồng Quân ép phong làm Nam Tiên Chi Thủ, nhưng trong lòng y, cũng không đặc biệt phản cảm với Hồng Quân.

Đương nhiên, cũng không thể nói là thích Hồng Quân.

Nhưng nếu hợp tác với lão đạo này, y lại vô cùng hứng thú.

Dù sao, Hồng Quân thân là cấp bậc chúa tể của một phương thiên địa Hồng Hoang.

Chỉ e, ở thế giới này, cũng là người duy nhất có thể đưa ra lợi ích khiến Đông Vương Công động lòng.

Nghe vậy.

Hồng Quân nhẹ nhàng gật đầu, tiếp đó sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

“Thế giới Hồng Hoang, ẩn giấu phần khế cơ chứng đạo bất hủ kia.” “Đúng như lời của vị đại năng Hỗn Nguyên vực ngoại năm đó, khi ngày đó sắp đến, ba ngàn Thần Ma của chúng ta tất nhiên sẽ quay trở lại, tranh đoạt phần khế cơ chứng đạo đó.” “Lúc đó...” Hồng Quân nói đến đây hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Đông Vương Công.

Trong thần sắc, có thêm một chút mong đợi.

“Lúc đó, ta hy vọng đạo hữu có thể cùng lão hủ ngăn cản những kẻ bên ngoài.” Nghe lời của Hồng Quân, thân thể Đông Vương Công không khỏi khựng lại.

Ngăn cản những kẻ bên ngoài?

Hồng Quân nói nghe thật nhẹ nhàng.

Nhưng phải biết rằng, ba ngàn Thần Ma đó, ai mà không phải là cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực, là đại năng cùng cấp bậc với Hồng

Quân.

Cho dù với tu vi hiện tại của mình, gặp phải những lão cổ đổng đó, cũng chỉ có nước chạy trối chết.

Lấy gì mà ngăn cản?

Huống chi, lão đạo Hồng Quân nói là ngăn cản ba ngàn Thần Ma.

Ba ngàn đại năng, tùy tiện ra một vị, e rằng Hồng Quân cũng không dám nói chắc có thể địch lại.

Huống chi mình mới vừa bước vào hàng ngũ Hỗn Nguyên?

Chỉ e, việc ngăn cản ba ngàn Thần Ma, trong thế giới Hỗn Độn rộng lớn này, tuyệt đối không có một người nào làm được.

Trừ phi...

Bàn Cổ sống lại!

Giờ khắc này, y đã hoàn toàn hiểu rõ.

Vì sao từ sau trận chiến với Lão Tử ở Hỗn Độn, thái độ của Hồng Quân đối với mình lại có một sự thay đổi một trăm tám mươi độ.

Hóa ra, lão già này vẫn luôn có ý định hợp tác với mình.

Tựa như đã nhìn ra sự khác thường trong thần sắc của Đông Vương Công.

Chương 376

Hồng Quân hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Đạo hữu lúc này không cần lo lắng, khế cơ chứng đạo kia tuyệt không phải một sớm một chiều là có thể xuất hiện." "Nếu như, thật sự đến ngày đó, lão hủ tin rằng, thực lực của đạo hữu tuyệt không chỉ dừng lại ở đây." Nghe vậy.

Đông Vương Công từ từ ngẩng đầu.

"Chẳng lẽ đạo hữu đã chắc chắn, bần đạo nhất định sẽ đồng ý?" Y nhàn nhạt nói.

Cảnh tượng Hồng Quân hại chết Âm Dương Lão Tổ vào thời điểm quay lại Long Hán kiếp năm xưa vẫn còn như mới.

Hợp tác với loại lão cổ đổng như Hồng Quân, không nghi ngờ gì còn nguy hiểm hơn cả việc tàn sát với một vị đại năng.

Cho nên, khi Hồng Quân nói ra mục đích hợp tác, y đã theo bản năng từ chối.

Dù sao, ai biết được Hồng Quân bề ngoài hợp tác, trong lòng rốt cuộc đang tính toán cái gì.

Nghe lời của Đông Vương Công, Hồng Quân cười nhạt.

"Chắc hẳn, đạo hữu dùng nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên trước, cũng không phải là không có lý do chứ." Lời vừa dứt.

Ánh mắt Đông Vương Công không khỏi sững lại.

Việc nhục thân chứng đạo trước không phải là bí mật.

Nhưng lời này của Hồng Quân...

Không đợi Đông Vương Công lên tiếng, Hồng Quân hơi dừng lại,

sau đó liền tiếp tục mở miệng nói.

"Nếu đạo hữu đồng ý, lão hủ liền hứa với đạo hữu, sau này con đường tu hành của đạo hữu, tuyệt đối sẽ không bị Thiên Đạo áp chế dù chỉ một chút." "Thế nào?" Lời vừa dứt, Hồng Quân híp mắt nhìn về phía Đông Vương Công.

Trên khuôn mặt già nua đó, ít nhiều có một tia mong đợi.

Đông Vương Công nghe lời này của Hồng Quân, trong đôi con ngươi không khỏi lóe lên một tia sáng.

Nói thật, điều kiện mà Hồng Quân đưa ra khiến y động lòng.

Mặc dù, nhục thân đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng khi thật sự đến cảnh giới này mới hiểu rõ.

Chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, xé toạc sự áp chế của Thiên Đạo, tuyệt không phải là một chuyện dễ dàng.

Huống chi... cho dù hiện tại mình có thể mạnh mẽ xé toạc sự áp chế của Thiên Đạo.

Nhưng khi nguyên thần bước vào Hỗn Nguyên, cũng khó đảm bảo Thiên Đạo sẽ không một lần nữa mang đến áp chế cực lớn.

Phải biết...

Đại Đạo vô tư, Thiên Đạo hữu tư.

Thiên Đạo, sao có thể cho phép có người có hy vọng siêu thoát chứ?

Lời của Hồng Quân, không nghi ngờ gì đã khiến y vô cùng động lòng.

Hoàn toàn thoát khỏi sự áp chế của Thiên Đạo, đối với y mà nói, không nghi ngờ gì là cực kỳ quan trọng.

Giờ khắc này, y mới hoàn toàn hiểu rõ, nguyên nhân Hồng Quân lại dễ dàng đưa ra chứng đạo chí bảo quan trọng vô cùng, chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp như vậy.

Một là, Nguyên Thủy thụ mệnh trời, Hồng Quân quả thực không thể để y chết.

Hai là, một tay của Hồng Quân lại muốn gián tiếp để Đông Vương Công có được chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp, tham ngộ đại đạo chi pháp trong đó, để Đông Vương Công nhanh chóng trưởng thành, trở thành sức mạnh có thể chống lại những Thần Ma kia của Hồng Hoang.

Cũng khó trách y sẽ nói, khi ngày đại kiếp đó đến, tu vi của Đông Vương Công tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở đây.

Nhìn Hồng Quân trong hình ảnh.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Đông Vương Công cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Y nhàn nhạt nói: "Nếu vậy, bần đạo liền đồng ý." Đương nhiên, y đồng ý với Hồng Quân, cũng không chỉ vì Hồng Quân giúp y xé toạc áp chế của Thiên Đạo.

Y vốn là sinh linh trưởng thành từ thế giới Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang rộng lớn này, giống như là nhà của y.

Ba ngàn Thần Ma kia xâm nhập, lẽ nào y lại có lý do không làm gì?

Tuy lúc này y mới vừa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, đối mặt với những lão cổ đổng thượng cổ kia tất nhiên thực lực không đủ.

Nhưng ngay cả Hồng Quân cũng cảm thấy, sau khi trận đại kiếp đó đến, tu vi của Đông Vương Công tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở

đây.

Đông Vương Công sao lại cho rằng, sau khi khế cơ chứng đạo xuất hiện, mình sẽ không có chút tiến bộ nào?

Tuy con đường sau Hỗn Nguyên mỗi bước đều càng lúc càng khó đi, nhưng...

Đông Vương Công lại có đủ tự tin vào bản thân.

Thật sự đến ngày đó, chưa chắc sẽ không trưởng thành đến mức có thực lực chống lại Hỗn Độn Thần Ma.

Chỉ cần có đủ thời gian, vậy thì... cho dù là ba ngàn Thần Ma kia.

Cũng chưa chắc không thể giống như Bàn Cổ.

Dùng sức chém ba ngàn!

Huống chi... cũng là điểm quan trọng nhất.

Chính là khế cơ chứng đạo kia.

Hồng Quân chống lại sự xâm nhập của ba ngàn Thần Ma, nói cho hay là vì bảo vệ một phương thế giới Hồng Hoang.

Nhưng Đông Vương Công sao lại không nhìn ra, Hồng Quân cũng đang nhòm ngó khế cơ chứng đạo kia?

Không để các Thần Ma khác tiến vào một phương thế giới này, vậy thì...

Chương 377

Hồng Quân liền có thể sau khi khế cơ chứng đạo xuất hiện, chiếm làm của riêng.

Tuy, hiện tại y đồng ý giúp Hồng Quân, chống lại Thần Ma bên ngoài.

Nhưng trong lúc chống lại người ngoài, Đông Vương Công sao lại không phải đang tranh giành cho mình?

Khế cơ chứng đạo bất hủ, ai mà không động lòng chứ?

Lời của Đông Vương Công vừa dứt, ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tiếp đó, cùng lúc lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Hồng Quân bảo vệ một phương thế giới này, bảo vệ khế cơ chứng đạo kia.

Mặc dù muốn chiếm khế cơ chứng đạo kia làm của riêng, nhưng y cũng biết rõ, sức mạnh của ba ngàn Thần Ma tuyệt không phải một mình có thể chống lại.

Cho nên, y cần người giúp đỡ.

Cho dù... là giúp một dị số hoàn toàn không thể khống chế nổi xuất hiện.

Cũng tốt hơn nhiều so với việc bị ba ngàn Thần Ma cùng lúc xâm nhập vào Hồng Hoang đại giới.

Đương nhiên, về phần có để lại con bài tẩy nào đối với Đông Vương Công hay không, tự nhiên không ai rõ.

Điều Đông Vương Công cần, chính là nhanh chóng trưởng thành.

Có lẽ... hợp tác với loại người như Hồng Quân nguy hiểm vô cùng, nhưng điều y cần chính là trưởng thành.

Chỉ có như vậy, khi khế cơ chứng đạo xuất hiện, mới có cơ hội tranh giành với ba ngàn Thần Ma. ...

Hồi lâu.

Hồng Quân nhìn Đông Vương Công lại một lần nữa mở miệng.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp, là chứng đạo chí bảo của Bàn Cổ đạo hữu, trong đó ghi lại dấu ấn bản nguyên của ba ngàn Đại Đạo và cả cuộc đời của Bàn Cổ đạo hữu." "Bất đắc dĩ, năm đó lão hủ chỉ có được một khối chủ thể, cho nên, đạo mà lão hủ chứng được, cũng không phải là cực hạn chi đạo." "Nếu đạo hữu có thể tập hợp đủ những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, một ngày nào đó, chưa chắc không thể trở thành cường giả thứ hai dùng sức chém ba ngàn Thần Ma." Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Nghe vậy.

Trong lòng Đông Vương Công lại một lần nữa chấn động.

Cực hạn chi đạo?

"Chẳng lẽ, Hồng Quân cũng biết, pháp môn trảm tam thi chứng đạo không hề hoàn thiện?" "Nhưng đã biết là không hoàn thiện, tại sao lại phải làm như vậy?" Nhìn Hồng Quân trong hình ảnh, ánh mắt Đông Vương Công không khỏi có chút phức tạp.

Nói thật, nếu Hồng Quân không nói những lời này, sau này y cũng tất nhiên sẽ đi tìm những chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại, để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng Hồng Quân nói ra những lời này, lại khiến y cảm thấy có

chút không hiểu.

Ý của Hồng Quân trong lời này, rõ ràng là đang nói cho Đông Vương Công biết, đạo của y không hề hoàn chỉnh.

Về phần Hồng Quân, tại sao biết đạo không hoàn chỉnh, mà vẫn dùng pháp môn này để chứng đạo, lúc này Đông Vương Công căn bản không thể nào tìm hiểu.

Dính dáng đến bí mật giữa Hồng Quân và Thiên Đạo, trừ lão cổ đổng Hồng Quân và Thiên Đạo ra, tự nhiên không ai biết được.

Điều Đông Vương Công không hiểu là.

Tại sao Hồng Quân lại không hề giữ lại chút nào mà đem pháp môn chứng đạo nói cho mình biết.

Chẳng lẽ, Hồng Quân không sợ sau khi Đông Vương Công chứng đạo, thế giới Hồng Hoang sẽ không còn địa vị của Hồng Quân nữa sao?

Đông Vương Công lặng lẽ nhìn Hồng Quân, trong thần sắc, hiện lên một chút phức tạp.

Y tự nhiên không ngốc đến mức nghĩ rằng, Hồng Quân sẽ không hề giữ lại gì mà giúp đỡ mình, vượt qua Hồng Quân.

Mục đích của Hồng Quân, cũng tuyệt không đơn thuần là giúp đỡ mình đơn giản như vậy.

Nếu lão già này giúp đỡ mình mà không thu được chút lợi ích nào từ mình, vậy thì... lão cổ đổng này cũng không gọi là Hồng Quân.

Chỉ là...

điều mà Hồng Quân thu được từ mình, rốt cuộc là gì?

Chống lại ba ngàn Thần Ma?

Rõ ràng, Đông Vương Công cảm thấy mục đích của Hồng Quân không đơn giản như vậy.

Hồng Quân nói xong, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

Vị đạo trong nụ cười đó, khiến người ta khó mà đoán được.

"Ha ha." Hồi lâu, Hồng Quân phát ra một tiếng cười nhạt.

Tiếp đó hướng về phía Đông Vương Công mở miệng nói: "Nếu đạo hữu muốn tìm tung tích của những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại, không bằng, hãy đến Quy Khư một chuyến." "Ở đó, có một vị cố hữu của lão hủ, nếu đạo hữu đến, xin hãy thay bần đạo hỏi thăm." Hồng Quân để lại một câu nói khó hiểu, sau đó, liền trực tiếp biến mất trong hình ảnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Cố hữu?

Trong đầu Đông Vương Công, vang vọng lại những lời cuối cùng của Hồng Quân.

Một lúc sau, mới hoàn hồn.

Bất kể mục đích của Hồng Quân là gì, đã biết được tung tích của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Đông Vương Công tự nhiên phải đi tìm hiểu một phen.

Đúng như Hồng Quân đã nói, Tạo Hóa Ngọc Điệp là vật chứng đạo của Bàn Cổ Đại Thần.

Nếu Đông Vương Công có thể dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh để chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, vậy thì tốt nhất không còn gì bằng.

Chương 378

Huống chi...

Quy Khư kia, Đông Vương Công cũng sớm đã có ý định đi một chuyến rồi.

Về phần vị cố hữu mà Hồng Quân nói đến...

Đông Vương Công không khỏi có chút không hiểu.

Người có thể khiến Hồng Quân gọi là cố hữu, chỉ e cũng chỉ có những Thần Ma thượng cổ đó.

Nhưng người mà Hồng Quân nói đến... sẽ là vị nào đây?

Mang theo nhiều câu hỏi và một chút tò mò, Đông Vương Công bình ổn lại tâm cảnh của mình.

Tiếp đó, thần thức lại một lần nữa thâm nhập vào chủ thể Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Khi có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, Đông Vương Công đã kiểm tra qua một lượt, xem có dấu ấn nào do lão đạo Hồng Quân để lại không.

Nhưng lại không hề phát hiện, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, lại có một tàn ảnh của Hồng Quân.

Cho nên, lần này, y phải tìm kiếm cẩn thận.

Cuộc hợp tác với Hồng Quân này, tự nhiên phải cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Hồi lâu.

Đôi mày hơi nhíu của Đông Vương Công mới giãn ra.

Rõ ràng, y không hề phát hiện ra bất kỳ manh mối nào liên quan

đến Hồng Quân trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Giống như tàn ảnh Hồng Quân đã biến mất, tất cả những gì liên quan đến Hồng Quân trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đều đã biến mất. ...

Tâm thần khẽ động, Tạo Hóa Ngọc Điệp từ từ chìm vào trong nguyên thần của Đông Vương Công.

Trong Bồng Lai Tiên Các, cùng với sự biến mất của Tạo Hóa Ngọc Điệp, ánh sáng xanh biếc rực rỡ của ngọc tạo hóa cũng từ từ biến mất trong Bồng Lai Tiên Các.

Sau đó, Đông Vương Công đứng dậy, một bước bước ra.

Thân hình y đã ở bên ngoài Bồng Lai Tiên Các.

Vào khoảnh khắc xuất hiện bên ngoài Bồng Lai Tiên Các, toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, đón nhận một luồng gió nóng rực.

Phảng phất như không khí trong Bồng Lai Tiên Đảo đều bị đốt cháy.

Làn sóng nóng rực, tràn ngập khắp nơi trên Bồng Lai.

Đông Vương Công đứng trên bầu trời Bồng Lai, mơ hồ có thể nhìn thấy, phương hướng Bách Hoa Sảnh ở phía xa, một vùng hồng quang.

Tựa như mặt trời mọc lên.

Lại có chân hỏa vô tận, mơ hồ thiêu đốt trong không gian xa xôi.

Đương nhiên, Bồng Lai Tiên Đảo quý giá là đệ nhất bảo đảo Hồng Hoang, tự nhiên không phải những chân hỏa đó có thể phá hủy.

Huống chi, có y ở đây trấn giữ.

Cho dù là Chuẩn Thánh bình thường đến đây, có buông tay để cho

họ phá hủy tòa tiên đảo này.

Cũng hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Bồng Lai.

Chỉ là, nhìn về vùng hồng quang ở phía xa, lông mày Đông Vương Công không khỏi lại nhíu lại.

"Làm sao vậy?" Y lẩm bẩm một mình.

Lông mày nhíu chặt, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Đông Vương Công lại một lần nữa biến mất, khi xuất hiện trở lại, đã ở trong Bách Hoa Sảnh.

"Hoa công." Khi Đông Vương Công xuất hiện, Tây Vương Mẫu hơi khựng lại, tiếp đó lộ ra một nụ cười, rồi gọi.

Bình Tâm, Hi Hòa hai người cũng hơi khựng lại, cũng lộ ra một nụ cười.

Đông Vương Công gật đầu ra hiệu với các nàng, sau đó nhìn về phía một người khác ngoài ba nàng và mười con chim nhỏ màu đỏ đang bay lượn trên bầu trời.

Mười con chim nhỏ toàn thân phủ đầy Thái Dương Chân Hỏa, đầu đội phượng quan, thân có ba chân.

Chính là con trai của Đế Tuấn Yêu tộc, mười con tiểu Kim Ô.

Xem ra, mười con tiểu Kim Ô mới ra đời không lâu, lúc này, tính tình nghịch ngợm, khá giống với vẻ tinh nghịch của Bồng Lai Thất Tử khi hóa hình, có vài phần tương tự.

Lúc này, chúng giống như chưa từng thấy thế gian, đang bay lượn trên bầu trời Bồng Lai, quan sát tiên cảnh Bồng Lai.

Ngọn lửa trên toàn thân chúng mặc sức hoành hành xung quanh tiểu Kim Ô.

Xem ra... chúng không biết cách thu liễm, khống chế Thái Dương

Chân Hỏa, đứng đầu thập đại chân hỏa.

May mà, đúng như đã nói lúc trước, cho dù mười tiểu Kim Ô có buông tay đốt Bồng Lai, với tu vi của chúng, cũng không thể phá hủy được nửa phần.

Ánh mắt Đông Vương Công, chỉ lướt qua mười con tiểu Kim Ô một cách nhàn nhạt, tiếp đó, nhìn về phía người phụ nữ khác đang đứng cùng Tây Vương Mẫu và những người khác.

Tựa như chú ý đến ánh mắt của Đông Vương Công, thân hình người phụ nữ đó hơi khựng lại, trên mặt treo một vẻ do dự, phức tạp.

Sau đó hành lễ bái: "Ra mắt Tiên chủ." Người phụ nữ này chính là vợ của Đế Tuấn, Thái Âm Nữ Thần Thường Hi.

"Vào Bồng Lai của ta, không cần đa lễ." Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu đáp lại Thường Hi.

Tuy là vợ của Đế Tuấn, nhưng Thường Hi cũng là chị gái của Hi Hòa.

Cho nên, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không đem sự không vui với Yêu tộc trút giận lên người phụ nữ này.

Nhìn Thường Hi, trong lòng Đông Vương Công cũng khá cảm khái.

Chương 379

Lần trước gặp Thường Hi, là ở trên Thái Âm Tinh, lúc y đưa Hi Hòa đi.

Lúc đó Thường Hi, lạnh lùng, cô độc.

Tựa như hồ nước lạnh xanh biếc, không vướng bụi trần, thanh nhã như một bức tranh, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Lúc này...

Thường Hi vốn đã sinh ra mười người con.

Tựa như đã trải qua sự gột rửa của năm tháng, trên khuôn mặt đó, đã nhuốm vài phần khí tục phàm trần và một chút... vẻ của người mẹ hiền.

Trong Hồng Hoang, Thần Ma có tu vi càng mạnh, thì càng khó có con.

Thường Hi có thể sinh hạ mười tiểu Kim Ô, bề ngoài xem ra là do thiên mệnh, thực ra, cũng là đã trúng kế của Thiên Đạo.

Thân là người hậu thế, Đông Vương Công tự nhiên rõ, mười tiểu Kim Ô, chính là ngòi lửa của Vu Yêu tam kiếp sau này.

Người phụ nữ trước mắt này, chính là vật hy sinh vô tội nhất trong trận lượng kiếp đó. ...

Tự lần trước đưa Hi Hòa đi từ Thái Âm Tinh.

Hi Hòa đã từng mấy lần đi đến thiên đình, nhưng đều buồn bã trở về.

Cho dù Hi Hòa không hề nói với Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công cũng hiểu, nha đầu đó nhất định đã bị chị gái của mình

từ chối ngoài cửa.

Lần này...

Thường Hi đột nhiên đến, mang theo mười con tiểu Kim Ô.

Không nghi ngờ gì... mục đích của nàng, hiển nhiên không phải là đến thăm Hi Hòa, để Hi Hòa nhận mấy đứa cháu nhỏ đơn giản như vậy.

Chỉ là, cho dù trong lòng đã hiểu, Đông Vương Công cũng sẽ không đuổi Thường Hi đi.

Dù sao... nàng cũng là chị gái của Hi Hòa. ...

Trong lúc Đông Vương Công đánh giá Thường Hi, Thường Hi cũng đang đánh giá người đàn ông mà nhiều năm không gặp, nhưng lại thường xuyên có thể nghe danh tiếng lừng lẫy trong Hồng Hoang.

Lúc này, trong ánh mắt của nàng, đầy phức tạp.

Từng, trước mặt thiên mệnh, nàng đã phản đối Hi Hòa theo người đàn ông này đến Bồng Lai biết bao.

Giờ đây... khi thật sự nhìn rõ địa vị của người đàn ông này trong thế giới Hồng Hoang, mới ý thức được, hành vi kiệt lực phản đối Hi Hòa năm đó, sai lầm đến mức nào.

"Ca ca, nếu em để tỷ tỷ và mấy đứa cháu ở Bồng Lai mấy ngày, ca ca sẽ không không đồng ý chứ." Hi Hòa nở một nụ cười tinh nghịch, bước đến, nhẹ nhàng khoác tay Đông Vương Công nói.

Nàng tự nhiên hiểu, Yêu tộc ở Bồng Lai không được yêu thích.

Thường Hi vốn là Yêu tộc Vương Mẫu, tuy muốn để Thường Hi ở lại bầu bạn với mình, nhưng cũng không thể không nể mặt người đàn ông của mình.

"Sao lại thế được?" Đông Vương Công đưa tay véo mũi Hi Hòa,

trêu chọc nói.

Nghe vậy.

Thường Hi mím môi khẽ cười.

“Nếu đã như vậy, tỷ tỷ ta cũng chỉ đành tuân theo ý của muội muội thôi.” ... ...

Đêm khuya.

Thái Âm Tinh treo lơ lửng trên màn trời đêm đen, ánh trăng trắng sáng, rải khắp nơi trong Hồng Hoang.

Trên Đông Hải, sóng lớn cuồn cuộn, chỉ nghe tiếng, không thấy thế.

Cả vùng biển, đều bị bóng tối vô tận bao trùm.

Trong vùng biển u ám, có một tiên đảo tỏa ra bảo quang đứng sừng sững, chính là Bồng Lai Tiên Đảo. ...

Bồng Lai.

Nhìn người đàn ông mặc bạch bào, không biết đang trầm tư điều gì trên tiên vân.

Trên mặt Thường Hi hiện lên một vẻ phức tạp.

Nàng đã dừng chân sau lưng Đông Vương Công hồi lâu, không biết từ lúc nào, đôi mắt long lanh như sao trời kia, mới hiện lên một tia sáng.

“Nô gia ra mắt Tiên chủ.” Thường Hi nhẹ nhàng lướt đến trên tiên vân sau lưng Đông Vương Công, khẽ hành lễ nói.

Nghe thấy tiếng nói truyền đến từ sau lưng.

Đông Vương Công không hề xoay người.

“Ở Bồng Lai đã mấy tháng, ở có quen không?” Y mặt không biểu

cảm nói, trong giọng nói, không hề có chút ngạc nhiên nào đối với giọng nói đột ngột vang lên lúc đêm khuya.

"Nơi này rất tốt, bốn mùa như xuân, trăm hoa đua nở, không hổ là đệ nhất bảo đảo Hồng Hoang." Thường Hi khẽ nói.

Trong giọng nói có vẻ say sưa, không hề giả tạo.

Trên đời không ai không thích tòa tiên đảo Bồng Lai này, chỉ riêng vẻ đẹp của nó, đã vượt xa Thái Âm Tinh và yêu đình có thể so sánh.

Chương 380

Quan trọng nhất là, ở đây... không có bất kỳ tranh chấp nào, cũng không có bất kỳ ai dám mạo phạm xâm phạm.

Bồng Lai, chính là mảnh đất tịnh thổ duy nhất của thiên địa Hồng Hoang.

Từ sau Thái Âm Tinh, Thường Hi đã chán ngấy những mưu lược tranh đấu giữa Vu Yêu, nay thấy mảnh đất tịnh thổ này, tự đáy lòng yêu thích.

"Quen là tốt rồi." Đông Vương Công nhàn nhạt nói, vẫn không hề xoay người.

Lời vừa dứt, giữa hai người rơi vào một khoảng lặng, trong lòng hai người, đều đang suy tính những chuyện của riêng mình.

Nhìn bóng lưng của người đàn ông trước mắt, Thường Hi muốn nói lại thôi. ...

Hồi lâu.

"Có chuyện gì thì nói đi." Đông Vương Công quay lưng, nhàn nhạt nói với Thường Hi.

Nghe vậy.

Thân hình Thường Hi khẽ run lên.

Rõ ràng không ngờ, người đàn ông trước mắt này, lại đoán trúng tâm tư của mình.

Giờ đây, đã Đông Vương Công đã mở lời, nàng tự nhiên không dám do dự nữa.

"Xin...

Tiên chủ sau này đừng làm khó phu quân của ta và Yêu tộc nữa.” Thường Hi khẽ nói.

“Làm khó?” “Ha ha, bần đạo làm khó lúc nào?” Đông Vương Công cười lạnh nói, trong giọng nói có chút lạnh lùng.

Bất luận là chuyện của Hồng Vân, đều là Yêu tộc gây sự trước.

Giờ đây... trong miệng người phụ nữ này, lại thành ra y đang làm khó Yêu tộc.

Nghe lời của Đông Vương Công, ánh mắt Thường Hi lóe lên.

Do dự hồi lâu.

“Nếu Tiên chủ có thể đồng ý sau này không ra tay với Yêu tộc, cũng không tham gia vào cuộc đấu tranh giữa hai tộc Vu Yêu, vậy thì nô gia... nô gia...” Thường Hi ấp úng nói, mặt nàng ửng hồng, lời vừa dứt, chiếc váy xanh tuột xuống, để lộ lưng trần.

Ý của nàng, không nói cũng hiểu.

Nàng biết rõ sự không vui giữa Yêu tộc và Bồng Lai.

Cũng tự nhiên hiểu, địa vị của Bình Tâm ở Bồng Lai.

Nếu như, khi Vu Yêu tam chiến sắp nổ ra, chỉ cần một câu nói của Bình Tâm, khó đảm bảo người đàn ông này sẽ không ra tay với Yêu tộc.

Nếu người đàn ông này ra tay, Yêu tộc, làm sao có thể thắng.

Ngay cả sinh tử tồn vong, e rằng cũng khó.

Cho nên, mục đích của nàng lần này, là muốn người đàn ông này không tham gia vào Vu Yêu tam chiến, bất kể, phải trả giá như thế nào.

Thân thể của nàng, chính là thứ duy nhất có thể cho người đàn ông

này.

Y không chỉ là tảng đá đè nặng trong lòng nàng, mà còn là tảng đá đè nặng trong lòng tất cả mọi người của Yêu tộc, một vực sâu không thể vượt qua. ...

Cảm nhận được động tĩnh sau lưng, lông mày Đông Vương Công không khỏi nhíu lại.

Khi nhìn thấy Thường Hi, y đã đoán Thường Hi đến là vì chuyện của Yêu tộc, nhưng không ngờ, người phụ nữ này lại dùng thủ đoạn cực đoan như vậy. ...

Thường Hi lần này đến Bồng Lai, rõ ràng là mang theo hy vọng của cả Yêu tộc, Đế Tuấn cũng tuyệt đối không thể không biết.

Cũng có nghĩa là, Thường Hi dùng cái giá cực đoan như vậy để y không tham gia vào cuộc chiến Vu Yêu, là đã được sự đồng ý của Đế Tuấn.

Ít nhất, cho dù Đế Tuấn không nói rõ đồng ý, trong lòng cũng nhất định biết.

Từ góc độ này nhìn, Đông Vương Công không hề nổi giận với người phụ nữ này, ngược lại cảm thấy có chút đáng thương.

Thiên Hôn Vương Mẫu, lại cũng trở thành thủ đoạn của Yêu Hoàng Đế Tuấn, để Yêu tộc không bị Bồng Lai ràng buộc.

Thật sự...

đáng thương. ...

"Đế Tuấn, uổng là một đại đế hoàng!" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Trong giọng nói đó, đầy hàn ý lạnh lẽo.

Không gian xung quanh càng ngưng kết thành từng lớp, tỏa ra băng

sương lạnh lẽo.

Dù là Thường Hi có thể chất hàn âm, lúc này cũng không khỏi cảm thấy như rơi vào cửu u, ngay cả hô hấp cũng muốn nghẹt thở.

Bị hàn khí đó ép đến mức lùi lại mấy bước.

Trên mặt, có một tia sợ hãi.

“Không... không liên quan đến ngài ấy.” Thường Hi có chút kinh hoảng nói.

Chương 381

Bởi vì lúc này nàng hoàn toàn không đoán được, tâm tư của người đàn ông trước mắt này.

Sợ rằng hành động này, sẽ chọc giận người đàn ông này, từ đó liên lụy đến cả Yêu tộc.

"Bồng Lai không nhập lượng kiếp, tranh chấp Vu Yêu, bần đạo tự nhiên sẽ không nhúng tay." Đông Vương Công mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói.

Nghe câu này, Thường Hi lộ ra một vẻ ngạc nhiên, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Rõ ràng, không ngờ chuyện mình cầu xin, người đàn ông này lại đồng ý nhanh như vậy.

Nhưng, đã người đàn ông này đồng ý, nàng tự nhiên không cần phải lo lắng nữa.

"Nếu vậy, nô gia xin tạ ơn Tiên chủ." Thường Hi đứng sau lưng Đông Vương Công, cung kính hành một lễ xong, mới từ từ lui đi.

Mãi đến khi Thường Hi rời đi, Đông Vương Công mới quay đầu, nhìn bóng lưng Thường Hi, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Thường Hi từng, lạnh lùng, cô độc như tuyết trên đỉnh Quỳnh Tiêu.

Lại không ngờ, giờ đây, lại trở thành dáng vẻ cam nguyện dùng thân thể đổi lấy lợi ích.

May mà, năm đó đã đưa Hi Hòa đến Bồng Lai.

Nếu không, e rằng Hi Hòa bây giờ, cũng khó thoát khỏi vận mệnh

của Thường Hi.

Thiên Đạo quả thật quá vô tình.

Vu Yêu hai tộc tranh hùng, Thường Hi, không nghi ngờ gì là vật hy sinh vô tội nhất trong đó.

Thái Âm Nữ Thần từng cô độc vô cùng, cuối cùng, lại chỉ nhận được một kết cục bi thảm thân tử cửu tử, vẫn lạc.

Nhẹ thở dài một tiếng, ngay sau đó, thân hình Đông Vương Công lóe lên, trực tiếp trở về trong Bồng Lai Tiên Các.

Đồng tình với vận mệnh của Thường Hi là một chuyện, nhưng Đông Vương Công không có lòng thánh mẫu lan tràn mà bảo vệ cả nhà Thường Hi.

Sớm đã từ năm đó ở Thái Âm Tinh, lựa chọn mà Thường Hi đã đưa ra, đã là hai con đường hoàn toàn khác với Hi Hòa. ...

Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Mấy tháng qua, điều Đông Vương Công làm, chính là điều chỉnh trạng thái của mình, chuẩn bị đón nhận lần đột phá tiếp theo.

Hiện tại, tu vi nhục thân của Đông Vương Công đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, tu vi nguyên thần, lại vẫn dừng lại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Từ ngày Hồng Quân xuất hiện, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được, sự áp chế của Thiên Đạo đối với nguyên thần, đã biến mất.

Cho nên, y định, trước tiên nâng cao tu vi nguyên thần lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó mới bước vào Quy Khư.

Dù sao...

Quy Khư thân là cấm địa Hồng Hoang, ai biết được, trong đó, đang chờ đợi Đông Vương Công là gì.

Giữa Chuẩn Thánh hậu kỳ và Chuẩn Thánh đỉnh phong, không nghi ngờ gì là một cái ngưỡng lớn.

Muốn vượt qua cái ngưỡng này, chỉ e, ngay cả Đông Vương Công cũng cần mấy ngàn năm tích lũy.

May mà, y cũng không phải là không có chuẩn bị.

Một triệu Hồng Mông năng lượng mà y có được từ nhiệm vụ ẩn do hệ thống trao năm đó.

Chính là một con bài tẩy mạnh mẽ. ...

Sáng sớm hôm sau.

Khi Đông Vương Công bắt đầu bế quan, Thường Hi cũng từ biệt Hi Hòa và những người khác.

Giữa nàng và Đông Vương Công, rốt cuộc đã xảy ra một số chuyện khó nói.

Bây giờ, mục đích đã đạt được, nếu còn ở lại Bồng Lai, cuối cùng cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng...

Thường Hi tuy đi, lại để lại mười con Kim Ô ở Bồng Lai.

Mười con Kim Ô là cháu ruột của Hi Hòa, giao cho Hi Hòa tận tâm dạy dỗ, nàng cũng tự nhiên vui lòng.

Đây cũng chính là điều Thường Hi hy vọng nhìn thấy.

Hiện tại, Bồng Lai thế lớn.

Nàng cũng không thể không, mượn mối quan hệ giữa tiểu Kim Ô và Hi Hòa, để Yêu tộc và Bồng Lai gần gũi hơn một chút. ...

Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, xung quanh thân thể, khí tức đạo tắc nồng đậm dâng trào.

Từng đạo văn tối nghĩa, cổ xưa, phản chiếu ra ánh hào quang rực rỡ bảy màu, không ngừng xoay quanh, quay cuồng xung quanh thân thể.

Trong ánh hào quang rực rỡ đó.

Nguyên thần của Đông Vương Công từ từ nhảy ra khỏi nhục thân của y, ngồi ngay ngắn giữa không trung Bồng Lai Tiên Các.

Trong nguyên thần màu tím nhạt, có thể mơ hồ cảm nhận được, ẩn chứa trong đó, là pháp lực dồi dào và vô số dấu tích đại đạo đang từ từ lưu chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, tâm thần Đông Vương Công khẽ động.

Một luồng năng lượng màu tím cực kỳ tinh khiết, khổng lồ, ầm ầm từ trong nguyên thần màu tím nhạt đó, lưu chuyển ra.

Ầm...

Chương 382

Khi luồng năng lượng khổng lồ đó xuất hiện, một gợn sóng năng lượng khổng lồ, đột nhiên từ xung quanh thân thể Đông Vương Công lan ra.

Ngay cả Bồng Lai Tiên Các được rèn đúc từ vô tận thiên tài địa bảo, cũng không khỏi rung chuyển.

Trọn vẹn một triệu Hồng Mông năng lượng.

Luồng năng lượng khổng lồ đó, dường như muốn làm nổ tung nguyên thần của Đông Vương Công.

Lúc này, nguyên thần màu tím nhạt đó, lại đang nhẹ nhàng run rẩy.

Nhìn từ xa, nguyên thần đó, lại trở nên phiêu diêu khó đoán.

Dấu tích đạo cổ xưa, đạo tắc nồng đậm, trong nguyên thần đó, lúc ẩn lúc hiện, vây quanh nguyên thần của Đông Vương Công không ngừng lưu chuyển, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, khiến nguyên thần trông càng thêm bí ẩn.

Ầm...

Lại một luồng năng lượng chấn động.

Gợn sóng đạo tắc mênh mông, mang theo năng lượng vô tận, giống như một trận sóng khí cuồng bạo, ầm ầm đánh lên cấm chế bên trong Bồng Lai Tiên Các.

Cùng lúc đó, trên nguyên thần của Đông Vương Công, khí tức mạnh mẽ xông thẳng lên trời, lao thẳng về phía cửu tiêu Hỗn Độn.

Cảm giác bành trướng sắp nổ tung đó đang từ từ lui đi, thay vào đó là một cảm giác mỹ diệu như si như say, phiêu diêu như tiên.

Ấm áp!

Mềm mại!

Hồng Mông năng lượng, với tư cách là năng lượng tinh thuần nhất giữa trời đất, phảng phất có thể tẩy rửa mọi ngóc ngách trong nguyên thần.

Khiến cho nguyên thần càng lúc càng trở nên hưng phấn.

Giống như cá thiếu nước được trở về sông, vui vẻ bơi lội trong đó.

Năng lượng mênh mông, giống như một đại dương năng lượng, không ngừng hội tụ vào trong nguyên thần những pháp lực và năng lượng tinh thuần nhất.

Lúc này, nguyên thần của Đông Vương Công, lại đang biến hóa với tốc độ mắt thường khó phân biệt.

Nguyên thần màu tím càng lúc càng huyền diệu, càng lúc càng khó đoán.

Vô số đạo tắc Đại Đạo ẩn chứa trong nguyên thần đó, cũng đang không ngừng lột xác và thăng hoa.

Từng đạo văn, từ nhạt đến đậm, năng lượng trong mỗi đạo văn, đều đang không ngừng tăng lên, mạnh lên.

Sự lột xác hoa lệ, đang tiếp diễn trong toàn bộ nguyên thần.

Tu vi nguyên thần của Đông Vương Công, càng giống như ngồi trên tên lửa, vù vù tăng vọt điên cuồng.

Bất luận là trước hay sau khi Hồng Quân truyền đạo.

Tất cả mọi người muốn đột phá đều phải tích lũy pháp lực đến một cường độ dày dặn nhất định.

Quá trình này, đâu chỉ có thể dùng hai chữ "dài đằng đẵng" để diễn tả.

Lúc này, năng lượng trong nguyên thần của Đông Vương Công, giống như đang bật hack, tăng vọt điên cuồng.

Từ đó có thể thấy, sự biến thái của Hồng Mông năng lượng, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Tu vi đang tăng lên nhanh chóng, nguyên thần cũng ngày càng ngưng thực.

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đó là cảnh giới viên mãn nhất của Chuẩn Thánh, nếu Đông Vương Công thuận lợi đột phá, thực lực có thể nâng cao, tuyệt đối là kinh khủng.

Trong lúc nâng cao thực lực nguyên thần, cũng sẽ bù đắp rất lớn cho khuyết điểm nhục thân mạnh, nguyên thần yếu.

Có lẽ, thực lực mà Đông Vương Công thể hiện lúc này, chưa hề bộc lộ khuyết điểm nguyên thần yếu.

Nhưng nếu gặp phải kẻ địch cảnh giới Hỗn Nguyên thật sự, cận chiến tàn sát, tuy mạnh, nhưng lại khó thi triển.

Khuyết điểm tu vi nguyên thần yếu hơn, cũng sẽ bị bộc lộ ra.

Cho nên, việc nâng cao nguyên thần lên Chuẩn Thánh đại viên mãn, đối với y vô cùng quan trọng.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao y định, đột phá tu vi nguyên thần trước, rồi mới đến Quy Khư.

Thậm chí y còn mơ hồ cảm nhận được, chuyến đi Quy Khư lần này, có lẽ sẽ gặp phải cường giả, tuyệt đối không dưới Hỗn Nguyên.

Đặc biệt là vị cố hữu mà Hồng Quân nói đến, thậm chí đã đạt đến

trình độ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Trước mặt những người này, thực lực, tự nhiên càng cao càng tốt.

Thời gian, trong Bồng Lai Tiên Các, đã không còn khái niệm.

Thời gian gấp hơn ba mươi lần, khiến Đông Vương Công hoàn toàn không cần, lo lắng vấn đề thời gian trôi đi ở bên ngoài.

Lặng lẽ ngồi đó, thực lực của y, đang tăng lên với tốc độ kinh khủng. ... ...

Tây phương.

Phía tây Linh Sơn, cách xa hàng trăm triệu vạn công lý, có một nơi, tên là Cực Tây Chi Sở.

Cực Tây Chi Sở đó, thuộc về nơi hoang vu nhất của Tây phương.

Năm đó đạo ma tương tranh, sau khi La Hầu tự bạo, khiến cho linh mạch Tây phương mười phần không còn một.

Nơi này, cũng chính là chiến trường của cuộc tranh đấu đạo ma năm đó.

Đã qua không biết bao nhiêu năm tháng, lúc này, Cực Tây Chi Sở, vẫn là một vùng hoang vu.

Cỏ cây không mọc, linh căn không lớn.

Chương 383

Một nhân quả mà Hồng Quân nợ hai người Tây phương, khiến cho, từ trước đến nay, Thiên Đạo đều nhắm một mắt, mở một mắt với nơi này.

Cho nên, nơi này, đã trở thành một bí địa không nằm trong sự giám sát của Thiên Đạo.

Cũng tại Cực Tây Chi Sở của đại lục hoang vu, có một luyện ngục.

Nơi đó, dường như ẩn giấu một tồn tại đáng sợ.

Từ luồng năng lượng đó nhìn, tồn tại ẩn giấu đó, phần lớn là một tôn Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu có đại năng như Hồng Quân ở đây, tất có thể phát hiện, tôn Thần Ma này bị trọng thương, sức mạnh có thể sử dụng, dưới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Vào một ngày nọ, trong phiến luyện ngục này, lặng lẽ bay đến hai hư ảnh phiêu diêu.

Hai hư ảnh đó, trông cực kỳ yếu ớt, giống như chỉ là hai thần hồn hiện hữu trên đời.

Nhưng hai hư ảnh như vậy, lại tỏa ra pháp lực cực kỳ nồng đậm, và uy áp khiến đa số cường giả Hồng Hoang, đều phải kiêng dè.

Hai người, chính là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Hai người quen đường quen lối tiến vào, phiến luyện ngục ẩn giấu trong vùng đất hoang vu của Tây phương.

Trước mắt, là một chiếc quan tài bằng đồng xanh được bao bọc

bởi một lớp cấm chế màu vàng huyền.

Nhìn chiếc quan tài bằng đồng xanh này.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người mặt đầy kính sợ, tiếp đó vội vàng bái: "Ngô đẳng ra mắt Tôn chủ." Ầm...

Vào khoảnh khắc lời của hai người vừa dứt, chiếc quan tài bằng đồng xanh đột nhiên phát ra một tiếng ầm vang.

Tiếp đó, chiếc quan tài đó ầm ầm dựng đứng.

Trong đó, xuất hiện một người đàn ông mặc hắc bào.

"Hừ." Người đàn ông hắc bào nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, lạnh lùng hừ một tiếng.

Không khí xung quanh, chớp mắt ngưng kết, một luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo, trong nháy mắt xuyên thấu tâm linh của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Hai người các ngươi thật biết cách lợi dụng thời cơ!" Người đàn ông hắc bào nghiêm giọng nói, trong giọng nói, đầy mỉa mai.

Trận chiến Hồng Vân ngày đó, nếu hai người Tây phương không mạo muội ra tay, đâu đến nỗi trở thành bộ dạng như hôm nay.

Giờ thì hay rồi, Hồng Vân không chết thì thôi, hai người nhục thân bị hủy.

Thật đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nghe lời của người đàn ông hắc bào, hai tôn đại năng đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, thân thể không khỏi bắt đầu run rẩy.

"Nhục thân bị hủy, chỉ e, chúng ta khó lòng làm việc cho Tôn chủ nữa." "Lần này, mong Tôn chủ có thể tái tạo nhục thân cho chúng ta." Chuẩn Đề run rẩy nói.

Nghe vậy.

Sắc mặt người đàn ông hắc bào, lại một lần nữa lạnh đi.

"Hừ!" "Ngay cả Minh Phật Xá Lợi mà bần đạo để lại cho các ngươi cũng bị môn nhân Bồng Lai hủy hoại, các ngươi làm sao có mặt mũi gặp bần đạo, làm sao có mặt mũi, để bần đạo tái tạo nhục thân cho các ngươi?" Người đàn ông hắc bào tức giận nói.

"..." Chuẩn Đề hai người nhìn nhau, tự biết mình đuối lý, lúc này, cũng không dám nói nhiều.

Người đàn ông hắc bào lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề hai người.

Hồi lâu...

ánh mắt mới từ từ thu lại, lạnh lùng nói: "Bần đạo tái tạo nhục thân cho các ngươi cũng không phải không được, chỉ có điều..." "Hai người các ngươi nhớ kỹ, sau khi nhục thân được tái tạo, không cần biết các ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải dụ được Tiên chủ Bồng Lai kia vào Hỗn Độn cho ta, hiểu chưa?" Lời vừa dứt, trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người lộ ra một vẻ vui mừng.

Lúc này vội vàng gật đầu đáp: "Vâng!". ... ...

Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn giữa không trung Bồng Lai Tiên Các.

Sau lưng y, nguyên thần vĩ ngạn đó, trở nên càng lúc càng ngưng thực.

Thậm chí, có thể nhìn thấy rõ, pháp lực tích lũy trong nguyên thần đó, đang như nước biển dâng triều, nhanh chóng tăng lên.

Cách dùng Hồng Mông năng lượng thuần túy như vậy để tấn công cảnh giới, không biết nhanh hơn tu luyện bình thường bao nhiêu lần.

Xung quanh thân thể y, từng đạo văn cổ xưa, huyền ảo, ánh sáng càng lúc càng rực rỡ.

Dường như, cũng trở nên càng thêm huyền diệu.

Nguyên thần, trong lúc ngưng thực, lại cho người ta một cảm giác cực kỳ phiêu diêu, tựa như, sắp dung hợp vào trong một phương thiên địa này.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, là đại viên mãn của cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đạo mà nó chứa đựng, không nghi ngờ gì là cực kỳ thuần túy.

Giống như Hồng Quân vậy, trông như đã dung hợp làm một với đạo.

Hàng triệu ức năm, cường giả có thể đạt đến cảnh giới này, đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên, sự thăng hoa của nguyên thần lần này, đối với Đông Vương Công mà nói, không nghi ngờ gì là rất lớn.

Ầm...

Dường như là tiếng thiên lại động lòng người do nguyên thần phát ra.

Trong lúc tiếng đạo mỹ diệu đang tụng xướng, trong nguyên thần, dường như có một rào cản mơ hồ sụp đổ.

Cùng với sự sụp đổ của rào cản đó, trong nguyên thần, lại một lần nữa bắt đầu thăng hoa.

Nếu là người thường, chỉ riêng rào cản mơ hồ đó, e rằng, sẽ trở thành nút thắt khiến tu luyện đình trệ.

Chương 384

Nhưng Đông Vương Công lúc này, dưới sự giúp đỡ của năng lượng cực kỳ tinh khiết, khổng lồ như Hồng Mông năng lượng, liền giống như ngồi tên lửa.

Vù vù xông về phía trước, phá hủy mọi thứ đang cản đường.

Trong nguyên thần, dường như có một cánh cửa cổ xưa, khó hiểu bị phá hủy, cùng với lúc bị phá hủy, một luồng năng lượng bản nguyên tinh thuần, bắt đầu du tẩu trong nguyên thần.

Nguyên thần của Đông Vương Công, bắt đầu không ngừng lột xác.

Sắc tím đó, trở nên càng lúc càng ngưng thực.

Vô số quy tắc và áo nghĩa đại đạo, rối rắm, dưới sự dẫn dắt của một sức mạnh nào đó, không ngừng xuyên qua và lưu chuyển trong nguyên thần. ... ...

Năm trăm năm.

Bên ngoài năm trăm năm, trong kết giới đã qua một vạn năm ngàn năm.

Ầm...

Một ngày, Đông Vương Công đang tu luyện đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt ngày thường trong như sông xanh, lúc này trở nên cực kỳ rực rỡ.

Vô số dấu vết đại đạo, pháp tắc lóe lên trong đó, tựa như từng ngôi sao rực rỡ, tỏa ra ánh hào quang chói mắt khiến người ta kinh ngạc.

Khí tức huyền diệu, tràn ngập toàn bộ Bồng Lai Tiên Các.

Tựa như trong cơ thể y, có chuyện mỹ diệu, đang xảy ra.

Đúng lúc này, đạo bào của Đông Vương Công đột nhiên phất lên.

Trong đạo vận nồng đậm đó, một tòa liên đài màu đỏ sẫm, từ từ xuất hiện.

Chính là tòa Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà y có được ở huyết hải năm đó.

Vào khoảnh khắc nghiệp hỏa hồng liên này xuất hiện, toàn bộ Bồng Lai Tiên Các, đều bị chiếu sáng một vùng hồng quang.

Ánh sáng sát khí hồng rực rỡ, từ trong hồng liên không ngừng tỏa ra.

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đúng vậy, Đông Vương Công hiện tại, thực lực đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tiếp theo, điều y phải làm, là ký thác vị phân thân cuối cùng, tự ngã.

Khi vị phân thân cuối cùng được ký thác ra, ba vị phân thân còn lại, thực lực của họ, tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Đương nhiên, lợi và hại đi đôi.

Lợi ích to lớn đồng thời, cũng báo hiệu độ khó khi ký thác ra vị phân thân cuối cùng cực cao.

Khác với trảm thi chi đạo.

Trảm thi chi đạo, là chém đi ba niệm ‘thiện’, ‘ác’, ‘tự ngã’.

Ba thứ này, là căn bản chi đạo của một người.

Sau khi chém đi ba thi, đồng thời khiến bản thân càng phù hợp với

Thiên Đạo.

Sau đó lợi dụng công đức và hồng mông tử khí, giao hòa với Thiên Đạo, từ đó đạt đến cảnh giới Thánh nhân.

Phân thân mà Đông Vương Công ký thác lại hoàn toàn ngược lại.

Trảm thi có nghĩa là loại bỏ căn bản của một người, ký thác phân thân, lại bảo lưu căn bản của một người.

Bất luận là ba vị phân thân 'Đạo', 'Phật', 'Ma', đều là một phần căn bản nhất của Đông Vương Công.

Tự ngã, càng là căn bản trong căn bản của Đông Vương Công.

Ý nghĩa của nó cũng không phải là phù hợp với Thiên Đạo, mà lại là hành vi nghịch thiên hoàn toàn ngược lại.

Nếu không phải lúc này, Đông Vương Công đã thoát khỏi sự áp chế của Thiên Đạo, dù thế nào cũng không thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, ký thác ra vị phân thân trảm thi thứ tư.

Lúc này.

Đông Vương Công lại rơi vào một loại nút thắt.

Tự ngã phân thân, là ký thác phân thân phù hợp nhất với bản thân.

Cũng là nơi khiến Đông Vương Công gặp khó.

Chính là tự ngã, tự ngã cũng là mình, như vậy, lại phải làm thế nào để ký thác ra vị phân thân cuối cùng?

"Cái gì là tự ngã?" Trong lòng y tự hỏi.

Nút thắt này, ẩn giấu sâu trong nguyên thần, phân thân đã hoàn thành ký thác, lại không thể nào siêu thoát khỏi thân thể.

Lúc này, nguyên thần không khỏi trở nên càng lúc càng phiêu diêu, khí tức khó hiểu đó trở nên có chút lộn xộn, khiến người ta cảm thấy

càng lúc càng không thể nắm bắt.

Không gian xung quanh, theo khí tức của y không ngừng run rẩy, vặn vẹo.

Các loại dấu vết đạo, không ngừng vung vẩy trên đó.

Hồi lâu.

Ngay cả đạo tâm đã tiến vào Hỗn Nguyên, lúc này, cũng không ngừng run rẩy.

Dường như sắp vỡ tan.

"Cái gì là tự ngã?" Cưỡng ép kiềm chế sự bồn chồn và rung động khó hiểu trong lòng, y trấn tĩnh tâm trí, bình tĩnh lại.

Tự ngã.

Chương 385

Có tất cả chấp niệm thiện ác.

Lại được chia thành ba giai đoạn thời gian, quá khứ, hiện tại, tương lai.

Ba giai đoạn thời gian, đối với mỗi một sinh linh trong thế giới Hồng Hoang, đều vô cùng quan trọng.

Bởi vì, một đời của một người, chính là do ba giai đoạn thời gian tạo thành.

Cũng cấu thành 'tự ngã' hiện tại.

Không có quá khứ, không có con đường đã qua, không có hiện tại, liền không có tự ngã, không có tương lai, liền không có con đường phải đi.

Ba thứ này, cấu thành con người hiện tại, lại phải làm thế nào để ký thác ba thứ này ra, từ đó khiến nguyên thần thăng hoa?

Hồi lâu.

Đông Vương Công như rơi vào vũng lầy, khí tức trở nên càng lúc càng rối loạn.

Đúng lúc này, đôi mắt y đột nhiên mở ra.

Nội tâm y đột nhiên nảy sinh một sự giác ngộ nào đó.

Tự ngã, là quá khứ, hiện tại, tương lai, nhưng cũng không phải là đạo diễn sinh, cũng tự nhiên không phải là mình.

Tự ngã là đạo, đạo lại là bản thân!

Khi ý nghĩ này lóe lên.

Trong nguyên thần, phôi thai của phân thân ký thác, đột nhiên dâng trào.

Khí tức tạo hóa mênh mông, như phun trào, bùng nổ như đại dương, ầm ầm tràn vào Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trước mặt Đông Vương Công.

Tiếp đó, nghiệp hỏa hồng liên đó bắt đầu không ngừng vặn vẹo, dần dần một bóng người mơ hồ, diễn hóa ra.

Đông Vương Công không nói một lời, ngồi đó, lặng lẽ chờ đợi.

Đạo vận quanh thân, bắt đầu điên cuồng hội tụ vào trong bóng người đó.

Có bỏ, mới có được.

Tự ngã là một phần căn bản nhất của bản thân, khi ký thác bản thân ra.

Đạo của y cũng sẽ đạt đến cực hạn hoàn mỹ.

Thời gian, trong Bồng Lai Tiên Các, trôi đi điên cuồng.

Tròn ba trăm năm đã trôi qua.

Sau khi hấp thụ đạo vận tinh thuần nhất của Đông Vương Công, bóng người đó, cuối cùng cũng hiện ra ngũ quan rõ ràng.

Lúc này, bóng người đó, hai mắt nhắm chặt, trên thân thể vĩ ngạn đó, lưu chuyển, âm dương nhị khí bản nguyên nhất của Đông Vương Công, cũng là sinh tử chi đạo.

Đạo vận và đạo tắc sinh tử đó, ẩn hiện quanh thân.

Lúc này, đạo nhân đó nhắm mắt đứng trước mặt Đông Vương Công, trong cơ thể, một luồng khí tức mạnh mẽ đang được ấp ủ.

Mặc dù, luồng khí tức này chưa đạt đến cực hạn, nhưng, đã đạt

đến cảnh giới giống như ba vị phân thân cùng kỳ, Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đông Vương Công suy đoán, sau khi vị phân thân cuối cùng hoàn thiện, ít nhất, cũng có thể đạt đến cấp độ Chuẩn Thánh trung kỳ.

Về phần có thể đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ hay không, vậy thì phải xem tạo hóa.

Phân thân ký thác của Đông Vương Công, vẫn đang thăng hoa, năng lượng trong cơ thể, càng lúc càng mạnh.

Sau lưng y, vô số hư ảnh ẩn hiện, âm dương nhị khí huyền diệu, diễn sinh ra vô số sinh linh, hình ảnh sinh tử huyễn diệt.

Hình ảnh sinh tử huyễn diệt, diễn dịch, lại chính là pháp tắc bản nguyên trong sinh tử âm dương mà vị phân thân cuối cùng tham ngộ.

Ầm...

Không khí giữa trời đất chấn động, thân ảnh hai mắt nhắm chặt đó, vào lúc này, đã mở mắt.

Trong đôi mắt đó, ẩn hiện một đen một trắng, hai loại đạo quang.

Mắt trái, minh quang rực rỡ, như một mặt trời chói lọi, đại diện cho đạo thuần dương bản nguyên nhất, cũng là sinh đạo.

Mắt phải, âm khí lưu chuyển, hàn ý lạnh lẽo, phảng phất như trong đó ẩn giấu mười tám tầng địa ngục, chỉ cần nhìn một cái, liền khiến người ta sâu sắc kiêng dè.

Chính là đạo cực âm, cũng là tử đạo.

Âm dương chi đạo, một cái nhìn, có thể phán sinh tử!

Cùng với sự tỉnh lại của đạo thân ảnh, khí tức năng lượng trong cơ thể, cuối cùng cũng đã leo lên đến đỉnh cao.

Oanh!

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Các, truyền ra một tiếng ầm vang lớn.

Dường như sắp nổ tung, trên thân ảnh đó, khí tức mạnh mẽ tỏa ra, trực tiếp từ Chuẩn Thánh sơ kỳ, leo lên Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cùng lúc đó, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được, thực lực của ba vị phân thân còn lại, cũng đồng thời tăng vọt.

Vị trước mắt, sau khi leo lên Chuẩn Thánh trung kỳ, vẫn không dừng lại.

Hướng về phía Chuẩn Thánh hậu kỳ, phát động tấn công.

Cuối cùng... lại dừng lại vào khoảnh khắc vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cảm nhận được khí tức năng lượng đột ngột dừng lại, Đông Vương Công hơi thất vọng thở dài một tiếng.

Cuối cùng vẫn còn cách Chuẩn Thánh hậu kỳ, một bước chân.

Một bước chân đó, lại như một vực sâu.

Chương 386

"Cảnh Dương ra mắt bản tôn." Thân ảnh đó nhìn Đông Vương Công, tiếp đó, cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

Đông Vương Công mặt mang nụ cười, cẩn thận đánh giá vị phân thân thứ tư.

Người này, quả thật có dáng vẻ thiếu niên, trên khuôn mặt, vừa mang vẻ non nớt của thiếu niên, lại có một loại khí chất thâm sâu không thể diễn tả.

Dung mạo của kẻ này cũng có tới chín phần tương tự Đông Vương Công.

Chỉ có điều, trông hắn giống như phiên bản thiếu niên của Mặc Tẩm Hồn vậy.

Đông Vương Công nhìn phân thân này, khoé miệng khẽ cười: "Ta và ngươi vốn là một thể, không cần khách sáo." "Thiện!" Cảnh Dương cười đáp, gật gật đầu.

Vị phân thân thứ tư này, về cơ bản cũng giống như đám người Đạo Huyền Cơ.

Thân là phân thân, nhưng lại không phải loại phân thân trảm thi do Hồng Quân sáng tạo ra.

Mỗi một vị đều là một cá thể độc lập.

Nhưng trong khi độc lập, họ lại có mối liên kết qua lại với Đông Vương Công.

Họ có thể tu hành độc lập, có thể nâng cao cảnh giới trong quá trình tu hành, nhưng tất cả mọi thứ vẫn được xây dựng trên nền tảng bản thể của Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công bỏ mình, vậy thì họ cũng sẽ hoàn toàn tan biến khỏi thế gian này.

Đồng thời, tư duy ý thức của họ cũng đều được xây dựng trên cơ sở chủ thể là Đông Vương Công.

Đây cũng chính là lý do năm đó Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm, Mặc Tẩm Hồn đại chiến Thái Nhất đã khiến cho một đám đại năng phải kinh ngạc.

Bởi vì, họ chưa từng thấy loại phân thân nào đặc thù như mấy vị này.

Có ý thức độc lập, có thể tu hành độc lập, không biết tốt hơn phân thân trảm thi thông thường bao nhiêu lần.

Dù là vậy.

Mấy vị phân thân này vẫn không thể thoát khỏi thân phận là phân thân, giữa họ và Đông Vương Công vẫn là một mất một còn, một vinh một nhục.

Việc tu vi của họ tăng lên lúc này, đối với Đông Vương Công mà nói cũng không có tác dụng gì.

Nhưng đến một ngày nào đó, khi tất cả họ đều quy về trong thân thể Đông Vương Công, thì tu vi của họ, cảm ngộ đối với Đại Đạo của họ, tất cả đều sẽ trở thành một phần của Đông Vương Công.

Đến lúc đó, tu vi, thực lực của Đông Vương Công lại sẽ có một bước nhảy vọt khổng lồ.

Nói một cách đơn giản, tu vi của ba người càng cao, tăng lên càng nhanh, thì khi ba người họ quy về trong cơ thể, chỗ tốt mà Đông Vương Công nhận được sẽ càng nhiều.

Còn về việc có thể đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ hay

không, thì cũng phải xem tạo hóa sau này.

Chỉ cách một bước chân, có lẽ chỉ cần một cơ duyên là có thể đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ… .....

"Chúc mừng bản tôn, không, chúc mừng chúng ta sắp chào đón thêm một vị sư đệ nữa." Ngay khoảnh khắc Cảnh Dương được diễn hóa ra, hư không bắt đầu vặn vẹo.

Tiếp đó, Cổ Quan Tâm, Mặc Tẩm Hồn từ trong hư vô bước ra, mặt mày tươi cười, chắp tay bái lạy Đông Vương Công.

"Xin ra mắt hai vị sư huynh." Cảnh Dương hành lễ với hai người.

Nhìn ba người họ, Đông Vương Công khẽ cười, ánh mắt rơi trên người Cảnh Dương.

"Cảnh Dương, ngươi là bản nguyên chi thể của Âm Dương, sở tu là Sinh Tử Chi Đạo, không bằng hãy đến Lục Đạo, thay Thanh Huyền Cơ quản lý việc sinh tử trong Lục Đạo, thế nào?" Đông Vương Công mỉm cười nói.

Lục Đạo Luân Hồi, là nơi sinh tử huyễn diệt tốt nhất thế gian, cũng là nơi tu hành tốt nhất cho người tu Sinh Tử Đạo như Cảnh Dương.

Nếu Cảnh Dương đến đó, việc đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ đối với ba người họ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nghe vậy.

Cảnh Dương khẽ gật đầu đáp: "Tất cả xin nghe theo sự sắp xếp của bản tôn." "Nếu vậy, chúng ta cũng cùng sư đệ đến Lục Đạo một chuyến đi." Mặc Tẩm Hồn cười nói.

"Đi đi." Đông Vương Công khẽ gật đầu. .....

Ba người hành lễ, tiếp đó lại một lần nữa bước vào hư vô.

Nhìn bóng dáng ba người rời đi, trên mặt Đông Vương Công vẫn nở một nụ cười.

Bây giờ, hắn đã dùng đến tòa sen cuối cùng, ký thác ra vị phân thân cuối cùng.

Vậy thì, cũng đến lúc bắt đầu chuẩn bị đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh rồi.

Chỉ có đạt tới song Hỗn Nguyên, thực lực mới có thể lại một lần nữa tăng lên đến một tầm cao đáng sợ.

Đương nhiên rồi, đột phá Hỗn Nguyên, tự nhiên không phải là bây giờ.

Hiện tại, việc mà Đông Vương Công cần làm chính là tiến vào Quy Khư trước.

Nếu có thể tập hợp đủ ba mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến còn lại trước khi đột phá Hỗn Nguyên.

Vậy thì, phương pháp dùng lực chứng đạo của hắn cũng sẽ được hoàn thiện.

Bản thể của bốn vị phân thân là bốn tòa sen, khi ngày đó đến, hắn sẽ phải dung hợp bốn tòa sen này, dung hợp thành một kiện tiên thiên chí bảo thuộc về mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể phát huy thực lực đến cực hạn.

Không... nói đến dung hợp chí bảo.

Đông Vương Công lại nghĩ đến một chuyện khác.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm hóa thành.

Mặc dù sau khi Hỗn Độn Thanh Liên ba mươi sáu phẩm vỡ nát, linh bảo diễn hóa ra vô cùng nhiều, Đông Vương Công căn bản không thể nào tập hợp đủ.

Nhưng nếu có Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ dung hợp cùng bốn tòa sen và các vật khác, linh bảo dung hợp ra phẩm cấp tự nhiên sẽ cao hơn một chút.

Chương 387

Hiện nay, trong năm lá cờ tiên thiên, Đông Vương Công đã tập hợp được bốn lá.

Chỉ còn lại lá cờ cuối cùng, Tiên Thiên Tố Sắc Vân Giới Kỳ bị hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có được.

Bây giờ, hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã chết, Linh Sơn phương Tây trở thành thánh địa vô chủ.

Có thời gian, Đông Vương Công thật sự phải đến Linh Sơn một chuyến.

Đương nhiên rồi, cũng không phải bây giờ.

Hiện nay, việc cấp bách nhất của Đông Vương Công là đến Quy Khư.

Bí mật trong Quy Khư, hắn vẫn luôn tò mò.

Huống hồ, bây giờ còn có thêm manh mối về một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến.

Đối với hắn, bí mật chứng đạo và Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến mới là quan trọng nhất.

Nếu như có thể có được thêm một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến nữa, có lẽ hắn có thể từ trên mảnh tàn phiến đó biết được một vài bí mật về Hỗn Độn Thần Ma.

Giúp đỡ Hồng Quân chống lại Hỗn Độn Thần Ma, chuyện này chung quy vẫn do Hồng Quân chiếm vị trí chủ đạo.

Đông Vương Công đối với cơ duyên chứng đạo kia, Hỗn Độn Thần Ma ở đâu, khi nào sẽ đến đều hoàn toàn không biết gì cả.

Muốn không bị Hồng Quân lợi dụng trong chuyện này, vậy thì tự nhiên cần phải làm rõ mọi chuyện trước. ...

Trong Bồng Lai Tiên Các, Đông Vương Công phất đạo bào, chậm rãi đứng dậy, nheo mắt lại, thần sắc sâu xa, khiến người ta không thể đoán được.

Một bước bước ra, thân hình đã ở bên ngoài Bồng Lai Tiên Các.

Bồng Lai vẫn hoa lệ như ngày nào.

Trong biển mây bảy màu huyền ảo, một con rồng khổng lồ màu tím nhạt đang bay lượn.

"Lão Long, theo ta ra ngoài một chuyến." Đông Vương Công nhìn con rồng tím khẽ gọi.

"Hống." Con rồng tím đang lượn lờ trên bầu trời nghe thấy lời của Đông Vương Công, không chút do dự.

Sau khi phát ra một tiếng rồng ngâm, nó liền bay về phía Đông Vương Công.

Tiếp đó, một người một rồng xông lên trời cao, mạnh mẽ bay về phía nam của Đông Hải.

Khác với vẻ tràn đầy sức sống của Đông Hải, càng bay về phía nam Đông Hải, Đông Vương Công càng phát hiện, tiên đảo trên Đông Hải càng lúc càng ít đi.

Sinh linh tu đạo trong hải vực đó cũng trở nên ít hơn.

Ngoài những con sóng biển cuồn cuộn do thủy triều, dường như càng đi về phía nam, những vùng biển kia càng trở thành một vùng biển chết.

Thế là Đông Vương Công xé rách bức tường hư vô, để Ngạo Thiên trực tiếp tiến vào hư không mà đi.

Chưa đầy nửa ngày, một người một rồng đã đến nơi cấm địa thần bí nhất thế giới Hồng Hoang, Quy Khư!

Tại tận cùng của vùng biển Đông Hải, một vòng xoáy khổng lồ, màu xanh u tối đáng sợ, giống như một cái miệng lớn như chậu máu, nằm ngang giữa trời đất.

Nước biển trên mặt đất, dường như bị một lực kéo nào đó, nước biển lại chảy ngược vào trong vòng xoáy.

Tử khí, từ trong vòng xoáy khổng lồ đó, khuếch tán ra, tràn ngập khắp trời đất.

Nơi đây, là tận cùng của thế giới Hồng Hoang.

Vòng xoáy kia, không cần giải thích, Đông Vương Công cũng hiểu, chính là Quy Khư.

Cảm nhận tử khí truyền ra từ trong vòng xoáy, Đông Vương Công không khỏi nhớ lại kiếp trước, trong một cuốn sách cổ, đã xem qua truyền thuyết về Quy Khư.

Trong truyền thuyết, cấm địa Quy Khư là nơi vạn vật thế gian tịch diệt.

Tương truyền, trước khi có Lục Đạo Luân Hồi, một phần sinh linh sau khi chết sẽ tiến vào cấm địa Quy Khư.

Trong Quy Khư, lại kết nối với vô số thế giới khác.

Sau khi thần hồn Hồng Hoang tràn vào, lại sẽ ở những thế giới khác mà tái sinh.

Đương nhiên rồi, về truyền thuyết này, từ sau khi Đông Vương Công thực sự đến thế giới Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không tin.

Nếu thật sự có một nơi thần kỳ như vậy, thì cần Lục Đạo Luân Hồi để làm gì?

Huống hồ... lần này, hắn phải tập hợp đủ ba mươi sáu viên Định Hải Châu, mới có thể tự tin tiến vào Quy Khư.

Nếu những thần hồn đó có thể tiến vào, vậy cần ba mươi sáu viên Định Hải Châu làm chìa khóa để làm gì?

Khi đó, Hồng Quân nói với hắn, trong Quy Khư có một vị cố nhân của Hồng Quân.

Đông Vương Công đều có chút nghi ngờ.

Không phải là không tin lời của Hồng Quân, chỉ là hoài nghi, người đó rốt cuộc đã tiến vào Quy Khư như thế nào? .....

Vứt bỏ những tạp niệm trong lòng, Đông Vương Công nhìn về phía vòng xoáy khổng lồ nằm ngang giữa trời đất.

Từ trước đến nay, hắn luôn có vô vàn tò mò về Quy Khư, bây giờ, chỉ cần bước vào vòng xoáy đó là có thể tiến vào Quy Khư.

Phương pháp chứng đạo!

Cố nhân của Hồng Quân!

Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến!

Tất cả mọi sự tò mò, cũng sẽ được hé mở vào khoảnh khắc hắn bước vào Quy Khư.

Đông Vương Công đứng sừng sững trên lưng rồng, nhìn vòng xoáy khổng lồ trước mắt hồi lâu.

Chương 388

Tiếp đó, tâm thần vừa động, thần thức cảnh giới Hỗn Nguyên trực tiếp thăm dò vào trong vòng xoáy đó.

Ngay khoảnh khắc thần thức tiến vào vòng xoáy khổng lồ.

Ù... một luồng âm thanh ù ù, vang dội khắp đất trời.

Cùng lúc đó, thần thức của Đông Vương Công đột nhiên bị đẩy ngược trở lại.

Dù lúc này hắn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng không khỏi cảm thấy trong thần hải có một luồng cảm giác đau nhói.

Tựa như thần thức đã đâm vào một bức tường năng lượng, bị phản ngược trở về.

Bức tường năng lượng này cực kỳ quỷ dị.

Phải biết rằng, thần thức của một đại năng cảnh giới Hỗn Nguyên đã vô cùng đáng sợ.

Trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, những vùng đất mà thần thức của cường giả Hỗn Nguyên không thể chạm tới là cực kỳ ít.

Nhưng Quy Khư... nhìn vòng xoáy khổng lồ trước mắt, trong lòng Đông Vương Công càng thêm tò mò.

Có một bức tường năng lượng vô hình che đậy, vậy thì cũng có nghĩa là, trong Quy Khư tuyệt đối không đơn giản.

Thật ra, nếu dễ dàng để hắn nhìn thấy mọi thứ trong Quy Khư, ngược lại hắn còn có chút thất vọng.

“Lão Long, ngươi đi du ngoạn một chuyến trước đi, không cần theo bần đạo vào trong.” Đông Vương Công nói với Ngạo Thiên.

Chỉ riêng vòng xoáy trước mắt, Đông Vương Công đã không thể nhìn thấu, không biết bên trong ẩn chứa bao nhiêu hiểm nguy.

Ngạo Thiên chung quy cũng chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh, tùy tiện xông vào, tự nhiên sẽ tăng thêm nhiều rủi ro không cần thiết.

Nghe vậy, Ngạo Thiên khẽ gật đầu.

"Lão gia, ta đi đây." Nói xong, nó liền lao thẳng vào vùng nước Đông Hải.

Sau khi Ngạo Thiên đi, Đông Vương Công nhìn vòng xoáy khổng lồ trước mắt, lại rơi vào trầm tư.

Ngày đó, mặc dù Nữ Oa đã nói cho hắn biết ba mươi sáu viên Định Hải Châu là chìa khóa để vào Quy Khư.

Nhưng trước mắt, chỉ có một vòng xoáy lớn màu xanh u tối và một bức tường năng lượng vô hình, vậy hắn nên sử dụng ba mươi sáu viên Định Hải Châu như thế nào để mở bức tường năng lượng đó và tiến vào Quy Khư?

Trầm ngâm một lát.

Đông Vương Công phất đạo bào, trước người hắn, ba mươi sáu viên Định Hải Châu tỏa ra ánh sáng ba màu lơ lửng hiện ra.

Tiếp đó, hắn đưa thần thức vào trong Định Hải Châu.

Định Hải Châu, nếu đã là chìa khóa của Quy Khư, vậy thì bên trong có lẽ sẽ có phương pháp mở ra Quy Khư.

Trong ba mươi sáu viên Định Hải Châu, thứ cấu thành nó là một tiểu thiên thế giới cực kỳ rộng lớn.

Đông Vương Công thăm dò vào trong đó, bắt đầu khám phá trong phương thế giới này.

Phương tiểu thiên thế giới này, không giống với thế giới chủng tử.

Thế giới trong Định Hải Châu là một mảnh hoang vu, ngay cả tiên linh chi khí cũng cực kỳ thiếu thốn.

Trong núi non hoang vu, không có một tia linh mạch tồn tại.

Cũng có nghĩa là, mặc dù đây là một phương tiểu thiên thế giới, nhưng thế giới này lại là một thế giới chết.

Đông Vương Công ở trong đó, trong phương thế giới này, dừng lại rất lâu.

Tiếp đó, hắn nhắm mắt lại, bắt đầu cảm nhận xem Định Hải Châu rốt cuộc có mối liên hệ như thế nào với Quy Khư. … Hồi lâu sau, hắn đột nhiên mở mắt.

"Định Hải Châu." Khóe miệng khẽ lẩm bẩm, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía vòng xoáy khổng lồ kia.

"Nguyên lai là vậy." Hắn cười khẽ nói.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Đông Vương Công đột nhiên chuyển động.

Bước đi trong không trung, một bước là mấy ngàn vạn dặm, tựa như xuyên qua từng tầng không gian.

Trong nháy mắt, hắn đã ở chính trung tâm của vòng xoáy.

Xa xa nhìn lại, lúc này, Đông Vương Công chỉ là một chấm trắng nhỏ bé trong vòng xoáy màu xanh u tối đó.

Tựa như vòng xoáy kia đang há cái miệng lớn như chậu máu, muốn nuốt chửng hắn vậy.

Chỉ một chấm trắng như vậy.

Lúc này, xung quanh thân hắn, gió lốc cuồn cuộn, khí lãng kinh khủng đã thổi bay nước biển dưới chân Đông Vương Công, tạo thành ba mươi sáu vòng xoáy khổng lồ.

Cả vùng biển dường như giống như giao long đang khuấy động.

Nước biển đen kịt, cao hàng ức vạn trượng, dường như đã nối liền với trời đất.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, gặp gió liền trương to.

Trong khoảnh khắc, mỗi viên đều trở nên lớn bằng trăm trượng.

Theo ý niệm của Đông Vương Công, chúng xoay tròn, bay lượn với tốc độ nhanh chóng xung quanh thân hắn.

Năng lượng mà chúng tỏa ra, liên kết chặt chẽ với ba mươi sáu vòng xoáy khổng lồ trong vùng biển.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Đông Vương Công đột nhiên ra tay.

Bàn tay nhanh chóng lật chuyển, kết xuất ba mươi sáu đạo pháp quyết.

Chương 389

Khi những pháp quyết này ngưng hiện trong hư không, cả vùng biển rung động, tạo ra những gợn sóng thủy triều khổng lồ.

Ù... một tiếng vang.

Đông Vương Công đột nhiên hét lớn: "Trấn cho ta!" Tựa như uy lực vĩ đại từ hỗn độn tuyên cổ giáng xuống, khi tiếng nói của Đông Vương Công vang lên.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu hào quang đại chấn, mang theo uy lực vô song, ầm ầm trấn áp lên vòng xoáy khổng lồ kia.

Cùng lúc đó, ba mươi sáu vòng xoáy trên mặt biển xoay tròn với tốc độ cực nhanh, nước biển đang chảy ngược vào Quy Khư, ngay khoảnh khắc này đã ngừng chảy.

Vòng xoáy khổng lồ nằm ngang giữa trời đất, dường như mất đi năng lượng, chậm rãi ngừng xoay chuyển.

Lộ ra, một thông đạo khổng lồ màu xanh u tối.

Nhìn thấy thông đạo hiện ra này, trên mặt Đông Vương Công mới nở một nụ cười.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, thứ tạo thành nó là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo có công phạt cực kỳ mạnh mẽ.

Mỗi một viên, bên trong đều mang theo uy lực vĩ đại sánh ngang Tứ Hải.

Ngoài ra, Định Hải Châu còn có một môn thần thông cực kỳ mạnh mẽ, chính là trấn hải!

Còn về việc tại sao ba mươi sáu viên Định Hải Châu lại là chìa

khóa mở cửa Quy Khư.

Đó chính là vì năng lực trấn hải.

Quy Khư nằm ở tận cùng thế giới Hồng Hoang, là nơi giao giới giữa trời và đất.

Nơi đây, lại vừa vặn là tận cùng của Đông Hải.

Vì vậy, Đông Vương Công liền suy đoán, bức tường năng lượng bảo vệ ở lối vào Quy Khư, chắc chắn là hấp thu năng lượng từ Đông Hải.

Nếu không, càng đến gần phía nam, sinh linh tu hành và những động thiên phúc địa tiên đảo, tuyệt đối sẽ không hiếm hoi như vậy.

Cho nên, bức tường năng lượng bảo vệ ở lối vào Quy Khư, chính là do hấp thu năng lượng của Tứ Hải mà ngưng kết thành.

Mặc dù bức tường năng lượng này đối với Đông Vương Công không phải là không phá được, nhưng nếu cưỡng ép phá vỡ, chắc chắn sẽ hủy hoại lối vào Quy Khư.

Vì vậy, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, đã trở thành chìa khóa duy nhất có thể mở ra bức tường này mà không phá hủy thông đạo Quy Khư. … Đông Vương Công nhìn thông đạo trước mắt, khóe miệng khẽ cười, trong lòng cũng không khỏi cảm thán sự huyền diệu kinh thiên động địa của lối vào Quy Khư.

Một cấm địa huyền diệu như vậy, nếu không tập hợp đủ ba mươi sáu viên Định Hải Châu.

E rằng, ngay cả những đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực, cũng không thể tự tiện xông vào.

Cấm địa đệ nhất, quả nhiên danh bất hư truyền.

Chỉ có điều... trong lúc kinh ngạc, Đông Vương Công không khỏi

càng thêm tò mò, vị cố hữu mà Hồng Quân nói, đã vào đây như thế nào?

Nếu dựa vào Định Hải Châu để vào, hiển nhiên là có chút không thể nào.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, trong lịch sử Hồng Hoang, chưa bao giờ xuất hiện cùng một lúc.

Dưới đủ loại cơ duyên, Đông Vương Công tin rằng, mình là người đầu tiên tập hợp đủ ba mươi sáu viên Định Hải Châu.

Nhưng nếu không dựa vào Định Hải Châu thì sao... người đó lại vào đây như thế nào?

Đông Vương Công trong lòng suy nghĩ, trong đầu lại hiện ra hai phương pháp có thể bước vào Quy Khư mà không cần dựa vào Định Hải Châu.

Một là, người đó là sinh linh bản địa của Quy Khư.

Không... hiển nhiên là có chút không thể nào.

Mặc dù Đông Vương Công không dám khẳng định, trong Quy Khư không có sinh linh bản địa.

Nhưng người đó nếu đã được Hồng Quân gọi là cố hữu, vậy thì tuyệt đối không phải là sinh linh bản địa.

Loại thứ hai... người duy nhất không dựa vào Định Hải Châu mà có thể bước vào Quy Khư, trên đời này, có lẽ chỉ có một loại người có thể làm được.

Không Gian Chí Tôn!

Là một trong ba nghìn đại đạo, Không Gian Đại Đạo xếp hạng cực kỳ cao, nếu tu hành Không Gian Đại Đạo đến một cảnh giới nhất định, liền có thể mượn điểm nút không gian.

Giống như Đông Vương Công mượn điểm nút thời gian, quay trở lại Long Hán Đại Kiếp.

Người tu hành Không Gian Đại Đạo, liền có thể mượn điểm nút không gian, đi xuyên qua bất kỳ không gian nào.

Muốn vào Quy Khư, cũng chỉ có một loại người như vậy mới có thể làm được.

Nghĩ đến đây, đồng tử của Đông Vương Công không khỏi co rụt lại.

"Chẳng lẽ?" Hắn lẩm bẩm tự nói.

Trong đầu, lại hiện ra một gương mặt già nua, hiền từ.

Chỉ có điều, khi nghĩ đến người này, sự cảnh giác trong mắt hắn không khỏi trở nên đậm đặc hơn.

Trầm ngâm một lát.

Đông Vương Công khẽ dừng lại, sau đó, trực tiếp tiến vào thông đạo dẫn đến Quy Khư.

"Bất kể người mà Hồng Quân nói là ai, lần này, bần đạo đã đến, vậy thì sẽ vạch trần tất cả mọi chuyện." Hắn thầm nghĩ.

Mang theo một tia kiên định, hắn nhanh chóng xuyên qua bức tường không gian, hướng về Quy Khư.

Chương 390

… Ngay khoảnh khắc Đông Vương Công chìm vào Quy Khư.

Trên bầu trời Đông Hải, bắt đầu truyền đến một trận dao động.

Ngay sau đó, một bức tường hư vô bị xé rách, từ trong đó, bay ra một con phượng hoàng vàng khổng lồ.

Trên lưng phượng, đứng một nữ tử có dung mạo cực kỳ diễm lệ.

Nữ tử đó băng thanh ngọc nhuận, hương bồi ngọc trác, môi đỏ má hồng, răng trắng môi thơm.

Nơi nàng đi qua, chim chóc kinh sợ, khi nàng đến, bóng ảnh lướt qua hồi lang.

Nữ tử này, chính là vị ở Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh Nhân.

Nữ Oa nhìn bóng dáng biến mất của Đông Vương Công, tiếp đó, cúi đầu xuống, khẽ nói với con phượng hoàng dưới chân: "Kim Ninh, lần này hung hiểm, ngươi về Oa Hoàng Cung trước đi, không cần theo ta." Nghe vậy.

Kim Ninh khẽ đáp, ngay sau đó một tiếng phượng hót, mang theo mây lành vàng rực, bay lên trời cao.

Nữ Oa bình tĩnh nhìn lối vào Quy Khư, đôi mày liễu khẽ nhíu lại.

"Nơi đây là long đàm hổ huyệt còn chưa biết, sao dám tùy tiện xông vào." Nàng khẽ thở dài.

Ngay sau đó không còn do dự, hóa thành một luồng ánh sáng, nhanh chóng chìm vào Quy Khư.

Trong thông đạo dẫn đến Quy Khư, Đông Vương Công đang bay với tốc độ cực nhanh.

Thông đạo trước mắt có chút tương tự với điểm nút thời gian mà Đông Vương Công từng bước vào năm đó.

Trong thông đạo của điểm nút thời gian, có những dòng chảy thời gian dày đặc, ghi lại từng sự kiện của Hồng Hoang.

Còn trong con đường này, lại là những dòng chảy không gian đủ màu sắc, trong những hình ảnh đó, ghi lại cảnh tượng cây cỏ núi sông của từng thế giới.

Chỉ có điều, không gian của con đường này đã có chút vỡ nát.

Nếu hơi bất cẩn, liền sẽ phá hủy con đường này.

Kết quả của việc phá hủy, đó chính là Đông Vương Công sẽ không bao giờ có thể quay trở lại thế giới Hồng Hoang.

Vì vậy, Đông Vương Công cũng không vì theo đuổi tốc độ mà xé rách hư không phi hành, chỉ thuận theo con đường đó mà tiến lên với tốc độ nhanh chóng.

Tốc độ phi hành của cường giả Hỗn Nguyên đã đạt đến một mức độ đáng sợ nào đó.

Nhưng dù vậy, Đông Vương Công cũng phải bay trong thông đạo đó đủ sáu canh giờ, mới đến được thế giới Quy Khư thực sự.

Sáu canh giờ phi hành, quãng đường này tuyệt đối đáng sợ.

Lúc này, Đông Vương Công mơ hồ cảm giác, mình đang ở một vùng đất xa lạ, đã thoát ly khỏi thế giới Hồng Hoang.

Hiện ra trước mắt.

Một bầu trời màu xám trắng, xung quanh bị những lớp sương mù dày đặc bao phủ.

Dưới chân, một vũng nước màu tím sâu không thấy đáy, ở đây hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của bất kỳ sinh linh nào.

Dường như, nơi đây là nơi vạn vật quy tịch, chỉ có một mảnh tĩnh lặng.

Ngay khoảnh khắc bước vào phương thế giới này, Đông Vương Công nhanh chóng mở thần thức ra dò xét, nhưng lại phát hiện một điều kỳ lạ.

Phạm vi thần thức của hắn lại bị áp chế.

Phạm vi thần thức có thể đạt tới, bị áp chế cực kỳ nhỏ bé.

Phải biết rằng, thần thức của cường giả Hỗn Nguyên đã đạt đến mức có thể tùy ý dò xét bất kỳ nơi nào, nhưng ở đây, lại có thể bị áp chế.

Điều này đủ để cho thấy sự đáng sợ của cấm địa Quy Khư.

"Ngao!" Một tiếng gầm rú cổ xưa, vang vọng trong cấm địa Quy Khư.

Tiếng gầm rú đó, tựa như rồng ngâm, như hổ gầm.

Giống như một con hung thú từ thời thượng cổ giáng xuống, chỉ nghe thấy tiếng đã khiến người ta tâm thần chấn động.

Nghe tiếng gầm rú, Đông Vương Công không khỏi nhíu mày.

"…Hỗn Nguyên?" Cảm nhận khí tức trong âm thanh đó, hắn kinh ngạc tự nói.

Đi kèm với âm thanh đó, Đông Vương Công đứng sừng sững trên mặt nước, bỗng ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ.

Mùi hương đó, dường như có thể từ lỗ mũi con người, chui vào tận tâm linh.

Chỉ trong một khắc.

Đông Vương Công liền cảm thấy tâm cảnh của mình hoảng hốt.

Cùng lúc đó, mặt nước màu tím yên tĩnh bắt đầu gợn lên những gợn sóng lăn tăn.

Xa xa, trong sương mù.

Một bóng dáng mờ ảo cực kỳ yêu mị, nhẹ nhàng bước đi, chậm rãi tiến về phía Đông Vương Công.

Khi đến gần.

Đông Vương Công mới nhìn rõ bóng dáng của người đó.

Đó là một nữ tử cực kỳ yêu kiều, đầu đội phấn quan, thân khoác một bộ sa mỏng màu xanh biếc, phác họa ra vóc dáng cực kỳ hoàn mỹ.

Vai như dao gọt, eo như dây thắt.

Da như ngọc đông, khí như u lan.

Vẻ yêu kiều không xương nhập vào nét diễm lệ ba phần, hiện ra vóc dáng thon dài, yêu kiều quyến rũ lòng người.

Bước đi như liễu rủ, đưa cổ tay trắng ngần trong lớp sa mỏng, mắt chứa xuân thủy sóng biếc long lanh, trên đầu cài lệch trâm phượng rồng bằng ngọc bích, má hồng ngọc ngà đẹp hơn hoa, ngón tay như rễ hành, miệng như ngậm chu sa, mỗi một cái nhíu mày, một nụ cười đều làm động lòng người.

Quả thực là một yêu vật dung nhan diễm lệ, kiều diễm đến nao lòng.

Chương 391

Nữ tử đó mang theo một nụ cười đầy xuân ý, không ngừng tiến lại gần Đông Vương Công.

Lúc này, hai bên đã đến một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm.

Nếu ở khoảng cách này, đối phương đột nhiên ra tay, vậy thì chắc chắn sẽ cực kỳ hung hiểm.

Đông Vương Công tuy không lùi bước, nhưng trong lòng đã dấy lên một tia cảnh giác.

Trực giác mách bảo hắn, người phụ nữ trước mắt, mặc dù trông vô hại, nhưng thực lực của nàng ta tuyệt đối đáng sợ.

Thậm chí, người phụ nữ này, ngoài những đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực mà hắn từng gặp, là người mạnh nhất.

"Khì khì khì, đạo trưởng cứ nhìn nô gia làm gì, nô gia có đẹp không?" Nữ tử mím môi, làm ra vẻ e thẹn, giọng nói đầy vẻ quyến rũ.

Âm thanh đó, dường như có thể chui vào hồn phách của Đông Vương Công.

Mặc dù vô cùng dễ nghe, nhưng nghe xong, hắn lại như con mèo xù lông, tức khắc da đầu tê dại.

"Ủa, đạo trưởng sợ nô gia sao?" Nữ tử thấy Đông Vương Công mặt lạnh cảnh giác, trên mặt lại mang vẻ đáng thương vô tội hỏi.

"Cút!" Đông Vương Công cuối cùng đã hết kiên nhẫn với người phụ nữ này, quát lớn.

Nghe vậy.

Sắc mặt nữ tử lập tức trở nên âm trầm.

“Tìm chết.” Nữ tử lạnh lùng quát một tiếng, tiếp đó không nói một lời liền mạnh mẽ đánh một chưởng về phía Đông Vương Công.

Ở khoảng cách gần như vậy, đối phương đột nhiên ra tay, không nghi ngờ gì là cực kỳ hung hiểm.

May mà Đông Vương Công đã sớm có phòng bị, ngay khi nữ tử đánh ra một chưởng, hắn liền đưa tay đón đỡ.

Thực lực cảnh giới Hỗn Nguyên lập tức bùng nổ, cùng với bàn tay của nữ tử kia, hung hăng va chạm vào nhau.

Bùm.

Uy năng kinh khủng lập tức khiến cả vùng nước yên tĩnh trở nên hỗn loạn, uy năng chấn động tai vang lên trong cả vùng biển, không ngừng vang vọng.

Sau một chưởng, thân hình nữ tử ầm ầm lùi lại.

Đôi chân ngọc tuyệt mỹ của nàng ta, trên mặt nước, đã vạch ra một đường rãnh sâu không thấy đáy.

Sau khi lùi lại đủ một trăm vạn trượng, thân hình nữ tử mới miễn cưỡng dừng lại.

“Lực đạo?

Truyền nhân của Bàn Cổ!” Nữ tử nhìn Đông Vương Công, sắc mặt đại kinh, kinh ngạc không thể tin nổi nói.

Mặc dù trong đôi mắt đó đầy vẻ kiêng kỵ, nhưng trong giọng nói lại có thể nghe ra một tia hưng phấn.

Nghe thấy giọng nói của nữ tử.

Ánh mắt Đông Vương Công không khỏi nheo lại.

Lại là câu nói này?

Rốt cuộc tại sao nữ tử này lại giống như vị Hỗn Nguyên vực ngoại năm đó, gọi hắn là truyền nhân của Bàn Cổ?

Không đợi Đông Vương Công suy nghĩ kỹ, ánh mắt nữ tử nhìn chằm chằm Đông Vương Công đã trở nên nóng rực.

"Không ngờ, người ta khổ công chờ đợi, lại có thể xông vào Tử U Hàn Đàm của ta như vậy." "Đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, được đến chẳng phí công phu!" Nữ tử cười lớn, dường như đã phát hiện ra con mồi khiến nàng ta cực kỳ động lòng, có chút kích động cười nói.

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt nữ tử trở nên lạnh lẽo.

"Đã đến rồi, vậy thì ở lại đi!" Tiếng nói vừa dứt, chiếc váy mỏng trên người nàng ta cuốn lên đến đầu gối, phía sau, bay ra mười hai luồng ánh sáng rực rỡ.

Tiếp đó, nàng ta mạnh mẽ lao về phía Đông Vương Công.

Tốc độ cực nhanh, giống như một con hồ ly linh hoạt.

Lúc này, sự tham lam đối với truyền nhân của Lực Đạo đã che lấp lý trí trong lòng nàng ta.

Nàng ta lại quên mất, vừa rồi trong một đòn tấn công bất ngờ, nàng ta đã rơi vào thế hạ phong.

"Hát." Nữ tử hét lớn một tiếng, xung quanh thân nàng ta, bốc lên một ngọn lửa màu tím u tối.

Ngọn lửa tím u tối xoay tròn với tốc độ nhanh chóng xung quanh thân nàng ta, tiếng lửa cháy bùng lên trong không gian này.

Ngọn lửa tím đó mặc dù đang cháy dữ dội xung quanh không gian của nữ tử, nhưng lúc này, Đông Vương Công lại cảm thấy một cảm giác cực kỳ âm lãnh.

Dường như ngọn lửa đó, giống như đến từ địa ngục.

Phải biết rằng, Đông Vương Công nhục thân chứng đạo, thân thể cường hãn đã đến một mức độ đáng sợ.

Nhưng lúc này, hắn lại cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nguyên nhân duy nhất có thể khiến hắn cảm thấy uy hiếp.

Đó là ngọn lửa tím mà nữ tử phóng ra, chính là khắc chế tốt nhất đối với thể tu.

Ù... tiếng không khí rung động.

Mười hai luồng ánh sáng phía sau nữ tử đồng loạt cuốn về phía bầu trời.

Cùng lúc đó, ngọn lửa tím đáng sợ như mưa điểm, điên cuồng trút xuống Đông Vương Công.

Đông Vương Công chắp tay sau lưng đứng đó, chiến ý trong lòng dâng trào.

Tu vi của người phụ nữ trước mắt, ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu trong nháy mắt.

Cũng có nghĩa là, thực lực của người phụ nữ này, ít nhất cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng điều khiến hắn chắc chắn là, người phụ nữ này không phải là loại biến thái đã trở thành Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Chương 392

Nếu không, hắn cũng chỉ có nước chạy trốn.

Lúc này, trong lòng hắn không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Người ta nói, Long Hán Đại Kiếp trong thế giới Hồng Hoang, Đại La nhiều như chó, Chuẩn Thánh đầy đường.

Nhưng cảm giác mà cấm địa Quy Khư mang lại cho hắn, lại là Hỗn Nguyên nhiều như chó.

Vừa vào Quy Khư đã gặp một người mạnh mẽ như vậy, ngay cả Đông Vương Công cũng không ngờ tới.

Nhìn uy năng đáng sợ từ trên trời giáng xuống, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười.

"Lần này, liền lấy ngươi để thử tay nghề." Tiếng nói vừa dứt, hắn đột nhiên động.

Nguyên thần Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhục thân Hỗn Nguyên, thực lực của hai người cộng lại, không nghi ngờ gì khiến hắn khó gặp đối thủ.

Người phụ nữ này... lại đáng để hắn toàn lực ra tay. ...

Ngọn lửa tím từ trên trời giáng xuống, giống như giòi trong xương, khóa chặt hắn, không ngừng tấn công.

Đông Vương Công vừa né tránh, vừa cố gắng hết sức tiến lại gần người phụ nữ kia.

Thực lực của hắn, mạnh chính là ở cận chiến.

Nếu chỉ so pháp lực với người phụ nữ trước mắt, nói thật, hắn không cảm thấy mình có ưu thế.

Lúc này, thân hình Đông Vương Công, giống như một hư ảnh mờ ảo.

Trên bầu trời, với tốc độ mà mắt thường khó có thể phân biệt được, hắn nhanh chóng bay lượn.

Mắt thấy, khoảng cách với người phụ nữ kia ngày càng gần.

"Nhất lực phá vạn pháp!" Đông Vương Công hét lớn.

Nắm chặt nắm đấm, không pha tạp một chút hoa mỹ nào, đơn giản mộc mạc đánh về phía nữ tử, sức mạnh chứa đựng trong đó, khiến ngọn lửa tím khắp trời trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Trông có vẻ là một đòn tấn công mộc mạc vô cùng, nhưng sức mạnh của một quyền này, lại là mười lăm lần cực hạn mà thân thể hắn có thể đạt tới.

Đừng nói là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, gặp phải một quyền này của Đông Vương Công, cũng phải cân nhắc.

Một quyền đánh ra, quyền ảnh sắc bén kia, mang theo uy năng vô tận bắn ra.

Trong dòng sông thời gian của quyền ảnh, cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần khai thiên lập địa dường như tái hiện, mang theo đại thế cuồn cuộn của năm tháng thời gian, kéo dài uy lực vô song sáng tạo trời đất.

Trong mơ hồ hư ảo, có ánh rìu lấp lánh, chém ra một vùng càn khôn bao la.

Khí tức tuyên cổ cuồng bạo vô song, chấn nhiếp khiến người ta cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng.

Tựa như có thể một đòn sáng thế, một đòn đơn giản, lại liên kết với đạo tắc vô tận của Lực Đạo, khoảnh khắc này, thực sự giống như

Vô Thượng Tổ Thần khai tịch Hồng Hoang năm đó đích thân giáng lâm.

Một đòn tuyệt sát bùng phát.

Đối diện với uy năng kinh khủng.

Nữ tử kia lập tức sắc mặt đại biến.

"…Không thể nào!" Đồng tử của nàng ta co rút lại, sự sợ hãi trong mắt nàng ta, phóng đại vô hạn.

Lúc này, nàng ta mới hoàn toàn hiểu rõ, thực lực của người đàn ông trước mắt rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Quyền ảnh đó với thế tồi khô lạp hủ, không ngừng xé nát không gian xung quanh.

Mắt thấy sắp đánh trúng trước người nữ tử, đúng lúc này.

"Ngao!" Một tiếng kêu cực kỳ bén nhọn đột nhiên vang vọng.

Chính là tiếng gầm rú tựa rồng ngâm như hổ gầm mà Đông Vương Công nghe thấy khi mới bước vào cấm địa Quy Khư.

Cùng lúc đó, không gian trước người nữ tử nhanh chóng dao động, một vật thể bảy màu giống như một sợi dây leo vạn trượng, đột nhiên vươn ra, chắn trước người nữ tử.

Ầm!

Quyền ảnh đánh vào vật thể bảy màu giống như dây leo đó.

Uy năng kinh khủng bắn ra, lập tức khiến cả vùng nước màu tím nổ tung.

Bụi bặm bay mù mịt, từ trong đám bụi bặm đó, không khó để nhận ra, núi sông hàng ức vạn dặm của thế giới Quy Khư, đều bị một đòn này làm tan nát.

Nhưng... vật thể bảy màu chắn trước người nữ tử kia, lại không hề lay động.

Đợi bụi bặm tan đi, Đông Vương Công mới nhìn rõ vật thể bảy màu trước người nữ tử.

Lại là một chiếc đuôi khổng lồ bảy màu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chiếc đuôi khổng lồ bảy màu đó chậm rãi di chuyển khỏi trước người nữ tử, vén màn khói lửa chiến trường, lộ ra một gương mặt hồ ly khổng lồ.

"Hít..." Nhìn gương mặt đó, Đông Vương Công không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên!" Khí tức tỏa ra từ con hồ ly khổng lồ trước mắt, không nghi ngờ gì là giống hệt như của Hồng Quân và những người khác.

Vì vậy, khi nhìn thấy người bảo vệ cho nữ tử yêu kiều kia, trong lòng Đông Vương Công lập tức xác định.

Cùng lúc đó.

Trong không gian, nữ tử diễm lệ ẩn nấp ở một bên, lập tức sắc mặt đại biến.

"Hồ ly Hỗn Độn Mười Hai Đuôi?" Nàng ta kinh ngạc thốt lên.

Tiếp đó, thần sắc thay đổi, mạnh mẽ nhìn về phía Đông Vương Công.

Chương 393

"Đông Vương Công, mau đi!" Tiếng nói vừa dứt, nữ tử lập tức hiện ra từ trong không gian, kéo tay Đông Vương Công, mạnh mẽ lao vào vùng nước dưới chân.

Biến cố đột ngột, khiến Đông Vương Công không khỏi sững sờ.

Quay đầu lại nhìn thấy nữ tử đang kéo mình, lại là Nữ Oa, trong lòng hắn lại ngẩn ra.

Chỉ có điều, lúc này cũng không thể lo được nhiều nữa.

Đợi khi hắn phản ứng lại, liền kéo Nữ Oa, nhanh chóng độn về phía lối vào dẫn đến Hồng Hoang.

Phía sau là một vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên a, Đông Vương Công không cho rằng, lúc này mình có thực lực để đối đầu với những lão cổ đổng như vậy.

Lúc này, Đông Vương Công không khỏi muốn chửi thề.

Quy Khư, rốt cuộc là nơi nào?

Hỗn Nguyên Đại La nhiều như chó thì thôi, tại sao ngay cả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cũng cảm thấy không đáng tiền như vậy?

Còn không nói lý lẽ gì đã ra tay.

Lần trước ở Hỗn Độn, gặp phải lão cổ đổng vực ngoại kia, còn có Hồng Quân, chúa tể Hồng Hoang ra mặt.

Lần này, Đông Vương Công không cho rằng mình sẽ may mắn như lần trước.

Quy Khư đã thoát ly khỏi thế giới Hồng Hoang.

E rằng, lần này, dù là Hồng Quân muốn quản, không thể mượn

sức mạnh của thế giới Hồng Hoang, cũng không quản được nữa.

Lúc này, Đông Vương Công cũng không còn lo được đến Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến và bí mật chứng đạo nữa.

Hai người hắn và Nữ Oa, chỉ có trở về thế giới Hồng Hoang trước, mới có khả năng thoát được một kiếp. … Giữa Hồng Hoang và Quy Khư, chỉ có con đường mà Đông Vương Công lúc đến là liên kết.

Lối vào từ Quy Khư đến Hồng Hoang, chính là ở đáy của vùng nước màu tím.

Quãng đường này, không dài, nhưng trong lòng Đông Vương Công vẫn cảm thấy có chút bất an.

Mức độ đáng sợ của cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tuyệt đối đáng sợ.

Quãng đường này, đối với hắn là ngắn, nhưng đối với con hồ ly khổng lồ phía sau... càng ngắn hơn!

Phía sau, Hồ ly Hỗn Độn Mười Hai Đuôi đó, nhìn bóng dáng hai người Đông Vương Công bỏ chạy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ý vị.

Tức khắc, nó lắc mình một cái, hóa thành một nam tử có chút tú khí.

“Cứ vậy mà đi sao?” Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười tà mị, nhàn nhạt nói, giọng nói đầy vẻ khinh miệt.

“Phu nhân xin đợi một chút, xem ta bắt chúng về.” Hắn nhìn nữ tử bên cạnh, nói với vẻ đầy ý vị.

Tiếng nói vừa dứt, hắn mạnh mẽ lao vào trong vùng nước màu tím, tốc độ cực nhanh, khiến người ta vô cùng kinh ngạc. … Đông Vương Công kéo Nữ Oa, mắt thấy lối vào thế giới Hồng Hoang đã ở

phía trước.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được một cảm giác nguy cơ cực lớn từ phía sau truyền đến.

Không cần quay đầu lại, Đông Vương Công cũng hiểu, chắc chắn là Hồ ly Hỗn Độn Mười Hai Đuôi đã đuổi tới.

"Nàng đi trước." Đông Vương Công kéo Nữ Oa nói, tiếp đó, không nói một lời liền đẩy Nữ Oa vào trong lối vào đó.

Đương nhiên rồi, Đông Vương Công tự nhiên không có ý định đại nghĩa lẫm liệt, xả thân cứu Nữ Oa, muốn dùng sức một mình, chặn con hồ ly khổng lồ để Nữ Oa rời đi trước.

Chỉ là lúc này, hắn cũng không còn cách nào khác.

Nếu như, thật sự để con hồ ly khổng lồ đó đuổi kịp, hắn và Nữ Oa chắc chắn không ai chạy thoát.

Thậm chí, ngay cả lối vào Quy Khư, hai người cũng đừng hòng bước vào.

Nữ Oa đi theo hắn, hắn tự nhiên hiểu, người phụ nữ này, chắc chắn là vì hắn mới tiến vào cấm địa Quy Khư.

Vì vậy, lúc này có thể đi được một người thì hay một người.

Ù... phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

Nam tử đó, phía sau bay lượn mười hai chiếc đuôi hồ ly rực rỡ, nhanh chóng cuốn về phía Đông Vương Công.

Uy năng kinh khủng, mang theo uy lực vô song, ở đáy nước màu tím, phát ra từng tiếng nổ lớn.

Sau khi đưa Nữ Oa vào lối vào, Đông Vương Công quay người lại, cực phẩm tiên thiên linh bảo Thí Thần Thương đã được triệu hoán ra.

Hắn tự biết rõ, nếu lúc này cưỡng ép vào lối vào, người này chắc chắn sẽ đuổi kịp.

Vì vậy, muốn quay trở lại Hồng Hoang, phải giải quyết phiền phức trước mắt.

Nhìn mười hai chiếc đuôi hồ ly khổng lồ đang tấn công, Đông Vương Công mạnh mẽ ra tay.

Dưới chân hắn bốc lên từng tòa sen bảy màu, nhanh chóng đón đỡ mười hai chiếc đuôi hồ ly.

Hỗn Nguyên Vô Cực đại năng thì sao?

Dù người này có mạnh đến đâu, Đông Vương Công cũng không có lý do gì để bó tay chịu trói.

Lúc này, sắc mặt hắn nghiêm túc, trên mặt một mảnh sát khí, một bước vạn dặm, mỗi bước như mây bay nước chảy, lại như hạc hoang chân lưu.

Trong khoảnh khắc này, một luồng chiến ý ngút trời từ trên người Đông Vương Công bốc lên, vùng nước trong phạm vi ức vạn công lý, cùng với làn sóng năng lượng đang tấn công, đột ngột hóa thành phấn vụn.

Từng luồng khói sói khổng lồ, ý chí tuyên cổ cuồng bạo, từ dưới chân hắn không ngừng xoay quanh.

Diễn hóa thành hai con rồng khổng lồ.

Một con Thái Cổ Ma Long, một con Cuồng Bạo Huyết Long.

Chương 394

Hai con rồng khổng lồ, gầm rú một tiếng, tiếp đó, cuốn theo uy lực vĩ đại vô song, tấn công về phía mười hai chiếc đuôi hồ ly.

Nhìn Đông Vương Công đang gắng sức giãy giụa, trên mặt nam tử đó, lại nở một nụ cười đầy ý vị.

"Truyền nhân của Lực Đạo?" "Bản tôn lần này, sẽ trấn áp ngươi trong Tử U Hàn Đàm." "Ha ha ha ha..." Nam tử cười lớn, ngạo nghễ nói.

Tiếng nói vừa dứt, mười hai chiếc đuôi hồ ly, ầm ầm đánh vào trên thân hai con rồng khổng lồ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, uy năng mà Đông Vương Công toàn lực bùng phát, liền lập tức bị dập tắt.

Thủy triều năng lượng kinh khủng, ầm ầm ập về phía Đông Vương Công.

Vùng nước ức vạn công lý, dường như chôn vùi vô số quả bom, ngay khi đuôi hồ ly đánh vào thân rồng, đã nổ tung.

Cả đáy nước, dường như sôi trào, những gợn sóng năng lượng kinh khủng, tàn phá trong nước.

Gần như cùng lúc.

Lối vào từ đáy nước dẫn đến thế giới Hồng Hoang, bị lập tức phá hủy.

Nhìn thấy cảnh này... trong lòng Đông Vương Công không khỏi

thắt lại.

Lối vào bị hủy, cũng có nghĩa là, hắn không còn cách nào trở lại thế giới Hồng Hoang, sẽ bị giam cầm vĩnh viễn trong phương thế giới này.

Nhưng lúc này, hắn vẫn không thể lo được nhiều nữa.

Uy năng kinh khủng, với thế tồi khô lạp hủ, sau khi phá hủy hai con rồng khổng lồ, uy thế không hề giảm sút ập về phía hắn.

Đông Vương Công đứng ở trung tâm của thủy triều năng lượng, trong thần uy rực rỡ đó, giống như một hạt cát giữa biển cả.

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, quả nhiên...

đáng sợ như vậy.

Cùng là cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng khi trực diện đối đầu với những thần ma từ thời thượng cổ còn sót lại, Đông Vương Công mới biết, những người này rốt cuộc biến thái đến mức nào.

Dù vậy, Đông Vương Công lại không hề có ý định lùi bước.

Chưa đến giây phút cuối cùng, thắng bại chưa định, vậy thì vẫn còn một tia hy vọng.

Nhìn chiếc đuôi hồ ly khổng lồ đang ập đến, Đông Vương Công giơ Thí Thần Thương lên, nhanh chóng múa trước người.

Mỗi lần múa, xung quanh thân hắn, liền có một đạo ấn đạo tắc nồng đậm ngưng tụ ra.

Chỉ trong nháy mắt.

Trước người hắn liền hiện ra một vùng đất đen trắng, trên vùng đất đó, lại lơ lửng một vật, chính là Âm Dương Ma Bàn.

Cùng lúc đó, trong tay trái của hắn, tỏa ra một luồng ngọc quang

tạo hóa màu xanh, một chiếc ngọc điệp cực kỳ tinh xảo chậm rãi xuất hiện.

Vật này, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Ngọc quang tạo hóa màu xanh chiếu rọi trong vùng nước màu tím, trông đặc biệt rực rỡ.

Âm Dương Ma Bàn, trên đỉnh đầu Đông Vương Công, nhanh chóng xoay tròn.

Tựa như hai con rồng khổng lồ âm dương, bảo vệ chặt chẽ Đông Vương Công ở giữa.

Ầm!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Đuôi khổng lồ của Hồ ly Hỗn Độn Mười Hai Đuôi, ầm ầm quét ngang về phía Đông Vương Công, phát ra một tiếng nổ kinh thiên.

Gần như chỉ trong nháy mắt.

Năng lượng tỏa ra xung quanh thân Đông Vương Công, liền ầm ầm vỡ nát, ngay cả ánh sáng của Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng trong khoảnh khắc tối sầm lại.

Hỗn Nguyên Vô Cực đại năng...

đáng sợ như vậy!

Trực diện đón nhận một đòn.

Lúc này, Đông Vương Công dường như cảm giác thân thể mình sắp bị đánh nát, cơn đau đáng sợ không khỏi khiến hắn nôn ra một ngụm máu tươi.

Tiếp đó, thân hình hắn ầm ầm bay ngược.

Khoảng cách giữa hai người rốt cuộc quá lớn.

Cả một đại cảnh giới, nếu không phải thân thể Đông Vương Công cực kỳ cường hãn.

E rằng... dưới một đòn, không chỉ thân thể vỡ nát, ngay cả nguyên thần cũng không thể sống sót.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, Đông Vương Công bị đánh mạnh vào đáy nước.

Vùng nước sâu không thấy đáy, dưới đáy nước, lại bị đập ra một cái hố tròn lớn bằng vạn trượng.

Trong hố, khóe miệng Đông Vương Công rỉ ra một vệt máu tươi, nhìn chằm chằm nam tử yêu mị kia, trong mắt đầy chiến ý.

Nhưng lúc này, hắn đã không thể động đậy, dường như thân thể, thật sự đã bị vỡ nát dưới một đòn.

Trên dưới toàn thân, không còn một chỗ nào lành lặn.

Dưới mỗi vết thương, đều có thể nhìn thấy gân cốt màu tím thuộc về cường giả Hỗn Nguyên thân thể.

Chương 395

Cảnh tượng, quả thực đáng sợ không thôi.

Nhìn thấy Đông Vương Công lúc này, trên mặt nam tử đó không khỏi lộ ra một tia hưng phấn.

"Quả nhiên là truyền nhân của Lực Đạo!" Nam tử có chút kích động nói, tức khắc chậm rãi đi về phía Đông Vương Công, trên mặt vẫn mang nụ cười đầy ý vị, yêu mị.

Nhìn nam tử đang bước đi.

Đông Vương Công chịu đựng cơn đau kịch liệt do thân thể vỡ nát, điên cuồng thúc đẩy Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, tu phục vết thương trên thân thể.

Câu nói đó, chưa đến giây phút cuối cùng, hắn quyết không từ bỏ.

Bó tay chịu trói để người khác tùy ý sắp đặt, chưa bao giờ là tác phong của hắn.

Hắn đang chờ, chờ một thời cơ.

Chờ thời cơ nam tử kia đến gần.

Chiến lực của hắn, mạnh chính là ở cận chiến, nếu khoảng cách với nam tử kia đủ gần, vậy thì, chưa chắc không thể giành được một tia sinh cơ.

Dù đối phương là Hỗn Nguyên Vô Cực đại năng, hắn cũng có một tia tự tin.

Có Thí Thần Thương và các chí bảo cận chiến sát phạt khác, dù không thể tru sát người trước mắt, cũng có cơ hội trọng thương người đó.

Chỉ cần người đó bị trọng thương, Đông Vương Công liền có khả năng giành được một tia hy vọng.

Nhìn chằm chằm bước chân của nam tử đó.

Gần rồi.

Càng lúc càng gần.

Trong lòng Đông Vương Công bắt đầu đếm thầm, đồng thời, cơ thể bắt đầu âm thầm tích lực.

Chuẩn bị, khi nam tử kia đủ gần, sẽ tung ra toàn bộ sức mạnh, nhất xúc tức phát.

Nam tử kia hoàn toàn không cảm nhận được ý đồ tiếp theo của Đông Vương Công.

Đối với đòn tấn công đó, hắn có vô vàn tự tin.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đẳng cấp này, có lẽ ở thế giới khác thì mạnh, nhưng ở trước mặt hắn, giống như con kiến vậy.

Dù là truyền nhân của Lực Đạo, đứng đầu trong ba nghìn đại đạo, cũng vậy...

Theo hắn không ngừng đi về phía Đông Vương Công, chiếc đuôi hồ ly khổng lồ cũng bắt đầu chậm rãi thu lại.

Đuôi hồ ly to bằng vạn trượng, dần dần biến thành kích thước bình thường.

Cùng lúc đó, thủy triều năng lượng mà hắn phóng ra, cũng bắt đầu thu lại, ngưng tụ.

Phía sau hắn, kết thành một vùng đất màu tím do pháp lực hội tụ thành, trên vùng đất đó có đủ loại đạo văn tuyên cổ vây quanh.

Đối với không gian xung quanh, tạo ra một luồng áp chế cực lớn.

Tựa như... mọi thứ trong vùng đất đó, đều sẽ bị áp nổ.

Nam tử tà mị nhìn Đông Vương Công, bàn tay khẽ giơ lên, phương pháp lực lĩnh vực đó chậm rãi ngưng hiện trong tay hắn.

"Đã vào trong Tử U Hàn Đàm, vậy thì...

đừng hòng rời đi." "Đợi đến ngày đó..." "Khì khì khì... chính là ngày chết của ngươi!" Nam tử cười nhạo nói, hoàn toàn không nhận ra sự biến hóa trong thân thể Đông Vương Công.

Tiếng nói vừa dứt, hắn giơ tay lên, lật xuống.

Pháp lực lĩnh vực trong tay hắn, liền nhanh chóng giáng xuống Đông Vương Công.

Theo pháp lực lĩnh vực đó giáng xuống, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được trên đỉnh đầu mình, giáng xuống một luồng uy áp khổng lồ.

Tựa như, muốn ép nổ hắn.

Mắt thấy phương lĩnh vực đó, sắp ngưng tụ trên đỉnh đầu, đúng lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Chính là bây giờ!

Ù... một tiếng nổ lớn phá không.

Thời Không Đại Đạo bao bọc cơ thể Đông Vương Công, ầm ầm phá vỡ kết giới sắp ngưng tụ.

"Chết cho ta!" Cùng lúc đó, Đông Vương Công mạnh mẽ hét lớn.

Thân hình hắn đã hóa thành một luồng sao băng rực rỡ, nhanh chóng lao về phía nam tử kia.

Thí Thần Thương trong tay hàn mang đại thịnh, tựa như có thể hủy diệt tất cả, tỏa ra một luồng uy thế u ám, đáng sợ.

Tựa như một con độc long, sắc bén bá đạo.

Sự biến thái của thể tu, nằm ở khả năng hồi phục của thân thể.

Đòn tấn công của nam tử kia tuy mạnh, nhưng nếu không một đòn tru sát Đông Vương Công, vậy thì... thân thể của Đông Vương Công, liền có thể không ngừng tu phục.

Vì vậy, mặc dù trước đó Đông Vương Công bị trọng thương, nhưng lúc này, thực lực đã hồi phục, đã không thể xem thường.

Thấy Đông Vương Công từ trong pháp lực lĩnh vực xông ra, sắc mặt nam tử kia mạnh mẽ thay đổi.

Hiển nhiên... hắn không ngờ, Đông Vương Công chịu một đòn mạnh như vậy, lại có sức tái chiến.

Chương 396

Lúc này, lùi lại đã không kịp, nam tử cũng chỉ có thể theo bản năng giơ tay đón đỡ.

Ầm!

Đông Vương Công nắm chặt Thí Thần Thương, nặng nề đánh vào bàn tay của nam tử.

Một luồng gợn sóng năng lượng kinh khủng mạnh mẽ bùng nổ, cả Tử U Hàn Đàm trong nháy mắt bị năng lượng xuyên thủng, vùng nước u hàn đó, cũng bị nuốt chửng, bốc hơi trong năng lượng kinh khủng.

Trung tâm chiến trường.

Đông Vương Công nắm chặt Thí Thần Thương, nhưng mũi thương chỉ cách bàn tay của nam tử không đến một centimet.

Nhưng lúc này, Đông Vương Công lại không thể tiến thêm nửa bước.

Tựa như, Thí Thần Thương, bị một bức tường vô hình kiên cố, cản lại.

Dù vậy, trên tay của nam tử đó cũng để lại một vết thương đáng sợ, trong đó, sát khí tàn phá.

Tuy nhiên, vết thương đó nhanh chóng được tu phục, nhưng nó thực sự tồn tại.

Đông Vương Công thực sự đã làm hắn bị thương.

Lúc này, trong lòng Đông Vương Công không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Khoảng cách thực lực rốt cuộc quá lớn.

Mặc dù mũi thương của Thí Thần Thương đã làm nam tử bị thương, nhưng cũng chỉ là bị thương mà thôi.

So với mục tiêu của hắn, là trọng thương nam tử, hiển nhiên khoảng cách cực lớn.

Cơ hội của hắn chỉ có một lần, nhưng hiển nhiên lần này, đã không thành công.

Mức độ đáng sợ của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, lại hoàn toàn không phải là thứ mà hắn lúc này có thể lay động.

Khoảng cách thực lực giữa hai người, e rằng, trong phương thế giới này, là khoảng cách lớn nhất rồi. ...

Lúc này.

Gương mặt vốn đang tươi cười của nam tử đã trở nên cực kỳ âm trầm.

Trong mắt hắn, dù Đông Vương Công là truyền nhân của Bàn Cổ Đại Thần mạnh nhất thượng cổ, lúc này cũng không khác gì một con kiến.

Nhưng chỉ là một con kiến, lại làm hắn bị thương.

Điều này hắn không ngờ tới, cũng không thể dung thứ.

Tôn nghiêm của cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực, tuyệt đối không cho phép một con kiến đi mạo phạm.

"Chết!" Nam tử giận dữ gầm lên.

Tiếng nói vừa dứt, không thấy tay của nam tử đó có động tác gì.

Lại chỉ thấy, thân hình Đông Vương Công ầm ầm bay ngược.

Năng lượng kinh khủng, giống như vô số lưỡi dao sắc bén, tàn

phá trên cơ thể Đông Vương Công.

Để lại từng vết thương đáng sợ.

Tựa như, muốn triệt để hủy diệt cơ thể Đông Vương Công.

Cơn giận của cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực, không nghi ngờ gì là cực kỳ đáng sợ.

Mặc dù, nam tử kia chắc chắn sẽ không để Đông Vương Công chết như vậy, nhưng một đòn này, lại đủ để trọng thương Đông Vương Công.

Bầu trời.

Cơ thể Đông Vương Công từ dưới nước bay ngược lên trời.

Giống như một quả pháo, mang theo vô số sóng nước, không thể kiểm soát bị hất bay ra ngoài.

Đúng lúc này, giữa trời đất, đột nhiên truyền đến một âm thanh cổ xưa.

"Người này là cố nhân của bần đạo, xin đạo hữu dừng tay." Âm thanh cổ xưa vừa dứt.

Cùng lúc đó, thân hình đang lùi lại của Đông Vương Công đột ngột dừng lại, lực đạo vô cùng hất bay hắn, cũng bị lập tức hóa giải.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời, chậm rãi hiện ra một bóng người mặc áo trắng.

Mày liễu, râu dài, một vẻ mặt từ tường, nhưng lại không mất đi thánh nhan.

Nhìn gương mặt của đạo nhân áo trắng, thần sắc Đông Vương Công không khỏi sững sờ.

"Quả nhiên!" Nhìn người này.

Trong lòng Đông Vương Công lập tức khẳng định, người này, chính là người mà hắn cần tìm trong chuyến đi này.

Cũng là người biết được tung tích của một trong ba mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, cố hữu của Hồng Quân!

Trước đó hắn đã đoán, người có thể vào thế giới Quy Khư mà không cần dựa vào ba mươi sáu viên Định Hải Châu, chắc chắn là một vị chí tôn của Không Gian Đại Đạo.

Thần ma của Không Gian Đại Đạo, theo hắn biết, chỉ có một vị.

Chính là thần ma thượng cổ do một trong mười đại tiên thiên linh căn là Không Tâm Dương Liễu Thụ hóa thành, Dương Mi Lão Tổ!

Lần trước gặp Dương Mi, là vào lúc Long Hán Đại Kiếp.

Khi đó, tu vi của ông ta là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bây giờ... tu vi của Dương Mi, lại là một vị đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực thực thụ, giống như Hồng Quân!

Mặc dù trước đó đã đoán, cố hữu của Hồng Quân ở trong Quy Khư, có lẽ là Dương Mi Lão Tổ.

Chương 397

Nhưng khi Đông Vương Công thực sự nhìn thấy Dương Mi, trong lòng vẫn có một tia kinh ngạc.

Trong trận chiến Đạo Ma năm đó, Dương Mi thấy Hồng Quân ám toán Âm Dương Lão Tổ, sau đó liền phẫn hận rời đi.

Lại thực sự không ngờ, vị thần ma thượng cổ chưởng khống Không Gian Đại Đạo này, lại ở trong Quy Khư.

Xem ra, giữa ông ta và Hồng Quân, cũng có một số mối liên hệ.

Nếu không, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không biết tung tích của vị thần ma thượng cổ này. ...

Dương Mi quay lại, chậm rãi nhìn về phía Đông Vương Công.

Hai người ánh mắt giao nhau, Dương Mi khẽ gật đầu, khóe miệng khẽ cười, tức khắc, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Hồ ly Hỗn Độn Mười Hai Đuôi kia.

Trong chiến trường.

Nam tử kia, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Dương Mi, đồng tử cũng mạnh mẽ co rút lại.

Quy Khư, thế giới này, đặc thù hơn bất kỳ thế giới nào khác.

Nơi đây, thần ma chiếm cứ nhiều không kể xiết.

Tất cả mọi người, đều đang chờ đợi ở phương thế giới gần thế giới Hồng Hoang nhất này.

Thứ họ chờ đợi, chính là cơ duyên chứng đạo sẽ xuất hiện từ thế giới Hồng Hoang.

Vì vậy, Dương Mi ở trong Quy Khư, nói thật, Hồ ly Hỗn Độn

Mười Hai Đuôi không hề kinh ngạc.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là, Dương Mi, lại xuất hiện trong đạo trường bị hắn phong tỏa.

Điều này cũng cho thấy, tung tích của vị truyền nhân Lực Đạo này, Dương Mi đã biết.

Bây giờ, Dương Mi nói ra lời này, hắn không muốn để Đông Vương Công đi, cũng phải để đi.

Đại đạo phân trước sau, thần ma có cao thấp.

Cùng là Hỗn Độn Thần Ma, nếu người hắn không muốn gặp nhất, e rằng chính là Dương Mi.

Thời Gian Vi Tôn, Không Gian Vi Vương, Vận Mệnh Bất Xuất, Nhân Quả Vi Hoàng!

Không Gian Đại Đạo, là pháp môn đại đạo cực kỳ thượng đẳng.

Thực lực của Dương Mi, cũng tuyệt đối không phải là một Ác Mộng Thần Ma như hắn có thể chống lại. ...

Nhìn Dương Mi đang đứng yên trên bầu trời, trên mặt nam tử, hiện ra một tia kiêng kỵ và do dự.

Truyền nhân của Lực Chi Đại Đạo đại diện cho điều gì, đối với hắn quan trọng đến mức nào, những Hỗn Độn Thần Ma này tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng bây giờ khó khăn lắm mới đợi được một vị truyền nhân của Lực Đạo, cứ như vậy giao cho Dương Mi, bảo hắn làm sao cam tâm?

Hồi lâu.

Nam tử nhìn chằm chằm Dương Mi, cuối cùng cũng mở miệng.

“Người này vô cớ xông vào Tử U Hàn Đàm của bản tôn, lại làm vợ ta bị thương, đạo hữu cứ vậy mà muốn mang hắn đi, không phải là không được đâu nhỉ?” “Vợ chồng Mộng Ảnh ta tuy thực lực không bằng ai, nhưng cũng không thể cứ vậy mà để người khác ức hiếp.” Nam tử sắc mặt có chút âm trầm nói.

Việc buông tay con vịt đã nấu chín, dù biết rõ không địch lại Dương Mi, cũng không có lý do gì mà cứ vậy mà tặng không cho Dương Mi.

Tiếng nói của nam tử vừa dứt, nữ tử bên cạnh cũng chậm rãi đi tới, tức khắc mở miệng nói.

“Dương Mi Lão Tổ gần đây có khỏe không?” “Đã lâu không gặp, không ngờ lúc lâu ngày gặp lại, đạo hữu lại muốn người ở nhà nô gia.” “Hai người chúng ta từ khi niết bàn, liền ở trong Tử U Hàn Đàm, tên này vào đạo trường của chúng ta, lại muốn giết ta, đạo hữu cứ vậy mà mang người này đi, không thích hợp lắm nhỉ?” “Nên biết, thần ma tuy phân mạnh yếu, Quy Khư nhưng cũng có quy củ, đạo hữu nếu không cho vợ chồng chúng ta một lời giải thích, chuyện này tuyệt đối không thể cứ vậy mà cho qua.” “Ha ha.” Nghe hai người nói, Dương Mi khẽ cười.

“Quy củ của Quy Khư, bần đạo tự nhiên sẽ không phá vỡ, chỉ là, người này và bần đạo có mối quan hệ vô cùng lớn, bần đạo không thể để hai vị giữ y lại nơi này.” “Không…” Nói đến đây, Dương Mi hơi dừng lại, cười nhìn hai người một lúc rồi nói tiếp: “Hay là, bần đạo cùng hai vị làm một cuộc giao dịch, thế nào?” “Đạo hữu thật biết nói đùa.” “Giao dịch, sao có thể sánh được với một vị truyền nhân Lực Đạo chứ?” Nữ tử khẽ khoác tay nam tử, trên mặt nở một nụ cười mỉa mai.

Nghe vậy, Dương Mi thản nhiên cười, lập tức lật tay, trong lòng

bàn tay xuất hiện một vật thể vàng óng.

Trên vật thể đó, bản nguyên Đại Đạo vô tận đang lưu chuyển bên trong.

Chỉ cần liếc mắt một cái, liền khiến người ta cảm thấy vật này cực kỳ bất phàm.

Vợ chồng Mộng Ảnh nhìn vật thể xuất hiện trong tay Dương Mi, vẻ mặt bỗng sững lại.

Trong đôi mắt cả hai hiện lên vẻ khó tin, rồi bất giác cùng hít một hơi khí lạnh.

"…Thần Ngao!!" Nam tử kinh ngạc thốt lên đầy khó tin.

Nhìn vẻ mặt của nam tử, Đông Vương Công không khỏi ngẩn người.

Thứ có thể khiến một vị đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực động lòng, nhất định không phải là phàm vật.

Lập tức, trong đầu y suy nghĩ nhanh chóng.

"Thần Ngao?" Đông Vương Công khẽ lẩm bẩm.

Trong đầu y không khỏi nhớ lại một truyền thuyết đã xem qua trong một cuốn cổ tịch ở kiếp trước.

Tương truyền, trong Quy Khư có một vùng biển thần kỳ, trên đó có một hòn đảo thần, tên là "Đại Tự".

Thần đảo Đại Tự là do long mạch vĩ đại nhất của Hồng Mông thiên địa niết bàn hóa thành.

Nghe đồn, phúc nguyên của nó còn lớn hơn ba hòn đảo của Hồng Hoang vô số lần.

Vùng biển bao quanh thần đảo Đại Tự là do năng lượng Hồng

Mông sản sinh ra, Bát Hoang Cửu Dã Thiên Thủy.

Long mạch của thần đảo Đại Tự và Thiên Thủy ngưng tụ lại, vùng biển thần kỳ ấy tự nhiên trở thành động thiên phúc địa cực kỳ hiếm thấy.

Phúc nguyên của nó được xưng là tột đỉnh phúc nguyên.

Trong vùng biển thần kỳ hội tụ long mạch và Thiên Thủy ấy, dần dần diễn hóa ra ba ngàn thánh linh.

Nghe đồn, ba ngàn thánh linh, mỗi một con đều là chủng loại "Thánh Tiên".

Chương 398

Thánh Tiên là gì?

Nếu Hồng Mông Tử Khí có thể giúp người ta thành Thánh, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vậy thì, ba ngàn chủng loại Thánh Tiên này có thể giúp người ta chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Mức độ quý giá của nó không nghi ngờ gì là đỉnh cao nhất trong một phương thế giới.

Nói đơn giản, mỗi một con thánh linh đại biểu cho một vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Có thể thấy, ba ngàn thánh linh là những tồn tại biến thái và quý giá đến mức nào.

Ba ngàn thánh linh, nghe đồn, sau này lại được người ta gọi là Long Ngao.

Hoặc là… Thần Ngao! … Thật ra, trước đây Đông Vương Công cũng không tin có loại vật mạnh mẽ và quý giá như vậy tồn tại, nhưng bây giờ… y đã lờ mờ tin vào tính chân thực của lời đồn này.

Bởi vì, cũng chỉ có loại vật giúp tăng tu vi còn mạnh hơn cả Hồng Mông Tử Khí mới có thể khiến một vị đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực động lòng. … "Ha ha." Dương Mi nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, cũng chỉ thản nhiên cười.

Chỉ là… trong đôi mắt kia, cũng có vài phần thần thái đắc ý.

"Sau trận chiến Hỗn Độn, các Hỗn Độn Thần Ma đều niết bàn trọng sinh ở cấm địa Quy Khư, để tái tạo tu vi, ba ngàn Thần Ngao cũng bị hao tổn gần hết.

Ngày nay, số lượng Thần Ngao đã vô cùng ít ỏi." "Một con này là do bần đạo cơ duyên mà có được.

Nếu dùng vật này để trao đổi, không biết hai vị có đồng ý hay không?" Dương Mi lão tổ nhướng mày, mỉm cười nói.

Nghe vậy, trong mắt vợ chồng Mộng Ảnh lóe lên một tia sáng.

Truyền nhân Lực Đạo, đối với họ, đúng là vô cùng quan trọng.

Nhưng hôm nay, Dương Mi đã đến, dù cho có trở mặt với Dương Mi, e rằng cũng khó mà giữ lại được vị truyền nhân Lực Đạo này.

Hơn nữa, sau khi thật sự trở mặt, có thể được lợi ích gì?

Ngược lại, không bằng đổi lấy con Thần Ngao này còn có lợi hơn.

Thực lực, bất kể ở đâu, đều là biểu tượng của sức mạnh.

Quy Khư tuy phần lớn là nơi ở của Thần Ma thượng cổ, nhưng không phải tất cả Thần Ma đều có tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Ví dụ như nữ tử yêu kiều kia, tu vi cũng chỉ mới đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Phải biết rằng, Thần Ngao tuy có ba ngàn con, nhưng không phải vị Thần Ma nào cũng có cơ hội có được Thần Ngao.

Trong phương thế giới này, đại năng chưa đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên tuyệt đối không phải là số ít.

Có thể nâng cao thực lực, không nghi ngờ gì là điều mà tất cả mọi người đều vô cùng cấp thiết.

Lấy nữ tử này làm ví dụ.

Nàng vốn là Mị Ảnh Thần Ma, cùng Ác Mộng Thần Ma là đạo lữ trời sinh.

Nhưng bất đắc dĩ, năm đó trong trận chiến Hỗn Độn, tuy may mắn niết bàn trọng sinh trong Quy Khư, nhưng tu vi lại bị tước đoạt.

Sau đó, để nâng cao tu vi, nàng không ngừng chờ đợi tiến vào Tử U Hàn Đàm để săn mồi.

Nàng có một môn mị hoặc thần thông.

Người trúng phải thần thông này sẽ cam tâm tình nguyện giao ra dấu ấn Đại Đạo bản nguyên nhất trong nguyên thần.

Nàng liền có thể hấp thu dấu ấn bản nguyên của con mồi, từ đó nâng cao tu vi.

Trước đó, Đông Vương Công mới vào Quy Khư, đã xông vào Tử U Hàn Đàm.

Nữ tử liền xem y như đệ tử của một vị Thần Ma thượng cổ nào đó, là con mồi đi lạc vào đạo trường của nàng.

Vốn định như thường lệ, sau khi mị hoặc sẽ hấp thu tu vi của Đông Vương Công, nào ngờ, Đông Vương Công không phải con mồi đi lạc vào đạo trường, mà lại là truyền nhân của Lực Đạo chí tôn.

Vì vậy, mới có chuyện xảy ra trước đó.

Lần ra tay vô cớ trước đó, cũng chỉ là nữ tử muốn hấp thu dấu ấn bản nguyên của Đông Vương Công để nâng cao tu vi mà thôi.

Nhưng nếu có một con Thần Ngao, cần gì phải đi hấp thu dấu ấn Đại Đạo của đệ tử Thần Ma khác, mạo hiểm đắc tội với các Hỗn Độn Thần Ma còn lại, bị họ truy sát chứ?

Một con Thần Ngao, đủ để giúp nàng chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực.

Đối với hai vợ chồng họ, thực lực cũng sẽ có một sự tăng tiến khủng khiếp.

Vì vậy, cuộc giao dịch này, đối với hai người, tuyệt đối có lợi.

Hai người nghe xong lời của Dương Mi, liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia nóng bỏng.

"Được, cuộc giao dịch này, ngô đồng ý." Nam tử nở nụ cười tà mị trên mặt, mở miệng nói.

"Ha ha." Dương Mi thản nhiên cười, lập tức ném con Thần Ngao trong tay về phía nam tử.

"Nếu vậy, bần đạo cáo từ." Tiếng nói vừa dứt, Dương Mi vung đạo bào, thân hình đã biến mất giữa bầu trời.

Đương nhiên, cùng biến mất với y… còn có Đông Vương Công. … Chuyến đi Quy Khư lần này, không nghi ngờ gì đã gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh lớn cho Đông Vương Công.

Chuyến đi này, quá nguy hiểm.

Kể từ khi đến nay, đây là lần đầu tiên y thất bại trong chiến đấu.

Mặc dù trước khi đến thế giới Quy Khư, trong lòng đã có sự chuẩn bị cho những kẻ địch sắp phải đối mặt.

Nhưng khi đối mặt với một thế giới mà đâu đâu cũng là đại năng Hỗn Nguyên, y vẫn bị chấn động.

Lúc này, sự tò mò trong lòng y đối với thế giới Quy Khư đã đạt đến cực điểm.

Chương 399

Quy Khư, là một thế giới như thế nào?

Tại sao những Hỗn Độn Thần Ma mạnh mẽ đó lại đồng loạt xuất hiện ở cấm địa Quy Khư?

Nó có ý nghĩa đặc biệt gì đối với các Thần Ma đó?

Còn nữa, Dương Mi lão tổ không hề có quan hệ gì với y, tại sao lại chịu tổn thất lớn để cứu y?

Mọi thứ, mọi thứ, phảng phất như từng lớp sương mù, đè nặng trong lòng Đông Vương Công.

Y chưa bao giờ là một người cam nguyện làm quân cờ, cho nên, y nhất định phải làm rõ tất cả.

Phải biết được, đằng sau tất cả mọi chuyện này, rốt cuộc ẩn giấu điều gì!

Đồng thời, trong lòng y càng hạ quyết tâm.

Trận chiến thất bại này, nhất định phải bắt vợ chồng Mộng Ảnh trả giá!

Thất bại, chưa bao giờ khiến y nản lòng.

Nó chỉ có thể mang lại cho y động lực mạnh mẽ hơn.

Y tin chắc rằng, có một ngày, y cũng nhất định có thể bước vào hàng ngũ đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực!

Hơn nữa, trở thành tồn tại mạnh mẽ nhất trong số đó!

Hỗn Nguyên, có lẽ đối với chúng sinh Hồng Hoang là điểm cuối cùng phải đạt tới cả đời.

Nhưng đối với Đông Vương Công, Hỗn Nguyên… chỉ là một sự khởi đầu. … Quy Khư.

Trong một ngọn thần sơn không rõ tên tuổi.

Hai thân ảnh áo trắng ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, một người sắc mặt già nua, từ tường uy nghiêm.

Một vị khác, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, nhưng trong mắt lại lộ ra một ý chí kiệt ngạo, bá đạo, không chịu thua.

Hai người này, chính là Dương Mi lão tổ và vị Tiên chủ Bồng Lai, Đông Vương Công.

"Bần đạo Đông Vương Công, ra mắt đạo hữu." "Lần này, đa tạ đạo hữu đã ra tay." Trên thần sơn, Đông Vương Công khẽ chắp tay, nói với Dương Mi.

Lần này có thể thoát hiểm, không nghi ngờ gì là nhờ có vị Dương Mi này.

Mặc dù, Đông Vương Công cũng hiểu rằng, Dương Mi đương nhiên sẽ không giúp y không công, nhưng đã giúp rồi, thì tự nhiên phải cảm tạ vị Hỗn Độn Thần Ma năm xưa này.

"Ha ha." Nhìn Đông Vương Công, Dương Mi nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Bần đạo làm vậy cũng chẳng qua là do cố nhân nhờ vả, đạo hữu không cần để tâm." Dương Mi thản nhiên nói.

"Cố nhân nhờ vả?" Nghe lời của Dương Mi, Đông Vương Công hơi khựng lại.

Trong lòng cũng đã lờ mờ đoán ra, xem ra, vị cố nhân mà Dương Mi nói đến, hẳn là chỉ Hồng Quân.

Giữa y và Dương Mi, vốn không có bất kỳ ràng buộc nào.

Dương Mi có thể đến Tử U Hàn Đàm giúp y, chắc chắn không phải là ý muốn của Dương Mi.

Người có thể mời được Dương Mi, e rằng, cũng chỉ có vị Đạo Tổ trong Hồng Hoang kia, giữa hai người có một vài lợi ích ràng buộc.

Chỉ là… lúc này trong lòng Đông Vương Công vẫn còn một vài nghi vấn.

Năm đó trong cuộc tranh đấu giữa Đạo và Ma, Hồng Quân đã ngầm hại Âm Dương lão tổ, khiến Dương Mi phải kiêng dè, sau đó càng trực tiếp rút lui, không tham gia vào cuộc tranh đấu Đạo Ma đó nữa.

Sau cuộc đấu tranh đó, quan hệ giữa Dương Mi và Hồng Quân không nghi ngờ gì đã có rạn nứt.

Vậy thì bây giờ, Hồng Quân lại làm thế nào để mời được Dương Mi giúp y?

Theo y thấy, giữa các Thần Ma như họ, nguyên nhân có thể ràng buộc lẫn nhau chỉ có một, đó là lợi ích to lớn.

Hồng Quân hợp tác với y, cũng chẳng qua là muốn y sau khi trưởng thành, sẽ giúp Hồng Quân bảo vệ thế giới Hồng Hoang.

Cho nên, nếu Hồng Quân giúp y, y có thể hiểu được.

Nhưng Dương Mi thì sao?

Giữa y và Hồng Quân lại có lợi ích ràng buộc gì, mới có thể gạt bỏ hiềm khích, hợp tác trở lại?

Thật ra, y rất muốn mở miệng hỏi Dương Mi, tất cả mọi chuyện, rốt cuộc có liên quan gì đến nhau.

Nhưng y hiểu rằng.

Đừng nói giữa y và Dương Mi không có quan hệ gì, cho dù hai

người là bạn chí cốt, Dương Mi cũng chưa chắc sẽ nói ra những chuyện bí mật như vậy.

Nhìn Đông Vương Công lộ ra vẻ trầm ngâm, Dương Mi thản nhiên cười.

"Đạo hữu hẳn là vì vật này nhỉ." Dương Mi vừa nói, vừa giơ tay lên, trong tay hiện ra một mảnh ngọc quang Tạo Hóa màu xanh, trong ngọc quang Tạo Hóa đó, chính là một mảnh vỡ không lớn không nhỏ đang xoay tròn.

Nhìn thấy vật này, Đông Vương Công không khỏi sững sờ.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Y có chút kinh ngạc thầm nghĩ.

Trước đó Hồng Quân chỉ nói, tung tích của mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp này Dương Mi hẳn là biết.

Cho nên, y tuyệt đối không ngờ, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này lại ở trong tay Dương Mi.

Dương Mi, lại càng không ngờ sẽ trực tiếp lấy nó ra như vậy.

Nhìn vẻ mặt của Đông Vương Công, Dương Mi khẽ vuốt râu, cười nói: "Ha ha, hay là, bần đạo kể cho đạo hữu nghe một chút về thế giới Quy Khư, thế nào?" Nghe vậy, trên mặt Đông Vương Công lộ ra vẻ vui mừng: "Đạo hữu mời nói." … Lập tức, hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau trên đỉnh núi.

Những bí mật vẫn luôn che giấu Đông Vương Công, cũng theo cuộc trò chuyện này, từ từ được hé mở.

Theo lời Dương Mi kể.

Quy Khư là nơi vạn vật quy về cõi tịch, được gọi là vùng đất của sự tĩnh lặng.

Chương 400

Thế giới này, ra đời khi nào, ra đời như thế nào, không ai biết được.

Người ta nói, tận cùng của cái chết, mới có một tia sinh cơ.

Thế giới này, chính vì một tia sinh cơ đó, vừa được gọi là nơi quy tịch, lại vừa được gọi là… đất Niết Bàn.

Năm đó, trong trận chiến Hỗn Độn, ba ngàn Thần Ma đều bị Bàn Cổ trọng thương, trừ Dương Mi, Hồng Quân, La Hầu và một số người khác, một đám Thần Ma đều đã vẫn lạc.

Chân linh Đại Đạo của họ, dường như bị một loại sức hút nào đó dẫn dắt.

Tất cả đều quy tụ về thế giới Quy Khư, sau đó, liền dựa vào tia sinh cơ đó, phần lớn Thần Ma, một lần nữa niết bàn trọng sinh.

Thế là, nơi vốn là chốn tịch liêu, đã trở thành nơi ở của các Thần Ma như ngày nay.

Giống như sinh linh Hồng Hoang.

Ba ngàn Thần Ma tuy đã trọng sinh hết, nhưng tu vi của họ đã bị suy yếu đi rất nhiều.

May mắn thay, trong Quy Khư có những tồn tại nghịch thiên như ba ngàn Thần Ngao, vô số đại năng, lần lượt dựa vào vật này, một lần nữa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Tuy nhiên, thứ có thể mang lại lợi ích to lớn cho con người, bất kể ở phương thế giới nào, cũng sẽ bị tranh giành.

Có tranh đoạt, liền có giết chóc.

Khi các Hỗn Độn Thần Ma phát hiện, Thần Ngao có thể giúp họ, một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Ba ngàn Thần Ma, bắt đầu dốc sức tranh đoạt ba ngàn Thần Ngao.

Dưới sự cám dỗ to lớn, một cuộc chiến tranh Thần Ngao, đã bùng nổ ở cấm địa Quy Khư.

Số lượng Thần Ngao của phương thế giới này, vừa vặn ứng với số trời, đúng ba ngàn.

Tuy phù hợp với số lượng ba ngàn Đại Đạo, nhưng lòng người không đủ, rắn muốn nuốt voi.

Đại Đạo có cao thấp, Thần Ma phân mạnh yếu.

Sau khi trọng sinh, thực lực của các Thần Ma không đồng đều.

Những vật nghịch thiên như Thần Ngao, nếu có thực lực, ai mà không muốn chiếm nhiều thêm một ít? … Điều này dẫn đến những tồn tại như vị Mị Ảnh Thần Ma kia, xếp hạng sau trong ba ngàn Đại Đạo, cuối cùng căn bản không thể có được Thần Ngao để khôi phục thực lực.

May mắn thay, đó chỉ là số ít.

Dưới trướng các Thần Ma, tuy cũng có môn nhân đệ tử.

Nhưng muốn dùng Thần Ngao giúp những môn nhân, đệ tử này đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, lại căn bản là không thể.

Bởi vì, muốn mượn Thần Ngao đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng có một hạn chế.

Đó là, người sử dụng, phải tu hành Đại Đạo của mình đến cực hạn.

Hơn nữa, mỗi một môn Đại Đạo, người có thể tu hành đến cực hạn, chỉ có một người.

Nói đơn giản, mỗi một con đường Đại Đạo, chỉ có một vị Thần Ma có thể mượn Thần Ngao, khôi phục thực lực năm xưa.

Người đó, chính là người mạnh nhất tu hành con đường Đại Đạo đó.

Cho nên, khi những Hỗn Độn Thần Ma đã khôi phục thực lực, phát hiện Thần Ngao căn bản không thể giúp người bên cạnh nâng cao tu vi, tự nhiên cảm thấy, tác dụng của Thần Ngao, đã giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, phần lớn Thần Ma, liền chọn dùng Thần Ngao, để đổi lấy một số lợi ích.

Điều này, cũng dẫn đến những Thần Ma cấp bậc như Ác Mộng Thần Ma, chỉ cần trả giá, liền có cơ hội một lần nữa bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Trong một khoảng thời gian, số lượng Thần Ma trở lại hàng ngũ Hỗn Nguyên Vô Cực cũng ngày càng nhiều.

Đương nhiên, việc các Thần Ma khôi phục thực lực năm xưa, cũng đồng nghĩa với việc, số lượng Thần Ngao còn lại ngày càng ít.

Thế là, Quy Khư lại nghênh đón một lần đại kiếp.

Số lượng Thần Ngao trở nên khan hiếm, vậy thì, điều đó có nghĩa là, lợi ích trao đổi với nó sẽ tăng lên rất nhiều.

Phải biết rằng, ở đây, mỗi một vị đều là cường giả năm xưa.

Nền tảng mà họ sở hữu, tự nhiên cực kỳ khổng lồ.

Lợi ích to lớn đó, lại khiến mỗi người đều động lòng.

Thế là… Thần Ngao một lần nữa trở thành thứ mà ai cũng thèm muốn.

Ngay cả, những Thần Ma đã bước vào hàng ngũ Hỗn Nguyên Vô

Cực, trước mặt lợi ích to lớn, cũng bắt đầu dòm ngó Thần Ngao.

Không ít Thần Ma sau khi có được Thần Ngao, chưa kịp luyện hóa, đã bị các Thần Ma khác cướp đoạt.

Những Thần Ma sở hữu nhiều Thần Ngao, cũng sẽ bị phần lớn Thần Ma vây giết.

Dần dần, bảo vật to lớn, đã trở thành một củ khoai lang cực kỳ nóng bỏng.

Giống như Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, ai sở hữu Thần Ngao, người đó, sẽ giống như Hồng Vân, bị dòm ngó, bị vây giết.

Trong trận đại kiếp này, ngay cả Thần Ma cũng có khả năng tùy thời vẫn lạc.

Không ít Thần Ma vì để tồn tại, đã chạy trốn đến các thế giới khác.

Nhưng đó chỉ là số ít.

Tại thế giới Quy Khư.

Những Thần Ma chưa đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, vẫn đang dốc sức tìm kiếm Thần Ngao.

Những Thần Ma sở hữu Thần Ngao, vẫn đang trao đổi những lợi ích to lớn.

Trong trận đại kiếp này, số lượng Thần Ma vẫn lạc vô số.

Mãi cho đến… ý chí Đại Đạo lần thứ hai giáng xuống.

Chương 401

Lần ý chí đầu tiên, là ý chí khai thiên.

Lần ý chí thứ hai, chính là thuộc về cơ duyên siêu thoát Đại Đạo của Hồng Hoang.

Khi đó, sau khi ý chí Đại Đạo giáng xuống.

Tất cả mọi người đều sinh ra sự giác ngộ.

Trong phương thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ đại thần khai tịch, tồn tại cơ duyên siêu thoát Đại Đạo.

Phần cơ duyên này, khi thời cơ chín muồi, chỉ có những người tu hành đỉnh cao của ba ngàn Đại Đạo, cũng chính là ba ngàn Thần Ma, mới có thể mở ra.

Khi sự giác ngộ đó sinh ra, tất cả mọi người, mới dừng lại việc chém giết.

Cơ duyên siêu thoát Đại Đạo, không nghi ngờ gì là cực kỳ có sức hấp dẫn.

Bởi vì, sau Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, mục tiêu của tất cả mọi người chỉ có một, đó là, siêu thoát Đại Đạo!

Thần Ngao tuy quý giá, nhưng so với cơ duyên Đại Đạo đó, quả thực quá nhỏ bé.

Do đó, giữa các Thần Ma, bắt đầu đặt ra quy củ.

Bất kể là loại Thần Ma nào, cũng không được vì bất kỳ lý do gì, mà đi giết hại bất kỳ một vị Thần Ma nào khác.

Nếu không, sẽ bị tất cả Thần Ma vây công!

Bởi vì, để mở ra cơ duyên Đại Đạo, cần có ba ngàn Đại Đạo của

ba ngàn Thần Ma.

Bất kể thiếu sót một con đường Đại Đạo nào, cũng không thể mở ra cơ duyên chứng đạo đó.

Chính vì quy củ này, cuộc tranh đấu trong Quy Khư, mới dần dần lắng xuống.

Mặc dù, không ít Thần Ma đã vẫn lạc trong cuộc tranh đấu đó, nhưng, ba ngàn Đại Đạo, hai ngàn chín trăm chín mươi chín loại Đại Đạo, người tu hành đều vô số.

Trong đó, cho dù Thần Ma đỉnh cao vẫn lạc, người tu hành Đại Đạo đó, cũng sẽ định sẵn, sẽ có một người có thể tu luyện đến cực hạn, trở thành Thần Ma thế hệ mới.

Bởi vì ba ngàn Đại Đạo, định sẵn là không thể tiêu tan.

Nếu một vị Thần Ma vẫn lạc, nếu Đại Đạo của y cũng theo đó mà tiêu vong, vậy thì, Đại Đạo, sẽ không còn hoàn chỉnh nữa.

Nói đơn giản, hai ngàn chín trăm chín mươi chín loại Đại Đạo, người tu hành vô số, nhưng chỉ có một vị có thể tu đến cực hạn, trở thành Đại Đạo Thần Ma.

Bất kỳ một vị Thần Ma đỉnh cao nào vẫn lạc, con đường Đại Đạo mà y tu hành, liền định sẵn sẽ lại sinh ra một vị Thần Ma đỉnh cao.

Nhưng, có một con đường khác biệt.

Đó chính là Lực Đạo!

Lực Đạo không giống với các Đại Đạo khác.

Người tu hành các Đại Đạo khác, tuy chỉ có một người có thể đạt đến cực hạn, nhưng người tu hành nó, lại vô số vô cùng.

Người tu hành Lực Đạo, mỗi một thế, lại chỉ có một vị, cũng là người duy nhất có thể tu hành Lực Đạo.

Lực Đạo, là Đại Đạo chí tôn, định sẵn mỗi một thế, chỉ có một vị có thể tu hành.

Thời Hỗn Độn, Lực Đạo Thần Ma, chính là Bàn Cổ đại thần.

Nhưng trong trận đại chiến Hỗn Độn đó, Bàn Cổ đại thần tuy khai thiên thành công, nhưng lại chứng đạo thất bại.

Trong mắt các Thần Ma, Bàn Cổ đại thần đã thân vẫn.

Bởi vì, tại nơi niết bàn là Quy Khư, Bàn Cổ cũng không giống các Thần Ma khác, sống lại lần nữa.

Có lẽ cũng chính vì Bàn Cổ thân vẫn, thế giới Hồng Hoang do thân thể y hóa thành, mới tồn tại cơ duyên chứng đạo đó!

Cơ duyên chứng đạo của thế giới Hồng Hoang, chỉ có ba ngàn Đại Đạo Thần Ma mới có thể mở ra.

Các Đại Đạo khác, cho dù Thần Ma vẫn lạc, cũng sẽ lại sinh ra một vị mới.

Nhưng Lực Đạo thì sao?

Không có Lực Đạo Thần Ma, ba ngàn Đại Đạo liền không hoàn chỉnh, vậy thì… cơ duyên chứng đạo của thế giới Hồng Hoang, phải làm sao để mở ra?

Không tìm thấy tung tích Bàn Cổ sống lại, tất cả mọi người đều cho rằng, Bàn Cổ đại thần đã hoàn toàn vẫn lạc.

Vì vậy, một mục tiêu mới tự nảy sinh trong lòng tất cả Thần Ma.

Đó chính là… tìm kiếm truyền nhân Lực Đạo thế hệ mới.

Truyền nhân có thể tu hành Lực Đạo, chỉ có một vị, đã là một thế hệ mới, vậy thì… cũng có nghĩa là, sẽ có một vị tu hành giả Lực Chi Đại Đạo mới xuất hiện.

Đó, cũng chính là nguyên nhân, tại sao vợ chồng Ác Mộng lúc đầu, khi thấy Đông Vương Công tu hành Lực Chi Đại Đạo, lại kích động như vậy.

Bởi vì, không chỉ họ đang tìm kiếm truyền nhân Lực Đạo.

Tất cả các Thần Ma, đều đang ở vô số thế giới, tìm kiếm tung tích của Lực Đạo.

Bởi vì, chỉ có ba ngàn Đại Đạo hoàn chỉnh, sau khi thời cơ chín muồi, khế cơ chứng đạo siêu thoát Đại Đạo đó, mới có thể mở ra.

Còn về Thần Ngao quý giá kia.

Có lẽ, đã bị các Thần Ma trốn đi, mang đến các thế giới khác.

Có lẽ vì, Thần Ngao giúp các Thần Ma trở lại Hỗn Nguyên sau đó vẫn lạc, lại có một thế hệ Thần Ma mới, mượn sức mạnh của Thần Ngao, đã hao tổn hết Thần Ngao.

Thế giới Quy Khư ngày nay, Thần Ngao, đã trở thành một truyền thuyết xa xưa đã nhiều năm không xuất hiện. …Đó cũng là lý do, tại sao vợ chồng Ác Mộng, vào khoảnh khắc nhìn thấy Dương Mi lấy ra Thần Ngao, lại kích động như vậy. … Biết được những điều này, Đông Vương Công rơi vào trầm tư.

Lúc này, y cuối cùng đã hiểu, tại sao những lão cổ đổng đó, trong khoảnh khắc nhìn thấy y, lại gọi y là hậu nhân của Bàn Cổ.

Y cũng cuối cùng đã hiểu, tại sao những Thần Ma thượng cổ đó sau khi vẫn lạc, lại tại sao lại xuất hiện trở lại.

Chương 402

Lúc này, trong lòng y không khỏi nảy sinh một tia nghi hoặc.

Y đã tu hành Lực Chi Đại Đạo, nhưng y có thật sự là, người tu hành Lực Chi Đại Đạo duy nhất đó không? … Nhìn Đông Vương Công đang trầm ngâm, trên mặt Dương Mi cũng như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu, Dương Mi tỉnh lại, lập tức nhìn vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, mở miệng nói: "Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này, là do bần đạo cơ duyên mà có được." "Bần đạo biết, đạo hữu lần này, là vì vật này." "Chỉ là… đạo hữu nếu muốn lấy đi vật này, bần đạo có một điều kiện." Nghe lời của Dương Mi, Đông Vương Công ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Đạo hữu xin cứ nói." Y nhìn Dương Mi nói.

Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ, bây giờ chỉ còn ba mảnh.

Mỗi một mảnh, đều là thế nào cũng phải có được.

Bởi vì, chỉ có tái tạo lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, con đường mà y muốn mượn vật này để chứng, mới là con đường hoàn chỉnh.

"Bần đạo muốn xem, dấu ấn Đại Đạo… ẩn náu trong nguyên thần của đạo hữu." Trên mặt Dương Mi mang theo một vẻ trịnh trọng.

Nghe vậy, Đông Vương Công không khỏi khựng lại.

Ở thế giới Hồng Hoang, phần lớn tu sĩ học theo đạo pháp của Hồng Quân.

Các nhánh của Đại Đạo, chứ không phải là pháp môn của Đại Đạo chân chính.

Y, vì duyên cớ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngay từ đầu, đã đi con

đường của Đại Đạo.

Trong thế giới Hồng Hoang, tu hành Đại Đạo, đối với người khác là cực kỳ xa xỉ.

Cho nên, gần như trừ những người thân cận bên cạnh, không ai biết, đằng sau sự mạnh mẽ của Đông Vương Công, đạo pháp mà y tu hành là gì.

Nhưng trước mặt những Đại Đạo Thần Ma này, Đông Vương Công tự không cho rằng, họ sẽ không nhìn ra đạo pháp mà y tu hành.

Tuy nhiên, cho dù là vậy.

Không ai sẽ tùy tiện phô bày dấu ấn Đại Đạo của mình ra ngoài.

Bởi vì, trong đó liên quan đến, là thứ cực kỳ riêng tư của một người.

Vì vậy, khi Dương Mi đề xuất, muốn xem xét dấu ấn Đại Đạo trong nguyên thần của Đông Vương Công, Đông Vương Công theo bản năng mà khựng lại.

Nhưng trầm ngâm một lát, y đã gật đầu.

Tầm quan trọng của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đối với y, tự không cần nói nhiều.

Mặc dù, y không biết tại sao Dương Mi lại đề xuất điều kiện này.

Nhưng nếu vì vậy, mà đổi được một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, y tự nhiên đồng ý.

Giống như điện thoại ở hậu thế, tuy không muốn cho người khác xem, nhưng chỉ xem xét, lại không gây ra bất kỳ tổn thất nào cho y.

Thấy Đông Vương Công gật đầu, Dương Mi hơi khựng lại.

"Đạo hữu, mạo phạm rồi." Y chắp tay khẽ nói, tiếp đó, thần thức

lập tức xâm nhập vào nguyên thần của Đông Vương Công.

Một lát sau, Dương Mi thu lại thần thức, khẽ thở ra một hơi.

Trên mặt, treo lên một vẻ nhẹ nhõm, đồng thời, cũng có một vẻ phức tạp như thể tiếc nuối.

"Chẳng lẽ, ngài ấy thật sự đã vẫn lạc rồi sao?" Y lẩm bẩm khẽ nói.

Lập tức, tỉnh lại, nhìn về phía Đông Vương Công: "Xem ra, Đạo Tổ thật sự không chọn sai người." "Hửm?" Đông Vương Công lộ ra một tia nghi hoặc.

"Ha ha." Dương Mi thản nhiên cười.

"Năm đó trong trận chiến Hỗn Độn, Bàn Cổ đạo hữu dùng sức chém ba ngàn Thần Ma, giành được cơ duyên chứng đạo đó, sau tuy vẫn lạc, nhưng bần đạo vẫn luôn có một nghi vấn." "Nếu ba ngàn Thần Ma chưa vẫn lạc, vậy Bàn Cổ đạo hữu thì sao?" Nói đến đây, Dương Mi hơi dừng lại, nhìn về phía Đông Vương Công, tiếp đó lại như có điều suy nghĩ nói.

"Ban đầu, bần đạo cho rằng, đạo hữu là bản tôn của Bàn Cổ đạo hữu chuyển thế, cho nên, mới đề xuất xem xét dấu ấn Đại Đạo của đạo hữu." "Hôm nay xem ra… là bần đạo đã lo xa rồi." Nghe vậy, thân thể Đông Vương Công lại một lần nữa khựng lại.

Y tự nhiên hiểu ý của Dương Mi, cũng hiểu, điều mà Dương Mi vừa lo lắng là gì. …Bàn Cổ, chung quy là quá mạnh.

Năm đó một mình chém giết ba ngàn Thần Ma, chiến tích như vậy, thử hỏi các Thần Ma, ai có thể làm được?

Giả sử, vừa rồi Dương Mi tra ra được Đông Vương Công là Bàn Cổ chuyển thế, chắc chắn… cho dù ba ngàn Đại Đạo thiếu một không được, Dương Mi cũng nhất định sẽ có biện pháp, để ngăn cản sự

trưởng thành của Đông Vương Công.

Nếu không, vào khoảnh khắc Đông Vương Công một lần nữa trở thành Lực Đạo Thần Ma, chiến tích dùng sức chém ba ngàn Thần Ma, e rằng sẽ lại xuất hiện một lần nữa.

Khi đó, cơ duyên chứng đạo kia, làm sao có phần của họ?

Nhìn lời nói của Dương Mi, y, cũng không từ trong dấu ấn Đại Đạo của Đông Vương Công, nhìn ra được manh mối gì liên quan đến Bàn Cổ.

Vì vậy, mới lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm đó.

Khế cơ chứng đạo, đối với Dương Mi, quá quan trọng.

Y quyết không thể cho phép, một tồn tại mạnh mẽ như Bàn Cổ, xuất hiện lần nữa.

Thế hệ này, tuy Đông Vương Công là người tu hành Lực Đạo, có thể trở thành một tồn tại như Bàn Cổ hay không, Dương Mi cũng không biết.

Nhưng, Đông Vương Công lúc này, đối với Dương Mi, uy hiếp không lớn bằng Bàn Cổ chuyển thế.

Hơn nữa, đừng nhìn Dương Mi lúc này đang giúp đỡ Đông Vương Công.

Nhưng chỉ y mới hiểu, vị truyền nhân Lực Đạo duy nhất này, có thể mang lại cho y, lợi ích gì.

Cũng chỉ có lợi ích to lớn, mới có thể, khiến những lão cổ đổng như Dương Mi động lòng.

Lúc này, vẻ mặt của Dương Mi, lại khiến trong lòng Đông Vương Công có chút xúc động.

"Bàn Cổ chuyển thế?" Mặc dù, Đông Vương Công đã để Dương

Mi xem xét dấu ấn Đại Đạo của mình.

Nhưng… y có hệ thống tồn tại.

Dương Mi căn bản không thể thật sự nhìn thấu dấu ấn Đại Đạo của Đông Vương Công.

Chương 403

Cũng có nghĩa là, cho dù y là Bàn Cổ chuyển thế, có hệ thống tồn tại, Dương Mi cũng không thể nhìn thấu.

Vì vậy, trong lòng Đông Vương Công không khỏi có chút nghi hoặc.

Lực Đạo duy nhất, rốt cuộc y là Bàn Cổ chuyển thế, hay, chỉ là một người tu hành Lực Đạo thuần túy?

Bàn Cổ, thật sự đã vẫn lạc sao? … Dương Mi nói xong, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

"Nếu vậy, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này, liền giao cho đạo hữu." Dương Mi vừa nói, vừa ném mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp về phía Đông Vương Công.

Cùng lúc đó.

Trong nguyên thần của Đông Vương Công, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang ẩn náu khẽ run rẩy.

Phảng phất như cá gặp nước, trở nên cực kỳ hưng phấn.

Khi mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, chìm vào nguyên thần của Đông Vương Công, trong nháy mắt liền dung hợp với chủ thể của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Không gian!

Luân hồi!

Hai loại pháp tắc Đại Đạo hoàn chỉnh trong đó biến đổi nhanh chóng.

Nhìn hai loại đạo tắc, trên mặt Đông Vương Công, không khỏi lộ

ra một nụ cười.

“Bần đạo, tạ đạo hữu.” Y khẽ cười, nói với Dương Mi.

Dương Mi khẽ cười lắc đầu, nói: “Chỉ là nhận lời người khác mà thôi, đạo hữu không cần nói lời cảm tạ.” Nhận lời người khác, Đông Vương Công không khỏi lại nghĩ đến vị Đạo Tổ trong Hồng Hoang kia.

“Hồng Quân, vì để ta giúp ngươi bảo vệ Hồng Hoang, thật là không tiếc công sức a.” Đông Vương Công thầm nghĩ.

Lúc này, y lại sắc mặt căng thẳng.

Lập tức, lại nhìn về phía Dương Mi, hỏi: “Đạo hữu, dám hỏi Quy Khư, có con đường thứ hai để trở về thế giới Hồng Hoang không?” Ở thế giới Quy Khư mà đâu đâu cũng là Hỗn Nguyên này, y không thể ở lại đây lâu dài.

Nhưng trước đó đánh nhau với Ác Mộng Thần Ma, uy năng khủng bố đó lại đã phá hủy con đường của y.

Đã chuyến đi này, mọi thứ tìm kiếm cũng đều đã có đáp án, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng đã có được.

Vậy thì tự nhiên phải tìm mọi cách trở về Hồng Hoang.

Nghe vậy, Dương Mi thản nhiên cười.

“Ha ha, tự nhiên là có.” Y khẽ nói.

“Quy Khư tuy vô hạn lớn, nhưng muốn ra khỏi phương thế giới này, cũng không phải là chuyện khó.” “Chỉ là…” Nói đến đây, Dương Mi cố ý do dự.

“Chỉ là?

Đạo hữu cứ nói đừng ngại.” Đông Vương Công nói.

“Chỉ là, muốn từ Quy Khư đến Hồng Hoang, đạo hữu phải đi qua ba ngàn thế giới.” “Ba ngàn thế giới, phần lớn là đạo trường của Thần Ma năm xưa, đạo hữu nếu đi qua, e rằng…” Dương Mi không nói hết lời, nhưng Đông Vương Công đã hiểu ý của y.

Ba ngàn Thần Ma, ai thấy truyền nhân Lực Đạo mà không như gặp được bảo vật.

Đông Vương Công muốn đi qua ba ngàn thế giới đó, chỉ sợ, chưa đến Hồng Hoang, đã có thể bị lão già nào đó giữ lại trấn áp rồi.

Lúc này, vẻ mặt Đông Vương Công không khỏi có chút ảm đạm.

“Chẳng lẽ, thật sự phải ở thế giới Quy Khư, đột phá lên hàng ngũ Hỗn Nguyên Vô Cực, mới có cơ hội trở về Hồng Hoang?” Y thầm nghĩ.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, đối với y lúc này, không nghi ngờ gì là cực kỳ xa vời.

Nếu thật sự ở đây đột phá Hỗn Nguyên, e rằng, thế giới Hồng Hoang, ngay cả lượng kiếp Tây Du cũng đã bắt đầu rồi.

Khí vận Bồng Lai, không chừng, thật sự sẽ bị mấy tôn Thánh Nhân kia đoạt mất. … Dường như nhìn ra được sự lo lắng của Đông Vương Công, Dương Mi thản nhiên cười.

“Đạo hữu nếu cảm thấy phương pháp này không ổn, không ngại đi con đường thứ hai.” Nghe vậy, mắt Đông Vương Công không khỏi lóe lên một tia sáng.

“Con đường thứ hai?” Y có chút vui mừng nói.

“Ừm.” “Bần đạo quan sát trong nguyên thần của đạo hữu, có một luồng pháp tắc bản nguyên Không Gian Đại Đạo, đạo hữu tại sao không mượn thần thông không gian, trở về thế giới Hồng Hoang?” Dương Mi khẽ cười nói.

Nghe vậy, Đông Vương Công hơi sững sờ, lập tức, trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng.

Mặc dù, y từng trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, sơ lược tu tập Không Gian Đại Đạo, nhưng chưa đạt đến trình độ có thể xuyên qua các tiết điểm không gian, tùy ý đến bất kỳ thế giới nào.

Nhưng phải biết rằng, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Dương Mi vừa đưa, ghi lại, chính là dấu ấn hoàn chỉnh của Không Gian Đại Đạo và Luân Hồi Đại Đạo.

Nếu Đông Vương Công có thể ngộ thấu Không Gian Đại Đạo trong đó, cho dù không đạt đến trình độ của không gian chí tôn như Dương Mi, nhưng muốn nắm vững trình độ như tiết điểm không gian, tự nhiên cũng không phải là chuyện khó.

Khi đó, chỉ cần nắm vững tiết điểm không gian, vậy thì, trở về Hồng Hoang, tự nhiên không phải là chuyện khó.

Nghĩ đến đây, trên mặt Đông Vương Công từ từ nở một nụ cười.

"Đa tạ đạo hữu chỉ điểm." Dương Mi khẽ cười vẫy tay, lập tức nói: "Bần đạo đã hoàn thành việc được cố nhân nhờ vả, nếu vậy, lão hủ tự nhiên cũng không cần phải ở lại nữa, đạo hữu nếu nắm vững được tiết điểm không gian đó, thì mau chóng rời khỏi Quy Khư đi." "Ừm." Đông Vương Công khẽ gật đầu, nói: "Lần này, làm phiền đạo hữu rồi." Bất kể vì mục đích gì, Dương Mi rốt cuộc đã cứu y một lần.

Bây giờ xem ra, y đối với Dương Mi không có địch ý quá mạnh, ngược lại còn có một chút hảo cảm.

"Sau khi trở về Hồng Hoang, đạo hữu nhớ kỹ, đừng đi lại nhiều trong Hỗn Độn." "Khế cơ chứng đạo, tuy ba ngàn Thần Ma có thể mở ra, nhưng mấu chốt để mở ra, và thời gian, khế cơ để mở ra, lại có quan hệ vô cùng lớn với đạo hữu." "Lần này, chuyến đi Quy Khư của

đạo hữu, đã bại lộ việc đạo hữu ở thế giới Hồng Hoang." "Chỉ sợ, lúc này, vô số Thần Ma đã biết, truyền nhân Lực Đạo đã xuất thế." "Đạo hữu thân là mấu chốt để mở ra khế cơ chứng đạo, tùy tiện ra vào thế giới Hồng Hoang, tất nhiên sẽ bị các Thần Ma khác tranh giành, vì vậy, cẩn thận một chút thì hơn." Dương Mi thản nhiên mở miệng nói, tiếng nói vừa dứt, đã biến mất trên đỉnh ngọn thần sơn này.

Nhìn bóng lưng Dương Mi rời đi, một cảm giác cấp bách, tự nhiên nảy sinh trong lòng Đông Vương Công.

Chuyến đi Quy Khư lần này, không nghi ngờ gì đã giáng cho y một hồi chuông cảnh tỉnh lớn.

"Mạnh hơn, nhất định phải trở nên mạnh hơn." Một ý chí chưa từng có, và sự khao khát đối với thực lực, điên cuồng trỗi dậy trong lòng y. … Trên đỉnh thần sơn.

Đông Vương Công xếp bằng ngồi trên đỉnh núi, quanh thân, pháp lực nồng đậm gào thét bốc lên.

Chương 404

Kể từ khi Dương Mi rời đi, Đông Vương Công liền ở đây luyện hóa, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mới đó.

Đến nay, đã hơn mấy tháng.

Ngọn núi này, tuy không phải là đạo trường của Dương Mi, nhưng khi Dương Mi đi, lại đã ở đây, để lại một đạo cấm chế.

Cấm chế mà Không Gian Thần Ma để lại, tự nhiên không phải tầm thường.

Vì vậy, Đông Vương Công cũng không cần lo lắng, khí tức của mình sẽ bại lộ, dẫn đến các Thần Ma khác. … Một ngày nọ, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, cũng cuối cùng đã được luyện hóa hoàn toàn.

Trong gia tốc thời gian, thần thức của Đông Vương Công xâm nhập vào mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó.

Không gian!

Luân hồi!

Hai loại pháp tắc khác nhau, uyển chuyển như hai con cự long đạo tắc, trong thế giới của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, tung hoành gào thét.

Không gian đạo tắc, Đông Vương Công trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước đó, đã từng tham ngộ.

Chỉ là, Không Gian Đại Đạo mà y tham ngộ trước đó, cũng chỉ có thể được gọi là nhập môn.

Những thần thông như tiết điểm không gian, lại cần đến trình độ sâu hơn.

Trong hai loại đạo tắc, ngoài việc lĩnh ngộ sự huyền ảo của Không Gian Đại Đạo, Đông Vương Công lại rất có hứng thú với Luân Hồi Đại Đạo.

Trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, y dần dần phát hiện ra một quy luật.

Đó là, thứ hạng của ba ngàn Đại Đạo, là được ghi lại dựa trên mạnh yếu.

Có thể xếp hạng sau Không Gian Đại Đạo, có thể thấy được, mức độ mạnh mẽ của Luân Hồi Đại Đạo.

Luân hồi, là sinh, là tử, là đạo của sinh, cũng là đạo của tử.

Không giống với Âm Dương Đại Đạo, Âm Dương có thể phán sinh tử.

Nhưng luân hồi, bản thân nó chính là sinh tử.

Cái chết có nghĩa là sự khởi đầu của sự tái sinh, sự ra đời, cũng có nghĩa là sự khởi đầu của cái chết.

Sinh tử luân hồi, sinh tử nối tiếp, giống như bánh xe quay tròn, vĩnh viễn không dừng lại, nên gọi là luân hồi.

Biển khổ sinh tử luân hồi không có hồi kết, đạo của luân hồi, là pháp môn của sự siêu thoát, thoát ly sinh tử, siêu thoát luân hồi, chính là Luân Hồi Đại Đạo.

Sau khi sơ lược phẩm ngộ một lượt luân hồi đạo tắc, trên mặt Đông Vương Công, hiện ra một nụ cười.

Hiện nay, Lục Đạo Luân Hồi đã lập.

Đối với y mà nói, việc tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo không có trở ngại lớn, chỉ cần chịu đựng nhân quả ba đời, phẩm ngộ ba đời ba kiếp là được.

“Xem ra, sau khi trở về Hồng Hoang, phải đến luân hồi đi một chuyến.” Đông Vương Công lẩm bẩm tự nói.

Lập tức thu lại ánh mắt, tĩnh tâm, ngộ Không Gian Đại Đạo ở tầng sâu hơn.

Rốt cuộc đã từng phẩm ngộ Không Gian Đại Đạo, đối với Đông Vương Công, lần này, càng quen tay hay việc.

Trong gia tốc thời gian, Đông Vương Công gần như không mất thời gian, đã đắm mình vào áo nghĩa của Không Gian Đại Đạo.

Cùng lúc đó, quanh thân y, dấu ấn Đại Đạo, đạo vận, pháp tắc thuộc về Không Gian Đại Đạo… bắt đầu quấn quanh thân thể y, lưu chuyển.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một khắc, sự hiểu biết của y đối với Không Gian Đại Đạo, đều không ngừng sâu sắc hơn.

Lúc này, y mới cảm nhận được, không gian đạo tắc mà y lĩnh ngộ trước đó, thô thiển đến mức nào.

Trong khối Tạo Hóa Ngọc Điệp này, áo nghĩa không gian được ghi lại, giống như một đại dương đạo tắc, mức độ huyền ảo của nó, cực kỳ khổng lồ.

Đông Vương Công chìm vào trong đó, bắt đầu điên cuồng hấp thu, tham ngộ. … Khi Đông Vương Công ở thế giới Quy Khư, đang tham ngộ Không Gian Đại Đạo, thế giới Hồng Hoang, một trận đại kiếp thuộc về Nhân Tộc, ầm ầm xảy ra.

Hơn vạn năm trước, khi Nhân Tộc ra đời, Đông Vương Công từng nói, Bồng Lai sẽ bảo vệ Nhân Tộc vạn năm.

Nguyên nhân chỉ bảo vệ vạn năm, chính là vì, ý đồ của y, là không muốn Nhân Tộc mãi mãi sống an nhàn dưới sự che chở, mà muốn

Nhân Tộc tự mình trưởng thành.

Bởi vì, Nhân Tộc, định sẵn là phải dựa vào sức mạnh của chính mình, mới có thể triệt để trưởng thành.

Trong hơn vạn năm, Đông Vương Công đã truyền cho Nhân Tộc một bộ phương pháp tu hành hoàn chỉnh.

Sự phát triển của Nhân Tộc, bất kể là về số lượng, hay về thực lực, đều đã bước vào giai đoạn đỉnh thịnh.

Ngày nay, vạn năm thời gian đã qua.

Long Vương cửu tử cũng đã trở về Đông Hải.

Sự ra đi của chín vị cường giả Chuẩn Thánh, lại mang đến cho Nhân Tộc, một trận hạo kiếp.

Long Vương cửu tử rời đi, Nhân Tộc hiện nay, cũng chỉ có Nhân Tộc tam tổ thực lực khá mạnh, đều là Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Thực lực như vậy, đã không thể xem thường.

Nhưng ở thế giới Hồng Hoang cao thủ như mây, thực lực như vậy, lại có vẻ quá nhỏ bé.

Mất đi sự bảo hộ của Bồng Lai, Nhân Tộc nhanh chóng trở thành mục tiêu dòm ngó của Yêu Tộc.

Ban đầu, tu sĩ Yêu Tộc, chỉ nhớ nhung vị ngon của nhục thân Nhân Tộc.

Nhưng nhanh chóng liền có đại yêu của Yêu Tộc phát hiện, người của Nhân Tộc quý là tiên thiên đạo thể, nguyên thần của họ, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Sau khi ăn, không chỉ có thể tăng cường thực lực, nếu như dẫn nó vào linh bảo, thì linh bảo đó, sẽ có tính khắc chế cực lớn đối với nhục thân của tu sĩ Vu Tộc.

Phát hiện này, đối với Yêu Tộc, không nghi ngờ gì là một tin tức cực tốt.

Vu Tộc, vốn nổi tiếng với nhục thể mạnh mẽ.

Chương 405

Mức độ khó nhằn của thể tu, không nghi ngờ gì là cực kỳ khủng bố.

Đó, cũng chính là điều khiến Yêu Tộc, từ trước đến nay, đau đầu nhất.

Phát hiện này, lại khiến Đế Tuấn nhìn thấy, một lá bài tẩy to lớn cho trận chiến thứ ba giữa Vu Yêu nhị tộc sau này.

Nhanh chóng, một ý tưởng khủng bố, nảy sinh trong lòng Đế Tuấn.

Đồ Vu Kiếm!

Y muốn tập hợp nguyên thần của Nhân Tộc, luyện chế ra một thanh sát khí chuyên khắc thể tu, chuyên khắc Vu Tộc.

Có thanh sát khí này, tỷ lệ thắng của Yêu Tộc sau này, sẽ được nâng cao rất nhiều.

Khi ý tưởng này, nảy sinh trong lòng Đế Tuấn, liền trở nên không thể ngăn cản.

Nhưng Nhân Tộc từ trước đến nay đều tôn Bồng Lai làm chủ.

Nếu tàn sát bừa bãi Nhân Tộc, tất nhiên sẽ phải chịu lửa giận của Tiên chủ Bồng Lai.

Cho nên, khi biết Long Vương cửu tử đã rời khỏi Nhân Tộc, Yêu Tộc chỉ thử nghiệm đồ sát một số ít Nhân Tộc, để thăm dò thái độ của Bồng Lai.

Mặc dù, Long Vương cửu tử biết rõ hành động của Yêu Tộc, nhưng họ hiểu rằng, tại sao Đông Vương Công chỉ trông coi Nhân

Tộc vạn năm, mà không trông coi Nhân Tộc vĩnh viễn.

Chủng tộc không trải qua ma nạn, vĩnh viễn không thể trưởng thành.

Nhân Tộc, chỉ có thể dựa vào chính mình!

Vì vậy họ cho rằng, động thái của Yêu Tộc đối với Nhân Tộc, chỉ mang lại cho Nhân Tộc một trận ma luyện, chỉ khiến Nhân Tộc trở nên mạnh mẽ hơn trong ma luyện.

Nhưng họ không biết rằng, động thái của Yêu Tộc, mang lại cho Nhân Tộc, lại là một trận đồ sát khổng lồ.

Nhân, Yêu lưỡng tộc, một chủng tộc mới ra đời chưa đầy vạn năm, một chủng tộc đã ra đời từ thời thượng cổ.

Sự chênh lệch thực lực giữa hai tộc, không nghi ngờ gì là cực kỳ to lớn.

Trong trận chiến này, Nhân Tộc, căn bản không có khả năng chống cự.

Chỉ có thể giống như cừu non chờ bị làm thịt, bị đồ sát một cách bất lực.

Thái độ sai lầm của Long Vương cửu tử, khiến Yêu Tộc dần dần bắt đầu làm tới.

Thế là, một trận hạo kiếp của Nhân Tộc, đã đến.

Trong trận hạo kiếp này, số Nhân Tộc tử thương gần trăm tỷ.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang, nghiệp lực lan tràn, oán khí tứ ngược.

Khi Long Vương cửu tử thật sự phản ứng lại, đã… quá muộn rồi. … Quy Khư, đỉnh thần sơn.

Đông Vương Công vẫn đang vì việc trở về thế giới Hồng Hoang, mà nỗ lực.

Lúc này, thân thể của y, đã trở nên phiêu diêu vô cùng.

Quanh thân, từng lớp không gian đạo tắc bao quanh, khiến thân thể y, trông như hòa nhập vào không gian xung quanh.

Tiên linh chi khí nồng đậm, trên đỉnh đầu Đông Vương Công, như những con rồng linh khí, điên cuồng gào thét tung hoành.

Khí tức huyền ảo, từ thân thể Đông Vương Công tỏa ra.

Khiến cho, y lúc này, trông, càng thêm khó nắm bắt. … Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Ở trong gia tốc thời gian, Đông Vương Công đã không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Y lúc này, như một vị tiên tôn đã tọa hóa.

Ngồi ngay ngắn tại chỗ, không nhúc nhích.

Một ngày nọ, ông… một trận gợn sóng không gian đạo ngân, từ quanh thân y tỏa ra.

Cùng lúc đó, thân thể Đông Vương Công ầm ầm biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, lại đã đến bầu trời cách ngọn thần sơn đó, ngàn vạn tỷ dặm.

Thân tùy ý động, ý tùy tâm động.

Nếu lúc này Dương Mi ở đây, tất nhiên sẽ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì, trình độ không gian của Đông Vương Công lúc này, đã đạt đến cảnh giới tiểu thành!

Cảnh giới tiểu thành, tuy, cũng chỉ mạnh hơn tu sĩ không gian vừa mới nhập môn.

Nhưng phải biết rằng, nếu người bình thường muốn bước vào tiểu thành, không có mấy chục vạn năm là không thể làm được.

Tốc độ tu hành của Đông Vương Công, đã có thể gọi là biến thái. … Cảm nhận được đạo vận không gian bành trướng trong nguyên thần, khóe miệng Đông Vương Công, hiện ra một nụ cười.

Ngạo nghễ đứng trên bầu trời, nhìn xuống thế giới Quy Khư thần kỳ.

"Đã đến lúc rời khỏi nơi này rồi." Y thản nhiên nói.

Trong ánh mắt, có một tia không cam lòng, cũng có một tia kiên quyết.

Trận chiến với Ác Mộng Thần Ma, đã gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh lớn trong lòng y.

Y không cam lòng trở thành kẻ dưới trướng Thần Ma.

Hơn nữa, y cũng tin rằng, y nhất định sẽ trở thành, Lực Đạo Thần Ma mạnh mẽ nhất trong hàng ngũ Hỗn Nguyên.

Giống như Bàn Cổ, thậm chí… còn mạnh hơn cả Bàn Cổ!

Chương 406

… Hồi lâu, y thu lại ánh mắt.

Tâm niệm vừa động, trước người y, xé ra một khe nứt không gian.

Không giống với những khe nứt không gian thông thường, khe nứt không gian này, là thần thông của Không Gian Đại Đạo.

Trong đó, cũng chính là tiết điểm không gian.

Giống như tiết điểm thời gian, trên vách của tiết điểm không gian, mỗi một nơi, ghi lại, đều là một không gian độc lập.

Cũng có nghĩa là, có môn thần thông này, Đông Vương Công cho dù vượt qua mấy ngàn tỷ vạn km, đến thế giới khác, cũng gần như là trong nháy mắt là đến.

Bước vào tiết điểm không gian.

Đông Vương Công trong con sông dài không gian đó, đã tìm thấy không gian thuộc về Hồng Hoang.

Tiếp đó, một bước bước vào.

Khi xuất hiện trở lại, đã đến nơi thiên địa tương liên của thế giới Hồng Hoang.

Cũng chính là nơi đi đến Quy Khư, tận cùng của Đông Hải.

Vì duyên cớ của ba mươi sáu viên Định Hải Châu, lúc này, xoáy nước khổng lồ vắt ngang giữa thiên địa, trông vẫn giống như một con đường.

Chỉ là, con đường này đã không còn lối ra.

Bởi vì, trong trận giao thủ với Ác Mộng Thần Ma, lối ra mở ở thế giới Quy Khư, đã bị phá hủy rồi.

Nhìn vào lối vào đó, Đông Vương Công không khỏi có chút xúc động.

"Cũng không biết, bây giờ Nữ Oa thế nào rồi." Y thầm nghĩ.

Ngày đó, Nữ Oa theo y vào Quy Khư, hoàn toàn là điều y không ngờ tới.

Vào thời khắc cuối cùng, y đã đưa Nữ Oa vào trong con đường đó, sau đó con đường liền bị phá hủy.

Nhưng Nữ Oa có an toàn trở về thế giới Hồng Hoang hay không, lúc này, y lại không rõ.

Đối với Nữ Oa, thật ra, Đông Vương Công cũng không biết, nên đối mặt với người phụ nữ này như thế nào.

Tình ý của Nữ Oa đối với y, y có thể lờ mờ cảm nhận được.

Nhưng… giữa y và Nữ Oa, lại luôn ở hai mặt đối lập.

Người phụ nữ này, mỗi lần lựa chọn, đều không khiến y thất vọng.

Mặc dù trong lòng y, đối với Nữ Oa không có nửa phần hận ý, nhưng… những vướng mắc giữa y và Nữ Oa, chung quy là quá nhiều.

Cũng không thể trở lại, trạng thái tốt nhất khi hai người ở bên nhau trước đây.

Câu nói đó, đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Đối với Nữ Oa, y cũng chỉ có thể có thái độ lạnh lùng đó.

Mặc dù, khi nói những lời lạnh lùng cay nghiệt với Nữ Oa… y cũng sẽ không nỡ.

Tâm niệm vừa động, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, bắt đầu thu nhỏ, sau đó, một lần nữa trở về nguyên thần của Đông Vương Công.

Mất đi sự trấn áp của ba mươi sáu viên Định Hải Châu, xoáy nước khổng lồ, lúc này, lại một lần nữa xoay tròn nhanh chóng.

Nước Đông Hải chảy ngược.

Màn nước màu xanh biếc đó, lại một lần nữa từ từ dâng lên, treo ở tận cùng thiên địa, khiến thiên địa, triệt để nối liền lại với nhau.

Cảnh đẹp kỳ diệu không khỏi khiến người ta kinh ngạc.

Ai có thể ngờ, thiên địa, cũng sẽ ở một nơi nào đó, có cơ hội nối liền lại với nhau?

"Thu!" Một tiếng phượng hót lảnh lót, vang vọng ở tận cùng thiên địa.

Nghe tiếng phượng hót đó, Đông Vương Công không khỏi nhướng mày, trong mắt hiện ra một vẻ vui mừng khó có thể nhận ra.

"Kim Phượng?" Y lẩm bẩm.

Theo tiếng hót vang dội, mặt nước Đông Hải ở xa, một con phượng hoàng vàng, nhanh chóng bay về phía Đông Vương Công.

Trên lưng phượng hoàng đó, lờ mờ có thể thấy một nữ tử mảnh mai đang đứng.

Tiên quần phiêu phiêu, như một bức tranh đẹp hư ảo.

Theo khoảng cách với Đông Vương Công ngày càng gần, khuôn mặt của nữ tử dần dần rõ ràng.

Nàng băng thanh ngọc nhuận, hương bồi ngọc trác, mỗi bước đi, chim kinh hãi trên cây, bóng lướt qua hồi lang.

Uyển chuyển như một bức tranh phiên nhược kinh hồng, khiến người ta không nỡ làm bẩn.

Nữ tử này, chính là vị trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh Nhân!

… Không tự chủ được.

Đông Vương Công nhìn mà có mấy phần thất thần.

Có lẽ, ở thế giới Quy Khư lâu rồi, thường xuyên phải giữ cảnh giác.

Khi trở về Hồng Hoang gặp Nữ Oa, như gặp lại cố nhân, trong lòng, lại sinh ra một cảm giác thân thiết khó tả.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Đông Vương Công, có một chút rung động.

Sự rung động đó, khiến y có một chút xúc động, muốn buông bỏ những ân oán vướng mắc giữa y và Nữ Oa, buông bỏ tất cả những gì kiên trì.

Nhưng khi sắc mặt y chuyển, nhìn về phía bầu trời sau lưng Nữ Oa, ánh mắt y, đột nhiên sững lại.

Bầu trời trên Đông Hải, lúc này, nghiệp lực tung hoành, oán khí, sát khí khủng bố, xám xịt che phủ toàn bộ bầu trời Đông Hải.

Đen kịt.

Chương 407

Dường như, cả thế giới Hồng Hoang, đã xảy ra một trận sát kiếp lớn.

"Đồ Vu Kiếm!" Nhìn nghiệp lực khủng bố đó, Đông Vương Công trong nháy mắt liền đoán ra đã xảy ra chuyện gì.

Thân là người hậu thế, y tự nhiên biết về trận sát kiếp liên quan đến Nhân Tộc.

Nhưng điều khiến y không ngờ là, trận sát kiếp này, lại xảy ra vào lúc y ở Quy Khư.

Lúc này, nhìn Nữ Oa, sự rung động trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, đôi mắt đó… lạnh lẽo đến mức khiến người ta rùng mình! … "Ngươi đã về." Nữ Oa ngạo nghễ đứng trên lưng Kim Phượng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đông Vương Công, trên mặt mang theo nụ cười kinh hỉ nói.

Sau khi chứng kiến sự khủng bố của thế giới Quy Khư đó, lại gặp lại người đàn ông này, Nữ Oa không nghi ngờ gì là vô cùng vui mừng.

Ngày đó Đông Vương Công đẩy nàng vào con đường.

Quán tính khổng lồ, khiến nàng căn bản không thể khống chế thân hình.

Khi nàng quay lại Quy Khư, mới phát hiện, con đường Quy Khư đó, đã bị phá hủy.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thử vô số cách để quay lại Quy Khư.

Nhưng cuối cùng đều không có kết quả, điều nàng có thể làm, cũng chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi rằng… người đàn ông này, có

một ngày sẽ trở về.

Lúc này, cuối cùng nàng đã chờ được.

Nhìn Nữ Oa ngạo nghễ đứng trên lưng phượng, Đông Vương Công không nói một lời, chỉ có đôi mắt không pha tạp một tia cảm xúc, chăm chú nhìn nàng.

"Ngươi không sao chứ." Cảm nhận được sự khác thường của Đông Vương Công, Nữ Oa theo bản năng cơ thể khựng lại hỏi.

"Nữ Oa!" "Ngươi có nhớ, ngươi là mẹ của Nhân Tộc không." "Khi Yêu Tộc giết người, tại sao ngươi không quản?" Đông Vương Công từng chữ từng câu nói, trong lời nói, đầy sát ý lạnh lẽo.

Nghe vậy, thân thể Nữ Oa không khỏi khựng lại.

Sát ý lạnh lẽo đó, phảng phất như vô số lưỡi dao sắc lạnh, xuyên thấu tâm hồn nàng.

Lúc này, sự vui mừng trong lòng nàng ngưng kết, đôi mắt như sông ngân đó, nhìn Đông Vương Công, đầy vẻ phức tạp.

"Ta vốn thích thanh tĩnh, không thích quản chuyện phàm tục, bất kể là Yêu Tộc hay Nhân Tộc, đều không liên quan đến ta, Yêu Tộc giết Nhân Tộc, ta tại sao phải quản?" Nữ Oa ngây người nhìn Đông Vương Công nói.

Ánh mắt nàng lóe lên, dừng lại một lúc, rồi nói tiếp.

"Ta tưởng rằng sau chuyến đi Quy Khư, ta và ngươi đã là bạn bè hoạn nạn, nào ngờ, ngươi vẫn đối xử với ta như vậy." "Nhân Tộc, đối với ta cũng không khác gì con kiến, ta đã ban cho họ sự sống, chẳng lẽ, ta phải bảo vệ họ đời đời kiếp kiếp, mới vừa lòng ngươi sao?" "Trận hạo kiếp này, là do thiên mệnh định đoạt, lại bảo ta làm sao đi quản?" "Chẳng lẽ, ngươi vĩnh viễn đều có thái độ như vậy với ta sao?" "Chẳng lẽ, ta đã ban cho Nhân Tộc sự sống, không ngăn cản

trận hạo kiếp này, là sai sao?" Trong khoảnh khắc này, tất cả sự tức giận, uất ức trong lòng Nữ Oa bùng phát.

Nàng bất mãn vì người đàn ông này vẫn đối xử với nàng bằng những lời lẽ cay nghiệt.

Chỉ vì nàng đã tạo ra Nhân Tộc, mà phải quản sống chết của Nhân Tộc sao?

Chỉ vì, nàng đã làm cho Đông Vương Công nhiều như vậy, mà Đông Vương Công lại vì Nhân Tộc, một lần nữa đối xử với nàng bằng những lời lẽ cay nghiệt?

Thử hỏi, nàng đã làm sai điều gì?

Nàng đã ban cho Nhân Tộc sự sống, Nhân Tộc không nên cảm ơn sao?

Tại sao, vì Yêu Tộc đồ sát Nhân Tộc, nàng lại phải đi quản?

Tại sao người đàn ông này, lại phải vì Nhân Tộc, mà đối xử với nàng bằng những lời lẽ cay nghiệt?

Dưới thiên mệnh, chẳng lẽ không đi ngăn cản, cũng là sai sao?

"Đông Vương Công, ta không thích tranh đấu thế gian, ta chỉ bảo vệ tốt những người bên cạnh ta, nhưng thử hỏi, ta sai sao?" "Ta quý là Thánh Nhân, chỉ vì không muốn Phục Hy huynh trưởng thân vẫn trong tay ta, không tiếc cầu xin ngươi, ta sai sao?" "Nhưng tại sao ngươi luôn đối xử với ta như vậy?" "Ta chỉ tạo ra Nhân Tộc, mọi thứ của Nhân Tộc, không có nửa phần quan hệ với ta, ta không tranh khí vận của Nhân Tộc, không cầu họ cảm ơn ta đã ban cho sự sống." "Chỉ vì không đi giúp họ vượt qua lần hạo kiếp này, ta sai sao?" "Chẳng lẽ, sinh tử của con kiến, trong mắt ngươi quan trọng như vậy?" "Chẳng lẽ, ta trong mắt ngươi, không quan trọng bằng những con kiến đó?" Trong khoảnh khắc này, tất cả sự uất ức của Nữ Oa bùng phát.

Nàng không ngừng trút giận sự bất mãn trong lòng đối với Đông Vương Công, không ngừng trút giận, những uất ức đã tích tụ trên người đàn ông này.

Mặc dù là Thánh Nhân, lúc này, trông nàng lại có chút mất kiểm soát cảm xúc.

Nhìn Nữ Oa lúc này, sự tức giận trong lòng Đông Vương Công, từ từ tan biến.

A, Nữ Oa có sai không?

Nhân Tộc vốn là do nàng tạo ra.

Ban cho Nhân Tộc sự sống, đã là ân tứ to lớn.

Cho dù Nữ Oa là mượn Nhân Tộc chứng đạo thành Thánh, xem Nhân Tộc như công cụ thành Thánh, nhưng có sai không?

Đối với Nhân Tộc không có bất kỳ tình cảm nào, có sai không?

Hồi lâu, Đông Vương Công thu lại khí tức bạo nộ và uy áp thiên địa khủng bố đó.

"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, thánh nhân vô tình, dĩ chúng sinh vi lâu nghĩ." "Không chỉ ngươi, những người được sinh ra, đều giống như nhau, là những vị thần cao cao tại thượng." "Con kiến cũng có sinh mệnh, sinh mệnh của chúng cũng có ý nghĩa tồn tại." "Mặc dù sinh mệnh ngắn ngủi, nhưng cũng có một cuộc đời rực rỡ, tuy yếu đuối, nhưng khi được sinh ra, cũng không nên chỉ có vận mệnh bị người khác lợi dụng." Đông Vương Công thản nhiên nói.

Có lẽ, những lời y nói, Nữ Oa không thể nào hiểu được.

Bởi vì y và Nữ Oa khác nhau, y của ngày xưa, cũng chỉ là một con kiến yếu đuối.

Cuộc đời của con kiến, y đã từng trải qua một lần, trong đó có

trăm vị tạp trần, tuy ngắn ngủi, nhưng lại vô cùng rực rỡ.

Chúng có quyền được sống, có giá trị của mình.

Không nên chỉ có vận mệnh bị người khác lợi dụng.

Không nên vì đại thế Thiên Đạo, mà bị tùy ý hy sinh, bị tùy ý sắp đặt.

Nữ Oa thân là người tạo ra Nhân Tộc, có thể không có tình cảm với Nhân Tộc, nhưng y không thể.

Nữ Oa có thể thờ ơ trước việc Yêu Tộc giết Nhân Tộc, y cũng không thể.

Nữ Oa không sai, chỉ là… lập trường khác nhau mà thôi.

"Loài sâu bọ cũng có sinh mệnh, sinh mệnh của chúng cũng có ý nghĩa tồn tại…" Nữ Oa trầm ngâm, trong lòng vang vọng những lời của Đông Vương Công.

Lát sau.

Đông Vương Công thu lại ánh mắt đang nhìn Nữ Oa.

Chương 408

Lập trường khác nhau, tự nhiên không có đúng sai.

Nhân tộc đã do nàng sáng tạo ra, vậy thì quản hay không quản, cũng đều không sai, bởi vì, thân là đấng tạo vật, nàng đối với Nhân tộc vốn không có tình cảm.

Chỉ là khác biệt ở chỗ, kiếp trước của hắn là người, tình cảm đối với Nhân tộc, tự nhiên không phải Nữ Oa có thể hiểu được.

Thu lại ánh mắt, Đông Vương Công nhìn về phía nghiệp lực ngập trời ở nơi xa, ngay lập tức không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Lúc này, sắc mặt Nữ Oa lại căng thẳng.

"Đông Vương Công, Yêu tộc giết người là đại thế, nếu ngươi đi tàn sát Yêu tộc, bố cục của Thiên Đạo sẽ loạn, lão sư dù thế nào cũng sẽ ngăn cản." Nữ Oa quay đầu, mở miệng nói với Đông Vương Công, trên mặt mang theo một tia lo lắng.

Nàng tự biết tính tình của Đông Vương Công.

Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, với tính cách của Đông Vương Công, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Yêu tộc.

Nhưng nếu Đông Vương Công đi.

Huynh trưởng của nàng chắc chắn sẽ chết.

Đông Vương Công cũng sẽ thật sự cùng Thiên Đạo vạch mặt.

Nghe lời Nữ Oa, Đông Vương Công dừng bước.

"Yêu tộc tàn sát Nhân tộc đã tạo ra vô biên nghiệp lực, kết cục của chúng đã được định sẵn.

Nếu đã như vậy, bần đạo lại cần gì phải làm chuyện thừa thãi?"

Đông Vương Công mặt không biểu cảm nói.

Nghe vậy.

Trên mặt Nữ Oa lộ ra một tia kinh ngạc: "Vậy ngươi đi đâu?" "Lục Đạo Luân Hồi!" Đông Vương Công nói.

Lời vừa dứt, thân hình hắn đã biến mất giữa bầu trời. … Bây giờ, Đồ Vu Kiếm đã xuất hiện, đại kiếp của Nhân tộc cũng đã xảy ra.

Yêu tộc bị diệt đã sớm được định sẵn, vậy thì đi tru sát Yêu tộc cũng là chuyện thừa thãi.

Hơn nữa, hắn cũng biết rõ, cho dù có đi, Hồng Quân chắc chắn cũng sẽ không để hắn tru diệt Yêu tộc.

Nếu đã như vậy, hắn tự nhiên sẽ không đi làm chuyện không thể xoay chuyển.

Tuy rằng không thể tru sát Yêu tộc, nhưng Đông Vương Công lại có biện pháp bù đắp cho sự hy sinh của Nhân tộc trong tai nạn này.

Đó chính là Luân Hồi Đại Đạo.

Trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Dương Mi đưa cho, có chứa hai loại đại đạo pháp tắc là không gian và luân hồi.

Nếu có thể tham ngộ, chưa chắc không thể khiến những Nhân tộc đã chết sống lại.

Nhưng, muốn tu Luân Hồi Đại Đạo, tất phải gánh chịu ba đời nhân quả.

Vì vậy, Đông Vương Công mới muốn đi vào Lục Đạo Luân Hồi một chuyến.

Cũng chỉ có tự mình trải qua ba đời trong luân hồi, mới có thể tham ngộ được Luân Hồi Đại Đạo.

Nhân tộc đã chết mới có một tia hy vọng sống lại.

Bất luận là với tư cách Nhân tộc Thánh Phụ, hay kiếp trước là người.

Đông Vương Công đối với Nhân tộc đều có một tình cảm không thể chối cãi.

Cho nên, hắn phải vì Nhân tộc mà làm chút gì đó… … Đông Vương Công xoay người rời đi, chỉ để lại Nữ Oa đang sững sờ tại chỗ.

Nhìn về hướng Đông Vương Công rời đi, nàng trầm ngâm hồi lâu.

"Kim Ninh, chúng ta cũng đi vào luân hồi một chuyến đi." Nữ Oa nói với kim phượng dưới chân.

Kim phượng khẽ gật đầu, ngay lập tức hóa thành một đạo kim quang, cũng nhanh chóng bay đi. … Huyết Hải, Luân Hồi.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, Đông Vương Công đã từ cuối Đông Hải đến Lục Đạo Luân Hồi.

Luân hồi lúc này đã phồn thịnh hơn nhiều so với lúc Hậu Thổ mới lập ra.

Năm đó sau khi Hậu Thổ lập ra Lục Đạo Luân Hồi, không cho phép người khác nhúng tay vào chuyện luân hồi, vì vậy Lục Đạo Luân Hồi khi đó, thần chức trống khuyết.

Lúc này, trong luân hồi, thần chức hưng thịnh.

Dưới sự quản lý của Thanh Huyền Cơ, chế độ Lục Đạo Luân Hồi đã được hoàn thiện.

Hiện nay, phân thân thứ tư Cảnh Dương đã tiếp nhận chức vị của Thanh Huyền Cơ, trở thành Phong Đô Đại Đế đời tiếp theo, cũng là chủ nhân chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi.

Thân là bản nguyên của Âm Dương chi đạo, trong Lục Đạo Luân Hồi, hắn hưởng dụng khí vận của cả địa phủ.

Tu vi của hắn cũng đang tăng vọt.

Phải biết, Lục Đạo Luân Hồi tuy ở trong Hồng Hoang, nhưng lại không chịu sự chưởng quản của Thiên Đạo, quan hệ đến sự ổn định của thế giới Hồng Hoang, e rằng nơi đây chính là nơi đặc thù nhất trong Hồng Hoang.

Nơi này liên kết với khí vận của toàn bộ thế giới Hồng Hoang, có thể thấy khí vận mà Cảnh Dương được hưởng khổng lồ đến mức nào. … "Cảnh Dương, ra mắt bản tôn." Thấy Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện, trên mặt Cảnh Dương có một nụ cười vui mừng, ngay lập tức chắp tay bái lạy.

"Đạo hữu không cần đa lễ, lần này, bần đạo muốn vào luân hồi một chuyến." Đông Vương Công mở miệng nói.

Luân Hồi chi đạo.

Cần phải gánh chịu ba đời nhân quả.

Cũng có nghĩa là, nếu muốn tu luân hồi, tất nhiên phải nếm trải ba đời nhân sinh trong luân hồi.

Luân hồi, ở một mức độ nào đó, ngang hàng với Thiên Đạo.

Tuy nhiên, sức mạnh của luân hồi còn xa mới bằng Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo lại hoàn toàn không thể nhúng tay vào nơi này.

Chương 409

Một lãnh địa mạnh mẽ như vậy, tự nhiên không phải chỉ vài đạo luân hồi đạo tắc là có thể tạo thành.

Vì vậy, Luân Hồi Đại Đạo, nếu Đông Vương Công có thể tự mình đi một chuyến, đạo tắc luân hồi mà hắn cảm ngộ được chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, Đông Vương Công sẽ không đi bằng bản tôn, mà sẽ ngưng tụ ra một tia chân linh, thay thế tiến vào luân hồi.

Khi tia chân linh đó trải qua ba đời, quay trở lại bản thể của hắn, đạo tắc luân hồi và cảm ngộ có được sẽ giống như Đông Vương Công tự mình trải qua.

Nghe lời Đông Vương Công, Cảnh Dương có chút kinh ngạc.

Lục Đạo Luân Hồi tuy do Hậu Thổ lập ra, nhưng Đông Vương Công ở đây cũng tương đương với nửa chủ nhân của luân hồi.

Vì vậy, Cảnh Dương không hiểu tại sao bản tôn lại muốn tiến vào luân hồi.

Tuy không hiểu, nhưng Cảnh Dương cũng không nói nhiều.

Ngay lập tức chắp tay: "Bản tôn mời." Đông Vương Công khẽ gật đầu, ngay lập tức ngưng tụ ra một tia chân linh, đưa vào trong luân hồi.

Khoảnh khắc tia chân linh đó tiến vào luân hồi, cho dù Đông Vương Công đã là Hỗn Nguyên, cũng lập tức mất đi cảm ứng với chân linh.

Điều này đủ thấy sự mạnh mẽ của Lục Đạo Luân Hồi.

Không ở lại lâu, sau khi đưa chân linh vào luân hồi, Đông Vương Công liền rời đi.

Khi hắn vừa đi, chân sau… Nữ Oa liền tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nhìn Nữ Oa đột nhiên xuất hiện, trên mặt Cảnh Dương có một tia khó hiểu.

Lục Đạo Luân Hồi thỉnh thoảng cũng có đại năng đến đây, nhưng chưa bao giờ náo nhiệt như hôm nay.

Mang theo một tia tò mò trong lòng, Cảnh Dương liền nghênh đón.

"Cảnh Dương ra mắt đạo hữu." Cảnh Dương khẽ chắp tay, nói với Nữ Oa.

Dù Cảnh Dương chỉ là một phân thân, tu vi cũng chỉ ở Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng, thân là chủ nhân chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, bất kể ai đến đây, Cảnh Dương tự nhiên có thể xưng một tiếng đạo hữu.

Lúc này.

Nữ Oa nhìn hắn, sắc mặt không hề bình tĩnh.

Nhìn Cảnh Dương, sau một lúc dừng lại, nàng nhẹ giọng hành lễ nói: "Ra mắt Phong Đô Đại Đế." Cảnh Dương chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, đối với các đại năng trong Hồng Hoang không phải là bí mật.

Dù trước đây Nữ Oa chưa từng tiếp xúc trực diện với Cảnh Dương, nhưng nàng hiểu rõ người trước mắt tuy có chút giống Đông Vương Công, nhưng tuyệt đối không phải.

"Đạo hữu hôm nay đến Cửu U Địa Phủ, có việc gì không?" Cảnh Dương sắc mặt hơi mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

Nghe vậy.

Nữ Oa hơi trầm ngâm, suy nghĩ một lát, rồi nói: "Ta muốn vào Lục Đạo Luân Hồi một chuyến." Nghe đến đây, Cảnh Dương không khỏi sững sờ, nhưng cũng chỉ trong chốc lát liền phản ứng lại.

Lúc này, sự tò mò trong lòng hắn không khỏi càng thêm nồng đậm.

Bản tôn vừa mới nói muốn vào Lục Đạo Luân Hồi, không ngờ bản tôn chân trước vừa đi, Nữ Oa liền đến, mà cũng muốn vào Lục Đạo Luân Hồi, điều này khiến hắn có chút tò mò.

Bất luận là Đông Vương Công hay Nữ Oa, đều là cường giả đỉnh cao của thế giới này, hai người lần lượt đến Cửu U Địa Phủ, đều muốn vào luân hồi một phen.

Trong đó, nếu nói không có quan hệ… Cảnh Dương không tin.

Chỉ là, mối quan hệ giữa bản tôn và vị Nữ Oa Thánh nhân này, nói thật, Cảnh Dương thực sự không biết.

Hắn chỉ mơ hồ hiểu rằng, giữa hai người tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài bất hòa.

"Nữ Oa đạo hữu cứ tự nhiên." Cảnh Dương khẽ đưa tay ra hiệu nói.

Hắn chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, nhưng chưa bao giờ quan tâm đến việc các sinh linh Hồng Hoang vào Lục Đạo Luân Hồi làm gì.

Nữ Oa nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu, rồi đến trước bàn quay Lục Đạo Luân Hồi.

"Ta sinh ra đã cao cao tại thượng, không hiểu được cuộc đời rực rỡ của loài sâu bọ." "Lần này, ta sẽ theo ý ngươi, vào Lục Đạo luân hồi ba kiếp." "Đông Vương Công, ta nguyện chịu ba đời nhân quả, chỉ để đổi lấy một lần… không để ngươi lại đối xử lạnh nhạt với ta, nói

lời ác độc với ta nữa." Nữ Oa thì thầm bên môi, thần sắc phức tạp, ngay lập tức ngưng tụ ra một tia chân linh, đưa vào trong luân hồi.

Có lẽ vì Nữ Oa đã động đến tình cảm sâu thẳm nhất trong lòng, Hồng Tú Cầu trong nguyên thần của nàng lại run lên.

Có một luồng bản nguyên linh bảo, kéo theo sợi tơ hồng, quấn quanh tia chân linh của Nữ Oa, cũng cùng nhau tiến vào thế giới luân hồi.

Cùng lúc đó.

Khoảnh khắc chân linh của Nữ Oa tiến vào luân hồi, một tia khí tức huyền diệu len lỏi vào tia chân linh mà Đông Vương Công ngưng tụ.

Tia khí tức đó, giống như một loại đạo tắc nào đó, nhưng lại không phải đạo tắc của Thiên Đạo, mà là… đạo tắc của Đại Đạo.

Chỉ là… lúc này Đông Vương Công lại hoàn toàn không biết.

Sau khi đưa chân linh vào Lục Đạo Luân Hồi, Nữ Oa liền trực tiếp trở về Oa Hoàng Cung. … Nói tiếp.

Năm đó Đông Vương Công từng ở tổ miếu Nhân tộc, giảng đạo cho thiên hạ Nhân tộc, và truyền thụ một bộ công pháp tu luyện phù hợp nhất với Nhân tộc.

Từ đó, Nhân tộc dấy lên một làn sóng tu tiên.

Vì nguyên nhân của Đồ Vu Kiếm.

Rất nhiều tu sĩ Nhân tộc đã bị tàn sát trong trận chiến đó.

Đồng thời, cũng kích phát ý chí kiên định nhất ẩn sâu trong lòng Nhân tộc.

Sau trận đồ sát đó, Nhân tộc nhanh chóng hiểu được tầm quan trọng của thực lực.

Đại lục Hồng Hoang lúc này, tiên linh chi khí cực kỳ dồi dào, tu luyện càng thêm thuận lợi.

Chỉ trong vài trăm năm, đã có không ít tu sĩ Nhân tộc độ qua lôi kiếp, đạt đến cảnh giới Nhân Tiên.

Điều này khiến cho làn sóng tu tiên mạnh mẽ kia lập tức đạt đến đỉnh điểm.

Chương 410

Thời gian vài trăm năm, đối với nhiều sinh linh tu hành thành công trong Hồng Hoang, chỉ là thời gian một lần bế quan, thậm chí chỉ là một giấc ngủ ngắn.

Nhưng đối với Nhân tộc, lại là sự thay đổi của mấy chục thế hệ.

So với Nhân tộc sơ sinh, Nhân tộc lúc này, trải qua sự thay đổi của thời gian, toàn bộ Nhân tộc đã hoàn toàn đổi mới.

Thậm chí.

Trên đại lục Hồng Hoang, xuất hiện không ít đạo quan của Nhân tộc, là nơi tu hành của Nhân tộc.

Có một số Nhân tộc chiếm cứ một số tiên sơn, cùng nhau tu đạo. … Thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt, cả thế giới Hồng Hoang đã trôi qua mười tám năm.

Kể từ khi Đông Vương Công đưa chân linh vào Lục Đạo Luân Hồi, cũng đã mười tám năm.

Trên đại lục Hồng Hoang, có một đạo quan, tên là "Thanh Hư Quan".

Quan tuy không lớn, nhưng lại có mấy chục người Nhân tộc tu đạo.

Trong đó, có một già một trẻ, hai vị đạo nhân.

Người già tên là Thanh Hư Chân Nhân, một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, là quan chủ của đạo quan.

Vị thiếu niên tên là Đạo Phàm, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, là đệ tử thân

truyền của Thanh Hư Chân Nhân.

Còn những người khác, đều là đệ tử ký danh tu đạo cùng Thanh Hư Chân Nhân.

Mười mấy tuổi đã đạt đến Trúc Cơ kỳ, trong vô số tu sĩ Nhân tộc, cũng không phải là thiên tài siêu quần bạt tụy, chỉ có thể xem là tư chất trung thượng.

Nhưng nếu để người khác biết, thiếu niên này bước lên con đường tu hành chỉ mới chưa đầy hai năm, thì không ai còn coi đó là chuyện bình thường nữa.

Tư chất như vậy, e rằng vạn người mới có một, là đỉnh của đỉnh.

Trúc Cơ kỳ, là bước đầu tiên để bước vào con đường tu hành, trong hàng tỷ tỷ Nhân tộc, có chín mươi phần trăm người bị kẹt lại ở bước này.

Ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng không đạt được, thì nói gì đến tu đạo thành tiên?

Vậy mà, cảnh giới mà vô số người cả đời cũng không thể tu luyện đến, thiếu niên này chỉ mất chưa đầy hai năm đã làm được.

Thiên tư của hắn, có thể thấy kinh khủng đến mức nào.

Người này, chính là tia chân linh mà mười tám năm trước Đông Vương Công đã đưa vào luân hồi.

Tên là: "Đạo Phàm".

Sau khi trải qua luân hồi chuyển thế trùng sinh, mười sáu năm đầu, hắn chỉ là một người phàm bình thường.

Nhưng, vào năm mười sáu tuổi, cuộc đời hắn xảy ra bước ngoặt đầu tiên, gặp được Thanh Hư Đạo Nhân, thấy hắn thiên tư kỳ lạ, liền đưa hắn về Thanh Hư Quan, một lòng dạy dỗ tu hành.

Lúc này, Thanh Hư Đạo Nhân đã hơn hai trăm tuổi, cả đời đều đặt vào tu hành, sau khi biết mình không còn hy vọng tiên môn, mọi tâm tư đều đặt lên người Đạo Phàm.

Một ngày nọ.

Là ngày lễ tế điện long trọng của Nhân tộc, vô số người Nhân tộc đeo mặt nạ tham gia, thế giới dưới núi vô cùng náo nhiệt.

Đạo Phàm trẻ tuổi tự nhiên không thể như sư tôn, khổ tâm chìm đắm trong tu luyện.

Nhân cơ hội sư tôn tu luyện, hắn lén lút rời khỏi đạo quan, đi tham gia thịnh điển của Nhân tộc.

Mọi thứ, dường như đều có một sợi dây vô hình định sẵn dẫn lối.

Trên thịnh điển Nhân tộc, người đông như núi như biển, chen vai thích cánh, Đạo Phàm va phải một cô gái trẻ, mặt nạ của hai người đồng thời rơi xuống.

Một bên là thiếu niên tuấn lãng ngọc thụ lâm phong, một bên là cô gái xinh đẹp phương hoa tuyệt đại, thời gian và không gian dường như bị đóng băng lại vào khoảnh khắc này.

Đám đông chen chúc dường như cũng không ảnh hưởng đến hai người đang bốn mắt nhìn nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, nụ cười nhẹ nhàng, trái tim rung động, trong khoảnh khắc đó, hai người đã nhất kiến chung tình.

Thiếu nữ tên là Linh Nhi, là công chúa của một bộ lạc lớn của Nhân tộc.

Mẹ của nàng, mười tám năm trước, đến tổ miếu tế bái Nữ Oa Nương Nương.

Sau khi trở về, liền có thai, mang thai ba năm mới sinh ra.

Linh Nhi mới sinh ra đã nắm giữ linh lực mạnh mẽ, trong tộc được coi như hòn ngọc quý trên tay.

Cuộc sống buồn tẻ trong bộ lạc, khiến vị công chúa tinh nghịch này lén lút trốn ra ngoài.

Mọi thứ, dường như đều là định mệnh.

Hai người tình cờ gặp nhau, cùng nhau tham quan thịnh điển của Nhân tộc, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Đạo Phàm vốn một lòng cầu đạo, vì sự xuất hiện của Linh Nhi mà bắt đầu có chút dao động.

Hai người tình đầu ý hợp, nhưng vì những ràng buộc trong lòng, tình cảm của hai người đều không nói thành lời.

Đáng tiếc, Đạo Phàm sắp phải rời đi.

Người tu đạo, Thanh Hư Đạo Nhân đã đặt quá nhiều tâm huyết lên người hắn, định sẵn hắn phải kế thừa y bát của sư tôn.

Vào ngày Đạo Phàm rời đi, Linh Nhi lớn tiếng gọi tên hắn.

Tình cảm kìm nén trong lòng, cuối cùng cũng nói ra.

Sự rung động của tuổi trẻ, thường khiến người ta bất chấp tất cả.

Đạo Phàm không muốn bỏ lỡ người con gái trước mắt, liền hứa với Linh Nhi, hẹn ba năm sau gặp lại ở chân núi phía nam.

Nếu đến lúc đó, tình cảm của hai người không thay đổi, hắn sẽ không tu đạo nữa, xuống núi cưới Linh Nhi làm vợ.

Nhưng vận mệnh, luôn thích trêu đùa con người.

Chương 411

Sự khác thường của Đạo Phàm sau khi lên núi, tự nhiên không qua được mắt Thanh Hư Chân Nhân đã hơn hai trăm tuổi.

Để Đạo Phàm có thể an tâm tu hành, hoàn thành ước mơ cầu đạo cả đời của mình.

Thanh Hư liền nói dối với Đạo Phàm, rằng Linh Nhi đã không còn trên đời, dập tắt chấp niệm của Đạo Phàm, đồng thời khuyên hắn an tâm tu đạo.

Biết được tin này, Đạo Phàm suy sụp.

Tu hành đã không thể tĩnh tâm, suốt ngày tâm trí lơ đãng, hồn hồn ngạc ngạc, cứ thế ba năm trôi qua.

Một ngày sau ba năm, Đạo Phàm nhớ đến lời hẹn ba năm đó.

Dù có lời răn dạy của sư tôn, nhưng Đạo Phàm vẫn không kìm được nỗi nhớ trong lòng, vì thực hiện lời hứa của mình, hắn đã đến nơi hai người hẹn ước.

Hạnh phúc bất ngờ, luôn khiến người ta không kịp đề phòng.

Khi hắn lòng nguội lạnh đến chân núi phía nam, lại nhìn thấy bóng hình mà mình ngày đêm mong nhớ.

Ba năm tương tư, hai người ôm nhau khóc nức nở.

Linh Nhi lúc này đã trở nên duyên dáng động lòng người, sau khi gặp lại nhau, niềm vui trong lòng khiến họ nóng lòng muốn nắm tay nhau, cùng nhau đến già.

Sau khi trở về đạo quan, Đạo Phàm bày tỏ với sư tôn, muốn cưới Linh Nhi làm vợ.

Nhưng Đạo Phàm gánh vác ước mơ tu đạo của Thanh Hư Chân Nhân, sao ông có thể đồng ý?

Tu đạo, chú trọng một trái tim son, một khi vướng vào tình dục, liền không thể tu thành chính quả, thành thân tiên nhân.

Thanh Hư Chân Nhân không những không đồng ý, mà còn giam cầm Đạo Phàm trong đạo quan, không cho hắn đoàn tụ với Linh Nhi.

Để cứu Đạo Phàm thoát khỏi cảnh tù đày, Linh Nhi đã đốt cháy cả Thanh Hư Quan.

Trong biển lửa.

Đạo Phàm thoát ra, hai người cuối cùng cũng được đoàn tụ, nhưng lại bị những người tu đạo trong quan truy đuổi gắt gao.

Có lẽ, duyên phận để họ gặp lại nhau, cũng đã định sẵn bi kịch bắt đầu.

Quỳ bên vách đá, hai tay chắp lại, nàng muốn trời cao cho một câu trả lời.

Nếu hai người có thể ở bên nhau, hãy để mây trên trời tụ lại.

Kết quả, trong chớp mắt, trời đất biến sắc, gió mây gào thét.

Trên chín tầng trời, mây mù tan biến.

Dường như, ngay cả trời cao cũng không cho phép họ ở bên nhau.

Nhưng dù vậy, sự bồng bột của tuổi trẻ lại khiến cho ý niệm muốn mãi mãi ở bên nhau của hai người càng thêm kiên định.

"Đạo Phàm ca ca, huynh có từng hối hận khi gặp ta không?" Linh Nhi trìu mến nhìn Đạo Phàm, đôi mắt sáng như sao, chân thành hỏi.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, Đạo Phàm kiên định lắc đầu.

Cuối cùng, hai người không chút sợ hãi, trên mặt nở một nụ cười

giải thoát, hạnh phúc, hai tay đan vào nhau, cùng nhau nhảy xuống vách đá.

Đạo Phàm chỉ là tu sĩ Trúc Cơ.

Đối mặt với vực sâu vạn trượng, hoàn toàn không có khả năng sống sót, ngay tại chỗ liền thân tử đạo tiêu.

Linh Nhi, sau khi nhảy xuống vực sâu vạn trượng, lại chỉ rơi vào hôn mê.

Sau khi chìm trong im lặng vài năm, lại tỉnh lại.

Không ai biết tại sao Linh Nhi có thể tỉnh lại… có lẽ có liên quan lớn đến xuất thân của nàng, nhưng… không ai có thể đưa ra một lời giải thích.

Kiếp luân hồi thứ nhất, chân linh mà Đông Vương Công ngưng tụ ra, đã đi đến cuối con đường sinh mệnh như vậy, ngoài sinh tử với Linh Nhi, không thu hoạch được gì.

Ký ức của kiếp luân hồi thứ nhất, vẫn chưa quay trở lại bản tôn của Đông Vương Công.

Tia chân linh đó, lại một lần nữa chuyển thế từ trong luân hồi, bắt đầu kiếp luân hồi tiếp theo.

Người mà hắn nhớ nhung nhất trong ký ức, cũng theo luân hồi bắt đầu mà tan biến khỏi ký ức.

Khi Linh Nhi tỉnh lại từ dưới vực sâu vạn trượng, nhìn thấy Đạo Phàm thi cốt không còn.

Đau đớn tột cùng, tâm can như bị xé nát, nước mắt như dòng lũ vỡ đê, không ngừng chảy xuống gò má trắng nõn.

Nàng hận số phận vô thường, hận tại sao mình không chết theo Đạo Phàm.

Mất đi người yêu nhất, cuộc sống của nàng như tro tàn, không còn chút màu sắc.

Đi ra từ vực sâu, cứ như vậy, lang thang vô định giữa trời đất.

Tia chân linh đó chưa quay trở lại bản thể của Đông Vương Công.

Hắn tự nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra với tia chân linh đó trong luân hồi.

Lúc này.

Hắn đang ở trong thế giới chủng tử, đang tiến hành thăng hoa lần thứ hai cho thế giới chủng tử.

Chuyến đi Quy Khư đã khiến hắn nhận ra.

Cho dù thực lực của hắn đã là đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, nhưng vẫn còn xa mới đủ.

Cơ duyên chứng đạo tồn tại trong Hồng Hoang.

Định sẵn thế giới Hồng Hoang tiếp theo sẽ không bình yên.

Vì vậy, phải nhanh chóng nâng cao thực lực… Thế giới chủng tử, không nghi ngờ gì là phương thức nâng cao thực lực nhanh nhất.

Năm đó.

Hắn chỉ thu thập đủ các nguyên tố cần thiết cho thế giới vận hành.

Chương 412

Chỉ có thể khiến thế giới này vận hành bình thường, nhưng sức mạnh thế giới vẫn còn rất yếu ớt.

Trong những năm tháng qua.

Thế giới chủng tử cũng theo sự vận hành của thế giới này mà dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Có nhật nguyệt tinh thần, càn khôn thiên địa, đại đạo đạo tắc.

Lúc này, trong thế giới chủng tử, đã có một bộ phận cường giả sắp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Sinh linh mạnh mẽ, có nghĩa là thế giới này đang dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng… vẫn còn xa mới đủ.

Thế giới chủng tử mà hệ thống đưa cho hắn là một phương Đại Thiên Thế Giới.

Giống như thế giới Hồng Hoang, tiềm năng phát triển của nó có thể nói là khổng lồ.

Thế giới Hồng Hoang lại có thể thai nghén ra, cộng thêm bên trong là tám vị đại năng Hỗn Nguyên.

Nhưng phương thế giới chủng tử này, đại năng mạnh nhất cũng chỉ là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Sự chênh lệch này, không nghi ngờ gì là rất lớn.

Vì vậy, hắn mới muốn thăng hoa lại phương thế giới này.

Nếu phương thế giới này có thể thai nghén ra Đại La, hoặc là cường giả Chuẩn Thánh.

Vậy thì, sức mạnh thế giới mà hắn có thể mượn, chắc chắn sẽ gấp mấy lần, thậm chí mấy trăm lần so với hiện tại. … Tiến vào bên trong thế giới chủng tử chim hót hoa thơm.

Thế giới chủng tử lúc này tuy đã có thể vận hành, nhưng bất kể từ hệ thống đến đạo tắc, đều cực kỳ không hoàn thiện.

Lần trước quản lý phương thế giới này, Đông Vương Công chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lúc này, hắn đã chứng Hỗn Nguyên, tự nhiên có thể nhìn ra những chỗ không hoàn thiện trong pháp tắc trước đây.

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng trên trời cao.

Ngón tay nhẹ nhàng vạch một đường trên bầu trời, một dòng sông thời gian hiện ra từ trên bầu trời.

Trong dòng sông thời gian đó, lại từ từ hiện ra ba vị đạo nhân.

Ba người đều có chín phần tương tự với Đông Vương Công, nhưng lại không phải.

Một người nghiêm nghị, một người ôn hòa, một người lệ khí kiệt ngạo.

Đó chính là ba vị phân thân của Đông Vương Công, Thanh Huyền Cơ, Cổ Quan Tâm, Mặc Xâm Hồn.

Nhìn ba người, Đông Vương Công khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ba vị đạo hữu, thế giới chủng tử hiện đã vận hành, cần có một vị đạo hữu kiêm nhiệm chức Thiên Đạo, ba vị ai nguyện ý?" Mọi hệ thống của phương thế giới này về cơ bản đã có hình hài.

Nhưng chỉ thiếu Thiên Đạo.

Không có Thiên Đạo, một phương thế giới cuối cùng cũng không hoàn thiện.

Không có Thiên Đạo, không có quy tắc, không có quy tắc, sinh linh của phương thế giới này sẽ mãi mãi không có ràng buộc, không có ước thúc.

Nhưng, sinh linh không có ước thúc, giống như đứa trẻ không có thầy giáo, sẽ mãi mãi không trưởng thành.

Chỉ khi chúng trưởng thành, phương thế giới này mới dần dần hoàn thiện, sức mạnh thế giới mà Đông Vương Công có thể mượn mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghe lời Đông Vương Công, Thanh Huyền Cơ chắp tay.

"Bản tôn không cần khách sáo với chúng ta, chuyện chấp chưởng Thiên Đạo, bần đạo nguyện ý gánh vác." Thanh Huyền Cơ nói.

Nghe vậy.

Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu.

Thanh Huyền Cơ làm việc nghiêm túc, công bằng, có ý thiết diện vô tư, vì vậy, nếu Thanh Huyền Cơ nguyện ý thay Đông Vương Công quản lý phương thế giới này, chấp chưởng Thiên Đạo của phương thế giới này, tự nhiên là hợp ý Đông Vương Công nhất.

"Vậy thì phiền đạo hữu rồi." Đông Vương Công nói với Thanh Huyền Cơ, rồi lại nhìn về phía Cổ Quan Tâm và Mặc Xâm Hồn.

"Hai vị, phương thế giới này tuy có thể vận hành, nhưng rất nhiều pháp tắc vẫn không hoàn thiện, chuyện này, phiền hai vị." Đông Vương Công nói.

Khác với lần trước tạo ra phương thế giới này, lúc này, thực lực của ba vị phân thân đều đã tăng lên rất nhiều.

Sức mạnh đạo tắc mà họ có thể sử dụng cũng tự nhiên tăng lên gấp bội.

Để họ hoàn thiện đại đạo pháp tắc của phương thế giới này cũng là tốt nhất.

Nghe vậy.

Cổ Quan Tâm và Mặc Xâm Hồn nhìn nhau cười: "Tự nhiên là nên làm." … Giao phó xong cho ba người, Đông Vương Công liền rời khỏi thế giới chủng tử.

Đương nhiên, hắn sẽ không để ba vị phân thân vất vả quản lý thế giới, còn mình thì trộm lấy nửa ngày nhàn rỗi.

Ba vị phân thân hoàn thiện thế giới chủng tử, hắn cũng có một việc phải làm.

Đó chính là cây Nguyệt Quế, một trong mười đại linh căn tiên thiên.

Cây Phù Tang và cây Nguyệt Quế, là linh căn tốt nhất để diễn hóa nhật nguyệt.

Năm đó.

Đông Vương Công đến Thái Âm Tinh, nhưng không nỡ chiếm không tiện nghi của nha đầu Hi Hòa kia, nên không lấy bản nguyên Thái Âm tiên thiên đó.

Hắn dùng một nhánh linh căn tiên thiên mang theo một luồng bản nguyên Thái Âm ở đảo tiên Bồng Lai để diễn hóa mặt trăng.

Theo thời gian trôi qua, Đông Vương Công nhanh chóng phát hiện.

Thái Âm chi lực trong thế giới chủng tử cực kỳ khan hiếm, dẫn đến… âm dương khó cân bằng.

Vì vậy, Đông Vương Công cũng không thể không đến Thái Âm Tinh một lần nữa.

Chương 413

Bây giờ, nha đầu Hi Hòa kia đã trở thành nữ chủ nhân của Bồng Lai, đối với người nhà, hắn không cần phải khách khí nữa. … Từ lần đến Thái Âm Tinh lần trước, đã qua mấy nghìn năm.

Lúc này, Hi Hòa ở Bồng Lai, Thường Hi gả cho Đế Tuấn.

Trên Thái Âm Tinh, đã không cảm nhận được sự tồn tại của một tia sinh linh nào.

Nhìn Thái Âm Tinh hoang lương, trắng tinh.

Đông Vương Công lại không khỏi nhớ đến người phụ nữ kia, cũng là chủ nhân thực sự của Thái Âm Tinh trong truyền thuyết, Vọng Thư.

Vọng Thư.

Đông Vương Công mở thần thức, tìm kiếm trên hành tinh trắng tinh này.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn liền thu lại thần thức, trên mặt có một tia thất vọng.

"Chẳng lẽ, Vọng Thư thật sự không tồn tại?" Hắn lẩm bẩm.

Bây giờ hắn đã là Hỗn Nguyên, dưới thần thức của hắn, hầu như không có sinh linh nào có thể ẩn nấp, nhưng rõ ràng… vừa rồi không phát hiện ra tung tích của nữ thần Vọng Thư trong truyền thuyết.

Nói thật, Đông Vương Công có một chút tò mò về Vọng Thư.

Và trong lòng hắn, vẫn luôn cho rằng Vọng Thư tồn tại.

Nhưng, có thể ẩn nấp trên Thái Âm Tinh mà không bị thần thức của Đông Vương Công phát hiện.

Nếu Vọng Thư thật sự tồn tại, vậy thì, người phụ nữ này, nhất định không đơn giản!

Khi Đông Vương Công bước vào Thái Âm Tinh tìm cây Nguyệt Quế.

Ở một khu vực khác của đại lục Hồng Hoang, sau khi Linh Nhi đi ra từ dưới vực sâu vạn trượng, liền phiêu bạt trong thế gian.

Hồn hồn ngạc ngạc, lại trôi qua hai mươi năm, cũng là thời gian gian nan nhất của cuộc đời.

Có lẽ là sự dẫn dắt vô hình, hai mươi năm sau, nàng lại đến Thanh Hư Quan ngày xưa.

Thanh Hư Quan lúc này, vẫn còn dấu vết của trận hỏa hoạn năm xưa.

Những chuyện xưa cũ, lại một lần nữa hiện về trong đầu nàng. … Lúc này.

Đạo quan do các tu sĩ Nhân tộc thành lập, không còn sự phồn hoa ngày xưa, chỉ có một người tu đạo.

Kiếp này, hắn tên là Đạo Trần, giống như Đạo Phàm, cũng là một người tu đạo.

Tu vi của hắn, cao hơn kiếp trước, đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ.

Khi hai người gặp lại, trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, nàng nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, hắn cũng vậy.

Linh Nhi biết, ‘hắn’ đã trở lại.

Chỉ là, trong ký ức của hắn đã không còn tên nàng, dung mạo của nàng, và tất cả mọi thứ giữa hai người.

Nhìn khuôn mặt tuấn dật mà quen thuộc đó, trái tim nàng như bị xé nát.

Chờ đợi mấy chục năm, gặp lại người mình ngày đêm mong nhớ, nhưng gặp nhau lại không còn quen biết.

Linh Nhi không còn kìm nén được nỗi tủi thân và đau thương trong lòng, bật khóc nức nở.

Đạo Trần nhìn cô gái trước mắt, dường như có một cảm giác quen thuộc, thấy nàng khóc, hắn cũng đau lòng.

Nghe có vẻ vô lý, nhưng lại đang xảy ra thật. … Thực ra, từ lần gặp đầu tiên ở kiếp thứ nhất, trái tim hắn đã lạc mất nơi Linh Nhi, ngọn lửa tình cảm không thể kìm nén được.

Càng kìm nén, càng nóng bỏng.

Đối mặt với sự nhiệt tình như lửa của Linh Nhi, hắn quyết định dũng cảm đối mặt với tình cảm của mình.

Không có sự ngăn cản của Thanh Hư Chân Nhân.

Kiếp này, họ thuận lợi bái đường thành thân.

Nàng ôm chặt hắn vào lòng, vòng tay đó, giống như kiếp trước, vẫn ấm áp, vẫn quen thuộc.

Dù hắn không còn là Đạo Phàm, mà là Đạo Trần.

Nhưng nàng vẫn không thoát khỏi sợi dây định mệnh đã sớm giăng sẵn, không thoát khỏi số phận đã định giữa hai người.

Tình duyên?

Nghiệt duyên?

Kết cục có vẻ tốt đẹp, nhưng lại luôn làm tổn thương người ta sâu sắc nhất.

Trong giấc mơ, miệng Linh Nhi theo thói quen gọi tên người quen thuộc nhất, ẩn sâu trong nội tâm, tên của Đạo Phàm.

Đạo Trần tự nhiên không biết, Đạo Phàm trong miệng Linh Nhi là kiếp trước của hắn.

Thế là, trong lòng hai người đã nảy sinh ngăn cách.

Đạo Trần không biết, người phụ nữ mà hắn yêu đến tận xương tủy này, trong lòng rốt cuộc có ai?

Đối với Linh Nhi, tình yêu của kiếp trước đẹp đẽ, nhưng cũng là một bi kịch.

Ký ức đau khổ, nghẹt thở đó, một mình nàng gánh chịu là đủ rồi, chỉ cần hai người ở kiếp này hạnh phúc là được.

Đạo Trần tuy biết trong lòng Linh Nhi ẩn chứa một người đàn ông khác, nhưng chưa bao giờ hỏi.

Linh Nhi tuy cũng biết Đạo Trần đang nghi ngờ, nhưng cũng chưa bao giờ giải thích.

Một người không hỏi, một người không nói, lâu dần, mâu thuẫn giữa hai người ngày càng sâu sắc.

Chương 414

Vì giận dỗi, Linh Nhi rời khỏi Đạo Trần, trở về bộ lạc của mình.

Nhưng khi trở về mới phát hiện, nàng đã có con của Đạo Trần.

Khi Linh Nhi báo tin này cho Đạo Trần, quay trở lại bên cạnh Đạo Trần, làm lành với hắn.

Bộ lạc của nàng lại gặp phải một tai họa.

Thân là công chúa của bộ lạc, Linh Nhi tất nhiên phải cùng tộc nhân tồn vong.

Nhưng, thế lực của kẻ địch quá lớn, để bảo vệ tộc nhân, cuối cùng nàng bị bắt.

Khoảnh khắc Linh Nhi sắp chết.

Đạo Trần xuất hiện.

Trái tim có đau đến mấy cũng không bằng nỗi nhớ vô tận, hắn vượt ngàn dặm, chỉ để bảo vệ sự an nguy của nàng.

Hung hăng vung đao, một thanh trường kiếm, huyết tẩy tứ phương.

Nhưng, tu vi Kim Đan kỳ, cuối cùng cũng không thể lật tay thành mây, úp tay thành mưa.

Hắn đã ngã xuống.

Ngực cắm đầy trường thương, yếu ớt đứng trước mặt Linh Nhi.

Dùng bàn tay đẫm máu, nhẹ nhàng vuốt ve má Linh Nhi.

Hắn hỏi, tên trong lòng Linh Nhi rốt cuộc là ai?

Đáng tiếc, sinh mệnh của người đàn ông này đã đi đến cuối con

đường, cuối cùng không thể nghe được câu trả lời của Linh Nhi.

Cho đến khi thân tử đạo tiêu cũng không rõ, cái tên mà Linh Nhi cả đời nhớ nhung, đều là hắn.

Đạo Phàm là hắn, Đạo Trần cũng là hắn. … Số phận luôn thích trêu đùa con người.

Kiếp trước nàng cứu hắn, kiếp này hắn cứu nàng.

Nhưng, thân phận đặc thù của Linh Nhi lại một lần nữa khiến nàng sống sót trong đại nạn này.

Nàng muốn đi theo hắn.

Nhưng… giữa hai người có một đứa con.

Có mối bận tâm này, Linh Nhi định sẵn không thể tùy hứng làm bậy.

Thế là, Linh Nhi mang thai ba năm, sinh ra một bé gái, đặt tên là: "Nhu Nhi." Khoảnh khắc đứa trẻ ra đời, trên bầu trời rơi xuống những cánh hoa tiên linh bảy màu, vạn trượng hào quang chiếu rọi.

Trong hư vô, có hư ảnh long phượng ẩn hiện.

Mọi thứ, dường như đều tuyên bố sự phi phàm của đứa trẻ này.

Chỉ là, khi đứa trẻ vừa mới chào đời, liền bị Linh Nhi dùng pháp lực của mình phong ấn lại.

Nàng muốn đợi kiếp sau nói cho hắn biết, Đạo Phàm cũng là hắn, Đạo Trần cũng là hắn.

Từ đầu đến cuối, trong lòng nàng chỉ có hắn.

Đứa trẻ này là con của hai người, vì vậy, nàng muốn đợi hắn, đợi hắn cùng nhau nuôi nấng đứa trẻ này lớn lên.

Cuộc đời của một người, có lẽ thật kỳ diệu.

Mấy chục triệu năm phong vân biến đổi, cũng không bằng mấy chục năm ngắn ngủi rực rỡ.

Hai kiếp nhân quả, khiến Linh Nhi tinh nghịch năm xưa không ngừng trưởng thành.

Mang theo tiếc nuối, nhớ nhung, Linh Nhi lại một lần nữa rơi vào sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Nàng phong ấn Nhu Nhi trong bộ lạc, bảo vệ tính mạng của Nhu Nhi, nhưng lại phong ấn sự trưởng thành của Nhu Nhi.

Nàng muốn đợi hắn, cùng hắn nuôi nấng đứa trẻ này lớn lên.

Trong những năm tháng sau này, Linh Nhi mang theo tiếc nuối và nhớ nhung trong lòng, bắt đầu tìm kiếm kiếp sau của hắn.

Chỉ để có thể bù đắp những tiếc nuối của hai kiếp. … Kiếp này, hắn tên là Đạo Khổ, là đại đệ tử của một sơn môn tu tiên, tu vi cao thâm, đã đến cảnh giới Nguyên Anh.

Nhưng, sợi dây vô hình đó, cuối cùng cũng sẽ kéo họ lại với nhau.

Khoảnh khắc hai người gặp nhau, nhìn cô gái trước mắt, trong lòng hắn gợn lên từng đợt sóng, trong nội tâm dường như có một cảm giác quen thuộc.

Nàng biết tên của hắn kiếp này, Đạo Khổ.

Đạo Phàm, Đạo Trần, Đạo Khổ.

Miệng nàng lẩm bẩm mấy chữ.

Nàng bắt đầu hiểu ra, tại sao mỗi kiếp hắn đều tu đạo, có lẽ, chính vì phàm trần quá khổ, nên mới muốn tu đạo thành tiên.

Hai kiếp tình sâu duyên mỏng, khiến tình yêu của nàng không còn bùng cháy, không còn lộ liễu nữa.

Nàng muốn giúp hắn hoàn thành tâm nguyện tu tiên.

Nhưng, ngọn lửa tình cảm càng kìm nén, càng nóng bỏng.

Cho dù không còn quấy rầy người đàn ông này, nàng cũng không thể nhịn được.

Vì vậy, nàng vẫn luôn âm thầm, không ngừng giúp đỡ hắn.

Cuối cùng, trong một lần biến cố, Linh Nhi bị trọng thương, tính mạng nguy kịch.

Trong quá trình cứu Linh Nhi, Đạo Khổ đã nhìn thấy ký ức của Linh Nhi.

Chương 415

Trong khoảnh khắc đó, ký ức của hai kiếp trước tuôn trào, từng khung hình một hiện lên trong đầu hắn.

Hắn không ngờ, giữa hắn và Linh Nhi lại có mối tình sâu đậm đến vậy, giữa họ lại có một cô con gái.

Nhìn người phụ nữ một mình gánh chịu đau khổ, trái tim hắn run lên dữ dội, trong phút chốc, nước mắt lưng tròng, tay chân luống cuống.

Hắn không biết nên yêu người phụ nữ trước mắt một cách tự nhiên như thế nào, càng không biết nên đón nhận tình yêu nồng cháy này ra sao, kiếp này, tình cảm của hắn, phần nhiều đến từ ký ức được giải phong.

Thương thế của Linh Nhi đã hồi phục, nhìn người trước mắt, nàng muốn thành toàn cho hắn.

Theo nàng thấy, nếu đã không thể có được, thì nên buông tay.

Buông bỏ một người mình yêu sâu đậm, có một khoảnh khắc như trút được gánh nặng, cũng có một khoảnh khắc đau lòng không chịu nổi.

Nhiều kỷ niệm như vậy, sao nỡ, nhiều đau lòng như vậy, sao quên được.

Cả hai đều không quên được tình cảm, nhưng chỉ có thể mỗi người một phương, có lẽ, tình cảm này chỉ có thể đặt trong lòng mà thầm nhớ.

Quá nhiều ràng buộc tình cảm, cuối cùng hắn không thể bước lên con đường tiên đạo.

Khi kiếp này kết thúc, tia chân linh đó không luân hồi nữa, mà quay trở về bản tôn.

Trên đảo tiên Bồng Lai và trong Oa Hoàng Cung, hai bóng hình đồng thời mở mắt.

Ký ức ba đời ba kiếp, lần lượt tràn vào đầu Đông Vương Công.

Cùng với những ký ức này xuất hiện trong đầu, hắn mới hiểu ra.

Lúc chân linh bước vào luân hồi, thứ bị áp đặt lên người hắn.

Nhân duyên!

Đại đạo pháp tắc nguyên thủy nhất trong Hồng Tú Cầu của Nữ Oa.

Khi hắn tiến vào luân hồi kiếp thứ nhất, đại đạo pháp tắc đó đã trói buộc chân linh của hai người lại với nhau.

Cũng chính vì Nhân Duyên Đại Đạo mà hai người mới có ba đời ba kiếp dây dưa.

Ba đời ba kiếp chờ đợi và theo đuổi, trải qua yêu nhau, si mê, cảm nhận hạnh phúc mà tình yêu mang lại, cũng chịu đủ đau khổ mà tình yêu mang lại, cuối cùng, ngoài ký ức, không có gì cả.

Ba đời nhân quả, thời gian ba trăm năm ngắn ngủi.

Nhưng ba trăm năm đó, trong lòng Đông Vương Công, đã để lại một dấu ấn sâu đậm.

Trong đầu hắn, vang vọng ba kiếp mà tia chân linh đó đã trải qua trong luân hồi.

Một tia rung động, từ trong đạo tâm, sinh ra.

Khoảnh khắc tia rung động đó xuất hiện, quanh thân Đông Vương Công bắt đầu bao quanh những đạo tắc huyền ảo.

Hắn nhắm mắt lại, tĩnh tâm, cẩn thận cảm ngộ đạo tắc đột nhiên xuất hiện trong nguyên thần.

Luân Hồi Đại Đạo.

Trong khoảnh khắc này, hắn có sự hiểu biết sâu sắc hơn về Luân Hồi Đại Đạo chứa đựng trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó.

Dường như mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Hắn chìm đắm trong đó, không thể thoát ra.

Những luồng tiên quang bảy màu diệu kỳ từ quanh thân tuôn ra, cùng lúc đó, những đạo tắc bao quanh thân hắn bắt đầu trở nên vô cùng đậm đặc.

"Luân hồi!" Miệng Đông Vương Công khẽ thì thầm hai chữ.

Lời vừa dứt, những đạo ngân huyền ảo, khó hiểu bắt đầu ngưng tụ.

Dường như, những đạo ngân hư ảo đó muốn trở nên thực chất.

Một cái bàn xoay hiện ra trước mặt hắn.

Đó là bàn xoay luân hồi do Luân Hồi Đại Đạo ngưng tụ ra.

"Phá." Lời nói nhẹ nhàng như sấm sét giữa trời quang.

Khoảnh khắc âm thanh đó vang lên, tu vi của Đông Vương Công bắt đầu tăng vọt.

Như một quả tên lửa, tốc độ tăng vọt của nó khiến người ta vô cùng kinh hãi.

"Ông…" Tiếng không khí rung động.

Tiên các Bồng Lai đột nhiên tuôn ra một luồng thần uy kinh khủng.

Thần uy đó xuyên qua đại trận Bồng Lai, lập tức lan ra cả Hồng Hoang.

Vô số sinh linh đều run rẩy dưới luồng thần uy kinh khủng đó.

Các cường giả trên Thái Ất Kim Tiên cũng run rẩy, khổ sở chống đỡ.

Trên chư thiên, Nữ Oa, Tam Thanh, cùng với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa mới tái tạo lại nhục thân nhưng tu vi đã giảm sút, cũng đều kinh ngạc.

Khi Bồng Lai truyền ra dị tượng, họ đã cảm nhận được.

Biến thái!

Hai chữ này, từ trong lòng các vị Thánh nhân dâng lên.

Đông Vương Công dùng nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên không phải là bí mật.

Nhưng lúc này, không ai ngờ, sau khi nhục thân đột phá, Đông Vương Công lại nhanh chóng nghênh đón nguyên thần chứng đạo.

Nhục thân, nguyên thần đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chuyện mà người khác không dám nghĩ, lại thật sự xảy ra trên người Đông Vương Công.

"Ai." Trong Bát Cảnh Cung, trên mặt Lão Tử có một tia kinh ngạc, sâu sắc thở dài một tiếng.

Chương 416

Sau khi mượn Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, ông không nghi ngờ gì đã cảm nhận được những mặt trái mà Hồng Mông Tử Khí mang lại.

Yêu nghiệt ở Bồng Lai kia.

Không mượn Hồng Mông Tử Khí, có thể vượt qua tu vi của các công đức Thánh nhân này không nói.

Mà còn tu luyện cả nguyên thần và nhục thân đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thực lực biến thái như vậy, cho dù là Lão Tử vô vi, trong nội tâm cũng sinh ra một chút ngưỡng mộ.

Ông dần dần hiểu ra.

Khoảnh khắc ông lựa chọn Hồng Mông Tử Khí, có nghĩa là, sau này khoảng cách giữa ông và yêu nghiệt ở Bồng Lai kia sẽ ngày càng lớn.

Đã từng có thời, Lão Tử quý là người đứng đầu Tam Thanh, lại có nguồn gốc hóa từ một phần nguyên thần của Bàn Cổ đại thần, nghiền ép vô số tu sĩ cùng thế hệ.

Bây giờ thì sao?

Ông hoàn toàn hiểu ra, vị Đông Vương Công chưa từng nghe Đạo Tổ giảng đạo, sinh ra cùng thời với mình.

Đã đạt đến độ cao mà ông khó có thể đạt tới.

Định sẵn, trên con đường tu hành sau này, ngay cả bóng lưng của Đông Vương Công ông cũng khó nhìn thấy.

Đảo Kim Ngao.

Thông Thiên đứng sừng sững ở cửa đại điện, nhìn về hướng Bồng Lai.

Trong đôi mắt đó, có ngưỡng mộ, có khâm phục.

Đối với vị hàng xóm này, từ trước đến nay, Thông Thiên trong số các vị Thánh nhân, là người có tâm thái bình hòa nhất.

Nhưng lúc này.

Đông Vương Công nhục thân, nguyên thần cùng chứng Hỗn Nguyên, không nghi ngờ gì cũng khiến Thông Thiên cảm thấy một tia ngưỡng mộ sâu sắc.

Hành động như vậy, các công đức Thánh nhân này nếu có thể chiếm được một nửa, cũng sẽ mạnh hơn thực lực hiện tại mấy lần.

Quan trọng nhất chính là tiềm năng phát triển của Đông Vương Công.

Không lựa chọn Hồng Mông Tử Khí, định sẵn sự phát triển trong tương lai của Đông Vương Công là không giới hạn.

Nhưng họ lại khác.

Khoảnh khắc lựa chọn Hồng Mông Tử Khí, đã định sẵn con đường sau này của họ sẽ có những hạn chế rất lớn. … Núi Côn Luân, Linh Sơn.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Đối với Nguyên Thủy mà nói.

Năm đó Đông Vương Công chứng đạo bằng nhục thân, cho dù thực lực mạnh đến đâu, cũng là cùng cảnh giới.

Nhưng lúc này.

Nhục thân, nguyên thần song chứng Hỗn Nguyên.

Cũng có nghĩa là, sau này… bất kể từ cảnh giới hay thực lực mà nói, Nguyên Thủy không chỉ phải đứng dưới Đạo Tổ, mà còn phải đứng dưới Đông Vương Công.

Điều này đối với Nguyên Thủy, một người không thể chịu được một hạt cát trong mắt, là không thể chấp nhận được.

Nhưng lúc này, có biện pháp gì?

Cho dù không thừa nhận, cũng không thể không thừa nhận, Đông Vương Công đã vĩnh viễn vượt qua hắn.

Và hắn cũng không còn cách nào để so sánh với Đông Vương Công nữa. … Hai vị ở Linh Sơn, so với Nguyên Thủy, sắc mặt càng âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Sự trưởng thành của Đông Vương Công, tuyệt đối không phải là điều họ muốn thấy.

Nhục thân song song bị hủy, giữa họ và Đông Vương Công, không nghi ngờ gì là có mối thù sâu như biển máu.

Lúc này, trên khuôn mặt âm trầm của hai người, hiện ra một tia tàn nhẫn.

Họ nhìn nhau, cùng nhau nhìn về phía luyện ngục cực tây. … Trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nhìn về hướng Đông Hải, sắc mặt có chút bình tĩnh.

Nàng vốn không thích tranh chấp thế gian, nên dù Đông Vương Công đạt đến địa vị nào, nàng cũng không ghen tị, cũng không ngưỡng mộ.

Cùng với chân linh của Đông Vương Công dây dưa ba kiếp trong luân hồi.

Khiến cho chấp niệm của nàng đối với Đông Vương Công càng sâu.

Từ khi sinh ra, đã qua hàng trăm triệu năm, nhưng khoảng thời gian đó, còn xa mới rực rỡ bằng ba kiếp ngắn ngủi kia.

Trong lòng nàng, dần dần hiểu ra những gì Đông Vương Công đã nói ở cửa Quy Khư năm đó: "Tuy ngắn ngủi, nhưng lại vô cùng rực rỡ." Nhờ ba kiếp của Linh Nhi, dần dần, Nữ Oa đối với Nhân tộc, cũng có một loại tình cảm khó tả.

Lúc này.

Nữ Oa nghịch Hồng Tú Cầu trong tay.

Khác với tâm tư của các Thánh nhân trên chư thiên, Nữ Oa nhìn về hướng Đông Hải, lại suy nghĩ về những chuyện của ba kiếp.

Ba kiếp.

Sự rực rỡ của mỗi kiếp, đều không dài.

Nhưng mỗi kiếp, đối với nàng, đều khắc cốt ghi tâm.

Đoạn ký ức rực rỡ và quý giá đó trong đầu, không ngừng thay đổi.

Chương 417

Từ lần gặp gỡ ở thịnh điển Nhân tộc kiếp thứ nhất, dưới ánh hoàng hôn, bóng hình hai người đuổi theo nhau, cùng với hình ảnh Linh Nhi ngây thơ trong sáng, lớn tiếng bày tỏ tình yêu.

Có lẽ vì suy nghĩ quá chuyên chú, trên mặt Nữ Oa, hiện ra một nụ cười nhẹ nhàng.

"Có lẽ, cũng chỉ có con người, mới có thể làm những việc bất chấp tất cả như vậy." Miệng nàng khẽ thì thầm.

Kiếp thứ nhất quen biết yêu nhau, kiếp thứ hai yêu nhau bên nhau, rồi đến kiếp thứ ba buông tay thành toàn, vô số kỷ niệm đẹp đẽ và đau khổ ở giữa, hiện lên trong lòng Nữ Oa.

Trong ký ức, gặp gỡ, quen biết, yêu nhau, bái đường, thành thân… Khi hình ảnh dừng lại ở khoảnh khắc thành thân, Nữ Oa đột nhiên tỉnh lại từ trong ký ức.

Ánh mắt của nàng, xuyên qua hư vô vô tận, rơi xuống một nơi nào đó trên đại lục Hồng Hoang.

Sau đó.

Bóng hình trong Oa Hoàng Cung lập tức biến mất, khi xuất hiện lại, đã đứng trên đại lục Hồng Hoang, trong bộ lạc của Nhân tộc.

Lúc này, trong tay nàng đang ôm một đứa trẻ, nhìn kỹ, đứa trẻ lại đang ở trong phong ấn.

Chính là Nhu Nhi.

Đứa trẻ được thai nghén từ chân linh của hai người trong luân hồi.

Ở một khía cạnh nào đó, đây là con của họ.

Nữ Oa ôm Nhu Nhi, đứng đó, ánh mắt nhìn đứa trẻ trong lòng.

Dường như đang chờ đợi… Lúc này, Đông Vương Công cũng từ từ mở mắt.

Sau vụ Đồ Vu Kiếm, hắn vẫn luôn chú ý đến Nhân tộc, nên tự nhiên đã nhận ra sự xuất hiện của Nữ Oa.

Cách hư không vô tận, hắn nhìn về phía đại lục Hồng Hoang đó.

Đông Vương Công biết, người Nữ Oa đang ôm, cũng là con của hắn.

Trong khoảnh khắc này, hắn có một thôi thúc muốn lao đến ngay lập tức.

Hắn muốn nhìn kỹ đứa trẻ này.

Nhưng, khi ý niệm đó vừa xuất hiện, liền bị một giọng nói trong nội tâm phủ quyết.

Suy cho cùng.

Lúc này hắn, không phải là hai người phàm trong luân hồi.

Hắn là chủ nhân của đảo tiên Bồng Lai, nàng là công đức Thánh nhân của thế giới Hồng Hoang.

Hai người, bất kể là ai, đều là những tồn tại đỉnh cao của thế giới này.

Trong khoảnh khắc này, Đông Vương Công rơi vào sự giằng xé sâu sắc.

Ban đầu, ý định của hắn cũng chỉ là vào luân hồi một chuyến, để cảm ngộ đạo tắc luân hồi.

Nhưng thực sự không ngờ, hắn chân trước vừa ra khỏi luân hồi, Nữ Oa liền theo sau.

Sự việc phát triển đến bước này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đông Vương Công.

Trong luân hồi, hai người không chỉ bái đường thành thân, mà còn thai nghén ra một đứa con.

Nữ Thánh nhân duy nhất của thế giới Hồng Hoang lại có con, mà đứa trẻ lại là con của tiên chủ Bồng Lai.

Tin tức này, e rằng một khi bị người khác biết, sẽ gây chấn động.

Nếu ở kiếp trước, Đông Vương Công không chút nghi ngờ về mức độ chấn động mà tin tức này mang lại cho thế gian.

Nếu tin tức này lan ra, cả thế giới Hồng Hoang, e rằng sẽ nổ tung.

Chuyện trong luân hồi, Thiên Đạo còn không thể nhúng tay, các công đức Thánh nhân đó tự nhiên không cần phải nói.

Quan hệ đến lịch sử của Nhu Nhi, muốn suy ra cũng hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng nếu Đông Vương Công lúc này xuất hiện ở bộ lạc Nhân tộc đó, các công đức Thánh nhân đó không suy ra được, nhưng cũng không ngăn cản được sự suy đoán của họ.

Đương nhiên, những điều này, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không quan tâm.

Nhưng, Nữ Oa thì sao?

Không ai biết giữa hai người đã trải qua ba kiếp.

Ánh mắt kinh ngạc của các công đức Thánh nhân đó, Nữ Oa có quan tâm không?

Hơn nữa… giữa hai người ngoài ba đời ba kiếp ra, mối quan hệ cũng quá nhiều.

Lúc này, Đông Vương Công thực sự không biết, rốt cuộc nên dùng thái độ nào để đối mặt với người phụ nữ đó.

Đang lúc hắn do dự không quyết.

Đại lục Hồng Hoang, Nữ Oa khẽ thở dài một tiếng, rồi bay về phía Oa Hoàng Cung.

Ba đời ba kiếp dây dưa của hai người, dường như là một giấc mơ đẹp.

Cùng với việc Nhu Nhi bị đưa đi.

Người tỉnh rồi, mộng tan rồi.

Đảo tiên Bồng Lai, Đông Vương Công giằng xé hồi lâu, khi ánh mắt của hắn xuyên qua hư không vô tận, rơi xuống mảnh đất đó.

Mới phát hiện, hai bóng hình một lớn một nhỏ đã biến mất.

Ánh mắt lưu chuyển, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Oa Hoàng Cung.

Hắn biết, con của hắn, con của họ, đang ở đó.

Hắn nhìn hồi lâu, thần sắc không ngừng thay đổi, cuối cùng cũng đè nén được ý niệm muốn xông lên Oa Hoàng Cung trong lòng.

Khi ánh mắt thu hồi, hắn đưa thần thức vào trong nguyên thần.

Chương 418

Lúc này, một bàn xoay luân hồi màu tím sẫm, đang yên lặng ngủ say ở đó.

Theo ý niệm của Đông Vương Công, bàn xoay luân hồi đó tỏa ra những đạo tắc luân hồi đậm đặc, cùng với một luồng ánh sáng màu tím rực rỡ.

Giây tiếp theo, thân hình Đông Vương Công lập tức biến mất, khi xuất hiện lại, đã ở Lục Đạo Luân Hồi.

Không hàn huyên nhiều với Cảnh Dương, Đông Vương Công đi thẳng đến trước bàn xoay Lục Đạo Luân Hồi.

Bàn xoay luân hồi này, chưởng quản số mệnh của tất cả sinh linh dưới Chuẩn Thánh trong thế giới Hồng Hoang.

Những sinh linh này sau khi chết, sẽ vào trong bàn xoay Lục Đạo.

Đương nhiên, Nhân tộc hy sinh vì Đồ Vu Kiếm cũng không ngoại lệ.

Hậu Thổ năm đó thân hóa Lục Đạo, bàn xoay luân hồi là một phần của cơ thể nàng.

Vì vậy, trước đây, bàn xoay luân hồi trong Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có một người có thể điều khiển, đó là Hậu Thổ.

Lúc này, có thêm một vị.

Đó là Đông Vương Công đã trải qua ba kiếp, ngộ thấu Luân Hồi Đại Đạo.

Trong đại kiếp Nhân tộc, những người Nhân tộc chết vì Đồ Vu Kiếm, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không để họ chết oan như vậy.

Lịch sử Hồng Hoang trước đây không thể thay đổi, nhưng một lần này, kiếp trước là người, đã đến thế giới Hồng Hoang, thì tự nhiên phải vì Nhân tộc làm chút gì đó.

Bàn xoay luân hồi, chính là chìa khóa để hồi sinh những người Nhân tộc đó.

Bàn xoay luân hồi, nắm giữ số mệnh của sinh linh, sau khi họ chết, cũng sẽ quay trở lại bàn xoay luân hồi, chờ đợi chuyển thế kiếp sau.

Vì vậy, muốn hồi sinh những người Nhân tộc chết vì Đồ Vu Kiếm, đối với Đông Vương Công không phải là chuyện khó.

Nhưng… vạn sự đều có nhân quả.

Yêu tộc giết người, tạo ra vô biên nghiệp lực, có nghĩa là, hai vị yêu hoàng Yêu tộc đó, dù có chết, cũng không có cơ hội đầu thai.

Hành động lần này của Đông Vương Công.

Cũng tất nhiên sẽ bị nhân quả dính líu.

Muốn cứu sống hàng vạn vạn tỷ Nhân tộc, cái giá phải trả là phúc duyên và khí vận nghịch thiên đó.

Khí vận của Bồng Lai, ở thế giới này, được gọi là 'nhất' cũng không quá.

Dưới sự kinh doanh mấy vạn năm của Đông Vương Công, cả Bồng Lai, phúc duyên của nó, hoàn toàn không thua kém đại lục phương đông của thế giới Hồng Hoang.

Có thể thấy, phúc duyên như vậy kinh khủng đến mức nào.

Nhưng, cho dù như vậy, Đông Vương Công muốn hồi sinh hàng vạn vạn tỷ Nhân tộc, đối với phúc duyên của hắn mà nói, cũng sẽ là một tổn thất rất lớn.

Dưới Thiên Đạo, vạn vật đều có nhân quả luân hồi.

Không thể không nói, lần này, Đông Vương Công quả thực đã trúng kế của Thiên Đạo.

Phúc duyên và khí vận của Bồng Lai, rốt cuộc quá nghịch thiên, sao có thể không bị Thiên Đạo coi trọng?

Sự tồn tại của Thiên Đạo, vốn là để thế giới Hồng Hoang vận hành bình thường.

Bồng Lai, không nghi ngờ gì đã phá vỡ cách vận hành này.

Vì vậy, cho dù hành động này không phải là ý của Hồng Quân, nhưng cũng không thể không làm.

Việc Hồng Quân làm, chính là dẫn Đông Vương Công vào Quy Khư.

Nếu không, nếu Đông Vương Công ở đó, Yêu tộc không dám giết người.

Muốn để Đồ Vu Kiếm ra đời, trừ phi Đạo Tổ tự mình ra tay.

Mọi thứ, có vẻ như không có đầu mối, nhưng trong vô hình, đã sớm có số mệnh.

Kết quả cuối cùng, Thiên Đạo vì kế hoạch làm suy yếu khí vận của Bồng Lai, cũng vì để Đồ Vu Kiếm ra đời, đã dùng một mũi tên trúng hai con nhạn.

Dù, mánh khóe của Thiên Đạo, trong lòng Đông Vương Công đã rõ.

Nhưng cũng không thể không làm.

Câu nói đó, đã đến đây rồi, thì nhất định phải vì Nhân tộc làm chút gì đó.

Bởi vì, Yêu đồ Nhân, là nỗi đau của tất cả Nhân tộc.

Có lẽ, nỗi đau này sẽ bị người Nhân tộc đời sau quên lãng, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến thảm cảnh Nhân tộc bị tàn sát, Đông Vương Công không thể không xúc động.

Nếu có năng lực, vậy thì phải vì Nhân tộc làm chút gì đó.

Khí vận mất rồi, tự nhiên có thể kiếm lại, nhưng nếu không cứu những người Nhân tộc này, thử hỏi… ý nghĩa của việc Đông Vương Công cầu tiên vấn đạo là gì?

Không có lòng thương cảm, không có lòng thiện, vậy thì, có khác gì một cỗ máy tu luyện?

Nhìn bàn xoay luân hồi trước mắt, Đông Vương Công không do dự, bước lên.

"Những điều này, cứ coi như là món quà cuối cùng của ta dành cho Nhân tộc đi, từ nay về sau, Bồng Lai chỉ là Bồng Lai." Miệng Đông Vương Công lẩm bẩm.

Lời vừa dứt.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời: "Thiên Đạo, sẽ có một ngày, bần đạo sẽ khiến ngươi trả lại tất cả." Rồi tĩnh tâm, kết nối bàn xoay luân hồi trong nguyên thần của mình với bàn xoay Lục Đạo Luân Hồi.

Lúc này Đông Vương Công có thể cảm nhận được vận mệnh của tất cả sinh linh trong luân hồi.

Trong khoảnh khắc này, hắn dường như là chúa tể của vạn vật Hồng Hoang, chỉ cần một ý niệm là có thể xóa sổ tất cả.

Hắn tìm thấy hàng vạn vạn tỷ Nhân tộc chết vì Đồ Vu Kiếm trong luân hồi.

Đang định ra tay.

Ngay lúc này.

Chương 419

Trong đầu hắn truyền đến một tiếng máy móc trong trẻo. 【Đinh đông!】 Khi nghe thấy âm thanh này, mặt Đông Vương Công hơi kinh ngạc, rồi lộ ra một tia vui mừng.

"Hệ thống?" 【Đinh đông!

Kiểm tra thấy túc chủ nhục thân, nguyên thần cùng chứng Hỗn Nguyên, bản hệ thống đặc biệt đến chúc mừng.】 Âm thanh đã lâu không nghe, như tiếng trời diệu kỳ, khiến Đông Vương Công không khỏi có chút vui mừng bất ngờ.

Phải biết, nó đến không hình, đi không tung tích.

Vừa không tồn tại trong nguyên thần, lại không ký thác vào nhục thân.

Nếu lần này không xuất hiện, nói thật, Đông Vương Công còn tưởng rằng hệ thống đã biến mất sau khi giúp hắn chứng đạo Hỗn Nguyên. 【Kiểm tra thấy túc chủ có lòng đại ái, bản hệ thống quyết định, tặng túc chủ một viên Khí Vận Đan và năm lần rút thưởng vòng quay lớn tử kim (không kèm nhiệm vụ ẩn!)】 【Đinh!

Khí Vận Đan đã phát, mời túc chủ tiếp nhận.】 "Khí Vận Đan?" Theo tiếng của hệ thống vang lên, trong nguyên thần của Đông Vương Công xuất hiện một viên đan dược ẩn chứa ánh sáng bảy màu.

Từng luồng phúc duyên khí vận bàng bạc không ngừng tỏa ra từ viên Khí Vận Đan đó. [Keng!

Khí Vận Đan là phần thưởng cao nhất do hệ thống này tạo ra, chỉ có thể nhận được từ Vòng Quay Tối Thượng.] [Khí Vận Đan là vật trấn áp khí vận, tuy không thể tăng thêm khí vận cho túc chủ, nhưng

lại có thể bảo vệ túc chủ, khiến toàn bộ khí vận không bị thất thoát.] Nghe vậy, Đông Vương Công hơi khựng lại.

Vòng Quay Tối Thượng, từ này, từ khi có hệ thống tới nay, hắn chưa từng nghe qua.

Nhưng chỉ nghe tên thôi cũng biết, vòng quay may mắn cấp bậc này hẳn phải cao hơn cả cấp Tử Kim hay Bạch Kim.

Hiển nhiên, Khí Vận Đan có thể xuất hiện từ Vòng Quay Tối Thượng chắc chắn không phải vật tầm thường.

Nhưng… không thể tăng khí vận, chỉ có thể bảo vệ khí vận không thất thoát thì có ích gì?

Hiện tại, muốn cứu Nhân tộc, tất nhiên phải trả giá bằng khí vận tương ứng.

Nếu không thể sử dụng khí vận, việc cứu Nhân tộc chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Mặc dù khí vận vô cùng quý giá, nhưng Đông Vương Công không thiếu.

Nếu đổi lấy một vật quý giá khác, chẳng phải là được nhiều mất ít sao?

"Hệ thống à, ngươi đang giúp bần đạo hay hại bần đạo vậy?" Đông Vương Công có chút bất đắc dĩ nói. [Keng!

Túc chủ yên tâm.] [Có viên Khí Vận Đan này, mặc dù không thể tăng thêm khí vận cho túc chủ, nhưng dù túc chủ có tổn thất bao nhiêu khí vận đi nữa, viên Khí Vận Đan này cũng sẽ bù đắp lại cho túc chủ.] Nghe vậy, Đông Vương Công sững sờ, rồi trong lòng vui mừng khôn xiết.

Lời của hệ thống lần này, hắn đã hiểu rõ.

Cái gọi là ‘khí vận không thất thoát’ của hệ thống, không phải là không thể sử dụng khí vận, mà là nếu khí vận bị hao tổn, viên Khí Vận Đan này sẽ bù đắp lại phần đã mất.

Vậy chẳng phải, dù cứu sống lại Nhân tộc đã chết, Bồng Lai cũng sẽ không tổn thất gì sao?

Hơn nữa, dù sau này có ngày nào đó cần phải dùng đến khí vận Bồng Lai, có viên Khí Vận Đan này bảo đảm, chẳng phải có nghĩa là Bồng Lai có khí vận dùng mãi không cạn, lấy mãi không hết sao?

Biến thái!

Đây là tiếng lòng của Đông Vương Công lúc này.

Giờ phút này, Đông Vương Công cuối cùng cũng hiểu tại sao phần thưởng Khí Vận Đan lại đến từ Vòng Quay Tối Thượng.

Thuộc tính khí vận dùng mãi không hết này, quả thực có chút biến thái.

“Hệ thống, ngươi đúng là phúc tinh của bần đạo.” Đông Vương Công nói đùa.

Ngay sau đó không do dự nữa, hắn tĩnh tâm lại, đánh thức Luân Hồi Ma Bàn đang chìm sâu trong nguyên thần, kết nối với Lục Đạo Luân Hồi Ma Bàn.

Chỉ một ý niệm, Đông Vương Công có thể cảm giác được, hắn đã nắm bắt được mệnh số của những người Nhân tộc chết dưới lưỡi kiếm của Yêu tộc.

“Nhân tộc, đây là món quà bần đạo tặng cho các ngươi vậy.” Hắn thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, hai tòa Luân Hồi Ma Bàn trong nguyên thần và trong Lục Đạo bắt đầu chuyển động dữ dội.

Cùng lúc đó, trên đại lục Hồng Hoang xa xôi cách mấy ngàn ức vạn vạn cây số, đạo tắc Luân Hồi nồng đậm bắt đầu tràn ngập.

Không gian bị xé rách, những người Nhân tộc đã chết từ trong hư vô chậm rãi bước ra.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, rồi dường như có cảm ứng, cùng nhìn về phía Luân Hồi.

Ngay sau đó, tất cả cùng quỳ lạy: "Đại ân của Thánh Phụ, Nhân tộc chúng ta nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm." … Trong Luân Hồi.

Sau khi làm xong mọi việc, Đông Vương Công mới dừng tay lại.

Lúc này, hắn có thể cảm giác được, khí vận Bồng Lai đang trôi điên cuồng.

Cùng lúc đó, viên Khí Vận Đan lơ lửng trong nguyên thần không ngừng tuôn ra từng luồng năng lượng bàng bạc, liên tục lấp đầy khí vận đã mất.

Cái này mất cái kia bù, khí vận Bồng Lai tuy trôi đi vô tận, nhưng dưới tác dụng của viên Khí Vận Đan, lại thực sự không hao tổn một chút nào.

Không những không hao tổn.

Khi cả hai đạt đến một trạng thái cân bằng, khí vận Bồng Lai lại tăng trưởng điên cuồng...

Bên bờ Đông Hải, vô số người Nhân tộc có cảm ứng, nhìn về phía Bồng Lai cùng nhau khấu đầu bái tạ.

Từ trong cơ thể mỗi một người Nhân tộc, từng luồng khí vận bảy màu lưu ly không ngừng hội tụ về Bồng Lai.

Mặc dù mỗi một luồng khí vận đều không lớn, nhưng từng chút khí vận cộng lại, lại to lớn không thể diễn tả bằng lời.

Cảm nhận được khí vận Bồng Lai tăng trưởng điên cuồng, ngay cả Đông Vương Công cũng không ngờ tới.

Hắn không hề nghĩ rằng, lần cứu viện Nhân tộc này, chẳng những không tổn thất gì, mà còn trùng hợp nhận được khí vận của Nhân tộc.

Nhân quả tuần hoàn, phúc duyên khí vận của Bồng Lai lại được nâng lên một tầng cấp kinh khủng... … Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Chương 420

Hồng Quân nhìn phúc duyên kinh khủng ngút trời kia, hai mắt híp lại, trên gương mặt già nua, thần sắc lập lòe bất định.

Cũng không biết Hồng Quân lúc này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hồng Hoang có sáu vị Công Đức Thánh nhân.

Thứ họ tranh giành, chẳng qua cũng là phúc duyên, khí vận.

Nhưng trong Lục Thánh, Tứ Giáo lại đạt đến một sự cân bằng nào đó, không có giáo phái nào có thể vượt ra ngoài sự cân bằng này.

Lục Thánh có thể kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng Bồng Lai thì sao?

Hồng Quân nhìn về phía Bồng Lai, thần sắc lập lòe trên mặt dần trở nên bình tĩnh, đồng thời, trong đôi mắt kia, một tia lạnh lẽo từ từ hiện ra. … Trong Luân Hồi.

Trên mặt Đông Vương Công mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Khí vận Bồng Lai không giảm mà còn tăng, lúc này, vẻ mặt của Hồng Quân chắc hẳn rất phong phú đây. [Keng!

Mời túc chủ quay Vòng Quay May Mắn Tử Kim.] Tiếng của hệ thống không hề báo trước lại vang lên.

Cùng lúc đó, trước mặt Đông Vương Công hiện ra năm vòng quay tinh xảo đang lưu chuyển ánh sáng tím.

Hắn sững sờ một lúc, rồi ánh mắt rơi vào các vòng quay trước mặt.

Trong mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Năm cơ hội rút thưởng, đãi ngộ này Đông Vương Công chưa từng được hưởng.

Trước đây vì một vòng quay, lần nào hắn chẳng phải bôn ba khắp nửa thế giới Hồng Hoang.

Giờ thì sao?

Năm lần rút thưởng, không biết lại có thể mang đến bất ngờ gì đây.

Hắn cố gắng đè nén niềm vui trong lòng.

"Quay cho ta!" Đông Vương Công vui mừng nói. [Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được 2 triệu điểm Năng Lượng Hồng Mông!] [Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được 5 triệu Hồng Mông Nguyên Dịch!] [Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được Hạt Giống Luân Hồi Ma Bàn!] [Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được mảnh vỡ Lực Đạo Pháp Tắc!] [Keng!

Chúc mừng túc chủ nhận được một lá Truyền Tống Phù Triện!] Năm tiếng vang trong trẻo lần lượt vang lên trong đầu Đông Vương Công.

Mặc dù nhiều phần thưởng trong đó, Đông Vương Công không biết tác dụng cụ thể của chúng, nhưng trên mặt hắn vẫn treo nụ cười không thể kìm nén.

Năng Lượng Hồng Mông hắn tự biết tác dụng, nhưng những thứ khác… Chưa đợi Đông Vương Công hỏi, hệ thống đã giải thích. [Hồng Mông Nguyên Dịch cũng giống như Năng Lượng Hồng Mông,

là năng lượng tinh thuần nhất do hệ thống này tạo ra.

Nhưng khác ở chỗ, Năng Lượng Hồng Mông dùng để nâng cao tu vi nguyên thần của túc chủ, còn Hồng Mông Nguyên Dịch dùng để nâng cao nhục thân của túc chủ.] [Chú ý: Năng lượng của Hồng Mông Nguyên Dịch vô cùng lớn, túc chủ không nên dùng nó để nâng cao tu vi nhục thân quá thường xuyên.

Trong vòng ngàn năm, chỉ có thể dùng để nâng cao một lần, nếu không nhục thân có thể bị năng lượng của nó phản phệ, xé nát.] Nghe đến đây, Đông Vương Công lại vui mừng.

Sau khi đạt đến Hỗn Nguyên, nhục thân của hắn đã biến thái đến một mức độ kinh khủng.

Trong thế giới Hồng Hoang hiện nay, đã không còn năng lượng nào có thể khiến hắn rèn luyện nhục thân thêm nữa.

Không thể mượn năng lượng rèn luyện, nhục thân của hắn liền không thể nâng cao được nữa.

Giờ đây, Hồng Mông Nguyên Dịch không nghi ngờ gì đã giải quyết được nút thắt cổ chai trước mắt Đông Vương Công, làm sao hắn không vui mừng cho được.

Trong lúc vui mừng, chỉ nghe tiếng của hệ thống lại bắt đầu vang lên. [Hạt Giống Luân Hồi Ma Bàn, tương đương với Lục Đạo Luân Hồi của thế giới Hồng Hoang.

Có Hạt Giống Luân Hồi Ma Bàn, túc chủ có thể diễn hóa ra một phương Lục Đạo Luân Hồi.

Hơn nữa, hệ thống trong đó hoàn thiện, vạn vật sinh tử đều nằm trong một ý niệm của túc chủ.] [Mảnh vỡ Lực Đạo Pháp Tắc, trong đó ẩn chứa đại đạo tối cao do hệ thống này tạo ra, ẩn chứa Lục Đạo Lực Đạo Pháp Tắc.

Sau khi luyện hóa, có thể giúp nguyên thần và nhục thân của túc chủ đồng thời phát huy uy năng gấp sáu lần.] [Truyền Tống Phù Triện, nó có thể giúp túc chủ xuyên qua bất kỳ thời không nào, ví dụ như: kiếp trước, tương lai.] Tiếng của hệ thống từ từ tắt hẳn, nhưng lúc này, Đông Vương Công đã bị chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Quá biến thái!

Đây là tiếng lòng của Đông Vương Công lúc này.

Năm đó, Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo, đó là công đức lớn đến nhường nào.

Dùng thân thể của Tổ Vu để diễn hóa, mới diễn hóa ra được một nơi Lục Đạo Luân Hồi.

Giờ thì sao?

Chỉ cần một hạt giống Luân Hồi!

Hơn nữa, nghe có vẻ, hạt giống Luân Hồi này còn biến thái hơn cả Lục Đạo Luân Hồi trong Hồng Hoang!

Rồi đến mảnh vỡ Lực Đạo Pháp Tắc kia.

Năm đó Đông Vương Công từ trong di dịch của Bàn Cổ cũng từng nhận được Lực Đạo Pháp Tắc, nhưng chỉ có thể tăng cường sức bộc phát của nhục thân.

Mảnh vỡ lần này, lại tăng cường cả thực lực của nhục thân và nguyên thần.

Nếu Đông Vương Công luyện hóa nó, thực lực tăng lên, tuyệt không thể dùng hai chữ "kinh khủng" để hình dung.

Chương 421

Còn có lá Truyền Tống Phù Triện kia.

Đơn giản có thể so sánh với bản nâng cấp của Không Gian Đại Đạo.

Phải biết, không gian mà Không Gian Đại Đạo có thể lưu chuyển, cũng chỉ dựa trên không gian của thế giới Hồng Hoang.

Lá Không Gian Phù Triện này lại có thể xuyên qua bất kỳ thời không nào, bao gồm cả kiếp trước của Đông Vương Công, thậm chí… thế giới tương lai của ức vạn vạn năm sau.

Thuộc tính của năm loại phần thưởng, bất kể là loại nào, đều có thể nói là cực kỳ biến thái.

"Hít." Nghe xong hệ thống giải thích năm loại phần thưởng, Đông Vương Công vẫn không nhịn được, hít vào một hơi khí lạnh.

"Hệ thống, bần đạo phải làm thế nào mới có được Vòng Quay Tối Thượng đó?" Vòng Quay Tối Thượng, là vòng quay may mắn cấp bậc cao nhất mà Đông Vương Công từng nghe đến.

Phần thưởng trong Vòng Quay Tử Kim đã biến thái như vậy, vậy Vòng Quay Tối Thượng thì sao?

Dù là Đông Vương Công vốn sinh ra đã ngậm thìa vàng, lúc này cũng không khỏi tò mò về Vòng Quay May Mắn cấp Tối Thượng đó. [Keng, không thể nhận được.] Giọng nói quả quyết và lạnh lùng, lại khiến lòng Đông Vương Công nguội lạnh ngay tức khắc.

Hắn định hỏi tiếp, chỉ nghe hệ thống lại nói. [Phần thưởng của hệ thống này, sẽ tăng cường theo thực lực của túc chủ.] [Khi thực lực của túc chủ tăng lên, năng lượng mà hệ thống này có thể nhận được

cũng sẽ tăng cường, từ đó mới có thể tạo ra phần thưởng cấp cao hơn.] "Năng lượng?" Nghe lời của hệ thống, Đông Vương Công hơi khựng lại: "Hệ thống cũng cần phải nhận năng lượng sao?" [Đúng vậy, từ sau khi trói buộc với túc chủ, hệ thống này vẫn luôn hấp thụ năng lượng trong thế giới Hồng Hoang.] [Khi tu vi của túc chủ tăng lên, năng lượng mà hệ thống này có thể hấp thụ cũng sẽ tăng cường, từ đó mới có thể tạo ra phần thưởng.] Nghe vậy, trong lòng Đông Vương Công lại chấn động.

Hấp thụ năng lượng của thế giới Hồng Hoang?

Vậy Hồng Quân để làm gì?

Thiên Đạo để làm gì?

Nếu không phải nhận được phần thưởng của hệ thống, nói thật, lời của hệ thống hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Nhưng lúc này, hắn lại tin tưởng sâu sắc vào sự biến thái của hệ thống.

"Cũng có nghĩa là, mỗi lần ngươi biến mất, là đang đi hấp thụ năng lượng?" Đông Vương Công hỏi. [Đúng vậy.] "Vậy lần này thì sao?

Khi nào ngươi sẽ biến mất?" Đông Vương Công hỏi.

Năm loại phần thưởng, đối với Đông Vương Công mà nói, không thể không nói là biến thái.

Theo lời hệ thống, khi tạo ra phần thưởng xong, nó sẽ tiến vào trạng thái ngủ say, cho đến khi có thể tạo ra phần thưởng lần sau mới xuất hiện.

Lần này cho Đông Vương Công nhiều phần thưởng như vậy, hiển nhiên, theo thói quen của hệ thống, nó lại sắp biến mất.

Lần sau xuất hiện không biết là khi nào, cho nên, Đông Vương Công không thể không nắm bắt cơ hội. [Một phút.] "Một phút?" "Hệ thống, có thể giúp ta dò xét ra huyền bí của thế giới này không?" Đông Vương Công hỏi.

Trước mắt, có quá nhiều thứ che đậy hắn.

Về thế giới Hồng Hoang, về cơ duyên chứng đạo sẽ xuất hiện trong tương lai kia, khi nào sẽ xuất hiện, lại xuất hiện từ đâu, mình đóng vai trò gì trong đó, Bàn Cổ đại thần rốt cuộc có chết hay không.

Những điều này, hắn đều không biết gì cả.

Hiện tại, muốn nhìn rõ tất cả, thứ hắn có thể dựa vào cũng chỉ có hệ thống. [Có thể, nhưng năng lượng còn lại của hệ thống, chỉ đủ để dò xét một lần.] Nghe vậy, Đông Vương Công trong lòng vui mừng, nhưng đồng thời lòng cũng thắt lại.

Ngay sau đó, trong đầu hắn bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng.

Chỉ có thể dò xét một lần, có nghĩa là chỉ có thể tìm ra đáp án cho một vấn đề.

Hiện tại, đáp án nào có ích nhất cho mình… [Keng! 30 giây sau hệ thống tiến vào trạng thái ngủ say.] … [Keng! 15 giây.] [Keng! 10 giây.] … Tiếng vang trong trẻo không ngừng vang lên trong đầu Đông Vương Công, vô số vấn đề cũng không ngừng hiện ra trong lòng hắn.

Chỉ có một cơ hội, cũng chỉ có một đáp án. [Keng! 5 giây.] Tiếng thúc giục lại vang lên, cùng lúc đó, Đông Vương Công đột nhiên ngẩng đầu.

"Hệ thống, giúp ta kiểm tra tung tích của những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại." [Xì… xì!

Đang kiểm tra.] [Kiểm tra thành công, Thái Âm Nữ Thần… Vọng… Thư.] [Năng lượng không đủ, túc chủ tạm biệt.] Tiếng nói

đứt quãng vang lên trong đầu Đông Vương Công, đi kèm với đó là tiếng điện tử rè rè.

"Chết tiệt." Nghe trong đầu không còn động tĩnh, Đông Vương Công không khỏi chửi thề.

Ngươi có biết nói chuyện nửa chừng, rất dễ làm người ta tức chết không?

Nhưng sự bực bội trong lòng, đã không thể thay đổi được sự thật hệ thống lại một lần nữa ngủ say.

Đông Vương Công tĩnh tâm lại, trong đầu bắt đầu suy ngẫm về thông tin cuối cùng mà hệ thống đưa ra.

Thái Âm Nữ Thần, Vọng Thư!

"Lẽ nào, những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại, có liên quan đến Vọng Thư?" Đông Vương Công lẩm bẩm.

Nếu hệ thống đã nhắc đến Vọng Thư, vậy thì, Vọng Thư dù không có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng chắc chắn có liên quan đến mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu không, hệ thống tuyệt đối sẽ không nhắc đến tên người phụ nữ đó.

Vọng Thư, một tia tò mò, không khỏi lại một lần nữa dấy lên trong lòng Đông Vương Công.

Từ sau khi đến Hồng Hoang, trong số những sinh linh hắn tiếp xúc, cũng chỉ có Thái Âm Nữ Thần là thần bí nhất.

Ngay cả Đạo Tổ của thế giới này là Hồng Quân, hắn cũng có chút hiểu biết.

Nhưng đối với vị trên Thái Âm Tinh kia, lại… không biết gì cả.

Chương 422

Trầm ngâm một lát, Đông Vương Công âm thầm hạ quyết tâm, lần sau lại đến Thái Âm Tinh, nhất định phải lôi người phụ nữ này ra.

Nếu hệ thống đã kiểm tra ra sự tồn tại của người phụ nữ này, vậy thì người phụ nữ này, nhất định tồn tại. … Khựng lại một chút, ngay sau đó, thân hình Đông Vương Công trực tiếp bay về phía Bồng Lai.

Nếu đã liên quan đến mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, vậy Vọng Thư tự nhiên phải tìm, chỉ là không phải bây giờ mà thôi.

Chuyến đi Luân Hồi lần này, lợi ích thu được không nghi ngờ gì là rất lớn.

Cho nên, việc cấp bách nhất hiện tại là nâng cao thực lực.

Thần ma tái hiện, trước mặt những lão cổ đổng kinh khủng kia, chỉ có thực lực, đối với hắn mà nói, mới là quan trọng nhất. … Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, toàn thân không cảm nhận được một chút khí tức nào, giống như một đạo nhân đã tọa hóa.

Nhưng nhìn lâu, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng huyền diệu.

Giống như bản nguyên của đạo tắc mỹ diệu, không chút che giấu hiện ra trước mắt người khác.

Càng nhìn lâu, càng khiến người ta khó lòng dứt ra.

Nhục thân, nguyên thần song trùng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, trong Hồng Hoang hiện nay, cũng chỉ có một mình Đông Vương Công.

Lúc này, khí tức của hắn yếu hơn Hồng Quân, nhưng lại mạnh

hơn Hồng Quân.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên của Hồng Quân, là thứ Đông Vương Công không thể so sánh.

Nhưng loại khí tức đặc thù tỏa ra từ người Đông Vương Công, lại cũng cực kỳ đặc biệt, độc nhất vô nhị.

Lực đạo!

Là chí tôn đại đạo.

Có lẽ khi Đông Vương Công nhục thân tiên hành chứng đạo, cảm giác này không rõ ràng.

Nhưng lúc này, nguyên thần, nhục thân của hắn song song chứng đạo, đạo tắc tỏa ra từ người lại càng khiến người ta mê đắm, cũng càng khiến người ta cảm thấy kiêng dè.

Giống như đã mở ra một cánh cửa, cũng thực sự tiến vào cánh cửa của Lực Đạo.

Đông Vương Công yên tĩnh ngồi đó, trên mặt trang nghiêm, uy nghi.

Trong nguyên thần, công pháp đoán thể vô thượng Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, đang không ngừng lưu chuyển trong nguyên thần.

Đông Vương Công đưa thần thức vào trong đó, bắt đầu tham ngộ, sau Hỗn Nguyên, nội dung đoán thể mà công pháp này ghi lại.

Trước khi chứng Hỗn Nguyên, thứ Đông Vương Công có thể lĩnh ngộ, cũng chỉ là công phu đoán thể trước Hỗn Nguyên.

Hắn chưa từng tiếp xúc với nội dung mà công pháp này ghi lại sau Hỗn Nguyên.

Thậm chí, trước đó, hắn đều cho rằng cực hạn rèn luyện của công pháp mà hệ thống đưa cho này chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La.

Mãi cho đến khi từ trong hệ thống, nhận được Hồng Mông Nguyên Dịch kia, công pháp này mới dường như mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công chưa từng cảm nhận qua, năng lượng kinh khủng như Hồng Mông Nguyên Dịch.

Giống như trong năng lượng đó, mỗi một chút, đều có thể hủy diệt cả một thế giới.

Năng lượng mênh mông khiến người ta cảm thấy kiêng dè, đồng thời cũng khiến Đông Vương Công, một thể tu, cảm thấy mê đắm.

Bởi vì, cũng chỉ có năng lượng mạnh mẽ, mới có thể thúc đẩy Huyền Hoàng Bất Diệt Thể vận chuyển.

Cảnh giới nhục thân của Đông Vương Công, cũng mới có khả năng, mở ra cánh cửa mới đó.

Lúc này, cánh cửa thông đến sau Hỗn Nguyên không nghi ngờ gì đã được mở ra.

Một thế giới hoàn toàn mới, một thế giới mạnh mẽ hơn.

Cũng là một con đường vô thượng, thông đến bất hủ, siêu thoát đại đạo.

Chỉ cần vượt qua cánh cửa này, vậy thì, Đông Vương Công lúc đó, mới thực sự là đế vương, không còn sợ hãi bất kỳ ai, bất kỳ thần ma nào trong Hồng Hoang.

Trước Hỗn Nguyên, nhục thân muốn trở nên mạnh mẽ, liền phải trải qua ngàn búa trăm luyện, không ngừng xé rách tái sinh, từ đó rèn luyện ra tạp chất trong đó.

Lúc này, nhục thân của Đông Vương Công đã đạt đến cực hạn của việc luyện.

Thân thể này, đã hoàn mỹ không tì vết, không có một chút tạp chất nào tồn tại.

Có thể nói, thân thể này là đạo cơ tốt nhất để chứa đựng Lực Đạo.

Theo ghi chép của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, sau Hỗn Nguyên, nhục thân muốn đột phá, lại là một phương thức khác.

Trước Hỗn Nguyên, nhục thân đột phá đơn thuần dựa vào một chữ 'luyện'.

Sau Hỗn Nguyên, nhục thân đột phá, cần dựa vào, lại là một chữ 'đoán'.

Luyện là luyện tạp chất, đoán mới là rèn đúc nhục thân thực sự.

Sau Hỗn Nguyên, thân thể này trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Việc Đông Vương Công cần làm là hấp thụ năng lượng mạnh mẽ, sau đó, lại mượn năng lượng, không ngừng rèn đúc thân thể này.

Từ đó, khiến thân thể này từ tinh luyện trở nên càng tinh luyện hơn.

Nói đơn giản, thân thể này phải không ngừng hấp thụ năng lượng kinh khủng, từ đó chuyển hóa năng lượng thành năng lượng của cơ thể, diễn hóa thành một phần của thực lực, từ đó khiến nhục thân được thăng hoa.

Quá trình này, không chỉ có thể dùng hai chữ thống khổ để hình dung.

Nếu nỗi đau của luyện thể, là gân cốt đứt đoạn, đau đớn không chịu nổi.

Thì nỗi đau của đoán thể, chính là khắc cốt minh tâm, xé tim xé phổi.

Loại đau đớn tam hồn kéo bảy phách đó, dù trải qua ba kiếp luân

hồi, cũng vĩnh viễn không thể quên được.

Chương 423

Loại đau đớn đó, khiến người ta chịu một chút liền sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, cũng sẽ vĩnh viễn kiêng dè!

Sau Hỗn Nguyên, cảnh giới đoán thể được chia làm ba tầng, tương ứng với, chính là Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ, Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ, Hỗn Nguyên Đại La đỉnh phong.

Mỗi một tầng, nỗi đau của nó, cũng sẽ gấp ngàn lần tầng trước.

Độ khó rèn đúc của nó, có thể biết được.

Một khi thành công, lợi ích cũng tự nhiên rất lớn.

Tâm niệm vừa động, không gì không phá được, vạn thế bất hủy, huyền hoàng bất diệt.

Được gọi là, Huyền Hoàng Bất Diệt Chi Thể!

Đông Vương Công ngồi xếp bằng, tham ngộ một phen quá trình tiếp theo của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể.

Ngay sau đó thu liễm tâm thần, lại dùng Tạo Hóa Chi Đạo, ổn định tam hồn thất phách.

Sau khi minh ngộ con đường sau Hỗn Nguyên, Đông Vương Công tự mình hiểu rõ, quá trình tiếp theo, chắc chắn vạn phần gian nan và đau khổ.

Với cảnh giới hiện tại, nhục thân muốn thăng hoa, tự nhiên càng khó thêm khó.

Đồng thời, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể một khi vận chuyển, liền tuyệt đối không cho phép có chút nào đình trệ.

Nếu một khi dừng lại trong lúc đoán thể, nhục thân của hắn cực

kỳ dễ bị phản phệ.

Nhẹ thì tu vi khó tiến, nặng thì nhục thân không bảo toàn.

Cho nên, không thể không thận trọng.

Tạo Hóa Chi Đạo, là căn bản của tạo hóa sinh cơ.

Dùng nó để ổn định nguyên thần, có thể bảo vệ nguyên thần chân linh không bị tổn hại.

Cũng có thể bảo vệ, khi nỗi đau khổng lồ kia ập đến, nguyên thần sẽ không bị lạc mất bản ngã trong đau khổ.

Sau khi làm xong mọi việc, Đông Vương Công hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó, toàn thân hắn, ánh sáng rực rỡ.

Mây lành chín màu chiếu rọi toàn thân, ánh sáng tinh huyễn không ngừng từ cơ thể, tỏa ra.

Trong nguyên thần, Hồng Mông Nguyên Dịch đang yên tĩnh kia bùng nổ trong khoảnh khắc này.

Giống như núi lửa phun trào, băng sơn sụp đổ.

Năng lượng kinh khủng, điên cuồng tàn phá trong nhục thân hắn.

"Hít…" Ngay cả khi đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận nỗi đau này, Đông Vương Công cũng không khỏi khẽ rên một tiếng.

Loại đau đớn như xé tim xé phổi này, dù chỉ một giây, cũng khiến hắn khắc cốt minh tâm.

Trong cơ thể, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể đang vận chuyển điên cuồng.

Cố gắng hết sức để kiềm chế năng lượng kinh khủng đó, không cho nó tàn phá khắp người Đông Vương Công.

Nhưng dù vậy, cơ thể Đông Vương Công lúc này cũng đang không

ngừng run rẩy.

Đạo bào của hắn đã bị năng lượng tỏa ra xé nát.

Trên cơ thể kiên cố, lúc này, phủ đầy từng vết nứt.

Ánh sáng rực rỡ từ những vết nứt đó phát ra, giống như, bất cứ lúc nào cũng có thể làm nổ tung cơ thể hắn.

Đạo vận huyền diệu, tạo thành từng gợn sóng đạo văn khó hiểu, bao bọc chặt lấy toàn thân hắn.

Nếu không như vậy, e rằng… ngay cả Bồng Lai Tiên Các được đúc tạo bằng vô số bảo vật quý giá này, cũng sẽ bị luồng năng lượng này hủy diệt.

Ong!

Tiếng ong ong khổng lồ từ trong Bồng Lai Tiên Các nổ tung.

Cùng lúc đó, toàn bộ phía đông của đại lục Hồng Hoang, đều rung chuyển dữ dội.

Nước biển Đông Hải, điên cuồng bị hất tung lên.

Các đảo trong phạm vi ức vạn vạn dặm, trong một khoảnh khắc, tức khắc hóa thành hư vô... … Trên đảo Kim Ngao.

Thông Thiên bị năng lượng kinh khủng đánh thức.

Thần sắc hắn khựng lại, tiếp đó, hiện ra chân thân Thánh nhân, vội vàng bảo vệ đảo Kim Ngao và các môn nhân đệ tử.

Làm xong mọi việc, hắn nhìn về phía Bồng Lai, trong mắt có một tia chấn kinh, trên mặt lại lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn tự mình hiểu rõ, vị kia ở Bồng Lai, lại bắt đầu bế quan rồi.

Hắn thành Thánh đã vô số năm tháng.

Ngoài việc dạy dỗ môn nhân đệ tử, tu vi, thực lực lại tiến triển

cực chậm.

Vị kia ở Bồng Lai thì sao?

Trong vạn năm, tốc độ tăng trưởng thực lực, khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi.

Ngay cả Thông Thiên thân là Thánh nhân, cũng không khỏi có chút ghen tị.

Trong vô số năm tháng Hồng Hoang đản sinh, không ít người nói, Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành là căn cốt cao nhất Hồng Hoang.

Căn cốt mạnh yếu, đại biểu cho, là con đường tu hành dài ngắn của một sinh linh.

Nhưng chúng sinh đều cho rằng Hỗn Nguyên là điểm cuối.

Lại không ngờ, đối với vị kia ở Bồng Lai mà nói, cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng chỉ là một ngưỡng cửa tu hành mà thôi.

Chương 424

Thông Thiên ngạo nghễ đứng trong hư vô, nhìn về phía Bồng Lai thật lâu, trong mắt ánh sáng lập lòe.

Có kinh ngạc, có ghen tị, cũng có một tia không cam lòng.

Trầm ngâm hồi lâu, hắn thu lại ánh mắt, nhìn về một tòa tiên cung dưới Thánh Điện.

Lúc này, trước tòa tiên cung đó, cũng đang đứng một vị đạo nhân trẻ tuổi.

Cũng đang nhìn về phía Bồng Lai, thần sắc kính sợ.

Thông Thiên dừng lại một chút, nhìn đạo nhân đó, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Đa Bảo." "Vi sư muốn bế quan một thời gian, sau này, mọi việc ở đảo Kim Ngao, liền do con trông coi đi." Thông Thiên lên tiếng nói.

Nghe lời của Thông Thiên, cơ thể Đa Bảo không khỏi khựng lại.

Hiển nhiên, vừa rồi hắn đang nhìn Bồng Lai xuất thần, không hề cảm nhận được sự xuất hiện của Thông Thiên.

Không dám do dự, ngay sau đó Đa Bảo vội vàng bái lạy: ", Sư tôn." Lời vừa dứt, Thông Thiên khẽ gật đầu, tiếp đó, từ từ biến mất trong không trung.

Đa Bảo sững sờ tại chỗ, trên mặt có một tia kinh ngạc.

"Vốn tưởng rằng cảnh giới Thánh là điểm cuối, không ngờ, cảnh giới như sư tôn, cũng cần bế quan khổ tu." Hắn lẩm bẩm.

"Hồng Mông Tử Khí, là nền tảng của đại đạo, có thể giúp người ta cảm ngộ pháp của đại đạo." "Sư tôn từng nói, con đường thành

Thánh gian nan vô cùng, dù với căn nguyên của ngài, muốn thành Thánh, cũng không thể không mượn Hồng Mông Tử Khí." "Nhưng bây giờ, Hồng Vân đại thần vẫn lạc, Hồng Mông Tử Khí duy nhất đã trở lại tay Đạo Tổ, không có Hồng Mông Tử Khí, đồ đệ của các Thánh nhân chúng ta, muốn thành Thánh, lại phải làm sao?" "Lẽ nào, không có Hồng Mông Tử Khí, ta đã định trước không thể bước ra bước đó?" Đa Bảo chau mày, trong mắt ánh sáng lập lòe.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn về phía Bồng Lai.

"Truyền rằng, Bồng Lai Tiên Chủ, vô địch Hồng Hoang, không cần mượn Hồng Mông Tử Khí chứng đạo Hỗn Nguyên, một mình có thể địch lại ba vị Thánh nhân." "Bây giờ không có Hồng Mông Tử Khí, ta nếu muốn chứng đạo, lẽ nào cũng phải bắt chước vị kia?" Đa Bảo lẩm bẩm, một lát sau, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười khổ, trong mắt có một tia buồn bã.

"Ta tuy là đệ tử đệ nhất của Tiệt Giáo, nhưng tu vi, lại ngay cả Bồng Lai Thất Tử cũng không thể sánh bằng, nói gì đến bắt chước Bồng Lai Tiên Chủ chứ?" "Dĩ lực chứng đạo, e rằng, ta cuối cùng cũng không thể bước ra bước đó được…" … Bồng Lai Tiên Các.

Động tĩnh của ngoại giới, Đông Vương Công tự nhiên không có thời gian quan tâm.

Lúc này, hắn vẫn đang cùng luồng năng lượng kinh khủng trong cơ thể, đấu tranh gian khổ.

Trong cơ thể, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể vận chuyển điên cuồng, từng luồng năng lượng kia, cũng theo phương thức vận chuyển của Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, không ngừng rèn đúc nhục thân kiên cố không thể phá hủy.

Khí tạo hóa bảo vệ nguyên thần.

Lúc này, nguyên thần Đông Vương Công thoát ra ngoài cơ thể, lạnh lùng nhìn những thay đổi đang diễn ra trong nhục thân.

Mặc dù lúc này thân thể này đang chịu đựng nỗi đau khó lòng chống cự, nhưng không thể không nói… Huyền Hoàng Bất Diệt Thể sau Hỗn Nguyên, nhục thân được tạo ra cực kỳ mạnh mẽ.

Mỗi một khắc, Đông Vương Công đều có thể cảm giác, cường độ của thân thể này, đang tăng lên nhanh chóng.

Tâm niệm mạnh mẽ, đã định trước hắn sẽ không vì nỗi đau kinh khủng này mà dừng lại.

Người ngoài chỉ biết, trong mấy vạn năm, tu vi của Bồng Lai Tiên Chủ tăng trưởng nhanh chóng.

Nhưng chỉ có hắn mới hiểu, lựa chọn con đường dĩ lực chứng đạo này, đã trải qua bao nhiêu gian khổ.

Để bước ra bước này, dù nỗi đau này có mạnh hơn trăm lần, thậm chí ngàn lần, hắn cũng tuyệt đối không cho phép mình từ bỏ.

Cũng chính tâm niệm kiên định này, đã giúp hắn vượt qua hết lần này đến lần khác những khoảnh khắc đau khổ.

Thời gian trôi đi.

Sau khi đạt đến Hỗn Nguyên, gia tốc thời gian mà Đông Vương Công có thể tạo ra, cao đến hơn năm mươi lần.

Trong gia tốc thời gian hơn năm mươi lần, Đông Vương Công tự nhiên không cần lo lắng vấn đề tu hành bị trì hoãn quá lâu.

Thời gian đã không còn khái niệm.

Có lẽ đã qua năm ngàn năm, hoặc có lẽ đã qua năm vạn năm, lại hoặc giả đã qua năm mươi vạn năm... … Lúc này trong Bồng Lai Tiên Các, đạo văn nồng đậm tàn phá.

Giống như từng cơn bão kinh khủng, cắt bốn bức tường của Bồng Lai Tiên Các tan hoang.

May mắn là, Bồng Lai Tiên Các có vô số cấm chế tồn tại.

Khi mỗi một vết nứt hình thành, lại sẽ không ngừng được sửa chữa.

Nhưng, bên trong Bồng Lai Tiên Các như vậy, bên ngoài Bồng Lai, lại không có may mắn như thế.

Bầu trời bên ngoài Bồng Lai Tiên Các, lúc này phủ đầy những vết nứt đáng sợ.

Đó là những vết đạo văn bị thương bởi đạo vận từ Bồng Lai Tiên Các tràn ra.

Mỗi một vết đạo văn, dường như khắc sâu vào bầu trời, dày đặc, khiến không gian hỗn loạn không chịu nổi, hỗn độn chi khí tàn phá, mãi không thể phục hồi.

Trên đỉnh Bồng Lai Tiên Đảo, vô số con khí long lớn nhỏ cuộn tròn.

Những con khí long này đều do tiên linh chi khí của Bồng Lai Tiên Đảo ngưng tụ thành.

Lúc này, chìm đắm trong khí tức kinh khủng đó, chúng thỏa thích bay lượn trong đó, khuấy động phong vân.

Giống như tiên cảnh mỹ diệu nhất của thời gian, cảnh tượng kỳ diệu này, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái, liền cảm thấy mỹ diệu vô cùng.

Ong… Lại một tiếng năng lượng rung động.

Lúc này, trong cơ thể Đông Vương Công bắt đầu xuất hiện từng đạo văn huyền ảo, khó hiểu.

Một loại đạo vận chưa từng xuất hiện, nhưng đối với Đông Vương Công lại không hề xa lạ, xuất hiện trong cơ thể hắn.

Lực đạo.

Ba ngàn thần ma.

Mỗi một vị có cơ hội trở thành thủ lĩnh của ba ngàn đại đạo, khi tu hành sau Hỗn Nguyên, trong cơ thể, liền sẽ xuất hiện lạc ấn thuộc về đại đạo của mình.

Có lẽ trước đây cũng có, nhưng không rõ ràng lắm.

Trong khoảnh khắc này, lạc ấn đại đạo ẩn giấu trong cơ thể Đông Vương Công mới hoàn toàn hiện ra.

Chương 425

Cũng chính là chí tôn đại đạo Lực Đạo.

Trước đó, Lực Đạo mà Đông Vương Công tham ngộ, là Lực Đạo Đạo Tắc.

Lúc này, trong cơ thể hắn, lại có bản nguyên đại đạo, cũng là đạo cơ của Lực Đạo.

Khi đạo bản nguyên thức tỉnh, liền có nghĩa là, hắn đã thực sự trở thành một tu sĩ tu hành Lực Đạo.

Ong… Lại một trận không khí rung động.

Trong khoảnh khắc lạc ấn đạo bản nguyên từ trong cơ thể Đông Vương Công thức tỉnh, mắt Đông Vương Công đột nhiên mở ra.

Giống như đế vương quan sát thiên hạ tỉnh giấc, trong khoảnh khắc này, một luồng uy áp kinh khủng từ Bồng Lai Tiên Đảo lan tỏa ra bốn phía.

Huyết khí ngút trời, đi kèm với uy áp kinh khủng đó, xông thẳng lên trời, khiến cả bầu trời rung động không thôi.

Bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, lúc này càng trở nên mây đen che đỉnh, dường như có một sự tồn tại kinh khủng ra đời, không được Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang dung thứ.

Trong ức vạn dặm, mây sấm gào thét, vô số đạo lôi long to hơn vạn trượng, cuộn trào gầm rú trong biển sấm.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân một thân bạch y ngồi trên bầu trời, trong mắt có một tia kinh ngạc.

Nhưng nhiều hơn, là một tia vui mừng ẩn giấu rất sâu.

Sự trưởng thành của Đông Vương Công tuyệt đối là điều ông muốn thấy.

Bây giờ khi đã vén lên quá nhiều bí mật, tự nhiên cần có một người trong thế giới Hồng Hoang, có thể cùng ông gánh vác.

Cùng ông bảo vệ thế giới Hồng Hoang, không để các thần ma khác xâm lược.

Nhưng ngay cả Hồng Quân cũng không ngờ, sự trưởng thành của Đông Vương Công, lại nhanh đến như vậy... … Cùng với việc mắt Đông Vương Công mở ra, trong mắt hắn, tinh hà lấp lánh, một cảnh tượng kỳ diệu khó lường, khó hiểu, hiện ra trong mắt.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Không sai, sau khi trải qua vô số năm tháng trong gia tốc thời gian, Đông Vương Công cuối cùng cũng bước ra bước đầu tiên sau khi tiến vào Hỗn Nguyên.

Thành công đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể, khóe miệng Đông Vương Công, từ từ nở một nụ cười.

Hắn không cần phải kiểm chứng cũng biết, thực lực lúc này, đã có sự tăng trưởng kinh khủng.

Tâm thần Đông Vương Công vừa động, một mảnh vỡ đạo tắc, từ quanh người từ từ hiện ra.

Chính là mảnh vỡ Lực Đạo Đạo Tắc mà hệ thống ngày đó đưa cho.

Lục Đạo Lực Đạo Đạo Tắc.

Đại biểu cho, là thực lực gấp sáu lần vượt qua cực hạn của bản

thân.

Không thể không nói, Lực Đạo Đạo Tắc, quả thực có chút biến thái.

Có một ngày, nếu Đông Vương Công chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực, mới có thể hoàn thiện Lực Đạo Đạo Tắc.

Biết đâu, liền có thể trở thành tồn tại giống như Bàn Cổ, thậm chí, biết đâu sẽ còn mạnh hơn Bàn Cổ đại thần.

Bây giờ, Đông Vương Công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, thực lực tăng trưởng kinh khủng.

Nếu lại hấp thụ Lục Đạo Lực Đạo Đạo Tắc, thực lực này, e rằng, trong cùng cảnh giới, không còn đối thủ nữa.

Dù có gặp phải cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng chưa chắc không có sức đánh một trận.

Không hề do dự, nhân lúc nhục thân đang trong trạng thái tu luyện, Đông Vương Công lại một lần nữa tĩnh tâm, thừa thắng xông lên, lại dung nhập Lục Đạo Luân Hồi Đạo Tắc vào nhục thân.

Huyền Hoàng Bất Diệt Thể lại một lần nữa vận chuyển, cùng lúc đó, mảnh vỡ đạo tắc ẩn chứa Lục Đạo Đạo Tắc kia từ từ ngưng tụ vào trong nguyên thần của Đông Vương Công.

Lục Đạo Lực Đạo Đạo Tắc.

Trong đó, ẩn chứa chí tôn Lực Đạo, đạo vận cực kỳ thuần túy.

Có thể nói, đạo tắc ẩn chứa trong đó, là nghịch thiên, không được cho phép.

Nếu đặt ở ngoại giới Hồng Hoang, dù chỉ một đạo Lực Đạo Đạo Tắc, cũng e rằng sẽ gây ra sự tranh đoạt của vô số cường giả.

Dù ở hỗn độn ngoại vực, e rằng, ngay cả những thần ma kia, cũng

không thể bình tĩnh được.

Một đạo Lực Đạo Đạo Tắc, đại biểu cho, là hiệu quả tăng tiến thực lực gấp đôi đến cực hạn.

Vật biến thái như vậy, dù là đại đạo vô tư kia, e rằng cũng sẽ động lòng.

Cũng may vật này là do hệ thống đưa.

Nếu ở thế giới khác, thậm chí cả vũ trụ hỗn độn, e rằng, đều không thể có sự tồn tại nghịch thiên như vậy.

Lục Đạo Đạo Tắc, có nghĩa là, thực lực tăng trưởng gấp sáu lần chồng chất.

Tuyệt không chỉ đơn giản là tăng cường gấp sáu lần, mà là sáu lần sau mỗi lần chồng chất.

Cảm ứng được pháp lực dâng trào trong nguyên thần của Đông Vương Công, đạo tắc trong mảnh vỡ đạo tắc đó, dường như bị kích hoạt.

Năng lượng đạo tắc kinh khủng, trong khoảnh khắc này tràn ngập.

Không có cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng.

Lúc này, thứ Đông Vương Công có thể cảm nhận được, là sự sung mãn của thân thể này.

Hắn không hề nghi ngờ, một quyền của nhục thân lúc này sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Đạo tắc thức tỉnh.

Pháp lực trong nguyên thần, cũng bắt đầu không ngừng tăng trưởng.

Chương 426

Phải biết, mảnh vỡ Lục Đạo Đạo Tắc, không chỉ đơn thuần tăng cường thực lực nhục thân, mà còn tăng trưởng thực lực nguyên thần.

Giống như thủy triều Đông Hải, pháp lực trong nguyên thần đó, đang tăng trưởng với một tốc độ kinh khủng.

Cảnh giới Chuẩn Thánh, pháp lực ẩn chứa trong đó không nghi ngờ gì là bàng bạc khổng lồ.

Cường giả Chuẩn Thánh bình thường, có thể ngưng luyện pháp lực, đủ dùng cho mấy nguyên hội.

Nhưng lúc này, với Đông Vương Công đã là Hỗn Nguyên, tốc độ tích lũy pháp lực mỗi giây, e rằng, đều là tốc độ mà Chuẩn Thánh bình thường cần một nguyên hội mới tích lũy được… không chỉ có thể dùng hai chữ hạo đại để hình dung.

Sự tăng trưởng của pháp lực, không đại biểu cho sự nâng cao của cảnh giới.

Nhưng lại có nghĩa là thực lực đang tăng vọt.

Pháp lực càng ngưng luyện, uy năng pháp lực sử dụng càng lớn, thực lực tự nhiên càng cao.

Dưới Lục Đạo Lực Đạo Đạo Tắc, pháp lực trong nguyên thần của Đông Vương Công, tăng vọt hơn mấy lần. … Trong Bồng Lai Tiên Các.

Lực Đạo Đạo Tắc nồng đậm tràn ngập.

Một luồng khí tức hoang sơ, cổ xưa, cuồng bạo, khó hiểu, vang vọng khắp Bồng Lai Tiên Đảo.

Bình Tâm thân là con cháu của Bàn Cổ đại thần, lúc này, trong lòng đầy kính sợ.

Luồng khí tức này nàng quen thuộc không thể quen thuộc hơn, chính là khí tức của người thừa kế Lực Đạo thượng cổ, Bàn Cổ đại thần.

Nhưng chỉ có Đông Vương Công hiểu rõ.

Luồng khí tức này không phải là khí tức của Bàn Cổ, mà là khí tức thuộc về Lực Đạo, thuộc về huyết khí của thể tu cường giả, cũng là khí tức của hắn.

Dưới Thánh nhân đều là giun dế.

Nhưng lúc này, nếu đạo uy của Đông Vương Công xuyên thấu đại trận Bồng Lai, lăng giá trên trời đất Hồng Hoang.

Dù là chư thiên Thánh nhân, cũng không thể không run rẩy.

Hỗn Nguyên sơ kỳ và Hỗn Nguyên trung kỳ, khoảng cách đẳng cấp không nghi ngờ gì là rất lớn.

Người ta nói dưới Thánh nhân đều là giun dế, là vì, dưới Thánh nhân, dù Chuẩn Thánh đại năng có mạnh đến đâu, đối đầu với Thánh nhân, Thánh nhân chỉ cần một ý niệm, liền có thể miểu sát.

Khoảng cách khổng lồ trong đó có thể biết được.

Nhưng Đông Vương Công, lại cao hơn Thánh nhân một cảnh giới.

Thực lực của hắn, không phải là những Thánh nhân nửa bước Hỗn Nguyên có thể so sánh.

Thân phận truyền nhân Lực Đạo, có nghĩa là, khi bước vào Hỗn Nguyên Đại La trung kỳ, liền đồng cảnh vô địch.

Cộng thêm Lực Đạo Đạo Tắc và thế giới sức mạnh, Đông Vương Công tuyệt đối có thể đối kháng với những đại năng bước vào Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cảnh giới càng cao, khoảng cách của mỗi tầng cảnh giới sẽ càng lớn.

Có thể đối kháng với đại năng cao hơn mình một cảnh giới, có thể thấy, Lực Đạo, thủ lĩnh của ba ngàn đại đạo, khủng bố đến nhường nào.

Ong… Không khí rung động.

Một gợn sóng mênh mông từ Bồng Lai Tiên Các lan ra.

Vô số cấm chế, trong khoảnh khắc này ánh sáng lóe lên, bao bọc chặt lấy gợn sóng uy năng đó.

Nhưng, dù vậy, sinh linh Hồng Hoang, cũng cảm nhận được một luồng rung động kịch liệt.

Cùng với gợn sóng uy năng đó truyền ra, trong nguyên thần của Đông Vương Công, mảnh vỡ đạo tắc kia, lúc này đột nhiên co lại một phần sáu.

Cũng có nghĩa là, có một đạo Lực Đạo Đạo Tắc, đã hoàn toàn dung nhập vào thực lực của Đông Vương Công.

Đạo Lực Đạo Đạo Tắc đầu tiên dung nhập, dường như đã mở ra một cánh cửa tuyên cổ.

Năm đạo Lực Đạo Đạo Tắc còn lại, cũng quen đường quen lối, không ngừng dung nhập vào cơ thể Đông Vương Công.

Thực lực nguyên thần tăng trưởng điên cuồng, thực lực nhục thân tăng trưởng điên cuồng.

Tu vi của Đông Vương Công lúc này, giống như một chiếc tên lửa, vù vù tăng vọt.

Tốc độ tăng trưởng của nó, khiến chúng sinh kinh hãi.

Mỗi một đạo Lực Đạo Đạo Tắc dung nhập vào cơ thể Đông Vương Công, mảnh vỡ đạo tắc đó, liền sẽ nhanh chóng biến mất một phần.

Thời gian trôi đi.

Trong gia tốc thời gian hơn năm mươi lần, thời gian đã không còn khái niệm.

Không biết đã qua bao nhiêu năm tháng.

Một ngày, mảnh vỡ đạo tắc cuối cùng, cũng cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, Đông Vương Công đột nhiên mở mắt.

Thần sắc trang nghiêm, mặt sắc một mảng bình tĩnh.

Chỉ thấy Đông Vương Công tâm thần vừa động, cảnh tượng trong Bồng Lai Tiên Các chuyển đổi, khi xuất hiện lại, Đông Vương Công đã ở trong hỗn độn.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng luyện hóa mảnh vỡ đạo tắc đó, cảnh giới của hắn không tăng trưởng, nhưng thực lực, lại tăng lên một cách kinh khủng.

Mục đích đến hỗn độn ngoại vực, là vì hắn nóng lòng muốn chứng kiến, uy năng toàn lực một kích của mình lúc này mạnh đến đâu.

Sáu đạo Lực Đạo Đạo Tắc toàn bộ dung nhập vào người, tốc độ tăng trưởng thực lực, ngay cả Đông Vương Công, cũng có chút khó lường thực lực của mình.

Nhìn trước mắt một mảng tĩnh lặng, sâu không thấy đáy của hỗn độn ngoại vực, khóe miệng hắn từ từ nở một nụ cười.

“Hét!” Hắn hét lớn một tiếng, giơ tay đột nhiên đánh ra một quyền.

Không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ có, sự đơn giản khiến người ta kiêng dè.

Chương 427

Uy năng tích lũy vô số năm tháng, ngưng tụ trong một quyền tuôn ra.

Một tiếng nổ vang.

Chỉ thấy, không gian dưới quyền phong của Đông Vương Công, tức khắc hóa thành phế tích.

Tiếng nổ phá vỡ sự yên tĩnh trong hỗn độn, gợn sóng lan ra, khiến không gian xung quanh ầm ầm sụp đổ.

Lãnh địa ức vạn vạn ức cây số, bị hủy diệt dưới một quyền.

Dưới quyền phong, uy thế lực phá vạn pháp hiện ra không chút che giấu, uy năng quét ngang, vật cản đều tan thành mây khói!

Nhìn lãnh địa hỗn độn hóa thành bụi trần trước mắt, khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch một nụ cười.

Thực lực này, so với ngày bước vào Quy Khư, không biết đã mạnh hơn bao nhiêu.

Hắn mơ hồ cảm giác được, một quyền vừa rồi, dù có gặp phải vị ở Quy Khư, Ác Mộng Ma Thần đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên kia, cũng đủ khiến hắn phải nếm mùi đau khổ.

Dưới một quyền, cả một vùng lãnh địa hỗn độn mà Đông Vương Công đang ở đều vỡ nát, hỗn độn chi khí từ tường chắn hỗn độn tuôn ra.

Cho nên, hắn cũng không có ý định ở lại hỗn độn.

Hắn định rời đi, thì đúng lúc này, một đạo quang mạnh mẽ, từ trong mắt hắn, hướng về phía Hồng Hoang.

Đạo quang này đến rất đột ngột, uy năng trong đó cũng rất mạnh, xem khí tức, người ra tay, ít nhất cũng là một cường giả Hỗn Nguyên trung kỳ.

Trên mặt Đông Vương Công treo một tia kinh ngạc, ngay sau đó thân hình trực tiếp biến mất.

Khi xuất hiện lại, đã ở trước đạo quang kia.

Thấy đạo nhân đột nhiên xuất hiện, quang mang kia rõ ràng khựng lại, ngay sau đó hiện ra hình người.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi mặc áo giáp, đang đứng đó.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Từ khí tức của đối phương, Đông Vương Công có thể khẳng định, nữ tử trước mắt, tuyệt không phải loại Thánh nhân dựa vào công đức và Hồng Mông Tử Khí mà thành, mà là cường giả thực sự dựa vào tu hành, bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một tôn vô thượng Nữ Đế.

Thân hình hoàn mỹ, dung mạo tuyệt thế vô song, chỉ là, trên gương mặt tuyệt mỹ đó, lại mang theo một luồng khí lạnh đáng sợ.

Nhìn người phụ nữ này, Đông Vương Công lại có hứng thú.

Nơi này không phải Quy Khư, tự nhiên không đến mức Hỗn Nguyên đi đầy đường.

Tuy trong hỗn độn, cũng có Hỗn Độn Thần Ma tồn tại.

Nhưng đó chỉ là số ít trốn thoát từ Quy Khư, trong hỗn độn, tìm được một phương thế giới, trở thành một phương bá chủ lão cổ đổng.

Nữ tử trước mắt này, rõ ràng không phải.

Đông Vương Công đoán rằng, nữ tử trước mắt, hẳn là đệ tử của

một vị Hỗn Độn Thần Ma nào đó.

Người như vậy đến thế giới Hồng Hoang, chắc chắn có mưu đồ.

Trước đây đã đồng ý với Hồng Quân sẽ giúp ông bảo vệ Hồng Hoang, người như vậy, tự nhiên không có lý do gì để cho họ vào Hồng Hoang.

"Cô nương, nơi này không phải nơi cô nên đến." Đông Vương Công nhìn nữ tử trước mắt, lên tiếng nói.

Nữ Đế kia dùng ánh mắt lạnh lùng đó nhìn Đông Vương Công, trong ánh mắt đó, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được một thứ gọi là 'hứng thú'.

Dường như, trong khoảnh khắc này, nữ tử này đã có hứng thú với hắn.

"Không tệ, miễn cưỡng có thể làm đối thủ của ta.

Nhưng ta muốn đi vào, ngươi không cản được ta." Giọng nói hay, nhưng lại mang theo một luồng khí lạnh, lạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Bá đạo.

Không sai, lời nói cử chỉ của người phụ nữ này, cho người ta cảm giác, chính là một sự bá đạo.

Dường như bất kỳ ai, bất kỳ điều gì trên trời đất, đều không thể vào được lòng nàng, trong mắt nàng, đều không đáng là gì.

Ngay cả trời, cũng không thể áp chế được nàng.

Giống như công chúa sống trong thế giới ấm áp.

Nhưng vị công chúa này, thực lực của nàng, một chút cũng không thể xem thường.

Dường như trên người nàng, có thể thấy được ý chí chiến thiên đấu địa đó, mọi thứ trên thế gian, đều không thể khiến nàng khuất phục.

Nghe lời nữ tử nói, Đông Vương Công cũng không giận, chỉ khẽ cười nhạt.

Để đạt đến cảnh giới hiện tại, hắn ít nhiều cũng đã tốn không ít tâm tư.

Không ngờ, ở chỗ người phụ nữ này, cũng chỉ nhận được đánh giá ba chữ "không tệ".

Nhưng, người phụ nữ này có thể dựa vào tu luyện, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, chỉ riêng điểm này thôi, quả thực có vốn để tự cao.

"Cho ta một lý do để cho ngươi vào." Đông Vương Công híp mắt, lên tiếng nói.

Nữ Đế vô thượng kia đứng đó, trầm mặc.

"Ta muốn vào thế giới Trung Ương Đại Thiên, tìm con đường siêu thoát đó." Sau một lát trầm mặc, người phụ nữ này lên tiếng nói.

Nghe vậy, trong lòng Đông Vương Công hơi khựng lại.

Trầm ngâm một chút, Đông Vương Công nói: "Không phải ta không cho ngươi vào, mà là dù có cho ngươi vào, e rằng, ngươi cũng không sống nổi." Thế giới Hồng Hoang là trung tâm của hỗn độn, xung quanh có vô số thế giới lớn.

Thế giới này, tự nhiên có vô số người nhòm ngó.

Nhưng tại sao thế giới Hồng Hoang có thể một mực không bị người khác xâm lược?

Đó là vì sự tồn tại của Hồng Quân và Thiên Đạo.

Chương 428

Hôm nay nữ tử này nếu thực sự đi vào, đừng nói là một Hỗn Nguyên trung kỳ Đại La Kim Tiên, dù là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng e rằng sẽ bị trấn áp trong nháy mắt.

"Cô nương, nghe bần đạo một lời khuyên, biển khổ vô biên quay đầu là bờ, quay về đi." Đông Vương Công thở dài một tiếng, lên tiếng nói.

Dù nữ tử trước mắt là sinh linh ngoại vực, nhưng Đông Vương Công đối với sinh linh ngoại vực, không hề có ác cảm.

Bởi vì hắn biết, sinh linh ngoại vực, cũng đều là sinh linh bình thường có máu có thịt, có tình cảm, không phải là những mãnh thú của Hồng Hoang.

Ngoài việc sinh ra ở thế giới khác nhau, các phương diện khác, đều giống nhau.

Người phụ nữ này, xem ra, cũng chỉ là một người phụ nữ đơn thuần có chút tự cao mà thôi.

Nghe lời của Đông Vương Công, nữ tử không hề có ý định lùi bước.

Thần sắc lạnh lùng, đôi mắt tuyệt mỹ kia, cứ lạnh băng như vậy nhìn Đông Vương Công.

"Đạo nhân, lẽ nào ngươi chính là Bồng Lai Tiên Chủ kia?" Nữ Đế lên tiếng nói.

Nghe lời của người phụ nữ này, Đông Vương Công hơi khựng lại.

"Ngươi biết ta?" Hắn lên tiếng hỏi.

Nữ tử trước mắt, hắn chưa từng gặp.

Mấy năm nay, cũng chỉ có chuyến đi Quy Khư đó, khiến Đông Vương Công có chút hiểu biết về những đại năng Hỗn Nguyên kia.

Còn về cường giả ngoại vực trong hỗn độn… lẽ nào, danh tiếng của hắn ở Hồng Hoang, đã truyền ra ngoại vực?

"Thật sự là ngươi?" Sắc mặt Nữ Đế hơi thay đổi.

"Năm đó sư huynh ta đã hẹn ngươi vạn năm sau tái chiến, không ngờ ngươi lại không đến." "Lần này ta đến Hồng Hoang, một là để tìm cơ duyên chứng đạo, hai là, để trấn áp ngươi." Nghe vậy, Đông Vương Công hơi khựng lại, mới nhớ ra một chuyện.

Năm đó ở trong hỗn độn, tìm kiếm Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, dẫn đến sự xuất hiện của ngụy Thánh ngoại vực, sau lưng hắn, còn có một vị sư tôn cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực.

Sau đó, sau khi ngụy Thánh ngoại vực kia bại trận, liền hẹn với hắn một trận chiến vạn năm.

Tuy hắn không đồng ý, nhưng cũng không từ chối, càng không hề để người đó vào mắt.

Vạn năm trôi qua, những chuyện hắn đã trải qua, đã sớm quên mất lời hẹn với người đó.

Lại không ngờ… nữ tử này, lại là… sư muội của ngụy Thánh ngoại vực kia.

Đúng là Đông Vương Công không ngờ tới.

Vị hắc y nhân ngoại vực năm đó, cũng chỉ có tu vi ngụy Thánh, nữ tử này, lại là một đại năng Hỗn Nguyên trung kỳ thực thụ.

Thực lực này, sao lại là một sư muội?

"Lẽ nào, tu vi của nữ tử này, cũng là trong thời gian ngắn mới đề

thăng lên?" Đông Vương Công nghĩ thầm.

Năm đó, một trận chiến ở ngoại vực.

Cường giả hắc y kia rõ ràng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng lại lúc sắp đi, lại vô cùng tự tin đưa ra lời hẹn chiến vạn năm.

Có tự tin như vậy, khả năng lớn là người đó có vốn để trong vòng vạn năm, vượt qua thực lực của Đông Vương Công.

Tu vi của sư huynh, sao có thể thấp hơn sư muội.

Cho nên, Đông Vương Công không khỏi đoán rằng, nữ tử này, cũng hẳn là trong vòng vạn năm, đã nâng thực lực lên một bước.

Có thể nhanh như vậy nâng cao thực lực.

Đông Vương Công không khỏi nghĩ đến một vật.

Thần ngao!

Không sai, cả hỗn độn, cũng chỉ có thần ngao trong truyền thuyết, mới có thuộc tính biến thái như vậy.

Không ngờ, người sau lưng nữ tử này, cũng là thần ma trốn thoát từ Quy Khư trong trận chiến thần ngao năm đó!

Nhìn nữ tử trước mắt, Đông Vương Công trầm ngâm một lát, tùy tức trên mặt nở một nụ cười đầy ý vị.

"Cô nương, bần đạo khuyên cô, rời đi đi." "Đừng nói là cô hôm nay, dù là sư huynh của cô, vạn năm trước không địch lại ta, vạn năm sau, vẫn không có khả năng địch lại bần đạo." Đông Vương Công lên tiếng nói.

Không phải hắn tự đại, mà đúng là như vậy.

Thực lực của hắn bây giờ đã là Hỗn Nguyên trung kỳ, thân là tu sĩ

tu hành Lực Đạo, liền có nghĩa là đồng cảnh vô địch.

Có mảnh vỡ Lục Đạo Đạo Tắc, thực lực của hắn, đã có thể sánh ngang với cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thực lực này, trừ phi là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong và Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nếu không, tuyệt không có khả năng bại.

Thần ngao tuy nghịch thiên.

Nhưng chỉ vạn năm mà thôi, Đông Vương Công đoán, dù là nam tử hắc y kia, cũng chỉ vừa mới tiến vào Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Còn về nữ tử này, nói thật, hắn thực sự không muốn ra tay.

Mặc dù năm đó đã đồng ý với Hồng Quân, làm một giao dịch bảo vệ Hồng Hoang.

Nhưng không có nghĩa là Đông Vương Công phải liều mạng với những cường giả Hỗn Nguyên ngoại vực này.

Theo hắn thấy, với vị Nữ Đế trước mắt này, không hề có thù hận.

Lần này một khi ra tay, vậy thì, cũng có nghĩa là đắc tội với thế lực sau lưng nữ tử này.

Đương nhiên, không phải Đông Vương Công không dám rước lấy phiền phức này, chỉ là không muốn.

Bảo hắn dùng mạng sống để bảo vệ Hồng Hoang, chuyện tốt như vậy, hắn mới không làm.

Những cường giả ngoại vực này, tốn hết tâm tư muốn vào Hồng Hoang, không phải là để giết người trong Hồng Hoang.

Nếu không giết người, cũng không phá vỡ quy tắc, không liên quan đến lợi ích của hắn, tự nhiên không cần thiết gặp một người, liền đánh giết một người.

Chương 429

Nghe lời của Đông Vương Công, thần sắc nữ tử, rõ ràng lại lạnh thêm mấy phần.

"Bồng Lai Tiên Chủ khẩu khí thật lớn." "Năm đó, sư huynh ta bại dưới tay ngươi, hôm nay, ta sẽ trấn áp ngươi, báo thù cho sư huynh ta, sau đó lại vào Hồng Hoang." Nữ Đế kia lạnh giọng nói.

Thấy nói không thông, đối phương mở miệng đóng miệng đều muốn trấn áp mình, Đông Vương Công cũng lười nói nhảm với nàng nữa.

Chẳng qua là vì nàng xinh đẹp nên không muốn ra tay mà thôi.

Nếu nữ tử này đã ngoan cố như vậy, Đông Vương Công cũng đành phải ra tay dạy dỗ một chút.

"Thật sự tưởng rằng bần đạo bị dọa lớn lên sao?

Nếu đã muốn chiến, bần đạo liền thành toàn cho ngươi." Nói xong, Đông Vương Công trực tiếp bước một bước tới.

Một bước này, xem ra không có gì hoa mỹ, nhưng lại tức khắc vượt qua ngàn vạn không gian, trực tiếp đến trước mặt nữ tử.

Thấy Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện trước mặt, nữ tử thần sắc đại kinh.

Hiển nhiên, nàng rõ ràng cảm nhận được huyết khí kinh khủng từ người Đông Vương Công truyền đến.

"Tiểu nha đầu, trên đời này núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi ắt có người giỏi hơn.

Hôm nay bần đạo sẽ cho ngươi một bài học." Đông Vương Công

thản nhiên nói.

Tiếp đó, không đợi nữ tử phản ứng, thẳng một quyền đánh ra.

Lực đạo, chính là biến thái như vậy.

Dưới cùng cảnh giới, Đông Vương Công về cơ bản là nghiền ép tất cả mọi người.

Ngay cả vị nữ tử này là cường giả cùng một cảnh giới, cũng dứt khoát không có khả năng phản ứng.

Ầm!

Một quyền đánh ra, phát ra một trận nổ vang trời động đất.

Quyền phong kinh khủng, trực tiếp nặng nề đánh vào ngực Nữ Đế kia.

Trong khoảnh khắc, thân hình nữ tử ầm ầm bay ngược, chiến giáp trước ngực, càng trực tiếp vỡ nát.

Dưới một kích, Đông Vương Công chắp tay sau lưng đứng, không hề truy kích nữa.

Khác với một quyền đánh ra trong hỗn độn trước đó, sức mạnh của một quyền này, hắn khống chế rất tốt.

Cùng lúc đánh lui nữ tử, không khiến nàng trực tiếp bị trọng thương, chỉ giống như lời hắn nói, chỉ là dạy dỗ một chút mà thôi.

Nhưng dù vậy.

Dưới một quyền, chiến giáp của Nữ Đế kia lại vỡ nát hết.

Nữ Đế vốn anh khí bức người, lúc này, lại chật vật không chịu nổi.

Nữ tử lùi lại ngàn vạn dặm, mới miễn cưỡng dừng lại được thân hình.

Nhưng lúc này, trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, không có nửa phần kiêng dè, mà đầy phẫn nộ.

Sư tôn của nàng, là chúa tể của thế giới nơi nàng ở.

Từ khi sinh ra đến nay, nàng từng chịu uất ức như vậy bao giờ.

Không ngờ, hôm nay, khi đối mặt với đạo nhân trước mắt này, lại chật vật như vậy.

Phẫn nộ tràn ngập trên mặt nữ tử, gương mặt trắng nõn kia, lúc này lại lúc trắng lúc hồng.

"Ta giết ngươi." Nữ tử gào thét.

Toàn thân, đạo tắc pháp lực nồng đậm, trong khoảnh khắc này vận chuyển.

Ầm!

Chiến ý ngút trời, từ cơ thể nữ tử bùng phát.

Cùng lúc đó.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Bát Cảnh Cung.

Lão Tử đang thanh tu đột nhiên mở mắt, đôi mắt sắc bén kia, xuyên thấu hư vô, nhìn về phía hỗn độn ngoại vực.

Khi thấy, hai bóng người đang đối đầu ở mảnh trời đất đó, đặc biệt là Nữ Đế ngoại vực kia, sắc mặt Lão Tử đột nhiên thay đổi.

"Khí tức thật mạnh mẽ!

Khí tức bực này, ngay cả lão hủ cũng cảm thấy có chút kiêng dè.

Lẽ nào… là một vị đại năng Hỗn Nguyên trung kỳ từ ngoại vực?" Thái Thượng Lão Tử trong lòng kinh hãi, sau đó, đứng dậy, tức khắc liền biến mất trong Bát Cảnh Cung.

Là đại đệ tử của Đạo Môn, Lão Tử không nghi ngờ gì cũng có

trách nhiệm thay Hồng Quân bảo vệ tốt Hồng Hoang.

Bây giờ, tuy có Đông Vương Công cản trở nữ tử kia, nhưng ông cũng không thể không ra mặt một phen.

Giữa Hỗn Độn Vực ngoại.

Theo tiếng hét lớn của Nữ Đế kia, hai luồng khí tức cường đại va chạm vào nhau.

Một luồng triều tịch năng lượng kinh khủng cuồn cuộn quét qua khắp cõi Hỗn Độn.

Nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Đại năng Hỗn Nguyên, quả nhiên kinh khủng đến thế.

"Nhất niệm hoa khai, quân lâm thiên hạ." Nữ Đế kia lật tay, giữa cõi hư vô, muôn hoa đua nở.

Nhìn vô số đóa hoa đang khoe sắc, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

Giữa muôn hoa đó, một đạo ảnh cường đại ẩn hiện, đó là một sự tồn tại vô thượng kinh khủng.

Chương 430

Uy áp của nó đã có thể sánh ngang với đại năng Hỗn Nguyên hậu kỳ.

"Có chút thú vị." Đông Vương Công cười nói, tay phải giơ lên, vô số đạo tắc Tạo Hóa ẩn hiện quanh người.

Cùng với sự xuất hiện của đạo tắc Tạo Hóa, một đóa Thanh Liên Hỗn Độn ba mươi sáu phẩm khổng lồ xuất hiện giữa đất trời Vực ngoại.

Nhất niệm hoa khai.

Không, thứ mà Đông Vương Công nở ra, chính là Thanh Liên Hỗn Độn ba mươi sáu phẩm mạnh mẽ nhất trong Hỗn Độn.

Ánh sáng chói lòa, tựa như mặt trời ngự trị giữa ngân hà, khiến người ta kinh hãi không thôi.

Khi hư ảnh của Thanh Liên Hỗn Độn ba mươi sáu phẩm hiện ra, những đóa hoa đang khoe sắc kia bỗng chốc u ám tàn lụi.

Thân ảnh vô thượng sắp giáng lâm kia cũng bị đánh bật trở về.

Sắc mặt của Nữ Đế Vực ngoại khẽ biến, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã khôi phục lại vẻ băng lãnh và lạnh lùng như thường ngày.

Cả hai đã giao đấu một chiêu.

Thực lực tự nhiên đều là hàng thật giá thật.

Dù cho nữ tử này đã mượn sức mạnh của thần ngao, nhưng đó cũng không phải là thứ mà đám Thánh nhân bán bộ Hỗn Nguyên có thể so bì.

Do đó, dù biết đối thủ vô cùng cường đại, nữ tử vẫn tỏ ra không hề hoang mang, rối loạn.

Khi Thanh Liên Hỗn Độn ba mươi sáu phẩm từ từ nở rộ, một vị Trích Tiên từ bên trong bước ra.

Ngay khoảnh khắc vị Trích Tiên bước ra, vạn vật trong đất trời Vực ngoại đều không ngừng run rẩy.

Nữ Đế kia cũng bước lên một bước, tiếp đó, thân ảnh hoàn mỹ kia biến mất không thấy.

Đến khi xuất hiện lần nữa, vô tận hoa quang rơi xuống, tựa như vô số tinh tú khổng lồ hạ phàm.

"Trảm." Đông Vương Công năm ngón tay khép lại, theo một tiếng quát lạnh, vị Trích Tiên bước ra từ Thanh Liên Hỗn Độn ba mươi sáu phẩm hóa thành một dải cầu vồng màu tím, vắt ngang giữa đất trời.

Cả thế giới, dưới một nhát chém này, trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

Vô tận hoa quang đang rơi xuống cũng bị chém cho tan tác, chém cho quần tinh tan biến.

Nhìn hoa quang vô tận đang băng giải, Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng.

Bất kể là cực tận thăng hoa, hay là đạo pháp của Vực ngoại, dưới một nhát chém của Trích Tiên, tất cả đều phải quỳ xuống.

Giữa hoa quang băng giải, thân ảnh biến mất kia lại một lần nữa xuất hiện, bàn tay trắng nõn vung lên, có một nụ hoa bảy màu rơi xuống.

Nụ hoa đó trông có vẻ bình thường, nhưng ngay khoảnh khắc nó rơi xuống, không gian bích lũy của đất trời Vực ngoại đều sụp đổ.

Dưới chân Nữ Đế, một cây cầu vồng bảy màu xuất hiện, nàng

bước một bước lên cầu, từng bước đi tới.

Mỗi một bước, khí tức quanh thân nàng lại mạnh lên một phần, dường như đang thật sự cực tận thăng hoa.

Trích Tiên trong dải cầu vồng màu tím nghênh đón nụ hoa đang rơi xuống.

Ngay khoảnh khắc hai bên va chạm, mọi sắc màu trên thế giới đều trở nên ảm đạm.

Ông...

Không khí chấn động, từng gợn sóng không gian lấy đó làm trung tâm lan ra, quét sạch cả đất trời.

Ngay cả sinh linh ở thế giới Hồng Hoang cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Đông Vương Công dạo bước trên hư không, thân ảnh đế tôn vô thượng của hắn trấn áp cả đất trời hư vô.

Ngay lúc này, lông mày hắn khẽ nhướng lên.

Nụ hoa bình thường kia đã trực tiếp xuyên thủng vị Trích Tiên do hắn hóa thành, trực tiếp tiêu diệt nó.

Nụ hoa sau khi tiêu diệt Trích Tiên, tiếp tục rơi xuống.

Giữa hai bên, rõ ràng khoảng cách rất xa, nhưng nụ hoa kia lại đến gần ngay trong nháy mắt.

Dường như nụ hoa có thể trực tiếp xuyên thấu không gian, thiên nhai chỉ xích.

Nhìn nụ hoa đã đến trước mặt, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên, một luồng huyết khí kinh khủng từ trong cơ thể hắn phun trào ra.

Huyết khí kinh khủng, tựa như triều tịch Hỗn Độn, từng lớp từng lớp dâng lên, đẩy bật nụ hoa kia ra ngoài.

Trong triều tịch huyết khí kinh khủng, nụ hoa kia như một cánh bèo đáng thương, trôi nổi theo dòng nước.

Uy năng kinh khủng trên đó đều bị triều tịch huyết lãng che lấp.

Ngay lúc này, Nữ Đế đứng trên cầu vồng bảy màu, trên gương mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia kinh hãi.

Một đòn trước đó của Đông Vương Công tuy khiến nàng chật vật không chịu nổi, nhưng nàng vẫn không cho rằng đó là giới hạn của hắn.

Thân là thân truyền của đại năng Hỗn Nguyên Vô Cực, đạo mà nàng nắm giữ vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới.

Dù là những đại năng Hỗn Nguyên hậu kỳ, nàng cũng không dám chắc có thể đánh bại.

Nhưng hôm nay, nàng thật sự không ngờ, một Đông Vương Công cùng cảnh giới lại kinh khủng đến thế.

Triều tịch màu máu quét qua Hỗn Độn.

Đông Vương Công thong thả bước đi trong đó, tay phải vươn ra, trực tiếp nắm lấy nụ hoa đang chìm nổi trong triều tịch huyết lãng.

Khi bàn tay hắn nắm lấy nụ hoa, hắn cảm nhận rõ ràng một thứ gì đó quỷ dị, chính xác hơn là một loại đạo tắc.

Loại đạo tắc này vô cùng quỷ dị, dường như không có lực phá hoại hay uy năng gì, nhưng lại cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Tiếp đó, từ bên trong nụ hoa, từng đạo tắc quỷ dị tuôn ra, bám thẳng lên lòng bàn tay hắn.

Sau đó, hắn cảm nhận được từng cơn đau nhói truyền đến từ lòng bàn tay.

Cúi đầu nhìn xuống, những đạo tắc quỷ dị này sau khi bám lên lòng bàn tay hắn, da thịt trên tay hắn đã khô héo đi.

Chương 431

Dường như huyết nhục ở đó đều bị đạo tắc kia thôn phệ sạch sẽ.

Nữ Đế trên cầu vồng bảy màu, sau khi thấy Đông Vương Công trực tiếp dùng tay nắm lấy nụ hoa của mình thì ngẩn ra, sau đó trong con ngươi hiện lên một tia khinh thường và một tia nhẹ nhõm.

Đông Vương Công đứng đó, dường như vừa phát hiện ra một thứ gì đó thú vị.

Cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay dường như bị hắn xem như không có, gương mặt vẫn giữ nụ cười, tò mò nghịch ngợm nụ hoa trong tay.

Về phần lòng bàn tay khô héo, hắn không hề để tâm.

Thôn Phệ chi đạo!

Trong ba ngàn đại đạo, nó xếp hạng không cao, nhưng lại là một loại đại đạo cực kỳ bá đạo, không ngờ Đông Vương Công lại có thể thấy nó trong nụ hoa này, chứ không phải trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Bên trong nụ hoa, không phải là bản nguyên của Thôn Phệ chi đạo, mà chỉ là một vài đạo tắc Thôn Phệ.

Là một trong những đại đạo quỷ dị nhất trong ba ngàn đại đạo, Thôn Phệ đại đạo có thể nuốt chửng mọi thứ trên thế gian, bao gồm cả bản nguyên đại đạo của các đạo khác.

Thông qua việc không ngừng thôn phệ, có thể không ngừng thăng cấp, cuối cùng hoàn toàn siêu thoát.

Đúng là một món linh bảo không tồi.

Sau một hồi quan sát, trong lòng bàn tay Đông Vương Công, một

luồng đạo tắc cực kỳ bá đạo xuất hiện.

Đạo tắc của Lực chi đạo ẩn trong huyết nhục rõ ràng cảm nhận được sự khiêu khích từ bên ngoài, liền tuôn ra.

Cùng với sự xuất hiện của đạo tắc Lực chi đạo, những đạo tắc Thôn Phệ đang điên cuồng nuốt chửng huyết nhục trong lòng bàn tay hắn, như gặp phải sự tồn tại đáng sợ nhất, điên cuồng chạy trốn trở lại vào nụ hoa.

Đạo tắc của Lực chi đạo xông ra, muốn lao về phía nụ hoa để tiêu diệt, nhưng lại bị Đông Vương Công cưỡng chế khống chế.

Nụ hoa ẩn chứa Thôn Phệ chi đạo là một món bảo bối không tồi, nếu bị hủy đi thì quả thật có chút đáng tiếc.

Đạo tắc của Lực chi đạo lượn một vòng quanh thân Đông Vương Công, cuối cùng lại quay trở về trong nhục thân của hắn.

Những đạo tắc Thôn Phệ chui vào trong nụ hoa như những con chuột nhắt bị dọa vỡ mật, không dám ló đầu ra nữa.

Nhìn nụ hoa đã yên tĩnh, Đông Vương Công khẽ cười, ngón tay gõ nhẹ hai cái lên nụ hoa.

Bàn tay khô héo, trong chớp mắt đã hoàn toàn khôi phục như cũ.

Xa xa, Nữ Đế đứng trên cầu vồng bảy màu, hai mắt trợn tròn, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo một tia khó tin.

"Bông hoa này, có duyên với bần đạo." Đông Vương Công nghịch ngợm nụ hoa trong tay, cứ như vậy, trước mặt Nữ Đế, đem nụ hoa thu lại.

Nữ Đế đứng đó, khi thấy Đông Vương Công thu linh bảo của mình như vậy, sắc mặt trở nên âm trầm.

"Trả lại cho ta." Giọng nói băng lãnh, ẩn chứa một luồng hàn ý

thấu xương, dường như muốn đóng băng cả đất trời.

Chỉ là, không biết vì sao, lại khiến người ta nghe ra một tia bất đắc dĩ trong lời nói.

Đông Vương Công khẽ cười, dường như không nghe thấy gì.

"Bần đạo khuyên ngươi, mau chóng rời đi đi, nếu không, lát nữa e rằng ngươi muốn đi cũng không thoát được." Đông Vương Công thu lại nụ cười, nhìn Nữ Đế nhàn nhạt nói.

Lúc này, hắn đã cảm nhận được mấy luồng khí tức đang nhanh chóng lao đến đây.

Hắn biết, hắn là ba vị Thánh nhân Đạo môn Tam Thanh đã tới.

Thân là ba đại đệ tử Đạo môn của Đạo Tổ Hồng Quân, Tam Thanh tự có trách nhiệm bảo vệ Hồng Hoang, chống lại cường giả bên ngoài.

Ba người kia, tuy đều là Công đức Thánh nhân, chỉ mới là bán bộ Hỗn Nguyên.

Nhưng nếu ở biên giới thế giới Hồng Hoang, chiến lực của mỗi người trong ba người họ đều không yếu hơn một cường giả Hỗn Nguyên sơ kỳ, thậm chí còn mạnh hơn cường giả Hỗn Nguyên sơ kỳ thông thường.

Nếu ba người hợp lực, dù là cường giả Hỗn Nguyên trung kỳ, muốn thoát khỏi tay ba người cũng không dễ dàng.

Đương nhiên, Đông Vương Công là ngoại lệ.

Nữ Đế trước mắt, tuy thực lực không yếu, nhưng nếu Tam Thanh hợp lực, nàng cũng chưa chắc thoát được.

Không giống như Đông Vương Công.

Đông Vương Công chỉ đáp ứng giao dịch của Hồng Quân, thay

hắn bảo vệ Hồng Hoang, chỉ cần không cho Nữ Đế vào là được.

Nhưng Tam Thanh ba người thân là đệ tử Đạo môn.

Nếu họ đến, chắc chắn sẽ nhắm đến việc giết chết nữ tử này.

Chuyện trong Hỗn Độn, đối với hắn, có quá nhiều điều chưa biết.

Khó khăn lắm mới gặp được một vị cường giả Hỗn Nguyên Vực ngoại, tự nhiên phải làm rõ rất nhiều chuyện mà Hồng Quân che giấu.

Thánh nhân ở trong phương thiên địa này, tuy chiến lực không nhất định mạnh nhất, nhưng lại có thể bất tử bất diệt.

Nhưng nữ tử này lại không phải bất tử bất diệt, nếu nhục thân và nguyên thần của nàng bị hủy, thì cho dù tu vi có mạnh đến đâu, bối cảnh sau lưng có cường đại thế nào, cũng không có khả năng sống lại.

Nghe lời của Đông Vương Công, Nữ Đế khẽ nhướng mày.

Rõ ràng, ngay cả nàng cũng cảm nhận được, thế giới Hồng Hoang có ba vị thủ hộ giả, đang hướng về phía này.

"Bồng Lai Tiên Chủ, ta nhớ kỹ ngươi." "Sớm muộn có một ngày, ta nhất định sẽ trở về, lúc đó, ta nhất định sẽ trấn áp ngươi." Nữ tử lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Vương Công, phẫn nộ nói.

Nói xong, không hề do dự, nàng quay người hóa thành một dải cầu vồng, hướng về sâu trong Hỗn Độn.

Nhìn bóng lưng xa dần, Đông Vương Công ngạo nghễ đứng giữa hư vô, đứng lặng hồi lâu.

Trên gương mặt hắn, đã không còn vẻ trêu tức lúc trước, khôi phục lại vẻ uy nghiêm thường ngày.

Trong đôi mắt, ánh sáng lấp lánh, nhưng không ai biết được, lúc này Đông Vương Công đang nghĩ gì. … Rất nhanh, ba đạo quang bay đến, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Đông Vương Công.

“Đạo hữu, vị Thánh nhân Vực ngoại kia đâu rồi?” Thái Thượng Lão Tử vừa xuất hiện trước mặt Đông Vương Công, liền vội vàng hỏi.

Liên quan đến bí mật về Hỗn Độn thiên địa bị Hồng Quân che giấu, ngay cả Lão Tử cũng có mấy phần sốt ruột đến thất thố.

Chương 432

Không giống như Đông Vương Công, tuy Lão Tử cũng là tồn tại đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, nhưng lại không biết gì về Hỗn Độn Vực ngoại.

"Chạy rồi." Đông Vương Công không quay đầu lại, vẫn nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Vực ngoại, nhẹ nhàng nói.

"Vì sao không ngăn lại?

Vì sao lại để ả chạy thoát?" Nguyên Thủy lúc này cũng vội vã chạy tới, lớn tiếng hỏi.

Trong tình thế cấp bách, e rằng ngay cả hắn cũng quên mất, vị trước mắt này, không phải là tồn tại mà Nguyên Thủy hắn có thể ra oai tác quái.

Trước mặt vị này, Nguyên Thủy cũng chẳng phải là vị Giáo chủ Xiển giáo cao cao tại thượng, coi chúng sinh như kiến hôi.

Lời vừa dứt, Tam Thanh tức thì lặng ngắt.

Nguyên Thủy càng sắc mặt đại biến.

Rõ ràng, ngay lúc lời nói ra khỏi miệng, hắn mới phản ứng lại, người mình đang đối mặt là ai.

Thông Thiên trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, đôi mắt nhìn Nguyên Thủy lại viết đầy hai chữ "đồ ngốc".

"Hửm?" Một tiếng hừ lạnh, Đông Vương Công đột ngột quay đầu.

Cùng lúc đó, cả một vùng trời đất Vực ngoại, tức thì kết thành một lớp băng sương dày đặc.

Tam Thanh ba người, toàn thân lạnh buốt, như rơi vào Cửu U hàn cảnh.

Ánh mắt Đông Vương Công lộ ra một tia hàn ý lạnh lẽo, nhắm thẳng vào Nguyên Thủy.

Lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy trắng bệch.

Sau khi thành Thánh, cao cao tại thượng, hắn cũng chưa từng gặp phải nguy cơ như hôm nay.

Nhìn thấy cục diện sắp vỡ, Lão Tử định mở miệng nói gì đó.

Chỉ có điều, vừa có động tác liền bị Đông Vương Công cắt ngang.

"Bần đạo muốn ngăn thì ngăn, để ả đi thì tự nhiên có thể đi, liên quan gì đến Nguyên Thủy nhà ngươi?" Đông Vương Công lạnh lùng nói.

Vẻ mặt kia, ra chiều chỉ cần Nguyên Thủy dám mạo phạm nữa, hắn liền có ý đồ đồ Thánh.

Sát ý.

Sát ý nồng nặc.

Luồng sát ý đó từ đôi mắt Đông Vương Công bùng phát ra, dường như muốn nghiền nát Nguyên Thủy trước mắt.

Rõ ràng.

Nguyên Thủy không dám nói thêm nữa.

Hắn không thể không tin, đối mặt với vị này, chỉ cần nói ra một chữ "không", điều chờ đợi hắn tiếp theo chính là thân tử đạo tiêu.

Đông Vương Công nhìn chằm chằm Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy, mặt lại đỏ bừng, hận không thể tìm một cái cớ để rời đi.

“Hừ, sau này nhớ kỹ lời nói cẩn thận.” “Nếu không, bần đạo sẽ khiến Xiển giáo biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này!” Đông Vương Công lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy nói, lời vừa dứt, thân hình trực tiếp biến mất.

Chỉ để lại Lão Tử ba người, mặt mày u ám ở lại trong Hỗn Độn.

Mục đích của bọn họ lần này, chính là để tra xét bí mật trong Hỗn Độn.

Nhưng bây giờ, lại vì một câu nói của Nguyên Thủy, chọc giận vị kia ở Bồng Lai.

Lão Tử hận sắt không thành thép nhìn Nguyên Thủy, ngay sau đó cùng Thông Thiên cũng trực tiếp rời đi. … Nói về Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người.

Năm đó vì chuyện Hồng Vân, hai người nhục thân bị hủy, sau khi đúc lại, lại không dám bước chân vào đại lục phía Đông Hồng Hoang nửa bước.

Chỉ đành ở phương Tây giáo dưỡng sinh linh.

Mặc dù phương Tây cằn cỗi, môn hạ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng đa phần là hạng mèo chó vớ vẩn.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người dù sao cũng là hai vị Thánh nhân, cũng có đại trí tuệ.

Nhiều năm trôi qua, khí vận long mạch Linh Sơn, đã không thể xem thường.

Nhưng dù vậy, so với Xiển giáo và Tiệt giáo, Tây phương giáo vẫn có vẻ yếu ớt không chịu nổi.

Nền tảng của phương Tây quá cằn cỗi.

Muốn làm lớn mạnh Tây phương giáo, phải đánh chủ ý vào

phương Đông.

Nhưng đại lục phương Đông lại có tới bốn vị Thánh nhân.

Lúc này, Xiển giáo và Tiệt giáo đang tranh giành khí vận bên ngoài Bồng Lai, Chuẩn Đề hai người muốn đến đại lục phương Đông, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Tam Thanh.

Bồng Lai chiếm ít nhất năm thành khí vận của cả đại lục Hồng Hoang, phần còn lại ngoài khí vận do Vu Yêu hai tộc chiếm giữ, Xiển giáo và Tiệt giáo lại đang tranh giành, làm sao có thể để Chuẩn Đề hớt tay trên.

Hơn nữa.

Tam Thanh chưa bàn tới, chỉ riêng một Bồng Lai, đã khiến họ không có dũng khí đặt chân vào đại lục phương Đông Hồng Hoang, huống chi là muốn gây sự ở phương Đông.

Vạn nhất lại chọc giận Đông Vương Công, hậu quả... không phải là thứ họ có thể gánh chịu.

Nhưng hôm nay, vị Thánh nhân Vực ngoại kia, lại cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người một cơ hội.

Một cơ hội để tăng cường sức mạnh cho Tây phương giáo.

Khi Đông Vương Công đang giao chiến với Nữ Đế kia trong Hỗn Độn, Chuẩn Đề đã lẻn vào đại lục phương Đông.

Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh nhân, ẩn mình để Tam Thanh và những người khác không phát hiện, hắn vẫn có thể làm được.

Chương 433

Huống chi, ánh mắt của Tam Thanh và những người khác đều đang chú ý vào Hỗn Độn, cũng không rảnh để ý đến những chuyện khác.

Chuẩn Đề, sau khi lẻn vào đại lục phương Đông, đi thẳng đến Thái Dương Tinh. … Nói về Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh, là do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, thai nghén ra Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị vô thượng đế hoàng.

Sau khi Đế Tuấn kết hôn, liền sinh ra mười con Kim Ô nhỏ.

Là hậu duệ của thần linh tiên thiên, mười con Kim Ô nhỏ vừa ra đời đã có tu vi bất phàm.

Nhưng, tuy có một thân tu vi bất phàm, mười con Kim Ô nhỏ lại sinh tính nghịch ngợm, hoàn toàn không biết cách khống chế.

Để cho mười đứa con mau chóng nắm giữ thần thông của mình, Đế Tuấn liền để mười con Kim Ô nhỏ ở lại trên Thái Dương Tinh.

Và bố trí một đạo cấm chế trên toàn bộ Thái Dương Tinh.

Một là, để phòng mười con Kim Ô nhỏ quá nghịch ngợm, lén lút chạy ra ngoài.

Hai là, không ra ngoài được, chúng cũng chỉ có thể ở trên Thái Dương Tinh hấp thu thái dương chân hỏa, vừa nâng cao tu vi, vừa giúp chúng nắm giữ sức mạnh của mình.

Vào một ngày nọ, Chuẩn Đề lại đến Thái Dương Tinh, trực tiếp phá vỡ cấm chế mà Đế Tuấn để lại.

Đế Tuấn tuy là đế vương của Yêu tộc, nhưng chung quy cũng chỉ

là một cường giả Chuẩn Thánh cảnh.

Chuẩn Đề muốn phá vỡ cấm chế mà Đế Tuấn để lại, quả thật quá dễ dàng.

Ngay cả bản thân Đế Tuấn cũng không hề hay biết, cấm chế đặt trên Thái Dương Tinh, đã bị một vị Thánh nhân phá vỡ.

Mười con Kim Ô nhỏ phát hiện không còn cấm chế, ham chơi nổi lên, từng đứa một đều chạy ra ngoài.

Trong vô cùng tuế nguyệt từ khi sinh ra.

Ngoài Thiên đình và Thái Dương Tinh, chúng cũng chỉ đến Bồng Lai một lần, nhưng chưa từng đặt chân đến đại lục Hồng Hoang.

Bây giờ, không muốn quay về Thiên đình, tự nhiên bay về phía đại lục Hồng Hoang.

Bị Đế Tuấn nhốt trên Thái Dương Tinh gần vạn năm, mặc dù Đế Tuấn là để cho mấy đứa con tu hành, nhưng đối với mười con Kim Ô nghịch ngợm, đó thật sự là một sự tra tấn về mặt tinh thần.

Nay khó khăn lắm mới thoát khốn, tự nhiên như ngựa hoang thoát cương, tha hồ tung hoành.

Mười con Kim Ô nhỏ là hậu duệ của Đế Tuấn, sinh ra đã sở hữu thái dương chân hỏa.

Nhưng vì tuổi còn nhỏ, hoàn toàn không thể thu liễm thái dương chân hỏa của bản thân.

Không thể hóa hình, chúng cũng chỉ có thể hiện bản thể, nhưng một khi hạ giới, đó hoàn toàn là mười mặt trời nhỏ nóng bỏng.

Mười mặt trời thiêu đốt đại địa Hồng Hoang, trong nháy mắt, sông ngòi trên đại địa Hồng Hoang khô cạn, cây cỏ đều khô héo, cả đại địa như bị đốt cháy.

Vô số sinh linh cũng hóa thành tro bụi dưới năng lượng của mười con Kim Ô nhỏ.

Trong một lúc, bầu trời Hồng Hoang, lại xuất hiện một lớp nghiệp lực dày đặc.

Vô số đại năng đối với hành vi của mười con Kim Ô nhỏ đều phẫn nộ không thôi.

Nhưng vì nể thế lực của Yêu tộc, cũng không có một vị cường giả nào, nguyện ý ra tay với chúng.

Huống chi, mười con Kim Ô từ khi giáng thế, thái dương chân hỏa không kiểm soát được, đã thiêu chết không ít sinh linh.

Nghiệp lực quấn thân, đã định trước cho mười con Kim Ô nhỏ sau này có sát kiếp.

Các đại năng kia biết sát kiếp của Kim Ô nhỏ sắp đến, tự nhiên không muốn nhúng tay vào đắc tội Yêu tộc, đều làm như không thấy.

Do đó... dẫn đến mười con Kim Ô nhỏ càng ngày càng ngang ngược.

Không có ai dám ra tay với chúng, khiến mười con Kim Ô lầm tưởng là vì thực lực của mình cường đại.

Thế là, chúng trực tiếp hướng đến bộ lạc của Vu tộc.

Kể từ sau Vu Yêu đại chiến lần thứ hai, giữa Vu Yêu hai bên, Yêu tộc chưởng thiên, Vu tộc thống địa, mặc dù, tranh đấu và chém giết giữa hai bên không ngừng, nhưng vẫn chưa từng vượt giới.

Bây giờ, mười con Kim Ô lại dám áp sát bộ lạc Vu tộc, không nghi ngờ gì là một sự khiêu khích đối với Vu tộc.

Thế là, rất nhanh liền có đại vu của Vu tộc không ngồi yên được nữa. … Trên bầu trời.

Chuẩn Đề mặt mày tươi cười nhìn những con Kim Ô nhỏ đang hướng đến bộ lạc Vu tộc.

"Đánh đi, đánh đi, tốt nhất là đại chiến bắt đầu ngay lập tức." "Cũng chỉ có Vu Yêu hai tộc tiêu vong, Tây phương giáo của ta, mới có cơ hội đại hưng!" Chuẩn Đề âm hiểm cười nói.

Thập nhật loạn thế, không nghi ngờ gì là ngòi nổ cho sự bình tĩnh nhiều năm của Vu Yêu hai tộc.

Thế giới Hồng Hoang, lại sắp điên cuồng rồi. … Thập nhật loạn thế, đại lục Hồng Hoang sinh linh lầm than.

Bộ lạc Vu tộc, có một đại vu, tên là Khoa Phụ.

Thấy mười con Kim Ô nhỏ ngang nhiên thiêu đốt Vu nhân, cuối cùng không ngồi yên được nữa.

Đại vu, tương đương với cường giả Đại La Kim Tiên.

Đến cấp bậc của Khoa Phụ, có thể mơ hồ sánh ngang với cường giả Chuẩn Thánh.

Mười con Kim Ô nhỏ tuy uy năng ngập trời, nhưng tu vi cũng chỉ ở mức Thái Ất Kim Tiên.

Khi Khoa Phụ xuất hiện, mười con Kim Ô nhỏ chỉ cần nhìn khí tức của hắn, liền biết, lần này đã gây ra đại họa.

May mà, Vu tộc không tu nguyên thần.

Bản thể của chúng lại là Kim Ô, tốc độ cực nhanh.

Chương 434

Mười con Kim Ô nhỏ tuy không địch lại, nhưng muốn chạy, vẫn có thể thoát được.

Vu tộc thiên tính bạo ngược, Khoa Phụ làm sao có thể để mười con Kim Ô nhỏ chạy thoát, truy đuổi hàng trăm ức vạn công lý, vẫn không chịu từ bỏ.

Mười con Kim Ô nhỏ thấy vị đại vu Vu tộc khó lòng đuổi kịp, lại ham chơi nổi lên, lợi dụng thái dương chân hỏa, không ngừng khiêu khích Khoa Phụ.

Thái dương chân hỏa, đứng đầu thập đại chân hỏa của Hồng Hoang, đối với nhục thân của Vu tộc, có sự khắc chế bẩm sinh.

Khoa Phụ bị uy năng của thái dương chân hỏa làm cho bị thương, càng thêm phẫn nộ, dù cho toàn thân thương tích đầy mình, vẫn cứ bám riết không tha Kim Ô, cuối cùng lại bị mười con Kim Ô thiêu sống.

Bộ lạc Vu tộc, có một vị đại vu, tên là Hậu Nghệ.

Là đứng đầu các đại vu, cũng là cường giả đỉnh cao trong số những người đỉnh cao ngoài mười một Tổ Vu.

Khoa Phụ thân vẫn, Hậu Nghệ vô cùng đau thương.

Không lâu sau, Hậu Nghệ liền đuổi theo mười con Kim Ô đến Thang Cốc.

Mười con Kim Ô nhỏ thấy lại một vị đại vu, lại ham chơi nổi lên.

Nhưng không ngờ, Hậu Nghệ không nói lời nào, liền giương cung lắp tên.

Vút!

Một tiếng nổ lớn chấn động trời đất.

Mũi tên sắc bén rời khỏi dây cung, mang theo vạn quân lực đạo, phá không mà đi.

Mũi tên đó, xé rách hư không, trong nháy mắt đã đến.

Tiếp đó, một con Kim Ô nhỏ liền bị mũi tên đó xuyên thủng thân thể.

Thân thể khổng lồ đang cháy rực thái dương chi hỏa, mang theo từng đám lửa, từ trên trời rơi xuống.

Nhìn thấy bào huynh bị bắn chết, chín con Kim Ô còn lại, hoàn toàn hoảng sợ.

Gào thét, chạy trốn tứ phía, muốn chạy về Thái Dương Tinh, đáng tiếc, tất cả những gì chúng làm, đều là vô ích.

Trên bàn cờ Hồng Hoang này, mười con Kim Ô, có Chuẩn Thánh, thậm chí là Hồng Quân, đều là quân cờ của Thiên Đạo.

Ban đầu, vì sao lại có Long Hán đại kiếp?

Chẳng phải vì Thiên Đạo muốn hoàn thiện, hấp thụ lượng lớn dưỡng chất sao?

Vô số Long, Phượng, Kỳ Lân vẫn lạc, máu tươi của chúng, hồn phách của chúng, sau khi chết, đều trở thành dưỡng chất cho sự trưởng thành của Hồng Hoang và Thiên Đạo Hồng Hoang.

Bây giờ, Vu Yêu lượng kiếp lại có khác gì đâu?

Mười con Kim Ô, đã định trước là phải chết.

Dù có giãy giụa thế nào, thiên mệnh đã định, cũng không thoát khỏi số mệnh mà Thiên Đạo đã đặt ra.

Vút!

Vút!

Vút!

Hậu Nghệ chân đạp đại địa, thân mình nghiêng xuống, cây cung linh bảo kia, dưới sức mạnh man hoành, bị kéo thành hình trăng tròn.

Ba mũi tên sắc bén cùng lúc bắn ra, nhắm thẳng vào ba mặt trời nhỏ trên trời.

Trời đất bi thương, lại có ba con Kim Ô bị lợi kiếm xuyên thủng thân thể, cùng lúc rơi xuống.

Vút!

Vút!

Cùng với tiếng mũi tên rời cung, từng vầng mặt trời rực rỡ từ trên trời rơi xuống, dường như, tận thế sắp đến.

Lúc này, Chuẩn Đề ẩn thân trong bóng tối, lặng lẽ xóa đi mọi dấu vết còn sót lại.

Trừ phi Thánh nhân, dùng đại thần thông điều động quy tắc Thiên Đạo, nghịch chuyển thời gian, mới có thể tìm ra chân tướng, nhưng ngay cả Thánh nhân, nghịch chuyển thời gian, cũng phải trả giá không nhỏ.

Bởi vì, dính líu đến, không chỉ là quy tắc Thiên Đạo thông thường, mà là một phần của pháp tắc thời gian chí cao, của Thời gian đại đạo.

Mọi dấu vết đều bị xóa đi, để lại, chỉ là cái gọi là chân tướng mà mắt thường có thể thấy.

Những cái gọi là chân tướng này, cũng chính là bộ dạng mà Thiên Đạo, mà vị Thánh nhân Chuẩn Đề kia, muốn cho Vu Yêu hai tộc thấy.

Mười đứa con của Yêu tộc gây họa cho Hồng Hoang, Khoa Phụ đuổi mặt trời thân tử, Hậu Nghệ nổi giận giết thái tử Yêu tộc.

Trải qua chuyện này, dù cho thực lực giữa Yêu tộc và Vu tộc, vẫn luôn tồn tại chênh lệch.

Dù cho Đế Tuấn có thể nhẫn nhịn đến đâu, e rằng, cũng sẽ trong cơn phẫn nộ ngút trời, quyết chiến với Vu tộc.

Ngòi nổ đã được châm, không ai biết, tất cả, là kiệt tác của Thiên Đạo và hai vị Thánh nhân phương Tây.

Chín mặt trời rơi xuống, trời đất mênh mông, ngọn lửa thái dương vô cùng, đang hoành hành khắp cõi trời đất bao la này.

Khi trên bầu trời, chỉ còn lại con Kim Ô cuối cùng, Hậu Nghệ lại một lần nữa giương cung lắp tên, mũi tên sắc bén nhắm thẳng vào con Kim Ô đầu tiên.

Vút!

Mũi tên rời cung, phá không mà đi, ngay khi mũi tên sắp trúng vào con Kim Ô nhỏ đáng thương đó.

Không gian trên bầu trời đột nhiên bị xé toạc.

"Đừng làm hại con ta!" Đế Tuấn gầm lên.

Một tiếng nổ lớn.

Phía sau con Kim Ô nhỏ đột nhiên xuất hiện một bức tường vô hình, mũi tên kia, "beng" một tiếng bị chặn lại.

"Phụ thân!" Con Kim Ô nhỏ thấy cứu tinh, điên cuồng chạy đến bên cạnh Đế Tuấn.

Chương 435

“Lục Áp, chín vị huynh trưởng của con đâu?” Đế Tuấn vội vàng hỏi.

Con Kim Ô nhỏ bị dọa đến hồn bay phách lạc, miệng lắp bắp không nói nên lời, chỉ dùng đôi cánh khổng lồ, chỉ về phía xa.

Chỉ thấy, nơi Lục Áp chỉ, lửa cháy ngút trời.

Thái dương chân hỏa mất đi thân thể Kim Ô làm lò luyện, ngọn lửa nóng bỏng, thiêu rụi cả một vùng đất đen kịt.

“Phụt!” Nhìn thấy cảnh này, Đế Tuấn sao lại không biết chín đứa con đã chết.

Vị vô thượng đế vương của Yêu tộc, lúc này, lại một ngụm máu tươi từ cổ họng trào ra.

Vu Yêu thân là nhân vật chính của lượng kiếp, Đế Tuấn sao lại không dự cảm được vận mệnh tương lai của Yêu tộc.

Đã từng có lúc, Đế Tuấn muốn dừng lại cuộc chiến Vu Yêu.

Bao nhiêu hoài bão, chỉ còn ở thời niên thiếu, vợ đẹp con ngoan bên cạnh, Đế Tuấn lại muốn cùng vợ con rút khỏi trường hạo kiếp này.

Vu Yêu có thể bình tĩnh vô số năm.

Không phải không liên quan đến việc các đại năng của hai bên đều cảm nhận được tương lai của hai tộc.

Nhưng bây giờ, chín đứa con đều đã chết.

Giờ khắc này, Đế Tuấn thật sự phẫn nộ.

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét: “Vu tộc không diệt, Yêu tộc ta thề

không bỏ qua!”. … “Hậu Nghệ, ta sẽ giết ngươi!” Đế Tuấn nhìn xuống dưới chân, gã đàn ông cầm cung kia, nghiến răng nghiến lợi gào thét.

Danh húy của Hậu Nghệ, Đế Tuấn không hề xa lạ.

Năm đó Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo.

Vu tộc không có Hậu Thổ, liền thiếu đi một vị Tổ Vu, không thể ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận nữa.

Để bổ sung cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, Hậu Thổ mới lúc nhục thân hóa thành Lục Đạo, ngưng tụ ra một giọt tinh huyết.

Giọt tinh huyết đó, chính là Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ tuy là đại vu, nhưng trong số tất cả các đại vu của Vu tộc, Hậu Nghệ, là người có hy vọng nhất trưởng thành thành Tổ Vu.

Nhưng Hậu Nghệ lúc này, chung quy vẫn chưa đạt đến cảnh giới Tổ Vu.

Mặc dù thực lực có thể sánh ngang với cường giả Chuẩn Thánh, nhưng trước mặt vị đế vương thượng cổ Đế Tuấn, cũng chỉ là một con kiến mà thôi. … Lúc này Đế Tuấn, đã phẫn nộ đến cực điểm.

Con yêu thân vẫn, đã thành vĩnh biệt, Đế Tuấn không có nước mắt, nhưng lại muốn đồ sát toàn bộ Vu tộc trên thế gian.

Nhìn Hậu Nghệ, móng tay đâm sâu vào thịt, có máu tươi chảy ra, Đế Tuấn, dường như không hề hay biết.

Thái dương chân hỏa từ quanh thân Đế Tuấn ẩn hiện, không gian xung quanh, bị thiêu đốt kêu lách tách.

Thấy Đế Tuấn sắp động thủ.

Chỉ thấy, không gian trên bầu trời từ từ bị xé rách.

Trong đó, bước ra một vị mỹ nhân tuyệt thế.

Nữ nhân này, chính là vợ của Đế Tuấn, Thái Âm nữ thần Thường Hi.

Chín đứa con vẫn lạc, huyết mạch tương liên.

Sao có thể giấu được vị vương mẫu của Yêu tộc này?

Thường Hi từ không gian bị xé rách bước ra, nhìn về phương xa lửa cháy ngút trời, nàng biết, chín đứa con của mình, đã chết ở đó.

Thường Hi rơi lệ, khóc không thành tiếng.

"Ta sẽ giết hắn, báo thù cho các con của chúng ta!" Đế Tuấn nhìn Thường Hi, đau đớn đến tận tâm can nói.

Thường Hi nhìn chằm chằm Hậu Nghệ, hận ý trong mắt, không cần lời nói cũng hiểu.

"Giết hắn quá dễ dàng!" "Ta muốn hắn phải sống, để hắn nhìn tộc nhân của mình bị tiêu diệt, để hắn nhìn người thân nhất của mình, chịu đựng nỗi đau cô độc vô tận!" Thường Hi hận thù nói.

Nghe vậy.

Đế Tuấn khẽ sững lại.

A, có sự trả thù nào mạnh mẽ hơn việc để tộc nhân vẫn lạc, người thân nhất phải chịu đựng nỗi đau cô độc vô tận chứ?

Có lúc, sống, còn khó chịu hơn chết rất nhiều!

"Được, ta sẽ triệu tập Yêu tộc trong thiên hạ." "Diệt Vu tộc!" Đế Tuấn lạnh lùng nói, lời vừa dứt, không thèm để ý đến Hậu Nghệ, thân hình trực tiếp bay về phía bầu trời.

Sau khi Đế Tuấn đi, Thường Hi thu liễm lại, nhìn đứa con duy nhất còn lại.

“Đi thôi, mẫu thân đưa con đến một nơi.” Thường Hi mở miệng nói, tiếp đó, mang theo con Kim Ô nhỏ duy nhất còn lại cũng rời đi. … Thang Cốc.

Thường Hi mang theo con Kim Ô nhỏ tiến vào trong Thang Cốc.

“Đây là nơi ở mà ta và tiểu di từng thấy khi dạo chơi ở Hồng Hoang, chưa từng dùng qua một ngày, sau này con cứ ở đây.” Thường Hi nhìn tiên điện không lớn trước mắt, nói.

“Nương thân, con muốn đi báo thù cho các ca ca, con muốn ở bên phụ vương, giết sạch Vu tộc trong thiên hạ!” Con Kim Ô nhỏ nắm chặt tay nói.

Thường Hi dịu dàng vuốt trán con Kim Ô nhỏ, nói: “Lục Áp, con là đứa con duy nhất còn lại của mẫu thân, phải nghe lời, biết không?” “Biết ạ!” Thường Hi nghiêm túc nhìn con Kim Ô nhỏ, dường như muốn khắc sâu hình ảnh của con Kim Ô nhỏ vào trong đầu.

Hồi lâu sau, nàng mới mở miệng nói: “Trừ phi mẫu thân đến đón, nếu không, con hãy quên đi xuất thân của mình, quên đi thân phận thái tử Yêu tộc, quên đi thù hận của chín vị ca ca, từ nay không còn là thái tử Yêu tộc nữa, hãy sống thật tốt, biết không?” “Nương thân...” Con Kim Ô nhỏ không hiểu ý trong lời nói của Thường Hi, nhưng lại nghe ra được một chút hương vị ly biệt.

Thường Hi trấn tĩnh lại, trên mặt nặn ra một nụ cười.

“Nếu như, mẫu thân không đến đón, con phải nhớ, con còn có tiểu di, sau này nếu gặp chuyện khó khăn, hãy đến Bồng Lai tìm, tốt nhất, có thể bái vào môn hạ của Bồng Lai, nhớ chưa?” Thường Hi trên mặt mang theo nụ cười, nhưng giọng nói, lại có chút nghẹn ngào.

Chương 436

“Con nhớ rồi thưa mẹ.” Con Kim Ô nhỏ đáp.

“Hãy nhớ kỹ lời của mẫu thân, sau này hãy nghe lời tiểu di.” “Sống thật tốt nhé...

Lục Áp.” Thường Hi vẻ mặt không nỡ vuốt trán con Kim Ô nhỏ, nhẹ nhàng nói.

Con Kim Ô nhỏ không hiểu Thường Hi muốn đi làm gì, nhưng nó biết, phải nghe lời Thường Hi, không để mẫu thân của mình đau lòng nữa.

Thường Hi lại nhìn con Kim Ô nhỏ cười nói: “Lục Áp thật ngoan.” Sau đó Thường Hi bước ra khỏi Thang Cốc, bên ngoài đại trận Thang Cốc, Thường Hi lệ rơi như mưa.

Một lần từ biệt này, có lẽ sẽ không còn ngày gặp lại.

Lục Áp không hiểu, nhưng Thường Hi lại hiểu, trường hạo kiếp này, thân là đế hậu của Yêu tộc, thật sự không thể vượt qua.

Nhưng nàng không thể ở đây bầu bạn với Lục Áp.

Đế hậu của Yêu tộc, còn có mối thù giết con phải báo! … Bộ lạc Vu tộc.

“Thường Nga, Thường Nga, ngươi nghe nói chưa?

Vị kia nhà ngươi đã bắn hạ mặt trời rồi đó.” “A, ta cũng nghe nói rồi, vị kia nhà ngươi chính là anh hùng của Vu tộc chúng ta đó.” Hai người phụ nữ ăn mặc như tỳ nữ, nói với một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Cô gái đó ôm một con thỏ trắng, thân hình thon dài, da trắng như

tuyết, trên gương mặt tuyệt thế hiếm thấy nở một nụ cười nhàn nhạt, thật sự là một bức tranh tiên cảnh.

"Ta không cầu anh hùng, chỉ cầu có thể ở bên chàng mãi mãi." Thường Nga nhẹ nhàng nói.

Hai vị tỳ nữ kia nhìn Thường Nga: "Nhưng có chút khó, dù sao chúng ta không phải là Vu, Hậu Nghệ tuổi thọ vô tận, chúng ta... thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc sẽ già đi." Thường Nga mặt lộ vẻ buồn rầu.

"Không khó!" Lúc này, lại thấy một vị mỹ nhân quý phái xuất hiện bên cạnh Thường Nga, nhẹ nhàng nói: "Ta có tiên dược, uống vào có thể trường sinh, như vậy sau này có thể ở bên phu quân mãi mãi." "Ngươi là ai?" Thường Nga nhìn nữ tử, có chút cảnh giác.

Nữ tử kia nhìn Thường Nga, thần sắc có chút phức tạp nói: "Quả là một nữ tử xinh đẹp, chỉ là hoa sẽ tàn, người sẽ già, dung nhan dù xinh đẹp đến đâu, cũng không thoát khỏi sự bào mòn của năm tháng." "Nhưng không cần lo lắng, ta là Côn Luân Vương Mẫu, phu quân của ngươi lập đại công, ta đặc biệt ban cho tiên dược bất lão." Ban cho tiên dược bất lão, nữ tử kia quay người rời đi.

Lần nữa xuất hiện, đã ở Thang Cốc.

Nữ tử lúc này, đã thay đổi một dung nhan khác, thanh lệ và băng lãnh, như ngọn núi băng ngàn năm, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nữ nhân này, chính là Yêu hậu, Thường Hi.

Thường Hi sau khi xuất hiện ở Thang Cốc, trên mặt không còn vẻ bình tĩnh lúc trước, cả gương mặt, viết đầy bi thương.

Thu dọn thi thể của chín con Kim Ô, chôn cất ở Thang Cốc.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Lúc còn sống mẫu thân luôn không cho các

con tùy ý chơi đùa, bây giờ, lại có thể ngày ngày tắm rửa rồi.”. … “Tỷ tỷ, nén đau thương.” Lúc này sau lưng Thường Hi xuất hiện một nữ tử thanh nhã, nhẹ nhàng nói với Thường Hi.

Nữ nhân này, chính là em gái của Thường Hi, Hi Hòa.

Gặp lại Hi Hòa, Thường Hi lệ rơi như mưa, nỗi bi thương lúc trước càng trở nên không thể kìm nén.

Dù là Yêu hậu, cũng là một người mẹ.

Nỗi đau mất con, có mấy người mẹ có thể chịu đựng được chứ. … “Ta có mười đứa con, hôm nay mất đi chín, ta hận Hậu Nghệ, càng hận Vu tộc, vì sao nhân quả của hai tộc lại liên lụy đến những đứa trẻ?” Thường Hi ôm Hi Hòa đau đớn nói.

“Tỷ tỷ, Vu Yêu tiêu vong đã là định số, cùng ta về Bồng Lai đi, trường sát kiếp Vu Yêu này, nếu tỷ cố chấp, e rằng muội muội sau này, sẽ không còn tỷ tỷ nữa.” Hi Hòa khuyên nhủ.

“Đại thù chưa báo, ta sao có thể rời đi?

Huống hồ, ta là vợ của Đế Tuấn, là vương hậu của Yêu tộc.” Thường Hi nói.

“Lục Áp vẫn còn, tỷ tỷ chẳng lẽ muốn tiểu Lục Áp mất đi ca ca, lại mất đi nương thân?” Hi Hòa hỏi.

Nhắc đến Lục Áp, thân thể Thường Hi khẽ dừng lại, trên mặt hiện lên một tia do dự.

Sát kiếp thì sao?

Chín đứa con đã chết, dù là sát kiếp, cũng phải báo thù cho con.

Nhưng Lục Áp, lại là mối bận tâm duy nhất trên đời mà nàng không thể yên lòng.

“Không có nương thân, Lục Áp chẳng phải còn có tiểu di sao?”

“Muội muội, ta biết vị kia ở Bồng Lai không thích Yêu tộc, nhưng sau này, ta hy vọng muội muội có thể đưa Lục Áp về Bồng Lai.” “Bởi vì chỉ có ở Bồng Lai, Lục Áp hưởng khí vận Bồng Lai, đời này mới có thể sống tốt.” Thường Hi nói, trong mắt lại có một tia thỉnh cầu.

Nghe vậy.

Hi Hòa đành phải gật đầu.

Huống chi là tỷ tỷ dặn dò, dù không có, nàng cũng sẽ không bỏ mặc Lục Áp.

Một lát sau, Hi Hòa nhẹ nhàng thở dài: “Tỷ tỷ hà tất phải như vậy, Bồng Lai, đối với Lục Áp mà nói cũng không bằng có nương thân ở bên, nếu tỷ tỷ đã biết kết cục của Vu Yêu, sao lại phải mạo hiểm?” “Đại thù của chín đứa con, làm mẹ, không thể không báo!” Thường Hi nghiêm túc nói.

Hi Hòa định khuyên thêm, nhưng lúc này lại thấy có một nữ tử ôm thỏ trắng bay lên mặt trăng.

Thường Hi ngẩng đầu cười lạnh nói: “Trên đời này, lại có nữ tử nào có thể chống lại sự cám dỗ của việc bất lão chứ?” Hi Hòa nhẹ nhàng thở dài: “Tỷ tỷ hà tất phải cực đoan như vậy, Thường Nga, chung quy là vô tội.” “Vô tội?” Thường Hi nhìn Hi Hòa, thần tình có chút kích động: “Đã giết con ta, sao dám nói là vô tội?” “Trên đời, nỗi đau lớn nhất, cũng không gì bằng nỗi đau mất con.” Hi Hòa lắc đầu không khuyên nữa, trong lòng cũng biết, dù có nói thêm, vị tỷ tỷ này cũng quyết không buông bỏ thù hận, rời khỏi Yêu tộc.

Chỉ thầm nghĩ trong lòng, sau này nhất định phải cứu tỷ tỷ.

Thường Hi nhìn về phía Thái Âm Tinh, tiếp tục nói: “Ta cho cô ta, quả thực là tiên dược bất lão.” “Nhưng trong dược đó, lại có lạc ấn của Thái Âm Tinh ta.” “Có lạc ấn đó tồn tại, từ nay về sau, cô ta sẽ

không thể rời khỏi Thái Âm Tinh, trên đời này, nếu có người đàn ông nào thích cô ta, người đàn ông đó tất sẽ phải chịu đựng vận rủi vô tận." "Có lẽ sẽ có người yêu cô ta, nhưng lại không có ai có thể ở bên cạnh!" "Ta muốn cô ta vĩnh viễn một mình canh giữ cung trăng!" "Ta không muốn Hậu Nghệ chết, ta muốn hắn phải tận mắt nhìn người mình yêu thương chịu đựng sự lạnh lẽo cô tịch vô tận, mà không thể làm gì được." "Như vậy, mới giải được một phần vạn mối hận trong lòng ta!" Lời của Thường Hi, khiến Hi Hòa trên mặt thoáng qua một tia không nỡ, nhưng cuối cùng không nói gì thêm.

Thường Hi dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng, nàng có thể hiểu được, nỗi đau mà chín đứa con vẫn lạc mang đến cho Thường Hi.

Chỉ là, nhìn Thường Hi lúc này đầy lòng báo thù, lại khiến Hi Hòa cảm thấy đau lòng.

Đã từng.

Hai người ở trên Thái Âm Tinh bầu bạn, tuy có chút cô tịch, nhưng không dính dáng đến tranh chấp thế gian.

Thường Hi lúc đó, trông có vẻ băng lãnh vô cùng, thực ra lại đầy thuần khiết, một lòng một dạ, chỉ muốn bảo vệ tốt Hi Hòa.

Nhưng Thường Hi hôm nay, đã thay đổi.

Chương 437

Nàng băng tuyết mỹ nhân ngây thơ thuần khiết kia không còn nữa, Thường Hi bây giờ...

đã không còn là của năm đó.

"Tỷ tỷ, có hối hận khi gả cho Đế Tuấn không?" Hi Hòa trong mắt ánh sáng lấp lánh, nhẹ nhàng hỏi.

Trong mắt nàng, sự thay đổi của Thường Hi, tất cả mọi thứ, đều là do Đế Tuấn gây ra.

Nếu Thường Hi năm đó không chấp nhận hôn ước, thì tỷ tỷ của nàng, sẽ vĩnh viễn không phải chịu đựng nỗi đau mất con này, cũng sẽ vĩnh viễn không biến thành bộ dạng bây giờ.

Nghe vậy.

Thường Hi khẽ sững lại.

Trên mặt nàng hiện lên một tia do dự, đôi mắt như ngân hà đầy phức tạp.

"Đến bây giờ lại nói những điều này làm gì?" "Hối hận hay không, ta đã đi một bước." Nói đến đây, Thường Hi khẽ dừng lại, lẩm bẩm: "Nếu năm đó người quen biết Đông Vương Công trước là ta, có lẽ..." "Có lẽ?" Thường Hi dừng lại, trên mặt vẻ hướng về đó thoáng qua rồi biến mất.

"Thôi thôi." "Tất cả đều không quan trọng nữa." "Chỉ là muội muội... ta ghen tị với muội.". … Chuyến đi Thái Âm Tinh của Đông Vương Công mấy vạn năm trước, đã định trước vận mệnh của hai chị em Thường Hi, Hi Hòa từ đó sẽ khác đi.

Có lúc, thật sự là một lựa chọn, đã định trước vận mệnh của một

người sau này.

Đã đi một bước, hối hận lại có thể làm gì?

Thường Hi không nói thêm, cùng Hi Hòa, hướng về Thái Âm Tinh.

Thường Nga bay lên cung trăng, có Hậu Nghệ đi tìm.

Mối thù của nàng, vẫn chưa xong! … Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công nhìn Hồng Hoang đầy nghiệp lực.

Hắn biết, quân cờ mà Thiên Đạo dùng để khiến Vu Yêu hai tộc bị diệt, sắp hạ xuống rồi.

Đã từng có lúc.

Thời đại Thánh nhân chưa đến, Thập Nhị Tổ Vu, là chiến lực đỉnh cao nhất của phương thiên địa này.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, ngay cả Hồng Quân, cũng không dám đối đầu trực diện.

Nhưng hai lần Vu Yêu khai chiến.

Chiến lực của Yêu tộc không đủ, Thiên Đạo phải ra tay kéo Yêu tộc sắp bị diệt vong trở về.

Nếu Yêu tộc bị diệt, Vu tộc tất sẽ là nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa.

Chiếm cứ toàn bộ khí vận của đại lục Hồng Hoang, với thực lực đó, dù là Thánh nhân, cũng không dám đối đầu.

Cho nên, khi Vu tộc chưa diệt, Yêu tộc quyết không thể tiêu vong.

Bây giờ ngòi nổ giữa hai tộc đã được châm, cũng có nghĩa là, Vu Yêu hai tộc đã có thực lực đối kháng lẫn nhau.

Tổ Vu chiến thiên đấu địa, thực lực cường hoành ngày xưa, cuối cùng cũng dưới sự bố trí của Thiên Đạo, từng bước để Yêu tộc

trưởng thành.

Hậu Nghệ một khi vào Thái Âm, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận tất nhiên uy lực đại giảm.

Vu Yêu, sắp vong rồi!

Đông Vương Công đứng trên Bồng Lai Tiên Đảo, nhìn kiếp vân đen kịt trên bầu trời Hồng Hoang, khiến người ta không thở nổi.

Bất luận là Yêu tộc hay Vu tộc, đều không thể thoát khỏi mối quan hệ với Bàn Cổ.

Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ hóa thành, không ai không hưởng dụng di sản của Bàn Cổ.

Nhưng dù vậy, Thiên Đạo lại định sẵn cho Vu Yêu cùng vong, thật đáng buồn, đáng than!

"Thiên Đạo vì sao lại muốn Vu Yêu cùng vong?

Chẳng lẽ chỉ vì để Nhân tộc trỗi dậy, Thiên Đạo dễ dàng khống chế sao?" "Hay là, Thiên Đạo có dụng ý khác?" Đông Vương Công suy đoán, một ý nghĩ kinh khủng, nảy sinh trong lòng.

Bất luận là Vu Yêu, hay Nhân tộc, đối với Thiên Đạo, đều chỉ là kiến hôi.

Vu Yêu thế lực lớn, đối với Thiên Đạo, tác dụng của Vu Yêu, tuyệt đối lớn hơn Nhân tộc.

Thiên Đạo từ bỏ Vu Yêu, lại chọn Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, không có nửa điểm quan hệ với Bàn Cổ.

Nguyên nhân Thiên Đạo làm vậy, chẳng lẽ, Thiên Đạo từ bỏ Vu Yêu hai tộc, là để tiêu trừ dấu ấn mà Bàn Cổ để lại ở phương thế giới này?

Thiên Đạo vì sao lại làm vậy?

Vì sao lại phải tẩy đi những dấu ấn này?

Đông Vương Công mày nhíu chặt, suy nghĩ về ý đồ của nó.

"Chẳng lẽ, Thiên Đạo tẩy đi dấu ấn của Bàn Cổ, là vì muốn siêu thoát?

Vì muốn nắm giữ Hồng Hoang hoàn toàn trong tay mình?" Giờ khắc này, Đông Vương Công đột nhiên hiểu ra.

Hồng Hoang từ trước đến nay quả thực do Thiên Đạo nắm giữ.

Nhưng... phải biết rằng, trên Thiên Đạo, còn có Đại Đạo tồn tại.

Thiên Đạo từ bỏ Vu Yêu, chọn Nhân tộc không có quan hệ gì với Bàn Cổ làm nhân vật chính của trời đất, chỉ có một nguyên nhân.

Đó là Thiên Đạo muốn tìm kiếm sự siêu thoát.

Muốn siêu việt Đại Đạo, thoát khỏi sự khống chế của Đại Đạo.

Chương 438

Đại Đạo, chính là có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời với những dấu ấn của Bàn Cổ này.

Có thể nói, dấu ấn của Bàn Cổ, là sản vật của Đại Đạo!

"Vậy thì, Bàn Cổ, rốt cuộc có chết không?

Đại Đạo, lại có quan hệ như thế nào với Bàn Cổ?" Đông Vương Công nhìn phương trời, trong lòng suy tư.

Một ý nghĩ kinh khủng, nảy sinh trong lòng.

Bàn Cổ, chính là Đại Đạo!

Thiên Đạo, tẩy đi dấu ấn của Bàn Cổ, là để thoát khỏi sự khống chế của Bàn Cổ, bởi vì, Thiên Đạo, muốn siêu thoát Bàn Cổ, siêu thoát Đại Đạo!

Suy đoán này, ngay cả Đông Vương Công, trong lòng cũng chấn động.

Nhưng lý do này, đủ để giải thích, vì sao Thiên Đạo lại muốn Vu Yêu đồng thời tiêu vong! … Suy đoán này, không ai có thể cho Đông Vương Công câu trả lời.

Nhưng có một vật, có lẽ có thể chứng minh suy đoán của Đông Vương Công.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Món chí bảo bạn sinh cùng Bàn Cổ này, không chỉ ghi lại ba ngàn đại đạo, bên trong, còn ghi lại cả cuộc đời của Bàn Cổ đại thần.

Có lẽ, hai mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại, có thể nhìn ra được điều gì đó.

“Xem ra phải đến Thái Âm Tinh một chuyến.” Khóe miệng Đông Vương Công lẩm bẩm.

Hệ thống từng nói, tung tích của mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ở Hồng Hoang hiện nay, chỉ có liên quan đến một người.

Đó chính là Vọng Thư!

Cũng chỉ có Vọng Thư, có lẽ mới có thể tìm thấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng đó.

Đã quyết định, tâm thần Đông Vương Công khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ. … Thái Âm Tinh.

Đông Vương Công trên Thái Âm Tinh, không trực tiếp lộ diện.

Thái Âm Tinh lúc này, lại náo nhiệt hơn xưa.

Hậu Nghệ đã đến!

Nói về Hậu Nghệ, sau khi trở về bộ lạc, mới biết Thường Nga đã bay lên cung trăng.

Lòng nóng như lửa đốt, Hậu Nghệ không nói nhiều, liền trực tiếp mang theo trường cung, bay vào Thái Âm Tinh.

Trải qua mấy phen trắc trở, cuối cùng cũng chật vật tránh được vô số lính gác của Yêu tộc, đặt chân lên Thái Âm Tinh.

Chư thiên tinh thần, Thái Âm Thái Dương, đều nằm trong sự quản lý của Yêu tộc, giống như Yêu tộc không được tự ý đặt chân vào địa giới, Vu tộc, cũng vậy không được tự ý bước vào sâu trong tinh hải.

Hậu Nghệ chỉ cảm thấy một đường đi thuận lợi, nhưng đâu biết rằng, đây căn bản là một cái bẫy đã được giăng sẵn.

Trên Thái Âm Tinh đó, có người đã giăng sẵn cạm bẫy, chờ hắn ngoan ngoãn nhảy vào.

Vợ của hắn, Thường Nga, chính là mồi nhử để dẫn hắn vào cạm bẫy.

Khi Hậu Nghệ đặt chân lên Thái Âm Tinh, liền nhìn thấy từ xa người vợ đang đứng trong đại trận.

Nhìn người vợ tiều tụy không tả xiết, Hậu Nghệ lòng như dao cắt.

Dưới cơn phẫn nộ, hắn rút ra cung Hậu Nghệ, đối với Thái Âm Tinh, liên tiếp bắn ba mũi tên.

Trời đất ầm vang, thái âm chi khí, như sóng triều, dưới ba mũi tên, cuồn cuộn dâng trào.

Đáng tiếc, đối mặt với Thái Âm Tinh cổ xưa, ba mũi tên uy năng ngập trời, căn bản không thể lay động được bất cứ thứ gì.

Hậu Nghệ không thể phá vỡ đại trận đó, ngược lại, còn kích động sự thù địch của ý chí Thái Âm Tinh.

Uy áp của Thái Âm Tinh cường đại, từ cả quả tinh cầu bộc phát ra, Hậu Nghệ ở trong đó, căn bản không có sức để thoát ra.

Là tinh thần do mắt phải của Bàn Cổ hóa thành, Thái Âm Tinh, tuy không phải sinh linh, cũng không phải linh bảo, nhưng, giống như Bất Chu Sơn, cũng có ý chí thuộc về mình.

Khi gặp nguy hiểm, cũng sẽ phản kháng.

Hậu Nghệ không phá được đại trận của Thái Âm Tinh, ngược lại còn chọc giận ý chí của Thái Âm Tinh.

Trong chớp mắt, một luồng uy áp kinh khủng, lập tức ập xuống Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ lập tức cảm thấy toàn thân như đang đội một ngọn núi nặng vô cùng, bước đi khó khăn.

Chỉ đi được hai bước, liền bị uy áp cường đại đó ép đến mức

phun ra một ngụm máu.

Thái Âm Tinh, Thái Dương Tinh, là tinh thần thượng cổ do mắt trái, mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Nếu là tinh thần bình thường, với thực lực của Hậu Nghệ, tự nhiên có thể đánh nát nó.

Nhưng Thái Âm Tinh... dù cho vô cùng gần với cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng cũng căn bản không thể chống lại uy áp của Thái Âm Tinh.

Hậu Nghệ nắm chặt trường cung, gắng gượng thân thể, bước đi khó khăn, mỗi bước đi, đều phải phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng dù vậy, bước chân của Hậu Nghệ, vẫn không hề dừng lại.

Lúc này, Thường Nga ở trong Thái Âm Tinh, cuối cùng cũng nhìn thấy Hậu Nghệ.

Bất chấp tất cả chạy về phía Hậu Nghệ, nhưng khi đến gần đại trận, lại không thể tiến lên nửa bước.

Lúc này, giữa vợ chồng, chỉ có một bước chân, nhưng một bước chân đó, muốn vượt qua, lại vô cùng khó khăn.

Tòa tiên thiên đại trận đó, bản thân nó là được diễn sinh trên cơ sở của Thái Âm Tinh, muốn phá vỡ tòa đại trận đó, thì trước tiên phải đối mặt với sức mạnh của cả Thái Âm Tinh.

Chương 439

Hậu Nghệ mấy lần thử phá vỡ tiên thiên đại trận trước mặt, nhưng, mỗi lần, đều bị năng lượng cường đại đó đánh bay.

Người của Vu tộc, cố chấp nhất, nhận định cái chết.

Dù biết rõ không thể phá vỡ tòa tiên thiên đại trận này, Hậu Nghệ vẫn không ngừng nỗ lực. … Đông Vương Công nhìn cảnh này, từ từ lắc đầu.

Vạn sự chung quy có nhân quả, Hậu Nghệ giết mười đứa con của Đế Tuấn, tự nhiên sẽ bị báo thù.

Nhưng Đông Vương Công không có ý định can thiệp, Hậu Nghệ đã giết Kim Ô, chung quy phải cho Thường Hi một lời giải thích.

Hơn nữa, không chỉ có Thường Hi, còn có Hi Hòa.

Bên ngoài tiên thiên đại trận của Thái Âm Tinh, Hậu Nghệ vẫn đang nỗ lực.

Một mũi tên, lại một mũi tên.

Nhưng tên cũng có ngày dùng hết.

Khi tên dùng hết, Hậu Nghệ liền dùng nắm đấm của mình.

Từng quyền từng quyền, ngày này qua ngày khác đập vào trận pháp đó.

Người của Vu tộc, bản thân tuổi thọ vô cùng, nhưng vợ yêu ở ngay trước mắt, lại chỉ thấy được, không chạm được.

Sống trong sự dày vò quanh năm, khí tức của Hậu Nghệ bắt đầu suy yếu, cả người, cũng trở nên già nua.

Một ngày nọ, Thường Hi cuối cùng cũng hiện thân.

Cùng Hi Hòa, từ từ xuất hiện bên cạnh Thường Nga.

Thường Hi đứng trong đại trận, ánh mắt đầy hận ý ngút trời, nhìn chằm chằm Hậu Nghệ đang ngồi bệt bên ngoài đại trận.

Nàng hận Hậu Nghệ thấu xương, muốn giết Hậu Nghệ.

Nhưng lại cố tình để Hậu Nghệ sống, sống trong sự dày vò vô tận. … "Đạo hữu thấy cảnh này, có cảm nghĩ gì?" Giọng nói đột ngột xuất hiện, khiến Đông Vương Công sững lại.

Giọng nói dễ nghe, ôn hòa, nhưng, lại không nghe ra được một chút bi thương hay vui mừng nào.

Đông Vương Công dừng lại một lát, ngay sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười.

Truyền thuyết quả thực, vị Thái Âm nữ thần này, quả thực tồn tại, không phải là một truyền thuyết!

Chỉ có điều, thực lực của vị Thái Âm nữ thần này, lại không phải tầm thường.

Đông Vương Công có thể cảm nhận được, nữ tử bên cạnh mình, đã bước vào hàng ngũ Hỗn Nguyên.

Hoặc có thể nói, ở trên Thái Âm Tinh này, nàng có thực lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ít nhiều, lúc này Đông Vương Công cũng có chút kinh ngạc.

Hắn từng đoán, tu vi của vị Thái Âm nữ thần này.

Nhưng không ngờ, Hồng Hoang, lại thai nghén ra một vị, có thể sánh ngang với cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cũng khó trách mấy lần ba lượt đến Thái Âm Tinh, thần thức đều không dò ra được sự tồn tại của vị nữ thần này.

Thì ra, nguyên nhân là như vậy!

Thu liễm nụ cười, Đông Vương Công quay người lại, ngay khoảnh khắc quay người, thứ hắn nhìn thấy, là một thân ảnh từ mơ hồ hóa thành chân thực.

Mái tóc đen dài, phối hợp với ngũ quan hoàn mỹ, bộ váy màu nhạt đó, che đi thân thể uyển chuyển.

Nhìn thấy lần đầu, trong đầu Đông Vương Công chỉ hiện ra tám chữ, phóng khoáng, ôn văn nhã nhặn.

Có lẽ, nàng không phải là nữ tử xinh đẹp nhất mà Đông Vương Công từng thấy, nhưng, khí chất độc đáo toàn thân đó, lại là thứ hắn chưa từng thấy.

"Gặp qua Vọng Thư đạo hữu." Đông Vương Công hướng Vọng Thư gật đầu nhẹ nhàng nói.

Nữ thần Vọng Thư, trong truyền thuyết là chủ nhân của Thái Âm, cũng là Thái Âm nữ thần.

Về căn nguyên của vị nữ thần này, không có bất kỳ truyền thuyết nào đề cập.

Nhưng lúc này trong lòng Đông Vương Công lại có suy đoán, dựa vào khí tức quanh thân Vọng Thư, Đông Vương Công mơ hồ đoán định.

Vọng Thư, là sinh linh tiên thiên đầu tiên ra đời sau khi Hồng Hoang khai tịch.

Nghe vậy.

Vọng Thư lộ ra một tia kinh ngạc.

Thái Âm Tinh, từ trước đến nay đều là cấm địa của Hồng Hoang.

Trừ Thường Hi, Hi Hòa hai nữ tử ra, không có ai có thể tùy tiện

bước vào Thái Âm Tinh, dù là Đế Tuấn cũng không được.

Về việc nàng xuất hiện lúc nào, lại rời đi lúc nào, càng không ai biết, có lẽ Hi Hòa, Thường Hi hai nữ tử biết, nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra.

"Đạo hữu làm sao biết tên của ta?

Dường như, ta chưa từng nói với ai danh húy của mình, ngay cả Thường Hi, Hi Hòa, cũng không biết danh húy của ta." Vọng Thư không hiểu nhìn Đông Vương Công, mở miệng nói.

Nghe vậy.

Đông Vương Công nhàn nhạt cười.

"Cảnh tượng trước khi Hỗn Độn chưa mở, bần đạo còn đã từng thấy, huống hồ gì là chuyện sau khi Hồng Hoang khai tịch?" Vọng Thư có chút nhẹ nhõm: "Cho nên, tiểu tử ngày đó đại náo Thái Âm Tinh, mới có thể đi được một bước?" Nghe vậy.

Đông Vương Công khẽ cười, mỹ nhân bên cạnh cũng nhẹ nhàng che miệng cười.

"Đạo hữu lần này đến Thái Âm Tinh là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ, chỉ để xem náo nhiệt thôi sao?" Vọng Thư nhìn Đông Vương Công hỏi.

Chương 440

“Chuyện trước mắt, bần đạo chỉ tình cờ gặp phải mà thôi, bần đạo đến đây là để hỏi thăm đạo hữu về tung tích của một vật.” Đông Vương Công lên tiếng.

“Thật hiếm thấy, trên đời này lại có thứ khiến Bồng Lai tiên chủ cảm thấy hứng thú.” Vọng Thư nói xong, bỗng mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Có phải là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp không?” Đông Vương Công nghe vậy, lộ ra một tia kinh ngạc: “Đạo hữu biết sao?” Vọng Thư không đáp, chỉ cười cười, rồi nhìn về phía tiên thiên đại trận, tự mình nói: “Chẳng lẽ đạo hữu không cảm thấy đồng tình với hai vợ chồng họ, không có ý định giúp đỡ sao?” Đông Vương Công hơi khựng lại, nhưng vẫn đáp: “Nhân của ngày hôm qua là quả của ngày hôm nay, thế gian không có ai vô tội, cũng chẳng có ai đáng thương, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.” Vọng Thư nhìn sườn mặt của Đông Vương Công, lẩm bẩm lặp đi lặp lại câu nói đó, thần sắc lúc sáng lúc tối không rõ.

Ngoài Thái Âm Tinh, cơn thịnh nộ của Thái Âm đã sớm lắng xuống.

Chỉ thấy Hậu Nghệ đã sức cùng lực kiệt, đôi chân thậm chí không còn chống đỡ nổi cơ thể.

Thường Hi đứng một bên, gương mặt tuyệt thế kia, giờ đây lại vì cừu hận mà có chút vặn vẹo, dữ tợn.

Hậu Nghệ khó khăn ngẩng đầu, nhìn về phía Hằng Nga, ánh mắt kiên định, như đang nói.

“Ta nhất định sẽ cứu nàng.” Nói xong, Hậu Nghệ đột nhiên đứng dậy, dùng cây trường cung chống đỡ, từng bước từng bước đi đến

trước mặt Thường Hi, rồi đột ngột quỳ xuống.

Nam nhi gối hạ có hoàng kim.

Một cái quỳ này khiến cả Thường Hi và Hy Hòa đều sững sờ tại chỗ.

"Kẻ giết Kim Ô là ta, chuyện này không liên quan gì đến Hằng Nga, hy vọng ngươi có thể thả nàng ra, chỉ cần thả nàng, ta mặc cho ngươi xử trí." Thường Hi không nói gì, nhìn người trước mặt mà trầm tư.

Tuy nàng hận Hậu Nghệ, hận đến tận xương tủy, nhưng thấy tình cảnh hiện tại, lòng lại mềm đi.

Không, không được!

Thường Hi lắc đầu, tự nhủ rằng tuyệt đối không thể mềm lòng, Hậu Nghệ phải trả giá đắt.

Thường Hi nheo mắt, trong mắt sự hận thù đối với Hậu Nghệ không hề giảm đi chút nào.

Chỉ có Hy Hòa là cuối cùng cũng có một tia thương cảm với Hậu Nghệ, nàng nhìn tỷ tỷ bên cạnh, do dự một lúc.

Nàng biết, cừu hận của tỷ tỷ không thể buông bỏ, chỉ là mặc dù thấy Hậu Nghệ bị giày vò như vậy, nhưng thực tế, nội tâm của tỷ tỷ vẫn đang rất đau khổ.

Hy Hòa không muốn tỷ tỷ cứ tiếp tục như vậy.

Nàng cắn răng, nhìn Thường Hi bên cạnh nói.

"Tỷ tỷ, ta có một cách, không biết có nên nói hay không." "Nói đi." Hy Hòa liếc nhìn Hậu Nghệ, thở dài một tiếng, nói ra cách của mình.

Thường Hi nghe xong trầm tư một lát, rồi gật đầu nói: "Làm vậy cũng không phải là không được." Nói rồi, nàng lại nhìn về phía Hậu

Nghệ, thấy bộ dạng của hắn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Chỉ thấy Thường Hi lật tay, hai vật rơi xuống dưới chân Hậu Nghệ, một trong số đó là một cái rìu, vật còn lại là một bình ngọc.

"Chỉ cần ngươi uống hết nước trong bình này, sau đó cầm lấy cây rìu kia, hướng về Thiên Đạo phát một lời thề, ta liền đồng ý sẽ không làm hại nàng, thậm chí còn để hai người đời đời kiếp kiếp ở bên nhau." Thường Hi lên tiếng.

Nhìn cây rìu và bình ngọc dưới chân, một lúc sau, Hậu Nghệ ngẩng đầu, nhìn về phía thê tử Hằng Nga của mình.

Hằng Nga nhìn hắn, không ngừng lắc đầu.

Nhưng nhìn gương mặt thê lương động lòng người của Hằng Nga, trái tim hắn cuối cùng cũng rung động.

Không chút do dự, hắn cúi người xuống, cầm lấy bình ngọc, mở nắp bình rồi uống cạn chất lỏng bên trong.

"Kể từ hôm nay, ngươi sẽ là Ngô Cương, tất cả ký ức của ngươi đều sẽ bị phong ấn, nhiệm vụ duy nhất của ngươi là chặt hết toàn bộ cây Nguyệt Quế trên Thái Âm Tinh." Thường Hi lạnh lùng nói.

Khi Hậu Nghệ cầm lấy cây rìu trên đất, tất cả ký ức liên quan đến Hậu Nghệ đều bị phong ấn hoàn toàn, từ đó, thế gian không còn Hậu Nghệ xạ nhật nữa.

Trong Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh, lại có thêm một Ngô Cương mỗi ngày chỉ biết cầm rìu chặt cây Nguyệt Quế.

Mỗi khi Ngô Cương bổ một nhát rìu lên cây Nguyệt Quế, chỉ vừa nhấc rìu lên, vết chém trên cây đã nhanh chóng lành lại.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

“Việc làm lần này của Thường Hi... có chút quá đáng, chỉ e sau này sẽ bị chuyện này liên lụy, không được chết yên lành.” Đông Vương Công nhìn Ngô Cương đang chặt cây dưới gốc quế, chậm rãi nói.

“Thiên mệnh đã định, phàm là ở dưới Thiên Đạo, không ai có thể thoát khỏi số mệnh đã được định sẵn.” Vọng Thư lên tiếng.

Đông Vương Công quay đầu, nhìn vị Thái Âm nữ thần bên cạnh, cứ như vậy nhìn chăm chú một hồi lâu.

“Vậy còn nàng thì sao?” Nghe câu hỏi như vậy, Vọng Thư cũng quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó, Thái Âm nữ thần khẽ mỉm cười, nói: “Ta chỉ là một vị khách qua đường, chỉ cần ta không can thiệp vào chuyện trong Hồng Hoang, tự nhiên không ai có thể quản được ta.” Vọng Thư nói xong, dừng lại một chút, rồi tiếp tục: “Đạo hữu theo ta đi.” Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Vọng Thư phất tay áo bào, Đông Vương Công liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, cảnh sắc xung quanh không ngừng biến đổi.

Đợi đến khi ổn định lại, Đông Vương Công mới nhìn quanh bốn phía.

Nhưng thực tế, cũng không có gì đáng xem, nếu Thái Âm Tinh đã hoang vắng, thì nơi này còn có thể hoang vắng hơn.

Trên Thái Âm Tinh, thỉnh thoảng còn có thể cảm nhận được hơi thở của sinh linh.

Nhưng ở đây, ngoài bóng tối vô biên vô tận, Đông Vương Công cũng không cảm nhận được gì khác.

“Đây là đâu?” “Bên trong Thái Âm Tinh, là nơi nô gia thường ngày ở.” Đông Vương Công sững sờ.

Lập tức, hắn vô cùng bội phục Vọng Thư.

Nơi này e rằng mấy chục triệu năm cũng hiếm có người đặt chân đến, Vọng Thư quả thật có tâm tính tốt, có thể ở lại nơi như thế này.

"Thứ mà đạo hữu muốn tìm ở ngay đây, có lấy được hay không, hoàn toàn dựa vào cơ duyên của đạo hữu." "Đa tạ đạo hữu chỉ điểm, lại không biết bần đạo có thể làm gì cho đạo hữu?" Đông Vương Công hỏi xong lại cảm thấy câu nói này quả thật có chút kỳ quái.

Thái Âm nữ thần không màng thế sự, một mình tiêu dao tự tại, tự nhiên cũng không có phiền phức gì.

Vọng Thư khẽ cười một tiếng: "Không cần đâu, ta chỉ cảm thấy con người ngươi thú vị mà thôi, chứ không hề muốn nhận được lợi lộc gì từ ngươi." Nói xong, thân hình Vọng Thư liền biến mất khỏi tầm mắt.

Nghe vậy, sự kính phục trong lòng Đông Vương Công đối với Thái Âm nữ thần lại tăng thêm một phần.

Đợi Vọng Thư rời đi, sắc mặt Đông Vương Công trở nên nghiêm túc, hắn nhìn bóng tối vô biên vô tận bên cạnh, rồi mỉm cười.

"Tiếp theo, việc quan trọng nhất là tìm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước đã." … Bên trong Vu tộc, lúc này đang là một mớ hỗn loạn.

Mười một vị Tổ Vu còn lại của Thập Nhị Tổ Vu đều đang ngồi ngay ngắn trong sảnh đường, không khí trong toàn bộ sảnh đường vô cùng ngột ngạt, mỗi một Tổ Vu đều mặt mày âm trầm.

Cũng không biết đã qua bao lâu, vẫn không có ai lên tiếng nói chuyện.

"Khinh người quá đáng, Yêu tộc quả thực không coi Vu tộc chúng ta ra gì!" Đột nhiên, Chúc Cửu Âm đập bàn, chiếc bàn gỗ trước mặt

làm sao chịu nổi, trực tiếp vỡ thành mảnh vụn.

Chương 441

Huyền Minh lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, y xua tay nói.

"Cửu Âm, bớt giận, đừng nóng vội…" "Khoa Phụ bị giết, Hậu Nghệ bị Thường Hi kia nhốt trên Thái Âm Tinh, ngươi nói ta làm sao có thể bình tĩnh được?!" Huyền Minh thở dài một tiếng, không nói nhiều nữa, Đế Giang ở một bên cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đứng dậy nói.

"Bất luận thế nào, lời của Cửu Âm không sai, chúng ta không thể tiếp tục dung thứ được nữa, nếu không chỉ khiến Yêu tộc cảm thấy chúng ta dễ bắt nạt, đến lúc đó chẳng phải chúng sẽ trèo lên đầu chúng ta, tùy ý chà đạp hay sao?!" Lời nói này đã nói trúng tiếng lòng của đại đa số Tổ Vu có mặt tại đây.

Lập tức cũng có không ít Tổ Vu đứng dậy bày tỏ sự đồng tình với việc này.

Huyền Minh trước sau vẫn là người bình tĩnh nhất, nhìn tình huống này, y cũng nhíu mày, nhưng không muốn gật đầu.

Chúc Cửu Âm thấy bộ dạng này, luôn cảm thấy y có lời muốn nói.

Hắn trực tiếp đi đến trước mặt Huyền Minh, hỏi.

"Huyền Minh, đối với chuyện này, ngươi có cách nhìn nào không?

Tu vi của ngươi ở đây là cao nhất, nếu ngươi lên tiếng, bọn ta sẽ lập tức đánh lên đó." Bị hỏi như vậy, các Tổ Vu còn lại cũng lần lượt nhìn sang, đều chờ đợi câu trả lời của Huyền Minh.

Huyền Minh biết rõ, một trận chiến này không thể tránh khỏi.

Thực tế, y cũng đã mơ hồ cảm nhận được, Vu tộc là nhân vật chính trong lượng kiếp này, trận chiến này, nhất định phải đánh!

“Yêu tộc đã bắt nạt chúng ta đến mức này rồi, chúng ta quả thực không thể tiếp tục dung thứ được nữa, các Tổ Vu chúng ta cùng xông lên Thiên Đình, lẽ nào lại sợ không có đối thủ?” “Nói hay lắm!” Đế Giang vung tay!

“Thổi tù và, xông lên Thiên Đình, đòi lại công đạo cho Vu tộc chúng ta!” Đế Giang nói xong, các Tổ Vu còn lại đều cùng nhau hưởng ứng, gầm lên một tiếng rồi đứng dậy, tất cả đều xông ra ngoài.

Thiên Đình lúc này cũng đang rối loạn.

Vô số ánh mắt đều vây quanh bên ngoài cung của Đế Tuấn, không ai là không vì chuyện này.

Tuy Thường Hi nói chặt xong cây quế thần là có thể rời đi, nhưng cây quế sẽ tự chữa lành, mặc cho Ngô Cương làm thế nào, cây Nguyệt Quế cũng không thể chặt hết được.

Chỉ là các yêu thần này, điều lo lắng không phải là Ngô Cương, mà là Vu tộc.

Quan hệ hai tộc vốn đã vô cùng tồi tệ, cộng thêm chuyện này, quan hệ giữa hai tộc càng thêm xấu đi.

Vì vậy, một đám yêu thần đều vây quanh bên ngoài cung của Đế Tuấn, đều muốn hỏi về một trận chiến, rốt cuộc nên chuẩn bị như thế nào.

Đối mặt với chuyện này, Đế Tuấn cũng đau đầu không thôi.

“Ca ca.” Nghe thấy giọng nói của Thái Nhất, Đế Tuấn lại càng đau đầu hơn, vào thời khắc mấu chốt này, Thái Nhất muốn làm gì, Đế Tuấn không cần nghĩ cũng biết.

“Thái Nhất, ngươi đến rồi à, ta đang phiền lòng đây.” Thái Nhất nghe những lời này cũng cười, “Ca ca đang lo lắng chuyện của Vu tộc sao?” Đế Tuấn nhíu mày, lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

“Đúng vậy, lần này e rằng dù thế nào hai tộc chúng ta cũng không tránh khỏi một trận chiến, huống hồ Vu tộc lại vô cùng cuồng vọng.” Kim Ô bị giết, con trai của hắn bị giết, hắn sao có thể không động lòng, tự nhiên là không thể!

Huống hồ, Kim Ô bị giết cũng chỉ là một trong những dấu hiệu, suốt thời gian qua, hắn luôn cảm thấy, lượng kiếp Vu Yêu hai tộc là điều phải trải qua.

Bây giờ không đánh, cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng Đế Tuấn không muốn từ bỏ như vậy, hắn muốn giãy giụa.

Lần này Thái Nhất đến tìm Đế Tuấn là để thương lượng về việc đại chiến lần này.

“Chỉ là một khi đã chiến, thực lực hai tộc ngang nhau, rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, nhưng ta không hy vọng kết quả như vậy.” Thái Nhất tự nhiên hiểu ý của hắn, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

“Thập Nhị Tổ Vu thiếu mất một người, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lợi hại nhất không thể sử dụng, chúng ta có thể dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để đối phó với chúng.” Đế Tuấn nghe vậy lại lắc đầu, “Trận pháp có thể thay thế, chỉ là uy lực sẽ giảm đi một chút, chỉ dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thực sự không ổn.” “Ta có Hỗn Độn Chung, bọn chúng muốn đánh vào cũng không phải chuyện dễ dàng.” Thái Nhất cười, “Sau khi chúng ta tiêu hao thực lực của Thập Nhị Tổ Vu rồi mới đối phó, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.” “Có lý.” Đế Tuấn gật đầu.

Huống hồ, trong tay hắn có Đồ Vu Kiếm, đám Vu tộc đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển chỉ biết chiến đấu kia, cũng không có gì uy hiếp.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn cũng không để ý đến lời khuyên của đám người bên ngoài, trực tiếp đứng dậy ra lệnh cho một đồng tử.

“Lập tức phân phó xuống, để Thập Nhị Yêu Thần phối hợp với Thái Nhất thiết lập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chuẩn bị nghênh chiến Vu tộc.” Chỉ là Vu tộc lại nhanh hơn trong tưởng tượng.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chỉ vừa hoàn thành một nửa, Huyền Minh đã dẫn người xông lên Thiên Đình.

Mười một vị Tổ Vu đích thân xuất hiện, dẫn theo mấy trăm tỷ đại quân Vu tộc, xuất hiện trước Thiên Đình.

Đế Tuấn nhìn tình hình, đang chuẩn bị đích thân ra trận, lại bị Thái Nhất bên cạnh cản lại.

“Ca ca, bây giờ cứ để ta đi, Đồ Vu Kiếm nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tạm thời đừng dùng.” “Được, vạn sự cẩn thận.” Giọng Đế Tuấn vừa dứt, thân ảnh Thái Nhất bên cạnh đã biến mất.

Thái Nhất đứng trước chúng yêu, gầm lên một tiếng.

“Đại quân Yêu tộc, chuẩn bị nghênh chiến!” “Ú…” Đại quân áp sát, tù và của Yêu tộc vang lên, tất cả tinh nhuệ của Yêu tộc đều như mũi tên rời cung, xông ra ngoài.

Tinh nhuệ hai tộc lập tức giao chiến.

Tiếng binh khí va chạm, tiếng hét xé lòng, tiếng ai oán thấu tim gan, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ chiến trường.

Lúc này, trên chiến trường này, trong lòng tất cả mọi người chỉ có một chữ.

Giết!

Hầu như chỉ trong chốc lát, mặt đất đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Màu của chiến tranh!

Đế Giang nào quản đám lâu la kia, trực tiếp dẫn mười một vị Tổ Vu xông về phía Thái Nhất.

Thái Nhất vung tay phải, Hỗn Độn Chung đột nhiên xuất hiện trên chiến trường.

Ngoài thân chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong vây quanh, trong thân chuông có sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên.

Hỗn Độn Chung vừa xuất hiện, bất luận là pháp thuật hay sát thương, đều không thể lay động Thiên Đình một phân một hào! … Lúc này, Đông Vương Công đã đi lại trong nội bộ Thái Âm Tinh một hồi lâu.

Nội bộ Thái Âm Tinh không lớn lắm.

Chỉ là điều kỳ lạ là Đông Vương Công đã đến trước một dãy núi.

Thái Âm hoang vu đến cực điểm, những nơi đi qua trước đó đều là một mảng tối đen, duy chỉ có dãy núi này là sáng sủa lạ thường.

Chương 442

Thậm chí có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong núi, nghe thấy tiếng gió thổi qua cây cối.

Mọi thứ đều có vẻ vô cùng chân thực.

Chỉ là Đông Vương Công hiểu rằng, trước mắt đây chính là một huyễn trận.

Muốn có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, e rằng dù thế nào cũng phải vào đó xem thử.

Đông Vương Công vừa bước vào núi, cảnh tượng trong núi đột nhiên thay đổi.

Vừa rồi còn là chim hót hoa thơm, cây cối um tùm, đột nhiên biến thành cuồng phong bão tố, sấm sét đùng đùng.

Đông Vương Công chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, huyễn cảnh này dường như quá chân thực, giống như đang thật sự đi du hành trong sơn thủy bên ngoài.

Điều đặc biệt hơn là, mỗi bước đi, cảnh sắc xung quanh đều không ngừng biến hóa.

Nếu không phải vì ở đây không cảm nhận được khí tức, có lẽ hắn đã cho rằng nó thực sự tồn tại.

Đông Vương Công cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên dưới chân một trận rung lắc, kinh động đến các sinh linh xung quanh.

Mặt đất bắt đầu nứt ra, nhìn lên trên, có không ít đá vụn lăn xuống.

Đông Vương Công cảm thấy cơ thể mình đang không ngừng hạ

xuống.

Dãy núi, đang sụp đổ!

Hắn điều chỉnh khí tức, vững vàng đáp xuống đất.

Nhìn lại lần nữa, cả ngọn núi đã hoàn toàn sụp đổ.

Trông như thể nó chưa từng tồn tại.

Đông Vương Công đang bối rối, đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm giận dữ, một bóng đen khổng lồ bao trùm lấy hắn.

Hắn ngẩng đầu, nheo mắt lại.

Một luồng khí tức chưa từng cảm nhận được.

Nếu không đoán sai, đó hẳn là Thần Ma.

Thần Ma lại như không nhìn thấy hắn, trong mắt chỉ có dãy núi, không ngừng công kích, muốn phá hủy nó.

Nhìn thấy cảnh này, Đông Vương Công bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đây là thử thách đối với mình!

Dãy núi chính là đại diện cho Hồng Hoang, còn Thần Ma là tồn tại muốn hủy diệt Hồng Hoang.

Chỉ là Thần Ma này không phải huyễn ảnh, hắn cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của nó.

Thần Ma bình thường cũng có tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nhưng con Thần Ma này lại chỉ có tu vi khoảng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mặc dù Đông Vương Công hiện tại chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng đối phó với nó thì thừa sức.

Đông Vương Công không do dự nhiều, trực tiếp đứng trước mặt Thần Ma.

Thần Ma đột nhiên thấy một người đứng ở đó, hơi sững sờ, rồi gầm lên một tiếng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Đông Vương Công.

"Không biết tự lượng sức mình." Đông Vương Công tay phải nắm quyền, trực tiếp đấm vào người Thần Ma.

Một quyền, nhanh, chuẩn, hiểm.

Quyền phong vun vút, trực tiếp đánh vào ngực Thần Ma, vẻ mặt con Thần Ma kia lập tức vặn vẹo.

Lớp giáp trước ngực trực tiếp vỡ tan, bị đánh đến không còn chút sức lực, thẳng tắp rơi xuống mặt đất.

Một quyền này, hắn chỉ dùng năm thành sức mạnh.

Không trực tiếp đánh chết Thần Ma cũng có nguyên nhân.

Sau này Thần Ma sẽ tiến vào Hồng Hoang, nếu không quen thuộc với Thần Ma, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Lần này đã có một kẻ sẵn có để thực hành, sao có thể tùy tiện bỏ qua cơ hội này?

Vừa rồi, hắn đã khống chế rất tốt, không làm nó bị thương đến mức không thể động đậy, nhưng cũng có thể khiến nó tê liệt một chút.

Con Thần Ma kia hồi phục, gầm lên một tiếng, pháp lực đạo tắc quanh thân vận chuyển.

Uy áp ngút trời ập đến, huyễn trận cũng không chịu nổi, trực tiếp vỡ tan.

Xung quanh lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Một luồng sát ý, chân thực hướng về phía Đông Vương Công mà ép tới.

Nếu là Đông Vương Công trước đây, dưới áp lực mạnh mẽ này có

thể sẽ có chút khó khăn, nhưng bây giờ, nó căn bản không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn.

Thần Ma gầm lên một tiếng, trước mặt ngưng kết vô số kiếm khí, chỉ thẳng vào Đông Vương Công!

Nhìn trong vô số kiếm ảnh, thân ảnh tỏa ra khí tức đủ để rung chuyển trời đất kia, khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười.

"Quả thực lợi hại, nhưng… vẫn còn kém một chút." Tay phải hơi nhấc lên, quanh thân vô số tạo hóa đạo tắc lúc ẩn lúc hiện.

Một đóa Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên khổng lồ xuất hiện giữa hai người.

Ánh sáng chói mắt của thanh liên chiếu sáng nội bộ tối tăm của Thái Âm Tinh.

Ánh sáng thanh liên vừa hiện, kiếm ý kia liền trở nên vô vị.

"Thử nghiệm đến đây là kết thúc." Trong mắt Đông Vương Công lóe lên một tia huyết ý, ngón tay nhẹ nhàng chỉ một cái.

"Rơi!" Đóa thanh liên kia liền hóa thành một đạo hồng quang, chém xuống phía Thần Ma.

Mặc cho Thần Ma thần thông quảng đại, cũng không thể chống đỡ.

Cùng với sự biến mất của hồng quang thanh liên, khí tức của Thần Ma cũng hoàn toàn bị dập tắt.

Chương 443

Mặc dù Thần Ma đã được giải quyết, nhưng sắc mặt Đông Vương Công cũng không hề bình tĩnh.

Chỉ là một phân thân của Thần Ma, thực lực đã không thể xem thường.

Vậy chân thân của Thần Ma, càng không cần phải nói.

Bất luận thế nào, cũng phải mau chóng nâng cao tu vi.

Đông Vương Công nhẹ nhàng nắm tay, liền thu thanh liên trở về.

Chỉ là sau khi thu thanh liên đi, phía dưới mơ hồ có thể nhìn thấy một đạo ánh sáng.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc đó, trong lòng Đông Vương Công dâng lên một trận vui mừng.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Đông Vương Công tâm niệm vừa động, liền đến trước luồng sáng đó.

Chỉ thấy vật được bao bọc bởi ánh sáng chính là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp nhỏ bé.

Xem ra suy đoán vừa rồi không sai, con Thần Ma vừa rồi, hẳn là thử thách đối với mình.

Đông Vương Công vừa đưa tay ra, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trực tiếp rơi vào tay hắn. … Đông Vương Công lấy được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, vốn định nên nói lời cảm tạ với Vọng Thư, nhưng lại không biết tìm nàng ở đâu.

Vọng Thư vô ảnh vô tung, cũng không dễ tìm được hành tung của nàng, Đông Vương Công cũng đành thôi.

Khi rời khỏi Thái Âm Tinh trở về mặt đất, hắn lại phát hiện trận chiến đầu tiên giữa Vu và Yêu đã bùng nổ.

Toàn bộ Hồng Hoang đều bị bao phủ bởi chiến ý và huyết khí ngút trời, hung sát chi khí bạo ngược cùng sát ý.

Hai tộc Vu Yêu quấn lấy nhau, một luồng năng lượng đủ để hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt bùng nổ.

Đông Vương Công nhướng mày, không biết hai bên đã đánh nhau bao lâu.

Chỉ là nhìn tình hình hiện tại, hai bên đều đang ở trong trạng thái ngang tài ngang sức.

Thái Nhất có chí bảo Hỗn Độn Chung bảo vệ quanh thân, cả người như một cơn ác mộng, đi đến đâu, nơi đó đều hóa thành tro bụi.

Đối chiến với hắn là Thiên Ngô, Cường Lương, Huyền Minh và Hấp Tư đều không dám tùy tiện đến gần, lần lượt đều dùng hết bản lĩnh thông thiên để đối kháng với Thái Nhất.

Nhưng Hỗn Độn Chung của Thái Nhất đâu dễ dàng bị phá vỡ, mặc cho bốn người tấn công, Hỗn Độn Chung cũng không xuất hiện một vết nứt nào.

"Không được, cứ thế này không phải là cách!

Huynh đệ, chúng ta tế ra chân thân!" Sau những tiếng gầm giận dữ, bốn vị Tổ Vu trực tiếp sử dụng Tổ Vu chân thân.

Bốn người khổng lồ cao mấy trăm trượng xuất hiện giữa thiên địa.

Họ gầm thét, mang theo tư thế đáng sợ, sát ý đủ để xé rách trời đất, lao về phía Thái Nhất.

Trong nhất thời, hai bên cũng giằng co không dứt.

Bên phía Thái Nhất không ổn, bên phía Đế Tuấn cũng tương tự hiểm nguy trùng trùng.

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn không lợi hại bằng Hỗn Độn Chung.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cộng Công, Chúc Dung bốn vị Tổ Vu thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Đánh với bọn họ, cũng không tốn nhiều sức lực.

Còn ở một bên khác, Phục Hy rõ ràng thực lực có chênh lệch một chút.

Hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ công kích của ba vị Tổ Vu còn lại.

Nhưng phải biết rằng, ba vị đó còn chưa dùng hết thực lực thật sự.

Phục Hy thì đã gần như dùng hết mọi cách.

Thời gian kéo dài, chỉ e cũng không trụ được bao lâu.

Dù sao Phục Hy cũng không có chí bảo trong tay như Đế Tuấn và Thái Nhất, tương tự, cũng không có thủ đoạn như Thái Dương Chân Hỏa có thể khiến đối thủ phải kinh sợ.

Mười một vị Tổ Vu cũng chỉ đang kéo dài thời gian mà thôi, họ đang chờ đợi tinh nhuệ của Vu tộc giải quyết xong đám Yêu tộc kia rồi mới phát động tổng tấn công.

Vu tộc tuy hiếu chiến, nhưng cũng không phải là những kẻ không có đầu óc chỉ biết lao đầu vào đánh.

Điểm này, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng rõ ràng.

Chỉ là hiện tại không thể làm gì được.

So với Vu tộc, về chiến lực cao cấp, Yêu tộc yếu thế hơn.

Những yêu quái có thể đứng ngang hàng với Thập Nhị Tổ Vu chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vu tộc, vốn là hậu duệ của Bàn Cổ, huyết mạch cường hãn, hiện tại còn chưa hoàn toàn trưởng thành đã đáng sợ như vậy.

Nếu cho họ thêm một chút thời gian, đến lúc đó Yêu tộc e rằng thật sự xong đời.

Chỉ là hiện tại, Đông Vương Công cũng khó đưa ra phán đoán, trận chiến đầu tiên giữa Vu và Yêu, kết quả sẽ như thế nào.

Liếc nhìn vài cái, hắn liền không còn để ý đến những chuyện này nữa, thẳng thừng trở về Bồng Lai tiên đảo.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện tại cũng chỉ còn lại một mảnh, việc cấp bách nhất bây giờ, không phải là thu thập đủ các mảnh vỡ.

Điều Đông Vương Công để ý là, phân thân Thần Ma mà hắn gặp trên Thái Âm Tinh, rốt cuộc là chuyện gì.

Phân thân Thần Ma đó trông có vẻ như đã bị khống chế trong huyễn tượng từ lâu.

Cũng không biết rốt cuộc nó đã tiến vào thế giới Hồng Hoang từ khi nào.

Chỉ là Thần Ma và mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lại có quan hệ gì?

Đông Vương Công có chút không hiểu.

Hiện tại không cần thảo luận cũng được, Thần Ma cuối cùng cũng sẽ đến đại lục Hồng Hoang, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chương 444

Điều chủ yếu nhất bây giờ là phải nâng cao thực lực.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công bình tâm ngưng thần, cổ tay lật một cái, trong tay phải xuất hiện một nụ hoa.

Nụ hoa này chính là thứ hắn có được khi chiến đấu với Nữ đế ngoại vực ngày đó.

Thôn Phệ Chi Đạo.

Trong con ngươi lười biếng của Đông Vương Công lộ ra một tia hứng thú, quả thực có chút thú vị.

Nếu có thể biến Thôn Phệ Chi Đạo thành của mình, chắc chắn sẽ là một vũ khí mạnh mẽ.

Chỉ là nụ hoa này, không dễ khống chế như trong tưởng tượng.

Đột nhiên, một luồng khí tức bạo ngược từ nụ hoa bung ra, bao trùm quanh thân hắn.

Nếu người không biết tình hình, e rằng khó mà tưởng tượng được, khí tức đủ để thôn phệ vạn vật, lại xuất phát từ một nụ hoa nhỏ bé.

Quả thật kỳ diệu.

"Tiểu gia hỏa, thật là không biết điều, xem ra ngươi muốn thôn phệ cả ta sao?" Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, nhục thể của hắn cường thịnh đến mức nào, nụ hoa mất đi sự khống chế của chủ nhân, cộng thêm bị Đông Vương Công áp chế đã lâu, tự nhiên không còn sức mạnh cường đại như trước.

Chỉ là Đông Vương Công có thể chống đỡ, nhưng các vật khác

trên Bồng Lai tiên đảo thì chưa chắc đã chịu nổi.

Lực thôn phệ mạnh mẽ như cuồng phong quét qua, làm cho bốn bức tường của Bồng Lai tiên các bị cắt xé tan hoang.

Chỉ là cấm chế Bồng Lai vẫn còn, lại nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

Bồng Lai tiên các, thỉnh thoảng sẽ truyền ra một trận xao động, người Bồng Lai đã sớm quen với điều đó.

Thường thường cũng không hề để ý.

Khoảng cách càng xa, sát thương của nụ hoa càng thấp, Đông Vương Công ở bên cạnh lúc này nhục thân cũng có chút không chịu nổi.

Lực thôn phệ của nụ hoa thật khiến hắn phải nhìn bằng con mắt khác.

Một bên muốn luyện hóa, một bên không ngừng phản kháng, hai bên cứ giằng co không dứt, cũng không biết rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu.

Chỉ là nụ hoa dù sao cũng chỉ là một nụ hoa.

Làm sao có thể đối kháng với Đông Vương Công.

Lâu dần, cuối cùng cũng không trụ nổi nữa, lực thôn phệ rõ ràng không còn mạnh mẽ như lúc đầu.

Nhục thân của Đông Vương Công cũng đã sớm hồi phục.

"Cơ hội tốt." Ánh mắt Đông Vương Công ngưng lại, tâm niệm vừa động.

Trực tiếp dẫn lực thôn phệ vào trong cơ thể.

Lực thôn phệ vốn ở bên ngoài đã yếu đi một chút, nhưng vào

khoảnh khắc bị hấp thu vào cơ thể, lại trở nên vô cùng cuồng bạo.

Cùng với năng lượng bành trướng bắt đầu lưu chuyển, hắn cảm giác như sắp bị căng vỡ.

Trong cơ thể, càng là sông cuộn biển gầm, xông đến mức khí huyết của Đông Vương Công suýt nữa thì chảy ngược.

Đông Vương Công hai mắt sung huyết, thần tình có chút dữ tợn.

Cùng lúc đó, Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể cũng vì sự kích thích này mà điên cuồng vận chuyển, không ngừng khống chế sức mạnh đang gần như bạo tẩu.

Cơn đau kịch liệt chưa từng có, giống như cơn hồng thủy vỡ đê, ập đến.

Năng lượng kinh khủng, dường như muốn nuốt chửng cả linh hồn của Đông Vương Công.

Nhục thân của hắn tuy vô cùng cường hãn, nhưng hai luồng sức mạnh cùng lúc bùng nổ, vẫn khiến người ta khó có thể chịu đựng. … Chỉ là, loại đau đớn này không là gì, vì để trở nên mạnh mẽ, vì để mạnh hơn nữa.

Những điều này đều là điều phải trải qua.

"Rắc… rắc…" Một loạt tiếng vang giòn tan truyền đến, xương cốt trong cơ thể Đông Vương Công bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn.

Loại đau đớn này, Đông Vương Công đã trải qua hàng ngàn vạn lần.

Nhưng chưa có lần nào lại đột ngột và nhanh chóng đến thế.

Bởi vì hai luồng năng lượng không ngừng va chạm.

Lực thôn phệ kia đã nuốt chửng tinh huyết của hắn, giờ còn muốn nuốt chửng cả xương cốt.

Quả thực vô cùng tham lam.

Sự cường hãn của nhục thể hoàn toàn tỷ lệ thuận với nỗi đau phải chịu đựng.

Càng về sau, cơ hội để nhục thể được rèn luyện càng ít, năng lượng cần để phục hồi cũng vô cùng lớn.

Cùng lúc đó, nỗi đau phải chịu đựng cũng sẽ ngày càng mãnh liệt.

Chỉ là nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn trong cơ thể, khóe miệng Đông Vương Công lại nhếch lên một nụ cười.

"Cứ hủy đi, đây chẳng qua chỉ là đang làm ta mạnh hơn mà thôi." Nghĩ đến đây, khao khát trở nên mạnh mẽ của Đông Vương Công càng thêm mãnh liệt.

Hắn nghiến chặt răng, hoàn toàn dựa vào ý chí mạnh mẽ trong lòng, điên cuồng thúc đẩy Huyền Hoàng Bất Diệt Thể trong cơ thể chiến đấu với lực thôn phệ kia.

Cơn đau khiến hắn gần như quên mất thời gian.

Cũng không biết, rốt cuộc đã qua bao lâu.

Thời gian trôi nhanh.

Gần một ngàn năm thời gian thoáng chốc đã qua.

Không biết từ lúc nào, trong cơ thể đột nhiên truyền đến một tiếng nổ trầm đục.

Đông Vương Công từ từ mở mắt, hít sâu một hơi.

Chương 445

Cuối cùng, lực thôn phệ dù lợi hại đến đâu.

Cũng đã bị hắn luyện hóa.

Hắn xòe tay phải ra, chỉ thấy ở đó mơ hồ có một đóa hoa.

Thôn Phệ Chi Đạo.

Cuối cùng đã được hắn nắm giữ.

Chỉ là vừa nắm giữ được Thôn Phệ Chi Đạo, Đông Vương Công liền muốn thử xem năng lực của nó ra sao.

Đột nhiên hắn nghĩ ra, ở vùng Cực Bắc, dường như có một con Huyền Quy.

Con Huyền Quy đó từ thuở Hỗn Độn sơ khai đã vẫn luôn ngủ say ở đó.

Tuy luôn ở trong trạng thái ngủ say, nhưng thực tế nó vẫn luôn hấp thu hàn băng chi khí của vùng Cực Bắc.

Vì vậy nhiều năm qua, cũng không có ai dám đến gần.

Hôm nay, Đông Vương Công liền muốn đến xem thử, thuận tiện xem xem, cực hàn chi khí, nếu bị Thôn Phệ Chi Đạo hấp thu, sẽ có tác dụng gì.

Tâm niệm vừa động, hắn rời khỏi Bồng Lai tiên các.

Trận chiến đầu tiên giữa Vu và Yêu vẫn đang tiếp tục.

"Thiên Đế bệ hạ.

Tất cả quân đoàn Yêu tộc đã chuẩn bị xong.

Sẵn sàng cùng Vu tộc, quyết một trận tử chiến!" Cùng với tiếng

nói của Bạch Trạch vang lên, từ trong Thiên Đình tuôn ra vô số đại quân Yêu tộc, đông nghịt, nối đuôi nhau kéo đến.

Nhìn số lượng, đủ để tính bằng hàng chục triệu.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy đều thoát khỏi trận chiến, lùi lại vài bước, đứng trước đại quân.

Đế Tuấn từ từ quay người, ánh mắt sắc bén quét qua hàng chục triệu Yêu tộc.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy phẫn nộ và kiên định.

Không một ai sợ hãi.

"Mấy vạn năm qua, hai tộc Vu Yêu đã không đội trời chung, Vu tộc còn giết con trai ta, hôm nay, phải quyết một trận tử chiến!" "Đánh đổ Vu tộc, đánh đổ Vu tộc!" Những tiếng gầm giận dữ, ngợp trời, rung trời chuyển đất.

"Giết!" Đế Tuấn và Thái Nhất đạp hư không một bước, hóa thành hai con Tam Túc Kim Ô khổng lồ.

Toàn thân tắm trong ngọn lửa, ngửa mặt lên trời hú dài, mang theo từng trận sát ý, nhìn xuống mười một vị Tổ Vu bên dưới.

Phục Hy cũng ở trong đại quân, đã sớm chuẩn bị vạn toàn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đã sẵn sàng để phát động!

Nhìn tình hình của Yêu tộc, Vu tộc tự nhiên không cam chịu yếu thế.

Hình Thiên, Cửu Phượng và mấy vị Đại Vu khác đã sớm dẫn một đám tinh anh của Vu tộc đến Thiên Đình.

Mười một vị Tổ Vu cũng không còn che giấu thực lực thật sự của mình.

Chiến ý ngút trời, sát ý vô tận, xoay quanh bên cạnh mười một vị

Tổ Vu, xông thẳng lên trời cao.

Mười một vị Tổ Vu lúc này đều lần lượt tế ra Tổ Vu chân thân.

Mười một vị Tổ Vu cao trăm trượng, che trời lấp đất, chắn trước mặt chúng Yêu tộc.

Cùng với việc mười một vị Tổ Vu hiện ra Tổ Vu chân thân, toàn bộ Thiên Đình bị một luồng sát khí âm trầm bao phủ.

Đế Giang đứng ở phía trước nhất, gầm lên một tiếng.

"Giết!" Mười một vị Tổ Vu không chút do dự, trực tiếp xông về phía đại quân Yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không dám do dự chút nào.

Họ tự nhiên biết rằng, chỉ cần dựa vào thực lực, bọn họ có thể trực tiếp hủy diệt toàn bộ đại quân Yêu tộc.

Lực lượng chủ lực đều đã động, hai bên tự nhiên không dám chậm trễ nữa, Phục Hy vung tay một cái, tất cả đại quân Yêu tộc đều xông về phía đại quân Vu tộc.

Tinh nhuệ Vu tộc, tuy chỉ có mấy trăm vạn, so với số lượng của Yêu tộc, căn bản không thể so sánh được.

Nhưng tinh nhuệ Vu tộc dù đối mặt với hàng ngàn vạn đại quân Yêu tộc, cũng không hề nao núng.

Điều đáng sợ hơn là, sĩ khí của họ lại tăng cao, như một cơn sóng thần, lao về phía đại quân Yêu tộc.

"Giết!" "Xông lên!" Hai tộc hoàn toàn va chạm vào nhau, như hai dòng lũ lớn gặp nhau.

Năng lượng khổng lồ đan xen trên không trung, phát ra tiếng "ầm ầm!".

Dù đối mặt với số lượng đông đảo của Yêu tộc, tinh nhuệ Vu tộc cũng không hề sợ hãi.

Thực lực cường hãn, tàn sát lẫn nhau, gần như một mạng đổi một mạng, thậm chí còn có trường hợp, thường phải mười mấy vị Yêu tộc mới có thể giết được một Vu nhân.

Quả thực kinh khủng đến cực điểm.

Trong nháy mắt, máu chảy thành sông.

Loại chiến tranh này là tàn khốc nhất.

Bất luận là người của chủng tộc nào, đều trở thành vũ khí trên chiến trường, trong mắt họ chỉ có kẻ địch, không ngừng chém giết, xé xác.

Thiên Đình lúc này hoàn toàn là địa ngục.

Đến cuối cùng, Vu tộc dần dần chiếm thế thượng phong.

Số lượng đông thì đã sao?

Không chỉ đại quân Yêu tộc có chút không trụ nổi, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng có chút mệt mỏi.

Dù sao cũng chỉ có hai người, đối mặt với sự vây công của mười một vị Tổ Vu, ít nhiều cũng có chút lực bất tòng tâm.

Chương 446

Bản thân Thập Nhị Tổ Vu thực lực cường hãn, sau khi tế ra chân thân, càng đáng sợ hơn.

Thái Nhất nhìn tình hình xung quanh, đại khái đã nhìn ra được kết cục của trận chiến này.

Không thể không nói, Yêu tộc vẫn kém hơn một chút.

Nhưng Thái Nhất không muốn kết thúc như vậy.

Đột nhiên cổ tay hắn lật một cái.

Hỗn Độn Chung đứng sừng sững giữa hai bên.

Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, một đôi mắt lập tức trở nên đỏ ngầu.

Đột nhiên hắn há miệng, một ngụm tinh huyết phun lên Hỗn Độn Chung.

Cùng lúc đó, quanh thân con Kim Ô khổng lồ, pháp lực điên cuồng bùng cháy khiến người ta không dám đến gần.

Đế Tuấn hiểu Thái Nhất muốn làm gì, hắn nghiến răng, đột nhiên hét lớn về phía sau.

"Rút lui!" Tiếng nói vừa dứt, Hỗn Độn Chung phát ra từng hồi chuông trầm thấp.

Đông Vương Công đang trên đường, nghe thấy tiếng chuông của Hỗn Độn Chung, cũng nhướng mày, xem ra trận chiến này cuối cùng cũng sắp đến hồi kết.

Hỗn Độn Chung có khả năng bóp méo thời không, đảo lộn âm dương.

Bất kỳ ai không phải Thánh nhân đều không có sức chống cự trước Hỗn Độn Chung.

Đây không phải là nói suông.

Trong khoảnh khắc, chiến trường liền yên tĩnh lại.

Trừ Yêu tộc ra, các Vu tộc còn lại đều không thể động đậy. … Đợi tất cả Yêu tộc đều rút lui gần hết, người của Vu tộc mới từ từ khôi phục khả năng hành động.

Nhìn tình huống đột nhiên xảy ra, ngay cả mười một vị Tổ Vu trời không sợ đất không sợ cũng có chút kinh ngạc.

Bị khống chế mà hoàn toàn không biết gì.

Hỗn Độn Chung quả thực lợi hại.

"Đại ca, chúng ta có đuổi theo không?" Để bọn chúng chạy thoát như vậy, các Tổ Vu còn lại đều có chút không phục.

Nhưng Đế Giang không nóng vội như vậy, y nhìn quanh bốn phía, liếc mắt qua đám người Vu tộc, lúc này đa số trên mặt đều là vẻ kinh hồn chưa định.

Nhìn đến đây, sắc mặt Đế Giang có chút âm trầm, y vung tay một cái, trực tiếp nói.

"Không cần nữa, trận đại chiến lần này, Vu tộc chúng ta có thể coi là đại thắng.

Chúng ta về nghỉ ngơi trước, lần này Yêu tộc cũng nguyên khí đại thương, trong thời gian ngắn, e rằng sẽ không có chuyện gì nữa.

Đợi lần sau, sẽ tiêu diệt chúng." Nói xong, mười một vị Tổ Vu cũng dẫn Vu tộc quay trở về.

Lúc này, Đông Vương Công cũng đã đến vùng Cực Bắc.

Vừa đến trên không vùng Cực Bắc, liền nhìn thấy thân hình của Huyền Quy, gần như che phủ hơn nửa vùng Cực Bắc.

Trên mai rùa phủ đầy từng lớp tuyết trắng, nếu không nhìn kỹ, e rằng sẽ tưởng là một dãy núi tuyết.

Thân hình của Đông Vương Công, so với nó chẳng khác nào một con kiến.

Nhưng Đông Vương Công không có gì phải sợ hãi, vừa hạ xuống, một luồng cực hàn chi lực ập đến.

Nếu không phải là người của Thánh cảnh, e rằng hoàn toàn không thể chịu nổi hàn ý này.

Chỉ là đối với người ở cảnh giới của Đông Vương Công, nó lại chẳng có tác dụng gì.

"Bần đạo Đông Vương Công, ra mắt Huyền Quy đạo hữu." Huyền Quy đang ngủ say, từ từ mở mắt, nhìn thấy Đông Vương Công đang bình tĩnh tự tại đứng trước mặt mình, trong con ngươi lười biếng của Huyền Quy lóe lên một tia kinh ngạc.

"Ra mắt Đông Vương Công đạo hữu." Tuy vẫn luôn ở vùng Cực Bắc, trông có vẻ không màng thế sự nhưng thực tế, một số chuyện xảy ra trong Hồng Hoang, nó đều biết.

Càng huống hồ Đông Vương Công là tồn tại dưới một người trên vạn người, làm sao có thể không biết được?

"Không biết… Đông Vương Công đạo hữu… đến vùng Cực Bắc, là vì chuyện gì?" Tốc độ nói của Huyền Quy cũng giống như bản thân nó, cực kỳ chậm chạp.

"Lần này, ta cũng không có chuyện gì khác, chỉ là muốn cực hàn chi lực trên người ngươi mà thôi." Cực hàn chi lực đối với Đông Vương Công, thực ra có cũng được không có cũng không sao, bởi vì

cực hàn chi lực hiện tại đối với Thánh nhân hoàn toàn không có tác dụng.

Còn những kẻ không phải Thánh nhân, muốn giải quyết cũng chỉ là chuyện phất tay một cái.

Chẳng qua hắn muốn thử nghiệm Thôn Phệ Chi Đạo, rốt cuộc có tác dụng lớn đến đâu mà thôi.

Huyền Quy không ngờ, gã này lại cuồng vọng đến thế, không chút do dự muốn đoạt đi cực hàn chi lực của nó.

Phải biết rằng, Huyền Quy, cũng là sinh linh từ thuở sơ khai của trời đất, nếu không phải vì nhục thân không ngừng lớn lên, lúc này đây, nó chắc chắn sẽ không chỉ ở vùng Cực Bắc.

Nó đã dùng mấy chục triệu năm thời gian mới luyện hóa được cực hàn chi khí của vùng Cực Bắc.

Tên nhóc này lại cuồng vọng muốn hàn chi lực của nó.

Trong lòng Huyền Quy vốn đã tích tụ vô số nộ khí, một câu nói của Đông Vương Công, càng khiến cho nộ khí của nó đạt đến đỉnh điểm.

Nếu không phải vì thực lực của Đông Vương Công, nó căn bản sẽ không để ý đến hắn, thậm chí sớm đã nuốt chửng hắn ngay từ lúc hắn xuất hiện.

Huyền Quy gầm lên một tiếng, dùng tứ chi to khỏe chống đỡ thân thể khổng lồ.

Chỉ là một động tác đứng dậy, cũng đã tốn không ít thời gian.

Cảm nhận được nộ khí của Huyền Quy, Đông Vương Công lại không hề để ý, trực tiếp giơ tay phải lên.

Nụ hoa trong lòng bàn tay lơ lửng trên không, lực thôn phệ trực

tiếp bao trùm toàn bộ vùng Cực Bắc.

Cả vùng đất, đều theo đó mà rung chuyển.

Huyền Quy vừa đứng dậy, đã bị lực thôn phệ ép đến không thể động đậy.

Chương 447

“Hả?” Trong mắt Huyền Quy lóe lên một tia kinh ngạc.

Nó muốn giãy giụa, chỉ là dựa vào thực lực này, căn bản không có tác dụng gì.

Thôn Phệ Chi Đạo từng chút một bao trùm cơ thể nó, giống như đang thưởng thức mỹ thực.

Tứ chi, thân thể… từng chút một bị thôn phệ.

Vùng Cực Bắc, lập tức trở nên rộng lớn hơn.

Huyền Quy có lẽ dù thế nào cũng không ngờ, mình sẽ biến mất khỏi thế giới Hồng Hoang theo cách này.

Đông Vương Công nheo mắt, có thể cảm nhận được, cùng với việc thôn phệ Huyền Quy, trong cơ thể hắn cũng mơ hồ có thêm một luồng sức mạnh.

Cực hàn chi lực!

Thôn Phệ Chi Đạo!

Trong mắt Đông Vương Công không giấu được niềm vui, có Thôn Phệ Chi Đạo, nếu muốn nâng cao thực lực, cũng không gì đơn giản hơn.

Chỉ là lúc Đông Vương Công đang phấn khích thì không biết rằng, ở một nơi nào đó trong Hồng Hoang, có một luồng sức mạnh, đang rục rịch.

Hai giọng nói tràn đầy hưng phấn và kỳ vọng.

“Thật không ngờ, cách mấy chục triệu năm, lối vào thế giới Hồng Hoang của Thần Ma chúng ta sẽ lại một lần nữa mở ra!” “Ha ha,

Thần Ma chúng ta xưng bá Hồng Hoang, chỉ trong nay mai." "Chỉ là hiện tại, lối vào không đặc biệt hoàn chỉnh, chúng ta cũng chỉ có thể cho phân thân vào, sau đó trong một thời gian dài, không thể sử dụng được nữa." "Vừa hay, hai huynh đệ chúng ta, hãy xem xem, thế giới Hồng Hoang, rốt cuộc là như thế nào." Đang bàn luận, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức đang tiến đến gần.

Hai huynh đệ nhìn nhau cười, một ánh mắt đã hiểu ý đối phương.

Hai huynh đệ trực tiếp xông ra, chặn trước mặt người đó.

Kẻ bị chặn không ai khác, chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang vân du ở đây.

Đột nhiên bị chặn lại, hai vị trực tiếp sững sờ.

Hít sâu một hơi, đều không dám động đậy.

Hai Thần Ma tuy chỉ là phân thân, nhưng thực lực cũng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên cảm nhận được uy áp mạnh mẽ phi thường trên người hai vị này.

Những người có thể khiến họ có cảm giác sợ hãi này, trong thế giới Hồng Hoang cũng chỉ có mấy người, nhưng hai vị này họ lại chưa từng gặp.

Chuẩn Đề phản ứng đầu tiên, khẽ hành lễ, "Bần đạo Chuẩn Đề, bên cạnh là Tiếp Dẫn, xin hỏi hai vị xưng hô như thế nào?" "Không cần quản nhiều như vậy." Thần Ma phân thân nheo mắt, trực tiếp một luồng khí áp mạnh mẽ ập đến.

"Hai người các ngươi nếu trả lời tốt câu hỏi của ta, ta sẽ thả các ngươi đi, nhưng nếu phát hiện có lừa dối ta, đến lúc đó…" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị hai người này dọa sợ, liên tục gật đầu, "Chúng ta nhất định sẽ biết gì nói nấy." … Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lúc này

đối mặt với hai vị Ma Thần kia có thể nói là vô cùng sợ hãi.

Khí tức tỏa ra từ hai người họ khiến họ không thể nảy sinh bất kỳ ý niệm phản kháng nào.

Khí tức trên người này còn đáng sợ hơn cả vị trên Bồng Lai đảo kia, nếu có thể họa thủy đông dẫn, đó tuyệt đối là một điều vô cùng tốt!

Tiếp Dẫn thầm nghĩ trong lòng, đồng thời nhìn về phía Chuẩn Đề.

Hai người vốn cùng nhau tu hành, có thể nói ý đồ xấu trong lòng hai người đều từ một nồi mà ra, Chuẩn Đề nhanh chóng hiểu được ý của đối phương.

"Nói cho ta biết, trong thế giới này, ai là kẻ mạnh nhất?" Lúc này một vị Ma Thần bị bóng tối bao phủ lên tiếng hỏi.

Tiếp Dẫn nghe câu hỏi xong, vội vàng cúi người trả lời: "Trong thế giới này, chính là Hồng Quân lão tổ đương đạo." "Hồng Quân?" Hai vị Ma Thần phân thân lẩm bẩm.

"Đúng vậy, Hồng Quân lão tổ không biết bao nhiêu năm tháng trước đã trở thành Thánh nhân, hiện nay có thể nói đã ở một tầng thứ cao hơn." Chuẩn Đề lúc này cũng xen vào.

Danh tiếng của Hồng Quân, hai vị Ma Thần tự nhiên không rõ lắm, dù sao vẫn luôn ở trong Quy Khư, chưa từng nghe qua chuyện của thế giới Hồng Hoang.

"Vậy có biết trong thế giới này có một vị dùng sức mạnh để chứng đạo không?" Lúc này một Ma Thần khác lên tiếng.

Ở trong Quy Khư, họ đã sớm nghe qua truyền thuyết về dĩ lực chứng đạo.

Nay đã đột phá kết giới, đến thế giới Hồng Hoang, tự nhiên phải

tìm ra sự tồn tại của người này.

Chuyện của vợ chồng Mộng Ảnh đã sớm lan truyền khắp Quy Khư, có thể nói mỗi một Ma Thần đều hận không thể tìm được con đường thông đến thế giới Hồng Hoang.

Nhưng con đường đó trước sau vẫn không mở ra, những Ma Thần kia cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại Quy Khư, chờ đợi thời cơ.

Dĩ lực chứng đạo… Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người không khỏi nhìn nhau, trong đại thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết cả thế giới chỉ có một tồn tại đáng sợ đang đi trên con đường dĩ lực chứng đạo.

"Thật là không tốn chút công sức nào!" Tiếp Dẫn trong lòng cười lớn, nhất thời quên cả trả lời.

May mà Chuẩn Đề cơ trí, cũng nhìn thấy sắc mặt của Tiếp Dẫn, vội vàng tiếp lời: "Hai vị đại nhân, người mà các ngài nói quả thực có một vị, chính là chủ nhân của Bồng Lai đảo, tên là 'Đông Vương Công'." Bồng Lai đảo, Đông Vương Công!!!!

Hai vị Ma Thần lẩm bẩm, rõ ràng hiện tại đối với vị Đông Vương Công này cũng vô cùng tò mò.

"Dẫn đường, chúng ta bây giờ đến Bồng Lai đảo!" Một vị Ma Thần vung tay nói.

Lập tức Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người như bị một luồng sức mạnh vô hình kìm kẹp, căn bản không có cách nào động đậy, bị người ta khống chế.

"Ha ha ha, thật không ngờ lại như vậy!" Lúc này một Hắc Ảnh Ma Thần cười lớn nói.

Hắn tưởng rằng tìm kiếm hậu duệ của Bàn Cổ dùng sức mạnh chứng đạo sẽ tốn một phen công sức, giờ xem ra lại không tốn chút

nào.

"Giữa chúng ta có thể sẽ tìm được cơ hội chứng đạo, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải lấy ta làm tôn." Một Ma Thần khác cười lớn nói.

Hai bóng người trực tiếp biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh đến mức trong nháy mắt đã ở cách đó hàng trăm triệu dặm.

Còn về Tây phương nhị thánh, lúc này hai người như gà con bị người ta xách đi, căn bản không có bất kỳ biện pháp nào để phản kháng… … Bồng Lai đảo, hiện nay tử khí đông lai, từ khi khí vận tăng lên, nơi này chỉ có thể dùng từ phúc địa để hình dung.

Hiện tại từng luồng khí vận biến thành huyền quang bảy màu xoay quanh toàn bộ Bồng Lai đảo, bảo vệ cả hòn đảo.

Hiện tại Hy Hòa đang ngồi xếp bằng trong Bồng Lai tiên các, đột nhiên mở mắt ra.

"Trừ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tại sao lại có hai luồng khí tức kỳ lạ!" Hy Hòa nhàn nhạt nói.

"Hai vị đại nhân, nơi này chính là Bồng Lai đảo." Ở ngoài Bồng Lai đảo hàng vạn dặm, Tiếp Dẫn liền nhìn thấy hòn đảo tràn ngập hồng vận vô cùng đáng sợ này, lòng ghen tị càng thêm mãnh liệt.

Khí vận của phương Đông vốn đã mạnh hơn phương Tây, từ sau khi chuyện của Hồng Vân kết thúc, hai huynh đệ chỉ có thể ở lại vùng đất nghèo nàn của phương Tây, căn bản không thể đến gần phương Đông.

Không phải là không muốn, mà là không dám.

Chương 448

Người đàn ông đó, đã để lại trong lòng họ một dấu ấn vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

"Khí vận chồng chất, nơi này quả thực là một nơi tốt!" Hắc Ảnh Ma Thần không vội, chỉ dừng lại ở ngoài vạn dặm, quan sát Bồng Lai đảo trong hư vô.

Một vị Ma Thần khác gật đầu cười nói: "Tuy là như vậy, nhưng nơi này không lọt vào mắt ta!" Mặc cho Bồng Lai đảo gần như chiếm sáu phần khí vận của thế giới Hồng Hoang, nhưng đối với hai người họ, tất cả đều là hư ảnh, căn bản không có tác dụng gì.

"Việc quan trọng nhất bây giờ, là tìm ra Đông Vương Công!" Hắc Ảnh Ma Thần nhàn nhạt nói.

Nghe cuộc nói chuyện giữa các Ma Thần, lúc này Tiếp Dẫn lên tiếng: "Hai vị đại nhân, nếu các ngài không hứng thú với hòn đảo này, vậy cho chúng ta đi!" Tiếp Dẫn thèm muốn Bồng Lai đảo không phải một hai ngày, nay có cơ hội tốt như vậy, tự nhiên phải nắm bắt.

Chỉ là hai vị Ma Thần không hề nói gì, chỉ thoáng một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo liền xuất hiện trên Bồng Lai đảo, uy lực vô biên trực tiếp ập xuống, lực lượng kinh khủng trực tiếp đập vào hòn đảo.

Ầm… Lực lượng kinh khủng trực tiếp bùng nổ, Bồng Lai đảo bùng phát ra hào quang bảy màu đáng sợ, trực tiếp bao bọc toàn bộ hòn đảo.

Trong nháy mắt hai luồng lực lượng kinh khủng va chạm vào nhau, giống như pháo hoa rực rỡ, không ngừng lóe sáng trên không

trung.

Bồng Lai đảo cũng đang rung chuyển, nhưng chỉ là rung chuyển mà thôi, không có chuyện gì khác xảy ra.

Đại trận bảo vệ Bồng Lai đảo đã chống lại được đòn tấn công của hai vị Ma Thần.

"Cũng có chút thú vị!" Hắc Ảnh Ma Thần cười lớn nói.

Rõ ràng hai vị Ma Thần đối với đại trận bảo vệ của Bồng Lai đảo cũng có chút tò mò, họ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực thuộc hàng đỉnh cấp trong thế giới này.

Nhưng hai người liên thủ một đòn, lại không thể đánh sập hòn đảo này, quả thực ngoài dự liệu của họ.

"May quá, Bồng Lai đảo không bị hai vị đại nhân phá hủy!" Tiếp Dẫn lúc này vội vàng vuốt ngực nói.

"A, đúng là làm ta lo chết đi được!" Chuẩn Đề cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người họ bây giờ đã nhắm chắc hòn đảo Bồng Lai này, dù sao hai vị đại nhân ra tay, Đông Vương Công dù có ba đầu sáu tay cũng chưa chắc là đối thủ của họ.

Chỉ là hai người họ hoàn toàn không nghĩ tới, hai vị Ma Thần đến cuối cùng có tha cho họ hay không.

Trong mắt họ hiện tại chỉ có Bồng Lai tiên đảo, hòn đảo được gia trì bởi phần lớn khí vận của thế giới Hồng Hoang này.

Nếu có thể ở đây lập bang lập phái, tuyệt đối có thể khiến hai người họ một bước lên trời. … Trong Bồng Lai tiên các.

Hy Hòa lúc này nheo mắt, trực tiếp đạp không mà ra, lúc này trên quảng trường, đã đứng đầy người.

Có Long Vương cửu tử, có Bồng Lai thất thánh, Văn Đạo Nhân và những người khác đều ngẩng đầu nhìn lên không trung.

"Kẻ nào đến đây, tại sao lại xông vào Bồng Lai tiên đảo của ta?" Hy Hòa trực tiếp đạp không nhìn lên những bóng người đáng sợ trên không trung, rồi lạnh lùng hỏi.

Thấy có người từ Bồng Lai đảo ra, hai vị Ma Thần cũng không tiếp tục ẩn mình, trực tiếp hiện thân.

"Không phải là hậu duệ của Bàn Cổ dùng sức mạnh chứng đạo kia chứ?" Hắc Ảnh Ma Thần nhàn nhạt nói.

Trên người Hy Hòa, hắn căn bản không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác biệt, chỉ là thần nguyên tu hành không tệ.

"Kẻ ta tìm không phải ngươi, gọi Đông Vương Công ra đây, ta có thể tha cho ngươi không chết!" Một Ma Thần khác hét lớn với mọi người trên Bồng Lai tiên đảo.

Âm thanh đó như mang theo uy năng vô thượng, khiến đại trận bảo vệ Bồng Lai đảo dấy lên từng gợn sóng.

Hy Hòa lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi, nếu không có đại trận bảo vệ, với thực lực của hai Ma Thần này, có thể tùy ý tàn sát tất cả mọi người trên đảo.

Bởi vì khí tức trên người họ giống hệt Đông Vương Công, cảnh giới Hỗn Nguyên đó, không phải là thứ nàng có thể thăm dò.

"Tìm Hoa công có chuyện gì, ta có thể truyền đạt!" Hiện tại Hy Hòa cũng rõ ràng, trước khi Đông Vương Công xuất hiện, không thể có bất kỳ xung đột nào với hai người này.

Có đại trận bảo vệ Bồng Lai tiên đảo, nàng cũng không dám đảm bảo hai người họ sẽ không phá vỡ nó, rồi tiến vào bên trong.

“Ta muốn đoạt lấy thân thể của hắn, thành tựu vô thượng đại đạo của ta.” Hắc Ảnh Ma Thần không hề che giấu, trực tiếp cười lớn nói.

Tam Thiên Ma Thần, Tam Thiên Đại Đạo, nếu có thể chứng đạo, liền có thể thống nhất hai nghìn chín trăm chín mươi chín đại đạo còn lại, đến lúc đó trở thành chúa tể của hàng ngàn vạn thế giới lớn nhỏ.

Thấy hai Ma Thần kia bộ dạng coi trời bằng vung, tất cả mọi người trong Bồng Lai tiên đảo sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Đông Vương Công là tồn tại chí cao vô thượng trong lòng họ, bất kể là ai cũng không thể vũ nhục, Hồng Quân cũng vậy.

“Một câu đoạt lấy thân thể thật hay, các ngươi cứ ở đây chờ, ta đi thông báo!” Hy Hòa nhàn nhạt nói.

Nhưng sắc mặt nàng trở nên cực kỳ khó coi, căn bản không cho hai Ma Thần kia chút thể diện nào.

Đều đã bắt nạt đến tận nhà rồi, nếu Hy Hòa còn cho đối phương mặt mũi, đó là điều nàng không thể làm được.

“Không cần phiền phức như vậy, ta tự mình vào!” Lúc này Hắc Ảnh Thần Ma hét lớn.

“Ngươi nghĩ ngươi có thể tiến vào đại trận bảo vệ của Bồng Lai đảo sao?” Hy Hòa lạnh giọng nói.

Nói xong, Hy Hòa lơ lửng trên không trung, trong cơ thể bộc phát ra ánh sáng vô thượng, từng luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ trực tiếp bao phủ toàn bộ Bồng Lai đảo.

Hiện tại toàn bộ Bồng Lai đảo như một người khổng lồ thức tỉnh, hào quang bảy màu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trực tiếp bao phủ toàn bộ hòn đảo.

“Ồ?” Hai vị Thần Ma nheo mắt, cũng cảm nhận được một tia uy

hiếp.

“Vậy để ta xông vào thử xem!” Hắc Ảnh Ma Thần hét lên.

Một luồng sức mạnh hắc ám đáng sợ trực tiếp chém xuống Bồng Lai đảo.

Luồng hắc ám lợi kiếm đó đủ để sánh ngang với Bồng Lai đảo, giống như một thanh cự kiếm vô thượng từ trên trời rơi xuống, muốn chém cả tiên đảo thành hai nửa.

Keng!!!

Ầm!!!

Thanh hắc ám lợi kiếm trực tiếp va chạm với đại trận bảo vệ của Bồng Lai đảo, trong nhất thời ánh sáng rực rỡ trực tiếp bùng nổ.

Lực lượng kinh khủng khiến vùng biển xung quanh đại trận không ngừng cuộn trào, vô số sinh linh đều bỏ mạng, toàn bộ không gian như bị hai luồng sức mạnh trực tiếp ép nát biến mất.

“Sức mạnh này thực sự quá đáng sợ.” Văn Đạo Nhân vô cùng kinh hãi, nhìn thanh hắc ám lợi kiếm khổng lồ kia, như muốn chém vỡ đại trận bảo vệ.

Chương 449

Hy Hòa lúc này trên trán cũng đầy mồ hôi, thực lực của đối phương thực sự quá mạnh.

May mà đại trận bảo vệ của Bồng Lai tiên đảo đã chống đỡ được, không để cho hắc ám lợi kiếm chém xuống. … Xa ở vùng Cực Hàn, Đông Vương Công lúc này đã dùng Thôn Phệ Chi Đạo hấp thu toàn bộ cực hàn chi lực.

Hiện tại trong lòng bàn tay xuất hiện một cột băng, trực tiếp đánh vào một ngọn núi băng.

Ầm!!!!

Lực va chạm khổng lồ khiến cả ngọn núi tuyết trực tiếp sụp đổ, tuyết, đá vụn bay đầy trời, một ngọn núi lớn như vậy đã bị Đông Vương Công san thành bình địa.

"Bồng Lai đảo hình như có chuyện!" Lúc này trong lòng Đông Vương Công chấn động, thầm nghĩ.

Đông Vương Công không hề dừng lại, trong nháy mắt đã rời khỏi vùng Cực Hàn, trực tiếp lao về phía Bồng Lai tiên đảo.

Hắn cảm nhận được một khí tức vô cùng quen thuộc, đó thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, người có thực lực bậc này, không nên xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang.

Nếu là ngoại vực, Tam Thanh tất sẽ ra mặt giải quyết, nay lại nhắm thẳng vào Bồng Lai đảo, trong lòng Đông Vương Công bây giờ cũng rõ người đến chính là người của Quy Khư.

"Chẳng lẽ những Ma Thần đó đã biết cách tiến vào thế giới Hồng Hoang?" Đông Vương Công lúc này vô cùng tò mò, dù sao cũng chỉ có

ở Quy Khư, cảnh giới Hỗn Nguyên mới nhiều như cỏ rác, đâu đâu cũng thấy.

Vì vậy có thể đoán ra là người của Quy Khư, Đông Vương Công cũng là vì nguyên nhân này.

Đối với việc những Ma Thần này làm sao tiến vào, Đông Vương Công phải điều tra rõ ràng, cảnh giới của hắn chưa đủ để chống lại những Ma Thần kia. … Bên ngoài Bồng Lai tiên đảo.

Hai vị Ma Thần phân thân lúc này cũng đang suy tư, không tiếp tục động thủ.

Bởi vì Bồng Lai đảo lại không công phá được, hai người liên thủ, căn bản không có cách nào phá vỡ đại trận bảo vệ này, chỉ có thể làm nó gợn lên một chút sóng gợn.

"Nếu chân thân ở đây, tất sẽ phá được đại trận bảo vệ này!" Ma Thần hét lớn.

Một câu nói này cũng cho thấy, đối với Bồng Lai đảo họ cũng có chút bất lực.

Dù sao nơi này cũng là thế giới do Bàn Cổ đại thần khai thiên sáng tạo.

Phần lớn khí vận trong thế giới này đều gia trì trên Bồng Lai đảo, mấy vị Ma Thần Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không đủ để phá vỡ nó.

Đại Đạo cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hiện tại Bồng Lai đảo được trời che chở, tất nhiên không thể để nó bị hủy diệt.

"Chúng ta cứ ở đây chờ đi!" Người đi cùng Hắc Ảnh Ma Thần nhàn nhạt nói.

Rõ ràng hiện tại cũng không có cách nào khác, ngoài việc chờ đợi, căn bản không nghĩ ra được phương pháp nào tốt hơn.

"Cũng chỉ có thể như vậy!" Hắc Ảnh Ma Thần gật đầu, thân hình lùi lại.

Hai Ma Thần trên không trung biến mất, Bồng Lai đảo cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, tử khí đông lai, bảy màu vây quanh.

Nhưng không một ai trên Bồng Lai đảo dám lơ là cảnh giác, bởi vì Đông Vương Công chưa về, họ nhất định phải bảo vệ tốt nơi này.

Hai vị Ma Thần lúc này đối với Bồng Lai tiên đảo căn bản không có chút hứng thú nào.

Tòa đảo này có đại trận hộ thủ quả thực đã vượt ngoài dự liệu của chúng.

"Hoa công mau về sớm, thiếp sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!" Hy Hòa trong lòng thầm nghĩ.

Cú va chạm vừa rồi của Hắc Ảnh Ma Thần tuy không phá vỡ được đại trận hộ thủ, nhưng lại khiến Hy Hòa phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Thời gian từng chút một trôi đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này trong lòng có thể nói là vô cùng vui sướng.

"Bồng Lai đảo cũng có ngày hôm nay, xem ra lần này Đông Vương Công chắc chắn phải chết!" Tiếp Dẫn vui mừng nói.

Chuẩn Đề cũng vậy, nghĩ đến cảnh tượng thảm thương mà Đông Vương Công sắp phải đối mặt dưới thực lực của hai vị đại nhân kia, trong lòng y vô cùng khoan khoái.

"Lần này, thế giới Hồng Hoang sẽ không còn kẻ nào tên Đông

Vương Công nữa!" Chuẩn Đề hung tợn nói.

Hai người bọn họ vốn như mặc chung một quần, giờ Đông Vương Công gặp nạn, tất nhiên phải bỏ đá xuống giếng.

Cùng lúc đó tại phụ cận Bồng Lai đảo, Tam Thanh, đệ tử dưới trướng Hồng Quân, cũng xuất hiện vì cảm nhận được cường giả vô thượng.

Cú va chạm khiến cả đất trời thất sắc kia tự nhiên đã thu hút Lão Tử và những người khác.

"Đi thôi, tuy là ở gần Bồng Lai đảo, nhưng vì thương sinh Hồng Hoang, ta phải đi!" Thông Thiên nhiệt huyết nói.

Người khác không biết có thể sẽ nghĩ y đi giải vây cho Đông Vương Công.

"Lần trước là một vị cường giả cao thâm như vậy, lần này lại là hai vị, xem ra đại thọ của Đông Vương Công sắp đến rồi!" Nguyên Thủy nói thẳng không chút kiêng dè.

Lão Tử lúc này lại hoàn toàn chìm vào suy tư.

Cường giả cấp bậc này không phải lần đầu xuất hiện.

Lần trước Nữ Đế ngoại vực xuất hiện, lão đã sớm có cảm giác, nhưng Đạo Tổ lại không hề nói gì.

Nhưng muốn tiếp xúc với những chuyện ở tầng thứ đó quả thực vô cùng khó khăn, bởi vì thực lực đã hạn chế tất cả.

Cùng lúc đó, ở một nơi xa Bồng Lai, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện, mày liễu nhíu chặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Sao có thể, người ở nơi đó tại sao lại xuất hiện ở đây!" Nữ Oa trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chuyến đi Quy Khư lần đó của Đông Vương Công vẫn còn hiện

rõ trong tâm trí nàng, đối thủ mà hắn phải đối mặt hoàn toàn ở hai tầng thứ khác nhau.

Có thể nói, đối với Nữ Oa, đó là nơi tuyệt đối sẽ không bao giờ quay lại, bởi vì bên trong đó chính là tuyệt địa.

Ban đầu nàng còn tưởng là kẻ nào không có mắt trong thế giới Hồng Hoang lại dám chọc vào người của Bồng Lai đảo.

Nhưng khi Nữ Oa đến nơi này, cảm nhận được khí tức hắc ám độc nhất vô nhị từ trong Quy Khư, luồng khí tức đủ để chém giết Thánh nhân kia không ngừng chấn động.

"Hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra!" Nữ Oa hai tay chắp lại, nhắm mắt cầu nguyện.

Đối với Đông Vương Công, lúc này Nữ Oa không biết nên làm thế nào, đoạn ký ức đó mãi mãi khắc sâu trong lòng, nếu không nàng đã chẳng xuất hiện ở Bồng Lai đảo.

Chương 450

Đêm.

Trời tối, Bồng Lai đảo lấp lánh ánh sao, dải ngân hà rực rỡ phản chiếu trên mặt biển, cho người ta cảm giác trời nước giao hòa.

Bồng Lai đảo không nghi ngờ gì chính là sự tồn tại chói lọi và rực rỡ nhất trên Đông Hải.

Vô số vì sao vây quanh, bao bọc lấy tất cả các hòn đảo nhỏ, nhưng mọi chuyện ở đây lại không hề đơn giản như vậy.

Một luồng hắc ám chi khí lặng lẽ xâm nhập vào Bồng Lai đảo, tuy hai vị Ma Thần không thể phá vỡ đại trận, nhưng chúng cũng không thể dễ dàng buông tha cho những người bên cạnh Đông Vương Công.

Bởi vì chúng biết, những người này là mối uy hiếp tốt nhất.

"Kẻ nào dám phạm vào Bồng Lai đảo của ta!!!!" Trên bầu trời, một tiếng quát lớn khiến những vì sao xung quanh đều bùng cháy, hóa thành mưa sao băng không ngừng điểm xuyết trên đại trận hộ thủ của Bồng Lai đảo.

"Cuối cùng cũng ra rồi!" Hắc Ảnh Ma Thần nhất thời sáng mắt lên rồi nói.

Ánh mắt của Ma Thần bên cạnh Hắc Ảnh Ma Thần cũng bộc phát ra quang mang khủng bố, trực tiếp nhìn lên trời cao.

Giây tiếp theo, hai vị Ma Thần trực tiếp bước ra từ hư vô, thân hình lóe lên hóa thành một đạo hắc ảnh rồi biến mất không thấy đâu.

"Đông Vương Công?" Hắc Ảnh Ma Thần lạnh lùng nhìn nam tử trước mặt hỏi.

Khí tức mơ hồ bộc phát từ trên người đối phương giống như một con dã thú hung mãnh.

Không.

Phải nói là còn hung hãn hơn cả dã thú, trong ba ngàn Ma Thần không có một ai mang trên mình khí tức như vậy.

"Kẻ phạm Bồng Lai đảo ta, giết không tha!" Đối phương chỉ nhàn nhạt thốt ra mấy chữ, lật tay làm mây, những vì sao trên bầu trời đều bị che khuất.

Giây tiếp theo úp tay làm mưa, trên trời bỗng đổ mưa như trút nước, nhưng thực tế những thứ này đều không phải là mưa, chỉ là những giọt mưa vốn đang rơi trên không trung lúc này đều ngưng kết thành băng khối.

Vút!

Mưa băng ngưng kết trên không trung, giây tiếp theo toàn bộ đều lao thẳng về phía hai vị Ma Thần.

Không gian dường như bị mưa băng rạch nát, mắt thường căn bản không thể nhận ra được thứ này.

"Hừ!!!!" Hắc Ảnh Ma Thần hừ lạnh một tiếng.

Trong tay hắn bộc phát ra một luồng hắc ám chi khí, bao bọc lấy cả hai người, những giọt mưa băng kia trong nháy mắt đều tan chảy hết.

"Xem ra lực lượng cực hàn không có tác dụng nhỉ!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Hắc Ảnh Ma Thần lúc này trở nên vô cùng khó coi, hai người bọn chúng lại trở thành đối tượng luyện tập pháp thuật của đối phương.

Dù sao cũng là phân thân của ba ngàn Ma Thần, tuy thực lực không đạt đến mức khủng bố như bản thể, nhưng ở thế giới Hồng Hoang này cũng là tồn tại vô thượng.

"Ám Ảnh Tập Kích!!!" Hắc Ảnh Ma Thần hét lớn một tiếng.

Trong bóng tối, từng đạo thân ảnh hiện ra, nhưng chỉ xuất hiện một lát rồi lập tức ẩn mình vào xung quanh, mắt thường và thần thức đều không có cách nào dò xét được.

Đông Vương Công tự nhiên cũng có chút hứng thú, híp mắt nhìn tất cả những gì Hắc Ảnh Ma Thần đang làm.

Giết!!!

Hắc Ảnh Ma Thần chỉ tay, bên cạnh không hề có bất kỳ động tĩnh nào, mọi thứ vẫn bình thường như cũ.

Nhưng lúc này Đông Vương Công lại cảm thấy bên cạnh mình như bị vạn quân bao vây.

Vút!

Một thanh trường kiếm do hắc ám hóa thành chỉ thẳng vào yết hầu Đông Vương Công, đồng thời những phương vị khác cũng vậy, có thể nói lúc này ba trăm sáu mươi độ không có một góc nào bị bỏ sót.

"Phá cho ta." Cảm nhận được uy hiếp vô thượng đó, Đông Vương Công hét lớn một tiếng, đồng thời trong cơ thể cũng bộc phát ra khí tức khủng bố, huyết khí cuồn cuộn không ngừng chảy, ở xa cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ đó.

Ầm.

Bên cạnh Đông Vương Công bộc phát ra khí tức khủng bố, trực tiếp lan ra bốn phía.

Lấy lực phá pháp, đó chính là điều Đông Vương Công làm, nếu

đối phương đã sử dụng thủ đoạn như vậy, vậy thì một quyền đánh nát nó là được.

Ma Thần đứng sau lưng Hắc Ảnh Ma Thần nhìn thấy khí tức bộc phát từ trên người Đông Vương Công, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương.

"Lấy lực chứng đạo, xem ra đúng là hậu duệ của Bàn Cổ, hy vọng chứng đạo của ta đến rồi." Toàn thân huyết dịch của Đông Vương Công như bị đốt cháy.

Khí tức khủng bố trực tiếp quét tới, một quyền, đêm tối vốn có lập tức được thắp sáng, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi mặt biển.

Ầm!!!

Nhất thời tiếng chấn động cực lớn vang lên, tiếng xé gió, một quyền của Đông Vương Công suýt chút nữa đã đánh nát không gian xung quanh.

Những bóng đen bên cạnh dưới tiếng vang cực lớn toàn bộ đều vẫn lạc, biến mất khỏi không trung.

"…" Hắc Ảnh Ma Thần hiển nhiên vô cùng kinh ngạc, dù sao cũng là phân thân của ba ngàn Ma Thần, thực lực tự nhiên không thể xem thường.

Nhưng những cái bóng mà hắn triệu hồi ra lại bị đối phương một quyền đánh tan, quả thực khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời những cái bóng này tự nhiên có liên quan đến thân thể hắn, giờ bị đánh thành mảnh vụn, hắc khí trên người Hắc Ảnh Ma Thần cũng nhạt đi đôi chút.

"Nếu đã dám phạm vào Bồng Lai đảo của ta, vậy ta sẽ lấy mạng chó của các ngươi!" Đông Vương Công hét lớn.

Đôi mắt hắn lấp lánh vạn đạo quang mang, như hai vầng thái dương treo trên bầu trời.

Vút.

Một tiếng xé gió, Đông Vương Công trực tiếp biến mất khỏi vị trí ban đầu, giây tiếp theo, nắm đấm của hắn đã xuất hiện trên đầu Hắc Ảnh Ma Thần.

Cảm nhận được áp lực mà Đông Vương Công mang lại, Hắc Ảnh Ma Thần cũng không dám có chút sơ suất.

Hắc ám chi khí trên người Hắc Ảnh Ma Thần không ngừng chấn động, đồng thời trong tay xuất hiện một tấm khiên đen, khủng bố vô cùng.

"Chặn lại cho ta!!!" Thấy nắm đấm kia sắp đập xuống người mình, trên tấm khiên đen kia cũng bộc phát ra hắc khí bồng bột.

Ầm ầm ầm!!!!

Chương 451

Nhất thời chấn động cực lớn trực tiếp bùng nổ, Hắc Ảnh Ma Thần cầm tấm khiên đen trong tay trực tiếp bay ngược ra ngoài ngàn vạn dặm.

Lấy lực chứng đạo, người kế thừa sức mạnh, một quyền này là một đòn toàn lực của Đông Vương Công, mang theo sức mạnh vô thượng.

Hắc Ảnh Ma Thần cảm thấy tay mình như sắp gãy, nhưng không hề có chút kinh ngạc nào, bởi vì trước đó đã từng chiến đấu với Bàn Cổ đại thần, sao có thể không biết lấy lực chứng đạo khủng bố đến mức nào.

"Sao có thể!" Hắc Ảnh Ma Thần kinh ngạc nhìn Đông Vương Công.

Dù sao ở thế giới Quy Khư, hắn từng nghe nói vợ chồng Mộng Ảnh đuổi đánh đối phương, cuối cùng là Dương Mi Lão Tổ dùng Thần Ngao mới đổi được hắn về.

"Ta đã nói, kẻ phạm Bồng Lai đảo, tất tru diệt!" Giọng nói của Đông Vương Công vô cùng vang dội.

Ma Thần thì đã sao, cả hai Ma Thần đều phải chết, bởi vì chúng đã chạm đến giới hạn của Đông Vương Công.

Đồng thời Đông Vương Công cũng biết rõ, muốn chứng đạo, chúng nhất định sẽ bắt hắn về thế giới Quy Khư.

"Không biết tự lượng sức!" Lúc này, một vị Ma Thần khác hung tợn nói, thân thể của hắn cũng đã động.

Người này trên người mang theo từng đạo Lôi đình pháp tắc,

khủng bố vô cùng, thân hình vừa động, cả thế giới phảng phất như sắp bị chiếu sáng.

Cảm nhận được khí tức trên người đối phương, Đông Vương Công tự nhiên cũng không dám có bất kỳ sự khinh suất nào, trong tay lấy ra Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, đầu ngón tay nhỏ một giọt tinh huyết vào.

Từng đạo năng lượng vô thượng trực tiếp bao phủ lấy Đông Vương Công, đồng thời, một đạo lôi đình trực tiếp tấn công về phía thân thể hắn.

Lôi đình pháp tắc, có sức phá hoại vô cùng khủng bố, một đạo lôi đình khiến bầu trời sụp đổ, nơi nó đi qua có thể nói là cỏ cây không mọc, giờ đây đánh vào người Đông Vương Công, tạo ra từng trận gợn sóng.

"Lại là lôi đình!" Đông Vương Công cũng có chút kinh ngạc.

Xem ra lai lịch của Ma Thần này không nhỏ, ở Quy Khư cũng là một tồn tại cự phách.

Lôi đình là thứ mạnh mẽ nhất nằm ngoài ngũ hành, không chỉ mang theo sức phá hoại khủng bố mà còn có sức sống vô song.

Chính cái gọi là hủy diệt trong lôi đình, cũng tái sinh trong lôi đình.

"Bây giờ để ngươi xem thực lực là gì nhé, hậu duệ của Bàn Cổ!" Khóe miệng Ma Thần Lôi đình pháp tắc khẽ nhếch lên, Hắc Ảnh Ma Thần cũng lặng lẽ lùi về phía sau.

Hắn không muốn nếm thử mùi vị của lôi đình, cảm giác đó không dễ chịu chút nào.

"Vậy thì đến đi!" Đông Vương Công lúc này chiến ý hừng hực, cả người bộc phát ra khí tức càng thêm khủng bố.

Vừa dứt lời, Đông Vương Công chân đạp Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, trực tiếp lao về phía đối phương.

Lôi đình tuy mang theo sức phá hoại vô song, nhưng Đông Vương Công lại không hề sợ hãi, một là dưới chân hắn có Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, hai là hắn sẽ vận dụng Thôn Phệ chi pháp, trực tiếp thôn phệ lôi đình kia, hóa thành của mình.

Ma Thần Lôi đình pháp tắc căn bản không hề sợ hãi, hai tay dang rộng, nhất thời sau lưng hắn vô số đạo lôi đình không ngừng loạn vũ.

"Bôn Lôi Đại Pháp, vạn vật đều là sâu kiến." Trong nháy mắt, những đạo lôi đình đó trực tiếp tấn công về phía Đông Vương Công, tốc độ cực nhanh, căn bản không phải là thứ mắt thường có thể bắt được.

Vô số đạo lôi đình biến hóa thành từng con lôi long, hình dạng khác nhau, nhưng đều tỏa ra khí tức hủy diệt khủng bố đó.

Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên dưới sự gia trì của Đông Vương Công cũng tỏa ra từng đạo năng lượng, bảo vệ hắn ở vị trí trung tâm.

"Ta là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, một tên thể tu dám ngông cuồng trước mặt ta." Ma Thần Lôi đình pháp tắc hét lớn.

Giây tiếp theo, hai người va chạm vào nhau, lôi long cũng đang không ngừng xé rách lá chắn năng lượng của Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, không ngừng xé rách, muốn đột phá phòng tuyến.

Nhưng Đông Vương Công hoàn toàn không sợ, một mình tiến vào trong đó, nắm chặt nắm đấm muốn đánh về phía Ma Thần Lôi đình pháp tắc kia.

Trong tay hắn truyền ra từng trận khí tức khủng bố khiến trong lòng Ma Thần Lôi đình pháp tắc cũng xuất hiện một tia sợ hãi.

"Phá cho ta!" Đông Vương Công hét lớn, cả người như một vầng

thái dương.

Lấy lực phá vạn pháp, đó là điều Đông Vương Công muốn làm, Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên tuy có thể chống đỡ.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên cũng không thể chống đỡ lôi đình này mãi được.

"Nếu đã đến rồi, vậy thì đừng đi!" Lúc này Ma Thần Lôi đình pháp tắc hét lớn.

Trong cơ thể hắn bộc phát ra sức mạnh vô thượng, trên đỉnh đầu Ma Thần, hàng vạn đạo lôi đình không ngừng giáng xuống.

Lần này mỗi đạo lôi đình đều có đường kính mười mét, đồng thời khí tức khủng bố đó càng thêm kinh người, như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh thành mảnh vụn.

"Lôi Đình Lao Lung!" Những đạo lôi đình đó trực tiếp đánh về phía Đông Vương Công, có thể nói nếu bị lôi đình đó đánh trúng, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên cũng không thể chống đỡ được lôi đình khủng bố như vậy.

Bởi vì khí tức hủy diệt mà lôi đình này tỏa ra khiến không gian này không thể chịu nổi, đang không ngừng sụp đổ, tuy không phải bản thể giáng lâm, nhưng sự khủng bố của lôi đình pháp tắc đã được kế thừa trên đạo phân thân này.

"Vậy để ta xem, rốt cuộc ngươi có thực lực đó không!" Trong cơ thể Đông Vương Công bộc phát ra khí tức khủng bố, hét lớn.

Sự khủng bố của lôi đình, tất cả mọi người đều chứng kiến.

Khí tức hủy diệt đó bao trùm cả Đông Hải, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy cảnh này, trong lòng vô cùng kích động.

Bởi vì họ cho rằng, lúc này Đông Vương Công chỉ có một con

đường chết, một đòn này tất sẽ khiến đối phương trực tiếp vẫn lạc.

Nhưng hành động của Đông Vương Công lại khiến những người này vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy Đông Vương Công dứt khoát thu lại Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên, nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đánh về phía Ma Thần Lôi đình pháp tắc.

Trong mắt những người khác, đây hoàn toàn là lấy trứng chọi đá, hoàn toàn không biết tự lượng sức.

"Thần thoại về Đông Vương Công từ nay sẽ tiêu tan trên mảnh đất Hồng Hoang này!" Tiếp Dẫn nhàn nhạt nói.

"Nếu đã như vậy, Bồng Lai đảo huynh đệ hai ta tự nhiên phải chiếm lấy!" Chuẩn Đề cũng phụ họa.

Tam Thanh lúc này cũng lắc đầu.

"Bồng Lai đảo này, ta phải chiếm lấy!" Lão Tử mở lời.

"Đó là tự nhiên, hai tên phương Tây kia căn bản không đáng nhắc tới!" Nguyên Thủy nhàn nhạt liếc nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rồi nói.

Hai người bọn họ sau sự kiện Hồng Hà đã nguyên khí đại thương, so với Tam Thanh, căn bản không đáng nhắc tới.

Nữ Oa thì hai tay siết chặt, trên mặt không nhìn ra được thần sắc gì, cũng không ai biết nàng định làm gì.

Ngay khi tất cả mọi người đều đang có những ý đồ riêng, Đông Vương Công cả người cũng trực tiếp tiếp cận vạn đạo lôi đình kia.

Chương 452

Pằng!!!

Một quyền hạ xuống, cả bầu trời đều rung chuyển, nước biển bên dưới không ngừng sôi trào, mà một đạo lôi đình trên không trung lại từ từ biến mất.

"Thôn phệ cho ta, đây là cơ hội tốt!" Thực ra Đông Vương Công không phải muốn đối đầu trực diện với lôi đình pháp tắc này, mà là muốn thôn phệ nó, luyện hóa nó thành của mình.

Chất lượng của lôi long vừa rồi thực sự quá kém, cho nên Đông Vương Công mới không ra tay, giờ đây cơ hội đã bày ra trước mắt, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

"Hửm?" Ma Thần Lôi đình pháp tắc cũng ngẩn người, hắn cũng cảm nhận được rõ ràng, đạo lôi đình đó như biến mất không lý do.

"Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Tuy trong lòng tò mò, nhưng đó chỉ là một đạo lôi đình mà thôi, hắn cũng không tiếp tục để ý, trực tiếp hai tay chắp lại, nhất thời những đạo lôi đình cuồng bạo đó trực tiếp đánh về phía Đông Vương Công.

Vạn đạo lôi đình trực tiếp bao vây lấy Đông Vương Công, cùng lúc giáng xuống người hắn.

Ầm...

Tiếng nổ vang không ngớt, căn bản không hề dừng lại, sự hủy diệt đó trực tiếp tạo ra một hố sâu ngàn vạn mét trên mặt đất dưới chân Đông Vương Công.

Trong cả khu vực, chỉ có sự cuồng bạo đang không ngừng tàn phá, căn bản không có khí tức nào khác.

Khí tức của Đông Vương Công cũng vào khoảnh khắc này biến mất không thấy, như đã biến mất khỏi thế giới này.

Trong không gian này, chỉ có khí tức lôi đình, căn bản không tồn tại khí tức của bất kỳ sinh vật nào, bởi vì không thể có người nào sống sót được ở nơi này.

Đông Vương Công bị giết rồi sao?

Tất cả mọi người đều vô cùng tò mò, bởi vì lúc này dưới sự oanh kích của lôi đình, căn bản không phát hiện ra bất kỳ bóng người nào.

Ngay cả Ma Thần Lôi đình pháp tắc lúc này cũng nhíu chặt mày, một đòn này không phải là toàn lực của hắn, với tư cách là hậu duệ của Bàn Cổ, lấy thể tu làm chủ, chút sức mạnh lôi đình này căn bản không đáng nhắc tới.

"Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần, người kế thừa lấy lực chứng đạo này, dễ dàng bị ngươi giết như vậy sao?" Hắc Ảnh Ma Thần kinh ngạc hỏi người bên cạnh.

Thứ hắn muốn là thân thể của Đông Vương Công, chứ không phải thứ gì khác, nhưng bây giờ xem ra mọi thứ đều đã không còn.

"Không, Lôi Đình Lao Lung của ta tuy khủng bố, nhưng không phải là sức mạnh mà người kế thừa lấy lực chứng đạo không thể chống đỡ được!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lắc đầu nói.

Sau khi nhận được lời giải thích, Hắc Ảnh Ma Thần bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm trong vùng lôi đình kia, nhưng đáng tiếc hắn lại không thu hoạch được gì.

"Chẳng lẽ vợ chồng Mộng Ảnh đã lừa cả Quy Khư?" Hắc Ảnh Ma Thần tò mò hỏi.

Nhưng lúc này Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lại lắc đầu, vừa rồi hắn đã nhìn rất rõ, Đông Vương Công chắc chắn là người kế thừa

của Bàn Cổ, người đi trên con đường lấy lực chứng đạo.

Nhưng tình hình lúc này quả thực khiến hắn cũng không có cách nào giải thích rõ ràng.

Đối với các Thánh nhân Hồng Hoang, mỗi người đều vô cùng vui sướng, Đông Vương Công vẫn lạc, vậy sau này thế giới Hồng Hoang chính là địa bàn của họ.

"Không... không thể nào, ta không tin chuyện như vậy!" Lúc này Nữ Oa cũng hét lớn, nước mắt không ngừng chảy xuống từ gò má non mịn của nàng.

Nàng không thể chấp nhận việc Đông Vương Công chết như vậy, bởi vì Nữ Oa không tin, thực lực của đối phương không đến mức như vậy.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng, Đông Vương Công đã bị lôi đình này trực tiếp đánh thành phấn vụn.

Thì người trong cuộc lại đang ở nơi sâu nhất của lôi đình, hưởng thụ sự tẩy lễ của nó.

"Thôn Phệ chi pháp quả thực khủng bố." Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Lúc này hắn như đã nắm bắt được một tia khí tức của lôi đình, tuy vạn đạo lôi đình mười mét kia không ngừng đánh vào cơ thể, nhưng hắn lại không cần lo lắng, bởi vì mỗi một luồng sức mạnh này ngay cả một phần mười sức mạnh luyện thể của hắn cũng không bằng.

Đối với Đông Vương Công mà nói, nó như gãi ngứa, cho nên hắn trực tiếp thu liễm toàn bộ khí tức trên người, chỉ chuyên tâm hấp thu lôi đình pháp tắc đó.

"Không đúng, tại sao ta hấp thu lâu như vậy mà vẫn không nắm bắt được cảm giác đó." Đông Vương Công lẩm bẩm.

Tuy hắn có cảm ứng với lôi đình pháp tắc, và thôn phệ nó, muốn biến nó thành của mình, nhưng bây giờ lại phát hiện ra căn bản không có tác dụng gì.

Tuy trên người tràn ngập lôi đình, nhưng lại không thể sử dụng, chỉ là trên da thỉnh thoảng có lôi đình lóe lên.

"Chắc là lôi đình pháp tắc không đủ, xem ra phải tiếp tục ép đối phương ra tay rồi!" Đông Vương Công có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ hy vọng đối phương đừng có phát giác ra.

Ngay khi tất cả mọi người đều đang có những ý đồ riêng, một giọng nói đã phá vỡ tất cả sự yên tĩnh.

"Lôi Đình Lao Lung này có chút khủng bố, nhưng đối với ta không đáng nhắc tới!" Đông Vương Công từ trong vùng lôi đình đó bước ra, như một người không có chuyện gì, vừa đi vừa vẫy tay.

Đông Vương Công vừa xuất hiện, tất cả mọi người suýt chút nữa đã kinh ngạc đến rớt cằm, ngay cả Hắc Ảnh Ma Thần cũng vậy.

Người mà khí tức đã hoàn toàn biến mất, giờ lại sống sờ sờ đứng trước mặt họ, trông không hề bị tổn thương gì, điều này quả thực có chút ngoài dự liệu của chúng.

"Không chết là tốt rồi, ta còn tưởng cơ hội chứng đạo của ta đã mất đi rồi chứ!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này lại nở nụ cười, sau đó nhàn nhạt nhìn Đông Vương Công.

Trong ánh mắt hắn không có bất kỳ tạp niệm nào khác, chỉ có tham lam.

Mọi người ở Hồng Hoang cũng vô cùng thất vọng.

Đông Vương Công giờ vẫn còn sống, những tính toán nhỏ nhặt trong lòng các Thánh nhân Hồng Hoang lại một lần nữa hoàn toàn tan vỡ.

Hy vọng trong lòng cũng một lần nữa bị dập tắt, tồn tại khủng bố như vậy lại không thể giết được Đông Vương Công.

Phải biết rằng vạn đạo lôi đình kia, chỉ cần có một đạo đánh trúng người, thì chắc chắn sẽ thần hồn câu diệt, từ đó bị xóa tên khỏi mảnh đất Hồng Hoang.

Nhưng giờ đây Đông Vương Công lại hoàn hảo không tổn thương đứng trước mặt mọi người, tư thế hùng dũng như vậy, không ai có thể làm được.

"Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần, chúng ta hãy liên thủ bắt hắn về đi!" Lúc này Hắc Ảnh Ma Thần nói.

Hắn đã nhận ra, Đông Vương Công này tuyệt đối không phải là một kẻ tầm thường, nếu chỉ một mình hắn có khả năng sẽ vẫn lạc trong tay đối phương.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần híp mắt một lúc, rồi mở lời nói: "Vậy thì hàng phục hắn, để tránh đêm dài lắm mộng." Giọng nói vừa dứt, hai người liền trực tiếp ra tay, căn bản không hề có chút do dự.

"Đến rất đúng lúc!" Đông Vương Công nhìn thấy hai người trực tiếp lao về phía mình, hét lớn một tiếng.

Hắn lại một lần nữa siết chặt nắm đấm, đồng thời trên nhục thân cũng dày đặc những kinh văn, đó là pháp tắc vô thượng.

Thuộc về Huyền Hoàng Bất Diệt Thể, thuộc về đại đạo của Đông Vương Công.

Hắc Ảnh Ma Thần khi sắp tiếp cận Đông Vương Công, thân hình trực tiếp biến mất không thấy.

Chương 453

Hắn vốn thuộc về hắc ám, cộng thêm bây giờ là đêm tối, chiến đấu lực càng trực tiếp tăng vọt.

Trong bóng tối, lấy mạng người như cắt cỏ, Hắc Ảnh Ma Thần trong lòng cũng biết rõ, thực lực của Đông Vương Công không hề yếu hơn hắn, chỉ cần hơi bất cẩn sẽ bị đối phương đánh giết.

Lôi đình hội tụ trong tay Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần, trên nắm đấm mang theo khí tức hủy diệt, nơi nó đi qua hư không đều tan vỡ.

Đông Vương Công lúc này thì nhắm mắt lại, bởi vì Hắc Ám Ma Thần thực sự quá phiền phức, bây giờ điều quan trọng nhất là thôn phệ lôi đình pháp tắc.

Ong...

Một tiếng kêu khẽ, trước mặt Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen sẫm, trên lưỡi kiếm hắc ám chi khí đang không ngừng dao động.

"Ta thấy ngươi rồi!" Giọng nói của Đông Vương Công rất nhẹ.

Nhưng lại một chữ không sót truyền vào tai Hắc Ám Ma Thần, đối phương trong nháy mắt bị đánh thức, vô cùng kinh ngạc.

Keng!!!

Một tiếng vang giòn, Đông Vương Công hai ngón tay trực tiếp kẹp lấy thanh kiếm mà Hắc Ảnh Ma Thần đâm tới, lưỡi kiếm kia cách yết hầu cũng chỉ có một centimet.

"Đây quả là một pháp bảo không tồi!" Nhìn thanh trường kiếm màu đen sẫm kia, hắn nhàn nhạt nói.

Hắc Ảnh Ma Thần nhất thời hét lớn một tiếng, một luồng hắc ám chi khí trực tiếp tấn công tới, rót vào trong thanh trường kiếm màu đen sẫm đó.

Đinh đinh đông đông.

Thanh trường kiếm màu đen sẫm vào khoảnh khắc này lại rung động, đồng thời một luồng khí tức khủng bố trực tiếp bùng nổ trước mặt Đông Vương Công.

Nhất thời biển lớn bị lật tung, dấy lên sóng biển ngàn tầng, cũng vì một đòn này mà lõm sâu vào.

Nhưng trong bóng tối vô biên đó, Đông Vương Công như một ngọn đèn sáng, chiếu sáng tất cả.

Tay phải Đông Vương Công nắm lấy kiếm, tay trái nắm chặt thành quyền, nhất thời trong cơ thể như bộc phát ra vạn trượng quang mang.

Trên nắm đấm vô số pháp tắc đan xen, thắp sáng bóng tối, xua tan tất cả.

Một quyền này khiến Hắc Ảnh Ma Thần cũng có chút bất ngờ, thân thể căn bản không có cách nào né tránh, như bị định tại chỗ, chỉ có thể cầm tấm khiên trong tay để chống đỡ một đòn này.

Ầm!!!

Tuy đang chiến đấu trên không trung, nhưng cả đại địa đều đang rung chuyển, vô số ngọn núi lớn đang sụp đổ.

"Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần cứu ta!" Hắc Ám Ma Thần hét lớn.

Hắn biết, chỉ dựa vào tấm khiên căn bản không có cách nào chống đỡ được uy lực một đòn của Đông Vương Công, chỉ có thể cầu cứu người khác.

“Đừng làm hại người!” Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hét lớn.

Từng đạo lôi đình trực tiếp bao phủ lấy Đông Vương Công, lần này lôi đình pháp tắc càng mạnh hơn, trời đất tĩnh lặng chỉ có tiếng lôi đình không ngừng vang dội.

Nhưng Đông Vương Công lại coi lôi đình đó như không có gì, căn bản không hề dừng lại, một quyền trực tiếp đánh về phía đối phương.

Trên nắm đấm của Đông Vương Công có một tia sức mạnh lôi đình, tuy không thể lợi dụng lôi đình pháp tắc, nhưng lại có thể lợi dụng sức mạnh lôi đình đã thôn phệ.

Lôi đình đối với bất kỳ quỷ mị nào, đối với bất kỳ hắc ám nào đều có hiệu quả áp chế hoàn toàn.

Tuy không biết hai Ma Thần hoàn toàn không liên quan này tại sao lại tụ tập lại với nhau, nhưng bây giờ nếu đã ở thế giới Hồng Hoang, vậy thì ở lại nơi này, không cần phải quay về.

Ầm...

Tiếng lôi đình vang dội đang không ngừng tiếp cận, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào cản được nắm đấm của Đông Vương Công.

Pằng!!!

Lực lượng kinh khủng nổ tung trên người Hắc Ảnh Ma Thần, tấm khiên đen trong tay hóa thành phấn vụn, lôi đình không ngừng loạn xạ, cả thân hình cũng không ngừng bị tàn phá.

“...Không thể nào!” Hắc Ảnh Ma Thần kinh hãi hét lớn.

Hắn có chút không dám tin vào những gì trước mắt, bởi vì một luồng sức mạnh này thực sự quá khủng bố, khiến hắn suýt chút nữa đã vẫn lạc tại nơi này.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần cũng vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Thực lực của Đông Vương Công đã vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, đối phương lại có thể dễ dàng chống lại lôi đình của hắn.

Sau khi đánh trọng thương Hắc Ảnh Ma Thần, Đông Vương Công không tiếp tục truy kích, mà quay đầu nhìn về phía Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần.

"Tiếp theo là ngươi!" Bị nhìn như vậy, thân là Ma Thần Lôi đình pháp tắc lại không khỏi rùng mình, trong lòng lại dâng lên một tia sợ hãi.

"Nói khoác!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hét lớn.

Lúc này trong lòng Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần cũng không có tự tin, bởi vì thực lực của đối phương thực sự quá khủng bố.

"Lôi Đình Bá Lôi!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hét lớn một tiếng, đồng thời năng lượng trong cơ thể cũng không ngừng bộc phát, từng đạo khí tức khủng bố trực tiếp tấn công về phía Đông Vương Công.

Lôi đình bá đạo vô cùng đó, không chỉ mang theo khí tức hủy diệt, mà còn có một tia sức mạnh có thể chống lại thiên đạo.

"Đây là sức mạnh chạm đến lôi đình pháp tắc sao?" Trong mắt Đông Vương Công lóe lên một tia kinh ngạc và vui mừng.

Căn bản không hề dừng lại, thân hình lóe lên, trực tiếp nghênh đón lôi đình đó.

Tất cả mọi người đều nghĩ Đông Vương Công điên rồi, lại không né tránh lôi đình khủng bố đó, mà trực tiếp nghênh chiến.

Ầm!!!

Lôi đình như cảm nhận được có người phản kháng, bộc phát ra ánh sáng càng thêm rực rỡ, cả Đông Hải lại một lần nữa được thắp sáng.

Không gian vốn đã bị phá hủy, trở nên càng thêm tan nát, căn bản không còn bất kỳ khí tức nào.

"Thôn phệ cho ta!!!" Đông Vương Công hét lớn.

Lúc này hắn biến cơ thể mình thành một cái thùng chứa, muốn nuốt hết toàn bộ lôi đình kia vào bụng.

Nhưng cảnh tượng này khiến mọi người trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, không biết nên nói thế nào.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần thấy cảnh này, trực tiếp híp mắt lại.

Chương 454

"Nếu ngươi muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hét lớn, chỉ cần thân thể không bị phá hủy, Đông Vương Công thần hồn câu diệt cũng không sao.

Nhất thời, những đạo lôi đình chưa đánh vào người Đông Vương Công lại một lần nữa trở nên vô cùng to lớn, độ rộng đạt tới năm mươi mét.

Trong đó ẩn chứa khí tức hủy diệt đại đạo, nếu tiếp xúc, bất kể là nhục thân hay thần hồn, vào khoảnh khắc này đều sẽ bị tan chảy, trở thành mảnh vụn.

"Đông Vương Công lần này lành ít dữ nhiều rồi!" Lão Tử nhìn tất cả mà cảm khái.

Trong mắt lão, tuy không nhìn ra được, trong những đạo lôi đình này rốt cuộc ẩn chứa huyền cơ gì, nhưng khí tức hủy diệt của nó, đủ để khiến bất kỳ sinh vật nào trong thế giới Hồng Hoang đều phải sợ hãi.

Thông Thiên và Nguyên Thủy nghe thấy lời của Lão Tử, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên, điều mà họ hy vọng nhất đã xảy ra, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thì cười đến không khép được miệng, nếu Đông Vương Công chết đi, có thể giải được mối hận trong lòng họ.

Chỉ thấy Đông Vương Công ở trong vạn đạo lôi đình kia đang chịu đựng sức mạnh vô cùng khủng bố, nhục thân không ngừng giao thoa phát ra ánh sáng nồng đậm.

Tuy lấy thân thể làm vật chứa, hấp thu lôi đình pháp tắc này, nhưng nhục thân của hắn tất nhiên phải chịu đựng sự tàn phá của pháp tắc đó, mỗi một luồng sức mạnh đó không dễ dàng chịu đựng được.

Phải biết rằng cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, gặp phải lôi đình như vậy, cũng phải thần hồn câu diệt.

May mà Đông Vương Công tu hành Hoàng Huyền Bất Diệt Thể, nếu không Lôi Đình Lao Lung kia một khi giáng xuống, thân thể tất sẽ bị tổn thương, bây giờ đối phương lại gia trì pháp tắc, càng thêm khủng bố.

Sự tàn phá trên nhục thể đối với Đông Vương Công, đã sớm quen, nhưng trên thần hồn cũng phải chịu đựng công kích của lôi đình.

Đặc biệt là những đạo lôi đình bị Thôn Phệ đại pháp nuốt vào cơ thể, không chỉ tàn phá trong cơ thể, mà còn loạn xạ trong thần hồn của Đông Vương Công.

May mà luồng lực lượng kia không mạnh như ở bên ngoài, nguyên thần của Đông Vương Công lúc này cũng đã chứng đạo thành Thánh nhân, mới có thể chống đỡ được lôi đình đó.

Nếu chưa trở thành Thánh nhân, Đông Vương Công có khả năng sẽ bị lôi đình trong cơ thể trực tiếp phá hủy, lúc đó nguyên thần sẽ tan vỡ.

"Hù, may mà nguyên thần đã chứng đạo, nếu không lần này thật sự lành ít dữ nhiều!" Đông Vương Công thở dài một hơi nói.

Lần trước hấp thu lực lượng cực hàn, bởi vì thực lực của đối phương chưa đạt đến mức khủng bố đó, cho nên sau khi thôn phệ hóa thành của mình cũng không có trở ngại gì lớn.

Nhưng lúc này Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hiển nhiên mạnh hơn

Huyền Quy kia ngàn lần, vạn lần không chỉ, phân thân của ba ngàn đại đạo Ma Thần, cộng thêm thuộc tính của bản thân, càng mạnh đến mức vô lý.

Đông Vương Công lúc này không quan tâm bên ngoài hay bên trong cơ thể, đang phải chịu đựng sự tàn phá của lôi đình, nhưng đối với hắn những thứ này đã là chuyện thường ngày, nhịn một chút là qua.

Nhưng đối với lôi đình đại đạo, hắn đã có kinh nghiệm hấp thu lực lượng cực hàn, trong lòng cũng biết rõ chỉ cần luyện hóa nó, nắm bắt được lôi đình pháp tắc, tất sẽ có thể biến nó thành của mình.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này cũng như ngồi trên đống lửa, dù sao cũng chỉ là một phân thân, thực lực không mạnh như chân thân, sự yêu nghiệt mà Đông Vương Công thể hiện ra khiến hắn cũng có chút lo lắng.

Lôi đình không ngừng loạn xạ trong cơ thể Đông Vương Công, Hoàng Huyền Bất Diệt Thể đang đối kháng với sức mạnh lôi đình đó.

Chỉ cần thân thể xuất hiện bất kỳ tổn thương nào, Hoàng Huyền Bất Diệt Thể sẽ lập tức tu phục tổn thương đó.

Trong nguyên thần, Đông Vương Công tế ra Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, bảo vệ xung quanh, bởi vì dù đã đạt đến cảnh giới Thánh nhân, cũng không chịu nổi sự tàn phá không ngừng đó.

Đặc biệt là lúc này khí tức hủy diệt đó thực sự quá khủng bố, nếu Đông Vương Công không cẩn thận sẽ bị đối phương xóa sổ nguyên thần.

Lúc đó đối phương có thể không đánh mà thắng, Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần muốn có một thân thể, tự nhiên muốn bảo vệ nguyên thần, như vậy sẽ đứng vào thế bất bại.

Đông Vương Công cũng có thể càng chuyên tâm vào việc hấp thu lôi đình pháp tắc.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này cũng phát hiện ra một số manh mối, bởi vì hắn phát hiện, lôi đình mà hắn phóng ra, tuy đều đánh vào người Đông Vương Công, trên người đối phương lôi điện quấn quanh, nhưng lại không hề gây ra bất kỳ thương tổn nào cho hắn.

Đối phương như một người không có chuyện gì, nơi nào lôi đình càng mạnh, Đông Vương Công lại càng tiến tới nơi đó, như không hề sợ hãi.

"Không đúng, tại sao ngươi lại làm vậy?" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần dừng tay, vô cùng tò mò nhìn chằm chằm Đông Vương Công hỏi.

Lôi đình rút đi, Đông Vương Công cuối cùng cũng lộ diện, lúc này y phục rách nát, tóc tai dựng đứng, da dẻ cũng đen kịt, chỉ có thể thấy được lòng trắng mắt.

Đây chính là hậu quả của việc không chống đỡ sức mạnh lôi đình, nhưng trên mặt đối phương không hề có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí còn nở một nụ cười.

Nụ cười đó trong mắt Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần vô cùng chói mắt, như đang chế giễu sự vô năng của hắn.

Đông Vương Công tay phải vung lên, trên người tiên khí lượn lờ, sau một làn sương trắng liền trở lại dáng vẻ ban đầu.

"Ta thấy lôi đình của ngươi cũng chẳng có gì, ta đã thử rồi, quả nhiên như vậy, ngay cả thuật luyện thể của ta cũng không kích phát được đã hoàn toàn tan biến!" Đông Vương Công lắc đầu nói.

Nghe thấy vậy, Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần không khỏi ngẩn

người.

Đối phương lại dùng lôi đình đại đạo để luyện thể, tăng tiến thực lực.

"Ngươi đang tìm chết!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hung tợn nói, hiển nhiên đối phương đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Là Ma Thần Lôi đình đại đạo, thực lực của hắn ở thế giới Quy Khư thuộc tầng lớp đỉnh cao, bây giờ Đông Vương Công hoàn toàn đang chế giễu hắn.

"Nếu có bản lĩnh giết được ta rồi hãy nói!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Đồng thời thân thể cũng đã động, căn bản không hề dừng lại, thẳng tiến về phía Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần, tốc độ vô cùng nhanh, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Đông Vương Công lúc này chưa hấp thu hết lôi đình, cho nên cũng không vội, đợi đến khi nắm giữ được sức mạnh lôi đình, rồi đánh giết đối phương cũng không muộn.

Vạn đạo lôi đình lao tới, trong cơ thể Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần bộc phát ra khí tức khủng bố, mọi thứ xung quanh như một khu vực cách ly, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận.

Đông Vương Công lúc này cũng híp mắt, nhìn tất cả biến hóa, trong lòng cũng đã có tính toán.

"Vậy thì để lôi đình mạnh mẽ hơn một chút nữa đi!" Đông Vương Công hét lớn, lại một lần nữa không làm bất kỳ phòng bị nào, trực tiếp lao vào khu vực lôi đình đó.

Cảm thụ sự tẩy lễ của lôi đình, như vậy mới có thể nắm bắt tốt hơn, cho nên phải làm như vậy, chọc giận đối phương, để hắn sử dụng lôi đình chi pháp khủng bố hơn.

Vạn đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, Đông Vương Công lúc này đang ở trong lôi đình, cảm giác xé rách của cơ thể từ từ biến mất.

Phần lớn là vì Đông Vương Công đã có chút quen thuộc với sức mạnh lôi đình, một phần là vì Hoàng Huyền Bất Diệt Thể không ngừng vận chuyển, khiến cảm giác đau đớn của lôi đình cũng không ngừng giảm nhẹ.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này toàn thân trên dưới, lôi đình bao phủ, chỉ cần hắn động, lôi đình sẽ lập tức phát ra, trực tiếp đánh về phía Đông Vương Công, động một thân động toàn bộ.

Chỉ cần Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần động, tất cả lôi đình đều sẽ đánh về phía Đông Vương Công.

Nhất thời tất cả sức mạnh vào khoảnh khắc này đều trút xuống người Đông Vương Công, đó là sức mạnh tuyệt đối, đồng thời cũng vô cùng khủng bố.

Kéo một sợi tóc động toàn thân, đây là cách hình dung Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần tốt nhất, chỉ cần tâm niệm vừa động, nhất thời tất cả lôi điện như muốn hủy diệt Đông Vương Công.

Lúc này Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần không hề che giấu thực lực, bởi vì trong lòng hắn biết rõ, thực lực của Đông Vương Công phi thường không đơn giản, nếu còn che giấu, vậy thật sự chỉ có nước chết.

Chương 455

Đông Vương Công chỉ cảm thấy như đang tắm mình trong lôi đình, lúc này càng ngày càng cảm thấy sảng khoái, cảm giác đau đớn cũng từ từ biến mất.

Lúc này, trong cơ thể Đông Vương Công, từng đạo lôi đình đang chui vào cơ thể hắn.

Thôn Phệ đại đạo quả thực khủng bố, Đông Vương Công hoàn toàn dựa vào thân thể vô cùng khủng bố của mình, sau đó tiến vào trong lôi đình không ngừng hấp thu.

Lôi đình đại đạo, quả thực khủng bố, Đông Vương Công hoàn toàn không quan tâm đến uy lực lôi đình của đối phương, một mình tiến vào trong đó, không ngừng để lôi đình rèn luyện thân thể mình, rồi mới từ từ lĩnh ngộ lôi đình chi pháp.

Thử hỏi trên đời này có bao nhiêu người có thể làm được bước này, chỉ cần một chút sơ sẩy, sẽ bị lôi đình đại đạo đó trực tiếp nghiền nát thành phấn vụn, từ đó biến mất khỏi thế gian.

"Để lôi đình mạnh mẽ hơn một chút nữa đi!" Đông Vương Công hét lớn.

Lúc này tóc không gió tự bay, toàn thân trên dưới bao phủ lôi đình, nhưng không còn giống như trước kia chỉ bị lôi đình công kích, mà từ từ trở nên thân cận với Đông Vương Công.

"Sao có thể!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần kinh ngạc nhìn Đông Vương Công.

Hắn tự nhiên biết rõ, trong ba ngàn đại đạo, Thôn Phệ chi đạo huyền diệu vô cùng, lại vô cùng kỳ diệu, nhưng cũng có thể gọi là tà

đạo.

Tại sao lại như vậy, bởi vì ở Quy Khư, Thôn Phệ Đại Đế Ma Thần một mạch tương truyền, bây giờ sống lại, không hề thu nhận bất kỳ đồ đệ nào, chỉ một mình tồn tại giữa chúng ma thần.

Nhưng không có ai muốn đối đầu với hắn, bởi vì Thôn Phệ đại đạo trên người đối phương, thực sự khủng bố, người đã sống lâu như vậy, sớm đã luyện hóa rất nhiều thứ thành của mình.

"Người của Thôn Phệ Đại Đế?" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này cũng nhìn ra Đông Vương Công lại nắm giữ Thôn Phệ chi đạo, cho nên trực tiếp thu lại lôi đình, tò mò hỏi.

Đông Vương Công không nói gì, bởi vì lúc này hắn đang lĩnh ngộ lôi đình đại đạo, luồng khí tức hủy diệt khủng bố đó, đang không ngừng hủy diệt thân thể hắn.

Nhưng đồng thời với việc hủy diệt, Đông Vương Công lại cảm nhận được sau mỗi lần hủy diệt, lại có một luồng sức mạnh hoàn toàn mới xuất hiện.

Đây không phải là do Hoàng Huyền Bất Diệt Thể trong cơ thể Đông Vương Công tạo ra, mà là sức mạnh do lôi đình sinh ra, nó giống như một sinh mệnh mới.

Hủy diệt của lôi đình đại đạo đi kèm với sự tái sinh, Đông Vương Công lúc này đang cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của lôi đình, trong lòng cũng đại triệt đại ngộ.

"Xem ra tất cả sức mạnh đều là một vòng luân hồi từ hủy diệt đến tái sinh, đây chính là lôi đình đại đạo!" Đông Vương Công lẩm bẩm.

Lúc này Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần cũng vô cùng tức giận, hắn biết rõ, lúc này đại đạo chi lực của mình đang bị đối phương lĩnh ngộ.

"Ta là Lôi Thần, ngươi dám lĩnh ngộ đại đạo của ta!" Lôi Đình

Hoằng Đồ Ma Thần hét lớn, lúc này trong lòng có thể nói là vô cùng tức giận.

"Lôi Đình Đại Pháp, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!" Trước mặt Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần xuất hiện năm đạo khí tức lôi đình vô cùng khủng bố, năm đạo lôi này, là thứ khủng bố nhất trong lôi đình đại pháp.

Cái gọi là ngũ lôi, chính là kim lôi, mộc lôi, thủy lôi, hỏa lôi, thổ lôi.

Ngũ hành ngũ lôi, tương sinh tương khắc, thực lực bộc phát ra vô cùng khủng bố, đồng thời cũng có thể tương hỗ tái sinh.

Đông Vương Công tuy đã nắm giữ lôi đình đại đạo, nhưng đó cũng chỉ là một góc, thấy ngũ lôi, cũng không dám có bất kỳ sự khinh suất nào.

Lần này Đông Vương Công không xông thẳng lên, nhưng lúc này ngũ lôi đại pháp lại dưới sự khống chế của Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần trực tiếp bộc phát đánh tới.

Ngũ lôi hội tụ, ngưng tụ ra âm dương đoàn, tất cả biến hóa vào khoảnh khắc này triệt để bộc phát, lôi đình đánh về phía tất cả mọi người.

"Tuy ngươi là truyền nhân của Bàn Cổ, nhưng lần này ngươi phải chết!" Giọng nói của Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần rất nhẹ, nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

"Vậy để bần đạo xem rốt cuộc ngươi có thực lực đó không!" Đông Vương Công hét lớn.

Nhất thời thân hình lóe lên, lần này Đông Vương Công hoàn toàn buông thả, tốc độ vô cùng nhanh, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, ngang với Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần.

Nhưng sự khủng bố của lực chi đạo tắc, chính là ở chỗ dưới cùng

cảnh giới là tồn tại vô địch, còn việc đối đầu trực diện với ngũ lôi chi pháp kia thì không đến mức đó.

Lôi pháp là pháp thuật siêu việt ngũ hành, lúc này Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần thi triển lôi đình đại pháp, Đông Vương Công biết rõ mình không có cách nào luyện hóa nó, cho nên không có ý định thôn phệ luyện hóa.

"Người đâu?" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần trong lòng vô cùng kinh hãi.

Đông Vương Công lại trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt hắn, quả thực có chút ngoài dự liệu của hắn.

"Bần đạo ở đây này!" Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện sau lưng Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần, cười nói.

Một quyền, một quyền ẩn chứa sức mạnh lôi đình khủng bố, có thể nói một quyền này có uy lực kinh người.

Cảm nhận được khí tức khủng bố bộc phát từ trên người Đông Vương Công, ánh mắt của Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần cũng xảy ra biến hóa.

Ầm!!!

Một quyền chuẩn xác không sai trực tiếp đánh trúng vào thắt lưng của đối phương, Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần như diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài mấy chục triệu cây số.

Đồng thời khóe miệng cũng đang chảy máu tươi, một quyền này khiến hắn suýt chút nữa đã mất mạng.

Độ mạnh của nhục thân Ma Thần so với Đông Vương Công thực sự quá xa, tốc độ cũng vậy.

Tốc độ của Đông Vương Công vừa rồi gần như thần thức của đối

phương căn bản không thể bắt được, cho nên mới bị đối phương một quyền đánh trúng, cũng dẫn đến việc bị đánh bay trực tiếp.

"Ngươi chết chắc rồi!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần vừa phun máu, vừa nói với Đông Vương Công.

Bởi vì Ngũ Lôi Oanh Đỉnh đã ở trên đầu Đông Vương Công, nhân cơ hội một quyền kia, âm dương đoàn đó trực tiếp đánh tới, căn bản không hề dừng lại.

Đông Vương Công lúc này đang ở trong tuyệt cảnh.

Trong âm dương đoàn có uy lực khủng bố, có thể nói Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần đã tính toán hoàn hảo từng bước.

Cũng là để lại cho mình một con đường lui, chân thân đã từng đối chiến với Bàn Cổ Ma Thần, tự nhiên biết người lấy lực chứng đạo khủng bố đến mức nào.

Ngay khoảnh khắc Đông Vương Công biến mất, hắn đã lập tức điều động ngũ lôi âm dương đoàn trực tiếp bao phủ lấy thân thể mình.

Nếu đối phương không ở đó, hắn chỉ có thể chịu ngũ lôi phản phệ, nhưng chỉ có thể đánh cược.

"Kế hay!" Đông Vương Công sắc mặt không đổi nói.

Lúc này Đông Vương Công tự biết mình căn bản không có cách nào thoát thân, ngũ lôi âm dương đoàn tuy khủng bố, nhưng không đến mức khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này khóe miệng tuy chảy máu tươi, nhưng lại cười rất vui vẻ.

Hắn biết rõ uy lực của ngũ lôi âm dương đoàn, trong ngũ hành bao hàm lôi đình pháp tắc, lôi đình pháp tắc cũng bao hàm ngũ hành, tương hỗ tương y, vô cùng khủng bố.

Các vị Thánh nhân Hồng Hoang lúc này mỗi người sắc mặt đều vô cùng tốt, bởi vì trận chiến này tuy là người quan sát, nhưng mỗi lần đều đầy kịch tính, lúc này Tam Thanh và hai Thánh phương Tây đều đã im lặng.

Bởi vì mỗi lần dự đoán của họ đều không xảy ra, họ cảm thấy có thể là do nói quá nhiều, bây giờ giữ im lặng là tốt nhất.

Chương 456

"Hậu duệ của Bàn Cổ, bây giờ hãy nếm thử món quà lớn mà ta đã chuẩn bị cho ngươi đi." Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần mỉm cười nói.

Ngũ lôi âm dương đoàn vào khoảnh khắc này trực tiếp đánh tới, uy lực khủng bố trong nháy mắt chấn động ra.

Tuy Đông Vương Công đang ở trên không trung mấy vạn dặm, nhưng mặt đất bên dưới sau khi ngũ lôi âm dương đoàn bị chấn khai lập tức bốc hơi, đồng thời trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Cái hố khổng lồ như vực sâu đó, lấy Đông Vương Công làm trung tâm, mấy trăm vạn dặm đất Đông Hải trực tiếp biến mất không thấy, may mà lúc này nơi đây cách Bồng Lai đảo không biết bao xa.

Trong ngũ lôi âm dương đoàn, Đông Vương Công chỉ cảm thấy như đang ở trong một cái lò luyện lớn.

Lực lượng ngũ hành, lôi đình chi pháp đang không ngừng đánh vào người hắn, căn bản không có một khắc nào dừng lại.

Lúc này Đông Vương Công như một Ma Thần, tóc tai bù xù, cả người vô cùng khủng bố, tuy thân thể đang không ngừng bị tàn phá.

"Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên!" Đông Vương Công lúc này cũng không còn giữ lại.

Trực tiếp tế ra pháp bảo trên người, lúc này hắn không muốn nếm thử mùi vị ngũ lôi này, nếu bản thân bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Đông Vương Công có thể thử thôn phệ hấp thu nó.

Nhưng bây giờ ở cùng cảnh giới với đối phương, Đông Vương Công không muốn mạo hiểm, dù sao bây giờ hắn cần phải làm rõ đối phương từ đâu đến thế giới Hồng Hoang.

Trên không trung ngũ sắc rực rỡ, có lôi đình khủng bố đang không ngừng đánh vào Đông Vương Công.

Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên dưới sự kích thích của tinh huyết của Đông Vương Công lóe lên từng đạo quang mang, bao vây lấy hắn.

Lúc này Đông Vương Công chỉ cảm thấy xung quanh đang không ngừng bị áp lực vô hình đè nén, Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên tuy là vật phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng có chút không chịu nổi ngũ lôi kích.

"Xem ra phải lập tức tìm ra cách phá giải.

Nếu không thật sự sẽ bị trọng thương ở đây." Đông Vương Công trong lòng nghĩ.

Uy lực của ngũ lôi âm dương đoàn này không hề giảm đi theo thời gian, lúc này có thể nói là vô cùng khủng bố, mọi thứ mất đi đều không đơn giản như vậy.

"Lấy lực phá vạn pháp, không biết đối với ngũ lôi âm dương đoàn này rốt cuộc có tác dụng không!" Đông Vương Công nhìn tình hình xung quanh.

Lúc này hắn cảm nhận được ở vị trí trên đỉnh đầu, có một luồng khí tức phi thường khủng bố.

Nhất thời luồng khí tức khủng bố đó trực tiếp đánh tới, đó là một đạo lôi đình vô thượng, mang theo khí tức hủy diệt, có thể nói vào khoảnh khắc này Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên cũng không thể chống đỡ được uy lực như vậy.

Rắc!!!

Tấm chắn năng lượng của Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên vào khoảnh khắc này triệt để vỡ nát, Đông Vương Công cũng cảm nhận

được luồng khí tức cuồng bạo đó.

"Phá!!!!" Đông Vương Công lúc này cũng chỉ có thể trực tiếp đối đầu, Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên không gặp bất kỳ tổn thất nào.

Nhưng muốn kích phát lại nó quả thực vô cùng khó khăn, cho nên Đông Vương Công chỉ có thể nắm chặt nắm đấm đánh về phía nơi khủng bố nhất.

Pằng!!!

Nơi nắm đấm đánh tới, sức mạnh triệt để bộc phát, nắm đấm của Đông Vương Công trực tiếp nghênh đón lôi đình khủng bố đó, căn bản không hề dừng lại.

Ầm!!

Lực va chạm cực lớn khiến cả ngũ lôi âm dương đoàn không ngừng rung chuyển, nhưng một quyền này không khiến nó hoàn toàn vỡ nát, chỉ không ngừng rung chuyển.

"Chính là điểm này!" Đông Vương Công trong lòng cũng biết rõ, muốn phá giải nơi này, thì phải tiếp tục đánh vào điểm này, nếu đã có thể rung chuyển, vậy thì có cơ hội đánh vỡ nó.

Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này cũng đã trở lại vị trí ban đầu, lúc này đang nhìn vào trong ngũ lôi âm dương đoàn.

"Trấn áp cho ta!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần hét lớn, ngũ lôi âm dương đoàn vốn đang không ngừng rung chuyển vào khoảnh khắc này lại trở lại bình thường.

Ầm ầm ầm!!!

Lôi đình không ngừng vang dội, có thể nói vào khoảnh khắc này xung quanh thân thể Đông Vương Công như bị tất cả sức mạnh bao bọc.

Vào khoảnh khắc này, sắc mặt của Đông Vương Công cũng trở nên vô cùng khó coi, bởi vì ngũ lôi âm dương đoàn này lại khôi phục lại sự ổn định và bình thường, quả thực khiến sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Trong cơ thể Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần lúc này từng trận lôi pháp không ngừng gia trì vào ngũ lôi âm dương đoàn, bởi vì trong lòng hắn cũng biết rõ, lúc này không thể để đối phương trốn thoát, mà phải trực tiếp trấn sát hắn.

"Lôi đình đại đạo, quả nhiên khủng bố vô cùng!" Đông Vương Công nói.

Trong cùng cảnh giới, thực lực lại bất phân thắng bại, quả thực hiếm thấy.

Nhưng vậy thì đã sao, bây giờ hắn đã biết cách phá trừ ngũ lôi âm dương đoàn, trong lòng căn bản không sợ hãi.

Đông Vương Công vào khoảnh khắc này, trực tiếp siết chặt nắm đấm, giây tiếp theo trên nắm đấm hồng quang lóe lên, chuyện khủng bố cũng đã xảy ra.

Ngũ lôi âm dương đoàn trực tiếp lại một lần nữa đánh về phía Đông Vương Công, uy lực vô cùng khủng bố đó, căn bản không có nửa điểm dừng lại.

Có thể nói chỉ cần có người tiếp cận, tất cả sức mạnh sẽ tan ra, đó là sức mạnh lôi đình, cũng có sức mạnh ngũ hành.

Ầm!!!

Tiếng vang cực lớn, quang mang khuếch tán ra, nơi quang mang đó đi qua cỏ cây không mọc, tất cả sinh vật đều vào khoảnh khắc này triệt để tử vong.

"Tất cả đều hóa thành bụi đất đi!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần

nhàn nhạt nói.

Ngũ lôi âm dương đoàn đánh tới, đối với hắn, Đông Vương Công chỉ có một con đường chết, truyền nhân lấy lực chứng đạo cũng bị chôn vùi trong tay hắn, cũng là một cái kết.

"Đợi người lấy lực chứng đạo đời sau xuất hiện vậy!" Lôi Đình Hoằng Đồ Ma Thần nhàn nhạt nói.

Hắn tự nhiên sẽ không quay về Quy Khư, bây giờ tự nhiên sẽ tiếp tục ở lại thế giới Hồng Hoang, chờ đợi cơ hội.

Lời nói của Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần như có sức xuyên thấu, trực tiếp truyền khắp toàn bộ Đông Hải.

Phân thân Ma Thần, thực lực của hắn ở thế giới Hồng Hoang này là mạnh nhất, tự nhiên không ai không tin lời hắn nói.

Ở bên ngoài thế giới Hồng Hoang, một thân ảnh cũng đang đứng đó, lúc này đang nhíu mày nhìn tất cả.

"Chẳng lẽ Đông Vương Công thật sự đã vẫn lạc như lời phân thân Ma Thần nói?" Người này chính là Hồng Quân, lúc này có chút không dám tin.

Bởi vì thực lực của Đông Vương Công, y vô cùng rõ ràng, trong Hồng Hoang ngoại trừ y ra, thì hắn xứng đáng là đệ nhất.

Một phân thân Ma Thần căn bản không thể làm gì được hắn, nhưng bây giờ khí tức của đối phương hoàn toàn biến mất, thật sự khiến trong lòng y vô cùng kỳ quái.

"Thật sự cho rằng mình vô địch sao?" Đúng lúc này, một thanh âm như ác mộng vang lên.

Chương 457

Người này chính là Đông Vương Công, hắn cũng không vì vụ nổ của Ngũ Lôi Âm Dương Đoàn mà thân vẫn tại nơi này, chỉ là vào khoảnh khắc cuối cùng, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng.

Đó thuộc về sức mạnh Lôi Đình, đã một kích xuất hiện, Đông Vương Công tự nhiên không chút keo kiệt, trực tiếp kích hoạt tình kỳ cấp toàn bộ thôn phệ, chậm rãi luyện hóa thành Lôi Đình đại pháp mà mình có thể nắm giữ.

"Dưới Ngũ Lôi Oanh Đỉnh mà vẫn không chết?" Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần vô cùng tò mò nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Hắn biết rõ uy lực của Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, đối phương lại có thể sống sót trong đó, thật sự có chút ngoài dự liệu của hắn.

"Bằng thực lực của ngươi, còn kém một chút đấy!" Đông Vương Công cười nói, lúc này tay phải đang cầm Thí Thần Thương cũng trực tiếp oanh kích tới.

Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần tuy có thể chịu được cú đấm đầu tiên, nhưng Thí Thần Thương không phải là thứ mà hắn có thể chịu đựng được, huống hồ thân thể đã bị trọng thương, lúc này căn bản không kịp phản ứng.

Oanh!!!

Bây giờ Đông Vương Công đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, sức mạnh của hắn phối hợp với sự bùng nổ của Thí Thần Thương, có thể nói không một kẻ nào cùng cảnh giới có thể chống đỡ được.

Sức mạnh bùng nổ của Thí Thần Thương khiến toàn bộ thân thể của Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần nát thành mảnh vụn, nguyên thần cũng vì khoảnh khắc đó mà triệt để tiêu tan.

"Hậu duệ Bàn Cổ, ngươi cứ chờ đấy, ta sẽ tìm ngươi!" Vào khoảnh khắc phân thân của Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần tiêu tan, một giọng nói già nua kinh khủng vang vọng khắp thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, hai phân thân Ma Thần chỉ còn lại Hắc Ảnh Ma Thần đứng tại chỗ.

Hắn biết ở thế giới Hồng Hoang này căn bản không có nơi nào để trốn, nên dứt khoát ở lại tại chỗ, nếu Đông Vương Công không giết hắn, tất định có chuyện muốn hỏi.

Nhưng Đông Vương Công không lập tức để ý đến Hắc Ảnh Ma Thần, mà nhìn về phía ngoại vực của thế giới Hồng Hoang, lúc này hắn cũng cảm nhận được Hồng Quân, chỉ là đối phương chỉ đứng trên đó xem kịch, căn bản không có ý định ra tay.

Chỉ có điều, thân ảnh Hồng Quân nhanh chóng biến mất tại nơi đó, căn bản không hề hiện thân.

Đông Vương Công cũng thu lại ánh mắt, hắn biết Hồng Quân sẽ không dễ dàng ra tay, tuy hai người có ước định, nhưng Ma Thần trong Quy Khư không dễ đối phó.

Nữ Oa cũng trực tiếp từ xa lao đến, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đông Vương Công không chết, bây giờ vẫn sống sờ sờ, ban đầu nàng tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại người này nữa, nhưng đối phương đã không làm nàng thất vọng.

Ma Thần thì đã sao, chẳng phải đã bị hắn giải quyết rồi sao, mọi chuyện không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Nhưng khi Nữ Oa sắp đến gần Đông Vương Công, nàng lại dừng bước, không dám tiếp tục lại gần, vì nàng không biết đối phương rốt cuộc nghĩ gì, lại nên xử lý mối quan hệ với đối phương như thế nào.

Đông Vương Công tự nhiên có cảm giác, nhưng không để tâm, cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ đi về phía Hắc Ảnh Ma Thần.

"Ngươi đến từ Quy Khư?" Đông Vương Công lạnh lùng hỏi.

Hắc Ảnh Ma Thần lúc này chỉ nhìn chằm chằm Đông Vương Công, không nói lời nào, chỉ là trong lòng hắn cũng vô cùng rõ ràng, lần này đã thất bại ở thế giới Hồng Hoang.

Tuy chỉ là một cỗ phân thân, nhưng thế giới Hồng Hoang là nơi mà các Ma Thần kia tha thiết mơ ước, cứ thế này quay về trong lòng hắn vô cùng không cam tâm.

"Bần đạo đang hỏi ngươi đấy!" Đông Vương Công lớn tiếng quát.

Hắc Ảnh Ma Thần lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta và Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần đến từ Quy Khư, cũng biết rõ tình hình bên trong đó, bây giờ ngươi đã chọc giận Lôi Đình Hoành Đồ Ma Thần." "Vậy nếu bần đạo giết ngươi, chẳng phải cũng chọc giận ngươi sao?" Đông Vương Công không thèm để ý, nói với Hắc Ảnh Ma Thần.

Nghe vậy, sắc mặt phân thân Hắc Ảnh Ma Thần trở nên cực kỳ khó coi, hắn cũng biết rõ, Đông Vương Công có thực lực đó, bởi vì hắn có thể dễ dàng giết chết mình.

"Ngươi có chuyện gì muốn hỏi thì hỏi đi, ta chỉ có một yêu cầu!" Hắc Ảnh Ma Thần nói.

Nghe vậy, Đông Vương Công chỉ cười cười, ban đầu hắn tưởng Ma Thần trời không sợ đất không sợ, không ngờ đối phương lại biết cầu xin tha thứ.

“Nói yêu cầu của ngươi đi!”Nếu đối phương đã đưa ra điều kiện, Đông Vương Công tự nhiên chấp thuận.

“Ta hy vọng ta có thể ở lại thế giới Hồng Hoang!” Lúc này Hắc Ảnh Ma Thần nói với Đông Vương Công.

Lời này vừa thốt ra, Đông Vương Công trực tiếp cầm Thí Thần Thương chĩa ngang trước mặt đối phương, sau đó nhàn nhạt nói: “Ngươi nghĩ bần đạo sẽ để ngươi ở lại thế giới Hồng Hoang sao?” Đông Vương Công trong lòng tự nhiên rõ ràng, nếu để phân thân Hắc Ảnh Ma Thần này ở lại thế giới Hồng Hoang, sẽ giống như cắm một con dao vào tim mình, chỉ cần đối phương muốn, có thể tùy thời lấy đi tính mạng của mình.

Sắc mặt Hắc Ảnh Ma Vương trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, Đông Vương Công sẽ không để hắn ở lại đây, trừ khi hắn có thể tiết lộ tin tức chấn động hơn, hoặc đưa ra thứ tốt hơn, mới có thể khiến hắn được ở lại đây.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một cỗ phân thân, đồ vật trên người không có gì đáng giá, còn tin tức chấn động thì càng không có.

Bởi vì những tin tức đó đều không thể nói cho Đông Vương Công, nếu không ở Quy Khư bị tra ra, bản thể có khả năng sẽ bị các Ma Thần kia vây công.

“Bần đạo hỏi, ngươi từ đâu đến, tại sao lại đến được nơi này?” Đông Vương Công lúc này hỏi.

Dù đối phương trả lời hay không, hắn cũng sẽ giết đối phương.

Nhưng phân thân Hắc Ảnh Ma Thần lúc này cũng không hề che giấu, trực tiếp mở miệng nói: “Ta không biết đã dùng bao nhiêu năm tháng, ở thế giới Quy Khư tìm kiếm thông đạo đến thế giới Hồng Hoang, bây giờ tin tức này sắp bị truyền đi, đến lúc đó hai nghìn chín

trăm chín mươi chín Ma Thần sẽ tìm đến." Hắc Ảnh Ma Thần dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Truyền nhân của Bàn Cổ, lấy lực chứng đạo đối với chúng ta có sức hấp dẫn lớn đến nhường nào a!" Ba ngàn Ma Thần chứng đạo.

Một khi Quy Khư bị phá, Đông Vương Công tất phải chịu sự truy sát vạn lần của các Ma Thần kia, chém nguyên thần đoạt thân thể.

Nhưng bây giờ Đông Vương Công lấy gì để đối phó với những Ma Thần đó, điều đó căn bản là hư vô.

Phân thân Hắc Ảnh Ma Thần dùng lời này, tuy là cảnh cáo, nhưng cũng là uy hiếp.

Dù sao nếu muốn ở lại đây, phân thân tuy có thể chết, nhưng Đông Vương Công phải gánh chịu hậu quả, bây giờ hoặc là giữ lại tất cả, hoặc là chờ chân thân tìm đến.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Giọng Đông Vương Công vô cùng lạnh lẽo.

"Điều này tùy ngươi hiểu, nếu chúng ta hợp tác, đến lúc đó những Ma Thần kia tất phải thần phục dưới chân hai chúng ta!" Hắc Ảnh Ma Thần cười lớn nói.

Theo hắn thấy, bây giờ tốt nhất là có thể giành được sự tín nhiệm của Đông Vương Công, nếu được như vậy, trên con đường chứng đạo tất sẽ thuận buồm xuôi gió, đến lúc đó vạn giới đều phải quy thuận.

"Hợp tác?" Nụ cười của Đông Vương Công càng lạnh hơn, có thể nói là không có chút ý cười nào.

"Ta đối với Ma Thần căn bản không có một chút tín nhiệm nào, vậy nên tiễn ngươi lên đường đi!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Lập tức, Thí Thần Thương trực tiếp oanh kích về phía đối

phương, nếu đối phương không rõ mình đến từ đâu, vậy cũng không cần tiếp tục giữ lại tai họa này.

"Ngươi sẽ hối hận!" Hắc Ảnh Ma Thần nhìn Thí Thần Thương chĩa về phía mình, liền hung hăng nói.

Chỉ là Thí Thần Thương vừa đến, thần hồn của hắn triệt để bị hủy diệt, Hắc Ảnh Ma Thần hoàn toàn biến mất khỏi thế giới Hồng Hoang, chỉ còn bản thể ở lại Quy Khư.

Chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, Tam Thanh cũng đã rời đi, chỉ có Tây Phương Nhị Thánh lúc này vẫn còn ở lại tại chỗ.

Không phải là không muốn đi, mà vì Đông Vương Công đã thiết lập bí pháp, khiến họ cố định tại chỗ, căn bản không có cách nào động đậy.

"Hai người các ngươi lại đây cho ta!" Đông Vương Công lớn tiếng quát.

Đồng thời cũng gỡ bỏ bí pháp trên người hai người, đối phương tự nhiên không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào, không ngờ hai vị đại nhân kia lại không thể chế phục được Đông Vương Công, mà còn bị đối phương đánh giết, điều này thật vạn lần không ngờ tới.

Chương 458

"Nói đi, những kẻ đó rốt cuộc từ đâu đến?" Đông Vương Công nhàn nhạt hỏi.

Nghe vậy Chuẩn Đề vội vàng trả lời: "Đông Vương Công, chuyện này chúng ta thật sự không biết, là hai người đó tự tìm đến cửa." Tiếp Dẫn cũng vội vàng gật đầu phụ họa, dù sao thực lực mà Đông Vương Công thể hiện lúc này không phải là thứ họ có thể chống đỡ.

Họ cảm thấy đối phương chỉ cần một chiêu, có khả năng sẽ bị oanh sát trực tiếp, ngay cả hai vị đại nhân kia cũng không phải là đối thủ của kẻ dị loại Hồng Hoang này, huống hồ là họ.

"Nếu đã như vậy, thì về đi." Đông Vương Công xua xua tay nói.

Bây giờ hắn phải điều tra rõ ràng chuyện này rốt cuộc là vì sao, những Ma Thần đó dò xét tiến vào thế giới Hồng Hoang, đối với Đông Vương Công tuyệt đối là một tín hiệu vô cùng xấu.

"Tạ Đông Vương Công!" "Tạ Đông Vương Công!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nghe vậy, lập tức vội vàng bái tạ rời đi, họ không muốn ở lại đây.

Nếu Đông Vương Công không vui, họ có thể phải nói lời tạm biệt với thế giới tươi đẹp này, dù sao đối phương chỉ cần một ngón tay là có thể định đoạt sinh tử.

Sau khi đuổi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi, Đông Vương Công liền trực tiếp bay về phía đảo Bồng Lai, việc điều tra nhất định phải đi.

Lúc này trên đảo tiên Bồng Lai, mỗi người đều nở nụ cười vui mừng, bởi vì thực lực của Đông Vương Công đã chứng minh tất cả, giống như cột trụ chính đã trở về.

Hi Hòa cũng vội vàng chạy lên, nắm lấy tay Đông Vương Công nói: "Hoa công vừa rồi dọa chết thiếp rồi, thiếp tưởng rằng..." Nói xong, Hi Hòa bắt đầu khóc thút thít, hiển nhiên trận đại chiến vừa rồi vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, mắt cũng không dám chớp, sợ hãi xảy ra chuyện không dám tưởng tượng.

"Ta không sao rồi, đừng đau lòng nữa!" Đông Vương Công ôm chặt nàng, an ủi nói.

Hai phân thân Ma Thần giáng lâm thật sự ngoài dự liệu của hắn, càng không ngờ hơn là đối phương lại tìm đến đảo Bồng Lai.

May mà đại trận hộ đảo của Bồng Lai cường đại vô cùng, cộng thêm Hi Hòa trấn giữ chống lại công kích của Ma Thần, nếu không Đông Vương Công có thể sẽ hối hận không kịp.

Long Vương cửu tử, Bồng Lai thất thánh đám người trong lòng cũng bị trận đại chiến này làm cho chấn kinh.

"Thực lực của ta quá nhỏ bé, căn bản không thể giúp được Đạo Tổ, ta cần phải tiến thêm một bước nữa!" "Đúng, tuyệt đối không thể để sư phụ tiếp tục một mình đối phó với loại cục diện này." Mọi người đối với chuyện này trong lòng đều hiểu rõ, Thánh nhân có lẽ là tồn tại đỉnh cao nhất trong thế giới Hồng Hoang, nhưng trong thế giới chưa biết còn có những tồn tại kinh khủng hơn.

Đó là tồn tại mà chỉ có Đông Vương Công mới có thể chạm tới, muốn vì ngài chia sẻ áp lực, bắt buộc phải nâng cao thực lực.

"Được rồi, tất cả lui xuống trước, ta có một số việc cần sắp xếp!" Đông Vương Công lúc này vung tay lớn, nói với tất cả mọi người trên quảng trường.

Đông Vương Công đã lên tiếng, tự nhiên không ai dám không nghe, tất cả đều từ đó rời đi, không một ai tiếp tục ở lại.

Đông Vương Công dẫn Hi Hòa vào tiên các Bồng Lai, lúc này vừa mới thôn phệ xong Lôi Đình, muốn tận dụng tốt nó, bắt buộc phải tốn một chút thời gian.

"Hoa công, chàng lại muốn giao phó cho thiếp sao?" Hi Hòa cũng biết đã xảy ra chuyện như vậy, Đông Vương Công tất định có việc muốn giao phó.

"Ta bây giờ có thể phải đến một nơi, dù sao chuyện này thật quá đột ngột, phải xử lý tốt mới được!" Đông Vương Công nói với Hi Hòa.

Hi Hòa nghe vậy, vội vàng gật đầu, nếu không phải đối phương không ra tay, dựa vào thực lực kinh khủng đó, tuyệt đối có thể phá vỡ đại trận hộ đảo của Bồng Lai.

Cũng may Đông Vương Công kịp thời đến, nếu không chuyện này thật không biết nên kết thúc thế nào.

"Hoa công cứ yên tâm đi, chuyện ở đây thiếp một mình lo liệu!" Hi Hòa cười nói.

Tuy hai người ít gặp nhiều xa, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể chậm trễ, dù sao cũng liên quan đến toàn bộ đảo Bồng Lai.

Đông Vương Công gật đầu, liền không tiếp tục ở lại, trực tiếp rời khỏi tại chỗ.

Ra khỏi đảo Bồng Lai, Đông Vương Công liền trực tiếp đi về phía Tây, nếu đối phương tìm đến Tây Phương Nhị Thánh, vậy nơi chúng đến tất định là địa bàn của Tây Phương Nhị Thánh.

Chỉ là Tây Phương Nhị Thánh căn bản không có cách nào phát giác được đối phương rốt cuộc từ đâu đến, dù sao chênh lệch về thực lực đã hoàn toàn thể hiện ra.

Tốc độ của Đông Vương Công rất nhanh, gần như một bước đã đi

xa vạn dặm, đảo Bồng Lai cách Tây Phương rất xa, nhưng cũng đủ để đến.

Phía Tây thế giới Hồng Hoang.

Nơi đây bây giờ vô cùng cằn cỗi, linh khí thưa thớt, căn bản không thích hợp tu hành, nhưng Tây Phương Nhị Thánh cũng chỉ có thể tu hành ở nơi này.

Thế giới Đông Phương, muốn đặt chân đến, cũng phải xem xét thực lực của mình, bây giờ chưa phải là lúc tỏa sáng rực rỡ.

Hồng Quân lúc này đang đứng trên đỉnh của Tây Phương, nhìn tất cả nơi đây như đang tìm kiếm điều gì đó.

"Không đúng, hai phân thân Ma Thần kia hẳn là từ nơi này đi ra, tại sao lại không tìm thấy bất kỳ tung tích nào!" Hồng Quân lúc này vuốt râu bạc, lẩm bẩm nói.

Ma Thần xâm nhập, y tự nhiên phải quản, dù sao chuyện chứng đạo là điều y theo đuổi, bây giờ thế giới Hồng Hoang căn bản không thể chống đỡ được bước chân của những Ma Thần đó.

Lời Hồng Quân vừa dứt, trong tay một đạo pháp tắc hiện ra, đó là thuật thôi diễn.

Thiên địa linh khí không ngừng hội tụ, tuy thưa thớt, nhưng dưới sự dẫn dắt của Hồng Quân, dần dần biến đổi ổn định thành một dòng sông linh khí, chỉ là dòng sông linh khí này rất đặc biệt.

Nó đang không ngừng giao hòa với toàn bộ thế giới Hồng Hoang, giống như đang cảm ứng Thiên Đạo, có một khí tức kinh khủng vô cùng đang không ngừng lưu chuyển.

Dần dần trên không trung hiện ra một hình ảnh, đó là những chuyện cũ đã qua, đang không ngừng phát lại những gì đã xảy ra ở nơi này.

Vạn vật có linh, hoặc là thiên địa linh khí có linh động, Hồng Quân với tư cách là chúa tể của thế giới này, điều động một số việc, giống như dễ như trở bàn tay.

"Không phát hiện, không nên!" Hồng Quân không ngừng quan sát tất cả, nhưng đáng tiếc là không có bất kỳ phát hiện nào, tất cả nơi đây vẫn như thường lệ, căn bản không có bất kỳ điều gì khác thường.
...

Bên kia, Đông Vương Công cũng đã lên đường đến phía Tây Hồng Hoang, lúc này trong nháy mắt đã ở ngoài vạn dặm, tốc độ vô cùng nhanh.

Đông Vương Công dùng thần thức tìm kiếm một vòng, liền có phát hiện, nơi này thế mà có người đến trước.

Khí tức của đối phương Đông Vương Công không hề xa lạ, chính là do Hồng Quân để lại.

"Vẫn chưa đi!" Thần thức của Đông Vương Công nhanh chóng tìm ra Hồng Quân, sau đó nhàn nhạt nói.

Rất nhanh, thân hình Đông Vương Công lóe lên, liền trực tiếp xuất hiện trước mặt Hồng Quân, đối phương cũng vì chuyện này mà ngẩng đầu nhìn một cái.

"Ngươi đến rồi, ta ở đây không có bất kỳ phát hiện nào, không biết những phân thân Ma Thần đó rốt cuộc từ đâu đến." Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Hồng Quân tự nhiên biết Đông Vương Công đến đây vì chuyện gì, nhưng đáng tiếc, y căn bản không có chút phát hiện nào.

"Chuyện này cần phải tìm hiểu, đừng vội hạ định nghĩa." Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Hắn cũng đưa mắt nhìn về phía hình ảnh mà Hồng Quân diễn hóa

ra, quan sát kỹ một vòng, sau đó liền phát hiện ra điều kỳ lạ ở đó.

Đó là một nơi cực kỳ kín đáo, trong một ngọn núi lớn, đỉnh núi này tuyết trắng bao phủ, linh khí trên núi vô cùng ít ỏi, có thể nói là không có bất kỳ điều gì đặc biệt.

"Nơi này không có gì đặc biệt!" Hồng Quân cẩn thận quan sát ngọn núi mà Đông Vương Công chỉ ra.

Chương 459

Đông Vương Công lắc đầu, chỉ thấy trong tay không ngừng biến hóa, một đạo linh lực trực tiếp rót vào trong bức tranh, trong nháy mắt cảnh tượng bên trong không ngừng thay đổi.

Ngọn núi đó cũng không ngừng phóng to trước mặt hai người, dần dần Hồng Quân cũng có phát hiện, bởi vì trong đó một khoảnh khắc đã xảy ra biến hóa.

"Đây là vì sao?" Hồng Quân tuy có chút phát hiện, nhưng lại không rõ tại sao nơi này lại biến thành nơi của Ma Thần.

Có manh mối, nhưng Hồng Quân không phát hiện ra nguyên do, chỉ có thể hỏi Đông Vương Công.

Bí pháp trên tay Đông Vương Công không ngừng biến hóa, lập tức ngọn núi đó trong khoảnh khắc lóe lên ánh sáng kinh khủng, đó là một đạo khí tức hắc ám, hoàn toàn không hợp với thế giới Hồng Hoang.

"Bần đạo chỉ phát hiện ra điều này, tuy nhỏ, nhưng cũng có thể cảm nhận được!" Đông Vương Công nói với Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu, sau đó nói với Đông Vương Công: "Xem ra thực lực của ngươi lại tinh tiến rồi!" Đông Vương Công không nói gì, chỉ không ngừng rót linh lực thôi diễn, trong nháy mắt hai thân hình xuất hiện.

Đó chính là hai phân thân Ma Thần trong Quy Khư, đối phương chỉ dùng thủ pháp vô cùng kín đáo, xóa đi mọi dấu vết, mới khiến Hồng Quân không phát giác.

Đông Vương Công vì đã giao thủ với hai người, biết rằng phân thân Hắc Ảnh Ma Thần có kiến giải độc đáo về việc che giấu khí tức

thân thể, nhưng đối phương cũng chỉ là một phân thân, nên mới tìm ra được sơ hở.

"Đi xem thử đi!" Hồng Quân lúc này nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, lúc này hắn vô cùng quan tâm đến thông đạo Quy Khư này, bởi vì hắn không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Lập tức thân hình hai người lóe lên, trực tiếp đến trước ngọn núi, nơi này cách đó trăm vạn dặm, không có bất kỳ sinh vật nào.

"Hai tên Ma Thần này cũng cẩn thận, lại giết sạch tất cả sinh linh trên ngọn núi này!" Hồng Quân đáp xuống đỉnh núi, sau đó nhàn nhạt nói.

Đối với chuyện này, Đông Vương Công gật đầu, lôi đình trận pháp, không dính bất kỳ nhân quả nghiệp lực nào, cũng chính vì vậy, nên mới khó phát giác đến thế.

Ngọn núi này so với mọi thứ xung quanh có sự khác biệt vô cùng lớn, so với các ngọn núi khác, nơi này là nơi cao nhất, đồng thời sau khi đến gần mới phát hiện có một đạo pháp tắc ẩn hiện đang không ngừng chấn động.

"Nói đi, có cách nào chặn đứng nơi này không?" Đông Vương Công nói với Hồng Quân.

Đông Vương Công biết, Hồng Quân tất định có cách giải quyết toàn bộ mọi thứ ở đây, nên vấn đề khó khăn này giao cho đối phương giải quyết.

Hồng Quân gật đầu, lập tức phất tay áo, cả ngọn núi như một cánh cửa lớn bắt đầu từ từ mở ra.

"Xem ra những Ma Thần đó đã tìm ra cách tiến vào thế giới Hồng Hoang!" Hồng Quân lúc này nhàn nhạt nói.

Hiển nhiên đối với chuyện này trong lòng y cũng vô cùng rõ ràng, dù sao Quy Khư và thế giới Hồng Hoang cách nhau như vực sâu, Ma Thần có thể tìm đến nơi này, vậy tất định cần phải giải quyết những thứ đó.

"Bây giờ cách tốt nhất, là di chuyển Hồng Hoang một lần nữa khỏi Quy Khư, đến lúc đó những Ma Thần kia muốn tìm lại nơi này, cũng vô cùng khó khăn!" Lúc này Hồng Quân nói với Đông Vương Công.

Rất nhanh, khí tức trên người Hồng Quân hoàn toàn tỏa ra, hòa hợp với Thiên Đạo, lần này y muốn thay đổi tất cả mọi thứ trong Hồng Hoang.

"Thiên địa vô cực, vạn vật quy tông!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, lập tức trên người bùng phát ra khí tức kinh khủng vô cùng, lập tức thế giới Hồng Hoang không ngừng chấn động.

Giống như đang di chuyển về phía trước, hoặc là pháp tắc thay đổi, lúc này tất cả đều đang diễn ra trong im lặng.

Đông Vương Công cảm nhận được bên trong Hồng Hoang không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng bên ngoài Hồng Hoang lại xảy ra biến đổi vô thượng.

Hồng Hoang thay đổi, Thánh nhân cũng không có cách nào thấu hiểu.

Bởi vì đây là từ tay Hồng Quân, tất cả pháp tắc thay đổi đều khó có thể tra ra được.

Ba ngày sau, thế giới Hồng Hoang như khoác lên một lớp vỏ mới, lúc này Ma Thần nếu đi lại theo con đường cũ, tất định không tìm được nơi này.

"Hồng Quân lão tổ, quả nhiên thủ đoạn thông thiên a!" Đông

Vương Công lúc này nói với Hồng Quân.

Nghe vậy, Hồng Quân cũng chỉ xua xua tay, sau đó cười nói: "Chuyện này là vì Hồng Hoang của chúng ta!" Đông Vương Công không tiếp tục nói về chủ đề này, lúc này tuy thế giới Hồng Hoang đã thay đổi, nhưng cũng phải tìm hiểu rõ, con đường này rốt cuộc như thế nào.

"Hồng Quân, cùng bần đạo đi xem con đường này rốt cuộc đi về đâu đi!" Đông Vương Công nói với y.

Hồng Quân không chút do dự, trực tiếp nói với Đông Vương Công: "Được, chúng ta cùng đi đi!" Tuy thế giới Hồng Hoang đã bị Hồng Quân thay đổi, nhưng muốn tìm con đường của đối phương, cũng không khó.

Rất nhanh, Đông Vương Công trực tiếp xé rách sơn thể, cùng Hồng Quân đi theo con đường mà Ma Thần đã đi.

Một thông đạo tối tăm vô biên, không có bất kỳ khí tức Thiên Đạo, không có bất kỳ linh khí, chỉ có thông đạo đen ngòm bày ra ở đó.

Đông Vương Công không chút do dự, liền trực tiếp đi về phía thông đạo đó, vạn dặm chỉ trong một bước.

Mà Hồng Quân sau khi nhìn thấy thông đạo đó, thì ngẩn người tại chỗ một lúc, sau đó mới đi theo bước chân của Đông Vương Công, tiếp tục đi vào đó tìm kiếm.

Con đường này, giống như vực sâu vô tận, Đông Vương Công và Hồng Quân với thực lực như vậy, đi nửa năm trời, vẫn chưa thấy bất kỳ ánh sáng nào, chưa xuất hiện bất kỳ thân ảnh nào.

Nơi này giống như một thế giới hoang lương, hoang lương đến mức không có bất kỳ thứ gì tồn tại.

"Không ngờ, phân thân Ma Thần đó lại có thể chịu đựng được sự

cô tịch, lại có thể ở trong thế giới hoang lương như vậy tìm ra lối thoát!" Hồng Quân cười nói.

Phân thân Ma Thần đó không biết đã trải qua bao nhiêu kỷ nguyên mới có thể từ đây tìm ra con đường thông đến thế giới Hồng Hoang, bây giờ lại bị Đông Vương Công giết sạch, cũng không trách phân thân Hắc Ảnh Ma Thần kia liều mạng muốn ở lại thế giới Hồng Hoang.

Bởi vì trong thế giới này, thần thức căn bản không có tác dụng lớn, thần thức ở đây bị che lấp, căn bản không có cách nào tra xét, không gian này lại vô cùng rộng lớn, muốn tìm một thế giới cần phải tìm kiếm rất lâu mới có thể đến.

"Bây giờ ta trực tiếp cắt đứt con đường này đi!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Nói xong, lập tức tất cả sức mạnh trong khoảnh khắc bùng nổ, Đông Vương Công như một vầng thái dương, tất cả sức mạnh không ngừng phun ra.

Một quyền, vạn pháp đều phá.

Dấu vết mà hai Ma Thần kia để lại trong khoảnh khắc bị Đông Vương Công xóa sạch, không còn chút tàn dư nào.

Nỗ lực của phân thân trước đó dưới một quyền của Đông Vương Công đã hoàn toàn tiêu tan không còn thấy.

Hồng Quân cũng vậy, linh khí trên người không ngừng cuộn trào, phá hủy tất cả những gì phân thân Ma Thần để lại, bởi vì lúc này Đông Vương Công đang trưởng thành, Ma Thần không thể giáng xuống thế giới này.

Đông Vương Công trong lòng cũng tự có tính toán, Hồng Quân giúp đỡ không phải vì thế giới Hồng Hoang, mà là để hắn tiếp tục

trưởng thành, để con đường chứng đạo được bảo tồn.

Sau khi xóa sạch mọi dấu vết, Đông Vương Công và Hồng Quân cùng nhau đi về phía thế giới Hồng Hoang, tìm theo dấu vết đã để lại.

...

Trong thế giới Hồng Hoang.

Sau khi Vu Yêu hai tộc lần đầu tiên toàn diện khai chiến, Vu tộc gần như với thế áp đảo đã đè Yêu tộc ra đánh.

Nhưng Yêu tộc dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, khiến Vu tộc phải dừng bước trước cửa Thiên đình, khiến họ không có cách nào tiến gần thêm nửa bước.

Chương 460

Vu tộc tự nhiên cũng không có cách nào, hai tiên thiên đại trận che chở, lúc này mười hai Tổ Vu lại không đủ người, căn bản không có cách nào phá vỡ, nên cũng đành thôi.

Lúc này Yêu tộc lại đang chuẩn bị cho lần khai chiến thứ hai.

Đế Tuấn trong lòng biết rõ, Vu Yêu đại chiến, tất định hai tộc đều sẽ nguyên khí đại thương, nhưng mối thù giết con, tất nhiên phải báo, huống hồ cục diện bây giờ sớm đã không chết không thôi, căn bản không có cách nào điều giải.

"Huynh trưởng, lúc này Yêu tộc ta toàn thể đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ một tiếng lệnh của ngài, tất cả chúng ta liền có thể đại cử tiến công Vu tộc!" Đông Hoàng Thái Nhất nói trước mặt Đế Tuấn.

Yêu tộc biết rõ, chính diện đối đầu với Vu tộc, hoàn toàn là chuyện hoang đường, nên Đế Tuấn mới lên kế hoạch một cuộc đột kích.

Chỉ cần Vu tộc không kịp phản ứng, Yêu tộc tất định sẽ đại thắng, nhân cơ hội này trực tiếp một lần hạ gục Vu tộc.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta toàn thể xuất kích, đuổi cùng giết tận toàn bộ Vu tộc!" Đế Tuấn vung tay hô lớn. ...

Bên kia, Vu tộc sau một lần đại chiến, đã nếm được mùi vị chiến thắng, Đế Giang liền trực tiếp mở tiệc bảy bảy bốn mươi chín ngày, mỗi người mỗi ngày đều chìm đắm trong rượu ngon, tận hưởng niềm vui chiến thắng lần đầu tiên.

Đồng thời Đế Giang tung tin, để Thiên đình Yêu tộc biết chuyện này, đồng thời cũng tuyên bố: 'Yêu tộc đều là lũ tiểu bối kiến hôi, trước mặt Vu tộc không đáng nhắc đến, căn bản không cần sợ hãi!'

Vu tộc tuy thân thể cường tráng, nhưng không ngốc, đặc biệt là Đế Giang, với tư cách là tộc trưởng càng như vậy, nên tung tin này là để mê hoặc đối phương, và phái trọng binh canh giữ.

Chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, tất cả Tổ Vu toàn thể xuất kích, trực tiếp chém toàn bộ Yêu tộc xuống đại địa Hồng Hoang này, không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Lúc này năm năm đã trôi qua, Yêu tộc không có bất kỳ động tác nào, những Tổ Vu của Vu tộc liền có chút ngồi không yên, lúc này chỉ hận không thể trực tiếp xông lên Thiên đình, trấn sát toàn bộ Yêu tộc.

Đế Giang lúc này ngồi giữa vạn quân, nhắm mắt không nói, thủ lĩnh Vu tộc chưa phát lệnh, trong lòng Vu tộc dù bất mãn nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Chúng ta rốt cuộc phải đợi bao lâu nữa?" Chúc Cửu Âm nhìn Đế Giang có chút sốt ruột hỏi.

"Yêu tộc kia chắc sợ Vu tộc chúng ta, nên không dám đến, nhưng chúng ta chờ đợi cũng quá lâu rồi!" Cường Lương cũng mở miệng nói.

Tính tình nóng nảy của Vu tộc trong khoảnh khắc này hoàn toàn thể hiện ra, có Tổ Vu đi đầu, những Vu tộc bên dưới cũng bắt đầu phụ họa, đều hận không thể đâm thủng hai đại trận pháp kia.

"Uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận các ngươi cũng biết, muốn lên Thiên đình, phải để Yêu tộc từ trên Thiên đình đi ra." Đế Giang chậm rãi mở miệng nói.

Lời này vừa thốt ra, tất cả Vu tộc đều giữ im lặng.

Vu Yêu hai tộc lần thứ hai đại chiến, đều có mưu đồ riêng.

Nhưng Yêu tộc cũng rõ ràng, sở dĩ có thể được năm năm nghỉ ngơi, hoàn toàn là vì hai đại trận pháp che chở.

Nhưng Vu tộc lại ở thế giới Hồng Hoang tiêu dao tự tại, căn bản không coi Yêu tộc ra gì.

Mỗi ngày uống rượu vui chơi, trên bàn rượu lấy Yêu tộc ra làm trò đùa, lời nói khó nghe, có thể nói là khiến tất cả Yêu tộc đều tức đến đầu bốc khói, hận không thể trực tiếp giết xuống Thiên đình, chém giết những Vu tộc đó.

Cứ như vậy, Đế Tuấn liền lên kế hoạch một trận đột kích, không thành công thì thành nhân.

Dù sao Vu tộc đã dùng cái chết của con trai hắn để không ngừng trào phúng nhục mạ, căn bản không để lại cho hắn bất kỳ thể diện nào.

Chỉ là hắn vẫn luôn nhẫn nhịn, bởi vì hắn biết rõ, muốn báo thù, phải cẩn thận từng li từng tí, bởi vì một khi Thiên đình mất, Yêu tộc liền như chó mất chủ, lúc đó còn nói gì đến báo thù.

Rất nhanh, tất cả Yêu tộc đều lén lút từ trên Thiên đình xuống, đến đại địa Hồng Hoang.

Liền trực tiếp một đường tiến công, thẳng đến Vu tộc, căn bản không hề dừng lại.

Trận chiến này Đế Tuấn đã quyết định, thành là Yêu tộc, bại là Vu tộc. ...

Cùng lúc đó, có một người xuất hiện, người này chính là huynh trưởng của Nữ Oa, Phục Hy.

"Thiên Đế, ta đến rồi!" Phục Hy đến trước mặt Đế Tuấn nói.

Đế Tuấn gật đầu, sau đó nói với Phục Hy: "Chỉ cần ngươi ra tay chém Đế Giang, ta tất định cùng ngươi thống nhất thiên hạ, đến lúc đó thực hiện theo ước định giữa chúng ta!" Phục Hy chắp tay, sau đó nói với Đế Tuấn: "Chuyện này ta tất định cùng nhau nỗ lực, một lần hạ

gục Vu tộc, sau này cả thiên hạ sẽ nằm trong tay Yêu tộc chúng ta." Nói xong, Phục Hy liền trực tiếp tiến về phía trước, đi đầu mở đường cho Yêu tộc.

Trong Vu tộc tự nhiên có người phát hiện, vội vàng báo chuyện này cho Đế Giang.

"Phục Hy xuất hiện, xem ra Yêu tộc có động thái lớn, các ngươi cứ ở đây chờ, ta đi một lát sẽ về!" Đế Giang dặn dò các Tổ Vu.

Biết chuyện này, các Tổ Vu không phản đối, với sức của Đế Giang, muốn chết dưới tay Phục Hy, vô cùng khó khăn, nên họ cũng rất yên tâm.

Phục Hy một mình tiến vào trong Vu tộc, Yêu tộc phía sau không bị ai phát hiện, chỉ đi theo ở phía xa.

"Thôi diễn Chu Thiên chi số, Đế Giang kia tất định sẽ một mình đến!" Lúc này Phục Hy trong lòng thầm nghĩ.

Đồng thời trong tay hắn cầm một cái bình ngọc, vật này vô cùng bình thường, là một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, ở đại địa Hồng Hoang có thể nói là có thể gặp mà không thể cầu.

"Hy vọng lúc đó vị kia đoán không sai!" Lúc này Phục Hy mở miệng nói.

Vật này chính là do Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn đưa cho Phục Hy.

Sau khi thoát khỏi tay Đông Vương Công, họ không vội trở về mà lao đến nơi Phục Hy ở.

Bởi vì Nữ Oa cũng ở đảo Bồng Lai, chỉ cần dùng hết mọi cách giữ chân nàng, liền có thể thuận theo Thiên Đạo, tiếp tục trận đại chiến Vu Yêu.

“Trong bình ngọc này chứa một viên Cảm Ngộ Đan, đan này là do ta vô ý có được, nhưng bây giờ đã thành Thánh nhân, nên ban cho ngươi!” Tiếp Dẫn nói với Phục Hy.

“Tiếp Dẫn Thánh nhân, Cảm Ngộ Đan này có công dụng gì?” Phục Hy vô cùng tò mò, lúc này hắn cách Thánh nhân chỉ còn một bước chân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến, hắn cũng có cảm ứng, không ngờ đối phương lại tặng đại lễ.

“Viên Cảm Ngộ Đan này là để ngươi thuận ứng Thiên Đạo, đắc đạo thành Thánh!” Chuẩn Đề lúc này cũng mở miệng nói.

Ở thế giới Hồng Hoang, thành Thánh là mục tiêu của mỗi người, ngay cả Phục Hy cũng vậy, nghe có thể thành Thánh nhân, vội vàng nhận lấy vật này.

“Nhận đồ của ta rồi, phải đáp ứng ta một chuyện, đó là lên Thiên đình, tìm Đế Tuấn!” Tiếp Dẫn nói với Phục Hy.

Tây Phương Nhị Thánh, nổi danh keo kiệt, lúc này Phục Hy chưa thành Thánh, đồng thời nhận đồ của đối phương, tự nhiên không dám có bất kỳ sự chậm trễ nào, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Sợ đối phương thu hồi Cảm Ngộ Đan, đó không phải là kết quả hắn muốn thấy.

“Ta đi ngay!” Phục Hy vội nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người mới lộ ra nụ cười, gật đầu khen ngợi Phục Hy.

Trước Thiên đình, lúc này sớm đã bị hai đại trận pháp bảo vệ, may mà hắn có chút giao tình với Đế Tuấn, nên mới được lên Thiên đình.

Chương 461

Hai người này liền mưu tính một cuộc đột kích, Phục Hy cũng vì có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn 'chỉ điểm' mới dám một mình đi sâu vào Vu tộc, để nghênh chiến Đế Giang. ...

"Đất của Vu tộc, há là nơi Yêu tộc có thể xông vào!" Khi Phục Hy chém giết những Vu tộc kia, trên không trung một tiếng hét lớn, người này chính là thủ lĩnh Tổ Vu của Vu tộc, Đế Giang.

Lúc này mặt đầy tức giận, phải biết hắn chưa từng kết thù với Phục Hy, đối phương lại tàn sát tộc nhân của hắn như vậy, trong lòng sao không phẫn nộ cho được!

"Ta giết chính là lũ Vu tộc các ngươi!" Phục Hy y phục phiêu diêu, đối mặt với Đế Giang không có chút sợ hãi.

"Hay cho một Phục Hy, đã đến đây, vậy thì ở lại đi!" Đế Giang vô cùng phẫn nộ hét lớn.

Phục Hy xuất hiện thật sự ngoài dự liệu của hắn, muội muội của đối phương là Nữ Oa Thánh nhân, với uy danh như vậy căn bản không cần đặt chân vào trận chiến Vu Yêu này.

Nhưng Nữ Oa thân là Thánh nhân cũng biết rõ đây là Thiên Đạo, nên không can thiệp.

Nhưng bây giờ Đế Giang không ngờ, Phục Hy lại dám ở trong Vu tộc đại khai sát giới.

Dứt lời, Đế Giang liền bắt đầu động thủ, hắn là chủ của không gian và tốc độ, trong cảnh giới Chuẩn Thánh không ai có thể bì kịp về tốc độ.

Lập tức thân hình biến mất tại chỗ, thẳng đến oanh kích Phục Hy.

Có thể nói Đế Giang giống như Đông Vương Công, dưới cùng cảnh giới là tồn tại vô địch, bởi vì tốc độ của hắn thật sự quá nhanh.

Phục Hy tự nhiên biết rõ, lập tức trong tay lấy ra một bộ mai rùa, đó là Quy Bặc dùng khi chiêm bốc, lúc này bố trí xung quanh thân mình.

"Chết đi!" Giọng Đế Giang nổ tung bên tai Phục Hy, nắm đấm trực tiếp oanh kích vào mặt đối phương, căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Khi Phục Hy cảm nhận được nguy hiểm, Quy Bặc bên người trực tiếp bao vây hắn, dùng thế phòng ngự bao phủ lấy hắn.

Oanh!

Cú đấm của Đế Giang chuẩn xác không sai lệch đập vào Quy Bặc của Phục Hy, sức mạnh khổng lồ trong khoảnh khắc bùng nổ.

Toàn bộ thân thể Phục Hy trực tiếp bay ngược ra ngoài mấy vạn dặm, sức mạnh của Vu tộc không phải là thứ hắn có thể chịu đựng.

Nếu không có Quy Bặc, có thể một quyền của Đế Giang đã có thể khiến hắn trọng thương.

Thân thể của Vu tộc cường đại, đó là chuyện mà cả đại địa Hồng Hoang đều công nhận.

Đế Giang là cường giả nắm giữ không gian và tốc độ, cộng thêm thân thể kinh khủng, có thể nói trong cùng cảnh giới thuộc về tồn tại vô địch.

"Phục Hy, hôm nay chỉ có cái chết của ngươi mới có thể bình ổn cái chết của tộc nhân Vu tộc ta!" Đế Giang hét lớn.

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn lại động, lại siết chặt nắm đấm oanh kích về phía Phục Hy.

Lần này khí tức của Đế Giang càng thịnh, nắm đấm giống như một mặt trời nhỏ, trực tiếp oanh kích tới Phục Hy.

Thấy Đế Giang lại tấn công, Phục Hy cũng không dám có bất kỳ sự lơ là nào, sức mạnh kinh khủng trong cơ thể đang không ngừng vận chuyển, đó là một đạo khí tức vô cùng kinh khủng.

"Nếu đã như vậy, ta nhất định toàn lực phụng bồi đến cùng!" Phục Hy cũng hét lớn.

Những mai rùa bao quanh hắn trong khoảnh khắc triệt để bị đốt cháy, pháp tắc trên mai rùa lóe sáng, hình thành một bức tường năng lượng bên cạnh Phục Hy.

Oanh!!!

Nắm đấm của Đế Giang trực tiếp oanh kích tới, sức bùng nổ kinh khủng đó cứng rắn đẩy Phục Hy ra ngoài trăm vạn dặm một lần nữa.

Một quyền này, Phục Hy chỉ cảm giác như vạn ngọn núi lớn đè xuống, sức mạnh tuyệt luân đó, nhục thân của thủ lĩnh Vu tộc quả là vô cùng kinh khủng.

Những mai rùa bảo vệ bên người Phục Hy lại vì một quyền của Đế Giang mà xuất hiện vết nứt, điều này thật sự có chút ngoài dự liệu của hắn.

"Sao có thể!!!" Phục Hy hét lớn, vô cùng đau lòng, Quy Bặc là vật chiêm bốc có thể gặp mà không thể cầu, tuy không dùng để công phạt, nhưng là chí bảo phòng ngự, nhưng đối với hắn, vật này còn quý giá hơn những thứ kia.

"Quy Bặc của ngươi đã vỡ, ta xem ngươi lấy gì để đối phó!" Đế Giang cuồng tiếu nói.

Lúc này ánh mắt Phục Hy lại trở nên vô cùng lạnh lùng, Đế Giang đã triệt để chọc giận hắn.

“Nếu đã như vậy, vậy ta cũng không che giấu nữa!” Phục Hy lạnh lùng nói.

Hắn trực tiếp mở bình ngọc trong tay, lập tức trên đó tỏa ra từng luồng khí tức Thiên Đạo, vật này tuyệt không phải là vật bình thường.

“Thứ gì đây?” Đế Giang cũng ngửi thấy một tia khí tức Thiên Đạo, trong mắt tràn đầy sự nóng bỏng, bởi vì vật này tất định sẽ có cách giúp hắn bước vào cảnh giới Thánh nhân.

“Vật này chính là vật khiến Đế Giang thân vẫn!” Phục Hy lạnh lùng nói.

Hắn liền trực tiếp nuốt viên Cảm Ngộ Đan trong bình ngọc vào bụng, lập tức trên không trung từng đạo pháp tắc không ngừng lóe sáng, luồng khí tức đó khiến Đế Giang cũng không dám dễ dàng lại gần, bởi vì đó là phần thưởng do Thiên Đạo ban tặng.

Phục Hy ở trong Thiên Đạo, cảm nhận luồng sức mạnh đó đang không ngừng cọ rửa thần hồn của mình, chỉ cảm giác có chút đốn ngộ, giống như chạm đến Đại Đạo.

Phục Hy chỉ ngồi lơ lửng trên không, trong lòng có chút đốn ngộ, không ngừng khoa tay múa chân, đó là mấy chữ văn tự.

Giống như những chữ vô thượng do Thiên Đạo ban tặng, mỗi chữ đều mang theo sự tuyệt luân, những chữ đó như bị một luồng sức mạnh vô hình nâng đỡ lơ lửng giữa không trung.

“Càn Khôn định Nam Bắc, Khảm Ly Đông Tây, trên là Trời là Càn, dưới là Đất là Khôn, trái là Đông là Ly, phải là Tây là Khảm, Càn một, Đoài hai, Ly ba, Chấn bốn, Tốn năm, Khảm sáu, Cấn bảy, Khôn tám.” Phục Hy lẩm bẩm trong miệng.

Đó là ngôn ngữ Đại Đạo, Đế Giang căn bản không biết đó là thứ gì, chỉ cảm giác thiên địa linh khí đang bị Phục Hy điều động.

“Ngươi nghĩ dựa vào thứ này có thể giết được ta sao?” Đế Giang lúc này nhàn nhạt nói.

Vu tộc khi nào lại sợ hãi sinh tử, hắn cũng biết rõ bây giờ cơ hội tốt nhất chính là lúc này.

Đế Giang trực tiếp lóe thân hình, cả người trực tiếp oanh kích về phía Phục Hy lần nữa, đồng thời pháp tắc không gian trên người không ngừng chấn động.

Lúc này hắn không cho Phục Hy bất kỳ cơ hội nào nữa, định thân hình đối phương tại chỗ, tốc độ của hắn lại một lần nữa tấn công với tốc độ mắt thường khó bắt kịp.

Phục Hy trước đó hoàn toàn không hề động đậy, căn bản không có bất kỳ động tác nào, chỉ ở đó không ngừng thôi diễn những thứ do Đại Đạo ban tặng.

“Thiên Đạo bao quanh, hôm nay ngươi cũng phải thân vẫn tại đây!” Đế Giang hét lớn, lại một lần nữa giơ nắm đấm, trực tiếp oanh kích vào đầu Phục Hy, luồng sức mạnh tuyệt luân đó, là toàn lực một kích của Đế Giang, căn bản không hề che giấu.

Ầm ầm ầm...

Khí tức kinh khủng trực tiếp lan ra, nhưng một quyền này không như Đế Giang nghĩ, bởi vì một luồng sức mạnh tuy trực tiếp oanh kích lên người đối phương.

Phục Hy lúc này trên người như bị những chữ văn tự đó bao bọc, đang không ngừng lóe sáng, căn bản không hề dừng lại, Thiên Đạo không có bất kỳ phản ứng nào.

Chương 462

Bởi vì tất cả sức mạnh chính là do Phục Hy cảm ngộ ra, bởi vì tất cả sức mạnh trong khoảnh khắc trực tiếp bao bọc hắn, giống như một lá chắn phòng hộ tự nhiên.

Lúc này dù cho Đế Giang công kích thế nào, cũng không có cách nào phá vỡ nó, bởi vì luồng sức mạnh mà Phục Hy bùng phát ra, thực lực tự nhiên cũng kinh khủng vô cùng.

Cộng thêm sức mạnh Thiên Đạo chưa tan đi, nên lúc này Phục Hy như đứng ở thế bất bại, mặc cho Đế Giang công kích, cũng không hề xuất hiện bất kỳ sự hoảng sợ nào.

"Sao có thể, sức mạnh tại sao lại kinh khủng như vậy, ta lại không có cách nào phá vỡ nó!" Lúc này sắc mặt Đế Giang cực kỳ khó coi.

Lúc này hắn cảm nhận được một luồng áp lực, đó là áp lực từ Phục Hy.

"Đế Giang, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, vậy nên đi chết đi!" Phục Hy hét lớn.

Lập tức trong tay xuất hiện một đạo minh văn cổ lão, sức mạnh kinh khủng đó, trực tiếp oanh kích về phía Đế Giang.

Ầm ầm ầm!!!

Sức mạnh chấn động thiên địa, minh văn trong tay Phục Hy không ngừng lóe sáng, sức mạnh còn sót lại tỏa ra khí tức kinh người.

"Khụ khụ!!!" Cả người Đế Giang trực tiếp bay về phía ngọn núi lớn phía sau, lúc này chỉ cảm thấy trên người như bị đại địa Hồng Hoang va phải.

"Chẳng lẽ đã thành Thánh nhân?" Đế Giang có chút không thể tin

được nhìn Phục Hy.

Bởi vì sức mạnh Thiên Đạo đó, một kích thật sự khiến hắn có chút khó chịu đựng, chỉ cảm giác khí huyết dâng trào, như đang chịu đựng sức mạnh kinh khủng vô cùng.

Phục Hy lúc này lại nhíu chặt mày, ban đầu hắn cũng cho rằng sau khi nuốt Cảm Ngộ Đan, liền có thể chứng đạo thành Thánh nhân.

Nhưng hắn lại không bước vào cảnh giới Thánh nhân, chỉ cảm nhận được có thể điều động pháp tắc Thiên Đạo, chứ không thể khiến nó vì mình mà sử dụng.

"Chẳng lẽ tất cả đều là giả?" Phục Hy trong lòng vô cùng tò mò.

Hắn có chút không hiểu chuyện này rốt cuộc là thế nào, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Thật ra tất cả đều là mưu đồ của Thiên Đạo, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chỉ là người thúc đẩy chuyện này.

Lúc này thực lực của Vu Yêu hai tộc chênh lệch rất lớn, trừ phi trừ bỏ một số Tổ Vu trong Vu tộc.

Thiên Đạo chọn chính là Đế Giang, với tư cách là Tổ của Vu tộc, chỉ cần tru sát hắn, tất sẽ khiến Vu tộc rối loạn, Yêu tộc nhân cơ hội này, có thể sẽ giết sạch chúng, một trận chiến đó sẽ là trận chiến cuối cùng của hai tộc.

Nhưng trong cả đại địa Hồng Hoang này, trừ Thánh nhân ra, ai lại là đối thủ của Đế Giang, nhưng Thánh nhân tuy thuận ứng Thiên Đạo, nhưng nhân quả của Vu Yêu hai tộc rất lớn, không phải là thứ họ có thể chịu đựng.

"Đế Giang, sau hôm nay, đại địa Hồng Hoang sẽ bị trừ danh!" Phục Hy phiêu nhiên lơ lửng trên không, hét lớn với Đế Giang.

Tuy là thủ lĩnh của Vu tộc, nhưng lúc này khí tức của Phục Hy hoàn toàn áp chế đối phương, không có chút sợ hãi.

"Ngươi muốn lấy mạng ta, thật sự là si tâm vọng tưởng." Đế Giang lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tuy có chân huyết của Bàn Cổ, vết thương trên người hồi phục rất nhanh, nhưng một chưởng của Phục Hy quả thật cũng khiến hắn bị thương, tuy là vết thương nhỏ, nhưng lại khiến Đế Giang cảm thấy một tia nguy cơ.

Phải biết trước đây, đối phương căn bản không thể làm được, nhưng bây giờ lại có thể một chưởng đánh bị thương hắn, thật sự có chút kỳ lạ.

"Đế Giang nạp mạng!" Phục Hy thân hình động, chân đạp Khôn tự quyết, trong tay Càn, Ly, Khảm pháp tắc tương hỗ giao nhau, khí vận Thiên Đạo không ngừng gia trì lên người hắn.

Luồng khí tức Đại Đạo đó, vốn là công kích của Thánh nhân, nhưng lúc này lại bị Chuẩn Thánh Phục Hy kích phát, uy lực giảm đi rất nhiều, nhưng lại là thật.

"Ta đã dùng không gian bí pháp phong ấn hắn, tại sao hắn có thể hành động!" Đế Giang kinh hãi, nhưng bây giờ lại có thể làm gì, chỉ có thể vất vả chạy trốn.

Uy danh của Thánh nhân, dù nhục thân cường đại, cũng chưa chắc có thể chống đỡ được công kích như vậy, nên Đế Giang lúc này chỉ có thể tạm tránh mũi nhọn.

Tổ của không gian và tốc độ, Đế Giang một bước đi đã ở ngoài trăm vạn dặm, thực lực đó đuổi kịp Thánh nhân, có thể nói là vô cùng kinh khủng.

Phục Hy chân đạp Khôn tự quyết, dưới thân trăm vạn ngọn núi

lớn như đất bằng, căn bản không thể gây trở ngại, tốc độ lại không hề yếu hơn Đế Giang.

"Thiên uy mênh mông, Đế Giang nhận mệnh đi!" Phục Hy cười lớn nói.

Đồng thời trong tay từng đạo pháp quyết không ngừng oanh ra, hoặc hóa thành từng đạo hỏa quang, hoặc hóa thành biển nước mênh mông, sức mạnh pháp tắc không ngừng chấn động.

Lúc này, người được coi là đệ nhất Chuẩn Thánh lại bị Phục Hy truy đuổi, hình ảnh này nếu đặt ở thế giới Hồng Hoang, tất sẽ gây ra sóng gió lớn.

Nhưng lúc này tất cả lại bị Thiên Đạo che lấp, tất cả đều diễn ra trong im lặng, Đế Giang cố gắng kêu gọi những Tổ Vu kia, căn bản không ai cảm ứng được.

"Không phải ngươi muốn giết ta, mà là Thiên Đạo muốn giết ta." Đế Giang lúc này cũng đã rõ, tất cả đều là âm mưu, đều là âm mưu của Thiên Đạo.

Phục Hy không nói gì, lúc này hắn cảm thấy mình mạnh mẽ chưa từng có, hưởng thụ cảm giác truy sát Đế Giang, cảm nhận sự va chạm nguyên thần do sức mạnh mang lại, trong lòng sớm đã quên mất chuyện này.

"Tất cả đợi ngươi chết rồi hãy nói!" Phục Hy cười nói, đồng thời trên người cũng không ngừng giao thoa khí tức kinh khủng.

"Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng hóa vi Bát Quái, sức mạnh bắt nguồn!" Phục Hy trong lòng vui mừng hét lớn.

Tuy hắn đang không ngừng truy sát Đế Giang, hưởng thụ cảm giác sung sướng do sức mạnh mang lại, nhưng lúc này hắn biết rõ, tất cả

chỉ là tạm thời, nên phải tìm hiểu, tìm hiểu nguyên nhân bên trong. ...

Cùng lúc Phục Hy đang truy sát Đế Giang, ở phía xa hai người ẩn náu trong một ngọn núi lớn, che giấu khí tức trên người, đang quan sát tất cả.

"Đợi Vu Yêu bị diệt, Tây Phương chúng ta liền có thể từ đất Đông Phương đoạt lấy khí vận, đến lúc đó chúng ta từ nay sẽ có chỗ đứng ở thế giới Hồng Hoang." Tiếp Dẫn cười nói.

Tất cả tuy thuận ứng Thiên Đạo, trong đó có nhân quả lớn, nhưng chuyện này không hề đơn giản như trong tưởng tượng, nhưng vì khí vận, phải đặt cược tất cả.

Bởi vì nếu tiếp tục như vậy, Tây Phương Nhị Thánh tất định sẽ sa sút, luôn bị Đông Phương Tam Thanh áp chế.

Tuy vị trí thành Thánh là do Hồng Hà ban tặng, nhưng lúc này thiên địa đã hoàn toàn phân chia thành hai thế lực, Đông Phương Tam Thanh ba Thánh cộng thêm Nữ Oa Thánh nhân, Tây Phương chỉ có Tiếp Dẫn và Bồ Đề hai người thành Thánh nhân.

Tất cả tạo hóa chỉ có đoạt lấy, mới được như vậy.

"Phục Hy quả là một người được chọn không tồi, nhưng lúc này hắn như cảm ngộ Thiên Đạo, không lẽ sau trận này sẽ thành Thánh nhân sao?" Chuẩn Đề lúc này híp mắt nhìn Phục Hy nói.

Nếu Phục Hy thành Thánh, khí vận của thế giới Hồng Hoang sẽ ít đi rất nhiều, tất cả những gì hai người làm đều coi như uổng phí.

Tiếp Dẫn lại lắc đầu: "Thiên Đạo không phải như vậy, Phục Hy không thể thành Thánh." Phục Hy chỉ là một quân cờ trong Thiên Đạo, nhưng cũng là điểm mấu chốt, nhưng thành Thánh căn bản không thể.

Bởi vì Thiên Đạo chỉ muốn mượn tay hắn để trừ khử Đế Giang, khiến Vu Yêu hai tộc triệt để bùng nổ đại chiến, đến lúc đó mới được

như vậy.

Dù sao chỉ mất đi Đại Vu Hậu Nghệ, không thể sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma đại trận, nhưng trong Vu tộc tự nhiên sẽ lại xuất hiện người thay thế truyền nhân Hậu Thổ, đến lúc đó đợi cánh chim đủ đầy, Vu tộc liền có thể tung hoành khắp thiên địa Hồng Hoang.

Thiên Đạo tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, mới để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tìm Phục Hy, mượn tay hắn trừ khử Đế Giang, đến lúc đó chỉ cần kích động từ bên trong, Vu Yêu hai tộc tất định sẽ chiến đấu đến khi diệt tộc mới thôi.

Chương 463

"Vậy Tây Phương chúng ta liền có thể có thêm một chút khí vận, đến lúc đó ta lập Phật giáo, được thần linh Hồng Hoang kính ngưỡng." Chuẩn Đề trong mắt chứa một tia lệ nói.

Hắn cũng muốn giống như Tam Thanh, được công đức Hồng Hoang, từ đó tăng tiến thực lực bản thân.

"Tốt, chúng ta lập Phật giáo, thuận theo Thiên Đạo mà làm!" Tiếp Dẫn cũng cười lớn nói.

Lúc này trong lòng hắn vô cùng mong chờ Đế Giang bị Phục Hy chém giết.

Nhưng trong lúc hai người nói chuyện, không hề nhắc đến Đông Vương Công, bởi vì họ biết rõ, người này không phải là tồn tại họ có thể chọc vào.

Chỉ cần đối phương không tìm đến cửa, trong lòng họ đã rất mãn nguyện, bởi vì từ khi Đông Vương Công một mình chém hai đại Ma Thần, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền biết, chênh lệch thực lực hai bên không phải một hai điểm, đó là vực sâu không thể vượt qua, quá khứ của hắn không nên ghi nhớ trong lòng. ...

Lúc này Phục Hy và Đế Giang đã giao thủ hơn ba nghìn hiệp, đại địa sụp đổ, sơn hà tận hủy, sinh linh đại địa Hồng Hoang chết vô số, đều quỳ lạy trên đất cầu xin hai người tha mạng.

Nhưng đáng tiếc, dù cầu nguyện thế nào, họ cũng không nghe thấy, chỉ có thể chờ đợi cái chết giáng xuống, ở thế giới Hồng Hoang này, thực lực trên hết, vương giả là tôn.

Trong chiến trường, Phục Hy như một chiến thần.

Đế Giang kiêu ngạo không ai bì kịp trước đây lại liên tục bại lui.

Tuy là đoán thể thành Chuẩn Thánh, nhưng khó có thể chống lại sức mạnh của Thiên Đạo, chỉ có thể bị đối phương đè ra đánh.

Trong lòng tuy bực bội, nhưng tất cả đều khiến Đế Giang không thể động thân, bởi vì Phục Hy lúc này thật sự quá mạnh.

"Bát Quái chi thuật, cát âm dương!" Phục Hy hét lớn, khí Thiên Đạo không ngừng gia trì, khí tức trên người cuộn trào, trong tay một bức đồ án Thái Cực xuất hiện.

Đế Giang chỉ cảm thấy trên người như có ngàn vạn ngọn núi đè lên, căn bản không có cách nào động đậy, hai chân như lún sâu vào vực sâu bùn lầy.

"Đây là do ta lĩnh ngộ, Đế Giang hãy hưởng thụ đi!" Phục Hy hét lớn.

Lập tức đồ án Thái Cực, như sống lại, có thể cắt đứt âm dương thế gian, một nửa là tinh hỏa vô thượng, nửa còn lại còn lạnh lẽo kinh khủng hơn cả vực sâu Cửu U.

Cảm nhận được áp lực, Đế Giang trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, nỗi sợ hãi này rất ít khi có, chỉ khi gặp Thánh nhân, hoặc cường giả vượt xa Thánh nhân mới xuất hiện.

"Thiên Đạo không thể làm trái, nhưng ta tất phải nghịch thiên hành!" Đế Giang gầm lên.

Lập tức thân thể không ngừng biến hóa, dần dần bản thể hiện ra, ban đầu hắn không muốn dùng đến sức mạnh bản nguyên, nhưng bây giờ tính mạng đã nguy kịch, không thể không lật ra lá bài tẩy của mình.

Đế Giang huyễn hóa, hình dáng như một cái túi vàng, trên người từng đạo lửa đỏ rực cháy, có sáu chân bốn cánh, hồn nhiên không có

mặt mũi, bởi vì hắn là tổ của không gian, thế giới Hồng Hoang tất định nằm trong thần thức của hắn.

Thậm chí muốn lấp biển tạo núi cũng chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn thành, chỉ là mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Lúc này Đế Giang nhìn Phục Hy, trên người đối phương có ngàn vạn sợi khí tức Thiên Đạo, đại địa Hồng Hoang đều bị hắn chưởng khống, không gian này cũng có thể điều động.

Lập tức Đế Giang bốn chân vung lên, trước mặt từng ngọn núi mười vạn trượng xuất hiện, trực tiếp chắn trước người, để chống lại Thái Cực.

Oanh!!!

Thái Cực đi đến đâu, có thể nói vạn vật đều bị hủy diệt, bất kể là núi lớn của Đế Giang, hay không gian vạn pháp, trước mặt nó như một tờ giấy mỏng, một đâm là thủng.

Nhưng Đế Giang không từ bỏ, không ngừng di hình hoán vị, không biết bao nhiêu ngọn núi lớn ở thế giới Hồng Hoang chắn trước mặt hắn.

Đáng tiếc tất cả như công dã tràng.

"Đế Giang, chết đi!" Phục Hy gầm lên, trên người vạn trượng ánh sáng lóe lên, lần này trực tiếp đến trước mặt đối phương.

Hắn giơ cao nắm đấm, một quyền Thái Cực Bát Quái chi lực không ngừng cuộn trào, sức mạnh có thể thấy, Đế Giang cũng chưa chắc có thể đỡ được.

Lúc này Đế Giang cũng không còn sức cứu vãn, lập tức trong lòng trầm xuống, hét lớn: "Chết, cũng phải kéo ngươi theo!" Lập tức thân hình như cái túi vàng đó phình to ra, từng đạo pháp tắc không gian rơi vãi xung quanh hai người.

Phục Hy thấy vậy muốn chạy trốn, nhưng đáng tiếc, tất cả đã muộn, bởi vì lúc này Đế Giang đã liều mạng tất cả, dùng đến một tia sức mạnh Bàn Cổ còn sót lại trong huyết mạch.

Bàn Cổ Ma Thần là ai, đó là đại năng có thể chém hai nghìn chín trăm chín mươi chín Ma Thần, một tia tinh huyết của ngài, tuy không thuần khiết, nhưng cũng là thứ mà Thiên Đạo không thể chống đỡ.

"Chết tiệt!" Phục Hy trong lòng cũng kinh hãi, nhưng đáng tiếc, lúc này Đế Giang sớm đã ném những ngọn núi lớn kia như thiên thạch từ ngoài trời xuống người hắn.

Nhưng Thiên Đạo tuy không thể chống lại những gì Đế Giang làm, nhưng không hề rút đi khí tức trên người Phục Hy.

Bởi vì Phục Hy là một quân cờ cực kỳ quan trọng của Thiên Đạo, trận này cũng là điều mà Thiên Đạo muốn thấy.

Lập tức những ngọn núi lớn đó trực tiếp đập xuống Phục Hy.

Oanh!!!

Phục Hy chỉ có thể từng quyền từng quyền đấm nát những ngọn núi đó, nhưng đáng tiếc những ngọn núi này lại còn cứng hơn cả ngũ sắc thần thạch, Thiên Đạo và sức mạnh Bát Quái tương hỗ gia trì, cũng chỉ miễn cưỡng phá vỡ được chúng.

Bởi vì trên những ngọn núi này lóe lên một chút máu tươi, đó là máu tươi thuộc về Bàn Cổ Ma Thần, ngọn núi này mới kinh khủng như vậy.

Tất cả đều là do Đế Giang làm, nếu Thiên Đạo muốn hắn chết, vậy hắn nhất định phải dùng hết toàn lực, trốn không thoát cũng phải đổi lấy một mạng của Phục Hy.

Bởi vì hắn biết rõ, Phục Hy là một quân cờ quan trọng trong đại cục của Thiên Đạo, dù sao lúc này Chuẩn Thánh ở đại địa Hồng

Hoang nhiều như sao trời ngoài vực, chọn đối phương tất định có liên hệ nhất định.

Dần dần sức mạnh của Phục Hy ngày càng yếu đi, bởi vì những ngọn núi này cần phải hao phí rất nhiều tinh lực mới có thể phá vỡ.

Nhưng tất cả lại nói dễ hơn làm, có mười ngọn núi cùng lúc oanh kích, hắn có thể đối phó được hai ngọn, cũng hoàn toàn không có cách nào đối phó với tám ngọn còn lại.

Có thể nói thân thể hắn không ngừng bị những ngọn núi đó đánh nát, nhưng Thiên Đạo và sức mạnh Bát Quái, cứng rắn ghép lại thân thể tàn phế đó, nguyên thần cũng vậy.

Ông!!!

Thiên Đạo không ngừng gầm lên, Đế Giang lúc này cũng rơi vào điên cuồng, bởi vì hắn cảm nhận được áp lực chưa từng có.

"Thiên Đạo, hôm nay ta nhất định sẽ khiến toàn cục của ngươi bị hủy!" Đế Giang hét lớn.

Lúc này hắn cũng ngày càng rõ ràng, tất cả đều là âm mưu của Thiên Đạo, tuy chưa biết nguyên nhân gì, nhưng chuyện này tất định rất khó bình ổn.

Thiên Đạo không trả lời, chỉ dùng hành động thực tế chứng minh, một mình Đế Giang không thể phá vỡ toàn bộ kế hoạch.

Cuộc đối đầu giữa Đế Giang và Thiên Đạo kéo dài hơn ba tháng.

Một ngày, thân thể Đế Giang dần dần mất đi khống chế, tinh huyết Bàn Cổ trên người sớm đã dùng hết, bởi vì vật này không thể hồi phục.

Nhưng Phục Hy bị Đế Giang không ngừng oanh tạc lúc này thân thể tận hủy, nguyên thần tàn phá không chịu nổi.

Chương 464

Chỉ cần một cú đánh nhẹ là có thể triệt để chém giết hắn khỏi thế giới Hồng Hoang.

Nhưng Thiên Đạo che chở, lúc này Phục Hy thoi thóp, nhưng muốn hồi phục lại khó hơn lên trời.

Ầm ầm ầm!!!

Thân thể Đế Giang cuối cùng không thể đánh giết được Phục Hy, vào khoảnh khắc tinh huyết Bàn Cổ hao hết, trực tiếp rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Bởi vì Vu tộc không tu nguyên thần, nên khi máu trong cơ thể Đế Giang hoàn toàn biến mất, hắn liền biến mất khỏi thế giới này.

Ở thế giới Hồng Hoang, trừ Hồng Quân và Đông Vương Công ra, ai dám đối kháng với Thiên Đạo, có thể nói chỉ có một con đường chết, dù là Thánh nhân cũng không dám đối kháng với Thiên Đạo.

Vu tộc Đế Giang, có khí phách như vậy, thật sự khiến Tây Phương Nhị Thánh động lòng, bởi vì họ cũng biết, đây là một chuyện khó khăn đến nhường nào.

"Vu tộc thật đáng sợ, bây giờ ta cũng có nhận thức hoàn toàn mới." Chuẩn Đề nói.

"Tinh huyết Bàn Cổ đó cũng thật kinh khủng, lại có thể đối kháng với Thiên Đạo!" Tiếp Dẫn cũng mở miệng nói.

Nhưng hai người biết rõ, tinh huyết Bàn Cổ quý giá đến nhường nào, cũng không phải là tồn tại mà hai người có thể khống chế, lúc này, không hề có ý định chiếm đoạt.

Thân thể Đế Giang ngã xuống đại địa Hồng Hoang, nhất thời bầu

trời mây đen giăng kín, sấm sét lóe lên.

"Một cường giả một thời vẫn lạc, Thiên Đạo vô tình nhưng cũng hữu tình a!" Tiếp Dẫn than thở.

Vu tộc Đế Giang, kẻ muốn trở thành Thánh nhân, thủ đoạn kinh khủng đến mức nào, là Tổ Vu của không gian và tốc độ, ngay cả Tam Thánh của Tam Thanh cũng chưa chắc là đối thủ.

Đáng tiếc Thiên Đạo đã an bài, mọi chuyện đều không thể ngỗ nghịch, chỉ có thể thuận theo.

Đi ngược lại trời, nói thì dễ, sức mạnh của Thiên Đạo không thể chống cự, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện phản kháng, bởi vì bọn họ vô cùng rõ ràng ở tầng thứ đó, đối phó với Thiên Đạo chỉ có một con đường chết, không còn cách nào khác.

"Đế Giang tuy mạnh, đáng tiếc lại không thuận theo Thiên Đạo a!" Chuẩn Đề cũng lắc đầu nói.

Nhưng nay sự đã định, Đế Giang bỏ mình tại nơi này, tự nhiên không có cách nào sống lại.

Pàn Cổ tinh huyết, quý giá biết bao, trên đời này muốn tìm ra một hai giọt nữa gần như là chuyện không thể.

Trên không trung, Phục Hy lúc này toàn thân đều bị sức mạnh của Thiên Đạo bao bọc, bởi vì chỉ cần rút đi sức mạnh đó, hắn chắc chắn cũng sẽ vẫn lạc.

Đế Giang lợi dụng dịch chuyển không gian, những ngọn núi lớn mang theo một tia Pàn Cổ tinh huyết mỗi lần va chạm đều khiến Nguyên thần của Phục Hy bị tổn thương, thân thể vỡ nát.

Bây giờ hoàn toàn dưới sự chiếu rọi của Thiên Đạo, mới có thể thoi thóp sống sót. … "Lừa ta!!!" Giọng Phục Hy vô cùng yếu ớt, như thể sắp ngã quỵ xuống đất, giống một con thuyền nát trôi nổi trên biển

lớn, chỉ cần một con sóng tùy ý đánh tới là sẽ chìm thẳng xuống đáy biển.

"Ta chưa từng lừa ngươi, chỉ là con đường thành Thánh không phù hợp với ngươi!" Giọng nói của Thiên Đạo vô cùng hùng vĩ, nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, căn bản không dám có động tĩnh quá lớn.

"Chuyện này dù thế nào đi nữa, ngươi cần phải bồi thường cho ta!" Phục Hy lúc này hét lớn, nhưng vì kích động, cơ thể vốn đã tan nát trong khoảnh khắc suýt nữa thì vỡ vụn.

Nhưng sức mạnh của Thiên Đạo không ngừng gia trì, cũng khiến thân thể hắn dần dần ổn định lại, Nguyên thần cũng dần được chữa trị.

"Ta có một chuyện quan trọng cần ngươi làm, việc này chắc chắn sẽ khiến ngươi công đức viên mãn!" Thiên Đạo tiếp tục nói với Phục Hy.

Lời vừa dứt, một luồng sức mạnh vô thượng của Thiên Đạo lập tức bao phủ lấy Phục Hy, thân thể tàn tạ của hắn trong khoảnh khắc không ngừng được chữa trị, Nguyên thần cũng không ngừng được gột rửa.

Phục Hy muốn kháng cự.

Nhưng mạng sống hiện tại của hắn đều do Thiên Đạo ban cho, cho nên muốn chống lại là hoàn toàn không thể, bởi vì thực lực không cho phép.

Dần dần, thân thể Phục Hy cũng không ngừng được chữa trị, chỉ là không có sức lực, Nguyên thần dưới sự gột rửa của Thiên Đạo cũng dần dần xảy ra biến hóa, mọi thứ đều khác với trước kia.

Rất nhanh, thân thể Phục Hy đã hồi phục như lúc ban đầu, căn bản

không có thay đổi gì lớn, nhưng thực lực lại không có chút tiến triển nào, có thể nói mọi thứ hiện tại đã thay đổi, chỉ có dung mạo của đối phương là không đổi.

"Trước tiên hãy đi theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đến lúc rồi hãy đi chấp hành nhiệm vụ ta giao phó!" Giọng nói của Thiên Đạo lại vang lên.

Lúc này nhìn vào thân thể Phục Hy như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, cảm thấy vô cùng hài lòng, bởi vì mọi thứ đều đang tiến hành theo kế hoạch của Thiên Đạo.

Rất nhanh, Thiên Đạo liền trực tiếp giao Phục Hy cho hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đồng thời cũng dần dần rút lui.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận lấy Phục Hy, sau đó liền rời khỏi một ngọn núi lớn, không hề dừng lại, bởi vì họ biết rõ tiếp theo, Vu tộc và Yêu tộc chắc chắn sẽ có một trận huyết chiến. … Đông Vương Công và Hồng Quân lúc này bước ra từ thông đạo mà phân thân Ma Thần đã tạo ra.

"Không ngờ chuyến đi này lại tốn của bần đạo ba năm thời gian, nếu không biết đường, e rằng một đi không trở lại a!" Hồng Quân nheo mắt nói.

"Bây giờ Ma Thần muốn đi lại theo con đường này, chắc chắn sẽ cần tốn không ít thời gian, thế giới Hồng Hoang bình an vô sự!" Đông Vương Công gật đầu nói.

Bằng sức của hai người, đã phá hủy vực sâu tăm tối tại nơi này, mọi dấu vết dưới sức mạnh kinh khủng của hai người đều có thể hoàn toàn hóa thành tro bụi.

"Đông Vương Công, thế giới Hồng Hoang bây giờ sắp có biến động lớn rồi!" Hồng Quân vừa ra khỏi thế giới kia liền cảm nhận

được những chuyện đang diễn ra.

Đông Vương Công cũng nhìn về phía đông, liền phát hiện trên bầu trời xuất hiện một luồng nghiệp lực vô biên, vô cùng vô tận, mang theo khí tức kinh khủng.

"Trong mấy ngày bần đạo không có ở đây, xem ra đại địa Hồng Hoang đã xảy ra một số chuyện lớn a!" Đông Vương Công lúc này cũng nheo mắt nhìn mọi biến hóa.

"Đạo hữu có biết đã xảy ra chuyện gì không?" Hồng Quân tò mò hỏi.

Có thể nói chuyện của Thiên Đạo, ông ta là người rõ nhất, tự nhiên biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, nhưng việc đó chỉ có mấy người biết, Đông Vương Công làm sao biết được chuyện này!

"Nếu bần đạo không đoán lầm, Đế Giang của Vu tộc đã bỏ mạng, hiện Yêu tộc đang tấn công lãnh địa Vu tộc, đại chiến sắp nổ ra!" Đông Vương Công lúc này cười nói.

Thế giới Hồng Hoang tự nhiên rõ ràng những chuyện này, hiện tại đại chiến Vu Yêu đã sớm bắt đầu, nhưng hai tộc cũng vô cùng rõ ràng, đấu đến một mức độ nhất định sẽ dừng tay, bởi vì cả hai tộc đều muốn thống nhất Hồng Hoang.

Không chết không thôi, cũng không dám mạo hiểm xuất động toàn tộc, chỉ cần một bên chiến bại chắc chắn sẽ bị loại bỏ khỏi Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ Đế Giang bỏ mình, trong mười người con của Đế Tuấn chỉ còn lại một, hai tộc bây giờ có thể nói mỗi người đều có mối thù sâu như biển máu, căn bản không có khả năng hóa giải.

Cho nên bây giờ mọi thứ đều đang tiến hành theo sự sắp đặt của Thiên Đạo.

“Đạo hữu quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã có thể đoán ra, tại hạ bội phục!” Hồng Quân cười nói, nhưng trong giọng điệu lại có một tia khinh thường.

“Chỉ là chuyện bày ra trước mắt, có gì đáng nhắc đến chứ!” Đông Vương Công lắc đầu cười nói.

Chỉ là lúc này hắn không tiếp tục ở lại nơi này, trực tiếp bay lên không, cả người lao thẳng về phía đảo Bồng Lai.

Đối với chuyện nhà của Hồng Hoang, bây giờ Đông Vương Công hoàn toàn không để trong lòng, bởi vì mọi thứ đều không liên quan đến hắn.

Chương 465

Hồng Quân cũng cười nhẹ, trực tiếp phất tay áo, cả người lao thẳng về phía lãnh địa Vu tộc, không hề dừng lại.

Đại chiến hai tộc, tất nhiên phải quan tâm, dù sao sau chuyện này, Thiên Đạo mới có thể để nó phát triển thuận lợi, mọi chuyện đều liên quan đến sách lược của Thiên Đạo.

"Đông Vương Công này quả thật có chút thú vị, không ngờ lại có thực lực đến mức này, người này tuyệt đối không thể giữ lại." Trở về tiên đảo Bồng Lai, Đông Vương Công không ra ngoài, ở trong tiên các Bồng Lai, bắt đầu luyện hóa sức mạnh Lôi đình, bởi vì mọi sức mạnh đều có thể thôn phệ.

Lôi đình pháp tắc, sức mạnh này còn kinh khủng hơn Cực hàn chi lực rất nhiều, Đông Vương Công từ khi hấp thu xong liền chưa từng luyện hóa nó, mà ngay lập tức đi thăm dò tung tích nơi phân thân Ma Thần đã đến.

Cho nên luyện hóa Lôi đình pháp tắc này cũng là điều Đông Vương Công mong muốn, sức mạnh này tuyệt đối kinh khủng và hấp dẫn.

Nhất thời, Đông Vương Công ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trong cơ thể từng đạo lôi đình vây quanh, một luồng sức mạnh vô cùng khủng bố.

Chỉ là Lôi đình lúc này đối với Đông Vương Công không có chút uy hiếp nào, bởi vì Hoàng Huyền Bất Diệt Thể đã sớm sinh ra kháng thể, chút sức mạnh này bây giờ căn bản không đáng sợ.

Thôn Phệ đại đạo, nuốt chửng pháp tắc của người khác để bản thân sử dụng, tất cả sức mạnh đó Đông Vương Công đều có thể lĩnh

ngộ.

Dần dần, lôi đình không còn cuồng bạo nữa, bởi vì Đông Vương Công đang từng chút một nắm giữ phương pháp của Lôi đình, hiểu được nên vận dụng bộ pháp quyết này như thế nào.

"Đáng tiếc, chỉ là một đạo phân thân giáng lâm, Lôi đình pháp tắc này không hoàn chỉnh!" Đông Vương Công lẩm bẩm.

Chỉ là bây giờ hắn cũng không dám phân tâm, đang cố hết sức khống chế sức mạnh Lôi đình, cảm nhận mọi biến hóa.

Trong hai năm, Đông Vương Công chỉ cảm thấy mình ngày càng thông thạo việc nắm giữ Lôi đình pháp tắc.

Khi Đông Vương Công ra ngoài, giữa thiên địa nghiệp lực tung hoành, hiển nhiên là hai tộc Vu Yêu đang đại chiến.

Do thương vong thực sự quá nhiều, những oán khí đó hình thành nghiệp lực bao phủ đại địa Hồng Hoang, về phần tiếp theo, trong lòng Đông Vương Công cũng rõ, cho nên cũng không định đến đó.

"Hoa công, chàng ra rồi sao, cục diện thế giới Hồng Hoang bây giờ đã thay đổi rồi!" Lúc này, Hi Hòa vội vã nói trước mặt Đông Vương Công.

"Chuyện của hai tộc Vu Yêu?" Đông Vương Công cười hỏi.

Lần bế quan này là hai năm, đúng vào lúc hai tộc Vu Yêu giao chiến kịch liệt nhất, bây giờ tất cả mọi người đều biết, thế giới này sắp bắt đầu thay đổi.

"Ừm, bây giờ Yêu tộc và Vu tộc không chết không thôi, không giống như trước kia!" Hi Hòa gật đầu nói.

Hiển nhiên, lần này tuyệt đối sẽ khiến cả đại địa Hồng Hoang bắt đầu xảy ra biến hóa về bản chất.

Vu tộc có thể sẽ không còn thống lĩnh đại địa Hồng Hoang nữa, Yêu tộc cũng có thể sẽ phải giao ra Thiên Đình.

"Chiến sự bây giờ thế nào?" Đông Vương Công cười hỏi.

Nếu Hi Hòa đã biết, vậy không ngại tìm hiểu một chút, tuy không ra tay, nhưng chuyện này cũng là một trong những việc quan trọng nhất trên đại địa Hồng Hoang.

Hi Hòa khoác tay Đông Vương Công, sau đó cười nói: "Bây giờ Vu tộc tuy mất đi Đế Giang, cuộc đột kích của Yêu tộc khiến họ có chút không kịp trở tay, nhưng sự áp đảo về thực lực đã giúp họ lấy lại toàn bộ thế yếu." Hi Hòa dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: "Bây giờ Vu tộc đang có khí thế sắp ép Yêu tộc lui về Thiên Đình." Điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của Đông Vương Công, dù sao thực lực của Vu tộc là như vậy, nhục thân vô cùng, về sức mạnh so với Yêu tộc mạnh hơn không chỉ một chút.

"Bần đạo hỏi nàng, đại chiến Vu Yêu lần này, người thắng sẽ là ai?" Đông Vương Công lúc này mở miệng hỏi.

Nghe câu hỏi này, Hi Hòa cũng ngẩn người, bởi vì nàng căn bản chưa từng nghĩ đến vấn đề này, lúc này đưa tay lên miệng suy nghĩ một hồi.

"Ta cảm thấy hẳn là Vu tộc sẽ thắng." Hi Hòa nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, nhưng tuy Vu tộc thắng, trận chiến này lại khiến cả hai tộc đều phải rút lui khỏi vũ đài của thế giới Hồng Hoang này.

Hai người chậm rãi đi lên một ngọn tiên sơn trên tiên đảo Bồng Lai, bởi vì bây giờ Đông Vương Công muốn thử xem Lôi đình pháp tắc rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Khi hai người đến đỉnh núi, liền tĩnh tâm lại.

“Hoa công, đây là?” Hi Hòa lúc này vô cùng tò mò nhìn Đông Vương Công.

Dù sao đối phương từ khi trở về từ vực sâu tăm tối, chỉ nói với nàng một tiếng, liền trực tiếp vùi đầu vào tu hành.

“Nhìn là biết ngay!” Khóe miệng Đông Vương Công hơi nhếch lên, sau đó đứng ở vị trí trung tâm nhất của đỉnh núi.

Nhất thời cả người trực tiếp bay lên không trung.

“Lôi đình pháp tắc, ra cho ta!” Đông Vương Công hét lớn.

Trong cơ thể, từng đạo lôi đình trực tiếp đánh vào thân thể, trông như đang bị một sức mạnh kinh khủng tấn công, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi trong nháy mắt.

“Hoa công!!!” Hi Hòa cũng bị dọa một phen, định tiến lên, bởi vì nàng từng nghe nói, cần một số kiếp nạn mới có thể khiến cảnh giới trở nên tinh tiến hơn.

“Không sao, lôi đình này là do ta kích phát ra!” Đông Vương Công nói với Hi Hòa.

Bây giờ toàn thân trên dưới đều là sấm sét, có một số lộ ra bên ngoài, có một số lại không ngừng chạy loạn trong cơ thể Đông Vương Công, nhưng không hề chật vật như lần đầu tiên.

Đông Vương Công không ở lại tại chỗ, thân hình chợt lóe lên, nhất thời tia sét kinh khủng kia như hình với bóng, không hề dừng lại.

Đồng thời, hắn bắn lên không trung mấy quả cầu sấm sét.

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm… Một loạt tiếng nổ khiến cả bầu trời rung chuyển, Đông Vương Công lúc này chưa dùng toàn lực, nếu dùng toàn lực, chắc chắn sẽ khiến không gian này sụp đổ.

Nhưng chấn động của lôi đình kinh khủng kia khiến những vì sao ngoài Hồng Hoang rơi rụng, có thể thấy luồng sức mạnh này quả thực kinh khủng.

"Cái này… cũng quá mạnh rồi đi!" Hi Hòa bây giờ có chút không khép được miệng, bởi vì nàng không ngờ Đông Vương Công lại có thể nắm giữ phương pháp của Lôi đình, lại thông thạo như vậy, thực sự khiến người ta khó tin.

Dù sao lôi đình kinh khủng như vậy, chỉ có phân thân Ma Thần kia mới thể hiện ra được, nhưng bây giờ Đông Vương Công cũng làm được như vậy.

"Không tệ, quả thực không tệ!" Đông Vương Công cười lớn nói.

Thôn Phệ đại đạo này quả thực kỳ lạ, lại có thể đánh cắp pháp tắc đại đạo của đối phương, để bản thân sử dụng, không khác biệt nhiều so với phân thân Ma Thần kia.

Đông Vương Công từ từ đáp xuống đất, lúc này thân tâm sảng khoái, dù sao bây giờ lại có được phương pháp Thôn Phệ đại đạo này, hiệu quả quả thực tốt ngoài dự liệu.

Lúc này, bên ngoài đảo Bồng Lai, một vị nữ tử mặc một bộ bạch y, cánh tay lộ ra như ngó sen không nhiễm bụi trần, nhưng khuôn mặt đầy vẻ sầu muộn khiến người ta đau lòng.

"Bây giờ cũng chỉ có ngươi mới có thể giúp ta!" Giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh của nàng cất lên đầy rối rắm.

Nhưng nàng lại không có dũng khí bước ra bước đó, bởi vì rào cản giữa hai người khiến nàng căn bản không có cách nào hạ mình xuống.

“Nhưng…” Người này chính là Nữ Oa, lúc này sắc mặt nàng trở nên vô cùng khó coi, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

Chương 466

Nữ Oa chính là vì chuyện của Phục Hy mà đến đảo Bồng Lai, trên đường trở về gặp phải một đại trận.

Đại trận này là do hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bày ra, để giữ chân Nữ Oa, khiến nàng không thể quay về.

Khi Nữ Oa thoát ra khỏi đại trận đó thì đã là một năm sau.

Sau khi trở về, liền phát hiện huynh trưởng không có ở đó, trong lòng Nữ Oa bị một nỗi sợ hãi chiếm cứ, lúc này đại chiến Vu Yêu cũng vừa hay bắt đầu, khiến nàng có nhiều liên tưởng.

Trên đỉnh núi, Đông Vương Công cũng nhìn về phía vị trí Nữ Oa đang đứng, ngay khoảnh khắc đối phương xuất hiện, hắn đã chú ý, bây giờ đối phương đứng yên tại chỗ, chắc chắn có chuyện.

Nhưng Đông Vương Công không hề động thân, hắn biết đối phương đến đảo Bồng Lai là vì một số chuyện.

"Hoa công, bên ngoài đảo Bồng Lai hình như là Nữ Oa!" Lúc này Hi Hòa cũng bay lên, nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, sau đó nói với Hi Hòa: "Đi thôi, chúng ta về tiên các Bồng Lai!" Nói xong, liền trực tiếp quay người đi về phía tiên các Bồng Lai, Hi Hòa thì nhìn về hướng Nữ Oa đang đứng, rồi cũng đi theo bước chân của Đông Vương Công.

Bên ngoài đảo Bồng Lai, Nữ Oa rối rắm hồi lâu, cuối cùng mới hạ quyết tâm, trực tiếp bước lớn vào trong.

"Đông Vương Công, ta tìm ngươi có việc cần nhờ!" Bên ngoài đảo Bồng Lai, Nữ Oa vận dụng uy lực của Thánh nhân hét lớn một tiếng, âm thanh vang vọng khắp hòn đảo.

Tất cả mọi người trên đảo Bồng Lai đều bị kinh động, Văn Đạo Nhân vội vàng tiến lên, nhìn thấy Nữ Oa xong sắc mặt liền thay đổi.

Đối phương đến đây chắc chắn có chuyện, nhưng bây giờ Đông Vương Công và Hi Hòa chưa ra, tự nhiên phải xử lý tốt chuyện này trước.

"Nữ Oa thánh nhân, không biết người đến tiên đảo Bồng Lai của chúng ta có việc gì a?" Văn Đạo Nhân cười nói với Nữ Oa.

Nữ Oa chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn Văn Đạo Nhân một cái, không trả lời, trực tiếp đứng tại chỗ, sau đó tiếp tục nhìn về phía đảo Bồng Lai.

"Đông Vương Công, ta biết ngươi không muốn gặp ta, nhưng có một số chuyện ta bắt buộc phải tìm ngươi!" Nữ Oa dừng một chút, lúc này mới tiếp tục nói: "Chuyện này chỉ có ngươi mới có thể giúp ta, những người khác không được!" Văn Đạo Nhân thấy vậy, cũng không tiếp tục ở lại, trực tiếp đi về phía tiên các Bồng Lai.

Tiên các Bồng Lai.

Văn Đạo Nhân liền thấy Đông Vương Công và Hi Hòa đang ngồi trên đại điện, vội vàng bước lên.

"Không cần thông báo, lui xuống đi!" Hi Hòa lúc này phất tay nói với Văn Đạo Nhân.

Đối phương nghe xong, vội vàng gật đầu, sau đó liền trực tiếp lui xuống, không tiếp tục ở lại trong đại điện.

"Hoa công, bây giờ Nữ Oa đã gạt bỏ thành kiến, chàng đi gặp nàng một lần đi!" Hi Hòa lúc này nói nhỏ bên cạnh Đông Vương Công.

Nghe Hi Hòa nói vậy, Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn nàng một cái, rồi tiếp tục ngồi xếp bằng trong đại điện, nhắm mắt bắt đầu tu hành.

Đông Vương Công lúc này không muốn đi gặp Nữ Oa, còn đối phương thì ở ngoài đảo tiếp tục chờ đợi.

"Đông Vương Công không ra, ta một ngày không đi!" Nữ Oa hét lớn một tiếng, sau đó liền trực tiếp ngồi lơ lửng trên không.

Cứ như vậy, hai người ngày qua ngày, Hi Hòa khuyên Đông Vương Công mấy ngày xong, liền trực tiếp từ bỏ, người mà hắn không muốn gặp, nàng cũng không có cách nào chi phối.

Người trên đảo Bồng Lai, ban đầu không quen với việc Nữ Oa ngồi ở bên ngoài như vậy, nhưng thời gian lâu dần cũng từ từ quen.

Một tháng… hai tháng… mắt thấy một năm sắp trôi qua, tất cả mọi người đều không để ý đến Nữ Oa nữa, bởi vì người trên đảo Bồng Lai đều coi nàng như một vị Thánh nhân phân thân đến đây để bảo vệ nơi này.

Một ngày, Đông Vương Công cuối cùng cũng mở mắt, sau đó trực tiếp bước ra từ tiên các Bồng Lai, bay về phía ngoài đảo.

Cùng lúc đó, Nữ Oa cũng vậy, thấy Đông Vương Công đi về phía mình, tâm trạng nàng có chút kích động.

Sau chuyện tình ba kiếp đó, rào cản trong lòng hai người đã sớm ngày càng nhạt đi, nhưng dù sao cũng không ai nhắc đến, cho nên hai người cứ thế giằng co.

"Nhu Nhi bây giờ thế nào rồi?" Đông Vương Công lúc này đứng trước mặt Nữ Oa.

Tuy là luân hồi ba kiếp, nhưng Nhu Nhi thực sự tồn tại, trong lòng Đông Vương Công cũng rõ chuyện này, bây giờ gặp Nữ Oa ở đây, tự nhiên phải nhắc đến.

Nghe thấy tên Nhu Nhi, thân thể Nữ Oa không ngừng run rẩy, khóe mắt nàng chứa một giọt lệ, hai người từ sau lần đó chưa từng

gặp lại, ngày thường nàng liền ở bên cạnh nhìn Nhu Nhi trưởng thành.

Bây giờ một câu nói của Đông Vương Công đã hoàn toàn chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Nữ Oa.

"Rất tốt, bây giờ đang ở chỗ ta, đã thành người lớn, thực lực hiện tại đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên!" Nữ Oa nhàn nhạt nói.

Nhưng trong giọng điệu lại có chút run rẩy, giọng nói run rẩy đó, cho thấy tình cảm trong lòng nàng đối với người đàn ông này.

"Tốt!!!" Đông Vương Công gật đầu, khóe mắt cũng có chút long lanh, chỉ là chưa từng rơi xuống mà thôi.

Hai người trò chuyện một hồi, Đông Vương Công cũng hiểu được mọi chuyện về Nhu Nhi, biết đối phương là Tiên thiên Long Phượng chi thể, có tốc độ tu hành tuyệt luân trong Hồng Hoang.

Dần dần hai người bay xa khỏi đảo Bồng Lai, cuộc trò chuyện giữa hai người lại bị Đông Vương Công hoàn toàn cách ly, ngay cả Thiên Đạo cũng khó mà nghe lén.

Nữ Oa hít một hơi thật sâu, mới lại mở miệng nói: "Đông Vương Công, ta có một việc muốn nhờ, hy vọng ngươi có thể giúp ta!" Đông Vương Công cũng biết Nữ Oa đến đây, chắc chắn có chuyện muốn nhờ, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

"Huynh trưởng của ta không thấy nữa, ta đã tìm khắp mọi nơi có thể đến, nhưng chưa từng có bất kỳ phát hiện nào!" Nữ Oa lại mở miệng nói.

Lần này nàng vô cùng cẩn thận, như sợ làm Đông Vương Công nổi giận.

Đông Vương Công nghe chuyện này cũng nhíu mày thật sâu, bởi vì trong lòng hắn đã có suy nghĩ.

“Hy vọng không phải Thiên Đạo động tay, nếu không mọi chuyện sẽ liên lụy quá lớn!” Đông Vương Công bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng nghĩ.

“Kể cho ta nghe một chút đi!” Đông Vương Công lúc này nói với Nữ Oa.

Nữ Oa cũng không có bất kỳ giấu diếm nào, kể lại mọi chuyện từ lúc rời đảo Bồng Lai cho Đông Vương Công nghe.

Đồng thời cũng cố gắng hồi tưởng lại xem trong tất cả mọi chuyện rốt cuộc có sai sót gì không, có người nào xuất hiện, khiến Phục Hy gặp chuyện không.

Đông Vương Công bây giờ càng thêm chắc chắn suy nghĩ trong lòng, muốn vây khốn Thánh nhân, vậy thì phải do Thánh nhân làm, Tam Thanh Tam Thánh vì Hồng Quân mà bảo vệ Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không làm, vậy chỉ có Tây phương Nhị Thánh.

Trước đó hắn đến thế giới Tây phương, không hề phát hiện bóng dáng hai người, đối phương như chưa từng trở về, bây giờ lại thêm việc Phục Hy mất tích, mới có sự liên kết như vậy.

Trên đại địa Hồng Hoang.

Bây giờ hai tộc Vu Yêu chiến hỏa liên miên, vô số thi thể nằm trên mặt đất, máu tươi hội tụ thành từng con sông, sinh linh trên đại địa Hồng Hoang lầm than.

Nhưng hiện tại Yêu tộc thương vong thảm trọng, tuy dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đã tập kích Vu tộc, nhưng dù sao họ cũng có phòng bị, chỉ là lúc đầu có chút kinh hoảng, sau đó liền nghênh chiến.

Kể từ thời khắc đó, Yêu tộc tuy chiếm ưu thế, nhưng Vu tộc cũng đã đứng vững gót chân, đối chiến với họ, một trận chiến kéo dài nửa

năm.

Trong nửa năm, Vu tộc từ bị động chuyển thành chủ động, sau đó bắt đầu áp đảo Yêu tộc.

Chương 467

Lúc này, một ngôi sao băng vụt qua trên trời, tất cả các Tổ Vu trong khoảnh khắc đều có cảm ứng trong lòng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Đế Giang hình như xảy ra chuyện rồi!" "Cảm giác này, không lẽ…" Sắc mặt các Tổ Vu vô cùng khó coi, bởi vì họ biết, tín hiệu này, giống như Đế Giang đã vẫn lạc.

Lúc này, trên mười hai cây cột đá lớn vốn chống đỡ điện Pàn Cổ, cây cột ở giữa xuất hiện vết nứt, từng đạo vết rạn tung hoành ngang dọc.

"Là thật, mọi thứ đều là âm mưu của Yêu tộc!" Cường Lương lúc này sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Lũ Yêu tộc đáng ghét!!!" Các Tổ Vu khác nhìn những tên Yêu tộc bên ngoài, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ.

Các Tổ Vu vốn cùng được huyễn hóa từ tinh huyết Pàn Cổ, huyết mạch tương liên, chuyện của một người chính là chuyện của mọi người.

"Giết sạch lũ Yêu tộc cho ta, dù có phải đuổi lên Thiên Đình, cũng phải đuổi cùng giết tận!" Lúc này Chúc Cửu Âm trực tiếp hạ lệnh, hét lớn với toàn thể Vu tộc.

Thời gian là vạn pháp, không gian vi tôn, thời gian vi vương, Đế Giang đã đi, Chúc Cửu Âm liền gánh vác trọng trách của Vu tộc.

Các Tổ Vu đối với chuyện này không có bất kỳ ý kiến nào, bây giờ Chúc Cửu Âm vừa hạ lệnh, tất cả các Tổ Vu trực tiếp xông lên, không hề dừng lại.

Trong Yêu tộc, cường giả Chuẩn Thánh chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ Đế Tuấn, Thái Nhất, thì chỉ có Yêu sư Côn Bằng.

Số lượng Tổ Vu lại càng áp đảo các Chuẩn Thánh của Yêu tộc, dưới sức mạnh chiến đấu cao cấp, Yêu tộc có thể nói là ở thế yếu.

Mà dưới cấp cao, cũng vậy, nhục thân của Vu tộc cường đại, tuy không tu luyện Nguyên thần, nhưng thân thể của họ lại có thể chống đỡ được công kích Nguyên thần.

"Giết Yêu tộc, công phá Thiên Đình!" Chúc Cửu Âm hét lớn một tiếng, trực tiếp tấn công về phía Đế Tuấn.

Là chủ nhân của thời gian, Chúc Cửu Âm nắm giữ đại pháp thời gian, có thể siêu khống chế sai lệch trong thời gian, nắm bắt cơ hội, cho người ta một đòn chí mạng.

Theo sát Chúc Cửu Âm chính là Cường Lương, sấm sét giăng kín, tuy chưa thể chạm đến đại đạo Lôi đình, nhưng trên đại địa Hồng Hoang, thực lực bực này trừ Thánh nhân ra không ai bằng.

"Tất cả giết cho ta!" Bây giờ Đế Tuấn cũng đã giết đỏ cả mắt, tay giơ lên trời, nhất thời ngàn vì sao tọa lạc trên không trung, chỉ cần một ý niệm là có thể cho chúng rơi xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất, có Hỗn Độn Chung tương trợ, nơi nào đi qua, chính là lúc những Vu tộc kia vẫn lạc, khí tức kinh khủng đến mức nào.

Nhưng bây giờ lại bị ba vị Tổ Vu chặn lại, nhưng hắn không hề lo lắng, ba vị Tổ Vu muốn giết hắn, vậy thì phải phá vỡ Hỗn Độn Chung trên người hắn trước.

Yêu sư Côn Bằng cũng gặp phải hai vị Tổ Vu, áp lực có thể nói đè nặng lên người, tuy ở trên không trung có thể hóa thành chim điêu vạn dặm, nhưng dù sao những người đó cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh,

căn bản không sợ những thứ này.

Bên phía Đế Tuấn, nhìn Chúc Cửu Âm và Cường Lương, sắc mặt vô cùng khó coi, tuy hắn nắm giữ tinh thần, nhưng nếu phải đối đầu với hai người này, hắn không có chút chắc chắn nào.

"Đế Tuấn, nạp mạng đi!" Cường Lương lạnh lùng hét.

Thân hình lóe lên, đã cách xa mười vạn dặm, đồng thời nơi đi qua, Yêu tộc đều hóa thành tro bụi, trực tiếp đánh về phía Đế Tuấn.

Trong tay sấm sét vây quanh, từng đạo khí tức như muốn hủy diệt hắn.

Ánh mắt Đế Tuấn lạnh lùng, tiện tay giơ lên, những ngôi sao trên trời trực tiếp rơi xuống, chắn trước mặt hắn.

Ầm!!

Sấm sét như một con rắn trắng, nhanh chóng xuyên qua giữa mấy ngôi sao, khiến những ngôi sao đó trực tiếp rơi xuống, mọi thứ diễn ra một cách liền mạch, không hề có chút kéo lê.

Chính là Cường Lương, trong số các Chuẩn Thánh thuộc về chiến lực đỉnh cao nhất, sấm sét bên cạnh, chiến lực vô thượng khiến mọi thứ đều hóa thành bụi trần.

Những ngôi sao đều bị Cường Lương đánh rơi, sắc mặt Đế Tuấn trở nên vô cùng khó coi, định lại lần nữa vận dụng tinh thần, đánh về phía đối phương, nhưng lại phát hiện những ngôi sao đã biến mất khỏi đỉnh đầu.

Chúc Cửu Âm bây giờ cũng đã bắt đầu động thủ, pháp tắc thời gian không ngừng xoay chuyển, từng đạo pháp tắc gia trì lên những ngôi sao đó, nhất thời trên bầu trời Hồng Hoang, những ngôi sao đó đều đã tan biến.

Pháp tắc thời gian, cao thâm khó lường, không phải là pháp tắc mà người thường có thể nắm giữ.

Nhưng lúc này, Cường Lương đã ở bên cạnh Đế Tuấn, từng đạo lực lượng kinh khủng không ngừng hình thành, trên thân thể sấm sét giăng kín.

"Đế Tuấn, đền mạng đi!" Cường Lương hét lớn.

Nhục thân của Tổ Vu cường đại, Đế Tuấn trong lòng hiểu rõ, tự nhiên sẽ không để hắn đến gần, huống chi là Cường Lương mang theo sấm sét kinh khủng.

Nhất thời Đế Tuấn trong tay không ngừng kết ấn, từng đạo pháp tắc không ngừng chấn động, trong tay như bộc phát ra lực lượng kinh khủng, chống đỡ trước mặt hắn.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi cũng đừng mong sống sót!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, một bức đồ án xuất hiện trên không trung, cảnh sắc ngoài vũ trụ, vô biên tinh thần vây quanh thân, từng đạo lực lượng kinh khủng hoành sinh.

"Lại dám mang cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bảo vệ Thiên Đình ra!" Khóe mắt Chúc Cửu Âm không ngừng giật giật.

Đại trận này tự nhiên hắn rất quen thuộc, trận này vừa ra, Cường Lương chắc chắn hung nhiều cát ít, nhưng bây giờ sao có thể từ bỏ.

Thân hình lóe lên, liền trực tiếp bay đến bên cạnh Cường Lương.

Bây giờ trong lòng Vu tộc cũng rõ ràng, bây giờ Vu tộc, tất yếu phải hủy diệt Yêu tộc, bây giờ Đế Giang vẫn lạc, mối thù sâu như biển máu này không báo khó mà bình ổn được lòng của tất cả người Vu tộc.

"Lần này, Vu tộc chắc chắn diệt vong, ta và Thái Nhất, chắc chắn sẽ dĩ lực chứng đạo, trở thành Thánh nhân!" Đế Tuấn hét lớn một

tiếng, thân thể tỏa ra vạn trượng ánh sáng, sức mạnh của tinh thần đang không ngừng gia trì lên người hắn.

Đại trận cũng không ngừng lóe sáng, từng ngôi sao như thiên thạch từ ngoài vũ trụ trực tiếp đánh về phía Cường Lương và Chúc Cửu Âm.

Vút… Tiếng sao băng rơi vang vọng khắp nơi, tất cả mọi người không khỏi dừng chân quan sát, cảnh sắc đó vừa đẹp đẽ, lại vừa kinh hoàng.

Từng ngôi sao trực tiếp rơi xuống đại địa Hồng Hoang, nhất thời từng ngọn núi lớn ầm ầm sụp đổ, bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, chỉ cần gặp phải ngôi sao đó liền trực tiếp hóa thành tro bụi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chí bảo phòng ngự, cũng là chí bảo tấn công.

Chúc Cửu Âm và Cường Lương, bây giờ cũng không dám có bất kỳ sơ suất nào, đang nỗ lực tiến gần đến Đế Tuấn.

Những ngôi sao rơi xuống, như những vệt sao băng vụt qua, nhưng cảnh đẹp này lại biến đại địa Hồng Hoang thành luyện ngục.

Chúc Cửu Âm và Cường Lương, kề vai chiến đấu, hoặc dùng tay chân cứng rắn đánh nát những ngôi sao, hoặc dùng pháp tắc vô thượng đánh chúng thành từng mảnh vụn.

Hai người bây giờ cũng trực tiếp huyễn hóa thành bản thể, Chúc Cửu Âm hóa thành thân rồng đầu người, toàn thân đỏ rực.

Cường Lương miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng, dùng rắn làm vũ khí, đang đối kháng với những ngôi sao.

Nhưng bây giờ muốn tiếp cận Đế Tuấn, hai người vô cùng khó khăn, dù sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là do hắn khống chế, chỉ cần trong lòng vừa động, những ngôi sao đó sẽ rơi về hướng đó.

Một bên đã vậy, bên kia, Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ lại rơi

vào tình thế khó khăn.

Dưới sự hợp sức của ba vị Tổ Vu, Thái Nhất thực sự khó mà động thân, phải biết bên trong có Huyền Minh thực lực mạnh mẽ, tuy là nữ tử, nhưng có thể huyễn hóa thành mưa, khiến người ta thực sự đau đầu.

"Giết sạch tất cả Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ là một con rùa rụt cổ mà thôi, cần gì phải tính toán!" Huyền Minh cười lớn nói.

Nhưng pháp tắc trong tay nàng không hề dừng lại, những giọt mưa trên trời hoặc hóa thành mưa tên, hoặc hóa thành đại đao, không ngừng chém lên Hỗn Độn Chung.

Chương 468

Tuy thực lực của Huyền Minh đã gần đến cảnh giới Thánh nhân, nhưng Hỗn Độn Chung này thuộc về tiên thiên chí bảo, nàng không thể phá vỡ, nhưng lại có thể kìm hãm hành động của Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong Hỗn Độn Chung, Thái Nhất tự nhiên nghe rất rõ lời của Huyền Minh, lửa giận trong lòng không ngừng dâng lên, trực tiếp đánh về phía Huyền Minh.

Dùng Hỗn Độn Chung làm vũ khí, tốc độ của Thái Nhất vô cùng nhanh, trực tiếp đập về phía Huyền Minh, Hỗn Độn Chung trong tay bộc phát ra một đạo khí tức hỗn độn, tuyệt luân kinh khủng.

"Dừng lại!!!" Huyền Minh hét lớn, tay không ngừng múa, từng dòng nước hình thành trước mặt, một bức tường nước trực tiếp chặn lại.

Lúc này, hai vị Tổ Vu khác từ đại địa Hồng Hoang trực tiếp bay lên, đánh về phía Thái Nhất.

Trên Thiên Đình, thực lực của Thái Nhất quả thực mạnh nhất, nhưng hai tay khó địch bốn tay, huống chi Huyền Minh cũng không kém hắn bao nhiêu, cho nên bây giờ hắn cũng vô cùng uất ức. … Côn Bằng thì càng như vậy, bị Thiên Ngô tám tay mặt người, thân hổ mười đuôi và Xa Bỉ Thi mặt người thân thú, hai tai tựa chó, tai treo rắn xanh cùng lúc tấn công, khiến hắn căn bản không có sức chống trả, chỉ có thể không ngừng né tránh công kích của hai người, không dám tiếp tục tiến lên.

Các Tổ Vu gia nhập, khiến Vu tộc triệt để trở thành bên áp đảo, cho nên bây giờ Yêu tộc căn bản đang bại lui, không có chút ý muốn

tấn công nào.

Những nơi các Tổ Vu đi qua, từng mảng Yêu tộc ngã xuống, sức mạnh của Chuẩn Thánh nào có thể chịu đựng được, phải biết chênh lệch một cảnh giới như trời với vực, huống chi là những Yêu tộc bình thường.

Cứ như vậy, Yêu tộc trên đường không ngừng bại lui, Vu tộc bây giờ lại không hề giảm sút, dần dần ép Yêu tộc ra ngoài Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Lần này tuy Yêu tộc tấn công trước, nhưng hậu quả lại không như họ mong muốn, đúng như câu nói, trước thực lực tuyệt đối, mọi thứ đều là nói suông, đúng như vậy, thực lực của Vu tộc quả thực nghịch thiên, cũng quả thực có thể được tôn là hậu duệ của Pàn Cổ.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng ba người bây giờ cũng tụ tập lại một chỗ, trên Thiên Đình có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận che chở, cho nên Vu tộc cũng không dám dễ dàng bước vào, bởi vì trước đại trận đó, trừ Tổ Vu ra, tất cả mọi người đều là con số không.

"Đóng trại tại đây!!!" Chúc Cửu Âm hạ lệnh, cho tất cả Vu tộc đóng trại ngoài Nam Thiên Môn, bây giờ cần phải cùng các Tổ Vu khác thương lượng xem làm thế nào để hạ gục Thiên Đình.

"Thù của Đế Giang, không thể không báo, dù có gian nan hiểm trở thế nào, ta nhất định phải phá vỡ nó!" Cường Lương nắm chặt nắm đấm phẫn nộ nói.

Huyền Minh cũng vậy, gật đầu nói: "Dù có hai đại trận đó, ta cũng phải giết lên Thiên Đình, huynh trưởng Đế Giang không thể chết vô ích!" Phải biết Huyền Minh, một nữ nhi mà còn như vậy, huống chi là các Tổ Vu khác, trong mắt mỗi người chỉ có báo thù, có thể thấy lần này Yêu tộc đã hoàn toàn chạm đến giới hạn của họ.

Lần này Vu tộc và Yêu tộc tất nhiên sẽ không chết không thôi, lần đại chiến trước, hai bên như đã đạt được thỏa thuận, tạm thời hưu chiến, nhưng lần này căn bản không thể, Vu tộc nhất định phải bắt Yêu tộc chôn cùng Đế Giang. … Trên núi Thái Hành, Đông Vương Công và Nữ Oa hai người kề vai đi, bây giờ họ đang ở đây tìm kiếm tin tức của Phục Hy.

Đông Vương Công ở trong phủ đệ của Phục Hy, bên trong rất đơn giản, chỉ có một cái bồ đoàn ở chính giữa, thiên địa linh khí không ngừng xoay chuyển trong đó.

Nhưng đối với Phục Hy, chút thiên địa linh khí này không có tác dụng lớn, bởi vì bây giờ hắn chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần có thể chứng đạo, liền có thể bước vào cảnh giới Thánh nhân.

Nhưng trong lòng Đông Vương Công vô cùng rõ ràng, Phục Hy không thể trở thành Thánh nhân, sau này hắn cần phải ở trong Nhân tộc, phát triển trong đó, mang đến ánh lửa văn minh.

"Có cách nào không?" Giọng Nữ Oa rất nhẹ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy kiên định, bởi vì nàng biết, nếu ngay cả Đông Vương Công cũng không có cách nào, vậy thì thực sự khó có thể tìm được tin tức của Phục Hy.

Đông Vương Công không nói gì, ngồi trên bồ đoàn mà Phục Hy thường ngồi, nhắm mắt lại, bắt đầu cảm ứng mọi thứ ở đây.

Nhất thời từng đạo thiên địa linh khí hội tụ, tất cả mọi thứ đều bắt đầu thay đổi, pháp tắc trên tay Đông Vương Công càng như vậy, nhất thời trong động phủ này liền xuất hiện bóng dáng của Phục Hy.

Cùng lúc đó còn có hai bóng người, chỉ là hai bóng người này lại vô cùng mơ hồ, càng không thể nhìn rõ rốt cuộc là ai.

"Hai người đó là ai?" Nữ Oa vô cùng kinh ngạc, cố gắng nhìn cho

rõ, nhưng khi nàng muốn thăm dò chân tướng, lại một lần nữa không thể nhìn rõ.

Dần dần hai người đó biến mất, chỉ có Phục Hy một mình ra ngoài, sau đó liền không có hình ảnh gì nữa.

Đông Vương Công rút lui khỏi đó, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, bây giờ đã chứng thực được suy đoán của hắn, người huynh trưởng Phục Hy mà Nữ Oa quen biết đã biến mất khỏi thế gian này.

"Không thể biết huynh trưởng ngươi đang ở đâu, nhưng…" Đông Vương Công lúc này do dự, không trực tiếp mở miệng.

Nữ Oa bây giờ đang cố gắng khống chế cảm xúc của mình, sau đó nói với Đông Vương Công: "Nói đi, ta có thể chịu đựng được!" "Có lẽ phải đợi sau đại chiến Vu Yêu, đến lúc đó đi tìm ở Nhân tộc may ra có thể tìm thấy bóng dáng Phục Hy!" Đông Vương Công lúc này lắc đầu nói.

Nữ Oa sau khi biết tin tức này, trên mặt cũng lộ vẻ thất vọng, dù sao Phục Hy là người thân duy nhất của nàng trên thế giới Hồng Hoang này, bây giờ tin tức này chẳng khác nào nói rằng đối phương sống chết chưa rõ.

Tình thân ruột thịt, khiến Nữ Oa thánh nhân cũng có chút động lòng, tuy là người tu hành, nhưng trong ba kiếp ba đời, trải nghiệm tình cảm của Nhân tộc, cũng đã thay đổi trong tiềm thức.

Những giọt lệ long lanh như trân châu, lặng lẽ trượt xuống từ khóe mắt Nữ Oa, trong lòng nàng vô cùng đau khổ.

Đông Vương Công bây giờ cũng đứng dậy từ bồ đoàn, nhìn Nữ Oa, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Phải biết Đông Vương Công là kẻ trời không sợ, đất không sợ, bây giờ lại vì Nữ Oa rơi lệ mà ngẩn người tại chỗ.

“Vì sao Thiên Đạo lại như vậy!!” Nữ Oa khóc nức nở.

Bây giờ Nữ Oa cần một chỗ dựa, một chỗ dựa có thể khiến nàng cảm thấy ấm áp, chuyện này thực sự khiến nàng có chút khó chấp nhận.

Nhìn Đông Vương Công, trong lòng nàng nảy sinh một ý nghĩ, đó là tuyệt đối không thể mất đi đối phương nữa, trên đời này Phục Hy không còn, chỉ còn lại người trước mắt này.

Trong lúc Đông Vương Công đang ngẩn người, Nữ Oa cả người lao thẳng vào lòng hắn, từ từ nức nở.

Đông Vương Công bây giờ cảm nhận được sự ấm áp trước ngực, liền hoàn hồn, nhìn nàng có chút bất đắc dĩ than thở.

“Xem ra ngay cả thần tiên cũng có tình cảm!” Đông Vương Công thầm nghĩ.

Đồng thời dùng tay nhẹ nhàng đặt lên vai Nữ Oa, nhất thời cũng không an ủi đối phương, chỉ để đối phương khóc ở đó. … Trong Thang Cốc, sắc mặt Thường Hi trở nên vô cùng khó coi.

Ban đầu vì Lục Áp mà nàng vẫn luôn canh giữ ở đây, bởi vì Thường Hi không muốn lại một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng con mình chết đi.

Nhưng bây giờ nàng lại đang thăm dò trong Thang Cốc, lần này đại quân Vu tộc áp sát, lần này hai bên sẽ không hưu chiến nữa, đại chiến lần này sẽ không chết không thôi, hai tộc chắc chắn sẽ có một tộc diệt vong.

“Mẫu thân sao vậy?” Tiểu Kim Ô nhìn Thường Hi trong lòng ẩn ẩn đau nhói.

Đối với chuyện này Thường Hi không định nói cho Tiểu Kim Ô, cho nên vội vàng gượng cười, sau đó nói với Tiểu Kim Ô: “Không

sao, mẫu thân chỉ có một số chuyện mà thôi.” Nghe vậy, Tiểu Kim Ô cũng có chút cảm ngộ, không nói tiếp, huyễn hóa thành hình người, đi đến bên cạnh Thường Hi rồi nói với nàng: “Mẫu thân yên tâm, đợi con trở thành Thánh nhân, con nhất định sẽ bắt Vu tộc nợ máu trả bằng máu, báo thù cho các ca ca!” Trong mắt Tiểu Kim Ô một ngọn lửa đang bùng cháy, đại diện cho sự phẫn nộ trong lòng, nhưng Thường Hi nhìn đối phương lại chỉ lắc đầu, không nói gì.

Bởi vì bây giờ nàng cũng biết, đại thế đã định, Yêu tộc sắp đối mặt với nguy cơ diệt tộc, với tư cách là mẫu thân của Yêu tộc, Thường Hi tự nhiên không thể ở lại trong Thang Cốc.

“Lục Áp, mẫu thân thời gian tới có chuyện không thể ở bên con nữa, nhớ kỹ không được xuất hiện ở Hồng Hoang, biết chưa?” Thường Hi bây giờ nói với Tiểu Kim Ô.

Nhìn vẻ bi thương của Thường Hi, hắn biết một chuyện không như nàng nói, mẫu thân không chỉ vì huynh trưởng, mà còn có chuyện lớn hơn, chỉ là không muốn nói mà thôi.

“Con hiểu rồi!” Lục Áp gật đầu, nếu mẫu thân không muốn nói, vậy hắn cũng không đi tìm hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Nhìn Tiểu Kim Ô ngoan ngoãn, Thường Hi hài lòng gật đầu, nhất thời buông đối phương ra, sau đó cả người thân hình lóe lên trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sau khi Thường Hi đi, Tiểu Kim Ô tự nhiên sẽ không để nàng một mình đi, liền lặng lẽ đi theo.

Tuy Thường Hi đã thiết lập một tòa trận pháp trong Thang Cốc, nhưng Tiểu Kim Ô đã ở đây rất lâu, sớm đã biết làm thế nào để lừa qua trận pháp này, cho nên đối phương căn bản không hề phát giác.

Chương 469

Lục Áp cứ như vậy đi theo Thường Hi, thực lực trong Thang Cốc không những tinh tiến, mà còn có tín niệm trong lòng cùng với thiên linh địa bảo mà Thường Hi cho, khiến hắn trưởng thành vô cùng nhanh.

Bây giờ Lục Áp đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, trên đại địa Hồng Hoang đã sớm có chỗ đứng, nhưng với thực lực của Vu tộc, Thường Hi căn bản không yên tâm, cho nên tiếp tục để đối phương ở lại trong Thang Cốc, không cho đối phương rời đi.

Thường Hi do lo lắng cho Vu Yêu tộc, cho nên căn bản không phát hiện Lục Áp đi theo, trên đường cấp tốc đi về phía Thiên Đình, không hề dừng lại.

"Mẫu thân định đi đâu vậy?" Lục Áp trong lòng vô cùng tò mò, cho nên tiếp tục đi theo.

Thời gian từng chút một trôi qua, Thường Hi lúc này cuối cùng cũng đến được ngoài Thiên Đình, bây giờ nhìn thấy Vu tộc ở khắp mọi nơi, trải qua đại chiến, số lượng của Vu tộc và Yêu tộc cũng khó mà thống kê.

Dù sao đại địa Hồng Hoang rộng lớn, căn bản không thể đo lường, Vu tộc lại có nhiều bộ lạc, số lượng tự nhiên không cần phải nói.

Yêu tộc không chỉ ở trên Thiên Đình, mà còn ở trên đại địa Hồng Hoang, về số lượng hai tộc căn bản không có chênh lệch quá lớn.

Nhìn thấy toàn là Vu tộc, Thường Hi trong lòng cũng rõ, căn bản không có cách nào dùng phương pháp thông thường để vào trong.

Nhưng với tư cách là mẫu thân của Yêu tộc, tự nhiên nàng có cách

của mình để vào Thiên Đình. … Lục Áp đi theo sau Thường Hi tự nhiên cũng nhìn thấy những Vu tộc đó, nhất thời lửa giận ngút trời, đây chính là bộ tộc đã giết chết huynh trưởng của hắn, mối thù sâu như biển máu này khiến hắn suýt nữa mất đi lý trí.

Nhưng rất nhanh Lục Áp đã kìm nén lửa giận trong lòng, bởi vì hắn biết rõ, nếu bây giờ lộ diện, chỉ rước họa sát thân, cho nên phải chờ đợi, chờ đợi một thời cơ để giết sạch chúng.

Hắn không đi theo Thường Hi vào Thiên Đình, thân hình lóe lên trực tiếp biến mất trên đại địa Hồng Hoang.

"Thường Hi trở về rồi?" Bây giờ ở trên đỉnh ba mươi ba tầng trời, Đế Tuấn nhìn thấy người đến, trong lòng cũng có chút bất ngờ.

Thường Hi vội vàng tăng tốc bước đến trước mặt Đế Tuấn, sau đó nói: "Thiên Đế, ta thân là mẫu thân của Yêu tộc, xảy ra chuyện như vậy mà không xuất hiện, chẳng phải là hổ thẹn với thân phận này sao!" Lời nói của Thường Hi đanh thép, có thể thấy được ý chí, ý chí muốn cùng Vu tộc chiến đấu đến cùng.

"Nhưng trong Thang Cốc!" Đế Tuấn có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Chiến lực của Vu tộc hắn cũng rõ, Thường Hi đến, căn bản không có tác dụng gì, trừ phi Tam Thanh ra tay, nếu không Yêu tộc chắc chắn là tử cục.

Nhưng khả năng đó là bằng không, bởi vì đây là một nhân quả lớn, không một ai dám đi chọc vào.

"Không sao, ta có bố trí trận pháp, nếu Lục Áp rời đi, ta sẽ phát hiện, đứa bé đó rất nghe lời, yên tâm đi!" Thường Hi nói với Đế Tuấn.

Nghe vậy Đế Tuấn mới yên tâm, Yêu tộc diệt vong, nhưng ngọn

lửa của Yêu tộc có thể tiếp tục, cũng thỏa mãn tâm nguyện của hắn.

Chỉ là Đế Tuấn không biết, Lục Áp vốn đang ở trong Thang Cốc, bây giờ lại đang theo Thường Hi đến đại địa Hồng Hoang.

Nhưng đối phương không xuất hiện, chỉ trốn ở nơi này trước, chỉ cần Vu tộc đại cử tiến công, hắn sẽ xuất hiện cùng Yêu tộc nghênh chiến.

Bởi vì Lục Áp cũng biết rõ, bây giờ hai tộc Vu Yêu đã hoàn toàn xé rách mặt mũi, lần trước phụ thân cũng vì chuyện giữa các huynh đệ, cũng đã từng cho Yêu tộc đại cử tiến công Vu tộc.

Nhưng hậu quả có thể biết, cả Yêu tộc không ngừng thất bại, cuối cùng chỉ có thể trốn trên Thiên Đình, không dám tùy tiện xuất động.

Chỉ có thể để tiên thiên đại trận che chở Thiên Đình, khiến Vu tộc không thể đặt chân lên, nếu không lần trước Yêu tộc có thể đã bị Vu tộc diệt rồi.

Nhưng lần này không giống, Lục Áp qua tìm hiểu cũng biết, thủ lĩnh của Vu tộc là Đế Giang chết một cách kỳ lạ, lúc đó Yêu tộc cũng đại cử tiến công, đồng thời quan hệ giữa Phục Hy và Yêu tộc, người trong thế giới Hồng Hoang càng rõ như lòng bàn tay.

Cho nên Vu tộc cho rằng đây là âm mưu của Yêu tộc cũng không có gì lạ, lần này hai tộc cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Tuy Yêu tộc không địch lại Vu tộc, nhưng hắn cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bởi vì như vậy cả Yêu tộc sau này làm sao ngẩng đầu trên đại địa Hồng Hoang. … Trong Vu tộc, Chúc Cửu Âm tập hợp tất cả mọi người lại.

“Bây giờ ta có một chuyện muốn nói cho các ngươi!” Lời nói của Chúc Cửu Âm vô cùng nặng nề, có thể thấy tất cả mọi người đều biết hẳn là đã xảy ra chuyện lớn.

Bởi vì đại chiến Vu Yêu lần này, Yêu tộc tuy liên tục bại lui, nhưng bóng dáng của Đế Giang lại chưa từng xuất hiện, trong Vu tộc cũng xuất hiện những lời đồn đoán.

Bây giờ cả khoảng đất trống vô cùng yên tĩnh, hàng ngàn chiến sĩ Vu tộc đều ngẩng đầu nhìn lên Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu khác đang đứng trên đỉnh núi cao nhất.

"Chuyện này, Vu tộc chúng ta nhất định phải cùng Yêu tộc tử chiến đến cùng, ta…" Chúc Cửu Âm vừa nói, vừa có những giọt lệ trượt xuống khóe mắt.

Các Tổ Vu cũng vậy, mỗi người trong lòng đều vô cùng đau thương, Đế Giang vẫn lạc không phải là điều họ muốn thấy.

Chúc Cửu Âm sau khi điều chỉnh lại cảm xúc, liền trực tiếp hét lớn một tiếng với tất cả Vu tộc: "Thủ lĩnh của chúng ta, Đế Giang đã bị những kẻ ác nhân của Yêu tộc hại chết, mối thù này Vu tộc chúng ta phải báo!" Lời vừa dứt, nhất thời tất cả Vu tộc đều ngẩn người tại chỗ, tin tức này như một hung tin, khiến họ mãi không thể hoàn hồn.

"Tổ Vu Đế Giang thân vong?" "Sao có thể, thực lực của Tổ Vu Đế Giang tuyệt luân, sao có thể thân vong!" "Nhưng đây là sự thật!" Trong Vu tộc rất nhiều người không tin chuyện này, bởi vì với thực lực của Đế Giang, trừ phi là cảnh giới Thánh nhân, nếu không ai cũng không làm gì được.

Nhưng lúc này, Huyền Minh cũng mở miệng nói: "Ca ca thân vong, ta thân là người của Vu tộc, tất phải báo thù này!" Tuy là một nữ nhi, nhưng lời nói của nàng khiến tất cả Vu tộc đều xúc động.

Bây giờ trong bộ lạc Vu tộc tiếng khóc than không ngớt, cả đại địa đều rung chuyển, trên bầu trời lại có mây đen bay tới, mưa phùn triền miên không dứt rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

“Báo thù!!!” Theo tiếng khóc, tiếng than dần dần nhỏ lại, tất cả người Vu tộc đều đồng thanh hét lớn, trên Thiên Đình, Vu tộc cũng nghe được vô cùng rõ ràng.

“Giết lên Thiên Đình, đuổi cùng giết tận Yêu tộc!” Cường Lương cũng hét lớn, các Tổ Vu lần này liền muốn vào hai đại trận pháp của Yêu tộc, phá trừ chúng, để Yêu tộc đại cử công lên Thiên Đình. … Trên núi Thái Hành, Nữ Oa và Đông Vương Công hai người dựa vào nhau.

Chuyện của Phục Hy, Nữ Oa trong lòng hiểu rõ, muốn tìm lại căn bản là không thể.

Nữ Oa mới phản ứng lại, mình lại đang ở trong lòng đối phương, vội vàng thoát ra, chỉnh lại y phục rồi nói với hắn: “Đông Vương Công, lần này ta nợ ngươi!” Đông Vương Công cũng chỉ đành bất đắc dĩ khoanh tay, thậm chí còn nghi ngờ mình có phải đã trở thành công cụ không, đối phương vừa mới buông bỏ thân phận tu sĩ, quả thực có chút hương vị ái hận tình thù của Nhân tộc.

Chỉ là Nữ Oa bây giờ sắc mặt cũng không tốt lắm, Phục Hy tung tích không rõ, bây giờ lại cùng với Đông Vương Công dây dưa không rõ như vậy, thực sự khiến trong lòng nàng có chút khó chịu.

“Chẳng biết an ủi người ta gì cả!” Nữ Oa trong lòng có chút tức giận nghĩ.

Chuyện của Phục Hy, quả thực khiến Nữ Oa xảy ra biến hóa cực lớn, thành kiến đối với Đông Vương Công đã được buông xuống vào khoảnh khắc đối phương ra tay giúp đỡ.

Nhìn thấy cục diện lúng túng như vậy, Đông Vương Công cũng xoa xoa mũi, sau đó nói với Nữ Oa: “Nàng có thể đưa ta đi xem Nhu Nhi không?” Lời này vừa ra, Nữ Oa trước tiên ngẩn người tại chỗ, sau đó gật đầu, tuy là đứa bé do chân linh của hai người sinh ra,

nhưng tất cả mọi chuyện, nàng đều nhớ rất rõ.

Nhắc đến Nhu Nhi, khí tức Thánh nhân trên người Nữ Oa lại từ từ yếu đi rất nhiều, giống như thái độ đối với Đông Vương Công đã thay đổi.

Nữ Oa cũng hoàn toàn không biết sự thay đổi của bản thân, bây giờ nghe thấy người đàn ông này muốn đi xem Nhu Nhi, lại không nói hai lời gật đầu đồng ý.

"Nhu Nhi bây giờ đang ở trong Oa Hoàng cung của ta, ta đưa ngươi đi!" Nữ Oa nói.

Đông Vương Công bây giờ cảm thấy, sự thay đổi của Nữ Oa có phải là hơi quá nhanh không, phải biết nàng là công đức Thánh nhân, cùng với chủ nhân đảo Bồng Lai căn bản không thể có quan hệ như vậy.

Dù sao Đông Vương Công là muốn đi ngược lại trời, dĩ lực phá đạo, trở thành tồn tại vô thượng, còn Nữ Oa thì thuận theo Thiên Đạo, tất cả mọi thứ đều phải tuân theo đối phương.

Nhưng bây giờ thái độ của đối phương quả thực có sự thay đổi lớn, điều này một người ngoài nhìn vào cũng vô cùng rõ ràng.

Đông Vương Công gật đầu, sau đó đi theo Nữ Oa, trên đường đi về phía Oa Hoàng cung.

Chương 470

Tại nơi này, rất nhiều chuyện đều có liên quan đến người phụ nữ trước mặt, bây giờ lại cùng đối phương đi xem đứa con giữa hai người.

Dòng suy nghĩ của Đông Vương Công dâng lên trong lòng, trong lòng không biết nên làm thế nào, cảm giác này.

Đến Oa Hoàng cung, Đông Vương Công gọi Nữ Oa lại, không để đối phương dẫn mình vào.

"Lần này ta không gặp Nhu Nhi, ở đó nhìn từ xa là được rồi!" Đông Vương Công nói với Nữ Oa.

Bởi vì chuyện này quan hệ trọng đại, phải biết chuyện của hắn và Nữ Oa, tất nhiên không thể để Thiên Đạo biết, nếu không Nhu Nhi chắc chắn sẽ phải vào đảo Bồng Lai.

Đông Vương Công không muốn nhìn thấy con mình bị Thiên Đạo quấy nhiễu, muốn để nó tự mình đi ra con đường của mình.

Là hậu duệ của ta, phải có khí phách như vậy, Thiên Đạo, thì đã sao chứ.

Nếu Thiên Đạo can thiệp, Đông Vương Công chắc chắn sẽ ra tay.

Nữ Oa không có ý kiến gì khác, chỉ gật đầu, sau đó ra hiệu cho Đông Vương Công đi về phía đạo trường bên cạnh Oa Hoàng cung.

Nơi này có một tòa cung điện, bên trong có một đạo trường, chỉ là bên trong chỉ có một cô bé tồn tại, bây giờ đang ngồi trên bồ đoàn, không ngừng đá chân nhỏ.

"Thật không biết sư phụ bây giờ đi đâu rồi, ta đã lâu lắm không gặp người!" Cô bé bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc này, một bóng người xuất hiện, chính là Nữ Oa, chỉ là đây là một đạo chân thân, thực lực cũng không mạnh mẽ.

"Nhu Nhi, không tu hành cho tốt, ngồi ở đây làm gì?" Lúc này Nữ Oa nói với Nhu Nhi.

Cô bé kia lè lưỡi, sau đó lập tức đứng dậy, rồi nói với Nữ Oa: "Sư phụ, khi nào con mới có thể lớn lên a?" Đối với chuyện này, có thể nói là nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, bởi vì có một lời hẹn, chỉ cần lớn lên, là có thể từ đây ra ngoài.

"Đợi thêm chút nữa!" Lúc này Nữ Oa xoa đầu Nhu Nhi nói.

Nhu Nhi tuy rất không muốn, nhưng lời của Nữ Oa thì nàng lại nghe theo, sau đó liền trực tiếp leo lên bồ đoàn, lập tức ngồi thiền.

"Con nhất định phải đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, như vậy mới có thể xem thế giới bên ngoài!" Nhu Nhi nắm chặt nắm đấm hồng hào nói với Nữ Oa.

Bên ngoài đạo trường đó, Đông Vương Công và Nữ Oa hai người đang đứng quan sát.

"Tuy ở trong đạo trường của ta, nhưng ta chưa từng giải trừ bí pháp trong cơ thể nó, cho nên mới có dáng vẻ như vậy!" Nữ Oa nhìn Đông Vương Công nói.

Đây cũng là để bảo vệ Nhu Nhi, cho nên mới như vậy, Nữ Oa cũng không muốn chuyện này công khai ra ngoài, cho nên mới như vậy.

"Tốt!" Đông Vương Công gật đầu, nhìn Nhu Nhi, trong lòng cũng vô cùng cảm khái, đặc biệt là ánh mắt của đối phương, hoàn toàn giống hệt hắn.

Không đi gặp Nhu Nhi, một nguyên nhân lớn là để bảo vệ đối phương, cho nên mới như vậy.

Nhu Nhi bây giờ như một khối ngọc hồng được điêu khắc thành, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc kia khó mà khiến người ta tin đối phương lại có tu vi Kim Tiên, giống như một người bình thường.

Đông Vương Công không biết đã ở đây bao lâu, cứ nhìn chằm chằm đối phương, Nữ Oa cũng không đi làm phiền hắn. … Bên kia, giữa hai tộc Vu Yêu cũng ngày càng căng thẳng, khí tức đại chiến không ngừng lan tràn.

Một ngày cuối cùng cũng đến, Chúc Cửu Âm mang theo tất cả Vu tộc toàn bộ đứng trước Thiên Đình.

Lúc này Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, còn có Côn Bằng nữa, bây giờ đang ở đó nhìn tất cả Vu tộc.

"Huyết tẩy Yêu tộc, vì Đế Giang báo thù!" Tiếng nói của chúng nhân Vu tộc cao vút, có thể thấy mỗi người đều ôm quyết tâm tử chiến.

Chúc Cửu Âm bây giờ đứng trước mặt chúng Tổ Vu, tay lớn vung lên, hét lớn một tiếng: "Phá trận pháp, lên Thiên Đình, đồ sát tất cả Yêu tộc!" Một tiếng lệnh hạ, tất cả các Tổ Vu trực tiếp đánh về phía Thiên Đình, không hề dừng lại, bây giờ họ muốn liên hợp tất cả sức mạnh trực tiếp phá vỡ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, để tất cả Vu tộc cùng xông lên.

"Vào trận!!!" Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng trực tiếp đi vào trong đại trận, không hề dừng lại, bởi vì chỉ cần do dự, Vu tộc chắc chắn sẽ công hãm Nam Thiên Môn, lúc đó Thiên Đình sẽ trở thành nơi quyết chiến.

"Giết!" Tất cả các Tổ Vu trong khoảnh khắc hét lớn một tiếng, toàn bộ đánh về phía hai tòa đại trận, không hề dừng lại.

Đế Tuấn bây giờ thân ở trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận,

không ngừng thao túng đại trận này, lần này hoàn toàn khác với ở đại địa Hồng Hoang, từng đạo sức mạnh của tinh thần không ngừng rơi xuống.

Những ngôi sao đó không ngừng bố trí, giống như một vực sâu, còn Đế Tuấn thì ở nơi sâu nhất của vực sâu này, ở đây gần như không ai có thể tìm thấy.

Nhưng Chúc Cửu Âm, Cường Lương và Huyền Minh ba người căn bản không hề sợ hãi, trực tiếp xông vào trong những ngôi sao, không hề có chút dừng lại.

"Giết Đế Tuấn!" Cường Lương hét lớn, thân hình lóe lên, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp, chỉ để lại một tia sét.

Đế Tuấn nhìn Cường Lương động thủ, hai tay cũng không hề dừng lại, những ngôi sao đang không ngừng xoay quanh, cản trở đường tiến của đối phương.

Nơi Cường Lương đi qua, có thể nói là kinh khủng vô cùng, từng ngôi sao không ngừng rơi xuống, nhưng điều đó thì sao chứ, bởi vì những ngôi sao đó không ngừng tái sinh, căn bản không có cách nào ngay lập tức tiến vào trong.

Nếu Vu tộc xuất hiện, những ngôi sao này chắc chắn sẽ khiến họ thương vong thảm trọng, đối với Chuẩn Thánh, những thứ này chỉ là phiền phức, nhưng muốn phá đại trận này vô cùng khó khăn.

"Huyền Minh, chúng ta cũng lên đi!" Chúc Cửu Âm lúc này nói với Huyền Minh.

Ba đại Tổ Vu toàn bộ xông về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không hề có chút dừng lại, ba đại Tổ Vu, pháp tắc không ngừng chấn động, dùng nhục thân cường đại trực tiếp xé nát những ngôi sao đó.

Nhưng có thể nói là cả trời đầy sao, chỉ bằng ba đại Tổ Vu muốn

cứng rắn đột phá vào trong nói thì dễ, chỉ một lát sau những ngôi sao đó liền chặn hết mọi con đường.

Có thể thấy muốn tìm kiếm Đế Tuấn ở đâu trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vô cùng khó khăn.

Huyền Minh lúc này thể hiện ra sức chiến đấu kinh khủng, một giọt nước, có thể kinh khủng như tơ, xuyên thủng tất cả các ngôi sao, đây chính là Huyền Minh, tồn tại vô địch trong hình thái chiến đấu.

Một giọt nước như một thanh trường kiếm, phá vỡ vạn vật, tất cả mọi thứ trong khoảnh khắc đều biến thành uy lực kinh khủng.

Sức mạnh của những ngôi sao càng kinh khủng hơn, từng đạo như những ngôi sao băng trên trời không ngừng rơi xuống, đánh về phía ba Tổ Vu.

Bây giờ bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc, đều không dám có bất kỳ sơ suất nào, bởi vì quan hệ đến hậu quả của trận chiến này, không có một chủng tộc nào muốn thua một trận đại chiến, bởi vì điều này quan hệ đến vận mệnh của một chủng tộc.

"Vô tận tinh thần, trấn sát cho ta!" Đế Tuấn hét lớn một tiếng, sức mạnh của tinh thần trên người không ngừng chấn động, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong khoảnh khắc trở nên vô cùng khủng bố.

Nhất thời từng đạo tinh thần không ngừng chấn động trong đại trận, bây giờ ba vị Tổ Vu cũng sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, bởi vì luồng sức mạnh này có thể nói là vô cùng kinh khủng.

"Dùng sức mạnh phá nó, với sức của ba người chúng ta, có thể thử xem!" Cường Lương hét lớn một tiếng, trên người từng đạo sấm sét không ngừng chấn động.

Hai người kia cũng vậy, tất cả trên người bộc phát ra uy lực kinh khủng, không hề có chút ẩn giấu nào.

Sức mạnh của tam đại Tổ Vu hội tụ làm một, Đế Tuấn lúc này cũng vô cùng khủng bố, sức mạnh đó tuyệt luân.

Từng ngôi sao không ngừng áp sát, mang theo một luồng sức mạnh kinh hoàng.

Ba vị Tổ Vu đều huyễn hóa thành bản thể, đối kháng với những ngôi sao đang lao tới.

Chương 471

Một quyền đánh ra, ngôi sao vỡ tan thành bột mịn, một cước đạp tới, ngôi sao lại một lần nữa hóa thành phấn vụn, nhưng những ngôi sao ở đây thực sự quá nhiều, không ngừng lao đến từ bốn phương tám hướng.

"Lôi Điện Pháp Quyết, Bôn Lôi Trảm!" Cường Lương hét lớn một tiếng, tức thì luồng khí tức khủng bố bộc phát từ trên người trực tiếp chém về phía những ngôi sao kia.

Một đạo loan đao do lôi điện hóa thành trực tiếp chém toàn bộ những ngôi sao đó thành hai nửa, mười mấy ngôi sao trước mặt Cường Lương lập tức nổ tung thành bột mịn.

Vũ tích trong tay Huyền Minh trực tiếp huyễn hóa thành mưa tên, bắn thẳng về phía những ngôi sao đó.

Rầm!!!

Mưa tên va chạm với những ngôi sao, trực tiếp đối chọi với nhau, lực lượng kinh khủng bộc phát, tất cả mọi thứ trong khoảnh khắc biến thành hư ảo.

Chúc Cửu Âm cũng vận dụng Thời Gian Pháp Tắc, trong phạm vi trăm dặm quanh thân, tất cả ngôi sao đều dừng lại giữa không trung, không có ý định tiến lên, chỉ lượn lờ tại chỗ, từng luồng sức mạnh oanh kích lên chúng.

"Ầm ầm ầm!!!" Các Tổ Vu, sức mạnh nhục thân vốn đã mạnh đến đáng sợ, tất cả những ngôi sao sau khi bị Chúc Cửu Âm chạm vào liền toàn bộ hóa thành hư ảo, bị đối phương một quyền đánh nổ.

Cứ như vậy, tam đại Tổ Vu liên thủ không ngừng tiến sâu vào

trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tuy mỗi bước đều khó khăn, nhưng lúc này quyết không từ bỏ. .....

Ở một bên khác, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng hai người điều khiển Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cộng thêm Hỗn Độn Chung, các Tổ Vu khác cùng tiến lên cũng khó tiếp cận.

"Lũ Tổ Vu này quả là đang tìm chết!" Sắc mặt Thái Nhất vô cùng âm lãnh.

Hắn đối với đám Tổ Vu này trong lòng sớm đã căm hận thấu xương, nay đối phương muốn công lên Thiên Đình, diệt Yêu tộc, tất cả những điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

"Yêu tộc, đáng bị diệt vong rồi!" Xa Bỉ Thi hét lớn một tiếng.

Đại trận này chính là một phương tiểu thế giới, bên trong đó Thái Nhất và Côn Bằng càng giống như chúa tể thế giới, tất cả mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của họ, một ý niệm sinh ra vạn vật, một sát na quyết định sinh diệt tiêu trưởng.

Sinh tử trong thế giới này đều do hai người họ định đoạt, đồng thời thế giới này vận hành ra sao cũng hoàn toàn dựa vào ý chí của Thái Nhất.

"Vô tận đại hà, nhấn chìm cho ta đám Vu tộc đi!" Giọng Thái Nhất vô cùng vang dội, khi lời vừa dứt, các pháp tắc trên trời không ngừng chấn động, tất cả mọi thứ như muốn oanh kích cho sạch sẽ.

Những dòng sông lớn trực tiếp chảy xiết trong thế giới này, tất cả mọi thứ đều bị nhấn chìm, ngay cả các Tổ Vu cũng khó chống lại sức mạnh này, trực tiếp bị hồng thủy đánh văng ra khỏi đại trận.

Tuy thân thể không bị thương, nhưng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này quả thực khiến các Tổ Vu vô cùng đau đầu.

Trận này có thể kéo dài thời gian, khiến họ không thể nhớ rõ kỷ

nguyên bên trong biến hóa ra sao, sinh tử thế nào, nhưng đối với các Tổ Vu những điều này đều có thể bỏ qua.

Nhưng núi sông bên trong lại có thể cản trở bước chân của họ, muốn tiếp cận Hà Đồ, Lạc Thư là vô cùng khó khăn, cho nên muốn phá đại trận này có thể nói là chuyện viển vông.

"Xông lên cho ta, bất kể thế nào cũng phải phá hủy Hà Đồ, Lạc Thư!" Câu Mang hét lớn một tiếng, rồi lại một lần nữa tiến vào trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Các Tổ Vu khác tự nhiên không chịu lạc hậu, đều theo sát sau lưng Câu Mang cùng tiến vào đại trận.

Lúc này trong đại trận biến hóa thành vạn dặm băng xuyên, nhìn một cái là một màu trắng xóa, căn bản không tìm thấy điểm cuối.

"Đập nát hết băng xuyên ở đây cho ta!" Thiên Ngô hét lớn.

Hắn trực tiếp giơ cao nắm đấm, một quyền đấm xuống mặt băng xuyên, tức thì băng xuyên liền nứt ra.

Từng luồng khí lạnh băng phong không ngừng ập tới, nhưng thân thể các Tổ Vu lại không cảm thấy chút lạnh lẽo nào.

Nhưng đám Tổ Vu này cũng không vội, kỳ thực họ cũng rõ, muốn phá Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận nào có dễ dàng, dù sao trận này cũng là phòng ngự chí bảo.

Chỉ cần Chúc Cửu Âm, Huyền Minh và Cường Lương phá hủy được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đến lúc đó hợp sức lại, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận chưa chắc đã chống đỡ được sức mạnh của họ. .....

Oa Hoàng Cung.

Đông Vương Công và Nữ Oa hai người cũng không xuất hiện

trước mặt Nhu Nhi, mà đi thẳng vào tiên các trong Oa Hoàng Cung.

"Nhu Nhi bây giờ tạm giao cho nàng, đợi thời cơ thích hợp, ta sẽ đưa con bé về đảo Bồng Lai." Đông Vương Công nói với Nữ Oa.

Đối phương nghe xong cũng gật đầu, sau đó nhìn Đông Vương Công nói: "Vậy lúc đó ta có thể cùng Nhu Nhi lên đảo Bồng Lai không?" Đối với chuyện này, Đông Vương Công không hề đồng ý ngay, tuy quan hệ giữa hắn và Nữ Oa bây giờ đã hòa hoãn hơn rất nhiều, nhưng dù sao thân phận của hai người vẫn còn đó, căn bản không có cách nào giải quyết.

Đông Vương Công suy nghĩ một lúc rồi mới nói với Nữ Oa: "Chuyện này đợi ta xử lý xong, ta nhất định sẽ đón nàng lên đảo Bồng Lai!" Việc này tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, dù sao Nữ Oa là Công Đức Thánh Nhân, không giống như những người đi theo đại đạo bình thường.

"Ta hiểu, trong thế giới Hồng Hoang bây giờ, chỉ có nơi đó của ngươi là có thể khiến ta bận lòng thôi!" Nữ Oa cười nói với Đông Vương Công.

Nàng rất rõ ràng về chuyện này, không thể lập tức đồng ý được.

"Hiện tại có một chuyện nàng có thể đi xử lý!" Lúc này Đông Vương Công nói với Nữ Oa.

"Chuyện gì?" Nữ Oa lúc này cũng có chút tò mò, không biết rốt cuộc Đông Vương Công nói chuyện gì.

Đông Vương Công cười nói: "Bây giờ Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, tất yếu sẽ có tộc quần mới quật khởi." "Việc này có liên quan gì đến ta?" Nữ Oa tò mò nhìn Đông Vương Công.

"Trong thế giới này hiện nay chỉ có Nhân tộc mới có khả năng thống nhất đại địa Hồng Hoang, bây giờ chỉ cần chỉ dẫn một chút tất

định có thể đạt được công đức vô thượng!" Đông Vương Công cười nói với Nữ Oa.

Đây cũng là cho đối phương một chuyện tốt, đối với Nữ Oa, có thể đạt được công đức chắc chắn sẽ có lợi ích tuyệt đối.

"Ta biết rồi, đa tạ đã chỉ điểm!" Nữ Oa gật đầu, Đông Vương Công đã nói cho nàng biết việc này, vậy chắc chắn sẽ không có gì sai sót.

Ai lại không muốn công đức chứ, Nữ Oa là Công Đức Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không lãng phí bất kỳ cơ hội nào có thể thu được công đức.

Nữ Oa tự nhiên biết, Đông Vương Công đối với công đức hoàn toàn là một thái độ khinh thường.

Bây giờ có được tạo hóa như vậy, Nữ Oa tự nhiên sẽ không từ bỏ tranh đoạt.

"Được rồi, nếu đã như vậy, ta xin cáo lui trước!" Đông Vương Công nói với Nữ Oa, hắn bây giờ cũng phải đi xử lý chuyện khác.

"Vậy ngài đi trước đi!" Nữ Oa nói với Đông Vương Công, nàng bây giờ cũng phải chuẩn bị xử lý chuyện của Nhân tộc, tự nhiên không muốn để việc này lọt vào tay người khác.

Đông Vương Công vừa rời đi, Nữ Oa cũng thoáng thân hình, trực tiếp biến mất khỏi Oa Hoàng Cung, không để lại bất kỳ bóng dáng nào, trong lòng nàng cũng hiểu rõ, đối phương đã tiến cử, chắc chắn là vô cùng quan trọng.

Ra khỏi Oa Hoàng Cung, Đông Vương Công nhìn về phía một đạo trường, hắn bây giờ không thể gặp Nhu Nhi, nếu không đối phương chắc chắn sẽ bị người khác chú ý.

Trừ phi đón đối phương về đảo Bồng Lai, nhưng bây giờ thời cơ

chưa tới, cho nên chỉ có thể để đối phương ở lại Oa Hoàng Cung trước, vì vậy mới làm như vậy.

Đối với chuyện của Nhân tộc, Đông Vương Công trong lòng cho rằng, người thích hợp nhất chính là Nữ Oa, dù sao đối phương cũng là Thánh Mẫu của Nhân tộc.

Nếu không, Đông Vương Công sẽ không nói cho Nữ Oa chuyện này, nhưng bây giờ cảm thấy đối phương không còn lạnh lùng như trước, giống như gông xiềng trong lòng đã được mở ra, dần dần chấp nhận Nhân tộc.

Chương 472

"Bây giờ thế giới Hồng Hoang đang biến thiên, thực lực của ta cũng phải tiếp tục tinh tiến!" Đông Vương Công híp mắt nói.

Hiện tại mọi thứ đều đang thay đổi, Đông Vương Công tự nhiên không dám có bất kỳ sự tụt hậu nào, dù sao Ma Thần đã cho hắn một tín hiệu, đối phương có thể từ Quy Khư xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang.

Nói xong, Đông Vương Công liền trực tiếp trở về đảo Bồng Lai, bây giờ Vu Yêu đại chiến, hắn tự nhiên biết rõ hậu quả thế nào. .....

Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Tất cả Vu nhân của Vu tộc đều đứng tại chỗ chờ đợi, chỉ cần đại trận bị phá, tất định sẽ thế như chẻ tre, tiến vào Yêu tộc tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Bây giờ tất cả các Tổ Vu đều đã tiến vào đại trận, chỉ cần phá được, Yêu tộc trên Thiên Đình chắc chắn sẽ phải chịu một cuộc tấn công khủng khiếp.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Chúc Cửu Âm, Huyền Minh và Cường Lương ba người đang không ngừng tiến lên, tuy những ngôi sao kia vô cùng khủng bố, nhưng sức bộc phát kinh hoàng của ba người cũng khiến cho những ngôi sao vô tận đó không ngừng rơi rụng.

Hơn nữa Đế Tuấn chưa đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, không thể phát huy hết uy lực khủng bố của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cho nên mới bị Vu tộc đẩy lùi như vậy.

Trong tinh không vô tận này, ba vị Tổ Vu đã quên mất bao lâu, chỉ

cảm thấy mỗi người đều đang không ngừng tiến vào sâu bên trong.

"Đế Tuấn ở kia!" Lúc này, giữa trăm vạn tinh tú, Huyền Minh híp mắt nói với hai người còn lại.

Nơi đây tinh tú đầy trời, một số còn lớn hơn gấp trăm lần, quy tắc nơi đây không ngừng biến hóa.

"Không ngờ hai người các ngươi lại có thể tìm đến đây, thật sự đã xem thường các ngươi rồi!" Giọng của Đế Tuấn lúc này vang lên, tiếng của hắn không ngừng vọng lại trong không gian này.

Căn bản không có cách nào tìm ra vị trí của hắn rốt cuộc ở đâu, một giọng nói không ngừng truyền đến từ bốn phương tám hướng.

"Đế Tuấn, sau khi đại trận bị phá, chính là lúc Yêu tộc diệt tộc, đến lúc đó ta xem ngươi còn thủ đoạn gì!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm vô cùng băng lãnh, hét lớn về phía hắn.

Đế Tuấn tự nhiên biết chuyện này, nhưng Vu tộc muốn hủy đi đại trận bảo vệ Thiên Đình của Yêu tộc, đó là chuyện vô cùng khó khăn.

"Ta xem các ngươi rốt cuộc có bản lĩnh đó không!" Đế Tuấn hét lớn.

Tức thì chu thiên tinh tú không ngừng xoay chuyển, trông có vẻ vô quy tắc, nhưng thực chất bên trong ẩn chứa sức mạnh bất diệt, Chuẩn Thánh cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Nếu Đế Tuấn đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, dựa vào uy năng của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này, đủ để trở thành cường giả trong hàng ngũ Thánh Nhân Hồng Hoang.

Ba người Tổ Vu, không một ai dám lơ là, vì thiên địa trận pháp này khiến họ cũng cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp, chỉ cần một chút sơ sẩy, vận mệnh của họ sẽ bỏ lại nơi này.

“Đây là đại trận đáng sợ nhất trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, bây giờ ta đang ở trong trận nhãn, chỉ cần phá được nó, đại trận này sẽ không công tự phá!” Huyền Minh hét lớn với hai người còn lại.

Đồng thời trong tay nàng, ánh sáng nhu hòa không ngừng lóe lên, từng luồng sức mạnh kinh khủng từ trong cơ thể phun trào ra, đối mặt với những ngôi sao kia, nàng không hề tốn nhiều sức lực.

Nhưng bây giờ ở đây lại khác, vì sức mạnh ẩn chứa ở nơi này không đơn giản như trước, từng luồng sức mạnh kinh khủng không ngừng chấn động, trừ phi có Thánh Nhân ở đây, mới có thể vung tay phá vỡ mọi pháp tắc.

Nhưng bây giờ ở đây lại chỉ có ba người Tổ Vu, đối mặt với đại trận này có thể nói là vô cùng khổ sở.

Dù có nhiều người hơn cũng vậy, không thể phá trận, mọi thứ đều là vô ích.

Bởi vì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể câu thông với sức mạnh của các vì sao, chỉ cần có người điều khiển trong trận nhãn, trận này sẽ không dừng lại.

“Sớm đã nghe Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này vô cùng khủng bố, nay xem ra quả đúng như vậy!” Cường Lương lúc này cũng gật đầu nói.

Bây giờ các vì sao vận chuyển, sức mạnh bộc phát từ mỗi ngôi sao là vô cùng vô tận, có thể nói động một ngôi sao sẽ kéo theo những ngôi sao khác cùng tiến công.

Đây không phải là thứ Chuẩn Thánh có thể chống đỡ, bây giờ chỉ có thể hao tổn sức lực ở đây.

“Ca ca, các ngươi, đến lúc thể hiện thực lực rồi!” Huyền Minh lúc này nói với Chúc Cửu Âm.

Nghe vậy, Chúc Cửu Âm không hề dừng lại, tức thì pháp tắc trên người không ngừng biến hóa, tất cả mọi thứ đều bắt đầu dừng lại, thời gian như bị làm chậm đi.

"Cường Lương, ta có thể lên rồi!" Huyền Minh lúc này hét lớn.

Tức thì hai người bộc phát ra sức mạnh vô cùng khủng bố, đó là sức mạnh thuộc về bản thân, tinh huyết Bàn Cổ cũng đang bùng cháy vào lúc này.

Bóng dáng của Huyền Minh và Cường Lương thực sự quá nhanh, có thể nói là gần như chớp mắt, không thể nào bắt kịp.

Bây giờ toàn bộ tinh tú đều đã chậm lại, mồ hôi trên trán Chúc Cửu Âm cũng không ngừng tuôn ra, phải biết không gian ở đây rộng lớn, số lượng tinh tú vượt xa phạm vi năng lực của hắn.

Nhưng vì để phá trận, vì để tiêu diệt Yêu tộc, hắn cũng đã liều mạng, tinh huyết Bàn Cổ trong cơ thể không ngừng bùng cháy, toàn bộ tinh tú trong khoảnh khắc này hoàn toàn dừng lại.

Bây giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vì nguyên nhân của Chúc Cửu Âm, sức mạnh đang dần suy yếu, mọi thứ đều bắt đầu trở nên khác biệt.

"Phá trận!!!" Cường Lương lúc này cũng hét lớn, năng lượng bộc phát từ trong cơ thể càng thêm vô cùng vô tận.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn cũng sững sờ tại chỗ, không ngờ đám Tổ Vu này thủ đoạn lại thông thiên như vậy, đặc biệt là có thể thi triển ra sức mạnh kinh khủng như thế trong đại trận này.

Thân hình của hắn cũng từ trong trận nhãn từ từ lộ ra, cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Bây giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dưới sự vận dụng Vô

Thượng Thời Gian Pháp Tắc của Chúc Cửu Âm, lại từ từ dừng lại, sức mạnh của các vì sao cũng biến mất, căn bản không có cách nào ẩn giấu vị trí của hắn.

"Đế Tuấn, đi chết đi!!!" Cường Lương gầm lên, cơ thể như hóa thành một tia chớp, tốc độ nhanh đến mức Đế Tuấn cũng khó bắt kịp.

"Chạy, bây giờ cách tốt nhất là chạy!!!" Trong lòng Đế Tuấn nảy ra một ý nghĩ, đây là kết quả tốt nhất, nếu không chạy thật sự sẽ chết ở đây.

Đòn tấn công của Huyền Minh và Cường Lương, hắn không thể nào chịu nổi, tinh huyết Bàn Cổ trên người đối phương đang bùng cháy, sức mạnh pháp tắc càng không ngừng chấn động.

Trên đường đi, nơi Cường Lương đi qua có thể nói là các vì sao đều bị sức mạnh của hắn làm cho vỡ nát, từng mảnh vỡ bay lượn khắp trời.

Trên nắm đấm, sức mạnh của tia chớp không ngừng chấn động, sức mạnh này đối với Đế Tuấn là vô cùng chí mạng.

Một đòn lôi điện, đủ để khiến hắn bị trọng thương.

"Chạy!" Huyền Minh bây giờ trong tay vạn đạo vũ tích giăng ngang, trực tiếp oanh kích về phía hướng Đế Tuấn đang chạy trốn.

Ầm ầm ầm!!!

Những giọt nước đó thế như chẻ tre, sức mạnh vô cùng khủng bố, trực tiếp oanh kích về phía khu vực đáng sợ đó, căn bản không hề dừng lại, vô số ngôi sao trực tiếp bị xuyên thủng vỡ nát.

Bị hai đại Tổ Vu truy sát, Đế Tuấn cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn, nhưng bây giờ lại có thể làm gì, chỉ có thể liều mạng bỏ chạy, căn bản không dám có bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

Vung tay một cái, Đế Tuấn rắc vô số sức mạnh tinh tú sau lưng, hình thành một tấm khiên năng lượng, bảo vệ khỏi những giọt nước mà Huyền Minh tấn công.

Bùm!!!

Chương 473

Giọt nước chạm vào tấm khiên năng lượng tinh tú, trực tiếp nổ tung, một giọt như vậy, hàng trăm triệu giọt cũng như vậy, tấm khiên năng lượng tinh tú trong nháy mắt sụp đổ, tiêu tán trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong khoảnh khắc đó, Cường Lương lại trực tiếp xuất hiện bên cạnh Đế Tuấn, một quyền đánh ra không gian đều run rẩy.

"Nạp mạng!" Cường Lương gầm lên, lôi điện quanh người càng thêm cường thịnh, bây giờ như bị đốt cháy, nhưng sức mạnh đó lại tuyệt luân, không phải người thường có thể chống đỡ.

Lúc này, Đế Tuấn cũng chỉ có thể vội vàng ra tay, trực tiếp duỗi tay ra đối chọi.

Rầm.....

Đế Tuấn và Cường Lương đồng thời bay ngược ra xa trăm vạn dặm, đâm thẳng vào những ngôi sao mới dừng lại được.

"Khụ khụ!!!" Đế Tuấn chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, vì vào khoảnh khắc tiếp xúc với Cường Lương, hắn chỉ cảm thấy tất cả lôi điện trực tiếp cuốn vào cơ thể, tiến vào nguyên thần, sức phá hoại kinh khủng đó khiến hắn suýt chút nữa thân vẫn tại đây.

May mà nhờ vào sức mạnh của các vì sao, mới có thể chữa trị, mới miễn cưỡng giữ được tính mạng, nhưng cũng khiến hắn bị thương.

Trên một ngôi sao, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, sức mạnh lôi điện của Cường Lương quả thực khủng bố, đối phương nắm giữ Lôi Điện Pháp Tắc của Hồng Hoang, cú đánh ra có thể nói là

vô địch.

Sắc mặt Cường Lương cũng không mấy tốt đẹp, uy lực của một quyền tuy lớn, nhưng dù sao cũng là nhờ đốt cháy tinh huyết Bàn Cổ mới có thể bộc phát thực lực, cơ thể hắn cũng bắt đầu từ từ suy yếu.

"Tiếp theo giao cho ta đi, ca ca đi nghỉ ngơi trước!" Lúc này giọng của Huyền Minh vang lên, nói với Cường Lương và Chúc Cửu Âm.

Trong tay nàng, từng giọt nước như vầng trăng sáng trên trời, tuy vô cùng đẹp đẽ, nhưng Đế Tuấn biết rằng mỗi một giọt nước này đều có thể lấy mạng hắn.

"Bất kể thế nào, chỉ có chạy!" Trong lòng Đế Tuấn chỉ có một ý nghĩ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã biến mất, nhưng dù sao vẫn còn Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, còn có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất.

Yêu tộc chưa thua, Đế Tuấn cũng chưa thua.

"Hây!!!!" Đế Tuấn gầm lên, nén lại khí huyết trong cơ thể, tức thì dẫn động sức mạnh tinh tú vô thượng trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tiếp dẫn vào cơ thể.

Trong nháy mắt, cả người trực tiếp biến mất tại chỗ, tốc độ đạt đến cực hạn, tốc độ đó không phải người thường có thể đạt được.

Huyền Minh cũng vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Tuấn mượn sức mạnh của các vì sao rời khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Căn bản không có cách nào ngăn cản đối phương, tất cả mọi chuyện khiến trong lòng nàng cũng vô cùng bất đắc dĩ.

"Mọi thứ chỉ mới bắt đầu, sự báo thù của Vu tộc sẽ triển khai toàn diện!" Huyền Minh hét lớn về phía Đế Tuấn.

Kỳ thực cách phá giải Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là do các Tổ

Vu cùng nhau nghiên cứu ra, lúc đó Đế Giang vẫn còn.

Nhưng lần khai chiến trước đó, Vu Yêu lưỡng tộc mỗi bên bị phạt năm mươi đại bản, Đế Giang trong lòng cũng hiểu rõ, muốn diệt sạch Yêu tộc không phải là chuyện một sớm một chiều, cho nên không trực tiếp công lên Thiên Đình.

Cũng chính vì vậy, Thiên Đạo mới can thiệp vào, đánh chết Đế Giang, khiến Vu Yêu lưỡng tộc trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Chính như cảnh tượng bây giờ, Vu Yêu lưỡng tộc không chết không thôi, vì Thiên Đạo rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, Vu tộc chắc chắn sẽ có thực lực khủng bố, Yêu tộc bị diệt, Vu tộc sẽ thống nhất thế giới Hồng Hoang.

Bây giờ Đế Tuấn bị thương, Chúc Cửu Âm và Cường Lương cũng không khá hơn là bao, hai người đốt cháy tinh huyết Bàn Cổ mới được như vậy, cái giá này quả thực có hơi quá lớn.

"Không sao, ta đến Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chỉ cần phá được pháp trận này, Vu tộc chúng ta liền có thể công lên Thiên Đình, trực tiếp thống nhất thế giới Hồng Hoang, báo thù rửa hận cho Đế Tuấn!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm tái nhợt, nhưng trong lòng căn bản không có ý định từ bỏ, trực tiếp nói với Huyền Minh.

Cường Lương cũng gật đầu phụ họa, bây giờ không thể từ bỏ, cả Vu tộc cũng không thể từ bỏ.

"Vậy thì giết lên Thiên Đình, chém hết tất cả Yêu tộc, chôn cùng Đế Giang ca ca!" Huyền Minh cũng vậy, khí thế hào hùng nói. .....

Đảo Bồng Lai, trong Bồng Lai Tiên Các.

Đông Vương Công đột nhiên mở mắt, vì hắn có cảm ứng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc lại bị Vu tộc phá vỡ.

"Xem ra ta cũng nên hoạt động thân thể một chút rồi!" Đông

Vương Công lúc này cười nói.

Nói xong, Đông Vương Công trực tiếp đứng dậy từ trên bồ đoàn, trực tiếp biến mất tại chỗ, về phần đi đâu, ngay cả Thiên Đạo cũng không biết.

Ra khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn không hề dừng lại, trực tiếp bước lên Thiên Đình, đi về phía Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Nơi này đã bị phá, không còn gì, trong không gian đó tinh tú là vua, nhưng ai có thể ngờ, Thời Gian Pháp Tắc của Chúc Cửu Âm lại có thể cắt đứt sự liên kết với tinh tú, điều này quả thực là chuyện Đế Tuấn chưa từng nghĩ tới.

"Bây giờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá, Vu tộc thế nào cũng sẽ lên Thiên Đình, Yêu tộc nguy trong sớm tối!" Sắc mặt Đế Tuấn vô cùng tái nhợt.

Một là vì bị sức mạnh lôi điện khủng bố của Cường Lương đánh trúng, khiến hắn bị trọng thương.

Hai là cưỡng ép điều động sức mạnh tinh tú, khiến hắn đã yếu lại càng thêm yếu.

Nhưng lần này có thể nhặt lại một mạng cũng là may mắn trong bất hạnh.

Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên cũng có cảm ứng, trực tiếp thu lại Hỗn Độn Chung, liền đi về phía Côn Bằng.

"Huynh trưởng hình như gặp chuyện rồi, ta đi xem thử, ngươi trông coi cho tốt Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Thái Nhất dặn dò xong, thân hình liền thoáng một cái, trực tiếp đi ra khỏi đại trận.

Liền thấy ở trong Nam Thiên Môn, Đế Tuấn vô cùng tiều tụy đang dựa vào cửa.

“Huynh trưởng, chuyện gì vậy?” Thái Nhất vội vàng đến bên cạnh Đế Tuấn hỏi.

Đế Tuấn bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Vu tộc đó biết cách phá giải Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, bây giờ đại trận đã bị phá!” Nghe vậy, sắc mặt Thái Nhất trở nên vô cùng phẫn nộ, trực tiếp hét lớn: “Ta đi đồ sát sạch đám Tổ Vu kia!” Vết thương trên người huynh trưởng vô cùng nặng, hắn cũng vội vàng lấy ra đan dược vô thượng từ trong lòng cho huynh trưởng uống, để huynh trưởng nghỉ ngơi cho tốt trước.

“Ta vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận xem thử trước.” Thái Nhất nói với Đế Tuấn.

Không đợi đối phương mở miệng, thân hình hắn thoáng một cái, liền trực tiếp tiến vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Chỉ là khi tiến vào nơi này, hắn liền bị dọa cho khiếp vía, vì bây giờ nơi này đâu còn gọi là tinh tú, quả thực là một đống phế tích.

Những mảnh vỡ tinh tú trôi nổi trong không trung, đồng thời trận nhãn của đại trận cũng bị phá hủy hoàn toàn, nơi vốn dùng để giao tiếp với các vì sao nay đã không còn tồn tại.

Đây tự nhiên là do Huyền Minh làm, những ngôi sao mất đi sự khống chế, giống như một tờ giấy, vũ tích càng dễ dàng xuyên qua, có thể nói những thứ này hoàn toàn dựa vào ý chí của nàng.

Cho nên nàng không hề lưu tình với đối phương, trực tiếp hủy hết những thứ này, căn bản không để lại gì.

“Vu tộc đáng ghét!!!” Sắc mặt Thái Nhất trở nên cực kỳ khó coi, may mà bây giờ còn có Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, có thể bảo vệ Thiên Đình, nếu không Vu tộc đã trực tiếp lên Thiên Đình rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không hề dừng lại, biết Chu Thiên

Tinh Đấu Đại Trận bị phá hủy, bây giờ càng phải bảo vệ tốt Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, nếu đại trận này bị phá, mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ bể. .....

Bây giờ Chúc Cửu Âm, Huyền Minh và Cường Lương ba người đi ra từ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 474

Những chiến sĩ Vu tộc thấy họ xuất hiện, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ mong đợi.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã phá, bây giờ chỉ còn lại một Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chúng ta liền có thể lên Thiên Đình, đồ sát sạch Yêu tộc!" Lúc này Huyền Minh đứng trước mặt chúng Yêu tộc hét lớn.

Tin tức này vừa ra, tức thì tiếng hô của Yêu tộc vang trời, đại địa Hồng Hoang đều rung chuyển.

"Giết Yêu tộc, báo thù cho Tổ Vu Đế Tuấn!!!" "Giết Yêu tộc!!!" Tiếng hét vang vọng khắp trời đất, ngay cả Yêu tộc trên Thiên Đình cũng run rẩy, bây giờ Vu tộc thế như chẻ tre, tất cả sức mạnh đều vô cùng khủng bố, ngay cả trong lòng họ cũng vô cùng sợ hãi, sợ rằng đối phương sẽ trực tiếp công lên Thiên Đình.

"Chúng ta lại vào đại trận đó dò xét, chỉ cần đại trận bị phá, liền trực tiếp nghiền nát bọn chúng." Chúc Cửu Âm mở miệng nói.

Lời vừa dứt, hắn liền cùng Huyền Minh và Cường Lương đi về phía Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Các Tổ Vu ở đó chỉ đang chống cự, bây giờ thấy ba người xuất hiện, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Vu tộc tuy thân thể cường đại, tính tình vô cùng nóng nảy, nhưng không ngu, cứ thế mà chống lại đại trận, Vu tộc chắc chắn sẽ phải chịu đả kích nghiêm trọng.

Dù sao ai lại muốn vô duyên vô cớ đi nộp mạng chứ.

"Chúc Cửu Âm đến rồi!" Thiên Ngô lúc này nói với các Tổ Vu.

Tức thì tất cả mọi người đều nhìn về phía họ, nhìn ba người, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

"Bây giờ chúng ta đến đây, chính là để phá đại trận này!" Huyền Minh nhìn mọi người nói.

Các Tổ Vu đều gật đầu, lần này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, tất cả chỉ là một sự khởi đầu.

Chúc Cửu Âm đã mở ra một khởi đầu tốt, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

"Bây giờ tuy số lượng Tổ Vu của chúng ta không đủ, nhưng chúng ta là truyền nhân của Bàn Cổ, có thể khai thiên tích địa, chúng ta sao lại phải sợ một pháp trận nhỏ bé này chứ!" Chúc Cửu Âm cũng mở miệng nói.

Nhưng mọi người cũng rõ ràng, sắc mặt của họ rất không ổn, hẳn là họ đã bị thương khi ở trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Điều này càng kích thích ngọn lửa giận dữ của chúng Vu tộc, tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn lên Thiên Đình.

Chỉ cần phá vỡ được cái mai rùa này, Vu tộc sẽ đạp nát Nam Thiên Môn, phá hủy tất cả mọi thứ.

"Vu tộc thật to gan, lại dám vào trong đại trận này." Sắc mặt Côn Bằng lúc này cũng khó coi.

Hắn cũng từ lời nói của các Tổ Vu biết được, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị phá, nếu Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lại bị phá, thì tất cả sẽ tiêu đời, Yêu tộc có khả năng sẽ biến mất khỏi thế giới này, đây không phải là kết quả hắn muốn thấy.

"Lão già Côn Bằng, có bản lĩnh thì ra đây đơn đấu với ta, trốn trong đại trận đó, có đáng gì!" Thiên Ngô đứng ra cười lớn nói.

Côn Bằng lên trời có thể bay thẳng chín vạn dặm, xuống biển hóa thành thân thể ngàn dặm, có thể nói ở đại địa Hồng Hoang cũng là một cường giả.

"Phá được trận pháp rồi hãy nói!" Côn Bằng tự nhiên sẽ không xuất hiện, hét lớn một tiếng, tức thì cả Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận không ngừng chấn động.

Những ngọn núi lớn trực tiếp mọc lên từ mặt đất, trên đỉnh núi từng luồng sức mạnh kinh khủng không ngừng sinh ra, đó là những mũi nhọn sắc bén.

Trên những mũi nhọn đó, pháp tắc không ngừng chấn động, có thể nói là khủng bố vô cùng.

"Ngươi nghĩ ta không có cách phá trận sao?" Huyền Minh lúc này cười khẩy nói.

Vu tộc đã hạ quyết tâm phá trận, tự nhiên sẽ không có bất kỳ do dự nào.

Tự nhiên cũng giống như Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sớm đã có đối sách, nhưng lần này cái giá phải trả có thể sẽ thảm trọng hơn, nhưng nếu Vu tộc có thể tập hợp đủ để sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngưng tụ Bàn Cổ chân ảnh, đại trận này sẽ như giấy rách, tùy ý đâm thủng.

Đại địa Hồng Hoang, lúc này rung chuyển không ngừng.

Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, rất nhiều sinh linh trong thế giới Hồng Hoang cũng vì vậy mà rơi vào một trận chiến lớn.

Nghiệp chướng bao phủ khắp bầu trời, nhân quả khủng khiếp như vậy, ngay cả Công Đức Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Đông Vương Công lúc này đang đi về phía Thiên Đình, vì hắn

muốn có được Hỗn Độn Chung trong tay Yêu tộc.

Vật này vô cùng bất phàm, chỉ là trong tay Đông Hoàng Thái Nhất không thể phát huy được uy lực thực sự, đồng thời sau lưng nó cũng có những thứ khủng khiếp.

Hỗn Độn Chung vật này, là thứ tồn tại sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, cùng với Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên nổi danh, là Tiên Thiên Chí Bảo.

Vật này có thể ngộ bất khả cầu, đồng thời Đông Vương Công cảm thấy ba kiện pháp bảo này không đơn giản như trong tưởng tượng, cho nên hắn muốn thu thập đủ chúng.

"Không ngờ thủ đoạn của Vu tộc này cũng có chút bản lĩnh!" Trước Thiên Đình, Đông Vương Công híp mắt nhìn mọi thứ.

Vì hắn phát hiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại bị Vu tộc phá hủy hoàn toàn, điều này quả thực có chút ngoài dự liệu của Đông Vương Công.

Bây giờ trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, Vu tộc và Yêu tộc đang đối đầu với nhau, hắn biết bây giờ chính là lúc kịch hay diễn ra.

Đế Tuấn cũng xuất hiện, sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng, rõ ràng là bị trọng thương, bây giờ sắc mặt vẫn chưa hồi phục.

"Vu tộc, hôm nay ta, Đế Tuấn, nhất định sẽ diệt các ngươi!" Đế Tuấn lúc này hét lớn với tất cả các Tổ Vu.

Vì hắn biết, đây là phòng tuyến cuối cùng của Thiên Đình, nếu bị công phá, Yêu tộc sẽ không còn tồn tại.

"Để ta xem Đế Tuấn rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Huyền Minh lạnh lùng hét lớn.

Bây giờ đối phương bị trọng thương, Chúc Cửu Âm và Cường

Lương cũng vậy, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

"Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!!!" Đế Tuấn hét lớn, tức thì trên người tỏa ra từng luồng linh lực, rót vào đại trận, đồng thời cả người Thái Nhất cũng trở nên vô cùng khủng bố, tay cầm Hỗn Độn Chung ngao du trong đại thiên thế giới này.

Yêu sư Côn Bằng càng biến hóa thành thân thể ngàn dặm, trong thế giới này như một con cự thú.

"Lên!!!" Lúc này Chúc Cửu Âm ra lệnh một tiếng, người đầu tiên trực tiếp xông ra, căn bản không hề dừng lại, tuy bị trọng thương, nhưng tốc độ không hề giảm.

Lúc này các Tổ Vu khác tự nhiên không dám lạc hậu, tất cả mọi người trực tiếp xông lên trời, lao thẳng về phía Côn Bằng và Thái Nhất.

Bây giờ đại trận này do Đế Tuấn nắm giữ, Thái Nhất và Côn Bằng tự nhiên không cần lo lắng gì.

Nhưng số lượng Tổ Vu của Vu tộc đông đảo, Côn Bằng đối mặt với Nhục Thu và Xa Bỉ Thi chỉ cảm thấy áp lực như núi, thực lực của hai người cũng không phải là thứ hắn có thể đối phó.

"Yêu sư đừng lo, ta giúp ngươi giải quyết chúng!" Sau đó Đế Tuấn hét lớn.

Tức thì mọi thứ xung quanh Côn Bằng đều thay đổi, mặt đất dưới chân biến thành một đại dương mênh mông.

"Đa tạ Thiên Đế!!!" Côn Bằng cười lớn nói.

Hắn không ngừng lên trời xuống đất, thân hình không ngừng thay đổi, đồng thời khí tức trên người càng vô cùng khủng bố, mọi thứ đều không dễ dàng như vậy.

Chương 475

Từng cột nước phóng lên trời, trực tiếp oanh kích về phía Nhục Thu và Xa Bỉ Thi, pháp tắc kinh khủng chấn động.

Đồng thời Côn Bằng bay lên trời, biến hóa thành dạng đại bàng, đôi cánh vỗ một cái, sức mạnh kinh khủng không ngừng lật tung mọi thứ.

Sự biến hóa ở đây, giúp hắn có thể giải quyết được áp lực do Nhục Thu và Xa Bỉ Thi gây ra, hai bên cứ thế giằng co.

Thái Nhất tự nhiên không đơn giản như vậy, bây giờ sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, đặc biệt là đám Vu tộc sau lưng không ngừng theo đuổi, căn bản không cho hắn cơ hội thở dốc.

Tuy Chúc Cửu Âm và Cường Lương hai người bị trọng thương, nhưng uy hiếp từ nhục thân của họ tự nhiên không thể xem thường, may mà có Hỗn Độn Chung bảo vệ, nếu không đã sớm thân vẫn tại đây.

Hắn là thiên tài của Yêu tộc, tu vi thông thiên, lại có Hỗn Độn Chung bạn sinh, nhưng thực lực có hạn, không thể phát huy được thực lực thực sự của Hỗn Độn Chung.

"Giết Thái Nhất, giết Đế Tuấn!!!" Các Tổ Vu lúc này hoàn toàn không quan tâm gì cả, căn bản không hề nương tay, lần này thế nào cũng phải hạ gục Yêu tộc.

Hỗn Độn Chung lúc này vừa động, xung quanh như tinh tú chuyển động, địa thủy phong hỏa không ngừng bùng cháy, toàn thể đều vô cùng khủng bố.

Nơi nó đi qua, núi lớn vỡ nát, vạn vật đều diệt, các Tổ Vu cũng

không dám tùy tiện lại gần, uy lực của Hỗn Độn Chung quả thực khủng bố.

Tuy lúc này là do Đế Tuấn dùng uy lực của Chuẩn Thánh phát ra, nhưng uy lực đó cũng không thể xem thường, bất khả nhất thế các Tổ Vu đều không dám manh động.

Đông đông đông!!!!!!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này trực tiếp một chưởng đánh lên Hỗn Độn Chung, tức thì tiếng chuông vang vọng, vũ trụ hoang hoải, các Tổ Vu cảm nhận được áp lực cực lớn.

"Phá cho ta!!!" Thiên Ngô hét lớn, tức thì sau lưng từng trận cuồng phong thổi tới, tất cả mọi thứ trong khoảnh khắc không ngừng cuốn đi, thổi về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngọn gió lớn đó dần dần ngưng tụ thành hình dạng, huyễn hóa ra hàng ngàn vạn thanh đại đao, không ngừng chém lên tiếng chuông, chống lại nó.

Tuy mượn uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo, quả thực tiếng chuông đó vô cùng khủng bố.

Nhưng Phong Chi Pháp Tắc trên người Thiên Ngô không ngừng chấn động, tuy không phải là Phong Chi Đại Đạo, nhưng sức mạnh đó lại vô cùng khủng bố.

Có thể nói tiếng chuông đó như bị suy yếu, sức mạnh oanh kích đến gần như có thể bỏ qua, các Tổ Vu đã giải trừ được trở ngại này, tự nhiên sẽ không hề dừng lại, trực tiếp xông về phía đối phương.

"Ta giúp ngươi!!!" Lúc này Đế Tuấn hét lớn, tức thì từng ngọn núi lớn trực tiếp mọc lên từ mặt đất, ngọn núi cao như mây trời đó cản lại cuộc tấn công của Yêu tộc.

Đông Hoàng lúc này cũng không ngừng thay đổi vị trí, căn bản

không hề dừng lại, vì một khi do dự, sẽ bị các Tổ Vu giữ lại, đến lúc đó sẽ bị vây công.

Đây không phải là cảnh tượng hắn muốn thấy, dù sao tình huống này hắn không thể giải quyết được.

Tay có Hỗn Độn Chung, nhưng cũng không chống lại được số đông của đối phương, áp lực đối với hắn thực sự quá lớn.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận không ngừng tỏa ra ánh sáng, cơ thể Đế Tuấn lúc này không ngừng bị tiêu hao.

Khụ khụ!!

Đế Tuấn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không hề mất đi sự kiểm soát đối với pháp tắc của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tức thì mọi thứ bên trong đều thay đổi, pháp tắc thay đổi, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Luồng sức mạnh biến hóa này chính là thiên đạo biến hóa, tất cả mọi thứ đều không đơn giản như trong tưởng tượng.

"Thiên địa chi hỏa, thiêu đốt tất cả cho ta!" Giọng Đế Tuấn vô cùng khủng bố, cả không gian đều không ngừng rung chuyển, tức thì mặt đất ban đầu không ngừng chấn động biến mất.

Côn Bằng và Đế Tuấn hai người nghe vậy, thân thể cũng không ngừng nhảy lên, không ở lại trong thế giới do đại trận biến hóa nữa.

Chúng Tổ Vu mỗi người đều không biết rốt cuộc là chuyện gì, tức thì dưới chân mặt đất từng luồng địa hỏa phun ra, đó là vô thượng tinh hỏa, vô cùng khủng bố, có thể thiêu đốt vạn vật thế gian.

"Cẩn thận!!!" Huyền Minh lúc này hét lớn, vì nàng cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng đang không ngừng chấn động, mọi thứ đều không đơn giản như trong tưởng tượng.

“Những địa hỏa này, nếu tiếp xúc chắc chắn sẽ khiến chúng ta bị trọng thương!!!” Lúc này Chúc Dung cũng nói với tất cả các Tổ Vu.

Là Nam phương Hỏa Chi Tổ Vu, đối với hỏa diễm tự nhiên có nhận thức, đối với những địa hỏa đó tự nhiên không hề sợ hãi, nhưng các Tổ Vu khác thì khác, nếu gặp phải địa hỏa này chắc chắn sẽ vô cùng phiền phức.

Lúc này Cộng Công và Huyền Minh hai người nhìn nhau một cái, tức thì trong tay từng luồng sức mạnh không ngừng tỏa ra, luồng sức mạnh vô cùng khủng bố đó không ngừng gia trì, trên không trung xuất hiện từng dòng nước.

Hai người dẫn động pháp tắc của đại địa Hồng Hoang, muốn dập tắt những địa hỏa này.

Nhưng những địa hỏa này như không thể bị dập tắt, bất kể nước đổ thế nào cũng không hề có biến hóa, thậm chí còn vượng hơn.

“Vô dụng thôi, đây là địa hỏa, sức mạnh ẩn chứa không phải là nước mưa bình thường có thể dập tắt được, mọi người tránh ra trước, để ta giải quyết nó!” Lúc này Chúc Dung nói với mọi người.

Đồng thời một mình tiến vào trong ngọn lửa, Chúc Dung là Hỏa Chi Tổ Vu, đối với sức mạnh này không hề sợ hãi, những địa hỏa này có một số thậm chí còn khiến hắn cảm thấy thân thiết, như gặp người quen.

“Chúc Dung, chỉ bằng ngươi mà muốn khống chế địa hỏa trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, đó là không thể!” Lúc này Thái Nhất cười lạnh nói.

Đồng thời ném Hỗn Độn Chung trong tay ra, trực tiếp tấn công về phía Chúc Dung, muốn trấn sát đối phương ngay tại đây.

Các Tổ Vu khác lúc này đang không ngừng né tránh địa hỏa, căn

bản không dám có hành động lớn, vì họ biết, nếu bị cuốn lấy, sẽ vô cùng khủng khiếp.

"Hừ!" Chúc Dung lúc này hừ lạnh một tiếng, trong cơ thể bộc phát ra ngọn lửa còn cường thịnh hơn cả địa hỏa, đó là một luồng khí tức vô cùng khủng bố.

Đó là Cửu Vị Chân Hỏa, ngọn lửa mạnh mẽ đang không ngừng nuốt chửng những địa hỏa đó, đồng thời cả người Chúc Dung như bị ngọn lửa nuốt chửng.

Như ngọn lửa vô thượng, hắn cũng chính là ngọn lửa đó.

Một quyền!!!

Nắm đấm mang theo ngọn lửa vô thượng, Chúc Dung trực tiếp đánh lên Hỗn Độn Chung, tức thì cả không gian không ngừng rung chuyển.

Đông.....

Một quyền của Chúc Dung có thể trực tiếp đánh lùi Hỗn Độn Chung, biểu hiện này quả thực khiến người ta khó tin, phải biết đây là Tiên Thiên Chí Bảo, vô cùng không đơn giản.

"Chúc Dung!!!" Đế Tuấn hét lớn, khóe mắt không ngừng giật giật, cả người thần sắc trở nên vô cùng khó coi, dù sao thực lực của đối phương quả thực vô cùng khủng bố.

"Huynh trưởng, ta sẽ đấu với hắn!" Thái Nhất không hề tức giận, nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn lúc này cũng chỉ có thể gật đầu, bây giờ hắn không có thời gian quan tâm đến những chuyện này, đại trận này không ngừng hấp thụ sức mạnh trên người hắn.

Thái Nhất tiện tay vẫy một cái, tức thì Hỗn Độn Chung trực tiếp

bay về bên cạnh hắn, căn bản không hề dừng lại.

Một trận đại chiến cứ thế chính thức bắt đầu, các Tổ Vu càng không hề lo lắng, tính tình của Chúc Dung là nóng nảy nhất trong các Tổ Vu, đồng thời thực lực tự nhiên cũng không thể xem thường.

Bây giờ coi như bị nhốt trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này, rốt cuộc nên giải quyết thế nào mới là quan trọng nhất. .....

Chương 476

Bên ngoài Thiên Đình, lúc này Đông Vương Công đang xem một màn kịch hay, nhưng năng lượng chấn động bên cạnh lại khiến hắn hoàn toàn tỉnh ngộ.

"Không ngờ, những Công Đức Thánh Nhân cao cao tại thượng đó lại xuất hiện ở đây!" Khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch lên, cảm nhận xem những người này rốt cuộc là ai.

Có Tây Phương Nhị Thánh, có Tam Thanh Tam Thánh.

Đông Vương Công thật sự không biết khi xuất hiện trước mặt Tam Thanh Tam Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc sẽ phản ứng thế nào.

Phải biết hắn đã 'đồ sát' đối phương một lần, điều này hẳn đã khắc sâu trong tâm trí đối phương!

Sau đó Đông Vương Công động, trước tiên đi về phía Tây Phương Nhị Thánh, căn bản không hề dừng lại!

"A!!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thấy Đông Vương Công, tức thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, vội vàng quỳ xuống, nói với hắn: "Đạo hữu giá lâm, chúng tôi không phát hiện đều là lỗi của chúng tôi." Hai người lúc này, chuyện Đông Vương Công chiến với hai phân thân Ma Thần hoàn toàn hiện lên trong đầu, không muốn chọc vào đối phương.

"Đến đây làm gì?" Đông Vương Công thản nhiên hỏi.

Bây giờ hắn khinh thường ra tay với những người này, vì họ không xứng.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn vội vàng trả lời: "Bây giờ Vu Yêu đại chiến,

chúng tôi tự nhiên là đến xem kịch thôi!" Chuẩn Đề cũng vội vàng gật đầu phụ họa, không muốn chọc vào tên ma đầu này, dù sao thực lực của đối phương thực sự quá khủng bố, không phải là thứ họ có thể đối phó.

"Không chuẩn bị lấy đi một vài thứ sao?" Đông Vương Công cười nói.

Phải biết, Tây Phương Nhị Thánh nổi tiếng là không biết xấu hổ, thứ gì họ thấy, liền là của họ.

Sự không biết xấu hổ như vậy ở đại địa Hồng Hoang cũng thực sự hiếm thấy, "vật này bất phàm, nhưng hợp với pháp nhãn của ta", câu nói này Đông Vương Công ở kiếp trước nhớ rất rõ.

Tây Phương Nhị Thánh không khỏi cười gượng, không giải thích gì.

Đông Vương Công chỉ lạnh lùng nhìn họ một cái, sau đó thân hình biến mất, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tam Thanh.

Bây giờ cũng là lần đầu tiên hắn gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đối phương bây giờ tuy thân hình đã khôi phục, nhưng thực lực so với các Công Đức Thánh Nhân khác không biết kém bao nhiêu lần.

Sức mạnh của Thiên Đạo quả thực khủng bố, người mà ngay cả nguyên thần cũng bị phá hủy, lại có thể khiến họ tái sinh, đồng thời khôi phục khu thể.

"Không ngờ Tam Thanh cũng có nhàn tình dật trí như vậy!" Lúc này Đông Vương Công khẽ cười nói.

Nghe thấy giọng nói như từ vực sâu này, thân thể Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi run lên, sợ đối phương lại đến tìm phiền phức.

Không dám đảm bảo có thể tái sinh lần nữa, nếu có thể, thực lực có thể sẽ còn giảm sút hơn.

"Đông Vương Công, ngươi muốn làm gì!!!" Bây giờ sắc mặt Lão Tử vô cùng khó coi, đối phương xuất hiện, cũng báo hiệu rằng lần này đối phương cũng đã nhắm vào Vu Yêu đại chiến.

Những thứ ở đó đối phương chắc chắn sẽ chiếm phần lớn nhất, mục tiêu lần này chính là Hỗn Độn Chung, hắn phải có được nó.

Vì vật này thực sự quá kỳ đặc, nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh nó, trong thân chuông có sơn xuyên đại địa, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện, như một thế giới Hồng Hoang thu nhỏ.

"Bần đạo muốn làm gì, ngươi nghĩ các ngươi có thể chống đỡ được sao?" Đông Vương Công cười lớn nói.

Bây giờ những Công Đức Thánh Nhân này trong mắt hắn như không có gì, đối phương cũng không gây ra bất kỳ uy hiếp nào, nếu dám có ý đồ với Đông Vương Công hoặc người bên cạnh hắn, hắn sẽ cho đối phương biết, thế nào gọi là thực lực.

Lão Tử cũng biết, điều Đông Vương Công nói là sự thật, cho nên không dám tiếp tục nói, chỉ có thể đứng tại chỗ, không nói thêm gì.

"Các ngươi không tranh đoạt Hỗn Độn Chung?" Đông Vương Công lúc này hỏi Lão Tử.

Lời nói của hắn như khiến người ta không thể kháng cự, đó là quyền uy trong lời nói của kẻ mạnh tuyệt luân, không phải là thứ có thể chống lại.

Lão Tử muốn nói không, nhưng áp lực vô hình mà Đông Vương Công gây ra khiến hắn không thể không cân nhắc xem đối phương có ra tay không.

Hơn nữa nói dối với cường giả, đó chỉ có một con đường chết,

cho nên Lão Tử chỉ có thể nói thật.

"Chúng ta tranh đoạt Hỗn Độn Chung, vật này phi phàm, nếu không đoạt thì không phải là phung phí của trời sao!" Lão Tử lúc này nói với Đông Vương Công.

Nghe vậy, khóe miệng Đông Vương Công khẽ nhếch lên, sau đó nói: "Hỗn Độn Chung đó không phải là thứ các ngươi có thể dùng!" Ý của hắn rất rõ ràng, Hỗn Độn Chung đó không phải là thứ Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh có thể có được.

Nghe vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ định tức giận, nhưng thực lực của đối phương, trực tiếp cắt đứt ý nghĩ này.

Thực lực của đối phương thực sự quá khủng bố, nếu ra tay chắc chắn sẽ lại một lần nữa máu nhuộm thế giới Hồng Hoang, đó không phải là điều họ muốn thấy.

Lão Tử trong lòng cũng vô cùng tức giận, nhưng lại có thể làm gì, chỉ có thể chắp tay với Đông Vương Công nói: "Vậy chúng ta chỉ xem, không tranh đoạt." Nhưng khi lời Đông Vương Công vừa dứt, lúc này trên bầu trời tinh tú, một người xuất hiện, thân hình người này vô cùng khủng bố.

Có một cảm giác che trời, cả thế giới Hồng Hoang như nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh như cảm ứng được, vội vàng quỳ xuống không trung.

"Sư tôn!!!" Người này chính là Hồng Quân, đối phương đến đây để làm gì, Đông Vương Công tự nhiên vô cùng rõ ràng, nhưng không hề sợ hãi.

"Hồng Quân đạo hữu, không ngờ hôm nay ngài lại có nhã hứng

như vậy, lại có thể quay về đại địa Hồng Hoang!" Đông Vương Công cười nói.

Xem ra đối phương đối với Hỗn Độn Chung này cũng vô cùng quan tâm, nói đến lần ly biệt trước, đối phương là đi đến vực ngoại để tìm kiếm phương pháp chứng đạo khác.

"Đạo hữu quá lời rồi, việc này có thể ảnh hưởng đến đại địa Hồng Hoang, ta tự nhiên phải đến xem thử!" Lúc này Hồng Quân cười nói.

Nhưng trong nụ cười của hắn lại có một tia khinh thường, chuyến đi này, tự nhiên là để đoạt lấy Hỗn Độn Chung, đây là Tiên Thiên Chí Bảo, lúc này là vật vô chủ, chính là lúc để có được nó.

"Thì ra là vậy, bần đạo đối với sự quan tâm của Hồng Quân đạo hữu thật sự ngưỡng mộ!" Đông Vương Công cười nói, tức thì trực tiếp ngồi xếp bằng trên không trung tiếp tục chờ đợi.

Hồng Quân cũng vậy, hai người như hai ngọn núi lớn lơ lửng trên không, bây giờ Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh biết rằng lần này những thứ mà Vu Yêu lưỡng tộc để lại, muốn tranh đoạt là không thể.

Hai vị tồn tại khủng bố đang ở đây, cũng có nghĩa là tất cả mọi chuyện đều phải tiến hành theo cách của họ. .....

Bây giờ Vu Yêu lưỡng tộc nào biết, cuộc chiến giữa họ, lại khiến Hồng Quân và Đông Vương Công đến xem.

Vu tộc lúc này có thể nói là vô cùng khó khăn, trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, từng đạo pháp tắc khủng bố không ngừng chấn động.

Sắc mặt Chúc Cửu Âm lúc này càng thêm thảm hại, vì bị một đạo pháp tắc đánh trúng, suýt chút nữa khiến hắn thân vẫn tại đây, may mà

Huyền Minh kịp thời ra tay ngăn lại.

Nếu không Chúc Cửu Âm có khả năng đã vẫn lạc tại đây, đó không phải là điều các Tổ Vu muốn thấy.

"Tổ Vu, tiếp theo hãy cảm nhận cho kỹ uy lực của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Đế Tuấn hét lớn.

Đồng thời một ngụm máu tươi lại phun ra, bây giờ cả người hắn đầu tóc rối bời, suy yếu vô cùng, nhưng mức độ điên cuồng của cả đại trận càng thêm khủng khiếp.

"Tất cả đi chết đi!" Đế Tuấn hét lớn.

Chương 477

Tức thì nguyên bản pháp tắc biến hóa của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trong khoảnh khắc này bộc phát ra ánh sáng khủng khiếp.

Luồng sức mạnh vô thượng đó, trực tiếp tấn công cả thế giới, không ngừng bùng cháy, không ngừng phá hủy tất cả mọi thứ.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận như không ngừng sụp đổ, nhưng sức mạnh bên trong lại vô cùng khủng bố, như muốn bộc phát tất cả sức mạnh.

Trong một vùng hư vô, Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng lúc này đang hỗ trợ lẫn nhau, trực tiếp rót vào Hỗn Nguyên Đại Trận.

Rầm!!

Rầm!!

Rầm!!

Tiếng nổ vang tai không ngừng chấn động, một luồng sức mạnh vô cùng khủng bố.

Đế Tuấn lúc này là dùng thân thể Chuẩn Thánh cưỡng ép thúc đẩy pháp trận, tiếp xúc với tầng sức mạnh khủng khiếp đó, làm sao có thể chịu nổi.

Nhưng bây giờ Đế Tuấn lại không hề do dự, vì sự tồn vong của Yêu tộc nằm trong khoảnh khắc này, chết cũng không thể để nó xảy ra.

Lúc này trên không trung ba ngôi sao băng xẹt qua tinh không Hồng Hoang, những ngôi sao băng mang theo ánh sáng chói lọi.

Thế giới Hồng Hoang cũng trở nên vô cùng tĩnh lặng.

“Xem ra sau trận này, Vu Yêu lưỡng tộc thật sự phải rút khỏi vũ đài thế giới này rồi!” Đông Vương Công thở dài nói.

Hồng Quân cũng liếc nhìn bầu trời, sau đó liền nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng trên mặt đất, một bộ dáng không quan tâm đến chuyện của mình.

Bây giờ sức mạnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận không ngừng chấn động, uy lực khủng khiếp đang không ngừng tỏa ra, tất cả sức mạnh như muốn hủy diệt tất cả.

Vu tộc lúc này tự nhiên cũng cảm nhận được uy hiếp vô thượng, tức thì tất cả mọi người đều tụ lại với nhau.

“Bây giờ cách tốt nhất, chúng ta dùng bí pháp đó, nếu không chỉ có thể bị hủy diệt!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Bây giờ hắn biết, điều họ sắp phải đối mặt chính là quyết định nghiêm trọng nhất.

“Nhưng....” Huyền Minh định nói lại thôi.

“Không còn thời gian nữa, nhanh lên!” Chúc Cửu Âm hét lớn.

Tất cả người của Vu tộc đều tụ lại với nhau, sức mạnh bộc phát từ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận thực sự quá khủng bố.

“Đây là thế cục tất tử, đừng nghĩ rằng có thể phá giải, trừ phi các ngươi có thể triệu hồi Thập Nhị Đô Ma Thần ra!” Đế Tuấn cười lớn nói.

Bây giờ hắn liều mạng chính là vì khoảnh khắc này, tiêu diệt sạch đám Tổ Vu đó, mới là kết quả quan trọng nhất.

Dù Đế Tuấn thân vong, dựa vào Thái Nhất và Côn Bằng, chắc chắn có thể diệt Vu tộc, báo thù cho những đứa con đã chết.

“Đế Tuấn, ngươi thật sự nghĩ rằng chuyện này không thể xảy ra

sao?" Lúc này Cường Lương hét lớn.

Tức thì tất cả các Tổ Vu trên người bộc phát ra khí tức khủng bố, trực tiếp hội tụ lại với nhau, ở vị trí tim bộc phát ra ánh sáng chói lòa, đó là thứ vô khả thất địch, không hề đơn giản.

Giọt máu đó, một giọt máu tồn tại trong tận sâu tâm hồn Vu tộc, mang theo chính là một loại đại đạo, đại đạo này vô cùng bất phàm. .....

Vực ngoại, trong lòng Đông Vương Công cũng chấn động, đó là Bàn Cổ chân huyết mà chỉ Tổ Vu mới có thể thai nghén ra, không phải là vật phàm, có thể cảm ứng được hoàn toàn là vì gần gũi với đại đạo đó.

Nhưng dù gần gũi, Đông Vương Công cũng cảm nhận được chân huyết đó không thể lại gần, như một tồn tại cao cao vô thượng.

"Bàn Cổ Ma Thần chân huyết!!!" Đông Vương Công gầm thét trong lòng.

Trong lòng hắn cũng vô cùng rõ ràng, sức mạnh đó không thể chạm vào, Bàn Cổ Ma Thần muốn dĩ lực chứng đạo, đã chém giết toàn bộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín Ma Thần, nhưng lại không thể chứng đạo, tất cả mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

"Xem ra Vu tộc bây giờ cũng không còn giấu giếm gì nữa, bây giờ cũng phải liều hết tất cả mới có thể có được một tia sinh cơ!" Hồng Quân lúc này cảm khái nói.

Vu Yêu đại chiến, Hồng Quân tự nhiên là người rõ ràng nhất, biết tất cả đều là mưu tính của Thiên Đạo, nhưng kết cục thế nào thì không biết, bây giờ xem đến đây cũng không khỏi cảm khái.

Thực lực không đủ mạnh chỉ có thể mặc người bài bố, muốn thoát khỏi thì chỉ có một con đường chứng đạo.

“Không biết đạo hữu có cách nhìn thế nào?” Lúc này Hồng Quân hỏi Đông Vương Công.

Tuy hai người có ước định, cùng nhau đối kháng Ma Thần, nhưng đối mặt với lợi ích, Hồng Quân tự nhiên sẽ không nói chuyện hợp tác gì với Đông Vương Công, chính như lần này là vì Hỗn Độn Chung.

Đông Vương Công cũng vì vật này, cho nên hai người chắc chắn sẽ có một phen tranh đoạt, có thể có rất nhiều chuyện cần phải xử lý tốt.

“Bần đạo cảm thấy, bây giờ tất cả đều không đủ để khiến những người này tử vong!” Đông Vương Công thản nhiên nói.

Đế Tuấn tuy đang không ngừng thúc đẩy Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận khủng bố đó, nhưng sức mạnh tinh tú trong cơ thể lại không hề suy yếu, thậm chí sức mạnh còn đang không ngừng tăng cường.

Đám Tổ Vu đó, tuy đã tế ra tinh huyết Bàn Cổ, nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn, vì họ phải đối kháng với Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này. .....

Trong đại trận.

Trên đỉnh đầu các Tổ Vu, máu vàng đang không ngừng ngưng kết, tinh huyết Bàn Cổ ẩn chứa trong mỗi người đều cực kỳ ít, nhưng bây giờ hội tụ lại một chỗ lại có đủ một giọt dư.

Một giọt tinh huyết như có cảm ứng, vạn trượng quang mang trực tiếp chiếu sáng tất cả mọi thứ ở đây, tất cả mọi thứ như bị đốt cháy.

Trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, từng đạo pháp tắc trong một giọt tinh huyết đó hoàn toàn được thắp sáng, tất cả mọi thứ đều trở nên vô cùng khủng bố, bây giờ tất cả đều vô cùng rõ ràng.

Đồng thời tinh huyết từ từ biến hóa, dần dần ngưng kết thành một thân thể, một thân thể vô cùng khủng bố, tuy chỉ có cảnh giới Chuẩn

Thánh, nhưng nhục thân lại thuộc hàng vô địch.

Nhìn thấy uy năng vô thượng trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trực tiếp ép xuống các Tổ Vu, vào khoảnh khắc đó, tất cả sức mạnh hoàn toàn bộc phát.

Một giọt máu lại có thể chống lại đòn tấn công của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận vô thượng, nếu đặt ở nơi khác, Đông Vương Công cũng không thể tin được, nhưng giọt máu này vô cùng bất phàm, là tinh huyết Bàn Cổ, nếu không thể làm được đến mức này mới khiến người ta tò mò.

"Tiên tổ, chúng con gặp nạn, xin hãy cứu giúp!" Tất cả các Tổ Vu đều cúi lạy về phía tinh huyết Bàn Cổ, trên mặt vô cùng thành kính, căn bản không nhìn ra vẻ tự cao của Vu tộc.

Khi tất cả các Tổ Vu quỳ xuống đất, tức thì trên giọt tinh huyết đó bộc phát ra ánh sáng khủng khiếp, như mặt trời chói lọi vô thượng.

"Thái!!!" Lúc này đại đạo chấn động, như không ngừng trấn áp một luồng sức mạnh nào đó, nhưng đáng tiếc sức mạnh đó đã xuất hiện.

Một người khổng lồ cao đến mấy trăm vạn trượng, sừng sững như trời đất trực tiếp xuất hiện trong thế giới này, sức mạnh tỏa ra từ trên người khiến tất cả Yêu tộc đều vô cùng run sợ.

Chương 478

"Bái kiến tiên tổ!!!" Vu tộc bên ngoài Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận càng có cảm ứng, bây giờ đều quỳ trên mặt đất không ngừng khấu đầu bái lạy, không dám có bất kỳ ý bất kính nào.

Bóng hình mơ hồ đó nhìn về phía Yêu tộc, sau đó liền thu lại ánh mắt, cảm nhận sức mạnh bộc phát từ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tức thì duỗi ra một ngón tay, trực tiếp điểm về phía nó.

Ong!!!

Vào khoảnh khắc này tất cả sức mạnh đều dừng lại, vì một ngón tay đó đã khiến Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn toàn ổn định lại, cũng không bị thân thể khủng bố đó phá hủy.

Dần dần, thân thể đó từ từ biến mất, tinh huyết Bàn Cổ cũng ảm đạm đi rất nhiều, không phải, tất cả đều chui vào trong cơ thể các Tổ Vu, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận này hoàn toàn bình tĩnh lại.

Một ngón tay phá vạn pháp, đó chính là sự khủng bố của Bàn Cổ, tuy chỉ là hư ảnh huyễn hóa từ một giọt máu, chỉ mang theo một tia ý chí của Bàn Cổ, nhưng sức mạnh đó lại có thể trực tiếp phá hủy Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận thành từng mảnh vụn.

Đế Tuấn lúc này cũng sững sờ tại chỗ, tự nhiên biết tất cả đều không đơn giản như vậy, nhưng bây giờ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lại không sao, cũng là may mắn trong bất hạnh.

Nếu không thật sự không biết nên làm thế nào, đồng thời phát hiện vết thương của mình lại từ từ tốt lên.

"Là sức mạnh của tinh tú!" Đế Tuấn thản nhiên nói.

Bây giờ vết thương trên cơ thể lại dần được chữa trị, tất cả đều

ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Quả thực một luồng sức mạnh như từ trên trời giáng xuống người hắn, đồng thời điều khủng bố nhất chính là luồng sức mạnh này lại tỏa ra một chút khí tức.

Giống như từ trong Thiên Đạo, không thuộc về cơ thể hắn, nhưng lại cực kỳ gần gũi.

"Ai đang giúp ta?" Trong lòng Đế Tuấn vô cùng tò mò.

Chuyện của Đế Tuấn tạm thời chưa có ai quan tâm, hắn chỉ đang từ từ điều dưỡng thân thể.

Mọi biến hóa tựa như một giấc mộng, đặc biệt là đạo thân ảnh kia, chỉ dùng một ngón tay đã phá được Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, thực sự nằm ngoài dự liệu của Đế Tuấn.

Phía Vu tộc, do đã vận dụng chân huyết, sắc mặt lúc này chẳng mấy tốt đẹp.

Tuy chưa hao hết nhưng chân huyết đã quay về cơ thể.

Nhưng loại tiêu hao này không thể bổ sung được, giờ đây Chúc Cửu Âm và Cường Lương sắc mặt càng thêm khó coi.

Nhưng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận vẫn chưa bị phá, nên mọi chuyện coi như không có gì thay đổi.

"Khụ khụ!!!" Chúc Cửu Âm phun ra một ngụm máu đen, lau mép miệng hỏi: "Vì sao Tiên Tổ chỉ giúp chúng ta phá pháp mà không hủy luôn cả đại trận?" "Không biết.

Trong thần điện của Tiên Tổ có ghi chép rằng, ta chỉ cần vận dụng tâm đầu chân huyết là có thể triệu hoán vô thượng Tiên Tổ, giúp ta giải quyết tử cục!" Huyền Minh lúc này sắc mặt cũng hơi tái nhợt, nói với các Tổ Vu.

Cái gọi là thần điện chính là một cấm địa của Vu tộc được lập ra cho Bàn Cổ, nơi đó chỉ có được sự cho phép của Tổ Vu mới có thể tiến vào.

Cây cung tiễn trong tay Đại Vu Hậu Nghệ chính là lấy được từ nơi đó, nghe nói thân cung do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, dây cung do gân hóa thành, tên là Thần Cung.

Giờ đây chuyện của Đại Vu Hậu Nghệ đã truyền khắp cả Vu tộc, mọi người đều thêm hai chữ 'Xạ Nhật' vào trước tên Thần Cung.

Bí pháp mà Huyền Minh vừa thi triển chính là học được từ Bàn Cổ Thần Điện, quả thực vô cùng khủng bố.

"Nhưng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận vẫn chưa bị phá, tộc nhân của ta căn bản không thể lên Thiên Đình, tàn sát Yêu tộc!" Cường Lương cũng thở dài nói.

Vu tộc có thể nói là cảm thấy công sức đổ sông đổ biển.

"Không được, dù phải chết cũng không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

Thống lĩnh đại quân, phát động tấn công ngay lập tức, dùng mạng người để mở ra một con đường!" Xa Bỉ Thi lớn tiếng hét lên.

Lúc này không thể từ bỏ, vì đã đi đến bước này, nếu từ bỏ thì mọi nỗ lực trước đó đều uổng phí.

"Vu tộc, xem ra thời vận của các ngươi không tốt rồi, hôm nay ta sẽ chém giết toàn bộ các ngươi trong Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Đế Tuấn lớn tiếng quát.

Ngữ khí của hắn tràn đầy tự tin.

Quả thực, khoảnh khắc Bàn Cổ chân thân xuất hiện, nội tâm hắn đã sụp đổ, nhưng bây giờ thì khác, hắn đã nhận được sự trợ giúp,

thương thế trên người đang dần hồi phục.

Nhưng tổn thương trên Đại đạo thì khó lành, dù sao lực lượng sấm sét không giống như lực lượng ngũ hành khác.

Sức phá hoại của nó càng khủng bố hơn, tuy chưa đạt đến tầng thứ quy tắc, nhưng cũng đã khiến Đại đạo của Đế Tuấn bị tổn hại.

"Đế Tuấn, đừng có ngông cuồng, Vu tộc ta thề phải lên Thiên Đình, tàn sát các ngươi!" Chúc Dung lúc này toàn thân bùng cháy lửa, đứng trên không trung hét lớn với Đế Tuấn.

Chỉ là lúc này, Hỗn Nguyên Hà Lạc Trận không ngừng vận chuyển, tất cả sức mạnh vào khoảnh khắc này triệt để bùng nổ.

Côn Bằng và Thái Nhất đều đã tỉnh lại, hai người trực tiếp xông vào giữa đám Vu tộc.

Hiện tại các Tổ Vu đều đã bị thương, lúc này không giết thì còn đợi đến bao giờ.

Các Tổ Vu và ba người Yêu tộc lại rơi vào một trận khổ chiến, mọi thứ như vừa mới bắt đầu, chỉ là tình thế đã thực sự đảo ngược. … Bên ngoài Thiên Đình, trên ba mươi ba tầng trời, Đông Vương Công và Hồng Quân đều nhìn về phía tinh thần xa xôi, bởi vì họ có cảm ứng, ở nơi xa đó lại có một luồng sức mạnh.

Luồng sức mạnh này không thuộc về thế giới này, mà thuộc về sức mạnh của Quy Khư.

Lập tức, thân ảnh hai người liền biến mất tại chỗ, trực tiếp lao về phía nơi phát ra khí tức kia, không hề dừng lại chút nào.

"Tại sao sức mạnh này lại xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang!" Đông Vương Công lúc này hỏi Hồng Quân.

Vừa rồi hắn tự nhiên cũng cảm ứng được tinh thần đại đạo đó, nó

hoàn toàn khác với của hắn, bởi vì pháp tắc tinh thần tỏa ra từ trên người Đế Tuấn khác biệt rất lớn với lực lượng đại đạo này, nên hai người mới phát hiện ra.

Nếu không phải cứ nhìn chằm chằm, thì thật khó để hai người phát hiện ra chuyện này.

"Chuyện này ta cũng không biết, lẽ nào trong Quy Khư lại có người tìm được con đường thông tới thế giới Hồng Hoang của chúng ta sao?" Hồng Quân cũng vô cùng tò mò.

Phải biết rằng từ thế giới Hồng Hoang muốn đến được Quy Khư là vô cùng khó khăn, thậm chí phải trải qua mấy kỷ nguyên mới có thể tìm được.

Nhưng bây giờ luồng sức mạnh này lại ở ngoại vực của thế giới Hồng Hoang, tựa như đang ẩn nấp ngay bên cạnh.

Cảm giác này khiến Đông Vương Công cũng có chút bất an.

Tinh Thần Đại Đạo Ma Thần, thực lực của đối phương tất nhiên không yếu, thậm chí chỉ còn một bước nữa là chứng đạo, là Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thực lực của hai người như trời với đất, Đông Vương Công hiện tại nguyên thần chứng đạo, trở thành Thánh nhân, thân thể lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng trước mặt đối phương, chỉ cần một ngón tay là có thể đè chết hắn.

Chương 479

Nguyên lý này cũng giống như ở đại địa Hồng Hoang, chênh lệch một tiểu cảnh giới đã có thể áp chế người khác, thậm chí có thể vượt cấp giết chết.

Ở cảnh giới Hỗn Nguyên, nguyên lý này càng sâu sắc hơn, một tiểu cảnh giới chính là trời và đất.

Đương nhiên, Đông Vương Công là một trường hợp ngoại lệ, một kẻ quái thai, thuộc loại dĩ lực chứng đạo khủng bố nhất trong ba ngàn đại đạo, không thể so sánh tương đồng, còn những người khác thì hoàn toàn giống nhau.

Nhưng chênh lệch cả một đại cảnh giới, Đông Vương Công không dám tưởng tượng, dù sao gặp phải nhân vật như vậy, cùng lắm cũng chỉ có thể làm đối phương bị thương, chứ không thể chém giết được.

Lần tiến vào Quy Khư kia hắn đã thấm thía điều này, nhưng bây giờ đi cùng với Hồng Quân, cũng không có gì đáng sợ.

"Chắc là không thể, nếu vậy đối phương đã sớm tiến vào thế giới Hồng Hoang rồi, chứ không chỉ trốn ở ngoại vực!" Đông Vương Công lắc đầu phủ định lời của Hồng Quân.

"Cùng bần đạo đi xem xét kỹ một chút, liền có thể biết được bí mật bên trong!" Đông Vương Công lại nói với Hồng Quân.

Đối phương gật đầu, quả thực bây giờ chỉ có đến đó mới có thể biết được bên trong rốt cuộc có thứ gì, nếu không tất cả chỉ là phỏng đoán. _ _ _ Tốc độ của hai người rất nhanh, trong nháy mắt đã ra ngoài ba mươi ba tầng trời, trực tiếp đi về phía thế giới Hồng Hoang.

Nơi này các hành tinh có cái lớn như ngàn vạn dặm, có cái lại

không chứa nổi một người, thế giới ngoại vực quả thực kỳ lạ.

Nơi này cách thế giới Hồng Hoang không biết bao xa.

Tinh thần vây quanh, một luồng tinh thần giống như một ý chí.

Nơi này tựa như có sinh mệnh, không ngừng múa may, không ngừng nhảy nhót, lực lượng tinh thần đại đạo tự nhiên cũng lan tỏa ra, chiếu sáng cả ngoại vực tăm tối, tựa như thắp lên mọi thứ.

Khi Hồng Quân và Đông Vương Công đến nơi thì đã là mười năm sau, mọi thứ ở đây vô cùng khủng bố.

"Nơi này không tầm thường, đạo hữu nhất định phải cẩn thận!" Hồng Quân lúc này mở miệng nhắc nhở Đông Vương Công.

Bởi vì trên các tinh thần ở đây, có từng đạo pháp tắc chi lực không ngừng lưu chuyển, tất cả sức mạnh vào lúc này không ngừng gợn sóng.

"Ta thấy rồi!" Đông Vương Công cười nói.

Chỉ là bước chân của hắn không hề dừng lại, đại pháp nơi đây dày đặc, nhưng đối với hắn căn bản không đáng kể, một quyền là có thể phá vỡ.

"Bần đạo đi xem trước, đạo hữu có muốn xuống hay không, tùy ngươi quyết định!" Đông Vương Công cười lớn một tiếng, lập tức thân hình lóe lên, liền trực tiếp biến mất vào trong tinh thần, không hề dừng lại chút nào.

Bởi vì hắn không cảm nhận được khí tức của bất kỳ ai khác ở đây, chỉ có tinh thần không ngừng lấp lánh.

"Nơi đây hình như có pháp tắc tinh thần, nếu ta có thể hấp thu, lúc đó chẳng phải có thể nắm giữ tinh thần, trận pháp tùy tâm động sao?" Đông Vương Công trong lòng mơ hồ có chút mong chờ.

Kể từ lần trước hấp thu pháp tắc lôi đình, hắn chưa gặp được thứ mình thích.

Lần này lực lượng tinh thần tuy không hoàn chỉnh, cũng giống như lôi đình, chỉ là pháp tắc, không phải đại đạo, nhưng pháp này lại khiến Đông Vương Công cảm thấy hứng thú, nên muốn thôn phệ một phen để cảm nhận.

Thấy thân thể Đông Vương Công biến mất trong tinh thần, Hồng Quân không hề động thân, dừng lại tại chỗ tựa như đang do dự có nên tiến vào hay không.

Hắn tự nhiên cũng nhìn ra, nơi này có sự khác biệt lớn so với những nơi khác, có khả năng đây là một đạo trường.

Người có thể có thủ bút lớn như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường.

Bây giờ Đông Vương Công một mình xông vào, chỉ cần ở bên trong, cũng không đến mức rước họa vào thân.

Hồng Quân do dự một hồi, trong lòng không ngừng cân nhắc rốt cuộc nên theo đối phương đi xuống, hay tiếp tục ở lại đây chờ đợi.

"Nhưng nếu Đông Vương Công chết ở đây, mọi đại kế của ta đều sẽ triệt để thất bại, không được, phải theo vào xem sao!" Hồng Quân thầm nghĩ.

Rất nhanh hắn cũng động thân đuổi theo Đông Vương Công, nhưng khi bước vào trong liền triệt để lạc mất phương hướng.

"Không ổn, nơi này giống như một cái bẫy!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, lập tức khí tức trên người không ngừng tỏa ra, muốn phá vỡ nơi này.

Nhưng nơi đây như có thể tái sinh, Hồng Quân phá hoại thế nào, chưa đến một hơi thở đã khôi phục như cũ, không hề có chút thay đổi

nào.

Đông Vương Công tiến vào trước tiên tự nhiên cũng gặp phải chuyện này.

Vừa bắt đầu hắn cũng giống như Hồng Quân, dùng bạo lực muốn đập ra một con đường, để tìm phương hướng.

Nhưng tình huống gặp phải cũng vậy, Đông Vương Công vừa hủy diệt nó, tinh thần liền tái sinh, cứ như vậy triền miên không dứt, không hề dừng lại.

"Xem ra đây là một đại pháp, bên trong hẳn là một tuyệt địa, hay là một bí cảnh?" Đông Vương Công trong lòng vô cùng tò mò.

Lúc này Đông Vương Công không dùng sức mạnh vũ phu để phá vỡ nơi này, mà dùng Thôn Phệ Đại Đạo để từ từ thôn phệ.

Bởi vì trên những tinh thần này cũng có pháp tắc tinh thần, chỉ cần gạt bỏ nó, tiếp xúc với thứ bản chất nhất, thì cái gọi là đại trận nơi đây tự nhiên sẽ được giải quyết.

"Xem ra người bày ra nơi này tuyệt đối không phải là một người đơn giản!" Đông Vương Công nheo mắt nói.

Lúc này hắn vẫn chưa cảm nhận được khí tức của bất kỳ ai ở đây, chỉ có khí tức tinh thần nhàn nhạt tỏa ra từ trong tinh thần không ngừng chấn động.

Dần dần, mọi thứ ở đây đều không ngừng biến mất, Đông Vương Công bây giờ cũng đang từ từ tiếp xúc với sức mạnh tinh thần.

"Nguyên lai là vậy, nguyên lai là vậy, nguyên lai là vậy!" Đông Vương Công cười nói liền ba lần.

Bởi vì bây giờ hắn đã cảm nhận được sự thay đổi bên trong, trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, nơi này không hề đơn giản như vậy, cứ

ngỡ mọi thứ bên trong chỉ là do tinh thần biến ảo ra.

Tinh thần sở dĩ là tinh thần, vì đại đạo này quảng đại vô ngần, có thể bao hàm tất cả mọi thứ vào trong.

"Người có thể lĩnh ngộ đại đạo như vậy tuyệt đối là một người phi phàm!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được, tinh thần đại đạo mà đối phương nắm giữ không đơn giản như của Đế Tuấn, vì mọi thứ ở đây đều phi phàm như vậy.

"Thôn phệ cho ta!" Đông Vương Công hét lớn một tiếng.

Lúc này thân thể hắn như chìm vào trong đại trận tinh thần, từng luồng sức mạnh tinh thần không ngừng bị rút ra, đồng thời Đông Vương Công cũng biến những sức mạnh này thành của mình.

Dần dần, tinh thần trước mặt Đông Vương Công đang không ngừng giảm bớt, pháp tắc tinh thần trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng nảy mầm.

Lập tức trong đầu Đông Vương Công hiện ra một tấm bản đồ, bầu trời sao vô tận, một vùng đất rộng lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang, không có bất kỳ thứ gì.

"Luồng sức mạnh này, ta bây giờ lại có thể cảm nhận được sức mạnh như vậy!" Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng có cảm giác pháp tắc này có một khuyết điểm lớn, giống như một số thứ ở nơi này bị trống khuyết.

Không biết qua bao lâu, Đông Vương Công mới vén màn toàn bộ tinh thần ở đây.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng vô cùng chấn kinh.

Chương 480

Bởi vì đây là một tiểu thế giới, thế giới này không lớn, nhưng vạn vật đều đủ cả, bên trong cũng có pháp tắc không ngừng chấn động.

"Đây là nơi nào?" Đông Vương Công trong lòng vô cùng tò mò, vì những thứ ở đây thực sự quá kỳ lạ.

Đúng lúc Đông Vương Công tò mò, trong tiểu thế giới này vang lên một giọng nói.

"Đã đến rồi thì vào ngồi đi, đừng đứng ngoài nhìn nữa!" Giọng nói của đối phương vô cùng phiêu diêu, căn bản không thể xác định vị trí của đối phương ở đâu.

Lúc này Đông Vương Công cũng biết, thực lực của đối phương tuyệt đối hơn hẳn, những việc đối phương có thể làm càng thêm khủng bố.

"Được, vậy bần đạo xin cảm tạ đạo hữu trước!" Đông Vương Công lúc này chắp tay nói với người trong tiểu thế giới.

Đồng thời thân hình hắn cũng lóe lên, muốn tiến vào thế giới này.

Nhưng lúc này giọng nói lại vang lên.

"Tiểu hữu, cứ đi theo con đường này là được rồi, không cần phiền phức như vậy!" Đối phương cười nói.

Một con đường nhỏ, được tạo thành từ vô số tinh thần.

Đông Vương Công nhẹ nhàng bước lên, trực tiếp đi về phía tiểu thế giới kia.

Mọi thứ ở đây đều do tinh thần tạo nên, nơi này có khí tức vô thượng.

Đông Vương Công một đường đạp trên tinh thần, đi về phía tiểu thế giới kia.

Thực ra trong lòng hắn cũng vô cùng nghi ngờ, vì khí tức ở đây không ngừng chấn động, nơi này tất định là một đạo trường, nhưng lại có tu vi như vậy, ở ngoại vực cũng cực kỳ hiếm thấy.

Trừ trong Quy Khư, nơi Ma Thần phục sinh mới có đạo trường như vậy.

"Tiểu hữu, không cần nhìn nữa, đây chính là đạo trường của ta." Lúc này một vị lão giả tóc trắng xóa đi ra.

Khí tức trên người có thể nói là vô cùng khủng bố, Đông Vương Công thậm chí cảm thấy đối phương chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể chứng đạo, trở thành tồn tại vô thượng.

"Bần đạo bái kiến tiền bối!" Đông Vương Công lúc này cũng cẩn thận đề phòng đối phương, đối với cường giả như vậy, muốn chạy thoát không được do dự nửa điểm.

Lão giả nhìn Đông Vương Công cũng chỉ gật đầu, ánh mắt tràn đầy sự khẳng định, vì khí tức tỏa ra từ trên người đối phương quả thực không tầm thường.

"Ngươi chính là truyền nhân của Lực Đạo mà bọn họ nói tới sao?" Lão giả mở miệng hỏi Đông Vương Công.

Nghe lời của đối phương, Đông Vương Công trong lòng cũng giật mình.

Đối phương đã biết chuyện trong Quy Khư, khí tức trên người lại càng mạnh, vậy thì tình cảnh của hắn lúc này vô cùng nguy hiểm.

Thấy Đông Vương Công một mặt cảnh giác, lão giả ha hả cười lớn.

“Ha ha, tiểu hữu, từ lúc ngươi tiến vào đây ta đã chú ý, nếu muốn ra tay với ngươi, có thể để ngươi đến được đây sao?” Lão giả mặt đầy nụ cười nói.

Đối với chuyện này hắn tự nhiên hiểu rõ, đặc biệt là mọi việc Đông Vương Công làm trong tinh thần kia, hắn càng thấy rõ trong mắt.

Đông Vương Công suy nghĩ một chút cũng hiểu ra, quả thực thực lực của đối phương đủ để bắt giữ hắn trong trận pháp tinh thần, không cần phải đến đây.

“Vậy tiền bối có ý gì?” Nếu đối phương không có ác ý, Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Phải biết rằng hiện tại những Ma Thần kia tranh giành vỡ đầu đều muốn tiến vào thế giới Hồng Hoang này, nhưng vị lão giả trước mắt hiển nhiên không để tâm đến chuyện đó, đối phương không hề tiến vào, chỉ ở trong tinh thần.

“Ta tìm ngươi, là vì một chuyện!” Lão giả lúc này nói với Đông Vương Công.

Đối phương trực tiếp đi về phía tiểu thế giới kia, không nói là chuyện gì.

Đông Vương Công suy nghĩ một hồi, liền không hề dừng lại, theo sau lão giả trực tiếp đi vào tiểu thế giới kia.

Khi Đông Vương Công bước vào tiểu thế giới này, phát hiện mọi thứ đều đã thay đổi, nơi đây và thế giới Hồng Hoang có mấy phần tương tự, nhưng lại có sự khác biệt lớn.

Trên một ngọn tiên sơn, linh khí lượn lờ, mây trắng lững lờ, nơi này tuyệt đối là một nơi vô cùng tốt.

“Tiểu hữu cứ ngồi, không cần gò bó.” Lão giả mỉm cười nói với

Đông Vương Công.

Đối phương tiện tay vẫy một cái, trong hư không xuất hiện một ấm trà và một chén ngọc, sau đó từ từ rót vào trong chén.

"Tiền bối, mời!" Đông Vương Công nhận lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, sau đó nói với lão giả.

Trà này khiến Đông Vương Công có chút rung động, vì trong lá trà này lại có một tia lực lượng tinh thần, lúc này vận dụng Thôn Phệ Đại Đạo lại có thể biến nó thành của mình.

Có thể thấy lão giả này tuyệt đối không đơn giản, vì khí tức trên người đối phương vô cùng khủng bố, lá trà này còn quý hơn Ngộ Đạo Trà gấp ngàn trăm lần.

"Ta gọi ngươi, là vì di nguyện của một vị chí hữu, hy vọng bây giờ ngươi chính là người được chọn." Lão giả cười nói.

"Chí hữu?" Đông Vương Công trong lòng vô cùng tò mò.

Lão giả như vậy, vị chí hữu kia tất định là một vị vô thượng đại năng, hoặc là một trong số các Ma Thần.

Nhưng trong số các Ma Thần căn bản không thể có người như vậy.

Trừ vị lão giả này, Đông Vương Công cảm thấy mỗi một Ma Thần đều muốn có được thân thể của hắn, như vậy có thể khiến ba ngàn đại đạo triệt để hoàn chỉnh, chứng đạo thành tồn tại vô thượng.

"Người này ngươi chắc cũng rõ, chính là Bàn Cổ, người đã khai tịch thế giới vô thượng kia!" Lão giả nhìn về phía tinh thần vô thượng nói với Đông Vương Công.

Lời này vừa ra, Đông Vương Công triệt để bị chấn kinh, dù sao mọi người đều truyền tai nhau rằng ba ngàn Ma Thần, Bàn Cổ một

mình chiến với hai ngàn chín trăm chín mươi chín người, nhưng bây giờ vị lão giả trước mặt này quả thực khiến hắn vô cùng tò mò.

"Mọi chuyện phải nói từ rất lâu về trước!" Lão giả nhìn ra sự nghi ngờ trong mắt Đông Vương Công, liền nói với hắn.

"Vậy xin tiền bối cho biết!" Đông Vương Công chắp tay nói.

Lão giả gật đầu, sau đó nói với Đông Vương Công: "Ta cũng không nhớ rõ lúc đó, ta và Bàn Cổ vốn là anh em cùng bọc, ta nắm giữ Tinh Thần Đại Đạo, còn y thì dĩ lực chứng đạo." "Nhưng y thực sự quá mạnh mẽ, các Ma Thần kia liên thủ cũng không thể giết được y, một mình y có thể khai thiên tích địa." Lão giả nói về những việc Bàn Cổ đã làm mà cười nói.

"Vậy nếu mạnh mẽ như vậy, tại sao Bàn Cổ đại thần lại vẫn lạc?" Đông Vương Công tò mò nhìn lão giả hỏi.

Bí văn như vậy quả thực là lần đầu tiên nghe thấy, nếu là một người huynh đệ đồng bào với Bàn Cổ Ma Thần, hai người liên thủ, thực lực tự nhiên không thể xem thường.

"Vẫn lạc không phải do những Ma Thần kia, mà là Đại Đạo vô tình!" Lúc này lão giả nói với Đông Vương Công.

Đại Đạo?

Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng chấn động, phải biết dĩ lực chứng đạo, con đường mà Bàn Cổ đã đi chính là con đường mà sau này hắn bắt buộc phải trải qua.

Chương 481

Bây giờ có người chỉ dẫn, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tốt nhất là tìm hiểu tất cả mọi chuyện.

"Chuyện này, là do Thiên Đạo quá vô tình!" Lão giả lắc đầu nói với Đông Vương Công.

Bởi vì Thiên Đạo muốn khống chế vạn vật thế gian, không cho phép bất kỳ ai vượt qua, thậm chí đuổi kịp bước chân của nó, chỉ cần chuyện này vừa xuất hiện, liền sẽ chịu uy hiếp vô thượng.

Chuyện này từ xưa đến nay không đổi, thế giới Hồng Hoang hiện tại cũng vậy, ai mà biết được thế giới này là do Bàn Cổ khai thiên tích địa huyễn hóa thành, nhưng cuối cùng cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Đông Vương Công thấy đối phương một mặt hoài niệm, cũng không ngắt lời, tiếp tục lắng nghe những câu chuyện về Bàn Cổ mà đối phương kể, đây cũng là lần đầu tiên hắn được nghe. _ _ _ Lão giả không tiếp tục kể, trực tiếp nói với Đông Vương Công: "Tiểu hữu, ta đưa ngươi đi xem, thế giới đó trông như thế nào!" Chưa đợi Đông Vương Công đồng ý, lão giả vung tay một cái, lập tức tất cả cảnh sắc đều không ngừng biến hóa, tất cả thế giới đều đang lùi lại, mọi thứ đều bắt đầu từ từ biến mất.

Bây giờ nơi đây như một vực sâu tăm tối, tất cả mọi thứ đều biến mất, chỉ có trong vực sâu tỏa ra từng đạo sức mạnh khủng bố.

Đó là sức mạnh của Thiên Đạo, đồng thời cũng đi kèm với vô số sức mạnh khác, trong đó Hỗn Độn chi lực chiếm vị trí chủ đạo trong cả thế giới.

Trong hỗn độn, vạn vật thế gian đều đang huyễn hóa thành một

khu thể trong một luồng sức mạnh, trong đó thứ đáng chú ý nhất chính là trong thế giới đó, có một hạt giống đang từ từ bén rễ nảy mầm.

Cảm giác xung kích mà hạt giống này mang lại khiến Đông Vương Công nhất thời có chút hoảng hốt.

Bởi vì những thứ chứa trong hạt giống này thực sự quá nhiều, lúc này trời đất chưa phân chia, chỉ có trong hỗn độn từng đạo sức mạnh đang không ngừng tàn phá cả thế giới.

Hạt giống hoàn toàn không hề sợ hãi Hỗn Độn chi lực, lúc này đang không ngừng sinh trưởng nhanh chóng, tựa như muốn phá vỡ hỗn độn mà ra.

Cùng lúc đó, hạt giống không ngừng phát triển, hấp thụ sức mạnh hỗn độn làm dưỡng chất thúc đẩy sự trưởng thành của bản thân.

Dần dần, hạt giống nở ra cánh hoa đầu tiên, đó là một chiếc lá sen.

Lúc này thế giới đã không biết trôi qua bao nhiêu năm tháng, trăm vạn năm có thể nói là trong nháy mắt.

Bây giờ lá sen từ từ nhiều lên, dần dần trên lá sen lại mọc ra một nụ hoa, đó là một đài sen.

Chỉ là thứ này bên trong vô cùng to lớn, đồng thời hạt giống vẫn chưa ngừng tiếp tục trưởng thành.

Dần dần trên đài sen xuất hiện nhiều lỗ hổng, trong những lỗ hổng này thai nghén chính là từng Ma Thần một, đồng thời còn có mấy món vô thượng chí bảo.

Đông Vương Công nhận ra được chính là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung, những thứ khác hắn đều không nhận ra.

“Đây là những thứ được thế giới đó thai nghén ra, sau này trải qua trận chiến khai thiên, những Tiên Thiên chí bảo mà ngươi nhận ra mới

còn lại, những thứ khác đều bị phá hủy!" Lão giả nói với Đông Vương Công, giải đáp thắc mắc cho đối phương.

Đông Vương Công gật đầu, tiếp tục nhìn vào trong hình ảnh.

Lập tức đóa sen hoa kia bắt đầu bùng nổ linh khí vô thượng, linh khí đó thai nghén ra sinh mệnh.

Những hạt sen biến hóa thành các loại Ma Thần, vừa mới bắt đầu liền trực tiếp sinh sống trên đài sen.

Mọi thứ ban đầu rất hòa thuận, nhưng cho đến một ngày, đài sen vỡ nát, biến thành Hỗn Độn Thanh Liên, vô thượng nghiệp hỏa thiêu đốt những Ma Thần này.

Các Ma Thần cũng tứ tán chạy trốn, Bàn Cổ và vị lão giả này cũng ở trong số đó.

"Đó là Hỗn Độn chi hỏa, bây giờ khó tìm thấy!" Lão giả tiếp tục nói với Đông Vương Công.

Hỗn Độn chi hỏa, là thánh vật, có thể nói ngay cả Đông Vương Công cũng chưa chắc có thể chống lại ngọn lửa này thiêu đốt.

Sau chuyện này, tất cả Ma Thần tứ tán, không tiếp tục ở lại trên đài sen đã thai nghén ra mình.

Cùng lúc đó cả thế giới hỗn loạn chưa mở, mọi thứ đều mờ mịt, không trời không đất, vạn vật thế gian đều chưa thành hình.

Không biết qua bao lâu, trải qua bao nhiêu lần biến hóa vô cùng, trong đó sinh ra rất nhiều sinh linh mạnh mẽ, những sinh linh này sinh ra từ biến hóa, mỗi người có thiên tính riêng, nhưng không biết sự biến hóa của thiên số.

Tuy đã sinh ra, nhưng lại không thể phát hiện ra bản thân mình là ai.

Để khám phá vấn đề này, tất cả mọi người đều vô cùng nghiêm túc tu hành, hấp thụ Hỗn Độn chi lực.

Thời gian trôi qua, thấm thoắt không biết bao nhiêu ngày, khi Đông Vương Công lại nhìn vào thế giới này, liền phát hiện những Ma Thần kia đều đã đủ lông đủ cánh, thực lực lúc này ngút trời.

Lúc này trên đài sen lại có người cư ngụ, người này chính là Bàn Cổ và vị lão giả.

"Vì Bàn Cổ đã thu phục được Hỗn Độn chi hỏa, nên hai người chúng ta mới có thể lên được đài sen này, nếu không mọi thứ đều không thể!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Đồng thời hình ảnh trước mắt Đông Vương Công cũng không ngừng chuyển động.

"Ta muốn khai thiên tích địa, trở thành tồn tại vô thượng, không bị hạn chế trong thế giới này!" Lúc này Bàn Cổ hét lớn một tiếng.

Một tiếng hét này, trong thế giới hỗn độn không ai là không nghe thấy, tất cả mọi người đều nhìn về phía đài sen.

Uy danh của Bàn Cổ, cũng giống như Đông Vương Công bây giờ, lừng lẫy, hoàn toàn dựa vào đôi quyền đầu mà đánh ra.

Cùng lúc đó, ba đại Tiên Thiên chí bảo vây quanh Bàn Cổ, lúc này đứng trên đài sen, có phong thái thống nhất các Ma Thần.

Đồng thời, Bàn Cổ Phiên trong tay Bàn Cổ không ngừng dũng động, tất cả sức mạnh tột cùng từ đó oanh kích ra, không hề dừng lại.

"Mọi thứ đều không đơn giản như vậy!" Đông Vương Công lúc này cảm khái nói.

Bởi vì trên Bàn Cổ Phiên lại bùng nổ sức mạnh khủng bố, một chữ 'Phá' cổ xưa hiện ra trên hư không, lập tức hỗn độn bị xé rách,

thời không cũng dần dần xuất hiện vết nứt.

Dần dần trời đất từ từ hiện ra, sức mạnh bùng nổ từ Bàn Cổ Phiên đang đối kháng với hỗn độn, đang đối kháng với Thiên Đạo.

Đông Vương Công lúc này mắt không hề di chuyển, vì tất cả đều là con đường mà Bàn Cổ đã đi khi muốn chứng đạo.

Lập tức trời đất từ từ hóa thành hình dạng, nhưng do chưa phân tách, Bàn Cổ liền một mình tiến vào trong, muốn dùng thân thể của mình để khai tịch ra thế giới vô thượng này.

Quá trình này vô cùng dài, ban đầu những Ma Thần kia căn bản không hề để ý, vì trong mắt họ, mọi việc Bàn Cổ làm đều là công dã tràng.

Cho đến một ngày, khí tức trên người Bàn Cổ không ngừng biến hóa, đồng thời trong hỗn độn bắt đầu trở nên không ổn định, tất cả sức mạnh bắt đầu không bị các Ma Thần khống chế, họ liền nhìn về phía Bàn Cổ.

Đối phương lúc này đã chống đỡ trời đất, Bàn Cổ Phiên trên vùng đất mới không ngừng dao động.

"Lẽ nào đây là nơi để bước vào tầng thứ cao hơn?" Lúc này trong số các Ma Thần không biết ai đã nói một câu.

Lập tức ánh mắt của tất cả Ma Thần đều tràn đầy vẻ nóng bỏng, đều muốn bước lên vùng đất mà Bàn Cổ đang ở, tranh đoạt tất cả những gì đối phương đã sáng tạo.

"Phóng túng!!!" Lúc này lão giả xông ra, tinh thần trong tay không ngừng chuyển động, khí tức hủy diệt của viên tinh thần này vô cùng khủng bố.

"Chỉ dựa vào ngươi, Tinh Thần sao!" Những Ma Thần kia căn bản không để lão giả vào mắt, vì đối phương chỉ lớn lên cùng Bàn Cổ,

thực lực không được những Ma Thần kia công nhận.

Chương 482

_ _ _ Lão giả như lâm đại địch nhìn những Ma Thần đang hổ thị đam đam, trong lòng càng vô cùng tức giận.

Một trận đại chiến cứ thế lặng lẽ bắt đầu.

Tất cả Ma Thần vì muốn trực tiếp đoạt được đạo quả mà Bàn Cổ diễn hóa ra, cách trực tiếp nhất chính là giết chết đối phương.

Các Ma Thần ào lên, lão giả tự nhiên không thể đối phó, chỉ có thể liên tục bại lui, dần dần lùi về vị trí trung tâm nhất của đài sen.

"Tinh Thần, nơi này không cần ngươi quản, đi đi!" Giọng nói của Bàn Cổ vang lên, lúc này cả Hồng Hoang đã hiện ra mô hình sơ khai.

Lão giả nhìn Bàn Cổ rồi lắc đầu, nhưng với hai ngàn chín trăm chín mươi tám Ma Thần, chỉ dựa vào một mình Bàn Cổ không thể nào giết hết được.

"Yên tâm đi, thực lực hiện tại của ta không phải là thứ mà bọn họ có thể chịu đựng được!" Bàn Cổ không hề sợ hãi, lúc này một tay chống trời, chân đạp đất.

"Giết Bàn Cổ, đoạt cơ hội chứng đạo!!!" Tất cả Ma Thần lúc này đều đỏ mắt, tạo hóa như vậy không biết đã chờ đợi bao nhiêu năm tháng trong hỗn độn, bây giờ Bàn Cổ đã đạt được, họ phải tranh đoạt thành quả này.

"Chết là các ngươi mới đúng!" Bàn Cổ lúc này cũng buông trời đất ra, tay phải cầm Hỗn Độn Chung, nhìn những Ma Thần kia, ánh mắt không có chút sợ hãi nào.

"Giết!!!!" Người xông lên đầu tiên chính là cường giả Hỏa chi đại đạo.

Trong ngũ hành, Hỏa là hung bạo nhất, lúc này vô cùng thèm thuồng tạo hóa này, muốn đoạt được nó, mọi thứ sẽ là của y, các Ma Thần khác đều phải nghe lệnh.

"Tiểu tiểu Hỏa chi đại đạo, cũng dám kiêu ngạo như vậy!" Khóe miệng Bàn Cổ hơi nhếch lên, lập tức tay trái nắm chặt quyền, trên quyền một ngọn lửa vô thượng không ngừng thiêu đốt.

Tuy y không phải Hỏa chi đại đạo, nhưng mọi ngọn lửa đều không có tác dụng với y, thậm chí Cửu Vị Chân Hỏa cũng không thể giết được y.

Nhưng bây giờ, Hỗn Độn chi hỏa vừa chạm vào cơ thể đối phương, trong nháy mắt đã bị thiêu rụi, mọi thứ đều hóa thành tro bụi, chỉ có Hỏa chi đại đạo Ma Thần đang không ngừng gào thét.

Tuy có công của Hỗn Độn chi hỏa, nhưng Đông Vương Công rõ ràng, Bàn Cổ lúc này hẳn đã nửa bước bước vào cảnh giới chứng đạo.

Lúc này nhục thân vô địch, chỉ bằng những Ma Thần này, từng người một lên căn bản không phải là đối thủ của y.

Có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, không cần làm thêm bất cứ việc gì khác.

Nhưng ở đây có hơn hai ngàn Ma Thần, lúc này thấy Bàn Cổ một quyền giết chết Hỏa chi đại đạo Ma Thần, tất cả mọi người trong lòng cũng giật mình.

Lập tức mọi người liền chuyển ánh mắt về phía Tinh Thần đang cô độc một mình.

Muốn tìm đột phá khẩu từ Bàn Cổ, thì trực tiếp ra tay với người bên cạnh y, đối phương chắc chắn không thể ngăn cản được.

Lập tức tất cả Ma Thần đều động, toàn bộ xông về phía Tinh

Thần, căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Nhưng Bàn Cổ như thiên thần giáng lâm bên cạnh Tinh Thần, hét lớn một tiếng: "Ai dám tiến lên một bước, kẻ đó phải chết!" Các Ma Thần đâu có để ý đến Bàn Cổ, đông người như vậy, chỉ dựa vào một người muốn giết hết tất cả, đó quả là chuyện hoang đường.

"Đi đi, nơi này để ta đối phó!!" Bàn Cổ nói với Tinh Thần.

Lập tức một mình lao vào giữa các Ma Thần, tức thì như một chiến thần, ở giữa các Ma Thần mở ra sát giới, những Ma Thần yếu hơn đều bị Bàn Cổ một quyền giải quyết.

Phải biết rằng cái gọi là yếu hơn, chỉ là vì nguyên nhân pháp tắc mà bản thân họ lĩnh ngộ, chứ không phải vì thực lực không mạnh.

Phải biết rằng tu hành đến lúc bắt đầu, mỗi người đều đạt đến cảnh giới không thể tiếp tục đột phá, cần phải chứng đạo mới có thể siêu thoát ra khỏi tầng thứ ngoài Thiên Đạo.

Thực lực như vậy, Bàn Cổ cũng chỉ cần một quyền, vì thực lực hiện tại của y đã bước lên một tầng cao hơn.

"Cùng lên, không cho Bàn Cổ bất kỳ cơ hội thở dốc nào!" Lúc này tất cả Ma Thần hét lớn một tiếng, đều trực tiếp ào lên.

Một trận chiến kéo dài rất lâu, có thể nói không ai biết được, không biết bao nhiêu năm tháng mới kết thúc, một trận đại chiến mới hạ màn.

Lúc này đài sen đã nát bét, bản thể sớm đã bay đi.

Trên đài sen chỉ có một người đứng đó.

Toàn thân đầy máu, lúc này đầu ngón tay đang nhỏ xuống từng giọt máu tươi, nhưng người khổng lồ, vào khoảnh khắc này cũng từ từ ngã xuống.

Bởi vì dưới những vết máu đó, có từng vết tích khủng bố, đó là vết tích đại đạo do các Ma Thần khác để lại, vô cùng khủng bố, mỗi một đạo khí tức đều khó có thể chữa lành.

Bàn Cổ kéo lê thân thể tàn tạ từ từ đi về phía hình dạng sơ khai của Hồng Hoang, muốn tiếp tục chống đỡ trời đất, nhưng bây giờ đâu còn sức lực.

Lực lượng của trời đất cũng không phải thứ y có thể chịu đựng được, vào khoảnh khắc này, y triệt để ngã xuống, trong nháy mắt mỗi một bộ phận trên cơ thể đều hòa vào thế giới này, không ngừng nuôi dưỡng thế giới Hồng Hoang.

"Đại Đạo vô tình!!!!" Tinh Thần khẽ than một tiếng nói với Đông Vương Công.

Lúc này mọi chuyện đã qua, trong lòng hắn có chút không thể buông bỏ.

"Thiên Đạo ban cho mỗi chúng ta sinh mệnh, nhưng lại khiến mỗi chúng ta mất đi sinh mệnh.

Nếu không phải ta không tham gia vào trận đại chiến ở đạo trường, nếu không phải Bàn Cổ bảo vệ ta, thì mọi chuyện bây giờ cũng đã xảy ra trên người ta!" Tinh Thần thở dài nói.

Mọi thứ được tính toán, chẳng lẽ là đại cục do Thiên Đạo bày ra sao?

Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng chấn kinh, cảnh tượng Bàn Cổ một mình địch ngàn người khiến hắn nhất thời khó có thể quên.

"Đây chính là con đường Bàn Cổ đã đi sao?" Đông Vương Công lúc này lẩm bẩm nói.

"Đúng, đây là con đường Bàn Cổ đã đi, cũng là con đường ngươi

sắp phải đi.

Bây giờ những Ma Thần kia đang hổ thị đam đam, chờ đợi ngày này tiếp tục.

Chúng chắc chắn sẽ dùng hết mọi cách để ngăn cản, tranh đoạt tạo hóa của ngươi!" Tinh Thần gật đầu nói với Đông Vương Công.

Mọi thứ kết thúc, cảnh tượng trước mắt Đông Vương Công cũng triệt để biến mất, lúc này hắn đang ngồi trên đỉnh núi trong tiểu thế giới kia, trước mặt là chén trà.

"Nếu đã như vậy, ta cũng phải đi tiếp.

Y là y, ta là ta, chỉ là đạo tương đồng mà thôi, chứ không phải vận mệnh tương đồng!" Đông Vương Công đột nhiên cởi mở.

Sau khi biết tất cả, hắn ngược lại càng nhìn thoáng hơn.

Bây giờ mọi thứ chẳng phải đang chờ hắn đi xông pha đi nghiệm chứng sao!

Chuyện Bàn Cổ không thể thành, tại sao ta, Đông Vương Công, lại không thể thành?

Con đường y đi, ta cũng không phải sao chép y nguyên một cách cứng nhắc, mọi định số sớm đã thay đổi.

Trong cơ thể hắn có hệ thống khủng bố, tuy lạnh lùng nhưng tuyệt đối là thứ mà Bàn Cổ cũng không có, chỉ một mình Đông Vương Công sở hữu.

Chương 483

_ _ _ Muốn trở thành tồn tại khủng bố, thoát khỏi Thiên Đạo, nhưng con đường này rốt cuộc khó khăn đến đâu, tất cả mọi người trong lòng đều vô cùng rõ ràng.

Ba ngàn Ma Thần kia, đang chờ đợi người có Lực Đại Đạo xuất hiện.

Đông Vương Công chính là người đã cho họ hy vọng, đối phương nhục thân vô địch, đó chính là dĩ lực chứng đạo, khiến họ một lần nữa tìm thấy hy vọng chứng đạo.

"Một người muốn khai thiên tích địa, đó là chuyện khó khăn biết bao!" Lão giả cảm khái nói.

Uy danh của Bàn Cổ, quả thực khiến hắn đến giờ vẫn khó quên, đối phương dùng sức một người, quyết chiến với vô số Ma Thần, thực lực như vậy quả thực khủng bố.

"Tiền bối, chuyện này quả thực khó khăn, nhưng bây giờ chỉ có một con đường có thể đi!" Đông Vương Công gật đầu nói.

Phải biết rằng nhiều Ma Thần như vậy đã tìm kiếm, đến nay vẫn chưa có ai tìm ra được một phương pháp chứng đạo hoàn toàn mới, nên Đông Vương Công cảm thấy bây giờ chỉ có một con đường mới có thể đi thông.

Tinh Thần lão giả lại lắc đầu rồi cười nói: "Thực ra có cách, những Ma Thần kia sớm đã biết một con đường khác có thể đi!" Nghe vậy, Đông Vương Công trong lòng cũng tò mò, phải biết chuyện chứng đạo có thể nói là khó tìm thiên cơ, lúc này hắn không có manh mối, vị trước mặt lại có cách.

“Vậy xin nghe xem rốt cuộc là cách gì?” Đông Vương Công lúc này cũng cảm thấy hứng thú, pháp tắc dĩ lực chứng đạo của Bàn Cổ hắn đã biết, bây giờ có cách khác, tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng.

Tinh Thần lão giả đứng dậy, sau đó nhìn Đông Vương Công nói: “Có một con đường, chính là như bên ngoài vẫn truyền tai nhau, để tất cả Ma Thần đều hội tụ lại một chỗ, cùng lúc vận dụng đại pháp ẩn bí thiên cơ, lúc đó sẽ có người có thể chứng đạo.” Tập hợp tất cả Ma Thần, chuyện này khó khăn đến đâu.

Đặc biệt là sau trận chiến của Bàn Cổ, khiến thực lực của nhiều Ma Thần không ngừng suy yếu, có những Ma Thần đã chết, càng không thể hoàn thành.

“Sự xuất hiện của ngươi, khiến tất cả Ma Thần đều nhen nhóm lại nhiệt huyết chứng đạo!” Tinh Thần lão giả nhìn Đông Vương Công mỉm cười nói.

Chỉ là sau nụ cười đó, lại ẩn giấu một bí mật, lúc này chưa hề lộ ra, nhưng tất cả những điều này Đông Vương Công đều không biết.

“Vậy muốn đạt đến tầng thứ đó, hẳn là cần ba ngàn Ma Thần đều đạt đến cảnh giới sắp có thể chứng đạo phải không?” Lúc này Đông Vương Công có chút tò mò hỏi.

Tinh Thần lão giả gật đầu, quả thực điểm này cũng rất quan trọng, lúc này Đông Vương Công chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh, có một số Ma Thần không có Thần Ngao trợ giúp, thực lực cũng chỉ như vậy.

“Nhưng bây giờ những Ma Thần trong Quy Khư kia như một bãi cát rời, muốn hoàn thành chuyện này vô cùng khó khăn!” Tinh Thần lão giả lắc đầu nói với Đông Vương Công.

Quả thực, Đông Vương Công muốn bước vào cảnh giới đó, cần

phải làm rất nhiều chuyện, nên tất cả những gì Tinh Thần lão giả nói đều không thể.

"Ta muốn thấy khoảnh khắc ngươi chứng đạo thành thánh, hoàn thành tâm nguyện còn chưa hoàn thành của Bàn Cổ, để ta trong những năm còn sống có thể thấy được tất cả!" Tinh Thần lão giả lúc này nói với Đông Vương Công.

Nhưng lúc này Đông Vương Công lại lắc đầu nói: "Ta không phải Bàn Cổ, bần đạo không vì ai mà hoàn thành nguyện vọng, ta chỉ đang đi trên con đường đại đạo của chính mình mà thôi!" Tinh Thần lão giả trực tiếp lớn tiếng nói: "Không sai, có chí khí như vậy.

Đại đạo, tự nhiên không thể đi theo con đường của người khác!" Sau đó Tinh Thần lão giả tiếp tục nhìn Đông Vương Công nói: "Vừa rồi trong đại trận tinh thần của ta, ngươi thi triển có phải là thôn phệ chi pháp không?" Phải biết rằng đối phương cũng là một trong ba ngàn Ma Thần, đối với Thôn Phệ Đại Đạo tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Với thực lực của đối phương, quả thực có thể nhìn ra mọi biến hóa.

Đông Vương Công tự nhiên không che giấu, trực tiếp nói với Tinh Thần lão giả: "Pháp này là ta tình cờ có được một đạo pháp tắc, không hoàn chỉnh." Đông Vương Công bây giờ có được Thôn Phệ Đại Pháp từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp quả thực có phần tàn khuyết, không phải là Thôn Phệ Đại Đạo chân thực hoàn chỉnh.

"Đạo này quả thực quái dị, có thể hấp thụ đại đạo pháp tắc của người khác, nhưng nghe nói quá trình vô cùng đồng bộ, cần dùng nhục thân biến thành lò luyện, hấp thu toàn bộ mọi thứ." Tinh Thần lão giả cười nói.

Thôn Phệ Đại Đạo không hề đơn giản như vậy, Đông Vương Công cũng đã thấm thía.

Lần đó thôn phệ Lôi Đình Đại Đạo, chỉ là da lông của đối phương, không thể biến tất cả những gì lĩnh ngộ thành đại đạo, thành của mình.

"Vừa rồi ngươi không phải đã thôn phệ một tia tinh thần chi lực, nhưng không thể biến thành của mình." Tinh Thần lão giả cười nói với Đông Vương Công.

Tinh Thần Đại Đạo và Lôi Đình Đại Đạo, trong tất cả đại đạo đều thuộc hàng thượng đẳng, pháp này muốn lĩnh ngộ, tự nhiên không đơn giản như vậy.

Bây giờ muốn lĩnh ngộ, trừ khi Đông Vương Công có thể chống lại được công kích khủng bố của đối phương, đồng thời từ đó lĩnh ngộ chân lý của đại đạo, trong khoảng thời gian này không được có bất kỳ sự chống cự nào.

Điều này có thể biết được, Đông Vương Công với dĩ lực chứng đạo vô cùng khủng bố, nhục thân mạnh mẽ gần như vô địch, cũng không dám có ý nghĩ đó.

"Đến đây, để ngươi cảm nhận sức mạnh của Tinh Thần Đại Đạo!!!" Tinh Thần lão giả nói với Đông Vương Công.

Lập tức trên người Tinh Thần lão giả bùng nổ sức mạnh khủng bố, luồng tinh thần chi lực tuyệt luân đó, Đông Vương Công chỉ cảm thấy mình như rơi vào giữa những hành tinh vô tận.

"Đây là Tinh Thần Đại Đạo sao?" Đông Vương Công nhìn những tinh thần bên cạnh mình cảm khái nói.

Những tinh thần này lơ lửng trên toàn bộ không trung, ở những nơi xa hơn càng dày đặc, tất cả đều trở nên vô cùng khủng bố, có thể nói chỉ cần Tinh Thần lão giả một niệm.

Vạn vạn tinh thần đó có thể toàn bộ oanh kích về phía hắn, với

thực lực hiện tại của Đông Vương Công căn bản không có cách nào hóa giải.

Chỉ có một kết cục, đó là Đông Vương Công bị những tinh thần đó hao chết, đây chính là chỗ khủng bố của tinh thần.

"Tiểu hữu, đây chính là tinh thần, ngươi cảm thấy thế nào?" Tinh Thần lão giả lúc này xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công cười nói.

Là Tinh Thần Đại Đạo Ma Thần, tự nhiên có thể sử dụng không gian tinh thần này, mọi thứ ở đây đều có thể do y tiến hành.

"Ngươi cảm thấy Thôn Phệ Đại Đạo có thể thôn phệ được không?" Tinh Thần lão giả lúc này nói với Đông Vương Công.

Nơi này thực sự quá lớn, có Thôn Phệ Đại Pháp căn bản không có cách nào khống chế được tất cả, vì mọi thứ đều sẽ trở nên vô cùng khủng bố.

"Đây chính là khuyết điểm của Thôn Phệ Đại Đạo sao?" Đông Vương Công lúc này nhìn bầu trời sao bao la, trong lòng cũng hạ một định nghĩa.

Tinh Thần lão giả vung tay một cái, lập tức tất cả tinh thần tan ra, lúc này mọi thứ đều khôi phục như cũ, biến thành dáng vẻ vốn có, ngọn núi vẫn là ngọn núi. _ _ _ Đông Vương Công lúc này nhìn Tinh Thần lão giả.

Đối phương là người lớn lên cùng Bàn Cổ, nhưng Đông Vương Công chưa bao giờ đặt đối phương vào một vị trí có thể tin tưởng.

Đối phương vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Hiện tại hắn ở trong Quy Khư có thể nói là một miếng mồi ngon, tất cả mọi người đều hận không thể có được.

"Tiền bối, bây giờ ta cũng không thể tiếp tục ở lại đây, cần phải

rời đi trước, ta cần tiêu hóa tất cả những gì ngài vừa nói với ta." Đông Vương Công lúc này nói với Tinh Thần lão giả.

Nghe vậy, Tinh Thần lão giả sững sờ một lúc, sau đó liền gật đầu đồng ý, không hề có bất cứ điều gì khác.

"Nếu đã như vậy, ta không giữ, đi đi!" Lúc này Tinh Thần lão giả tiện tay vung một cái, lập tức con đường do tinh thần trải thành xuất hiện trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công cùng Tinh Thần lão giả cáo biệt xong, liền thuận theo con đường tinh thần đi ra khỏi tiểu thế giới, không hề dừng lại chút nào.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có một chuyện, đó là phương pháp chứng đạo này rốt cuộc như thế nào.

Có thật như lời Tinh Thần lão giả nói, là Bàn Cổ khai thiên tích địa, mở ra một con đường hoàn toàn mới, nhưng con đường này khó khăn đến đâu, Đông Vương Công trong lòng càng rõ ràng hơn.

Thân phận của hắn bây giờ đã bị lộ, người trong Quy Khư ai cũng biết hắn là truyền nhân của Bàn Cổ, chuyện chứng đạo tất định sẽ xảy ra trên người hắn, Tinh Thần lão giả cũng đã gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho Đông Vương Công.

Khi Đông Vương Công đi ra, liền thấy Hồng Quân đang đối kháng với đại trận tinh thần, lúc này căn bản không thể phá giải được.

Chương 484

"Tiền bối, có thể thả bằng hữu của ta ra không?" Giọng nói của Đông Vương Công vang vọng cả tiểu thế giới.

"Có thể!!!" Tinh Thần lão giả cười nói, lập tức tiện tay vung một cái, Hồng Quân liền từ trong đại trận thoát ra.

"Đây là chuyện gì?" Hồng Quân nhìn Đông Vương Công đứng bên cạnh mình, vô cùng tò mò hỏi.

Phải biết rằng vừa rồi hắn cứ lặp đi lặp lại một chuyện, không ngừng xung kích những tinh thần kia.

Bây giờ lại biến mất không thấy, quả thực khiến hắn có chút tò mò, chuyện này rốt cuộc là vì sao.

Đông Vương Công lúc này không hề giải thích, trực tiếp đi về phía thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân nhìn sâu vào tinh thần một cái, sau đó liền trực tiếp đi theo bên cạnh Đông Vương Công, cùng đi về phía thế giới Hồng Hoang.

"Chứng đạo chi pháp!!!" Đông Vương Công lúc này trong lòng không ngừng mặc niệm. … Lúc Đông Vương Công ra ngoài, Hồng Hoang đã trôi qua mười năm.

Vu Yêu đại chiến vẫn đang diễn ra, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lúc này cũng đã bị phá vỡ hoàn toàn, Vu tộc một lần xông thẳng lên Thiên Đình.

Chỉ là lúc Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bị hủy diệt, Đế Tuấn đã lợi dụng sức mạnh cuối cùng của đại trận, vào khoảnh khắc đó trực tiếp oanh kích về phía Vu tộc.

Có thể nói một đạo sức mạnh này đã trực tiếp giết chết rất nhiều người, căn bản không cho đối phương bất kỳ không gian phản ứng nào.

Các Tổ Vu tuy nhìn thấy, nhưng lại không thể làm gì khác, vì chuyện này không đơn giản như vậy.

Trên Thiên Đình, máu chảy không ngừng, không chỉ có Vu tộc mà còn có Yêu tộc, thi thể có thể phủ kín cả Nam Thiên Môn, trực tiếp phong tỏa cổng lớn.

"Giết cho ta!!!!" Cường Lương hét lớn, nhưng có thể thấy sức mạnh của hắn lúc này đã dần dần biến mất.

Sức mạnh trên người sớm đã hao hết, lúc này đang được Vu tộc bao vây bảo vệ ở giữa, nhưng trong lòng vẫn muốn chiến đấu.

Yêu tộc trong lòng cũng hiểu rõ, lần này Vu tộc muốn diệt bọn họ, tự nhiên phải dốc sức chống cự, không dám có chút lơ là.

Đế Tuấn lúc này đối mặt với ba vị Tổ Vu, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Vết thương trên người tuy đã được luồng sức mạnh thần bí kia chữa lành rất nhiều, nhưng sức mạnh của các Tổ Vu cũng bị Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận làm suy yếu không ít.

"Đế Tuấn, bây giờ ta xem ngươi lấy gì đấu với Vu tộc ta!" Chúc Cửu Âm cười nói.

Sắc mặt Đế Tuấn lại vô cùng khó coi, vì ba vị Tổ Vu quả thực khiến hắn vô cùng khó chịu.

Thái Nhất nhờ có Hỗn Độn Chung, có thể ngang ngửa với bốn vị Tổ Vu, nhưng cũng không thể ra tay giúp đỡ Đế Tuấn.

Còn Côn Bằng, lúc này cũng không thể thoát thân, bị Tổ Vu vây

khốn, căn bản không thể ra tay. … Trong Vu tộc, ngoài các Tổ Vu, còn có các Đại Vu, mỗi người đều là cường giả thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Giết sạch Vu tộc!!!" Lúc này một người không có đầu, chỉ có thân thể, tay cầm đại đao, không ngừng chém vào Yêu tộc.

Vì sức mạnh này vô cùng khủng bố, Yêu tộc căn bản khó có thể chống cự.

Ngoài Hình Thiên, còn có một người phụ nữ, toàn thân lửa đỏ, cả cơ thể tỏa ra một luồng sức mạnh hỏa diễm mạnh mẽ.

Cửu Phượng vỗ cánh, đôi cánh biến hóa ra chín cái đầu phượng hoàng, cùng lúc đó cánh nhẹ nhàng vỗ một cái, từng đạo hỏa diễm trực tiếp oanh kích về phía Yêu tộc.

Nơi hỏa diễm oanh kích, tất cả Yêu tộc trực tiếp bị thiêu rụi, không hề còn sót lại, có thể nói một đạo sức mạnh này vô cùng khủng bố.

Có thể nói, nơi nào Đại Vu đến, căn bản không có Yêu tộc nào có thể chống cự, Yêu Thần cũng không có cách nào.

Vu tộc lúc này khí thế như hồng, không thể ngăn cản, Yêu tộc lúc này cũng từ từ bại lui, đang lui về phía ba mươi ba tầng trời.

"Thù của Tổ Vu Đế Giang, Vu tộc ta tất báo!" Tiếng giết chóc của Vu tộc vang trời, không hề dừng lại.

"Vu tộc to gan, lại dám xâm phạm Thiên Đình Yêu tộc, thật sự tội không thể tha!" Đúng lúc Yêu tộc liên tiếp bại lui, một người xuất hiện trên Thiên Đình.

Người này tay cầm một thanh đao dài bảy tấc, có mày có mắt, mắt bắn ra ánh sáng trắng, đứng trên Thiên Đình, nhìn xuống mọi người nói: "Vu tộc bây giờ thật càng ngày càng to gan!" Đế Tuấn cũng tìm

theo giọng nói nhìn lại, lập tức cả người sững sờ tại chỗ.

Người này hắn tự nhiên vô cùng quen thuộc, vì trên người đối phương có một tia huyết dịch của hắn.

"Lục Áp!" Đế Tuấn trong lòng hét lớn, đồng thời đây cũng là cảnh tượng mà hắn không muốn thấy nhất.

Lục Áp là huyết mạch cuối cùng của hắn, nếu ngay cả nó cũng chết, thì mọi việc hắn làm đều sẽ uổng phí.

Trên ba mươi ba tầng trời, Thường Hi tự nhiên cũng phát hiện ra Lục Áp đang đứng trên đỉnh núi, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Tại sao Lục Áp lại xuất hiện ở đây, đại trận không hề có bất kỳ dị thường nào!" Thường Hi trong lòng vô cùng cảm khái, nhưng bây giờ mọi thứ lại thực sự xảy ra trước mắt.

"Cũng có chút thực lực, để ta thử xem!" Lúc này Hình Thiên cầm đại đao trực tiếp oanh kích về phía đỉnh núi.

Đối phương cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Hình Thiên cũng vậy, căn bản không hề sợ hãi đối phương. _ _ _ Hình Thiên trực tiếp xông lên trời, không hề che giấu.

"Trong Yêu tộc lại có cường giả như vậy, thật sự khiến ta có chút bất ngờ!" Hình Thiên nhìn Lục Áp nhàn nhạt nói.

Nhưng bây giờ Vu tộc đại thế sở xu, Hình Thiên nhìn Lục Áp căn bản không để vào mắt, cảm thấy đối phương cũng giống như Thập Nhị Yêu Thần, không đáng để tâm.

"Ta bội phục dũng khí của ngươi!" Lục Áp nhìn Hình Thiên nhàn nhạt nói.

Đồng thời trên người hắn bùng nổ sức mạnh khủng bố, trực tiếp oanh kích về phía Hình Thiên đang lao tới, ngọn lửa màu đỏ, khủng bố

như vậy, xé nát bầu trời.

“Tam Muội Chân Hỏa!

Hình Thiên cẩn thận!” Cửu Phượng lúc này hét lớn.

Đối với lửa, nàng tự nhiên vô cùng quen thuộc, ngọn lửa mà Lục Áp thi triển ra, trong lòng nàng tự nhiên vô cùng rõ ràng, chỉ bằng Hình Thiên căn bản không thể chống lại được.

Hình Thiên nhìn ngọn lửa ngập trời, cũng cảm nhận được luồng sức mạnh khủng bố đó, lập tức thân hình vội vàng lóe lên, muốn né tránh.

Lúc này Lục Áp tay cầm thanh đao dài bảy tấc, có mày có mắt, mắt bắn ra ánh sáng trắng.

“Trảm Tiên Phi Đao!” Lục Áp hét lớn một tiếng, thanh đao trong tay lơ lửng trên đầu hắn, trực tiếp oanh kích về phía Hình Thiên.

Lúc này Hình Thiên vừa kịp né tránh Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt, thấy Trảm Tiên Phi Đao chém về phía mình, không dám có chút sơ suất, vội vàng dùng đại đao trong tay muốn chống lại công kích của đối phương.

Chương 485

Keng!!!!

Tiếng nổ lớn vang lên, Hình Thiên không có đầu, miệng, mắt, mũi của hắn đều mọc trên ngực, lúc này cảm nhận được sức mạnh to lớn, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

"Yêu tộc Lực Đạo sao?" Hình Thiên trong lòng kinh hãi, thực lực mà đối phương thể hiện ra quả thực quá khủng bố.

Lúc này Hình Thiên bị sức mạnh vô thượng do Trảm Tiên Phi Đao thi triển ra oanh kích lùi lại, không hề dừng lại, có thể nói lúc này mọi thứ đều không có khả năng.

Rầm!!!!

Lúc này Hình Thiên đâm vào một tảng đá lớn ngàn mét mới dừng lại, tảng đá đó cũng theo tiếng nổ mà nứt ra một khe lớn.

"Vu tộc chỉ có thực lực như vậy thôi sao?" Lục Áp thu Trảm Tiên Phi Đao trên đầu về, nhìn Hình Thiên nhàn nhạt nói.

Là thân thể Kim Ô, lúc này đã trưởng thành, thực lực tự nhiên không thể xem thường, lại còn nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, xung quanh căn bản không có Vu tộc nào dám lại gần.

"To gan!!!" Lời này vừa ra, lập tức trong Vu tộc một người đứng ra, nhìn Lục Áp lơ lửng trên không, căn bản không có chút sợ hãi, chỉ có ngọn lửa hừng hực.

Đối phương là thân rắn chín đầu, nơi đi qua, đều thành vũng nước, chín cái sừng chảy máu tươi, một số đầu khóe miệng còn dính tàn hài của Yêu tộc.

"Ngươi là ai?" Lục Áp thấy đối phương hung tàn như vậy, lại còn

nuốt sống đồng bào Yêu tộc, tự nhiên trong lòng cũng vô cùng tức giận.

"Ta là Đại Vu Tướng Liễu, bọn Yêu tộc các ngươi căn bản không đáng để tâm." Thân rắn chín đầu hét lớn với Lục Áp.

Chín cái đầu lập tức phun ra từng dòng nước đen kịt, oanh kích về phía Lục Áp.

Trong cột nước rơi xuống một giọt nước đen, rơi xuống đất, lập tức một mảng đất đó trực tiếp bị luồng sức mạnh kia thiêu xuyên.

Nếu dính vào người, Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có thể chống lại được sức mạnh như vậy, Lục Áp lúc này cũng không dám có chút tự đại.

Trong tay vô số pháp tắc không ngừng lấp lánh, lập tức trước mặt Lục Áp vô số khí tức không ngừng thiêu đốt, Tam Muội Chân Hỏa vào khoảnh khắc này trực tiếp bùng nổ sức mạnh khủng bố.

"Thiêu đốt tất cả cho ta, phá hủy toàn bộ mọi thứ!" Lục Áp hét lớn một tiếng, tuy đối mặt với dòng nước đen khủng bố đủ để dung hóa thân thể.

Lập tức dòng nước đen đó khi tiếp xúc với Tam Muội Chân Hỏa, hai luồng sức mạnh chống lại nhau, nhất thời giằng co ở đó, Hình Thiên cũng không ra tay giúp đỡ, chỉ đứng xem.

"Khí tức quen thuộc quá, nhưng ta đã gặp ở đâu nhỉ!" Hình Thiên nhìn Lục Áp nhàn nhạt nói, vì khí tức tỏa ra từ cơ thể đối phương khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Chỉ là Hình Thiên nhất thời không nhớ ra đã gặp khí tức này ở đâu.

Lúc này thực lực của hai người có thể nói là vô cùng đỉnh cao, Vu tộc có sự kiêu ngạo, tự nhiên sẽ không xen vào chuyện của Lục Áp và Tướng Liễu, hai người tự nhiên trở thành một chiến trường riêng.

Lúc này Đế Tuấn cũng không khỏi nhìn về phía này, tư chất của Lục Áp có thể nói là vô cùng chói mắt, nhưng Yêu tộc đang trong lúc tồn vong, căn bản không thể nhìn đối phương tiếp tục trưởng thành, chỉ có thể lúc này nhìn đối phương đại chiến với Tướng Liễu.

"Đáng tiếc, đáng hận, đáng than!!!" Đế Tuấn trong lòng không ngừng gào thét, nỗi đau trong lòng, nếu mười đứa con của hắn còn sống, thì sau này thế giới Hồng Hoang chắc chắn là thiên hạ của mười người bọn chúng.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi, hắn biết rõ có một kiếp nạn, nhưng người ứng kiếp lại chính là con của mình.

Lục Áp lúc này chống lại công kích của Tướng Liễu, sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp, vì thực lực của đối phương quả thực khiến hắn cũng có chút động dung.

"Bây giờ ngươi phải chết!" Tướng Liễu hét lớn một tiếng, lập tức thân rắn quẫy một cái, trực tiếp tấn công Lục Áp.

Tuy Tướng Liễu không có tay chân, nhưng thân rắn chín đầu quả thực khiến người ta kinh hãi, đặc biệt là trong miệng những cái đầu đó chảy ra từng tia máu tươi, như báo trước kết quả mà Lục Áp có thể phải đối mặt.

Lục Áp trong lòng không hề sợ hãi, tay phải cầm Trảm Tiên Phi Kiếm, tay trái niết pháp quyết, trực tiếp đạp không mà đi.

Hắn không cứng đối cứng với Tướng Liễu, không phải vì sợ, mà vì đối phương tùy thời đều có thể khiến hắn bị trọng thương, không thể không đề phòng một chút, nếu bị dòng nước bẩn đó dính vào, Lục Áp cũng không dám chắc có thể sống sót.

Trừ khi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, mới có thể miễn dịch với độc dịch như vũng lầy của Tướng Liễu, ở cùng đẳng cấp quả

thực khó có thể thực hiện được cảnh tượng giết chết đối phương, chỉ có thể cẩn thận ứng phó.

"Khí tức tử vong đang không ngừng đến gần, từ bỏ chống cự đi!" Khóe miệng Tướng Liễu hơi nhếch lên hét lớn với Lục Áp.

Thấy Lục Áp không dám chính diện một trận chiến, liền lên tiếng để hắn dừng lại, cảm nhận khí tức vô thượng mà mình mang lại.

"Ngươi không đủ tư cách!!!" Lục Áp không để ý đến đối phương, chỉ nhàn nhạt nói, đồng thời pháp tắc trong tay không ngừng chấn động, căn bản không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Hắn đang tìm kiếm một thời cơ, một thời cơ đủ để cho Tướng Liễu một kích chí mạng.

Là hoàng tử Yêu tộc, có tư chất mà các Yêu tộc khác không có, lúc này trưởng thành đủ để chống đỡ một phương.

Thấy Lục Áp cứ mãi né tránh, Tướng Liễu trong lòng cũng vô cùng tức giận.

"Nếu đã như vậy thì không đánh nữa!" Người của Vu tộc vốn tính tình nóng nảy, Tướng Liễu lại càng là một kẻ hiếu sát, bây giờ Lục Áp hoàn toàn không chịu đối đầu trực diện, hắn cũng có chút sốt ruột, hận không thể lập tức đánh chết đối phương.

Lục Áp không hề đáp lời, tiếp tục né tránh đối phương, đồng thời cũng không ngừng quan sát những sơ hở của Tướng Liễu.

Tướng Liễu tuy có thân chín đầu, lại có độc khí hộ thể, nhưng lại có một nhược điểm chí mạng, đó chính là tốc độ cực kỳ chậm, trong mắt Lục Áp, đối phương chậm chạp như một con ốc sên.

"Nếu đã như vậy, vậy ta bắt đầu đây!" Lục Áp đứng sững trên không trung, đao chỉ thẳng vào Tướng Liễu, cười nói.

Tướng Liễu lúc này cũng ngẩn người, vốn dĩ hoàn toàn không truy đuổi kịp Lục Áp, thế mà đối phương bây giờ lại quay đầu lại khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Trảm Tiên Phi Đao, lúc này ánh sáng rực rỡ, chói mắt vô cùng, thân thể Lục Áp cũng động, tay cầm thanh đao bảy tấc trực tiếp lao về phía Tướng Liễu, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Đến hay lắm, kết thúc trận chiến vô vị giữa chúng ta đi!!!" Lúc này Tướng Liễu hét lớn một tiếng, tức thì trong cơ thể bộc phát ra khí tức kinh khủng, trực tiếp đánh tới Lục Áp.

Một luồng sức mạnh kinh khủng vô cùng, đủ để khiến Lục Áp vong trận, nhưng đối phương lại không hề sợ hãi, tức thì pháp tắc trong tay không ngừng chấn động, đồng thời sức mạnh vô thượng đó trực tiếp va chạm với đối phương.

Ầm ầm ầm!!!!

Hai luồng pháp tắc lại một lần nữa va chạm, cùng lúc đó, Trảm Tiên kiếm trong tay Lục Áp xuất hiện một luồng khí tức vô cùng kinh khủng, trực tiếp đánh tới Tướng Liễu, hoàn toàn không có chút dừng lại.

Một luồng khí tức kinh khủng trực tiếp nhắm vào cổ, thanh đao bảy tấc trực tiếp đánh vào điểm yếu bảy tấc của đối phương.

"Sao lại có luồng sức mạnh này?" Tướng Liễu ngây người tại chỗ, bởi vì một luồng sức mạnh lại đánh tới điểm yếu bảy tấc của hắn, hoàn toàn không thể chống đỡ.

Phụt!!!

Một tiếng vang giòn giã vang lên, chín cái đầu của Tướng Liễu lại rơi xuống một cái, máu đen thấm đẫm cả mặt đất, những nơi đó tất cả thực vật động vật đều chết sạch.

“Đến ngày chết của ngươi rồi!” Giọng Lục Áp rất nhẹ, nhưng không một ai dám nghi ngờ lời nói của y.

Một đòn vừa rồi tuyệt đối kinh diễm, đặc biệt là sự khống chế kiếm khí, cứ như vào chốn không người, khiến Tướng Liễu hoàn toàn không có cách nào phòng thủ.

“Tướng Liễu, ta tới giúp ngươi!!!” Cảm thấy tình hình có chút không ổn, Hình Thiên hét lớn một tiếng, chém một Yêu tộc bên cạnh thành hai nửa rồi bay lên đứng cạnh Tướng Liễu.

Chương 486

"Ta muốn ngươi chết, quyết không để lại người sống!!!" Tướng Liễu hét lớn, lúc này vô cùng tức giận.

Tu vi của đối phương cũng chỉ tương đương với hắn bây giờ, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng một đao vừa rồi quả thực khiến hắn phòng không thể phòng, tựa như một đao của thần.

Đối mặt với Hình Thiên và Tướng Liễu hai người, Lục Áp cũng nhíu mày, sự xuất hiện của Vu tộc quả thực gây ra áp lực rất lớn.

"Chết đi cho ta!!!" Tướng Liễu hét lớn một tiếng, tức thì cả người trực tiếp tấn công về phía Lục Áp.

Hình Thiên cũng kéo theo đại đao trong tay, thẳng hướng Lục Áp mà đánh tới, cùng với Tướng Liễu tạo thành thế gọng kìm, hoàn toàn không cho đối phương bất kỳ cơ hội lui về nào.

Từng luồng nước bẩn màu đen của Tướng Liễu không ngừng đánh tới Lục Áp, tuy không thể chạm vào đối phương, nhưng cũng có thể phong tỏa đường lui của y.

Lục Áp nhìn thế công của đối phương, tay trái không ngừng bấm pháp quyết, từng luồng thiên hỏa bên người bao bọc lấy, khiến người khác không thể đến gần.

"Giết!!!" Hình Thiên cũng vung đại đao hét lớn về phía Lục Áp, cả người không có nửa điểm do dự, trực tiếp đánh tới đối phương.

Nhìn hai người đánh tới, Lục Áp không hề có chút hoảng loạn nào, tay phải cầm đao bảy tấc, pháp quyết tay trái không ngừng lóe sáng, vừa né tránh công kích của Tướng Liễu.

Ầm!!!!

Lục Áp và Hình Thiên va chạm vào nhau, hai luồng sức mạnh không ngừng đụng độ, hai thanh đao va vào nhau tóe ra tia lửa dữ dội.

Hình Thiên lúc này hoàn toàn không dám xem thường Lục Áp, bởi vì đã chịu thiệt, lúc này va chạm, cả hai đều bị đẩy lùi ra xa trăm dặm, nhìn nhau chằm chằm.

Tay phải của Lục Áp đang không ngừng run rẩy, sức mạnh của Hình Thiên tự nhiên cao hơn y, thân thể của Vu tộc, sao có thể là thứ mà Yêu tộc có thể so sánh được.

"Cẩn thận!!!" Đế Tuấn luôn luôn chú ý đến tình hình của Lục Áp, nhưng lúc này lại thấy Tướng Liễu lại vòng ra phía sau Lục Áp, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ là lúc này Lục Áp như có mắt sau lưng, một luồng Tam Muội Chân Hỏa trực tiếp đánh về phía đối phương.

Ầm!!!!

Tia lửa bắn tung tóe trên không, Tướng Liễu vốn định đánh lén giết chết Lục Áp, nhưng không ngờ lại bị đối phương hóa giải như vậy, quả thực ngoài dự liệu của hắn.

"Chém cho ta!" Lục Áp hét lớn một tiếng, tức thì thanh trường kiếm bảy tấc trong tay phát ra ánh sáng như mặt trời, trực tiếp bao phủ lấy hắn, cùng lúc đó, trực tiếp chém về phía Tướng Liễu.

Trong đao khí đó mang theo một tia Tam Muội Chân Hỏa, vô cùng kinh khủng, trực tiếp đánh vào một trong tám cái đầu còn lại của Tướng Liễu.

Xoẹt!!!

Một lần nữa, trong tám cái đầu ban đầu của Tướng Liễu lại rơi xuống một cái, trực tiếp lăn trên mặt đất, máu đen lại một lần nữa phun ra trên Thiên Đình.

“A!!!!” Tướng Liễu hét lớn, lúc này trong lòng vô cùng tức giận, nhưng Lục Áp lại giống như một con lươn, hoàn toàn không có cách nào khống chế được, không một ai biết thân phận của y.

Trong Yêu tộc cũng đầy vẻ nghi ngờ, nếu không phải Lục Áp liên tục ra tay, trấn áp những Đại Vu kia, bọn họ còn tưởng là người do Vu tộc cử đến.

“Chết đi cho ta!” Tướng Liễu lúc này nổi giận, lại bị chém đi một cái đầu, đối phương dễ dàng như lấy đồ trong túi.

“Vô thượng ô thủy, nhấn chìm cho ta!” Cả người Tướng Liễu tỏa ra mùi hôi thối, trong vòng mấy trăm cây số không ai dám đến gần khi ngửi thấy.

Trong Yêu tộc có không ít người ngã xuống, đều bị khí tức trên người Tướng Liễu hun cho ngất đi, bởi vì trong mùi hôi thối đó có chứa độc khí, trừ cảnh giới Kim Tiên trở lên, những người khác chỉ cần tiếp xúc là sẽ ngất xỉu.

Bầu trời đầy nước bẩn trực tiếp hòa tan cả một vùng đất lớn, biến thành đầm lầy, Tướng Liễu trực tiếp cưỡi trên dòng nước bẩn đó đánh tới Lục Áp, hoàn toàn không có nửa điểm dừng lại.

Hình Thiên cũng vội vàng né tránh, chiêu này của Tướng Liễu lúc này có thể nói là vô cùng kinh khủng, hắn biết không thể tùy tiện chạm vào, vì vậy không tiếp tục truy kích Lục Áp, mà lùi lại ba xá.

Sự xuất hiện của Lục Áp quả thực đã thắp lên ý chí chiến đấu của Yêu tộc, nhưng dù sao thực lực của Vu tộc quá mạnh mẽ, thất bại là điều đã được định sẵn.

Đế Tuấn lúc này trực tiếp né tránh công kích của Tổ Vu, từng giây từng phút chú ý đến mọi hành động của Lục Áp.

Thấy Tướng Liễu lại bộc phát ra khí tức kinh khủng như vậy, Đế

Tuấn cũng vô cùng lo lắng, muốn ra tay giúp đỡ, nhưng lại bị các Tổ Vu kia ngăn cản.

"Hét!!!!" Lục Áp lúc này hét lớn một tiếng, tức thì trong cơ thể y bộc phát ra ánh sáng kinh khủng, trực tiếp lao về phía dòng nước bẩn mà Tướng Liễu đánh ra, hoàn toàn không có chút lùi bước.

"Đang tìm chết!" Tất cả người của Vu tộc đều cho rằng hành động này của Lục Áp lúc này hoàn toàn là tự tìm đường chết, chiêu này của Tướng Liễu nhất định sẽ khiến y bị tiêu diệt, không chọn cách chạy trốn mà lại chọn đối đầu trực diện, quả thực vô cùng không sáng suốt.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng lần này Lục Áp không còn đường thoát, một luồng Tam Muội Chân Hỏa lại vào lúc này thắp sáng cả bầu trời, tức thì trong lòng mọi người đều vô cùng tò mò.

Bầu trời đầy nước bẩn vào khoảnh khắc này đổ ập xuống nơi Lục Áp đang đứng, uy áp cổ xưa đó như muốn dập tắt Tam Muội Chân Hỏa trên người Lục Áp.

"Phá cho ta!!!" Lúc này giọng nói của Lục Áp vang vọng khắp không gian, Tam Muội Chân Hỏa lại một lần nữa được thắp lên, cả không gian đều là ngọn lửa đó.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng nổ liên tục vang lên, cuộc đối đầu giữa nước bẩn và Tam Muội Chân Hỏa vẫn đang tiếp diễn, nhưng sắc mặt của Tướng Liễu lại trở nên vô cùng khó coi, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng năng lượng đang không ngừng phản kháng.

"Không áp chế được ta đâu!" Lục Áp hét lớn một tiếng, tức thì cả

người trực tiếp đánh tới đối phương, sắc mặt cả người trở nên vô cùng kinh khủng.

Tam Muội Chân Hỏa lúc này trở nên vô cùng kinh khủng, như muốn thiêu rụi vạn vật thế gian, dòng nước bẩn kia hoàn toàn không có cách nào áp chế được nó, lúc này tất cả mọi thứ đều trở lại dáng vẻ vốn có của nó.

Bầu trời đầy nước bẩn đó bị Lục Áp dùng sức mạnh xé toạc ra một lỗ lớn, cả người trực tiếp lại một lần nữa tấn công Tướng Liễu, hoàn toàn không có chút dừng lại.

"Thực lực mạnh, đáng tiếc đã gặp phải ta!" Giọng Lục Áp rất nhạt, nhưng thanh đao bảy tấc trong tay lại một lần nữa chém về phía những cái đầu còn lại của Tướng Liễu.

Phụt, phụt, phụt!!!

Ba tiếng vang lên, đầu của Tướng Liễu trực tiếp lăn trên mặt đất, thực lực của Lục Áp lại một lần nữa làm mới nhận thức của mọi người.

Trong Yêu tộc cũng có thiên tài, có thể sánh ngang với Đại Vu, chỉ đáng tiếc gặp phải thời đại này, định sẵn chỉ có thể trưởng thành đến độ cao như vậy, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục phát triển...

Lúc này bên ngoài Thiên Đình, Đông Vương Công và Hồng Quân hai người cũng đã trở về, vừa lúc thấy được khoảnh khắc Lục Áp phá tan dòng nước bẩn kia.

"Người này không tệ, đạo hữu có cách nào không?" Đông Vương Công lúc này cười nói.

Hồng Quân lúc này cũng dồn ánh mắt vào người Lục Áp, nhìn đối phương phá tan dòng nước bẩn, trực tiếp lấy đầu Tướng Liễu, cảnh tượng này quả thực rất không tệ.

“Người này tự có tạo hóa, tạo hóa này không phải do ta ban, cho nên chuyện này cứ vậy đi!” Lúc này Hồng Quân cười nói với Đông Vương Công.

Rõ ràng lúc này đối với Lục Áp tự nhiên cũng có chút hứng thú, đối phương trong trận đại chiến Vu Yêu này, ngoài những vị Chuẩn Thánh kia, chính là người chói mắt nhất.

“Thì ra là vậy, không biết đạo hữu có thể cho biết tạo hóa trên là gì không?” Đông Vương Công nhìn Lục Áp cười hỏi.

Chương 487

Lúc này, theo lời của Hi Hòa, nếu có thể giúp Lục Áp, nhất định phải ra tay giúp đỡ.

Đây là một cơ hội, thay vì để y rơi vào trong Thiên Đạo, không bằng Đông Vương Công ra tay để đối phương vào trong đảo Bồng Lai, cũng là cho đối phương một tạo hóa.

"Cái này, đạo hữu nói đùa rồi, ta chỉ có thể nhìn ra trên người y có tạo hóa quấn thân, chứ không thể biết được đó là tạo hóa gì!" Hồng Quân cười nói.

Ông ta tự nhiên hiểu rõ, Thiên Đạo sẽ không để Yêu tộc toàn bộ bị hủy diệt, sắp tới chí tôn của các vì sao là Thái Dương Tinh sẽ mất đi sự kiểm soát, Thiên Đạo bèn muốn sắp xếp Lục Áp lên trên đó.

Chỉ là Đông Vương Công bất ngờ xuất hiện quả thực đã làm rối loạn kế hoạch của đối phương, ông ta chỉ tiếp tục đứng trong hư không quan sát mọi việc diễn ra.

Lúc này đại thế của Yêu tộc đã mất, nhưng họ vẫn đang dốc sức chống cự, hoàn toàn không muốn Yêu tộc bị tiêu diệt một cách đơn giản.

Các Tổ Vu lúc này cũng có mấy vị mất đi chiến lực, như Cường Lương bây giờ, đều không biết đến khi nào mới có thể hồi phục chiến lực của bản thân.

Chúc Cửu Âm lúc này cũng như vậy, thực lực không ngừng giảm sút, chỉ có thể đi theo sau hai vị Tổ Vu khác để dây dưa với Đế Tuấn, nếu là một mình, có khả năng bị đối phương trực tiếp đánh chết!

Một trận chiến trời đất u ám, Thiên Đình lúc này tan hoang không

chịu nổi, tất cả đều là bút tích của Chuẩn Thánh.

"Vu tộc, đều đáng bị tru sát!" Thái Nhất lúc này đang kéo chân bốn vị Tổ Vu, hung hăng nói.

Danh tiếng của hắn ở đại địa Hồng Hoang sớm đã vang dội, từ khi còn trẻ đã thành danh, cộng thêm Hỗn Độn Chung bạn sinh, thực lực càng không thể xem thường.

"Thái Nhất, lo cho mình trước đi!!!" Lúc này Nhục Thu cười nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Tuy phá vỡ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận quả thực đã tiêu hao không ít sức lực, nhưng do sự chênh lệch lớn về số lượng, cũng đã bù đắp lại tất cả.

Trận chiến của các Tổ Vu vẫn chưa bùng nổ đến mức kinh khủng, bởi vì họ đang chờ đợi người của Vu tộc san bằng cả Thiên Đình, sau đó mới là thời khắc quyết chiến giữa Tổ Vu và Yêu tộc.

Nhưng lúc này Đại Vu Hình Thiên vỗ vỗ vào bụng, sau đó lớn tiếng nói: "Ta biết rồi, khí tức trên người hắn chính là của Kim Ô, hắn là kẻ sống sót trong đám Kim Ô đó!" Một giọng nói vang lên, tức thì tất cả các Đại Vu đều dồn ánh mắt về phía Lục Áp, tất cả mọi người vào khoảnh khắc này đều tập trung nhìn y.

"Thì ra là vậy, thảo nào thiên phú mạnh mẽ như thế, ta còn không biết từ khi nào trong Yêu tộc lại có cao thủ như vậy tồn tại!" Cửu Phượng lúc này cười nói.

Nàng cũng thao túng hỏa diễm, Phượng Hoàng Chân Hỏa, cũng thuộc loại hỏa diễm thượng đẳng.

"Vậy thì phải giết hắn, không phải là triệt để cắt đứt hương hỏa cuối cùng của Đế Tuấn sao?" Lúc này trong đám Đại Vu không biết ai đã lên tiếng.

Trong nháy mắt, tất cả các Đại Vu đều trực tiếp buông tha Yêu tộc trong tay, toàn bộ dồn ánh mắt về phía Lục Áp, bởi vì đúng như giọng nói kia đã nói, nếu có thể giết chết Lục Áp, vậy thì Đế Tuấn sẽ mất đi hương hỏa cuối cùng.

Sự xuất hiện của y tất định phải chết trong trận đại chiến Vu Yêu này, nhưng tất cả lúc này lại vô cùng khác biệt.

Lục Áp chỉ cảm thấy lúc này như bị người ta theo dõi, những Đại Vu kia đều bay lên trời.

"Không ngờ, lại có thể trong đại chiến tìm thấy con trai của Đế Tuấn, thật sự là để cho Vu tộc chúng ta thắng một trận lớn a!" Người nói có sừng trên đầu, đồng thời tay cầm một chiếc rìu lớn, nhìn Lục Áp với vẻ mặt thản nhiên nói.

"Ngươi thật sự nghĩ rằng có thể giết được ta sao?" Lục Áp lúc này cũng cố tỏ ra trấn tĩnh, nhìn những Đại Vu kia chậm rãi nói.

Nhưng trong lòng y vô cùng rõ ràng, hoàn toàn không có cách nào giết hết những Tổ Vu này, bởi vì thực lực của họ tương đương với y, thậm chí y còn ngửi thấy khí tức nguy hiểm.

Chỉ là lúc này những Đại Vu kia không nói gì, nắm bắt thời cơ hành động, trực tiếp đánh về phía Lục Áp, hoàn toàn không có chút dừng lại.

Đế Tuấn tự nhiên vẫn luôn chú ý đến Lục Áp, lúc này thấy y bị những Đại Vu kia vây công, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng lại bị các Tổ Vu vây khốn, hoàn toàn không có cách nào đi chi viện.

"Con trai của ngươi lúc này không thể thoát khỏi đây đâu!" Xa Bỉ Thi lúc này cười nói.

Có thể nói lúc này Đế Tuấn như một con thú bị nhốt, muốn giải quyết chỉ cần đợi thời cơ là được, hoàn toàn không cần lo lắng.

"!!!!!" Đế Tuấn lúc này vô cùng tức giận, nhưng lại có thể làm gì, hắn hoàn toàn không có cách nào, chỉ có thể nhìn Lục Áp bị những Đại Vu kia bao vây.

Ngoài vực, Đông Vương Công lúc này đã thấy hết mọi chuyện, sau đó cười nói: "Nếu đạo hữu không muốn thu người này làm đồ đệ, vậy bần đạo không khách khí nữa!" Nói xong thân hình liền lóe lên, lao về phía ngoài Thiên Đình, chỉ để lại một mình Hồng Quân.

Hồng Quân lúc này cũng ngẩn người, trong lòng vô cùng kinh ngạc, phải biết là ông ta đã nói với Đông Vương Công, đối phương có tạo hóa của riêng mình, ám chỉ như vậy tự nhiên là vô cùng rõ ràng, đó là do Thiên Đạo sắp đặt.

Nhưng hành động của đối phương quả thực đã cho thấy y muốn đi ngược lại Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân suy nghĩ một lát liền chấp nhận chuyện này.

Đông Vương Công vi phạm Thiên Đạo còn ít sao?

Đối phương là truyền nhân của Lực chi đạo, bản thân vốn muốn siêu việt Thiên Đạo, lăng giá trên Thiên Đạo, đó mới là việc mà Đông Vương Công phải làm.

Nếu không Hồng Quân cũng sẽ không tìm y hợp tác, cùng nhau đối phó với những Ma Thần kia, dù sao nếu đối phó với họ mà ngay cả một chút tâm khí cũng không có, thì những chuyện khác càng không cần phải nói.

Trong Thiên Đình, Lục Áp lúc này nhìn những Đại Vu kia trực tiếp đánh tới mình, cũng chỉ có thể cứng rắn đối đầu, hai tay cầm đao trực tiếp chống đỡ những người đó.

Nhưng những người đó đều là Đại Vu, cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực tự nhiên không thể xem thường, hơn nữa sức mạnh

của mỗi người đều kinh khủng vô cùng, không phải là thứ mà Lục Áp có thể chống đỡ.

Ầm!!!!!!

Tức thì cả người Lục Áp không ngừng rơi xuống, sức mạnh đó không phải là thứ y có thể chống đỡ, bởi vì sức mạnh của những Đại Vu kia thực sự quá mạnh mẽ.

"Giết hắn, báo thù cho Tổ Vu Đế Giang!" Tướng Liễu hét lớn.

Tự nhiên trong tiếng hét này có ý tứ, lúc này chín đầu chỉ còn lại bốn, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận, cục diện này chính là thời cơ tốt nhất để giết chết Lục Áp.

"Lũ sâu bọ, ta lấy mạng chó của các ngươi trước!" Lục Áp lúc này cũng hét lớn, hoàn toàn không quan tâm gì nữa, cục diện này chính là muốn cùng những người đó liều một phen sinh tử.

Lục Áp lúc này cũng rõ ràng, nếu có thể giết thêm một Đại Vu, thì hy vọng sinh tồn của cả Yêu tộc lại tăng thêm một phần.

Thanh đao bảy tấc bộc phát ra ánh sáng vô thượng, trực tiếp lại một lần nữa đánh tới Tướng Liễu, đao pháp đó vô cùng quỷ dị.

"Dám!" Tướng Liễu hét lớn, xung quanh cơ thể bố trí những lớp vảy, lúc này tất cả mọi thứ đều biến hóa thành khí tức vô cùng kinh khủng, những lớp vảy đó tỏa ra ánh sáng đen kịt, như có thể chống đỡ lại tất cả mọi thứ.

Ông!!!!

Đao khí trực tiếp xé rách không gian, trực tiếp đánh vào cổ của Tướng Liễu, tốc độ càng vô cùng nhanh, góc độ không một ai có thể đoán được.

Keng!!!!

Một tiếng vang như kim loại va chạm vang lên, Tướng Liễu lúc này vô cùng vui mừng nhìn Lục Áp, công kích của đối phương quả thực đã bị hắn chống đỡ được.

"Công kích của ngươi cũng chỉ đến thế thôi, đều do ta sơ ý mới để ngươi chém đi đầu của ta!" Tướng Liễu cười lớn nói.

Nhưng lúc này lớp vảy trên cổ lại đang từ từ bong ra, một luồng sức mạnh mang theo khí tức vô cùng kinh khủng, hoàn toàn không phải là thứ mà Tướng Liễu có thể chống đỡ được.

Công kích của những người khác lúc này cũng đã xuất hiện sau lưng Tướng Liễu, chỉ cần một chút không cẩn thận, hắn sẽ bị xóa sổ tính mạng.

Nhưng khi công kích của những Đại Vu kia chưa kịp hạ xuống, ba cái đầu của Tướng Liễu trực tiếp rơi xuống, toàn bộ lăn trên mặt đất.

Chương 488

"A!!!!" Tiếng hét của Tướng Liễu lại một lần nữa xuất hiện, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng càng vô cùng chấn nộ.

"Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy!" Tướng Liễu lúc này vô cùng kinh hãi nhìn Lục Áp.

Bởi vì chiêu thức mà đối phương thể hiện quả thực khiến hắn có chút bất lực, hoàn toàn không có cách nào đối phó.

"Chết đi cho ta!" Giọng Lục Áp rất nhẹ, nhưng cũng vô cùng kinh khủng.

Tướng Liễu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy dưới lớp vảy một luồng khí tức kinh khủng bộc phát ra, tất cả mọi thứ đều biến hóa thành khí tức kinh khủng.

Cái đầu cuối cùng của Tướng Liễu, tức thì trực tiếp rơi xuống đất, thân thể hắn cũng đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không có bất kỳ động tác nào.

"Sao có thể!!!!" Các Đại Vu khác cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng công kích của họ cũng quả thực trực tiếp đánh vào Tướng Liễu, hoàn toàn không có nửa điểm dừng lại.

Ầm!!!!

Một tiếng nổ lớn, Lục Áp như bị một luồng sức mạnh bí ẩn kia trực tiếp đập xuống đất.

"Khụ khụ....." Lục Áp phun ra một ngụm máu tươi, sức mạnh của đối phương thực sự quá mạnh mẽ, thân thể y suýt chút nữa không

chống đỡ nổi.

“Ngươi lại giết được Tướng Liễu, cũng có chút bản lĩnh đấy!” Xi Vưu nhìn Lục Áp cười nói.

Nhưng lúc này Lục Áp đã là thế cục chắc chắn phải chết, hoàn toàn không thể có ai cứu được y.

Tức thì tất cả các Đại Vu trực tiếp cầm vũ khí trong tay đánh về phía Lục Áp, hoàn toàn không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Lục Áp cũng nhắm mắt lại, lúc này Tướng Liễu đã bị y giết chết, vậy cũng không lỗ, chỉ là không thể tiếp tục giết những Đại Vu này.

“Không được!!!” Đế Tuấn lúc này cũng thấy cảnh này, không khỏi hét lớn một tiếng, muốn đến bên cạnh Lục Áp.

Uy lực của Tổ Vu tự nhiên không thể xem thường.

Đế Tuấn cũng không thể chống đỡ, lúc này sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì những Tổ Vu kia hoàn toàn không cho hắn bất kỳ cơ hội nào đến gần.

“Tất cả các ngươi đều phải chết, đều phải chết!” Đế Tuấn hét lớn, vang vọng khắp Thiên Đình.

Đó là sự bất lực của Đế Tuấn, sự bất lực đối với vận mệnh, trong lòng hắn biết, tất cả đều là nhân quả.

Giết Đế Giang, không những không khiến Vu tộc suy yếu, mà còn khiến chiến đấu lực của họ tăng vọt, lúc này Lục Áp xuất hiện càng không thể trốn thoát.

“Đế Tuấn, lúc này ngươi còn tự thân khó bảo toàn, những chuyện đó lại có thể làm gì được?” Chúc Cửu Âm cười lớn nói.

Lúc này theo ông ta thấy, đại thế đã định, bất kể là ai cũng không có cách nào cứu được Lục Áp.

“Ta liều mạng với ngươi!” Đế Tuấn hét lớn.

Thân thể hắn như bị đốt cháy, trực tiếp đánh về phía ba vị Vu tộc kia.

Những Vu tộc kia thấy Đế Tuấn lại một lần nữa tấn công tới, hoàn toàn không có chút lùi bước, trong lòng họ rõ ràng, chỉ cần những Đại Vu kia giết chết Lục Áp, thì Yêu tộc nhất định sẽ lại một lần nữa thất bại.

“Huynh trưởng, không được!!!” Thái Nhất cũng thấy Đế Tuấn đốt cháy thân thể, không khỏi hét lớn một tiếng, nhưng giữa họ có khoảng cách ngàn dặm, bên cạnh lại có Tổ Vu cản trở, muốn đến đó còn khó hơn lên trời.

Thấy Vu tộc tiến lên, khóe miệng Đế Tuấn hơi nhếch lên, điều hắn muốn chính là những Tổ Vu kia không lùi lại, bởi vì hắn muốn đốt cháy tinh thần chi lực trong cơ thể, để những kẻ này cũng cùng hắn chôn theo.

Lục Áp lúc này cũng nhìn về phía Đế Tuấn, thấy đối phương vẻ mặt giải thoát, đồng thời trong tay một luồng tinh thần kinh khủng, trực tiếp áp xuống những Đại Vu kia.

“Hài tử, đây là bước cuối cùng mà vi phụ có thể làm, nhớ kỹ sau khi thoát khỏi đây, hãy trốn trong thế giới Hồng Hoang, đừng nghĩ đến báo thù, thù của các huynh trưởng con, bây giờ vi phụ sẽ đòi lại tất cả!” Giọng Đế Tuấn vô cùng rõ ràng, truyền vào tai mỗi người.

Các Tổ Vu kia cũng cảm nhận được khí tức tỏa ra từ người Đế Tuấn.

“Chạy, mau chạy!” Chúc Cửu Âm hét lớn.

Ông ta biết chuyện này không đơn giản như vậy, lúc này nếu không chạy thì thật sự không còn cơ hội nữa.

“Tất cả các ngươi đều không thoát được đâu!!!!” Đế Tuấn cười lớn nói, lúc này lại vô cùng phóng khoáng, cả người lơ lửng trên không, sau đó luồng sức mạnh kia trực tiếp đánh về phía đối phương.

Vô số tinh thần bao vây, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Cường Lương, còn có Nhục Thu toàn bộ bị nhốt trong đó, cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng từ người Đế Tuấn.

“Hắn muốn tự bạo!!!” Xa Bỉ Thi hét lớn.

Lúc này trong cơ thể các Tổ Vu từng luồng lực kinh khủng bộc phát, muốn chống lại Đế Tuấn tự bạo là hoàn toàn không thể.

Cho nên bốn người liên thủ muốn phá giải toàn bộ tinh thần mà Đế Tuấn bố trí, nhưng Đế Tuấn hoàn toàn không cho đối phương cơ hội đó, kéo theo bốn vị Tổ Vu chôn cùng cũng là để giảm bớt áp lực cho Thái Nhất.

Chiêu tinh thần đó càng có thể giải vây cho Lục Áp, trong lòng hắn tự nhiên không còn vướng bận gì.

Chỉ là không ai phát hiện, trong Thiên Đình đã xuất hiện một người, ánh mắt của y chỉ dừng lại trên người Lục Áp, không hề quan tâm đến những chuyện khác.

“Đế Tuấn, ngươi xử lý rất tốt, chỉ đáng tiếc, một luồng tinh thần kia sẽ khiến con trai ngươi cũng chết trong đó!” Lúc này một giọng nói vang bên tai Đế Tuấn.

Đế Tuấn đang ở bên bờ vực tự bạo, vốn đã không thể khống chế được, đặc biệt là khi nghe câu nói đó của Đông Vương Công, suýt chút nữa khiến hắn muốn từ bỏ việc tự bạo.

“Không thể nào!!!!” Đế Tuấn hét lớn.

Nhưng tất cả đã quá muộn, bởi vì lúc này thân thể Đế Tuấn không thể tự mình khống chế, chỉ có thể nhìn cảnh đó xảy ra.

Trong vị trí bị tinh thần vây khốn, bộc phát ra ánh sáng kinh khủng, ánh sáng vô thượng đó, trực tiếp chiếu sáng tất cả, bất kể thứ gì bí ẩn ở bên trong đều sẽ bị hủy diệt.

"A!!!!" Đế Tuấn phát ra tiếng kêu đau khổ vô cùng, đó là nỗi đau do tự bạo mang lại, ánh sáng vô thượng đó chính là tinh thần chi lực, khí tức kinh khủng đó ngay cả Chuẩn Thánh cũng vô cùng khó chống đỡ.

Trước mặt Công Đức Thánh Nhân, cảm nhận được khí tức kinh khủng này, đều có khả năng sẽ bị trực tiếp đánh bị thương, Chuẩn Thánh tự bạo không nghi ngờ gì là chiêu thức mạnh nhất trong tất cả các chiêu thức.

"Không được!!!!" Mọi người trong Yêu tộc nhìn ánh sáng chói lòa kia đều không khỏi hét lớn, nhưng hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ có thể nhìn thân thể Đế Tuấn tự bạo, không thể có bất kỳ sự ngăn cản nào.

Các Tổ Vu bị nhốt trong tinh thần càng như vậy, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, bởi vì họ không có cách nào phá giải được tinh thần mà Đế Tuấn thiết lập ngay từ đầu, chỉ có thể mặc cho khí tức kinh khủng đó không ngừng tiến đến.

Ầm ầm ầm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, trên Thiên Đình mọc lên một đám mây hình nấm, lực lượng kinh khủng chấn động khiến tất cả mọi thứ đều vỡ nát, lúc này tất cả đều biến thành hư ảnh.

Trong vòng ngàn dặm không có bất kỳ sinh vật nào sống sót, Nam Thiên Môn cũng không ngừng rung chuyển, có thể thấy sức mạnh đó kinh khủng đến mức nào.

"Huynh trưởng!!!!" Thái Nhất lúc này trên người cũng bộc phát ra

khí tức kinh khủng, tiếng chuông của Hỗn Độn Chung không ngừng chấn động.

Chương 489

Các Tổ Vu kia muốn cản trở, nhưng lại bị sóng âm kinh khủng tỏa ra từ Hỗn Độn Chung đẩy bật ra, hoàn toàn không có cách nào đến gần.

"Vu tộc, tất cả các ngươi đều phải chết!" Lục Áp lúc này hét lớn, sự ra đi của Đế Tuấn đối với y là một cú sốc vô cùng lớn.

Phụ thân y vì cứu y mà chọn cách tự bạo, tất cả đều là vì sức mạnh trên người y không đủ mạnh, không thể gánh vác một phần áp lực cho Yêu tộc.

Dần dần, nơi mà Đế Tuấn từng ở đó từ từ lắng xuống, khi bụi bặm sắp tan đi, có một bóng người xuất hiện trong mắt mọi người.

Luồng tinh thần trên đầu Đại Vu kia lúc này lại mãi không rơi xuống, bởi vì lúc này Đông Vương Công đã ra tay đỡ lấy luồng tinh thần đó, không để nó rơi xuống.

"Chết rồi, tất cả đều chết rồi!" Người này chính là Nhục Thu, toàn thân không có một chỗ nào lành lặn.

Hắn là Kim chi Tổ Vu của phương Tây, độ mạnh của thân thể càng mạnh mẽ đáng sợ, ngay cả trong Vu tộc cũng không thể tìm ra người thứ hai có thể sánh ngang, nhưng lúc này lại đại đạo tận hủy, thân thể cũng vô cùng suy yếu.

Vụ tự bạo lần này của Đế Tuấn quả thực kinh khủng, ba vị Tổ Vu vẫn lạc, một vị Tổ Vu bị trọng thương, muốn hồi phục không biết phải cần bao nhiêu năm tháng.

"Giết, báo thù cho Thiên Đế!!!!" Trong Yêu tộc tiếng giết chóc vang lên bốn phía, đều vây quanh Lục Áp, y là huyết mạch duy nhất

của Thiên Đế, tự nhiên phải bảo vệ.

Thái Nhất cũng như vậy, đang không ngừng tiến lại gần Thái Nhất.

Đại chiến Vu Yêu hai tộc vẫn tiếp diễn.

Lục Áp chỉ cảm thấy tất cả đều quá mộng ảo, đặc biệt là khi thấy Đế Tuấn tự bạo trước mặt mình, trong lòng càng không thể chấp nhận.

"Không, ta không muốn kết quả này!" Lục Áp hét lớn.

Nước mắt nơi khóe mắt không ngừng chảy, nhưng lại có thể làm gì, trong đầu hình ảnh nụ cười cuối cùng của Đế Tuấn lại vẫn luôn lưu giữ trong lòng y, hoàn toàn không có cách nào quên được.

"Ngươi đang làm gì vậy, không biết hoàn cảnh của mình bây giờ sao?

Chẳng lẽ cái chết của Đế Tuấn chỉ khiến ngươi sa ngã, không khiến ngươi phấn chấn lên sao?" Lúc này giọng nói của Đông Vương Công vô cùng lớn, trực tiếp hét vào mặt Lục Áp.

Bởi vì công kích của Đại Vu lúc này đang ở trên đỉnh đầu Lục Áp, nếu y không có phản ứng, sẽ chỉ có thể vẫn lạc tại nơi này.

Giọng nói của Đông Vương Công như một tiếng chuông định âm, khiến sắc mặt Lục Áp biến đổi, nhìn Đại Vu tấn công đến trước mặt, trong tay vội vàng bấm pháp quyết.

Ầm!!!!!!

Lực lượng kinh khủng trực tiếp bùng nổ trước mặt Lục Áp, y đã phòng ngự, nhưng dù sao đó là lực lượng liên thủ của Đại Vu, hoàn toàn không phải là thứ y có thể chống đỡ.

Tức thì cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống

đất, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, sắc mặt vô cùng khó coi, nếu không chống đỡ, một đòn liên thủ của Đại Vu vừa rồi đủ để lấy mạng y.

"Ngươi là ai, tại sao lại giúp ta?" Lục Áp hét lớn, sắc mặt lúc này của y trở nên vô cùng khó coi, nhưng nếu không có giọng nói kia, y hoàn toàn không thể sống sót.

"Ta là ai không quan trọng, bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi nguyện ý bái nhập môn hạ của ta, ta có thể bảo đảm ngươi bình an vô sự." Giọng nói của Đông Vương Công lại một lần nữa truyền đến, nói với Lục Áp.

Nghe vậy, Lục Áp lúc này nhìn Đại Vu đang chém về phía mình, trong lòng cũng đang do dự, dù sao bây giờ đối với y là thế cục chắc chắn phải chết, thực lực của đối phương ít nhất cũng là Thánh nhân, hẳn là có thể bảo vệ tính mạng của mình.

Phải biết rằng tinh thần của phụ thân đang lơ lửng trên không trung mãi không rơi xuống, có khả năng có quan hệ rất lớn với đối phương.

"Vậy ngài có thể giúp Yêu tộc ta vượt qua cửa ải khó khăn lần này không?" Lục Áp tò mò hỏi.

Nếu đối phương ra tay, Vu tộc nhất định sẽ thất bại, đó mới là điều y muốn, nếu có cao thủ như vậy xuất hiện, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

"Chuyện này ta không thể làm được, nhưng ta có thể mang ngươi đi, bây giờ ngươi có thời gian suy nghĩ, nếu không tất cả sẽ muộn!" Đông Vương Công nói với Lục Áp.

Không phải Đông Vương Công sợ những Đại Vu kia ra tay, mà y cảm ứng được khí tức Thiên Đạo, nếu tiếp tục kéo dài, Lục Áp có thể

sẽ xảy ra chuyện khác.

"Ta đồng ý, sư phụ cứu con!" Lục Áp cũng không suy nghĩ tiếp, bởi vì lúc này chiếc rìu lớn trước mắt đã chém xuống đầu y, nếu chậm thêm một chút nữa tất cả sẽ kết thúc.

Giọng nói vừa dứt, tức thì pháp tắc trong tay Đông Vương Công không ngừng vận động, tất cả mọi thứ đều bắt đầu xảy ra biến hóa.

Từng luồng pháp tắc trên người Lục Áp không ngừng chấn động, thân thể y cũng bị đối phương trực tiếp hút đi, hoàn toàn không có chút dừng lại, bởi vì sức mạnh của Đông Vương Công thực sự quá mạnh mẽ.

Đại Vu tự nhiên cảm nhận được luồng lực đó, tức thì cả người muốn ra tay chống đỡ, nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến họ cũng có chút khó tin.

Khi lực lượng pháp tắc lưu động, Đại Vu muốn cản trở, nhưng lại bị luồng sức mạnh đó trực tiếp đẩy bay, hoàn toàn không có cách nào khác để giữ Lục Áp lại.

"Lục Áp chạy rồi!" Hình Thiên hét lớn, lúc này cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại có thể làm gì, chỉ có thể nhìn mọi chuyện xảy ra.

Lực lượng pháp tắc của Đông Vương Công không phải là thứ mà mấy Đại Vu nhỏ bé có thể cản trở, ngay cả Tổ Vu ở đây cũng hoàn toàn không có cách nào.

Nhanh chóng, cả người Lục Áp trực tiếp biến mất khỏi vị trí ban đầu, y chỉ cảm thấy như tiến vào một vực sâu, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình xung quanh.

"Uống viên đan dược này đi!!!" Lúc này trong tay Lục Áp xuất hiện một chiếc bình ngọc, khi mở ra, tức thì ngửi thấy mùi hương bên

trong thoang thoảng bay vào mũi.

"Đây là?" Lục Áp vô cùng tò mò hỏi, lúc này y vẫn chưa nhìn thấy vị sư phụ này.

"Đây là diệu dược chữa thương do bần đạo nghiên cứu ra!" Đông Vương Công nói với y.

Lúc này y đang trên đường vội về đảo Bồng Lai, nhưng phía sau lại cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

"Ông!!!!!!" Trên không trung từng tiếng nổ vang đang chấn động, đó là một luồng sức mạnh vô song, hẳn là sức mạnh của Thiên Đạo.

Chỉ là một tia mà thôi, không phải toàn bộ, nhưng cũng vô cùng kinh khủng, Công Đức Thánh Nhân ở đây cũng sẽ bị luồng sức mạnh đó trực tiếp phá hủy thành mảnh vụn.

"Người này là đồ đệ của bần đạo, ngươi dám?" Đông Vương Công hét lớn, đối với bầu trời hét lớn.

Khí tức trên người y cũng vô cùng kinh khủng, đối với bầu trời càng không có chút sợ hãi.

Nghe lời của Đông Vương Công, khí tức Thiên Đạo cũng từ từ mờ đi, như đang ẩn nấp.

Đông Vương Công lúc này không tiếp tục để ý, lại một lần nữa vội về đảo Bồng Lai, tốc độ trên đường vô cùng nhanh.

Sở dĩ Thiên Đạo không có động tĩnh, hoàn toàn là vì Đông Vương Công nằm ngoài kế hoạch của Thiên Đạo, đệ tử của y cũng như vậy, có thể nói chỉ cần mang danh hiệu của y, có quan hệ với y, vận mệnh sẽ thay đổi, điều này dường như tất cả mọi người trong thế giới Hồng Hoang đều biết.

Đảo Bồng Lai, Đông Vương Công trực tiếp vào trong Bồng Lai

Tiên Các, lúc này Hi Hòa đang lo lắng đi đi lại lại.

Khi thấy Đông Vương Công, nàng vội vàng chạy lên nói với y: "Hoa công, bây giờ đại chiến Vu Yêu đã bắt đầu, chàng có thể đi xem một chút không?" "Sao vậy?" Đông Vương Công có chút tò mò nhìn Hi Hòa, đối phương chưa từng hoảng loạn như vậy, trong lòng tự nhiên có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì.

"Ta vừa đi Thang Cốc mấy hôm trước, phát hiện Lục Áp hoàn toàn không ở trong đó, sợ đã xảy ra chuyện, hy vọng chàng có thể giúp đỡ!" Hi Hòa có chút ngượng ngùng nói.

Nàng tự nhiên biết Đông Vương Công và Yêu tộc quan hệ không tốt, nhưng dù sao đó cũng là đứa con trai duy nhất của tỷ tỷ, nếu không bảo vệ được y, thì đối với Thường Hi là một cú sốc quá lớn.

"Bần đạo còn tưởng là chuyện gì!" Đông Vương Công phất phất tay.

Chương 490

Tức thì pháp tắc trong tay không ngừng chấn động, hư không từ từ xuất hiện một khe nứt, ở giữa có một người đang ngồi, lúc này đang nhắm mắt hồi phục thân thể.

Thấy người xuất hiện trong hư không, lúc này Hi Hòa cũng vô cùng vui mừng, bởi vì người đó chính là Lục Áp.

"Hoa công...." Hi Hòa có chút khó tin nhìn Đông Vương Công, không ngờ đối phương lại thật sự mang Lục Áp về, quả thực ngoài dự liệu của nàng.

"Chỉ là tình cờ, bần đạo có một số việc cần phải xử lý, đến lúc đó sẽ đưa nó đi xem một chút, làm quen!" Đông Vương Công nói với Hi Hòa.

Hi Hòa nghe vậy gật gật đầu, trong lòng cũng rõ ràng, Đông Vương Công bây giờ có thể mang Lục Áp về, áp lực phải đối mặt có thể biết được.

"Chàng đi đi, nhưng Hoa công nhất định phải cẩn thận một chút!" Hi Hòa nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công xoa xoa đầu Hi Hòa, liền vội về phía Thiên Đình, lúc này Đế Tuấn dùng cách tự bạo giải quyết bốn vị Tổ Vu, cảnh tượng đó vô cùng tráng lệ.

Lúc này Vu Yêu hai tộc, nhất định phải có một tộc chết, bị loại bỏ khỏi đại địa Hồng Hoang này, cho nên lúc này không dám có bất kỳ chuyện gì khác.

"Vu tộc, tất cả các ngươi đều phải chết!" Thái Nhất thấy Lục Áp biến mất không thấy, trong lòng càng vô cùng lo lắng, cho rằng đây

đều là thủ đoạn của Vu tộc.

Cộng thêm việc Đế Tuấn tự bạo mà chết, sự kích thích đó càng khiến hắn mất đi lý trí, muốn trực tiếp tìm họ liều mạng.

"Thái Nhất, bây giờ ngươi cũng chắc chắn phải chết, hà tất phải khổ sở giãy giụa!" Các Tổ Vu kia lúc này cũng vô cùng tức giận, Huyền Minh càng vô cùng lạnh lùng.

Bốn người huynh đệ của ông ta đã chết, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận, Vu tộc vốn là một thể, lúc này thấy ba người chết, Huyền Minh có chút không thể chấp nhận được.

"Huyền Minh, thực lực của ngươi tuy mạnh, nhưng bây giờ ta trong tay có Hỗn Độn Chung, Vu tộc các ngươi hoàn toàn không làm gì được ta!" Thái Nhất cười lớn nói.

Liền trực tiếp thúc giục Hỗn Độn Chung đánh tới Huyền Minh, hoàn toàn không quan tâm những Tổ Vu khác thế nào.

Hỗn Độn Chung vây quanh thân thể Đông Hoàng Thái Nhất, không ngừng chống đỡ những công kích phát ra từ Vu tộc.

Thái Nhất tay cầm Yêu Hoàng kiếm, trên thân kiếm tinh thần vây quanh, khí thế đó như chẻ tre, coi tất cả chướng ngại vật là không có gì.

Huyền Minh lúc này không hề sợ hãi, bên cạnh ông ta từng giọt mưa xuất hiện, tức thì phong tỏa toàn bộ mọi thứ.

"Chết đi cho ta!" Trong cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất bộc phát ra khí tức kinh khủng, hét lớn nói.

Trên kiếm mang phát ra một luồng khí tức, tức thì không gian trước mặt Huyền Minh sụp đổ trong nháy mắt, xuất hiện một lỗ đen, như muốn nuốt chửng vạn vật.

Huyền Minh lúc này cũng không ngừng biến hóa, những giọt mưa đó trực tiếp đánh tới Thái Nhất.

Đông đông đông!!!!!!

Hỗn Độn Chung lúc này cũng bộc phát ra khí tức kinh khủng, trực tiếp chống đỡ tất cả, Thái Nhất thì không ngừng tiến về phía trước, hoàn toàn không có chút dừng lại.

Khí tức tỏa ra từ lỗ đen đó khiến Huyền Minh cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp, tự nhiên sẽ không ngốc mà đối đầu trực diện, trực tiếp né sang một bên của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Thiên Lương Thần Vũ!!!" Huyền Minh hét lớn, bầu trời đầy mưa vào khoảnh khắc này lan ra, dày đặc trên đầu Đông Hoàng Thái Nhất, trực tiếp đập mạnh xuống đối phương.

Huyền Minh là Vũ Thần, có thể thao túng tất cả nước mưa trong đại địa Hồng Hoang, lúc này đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất không hề tỏ ra bất kỳ sự sợ hãi nào.

Danh tiếng của Đông Hoàng quả thực mạnh, nhưng Huyền Minh cũng không kém.

Các Tổ Vu khác lúc này cũng tránh xa, không dám đến gần bên cạnh Đông Hoàng, ai cũng biết sự kinh khủng của Thiên Lương Thần Vũ, đó là Vũ chi pháp tắc, bên trong có lực lượng pháp tắc vô cùng kinh khủng.

Một giọt mưa như một đạo pháp tắc, trên đầu Đông Hoàng Thái Nhất có vô số giọt mưa, những thứ này đập xuống, tất cả mọi thứ đều sẽ biến thành hư vô.

"Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!!

Ầm ầm ầm!!!" Tiếng nổ kinh khủng không ngớt, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này đã tế ra Hỗn Độn Chung, để nó bảo vệ trên đầu mình, đồng thời Yêu Hoàng kiếm trong tay càng tỏa ra khí tức kinh khủng.

Nhưng mưa quá dày đặc, có Hỗn Độn Chung và Yêu Hoàng kiếm cũng hoàn toàn không thể chống đỡ được công kích của Huyền Minh.

Cả người Đông Hoàng Thái Nhất bị đập mạnh xuống đất, lúc này y mới cảm nhận được, Huyền Minh kia chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng đối phương lại không có kỳ ngộ như vậy, không thể nhận được công đức do Thiên Đạo ban cho, từ đó chuyển hóa thành Thánh nhân.

Hồng Hoang thịnh hành một câu nói, đó là dưới Thánh nhân đều là con kiến, cho nên dù chỉ thiếu một bước, chiến đấu lực của Huyền Minh cũng chênh lệch trời đất, hoàn toàn không đáng sợ.

Đều là Chuẩn Thánh, tại sao phải sợ đối phương, phải biết Đông Hoàng Thái Nhất cũng là người mạnh nhất Yêu tộc, thực lực đó càng vô cùng kinh khủng.

Bên kia, Côn Bằng lúc này lại không có tâm trí chiến đấu, Đế Tuấn tự bạo mà chết, lúc này Yêu tộc chỉ còn lại y và Đông Hoàng Thái Nhất, đối phương có Hỗn Độn Chung hộ thể, đồng thời có Yêu Hoàng kiếm và các pháp bảo nghịch thiên khác.

Côn Bằng lại không có, cho nên nảy sinh ý định rút lui, hoàn toàn không muốn tiếp tục chiến đấu.

"Thuấn Tức Vạn Biến!!!" Côn Bằng hét lớn, pháp tắc diễn biến thành từng đợt sóng lớn trực tiếp đánh về phía hai vị Tổ Vu kia.

Thấy Côn Bằng ra tay bất ngờ, Tổ Vu hoàn toàn không có chút

dừng lại, trực tiếp né tránh, trong lòng cũng rõ ràng phải tránh mũi nhọn của y trước, không đối đầu trực diện.

Nơi sóng lớn đi qua, có thể nói là cỏ không mọc, bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc đều bị hất văng trên mặt đất, những kẻ thực lực không đủ đều bị sóng lớn kinh khủng kia trực tiếp xé thành mảnh vụn.

Côn Bằng không có chút dừng lại, trực tiếp chạy trốn về phía ba mươi ba tầng trời, trong lòng còn nhớ thương hai món bảo vật, đó là Hà Đồ và Lạc Thư.

Phải biết Đế Tuấn đã tham ngộ hai cuốn sách này để sáng lập ra Vô Thượng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, bảo vệ Thiên Đình, tuy bị Vu tộc phá vỡ, nhưng họ cũng đã phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng mới được như vậy.

"Côn Bằng muốn chạy!!!!" Tổ Vu Hấp Tư hét lớn, nói với mọi người.

Lời này vừa ra, bất kể là Vu tộc hay Yêu tộc, tất cả mọi người đều nhìn về phía Côn Bằng rời đi, trong lòng càng vô cùng cảm khái.

"Yêu Sư muốn chạy?" "Thiên Đế vừa mới trận vong, Yêu Sư đã bỏ chạy, Yêu tộc ta nguy rồi!!!" "Không ngờ Yêu tộc ta lại xuất hiện kẻ phản bội như vậy!" Tất cả mọi người trong Yêu tộc đối với Côn Bằng vô cùng thất vọng, bởi vì không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Thái Nhất lúc này cũng nhìn Côn Bằng, trong lòng cũng không thể tin tất cả là thật, nhưng hành động của đối phương quả thực là như vậy, lúc này đang vội về phía ba mươi ba tầng trời.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất lúc này trở nên vô cùng khó coi, phải biết Côn Bằng là một trong số ít cường giả còn lại của Yêu tộc.

"Thiên Hoàng, thời thế này không thuộc về Yêu tộc chúng ta, ta khuyên ngài hãy buông tay đi!" Giọng Côn Bằng vang vọng khắp đại

địa.

"Côn Bằng là người của Yêu tộc ta, bây giờ ngươi muốn rút lui nhất định sẽ bị Yêu tộc ngàn vạn đời sau phỉ nhổ!" Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn.

Việc Côn Bằng lần này có thể nói là khiến tất cả Yêu tộc triệt để từ bỏ chống cự, phải biết rằng là một sức mạnh đỉnh cao bây giờ lại chọn lâm trận đào thoát, đối với Yêu tộc là một cú sốc không gì sánh bằng.

Côn Bằng vừa đi, sự cân bằng ban đầu hoàn toàn bị phá vỡ, bây giờ thế cục của Vu Yêu hai tộc hoàn toàn nghiêng về một phía.

Thái Nhất một mình hoàn toàn không thể chống lại những đòn tấn công tinh vi của các Tổ Vu, Yêu tộc cũng không ngừng lùi lại.

Chương 491

"Đáng hận, đáng buồn, đáng tiếc!!!!" Thái Nhất hét lớn.

Lúc này y cũng rõ ràng, tất cả bây giờ đều là do Thiên Đạo làm, những thứ này đều không thể kháng cự, giống như trời sập.

Huyền Minh lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Nhất, lúc này đại thế của Yêu tộc đã mất, Vu tộc nhất định có thể chiếm được Thiên Đình, triệt để diệt trừ Yêu tộc.

"Thái Nhất, bây giờ Yêu tộc chỉ còn lại một mình ngươi, lấy gì mà đấu với ta!" Huyền Minh lạnh lùng nói.

Một trận chiến, lại có bốn vị Tổ Vu vẫn lạc, lúc này bên cạnh chỉ còn lại năm vị Tổ Vu, kết quả này Huyền Minh có chút khó chấp nhận.

"Ta còn thì Yêu tộc còn, ta vong thì Yêu tộc vong!!" Thái Nhất lạnh lùng nói, hoàn toàn không có chút lùi bước.

Tức thì khí tức trên người không ngừng được tăng cường, từng luồng khí tức không ngừng vây quanh, như thay da đổi thịt.

Thái Nhất cũng không rõ luồng sức mạnh này từ đâu đến, nhưng có luồng sức mạnh này giúp đỡ, Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn không có nửa điểm lùi bước, cả người trực tiếp đánh về phía sáu vị Vu tộc còn lại.

Bởi vì khí tức trên người Đông Hoàng Thái Nhất thực sự quá kinh khủng, Tổ Vu thấy vậy cũng vội vàng lùi lại, không dám có bất kỳ hành động tiến lên nào.

Yêu tộc lúc này toàn bộ trốn sau lưng Thái Nhất, đây là hy vọng cuối cùng, nếu y không ra tay, Yêu tộc thật sự không còn cơ hội nữa.

“Thiên Hoàng, chúng ta cũng sẽ chiến đấu bên cạnh ngài, quyết không lùi bước!” Mười hai Yêu Thần lúc này chỉ còn lại bốn người, đứng sau lưng Thái Nhất hét lớn nói.

“Chúng ta nguyện theo Thiên Hoàng bảo vệ Thiên Đình, quyết không lùi bước!” Có Yêu Thần dẫn đầu, tất cả Yêu tộc đều hét lớn, khắp các ngóc ngách của ba mươi ba tầng trời đều vang vọng khắp đại địa.

Đông Vương Công lúc này đã ở trên Thiên Đình, Hồng Quân tự nhiên cũng đã đến đón, hoàn toàn không có chút dừng lại.

“Đông Vương Công, vừa rồi khí tức Thiên Đạo ta có cảm nhận được, tại sao ngài lại không sao?” Hồng Quân lúc này nói với Đông Vương Công.

Ông ta có cảm ứng được khí tức tỏa ra từ Thiên Đạo, theo lý mà nói, Vương nên phải dừng lại một lúc mới có thể đến được đây, nhưng bây giờ lại nhanh như vậy.

“Bần đạo tự nhiên có cách!!!” Đông Vương Công nhàn nhạt cười nói.

Hồng Quân tự nhiên trong lòng vô cùng rõ ràng, Đông Vương Công đến đây tất vì Hỗn Độn Chung, chuyện về các vì sao ngoài vực kia ông ta cũng không rõ, tự nhiên không thể không đề phòng.

Hồng Quân gật gật đầu, không tiếp tục nói chuyện với Đông Vương Công, chăm chú xem trận đại chiến Vu Yêu hai tộc.

“Không ngờ Thiên Đạo lại gia trì cho Thái Nhất, bây giờ sáu Tổ Vu cũng chưa chắc là đối thủ của hắn!” Đông Vương Công lúc này cười nói.

Tự nhiên y thấy được từng luồng pháp tắc trên người Thái Nhất không ngừng chấn động, không phải là kích phát tiềm năng, đó là sức

mạnh do Thiên Đạo ban cho đối phương.

Hồng Quân gật gật đầu nói: "Xem ra bây giờ Vu Yêu hai tộc nhất định phải triệt để rút khỏi vũ đài lớn Hồng Hoang này!" Được Thiên Đạo gia trì, Thái Nhất lúc này như vào chốn không người, cả người trực tiếp xông vào trong đám Tổ Vu, hoàn toàn không có chút dừng lại.

"Tất cả các ngươi đều phải ở lại đây chôn cùng huynh trưởng ta!" Giọng Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng lạnh lẽo.

Hỗn Độn Chung trong tay vào khoảnh khắc này không ngừng tỏa ra khí tức kinh khủng, trên thân chuông tinh thần và đại địa không ngừng biến hóa.

Đông đông đông!!!!

Hỗn Độn Chung vang lên, cả Thiên Đình đều rung chuyển, Hỗn Độn Chung có thể trấn áp hỗn độn, trấn áp hồng mông chi lực, lúc này trong tay Thái Nhất, các vì sao trên thân chuông không ngừng chuyển động, từng đạo pháp tắc vô thượng không ngừng chuyển động.

Vào khoảnh khắc này, từng luồng khí tức hỗn độn không ngừng quét qua, nơi Hỗn Độn Chung đi qua, vạn vật đều bị hủy diệt, hoàn toàn không có khả năng bảo tồn.

Phải biết rằng bây giờ Thái Nhất dùng cảnh giới Chuẩn Thánh để kích phát, nếu là Thánh nhân kích phát, không khó để tưởng tượng Hỗn Độn Chung này nhất định là một thứ vô cùng kinh khủng.

"Quả nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Nhất bây giờ muốn liều mạng, mọi người cẩn thận một chút!" Huyền Minh nói với các Tổ Vu.

Bởi vì ông ta cũng không dám có chút sơ suất nào, bởi vì luồng khí tức đó thực sự quá đáng sợ, nơi Hỗn Độn Chung nghiền qua, đều để lại một luồng khí tức khó có thể xóa đi.

Tất cả các Tổ Vu đều vội vàng né tránh, không dám đối đầu trực diện với Đông Hoàng Thái Nhất, tự nhiên cũng rõ ràng, lúc này thực lực của đối phương đã trở nên khó lường.

Nhưng đối phương vẫn chưa bước vào cảnh giới Thánh nhân, lúc này cũng không kịp nghĩ xem luồng sức mạnh trên người Đông Hoàng Thái Nhất từ đâu đến.

Ầm ầm ầm!!!!

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này hoàn toàn không để ý, tay cầm Hỗn Độn Chung trực tiếp xông vào giữa các Tổ Vu, không ngừng đập vào người họ.

Thiên Đình cũng không ngừng sụp đổ, pháp tắc của Thiên Đình cũng khó có thể chống đỡ được.

"Chết đi cho ta!!!!!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng rõ ràng, thời gian của mình không còn nhiều, cho nên cũng phải nhanh lên, nếu không giải quyết hết những Tổ Vu này, thì đối với Yêu tộc thật sự chỉ có vận mệnh bị diệt tộc.

Cộng Công lúc này do dự chậm một bước liền bị Đông Hoàng Thái Nhất đuổi kịp, tức thì Hỗn Độn Chung trực tiếp đánh vào sau lưng hắn.

"Cẩn thận!" Huyền Minh tự nhiên cũng thấy cảnh này, không ngừng kết thủ ấn, trực tiếp tạo ra một tấm khiên do mưa ngưng tụ thành sau lưng Cộng Công.

Khí tức trên người Cộng Công cũng không ngừng bộc phát, trực tiếp hình thành một tấm khiên nước để chống lại Hỗn Độn Chung.

Nhưng Hỗn Độn Chung như một thanh kiếm sắc bén không thể cản phá, không cho bất kỳ ai có cơ hội phản ứng, trực tiếp đập vỡ tấm khiên mưa mà Huyền Minh huyễn hóa ra.

Thái Nhất không vì phá vỡ một tấm khiên mưa mà dừng lại, không có chút dừng lại nào lại một lần nữa đập về phía Cộng Công.

Cộng Công lúc này muốn chạy, nhưng cảm giác áp bức tỏa ra từ Hỗn Độn Chung khiến hắn nhất thời có chút thất thần.

Bởi vì hắn nhìn thấy tận thế, một luồng ánh sáng chói lọi sáng lên trước mắt, nhưng luồng ánh sáng đó lại vô cùng dịu dàng, như đang nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể Cộng Công.

"Chết đi cho ta!!!" Giọng Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa vang bên tai Cộng Công, như tiếng nói cuối cùng trước khi chết.

Lúc này Cộng Công tỉnh ngộ, nhưng bây giờ hoàn toàn không có cách nào, bởi vì tất cả sức mạnh đều bùng nổ vào khoảnh khắc này.

Tấm khiên nước mà Cộng Công phóng ra vào khoảnh khắc này bị Hỗn Độn Chung trực tiếp đập nát, đồng thời khí tức hỗn độn trên Hỗn Độn Chung không ngừng tuôn ra, khiến hắn hoàn toàn không thể động đậy.

"Sao có thể!!!!" Giọng Cộng Công vô cùng tuyệt vọng, nhưng lại có thể làm gì, luồng sức mạnh đó hoàn toàn không phải là thứ hắn có thể chống đỡ, tức thì luồng lực lượng kinh khủng đó trực tiếp đánh hắn thành mảnh vụn.

Ầm!!!!!!

Khi tiếng nổ vừa dứt, Cộng Công đã bị Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp đánh chết, bằng vào sức mạnh của Hỗn Độn Chung mà trực tiếp đập chết một Tổ Vu.

"....." Huyền Minh nhìn đồng bạn chết trước mặt mình, trong lòng vô cùng kinh ngạc, tức thì cả người trực tiếp đánh về phía đối phương, muốn ngăn cản bước chân của Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng lúc này Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung

hoàn toàn không có chút sợ hãi, trên đường đi không thể cản phá, Huyền Minh xuất hiện trước mặt y cũng không có chút dừng lại.

"Chết!!!!" Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn, các vì sao trên Hỗn Độn Chung chuyển động càng thêm thường xuyên, tất cả mọi người vào khoảnh khắc này trong lòng càng vô cùng kinh ngạc.

Từng đạo pháp tắc trong tay Huyền Minh chấn động, đồng thời cũng trực tiếp tấn công cả người Đông Hoàng Thái Nhất, hoàn toàn không có chút dừng lại.

Các Tổ Vu khác thấy Huyền Minh tiến lên, tự nhiên không tiếp tục chạy trốn, chọn cách vây công Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 492

Lúc này Thái Nhất bị bao vây trong đó, nhưng y không quan tâm, trực tiếp tìm Huyền Minh mà đánh.

Hỗn Độn Chung giơ cao, sức mạnh khiến các vì sao ngoài vực cũng phải lu mờ vào khoảnh khắc này trực tiếp đập về phía Huyền Minh.

Phanh!!!

Huyền Minh tự nhiên không thể ngồi chờ chết, muốn lợi dụng sức mạnh của bản thân để phá giải tất cả.

Nhưng Huyền Minh lại cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng ập đến, sức mạnh bộc phát từ Hỗn Độn Chung hoàn toàn không đơn giản như vậy, nếu không Cộng Công không thể bị trực tiếp nổ tung mà chết.

Tức thì cả người Huyền Minh trực tiếp bay ngược ra ngoài, không thể chống lại luồng sức mạnh này, bởi vì nó thực sự quá kinh khủng.

"Huyền Minh, trước mặt Hỗn Độn Chung ngươi cũng không đáng xem!" Đông Hoàng hét lớn.

Đồng thời cũng giơ cao tay cầm trong tay trực tiếp lại một lần nữa đập vào người Huyền Minh, hoàn toàn không có chút dừng lại.

Ầm!!!!

Lần đầu tiên chống đỡ đã khiến Huyền Minh biết luồng sức mạnh này không có cách nào chống lại, muốn né tránh, nhưng lại phát hiện mình như bị một luồng sức mạnh định tại chỗ.

Tức thì cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài, cả người đập mạnh xuống đất Thiên Đình, bởi vì luồng sức mạnh đó hoàn toàn

không có cách nào ngăn cản.

Các Tổ Vu khác lúc này cũng đánh tới Đế Tuấn, lúc này đối phương hoàn toàn ở thế tấn công mà không có nửa điểm phòng thủ.

Phanh phanh phanh.....

Đông Hoàng Thái Nhất sau khi đánh bay Huyền Minh ra ngoài liền bị các Tổ Vu kia tập trung tấn công, cả người trực tiếp đập xuống đất.

Ầm.....

Bụi bay mù mịt, hoàn toàn không nhìn rõ Thái Nhất bây giờ thế nào, Yêu tộc và Vu tộc đều vô cùng căng thẳng xem trận đại chiến này, không tiếp tục đánh nhau nữa.

Dần dần bụi bặm lắng xuống, lúc này bên trong xuất hiện một người đang đứng ở vị trí trung tâm, khóe miệng đang chảy máu tươi.

"Đang tìm chết!" Giọng Thái Nhất vô cùng lạnh lẽo, tuy bây giờ bị thương, nhưng không có ảnh hưởng quá lớn, bởi vì có luồng Thiên Đạo gia trì.

Chỉ là luồng gia trì này là vận dụng khí vận của Thiên Đình, lúc này Đông Hoàng Thái Nhất như một vị chiến thần, những người khác hoàn toàn không có cách nào chống đỡ được công kích của y.

Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp bay lên không, hoàn toàn không có vẻ gì là bị thương, lại một lần nữa cầm Hỗn Độn Chung xông vào giữa các Tổ Vu.

Đông đông đông!!!

Mỗi lần tiếng Hỗn Độn Chung vang lên, tim của các Tổ Vu cũng thắt lại, bởi vì họ biết nếu bị thứ này chạm vào, sẽ phải đối mặt với cái chết.

Nhưng dù sao Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có một người, khi tấn công một người, những người khác sẽ đánh về phía y.

Ầm!!

Ầm!!

Mỗi lần đều có hai tiếng đập xuống đất vang lên, một là Tổ Vu, một là Đông Hoàng Thái Nhất.

Vu tộc lúc này nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đầy máu, tim của mỗi người như bị thắt lại, đối phương bằng sức một mình lại đánh bại cả những Tổ Vu kia, thực lực này quả thực vô cùng kinh khủng.

"Thiên Hoàng, cố lên!!!" Những Yêu Thần kia tự nhiên biết, hoàn cảnh mà Đông Hoàng Thái Nhất phải đối mặt, lúc này sắp ngã gục, nhưng vẫn đứng sừng sững trên không, hoàn toàn không sợ những Tổ Vu kia.

"Thái Nhất, ta khâm phục ngươi, nhưng Vu Yêu hai tộc bây giờ nhất định phải không chết không thôi!" Thiên Ngô nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đầy máu nói.

Đối phương có thể nói là chiến thần, ngay cả Tổ Vu cũng tự than không bằng, phải biết rằng dưới sự hợp kích mà đối phương có thể chiến đấu như vậy, thực lực này không phải là người bình thường có thể sở hữu.

"Bây giờ các ngươi phải chết!" Thái Nhất lúc này cảnh sắc trước mắt đều một màu máu, trên người không có một chỗ nào lành lặn, nhưng lúc này lại có ba vị Tổ Vu đã chết.

Cảm giác luồng sức mạnh trong cơ thể lúc này từ từ biến mất, trong lòng y biết rằng khi luồng sức mạnh đó biến mất, trong Yêu tộc sẽ không có ai có thể cản được các Tổ Vu, cho nên không thể để chuyện đó xảy ra.

“Đáng tiếc, Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ dù dũng mãnh, nhưng cũng cần phải chết!” Chúc Dung hung hăng nói.

Phải biết rằng bây giờ Tổ Vu chỉ còn lại ba người, đối với Đông Hoàng Thái Nhất ngoài sự kính phục ra chính là phẫn nộ.

“Ít nói nhảm đi, bằng ta bây giờ cũng có thể giết sạch các ngươi!” Đông Hoàng Thái Nhất phun ra một ngụm máu, sau đó lại một lần nữa xông về phía các Tổ Vu, lúc này thân thể y đã tan nát, nhưng không có bất kỳ sự sợ hãi nào, lúc này y muốn trực tiếp giết sạch bọn họ.

“Nằm mơ giữa ban ngày!!!!” Chúc Dung hét lớn, toàn thân bốc lên ngọn lửa, trực tiếp tấn công Đế Tuấn, muốn giết chết y.

Ngọn lửa ngút trời trực tiếp ập về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất không hề sợ hãi, Hỗn Độn Chung trong tay không ngừng rung động, từng luồng khí tức hỗn độn liên tục lan tỏa ra.

Y lập tức nâng Hỗn Độn Chung lên rồi ném thẳng về phía Chúc Dung, hung hăng đập tới.

Cái Hỗn Độn Chung này quả không tệ, có thể một chuông đập chết một Tổ Vu.

Nhưng lần này lại không đơn giản như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất dùng nguyên thần điều khiển Hỗn Độn Chung, sau khi tiếp xúc với Chúc Dung, tâm niệm vừa động, tức thì chiếc Hỗn Độn Chung đó liền quay ngược lại tấn công Hấp Tư ở phía sau.

Hấp Tư là Điện chi Tổ Vu, toàn thân lượn lờ tia chớp, không thể nhìn rõ mặt, nhưng lần tấn công này của Hỗn Độn Chung cũng khiến y có phần trở tay không kịp, muốn né tránh nhưng phía trước lại là Chúc Dung.

“Trấn áp cho ta!” Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn.

Hỗn Độn Chung không ngừng xoay chuyển, Hấp Tư nhất thời không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào, nhưng vẫn phải chống cự.

Tức thì vô số con rắn điện từ sau lưng y phun ra, muốn chặn đứng Hỗn Độn Chung.

Nhưng lúc này Hỗn Độn Chung không ngừng xoay tròn, những con rắn điện đó chẳng khác gì đồ trang trí, trực tiếp bị đâm vỡ, không có cách nào chống đỡ.

"Sao có thể!" Hấp Tư có chút không dám tin, phải biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất bây giờ đã không còn là chiến thần như xưa, toàn thân trên dưới đều là máu, mỗi một nơi trên cơ thể đều đã vỡ nát.

Chỉ cần một đòn nhẹ, đối phương chắc chắn sẽ vỡ tan, từ đó về sau thế giới này sẽ không còn người nào tên Đông Hoàng Thái Nhất nữa.

Nhưng sức mạnh mà Hỗn Độn Chung bộc phát lúc này lại quá mức cường đại, khiến y cảm thấy đây là chuyện không thể nào.

Khóe miệng Đông Hoàng Thái Nhất hơi nhếch lên, Hỗn Độn Chung trực tiếp đập Hấp Tư thành từng mảnh vụn, sau đó lại một lần nữa lao thẳng về phía Chúc Dung, không hề dừng lại chút nào.

Bởi vì đây là sức mạnh cuối cùng mà y có thể làm được, nếu dùng thân thể để tấn công, Đông Hoàng Thái Nhất biết mình hoàn toàn không làm nổi.

Hỗn Độn Chung không dừng lại, quay đầu tấn công Chúc Dung một lần nữa.

Rầm!!!

Chương 493

Ngọn lửa kinh hoàng bùng phát từ người Chúc Dung, muốn chặn đứng nó lại, nhưng luồng sức mạnh kia đâu phải là thứ y có thể chống đỡ.

Hỗn Độn Chung lúc này như một thần khí không gì cản nổi, căn bản không phải là thứ mà Chúc Dung có thể ngăn cản, tức thì cả người y cũng vì thế mà diệt vong, bây giờ trong số các Tổ Vu chỉ còn lại một mình Thiên Ngô.

"Không!!!" Thiên Ngô hét lớn, sức mạnh kinh hoàng bùng phát từ cơ thể, trực tiếp tấn công Đế Giang, trên nắm đấm từng luồng cương phong không ngừng cuốn tới.

Một quyền chuẩn xác đánh thẳng vào thân thể của Đông Hoàng Thái Nhất, cơ thể đối phương cũng lập tức vỡ tan thành từng mảnh.

Nhưng ở cảnh giới Chuẩn Thánh, nguyên thần vô cùng cường đại, vào khoảnh khắc thân thể vỡ nát, nguyên thần của Đông Hoàng vẫn còn sót lại trong thế giới Hồng Hoang.

Nhưng luồng cương phong kia lại muốn đánh tan nó, Thiên Ngô bây giờ vô cùng phẫn nộ, tất cả đều không phải là kết cục mà y muốn.

"Thái Nhất, thần thoại của ngươi nên kết thúc rồi!" Giọng Thiên Ngô rất bình thản, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

"Sai rồi, thời đại của chúng ta đã triệt để kết thúc!" Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười nói.

Đó là câu nói cuối cùng của nguyên thần y, bởi vì Hỗn Độn Chung vốn đang nằm trên đất vào khoảnh khắc này lại lơ lửng lên không, trực tiếp tấn công về phía Thiên Ngô.

Đòn tấn công này mang theo khí hỗn độn còn kinh khủng hơn, có thể lan tỏa ra phạm vi ngàn dặm, giống như toàn bộ không gian bị khóa chặt, không có cách nào động đậy.

"Không!!!" Thiên Ngô hét lớn, muốn thoát khỏi sự trói buộc đó, nhưng lại không có cách nào, vì luồng sức mạnh này thực sự quá kinh khủng.

Nhưng lời nói không thể cứu được Thiên Ngô, nhìn Hỗn Độn Chung trực tiếp đập vào người y, tất cả đều không còn kịp nữa, y liền ngã xuống mặt đất.

Máu nhuộm đỏ cả bầu trời, không trung cũng dần dần tĩnh lặng lại, chỉ còn Hỗn Độn Chung lơ lửng trên không.

Bởi vì nguyên thần của Thái Nhất không hoàn toàn bị đánh tan, mà lưu lại một tia tàn niệm bên trong Hỗn Độn Chung.

"Đây xem như là cống hiến cuối cùng của ta cho Yêu tộc đi!" Đông Hoàng Thái Nhất có chút bất đắc dĩ nói.

Tức thì, Hỗn Độn Chung trực tiếp tấn công về phía đám Đại Vu kia, tuy chỉ có một tia nguyên thần thúc giục, nhưng sự kinh khủng của Hỗn Độn Chung khiến không một ai dám khinh địch.

"A!!!!" Nhưng lúc này, Huyền Minh lại hét lớn một tiếng, đứng bật dậy từ mặt đất, lao thẳng tới Hỗn Độn Chung.

Sinh mệnh khí tức trên người Huyền Minh bây giờ vô cùng yếu ớt, có thể nói là gần như không còn, nhưng khi thấy Hỗn Độn Chung sắp tấn công đám Đại Vu, y chỉ dựa vào một tia ý chí liền lao thẳng tới.

Rầm!!!

Máu trên trời hóa thành mưa, thân thể Huyền Minh trực tiếp vỡ tan.

Vu Yêu Đại Chiến đến đây, các nhân vật chính đều đã hạ màn, người chết thì đã chết, người chạy thì đã chạy, bây giờ trên Thiên Đình chỉ còn lại những nhân vật như lâu la.

Cũng có những Đại Vu và Yêu Thần ở trên Thiên Đình, nhưng kết cục đã định, Vu tộc không có Tổ Vu liệu còn là Vu tộc sao?

Yêu tộc không có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, liệu còn là Yêu tộc sao?

Bây giờ Vu Yêu hai tộc đã triệt để rút khỏi vũ đài lớn Hồng Hoang, nhân vật chính lúc này chính là Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo ra, tất cả khí vận sau khi Tổ Vu, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chết đi liền tan thành mây khói.

Đồng thời, cũng có một tia khí vận chảy về phía Tây phương của thế giới Hồng Hoang.

Nhưng đại chiến này vẫn chưa kết thúc, chỉ mới bắt đầu, bởi vì Vu Yêu hai tộc bây giờ đều coi đối phương như kẻ thù không đội trời chung, không thể nào cho đối phương bất kỳ cơ hội sống sót nào.

"Đoạt Hỗn Độn Chung, chấn hưng Yêu tộc ta!" Trong số các Yêu Thần, Tất Phương hét lớn với ba vị Yêu Thần còn lại.

Đại Vu tự nhiên cũng hiểu rõ, nếu có thể đoạt được Hỗn Độn Chung, chắc chắn có thể giành thắng lợi trong trận Vu Yêu Đại Chiến lần này.

Đồng thời, vật này tự nhiên cũng không thể rơi vào tay Yêu tộc, nếu trong Yêu tộc có người có thể phát huy được phong thái của Hỗn Độn Chung, vậy thì lần này không thể thắng được trận đại chiến này.

"Tranh đoạt Hỗn Độn Chung!" Cửu Phượng cũng hét lớn một tiếng, đi đầu xông vào trong đại chiến tìm kiếm Hỗn Độn Chung.

Tức thì, hai phe người trực tiếp tiến lại gần Hỗn Độn Chung, tất

cả mọi người đều muốn tìm được Hỗn Độn Chung để nắm giữ cục diện đại chiến lần này.

Những người khác tự nhiên tiếp tục chiến đấu, một phe vì bảo vệ Thiên Đình, Vu tộc thì vì báo thù.

Bây giờ không chỉ có người của Vu Yêu hai tộc muốn tranh đoạt Hỗn Độn Chung.

Ngoài Thiên Đình, Đông Vương Công và Hồng Quân lúc này cũng đang nhìn vào Hỗn Độn Chung rơi trên mặt đất.

"Vật này vô cùng bất phàm!!!" Hồng Quân thầm hét trong lòng, trận chiến của Đông Hoàng Thái Nhất đã triệt để chứng minh vật này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, dưới cùng cảnh giới có thể liên sát sáu vị Tổ Vu, thực lực bực này kinh khủng biết bao.

Đồng thời, trong tay Hồng Quân, từng đạo pháp tắc giáng xuống bao phủ Hỗn Độn Chung, muốn trực tiếp đoạt lấy nó.

Đông Vương Công lúc này cũng lạnh lùng nhìn, không nói gì, nhưng đồng thời từng đạo pháp tắc trong tay y cũng không ngừng dũng động.

Hiện tại nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, chỉ có y và Hồng Quân tranh đoạt vật này, mọi chuyện cũng không khó khăn, nên mới như vậy.

"Đông Vương Công, xem ra vật này là cuộc tranh đoạt giữa ngươi và ta, để xem ai có thể đoạt được kiện Tiên Thiên Chí Bảo này!" Hồng Quân cười nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công tự nhiên cũng sẽ không để Hồng Quân chiếm tiên cơ, tức thì trong tay không ngừng biến hóa pháp ấn, một luồng sức mạnh kinh khủng phun ra, không có chút nào ngưng trệ.

Ong!!!!

Trong Thiên Đình, khi đám Đại Vu và Yêu Thần muốn đi tranh đoạt Hỗn Độn Chung, một luồng sức mạnh kinh khủng trực tiếp bao phủ lấy bọn họ, khiến họ không có cách nào lại gần.

Sự kinh khủng của Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tuy bây giờ chỉ là tranh đấu, nhưng đó không phải là sức mạnh mà Đại La Kim Tiên có thể chịu đựng được, chỉ cần một niệm, những kẻ này đều sẽ phải chết hết.

Cảm nhận được luồng sức mạnh không thể tiếp xúc này, đám Đại Vu và Yêu Thần toàn bộ rút lui, không dám dừng lại chút nào.

Bởi vì đây không phải là tự rước họa vào thân, nếu đối phương không vui, tất cả mọi người đều sẽ phải chết.

Trong Thiên Đình, hai luồng sức mạnh không ngừng giao thoa vào nhau, nhưng không hề có bất kỳ công kích nào, vì Hồng Quân và Đông Vương Công đều biết rõ, đại chiến Vu Yêu hai tộc vẫn đang tiếp diễn, không thể phá hoại cục diện hiện tại.

Hỗn Độn Chung cũng từ từ bay lên không, bay về phía Đông Vương Công ở ngoài Thiên Đình.

Đông Vương Công và Hồng Quân cũng từ từ tách ra, không đứng cùng một chỗ, cái gọi là tạo hóa riêng, hoàn toàn dựa vào thực lực để tranh đoạt.

Tự nhiên hai người sẽ không đại chiến, bởi vì trong lòng họ vô cùng rõ ràng, hai người tranh đấu tất có một bên thương vong, bây giờ không ai muốn thấy cục diện như vậy.

Hai người không tranh đoạt trong thế giới Hồng Hoang, mà trực tiếp đi về phía vực ngoại.

Đến vực ngoại, Đông Vương Công trực tiếp lao về phía Hỗn Độn Chung, một tay nắm thẳng vào chuôi chuông.

Trên người Hồng Quân cũng bộc phát ra sự kinh khủng, nhưng không tấn công Đông Vương Công, mà trực tiếp đánh vào Hỗn Độn Chung, muốn khống chế nó.

Ong ong ong!!!

Chương 494

Hỗn Độn Chung không ngừng rung động, hai luồng sức mạnh chống lại nhau, khiến thân chuông không ngừng chấn động.

Thực lực của hai người tự nhiên không cần phải nói, sức mạnh gia trì lên Hỗn Độn Chung vô cùng kinh khủng.

Hồng Quân vận dụng sức mạnh vô thượng muốn khống chế nó, đáng tiếc luồng sức mạnh này thực sự quá kinh khủng.

"Hồng Quân, sức mạnh của ngươi không đủ để khiến ta buông tay!!!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Y tự nhiên vô cùng rõ ràng về sức mạnh của bản thân, có thể nói trong thế giới Hồng Hoang hiện tại, ngoại trừ Hồng Quân ra, không có ai có thể chịu được một quyền của y.

Bây giờ nắm lấy Hỗn Độn Chung, cơ bắp toàn thân không ngừng bộc phát sức mạnh kinh khủng, muốn kéo nó ra khỏi khu vực khống chế của Hồng Quân.

"Đông Vương Công quá coi thường ta rồi!" Hồng Quân cười nói, tức thì trên người bộc phát ra sức mạnh còn kinh khủng hơn, không ngừng chống lại Đông Vương Công.

Y cũng cảm nhận được khí tức trên người Đông Vương Công, quả thực kinh khủng, dưới sự kéo giật của luồng sức mạnh kia, Hồng Quân lại có chút không thể khống chế được.

Toàn bộ Hỗn Độn Chung như muốn thoát khỏi sự khống chế của y, Hồng Quân cũng biết rõ, đối phương là truyền nhân của Lực đạo, sức mạnh nhục thân vô cùng mạnh mẽ.

Dưới sự tranh đoạt của hai người, vô tận tinh thần trên thân

chuông đang không ngừng dao động, những tinh thần đó lại bắt đầu từ từ chuyển động.

Tay trái Hồng Quân cũng không ngừng kết ấn, không ngừng gia trì lên Hỗn Độn Chung, muốn kéo nó về bên cạnh mình.

Đáng tiếc thực lực của Đông Vương Công thực sự quá mạnh, hai người cứ như vậy giằng co tại chỗ, nhất thời không có bất kỳ biến hóa nào.

"Đông Vương Công, ta không muốn ra tay với ngươi, nhưng vật này đối với ta vô cùng quan trọng, ta cần phải có được nó!" Hồng Quân lúc này nói với Đông Vương Công.

"Vật này đối với bần đạo cũng vô cùng quan trọng, là một kiện pháp bảo ta phải có!" Đông Vương Công nói với Hồng Quân.

Chí bảo như vậy, bất kể là ai cũng sẽ không dễ dàng để nó bay đi, tuy rằng trên người Đông Vương Công bây giờ có rất nhiều chí bảo, nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ còn lại mảnh cuối cùng là có thể tập hợp đủ.

Nhưng mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng này Đông Vương Công vẫn chưa có tin tức, bây giờ Hỗn Độn Chung là vật phẩm Bàn Cổ từng sử dụng, không chừng có thể từ đó có được một ít tin tức.

"....." Hồng Quân có chút tức giận nhìn Đông Vương Công.

Y muốn bất chấp tất cả trực tiếp ra tay với Đông Vương Công, nhưng suy nghĩ lại, bây giờ ma thần trong Quy Khư xuất hiện, giống như gióng lên một hồi chuông cảnh báo, đối phương đã có thể đến lần thứ nhất, tự nhiên cũng có thể đến lần thứ hai.

Đông Vương Công lại là mắt xích quan trọng nhất trong việc chứng đạo của y, kết giao với hắn, chắc chắn là một cơ hội rất tốt, có thể có được cơ hội chứng đạo, nên sau khi cân nhắc một phen liền từ

bỏ ý định này.

Nhưng cứ như vậy mà đem Tiên Thiên Chí Bảo tặng không cho Đông Vương Công, trong lòng Hồng Quân tự nhiên vô cùng không muốn, y muốn dựa vào thủ đoạn của mình để có được, lúc đó đối phương tự nhiên cũng không có gì để nói.

Đông Vương Công bây-giờ cũng không ra tay với Hồng Quân, thời gian còn lại cho y ngày càng ít, không phải là không ra tay, mà là không thích hợp ra tay, dù sao hiện tại đối phó với ma thần trong Quy Khư mới là quan trọng nhất.

"Hồng Mông chi khí, kéo cho ta!" Hồng Quân lúc này hét lớn, tức thì từng luồng khí tức trên người lại một lần nữa rót vào Hỗn Độn Chung.

Y muốn mượn uy lực của Hỗn Độn Chung để khiến Đông Vương Công buông tay.

Tức thì, vô số quang mang trên Hỗn Độn Chung không ngừng lóe lên, luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng, tinh thần bên ngoài thân chuông cũng không ngừng phát ra quang mang.

Đông Vương Công lúc này cũng cảm nhận được luồng sức mạnh kinh khủng bộc phát, trong lòng cũng vô cùng chấn động, nhưng cũng không hề dao động, bởi vì tất cả sức mạnh không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Luồng sức mạnh mà Hỗn Độn Chung tỏa ra muốn trực tiếp chấn văng Đông Vương Công đi.

Cảm nhận được luồng sức mạnh bộc phát từ bên trong thân chuông, Đông Vương Công cũng nheo mắt lại, không dám có bất kỳ sự lơ là nào.

Bởi vì bây giờ không phải là thứ y có thể chạm vào, sức mạnh của

Hỗn Độn Chung tự nhiên vô cùng kinh khủng.

Hỗn Độn Chung bây giờ bộc phát ra từng trận quang mang, trong quang mang đó có vô thượng tinh thần, cũng có một phương đại địa trực tiếp đâm vào người Đông Vương Công, luồng sức mạnh này vô cùng kinh khủng.

Máu trong người Đông Vương Công lúc này không ngừng lưu động, cánh tay như được mạ một lớp vàng, trực tiếp nắm chặt Hỗn Độn Chung, nhấc bổng nó lên, ném về phía Hồng Quân.

Được gia trì sức mạnh của Đông Vương Công, Hỗn Độn Chung trực tiếp phá không lao đi, luồng sức mạnh đó tuyệt đối không phải là thứ Hồng Quân có thể chịu đựng được, đối phương cũng chỉ có thể vội vàng né tránh, không dám chính diện đối đầu.

"Bần đạo đã ném Hỗn Độn Chung cho ngươi, vì sao lại né tránh!" Đông Vương Công cũng lập tức đuổi theo, đồng thời nói với Hồng Quân.

Sắc mặt của đối phương cũng trở nên vô cùng khó coi, Hỗn Độn Chung này có sức mạnh tinh thần hỗn độn, bây giờ Đông Vương Công vung nó lên, y căn bản không có cách nào chống đỡ, nên chỉ có thể chạy trốn, nhưng khoảng trống thời gian này cũng khiến y triệt để mất đi quyền khống chế Hỗn Độn Chung.

Đông Vương Công bây giờ trực tiếp cầm Hỗn Độn Chung, không ngừng vung vẩy trong tay, vật này hiện chưa bị ai khống chế, nên là vật vô chủ.

"A!!!!" Hồng Quân lúc này cũng hét lớn một tiếng, khí tức trên người lại một lần nữa ập về phía Hỗn Độn Chung, lần này không còn giữ tay, đồng thời trên luồng sức mạnh đó còn có một tia nguyên thần.

"To gan!!!!" Đông Vương Công tự nhiên cảm nhận được, nguyên

thần của y cũng là cảnh giới thánh nhân, tự nhiên cảm nhận được sức mạnh nguyên thần ẩn chứa trong luồng khí tức đó.

Một luồng thần thức từ người Đông Vương Công bộc phát ra, muốn ngăn cản, nhưng luồng khí tức giống như một màn sáng kia trực tiếp rót vào Hỗn Độn Chung, hình thành một tấm khiên bảo vệ.

"Đông Vương Công, nếu nói về nhục thân ta không địch lại ngươi, nhưng nếu so pháp lực, ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta!" Hồng Quân cười lớn nói.

Đông Vương Công tuy anh dũng, đặc biệt là nhục thân của hắn gần như là tầng thứ mà mỗi một thánh nhân đều muốn đạt tới.

Nhưng điều này lại khó khăn biết bao, nhục thân thành thánh, con đường này thực sự quá khó đi, căn bản không có ai có thể làm được.

Bành!!!!

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, Đông Vương Công cũng nhíu mày, quả thực nếu so sức mạnh nguyên thần, y không địch lại Hồng Quân.

Luồng khí tức kinh khủng đầy trời trực tiếp bùng nổ, những tinh thần bên cạnh hai người không ngừng vỡ nát thành từng mảnh trôi nổi trong không trung, bởi vì sức mạnh của hai người thực sự quá kinh khủng, không phải là thứ những tinh thần này có thể chịu đựng được.

Rầm!!!!

Quang mang dần dần tan đi, Đông Vương Công không thể ngăn được nguyên thần của Hồng Quân, để nó chui thẳng vào trong Hỗn Độn Chung.

Thấy cảnh này, Đông Vương Công cũng không hề đại ý, tất cả sức mạnh trực tiếp rót vào trong đó, nguyên thần của y cũng tiến vào.

Bên trong Hỗn Độn Chung, càn khôn biến hóa, bên trong là một tiểu thế giới, có tất cả sinh mệnh, cũng có một số tồn tại kinh khủng.

Cùng lúc đó, Hồng Quân bây giờ đang lao về phía sâu bên trong, không hề dừng lại, vì trong lòng y biết rõ, bây giờ là đang chạy đua với thời gian.

Muốn đoạt được bảo vật bực này, phải khắc ấn nguyên thần vào trong đó, lúc đó chỉ cần tâm niệm vừa động, liền có thể sử dụng, không giống như Đông Hoàng Thái Nhất.

Nguyên thần của Đông Vương Công bây giờ cũng đuổi theo nguyên thần của Hồng Quân, nhưng đối phương dù sao cũng đi trước một bước, tốc độ vô cùng nhanh, không hề dừng lại.

Đông Vương Công không biết đã đi bao lâu trong đó, chỉ mải miết đuổi theo nguyên thần của Hồng Quân, không hề có bất kỳ sự dừng lại nào.

Trước mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ, một màn sương mù dày đặc che phủ tất cả, bất kể thứ gì cũng không nhìn rõ hình dạng.

Hồng Quân bây giờ cũng từ từ dò dẫm tiến về phía trước, bởi vì trong màn sương mù này có khí tức kinh khủng, y cũng không dám có bất kỳ sự đại ý nào.

Chương 495

"Nơi này hình như sắp tiếp xúc đến vị trí trung tâm nhất của Hỗn Độn Chung, xem ra pháp bảo này là của ta rồi!" Khóe miệng Hồng Quân hơi nhếch lên, trong lòng vô cùng kích động.

Đồng thời bước chân của y cũng đang tăng tốc, chỉ cần đến được nơi đó thì tất cả sẽ được giải quyết, đem nguyên thần khắc ấn lên, Hỗn Độn Chung sẽ là của y sử dụng.

Càng đến gần vị trí trung tâm nhất của tiểu thế giới trong Hỗn Độn Chung, sương mù cũng từ từ tan đi, Hồng Quân cuối cùng cũng nhìn thấy thứ bên trong.

Nhưng bây giờ y không biết nên nói thế nào, bởi vì đó là một pho tượng đá, người đó trong tay, thân thể vô cùng to lớn, trước mặt đối phương, y hệt một con kiến hôi.

"Sao lại có cảm giác đối phương là một tồn tại vô thượng đang nhìn xuống mình vậy!" Hồng Quân kinh hãi trong lòng.

Cùng lúc đó, Đông Vương Công cũng đến nơi này, khi nhìn thấy pho tượng đá đó, y liền nhận ra ngay pho tượng này chính là Bàn Cổ.

Hồng Quân bây giờ không động, Đông Vương Công cũng vậy, tự nhiên cảm nhận rõ ràng từng tia áp lực vô hình tỏa ra từ pho tượng đá, luồng khí tức đó vô cùng kinh khủng.

Đông Vương Công từng đến Quy Khư, cũng chưa từng gặp qua khí tức kinh khủng như vậy.

Pho tượng đá này chỉ hơi hé lộ một tia khí tức, đã khiến y và Hồng Quân đứng tại chỗ không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, vì họ biết rõ chỉ cần một chút sơ suất, có khả năng nguyên thần sẽ

trực tiếp bị hủy diệt.

Dần dần, pho tượng đá từ từ động đậy, trên tầng mây cao vút, nó mở mắt ra.

Tức thì, tất cả sương mù từ từ tan đi, đối phương trực tiếp quét mắt nhìn Đông Vương Công và Hồng Quân.

Cảm giác này khiến Đông Vương Công vô cùng khó chịu, nhưng y không động, chỉ nắm chặt Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên trong tay, chỉ cần đối phương có bất kỳ hành động nào, y sẽ lập tức ra tay đối kháng.

"Đối phương mạnh thì sao, chẳng qua chỉ là một luồng khí tức ký thác trên tượng đá mà thôi!" Đông Vương Công nhàn nhạt nghĩ trong lòng, không chút sợ hãi.

"Đến đây là để đoạt Hỗn Độn Chung sao?" Pho tượng đá mở miệng hỏi.

Đồng thời khí tức trên người nó căn bản không cho phép bất kỳ ai ngẩng đầu, có thể nói đây là sự áp chế tuyệt đối về sức mạnh, Hồng Quân bây giờ cũng chỉ có thể cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn vào pho tượng đá.

Nhưng Đông Vương Công sao có thể dễ dàng cúi đầu như vậy, phải biết rằng ngay cả Thiên Đạo y cũng dám đối kháng, huống hồ đối phương chỉ là một pho tượng đá, nên không có chút sợ hãi nào, trực tiếp ngẩng đầu không ngừng đối kháng với luồng sức mạnh đó.

Hồng Quân bây giờ cúi đầu, không dám nhìn về phía pho tượng đá, vì luồng sức mạnh đó khiến y cũng cảm thấy áp lực vô cùng kinh khủng.

"Tiền bối, rốt cuộc là ai?" Hồng Quân cung kính hỏi, không dám phản kháng luồng sức mạnh này, vì sức mạnh của đối phương thực

sự quá kinh khủng.

Pho tượng đá chậm rãi mở miệng nói: "Ta là Bàn Cổ, các ngươi xâm nhập vào Hỗn Độn Chung, muốn đoạt lấy vật này sao?" Giọng nói đó mang theo một luồng áp lực vô hình khiến người ta không có cách nào đối kháng, nên Hồng Quân bây giờ cũng không dám dễ dàng ngẩng đầu.

"Ta muốn có được pháp bảo vô thượng này!" Hồng Quân tiếp tục cúi đầu nói.

Nhưng bây giờ pho tượng đá không để ý đến Hồng Quân, mà nhìn về phía Đông Vương Công.

Đối phương không hề sợ hãi khí tức tỏa ra từ cơ thể nó, tức thì một bàn tay trực tiếp tấn công về phía nguyên thần của Đông Vương Công.

Thấy cảnh này, Hồng Quân vội vàng lùi lại, y không muốn rước họa vào thân, vì khí tức kinh khủng tỏa ra từ pho tượng đá tuyệt đối không phải là thứ y có thể ngăn cản.

"Chỉ là một tia ý chí, mà cũng dám kiêu ngạo như vậy!" Đông Vương Công hét lớn, không chút sợ hãi, trực tiếp nghênh đón.

Rầm!!!

Bàn tay vô cùng kinh khủng đó trực tiếp đập mạnh xuống bên cạnh Đông Vương Công, tức thì trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu ngàn mét, một luồng sức mạnh tuyệt luân.

Đông Vương Công thì né sang một bên, không hề dừng lại, vì trong lòng y vô cùng rõ ràng, thực lực của đối phương không khoa trương như trong tưởng tượng.

Pho tượng đá cũng không kinh ngạc, trực tiếp nhằm vào Đông Vương Công tấn công một lần nữa.

Một cước đá tan tất cả mây mù, tốc độ của Đông Vương Công không hề dừng lại.

Hướng chạy trốn của Đông Vương Công chính là hướng của Hồng Quân, người đá khổng lồ kia không hề dừng lại mà trực tiếp tấn công về phía y.

"Rầm!!!!" Tiếng động khổng lồ rung chuyển, sắc mặt Đông Vương Công lập tức trở nên vô cùng khó coi, bởi vì đây chỉ là nguyên thần, nhục thân không vào được đây.

Một cước giáng xuống, đại địa trong tiểu thế giới vỡ nát, vết lõm khổng lồ như đang cảnh cáo Đông Vương Công và Hồng Quân, nơi này không phải là nơi có thể tùy tiện xông vào.

Sắc mặt Hồng Quân cũng trở nên dị thường khó coi, không ngừng chạy trốn, vì đối phương tuy chỉ còn sót lại một tia ý chí của Bàn Cổ, nhưng luồng sức mạnh đó quả thực vô cùng kinh khủng, không phải là thứ y có thể chịu đựng.

"Đông Vương Công, nơi này giao cho ngươi đối phó!" Hồng Quân hét lớn, thân hình lóe lên liền thoát khỏi nơi này.

Đông Vương Công bây giờ lại bị pho tượng đá không ngừng truy đuổi, không có cách nào rời đi.

Đối phương tuy trông vô cùng to lớn, nhưng tốc độ lại không hề bị ảnh hưởng, chỉ dựa vào nguyên thần quả thực khó mà đối kháng.

"Bần đạo phải để nhục thân tiến vào tiểu thế giới này một phen, để đối kháng với nó!" Đông Vương Công tâm niệm vừa động, nhanh chóng quyết định, liền biến mất tại chỗ, nguyên thần trực tiếp đi ra ngoài.

Y không dám có bất kỳ sự dừng lại nào, vì trong lòng biết rõ, muốn khống chế Hỗn Độn Chung, thì phải tiêu diệt luồng ý chí này.

Hồng Quân rời đi, Đông Vương Công bây giờ cũng theo sát phía sau, trực tiếp đi ra ngoài, không có chút nào dừng lại, không muốn tiếp tục ở lại chỗ cũ.

Rất nhanh, hai người rời đi, sương mù dần dần trở nên đậm đặc, tất cả bắt đầu trở lại như cũ, pho tượng đá cũng đứng yên tại chỗ.

Nguyên thần của Đông Vương Công vô cùng nhanh, trực tiếp thoát khỏi tiểu thế giới trong Hỗn Độn Chung, trở về nhục thân.

Hồng Quân bây giờ cũng ở bên cạnh Đông Vương Công, như đang dò xét.

"Thế nào, định nhân cơ hội đoạt lấy nhục thân của bần đạo sao?" Nguyên thần của Đông Vương Công trở về cơ thể, hét lớn với Hồng Quân.

Hồng Quân không khỏi cười gượng, không nói gì, trực tiếp quay người chui vào trong Hỗn Độn Chung.

Về phần tại sao lại lượn lờ bên cạnh thân thể của Đông Vương Công, thì không ai biết được.

May mà Đông Vương Công đã đề phòng một tay, dùng Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ quanh thân, vật này là chí bảo phòng ngự, ma thần muốn phá vỡ cũng phải dẫn động sức mạnh đại đạo.

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn, không nói nhiều, cũng trực tiếp chui vào trong Hỗn Độn Chung.

Bây giờ trên thân chuông của Hỗn Độn Chung, tinh thần đại địa không ngừng chuyển động, hư không xung quanh không ngừng bị sức mạnh kinh khủng tàn phá, sau khi Đông Vương Công tiến vào, liền biến mất khỏi nơi này.

Tất cả khí tức vào khoảnh khắc này triệt để biến mất, cho dù ba ngàn ma thần đến cũng không thể tìm ra được vị trí của vật này.

Trong màn sương mù đó, tốc độ của Đông Vương Công không có chút nào dừng lại, trực tiếp tấn công vào bên trong.

Bây giờ Hồng Quân đang đối chiến với pho tượng đá kinh khủng, từng đạo pháp tắc trong tay không ngừng chấn động, mang theo khí tức của thế giới Hồng Hoang.

Vù!!!

Một trận cuồng phong nổi lên, sau lưng Hồng Quân từng đạo lợi kiếm vô cùng kinh khủng trực tiếp tấn công về phía pho tượng đá, muốn tiêu diệt sạch sẽ luồng ý chí trên đó.

Chương 496

Nhưng vào khoảnh khắc đó, Đông Vương Công cũng động, trực tiếp lợi dụng sự kinh khủng của mình, ba bước đã đến dưới chân pho tượng đá, lao thẳng lên trên.

"Tuy là ý chí của Bàn Cổ, nhưng thời đại này không thuộc về ngươi!" Giọng Đông Vương Công rất nhẹ, quang mang trên nắm đấm không ngừng xua tan sương mù.

Nhưng pho tượng đá lại chỉ nhắm vào một mình Hồng Quân, một chưởng hạ xuống, tất cả pháp tắc chấn động của đối phương vào khoảnh khắc đó triệt để biến mất, tất cả mọi thứ đều khôi phục như cũ.

"Sức mạnh của Lực đạo!!!" Hồng Quân kinh ngạc nói.

Thực lực của Hồng Quân bây giờ rất kinh khủng, nhưng một chưởng này lại khiến y có chút khó có thể chịu đựng, chỉ có thể vội vàng né tránh, không dám có chút do dự.

Nắm đấm của Đông Vương Công cũng trực tiếp tấn công về phía pho tượng đá khổng lồ, một quyền của Đông Vương Công trực tiếp đánh vào bụng pho tượng đá.

Nhưng lại không hề xuất hiện cảnh tượng đối phương trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, Đông Vương Công chỉ cảm thấy cánh tay như đánh vào một tảng đá vô cùng cứng rắn.

Tảng đá này còn kinh khủng hơn cả thế giới Hồng Hoang, phải biết rằng một quyền của Đông Vương Công hạ xuống, cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng chưa chắc đã đỡ được.

Nhưng pho tượng đá này bây giờ lại bình an vô sự, ngay cả lùi lại

một bước cũng không có.

Gầm!!!!!!

Pho tượng đá phát ra tiếng gầm khổng lồ, không ngừng dùng nắm đấm đập vào mặt đất, tức thì cả mặt đất dưới song quyền của nó từ từ sụp đổ.

Sắc mặt Hồng Quân bây giờ trở nên dị thường khó coi, vì trong lòng y biết rõ, muốn có được Hỗn Độn Chung, pho tượng đá trước mắt tuyệt đối là một vấn đề lớn.

Tuy chỉ dựa vào một tia ý chí để hành động, nhưng luồng sức mạnh đó lại vô cùng kinh khủng, có thể biết được Bàn Cổ thời đó rốt cuộc là một tồn tại như thế nào.

Một quyền của Đông Vương Công như đã triệt để chọc giận pho tượng đá.

Pho tượng đá không ngừng vung vẩy song quyền, trong tiểu thế giới này, tất cả mọi thứ chỉ cần bị một quyền của nó đánh trúng liền sẽ bị hủy diệt thành tro bụi.

Hồng Quân và Đông Vương Công vừa né tránh, vừa tìm kiếm xem điểm yếu của pho tượng đá rốt cuộc ở đâu.

Bành!

Bành!

Bành...

Nắm đấm của Đông Vương Công không ngừng đập vào mỗi một bộ vị trên cơ thể pho tượng đá, muốn tìm ra kẽ hở của nó.

Nhưng liên tục trăm quyền, tấn công khắp mọi bộ vị trên cơ thể pho tượng đá, hiệu quả đều như nhau, căn bản không có cách nào khiến nó ngã xuống.

Hồng Quân tự biết sức mạnh nhục thân không bằng Đông Vương Công, pháp tắc của y cũng không ngừng nghỉ một khắc nào, tất cả đều bị đối phương một quyền đánh tan, có một số thì tấn công về phía pho tượng đá.

Nhưng tất cả đều như công cốc, căn bản không có cách nào đánh ngã pho tượng đá.

Mọi chuyện xảy ra bây giờ khiến Hồng Quân cũng vô cùng thất vọng, liền muốn lắc đầu nói với Đông Vương Công: "Xem ra chí bảo bực này vô duyên với ta, Đông Vương Công, ta cũng khuyên ngươi sớm rời đi!" Nói xong liền không quay đầu lại mà trực tiếp rút lui khỏi tiểu thế giới này, không hề dừng lại, vì trong lòng y biết rõ ở lại đây cũng chỉ là công cốc.

Thấy đối phương rời đi, trong lòng Đông Vương Công bây giờ cũng có chút tò mò, chẳng lẽ mọi chuyện thật sự như Hồng Quân nói, căn bản không có cách nào giải quyết được, chỉ có thể rời đi sao?

Nhưng pho tượng đá hoàn toàn không cho y cơ hội suy nghĩ, một quyền trực tiếp tấn công về phía đỉnh đầu Đông Vương Công.

Đông Vương Công cũng vội vàng né tránh, không dám có chút đại ý, nếu bị đánh trúng, cũng không biết hậu quả sẽ ra sao.

May mà tốc độ của pho tượng đá tuy nhanh, nhưng cũng không bằng tốc độ của Đông Vương Công, nên rất nhanh đã né được, không hề có bất kỳ sự dừng lại nào.

"Rầm rầm rầm!!!!" Pho tượng đá liên tiếp ra mấy chưởng, muốn trực tiếp trấn áp Đông Vương Công tại chỗ, nhưng lại bị đối phương né được hết, không hề xuất hiện tình huống đó.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, bần đạo cũng sợ không chịu nổi, xem ra chỉ có thể dùng một chiêu này!" Đông Vương Công suy nghĩ một

phen, cuối cùng hạ quyết tâm, muốn thực hiện phương pháp đã hình thành trong đầu.

Tức thì, hai chân Đông Vương Công đạp trên mặt đất, khí tức trên người không ngừng tăng lên, vào khoảnh khắc này, Đông Vương Công giống như một vị chiến thần, khí tức trên người không ngừng chấn động.

Pho tượng đá lại một lần nữa tấn công đến, y cũng không hề né tránh.

Y đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, trong lòng tự có tồn tại vô địch, chỉ dựa vào một pho tượng đá, một tia ý chí, căn bản không có cách nào chặt đứt đại đạo trong lòng y.

Đông Vương Công bây giờ cũng từ từ hiểu ra, muốn đối phó với pho tượng đá này, thì phải lấy ra thứ thực sự có thể khiến ý chí của Bàn Cổ công nhận.

Y đi chính là con đường đại đạo Dĩ Lực Chứng Đạo, cũng là người thích hợp nhất để ý chí của Bàn Cổ công nhận.

Pho tượng đá lại một lần nữa giơ cao cánh tay, trực tiếp đập xuống người Đông Vương Công.

Một chưởng này khiến trời đất của tiểu thế giới từ từ ảm đạm, mất đi ánh sáng, trực tiếp đập mạnh xuống nơi Đông Vương Công đang đứng.

Đông Vương Công không né tránh, trực tiếp hai chân dùng sức đạp một cái, cả người lao thẳng lên trời, tấn công về phía bàn tay khổng lồ đó.

Sức mạnh bộc phát từ cơ thể Đông Vương Công bây giờ như chiếu sáng cả mọi thứ xung quanh.

Đồng thời, trên nắm đấm của y như được mạ một lớp quang

mang màu vàng, sức mạnh kinh khủng trực tiếp bộc phát, tấn công về phía cơ thể Bàn Cổ, không hề có chút sợ hãi.

Bành!!!!

Hai luồng sức mạnh kinh khủng va chạm vào nhau, tức thì tất cả sức mạnh vào khoảnh khắc này triệt để bộc phát, sương mù xung quanh vào khoảnh khắc này triệt để tan đi, tất cả mọi thứ bắt đầu trở nên vô cùng kinh khủng.

Tuy rằng pho tượng đá vô cùng kinh khủng, nhưng Đông Vương Công bây giờ hoàn toàn là đang liều mạng.

Nếu ngay cả một tia ý chí của Bàn Cổ cũng không thể chiến thắng, thì làm sao thoát khỏi gông cùm đại đạo này, làm sao Dĩ Lực Chứng Đạo.

Cả người Đông Vương Công bay ngược ra ngoài, trực tiếp đâm gãy ngang một ngọn núi lớn ngàn mét, nhưng không hề có chút sợ hãi, chỉ có chiến ý hừng hực.

"Bần đạo không tin, chỉ là một tảng đá, chẳng lẽ có thể lật trời sao." Đông Vương Công hét lớn, lại một lần nữa tấn công về phía pho tượng đá.

Y muốn dùng sức mạnh để đánh ngã nó, Đông Vương Công trong lòng bây giờ cũng rõ ràng, pho tượng đá này có thể phá vạn pháp, bên trong tự nhiên có Lực chi Đại đạo, đây chính là cơ hội rèn luyện tốt nhất.

Hoàng Huyền Bất Diệt Thể trong cơ thể cũng không ngừng chuyển động, một quyền này Đông Vương Công không hề giữ lại chút nào.

Lục Đạo Luân Hồi Chí Tôn Lực Đạo cũng hiện ra, sức mạnh vô song đó đủ để khiến tất cả mọi người phải tán thưởng.

Đông Vương Công đang không ngừng kích phát tiềm năng trong đó, đã muốn chiến, vậy thì chiến cho triệt để một chút.

Một quyền này không có chiêu thức hoa lệ, chỉ là một cú đấm bình thường, nhưng vào khoảnh khắc Đông Vương Công chuyển động, cảnh sắc trong tiểu thế giới không ngừng biến hóa.

Xá Thử Uẩn Dĩ Phục Thú Uẩn, tất cả pháp tướng không gian như hội tụ trên người Đông Vương Công, toàn bộ gia trì lên một quyền này.

Bành!!!!!!

Chương 497

Pho tượng đá và Đông Vương Công lại một lần nữa va chạm, sức mạnh đạt đến đỉnh phong, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị lực đạo xé nát thành từng mảnh.

"Không tệ, lại có được Chí Tôn chi lực!" Pho tượng đá lúc này lại mở miệng.

Đồng thời cơ thể nó cũng vì một quyền này mà lùi lại ba bước mới ổn định được thân hình, nhìn Đông Vương Công từ vạn dặm trở về mà tán thưởng.

Nhưng Đông Vương Công hoàn toàn không để ý, vì y cảm thấy mỗi lần va chạm với pho tượng đá, Hoàng Huyền Bất Diệt Thể đều đang tiến bộ.

Đây là một cơ hội tuyệt vời, phải biết rằng trong thế giới Hồng Hoang không ai có thể làm được điều này, nhưng pho tượng đá lại có thể.

Y tự nhiên cũng từ từ hiểu ra một chuyện, thế lực của Bàn Cổ tuyệt đối kinh khủng, Đông Vương Công chỉ có một khái niệm mơ hồ, rằng đối phương có thể đánh giết những ma thần cướp đoạt cơ hội chứng đạo.

Nhưng lại không có cảm nhận trực quan, nhưng bây giờ thì khác, Đông Vương Công triệt để hiểu rõ Bàn Cổ rốt cuộc là một tồn tại như thế nào.

Đối phương chỉ dựa vào một tia ý chí, đã có thể khiến y bây giờ bó tay không có cách nào, đối phương từ Hỗn Độn đến nay, là cường giả Lực đạo mạnh nhất, Đông Vương Công biết rõ khoảng cách giữa mình và cường giả mạnh nhất đó giống như vực sâu.

Bây giờ chỉ có không ngừng tiến bộ mới có thể đạt tới tầng thứ đó, mới có thể phá vỡ gông cùm Thiên Đạo, chứng đạo thành tồn tại vô thượng.

Đông Vương Công bây giờ nhìn pho tượng đá, hứng thú cũng ngày càng đậm.

Đông Vương Công bây giờ giống như một cỗ máy không biết mệt mỏi.

Vết thương trên người rất nhiều, dày đặc, có một số đã lành, có một số là vết thương mới.

Nhưng điều đó không ngăn được bước chân của Đông Vương Công, vì y cảm nhận được Hoàng Huyền Bất Diệt Thể của mình đang ổn định tăng lên.

"Không ngờ, trong Hỗn Độn Chung này lại có kỳ ngộ như vậy!" Đông Vương Công cười lớn nói.

Đối với người khác, pho tượng đá trong Hỗn Độn Chung giống như một ngọn núi không thể vượt qua, khiến người ta phải kính nhi viễn chi, nhưng đối với Đông Vương Công, đây chính là thánh địa tu luyện.

Nơi này lại có một tia khí tức đại đạo, tuy vô cùng yếu ớt, nhưng đã bị Đông Vương Công phát hiện.

"Trong một tiểu thế giới lại có Lực đạo pháp tắc, xem ra bần đạo phải mượn cơ hội lần này để bước vào hậu kỳ chi cảnh!" Mắt Đông Vương Công không ngừng sáng lên.

Bây giờ y càng cảm thấy Hỗn Độn Chung này thật sự là Tiên Thiên Chí Bảo phải đoạt, vì thứ này thực sự quá tốt.

"Truyền nhân Lực đạo?" Pho tượng đá lại mở miệng, đồng thời cũng cảm ứng được chỗ bất phàm trong cơ thể Đông Vương Công.

Đặc biệt là Thôn Phệ Đại Pháp đang thôn phệ tia Lực đạo pháp tắc kia, càng khiến pho tượng đá vô cùng khó hiểu.

Dù sao Thôn Phệ Đại Đạo có vô số khuyết điểm, căn bản không phải là con đường có thể chứng đạo, Đông Vương Công lại có thể nắm giữ pháp tắc này, đồng thời sức mạnh nhục thân cũng vô cùng kinh khủng.

Nhất thời, ý chí của Bàn Cổ cũng có chút hoang mang, không dám chắc chắn Đông Vương Công rốt cuộc có phải là truyền nhân Lực đạo hay không.

Nhưng Đông Vương Công lại dùng hành động thực tế để biểu thị rằng y đang đi trên con đường đại đạo đó.

Đông Vương Công lại một lần nữa tấn công tới, nắm đấm lại siết chặt, trong thời gian này, cánh tay không biết đã gãy bao nhiêu lần, xương cốt trong cơ thể không biết đã vỡ nát bao nhiêu.

Nhưng lại không thể ngăn cản bước chân của y.

Bởi vì mỗi lần xương cốt gãy, Hoàng Huyền Bất Diệt Thể liền sẽ bộc phát ra sức mạnh còn kinh khủng hơn, trực tiếp gia trì lên người Đông Vương Công, khiến thực lực của y không ngừng mạnh lên, tiến về phía Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Pho tượng đá tự nhiên sẽ không mặc cho Đông Vương Công tấn công, vì ý chí của Bàn Cổ bây giờ cũng rõ ràng, con đường đại đạo mà đối phương đi chính là thứ nó đang tìm kiếm.

Rầm!!!!

Lại một tiếng nổ lớn, pho tượng đá trực tiếp lùi ra ngoài ngàn dặm mới ổn định được thân hình, Đông Vương Công cũng bay ngược ra ngoài vạn dặm mới ổn định được thân hình.

Nhưng Đông Vương Công bây giờ đã trưởng thành hơn và cũng

hiểu rõ, bởi vì tiềm năng trong người đang được kích phát, loại rèn luyện này vô cùng đau khổ.

Nhưng đối với Đông Vương Công đã là chuyện thường ngày, xương cốt vỡ nát thì sao, Hoàng Huyền Bất Diệt Thể có thể trong thời gian ngắn lập tức khôi phục như cũ, đồng thời có thể khiến thực lực của y không ngừng tăng cường.

"Nếu cứ tiếp tục, bần đạo cảm giác đã chạm tới tầng đó rồi!" Ánh mắt Đông Vương Công lúc này tỏa sáng rực rỡ.

Xương cốt trên tay bây giờ đã khôi phục như cũ, nhưng không tiếp tục có hành động, mà bắt đầu cẩn thận thể hội sự ảo diệu mà Hoàng Huyền Bất Diệt Thể mang lại.

Bây giờ xương cốt trong cơ thể không ngừng phát ra quang mang màu vàng, tuy rất nhạt, nhưng sự biến hóa này khiến Đông Vương Công vô cùng rõ ràng, y đang mạnh lên.

Đồng thời quang mang màu vàng đó cũng không ngừng bị cơ thể hấp thu vào, có thể nói khoảnh khắc này khiến Đông Vương Công cũng có chút hoang mang, vì sức mạnh đang từ từ mạnh lên.

Bây giờ Đông Vương Công chỉ cảm thấy khí tức trên người đang không ngừng phát sinh biến hóa.

"Không tệ, không tệ!!!" Giọng của Bàn Cổ lại vang lên, trong ngữ khí có một tia hài lòng.

Quang mang màu vàng trong cơ thể Đông Vương Công đang không ngừng bộc phát, y liền ngồi xếp bằng tại chỗ, không để ý đến chuyện khác.

Đồng thời, Thôn Phệ Đại Đạo cũng không ngừng hấp thu từng luồng sức mạnh kinh khủng trong không gian này, bây giờ y cũng triệt để cảm nhận được luồng sức mạnh này rốt cuộc kinh khủng đến mức

nào.

Tức thì, những Lực đạo pháp tắc đó rót vào cơ thể Đông Vương Công, chỉ là không bị quang mang màu vàng kia nuốt chửng, mà bắt đầu chạy loạn trong cơ thể.

"Pháp tắc đại đạo vì sao không chịu sự khống chế của ta!" Đông Vương Công trong lòng cũng kinh hãi, y muốn để nó hấp thu vào, nhưng lại phát hiện không thể khống chế.

Tức thì, Lực đạo pháp tắc không ngừng chuyển động trong kinh mạch của Đông Vương Công, giống như một con trâu rừng lạc đường.

Đông Vương Công chỉ cảm thấy đau đớn như bị cắt thịt, Lực đạo pháp tắc không ngừng chạy loạn, kinh mạch trực tiếp bị nó phá hủy, đồng thời trên cơ thể, ngoại trừ xương cốt ra, cơ bắp cũng bị Lực đạo pháp tắc trực tiếp phá hủy.

May mà quang mang nhàn nhạt tỏa ra từ trong xương cốt của Đông Vương Công trực tiếp từ từ sửa chữa những kinh mạch và cơ bắp bị tổn hại, nhưng quá trình này quả thực vô cùng đau khổ.

Trán Đông Vương Công đầy mồ hôi, cảm giác như có hàng triệu con kiến đang không ngừng gặm nhấm cơ thể mình, luồng sức mạnh đó căn bản không phải là thứ y có thể chống đỡ, suýt chút nữa khiến y ngất đi.

Nhưng quang mang màu vàng lại cho y một cảm giác khác, vì luồng khí tức đó trên người khiến tất cả mọi thứ của y đều không ngừng được sửa chữa và tái tạo, mang lại cảm giác thoải mái sau cơn đau.

Nhưng luồng cảm giác thoải mái đó lại là động lực để Đông Vương Công kiên trì, nếu không đã ngất trên mặt đất không dậy nổi.

Dần dần, luồng pháp tắc đó sau khi chảy khắp cơ bắp và huyết mạch toàn thân Đông Vương Công, liền bắt đầu xông vào ngũ tạng lục phủ.

Đông Vương Công không có sự chuẩn bị, tức thì luồng sức mạnh kinh khủng đó bắt đầu lật sông đảo biển, không hề lưu tình.

Phải biết rằng ngũ tạng lục phủ của Đông Vương Công có thể nói là thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, nhưng lại không chống đỡ nổi sự tấn công của Lực đạo pháp tắc.

"A!!!!!!" Đông Vương Công không nhịn được hét lớn, vì luồng sức mạnh này thực sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến y không thể chống đỡ.

Ong!!!

Đông Vương Công chỉ cảm thấy những xương cốt đó cũng đang phát ra tiếng oanh minh, vô số quang mang màu vàng bắt đầu hội tụ, hội tụ về phía ngũ tạng lục phủ, bắt đầu từ từ sửa chữa.

Chương 498

Đầu tiên, tim của Đông Vương Công liền bị luồng sức mạnh kinh khủng đó trực tiếp tấn công, tất cả mọi thứ bắt đầu nổ tung.

Hơi thở của Đông Vương Công ngưng lại, cảm giác máu toàn thân ngừng chảy tại chỗ, nhưng lại cảm nhận được từng luồng sức mạnh đang rót vào tim, đồng thời trong máu cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Máu vốn có màu đỏ tươi bắt đầu xuất hiện một tia vệt màu vàng, vệt này đại biểu cho ngũ tạng lục phủ và máu của Đông Vương Công đều đang phát sinh biến hóa, sự biến hóa này có khả năng khiến y trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cho nên Đông Vương Công âm thầm chịu đựng tất cả đau khổ, chờ đợi tim được luồng sức mạnh đó tái tạo lại.

Dần dần, tim của Đông Vương Công khôi phục lại như ban đầu.

Mỗi một nhịp đập của tim, sẽ tỏa ra một lớp quang mang màu vàng nhạt.

Lực đạo pháp tắc cũng không hề dừng lại, tiếp tục xuyên qua ngũ tạng lục phủ của Đông Vương Công, nơi nó đi qua có thể nói là không có một chỗ nào hoàn hảo.

Đông Vương Công không biết đã trải qua bao lâu, chỉ cảm thấy đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, toàn thân tràn đầy sức mạnh, một luồng sức mạnh tuyệt luân.

"Bần đạo cảm giác hình như đã mạnh hơn rất nhiều!" Đông Vương Công cảm khái nói.

Bởi vì y vừa siết chặt nắm đấm, cảm giác sức mạnh trên người đều bắt đầu hội tụ.

Đặc biệt là mỗi một nhịp đập của tim, đều vô cùng có khí lực, nơi tiết nhạc màu vàng đi qua càng cung cấp sức mạnh cường đại.

Đông Vương Công sau khi cảm nhận được sức mạnh trên người, liền hướng ánh mắt về phía pho tượng đá.

Bây giờ y muốn tìm kiếm sự kiểm chứng, xem sức mạnh trong cơ thể rốt cuộc đã trưởng thành đến mức độ nào.

Trong nháy mắt, Đông Vương Công trực tiếp đáp xuống trước mặt pho tượng đá, tốc độ đó tuyệt luân, bây giờ chỉ cần một ý niệm là có thể đến được.

Tức thì, trong tay Đông Vương Công bộc phát ra quang mang kinh khủng, trực tiếp tấn công về phía pho tượng đá, trên nắm đấm là một luồng sức mạnh vô song, tỏa ra một tia quang mang màu vàng.

Gầm!!!!

Pho tượng đá cảm nhận được khí tức trên tay Đông Vương Công, cũng trực tiếp ra quyền, tấn công về phía nắm đấm của đối phương.

Nắm đấm của pho tượng đá còn to hơn cả cơ thể Đông Vương Công, nhưng y không hề sợ hãi, trực tiếp tấn công tới, có thể nói bây giờ y có tâm thái vô địch.

Rầm!!!!

Trong chốc lát, Đông Vương Công và nắm đấm đó va chạm vào nhau, thời gian như đứng yên tại chỗ.

Tức thì sức mạnh kinh khủng trực tiếp nổ tung, bây giờ tất cả mọi thứ xung quanh như bị cắt ra, sức mạnh kinh khủng không ngừng tàn phá.

Đông Vương Công và pho tượng đá lần lượt lùi lại mười mấy bước mới ổn định được thân hình.

Nhưng Đông Vương Công cảm nhận được sự tiến bộ trong cơ thể, phải biết rằng trước đó, các cuộc tấn công của y vào pho tượng đá về cơ bản là vô hiệu, mỗi lần chống đỡ đều bị đối phương đánh bay, xương cốt toàn thân gần như gãy nát.

Nhưng bây giờ thì khác, Đông Vương Công đối quyền với pho tượng đá, bản thân không bị thương quá nặng, cảm giác sức mạnh của bản thân ngang bằng với đối phương.

Nhưng khi đánh trúng cơ thể đối phương, Đông Vương Công lại không có cảm giác như đang đánh vào tảng đá cứng vô cùng nữa.

"Không tệ, lĩnh ngộ được một ít rồi!" Giọng của Bàn Cổ vang lên, trong ngữ khí lại có một tia vui mừng, rõ ràng sự trưởng thành của Đông Vương Công đã được y nhìn thấy.

"Nếu đã như vậy, vậy thì để bần đạo kiểm chứng thực lực của bản thân một phen!" Đông Vương Công cười lớn nói.

Y tự nhiên cũng cảm nhận được, vừa rồi một quyền đó ngũ tạng lục phủ đều phát ra quang mang màu vàng, một luồng quang mang đó cũng giúp y có thể phát ra một đòn kinh khủng như vậy cũng là nhờ vào nó.

Bây giờ sức mạnh kinh khủng trên người Đông Vương Công như đã bén rễ vào cơ thể.

Đông Vương Công không hề dừng lại, tiếp tục phát động tấn công về phía pho tượng đá.

Mỗi một nhịp đập của tim khiến y cảm nhận được một luồng sức mạnh vô song trực tiếp tuôn ra từ cơ thể, cảm giác này khiến Đông Vương Công triệt để cảm nhận được nguồn gốc của Lực đạo, trong lòng cũng vô cùng hưng phấn.

Bên trong tiểu thế giới của Hỗn Độn Chung.

Đông Vương Công hiện tại vô cùng sung sướng, hoàn toàn dựa vào sự va chạm mà pho tượng đá mang lại để không ngừng vận chuyển Hoàng Huyền Bất Diệt Thể, đưa cơ thể mình bước lên một tầng thứ cao hơn.

Mỗi một quyền đánh vào pho tượng đá, đều sẽ khiến nó xuất hiện vết nứt.

Không biết đã đối chiến với pho tượng đá bao lâu, nó mới hoàn toàn vỡ nát thành một đống đá vụn rơi lả tả trong tiểu thế giới này.

Bây giờ trong tiểu thế giới này không có một nơi nào hoàn chỉnh, toàn bộ vỡ nát thành từng khối đại địa.

"Bây giờ ngươi chỉ mới chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sau này còn có một con đường dài phải đi!" Vào khoảnh khắc này, giọng của Bàn Cổ lại vang lên.

Đồng thời trước mặt Đông Vương Công, một hư ảnh xuất hiện, người này thân hình vô cùng cao lớn, khí tức tỏa ra từ người cũng rất quen thuộc.

"Bàn Cổ?" Đông Vương Công nhìn hư ảnh, nheo mắt nói.

Lần đối chiến với pho tượng đá này đã giúp y củng cố cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể nói phương pháp củng cố tốt nhất, chính là đại chiến với đối phương.

Đối phương không trả lời, chỉ bước đi trên không, không ngừng quan sát Đông Vương Công, liên tục gật đầu.

Đông Vương Công cũng không ra tay với hư ảnh đó, nhìn đối phương, trong lòng cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc đối phương muốn làm gì.

"Ta chính là Bàn Cổ!!!" Sau nửa khắc, hư ảnh cuối cùng cũng mở miệng, đồng thời trong miệng không ngừng tán thưởng.

“Cơ thể của ngươi vô cùng kỳ lạ, thực lực lại là người thừa kế của Lực chi Đại đạo!” Đông Vương Công tự nhiên không quan tâm mình có phải là truyền nhân của Lực đạo hay không, bây giờ y chỉ muốn biết một số bí mật về việc Bàn Cổ chứng đạo.

Dù sao những gì tinh thần lão giả kia nói chưa chắc đã là thật, vì trong lòng y cũng vô cùng không rõ tất cả rốt cuộc là vì sao.

“Vậy bần đạo có thể hỏi một chuyện được không?” Đông Vương Công lúc này hỏi hư ảnh Bàn Cổ.

Hư ảnh chỉ gật đầu, không có biểu hiện gì khác, nhìn Đông Vương Công như một tác phẩm nghệ thuật.

“Ngài có biết về tinh thần không?” Đông Vương Công mở miệng hỏi.

Nghi vấn trong lòng y cũng có thể được giải đáp ở đây, nếu Bàn Cổ biết về tinh thần, vậy đại biểu cho những gì đối phương nói cũng có vài phần đáng tin.

Nếu không, đối với Đông Vương Công, tất cả mọi chuyện đều có hại chứ không có lợi.

Nghe câu hỏi này của Đông Vương Công, hư ảnh Bàn Cổ không lập tức trả lời, như đang tìm kiếm một số ký ức.

Một lúc lâu sau, Bàn Cổ mới nói với Đông Vương Công: “Kẻ này ta biết, nhưng không phải kẻ tốt lành gì!” Nghe vậy, Đông Vương Công nhíu chặt mày, hiển nhiên suy đoán trong lòng cũng đã có đáp án, tinh thần lão giả kia có khả năng vì muốn có được cơ hội chứng đạo, nên mới bày mưu để y tấn công người bên cạnh mình.

“Chẳng lẽ ngươi đã gặp hắn?” Hư ảnh Bàn Cổ lúc này có chút tò mò hỏi.

Chương 499

Đông Vương Công gật đầu nói: "Trước đó hắn đã chỉ dẫn ta gặp ngài một lần, nói là chí hữu của ngài, muốn ta giúp ngài hoàn thành di nguyện, giúp ta chứng đạo thành tồn tại vô thượng." "Ha ha ha ha!!!!" Hư ảnh Bàn Cổ nghe xong, không khỏi cười lớn, rõ ràng là đang thấy tinh thần này hoàn toàn đang tính kế Đông Vương Công.

Nhưng sau tiếng cười, sắc mặt của Bàn Cổ lại trở nên vô cùng khó coi, hiển nhiên đối với tinh thần lão giả kia cũng cực kỳ chán ghét.

Ma Thần đến từ Quy Khư, bây giờ chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể trở thành tồn tại vô thượng.

Đồng thời còn nắm giữ Tinh Thần đại đạo, đây tuyệt đối là chuyện khó giải quyết nhất mà Đông Vương Công từng gặp phải.

"Xem ra trong đám Ma Thần kia đã có kẻ không nhịn được nữa rồi!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Ảo ảnh Bàn Cổ nói với Đông Vương Công: "Bây giờ ta chỉ còn lại một tia ý chí, vốn không thể chống lại lão già Tinh Thần kia, nhưng ngươi đã là truyền nhân của Lực chi đạo, vậy ta phải nhắc nhở, người này tuyệt đối không thể tin!" Lão già Tinh Thần thực sự không ngờ, bên trong Hỗn Độn Chung này lại có một tia ý chí của Bàn Cổ, khiến cho Đông Vương Công có thể kiểm chứng một chuyện.

Muốn biết được kết quả này, tự nhiên sẽ không phải là một cái bẫy.

Bây giờ, mọi thứ do lão ta tạo ra đều tự sụp đổ, bộ mặt giả dối dần dần tan vỡ trước lời nói của ảo ảnh Bàn Cổ.

"Tiểu hữu, nếu đã bước trên con đường đại đạo của ta, vậy ta

phải nhắc nhở, con đường này vô cùng hung hiểm, bất kể là ai cũng không dám tùy tiện bước vào." Ảo ảnh Bàn Cổ dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục nói: "Con đường này một khi bị Thiên Đạo nhòm ngó, muốn chứng đạo, phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo có thể nói là khó khăn vô cùng." Trong giọng nói của ảo ảnh Bàn Cổ tràn đầy sự không cam lòng, bởi vì chính vì Thiên Đạo và Ma Thần mà chuyện chứng đạo của ngài đã không thể nào hoàn thành.

"Tiền bối, nếu ta đã chọn con đường đại đạo này, thì cớ gì phải sợ một Thiên Đạo nhỏ nhoi chứ!" Đông Vương Công vô cùng kiên định nói.

Đã lựa chọn con đường Dĩ Lực Chứng Đạo thì sớm đã không còn đường lui, phía trước dù là núi đao biển lửa, vực sâu bùn lầy, Đông Vương Công cũng phải vượt qua.

"Không tệ, có tâm tính và nghị lực như vậy mới có thể trở thành tồn tại vô thượng." Ảo ảnh Bàn Cổ vô cùng tán thưởng, hài lòng nhìn Đông Vương Công nói.

Sau đó ngài nói với Đông Vương Công: "Có chuyện gì cứ hỏi đi, thời gian của ta không còn nhiều nữa!" Nghe vậy, Đông Vương Công tự nhiên không dám lãng phí chút thời gian nào, bây giờ có ý chí của Bàn Cổ ở đây, chắc chắn có thể tìm ra được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng kia.

"Tiền bối, không biết ngài có biết mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng bây giờ đang ở đâu không?" Đông Vương Công lúc này tò mò hỏi.

Nếu có thể tìm được, hắn liền có thể tham ngộ, cũng có thể bắt đầu đặt nền móng cho việc bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh chứng đạo.

Bây giờ hắn đã như thay da đổi thịt, tự nhiên cần có sức mạnh

cường đại hơn để chống đỡ cho sự tiến bộ, một Tạo Hóa Ngọc Điệp viên mãn chắc chắn là tốt nhất.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Bàn Cổ vô cùng kinh ngạc nhìn Đông Vương Công, ngài tự nhiên biết rõ về Tạo Hóa Ngọc Điệp, đó là bảo vật của ngài khi còn sống, những thứ ghi lại bên trong là vô cùng vô tận.

Nhưng vào lúc ngài ngã xuống, đã đập vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó, trực tiếp giấu ở các nơi trong hỗn độn, không ai có thể tìm được.

Muốn gom đủ chúng lại càng là một chuyện không thể hoàn thành.

Bởi vì Tạo Hóa Ngọc Điệp có khả năng che giấu thiên cơ, muốn tìm được, phải đi tìm từng mảnh, việc này trong thế giới hỗn độn vô cùng rộng lớn không khác gì mò kim đáy bể, thậm chí còn khó hơn vô số lần.

"Bây giờ đã gom được mấy mảnh rồi?" Bàn Cổ hỏi.

Nếu đối phương chỉ tìm được một hai mảnh, thì cũng không cần phải nói cho hắn biết, tuy trong Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại tất cả, nhưng chuyện quan trọng nhất của đối phương lúc này không phải là tìm vật này.

Đông Vương Công trong lòng khẽ động, tức thì Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trước mặt hắn.

Mảnh ngọc điệp chỉ lớn bằng lòng bàn tay xuất hiện, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của Bàn Cổ tràn đầy hồi ức.

Nhìn ảo ảnh Bàn Cổ có chút thất thần, Đông Vương Công trong lòng cũng có chút xúc động, rõ ràng biểu hiện của đối phương khiến hắn vô cùng mong đợi.

"Tiểu hữu có thể cho ta xem một chút được không?" Ảo ảnh Bàn Cổ lúc này có chút mong chờ hỏi.

Sự mong đợi trong ánh mắt đó không thể lừa dối bất kỳ ai, không khó để nhận ra đối phương cũng vô cùng kỳ vọng.

Đông Vương Công cũng không chút do dự, bởi vì hắn không lo lắng một tia ý chí của đối phương có thể đoạt đi Tạo Hóa Ngọc Điệp này, bởi vì vật này bây giờ đã đổi chủ.

Bên trong có ấn ký nguyên thần của Đông Vương Công, đối phương muốn đoạt đi thì phải giết hắn, hoặc là trực tiếp xóa đi nguyên thần bên trong.

Đối phương chỉ là một tia ý chí, căn bản không thể làm được đến mức đó, cho nên Đông Vương Công mới yên tâm giao Tạo Hóa Ngọc Điệp vào tay đối phương.

Tay của ảo ảnh Bàn Cổ run rẩy khi nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, rõ ràng vật này có ý nghĩa vô cùng lớn đối với ngài.

Nhưng Bàn Cổ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, nói với Đông Vương Công: "Vật vẫn còn đây mà người đã mất!" Rõ ràng Tạo Hóa Ngọc Điệp này đối với Bàn Cổ là một thứ vô cùng quan trọng, chỉ là bây giờ mọi thứ đã khác xưa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp này bây giờ là pháp bảo của Đông Vương Công, không phải của ngài nữa.

"Tiền bối, không biết ngài có thể tìm được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng không?" Đông Vương Công có chút tò mò hỏi.

Ảo ảnh Bàn Cổ lúc này mới cười nói với Đông Vương Công: "Tiểu hữu, ngươi và ta có duyên, ta cũng không ngại giúp ngươi một tay!" Nói xong, trong tay ngài lập tức có từng đạo pháp tắc không ngừng chấn động, tức thì một vùng hỗn độn vô biên xuất hiện trên không trung.

Đó là nơi mà Đông Vương Công chưa từng chạm tới, nếu ở trong

đó lâu cũng sẽ cảm thấy lạc mất bản thân, vì vậy trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò.

Chẳng mấy chốc, ảo ảnh Bàn Cổ cũng dần dần nhạt đi, bởi vì muốn tìm được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng kia, ngài phải vận dụng năng lượng cuối cùng trong ý chí này.

Không biết qua bao lâu, Đông Vương Công chỉ thấy trong vùng hỗn độn vô tận kia xuất hiện một tia sáng, ánh sáng đó cũng chiếu rọi cả tinh không, dường như đang dẫn đường cho hắn tiến lại gần.

"Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng ở trong đó!" Bàn Cổ hét lớn một tiếng, tức thì hình ảnh kia liền chìm vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cảnh tượng này khiến Đông Vương Công cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì trong lòng hắn cũng rất tò mò, nơi đó rốt cuộc là ở đâu.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng ta đã khắc ấn vào trong đó, chỉ cần men theo dấu vết đó đi tìm là có thể lấy được!" Ảo ảnh Bàn Cổ dần dần biến mất, chỉ để lại một câu nói cho Đông Vương Công.

Nghe vậy, Đông Vương Công cũng ngây người tại chỗ, không biết phải làm sao.

Tất cả sức mạnh trong không gian này cũng biến mất không thấy đâu, luồng ý chí của Bàn Cổ bây giờ cũng đã bị xóa đi, hoàn toàn không còn chút khí tức nào.

"Xem ra bây giờ Hỗn Độn Chung mới thực sự là vật vô chủ!" Đông Vương Công có chút bất đắc dĩ nói.

Vị Bàn Cổ này quả thực đã giúp hắn một việc lớn, không chỉ giúp hắn đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mà còn giúp Đông Vương Công tìm được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng, kỳ

ngộ như vậy có thể nói là cầu mà không được.

Chỉ là bây giờ Đông Vương Công không hề dừng lại, bắt đầu đi lại trong Hỗn Độn Chung.

Hắn quan sát thấy pháp tắc bên trong bây giờ vô cùng khủng bố, không ngừng chiếu rọi khắp thân chuông.

Đồng thời hỗn độn khí tức cũng không ngừng chấn động, tiểu thế giới vốn đã vỡ nát kia cũng dần dần được tái cấu trúc.

"Xem ra vật này là của ta rồi!" Đông Vương Công cười nói, trong lòng cũng vô cùng hài lòng.

Dù sao Hỗn Độn Chung cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, là bảo vật được sinh ra cùng với Bàn Cổ trên đóa sen lớn kia, vật này tự nhiên không thể xem thường.

Lập tức, Đông Vương Công trực tiếp rót một đạo nguyên thần vào Hỗn Độn Chung, pho tượng đá vỡ nát lúc trước lại một lần nữa ngưng tụ, chỉ là khuôn mặt đã đổi thành một dáng vẻ khác.

"Thì ra là vậy!" Đông Vương Công nhìn pho tượng đá không khỏi gật gù, pho tượng này giống như một hóa thân, trấn thủ trong Hỗn Độn Chung này, để không cho người khác dễ dàng đoạt được vật này.

Nếu không thì cần phải đập vỡ pho tượng này, ép nguyên thần ra ngoài, Đông Vương Công cũng là được ý chí của Bàn Cổ công nhận, nếu không thì sức mạnh do một tia ý chí diễn hóa ra cũng đủ để chém giết một vị Ma Thần.

Chương 500

"Xem ra nơi này không đơn giản như ta tưởng!" Đông Vương Công nhìn tiểu thế giới kia cảm khái nói.

Bởi vì khí tức nơi này thực sự khác biệt, có sự khác biệt rất rõ ràng với những vật thể khác, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Bởi vì từng đạo pháp tắc trên thân chuông đều khác nhau, là tầng diện mà Đông Vương Công không thể chạm tới, rõ ràng muốn tìm hiểu chúng, với thực lực hiện tại là không đủ.

"Thôi vậy, đợi sau này bần đạo thực lực tăng lên, sẽ vào trong đó tìm hiểu!" Đông Vương Công nhìn những minh văn trên vách chuông cười nói.

Có thể nói mọi chuyện bây giờ đều có kết quả mà hắn mong muốn, tâm trạng của Đông Vương Công tự nhiên vô cùng tốt.

Khi bước ra khỏi Hỗn Độn Chung, hắn phát hiện nơi này không còn là vùng tinh không ngoại vực của thế giới Hồng Hoang, mà là một nơi nào đó trong hỗn độn ngoại vực.

Ở nơi xa xa có tiếng gầm rú kinh hoàng, mỗi một tiếng gầm đều khiến tinh không xung quanh phải rung chuyển.

"Nơi này là đâu?" Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ từ Hỗn Độn Chung đi ra lại đến nơi này, thực sự có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Gầm!

Đáp lại Đông Vương Công chỉ có tiếng gầm rú của dã thú, và tinh không không ngừng chấn động, ngoài ra không có gì khác.

Đông Vương Công bây giờ đang ở một nơi không xác định, hoàn toàn không biết nơi này rốt cuộc là đâu, cũng chỉ có thể đi thăm dò.

Lập tức, Đông Vương Công bắt đầu tìm kiếm trong một khu vực, muốn tìm dấu vết của sự sống.

Tốc độ của hắn bây giờ trong một hơi thở đã có thể đi xa ngàn vạn dặm, nhưng dù vậy vẫn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào, nơi đây chỉ có từng luồng hỗn độn khí lạnh lẽo.

Đông Vương Công cũng không khỏi nhíu mày, nếu đã như vậy, liền trực tiếp đi về phía có tiếng gầm rú của dã thú.

"Nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể từng bước dò tìm thôi!" Bây giờ xem ra con đường duy nhất của Đông Vương Công là đi về hướng con dã thú kia, nếu không ở trong khu vực mờ mịt này thực sự không biết nên đi đâu!

Đông Vương Công chỉ cảm thấy từng luồng tiếng gầm rú kinh hoàng đang làm cho cả tinh không rung chuyển, trong lòng cũng tò mò rốt cuộc là loại dã thú gì.

Đông Vương Công tốc độ cực nhanh, gần như là phá không mà đi, trực tiếp lao về phía con dã thú, không hề có chút dừng lại.

Tức thì, đập vào mắt Đông Vương Công là một con dã thú thân dài mấy trăm mét, trên đỉnh đầu là một vầng sáng tựa như mặt trời rực rỡ, móng vuốt trắng trong tay tỏa ra khí tức âm lãnh, dường như có thể cướp đi sinh mệnh của người khác, đầu của nó là đầu một con hổ.

"Cuối cùng cũng có thịt ăn rồi!" Con dã thú nhìn Đông Vương Công, thản nhiên nói, rõ ràng đối với nó, Đông Vương Công là miếng mồi ngon béo bở, đặc biệt là nước dãi chảy ra từ khóe miệng nó còn làm cho mặt đất bên dưới trực tiếp bị hòa tan, xuyên thủng.

"Ngươi có biết là mình đang tìm chết không?" Đông Vương Công

híp mắt nói với con hổ kia.

“Ta, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, chưa từng sợ bất kỳ ai, chỉ bằng một tên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ như ngươi mà cũng muốn giết ta, đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!” Đối phương khinh miệt nhìn Đông Vương Công nói.

Tức thì, bốn chân dùng sức, với một sức mạnh gần như mắt thường không thể nắm bắt được, nó liền lao về phía Đông Vương Công.

“To gan!” Đông Vương Công hét lớn một tiếng, toàn thân trên dưới trong khoảnh khắc bùng nổ ra ánh sáng kinh hoàng, trực tiếp oanh kích về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Ánh sáng vàng trên nắm đấm dường như đã thắp sáng cả một khu vực, Đông Vương Công cũng không thể cảm nhận được thực lực của đối phương rốt cuộc ra sao.

Nhưng đối phương đã tấn công đến, tất nhiên phải toàn lực xuất kích, dù sao cũng không thể coi con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ này như không có gì.

Bành!

Nắm đấm của Đông Vương Công trực tiếp đánh vào móng vuốt của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Rắc!

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với những gì Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ tưởng tượng, phải biết rằng móng vuốt của nó có thể phá vỡ mọi thứ, bất cứ thứ gì trước mặt nó đều như một tờ giấy, chỉ cần chạm nhẹ là hóa thành tro bụi.

Nhưng bây giờ lại khác, nắm đấm của Đông Vương Công giống như một thiên thạch từ ngoài không gian, hoàn toàn không phải thứ

mà móng vuốt của nó có thể đập vỡ, sắc mặt nó không khỏi trở nên cực kỳ khó coi.

“Ngươi là ai, sao lại có thân thể kinh khủng như vậy!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng kinh ngạc hét lớn.

Nó thực sự không ngờ, thân thể của Đông Vương Công lại kinh khủng đến vậy, một quyền đã đập nát móng vuốt trắng của nó.

Nếu đối phương sử dụng linh lực, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ ngược lại không cảm thấy gì, nhưng đối phương lại dùng thân thể, thực sự khiến nó có chút bó tay.

Dù sao móng vuốt trắng của nó có thể phá vỡ vạn pháp, điểm không tốt duy nhất chính là không thể xé rách thân thể.

Đây cũng là thủ đoạn mà Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thường xuyên thành công, dù sao người khác cứ nghĩ nó dùng thân thể tấn công, nhưng thực chất nó lại xé rách linh lực, trực tiếp giết chết đối phương.

Nhưng lần này rõ ràng đã gặp phải khó khăn, thân thể của Đông Vương Công quả thực như được đúc từ gang thép, hoàn toàn không phải thứ mà nó có thể chống lại!

“Sao thế, không phải ngươi muốn ăn thịt bần đạo sao?” Đông Vương Công lúc này cười nói rồi lao về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bây giờ nhìn về phía Đông Vương Công, biết rằng đối phương có thể trực tiếp lao về phía mình, nó không dám tiếp tục ở lại đây.

“Ngươi nghĩ mình chạy được sao?” Đông Vương Công cười nói.

Tức thì thân hình hắn động, trực tiếp oanh kích về phía đối phương, ánh sáng trên nắm đấm vô cùng khủng bố.

“Đừng mà!” Nhìn nắm đấm tựa như tử thần kia, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hét lớn, trong lòng cũng vô cùng bất lực, nhưng còn có thể làm gì được.

Đông Vương Công tốc độ vô cùng nhanh, hoàn toàn không cho Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp một bước đã đến trước mặt đối phương.

Lúc này trong tay Đông Vương Công bùng nổ ra ánh sáng vô thượng, trực tiếp oanh kích về phía đối phương.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ muốn né tránh, nhưng tốc độ của Đông Vương Công thực sự quá nhanh, hoàn toàn không cho nó bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Bành!

Nắm đấm của Đông Vương Công trực tiếp xuyên qua lớp năng lượng trên người đối phương, trực tiếp oanh kích vào người nó, hoàn toàn không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ muốn có phản ứng, nhưng nắm đấm của Đông Vương Công giống như có thể phá trừ mọi linh lực, trực tiếp xé nát tấm khiên linh lực trên người nó, nắm đấm mang theo ánh sáng vàng rực hung hăng đập xuống thân thể nó.

Ầm!

Lực lượng kinh khủng trực tiếp bùng nổ trên người Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, thân thể nó trực tiếp bị Đông Vương Công đấm bay ra ngoài, không ngừng lùi lại trong hỗn độn.

Nhưng Đông Vương Công không có ý định tha cho đối phương như vậy, hắn theo sát phía sau, hai nắm đấm không ngừng phát sáng, trực tiếp lại một lần nữa oanh kích về phía đối phương.

Bành!

Bành!

Chương 501

Bành!

Mỗi một quyền đều đánh vào thân thể Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, khiến nó vô cùng đau đớn và uất ức, không ngờ lại gặp phải một người như vậy, thân thể vô cùng mạnh mẽ.

"Đại nhân tha mạng, ta không dám nữa!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không ngừng kêu thảm.

Nhưng Đông Vương Công không hề dừng lại, những cú đấm giáng lên người Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có thể nói là không chút lưu tình.

Khụ khụ… Cuối cùng, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không chống đỡ được cuộc tấn công của Đông Vương Công, sức mạnh của đối phương thực sự quá mạnh mẽ, hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Thấy vậy, Đông Vương Công nhếch mép, hắn không quen thuộc nơi này, vừa hay tìm một con tọa kỵ có thể dẫn đường.

Khi thấy Đông Vương Công lại một lần nữa tấn công về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, đối phương trực tiếp quỳ xuống trong hư không, không ngừng khấu lạy, không dám có suy nghĩ gì khác.

"Đại nhân, sau này ta thực sự không dám nữa, ngài bảo ta làm gì cũng được, chỉ cần đừng giết ta!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại một lần nữa cầu xin tha thứ.

Trong ánh mắt nhìn Đông Vương Công cũng vô cùng sợ hãi, không dám có bất kỳ sự phản kháng nào, thực lực của đối phương thực sự vượt xa sức tưởng tượng của nó, chỉ có thể nhận thua.

Thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ như vậy, Đông Vương Công liền đứng trước mặt nó, sau đó lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" Nghe vậy, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ như nhìn thấy hy vọng, vội vàng gật đầu nói với Đông Vương Công: "Đa tạ đại nhân tha mạng, đa tạ đại nhân tha mạng!" Đông Vương Công không để ý, chậm rãi đi về phía đối phương, nhìn con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, áp lực mà hắn tạo ra dường như muốn trực tiếp giết chết đối phương.

"Đại nhân có việc gì phân phó, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ toàn lực ứng phó, bất kể lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ nan." Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói với Đông Vương Công.

Vốn là bá chủ một phương thế giới, đáng tiếc bây giờ lại phải thần phục dưới chân người khác để sống sót, sự tủi nhục như vậy đặt vào ai cũng sẽ không vui.

"Bần đạo vừa hay có một chuyện muốn ngươi làm!" Đông Vương Công cười nói.

Chỉ là nụ cười này trong mắt Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại vô cùng chói mắt.

Đông Vương Công hoàn toàn không để ý đến con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, trực tiếp một bước nhảy lên ngồi trên lưng nó.

"Bây giờ làm tọa kỵ của ta, nói cho ta biết đây là nơi nào!" Giọng Đông Vương Công vô cùng nhạt.

Nhưng lại khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cảm thấy áp lực như núi, bởi vì nó cảm thấy chỉ cần mình từ chối, đối phương sẽ lập tức cướp đi sinh mệnh của nó.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nghe hai chữ "tọa kỵ" liền ngây

người tại chỗ, sau đó hung hăng nói với Đông Vương Công: "Sĩ khả sát bất khả nhục, thực lực của ngươi tuy mạnh, nhưng đừng hòng bắt ta làm tọa kỵ!" Đông Vương Công không nói gì, dùng hành động thực tế để cho đối phương biết, nắm đấm lại một lần nữa giơ cao, ánh sáng vàng kinh khủng trên nắm đấm lại sáng lên.

Bành!

Một quyền của Đông Vương Công lại một lần nữa chuẩn xác không sai lệch đập vào đầu con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, đối phương chỉ cảm thấy như bị một thiên thạch từ ngoài không gian đập thẳng xuống, trực tiếp ngã sõng soài, không ngừng rơi xuống hư vô.

Khụ khụ!

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thực sự không chịu nổi, lại một lần nữa thổ huyết, bộ lông trắng trước ngực bây giờ đã bị máu tươi của nó nhuộm đỏ, một quyền này càng khiến nó suýt nữa mất mạng.

"Bần đạo cho ngươi thêm một cơ hội nữa." Giọng Đông Vương Công vô cùng nhạt, nhưng lại cho người ta một cảm giác không thể kháng cự, khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng cũng không dám có bất kỳ động tác nào khác.

"Khụ khụ, đại nhân, ta nguyện ý trở thành tọa kỵ của ngài, vì ngài mà dốc sức!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này không thể không khuất phục dưới uy áp của Đông Vương Công, không dám có bất kỳ sự phản kháng nào.

Thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ ngoan ngoãn, Đông Vương Công tiếp tục chậm rãi nói: "Nói đi, đây là nơi nào?" "Nơi này là Hư Vô Hồng Hoang chi địa, ở phía xa kia có một vùng đất tràn đầy sức sống, nhưng bây giờ dường như đã lụi tàn," Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

"Ồ?

Một nơi như vậy sao?" Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Hắn cũng có chút tò mò, nơi này hoàn toàn là một vùng hỗn độn, hoàn toàn không có chút sức sống nào để tìm kiếm, nhưng sự xuất hiện của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thực sự khiến người ta vô cùng kỳ lạ.

Hơn nữa đối phương đã chứng đạo Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh sơ kỳ, thực lực như vậy đủ để xưng vương xưng bá trong thế giới Hồng Hoang, nhưng lại ở nơi này.

"Nơi đó không thể lại gần, là một vùng đất chết, đại nhân, ta nghĩ chúng ta không nên đi thì hơn!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công không nói gì, hắn muốn làm rõ nơi này là đâu.

Bây giờ thế giới Hồng Hoang hoàn toàn không cần lo lắng đám Ma Thần ở Quy Khư xuất hiện, lần này là do Hỗn Độn Chung chỉ dẫn, Đông Vương Công tự nhiên phải đi thăm dò một phen.

Phải biết Tiên Thiên Chí Bảo đều có linh tính của riêng mình, bây giờ ở nơi này lại xuất hiện một con dã thú bất phàm như Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, tự nhiên phải làm rõ đối phương rốt cuộc từ đâu đến.

"Đi xem sao!" Giọng Đông Vương Công vô cùng nhạt, nhưng lại không cho phép đối phương có chút phản kháng nào.

"…" Sắc mặt Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cực kỳ khó coi, nhưng cũng đành phải gật đầu đáp ứng, lời của Đông Vương Công bây giờ nó không dám không nghe.

Nếu đối phương lại cho nó một quyền nữa, có lẽ Tình Nguyên

Bạch Trảo Hổ cảm thấy mình sẽ chết ngay tại chỗ, không bằng đi đánh cược một phen, nếu đối phương tâm trạng tốt tha cho nó một mạng cũng là một chuyện tốt.

"Đại nhân, vậy chúng ta đi ngay bây giờ!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói xong, liền bốn chân đạp một cái phá vỡ hỗn độn, lao về hướng đã chỉ.

Tốc độ của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng không tệ, tuy chậm hơn Đông Vương Công một chút, nhưng cũng nhanh đến bất ngờ.

Nếu không phải thân mang trọng thương, Đông Vương Công cảm thấy tốc độ của con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ này cũng tương đương với mình.

Không biết đã đi bao lâu trong vùng hỗn độn tối tăm này, xung quanh vô cùng tĩnh lặng, hoàn toàn không có bất kỳ tiếng động nào, chỉ có tiếng gầm rú của dã thú vẫn tiếp tục.

Nhưng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng thông minh, không hề lại gần những con dã thú đó, một khi bị phát hiện, hai người Đông Vương Công và nó hoàn toàn không có cơ hội thoát ra khỏi đó.

Trên đường đi, Đông Vương Công quả thực đã thấy không ít dã thú, những con dã thú đó không ngừng nuốt chửng hỗn độn khí xung quanh, đồng thời cũng nuốt luôn những tinh thần được hỗn độn sinh ra vào bụng.

"Lấy hỗn độn và tinh thần làm thức ăn!" Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

Đây là hỗn độn, pháp tắc vang dội, không phải thế giới Hồng Hoang có thể so sánh được, đám dã thú này lại lấy hỗn độn và tinh thần làm chất dinh dưỡng, thực lực tự nhiên không thể đánh giá thấp.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công: "Những con dã thú ở nơi đó còn mạnh hơn ở đây, đại nhân, ta thấy hay là thôi đi, đừng vào trong đó mà mất mạng oan uổng." Theo Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, Đông Vương Công nhìn thấy cảnh tượng này tự nhiên sẽ lùi bước, những con dã thú kia chỉ cần động một ngón tay là có thể đè chết toàn bộ bọn họ.

Chỉ là nó đã đoán sai tính cách của Đông Vương Công, nếu nơi này đã như vậy, cũng có nghĩa là thứ cất giấu bên trong nhất định là một món đồ tốt.

"Đi thôi, vào xem sao, bần đạo muốn xem chúng rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Đông Vương Công cười nói.

Biết được ý muốn của Đông Vương Công, Tình Nguyên suýt nữa cả người trực tiếp liệt trong hỗn độn, đây quả thực là một kẻ không sợ chết, đã nói rõ nguy hiểm rồi, bây giờ lại muốn đi đến nơi đó.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng bất lực, nhưng biết làm sao được, chỉ có thể thuận theo vị chủ tử đang cưỡi trên người mình.

Lần này tốc độ tiến lên càng chậm hơn, bởi vì bây giờ sắp tiếp cận địa điểm mà Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói, không thể không cẩn thận hành sự.

Đông Vương Công cũng cảm nhận được tình hình xung quanh, trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, nơi này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Xung quanh đây vô cùng yên tĩnh, không hề có tiếng gầm rú của dã thú không ngớt như bên ngoài.

Nhưng khi tiến vào lãnh địa này, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được từng luồng sức mạnh không ngừng tỏa ra.

Chương 502

"Đại nhân, bây giờ chúng ta đã tiến vào lãnh địa này, nhất định phải cẩn thận!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ rụt cổ lại nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công tự nhiên hiểu rõ, nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ: "Vào đi!" Thấy đối phương không thay đổi chủ ý, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng chỉ đành cứng rắn da đầu đi vào trong, không hề có chút dừng lại.

Lần này tốc độ của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng chậm, mỗi một bước đều phải quan sát nửa ngày mới dám bước ra.

Bởi vì ở đây mọi thứ đều là ẩn số, nếu đi sai một bước, có khả năng tính mạng của nó sẽ bỏ lại đây.

Đông Vương Công thì dùng thần thức không ngừng thăm dò khu vực này, để phòng bị những con dã thú kinh khủng kia đột nhiên lao ra.

Đồng thời trong tay hắn cũng cầm Hỗn Độn Chung, chỉ cần có tình huống, liền có thể dùng để che chở cho mình và con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Trên suốt chặng đường, Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hai người đã dùng gần mười năm thời gian mới bước vào được khu vực này.

Tại vị trí trung tâm nhất, Đông Vương Công hoàn toàn cảm nhận được luồng sức mạnh bàng bạc đó, luồng sức mạnh vượt lên trên cả thế giới Hồng Hoang.

"Luồng sức mạnh này có chút quen thuộc!" Đông Vương Công

nhàn nhạt nói.

Bởi vì luồng sức mạnh này cho hắn một cảm giác quen thuộc, nhưng Đông Vương Công lại vẫn luôn không biết luồng sức mạnh này rốt cuộc từ đâu đến.

"Đại nhân, bây giờ sắp đến gần nơi đó rồi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này vô cùng cẩn thận, bởi vì nó vô cùng rõ ràng sự kinh khủng bên trong.

Chỉ cần bước sai một bước, vậy thì tất cả mọi thứ sẽ trở thành cảnh tượng kinh hoàng nhất, lúc đó cả nó và Đông Vương Công đều sẽ phải bỏ mạng tại đây.

"Bần đạo cảm nhận được rồi, tiếp tục tiến lên đi!" Đông Vương Công nói với nó.

Đông Vương Công bây giờ muốn tìm hiểu xem nơi trung tâm kia rốt cuộc là thứ gì, mà lại có thể khiến đám dã thú phải canh giữ ở đây.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ và Đông Vương Công chậm rãi tiến về phía trước, không dám có động tác quá lớn, sáu tháng sau hai người mới đến được vị trí trung tâm nhất.

Tại vị trí trung tâm của vùng hỗn độn này, là một cái đĩa tròn khổng lồ vô cùng đáng sợ, cái đĩa tròn này tỏa ra một luồng sáng kinh hoàng.

Chỉ là ánh sáng đó lại giống như một luồng sức mạnh sắp suy yếu, tuy kinh khủng, nhưng lại giống như một ông lão còng lưng, lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã xuống.

"Đây chính là vị trí trung tâm nhất!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này vô cùng cẩn thận nhìn xung quanh nói với Đông Vương Công.

Nhìn cái đĩa tròn rộng lớn vô tận kia, hắn cũng ngẩn người, bởi vì trong lòng hắn không rõ đây rốt cuộc là thứ gì thần bí.

Bởi vì nơi này thực sự quá hoang tàn, mọi thứ đều như cũ nát không chịu nổi.

Từ xa nhìn lại có thể phát hiện một cái đĩa tròn lớn, nhưng khi lại gần, đại địa nơi đây tan nát, không gian sụp đổ, hỗn độn khí không ngừng loạn xạ.

"Ngươi có biết nơi này trước kia là đâu không?" Đông Vương Công lúc này mở miệng hỏi.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lắc đầu, tuy nó biết nơi này, nhưng hoàn toàn không rõ đây rốt cuộc là đâu, nếu không phải Đông Vương Công kiên quyết yêu cầu, có khả năng nó sẽ không tiến vào đây.

"Nơi này cũng giống như hỗn độn bên ngoài, không biết có vị đại năng nào đang chờ đợi ở đây!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ tỏ vẻ không quan tâm nói.

Bởi vì nơi này giống hệt nơi nó đang ở, toàn bộ đều là hỗn độn khí, có chăng là những mảnh vỡ tinh thần, ngoài ra không có gì khác.

Đông Vương Công lại cười cười, từ trên lưng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nhảy xuống, nghiêm túc quan sát mọi thứ ở đây.

"Xem ra nơi này có điều kỳ lạ!" Đông Vương Công híp mắt nói.

Chỉ là lúc này, Hỗn Độn Chung trong tay hắn lại sáng lên, tựa như bị một luồng sức mạnh kinh khủng vô hình nào đó hấp dẫn.

"Nếu ngươi đã đưa bần đạo đến đây, vậy ta sẽ đi theo ngươi!" Đông Vương Công buông tay để Hỗn Độn Chung tự mình bay đi, hắn cũng chỉ theo sát phía sau.

Con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có lẽ không dám một mình ở lại đây, tự nhiên phải cùng Đông Vương Công đi về hướng Hỗn Độn Chung bay đi.

Hỗn Độn Chung bay về phía nơi sâu nhất của cái đĩa tròn, những mảnh vỡ tinh thần ở đây càng nhiều hơn, nhưng hỗn độn khí lại đang dần dần yếu đi.

Nơi đây vô số mảnh vỡ tinh thần vỡ nát, hoàn toàn không nhìn ra được hình dạng ban đầu, nhưng sức mạnh ở đây lại khiến Đông Vương Công phải kinh ngạc.

"Nếu chiếu theo sức mạnh ở đây, thì tầng thứ thực lực kia không thể tưởng tượng được!" Đông Vương Công nhìn không gian này nói.

Trong lòng hắn cũng vô cùng cảm khái, không ngờ trong vùng hỗn độn vô tận lại có một nơi kinh khủng như vậy.

Nhưng Hỗn Độn Chung không hề dừng lại, tiếp tục bay về phía trung tâm của cái đĩa tròn, tốc độ không hề giảm, Đông Vương Công tự nhiên theo sát phía sau.

Dần dần, Đông Vương Công chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt ngày càng chói lòa, ánh sáng mạnh mẽ khiến hắn có chút không mở nổi mắt.

"Đây là nơi nào!" Đông Vương Công trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tuy nơi đây hoang tàn, nhưng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ trước kia của nơi này, ở trong thế giới này hắn chỉ như một con kiến, hoàn toàn không thể đứng vững.

Nếu nơi này còn tồn tại, có lẽ sẽ là nơi kinh khủng nhất trong hỗn độn này!

Đông Vương Công thầm nghĩ, nhưng nơi này tuy đáng sợ, bây giờ lại đã hoang tàn không chịu nổi, hoàn toàn không có chút đại đạo chi khí nào.

So với Hồng Hoang bây giờ quả thực kém hơn một chút, nhưng

cũng không thể che giấu được sự huy hoàng và mạnh mẽ khi còn tồn tại của nó.

Ong!

Càng đến gần vị trí trung tâm của cái đĩa tròn, tinh thần đại địa trên thân Hỗn Độn Chung càng phát ra lực lượng kinh khủng.

Tựa như ở khu vực trung tâm nhất có một thứ gì đó đang kéo Hỗn Độn Chung.

"Lẽ nào Hỗn Độn Chung đến từ nơi này?

Nơi đây có chút tương tự với cảnh tượng Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Ma Thần mà lão già Tinh Thần kia đã diễn hóa ra." Đông Vương Công lúc này liên tưởng.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bây giờ cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì ở bên ngoài tuy nó đã cảm nhận được sự kinh khủng của nơi này.

Nhưng bây giờ càng đến gần, càng cảm nhận được sự kinh khủng nơi đây, đặc biệt là những tinh thần kia, nó không dám tùy tiện nuốt.

Bởi vì chỉ cần sơ sẩy một chút, nó sẽ trực tiếp nổ tan xác mà chết, bởi vì sức mạnh ở đây thực sự quá mạnh mẽ, nó là Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng không thể chịu đựng được sức mạnh của thế giới tàn phá này.

Dần dần, phía trước Đông Vương Công trở nên vô cùng rõ ràng.

Hỗn Độn Chung cuối cùng cũng dừng lại trên một mảnh đất lớn, nơi đây vạn vật đều không tồn tại, nhưng lại có một luồng sinh mệnh khí tức yếu ớt, chỉ là lại bị một mảnh đất lớn bao bọc, hoàn toàn không thể để người khác thăm dò.

"Hử?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ ở đây lại có một người khác tồn tại.

“Đại nhân, nơi này hình như có chút không ổn!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Chương 503

Bởi vì nơi này thực sự quá yên tĩnh, phải biết rằng những con dã thú kia đều có thực lực Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh hậu kỳ, có một số còn đạt đến Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhưng bây giờ cùng Đông Vương Công bước vào đây lại không hề có bất kỳ phát hiện nào, thực sự khiến nó trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Đừng vội!" Đông Vương Công híp mắt, không nói tiếp, nhìn Hỗn Độn Chung.

Bây giờ tinh thần đại địa trên Hỗn Độn Chung trong khoảnh khắc này đã hoàn toàn được thắp sáng, từng đạo pháp tắc trên đó không ngừng giao thoa với nơi này.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin được, bởi vì nó không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, trong lòng cũng có chút tò mò, đây rốt cuộc là thứ gì.

Trong khoảnh khắc, pháp tắc giữa trời đất ở khu vực trung tâm nhất cũng không ngừng giao thoa.

Tựa như đang cảm nhận Hỗn Độn Chung, nhưng lại không hề mở ra nơi này.

"Xem ra bên trong có thứ gì đó bị ẩn giấu!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Sự bất phàm của nơi này trong lòng hắn cũng đã rõ ràng, bây giờ xem ra hắn đã nắm được chìa khóa của nơi này - Hỗn Độn Chung.

"Đại nhân, chúng ta có muốn vào không?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bây giờ cũng có chút tò mò hỏi.

Nhưng nó không muốn tiếp tục mạo hiểm, bây giờ có thể đi đến đây đã là điều nó không dám, khí tức tỏa ra từ mảnh đất trước mắt càng thêm kinh khủng.

Nếu tùy tiện bước vào, e rằng sẽ bị nghiền thành tro bụi, đây không phải là kết quả mà Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ mong muốn.

"Ngươi ở đây chờ là được rồi!" Đông Vương Công liếc nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói.

Nơi này hắn sẽ không để Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đi vào, đối phương cũng không vào được, bởi vì trên Hỗn Độn Chung chỉ có ấn ký nguyên thần của hắn, nếu đối phương bước vào, e rằng sẽ bị sức mạnh bên trong trực tiếp oanh kích thành tro bụi.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ do dự, dù sao nơi này cũng không an toàn, nhưng tiến vào bên trong nguy hiểm càng lớn hơn, nhưng bây giờ nó không thể không đưa ra lựa chọn.

"Vậy được rồi, đại nhân nhanh chóng quay lại, ta ở bên ngoài chờ ngài!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Nó cảm thấy ở lại đây, có thể bảo toàn một tia cơ hội sống, nếu đi vào có lẽ mạng cũng không còn.

Đông Vương Công gật đầu, ánh mắt hướng về phía Hỗn Độn Chung, bây giờ hắn thấy mọi thứ đều đang tiến hành, hoàn toàn không cần phải lo lắng gì.

Sột soạt… Lúc này trong bóng tối vang lên một tiếng động.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trực tiếp tìm một mảnh vỡ tinh thần trốn đi, hoàn toàn không dám lộ mặt, bởi vì chuyện nó lo lắng nhất đã xảy ra.

Đó là những con dã thú ở lại đây đã sớm phát hiện động tác của chúng, bây giờ đang chờ đợi thời cơ.

Bây giờ Đông Vương Công vừa hay muốn mở mảnh đất này, đám dã thú tự nhiên phải lộ diện, nếu không khi đối phương đi vào thì mọi chuyện đã muộn.

"Không ngờ thật sự bị ta đoán trúng, lại có người muốn mở nơi này!" Giọng của đối phương vô cùng băng lãnh.

Đông Vương Công nghe xong không khỏi rùng mình một cái, dưới uy áp của đối phương, Đông Vương Công có một cảm giác sắp ngạt thở.

Hắn muốn dùng thần thức để tìm kiếm, nhưng Đông Vương Công lại phát hiện xung quanh không có bất kỳ thứ gì.

"Chuyện gì thế này!" Đông Vương Công nhíu chặt mày, đồng thời đóa Hỗn Độn Thanh Liên trong tay cũng đã nắm chặt, bây giờ Hỗn Độn Chung đang giao thoa pháp tắc với mảnh đất kia, tự nhiên không thể sử dụng.

"Với thực lực của ngươi không thể phát hiện ra ta ở đâu." Giọng của đối phương lại vang lên, trong giọng nói tràn đầy sự chế giễu.

"Ngươi thực sự nghĩ rằng bần đạo không thể giết được ngươi sao?" Đông Vương Công hoàn toàn không sợ hãi, trực tiếp hét lớn vào mảnh vỡ tinh thần, trên người càng thêm uy vũ bá khí.

"Chết rồi, chết rồi!" Đông Vương Công vừa nói ra lời này, sắc mặt Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ tức thì trắng bệch, đây là lần đầu tiên nó gặp có người dám khiêu khích dã thú ở đây.

"To gan!" Đối phương vô cùng tức giận, trực tiếp hét lớn một tiếng, mảnh vỡ tinh thần không ngừng rung chuyển, thể hiện thủ đoạn của mình.

Đông Vương Công không nói gì, trong lòng hắn biết rõ đối phương bây giờ sẽ không động thủ với mình.

Hỗn Độn Chung pháp tắc cùng mảnh đất kia không ngừng giao thoa.

"Chỉ cần ngươi đưa ta vào trong đó, tính mạng của ngươi có thể được bảo toàn!" Sinh linh mạnh mẽ kia lại lên tiếng nói với Đông Vương Công.

Rõ ràng trong mắt nó vô cùng mong đợi có thể tiến vào bên trong, không biết đã bao nhiêu năm tháng mới chờ được một người xuất hiện.

Cho nên đây cũng là nguyên nhân nó không ra tay với Đông Vương Công, bởi vì muốn tiến vào bên trong, phải để hắn đưa vào.

"Bần đạo tại sao phải làm như vậy?" Đông Vương Công khóe miệng hơi nhếch lên nói với sinh linh kia.

Quyền chủ động bây giờ nằm trong tay Đông Vương Công, tự nhiên sẽ không khuất phục trước đối phương, tuy nó vô cùng mạnh mẽ, nhưng hắn có thể cảm ứng được sự triệu hoán của Hỗn Độn Chung, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào mảnh đất kia.

Đông Vương Công vừa nói ra lời này, tức thì ở phía xa của cái đĩa tròn, một thân thể vĩ ngạn xuất hiện, trực tiếp bao trùm cả không gian, một cái vung tay, vô số mảnh vỡ tinh thần đều vỡ nát.

"Bằng thực lực của ta!" Sinh linh kia hét lớn với Đông Vương Công.

Nó có vốn liếng để ngông cuồng, trong thế giới này, một cái vung tay là có thể đoạt lấy tính mạng người khác, nhưng bây giờ lại bị một tiểu tử Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ uy hiếp, trong lòng sao có thể không tức giận!

Đông Vương Công lại chỉ lắc đầu, nói với nó: "Thực lực của ngươi cố nhiên mạnh mẽ, nhưng muốn bắt ta lại là không thể!" Sự tự

tin đó khiến thần linh mạnh mẽ kia cũng phải ngẩn người, tưởng rằng đầu óc của đối phương thực sự có vấn đề.

"Đi chết đi!" Sinh linh kia hét lớn một tiếng, tức thì giơ cao tay trực tiếp oanh kích về phía Đông Vương Công.

Nhìn móng vuốt lớn vạn dặm kia lao về phía mình, Đông Vương Công bây giờ cũng không dám có chút chủ quan, cả người lao về phía Hỗn Độn Chung.

Ong!

Chỉ là lúc này bên cạnh hắn lại bị một luồng sức mạnh thần bí bao vây, từng đạo pháp tắc không ngừng bùng nổ ra ánh sáng kinh hoàng.

"Muốn đi, ta chưa cho phép!" Sinh linh mạnh mẽ kia hét lớn với Đông Vương Công.

Một đạo pháp tắc này quả thực khiến Đông Vương Công bất ngờ, nhìn móng vuốt khổng lồ kia oanh kích đến, bây giờ hắn cũng không ngừng bùng nổ sức mạnh trên người mình.

Bành!

Bành!

Bành!

Trên người Đông Vương Công phát ra tiếng nổ vang, trong cơ thể một lớp ánh sáng vàng nhạt không ngừng giao thoa, luồng sức mạnh vô song đó, người khác căn bản khó có thể ngăn cản.

Ầm!

Đông Vương Công một quyền đánh vào pháp tắc kia, nhưng lại không làm nó vỡ nát, chỉ là ánh sáng kia có mờ đi một chút.

Chương 504

Hử?

Đông Vương Công trong lòng cũng kinh ngạc, không ngờ pháp tắc của đối phương lại kinh khủng đến vậy.

"Tiểu tử, ngươi không có thời gian suy nghĩ đâu, đợi móng vuốt này của ta hạ xuống, sinh mệnh của ngươi cũng kết thúc tại đây!" Sinh linh mạnh mẽ kia hét lớn với Đông Vương Công.

"Đại nhân, mau đồng ý đi, ta không muốn chết đâu!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ mặt mày méo xệch nói với Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công lại không nói gì, chỉ trong lòng khẽ động, tức thì Hỗn Độn Chung bùng nổ ra vạn trượng ánh sáng, trực tiếp lao đến bên cạnh hắn.

Nơi Hỗn Độn Chung đi qua, pháp tắc đều bị phá hủy, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bây giờ cũng vội vàng lao về phía Đông Vương Công.

Bởi vì nó biết, bây giờ chỉ có theo sát bước chân của đối phương mới có khả năng sống sót, nếu ở lại đây chỉ có một con đường chết.

Ong!

Ánh sáng trên Hỗn Độn Chung vẫn như cũ, trực tiếp lao đến bên cạnh Đông Vương Công.

Sinh linh mạnh mẽ kia tự nhiên thấy Hỗn Độn Chung đang tiến lại gần Đông Vương Công, đồng thời tinh thần đại địa trên thân chuông dường như muốn phá hủy tất cả mọi thứ.

"Cản nó lại cho ta!" Sinh linh mạnh mẽ kia hét lớn một tiếng.

Nó đưa ra một bàn tay khác, muốn ngăn cản Hỗn Độn Chung tiến

lên.

Ầm!

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung bùng nổ ra ánh sáng còn kinh khủng hơn, tinh thần trên thân chuông vô cùng chói mắt, đại địa bên dưới không ngừng giao thoa, có thể nói bây giờ tất cả sức mạnh đều trở nên vô cùng khủng bố.

Lập tức, Hỗn Độn Chung trực tiếp oanh kích vào bàn tay khổng lồ kia, năng lượng cực lớn khiến sinh linh đó cũng phải sững sờ tại chỗ.

Luồng sức mạnh này!

Sinh linh trong lòng vô cùng kinh ngạc, bởi vì một pháp bảo lại có thể làm tay nó bị thương, phải biết rằng đã mấy kỷ nguyên rồi nó chưa từng bị thương.

Tức thì, một giọt máu đen nhỏ xuống, rơi vào mảnh vỡ tinh thần.

Bành!

Mảnh vỡ tinh thần lớn mười vạn mét vì một giọt máu mà trực tiếp vỡ nát thành đá vụn, rơi vãi khắp nơi trong thế giới này.

"Một giọt máu đã có thể như vậy, thực lực chắc chắn kinh khủng không thể lường được!" Đông Vương Công híp mắt, thầm nghĩ.

Hắn sở dĩ như vậy, hoàn toàn là vì có Hỗn Độn Chung ở đây, sự tự tin như vậy hoàn toàn là tin tưởng Hỗn Độn Chung có thể xử lý tốt mọi việc cho hắn.

Quả nhiên, Đông Vương Công tính toán không sai, Hỗn Độn Chung lại một lần nữa thể hiện ra chiến lực kinh hoàng, một cú đập lại có thể làm một sinh linh kinh khủng như vậy bị thương.

Đông Vương Công tâm niệm khẽ động, tức thì tốc độ của Hỗn Độn Chung càng nhanh hơn, đồng thời từng tiếng chuông vang lên

không ngớt, làm vỡ nát pháp tắc xung quanh thân thể hắn.

"Ngươi không thể dễ dàng thoát được như vậy đâu!" Giọng của đối phương vang vọng khắp hỗn độn.

Đồng thời thân ảnh khổng lồ kia động, trực tiếp bước đến bên cạnh Đông Vương Công, muốn chặn đường đi của hắn.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nhìn thân thể to lớn vô cùng kia, bây giờ một chút sức lực phản kháng cũng không có, trực tiếp nằm rạp dưới chân Đông Vương Công, chờ đợi tử thần thu gặt tính mạng của mình.

Theo nó thấy, bây giờ chỉ có một con đường chết, chọc phải một tồn tại kinh khủng như vậy, hoàn toàn không thể tiếp tục sống sót.

Đông Vương Công cũng nhìn thấy thân ảnh kia dần dần rõ ràng, xuất hiện trước mặt hắn là một thân thể che trời lấp đất, mọc ra cái miệng khổng lồ, đồng thời còn có bốn bàn tay lớn, bốn cái đùi lớn, thân thể cũng không ngừng mềm nhũn.

"Gầm!" Một tiếng gầm rú, những mảnh vỡ tinh thần xung quanh đều nứt ra, có thể nói đây là một kẻ có thực lực tuyệt đối, trong khu vực này tồn tại như thần.

Nhưng vừa rồi Đông Vương Công lại dùng Hỗn Độn Chung làm nó bị thương, trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận, thề phải giết chết đối phương.

"Ta là Thôn Thiên Thú, hôm nay ta sẽ xé ngươi thành từng mảnh vụn, để xem món đồ nhỏ bé này có thể cản được ta không!" Đối phương hét lớn với Đông Vương Công.

Thôn Thiên Thú, đúng như tên gọi, là hung thú vô thượng có thể nuốt chửng cả bầu trời, nhưng ở Hồng Hoang đại địa chỉ nghe danh chứ không ai biết đối phương rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng bây giờ lại canh giữ ở thế giới tàn phá này, Đông Vương Công trong lòng hiểu rõ, nơi này tuyệt đối vô cùng không đơn giản, lại có thể thu hút nhiều dã thú như vậy canh giữ, đồng thời ngay cả Thôn Thiên Thú cũng ở đây, xem ra bảo bối bên trong có thể khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhưng Thôn Thiên Thú bây giờ lại muốn để Đông Vương Công chết tại đây.

Thôn Thiên Thú mở cái miệng lớn như chậu máu, trực tiếp nuốt chửng thân thể Đông Vương Công.

Phải biết rằng đối phương ngay cả bầu trời cũng có thể nuốt chửng, Đông Vương Công trong cái miệng khổng lồ của đối phương trông vô cùng nhỏ bé.

Đồng thời trong miệng nó bùng nổ ra một loại cảm giác khiến Đông Vương Công cũng vô cùng khó chịu.

Tựa như nơi đó là một vực sâu vô tận, chỉ cần bị nó nhìn chằm chằm, khó có thể thoát ra, cơ hội trốn thoát cũng không có.

Vút!

Lúc này Hỗn Độn Chung xé toạc pháp tắc mà Thôn Thiên Thú bố trí bên cạnh Đông Vương Công, bây giờ đã ở bên cạnh hắn.

"Ong!" Hỗn Độn Chung bùng nổ ra ánh sáng kinh hoàng, Đông Vương Công trong lòng hiểu rõ, luồng sức mạnh này không phải do hắn kích phát.

"Lẽ nào là mảnh đất kia?" Đông Vương Công không khỏi nhìn về phía mảnh đất không xa, trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Có thể thôi động Hỗn Độn Chung, khiến uy năng của nó hoàn toàn triển hiện ra, sức mạnh của Tiên Thiên Chí Bảo vô cùng khủng bố, ngay cả Thôn Thiên Thú trước mặt này cũng phải chịu thiệt, có thể

biết luồng sức mạnh này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Rắc rắc!

Miệng lớn của Thôn Thiên Thú chậm rãi khép lại, trong miệng nó giống như một đại trận, lấp lánh ánh sáng rực rỡ mà kinh khủng.

Những mảnh vỡ tinh thần chỉ cần tiếp xúc với miệng lớn kia, tất cả mọi thứ đều bị phá hủy, tất cả mọi thứ đều trở thành hư vô.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bây giờ trong lòng không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, uy danh của Thôn Thiên Thú nó tự nhiên hiểu rõ.

Nơi miệng lớn đi qua, không còn một vật gì, bất kể thứ gì chết đi, đều phải tiến vào bụng nó, bị đối phương luyện hóa thành chất dinh dưỡng, dùng để lớn mạnh thực lực bản thân.

"Đại nhân, xem ra bây giờ chúng ta chết dưới miệng Thôn Thiên Thú này, cũng không mất đi thân phận!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nức nở nói với Đông Vương Công.

Rõ ràng đối với chuyện này nó cũng khá tức giận, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, nhưng bây giờ còn có thể làm gì được, chỉ có thể tiếp tục ngây người như vậy, bởi vì pháp tắc ở đây không phải thứ nó có thể phá vỡ.

Ong!

Ngay lúc Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ từ bỏ, thân hình Đông Vương Công động, tốc độ của hắn vô cùng nhanh, tay cầm Hỗn Độn Chung tấn công về phía miệng của Thôn Thiên Thú.

Chương 505

"Nếu đã như vậy, không bằng cứ liều một phen!" Đông Vương Công cười lớn nói.

Tuy Thôn Thiên Thú vô cùng khủng bố, nhưng Đông Vương Công có tự tin đánh bại nó, bởi vì Hỗn Độn Chung bây giờ khác với bình thường.

Hơn nữa thứ ở trong mảnh đất kia càng hấp dẫn hắn hơn, dù sao cũng có thể thôi động Hỗn Độn Chung, một Tiên Thiên Chí Bảo.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nhìn Đông Vương Công nhảy lên cao, oanh kích về phía Thôn Thiên Thú, cũng chỉ lắc đầu.

Theo nó thấy, Đông Vương Công bây giờ đi tìm chết, nếu đối phương đã muốn chết trước, cớ gì phải ngăn cản, chi bằng trực tiếp nhắm mắt chờ đợi cái chết xảy ra.

Lúc này, Hỗn Độn Chung trong tay Đông Vương Công như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng không ngừng lấp lánh oanh kích về phía Thôn Thiên Thú, khí tức kinh khủng suýt nữa đã trực tiếp làm vỡ nát pháp tắc của đối phương.

Tuy như vậy, nhưng Đông Vương Công cũng không dễ chịu gì, bởi vì luồng sức mạnh này thực sự quá mạnh mẽ, bằng thân thể của hắn suýt nữa đã bị chấn vỡ.

Hoàng Huyền Bất Diệt Thể bây giờ điên cuồng vận chuyển, khiến vết thương trên cơ thể hắn nhanh chóng hồi phục.

Ong!

Hỗn Độn Chung bây giờ ánh sáng càng thêm mạnh mẽ, dường như muốn đốt cháy cả nơi này.

Hỗn Độn Chung như được kích hoạt, khí tức không ngừng trở nên khủng bố, đồng thời sức mạnh cũng không ngừng tăng cường.

Khí huyết của Đông Vương Công cũng không ngừng dâng trào, đồng thời bây giờ hắn cũng không thể liên lạc được với ấn ký nguyên thần mà mình để lại trong Hỗn Độn Chung.

Nhưng có thể xác định được, ấn ký đó vẫn ở trong Hỗn Độn Chung, chỉ là bây giờ không thể liên lạc được mà thôi.

"Luồng sức mạnh này rốt cuộc là của ai, tại sao có thể khống chế Hỗn Độn Chung!" Đông Vương Công trong lòng vô cùng kinh hãi, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Khí tức tỏa ra từ Hỗn Độn Chung khiến Thôn Thiên Thú cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì đây không phải là khí tức mà Đông Vương Công có thể tỏa ra, luồng khí tức này lại khiến nó cảm thấy bị uy hiếp.

"Là sức mạnh trong mảnh đất kia!" Thôn Thiên Thú trong lòng một nửa vui mừng một nửa lo lắng.

Vui mừng là vì, nó đã chờ đợi vô số năm tháng ở đây, chính là vì luồng sức mạnh này.

Lo lắng là bây giờ luồng sức mạnh này đang ở trong miệng nó, một khi bùng nổ, đó có thể là một đòn chí mạng đối với nó.

A!

Đông Vương Công hét lớn một tiếng, trực tiếp giơ Hỗn Độn Chung hung hăng đập vào miệng lớn của Thôn Thiên Thú, hoàn toàn không có chút dừng lại.

Đến vị trí rìa của Thôn Thiên Thú, Đông Vương Công cảm nhận được vô số pháp tắc chấn động, nhưng Hỗn Độn Chung lại tỏa ra một

luồng khí tức che chở cho hắn.

Bành!

Bành!

Bành!

Bây giờ Đông Vương Công hoàn toàn như không bị cản trở, liên tục vung tay cầm Hỗn Độn Chung trực tiếp oanh kích vào miệng của Thôn Thiên Thú.

Mỗi lần, Thôn Thiên Thú đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, vang vọng khắp không gian hỗn độn.

Hỗn Độn Chung này thực sự quá kinh khủng, Đông Vương Công thậm chí cảm thấy trong số những pháp bảo có thể dùng để đập người, Hỗn Độn Chung có thể nói là thuận tay nhất.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vốn đang chờ đợi cái chết giáng xuống, nhưng bây giờ lại nghe thấy tiếng kêu thảm của Thôn Thiên Thú, không khỏi mở mắt nhìn tình hình xung quanh.

Tức thì sắc mặt nó trở nên vô cùng đặc sắc, Đông Vương Công tay cầm Hỗn Độn Chung, đang điên cuồng đập vào miệng của Thôn Thiên Thú, cảnh tượng này khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có chút không phản ứng kịp, bởi vì sự thay đổi thực sự quá nhanh!

"Sao có thể!!!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vẻ mặt không dám tin, phải biết rằng thực lực của Đông Vương Công nó rõ ràng, đối phương có thể chiến thắng nó hoàn toàn là dựa vào hai chữ "trùng hợp".

Đối với nó, đối phương hoàn toàn là một tồn tại có thể bỏ qua, nhưng bây giờ đối phương lại vung một cái chuông không ngừng tấn công Thôn Thiên Thú.

Nếu chuyện này xảy ra trên người mình, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nghĩ đến đây, không khỏi rùng mình một cái, nếu bị đập, chắc chắn sẽ trở thành một đống thịt nát, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục sống sót.

"May mà đại nhân đã thủ hạ lưu tình, nếu không ta đã sớm trở thành một đống thịt nát rồi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Theo nó thấy, Đông Vương Công bây giờ chính là thiên tuyển chi tử, lại có thể khiến cả Thôn Thiên Thú cũng phải chịu thiệt trong tay, nghĩ vậy tâm trạng của nó cũng cân bằng hơn rất nhiều.

Thôn Thiên Thú bây giờ có thể nói là vô cùng tức giận, vốn định trực tiếp nuốt chửng hai người, sau đó đoạt lấy Hỗn Độn Chung, nhưng lại không ngờ lại có biến cố như vậy.

"Chết đi cho ta!" Thôn Thiên Thú hét lớn một tiếng, ánh sáng trên người nó không ngừng tỏa ra bốn phía, đồng thời từng luồng linh lực hội tụ trong miệng nó.

Một luồng năng lực chấn động truyền đến, Đông Vương Công tự nhiên cảm nhận được, lập tức chuyển đổi công thế, cả người trực tiếp giơ cao Hỗn Độn Chung xông về phía nơi năng lượng bộc phát.

"Đại nhân, cẩn thận a!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ giờ đây biết rằng, muốn sống sót thì phải dựa vào Đông Vương Công, vì vậy liền lên tiếng cổ vũ.

Đông Vương Công không thèm để ý, trực tiếp đối mặt với luồng sức mạnh đó mà lao lên.

"Nếu đã muốn tìm chết, vậy ta thành toàn cho ngươi!" Thôn Thiên Thú nhìn Đông Vương Công lao tới, gầm lên một tiếng giận dữ.

Nơi linh lực hội tụ đó bộc phát ra ánh sáng bạc kinh hoàng, trực

tiếp oanh kích về phía Đông Vương Công.

Ầm ầm ầm!

Sức mạnh khủng khiếp vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ, Đông Vương Công giờ đây cũng cảm nhận rõ ràng sự kinh hoàng của sức mạnh này.

Nhưng Hỗn Độn Chung trong tay lại bộc phát ra một lực lượng còn kinh khủng hơn, trực tiếp nghênh đón luồng linh lực do Thôn Thiên Thú tỏa ra mà lao tới.

Cùng lúc đó, trên người Đông Vương Công được bao bọc bởi một lớp ánh sáng mờ nhạt.

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, Đông Vương Công chỉ cảm thấy thân thể như muốn bị xé rách, may mà sức mạnh tỏa ra từ Hỗn Độn Chung đã bao bọc lấy hắn, khiến hắn chịu tổn thương nhỏ nhất, nếu không một luồng linh lực của Thôn Thiên Thú chắc chắn sẽ xé hắn thành từng mảnh vụn.

Ong!

Hỗn Độn Chung lúc này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hoàn toàn không sợ hãi năng lượng do Thôn Thiên Thú bộc phát, trực tiếp oanh kích về phía đối phương.

Bốp!

Hỗn Độn Chung chuẩn xác không sai lệch nện vào một chỗ trên người đối phương.

Thân thể khổng lồ của Thôn Thiên Thú trực tiếp bay ngược ra ngoài, sinh mệnh khí tức cũng đang suy yếu dần.

Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hai người cuối cùng cũng thoát ra khỏi miệng của Thôn Thiên Thú.

Chương 506

"Đại nhân, thật sự quá lợi hại!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nhìn Đông Vương Công, vẻ mặt đầy sùng kính.

Trải nghiệm vừa rồi quả thực khiến nó suýt chút nữa không thở nổi, bởi vì biến hóa quá nhanh, trong nháy mắt cục diện đã xoay chuyển.

"Ha ha ha ha!" Ngay khi Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ định tiếp tục dùng những lời tán mỹ để ca ngợi Đông Vương Công, trong hỗn độn lại xuất hiện thêm mấy tiếng cười.

Tiếng cười này khiến da đầu người ta tê dại, thực lực của mỗi người đều giống như Thôn Thiên Thú, vô cùng cường đại.

"Không ngờ Thôn Thiên Thú lại có ngày hôm nay!

Ha ha ha!" Một giọng nói trào phúng không thương tiếc.

"Bị một tiểu tử chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đánh thành ra thế này, thật sự quá đáng thất vọng!" Một giọng nói khác vang lên.

"Xem ra bảo tàng bên trong sắp mở ra rồi!" Ba giọng nói phát ra từ ba hướng khác nhau, nhưng sự khủng bố trên người chúng không cần phải nghi ngờ, không khác gì Thôn Thiên Thú kia.

Ong ong!

Ba người xuất hiện, luồng sức mạnh bên trong Hỗn Độn Chung dường như đang triệu hoán Đông Vương Công, bảo hắn rời khỏi đây, tiến vào vùng đại địa kia.

"Vật này mỗi người tự dựa vào bản lĩnh, mọi người động thủ đi!" Giọng nói đầu tiên lại vang lên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Đông Vương Công.

Trên người đối phương chắc chắn có sức mạnh của đại địa, nếu không không thể nào trực tiếp đánh bay Thôn Thiên Thú, bởi vì một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vừa chứng đạo không thể có sự tồn tại nghịch thiên như vậy.

"Đi!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Lập tức, hắn đội Hỗn Độn Chung lao về phía vùng đại địa giữa các vì sao, không dám dừng lại chút nào.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng càng thêm chấn kinh vô cùng.

Khí tức của ba kẻ kia thực sự quá kinh khủng, tuy không nhìn chằm chằm vào nó, nhưng cũng khiến nó không ngẩng đầu lên được, đó chính là sự áp chế giữa các dã thú.

Nhưng giờ đây nghe lời của Đông Vương Công, trong lòng nó hiểu rõ, nếu không theo kịp bước chân của đối phương, chỉ có thể bỏ mạng tại đây.

Vì vậy, tốc độ của nó vô cùng nhanh, một bước đã đến bên cạnh Đông Vương Công, theo sát đối phương không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Đông Vương Công hét lớn một tiếng, từng luồng linh lực toàn bộ rót vào Hỗn Độn Chung, đồng thời lao về phía mảnh đại địa duy nhất còn tồn tại trong thế giới này.

"Muốn đi?" Mấy đại năng kia tự nhiên thấy rõ hành động của Đông Vương Công, thấy đối phương muốn đào thoát, càng lạnh lùng hừ một tiếng.

Lập tức, Đông Vương Công cảm nhận được ba luồng sức mạnh kinh khủng trực tiếp tấn công mình, những tấm lưới lớn được tạo thành từ linh lực trực tiếp bao phủ con đường dẫn đến đại địa.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này thật sự là ba chìm bảy nổi, cũng xem Đông Vương Công là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, nói với hắn: "Đại nhân, bây giờ phải làm sao!" Đông Vương Công không nói gì, trực tiếp cầm Hỗn Độn Chung oanh kích về phía đối phương, tốc độ không hề dừng lại nửa điểm.

Hắn biết rằng chỉ cần dừng lại một chút, có khả năng sẽ bị đám người này giữ lại đây.

Luồng năng lượng kia đã dùng Hỗn Độn Chung ra hiệu cho hắn đến mảnh đại địa đó, tự nhiên sẽ có cách che chở cho hắn, vì vậy Đông Vương Công lúc này dù thế nào cũng phải xông ra khỏi vòng vây.

Ong ong ong!

Hỗn Độn Chung cũng bộc phát ra ánh sáng kinh khủng, hung hăng nện vào tấm lưới được dệt bằng linh lực kia.

Trên thân chuông, các vì sao càng không ngừng lấp lánh ánh sáng, từng luồng sức mạnh khủng khiếp bộc phát ra khí tức hủy diệt vô tận.

Bốp!

Đông Vương Công trực tiếp vung Hỗn Độn Chung hung hăng nện vào tấm lưới đó, đồng thời không hề dừng lại mà lao về phía mảnh đại địa kia.

"Cũng có mấy phần thực lực, xem ra thứ trên tay hắn chính là chìa khóa để mở ra mảnh đại địa đó!" Trong hư không, ba con dã thú kia đang thảo luận.

Giờ đây chúng đã dồn ánh mắt vào Hỗn Độn Chung, chứ không phải trên người Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này tốc độ vô cùng nhanh, nhưng ba con dã thú kia thực lực thực sự quá kinh khủng, căn bản khó có thể một

bước đến được mảnh đại địa đó.

"Phá cho ta!" Thân thể Đông Vương Công bộc phát ra ánh kim quang vô thượng, trực tiếp oanh kích về phía những tấm lưới được dệt nên.

Lực đạo truyền nhân, dĩ lực chứng đạo, lực phá vạn pháp, cộng thêm Hỗn Độn Chung giờ đây được một luồng sức mạnh bí ẩn gia cường, có thể nói chiến lực tăng vọt.

"Vậy ta đi đoạt đi, thứ trong đại địa đó đã hấp dẫn ta không biết bao nhiêu năm tháng rồi!" Giọng của con dã thú kia trở nên vô cùng kích động.

"Đi đoạt đi!" Hai con còn lại hùa theo.

Thân hình của nó vô cùng nhanh, vốn dĩ trong hỗn độn không hề phát hiện, nhưng trong nháy mắt, nó đã đến bên cạnh Đông Vương Công, giờ đây mỗi con đều thèm thuồng Hỗn Độn Chung.

Đó là chìa khóa có thể mở ra mảnh đại địa, nếu có được, liền có thể tiến vào trong đó, lấy được thứ mình muốn.

"Hưu hưu hưu!" Một con dã thú thân hổ nhưng mặt lại đầy nếp nhăn như người già, đôi mắt híp lại thành một đường, đang cười một cách âm lãnh, trực tiếp lao về phía Đông Vương Công.

Con dã thú thân hổ mặt người kia tốc độ vô cùng nhanh, có thể nói một bước đã sắp đến trước mặt Đông Vương Công.

Một đoạn đường ngắn, đối với nó căn bản không phải là chuyện gì.

"Để lại cho ta!" Con dã thú thân hổ mặt người hét lớn với Đông Vương Công.

Thân ảnh khổng lồ của nó xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công,

trực tiếp chặn đường đi của đối phương, không cho hắn tiếp tục tiến lên.

"Con kiến nhỏ nhoi, mượn sức mạnh của đại địa mà tưởng mình là ai!" Con dã thú thân hổ mặt người cười lớn nói.

Đồng thời, nó ra tay bộc phát sức mạnh kinh khủng, có thể nói một luồng sức mạnh đủ để khiến Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ chết ngay tại chỗ.

Đông Vương Công căn bản không hề dừng lại, trực tiếp giơ Hỗn Độn Chung oanh kích về phía con dã thú thân hổ mặt người.

Bốp!

Một tiếng nổ lớn vang lên, khiến mọi thứ xung quanh bắt đầu rung chuyển, những mảnh vỡ tinh thần càng không ngừng nổ tung.

Sức mạnh kinh khủng do Hỗn Độn Chung tỏa ra đang không ngừng càn quét, trực tiếp đánh lui con dã thú thân hổ mặt người.

Đông Vương Công lúc này cũng không suy nghĩ gì, cả người trở nên vô cùng đáng sợ, trực tiếp oanh kích vào thân thể đối phương, không dừng lại lần thứ hai.

Đông Vương Công chỉ cảm thấy tay mình như bị một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn lấy, khiến hắn suýt chút nữa không chịu nổi luồng sức mạnh đó.

"A!" Tốc độ của Đông Vương Công không hề giảm, tuy cảm thấy tay mình như bị một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn lấy, nhưng hắn vẫn trực tiếp lao về phía con dã thú thân hổ mặt người, tốc độ không hề dừng lại.

Con dã thú thân hổ mặt người cảm nhận được sức mạnh kinh khủng do Đông Vương Công bộc phát, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì luồng sức mạnh này thực sự quá kinh khủng, nó không có

cách nào chịu đựng được.

Chương 507

"Cái chuông này có vấn đề, lại có thể đánh lui ta!" Con dã thú thân hổ mặt người hét lớn với hai con còn lại.

Mắt thấy Đông Vương Công sắp bước vào đại địa đó, nó tự nhiên phải ngăn cản, nếu không canh giữ lâu như vậy, tất cả sẽ trở thành công cốc, chẳng được gì cả.

Lập tức, hai con dã thú còn lại sau khi nghe lời của con dã thú thân hổ mặt người, liền trực tiếp lao về phía Đông Vương Công.

"Để lại cho ta!" Hai con cùng hét lớn một tiếng, lập tức hai cánh tay khổng lồ trên không trung không ngừng lấp lánh ánh sáng, trực tiếp bao phủ lấy Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn thấy mình sắp đến được đại địa, nhưng khí tức kinh khủng trên đầu khiến hắn không thể không cẩn thận.

Bởi vì hắn không cảm thấy mình có thể đến được đại địa trong thời gian ngắn như vậy.

Ong!

Hỗn Độn Chung trực tiếp bay lên từ tay Đông Vương Công, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, đồng thời từng luồng sức mạnh kinh khủng tỏa ra.

Vô số vì sao trải rộng trên thân chuông, tất cả mọi thứ vào khoảnh khắc này không ngừng bộc phát khí tức kinh khủng.

Ầm!

Ầm!

Hai bàn tay lớn kia trực tiếp nện vào Hỗn Độn Chung, bộc phát ra

sức mạnh kinh khủng.

"Đại nhân, xem ra lần này ta lành ít dữ nhiều rồi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có chút bất lực nói.

Vừa tranh đấu một trận cũng vì chuyện này, bây giờ mọi thứ đều trở nên vô cùng khủng bố, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng cũng hiểu rõ muốn thoát khỏi đám dã thú này là chuyện không thể, nên trong lòng cũng vô cùng bất lực.

Hai bàn tay lớn kia lúc này như muốn nghiền nát tất cả mọi vật.

Sức mạnh này tuyệt đối kinh khủng, những mảnh vỡ tinh thần xung quanh chỉ cần chạm nhẹ là biến thành tro bụi, luồng sức mạnh này quả thực khiến cả Đông Vương Công cũng không thể chịu đựng nổi.

Nhưng sức mạnh do Hỗn Độn Chung bộc phát ra còn chói mắt hơn, tất cả sức mạnh vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ.

Những vì sao kinh khủng kia như dựng lên một đạo phòng tuyến cho Đông Vương Công, ngăn cản hai bàn tay lớn đáng sợ kia, lúc này tất cả mọi thứ đều bị chặn lại.

"Không ngờ sức mạnh của một con kiến lại có thể kinh khủng đến vậy!" Trong lòng lũ dã thú cũng vô cùng kinh ngạc.

Đông Vương Công không hề dừng lại, trực tiếp bước về phía đại địa kia, đây là cơ hội duy nhất, nếu bị hai bàn tay lớn kia giữ lại, căn bản không có cơ hội nào.

Sức mạnh do Hỗn Độn Chung bộc phát quả thực cũng khiến Đông Vương Công có chút kinh hãi, không ngờ những vì sao trên thân chuông này lại có thể diễn hóa đến mức độ này, có thể ngăn cản được bước chân của đối phương thực sự nằm ngoài dự liệu.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng theo sát bên cạnh Đông Vương

Công, trong lòng vô cùng rõ ràng, đây là cơ hội duy nhất để nó có thể thoát khỏi nơi này.

"Mau ngăn hắn lại!" Trong lòng lũ dã thú cũng vô cùng chấn động, không ngờ một món pháp khí lại có thực lực kinh khủng đến vậy.

Nhưng muốn ngăn cản Đông Vương Công là điều không thể, bởi vì luồng sức mạnh này thực sự quá mạnh mẽ, trong một thời gian ngắn căn bản không có cách nào phá vỡ được.

Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hai người trực tiếp bước vào mảnh đại địa đó, không dám dừng lại chút nào.

Vừa bước vào vùng đại địa này, Đông Vương Công hoàn toàn bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc, bởi vì lúc này mọi thứ ở đây đều trở nên vô cùng khủng bố, tất cả mọi thứ dường như đều tỏa ra uy lực đáng sợ.

"Vùng đại địa này vô cùng bất phàm!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Linh lực ở đây sung mãn, tất cả mọi thứ đều vô cùng đáng sợ, mỗi ngọn cỏ, mỗi vật ở đây đều mang theo khí tức khủng bố.

"Đại nhân, chúng ta an toàn rồi sao?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có chút không dám tin nhìn Đông Vương Công.

Đối phương lại có thể dùng thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vừa chứng đạo, thoát khỏi tay những con dã thú quanh năm ở quanh thế giới này.

Bởi vì tất cả mọi thứ thực sự quá mộng ảo, khiến nó trong một lúc không biết là thật hay giả.

Đông Vương Công không nói gì, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, nơi này không lớn, thần thức có thể bao phủ hoàn toàn.

Nhưng ở đây lại có những luồng pháp tắc kinh khủng đang lưu chuyển, lại mơ hồ có một luồng sức mạnh đang duy trì mọi thứ ở đây.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?" Đông Vương Công lúc này quay đầu hỏi Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Đối phương sững sờ, sau đó vội vàng giải thích cho Đông Vương Công: "Ta nghe nói, nơi này vốn là một thế giới vô thượng, nơi này đã sinh ra rất nhiều nhân vật phi thường, nhưng không biết vì chuyện gì mà tất cả đều vẫn lạc, nơi này cũng bị chia năm xẻ bảy, tất cả mọi vật đều tan thành mây khói." "Vậy ngươi có biết nơi này trước kia đã xuất hiện ai không?" Đông Vương Công nhìn mảnh đại địa này, trong lòng có chút xúc động.

Cộng thêm việc nhìn từ bên ngoài nơi này giống như một đài sen khổng lồ, trong lòng hắn cũng có phỏng đoán, chỉ là chưa xác định được.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng bị Đông Vương Công hỏi cho ngẩn người, bởi vì nó từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bây giờ bị hỏi như vậy trong lòng tự nhiên cũng không biết nên trả lời thế nào.

"Ta chỉ biết, nơi này đã sinh ra ba ngàn vị Ma Thần, mỗi người thủ đoạn thông thiên, thống trị thế giới này, cũng chính tay hủy diệt thế giới này!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Đây là tất cả thông tin nó biết, những thứ khác thật sự một chút cũng không biết, nơi này thực sự quá thần bí.

Đặc biệt là những luồng khí tức pháp tắc kinh khủng đang lơ lửng trên không, khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong một lúc không dám tùy tiện cử động.

Ong!

Ngay lúc này, tiếng Hỗn Độn Chung vang lên, trực tiếp lao vào trung tâm của vùng đại địa này.

"Nếu đã vào rồi thì đừng nghĩ đến việc ra ngoài, bây giờ bốn vị chúng ta đang ở đây canh giữ!" Thôn Thiên Thú hét lớn.

Có thể nói việc không giữ được Đông Vương Công đã khiến chúng mất hết mặt mũi, đối phương bây giờ đã vào thế giới này, bí bảo có được càng khiến chúng thèm thuồng, nên tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi.

Ba con dã thú còn lại cũng vậy, đôi mắt như mặt trời nhìn chằm chằm vào mảnh đại địa này, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng, trong lòng hận không thể tiến vào bên trong.

Đông Vương Công hoàn toàn làm như không nghe thấy, cầm lấy Hỗn Độn Chung quan sát cẩn thận một lượt, phát hiện không có bất kỳ hư hại nào, mới cầm lấy tiên thiên chí bảo này trong tay.

Hỗn Độn Chung lúc này tỏa ra một luồng ánh sáng yếu ớt, tất cả mọi thứ đều bắt đầu thay đổi, đây là điều Đông Vương Công không hề ngờ tới.

"Đi thôi, vào trong xem thử!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Nơi này kỳ lạ như vậy, tự nhiên phải tìm hiểu cho rõ, dù sao có thể khiến bốn con dã thú kinh khủng kia canh giữ ở đây, nơi này tự nhiên có chỗ bất phàm.

"Đúng rồi, tại sao Thôn Thiên Thú lại xuất hiện ở đây?" Đông Vương Công lúc này có chút tò mò hỏi.

Dù sao những con dã thú đó thực lực đều vô cùng khủng bố, trong hỗn độn ngoại vực cũng là cường giả đỉnh cấp, lại canh giữ ở đây quả thực có chút không hợp lý.

“Chúng đều là những tồn tại vô thượng được sinh ra trong hỗn độn, ở đây hoàn toàn là vì vật phẩm trong đại địa!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Nhưng ánh mắt nó lại nhìn về phía sâu trong đại địa, trong lòng cũng vô cùng hy vọng có thể lấy được chí bảo từ đây.

Chương 508

Đông Vương Công lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái, không nói gì, theo chỉ dẫn của Hỗn Độn Chung tiếp tục đi vào bên trong.

Dần dần đến trung tâm của đại địa này, bởi vì lực lượng pháp tắc ở đây thực sự quá mạnh mẽ, nên tốc độ căn bản không thể tăng nhanh được, chỉ có thể từng bước từng bước tiến lên.

Càng đi vào trong, luồng sức mạnh đó càng kinh khủng, như muốn nghiền nát người ta thành từng mảnh vụn.

"Đại nhân, xem ra nơi này thật sự có chí bảo, lần này chúng ta phát tài rồi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng vô cùng vui vẻ nói với Đông Vương Công.

Xem ra lần này nó đã cược đúng, theo một vị thiên tuyển chi tử, lại có thể tiến vào đây.

"Ngươi muốn tranh giành tạo hóa với bần đạo?" Đông Vương Công lúc này lạnh lùng nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói.

Thực lực của hắn đã được thể hiện một cách triệt để trong cảnh vừa rồi, trong lòng đối phương hẳn cũng đã rõ.

Trong mảnh đại địa này, luồng sức mạnh cổ xưa tỏa ra quả thực khiến sắc mặt Đông Vương Công cũng không được tốt cho lắm, bởi vì không ngờ lại có sức mạnh kinh khủng đến vậy.

Chuyện bên ngoài Đông Vương Công không có tâm tư tiếp tục quản, bởi vì chuyện này không đơn giản như hắn nghĩ, cho nên làm rõ chuyện bên trong mới là quan trọng nhất.

Đông Vương Công chậm rãi tiến về vị trí trung tâm nhất của đại địa, ở đó có một thần đàn, ánh sáng trên đó càng thêm chói mắt.

“Nơi này rốt cuộc là đâu?” Đông Vương Công trong lòng vô cùng tò mò.

Nhưng lúc này tiến lên một bước, hắn sẽ cảm thấy thân thể như bị vạn ngọn núi lớn đè lên, căn bản không có cách nào.

Ở đây, không thể sử dụng linh lực, chỉ có thể dùng thân thể cứng rắn chống đỡ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng bị luồng sức mạnh đó hành hạ không chịu nổi, cả người nằm rạp trên đất không động đậy được.

“Đại nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này nằm rạp trên đất vô cùng kinh ngạc nhìn Đông Vương Công hỏi.

Bây giờ nó căn bản không thể theo kịp bước chân của Đông Vương Công, mỗi bước đi ra, sức mạnh đó sẽ mạnh thêm một phần như muốn ngăn cản bất kỳ ai tiếp cận.

Nhưng Đông Vương Công dĩ lực chứng đạo, nhục thân sớm đã đạt đến cảnh giới vô cùng khủng bố, cộng thêm việc bước vào cảnh giới chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, khí tức trong cơ thể càng xảy ra biến hóa to lớn, cho nên luồng sức mạnh này đối với hắn căn bản không là gì.

Đông Vương Công thực ra cũng không rõ, nhưng khí tức do Hỗn Độn Chung tỏa ra bảo hắn đến nơi này, nên hắn mới bước về phía này.

Dần dần, Đông Vương Công chậm rãi tiếp cận thần đàn kia, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ thứ bên trong đó rốt cuộc là gì.

Lực lượng pháp tắc ở đây đều tỏa ra từ một hạt giống nhỏ trên thần đàn.

Một hạt giống nhưng lại vô cùng tàn phá, không được viên mãn, như bị thứ gì đó làm tổn thương.

Hù!

Đông Vương Công càng đến gần, càng có thể cảm nhận một tiếng thở cổ xưa mà tang thương không ngừng chấn động bên cạnh mình.

Lúc này khoảng cách đến thần đàn chỉ còn không đến trăm mét, có thể tiếp cận vô hạn đối phương, tất cả mọi thứ đều khiến hắn trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đông Vương Công đi hết đoạn đường cuối cùng, đứng dưới thần đàn nhìn hạt giống kia, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Trên thần đàn vang lên một giọng nói, một giọng nói già nua, đồng thời mỗi lần nói, đại đạo đều sẽ lấp lánh ánh sáng.

"Ngươi là ai?" Đông Vương Công vô cùng tò mò hỏi.

Tại sao nhân vật trên thần đàn này lại nhận ra nơi này, điều này quả thực khiến Đông Vương Công vô cùng kinh ngạc.

"Ai!" Đối phương thở dài một tiếng, hiển nhiên cũng không muốn nói mình là ai, nhưng bây giờ Đông Vương Công đã hỏi, đối phương cũng chỉ có thể trả lời.

"Ta trong mắt ngươi chỉ là một hạt giống thôi, căn bản không đáng nhắc tới!" Đối phương cười khổ nói với Đông Vương Công.

Một hạt giống?

Đông Vương Công tự nhiên sẽ không tin lời nói vớ vẩn của đối phương, một hạt giống có thể bộc phát ra khí tức kinh khủng như vậy, có thể làm rung động cả Hỗn Độn Chung, chuyện này rõ ràng không đơn giản như vậy.

Dần dần, ánh sáng của thần đàn từ từ tan biến, áp lực xung quanh Đông Vương Công cũng dần dần tan rã.

"Ta là một hạt giống, một hạt giống trưởng thành trong thế giới này!" Giọng nói của đối phương vô cùng u uất, như đang hồi tưởng lại chuyện xưa.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Đông Vương Công lúc này trong lòng có vô số nghi vấn.

Bởi vì hắn không rõ mình đang ở đâu, tại sao lại được triệu hoán đến nơi này, mọi thứ ở đây quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Vậy phải xem ngươi muốn tìm hiểu chuyện gì?" Hạt giống kia nói với Đông Vương Công.

Đồng thời, từng luồng linh lực không ngừng hội tụ, biến thành hình dạng một lão giả.

Thân mặc một chiếc áo choàng gấm vân màu hạt dẻ, eo thắt một sợi dây lưng tê giác vân mãng xà màu xanh, một mái tóc bạc trắng, trong ánh mắt lộ ra khí tức già nua, thân hình còng lưng, như đã trải qua bao sương gió.

"Ngươi là ai?" Đông Vương Công tò mò hỏi.

"Ta chỉ là một hạt giống còn sót lại trong thế giới này." Đối phương nhàn nhạt nói.

Một hạt giống, Đông Vương Công căn bản không tin, bởi vì đối phương tuy tàn phá, nhưng lực lượng pháp tắc và linh lực đều kinh khủng như vậy.

"Vậy nơi này là đâu, có phải là nơi sinh ra ba ngàn Ma Thần không?" Đông Vương Công lại mở miệng hỏi.

Bởi vì chuyện này là điều hắn muốn biết nhất, dù sao chỉ có xác

định được đây là đâu, mới dễ hành động.

"Đúng, nơi này chính là nơi sinh ra ba ngàn Ma Thần!" Lão giả do linh lực huyễn hóa ra nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công không hề cảm thấy kinh ngạc, bởi vì trước đó hắn đã có phỏng đoán, nhưng do nơi này thực sự quá tàn phá, nên lúc đầu cũng không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

Bây giờ biết nơi này là nơi sinh ra ba ngàn Ma Thần trước kia, Hỗn Độn Chung dẫn đường cho hắn đến đây, chắc chắn có ý nghĩa sâu xa hơn.

"Vậy những con dã thú bên ngoài kia lại vì sao?" Đối với những con dã thú đó, Đông Vương Công căn bản không biết chúng từ đâu đến, tại sao lại luôn canh giữ ở đây.

"Chúng đều được sinh ra từ hỗn độn, canh giữ ở đây chỉ để giành được một tia cơ hội chứng đạo!" Lão giả đứng dậy nói với Đông Vương Công.

"Vậy ta lại vì sao xuất hiện ở đây?" Bây giờ đối phương đang giải đáp tất cả bí mật, Đông Vương Công tự nhiên muốn hỏi hết một lần.

"Bởi vì trong thế giới Hồng Hoang, chủ nhân của Hỗn Độn Chung đã tử vong, vật này liền trực tiếp xé rách hư không đến đây, dù sao nơi này mới là nơi nó được sinh ra, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy." Lão giả tiếp tục nói với Đông Vương Công.

Nghe đến đây, Đông Vương Công cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao sau khi cuộc chiến Vu Yêu kết thúc, Hỗn Độn Chung lại không cánh mà bay, không phải có người cướp đi, mà là vì tiên thiên linh bảo này đã quay về nơi nó được sinh ra.

"Nhưng vừa rồi lại vì sao muốn cứu ta?" Đông Vương Công tiếp tục hỏi.

Chương 509

Phải biết rằng vừa rồi không có đối phương ra tay, bây giờ hắn có khả năng đã chết trong miệng những con dã thú kia.

Nghe đến đây, trong ánh mắt lão giả cuối cùng cũng xuất hiện một tia dịu dàng, như nhìn thấy một tia hy vọng nhìn Đông Vương Công nói: "Bởi vì khí tức trên người ngươi, ngươi có thể được Hỗn Độn Chung công nhận, cho nên ta mới ra tay giúp ngươi." Khí tức trên người mình.

Đông Vương Công cũng không rõ đối phương muốn biểu đạt điều gì, nhưng bây giờ đối phương đã nói như vậy hắn cũng không biết phải làm sao.

"Nhưng bây giờ thế giới này chỉ có ngươi tồn tại?" Đông Vương Công hỏi.

Bây giờ thế giới này vô cùng tàn phá, trừ những thứ ở đây, những nơi khác hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Pháp tắc ở đây tàn phá, căn bản không thích hợp để tu hành, nếu không có những con dã thú kia, nơi này chắc chắn là một tuyệt địa.

"Đúng vậy, nơi này chỉ còn lại một mình ta, bây giờ dựa vào lực lượng đại đạo có thể sống tạm vài năm, sau đó sẽ tan thành mây khói, tất cả đều hóa thành hư vô!" Lão giả cười nói với Đông Vương Công.

Hiển nhiên việc Đông Vương Công đến đã hoàn toàn thắp lên hy vọng cho ông, như nhìn thấy ánh sáng.

"Vậy bần đạo có thể mang Hỗn Độn Chung này đi không?" Đông Vương Công lúc này chuyển sự chú ý sang Hỗn Độn Chung bên cạnh.

Cái chuông lớn bằng miệng bát lúc này đang nằm bên cạnh hắn,

những vì sao trên đó không ngừng xoay chuyển, nhưng cảnh tượng những vì sao không đầy cả đỉnh đầu vừa rồi, Đông Vương Công vẫn còn nhớ rõ, biết rằng thứ này không đơn giản.

"Nếu ý chí bên trong nó đã công nhận ngươi, vậy vật này liền là của ngươi!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Nghe vậy Đông Vương Công gật đầu, Hỗn Độn Chung chắc chắn là vật bất phàm, bây giờ có thể dùng cho mình tự nhiên là vui mừng.

"Đúng rồi, bần đạo có một chuyện muốn cầu!" Đông Vương Công lúc này nói với lão giả.

Đối phương đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, ý chí của Bàn Cổ đã để lại một tọa độ trên mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá kia, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng quan trọng.

Bởi vì nơi đó Đông Vương Công căn bản không biết ở đâu, nơi đó không phải là lãnh địa mà hắn có thể dò xét, nơi đó rốt cuộc có thứ gì, có đại năng nào đang chờ đợi cũng đều không biết.

"Nói đi, nếu ta biết nhất định sẽ nói cho ngươi!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công nguyên thần khẽ động, lập tức trong tay hắn xuất hiện một tấm bản đồ, nó vô cùng rộng lớn, phải xé mở từng tầng hỗn độn mới có thể thấy được một tia sáng bên trong cùng.

"Nơi này rốt cuộc ở đâu, bần đạo phải đi như thế nào, nơi đó có nguy hiểm gì không?" Đông Vương Công tò mò hỏi.

Đối phương cũng vô cùng nghiêm túc nhìn vào bản đồ mà Đông Vương Công đưa, sau đó liền rơi vào trầm tư.

Rất lâu sau, Đông Vương Công thấy đối phương vẫn không nói gì, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

“Nơi này ở sâu trong hỗn độn, bên trong có gì ta cũng không rõ, nhưng muốn đến đó ta lại có cách!” Lão giả nói với Đông Vương Công.

“Thật sao?” Đông Vương Công cũng có chút kích động, bởi vì nơi đó chính là mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng, nếu thu thập đủ, sẽ xảy ra chuyện gì hắn cũng không rõ.

Nhưng đối với hắn, đó tuyệt đối là một chuyện tốt, có khả năng nhờ đó mà bước lên con đường chứng đạo.

Nhưng Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, trên đó có phương pháp chứng đạo của Bàn Cổ, nhưng đó là đại đạo của Bàn Cổ, không phải của bản thân.

Cho nên sau khi tìm được chỉ quan sát đại đạo của Bàn Cổ, chứ không đi con đường đại đạo đó, bởi vì người đi trước đã thất bại, hắn sẽ không thử lại.

Chỉ có đi đại đạo của mình, mới có thể có được chứng đạo tốt nhất.

Đông Vương Công lúc này trong lòng tự nhiên vô cùng kỳ vọng, Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh rốt cuộc sẽ mang đến cho hắn bất ngờ gì, điều này quả thực không thể biết được.

Nhưng sau khi vật này được thu thập đủ, chắc chắn sẽ khiến Đông Vương Công tiến thêm một bậc, trở thành một tồn tại vô thượng hơn.

“Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn tạo hóa đại đạo bao hàm trong đó, muốn chứng đạo tất phải dựa vào vật này, quả thực là vật bất phàm a!” Lão giả do linh lực huyễn hóa ra cảm khái nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, Tạo Hóa Ngọc Điệp bên trong biến

hóa vạn thiên, vật này chắc chắn là vật phẩm quan trọng nhất trên con đường chứng đạo.

"Tiền bối, nhưng bây giờ mảnh đại địa này bị những con dã thú hỗn độn kia bao vây, bần đạo phải ra ngoài như thế nào?" Đông Vương Công có chút bất lực.

Bây giờ nơi này như bị vây kín như thùng sắt, nếu chỉ có một con dã thú thì mọi chuyện đều dễ dàng, nhưng bây giờ lại khác, ở đây có bốn con dã thú thực lực cao thâm khó lường.

Muốn thoát khỏi đây, Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, ngoài việc mượn sức mạnh của nơi này, những cách khác đều là vô ích.

"Muốn thoát khỏi đây, cũng đơn giản, nhưng với thực lực của ngươi muốn vào sâu trong hỗn độn, tìm được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng quả thực là chuyện khó!" Lão giả vuốt râu nói với Đông Vương Công.

Bởi vì trong lòng ông vô cùng tò mò, phải biết rằng những chuyện trước mắt đều là chuyện nhỏ, nhưng muốn vào sâu trong hỗn độn, nguy hiểm phải gặp càng lớn hơn.

Phải biết rằng ở sâu trong hỗn độn, những con dã thú như bên ngoài có thể nói là nhiều vô số kể, có thể nói đối với Đông Vương Công, đó mới là nơi đáng lo ngại nhất.

"Phải biết rằng, những con dã thú do hỗn độn huyễn hóa ra không đơn giản như ngươi nghĩ, chúng canh giữ ở đây chính là để có được ta, tìm cách chứng đạo." Lão giả tiếp tục nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công nghe xong, trong lòng cũng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào để có được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng.

Theo lời của lão giả, nơi sâu trong hỗn độn này có thể nói là vô

cùng khủng bố, bây giờ theo thực lực của mình đến đó chẳng khác nào tìm chết.

"Nhưng tiền bối, Tạo Hóa Ngọc Điệp này thực sự quá quan trọng, vật này tuyệt đối không thể tùy tiện trì hoãn!" Đông Vương Công nói với lão giả.

Sự kỳ diệu của Tạo Hóa Ngọc Điệp tự nhiên không cần Đông Vương Công nói nhiều, trong lòng đối phương hẳn cũng rõ, vật này chắc chắn không phải tầm thường.

Nhưng chuyện này cũng là điều hắn phải cân nhắc, dù sao chuyện này không đơn giản như hắn tưởng.

"Xem ra hiện tại, trước tiên hãy nâng cao thực lực của mình lên đã!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Bởi vì đối với chuyện này không đơn giản như hắn tưởng.

"Bần đạo hiểu rồi!" Đông Vương Công nói với lão giả.

Lão giả gật đầu, nhìn Đông Vương Công ánh mắt cũng vô cùng kỳ vọng, sau đó trong cơ thể biến hóa ra khí tức kinh khủng.

"Ta sẽ thêm một đạo cấm kỵ vào trong Hỗn Độn Chung, chỉ cần đợi đến lúc ngươi cảm thấy thích hợp, liền có thể kích hoạt để đến nơi có mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp cuối cùng!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Nói xong, Hỗn Độn Chung bên cạnh Đông Vương Công đột nhiên động, trực tiếp bay lên không trung, sau đó rơi vào tay lão giả.

Hỗn Độn Chung bộc phát ra ánh sáng lấp lánh, lão giả lại mặt như nước lặng, từng luồng linh lực không ngừng phun ra.

Lão giả tuy chỉ là thân thể do linh khí diễn hóa ra, nhưng khí tức bộc phát lại khiến Đông Vương Công cảm nhận được một luồng sức

mạnh vô cùng khủng bố.

Đông Vương Công cũng cảm nhận rõ ràng sức mạnh tỏa ra từ hạt giống kia, tất cả chấn động pháp tắc đều do nó tỏa ra.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?" Đông Vương Công có chút tò mò nhìn vị lão giả kia.

Lão giả cười nói với Đông Vương Công: "Tuy thế giới này đã hoàn toàn sụp đổ, nhưng một luồng sức mạnh này cũng đủ để những con dã thú bên ngoài kia căn bản không có sức chống cự." Nghe vậy, Đông Vương Công gật đầu, nếu theo sự huy hoàng của thế giới này, đối phó với mấy con dã thú hỗn độn kia quả thực vô cùng đơn giản.

Chương 510

Lập tức, từng luồng ánh sáng không ngừng lấp lánh, một luồng sức mạnh vô cùng khủng bố, không phải là thứ Đông Vương Công có thể chịu đựng được, bởi vì luồng sức mạnh này thực sự quá kinh khủng.

Tất cả sức mạnh vào khoảnh khắc này toàn bộ tiêu tan, đồng thời Hỗn Độn Chung bộc phát ra pháp tắc kinh khủng, tất cả chấn động khiến Đông Vương Công trong lòng cũng sững sờ.

Bởi vì luồng sức mạnh này thực sự quá kinh khủng, bây giờ tất cả mọi thứ vào khoảnh khắc này hoàn toàn dừng lại, lão giả kia tiếp tục xuất hiện trước mặt Đông Vương Công.

"Trong Hỗn Độn Chung hiện tại có một luồng năng lượng, sau này chỉ cần sức mạnh đủ, là có thể đến nơi ngươi muốn đến!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Hiển nhiên bây giờ lão giả đã sắp xếp ổn thỏa cho Đông Vương Công, bây giờ chỉ cần Đông Vương Công không có chuyện gì thì không cần lo lắng gì cả.

Đông Vương Công cầm lấy Hỗn Độn Chung, vội vàng nội thị tất cả, lập tức thấy bên trong có một luồng sức mạnh vô cùng khủng bố đang xoay tròn.

"Luồng sức mạnh này đại có thể yên tâm, đợi ngươi đủ mạnh liền có thể kích hoạt sức mạnh này, lúc đó Hỗn Độn Chung sẽ mang ngươi đến nơi ngươi muốn đến!" Lão giả nói với Đông Vương Công.

Nghe vậy, Đông Vương Công gật đầu, quả thực để một mình hắn đi tìm, mà hỗn độn lại lớn như vậy, muốn tìm quả thực vô cùng khó khăn.

Bây giờ tất cả mọi thứ đều đã xử lý xong, Đông Vương Công trong lòng cũng rõ, bây giờ chuyện này căn bản không cần lo lắng, chỉ cần tiếp tục nâng cao sức mạnh của mình là được.

"Dĩ lực chứng đạo!" Lúc này lão giả nhìn Đông Vương Công cười nói.

Đối phương tự nhiên nhìn ra nhục thân của Đông Vương Công vô địch, đồng thời nguyên thần cũng đã tiến vào cảnh giới chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Tiền bối có gì chỉ điểm không?" Đông Vương Công thấy đối phương chỉ ra, liền cười hỏi.

Lão giả chỉ nhìn Đông Vương Công chứ không mở miệng nói nên làm thế nào.

"Con đường đại đạo này phải trải qua rất nhiều chuyện, nhất định phải chú ý nhiều hơn, không được có bất kỳ sai sót nào!" Lão giả lúc này nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công sững sờ một lúc, nhanh chóng phản ứng lại, đối phương là người còn sót lại từ thời đại đó, tự nhiên rõ chuyện Bàn Cổ dĩ lực chứng đạo.

"Con đường lớn này, sẽ khiến những Ma Thần phục sinh kia từng người một tìm đến, nhớ kỹ đừng tin bất kỳ ai, bởi vì chúng đều nhắm vào chứng đạo trên người ngươi!" Lão giả nói với Đông Vương Công, đây là một lời nhắc nhở.

Đông Vương Công gật đầu, trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, dù sao chuyện này không đơn giản như vậy.

Bây giờ hắn muốn đi xem thế giới này một chút, đi dạo một vòng.

Thế giới này, trông có vẻ linh khí sung mãn, pháp tắc không ngừng lấp lánh.

Nhưng sinh cơ của nơi này lại vô cùng yếu ớt, như muốn bất cứ lúc nào cũng đi đến suy bại.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng chậm rãi tiến lại gần Đông Vương Công, bây giờ nó cảm thấy mình thật sự đã vớ được một món hời lớn, lại có thể gặp được một chủ nhân như vậy!

"Đại nhân, bây giờ những Ma Thần kia đang không ngừng tấn công mảnh đại địa này, nó có sụp đổ không?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này ở bên cạnh Đông Vương Công nói.

Đồng thời ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía hạt giống tàn phá kia, tuy trong lòng vô cùng muốn có được, nhưng cảm nhận được sức mạnh tỏa ra từ nó, khiến nó cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

"Tiểu lão hổ, thứ này không phải ngươi có thể cướp đi, đồng thời nơi này cũng không phải là nơi bốn con kiến bên ngoài kia có thể phá vỡ!" Lão giả kia vuốt râu cười nói.

Đông Vương Công cũng vô cùng điềm nhiên, sau đó nói với lão giả: "Tiền bối, ta muốn tiếp tục xem thế giới này một chút!" Nghe vậy lão giả trong lòng cũng không từ chối, xua xua tay.

Thấy vậy, Đông Vương Công trực tiếp bước ra ngoài mảnh đại địa này, nơi này ở trung tâm của cái đĩa tròn, chỉ là nơi này thực sự quá cao, cao đến mức có thể nhìn bao quát cả cái đĩa tròn.

"Đại nhân, ta cũng đi cùng!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vội vàng nói với Đông Vương Công, sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp đuổi theo nơi Đông Vương Công biến mất.

Trọng lực trường vốn có ở đây đã biến mất không còn tăm tích, nếu không Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng không thể đến bên cạnh Đông Vương Công.

Hai người cùng nhau đi đến rìa của đại địa, Đông Vương Công

muốn xem rõ thế giới này rốt cuộc trông như thế nào.

Phải biết rằng nơi này có thể thai nghén ra tất cả, đặc biệt là Hỗn Độn Chung trong tay hắn cũng được thai nghén từ đây.

Khi Đông Vương Công ra ngoài, nhìn thấy dáng vẻ của thế giới này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tuy nơi này tàn bại không chịu nổi, nhưng nhìn ra xa, nơi này căn bản không thấy được bờ bến, đồng thời từng luồng hỗn độn chi khí không ngừng tấn công nơi này.

"Không ngờ nơi này lại có thể chống đỡ được sự tấn công của hỗn độn chi khí!" Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ nhìn thấy cảnh này vô cùng cảm khái, trong lòng hoàn toàn không ngờ nơi này lại kinh khủng đến vậy.

Nhưng nghĩ lại, lúc Đông Vương Công đại chiến với bốn con dã thú kia, cảnh tượng đó mới khiến Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ cả đời khó quên.

Bởi vì thực lực của đối phương thực sự quá kinh khủng, đặc biệt là cái chuông bên cạnh, lại có thể làm bị thương miệng của Thôn Thiên Thú.

"Thế giới này, rốt cuộc khủng bố đến mức nào!" Đông Vương Công nhìn nơi này, cảm khái nói.

Bởi vì hắn cảm nhận được một tia khí tức đại đạo, sau đó ngày càng nhiều khí tức tràn vào cơ thể hắn.

Ba ngàn đại đạo khí tức, thế giới này chính là nơi sinh ra Ma Thần, nhưng bây giờ lại chỉ còn lại một tia bản nguyên chi lực, chính là hạt giống kia.

Một hạt giống bây giờ vô cùng tàn phá, có ý thức của riêng mình, khác với Thiên Đạo, không hề vô tình.

“Đại nhân, hay là chúng ta thu lấy hạt giống kia đi?” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này ghé vào tai Đông Vương Công nhẹ nhàng nói.

Hiển nhiên đối với chuyện này nó rất có ý kiến, bởi vì sức mạnh chứa trong hạt giống này thực sự quá kinh khủng, cũng khiến người ta động lòng.

Nghe vậy, Đông Vương Công tự nhiên có chút động lòng, nhưng hắn biết rõ, hạt giống này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, tuy là bản nguyên chi lực của thế giới này, nhưng muốn đoạt được đâu có dễ dàng.

“Bằng ngươi?” Đông Vương Công khinh thường liếc nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ một cái nói.

Thực lực của đối phương hắn biết rõ, quả thực có thể bỏ qua không tính, bây giờ lại muốn nhòm ngó bản nguyên chi lực của thế giới này, quả thực là chuyện hoang đường.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng có chút xấu hổ gãi gãi đầu, sau đó nói với Đông Vương Công: “Đại nhân, có thể khiến đối phương buông lỏng cảnh giác, móng vuốt hổ này của ta lại có uy lực phá vạn pháp, có thể thử xem!” Lời của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vừa dứt, Đông Vương Công liền trực tiếp giơ tay cho đối phương một cái cốc đầu.

“Ngươi thật sự cho rằng bản nguyên chi lực của thế giới này đơn giản như vậy sao, phải biết rằng bốn con dã thú lớn bên ngoài kia đã ở đây rất lâu mà vẫn chưa thành công!” Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Sau đó liền không để ý đến đối phương, bắt đầu đi dọc theo cái đĩa tròn lớn này, nơi này thực sự quá tàn phá, bây giờ thế giới đã bị hủy diệt, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại.

Hống!

Bên ngoài đại địa này, tiếng gầm của những con dã thú đang không ngừng vang lên, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng sợ hãi trốn sau lưng Đông Vương Công.

Vừa mới trải qua một phen chết đi sống lại, tuy trong lòng vẫn nhòm ngó hạt giống tàn phá kia, nhưng cũng sợ hãi những con dã thú bên ngoài.

Bởi vì những con dã thú đó chỉ cần một ngón tay, là có thể khiến nó chết không có chỗ chôn, căn bản không có bất kỳ biện pháp nào.

Sau khi đi một vòng, Đông Vương Công không phát hiện thế giới này có bất kỳ di vật nào, nên trong lòng cũng có chút thất vọng, nơi này tuy linh lực sung mãn, nhưng không thích hợp cho những tiên thảo sinh trưởng.

Bởi vì trong mảnh đại địa này có một luồng tử khí, cho dù có linh lực sung mãn cũng không có cách nào hấp thu được.

Chương 511

"Nên rời khỏi đây, quay về thế giới Hồng Hoang thôi!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Liền trực tiếp xoay người đi về phía trung tâm của cái đĩa tròn, bây giờ muốn đi ra khỏi mảnh đại địa này, thì phải nhờ lão giả kia giúp đỡ.

Không nói đến việc có thể phá vỡ pháp tắc trong mảnh đại địa này hay không, bốn con dã thú bên ngoài kia cũng sẽ không tha cho Đông Vương Công, cho nên chỉ có thể mượn sức mạnh của đối phương mới có thể thoát khỏi đây.

"Tiền bối, nơi này không có thứ bần đạo cần, cho nên bây giờ ta về trước để tăng tiến thực lực!" Đông Vương Công đến trước mặt lão giả nói.

Lão giả gật đầu, không hỏi nguyên nhân, nhìn về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ sau lưng Đông Vương Công.

"Con hổ nhỏ này không đi cùng ngươi sao?" Lão giả hỏi Đông Vương Công.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng tự nhiên vô cùng rối rắm, muốn ở lại đây, nhưng nhìn lão giả kia trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Nếu sau khi Đông Vương Công đi, vận mệnh của nó sẽ ra sao, điều đó thực sự không thể thấy rõ.

"Đại nhân, ta muốn đi cùng ngài!" Sau một hồi đấu tranh, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Hiển nhiên nó cũng không muốn ở lại đây, bởi vì những yếu tố

không chắc chắn thực sự quá nhiều, cho nên chỉ có rời đi mới có thể đổi lấy cơ hội sống sót.

"Vậy thì mang nó đi cùng đi!" Đông Vương Công liếc nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ một cái, sau đó nói với lão giả.

Lão giả gật đầu không nói tiếp.

Đông Vương Công sở dĩ muốn mang Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đi cùng, hoàn toàn là vì sau này chưa chắc sẽ ở mãi trong thế giới Hồng Hoang.

Bây giờ có thể tìm được một con dã thú hỗn độn canh nhà cũng không tệ, nhưng phải nghĩ cách khống chế đối phương.

Nếu không, sau khi nó đến đảo Bồng Lai, chắc chắn sẽ trở thành cường giả đỉnh tiêm trong đại địa Hồng Hoang, công đức thánh nhân trước mặt nó không đáng nhắc tới.

Lão giả trong tay không ngừng kết pháp ấn, từng luồng sức mạnh kinh khủng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ, lập tức dưới chân Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ xuất hiện một trận pháp tắc chấn động.

Linh lực xung quanh cũng không ngừng hội tụ, trực tiếp hình thành một cột sáng, Đông Vương Công chỉ cảm thấy xung quanh như bị một luồng sức mạnh bí ẩn kéo đi, muốn trực tiếp mang hắn và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cùng rời khỏi nơi này. ...

Bên ngoài đại địa hình đĩa tròn.

Những con dã thú kia cảm nhận được pháp tắc chấn động trong đại địa, mắt trợn trừng như chuông đồng.

"Bọn chúng muốn ra ngoài, mọi người chuẩn bị!" Sắc mặt Thôn Thiên Thú trở nên vô cùng khó coi, nói với ba con dã thú còn lại.

Con dã thú thân hổ mặt người kia chỉ đáp một tiếng, lập tức trong tay từng luồng pháp tắc không ngừng kích động, muốn chặn cột sáng kia lại.

Hai con dã thú còn lại cũng vậy, đợi ở đây chính là để cướp đoạt thứ trong đại địa này.

Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại đi trước một bước, bây giờ đối với chúng tự nhiên là phải chặn hai người lại, giết chết, còn việc chia đồ như thế nào thì xem tạo hóa của mỗi người.

"Đại nhân, bọn chúng muốn chặn chúng ta lại!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này vô cùng sợ hãi nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn khí tức tỏa ra từ những con dã thú kia, trong lòng cũng trầm xuống, bởi vì hạt giống này tuy là bản nguyên chi lực của thế giới này, nhưng bây giờ thực sự rất khó bộc phát ra sức mạnh kinh khủng.

Bởi vì luồng tử khí kia ngay cả Đông Vương Công cũng có thể cảm nhận được, hiển nhiên sức mạnh mà hạt giống này bộc phát chưa chắc đã có thể phá vỡ được trận pháp do bốn con dã thú lớn kia bố trí.

"Cứ yên tâm, bọn chúng không đủ sức ngăn cản ta!" Giọng lão giả tuy già nua, nhưng lại dứt khoát, có khí phách.

Lập tức ánh sáng trên người ông càng thêm cường thịnh, một mảnh từ hạt giống kia lại rơi xuống, nhưng khí tức trên người lão giả quả thực trở nên vô cùng khủng bố.

Ầm!

Cột sáng mà Đông Vương Công và Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang đứng trực tiếp xuyên ra ngoài đại địa, đại trận mà bốn con dã thú

kia bố trí cũng bị sức mạnh kinh khủng trực tiếp xé thành từng mảnh vụn.

"Ta muốn ngươi đi, bọn chúng không cản được!" Lão giả trực tiếp bay ra ngoài đại địa, ánh sáng trên người như muốn thắp sáng cả thế giới.

Một hạt giống, một thế giới!

Đông Vương Công lẩm bẩm trong miệng, bởi vì hắn biết, có lẽ sau khi luồng sức mạnh này tỏa ra, hạt giống này sẽ không còn huy hoàng như xưa, có khả năng sức mạnh cuối cùng của mảnh đại địa này cũng trực tiếp tan thành mây khói.

"A!" Nhưng lão giả đang gầm thét, đồng thời sức mạnh trên người trực tiếp oanh kích về phía bốn con dã thú lớn kia.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốn tiếng nổ lớn, trong phạm vi mười vạn dặm của đại địa, tất cả mảnh vỡ tinh thần đều hóa thành hư vô, thân ảnh của lão giả cũng trở nên vô cùng mờ nhạt, một luồng sức mạnh vô cùng cường đại, nhưng cũng mang lại tổn thương lớn.

Khí tức trên người lão giả trực tiếp oanh kích về phía bốn Ma Thần kia, tốc độ không hề dừng lại nửa điểm.

"Thôn Thiên Chi Thuật!" Thôn Thiên Thú tự nhiên cũng cảm nhận được luồng sức mạnh vô cùng khủng bố bộc phát, vội vàng chống cự lại sự tấn công của luồng sức mạnh này.

Cái miệng khổng lồ của nó muốn nuốt chửng toàn bộ sức mạnh

trên người lão giả.

Nhưng nó đã đánh giá thấp rồi, luồng sức mạnh đó trực tiếp oanh kích vào miệng nó, giây tiếp theo liền nổ tung.

Ầm!

Máu thịt nhuộm đỏ cả hư không, Thôn Thiên Thú tuy chưa chết, nhưng lại bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Con dã thú thân hổ mặt người, trong miệng tụ tập một luồng sức mạnh kinh khủng muốn cùng sức mạnh của lão giả một phen cao thấp.

Nhưng thân hổ của nó lại bị chém đi một nửa, thân thể và đầu hoàn toàn tách rời, nếu không phải thực lực đủ mạnh, dùng linh lực của mình cứng rắn đỡ một đòn, nếu không ngay cả nguyên thần cũng sẽ bị trực tiếp chém giết!

Kết cục của hai con dã thú còn lại cũng như vậy, khí tức của lão giả quét qua, chúng vội vàng chống cự, đáng tiếc thực lực của đối phương thực sự quá mạnh mẽ, một mình chống lại bốn con dã thú lớn.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!" Bốn tiếng nổ lớn, Đông Vương Công tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không ngờ những con dã thú kia tuy bị thương nặng, nhưng lại một lần nữa tấn công về phía lão giả.

Chương 512

Phải biết rằng đó là linh thân do bản nguyên chi lực huyễn hóa ra, nếu có thể bắt được thì việc tiến vào đại địa này sẽ vô cùng đơn giản.

"Bắt lấy hắn!" Thôn Thiên Thú tuy miệng đã bị thương, nhưng không hề lùi bước, dùng nhục thể cường đại lao về phía linh thân của lão giả.

Tuy là linh thân, nhưng nếu bị nhục thân tấn công cũng sẽ bị thương tổn nhất định.

Ba con dã thú còn lại không hề dừng lại, cũng trực tiếp lao về phía đối phương, muốn khống chế hắn.

"Các ngươi đều đang tìm chết!" Tay trái của lão giả bộc phát ra ánh sáng kinh khủng, trực tiếp oanh kích về phía bốn người, muốn trực tiếp chém giết bốn con dã thú.

Nhưng muốn chém giết đâu có dễ dàng.

Nếu không cũng sẽ không để cho lũ dã thú này canh giữ ở đây lâu như vậy, bởi vì bản nguyên chi lực cường đại, nhưng bốn con dã thú liên thủ cũng vô cùng khủng bố.

Ầm!

Bốp! ...

Từng luồng ánh sáng pháp tắc lấp lánh ánh sáng kinh khủng xung quanh, lão giả tuy một mình nhưng lại có tư thái vô địch.

Từng luồng bản nguyên chi lực trong đại địa không ngừng phun ra rót vào người lão giả, đồng thời cũng rót vào cột sáng mà Đông Vương Công đang ở.

“Nếu không có ta rời đi, lão giả có lẽ đã địch lại được!” Đông Vương Công nhìn cục diện này nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

“Đại nhân, yên tâm, lão giả này không địch lại được đâu!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công cũng có chút tò mò, không biết ý của đối phương là gì.

“Đến tầng thứ này, có thể dẫn động hỗn độn chi lực, trong thế giới này muốn giết chúng vô cùng khó khăn!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Bốn con dã thú lấy hỗn độn làm khí, lấy tinh thần làm thức ăn, hỗn độn tuy chưa khai tịch, nhưng chúng đã tìm ra được một số manh mối trong đó, tự nhiên có thể làm được như vậy.

Chỉ là Đông Vương Công lúc này bay càng lúc càng xa, dần dần ngay cả thần thức cũng không thể cảm ứng được mảnh đại địa đó.

Nhưng hắn thấy rõ ràng một cảnh cuối cùng, hạt giống kia hoàn toàn khô héo, đại địa cũng dần dần vỡ nát.

Ánh sáng dần dần tan biến, Đông Vương Công lúc này cũng đã rời khỏi thế giới tàn phá này, nhưng cuối cùng hắn nhìn thấy tất cả mọi thứ ở đó đều vỡ nát, tất cả mọi thứ đều trở thành tro bụi.

Thân thể của lão giả cũng từ từ nhạt đi rồi biến mất, bốn con dã thú lớn cũng trực tiếp oanh kích về phía ông, muốn giữ ông lại.

“Nếu đã như vậy, vậy thì cùng ta tiêu tán trong dòng sông thời gian này đi!” Lão giả nói với những con dã thú kia.

Lập tức, trong đại địa từng luồng sức mạnh kinh khủng không ngừng bộc phát, trực tiếp gia trì lên người lão giả.

“Cùng ta đồng quy vu tận!” Thôn Thiên Thú lúc này hét lớn với ba

con dã thú còn lại.

Hiển nhiên nó đã nhìn ra ý đồ của đối phương, phải biết rằng khí tức trên người lão giả thực sự quá kinh khủng, bởi vì tất cả sức mạnh thực sự quá cường thịnh, cả bầu trời đều tràn ngập khí tức khủng bố.

Những mảnh vỡ tinh thần xung quanh càng rơi đầy đất, toàn bộ sụp đổ thành tro bụi.

"Muốn đi, không có bản lĩnh đó đâu!" Ánh sáng trên người lão giả vạn trượng, trực tiếp tỏa ra, trực tiếp bao vây bốn con dã thú kia, căn bản không có cách nào để chúng thoát ra.

"Trong lòng các ngươi nên rõ, nơi này không đơn giản như các ngươi nghĩ!" Lão giả cười lớn nói.

Lập tức, trong cơ thể bộc phát ra ánh sáng càng kinh khủng hơn, vào khoảnh khắc này tất cả sức mạnh trực tiếp bùng nổ, oanh kích về phía bốn con dã thú kia.

Lúc này thân thể Thôn Thiên Thú đang khôi phục, không ngừng nuốt chửng hỗn độn chi khí xung quanh, từ từ tu phục thân thể tàn phá của mình.

Mục tiêu đầu tiên của lão giả chính là Thôn Thiên Thú, trực tiếp oanh kích về phía đối phương.

Luồng sức mạnh kinh khủng đó, ánh sáng trên người mang theo khí tức vô thượng, trực tiếp oanh kích về phía Thôn Thiên Thú, tốc độ không hề dừng lại nửa điểm.

"Chết đi cho ta!" Thôn Thiên Thú gầm lên một tiếng, tự nhiên không dễ dàng để người ta hạ gục, cho nên mới như vậy.

Nhưng ánh sáng của lão giả vô cùng khủng bố, trực tiếp xé rách pháp tắc của Thôn Thiên Thú, căn bản không dừng lại nửa điểm.

Bởi vì khí tức trên người lão giả thực sự quá mạnh mẽ, căn bản không cho bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp xé rách.

Bốp, bốp, bốp!

Sức mạnh kinh khủng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ, khí tức trong tay lão giả trực tiếp phá hủy tất cả, cùng lúc đó lão giả lại một lần nữa lao về phía những con dã thú kia.

Lão giả lúc này thế như chẻ tre, vô cùng khủng bố, căn bản không ai có thể chống đỡ được sức mạnh kinh khủng này.

Ba con dã thú còn lại lúc này cũng không thể chịu đựng được sự tấn công kinh khủng như vậy, trực tiếp bị lão giả tấn công thành những cái xác chết.

"Sao có thể, không thể nào có sức mạnh kinh khủng như vậy!" Con dã thú thân hổ mặt người vào khoảnh khắc này vẻ mặt không thể tin nổi nhìn lão giả, hét lớn với ông.

"Để các ngươi đấu lâu như vậy, cũng đến lúc thu lại món nợ cũ rồi!" Lão giả mỉm cười nói.

Ánh sáng trong cơ thể càng trở nên vô cùng khủng bố, trực tiếp lao về phía ba con dã thú còn lại, căn bản không có chút do dự nào.

"Liều mạng!" Ba con dã thú vào khoảnh khắc này bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, muốn thoát khỏi tay lão giả, nhưng sức mạnh trên người chúng căn bản không đủ để làm được điều đó.

Lão giả hoàn toàn không sợ hãi, trực tiếp oanh kích về phía ba con dã thú.

Lão giả vào khoảnh khắc này bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, thực lực của ba con dã thú vô cùng khủng bố, nhưng dù sao chúng cũng là bá chủ của nơi này, thực lực tự nhiên vô cùng kinh người.

Sức mạnh trên người lão giả lúc này cũng khủng bố như thế, hạt giống nằm sâu trong lòng đất kia vào khoảnh khắc này đã triệt để bộc phát ra sức mạnh kinh khủng.

Một quyền đánh ra, vạn vật bốn phía đều bị hủy diệt sạch sẽ, ba con dã thú nhất thời cũng không dám tùy tiện đến gần, chỉ dám đứng yên tại chỗ.

"Phá vỡ đại trận, từ bên trong thoát ra!" Dã thú thân hổ mặt người lúc này lớn tiếng hét lên.

Bây giờ biện pháp tốt nhất chính là hủy diệt tất cả, để bản thân có thể từ nơi này thoát ra.

Lập tức ba con dã thú bộc phát ra sức mạnh càng thêm kinh khủng, phải biết rằng tất cả sức mạnh đều không thể xem thường, nhưng chúng vẫn không cách nào lay động được đại trận.

"Sao có thể!" Một con dã thú không khỏi hét lớn.

Nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, chờ đợi lão giả đến tàn sát.

Hiện tại tất cả mọi thứ đều trở nên vô cùng đáng sợ, đặc biệt là lão giả kia, có thể nói mỗi một lần công kích của ông ta đều khiến cho những con dã thú kia gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 513

Sâu trong lòng đất, hạt giống kia lúc này cũng đang dần nứt ra, bởi vì bản nguyên chi lực đang dần tiêu tán, thời gian của lão giả cũng không còn nhiều.

Bành!!!!!!

Mỗi một quyền đánh ra, pháp tắc đều không ngừng chấn động, hiển nhiên thế lực vô cùng khủng bố, không phải là thứ mà đám dã thú có thể chịu đựng.

Sau ba hiệp, lão giả liền trực tiếp đánh chết hai con dã thú, chỉ còn lại con cuối cùng, chính là dã thú thân hổ mặt người.

"Không thể nào, thực lực sao đột nhiên lại trở nên khủng bố như vậy!" Dã thú thân hổ mặt người vô cùng kinh hãi nói.

Lão giả cười nói: "Ta chỉ đang chờ đợi người mà ta nên chờ, bây giờ xong rồi, ta cũng nên rời khỏi dòng sông thời gian này thôi!" Nói xong, thân thể lão giả trở nên ngày càng trong suốt.

Linh khí vốn dĩ tuôn trào như suối cũng không ngừng giảm bớt, nhưng lão giả không hề dừng lại, trực tiếp lao thẳng đến tấn công con dã thú thân hổ mặt người.

Uỳnh!!!!!!

Một luồng sức mạnh quả thực khiến con dã thú kia trực tiếp ngã xuống giữa không trung không thể động đậy, bởi vì sức mạnh trên người đối phương thực sự quá mức cường hãn, cường hãn đến mức không thể chống cự.

"Cùng nhau tiêu tán trong dòng sông dài này đi!" Giọng nói của lão giả không ngừng vang vọng, nhưng lúc này mảnh đất kia đã hoàn toàn

vỡ nát, hóa thành tro bụi tiêu tán trong hỗn độn.

Cùng lúc đó, dã thú thân hổ mặt người cũng bị luồng sức mạnh kinh khủng kia đánh cho thần hồn câu diệt.

Nơi đây giờ đã khôi phục lại sự bình tĩnh như thường lệ, tất cả đều đang từ từ tiêu tán trong hỗn độn.

Thế giới này lúc này cũng đang dần sụp đổ vỡ nát, tất cả mọi thứ vào khoảnh khắc này bắt đầu bị hỗn độn thôn phệ.

Bởi vì bản nguyên chi lực trong thế giới này đang dần dần tiêu tán, mất đi bản nguyên chi lực, thế giới này cũng không còn tồn tại.

Bây giờ tất cả mọi thứ đều đã biến mất, đi cùng với sự biến mất của thế giới này, chính là bốn con dã thú kia.

Về phần những dã thú khác thì không bị ảnh hưởng gì, bởi vì trong lòng chúng đều vô cùng chấn kinh trước sự việc này.

"Thế giới tiêu tan, Thiên Đạo này thật khó lường!" Lão giả cuối cùng cười nói.

Đồng thời, ông ta nhìn về phương hướng Đông Vương Công đã đi xa, bởi vì trong lòng cũng có chút mong đợi, mong đợi vị truyền nhân Lực Chi Đạo này rốt cuộc có thể mang đến bất ngờ như thế nào.

Bên ngoài thế giới Hồng Hoang.

Một luồng sáng kinh khủng vào khoảnh khắc này triệt để bộc phát, thế giới vốn đang yên tĩnh triệt để trở nên chấn động vô cùng.

Uỳnh!!!

Lập tức một luồng sức mạnh kinh khủng trực tiếp phá tan thế giới này, sức mạnh kinh khủng mà luồng sáng mang theo còn vượt xa như thế.

Các tinh thần xung quanh đang không ngừng rơi xuống vỡ nát,

thực sự không thể chịu đựng được khí tức khủng bố như vậy.

Cùng lúc đó, vạn vật bốn phía đều đang chấn động, không gian tựa như sắp bị luồng sức mạnh kia xé nát thành từng mảnh.

"Có đại nguy cơ!" Trên núi Côn Luân, trong Bát Cảnh Cung, sắc mặt Lão Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bởi vì luồng sức mạnh này khiến ông ta cũng không thể chịu đựng nổi.

Cùng lúc đó, những người cảm ứng được chính là các vị Công đức thánh nhân trong đại địa Hồng Hoang.

Bọn họ đều trực tiếp bay ra ngoài Vực ngoại, muốn xem rõ rốt cuộc nơi đó đã xảy ra chuyện gì, bởi vì luồng sức mạnh này đang uy hiếp đến đại địa Hồng Hoang.

Hồng Quân lúc này lại không thấy bóng dáng, căn bản không ai biết ngài ở đâu.

Hiện tại gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngài chắc chắn sẽ hiện thân, dù sao đại địa Hồng Hoang cũng là đạo trường của ngài.

Lúc này bên ngoài Vực ngoại đã tụ tập Tây Phương Nhị Thánh, Tam Thanh Tam Thánh cùng Nữ Oa Thánh nhân, tất cả đều vô cùng tò mò nhìn chằm chằm vào luồng sức mạnh kia.

Đồng thời họ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chống cự, bởi vì trong lòng họ biết rõ, nếu đối phương dám bước vào thế giới Hồng Hoang, cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Huynh trưởng, luồng sức mạnh này rốt cuộc từ đâu đến?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng kinh hãi hỏi.

Thông Thiên giáo chủ lúc này cũng vậy.

Hiện tại tuy là Thánh nhân, nhưng thực lực của ông chỉ còn bảy

thành, đã trải qua lâu như vậy mà vẫn chưa hồi phục.

Bây giờ đại nạn sắp đến, trong lòng tự nhiên vô cùng sợ hãi, vô cùng lo lắng sẽ xảy ra vấn đề gì.

"Không rõ, chuyện này quá kỳ quái, nhưng chúng ta nhất định phải vì sư tôn bảo vệ đại địa Hồng Hoang!" Lão Tử nghiêm nghị nói.

Các Thánh nhân khác cũng gật đầu, nếu thế giới Hồng Hoang thật sự gặp nạn, Hồng Quân tự nhiên sẽ ra mặt ngăn cản, dù sao nơi này đối với ngài cũng là không thể thay thế.

"Không biết có phải lại có bảo bối giáng lâm thế giới Hồng Hoang của chúng ta không a!" Chuẩn Đề vẻ mặt mong đợi nhìn luồng sáng kia.

Nữ Oa thì nhíu chặt mày, hiện tại nàng đang tìm kiếm tạo hóa trong Nhân tộc, tuy có một cỗ linh thân ở đó lo liệu, nhưng nếu kẻ đến lần này thật sự không có ý tốt, vậy thì mọi việc nàng làm đều sẽ trở thành công cốc!

"Cẩn thận thì hơn!" Tiếp Dẫn lúc này nói với Chuẩn Đề.

Không phải ông không thích chí bảo, mà là tình hình nơi đây thực sự quá kỳ quái.

Lập tức ánh sáng trắng dần dần tan đi, tựa như đang mở đường cho người bên trong.

Cùng lúc đó, một luồng pháp tắc chi lực kinh khủng đang không ngừng chấn động.

"Sức mạnh này không thể chạm vào!" Lão Tử kinh hãi.

Là Thánh nhân, họ đều vô cùng rõ ràng, luồng sức mạnh này giống như một thanh thần binh vô thượng, còn bọn họ chỉ như một tờ giấy mỏng, chỉ cần khẽ chạm vào sẽ bị sức mạnh kinh khủng kia cắt ra.

“Rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lại khủng bố đến vậy!” Nữ Oa lúc này cũng tò mò hỏi.

“Xem ra lần này thật sự lành ít dữ nhiều rồi!” Thông Thiên giáo chủ thở dài nói.

Rõ ràng lúc này ông cũng không muốn đối mặt với chuyện này, nhưng nó lại xảy ra rồi, không thể không tiếp tục, chỉ có thể chờ đợi Lão tổ, lần nguy nan này mới có một tia chuyển biến.

Dần dần, luồng sức mạnh kia đang từ từ tiêu tán, tất cả mọi thứ vào khoảnh khắc này, thứ bên trong cũng sắp xuất hiện.

Tất cả các Thánh nhân trong đại địa Hồng Hoang đều nín thở chờ đợi, đồng thời cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với kẻ đó.

Ánh sáng trắng dần dần tan đi, lúc này một cái hổ trảo khổng lồ lộ ra.

Ngay lập tức, tất cả các Thánh nhân Hồng Hoang đều hiểu ra, liền phát động công kích về phía nó.

Chương 514

"Giết cho ta!!!!" Lão Tử hét lớn một tiếng.

Lập tức trên người ông từng đạo khí tức tường hòa dâng lên, trông thì vô cùng bình tĩnh, nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong lại vô cùng khủng bố.

Những người khác cũng vậy, đều tung ra chiêu thức mạnh nhất của mình, muốn trực tiếp trấn áp thứ xuất hiện từ trong luồng sáng, không cho nó có cơ hội bước ra khỏi nơi này.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh...

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang, trong khoảnh khắc, nơi luồng sáng trắng ban đầu tồn tại đã bị linh lực bao trùm, có thể nói lúc này tất cả đều trở nên vô cùng kinh khủng.

Thánh nhân bình thường nếu tiến vào chắc chắn chỉ có một con đường chết, bởi vì sức mạnh ở đó thực sự quá khủng bố.

"Tìm chết, một đám sâu kiến!!!!" Trong luồng pháp tắc, một giọng nói kinh khủng đang không ngừng vang vọng, đồng thời trên hổ trảo cũng lấp lánh những tia sáng rực rỡ, tựa như muốn xóa sạch tất cả mọi thứ.

Nhưng các Thánh nhân Hồng Hoang không hề dừng tay, thấy chiêu thức bị đối phương phá vỡ, họ liền trực tiếp tung ra pháp bảo của bản thân, muốn trực tiếp đánh chết nó.

Các Thánh nhân liên thủ, hành động hùng tráng như vậy có thể nói là chưa từng nghe thấy ở Hồng Hoang, bởi vì thực lực của họ thuộc tầng lớp đỉnh cao trong thế giới này, trừ Hồng Quân và Đông Vương Công ra, ở đại địa Hồng Hoang họ giống như thần linh.

Bây giờ liên thủ mà vẫn không thể trấn áp được thứ trong luồng pháp tắc kia, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng tò mò.

Lập tức, bóng người bên trong trực tiếp bước ra, một con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ với thân hình khổng lồ mấy ngàn dặm xuất hiện trước mặt các Thánh nhân Hồng Hoang.

Những Thánh nhân này đứng trước con cự thú như vậy quả thực không đáng nhắc tới.

Đồng thời, trên người đối phương, từng đạo pháp tắc đang không ngừng lấp lánh.

"Lũ người này đang tìm chết sao?" Giọng nói của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng lạnh lẽo.

Phải biết rằng nó đã rất khó khăn mới thoát khỏi thế giới như địa ngục kia, bây giờ còn chưa kịp xuất hiện đã lại gặp phải công kích, với tính khí của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, tự nhiên sẽ không thể tốt được.

"Ngươi là ai?" Lão Tử, với tư cách là người có thực lực mạnh nhất trong các Thánh nhân Hồng Hoang, cũng là đệ tử đắc ý nhất của Hồng Quân, tự nhiên là người đầu tiên lên tiếng.

"Ta là Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, đám sâu kiến các ngươi còn không mau quỳ xuống!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đem toàn bộ cơn thịnh nộ trong lòng trút lên người các Thánh nhân Hồng Hoang này.

Khí tức của Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh chứng đạo vừa tỏa ra, lập tức sắc mặt của tất cả Thánh nhân Hồng Hoang đều trở nên dị thường

khó coi, bởi vì họ không ngờ kẻ xuất hiện từ thông đạo này lại là một tôn ma thần như vậy.

Sắc mặt Nữ Oa cũng trở nên vô cùng khó coi, lẽ nào đại địa Hồng Hoang sắp thất thủ như thế sao?

Chuyện này thực sự khiến nàng có chút không thể chấp nhận.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thì càng trực tiếp hơn, vội vã chạy về phía Tây của thế giới Hồng Hoang, không muốn ở lại nơi này mà mất mạng oan uổng.

"Đi đâu?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vốn đang chú mục vào Lão Tử, nhưng thấy có người bên cạnh muốn chạy, tự nhiên không chút do dự liền đạp tới phía đối phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn định từ đây trốn thoát, nhưng bây giờ lại bị đối phương nhắm tới, tự nhiên sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn.

Đây là sự nghiền ép về mặt thực lực.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ mang lại cho các Thánh nhân Hồng Hoang một cảm giác rằng, đối phương chỉ cần động một ngón tay là có thể đánh chết bọn họ.

Nhưng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng không xuống tay ác độc, bởi vì nó biết nơi này là nơi mà hạt giống kia truyền tống đến, nó không thể đắc tội với đối phương.

Mặc dù lúc đó nó muốn cướp lấy hạt giống, nhưng nó biết rõ thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho nên cuối cùng đã dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Bây giờ sau khi được đối phương giải cứu, liền được truyền tống đến nơi này, tự nhiên phải hết sức cẩn thận hành sự.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng vô cùng tò mò, nó cùng Đông Vương Công được truyền tống từ thế giới kia đến đây, nhưng đối

phương giờ lại chưa xuất hiện.

Thực ra cũng không thể trách Đông Vương Công, hoàn toàn là vì Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ sợ chết, chỉ lo chạy trốn, hoàn toàn không nhìn về phía sau.

Đông Vương Công thì đang quan sát tất cả mọi chuyện, tự nhiên sẽ chậm hơn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ một chút.

Gầm!!!!

Một tiếng hổ gầm khiến các tinh thần xung quanh đều run rẩy như sắp rơi xuống từ trên không, có thể thấy luồng sức mạnh này thực sự quá khủng bố.

"Đại nhân tha mạng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vội vàng nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Đồng thời họ cách không quỳ xuống trước mặt đối phương.

Mặc dù nam nhi gối hạ có hoàng kim, nhưng bây giờ ngay cả mạng sống cũng sắp không giữ được, hoàng kim kia còn có tác dụng gì.

Tam Thanh Tam Thánh và Nữ Oa Thánh nhân cũng sững sờ, không ngờ Tây Phương Nhị Thánh lại trực tiếp đến vậy, quỳ trên đất cầu xin đối phương tha mạng, đây là lần đầu tiên họ gặp phải.

"Ờ....." Nhất thời Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng ngây người tại chỗ, không ngờ đối phương lại nhát gan đến vậy, lại quỳ trên đất cầu xin nó tha mạng.

Thực ra Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã hoàn toàn quên mất bộ dạng của mình trước mặt Đông Vương Công, có thể nói còn thảm hại hơn thế này.

"Không biết vị tiền bối này đến nơi đây có việc gì?" Lão Tử lúc

này thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không còn hung hãn như ban đầu, liền tiến lên một bước hỏi.

Nghe vậy, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nghiêng đầu, sau đó nói với Lão Tử: "Ta có cần phải nói cho ngươi biết không?" Rõ ràng đối phương không thể lọt vào mắt xanh của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, cho nên nó còn không thèm nhìn thẳng vào đối phương.

"....." Lão Tử tự nhiên vô cùng tức giận, nhưng lại có thể làm gì, bây giờ Hồng Quân chưa đến, mình lại không phải là đối thủ của nó, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Chỉ là một con hổ, tính tình lại nóng nảy." Thông Thiên giáo chủ lẩm bẩm nói.

Mặc dù giọng nói vô cùng nhỏ, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng chưa nghe thấy, nhưng lại truyền rõ mồn một vào tai Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

"Ngươi đang tìm chết có biết không?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này lạnh lùng nhìn về phía Thông Thiên giáo chủ, khí tức vô cùng khủng bố, tựa như sắp bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng vội vàng kéo giãn khoảng cách với Thông Thiên giáo chủ, rõ ràng là tai họa do đối phương gây ra chứ không phải do mình, tự nhiên mang một thái độ chuyện không liên quan đến mình.

"Tiền bối, ta không có ý đó!" Thông Thiên giáo chủ lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, không dám có bất kỳ sự bất kính nào, vô cùng lo sợ đối phương sẽ giết mình.

Hiện tại tất cả các Thánh nhân Hồng Hoang đều đang dồn ánh mắt vào Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, mỗi cử động của nó đều làm rung động tâm can của họ.

Chỉ là họ không phát hiện ra, trong luồng pháp tắc kia, có một bóng người lặng lẽ xuất hiện.

Nếu biết được, họ tự nhiên sẽ không tiếp tục ở lại đây mà chen vào.

Chương 515

Người này tay cầm một chiếc chuông huyễn hóa ra tinh thần đại địa, lúc này thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang đối đầu với các Thánh nhân Hồng Hoang, cũng không đi làm phiền.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng cảm nhận được khí tức của Đông Vương Công, vội vàng chạy về phía ngài.

"Đông Vương Công, cẩn thận!" Vào khoảnh khắc Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ di chuyển, Nữ Oa không khỏi hét lớn một tiếng.

Kể từ khi cùng Đông Vương Công phá vỡ lớp ngăn cách đó, nàng đối với ngài cũng đã có sự chuyển biến.

"Hửm?" Đông Vương Công trong lòng vô cùng tò mò, bên cạnh không có bất kỳ nguy hiểm nào, sao phải cẩn thận?

Sau đó nhìn về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang lao tới, trong lòng liền hiểu ra.

Hóa ra Nữ Oa sợ đối phương công kích mình, cho nên mới lên tiếng nhắc nhở.

"Đông Vương Công, kẻ này muốn xâm chiếm đại địa Hồng Hoang của chúng ta, hy vọng ngài có thể ra tay trừ khử!" Thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ chạy về phía Đông Vương Công, Lão Tử cũng trực tiếp gieo họa sang đông, để ngài đi đối phó.

Nếu hai người đấu một trận lưỡng bại câu thương, ông ta cũng không ngại giúp Đông Vương Công quản lý đảo Bồng Lai kia.

Chỉ là không biết rằng, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã sớm bị Đông Vương Công thu phục, trước mặt ngài chỉ như một con mèo con ngoan ngoãn.

Làm gì có khí thế như lúc nãy, không phải Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không muốn, mà là căn bản không dám làm vậy.

"Đại nhân, bọn chúng là ai, vì sao lại quen biết ngài?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng tò mò nhìn Đông Vương Công hỏi.

Tuy không biết danh hiệu của Đông Vương Công, nhưng bây giờ thấy đối phương đều gọi ngài, tự nhiên phải hỏi cho rõ.

"Bọn chúng đều là 'người quen cũ' của ta." Ngữ khí của Đông Vương Công trở nên vô cùng ý vị, đồng thời ánh mắt lướt qua các Thánh nhân Hồng Hoang.

"Người quen cũ?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng kinh hãi, thầm may mắn mình đã không ra tay đánh chết đám sâu kiến này, nếu không thì thảm rồi.

"Đúng, đều là một đám tử đối đầu, có chuyện gì sao?" Đông Vương Công trêu chọc nói.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nghe vậy, lông mày lập tức giãn ra, sau đó nói với Đông Vương Công: "Đại nhân, quả thực có một số chuyện, có thể cần ngài ra tay xử lý!" Đông Vương Công tự nhiên sẽ không ngăn cản, nói với Nữ Oa: "Nếu có việc thì cứ rời đi trước đi!" Nghe vậy, Nữ Oa trong lòng ấm áp, sau đó gật đầu, trực tiếp bay về đại địa Hồng Hoang.

Rõ ràng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ muốn tìm các Thánh nhân Hồng Hoang tính sổ, mà họ làm sao là đối thủ của nó, chỉ có nước bị giết.

Bây giờ Đông Vương Công đã mở lời, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng không ngăn cản, Nữ Oa tự nhiên sẽ rời khỏi nơi thị phi này.

Thấy Nữ Oa rời đi, Tam Thanh Tam Thánh và Tây Phương Nhị Thánh trong lòng tràn đầy ghen tị, nhưng bây giờ sắc mặt lại trở nên

dị thường khó coi, bởi vì họ biết rõ trong lòng, muốn đi là không thể rồi.

"Nhớ đừng ra tay quá nặng, không chết là được!" Đông Vương Công cười nói, liền né sang một bên.

Các Thánh nhân Hồng Hoang nghe vậy, sắc mặt đen như đáy nồi, nhưng lại có cách nào, Đông Vương Công cùng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ là cùng một phe.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nghe được mệnh lệnh của Đông Vương Công, lập tức mừng rỡ ra mặt.

Phải biết rằng nó lúc này đang ôm một bụng tức, bây giờ vừa hay gặp được mấy con sâu kiến có thể phát tiết một chút.

"Nhớ đừng làm chết chúng nó!" Đông Vương Công lúc này nhắc nhở Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ gật đầu với Đông Vương Công, sau đó lạnh lùng nhìn các Thánh nhân Hồng Hoang, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Thực lực của nó tự nhiên vượt xa những Công đức thánh nhân này, mang theo khí tức vô địch.

"Từng người một lên, hay là cùng lên?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ khinh miệt nhìn năm người đối diện nói.

Sắc mặt của các Thánh nhân Hồng Hoang lúc này trở nên cực kỳ khó coi, bởi vì Đông Vương Công lại quen biết Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, bây giờ đối với chuyện này càng phải vô cùng cẩn thận.

Tính cách của Đông Vương Công họ tự nhiên hiểu rõ, lần này muốn thoát thân có thể nói là vô cùng gian nan, bởi vì thực lực của Đông Vương Công chính là như vậy.

“Xem ra lần này chúng ta đều không đi được rồi!” Sắc mặt Lão Tử trở nên cực kỳ khó coi, sau đó nói với Tam Thanh.

Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên là mong có thể tránh được thì tránh, không muốn cùng đối phương đấu một trận sinh tử.

Nhưng khí tức Hỗn Nguyên của đối phương không ngừng chấn động, tuy Đông Vương Công đã dặn không được giết, nhưng nếu bị trọng thương đối với họ cũng là chuyện không muốn gặp phải.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vồ tới một cái, lập tức vạn vật bốn phía bắt đầu biến ảo, trong miệng từng đạo pháp tắc không ngừng chấn động, trực tiếp bao trùm cả nơi này.

“Muốn đi, không thể nào!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hét lớn một tiếng, lập tức ánh sáng kinh khủng trên người lại lần nữa sáng lên, lao về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Gầm!!!!

Từng tiếng hổ gầm như bùa đòi mạng, có thể lấy đi tính mạng của các Thánh nhân Hồng Hoang.

Thấy vậy, Tây Phương Nhị Thánh lúc này cũng hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, tất sẽ bị Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đánh cho trọng thương.

Hai người nhìn nhau, lập tức quyết định trong lòng, trực tiếp bay đến bên cạnh Tam Thanh Tam Thánh.

Bây giờ liên thủ mới có một tia sinh cơ, nếu không tất cả đều là nói suông, bởi vì Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thực sự quá khủng bố.

“!!!!” Thấy vậy Lão Tử trong lòng tự nhiên vô cùng tức giận, nhưng bây giờ đại địch trước mắt, tự nhiên không thể ra tay với Tây Phương Nhị Thánh, chỉ có thể cùng họ chống lại Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

“Một đám sâu kiến nhỏ nhoi, dám to gan phóng túng!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cười lớn nói.

Thấy năm vị Công đức thánh nhân liên thủ, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ căn bản không có chút sợ hãi nào, trực tiếp đổi hướng lao về phía năm người.

Trên hổ trảo từng đạo pháp tắc chấn động, luồng khí tức thần bí kia, hổ trảo sắc bén trực tiếp xé nát linh lực do năm vị Thánh nhân phát ra.

“Không thể nào!!!!!” Năm vị Thánh nhân Hồng Hoang lúc này càng thêm kinh hãi, không ngờ Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại có thể xé nát linh lực.

Lúc này Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ giống như một con hổ đói không ai có thể ngăn cản, lao vào trong đám người, từng luồng sức mạnh càng không ngừng lấp lánh.

“Tuy không thể để các ngươi trở thành thức ăn trong miệng ta, nhưng chuyện công kích cần phải tính sổ rõ ràng!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ sau khi phá tan linh lực, liền trực tiếp lao về phía Lão Tử.

Cái hổ trảo khổng lồ kia đang không ngừng bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, Lão Tử cũng không chút do dự, từ trong người lấy ra một cây phất trần.

Lão Tử không ngừng vung phất trần trong tay, từng luồng linh lực không ngừng bùng phát.

Là Thánh nhân trong thế giới Hồng Hoang, đại pháp nơi đây đều do ông ta điều động, phất trần mỗi lần vung lên đều khiến ánh sáng trên đó càng thêm chói mắt.

“Luồng sức mạnh này, cũng có chút không đơn giản!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nhìn thủ đoạn của Lão Tử, nhàn nhạt nói.

Nhưng nó không hề có chút hoảng sợ nào, đối với Thánh nhân chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, đối với nó giống như bắt một con chuột vậy.

Chỉ là nó đang nghĩ xem nên làm thế nào để trò chơi này trở nên thú vị hơn, đó mới là điểm mấu chốt.

Chương 516

"Chịu chết đi!" Lão Tử trong lòng biết rõ, không thể nào trấn áp được đối phương.

Nhưng bây giờ Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang tấn công mình, không thể không phản ứng, bởi vì như vậy mới là cách tốt nhất.

Lập tức phất trần bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, vật được vẽ trên không trung biến thành một thanh trường kiếm, trực tiếp đâm về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Ong!!!!

Âm thanh trên trường kiếm không ngừng chấn động, tất cả khí tức vào khoảnh khắc này triệt để bộc phát.

Pháp tắc trong thế giới Hồng Hoang chấn động, cũng là đại biểu cho sức mạnh vô thượng, lúc này với luồng thực lực khủng bố này đủ để hủy diệt mọi sự vật trong thế giới Hồng Hoang.

Thấy trên kiếm mang từng đạo khí tức Thiên Đạo chấn động, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng không dám có chút chủ quan nào, lập tức trong tay ánh sáng giao nhau, hổ trảo bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, trực tiếp đánh về phía thanh trường kiếm kia.

Keng!!!!

Một tiếng vang giòn tan, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng sững sờ, không ngờ mình một trảo lại có thể trực tiếp xé nát thanh trường kiếm kia thành từng mảnh vụn.

Nó vội vàng né người, muốn tránh đi thanh kiếm vạn trượng ánh sáng kia, đáng tiếc luồng sức mạnh này thực sự quá khủng bố.

"Hay!!!!!" Tây Phương Nhị Thánh thấy cảnh này vội vàng reo hò,

Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng tảng đá treo lơ lửng cũng từ từ hạ xuống.

Chỉ cần có thể chờ đến khi Đạo Tổ Hồng Quân trở về, chắc chắn con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ này cũng không dám kiêu căng như vậy.

Sau khi né được thanh trường kiếm kia, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lạnh lùng nhìn Lão Tử cười nói: "Cũng có chút thủ đoạn!" Nhưng nụ cười này trong mắt các Thánh nhân chỉ là tín hiệu càng thêm tồi tệ, bởi vì đối phương vẫn chưa thực sự ra tay.

Keng!!!!

Lập tức một tiếng vang giòn, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ duỗi ra một cái hổ trảo, chỉ là trên đó pháp tắc không ngừng chấn động, trực tiếp đánh gãy thanh trường kiếm kia.

Sức mạnh phản phệ khiến Lão Tử cả người bay ngược ra ngoài, không ngờ đối phương lại dùng hổ trảo có thể trực tiếp đánh vỡ thanh trường kiếm dẫn động Thiên Đạo chi lực.

"Sao có thể!!!!!" Bốn vị Thánh nhân còn lại lúc này cũng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Họ tự nhiên cảm ứng rõ ràng, Lão Tử đã dẫn động Thiên Đạo chi lực tấn công đối phương, đồng thời đối phương cũng không thể nào đánh vỡ được thanh tiên kiếm kia.

Nhưng sự chuyển biến của sự việc này thực sự quá nhanh, chưa kịp phản ứng, trường kiếm đã vỡ nát, Lão Tử bị thương.

"Ta thích biểu cảm của các ngươi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cười nói với năm vị Thánh nhân.

Rõ ràng lúc này nó vô cùng hưởng thụ cảm giác này, trong lòng tự

nhiên vô cùng thoải mái.

"Chỉ bằng sức một mình ta căn bản không có cách nào chống lại nó, các vị đạo hữu còn chờ gì nữa!" Lão Tử ổn định thân hình hét lớn một tiếng.

Bốn vị Thánh nhân còn lại gật đầu, trong lòng hiểu rõ, muốn đối phó Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, nhất định phải liên thủ.

Lập tức họ đứng thành hình chữ 'Nhân', Lão Tử đứng ở phía trước nhất, mỗi người tay đều nắm pháp quyết, câu dẫn sức mạnh Thiên Đạo.

Hồng Hoang Ngũ Thánh trong lòng cũng hiểu rõ, muốn giết đối phương, có thể nói là chuyện không thể, cho nên bây giờ cách giải quyết tốt nhất chính là rời khỏi nơi này, chờ đợi Hồng Quân trở về.

"Nếu đã như vậy, thì cùng lên đi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nhìn Ngũ Thánh cười nói.

Lão Tử không ngừng vung phất trần, từng đạo khí tức Thiên Đạo không ngừng gia trì lên phất trần, trực tiếp tấn công về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Lần này họ sẽ không còn chút lưu thủ nào, tuy có sự phân phó của Đông Vương Công, nhưng trong lòng cũng không có gì chắc chắn, dù sao thực lực của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thực sự quá mạnh.

Thiên Đạo trước mặt năm vị Thánh nhân không ngừng ngưng tụ ra sức mạnh kinh khủng, một hư ảnh hiện ra, đó là thân thể do năm vị Thánh nhân cùng nhau triệu hoán, đồng thời trên người mang theo khí tức khủng bố.

"Chỉ dựa vào một hư ảnh mà các ngươi nghĩ có thể ngăn cản được bước chân của ta sao?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trực tiếp bước lên phía trước, lập tức từng đạo pháp tắc chi lực không ngừng

chấn động.

Gầm!!!!

Một luồng sức mạnh kinh khủng hội tụ trong miệng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, trong khoảnh khắc vạn vật xung quanh đều trở nên vô cùng u ám.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trực tiếp phóng một luồng linh lực về phía hư ảnh kia, đồng thời thân thể nó cũng không chút dừng lại, trực tiếp lao đến bên cạnh Ngũ Thánh.

Tốc độ đó vô cùng nhanh, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có thể trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngũ Thánh.

Hư ảnh kia khi tiếp xúc với linh lực của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, hai luồng sức mạnh vào khoảnh khắc đó liền bộc phát ra ánh sáng và sức mạnh kinh khủng.

Uỳnh!!!!

Sức mạnh kinh khủng đang không ngừng khuếch tán, trong khoảnh khắc, luồng sức mạnh khủng bố trực tiếp càn quét.

Lúc này Ngũ Thánh không ngừng lùi lại, một là vì Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang đến gần, hai là họ căn bản không có cách nào chống lại được lực xung kích từ sự va chạm của hư ảnh và linh lực.

Nhưng tốc độ của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại càng nhanh hơn, trực tiếp chặn đường lui của họ, sau đó duỗi ra chiếc lưỡi dài liếm liếm môi nói.

"Ở trong hỗn độn lâu như vậy, ta còn chưa nếm thử thân thể của tu sĩ, chỉ cần nguyên thần bất diệt, đều có thể tái tạo lại thân hình đúng không?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cười hỏi.

Rõ ràng nó muốn nuốt chửng cả Ngũ Thánh, tuy thực lực không ra

gì, nhưng có còn hơn không.

Dù sao Đông Vương Công thì nó không dám động, nói không chừng đến lúc đó ngay cả cơ hội này cũng không có.

"To gan!!!" Lão Tử hét lớn một tiếng.

Năm người lại lần nữa ngưng tụ lại, muốn một lần nữa dẫn động Thiên Đạo chi lực.

Chỉ đáng tiếc, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ căn bản không cho họ bất kỳ cơ hội nào, một trảo trực tiếp chụp về phía năm người.

Bành!!!!

Lập tức cái hổ trảo khổng lồ trực tiếp tấn công về phía năm người, bởi vì sức mạnh trên hổ trảo thực sự quá khủng bố.

Phải biết rằng vạn vật xung quanh tựa như bị xé rách hư không, họ muốn trốn, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể gắng gượng tiếp nhận.

Sức mạnh của hai bên thực sự chênh lệch quá xa, nhưng Ngũ Thánh không muốn mất đi nhục thân, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ.

Ngũ Thánh lúc này nguy nan vô cùng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hồng Quân đâu.

Trong lòng tuy vô cùng tuyệt vọng, nhưng vẫn không từ bỏ, lập tức linh lực kinh khủng trên người trực tiếp tỏa ra.

Họ không muốn mất đi nhục thân, dù phải dốc hết tất cả sức mạnh, cũng tốt hơn kết quả này.

Họ không phải Đông Vương Công, không thể dùng sức mạnh nhục thân để chống đỡ, chỉ có thể dùng linh lực để cản lại luồng sức mạnh kinh khủng kia.

Chương 517

“Cẩn thận một chút, đừng để chúng chết, nếu không sẽ phiền phức!” Giọng nói của Đông Vương Công lúc này vô cùng nhàn nhạt, trực tiếp truyền vào tai Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Đối phương nghe xong, liền gật đầu, thu lại toàn bộ pháp tắc trên hổ trảo, sau đó trực tiếp chụp về phía năm người.

Bành!!!!

Tuy nhục thân của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không mạnh, nhưng thực lực hai bên chênh lệch thực sự quá lớn, đám Công đức thánh nhân này không có một ai luyện thể nhục thân.

Lập tức Ngũ Thánh trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Tuy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không động dụng pháp tắc, nhưng sức mạnh của nó thực sự quá khủng bố.

Mặc dù có linh lực hộ thể, nhưng sức mạnh kinh khủng của nó trực tiếp nghiền nát linh lực thành từng mảnh.

Khụ khụ!!!!

Ngũ Thánh không một ai ngoại lệ đều thổ huyết, bởi vì sức mạnh của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thực sự quá khủng bố, tuy chưa làm tổn hại đến căn cơ của họ, nhưng cũng khiến họ bị trọng thương.

“Gầm!!!!!!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ gầm lên một tiếng về phía Ngũ Thánh, cái miệng lớn như chậu máu tựa như vực sâu, khiến họ suýt nữa thì mất hồn.

“Thực sự quá yếu, nếu không phải đại nhân bảo ta không được giết, các ngươi đã sớm trở thành bữa ăn trong miệng ta rồi!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cao ngạo ngẩng đầu, với một tư thế khinh

miệt nói với Hồng Hoang Ngũ Thánh.

Ngũ Thánh lúc này trong lòng cũng không ngừng run rẩy, đồng thời nhìn về phía Đông Vương Công đang đứng ở xa.

Đại nhân?

Con hung thú khủng bố này lại là thủ hạ của Đông Vương Công.

Kết quả này bất kể là ai cũng không muốn thấy.

Hiện tại, đảo Bồng Lai tuyệt đối là nơi khủng bố nhất trong toàn bộ đại địa Hồng Hoang, có lẽ họ sẽ không bao giờ đến nơi đó.

Trừ Đông Vương Công ra thì chính là Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, hai người này có thể nói là tồn tại như thần, không phải là thứ họ có thể đối phó.

"Đa tạ Đông Vương Công!!!!" Lúc này Lão Tử nói với Đông Vương Công.

Rõ ràng ông ta đã ghi nhớ chuyện lần này lên người Đông Vương Công.

"Không cần cảm tạ ta, ta chỉ nói sự thật thôi, nếu không thì đối phó với nó, các ngươi căn bản không vào được thế giới Hồng Hoang đâu!" Đông Vương Công xua tay.

Đối với đám Công đức thánh nhân này ngài không có chút thiện cảm nào, chuyện này cũng đúng như lời ngài nói.

Dù sao đám Công đức thánh nhân này đều do Thiên Đạo ban cho, nếu Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đánh chết họ, vậy thì nó chắc chắn không thể xuất hiện ở vùng đất này nữa.

Dù sao đối phương là dã thú Hỗn Độn, không phải như bình thường, được sinh ra trong thế giới Hồng Hoang.

Ngũ Thánh cũng có chút xấu hổ, cũng hiểu rõ Đông Vương Công

tự nhiên sẽ không giúp mình, nhưng không ngờ đối phương lại không nói lý lẽ như vậy.

Nhưng lúc này ở nơi biên giới Vực ngoại, một luồng sức mạnh kinh khủng không ngừng bộc phát, sau đó một bóng người khủng bố xuất hiện, mang theo một khí tức vô cùng kinh người.

Sự xuất hiện của người này khiến cả thế giới Hồng Hoang như được thắp sáng.

Lúc này Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng nhíu chặt mày, vội vã chạy đến vị trí của Đông Vương Công.

Đông Vương Công trực tiếp nhìn về phương hướng đó một cách nhàn nhạt.

Rõ ràng người đó chính là Đạo Tổ Hồng Quân, đối phương hẳn là đã từ không gian bị Hỗn Độn Chung xé rách trở về.

"Kẻ nào?" Sắc mặt Hồng Quân vô cùng khó coi, khi đến gần thế giới Hồng Hoang liền cảm nhận được khí tức của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Đồng thời ngài cũng trực tiếp chạy đến đây.

Khi thấy Ngũ Thánh đều bị trọng thương, sắc mặt trở nên dị thường khó coi.

Phải biết rằng những người này đều là đệ tử của ngài, bây giờ bị người ngoài đánh bị thương, tự nhiên vô cùng tức giận.

"Đạo hữu, rốt cuộc là chuyện gì?" Hồng Quân vô cùng tò mò nhìn Đông Vương Công hỏi.

Rõ ràng ngài cũng thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đứng bên cạnh Đông Vương Công, lần này ra tay chắc chắn là nó.

Hồng Quân biết rõ Đông Vương Công sẽ không ra tay với đám

Công đức thánh nhân này, tuy trước đây có chút hiểu lầm, nhưng bây giờ hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp, đối phương căn bản không thèm để vào mắt.

"Đi nói cho ông ta biết chuyện gì đã xảy ra!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Nghe vậy, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng cẩn thận, bởi vì khí tức trên người Hồng Quân vô cùng khủng bố, có thể so sánh với những con dã thú Hỗn Độn kia.

"Nếu bọn họ không tấn công ta trước, ta cũng lười tính toán với đám sâu kiến này, đại nhân cũng không muốn ta giết, ta đã cho ông mặt mũi rồi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Hồng Quân.

Đối phương mạnh mẽ như vậy, nhưng lại không lập tức ra tay, rõ ràng đều là vì Đông Vương Công đứng sau, cho nên Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng cũng biết điều.

"Chuyện là thế nào?" Hồng Quân nhìn về phía Ngũ Thánh.

Ánh mắt đó tựa như không dung chứa bất kỳ sự lừa dối nào, khiến Ngũ Thánh không dám có bất kỳ sự che giấu nào.

"Nếu đã như vậy, các con đều đã bị trọng thương, vậy chuyện này đến đây là kết thúc!" Hồng Quân sau khi hiểu rõ sự việc, liền trực tiếp vung tay, lập tức đại trận do Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bố trí vào khoảnh khắc này triệt để sụp đổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng không hề ngăn cản, trong lòng nó cũng hiểu rõ, một khi Hồng Quân đã xuất hiện, chuyện này cũng chỉ có thể giải quyết như vậy.

Ngũ Thánh nhanh chóng xám xịt rời khỏi nơi này, không dám có chút dừng lại nào, trực tiếp bay về thế giới Hồng Hoang.

"Đạo hữu, vị này là?" Sau khi Ngũ Thánh rời đi, Hồng Quân liền

đến bên cạnh Đông Vương Công hỏi.

Rõ ràng Hồng Quân cũng cảm nhận được khí tức Hỗn Độn trên người Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, thứ này căn bản không thuộc về thế giới này, cho nên trong lòng cũng có chút tò mò.

"Vị này là ta kết giao sau khi ra khỏi Hỗn Độn Chung, bây giờ đã bái nhập môn hạ của ta!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói với Hồng Quân.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không nói gì, biết rằng hai vị này muốn nghiền ép mình thực sự quá đơn giản, im miệng là cách tốt nhất.

"Nhưng đạo hữu cũng biết rõ, bọn chúng là đệ tử của ta, bây giờ bị đánh, ta muốn tìm lại chút thể diện!" Hồng Quân nói với Đông Vương Công.

Đồng thời ánh mắt vô cùng đáng sợ nhìn về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, tựa như muốn nuốt chửng đối phương.

Hồng Quân thành đạo đã lâu như vậy, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ chỉ là một con dã thú trong Hỗn Độn, nhưng ngài căn bản không có chút sợ hãi nào.

Phải biết rằng thế giới Hồng Hoang là đạo trường của ngài, nếu không động dụng thủ đoạn, đối phương chưa chắc đã đỡ nổi.

Chương 518

Hồng Quân thái độ vô cùng rõ ràng, hiển nhiên đối với chuyện này phải làm rõ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này sắc mặt cũng vô cùng âm trầm, chưa đợi Đông Vương Công nói gì, liền nói với Hồng Quân: "Đừng tưởng thực lực ngươi mạnh hơn ta, ta sẽ sợ!" Thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lên tiếng, Đông Vương Công cũng không tiếp tục nói với Hồng Quân, đứng một bên quan sát không nói gì.

"Vậy thì đến đi, để ta xem ngươi rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Hồng Quân cười lớn nói.

Rõ ràng trong mắt ngài, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ căn bản không đáng nhắc tới, đối phương là dã thú trong Hỗn Độn, tự nhiên càng không có sắc mặt tốt.

"Nếu muốn đấu thì cứ đấu, nhưng ta không hy vọng xuất hiện tình huống tử thương!" Đông Vương Công lúc này mở miệng nói với Hồng Quân.

Phải biết rằng tuy hai bên là quan hệ hợp tác, nhưng quan hệ này không hề vững chắc, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

"Được!!!!" Hồng Quân lại sảng khoái đáp ứng, rõ ràng không quan tâm đến những điều này, chỉ cần cho Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ một đòn phủ đầu là được.

"Đại nhân, cảm ơn!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Rõ ràng Đông Vương Công đây là cho nó cơ hội giữ mạng, nếu không Hồng Quân mà thật sự toàn lực ra tay, có khả năng Tình

Nguyên Bạch Trảo Hổ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Đông Vương Công chỉ gật đầu, đi về phía xa, lúc này là người ngoài cuộc.

"Đến đi, để ta xem ngươi rốt cuộc có thực lực gì!" Hồng Quân lúc này nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Ngài lại không có chút áp lực nào, tuy Đông Vương Công không muốn có chuyện tử thương xảy ra, nhưng ngài không thể đảm bảo có thể kiểm soát tốt được lực độ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nheo mắt, lập tức trong miệng bộc phát ra khí tức kinh khủng, từng luồng linh khí không ngừng ngưng tụ.

Gầm!!!!!!

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ gầm lớn một tiếng, lập tức khí tức kinh khủng trong tay trực tiếp tấn công về phía Hồng Quân, muốn đánh chết ngài ngay lập tức.

"Chỉ có thực lực thế này thôi sao?" Hồng Quân cười nói, có thể nói là vô cùng ung dung, rõ ràng không có bất kỳ lo lắng nào.

Trong tay Hồng Quân từng luồng linh lực hội tụ, trực tiếp nghênh đón luồng sức mạnh do Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đánh ra.

Uỳnh!!!!

Sức mạnh kinh khủng trực tiếp chấn động, nhưng lúc này giữa hai người từng luồng năng lượng không ngừng lấp lánh, đó là bản nguyên chi lực của thế giới Hồng Hoang.

Dù sao thực lực quá khủng bố, đây cũng là thứ Hồng Quân sử dụng, nơi này là đạo trường của ngài, tự nhiên có thể dẫn động.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không hề có chút kinh ngạc nào, trực

tiếp lao về phía Hồng Quân, sát khí lớn nhất của nó chính là móng vuốt trong tay, có thể phá vỡ linh lực, khiến người ta phòng không kịp.

Khi hổ trảo xuất hiện, pháp tắc kinh khủng không ngừng chấn động, lúc này Hồng Quân tự nhiên cũng dùng linh lực tạo ra một bức tường kinh khủng trước mặt.

Xoẹt!!!!!!

Nhưng hổ trảo lại trực tiếp xé rách linh lực, thực lực của Hồng Quân vô cùng khủng bố, nhưng lại có thể bị xé rách.

"Chiêu này cũng không tệ!" Hồng Quân nhìn hổ trảo khổng lồ không có chút sợ hãi nào, nhàn nhạt cười nói.

"Cứ từ từ hưởng thụ đi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hét lớn một tiếng, hổ trảo không ngừng đâm về phía Hồng Quân, muốn trực tiếp đánh chết ngài.

Nhưng Hồng Quân lại trực tiếp duỗi tay ra, ngay cả Đông Vương Công lúc này cũng có chút tò mò đối phương rốt cuộc muốn làm gì!

Hồng Quân vô cùng bình tĩnh, nhìn hổ trảo lớn hơn cả thân thể mình, không có chút hoảng sợ nào.

"Sức mạnh của ngươi căn bản không đáng sợ!" Hồng Quân nhàn nhạt nói, bộ dạng ung dung đó tựa như không hề để Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vào mắt.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ làm sao có thể bị mấy câu nói của đối phương dọa sợ, hổ trảo dũng mãnh tiến lên, không chút dừng lại.

Uỳnh!!!!

Hồng Quân trực tiếp duỗi tay ra khống chế nó, hai người so đấu sức mạnh.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ rõ ràng về mặt sức mạnh không phải

là đối thủ của Hồng Quân, lúc này chỉ cảm thấy sức mạnh trên tay đối phương càng thêm khủng bố.

Bành!!!!

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cả thân thể như một quả đạn pháo trực tiếp bay ra ngoài, uy lực một quyền của Hồng Quân có thể nói là vô cùng kinh khủng.

"Rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lại có sức mạnh kinh khủng như vậy!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hồng Quân.

Ban đầu nó tưởng rằng hổ trảo phá vỡ được lớp năng lượng của đối phương, có thể đánh bị thương đối phương, nhưng không ngờ lại xuất hiện cảnh này.

"Sức mạnh của ngươi quá yếu!" Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trước mặt các Thánh nhân thì mạnh, nhưng trước mặt Hồng Quân căn bản không đáng nhắc tới.

"Lại lần nữa!!!!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ làm sao chịu được sự khiêu khích này, lập tức đứng thẳng người hét lớn một tiếng với Hồng Quân.

Hồng Quân không từ chối, nhàn nhạt nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, muốn xem đối phương rốt cuộc có thủ đoạn gì, mà dám hung hãn như vậy.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lại một lần nữa lao về phía Hồng Quân, lần này hổ trảo mang theo một luồng gió mạnh, trực tiếp tấn công tới, tốc độ đó nhanh đến mức khó mà nắm bắt.

Đông Vương Công thì nhìn tất cả mọi chuyện không hề ngăn cản, chờ đến khi đòn tấn công thực sự muốn ra tay đánh chết Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, lúc đó ra tay cũng không muộn.

Luồng gió mạnh kinh khủng, tựa như muốn xé nát vạn vật xung quanh, toàn bộ sức mạnh cũng bộc phát ra uy lực kinh khủng, tựa như muốn trực tiếp đánh chết đối phương.

"Thực lực cũng chỉ có vậy, nhận mệnh đi!" Giọng nói của Hồng Quân vô cùng nhạt.

Lập tức trong thân thể bộc phát ra linh lực kinh khủng, trực tiếp nghênh đón Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lao tới, tốc độ không chút dừng lại.

Nếu đối phương muốn đấu, vậy tự nhiên phụng bồi đến cùng, thực lực đã bày ra trước mặt hai người.

Trên nắm đấm của Hồng Quân linh lực không ngừng tuôn ra, mỗi bước đi, luồng sức mạnh đó cũng theo đó trở nên càng thêm khủng bố, nắm đấm huyễn hóa từ linh lực cũng không ngừng lớn lên.

Uỳnh!!!!!!

Hai bên va chạm, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ muốn dùng pháp tắc chi lực trên hổ trảo trực tiếp đánh vỡ nắm đấm huyễn hóa từ linh lực kia.

Chỉ là lần này không như Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ mong muốn, trên nắm đấm này cũng có từng đạo pháp tắc đang không ngừng chấn động.

Rắc!!!!

Một tiếng vang giòn, hổ trảo của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vào khoảnh khắc va chạm với nắm đấm linh lực của Hồng Quân đã hoàn toàn vỡ nát.

Chương 519

Sức mạnh của đối phương tuyệt đối không thể xem thường, nhưng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không ngờ pháp tắc mà nó tự hào lại không đáng một đồng trước mặt Hồng Quân.

"Hừ!!!!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục tấn công Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, mà đánh nắm đấm đó về phía xa.

Trận chiến này rõ ràng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã bại, hơn nữa còn bại một cách vô cùng triệt để.

Nhìn luồng quyền kình kinh khủng lướt qua bên cạnh, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng sững sờ tại chỗ, không dám có hành động gì khác.

"Tuy ngươi có pháp tắc vô thượng, nhưng ở nơi này, ta mới là vô thượng tôn giả!" Hồng Quân với tư thế khinh miệt thiên hạ nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Ngữ khí tràn đầy sự khinh thường, rõ ràng đối với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng có chút thất vọng.

Ban đầu ngài tưởng rằng dã thú Hỗn Độn có chiến lực kinh khủng, nhưng đối phương lại chưa đạt đến mức đó.

Phải biết rằng ngài còn chưa động dụng đến pháp tắc của thế giới này, nếu không Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã sớm trở thành một đống vụn.

"Thực lực của đạo hữu quả nhiên kinh khủng!" Đông Vương Công từ xa đi tới.

Hồng Quân rất khủng bố, nhưng Đông Vương Công biết mình cũng đang phát triển theo hướng đó, chỉ cần có đủ thời gian, đối

phương không đáng để lo ngại.

Thấy Đông Vương Công đi tới, Hồng Quân cười nói: "Đạo hữu quá lời rồi, ta thấy thế giới sau này tất định là của ngài!" Đông Vương Công tự nhiên biết Hồng Quân chỉ đang khách sáo, cho nên không để trong lòng, sau đó nhìn về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

"Ngươi lui xuống trước đi, ta và vị đạo hữu này có một số chuyện cần bàn bạc!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ tự nhiên hiểu ý, bây giờ nếu tiếp tục đối kháng với Hồng Quân, chắc chắn sẽ bị đối phương đánh chết.

Bây giờ Đông Vương Công ra mặt, đối phương lại tươi cười đón tiếp, nó cũng nhìn ra được một chút manh mối.

Sau khi thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đi xa, Hồng Quân cười nói với Đông Vương Công: "Đạo hữu, không biết có lấy được Hỗn Độn Chung không?" Đông Vương Công gật đầu, lập tức trong tay xuất hiện chiếc chuông, trên thân chuông từng đạo pháp tắc đang không ngừng chấn động.

"Vật này quả không dễ lấy, nó đã đưa bần đạo đến nơi sâu thẳm của thế giới hỗn độn kia, vừa mới xuất hiện liền gặp con hổ đó!" Đông Vương Công cười nói.

Hồng Quân gật đầu, ngài cũng vô cùng rõ ràng, pho tượng đá đó có một tia ý chí của Bàn Cổ, có thể dĩ lực phá vạn pháp.

Tuy thực lực của Đông Vương Công vô cùng khủng bố, nhưng lại không có cách nào, bởi vì không có cách nào phá vỡ nó, cho nên cũng chỉ có thể từ bỏ, không ngờ Hồng Quân lại không ngờ nó sẽ bị đối phương lấy được.

Trong mắt Hồng Quân tự nhiên vô cùng hâm mộ, khí tức mà Hỗn Độn Chung này tỏa ra thực sự quá khủng bố.

Vật này được gọi là Tiên Thiên Chí Bảo, bởi vì sự bất phàm của nó, bên cạnh Bàn Cổ có thể xé rách hỗn độn.

"Bây giờ mọi chuyện đã giải quyết, con hổ này bần đạo sẽ mang về trông nhà giữ cửa!" Đông Vương Công lúc này nói với Hồng Quân.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này trong lòng có thể nói là vô cùng cảm động, bây giờ Đông Vương Công ra mặt giải quyết tất cả, nó cũng có thể thuận lý thành chương sinh tồn trong đại địa Hồng Hoang.

"Chuyện này....." Hồng Quân cũng có chút do dự, dù sao Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ là một yếu tố không xác định quá lớn, mà ngài cũng không thể lúc nào cũng trông chừng thế giới Hồng Hoang.

"Yên tâm, bần đạo ở đây, nó không dám làm loạn!" Đông Vương Công cười nói, đồng thời vẫy vẫy tay với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vội vàng đến bên cạnh Đông Vương Công, bởi vì nó biết rõ trong lòng, chỉ có nghe lời mới có thể sống sót.

"Nếu đạo hữu đã mở lời, vậy ta tạm thời tin ngươi!" Hồng Quân nheo mắt hung hăng liếc Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ một cái, sau đó liền trực tiếp đi về phía xa, không hề dừng lại.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thấy Hồng Quân rời đi, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đại nhân, đa tạ đã giải vây cho ta!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công, đây cũng là lời cảm tạ từ tận đáy lòng.

Đông Vương Công không nói gì, chỉ nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ: "Bây giờ theo ta đi!" Nói xong, Đông Vương Công thân hình lóe lên, trực tiếp bay về phía thế giới Hồng Hoang.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng vội vàng theo kịp bước chân của

Đông Vương Công, nó biết rõ, tuy Hồng Quân đã rời đi, nhưng đối phương là người thành đạo ở thế giới này, tất cả mọi thứ đều có thể bị đối phương khống chế.

"Đại nhân, chờ ta với!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Lúc này trong lòng nó không sợ là không thể, tuy thế giới Hồng Hoang trông có vẻ không khủng bố như thế giới đại viên bàn kia, nhưng nơi này lại xuất hiện hai người Hồng Quân và Đông Vương Công, khiến nó cũng không dám có bất kỳ sự phóng túng nào.

Thậm chí Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này có chút lo lắng Hồng Quân sẽ lại một lần nữa tấn công mình, lúc đó nên ứng phó thế nào thực sự khiến nó có chút khó chịu.

Rất nhanh Đông Vương Công đã đưa Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ về phía đảo Bồng Lai, nơi đây tiên vụ mờ mịt, linh khí hội tụ, thậm chí có một số linh khí trực tiếp biến hóa thành một con linh long, trực tiếp ngao du trong toàn bộ tiên vụ.

"Nơi này chính là nơi sau này ngươi phải bảo vệ!" Đông Vương Công lúc này đứng trước đảo Bồng Lai nói.

Nghe vậy, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trước tiên sững sờ, sau đó nói với Đông Vương Công: "Đại nhân nói thật sao?" Rõ ràng nó có chút không dám tin, phải biết rằng nó là dã thú Hỗn Độn, là cường giả trong cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng bây giờ lại bị Đông Vương Công sắp xếp trông nhà, chuyện này thực sự ngoài dự liệu của nó.

Rõ ràng chuyện này nó đã hiểu rõ, lúc này chuyện này trong lòng cũng vô cùng tò mò, đối với việc này trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

"Đại nhân có thể cho ta đổi một vị trí khác không?" Tình Nguyên

Bạch Trảo Hổ cẩn thận hỏi Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công đối với chuyện này trong lòng, dù sao trông nhà giữ cửa không phải là chuyện nó muốn.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, nếu không thì ngươi cứ ra khỏi thế giới này!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Phải biết rằng hiện tại Hồng Quân đang theo dõi toàn bộ thế giới Hồng Hoang, lúc này Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ chỉ có thể tiếp tục ở lại đây, căn bản không thể ra khỏi thế giới này.

Rời khỏi thế giới này?

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lập tức ủ rũ, lúc này nó tự nhiên hiểu rõ, tất cả là nhờ Đông Vương Công đã bảo vệ nó, nếu rời khỏi đại địa Hồng Hoang, tất sẽ chết ở nơi này.

Dã thú Hỗn Độn, vì để tìm kiếm một thế giới thích hợp để sinh tồn, rõ ràng thế giới trước mắt chính là như vậy, bởi vì linh khí nơi đây dồi dào.

Hồng Quân chắc chắn sẽ không thả nó đi, nếu ở lại đây, cũng không thể gây ra uy hiếp gì, nhưng nếu rời đi, chắc chắn sẽ đến thế giới Hồng Hoang tìm những dã thú Hỗn Độn khác, cùng nhau chiếm lấy thế giới này.

"Đại nhân, vậy ta ở lại đây trông nhà giữ cửa vậy!" Sắc mặt Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cực kỳ khó coi, nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công chỉ gật đầu, sau đó chỉ vào một hòn đảo nhỏ nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ: "Nơi này sau này chính là đạo trường của ngươi, có thể yên tâm ở đây tu hành!" Nói xong liền trực tiếp bay về đảo Bồng Lai, không hề có chút dừng lại.

Đông Vương Công trực chỉ hướng về đảo Bồng Lai.

Đã lâu không về, mọi thứ trên đảo vẫn không có gì thay đổi.

Chỉ là khí vận trên đảo Bồng Lai đã tăng lên đôi chút.

Không cần nói cũng biết là do đại chiến Vu Yêu đã kết thúc, hiện tại tất cả khí vận đều tản lạc khắp nơi trong thế giới Hồng Hoang.

Phải biết rằng đảo Bồng Lai vốn là nơi khí vận xoay tụ, khí vận của thế giới Hồng Hoang tự nhiên sẽ hội tụ về đây một ít.

Còn về thế giới Hồng Hoang ở phương Tây, Đông Vương Công chưa từng đến đó nên cũng không rõ liệu có được khí vận gia trì hay không.

Chương 520

Nhưng theo ý của Thiên Đạo, Tây phương Nhị Thánh tất nhiên có thể nhận được khí vận, khiến cho thế giới phương Tây cằn cỗi kia trở nên tốt đẹp hơn.

Bên trong Tiên các Bồng Lai, thân hình Đông Vương Công vừa mới đáp xuống, liền thấy một thiếu niên tóc dài, tay đang cầm kiếm, không ngừng dẫn động linh khí bốn phía, quả thật có khí thế nuốt cả núi sông.

"Đảo chủ đã về!" Thiếu niên thấy Đông Vương Công liền vội vàng quỳ xuống bái kiến, không dám ngẩng đầu nhìn.

"Ừm!" Đông Vương Công gật đầu, thiếu niên này chính là con trai thứ mười do Thường Hi và Đế Tuấn sinh ra, Lục Áp.

Lúc này Hi Hòa cũng từ trong Tiên các Bồng Lai đi ra, thấy Đông Vương Công liền vội vã tăng tốc nhào vào lòng chàng.

"Hoa công cuối cùng cũng đã về, thiếp nhớ chàng lắm!" Hi Hòa bĩu môi, ngẩng đầu nhìn Đông Vương Công nói.

Đông Vương Công đi một lần là hơn năm trăm năm, không hề để lại chút tin tức nào, Hi Hòa chỉ có thể ngày ngày mong, đêm đêm đợi.

Bây giờ Hoa công đã về, tâm tình tự nhiên vui vẻ hơn nhiều, nhưng sao vành mắt lại nhanh chóng đỏ lên?

"Có chuyện gì vậy?" Đông Vương Công có chút tò mò nhìn Hi Hòa hỏi.

Lần này trở về, nàng ấy không nên như vậy, dù sao trước kia thời gian xa cách còn dài hơn, bây giờ chàng về, tất nhiên phải khiến Hi Hòa mừng rỡ như hoa nở mới phải.

“Hoa công, trong những ngày chàng rời đi, thế giới Hồng Hoang của chúng ta đã xảy ra đại sự, Vu tộc công phá Thiên đình, muốn tàn sát hết Yêu tộc!” Nói đến chuyện này, nước mắt Hi Hòa liền rơi xuống, hiển nhiên đây là một chuyện đau lòng.

“Nói cho bần đạo nghe!” Đông Vương Công nhẹ nhàng ôm Hi Hòa vào lòng, ghé vào tai nàng thì thầm hỏi.

“Tuy Yêu tộc vẫn luôn chống cự, nhưng không địch lại Vu tộc, tỷ tỷ Thường Hi của ta đã bị Vu tộc sát hại!” Hi Hòa nói với Đông Vương Công.

Nghe chuyện này, Đông Vương Công cũng chỉ có thể lắc đầu, việc này là do Thiên Đạo sắp đặt, không phải y không giúp, mà là căn bản không thể nhúng tay vào.

Tuy Đông Vương Công đã siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo, nhưng ở đại địa Hồng Hoang, Thiên Đạo là tối thượng, uy lực vô cùng, y cũng khó mà nghịch thiên hành sự.

Với thực lực hiện tại, nếu Hồng Quân ra tay, y cũng có khả năng vẫn lạc trong tay đối phương.

Đối phương lấy nơi này làm đạo trường, pháp tắc Thiên Đạo đều có thể cung cấp cho hắn sử dụng.

Đông Vương Công tuy lấy lực phá vạn pháp, nhưng cũng khó mà phá vỡ được pháp tắc Thiên Đạo, bởi vì y sinh ra ở đại địa Hồng Hoang, cũng bị trói buộc bởi đại địa Hồng Hoang.

“Vậy Yêu tộc thế nào, Vu tộc lại ra sao?” Đông Vương Công hỏi.

Chuyện các Tổ Vu đều chết trong tay Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì Đông Vương Công cũng đã rõ, nhưng kết quả đại chiến tuy biết, vẫn cần phải xác nhận lại.

“Yêu tộc toàn tộc trừ Côn Bằng đã đào tẩu, tất cả những người

khác đều đã chết.

Vu tộc còn lại hai vị Đại Vu là Cửu Phượng và Xi Vưu, thân bị trọng thương, hiện không biết ở nơi nào!" Lục Áp nói với Đông Vương Công.

Đến nay, đại chiến Vu Yêu đã hoàn toàn hạ màn.

Thế giới Hồng Hoang sẽ mở ra một kỷ nguyên mới, điều này cũng đại biểu cho sự ra đời của một thời đại mới.

Trong lòng Lục Áp càng thêm hối hận, hối hận vì đã không chiến tử trên Thiên đình, mà lại trốn ở trong đảo Bồng Lai này.

"Ồ?" Đông Vương Công nhìn sang Lục Áp, trong lòng cũng đang đánh giá đối phương, thấy trong mắt hắn có một tia nộ khí, trong lòng cũng hiểu ra đôi chút.

Mối thù giết cha, giết mẹ, diệt tộc giờ đây đã cắm rễ sâu trong lòng Lục Áp.

Chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ tung ra đòn sấm sét, sẽ đi truy sát hai vị Đại Vu Cửu Phượng và Xi Vưu, lấy đầu của chúng để tế vong linh của tất cả Yêu tộc đã chết.

"Sư phụ, tu vi của người cường đại, có thể cho đồ nhi biết, hiện giờ những Đại Vu kia rốt cuộc đang ở đâu không?" Lục Áp quỳ hai gối xuống đất, hai mắt nhìn thẳng vào Đông Vương Công hỏi.

Hắn muốn báo thù, nhưng tìm kiếm kẻ thù lại vô cùng khó khăn, thế giới Hồng Hoang lớn như vậy, các Đại Vu kia như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Hiện tại mỗi ngày hắn đều đang dò la tin tức của Cửu Phượng và Xi Vưu, nhưng lại chẳng có chút tin tức nào.

"Chuyện này bần đạo cũng không có cách nào giúp con giải

quyết!" Đông Vương Công nhìn Lục Áp đang quỳ trên mặt đất, thản nhiên nói.

Đây chính là mệnh số.

Đông Vương Công tự nhiên biết hai vị Đại Vu kia đang ở đâu, nhưng y sẽ không nói cho Lục Áp nghe, bởi vì thời cơ chưa đến.

Một là vì sự an toàn của Lục Áp, đối phương tuy đã trải qua năm trăm năm rèn luyện, thực lực tiến bộ không ít, nhưng cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đi tìm các Đại Vu kia chắc chắn là một nước cờ chết.

Hai là việc Thiên Đạo đang làm hiện nay, chính là để cho mấy vị Đại Vu kia và Nhân tộc đấu tranh với nhau, chỉ bằng một Lục Áp nhỏ bé căn bản không có cách nào thay đổi, cho nên muốn báo thù, thì phải chờ đợi.

"Nhưng…" Lục Áp hai mắt nhìn Đông Vương Công, nước mắt đã chảy xuống, định tiếp tục cầu xin y.

Nhưng đối phương không thèm để ý nữa, dắt Hi Hòa cùng đi về phía Tiên các Bồng Lai.

"Hoa công, cháu của thiếp thật đáng thương, nói cho nó biết nơi ở của chúng đi!" Hi Hòa ghé vào tai Đông Vương Công nhẹ giọng nói.

Nhưng Đông Vương Công không hề để tâm, tiếp tục đi vào trong Tiên các Bồng Lai, đồng thời nói với Hi Hòa: "Hiện tại bên ngoài đảo Bồng Lai của chúng ta có một con dã thú đang canh giữ, không cần để ý đến nó, đồng thời cũng đừng để nó bước chân vào nơi này!" Thấy Đông Vương Công không tiếp tục nói về chủ đề này, Hi Hòa cũng biết đối phương có khó xử, liền không nói nữa mà nghiêm túc nghe lời dặn dò.

"Hoa công, con dã thú kia là do chàng mang về sao?" Hi Hòa có

chút tò mò hỏi.

Đông Vương Công gật đầu, con Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ kia quả thật là lựa chọn tuyệt vời để coi nhà giữ cửa, nếu không phải do phân thân Ma Thần đang ở đây, y đã có thể giải quyết nó trong ba nốt nhạc.

Nếu sau này phải đi nơi xa hơn, trong lòng cũng sẽ yên tâm hơn.

"Nhưng đảo Bồng Lai của chúng ta có đại trận bảo vệ, không cần con dã thú đó đâu nhỉ?" Hi Hòa có chút lo lắng hỏi.

Đã là dã thú, thực lực lại mạnh mẽ, cứ sắp xếp nó ở xung quanh đảo Bồng Lai như vậy, trong lòng Hi Hòa có chút lo lắng.

"Chuyện này nàng cứ yên tâm, nó không dám làm càn, đồng thời bần đạo cũng sẽ dùng một vài thủ đoạn để nó ngoan ngoãn nghe lời hơn!" Đông Vương Công nói với Hi Hòa.

Hiện tại chiến lực của đảo Bồng Lai cũng đã được nâng cao, Đông Vương Công đối phó với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không chỉ đơn giản như vậy.

Cùng lúc đó, Nhân tộc hiện nay cũng đang không ngừng lớn mạnh.

Không có Vu tộc và Yêu tộc đàn áp, Nhân tộc có thể nói là thuận buồm xuôi gió, cộng thêm việc sinh ra đã có linh trí, tuy tuổi thọ cực kỳ ngắn ngủi, nhưng lại dùng trí tuệ đó để không ngừng lớn mạnh.

Đồng thời, khả năng sinh sản của Nhân tộc cũng cực kỳ mạnh mẽ, chỉ trong năm trăm năm qua, từ mấy chục vạn người, hiện đã biến thành mấy chục triệu người.

Dấu chân của họ cũng dần dần bắt đầu lan ra khắp thế giới Hồng Hoang, cũng bắt đầu thành lập các thế lực của riêng mình.

Chỉ là trong Nhân tộc, có một người được tất cả các bộ lạc tôn

xưng là Thánh Nữ, đồng thời có một người khác lại được gọi là Thánh Nam.

Thánh Nữ chính là một hóa thân của Nữ Oa, những bộ lạc này đều do nàng tạo ra, tất cả mọi thứ đều là bút tích của nàng.

Chương 521

Người được gọi là Thánh Nam chính là ca ca Phục Hy mà Nữ Oa vẫn luôn tìm kiếm, tuy linh lực yếu ớt, nhưng lại nắm giữ Tiên Thiên Bát Quái, có thể tính toán được thiên tai nhân họa, đồng thời cũng sáng tạo ra một loại văn tự.

Sự xuất hiện của y đã khiến cho cả Nhân tộc không ngừng tiến bộ và phát triển, có thể nói Nhân tộc lớn mạnh như hiện nay là do hai người này tạo nên.

Ngoài Nhân tộc ra, thì trên núi Côn Luân, Tam Thanh bắt đầu chiêu mộ đệ tử rộng rãi, tự nhiên là vì coi trọng sự thông tuệ của Nhân tộc mới làm vậy.

Đồng thời khí vận Nhân tộc hiện nay đang hội tụ, tất cả mọi người đều hận không thể chiêu mộ toàn bộ Nhân tộc trong thế giới Hồng Hoang về dưới trướng mình.

Nhưng Lão Tử đối với chuyện này lại không quan tâm, hiện tại chỉ lo làm sao để bảo vệ đạo trường của sư tôn, không hề đi tranh đoạt những thứ này.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hoàn toàn khác, hai người hận không thể chiêu mộ toàn bộ Nhân tộc.

Ngoài Tam Thanh ra, còn có Tây phương Nhị Thánh, hiện nay cũng đang giương cờ hiệu, để Nhân tộc gia nhập môn phái, hy vọng có thể chia sẻ khí vận.

Đồng thời Tiếp Dẫn đạo nhân tự xưng là 'Nam mô A di đà Phật', tự phong là người có công đức đệ nhất Phật giáo, nhập giáo chỉ cần không ngừng truyền tụng câu này, lĩnh ngộ chân lý, liền có thể đạt tới cảnh giới vô thượng, siêu phàm thoát tục.

Tam Thanh cũng vậy, Thông Thiên giáo chủ chủ trương tạo khí luyện vật, phân phát pháp bảo, chiêu nạp đệ tử, không ngừng lớn mạnh Tiệt giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì ban đan dược cho Nhân tộc, khiến cho số lượng Nhân tộc gia nhập Xiển giáo của y càng nhiều không kể xiết.

Dù sao đan dược có thể giúp Nhân tộc kéo dài tuổi thọ, đồng thời hấp thụ linh khí trời đất, Xiển giáo cũng ngày càng lớn mạnh, sức hấp dẫn của đan dược quả thực quá lớn.

Khí vận Nhân tộc kéo dài, có thể nói đã chiêu mộ mấy trăm năm, đến nay vẫn chưa dừng lại.

Nữ Oa đối với chuyện này không quan tâm, tiếp tục sáng lập khai giáo, để Nhân tộc thử đi trên con đường tu tiên.

Có thể nói thế giới Hồng Hoang hiện nay đang dần dần thay đổi, nhưng nơi duy nhất không thay đổi chính là đảo Bồng Lai trên Đông Hải.

Lúc này, Đông Vương Công đang ở bên ngoài Bồng Lai, cùng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang trò chuyện về một số tâm đắc.

"Bây giờ ngươi đã biết nơi này, muốn ra ngoài rất khó, cứ ở lại đây đi!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Trong lòng đối phương tự nhiên hiểu rõ, nhưng ở lại đây coi nhà giữ cửa thật sự không phải là việc nó muốn làm.

Nếu không phải đánh không lại Đông Vương Công, nó đã sớm trở mặt rồi, đồng thời còn có Hồng Quân đang theo dõi trong hư không, khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ càng thêm khó chịu, hiện tại chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời.

Tuy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã đồng ý chuyện này, nhưng

Đông Vương Công vẫn không yên tâm, đối phương là dã thú Hỗn Độn, thực lực cực kỳ đáng sợ, đặt trong thế giới Hồng Hoang, trừ y và Hồng Quân ra, không một ai có thể đối phó được.

"Nếu đã đồng ý chuyện này, vậy bần đạo bắt buộc phải lưu lại một tia ấn ký trong nguyên thần của ngươi!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Bây giờ y không quan tâm đối phương có đồng ý hay không, y chỉ cần xử lý xong chuyện này, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

"Đại nhân, làm như vậy không được sao?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nheo mắt nhìn Đông Vương Công hỏi.

Hiện tại ở đây coi nhà giữ cửa đã là giới hạn mà nó có thể chịu đựng, nhưng Đông Vương Công lại muốn lưu lại ấn ký nguyên thần, chuyện này quả thực khiến nó vô cùng tức giận.

"Bần đạo chỉ muốn có thể yên tâm mà thôi!" Giọng của Đông Vương Công rất bình thản, nhưng lại khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cảm thấy không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trở nên cực kỳ khó coi, nhưng lời của Đông Vương Công nó tự nhiên hiểu rõ, khả năng không để lại ấn ký gần như bằng không.

"Đại nhân, có thể không để lại ấn ký được không!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ ấm ức nói với Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công không nói gì, lạnh lùng nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, ánh mắt đã nói cho đối phương biết kết quả.

Chuyện này không thể nào, nếu Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không cho y để lại ấn ký nguyên thần, vậy Đông Vương Công tất nhiên sẽ không để nó ở lại xung quanh đảo Bồng Lai.

Y cũng sẽ không để nó ở lại trong thế giới Hồng Hoang, tuy y

không nhất định ra tay, nhưng Hồng Quân chắc chắn sẽ giết nó.

"Nhưng…" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ muốn giãy giụa, nhưng Đông Vương Công giờ đã đứng trước mặt nó, đồng thời trong tay cầm Hỗn Độn Chung, tinh thần trên thân chuông đang không ngừng chấn động.

Ý của Đông Vương Công vô cùng rõ ràng, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không làm cũng phải làm, không có bất kỳ cơ hội nào, nếu không sẽ trực tiếp trấn áp giết chết nó.

"Nếu đã như vậy, vậy đại nhân, cứ làm như vậy đi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng vô cùng không tình nguyện, nhưng sự việc đã đến nước này, nó cũng chỉ có thể cúi đầu trước Đông Vương Công.

"Tốt, nếu đã như vậy, bần đạo hy vọng ngươi không chống cự, Hồng Quân biết chuyện này, chỉ cần ngươi có một chút phản kháng, sức mạnh của thế giới này sẽ trực tiếp đổ ập xuống ngươi!" Đông Vương Công thản nhiên nói.

"Đại nhân, xem ra chuyện này chỉ có thể như vậy!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bất đắc dĩ gật đầu nói.

Nó hiểu rõ trong lòng, nếu Đông Vương Công thật sự ra tay với nó, vậy Hồng Quân chắc chắn cũng sẽ ra tay.

Một mình Đông Vương Công đã đủ cho nó ăn hành, huống chi còn thêm Hồng Quân, có thể nói nó căn bản không có cơ hội sống sót nào.

Tay Đông Vương Công đang không ngừng kết thủ ấn, trực tiếp tấn công về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, lực lượng kinh khủng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát.

Một đạo nguyên thần kia trực tiếp bay về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, nó muốn chống cự, nhưng nghe lời cuối cùng của Đông

Vương Công, trong lòng cũng không dám có bất kỳ sự chống cự nào, như vậy tính mạng chắc chắn sẽ bị uy hiếp.

Dần dần, tiểu nhân nguyên thần của Đông Vương Công trực tiếp đi vào trong đầu của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, mọi thứ đều không có bất kỳ trở ngại nào, hiển nhiên đối phương không hề phản kháng.

Chẳng mấy chốc, nguyên thần của Đông Vương Công đã tiến vào trong đầu của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Đông Vương Công chỉ sử dụng một tia sức mạnh mà thôi, không hề đưa toàn bộ nguyên thần ra, thực ra là y sợ Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đổi ý, trực tiếp xóa sổ nguyên thần của y, như vậy Đông Vương Công sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tiến vào trong biển ý thức của đối phương, nơi đây là một thế giới ngũ sắc rực rỡ, linh khí đang không ngừng bao quanh bảo vệ nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Ở sâu bên trong, một con mãnh hổ đang cuộn mình, trong mắt bộc phát ra ánh sáng kinh khủng, như muốn đánh tan mọi thứ xung quanh.

Đó chính là nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, hiện tại không có bất kỳ sự phản kháng nào, chỉ ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, đang nhìn Đông Vương Công từng bước tiến lại gần.

“Đại nhân, ngài thật sự chắc chắn muốn làm như vậy sao?” Nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này đứng dậy nói với Đông Vương Công.

“Chuyện này bần đạo đã nói rồi, chỉ có như vậy ta mới yên tâm để ngươi ở lại trong thế giới này!” Đông Vương Công nheo mắt nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Trong lòng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có thể nói là trăm bề không muốn, đồng thời sức mạnh xung quanh cũng không ngừng xoay

chuyển, thế giới ngũ sắc ban đầu cũng đang không ngừng chấn động.

Một luồng khí tức kinh khủng kia trực chỉ vào Đông Vương Công, hiển nhiên Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bây giờ vô cùng không tình nguyện, nhưng đối với chuyện này lại có thể làm gì được!

"Ngươi muốn chém giết nguyên thần của ta?" Đông Vương Công thản nhiên hỏi.

Y không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào, bởi vì đây chỉ là một tia khí tức, căn bản không cần phải sợ hãi, dù bị chém giết, cũng không ảnh hưởng lớn đến y.

Nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không có bất kỳ hành động nào, chỉ ở đây nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công, không dám có bất kỳ động tác nào.

Trong lòng nó hiểu rõ, nếu bây giờ trở mặt với Đông Vương Công, chắc chắn sẽ phải chịu sự công kích kinh khủng, bởi vì thực lực của Đông Vương Công thực sự quá đáng sợ.

Nguyên thần của Đông Vương Công từ từ đi về phía nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, y muốn để lại ấn ký, như vậy có thể khiến đối phương nằm trong sự kiểm soát của mình.

Chương 522

“Đại nhân, ngài phải biết rằng, một khi nguyên thần của ta khắc lên ấn ký của ngài, ta sẽ trở thành con rối, chỉ hy vọng ngài có thể giữ lại tính mạng cho ta!” Nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công.

Hiển nhiên Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng không muốn, như vậy tính mạng của nó liền giao vào tay Đông Vương Công, chỉ cần đối phương một ý niệm, nó sẽ trực tiếp chết đi.

“Yên tâm, bần đạo đã khắc ấn ký nguyên thần lên ngươi, vậy sẽ bảo vệ tính mạng của ngươi.” Đông Vương Công nói với nó.

Nghe lời của Đông Vương Công, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đối với chuyện này trong lòng cũng vô cùng tò mò, phải biết chuyện này không hề đơn giản như những gì y nói.

Bởi vì một khi chuyện này hoàn thành, vận mệnh của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ sẽ giao vào tay Đông Vương Công.

Đối phương muốn nó đi về phía tây, nó phải đi về phía tây, muốn nó đi về phía đông, nó phải đi về phía đông, không được có bất kỳ sự vi phạm nào.

Bởi vì một khi đối phương đốt cháy tia nguyên thần đó, nguyên thần của nó sẽ bị đốt cháy và bùng nổ ngay lập tức, lúc đó sinh mệnh của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng sẽ kết thúc hoàn toàn.

“Hy vọng đại nhân có thể cho tôi thấy hy vọng!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công, đối với chuyện này trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Ai lại muốn bị người khác khống chế, nhưng bây giờ tất cả đều là

hành động bất đắc dĩ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã thỏa hiệp, nguyên thần của Đông Vương Công tự nhiên lao về phía đối phương.

Lập tức Đông Vương Công đã đến bên cạnh nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, thân hổ kia không có bất kỳ động tác nào, chỉ hai mắt nhìn y.

"Nếu đã như vậy, vậy bần đạo bắt đầu đây!" Đông Vương Công nói với nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Nguyên thần Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không nói gì, từ từ nằm xuống đất, không dám có bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Hiện tại nó đã quyết định làm chuyện này, cho nên trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, tự nhiên sẽ không làm ra bất kỳ sự phản kháng nào.

Nguyên thần Đông Vương Công không ngừng kết thủ ấn, sau đó nguyên thần của y cũng trực tiếp chạm vào nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Vào khoảnh khắc đó, khi chạm vào thân thể nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, sức mạnh của Đông Vương Công lập tức biến đổi không ngừng.

Lập tức nguyên thần bắt đầu thay đổi, hóa thành một tia linh khí trực tiếp dung hợp vào thân thể của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, tốc độ không hề có chút dừng lại.

Vào khoảnh khắc này, sức mạnh trên người Đông Vương Công đang không ngừng biến hóa, trực tiếp truyền vào trong nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, mọi thứ đều đang thay đổi.

Ong!!!!

Lập tức từng đạo sức mạnh đang không ngừng tỏa ra, vào khoảnh

khắc này Đông Vương Công hoàn toàn cảm nhận được sức mạnh bộc phát từ trong cơ thể của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ theo bản năng muốn chống lại luồng lực lượng kinh khủng này, nhưng nhớ lại những gì Đông Vương Công vừa nói, nó liền thu lại toàn bộ sức mạnh trong nguyên thần.

Vào khoảnh khắc này, sức mạnh của Đông Vương Công hoàn toàn chìm vào trong cơ thể Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, tất cả sức mạnh đều biến mất.

Hiện tại đã khôi phục lại sự bình tĩnh, chỉ là trong thế giới nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, nguyên thần của Đông Vương Công cũng đã biến mất khỏi nơi này.

Ở bên ngoài, Đông Vương Công cũng tỉnh lại, mở mắt nhìn Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này vô cùng sùng kính nhìn Đông Vương Công, không dám có chút phản kháng nào, bởi vì nó hiểu rõ trong lòng, mọi thứ đều không đơn giản như trong tưởng tượng.

"Đại nhân, bây giờ tôi là người của ngài rồi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với Đông Vương Công, trong lòng hiểu rõ, tính mạng của nó hiện tại hoàn toàn nằm trong tay đối phương, tự nhiên không dám có bất kỳ ý định phản kháng nào.

"Tiếp tục ở lại đây!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, sau đó liền trực tiếp đi về phía đảo Bồng Lai.

Hiện tại Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã nằm trong tầm kiểm soát của y, căn bản không cần phải lo lắng gì.

Trong Tiên các Bồng Lai, Đông Vương Công ngồi trên bồ đoàn, hiện tại y có thể cảm nhận rõ ràng trong nguyên thần của mình có một

tia nguyên thần của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Chỉ là sức mạnh của đối phương vô cùng yếu ớt, chỉ cần y muốn, có thể dễ dàng bóp chết đối phương, không tốn chút sức lực, căn bản không cần lo lắng gì.

"Hoa công, con dã thú Hỗn Độn kia bây giờ đã được giải quyết triệt để rồi sao?" Hi Hòa lúc này đi vào hỏi Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, hiện tại Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của y, trong lòng cũng yên tâm.

"Bây giờ Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ chính là thần thú coi nhà giữ cửa của ta, sau này ta cũng không cần lo lắng như vậy nữa!" Đông Vương Công nói với Hi Hòa, cũng cho nàng một viên thuốc an thần.

Trong thế giới Hồng Hoang, giữa đại dương mênh mông, một luồng lực lượng kinh khủng đang không ngừng thẩm thấu ra ngoài.

Dưới đại dương, một con tử long đang bơi lội dưới đáy, cảm nhận được luồng sức mạnh này, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Bởi vì luồng sức mạnh đó xuất hiện, nước biển xung quanh đang không ngừng sôi trào, mặt biển vốn yên tĩnh giờ đây cuộn trào những con sóng cao đến ngàn mét, từng đạo khí tức kinh khủng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tử long trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nhưng nó căn bản không có cách nào dò xét xem bên trong rốt cuộc là luồng sức mạnh gì, nó muốn thăm dò, lại phát hiện một luồng sát ý vô cùng kinh khủng, trực tiếp tấn công về phía nó.

"Chuyện này tuyệt đối không bình thường, ta phải đi bẩm báo Đông Vương Công!" Tử long trong lòng hiểu rõ, nếu tiếp tục ở lại đây, có thể sẽ bị những luồng lực lượng kinh khủng kia trực tiếp giết chết.

Hiện tại người duy nhất nó có thể dựa vào chỉ có Đông Vương Công, cho nên tốc độ của nó vô cùng nhanh, trực tiếp lao về phía đảo Bồng Lai.

Tốc độ của nó trong nước biển vô cùng nhanh, chuyện này không thể chậm trễ chút nào.

Tiên các Bồng Lai.

Đông Vương Công đang bế quan, sau khi tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, y vẫn chưa cảm nhận kỹ sự thay đổi trong cơ thể, bây giờ chính là lúc tốt để cảm nhận.

Đông Vương Công chỉ cảm thấy trái tim trong cơ thể mình như được bao bọc bởi một lớp ánh sáng vàng, mỗi lần đập, ánh sáng vàng đó lại càng thêm kinh khủng.

Trong máu cũng không chỉ chảy dòng máu vàng, mà xương cốt lại không có sự thay đổi kỳ diệu nào, đây cũng là một điểm khiến Đông Vương Công vô cùng thất vọng.

"Đến lúc bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh, từng khúc xương trong cơ thể sẽ bắt đầu xảy ra biến đổi về chất, đó mới là kết quả ta muốn thấy." "Xem ra ta cần phải tiếp tục tu hành, nhưng bây giờ làm thế nào để tăng cường thực lực của bản thân đây?" Đông Vương Công lúc này trong lòng cũng vô cùng bối rối, không biết nên làm thế nào để không ngừng tăng cường thực lực của mình.

Nhưng lần bế quan này quả thực đã mang lại cho y cảm xúc rất lớn, hiện tại cơ thể Đông Vương Công chỉ cần bị thương, miễn là trái tim không bị tổn hại, nhục thân có thể tái tạo hoàn chỉnh ngay lập tức.

Phải biết rằng điều này vô cùng đáng sợ, có thể tái tạo hoàn chỉnh trong tích tắc, không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, căn bản không có ai có thể làm được bước này, kể cả Hồng Quân, cũng chưa chắc đã làm được.

Đây chính là một trong những lợi ích lớn mà sự biến đổi của máu và nội tạng của Đông Vương Công mang lại.

"Ta có thể ra ngoài thử xem!" Đông Vương Công cười nói.

Lập tức y trực tiếp ra khỏi Tiên các Bồng Lai, từ từ bay lên không trung, tất cả linh khí vào khoảnh khắc này đều hội tụ về phía Đông Vương Công.

Là chủ nhân của đảo Bồng Lai, dù y không điều động linh khí, chúng cũng sẽ đi theo bước chân của y.

Chương 523

"A!!!!" Đông Vương Công khẽ hét một tiếng, lập tức ánh sáng vàng trong tay càng thêm chói mắt, trực tiếp chiếu sáng cả đảo Bồng Lai.

Một quyền khí thôn sơn hà, tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang trước một quyền này đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang quan sát từ xa, nhìn thấy một quyền mà Đông Vương Công tung ra, cũng có chút không dám tin.

Sau khi Đông Vương Công tung ra một quyền, liền thu nắm đấm lại, sau đó nhìn về phía xa, liền phát hiện trong đại dương lại có một bóng hình màu xanh lam.

"Tử long?" Đông Vương Công trong lòng cũng có chút tò mò.

Thân phận của đối phương có thể xác định, nhưng tại sao đối phương lại đến đảo Bồng Lai, y lại không biết, bởi vì y không phải Phục Hy, không thể suy diễn Tiên Thiên Bát Quái, dự đoán hung cát, đồng thời Đông Vương Công cũng không coi trọng việc này.

"Bần đạo đi hỏi trước đã!" Thân hình Đông Vương Công lóe lên, trực tiếp đến bên cạnh tử long, sau đó một tay nhẹ nhàng vung lên, cơ thể đối phương lập tức bay lơ lửng.

"A!!!!" Tử long hét lớn, hiển nhiên không biết là ai, lại có thể làm như vậy với nó, khi nhìn thấy dung mạo của Đông Vương Công, liền vội vàng quỳ xuống đất.

"Lão gia, xảy ra đại sự rồi, trong đại dương xuất hiện một luồng lực lượng kinh khủng!" Tử long nói với Đông Vương Công.

"Lực lượng kinh khủng?" Đông Vương Công cũng có chút tò mò,

nhìn tử long hỏi.

Lối đi trong Quy Khư đến thế giới Hồng Hoang trước kia đã bị y và Hồng Quân hoàn toàn phá hủy, nhưng tại sao trong đại dương lại xuất hiện lực lượng kinh khủng.

Phải biết rằng lúc đó khi y đến Quy Khư, lối đi đó đã hoàn toàn sụp đổ, nhưng bây giờ lại xuất hiện một luồng sức mạnh rốt cuộc từ đâu đến thật sự không rõ.

"Chính là nơi mà ngài đã đến lúc đó, bây giờ trên không trung xuất hiện một xoáy nước kinh khủng, mấy ngày nữa sẽ phá vỡ, đối phương có lẽ sẽ tiến vào thế giới Hồng Hoang của chúng ta!" Tử long nói với Đông Vương Công.

Nghe chuyện này, Đông Vương Công nhíu chặt mày, có chút không dám tin, dù sao lúc lối đi đó sụp đổ y đã nhìn thấy rõ ràng.

Lần trở về thế giới Hồng Hoang đó cũng là nhờ Dương Mi lão tổ chỉ dẫn, mới có thể thoát ra khỏi thế giới kia, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy quả thực khiến Đông Vương Công kinh ngạc.

"Lão gia, chẳng phải ngài đã dặn lão long du ngoạn ở vùng biển đó sao, ta phát hiện một nơi bảo địa ở đó, liền ở lại, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, cho nên lập tức đến bẩm báo, hy vọng ngài có thể đến đó xem xét!" Tử long nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, trong lòng nghi ngờ đó là do Ma Thần trong Quy Khư gây ra, bây giờ đi đến đó vừa hay có thể chặn đường đối phương, thế giới Hồng Hoang hiện tại tuyệt đối không thể để chúng bước vào.

"Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ!!!!" Đông Vương Công trong lòng khẽ động, dùng nguyên thần triệu hoán Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, lập tức đối phương từ hòn đảo nhỏ đó bay lên, đến bên cạnh y.

“Đại nhân có gì phân phó?” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hỏi Đông Vương Công.

Khi Tử long thấy Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, trong lòng càng kinh hãi hơn, suýt chút nữa quỳ xuống, bởi vì áp lực trên người đối phương thực sự quá lớn, suýt chút nữa khiến nó không ngẩng đầu lên được.

“Cùng ta đi một chuyến!” Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, sau đó liền dẫn tử long cùng đi đến nơi mà nó nói.

Đông Vương Công trực tiếp cưỡi lên lưng Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, đi thẳng vào trong đại dương, không hề dừng lại chút nào, bởi vì trong lòng y hiểu rõ, chuyện này không hề đơn giản như vậy.

“Đại nhân, có chuyện gì vậy?” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ có chút tò mò hỏi.

Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ: “Bây giờ có thể sẽ có một trận đại chiến cần chúng ta đối mặt!” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nghe vậy, lập tức có chút nhiệt huyết sôi trào, tuy sợ chết, nhưng ở trên đảo Bồng Lai sắp buồn chán đến phát bệnh rồi.

Phải biết rằng hòn đảo mà nó ở chỉ lớn bằng hai thân hình của nó, một bước là có thể đi đến đầu kia, đảo Bồng Lai trong thế giới Hồng Hoang bây giờ không ai dám tùy tiện lại gần.

Cho nên Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cảm thấy mình hoàn toàn đang nghỉ ngơi ở đó, không làm được chuyện gì.

“Đại chiến, đại nhân, ngài nói thật sao?” Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng kích động nhìn Đông Vương Công hỏi.

Hiển nhiên bây giờ cuối cùng cũng có thể hoạt động gân cốt, trong lòng cũng đang đoán xem kẻ thù của Đông Vương Công rốt cuộc là ai.

“Chuyện này bần đạo cũng không rõ, đến nơi đó rồi ta sẽ quyết

định!" Đông Vương Công nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Chẳng mấy chốc đã bước vào khu vực đó, mọi khí tức ở đây đều đang không ngừng lóe lên, một luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Sóng biển kinh khủng ở nơi này một đợt còn cao hơn một đợt, một đợt còn mạnh hơn một đợt, đồng thời trên mặt nước biển xanh biếc, trên bầu trời xuất hiện một luồng tử khí.

"Đây là khí tức của Quy Khư!" Đông Vương Công trong lòng vô cùng rõ ràng về khí tức này, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng.

Cùng lúc đó, trên không trung xuất hiện một bóng người, nhìn thấy mọi thứ ở đây, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

"Đạo hữu, tại sao người trong Quy Khư lại có thể tìm đến nơi này?" Hồng Quân hỏi Đông Vương Công.

Hiển nhiên hắn cũng biết, đây chính là nơi mà Đông Vương Công dùng Trấn Hải Thần Châu mở ra lối vào Quy Khư, nhưng lúc đó hắn đã thấy rõ mọi thứ ở đây đều vỡ nát, nhưng bây giờ lại đang từ từ khôi phục.

"Không thể nào, Dương Mi lão tổ cũng chưa chắc có thể dùng thuật không gian đại đạo để tái tạo lại nơi này!" Đông Vương Công thản nhiên nói, không trả lời câu hỏi của Hồng Quân.

"Xem ra, nơi này cần chúng ta cùng nhau ra tay xử lý!" Hồng Quân nói với Đông Vương Công.

Bởi vì hắn càng ngày càng cảm nhận rõ ràng, tử khí đang từ từ tiến lại gần, mọi thứ ở đây đều không đơn giản như trong tưởng tượng.

"Chỉ có thể như vậy!" Đông Vương Công gật đầu, bởi vì sự thay đổi ở nơi này quả thực đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của y.

Nếu lối đi mà y đã đi vào thật sự bị người khác dùng một số bí thuật mở ra, vậy thì cũng có nghĩa là Ma Thần trong Quy Khư có thể tùy ý tiến vào thế giới Hồng Hoang.

"Chủ nhân, sức mạnh ở đây thực sự quá kinh khủng, chỉ dựa vào ba người chúng ta, muốn xử lý nơi này, khó!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng nhíu chặt mày.

Nó biết lần này có khả năng bị Đông Vương Công lừa rồi, bởi vì nó chưa bao giờ nghĩ rằng lại có một chuyện nguy hiểm như vậy.

"Lo gì, bên cạnh chẳng phải có Hồng Quân đạo hữu sao!" Đông Vương Công cười nói.

Hồng Quân đối với chuyện này trong lòng cũng có một chút tự tin, liền gật đầu, tự nhiên hắn không muốn ba ngàn Ma Thần trong Quy Khư tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Như vậy đến lúc Đông Vương Công chứng đạo, cơ hội đó sẽ nảy sinh giữa hai người.

Nếu những Ma Thần kia đến, vậy chuyện này tự nhiên không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Bởi vì trong số những Ma Thần đó, có một số nhân vật ngay cả Hồng Quân cũng không xử lý được.

Lúc này, nơi đây từ từ bình tĩnh lại.

Ban đầu nơi đây sóng to gió lớn, nhưng bây giờ lại từ từ bình tĩnh lại, vào khoảnh khắc này trong lòng mọi người đều vô cùng cảm khái.

"Đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ hỏi Đông Vương Công, bây giờ nó căn bản không biết đằng sau luồng năng lượng này ẩn chứa sức mạnh gì.

"Nơi này rất khác thường, nếu nhân vật bên trong ra ngoài, thế

giới này của chúng ta sẽ phải chịu sự đả kích kinh khủng!" Hồng Quân lúc này nheo mắt nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Đông Vương Công cũng gật đầu, tử khí tỏa ra từ nơi này quả thực vô cùng kinh khủng, không có gì khác biệt so với trong Quy Khư.

Trong lúc họ đang thảo luận, trên không trung trong lối đi chưa được mở ra đó, một bóng người xuất hiện, một luồng khí tức vô thượng không ngừng càn quét.

Chương 524

"Ông!!!!" Lúc này giữa trời đất thế giới Hồng Hoang bộc phát ra lực lượng kinh khủng, muốn áp chế đối phương.

Nhưng lúc này, trên người kẻ đó bộc phát ra sự phát triển còn kinh khủng hơn, muốn xua tan mọi thứ xung quanh.

"Hồng Quân, nếu ngươi dám cản trở, tất cả Ma Thần trong Quy Khư sẽ cùng các ngươi thế bất lưỡng lập, đến lúc đó chắc chắn chỉ có một con đường chết!" Lúc này trong lối đi đó truyền ra một giọng nói kinh khủng nói với hắn.

Sắc mặt Hồng Quân cũng thay đổi, bởi vì giọng nói này hắn nghe rất rõ.

"Còn có ngươi, người thừa kế Lực đạo, bây giờ tất cả Ma Thần trong Quy Khư đều đang nhìn chằm chằm vào ngươi, ngươi thật sự có thể trốn tránh được sao?" Ma Thần đó sau đó trực tiếp giải phóng áp lực về phía Đông Vương Công.

Lập tức sắc mặt Đông Vương Công trở nên vô cùng khó coi, bởi vì y cảm nhận rõ ràng luồng sức mạnh vô thượng đó, tuy trời đất này không ngừng áp chế luồng sức mạnh đó, nhưng nó vẫn vô cùng kinh khủng.

"Ha ha…" Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, hiển nhiên đối phương tuy có thể tiếp cận vô hạn thế giới Hồng Hoang, nhưng lại chưa thể giáng lâm lên thế giới này, hiển nhiên đối phương căn bản không có cách nào giải quyết.

"Nếu ngươi có thể đến đây, bần đạo còn có chút sợ hãi, nhưng bây giờ chưa đến mà đã dám ở đây nói lời ngông cuồng, thật sự coi mình là ai rồi?" Đông Vương Công trực tiếp tiến lên một bước, khí tức màu

vàng nhạt trên người không ngừng dâng lên.

"Đại nhân bá khí, ta ủng hộ!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng đứng về phía Đông Vương Công một bước.

Nhưng nó cảm nhận được luồng uy lực đó, tuy không hướng về phía nó, mà hướng về phía Đông Vương Công, nhưng luồng sức mạnh đó kinh khủng đến mức nào, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vào khoảnh khắc này vô cùng rõ ràng.

Nhưng bây giờ tính mạng của nó và Đông Vương Công coi như đã buộc vào nhau, nếu đối phương vẫn lạc, vậy tính mạng của nó cũng nhất định sẽ cùng đối phương biến mất khỏi thế giới này.

Ấn ký nguyên thần, tính mạng của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đã giao cho Đông Vương Công, nếu đối phương chết, đối với chuyện này trong lòng nó cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Nó biết thực lực của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng phải cứng đầu mà lên.

"Con kiến nhỏ bé cũng dám nói lời ngông cuồng!" Hiển nhiên Ma Thần trong lối đi đó vô cùng tức giận.

Thực lực của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ căn bản không lọt vào mắt pháp của hắn, bây giờ lại dám cùng hắn la hét như vậy, trong lòng sao có thể không tức giận!

"Vậy có bản lĩnh thì đánh ta đi!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bĩu môi nói.

Đông Vương Công tự nhiên có thể cảm nhận rõ ràng đối phương vô cùng tức giận, cho nên đối với chuyện này y cũng chỉ mỉm cười.

"Thời Gian Đại Đạo Ma Thần, ngươi nghĩ bây giờ thật sự có thể giáng lâm thế giới này sao?" Lúc này Hồng Quân vẫn im lặng cũng bước lên một bước, hét lớn về phía người bên trong.

Hiển nhiên Hồng Quân bây giờ cũng đứng trên cùng một chiến tuyến với Đông Vương Công, bây giờ đối phương không thể giáng lâm thế giới này, tự nhiên là như vậy.

"Ngươi muốn làm gì?" Đối phương vô cùng lạnh lùng nói với Hồng Quân, hiển nhiên đối với chuyện này trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Hiển nhiên đối phương cũng không ngờ Hồng Quân lại đứng ra, quả thực có chút ngoài dự liệu của hắn.

"Không làm gì cả, chỉ bảo vệ đạo trường của ta mà thôi!" Giọng của Hồng Quân rất bình thản, nhưng khí tức trên người cũng vô cùng kinh khủng bao phủ lên người Đông Vương Công, trực tiếp giải quyết toàn bộ áp lực mà Ma Thần kia gây ra.

"Xem ra ba người các ngươi muốn tìm chết!" Lúc này luồng khí tức kia vô cùng lạnh lùng nói với ba người.

Nhưng Đông Vương Công và Hồng Quân hai người căn bản không để ý đến đối phương, bởi vì đối với chuyện này trong lòng có thể nói là vô cùng cảm khái.

"Bây giờ cách tốt nhất là đánh tan nơi này, nếu Thời Gian Đại Đạo Ma Thần giáng lâm, ta cũng không nhất định có thể đối phó được!" Hồng Quân nhỏ giọng nói với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, sau đó hỏi Hồng Quân: "Thời Gian Đại Đạo Ma Thần này là người như thế nào?" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng vô cùng tò mò nhìn chằm chằm vào Hồng Quân, trong lòng căn bản không biết rốt cuộc là chuyện gì!

"Thời Gian Đại Đạo Ma Thần này, thủ đoạn và thực lực ở trong Quy Khư thuộc tầng lớp cao nhất, đồng thời cũng có khả năng đảo ngược thời gian, nếu không thể một kích giết chết hắn, vậy chờ đợi

các ngươi sẽ là sự báo thù kinh khủng vô tận!" Hồng Quân nói với Đông Vương Công.

Phải biết rằng nếu Thời Gian Đại Đạo Ma Thần giáng lâm thế giới Hồng Hoang, Hồng Quân cũng có khả năng không phải là đối thủ của hắn.

"Có thể đảo ngược càn khôn!" Đông Vương Công lúc này tò mò hỏi.

Bây giờ y cũng có chút hiểu ra, tại sao đối phương có thể từ nơi mà y đã đến Quy Khư, hoàn toàn dựa vào thủ đoạn vô thượng để cưỡng ép mở ra, nhưng bây giờ xem ra đã xảy ra chuyện!

"Đúng vậy, thủ đoạn của hắn quả thực có thể làm được việc đảo ngược càn khôn, nắm giữ mọi chuyện trong tay mình." Hồng Quân lúc này nói với Đông Vương Công.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại có nhân vật như vậy tồn tại, mà chúng lại sắp phải đối mặt.

Vuốt hổ của nó có thể phá vỡ vạn pháp, nhưng cũng không có cách nào phá vỡ thời gian, để nó đảo ngược càn khôn thay đổi nhân quả, bởi vì nó chưa bước vào đại đạo.

"Ngươi có cách nào phá vỡ nơi này không?" Đông Vương Công lúc này hỏi Hồng Quân.

Đồng thời đối với Hồng Quân cũng thêm một phần cảnh giác, đối phương có thể nhận ra Dương Mi lão tổ đã trốn vào Quy Khư trong trận chiến Ma Đạo, bây giờ Thời Gian Đại Đạo Ma Thần xuất hiện lại càng chỉ đích danh.

Xem ra mối liên hệ giữa Hồng Quân và Quy Khư cũng vô cùng mật thiết!

Đông Vương Công lúc này trong lòng đã hiểu rõ, cho nên cũng bắt

đầu đề phòng Hồng Quân.

Thấy Đông Vương Công và Hồng Quân hai người coi mình như không khí, Thời Gian Đại Đạo Ma Thần trong lòng có thể nói là vô cùng tức giận.

"Hai người thật sự nghĩ rằng ta không đến được sao?" Thời Gian Đại Đạo Ma Thần hét lớn một tiếng.

Lập tức trong cơ thể bộc phát ra từng lớp khí pháp tắc, đồng thời mặt biển vốn yên tĩnh vào khoảnh khắc này cuộn lên những con sóng cao vạn mét, không ngừng vỗ vào.

"Cẩn thận một chút, hắn muốn trực tiếp phá vỡ lớp gông xiềng cuối cùng!" Hồng Quân lúc này nhìn thấy khí đại đạo của đối phương không ngừng vận chuyển, liền nói với Đông Vương Công.

Bây giờ Đông Vương Công đã chuẩn bị sẵn sàng, tay nâng Hỗn Độn Chung, lập tức trong cơ thể bộc phát ra khí tức kinh khủng, chỉ cần đối phương có bất kỳ động tác nào, y sẽ trực tiếp ném tiên thiên chí bảo trong tay về phía cái lỗ đó.

Hồng Quân lúc này không ngừng dẫn động pháp tắc Thiên Đạo, muốn trực tiếp bao phủ lên cái hố đen đó.

"Chờ ta giáng lâm, lúc đó các ngươi cầu chết không được!" Giọng của Thời Gian Đại Đạo Ma Thần vô cùng lạnh lùng, đồng thời khí tức trên người cũng càng thêm kinh khủng.

"Phong ấn cho ta!" Hồng Quân hét lớn một tiếng, từng đạo pháp tắc trên người đang không ngừng hướng về Thời Gian Đại Đạo Ma Thần dùng pháp thuật đảo ngược càn khôn, trải lại con đường mà Đông Vương Công đã đi.

Ong!!!!

Hai đạo pháp tắc đang không ngừng ma sát, vào khoảnh khắc này

Đông Vương Công trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, sức mạnh này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

"Đại nhân, chỉ cần bắt được hắn, con đường chứng đạo của ngài sẽ có cơ hội lớn hơn!" Giọng nói này Đông Vương Công tự nhiên nhận ra, chính là cặp vợ chồng mà y đã gặp khi mới vào thế giới Quy Khư.

Đối phương muốn đối phó cũng có chút khó khăn, nhưng không phải là không thể, bởi vì thực lực của y đã tăng trưởng đến một mức độ nhất định.

"Chờ ta để các ngươi giáng lâm thế giới này trước!" Thời Gian Đại Đạo Ma Thần nói với vợ chồng Mộng Ảnh.

"Tuân lệnh, đại nhân cứ yên tâm, chỉ cần chúng tôi tiến vào thế giới đó, nhất định sẽ bắt được truyền nhân Lực đạo về!" Ác Mộng Ma Thần cười lớn nói.

Hiển nhiên bây giờ đối với Đông Vương Công trong lòng hắn có chấp niệm, lần trước tuy Dương Mi lão tổ ra mặt giao ra ba ngàn Thần Ngao, nhưng oán niệm đối với Đông Vương Công trong lòng tự nhiên vẫn còn.

Bây giờ Thời Gian Đại Đạo Ma Thần lại một lần nữa cho họ một Thần Ngao, để hai vợ chồng cùng nhau xông vào thế giới Hồng Hoang.

Chương 525

Hồng Quân lúc này làm sao có thể để hai vợ chồng Mộng Ảnh thoát ra khỏi đó, lập tức cả người trực tiếp đi về phía cửa hang, tốc độ không hề có chút dừng lại.

Đồng thời từng đạo lực pháp tắc không ngừng chấn động, lực lượng kinh khủng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát ra, bởi vì đối với chuyện này trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy, tại sao lại xuất hiện vấn đề như vậy!" Hồng Quân trong lòng kinh hãi, bởi vì khi lực pháp tắc công kích vào hố đen đó, giống như đá chìm xuống biển, căn bản không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

"Hồng Quân, ở thế giới Hồng Hoang ngươi có thể một tay che trời, nhưng ở chỗ ta thì chưa chắc!" Thời Gian Đại Đạo Ma Thần cười lạnh nói với Hồng Quân.

Lúc này Đông Vương Công trong lòng cũng cảm nhận được khí tức của hai vợ chồng Mộng Ảnh đang không ngừng tiến lại gần đại địa Hồng Hoang, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi.

"Đến thì giết!" Khí tức Đông Vương Công bùng nổ, nói với Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Bây giờ giống như đại thế đã định, pháp tắc của Thời Gian Đại Đạo Ma Thần đang không ngừng chống đỡ lối đi Quy Khư.

Hồng Quân lại không có cách nào, chỉ có thể ở đó không ngừng công kích.

Đột nhiên một tiếng vỡ như thủy tinh vang lên, rào cản cuối cùng còn lại vào khoảnh khắc này hoàn toàn bị xé toạc, vợ chồng Mộng

Ảnh cũng không hề dừng lại, trực tiếp bước ra.

"Hú!!!!!!" Khi bước vào đại địa Hồng Hoang, hai vợ chồng hít mạnh một hơi khí tức ở đây.

"Cảm giác này thật tuyệt, giống như thế giới mà ta sinh ra, tràn đầy sinh khí!" Ác Mộng Ma Thần cười lớn nói.

"Đúng vậy, khí tức này khiến ta cảm thấy thân tâm thư thái!" Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ một vẻ thư thái nói.

Hai người bây giờ vì được sự giúp đỡ của ba ngàn Thần Ngao, thế lực của họ cũng bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh, tuy chỉ mới bước vào, nhưng khí tức đó quả thực vô cùng kinh khủng.

"Không ngờ lại có một con hồ ly!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lúc này nhìn chằm chằm vào hai vợ chồng Mộng Ảnh, thản nhiên nói.

Bởi vì nó cảm nhận rõ ràng khí tức trên người đối phương tương đương với nó, chỉ cần Thời Gian Đại Đạo Ma Thần không xuất hiện, xử lý hai người này không thành vấn đề.

"Phóng tứ!" Ác Mộng Ma Thần nghe lời của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, lập tức hét lớn một tiếng, trực tiếp tấn công về phía đối phương.

Lập tức xung quanh Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ như ngưng kết từng trận băng lạnh, khí tức lạnh thấu xương đó khiến cơ thể nó không ngừng run rẩy.

"Gầm!!!!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ gầm lên một tiếng, lập tức trên vuốt bộc phát ra khí tức kinh khủng muốn phá vỡ nó.

"Dựa vào ngươi mà muốn giết bản tọa!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vô cùng tức giận hét lớn.

Lông trên toàn thân đang không ngừng rung động, khí tức trên

người cũng ngày càng kinh khủng.

"Dựa vào ta!" Ác Mộng Ma Thần cười lớn nói, lập tức bước nhanh về phía trước.

Nơi hắn đặt chân đều nở ra từng đóa hoa đen, đồng thời một luồng khí tức kinh khủng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát ra, trực tiếp bắt đầu phá hủy mọi thứ!

"Tiểu lão hổ, để ngươi biết cái gì gọi là thực lực!" Giọng của Ác Mộng Ma Thần vô cùng bình thản, nhưng cũng vô cùng kinh khủng.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ không hề sợ hãi, bước nhanh về phía trước, tuy xung quanh bị những cột băng bao vây, nhưng khí tức căn bản không hề yếu đi chút nào.

"Nếu đã như vậy, phu quân, vậy truyền nhân Lực đạo giao cho ta đi!" Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ cười nói.

Thân hình nàng bây giờ càng thêm uyển chuyển, mỗi bước đi đều trăm vẻ quyến rũ, nam tử bình thường nếu lại gần chắc chắn sẽ bị nàng mê hoặc tâm trí.

"Chỉ là chịu thêm một lần thương tích nữa thôi!" Giọng của Đông Vương Công vô cùng bình thản, nhưng khí tức lại vô cùng đáng sợ.

Bây giờ Hồng Quân đang đối phó với Thời Gian Đại Đạo Ma Thần, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thì đối phó với Ác Mộng Ma Thần, tự nhiên y sẽ đối đầu với Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ.

"Dám nói lớn!" Trên người Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ bộc phát ra một mùi hương thanh khiết, đó là bí thuật quyến rũ, người có cảnh giới thấp hơn căn bản không ai có thể chống cự được.

Bây giờ Đông Vương Công cũng chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không đủ để nàng để ý, cho nên mới nói như vậy.

Trên người Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ như bộc phát ra khí tức kinh khủng, trực tiếp bao phủ Đông Vương Công vào trong đó.

"Hi hi hi!!!!" Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ hóa thân thành một nữ tử tuyệt mỹ, lần gặp này còn mỹ diễm hơn lần trước không ít.

Nàng có khuôn mặt trái xoan hồng hào, mặc một kiện phượng bào sa gấm Thục màu xanh lam nhạt điểm hoa mai trúc diệp, váy lụa màu xanh lam nhạt in hoa sen tịnh đế, khoác ngoài một tấm sa lụa màu xanh biếc.

Bím tóc đuôi ngựa như mây đen, đầu cài trâm ngọc thanh hàm hoa, tay như ngọc đeo một chiếc vòng ngọc phỉ thúy nạm vàng, eo thắt dải lụa thêu hoa, trên đó treo một chiếc túi thơm gấm đoạn thêu trăm con bướm xuyên hoa, chân đi đôi giày nhỏ thêu hoa hồ điệp, cả người trông vô cùng quyến rũ.

Sự tồn tại như một tuyệt thế vưu vật như vậy, có thể dễ dàng khiến người ta rơi vào vực sâu.

"Cùng ta chơi đùa đi!" Giọng của Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ vô cùng quyến rũ nói với Đông Vương Công.

Đồng thời dưới khí tức quyến rũ đó ẩn giấu một luồng sát khí kinh khủng, khí tức này vô cùng đáng sợ, nếu Đông Vương Công không có bất kỳ phòng bị nào, chắc chắn sẽ bị nàng làm bị thương.

"Hừ, chỉ dựa vào chút thủ đoạn này!" Đông Vương Công hét lớn một tiếng, trên người một luồng ánh sáng vàng không ngừng chiếu rọi bốn phương, bây giờ tay trái nâng Hỗn Độn Chung, tay phải cầm Thí Thần Thương, chân đạp phong hỏa trực tiếp lao về phía Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ.

"…" Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ có chút không thể tin được, nhưng không hề hoảng loạn, đồng thời lấy cây trâm ngọc thanh cài

trên tóc ra cầm trong tay.

Ong!!!!

Lập tức từng đạo linh khí trực tiếp rót vào trong đó, cây trâm ngọc thanh bộc phát ra lực lượng kinh khủng, đồng thời trên bầu trời từng đóa hoa rơi xuống, nhưng khi rơi xuống mặt biển liền nổ tung.

Đông Vương Công căn bản không sợ, đặt Hỗn Độn Chung trước người, mặc cho những cánh hoa đó công kích, đồng thời Thí Thần Thương trong tay lóe lên ánh sáng kinh khủng.

"Chết đi!" Đông Vương Công hét lớn một tiếng, Hỗn Độn Chung trực tiếp phá vỡ những cánh hoa đó, Thí Thần Thương như kết hợp trời đất, một thương kinh diễm tuyệt luân đâm thẳng về phía Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ.

Ầm!!!!!!

Vào khoảnh khắc đó, Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ cảm nhận được khí tức uy hiếp sinh mệnh, cũng không ngừng lùi lại, muốn tránh khỏi uy hiếp của Thí Thần Thương.

Đồng thời nàng cũng vô cùng tò mò, tại sao Đông Vương Công không bị thuật quyến rũ của nàng khống chế, có thể phát động công kích kinh khủng như vậy về phía nàng.

Thực ra đây không phải là lỗi của Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ, một chiêu thuật quyến rũ sau khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Chuẩn Thánh quả thực đã có sự nâng cao lớn.

Nhưng Đông Vương Công là người lấy lực chứng đạo, đồng thời khí tức trên người càng vô cùng kinh khủng, đặc biệt là khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sự thay đổi trong cơ thể khiến nguyên thần của y cũng lặng lẽ phát hiện ra một số biến hóa.

Chỉ là Đông Vương Công tự mình không chú ý, bởi vì bây giờ trên nguyên thần của y giống như cơ thể, được phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt.

Lớp ánh sáng vàng này đang chấn động xua tan thuật quyến rũ của Thập Nhị Vĩ Hỗn Độn Ly Hồ.

Bởi vì thuật quyến rũ đó căn bản không có cách nào mê hoặc tâm trí của Đông Vương Công, cho nên tất cả mọi thứ đều vô dụng.

"Bại tướng dưới tay thì vĩnh viễn là bại tướng dưới tay, không gì có thể thay đổi được!" Giọng của Đông Vương Công rất nhẹ, nhưng trong tai Hỗn Độn Ly Hồ mười hai đuôi lại giống như một tiếng nổ vang trời.

Nó cũng lập tức phản ứng, trực tiếp thúc động trâm hoa ngọc xanh trong tay, lao thẳng về phía ánh sáng của Thí Thần Thương.

Chương 526

Từng đóa hoa không ngừng nở rộ, dường như muốn ngăn cách tất cả, khiến Đông Vương Công không có cách nào phá vỡ.

"Hừ!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, một luồng linh khí rót vào Hỗn Độn Chung, lập tức tinh thần đại địa trên đó không ngừng chuyển động, trực tiếp đập về phía những đóa hoa kia.

"Hỗn Độn Chung ngay cả công kích của Hỗn Độn Dã Thú còn có thể chống đỡ, ta há lại sợ một con hồ ly nhỏ bé!" Đông Vương Công hét lớn.

Bùm!!!!!!

Hỗn Độn Chung lập tức đập vào những đóa hoa do trâm hoa ngọc xanh huyễn hóa ra, từng luồng nổ kinh hoàng bung tỏa bên cạnh thân chuông.

Bầu trời như những đóa pháo hoa ngũ sắc không ngừng nở rộ, đồng thời tinh thần bên trong Hỗn Độn Chung cũng liên tục bị phá hủy, nhưng sau khi Đông Vương Công rót linh lực vào thì chúng lại một lần nữa tái sinh.

Trâm hoa ngọc xanh căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương thực sự nào cho Đông Vương Công, nhưng bước chân của hắn vẫn không ngừng tiến tới.

Thí Thần Thương thế như chẻ tre, tấn công thẳng về phía Hỗn Độn Ly Hồ mười hai đuôi, không hề có chút dừng lại.

"!!!!" Hỗn Độn Ly Hồ mười hai đuôi trong lòng vô cùng kinh hãi, nhưng Thí Thần Thương đã ở ngay trước mặt, khiến nó không thể tránh né, chỉ có thể chính diện nghênh chiến.

Nó lập tức huyễn hóa thành bản thể, lúc này không còn là mười hai đuôi, mà đã tăng lên mười bốn đuôi, chiếc đuôi lớn đầy lông xù trực tiếp chống lại Thí Thần Thương.

"Không thể tấn công ta được đâu!" Khoảnh khắc đó, Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi cười lớn nói.

Rõ ràng nó có sự tự tin rất lớn, phải biết rằng sau khi trở thành Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi, không chỉ thuật mê hoặc có sự tăng trưởng khủng khiếp, mà thứ đáng sợ hơn chính là những cái đuôi đó!

"Keng!!!!!!" Một tiếng vang giòn tan, Thí Thần Thương trong tay Đông Vương Công đã bị Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi chặn lại.

Nhưng cơ thể của nó lại bị đánh bay ra xa ngàn vạn dặm, bởi vì sức mạnh của Đông Vương Công thực sự quá cường đại!

"Chết đi cho ta!" Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi hét lớn, đồng thời mười bốn cái đuôi như những ngọn trường thương, trực tiếp quật về phía cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công cũng vô cùng linh hoạt, phải biết tốc độ của hắn không hề thua kém Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ thân là Hỗn Độn Dã Thú, nên càng không thể nào kém hơn con Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi kia.

Ầm!!

Ầm!!

Ầm!!!

Nơi Đông Vương Công đứng đều bị sức mạnh kinh hoàng trực tiếp nổ tung, sức mạnh bộc phát từ mười bốn cái đuôi kia thật sự quá khủng khiếp!

"Xem ngươi chỉ có thể làm được như vậy thôi!" Đông Vương

Công híp mắt, nhàn nhạt nói.

Đồng thời, tay hắn cầm Hỗn Độn Chung trực tiếp tấn công về phía Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi, cùng lúc đó những luồng sức mạnh kinh khủng hoàn toàn bộc phát.

Khi những chiếc đuôi lớn tấn công tới, Đông Vương Công trực tiếp dùng Hỗn Độn Chung đập tới, có thể nói là tiêu sái đến mức nào.

Tiên Thiên Chí Bảo bị dùng như một viên gạch, cảnh này nếu để Hồng Quân nhìn thấy, chắc chắn trong lòng sẽ gào thét phung phí của trời!

Keng keng keng!!!!!!

Đuôi của Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi không ngừng đập vào Hỗn Độn Chung trong tay Đông Vương Công, từng trận âm thanh kim loại va chạm vào nhau vang lên.

"Đây rốt cuộc là vật gì?" Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi trong lòng vô cùng kinh hãi nhìn Đông Vương Công, nó không ngờ rằng, vốn dĩ thực lực của mình đã chiếm thế thượng phong, vậy mà lại bị đối phương đánh thành ngang tay, quả thực có chút ngoài dự liệu.

"Là thần khí có thể giết chết ngươi!!!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Nói rồi, hắn trực tiếp cầm Hỗn Độn Chung một lần nữa lao về phía Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi.

Thực lực của đối phương quả thực đáng sợ, nhưng thì sao chứ, trực tiếp hạ gục nó trong một lần, không cho đối phương bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

"Nạp mạng đi!!!" Đông Vương Công gầm lên, từng luồng linh lực trong tay không ngừng chấn động, đồng thời Hỗn Độn Chung trong tay cũng biến lớn trong khoảnh khắc, trở nên vô cùng đáng sợ.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi trong lòng vô cùng kinh hãi, bởi vì Hỗn Độn Chung trước mắt lại đột ngột biến lớn trong nháy mắt, điều này thực sự khiến nó có chút trở tay không kịp.

Nó muốn né tránh, nhưng lại phát hiện Hỗn Độn Chung quá lớn, căn bản không thể nào né được.

Đồng thời những minh văn trên thân chuông cũng không ngừng lóe sáng, từng luồng khí tức tinh thần không ngừng tỏa ra, Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi cũng trực tiếp bị nhốt vào bên trong.

“Phá cho ta!” Tất cả đuôi của Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi trong khoảnh khắc bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, muốn đâm thủng nó.

Nếu không thể đâm thủng, nó cũng hy vọng có thể thoát ra khỏi vùng không gian tinh thần này, tuy Đông Vương Công chỉ có cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cũng đủ khiến nó phải trả giá đắt!

Xoẹt xoẹt xoẹt!!!

Đông Vương Công phớt lờ những cái đuôi đó.

Tay hắn bộc phát kim quang, không ngừng thúc giục Hỗn Độn Chung, muốn trấn áp nó ngay tại chỗ, khiến nó không thể có bất kỳ hành động nào khác.

Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi, thực lực quả nhiên kinh khủng, mỗi một cái đuôi đều mang theo vô thượng linh khí, ngay cả Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Đùng!!

Đùng!!

Đùng!!!

Hỗn Độn Chung không ngừng phát ra những âm thanh trầm hùng, như thể truyền đến từ sâu thẳm thế giới, mỗi một âm thanh đều khiến Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi không thể tiếp tục tấn công.

"Phu quân, cứu thiếp!" Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi lúc này chỉ cảm thấy như bị một cỗ sức mạnh khổng lồ đè nén, căn bản khó có thể phản kháng, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Ở một bên khác, Ác Mộng Ma Thần đối phó với Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ lại vô cùng dễ dàng, căn bản không cảm thấy áp lực quá lớn.

Đối phương bất kể ở phương diện nào cũng đều yếu hơn hắn, nên hắn cũng không quá để tâm.

Lúc này nghe thấy tiếng kêu cứu của Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi, hắn lập tức nhìn về phía đó, liền phát hiện Đông Vương Công lại đang áp chế nó.

"Làm gì có chuyện đó!!!" Trái tim Ác Mộng Ma Thần như bị lửa đốt.

Nhưng khí tức quanh thân hắn lại vô cùng băng lãnh, ngay cả Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ sống trong Hỗn Độn vô tận cũng phải run rẩy.

"Muốn động đến đại nhân, thì phải qua ải của ta đã!" Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ trực tiếp chắn trước mặt Ác Mộng Ma Thần nói.

"Vậy sao, thế thì ta có thể bớt đi rất nhiều phiền phức!" Đông Vương Công thản nhiên nói.

Khoảnh khắc đó, Tinh Nguyên Bạch Trảo Hổ cũng sững sờ tại chỗ, nó biết rõ thực lực của vị trước mắt này mạnh hơn mình rất nhiều, dựa vào thực lực của đại nhân, khó mà có thể làm gì được hắn!

Chương 527

"Đại nhân, yên tâm, ta nhất định sẽ đứng cùng một chiến tuyến với ngài!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ vỗ ngực nói.

Thấy Ác Mộng Ma Thần muốn đến chỗ Đông Vương Công, nó lập tức lao tới chắn trước mặt đối phương.

"Kẻ địch của ngươi là ta!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ nói với hắn.

Thực ra ở thế giới Hồng Hoang lâu như vậy, cũng có rất nhiều lợi ích, đó chính là linh khí ở nơi này có thể cung cấp cho nó sử dụng.

Tuy không cảm nhận được chút tiến bộ thực chất nào, nhưng nó có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể.

"Giết ngươi trước!" Ác Mộng Ma Thần hét lớn, rõ ràng không hề coi Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ ra gì.

"Tiểu gia ta cũng phải nghiêm túc rồi đây!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ bá khí nói, đồng thời khí tức trên người cũng không ngừng tăng lên.

Nhưng Ác Mộng Ma Thần làm sao có thể chờ đợi đối phương, hắn lập tức lao về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đang chắn trước mặt.

Một thanh băng kiếm trong tay trực tiếp chém về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ, tốc độ không hề giảm.

"Mèo cào chuột cống!" Đôi mắt Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ như hai ngọn đuốc, nhìn thanh băng kiếm đâm tới mình, đồng thời hổ trảo của nó trở nên vô cùng đáng sợ, cả người trực tiếp lao về phía Đông Vương Công.

Lập tức, từng luồng pháp tắc trên hổ trảo không ngừng chấn động, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trực tiếp một trảo vỗ vào thanh băng kiếm, khoảnh khắc đó, thanh băng kiếm gãy nát.

"Đòn tấn công của ngươi cũng chỉ đến thế thôi mà!" Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đắc ý nói với Ác Mộng Ma Thần.

"Ha ha..." Ác Mộng Ma Thần khóe miệng nhếch lên, nói với Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ: "Thực ra mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Cảm nhận cái chết đi!" Giọng của Ác Mộng Ma Thần rất nhỏ, nhưng lại khiến Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ cả người tâm thần chấn động, bởi vì nó cảm thấy mọi chuyện quá đơn giản, lại có thể trực tiếp chém gãy băng kiếm.

"Hợp lại cho ta!!!" Lúc này Ác Mộng Ma Thần hét lớn, thanh băng kiếm đã tan biến trong tay hắn lập tức thành hình, đâm thẳng vào tim của Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ trong lòng kinh hãi, muốn né tránh nhưng phát hiện không còn thời gian, mà muốn đỡ đòn thì lại không có thực lực đó.

"Đại nhân cứu ta!!!" Lúc này Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ lớn tiếng cầu cứu Đông Vương Công.

Vào thời khắc sinh tử nguy cấp này, Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ đâu còn nghĩ đến thể diện, giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất!

Đông Vương Công đang đối chiến với Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi cũng nhìn thấy cảnh này, Thí Thần Thương trong tay lập tức xuất hiện, ném thẳng về phía Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ.

"Đông Vương Công, dám ở đây giúp đỡ người khác, thật sự là tìm

chết!" Hỗn Độn Ly Hồ mười bốn đuôi lúc này cười lớn nói với Đông Vương Công.

Nhưng những cái đuôi của nó không hề dừng lại, trực tiếp lao về phía vị trí của Đông Vương Công, không chút ngập ngừng.

Cảm nhận được khí tức kinh hoàng bộc phát từ Hỗn Độn Yêu Hồ mười bốn đuôi, Đông Vương Công không dám có chút sơ suất.

Nhưng một thương ném đi, cũng đã giải vây cho Tình Nguyên Bạch Trảo Hổ. *** Khi Đông Vương Công một lần nữa mở mắt, hắn phát hiện mình đang nằm trong một khu rừng.

Trong tay có một thanh kiếm.

Khi Đông Vương Công hoàn hồn, cúi đầu nhìn thanh kiếm đang nắm trong tay, hắn cười khổ.

Lại là kịch bản quen thuộc, lại một thế giới mới?

Lắc đầu, Đông Vương Công chống kiếm đứng dậy, phát hiện Cửu Dương Chân Khí trong cơ thể vẫn còn, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Đông Vương Công quét mắt nhìn xung quanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Cũng không biết đây rốt cuộc là một thế giới như thế nào.

Hy vọng đừng quá nhàm chán!

Chọn bừa một hướng, Đông Vương Công cất bước đi tới!

"Bánh bao, bánh bao nóng đây, đi ngang qua đừng bỏ lỡ!" "Thần kiếm làm từ tinh thiết thượng hạng, có muốn xem thử không?" ...

Đông Vương Công ngồi trong một trà lâu trang trí tinh xảo, những tiếng rao hàng đứt quãng bên tai khiến hắn có chút chán chường.

Vốn tưởng rằng nơi có người sẽ có thể dò hỏi tin tức, nhưng

không ngờ cũng chỉ biết được vài lời vụn vặt.

Nhưng mà... thế giới này có vẻ không phải là thế giới võ hiệp, thật đáng mong chờ!

Trên mặt treo nụ cười bí ẩn, hắn vừa bước ra khỏi trà lâu, chuẩn bị đổi chỗ khác tiếp tục dò la tin tức.

Trên đường phố đột nhiên vang lên tiếng huyên náo.

Đông Vương Công ngẩn ra, nhìn về phía nguồn âm thanh.

Chỉ thấy con đường vốn dĩ đông đúc đột nhiên trở nên hỗn loạn, một số người ở gần thấy cảnh tượng đó đều vội vàng né tránh.

Đông Vương Công đang đứng giữa đường nhíu mày, thanh kiếm trong tay cũng siết chặt hơn.

Có vẻ đã lâu rồi hắn chưa gặp phải loại người bá đạo ngang ngược này.

"Cút ra!" "Không muốn chết thì cút hết đi!" Không đợi Đông Vương Công phản ứng, bên tai hắn đã vang lên tiếng quát lớn.

Hắn quay đầu lại thì thấy cách đó không xa có một đám người đang cưỡi ngựa cao to, lao thẳng về phía này.

Đông Vương Công thấy thế trận này, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Tốt lắm!

Loại chuyện này đã lâu không gặp, không ngờ vừa đến đã có trò vui.

Quả nhiên không làm ta thất vọng, vừa hay đang thấy ngứa tay!

"Này!" "Tên kia điếc hay mù rồi, không nghe thấy bản thiếu gia vừa mới la hét bảo tránh ra sao?" Khi Đông Vương Công đang cảm thấy chuyện này có chút thú vị, đám người đã đến trước mặt hắn,

người dẫn đầu thấy có kẻ chắn giữa đường vội vàng dừng ngựa lại.

Nơi này tuy là địa bàn của bọn họ, nhưng giữa phố đả thương người có chút không ổn, huống hồ hôm nay cũng có chút đặc biệt, cấp trên đã năm lần bảy lượt dặn dò phải cẩn thận, không được gây chuyện trong thành.

Nếu không, hắn cũng sẽ không ghì cương ngựa vào lúc này.

Nhưng, không thể giết người không có nghĩa là không thể đánh người.

Chương 528

Nam tử cưỡi trên ngựa nhìn Đông Vương Công đang chắn giữa đường, tức không chịu nổi, vung roi ngựa quất về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công đứng tại chỗ không hề động đậy.

Đợi khi roi ngựa đến gần, Đông Vương Công mới có động tác, giơ tay nắm lấy chiếc roi, sau đó dùng sức kéo một cái, người trên ngựa lập tức mất trọng tâm, rồi ngã sấp mặt từ trên lưng ngựa xuống.

Hắn nặng nề rơi xuống đất.

"Ái da, tên dân đen này dám ra tay với bản công tử, có biết bản công tử là ai không?" Một đám tùy tùng phía sau thiếu niên thấy công tử bị người ta ném từ trên lưng ngựa xuống, ai nấy đều kinh hoảng nhảy xuống ngựa, vội vàng chạy về phía thiếu niên.

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?" "Tên tiện dân này, ngươi có biết ngươi đánh ai không?

Đây là công tử của phủ thành chủ, dám động thổ trên đầu thái tuế, còn không mau quỳ xuống tạ tội với công tử nhà ta." Đông Vương Công nghe lời của tên tùy tùng, ánh mắt lập tức lạnh đi.

Bắt hắn quỳ?

Đã rất nhiều năm rồi hắn không nghe thấy câu nói này.

"Quỳ xuống sao?" Đông Vương Công lạnh lùng nhìn đám người: "Đầu gối của ta quý giá lắm, e rằng các ngươi không chịu nổi đâu!" Nói xong, Đông Vương Công cũng không để ý đến đám người đang hổ báo vây quanh mình.

Ngược lại, hắn cầm lấy thanh kiếm trong tay, sau đó nhìn quanh

một vòng.

Cuối cùng, hắn lau thân kiếm.

Người xung quanh thấy hành động của Đông Vương Công, đều lắc đầu.

"Lại tiếc cho một người trẻ tuổi." "Còn gì nữa, tưởng là một người đứng ra vì chính nghĩa, không ngờ cũng là một kẻ đi tìm chết." "Ai, tiếc cho tuổi thanh xuân đẹp đẽ, trẻ như vậy hoàn toàn có thể đến tiên môn thử vận may, biết đâu có thể bước vào tiên đồ." Đông Vương Công đối với những lời bàn tán xung quanh như điếc không nghe, thanh kiếm trong tay đột nhiên vung lên, mọi người chỉ cảm thấy một luồng sáng lóe lên...

"A, chân của ta!" Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, những người xung quanh đang nhắm mắt vội vàng mở ra, nhìn cảnh tượng trong sân, chỉ thấy thanh kiếm trong tay Đông Vương Công vẫn còn trong vỏ, dường như chưa từng động, nhưng cách đó không xa, một nam tử đang ôm đầu gối lăn lộn trên đất.

Xem ra, chân đó rõ ràng đã phế.

Đông Vương Công nghe tiếng hét thảm thiết vẫn như điếc không nghe, chỉ lạnh lùng nhìn đám người ngã trước mặt.

Vốn đến nơi này hắn cũng chỉ định trừng phạt nhẹ một chút.

Mặc dù hắn không phải người tốt, nhưng trải qua bao nhiêu thế giới rèn luyện, tâm tính của hắn đã sớm trầm ổn, nay thấy đám người này giữa thanh thiên bạch nhật lại kiêu căng ngang ngược như vậy, mới ra tay dạy dỗ.

Nhưng có người lại không biết điều.

Công tử ca vừa bị Đông Vương Công ném xuống đất, thấy thuộc hạ của mình bị Đông Vương Công chặt đứt chân, cả người liền như

một con sư tử xù lông, bật dậy từ dưới đất.

"Tên tiện dân đáng chết, dám ra tay với người của ta, lẽ nào ngươi không biết trong thành Ngân Châu không được động vũ khí sao?

Dám hành hung giữa phố... còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau đánh gãy hai chân của tên này, để hắn biết hậu quả của việc coi thường mệnh lệnh của phủ thành chủ!" "Vâng, công tử!" Đông Vương Công nghe thấy giọng nói này, lập tức quay đầu, lạnh lùng nhìn người vừa nói.

Vốn chỉ định trừng phạt nhẹ, nhưng không ngờ có người lại không biết điều như vậy, nếu đã thế...

Tay của Đông Vương Công bất giác lại đặt lên chuôi kiếm, thanh kiếm này đã lâu không uống máu, vừa hay!

"Tiểu tử, thành Ngân Châu không phải là nơi để ngươi giương oai, nếu biết điều thì mau bỏ kiếm trong tay xuống, bó tay chịu trói, như vậy, ta có thể sẽ cho ngươi một cái toàn thây." Đông Vương Công nghe lời của những người này, sự lạnh lẽo trong mắt càng tăng thêm.

Thanh kiếm trong tay cuối cùng cũng ra khỏi vỏ.

Thập Tuyệt Kiếm Thuật một lần nữa được thi triển.

Đây là kiếm pháp đắc ý nhất của Đông Vương Công, dù sao, người có thể đỡ được mười kiếm của hắn không nhiều.

Trong chớp mắt, Đông Vương Công đã xuất kiếm không dưới mười lần.

Trên con đường rộng lớn, cũng có thêm vài cỗ thi thể.

Chỉ còn lại một công tử của phủ thành chủ sợ hãi đến mặt mày trắng bệch! *** Các cư dân xung quanh đang xem náo nhiệt thấy tình

hình này cũng sợ đến mức tròn mắt há mồm, không ngờ người trẻ tuổi này dám ra tay với công tử của phủ thành chủ.

Nếu chuyện này làm lớn lên, những người đứng xem bên cạnh cũng không thoát khỏi liên can.

Phong cách của phủ thành chủ thành Ngân Châu, mọi người đều biết, phàm là người đắc tội với phủ thành chủ, hầu như đều không có kết cục tốt đẹp.

Bây giờ nhìn người trẻ tuổi trước mắt, đang lau thân kiếm, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Công tử của phủ thành chủ đang nằm trên đất lúc này sắc mặt trắng bệch, nhìn Đông Vương Công đứng trước mặt, nuốt nước bọt.

"Ngươi... tên tiện...

đừng, ta là công tử của phủ thành chủ, nếu ngươi ra tay với ta, phủ thành chủ thành Ngân Châu tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, ngươi tuyệt đối không ra khỏi được thành này." Đông Vương Công nghe lời của thiếu niên, ánh mắt cuối cùng cũng lạnh đi, sau đó quay đầu lạnh lùng nhìn hắn, công tử ca của phủ thành chủ thấy ánh mắt băng lãnh của Đông Vương Công cũng giật mình một cái.

"Ngày mai ở đây sẽ tổ chức một hoạt động lớn, phụ thân ta đã ra lệnh cấm chỉ động võ trong thành Ngân Châu một thời gian, nên nếu ngươi biết điều thì bây giờ mau đi, nếu không, đợi thành vệ phát hiện sự bất thường ở đây, ngươi chắc chắn không chạy thoát được." Người xung quanh nghe lời của công tử phủ thành chủ, ai nấy đều trợn to mắt, không biết chuyện này.

Thông thường, bây giờ nghe thiếu niên nói vậy tự nhiên cũng biết ở đây sắp có chuyện lớn.

Mỗi năm, Ngân Châu đều tổ chức một đại hội luận võ, đại hội

luận võ lần này còn trực tiếp liên quan đến tiền đồ sau này của người tham gia.

Vì vậy, bây giờ nghe lời của công tử phủ thành chủ, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, sau đó vội vàng liếc nhìn Đông Vương Công một cái, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Đông Vương Công thấy đám người vây xem hoảng hốt rời đi, trong mắt cũng lộ ra một tia hứng thú, sau đó cất bước đi đến trước mặt công tử phủ thành chủ, nói: "Ngày mai ở đây tổ chức hoạt động?

Thật thú vị, tên nhóc nhà ngươi cũng quá vô giáo dục rồi?

Dám phi ngựa hành hung trên phố, lẽ nào trưởng bối nhà ngươi không dạy ngươi ra ngoài phải khiêm tốn hành sự sao?" Công tử ca của phủ thành chủ nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia ngạc nhiên, sau đó chăm chú nhìn Đông Vương Công đang đứng trước mặt.

Lúc này trong mắt hắn, lời của Đông Vương Công có chút kỳ quái.

Thế giới này vốn dĩ là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh không ai dám nói gì, nếu yếu, bất cứ ai cũng có thể giẫm lên.

Nếu không phải võ lực của Đông Vương Công mạnh hơn hắn, thuộc hạ của hắn đã sớm đánh tàn phế tên này rồi.

Đâu đến lượt hắn ở đây lên mặt nói chuyện.

Vì vậy, bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt quả thực lộ ra một tia trầm tư.

Chương 529

Thủ pháp ra tay của Đông Vương Công vừa rồi thực sự quá nhanh, hắn cũng là một người tu luyện, thực lực không thấp, đã đạt tới Hoàng giai đỉnh phong, chỉ kém một chút nữa là có thể đạt tới Huyền giai, lúc đó, trong thành Ngân Châu cũng có thể coi là một cao thủ nhỏ, nhưng với thực lực Hoàng giai đỉnh phong vừa rồi, hắn lại không nhìn rõ thủ pháp xuất kiếm của Đông Vương Công.

Điều đó có nghĩa là thực lực của người này sâu không lường được, không thể trêu chọc, người như vậy nhất định là người của các đại tông môn gần đây, nếu không không thể có kiếm pháp cao thâm như vậy.

Vì vậy, bây giờ nhìn Đông Vương Công, ánh mắt hắn trở nên có chút e sợ.

Sự thay đổi trên mặt thiếu niên tự nhiên cũng lọt vào mắt Đông Vương Công, lúc này thấy thiếu niên rụt rè, hắn quả thực có chút coi thường, sau đó liền đưa tay xách thiếu niên lên.

"Ngày mai ở đây rốt cuộc sẽ tổ chức hoạt động gì?

Nói rõ cho ta." Đông Vương Công vừa đến thế giới này, đối với thế giới này còn có chút mờ mịt, đặc biệt là ngọn đồi nhỏ đó, từ khi đi ra khỏi khu rừng đó hắn đã phát hiện ra sự bất thường.

Trong thế giới này, vừa rồi ở trong thị trấn này quan sát nửa ngày, hắn phát hiện ra một vấn đề đặc biệt quan trọng, đó là tất cả mọi người ở đây dường như đều có nội lực.

Mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với thế giới võ hiệp mà hắn từng ở, vì vậy bây giờ nghe thiếu niên nói ngày mai ở đây có hoạt động, trong mắt mới lộ ra sự hứng thú lớn như vậy.

Thiếu niên bị Đông Vương Công xách trong tay nghe Đông Vương Công nói vậy, cũng nuốt nước bọt, sau đó vội vàng nói: "Ngày mai Thần Kiếm Tông sẽ tổ chức đại hội diễn võ tại thành Ngân Châu, ba người đứng đầu đều có thể bái nhập Thần Kiếm Tông, nên phụ thân ta mới dặn ta mấy ngày nay không được gây chuyện trong thành, phải để lại ấn tượng tốt cho Thần Kiếm Tông." Khi thiếu niên nhắc đến Thần Kiếm Tông, trong mắt lộ ra một tia sùng bái.

Điều này khiến Đông Vương Công có chút tò mò, Thần Kiếm Tông này rốt cuộc là cái gì?

Dám lấy Thần Kiếm đặt tên, tông phái này chắc hẳn cũng có chút năng lực.

Đông Vương Công vốn là một cao thủ dùng kiếm, thiên phú về kiếm đạo có thể nói là không ai sánh bằng, vì vậy bây giờ nghe thiếu niên nói ngày mai có một Thần Kiếm Tông muốn đến đây thu đồ đệ, trong mắt lộ ra một tia phấn khích.

Hoạt động này có thể tham gia thử.

Nghĩ vậy, Đông Vương Công liền đưa mắt nhìn thiếu niên.

"Hoạt động đó ai cũng có thể tham gia?

Có bằng chứng gì không?" Thiếu niên nghe Đông Vương Công hỏi, vội vàng gật đầu, sau đó từ trong ngực lấy ra một tấm thiệp mời, đưa cho Đông Vương Công.

"Tấm thiệp này là phụ thân giao cho ta, ta chưa đạt đến thực lực Huyền giai, nên đại hội luận võ lần này ta không có tư cách tham gia, nhưng phụ thân ta vì muốn ta mở mang tầm mắt, nên mới cho ta một tấm thiệp mời để vào xem gần, nếu đại hiệp muốn, tấm thiệp mời này tặng cho ngài." Nói rồi, công tử ca liền run rẩy đưa tấm thiệp mời đến trước mặt Đông Vương Công, Đông Vương Công nhìn tấm thiệp mời

trong tay thiếu niên, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, sau đó liền cất vào trong ngực.

Sau đó hắn liền quay người rời đi.

Công tử của phủ thành chủ thấy Đông Vương Công rời đi như vậy, liền thở phào nhẹ nhõm, vừa mới định đứng dậy từ dưới đất, bên tai đột nhiên lại vang lên giọng nói của Đông Vương Công, dọa hắn một lần nữa ngã ngồi xuống đất.

"Sau này đừng để ta thấy ngươi phi ngựa hành hung trên phố, nếu không lần sau sẽ không có vận may như vậy, khi đó kết cục của ngươi cũng sẽ giống như đám thuộc hạ bên cạnh, thiếu niên, tự lo liệu đi!" Công tử của phủ thành chủ nghe giọng nói của Đông Vương Công, không nhịn được mà rùng mình một cái, sự lạnh lẽo trong giọng nói còn mạnh hơn cả phụ thân hắn.

Hôm nay thật xui xẻo, đụng phải một tảng sắt.

Đợi khi bóng dáng Đông Vương Công cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt, thiếu niên mới run rẩy đứng dậy từ dưới đất, xác định Đông Vương Công không còn ở xung quanh, thiếu niên mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nhìn đám vệ sĩ của phủ thành chủ đang ngã bên cạnh, nhíu mày.

"Đúng là một đám phế vật." Đông Vương Công có được thứ mình cần và dò la được tin tức, tâm trạng cũng vô cùng vui vẻ.

Nếu Thần Kiếm Tông mà thiếu niên vừa nói nổi tiếng như vậy, vậy thì hắn phải xem xem ngày mai có thể làm cho kiếm thuật của mình tiến thêm một tầng nữa không.

Thế giới này dường như mạnh hơn bất kỳ thế giới nào hắn từng ở.

Vừa rồi ngồi xếp bằng nhập định một lần, hắn phát hiện linh khí

trong thế giới này sung mãn như vậy, nội lực trong cơ thể đã lâu không có động tĩnh lại có dấu hiệu tăng lên, Cửu Dương Chân Khí cũng bắt đầu vận chuyển cực nhanh.

Hắn có thể cảm nhận được, nếu cứ theo tốc độ này, không bao lâu nữa hắn sẽ có thể trở thành chí tôn trong võ lâm.

Khi đó có thể một lần nữa nâng cao kiếm thuật, theo đuổi đỉnh cao hơn, xem ra thế giới này thực sự thích hợp với hắn.

Nghĩ vậy, bước chân của Đông Vương Công liền dừng lại, nhìn một khách sạn trước mặt, sau đó thong thả bước vào, Thần Kiếm Tông đó ngày mai mới đến, tối nay hắn phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mới có tinh lực để thử xem Thần Kiếm Tông này rốt cuộc có năng lực gì.

"Ai da, vị khách quan này, ngài muốn ở trọ hay là ăn uống ạ?" Chân Đông Vương Công vừa mới bước vào khách sạn, một tiểu nhị vai vắt khăn liền tươi cười đi ra từ bên quầy, sau đó vô cùng ân cần nhìn Đông Vương Công.

Đông Vương Công liếc nhìn tiểu nhị, phát hiện bước chân của tiểu nhị này trầm ổn hữu lực, hai tay cũng khá rắn chắc, vừa nhìn đã biết là người luyện võ lâu năm.

Đối với người luyện võ, Đông Vương Công có thiện cảm bẩm sinh, nên ánh mắt cũng dịu đi, nói với tiểu nhị: "Cho ta một phòng thượng hạng, loại tốt một chút, gần đường phố." Tiểu nhị nghe Đông Vương Công ở trọ, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, sau đó cúi người chào Đông Vương Công.

"Được ạ, vị gia, mời ngài lên lầu." Đông Vương Công thấy thái độ phục vụ của tiểu nhị cũng hài lòng gật đầu, sau đó liền cất bước đi lên.

Sau đó được tiểu nhị dẫn đến một căn phòng khá gần con hẻm, căn phòng này Đông Vương Công cũng khá hài lòng, vì ở trong phòng này, dựa vào thính lực của hắn, mọi thông tin bên ngoài đều không thoát khỏi tai hắn.

Đây cũng là một trong những phương pháp hắn thường dùng để dò la tin tức.

Tiểu nhị bước vào phòng, dùng miếng giẻ trên vai phủi đi lớp bụi không hề tồn tại trên ghế cho Đông Vương Công, sau đó mới quay đầu nhìn Đông Vương Công vẫn đang đứng ở cửa, hỏi: "Gia, ngài bây giờ muốn nghỉ ngơi hay xuống đại sảnh ăn chút gì ạ?" Đông Vương Công nghe lời của tiểu nhị, lắc đầu: "Không cần, lát nữa bảo người mang cơm và thức ăn lên phòng cho ta, nhớ kỹ, để ở cửa phòng là được, ta sẽ ra lấy." "Vâng ạ, vậy ngài đợi một lát." Tiểu nhị nghe Đông Vương Công dặn dò cũng không thấy lạ, dù sao hắn làm việc ở đây đã mấy năm, khách hàng nào cũng từng gặp, yêu cầu kỳ quặc nào cũng từng nghe, vì vậy bây giờ nghe Đông Vương Công đưa ra yêu cầu này cũng không có phản ứng gì lớn, đáp một tiếng rồi cung kính lui ra khỏi phòng, chuẩn bị xuống dưới chuẩn bị bữa tối cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy tiểu nhị rời đi, mới cất bước vào phòng khách, môi trường trong phòng cũng cực kỳ tao nhã, cách bài trí đều là kiểu mà Đông Vương Công khá thích, vì vậy không có chút bài xích nào, sau đó liền đi đến bên bàn, rót cho mình một chén nước.

Sau đó, hắn ngồi yên bên bàn, vừa uống trà, vừa lắng nghe động tĩnh trên đường phố.

Vừa rồi khi ra tay với công tử của phủ thành chủ, hắn đã thấy sự khác thường trên mặt những người vây xem, nên bây giờ hắn muốn nghe xem những người trên con đường này rốt cuộc đang bàn tán

những gì.

Quan trọng hơn, hắn muốn xem xem công tử của phủ thành chủ đó có cho người tiếp tục truy sát không.

Phải biết chuyện này hắn cũng thường gặp, nếu công tử của phủ thành chủ đó không biết điều, phái người tiếp tục truy sát, hắn sẽ không chút lưu tình giữ lại tất cả những người đó.

Hy vọng hắn có thể biết điều một chút.

Ngẩng đầu uống cạn trà trong chén, trên mặt Đông Vương Công cũng có thêm một tia nhàm chán.

Hắn ngồi đây nghe nửa ngày, nhưng trên đường phố cũng chỉ truyền đến những cuộc trò chuyện gia đình, không có gì khiến Đông Vương Công hứng thú, đang chuẩn bị lên giường tu luyện nội lực, trên đường phố đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Sự bất thường trên đường phố khiến Đông Vương Công đột nhiên dừng bước, thân hình đang đứng cũng cứng lại ở đó, sau đó Đông Vương Công liền quay người, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra con đường ngay dưới cửa sổ.

Lúc này trên một con đường đột nhiên xuất hiện một lượng lớn quan binh, trên người những quan binh này đều có một chữ "Lý" lớn.

Chắc hẳn là tư binh trong mỗi gia tộc.

Đông Vương Công đứng trên lầu khách sạn nhìn đám binh sĩ vội vã, đối với những người xung quanh trên đường phố mắng mỏ, trong mắt cũng lộ ra một thái độ xem kịch vui.

Đối với cảnh tượng này, hắn không có tính tốt ra tay, hắn không phải là người tốt, cũng không có tâm tình thấy việc nghĩa hăng hái làm, vì vậy bây giờ thấy người trên đường phố bị đám binh sĩ thô lỗ đẩy ra, cũng không định ra mặt cho họ, chỉ lẳng lặng đứng trên lầu

nhìn mọi chuyện xảy ra bên dưới.

“Một đám tiện dân không mau cút đi, Lý gia muốn làm việc, nếu đứng đây cản đường, đừng trách ta không khách khí.” Tên tư binh đi đầu cầm một cây roi, thấy có người chắn giữa đường, cây roi trong tay liền vung đi.

Người xung quanh có không ít người bị tên cầm roi đánh bị thương, nhưng không một ai dám đứng ra nói một câu, tất cả mọi người chỉ có thể trừng mắt giận dữ nhìn đám binh sĩ kiêu căng ngang ngược đi qua trước mắt.

Đông Vương Công trên lầu thấy cảnh này cũng lắc đầu.

Người ta đều như vậy, ỷ mạnh hiếp yếu, kẻ yếu không dám đối mặt với kẻ mạnh, kẻ mạnh cũng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, đã thành định lý, nên bây giờ thấy người trên đường phố không dám phản kháng, hắn chỉ lắc đầu.

Chương 530

Thở dài cho sự yếu đuối của họ.

Đợi đám binh sĩ của Lý gia biến mất khỏi đường phố, người đi đường mới bắt đầu chửi bới.

"Một đám người này không cho chúng ta sống nữa à, nếu cứ kiêu căng ngang ngược như vậy, thì ta thật sự không còn đường sống, vốn định ngày mai cho thằng nhóc nhà ta đi tham gia đại hội diễn võ của Thần Kiếm Tông, giờ xem ra sợ là không có hy vọng." "Còn gì nữa?

Lần này Thần Kiếm Tông hình như muốn tuyển mộ lượng lớn môn đồ ở thành Ngân Châu, khó khăn lắm mới có thêm nhiều suất tham gia, nhưng mới chỉ ba ngày, tứ đại gia tộc và phủ thành chủ của thành Ngân Châu đều phái ra lượng lớn binh lực thu gom suất tham gia trong thành Ngân Châu, quả thực không cho chúng ta đường sống." "Ai, nói những điều này cũng vô ích, suất trong tay ta đều bị họ cướp đi rồi, đánh lại không được, tố cáo lại không có cửa, có thể làm gì?

Chỉ có thể nuốt cục tức này thôi." Đông Vương Công đứng trên khách sạn, nghe người trên đường phố chửi bới như vậy, trong mắt lại lộ ra một nụ cười đầy ý vị, sau đó liền từ trong ngực lấy ra một tấm thiệp mời.

Trên tấm thiệp mời này có một thanh trường kiếm lớn, thanh trường kiếm này vẽ khá uy vũ, không biết có thực dụng không.

Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, sau đó liền nhét tấm thiệp mời trở lại vào trong ngực, mọi chuyện phải đợi ngày mai mới rõ, bây giờ có vội cũng vô ích, thay vì vậy, không bằng dùng một khoảng thời gian để nâng cao thực lực, dù sao ở trong thế giới chưa biết này, chỉ có thực lực bản thân cường đại, mới có thể đứng vững trong thế giới

này. *** Sáng sớm hôm sau.

Đang trên giường trong khách sạn nâng cao thực lực, Đông Vương Công đột nhiên mở mắt, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về một phương vị nào đó.

Vừa mới nhập định, đột nhiên cảm giác có vài luồng khí tức cường đại đột ngột tràn vào thành Ngân Châu, vài luồng khí tức này hoàn toàn không yếu hơn hắn.

Bị vài luồng khí tức cường đại này quấy nhiễu, Đông Vương Công cũng tỉnh lại từ trong nhập định, sau đó liền đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cảm nhận được mấy luồng khí tức đang nhanh chóng tiến đến gần thành Ngân Châu.

Chỉ là khi Đông Vương Công cho rằng mấy luồng khí tức sắp tiến vào thành Ngân Châu, đột nhiên trong cảm tri của hắn, mấy luồng khí tức lại biến mất một cách khó hiểu.

"Kỳ lạ, không thấy đâu nữa?" Trong cảm tri của Đông Vương Công không còn mấy luồng khí tức đó nữa, cũng khiến hắn vô cùng tò mò.

Nhưng nhiều hơn lại là nhiệt huyết sôi trào.

"Thú vị!" Không ngờ thế giới này lại tặng cho hắn một món quà lớn như vậy.

Mấy luồng khí tức này, mỗi một luồng thực lực đều không yếu hơn hắn, cũng có nghĩa là mấy người này hoàn toàn có thể dùng làm đá mài kiếm cho hắn, xem ra ở thế giới này, kiếm thuật của hắn mới có thể nâng cao nhanh hơn.

Những kiếm thuật hắn đã học cũng có khả năng tái hiện quang huy ở thế giới này, dù sao linh khí trong thế giới này cường đại đến mức khiến hắn kinh ngạc, nếu tu luyện ở thế giới này, Cửu Dương Chân

Khí trong cơ thể chắc chắn cũng sẽ tăng lên nhanh hơn, khi đó hắn sẽ trưởng thành đến mức nào, cũng không biết được.

Nên khi thấy mấy luồng khí tức cường đại tràn vào thành Ngân Châu, hắn mới kích động như vậy, dù sao hắn cũng là người càng mạnh khi gặp kẻ mạnh.

Bây giờ mấy luồng khí tức cường đại đó biến mất khỏi cảm tri của hắn, Đông Vương Công cũng là người có lòng hiếu kỳ khá mạnh, mấy người này nửa đêm lén lút vào thành Ngân Châu, có chuyện gì?

Hơn nữa ngày mai chính là ngày Thần Kiếm Tông thu nhận môn đồ.

Vào thời điểm quan trọng này nếu không có loạn, thì thật là kỳ lạ.

Sau khi suy nghĩ vài phút, bóng dáng Đông Vương Công liền từ trong khách sạn nhảy xuống, sau đó vài lần lóe lên liền biến mất trong màn đêm.

Khi Đông Vương Công đang vội về phía nơi mấy luồng khí tức thần bí biến mất, trong một khu rừng rậm ở thành Ngân Châu, mấy bóng đen lúc này đang đứng trước một ngọn đồi nhỏ.

Mấy người này đều mặc đồ đen, trong màn đêm càng trông thêm bí ẩn.

"Đại ca, nơi này thật sự thần kỳ như vậy sao?

Đồ bên trong có phải là giả không?" "Không thể nào, ngày mai là ngày Thần Kiếm Tông thu nhận môn đồ ở thành Ngân Châu, tính cách của Thần Kiếm Tông ta lại không phải không biết, một nơi nhỏ như thành Ngân Châu căn bản không đáng để họ đi một chuyến xa như vậy, nếu không phải vì di tích đó, họ sẽ không đến nơi khỉ ho cò gáy này." "Cũng đúng, nhưng mà..." "Im lặng, có người đến!" Mấy bóng đen nhanh chóng biến mất tại chỗ, bóng dáng Đông Vương Công cũng

hạ xuống nơi đó ngay khoảnh khắc họ biến mất.

Đông Vương Công dừng lại trước ngọn đồi nhỏ, nhìn nơi trống trải, cũng nhíu mày.

"Kỳ lạ, vừa rồi mấy luồng khí tức rõ ràng biến mất ở đây, sao lại không còn tung tích?" Khi Đông Vương Công đang khó hiểu, mấy bóng người đột nhiên vây quanh hắn, Đông Vương Công nhìn mấy bóng người đột ngột xuất hiện, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười.

Sau đó hắn lạnh lùng quay đầu đối mặt với một người mặc đồ đen: "Ta đã nói cảm giác của ta không sai, hóa ra đều trốn ở đây." Mấy người mặc đồ đen nghe lời của Đông Vương Công, cũng đều nhíu mày.

Nửa đêm lại còn thu liễm khí tức của bản thân, lén lút vào nơi này, ngay cả người của Thần Kiếm Tông cũng không phát hiện ra tung tích của họ, vậy mà người trước mắt này lại phát hiện ra?

Người trước mắt cực kỳ trẻ tuổi, một thân thanh y, khiến hắn trong đêm đen càng trông thêm khác biệt, tay lười biếng ôm một thanh kiếm, miệng lộ ra một nụ cười khinh bỉ, bộ dạng đó hoàn toàn không coi mấy người này ra gì.

Đối với đám người mặc đồ đen, thấy Đông Vương Công lộ ra vẻ tự đại cuồng vọng như vậy, trong mặt cũng lộ ra một tia lạnh lẽo.

Ở tông môn của mình, họ cũng là thiên chi kiêu tử, thực lực cũng rất mạnh.

Nếu không phải thực lực đủ mạnh, tông môn cũng không thể phái họ đến đây điều tra chuyện đó, vì vậy bây giờ thấy một người trẻ tuổi nhỏ bé dám khiêu khích, mỗi người đều sinh ra một cỗ tức giận.

"Tiểu tử, nửa đêm không ở nhà ngoan ngoãn, chạy ra nơi hoang

sơn dã lĩnh này làm gì?" Đông Vương Công nghe mấy người mặc đồ đen hỏi, cũng tò mò nhìn người vừa nói, hỏi ngược lại: "Kỳ lạ, nếu các ngươi cũng biết đây là rừng sâu núi thẳm, vậy tại sao lại nửa đêm lén lút ở đây?

Lẽ nào làm chuyện gì có bí mật không thể nói?" Nói đồng thời, mắt của Đông Vương Công cũng bắt đầu quan sát xung quanh, mấy người mặc đồ đen thấy hành động này của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia sát ý.

Đông Vương Công tự nhiên cũng nhận ra sát ý trong mắt mấy người mặc đồ đen, sau đó cả người khí tức cũng trở nên lạnh lẽo, xem ra mấy người này căn bản không phải người chính đạo.

Vừa rồi hắn biết, khi mới đến đây, liền thấy mấy người này đứng đây thảo luận, trước mặt họ chỉ có một ngọn đồi, không khỏi khiến hắn hoài nghi trong ngọn đồi này có gì, đặc biệt là khi giám sát xung quanh có thứ gì đó, trong mắt mấy người mặc đồ đen lại lộ ra sát ý, điều này càng chứng thực suy đoán của hắn.

Vì vậy, Đông Vương Công bây giờ thấy mấy người này đối với mình lộ ra sát ý cũng không còn khách khí, trực tiếp cầm lấy trường kiếm trong tay, sau đó, lạnh lùng nhìn một đám người.

"Thanh kiếm trong tay ta vừa mới hút máu người, nhưng xem ra hình như chưa hút đủ, mấy người các ngươi làm tiên phong chắc sẽ làm nó thỏa mãn." Nói rồi, bước chân của Đông Vương Công liền bắt đầu di chuyển, nội lực trong cơ thể cũng bắt đầu lưu động.

Mấy người mặc đồ đen đứng đối diện Đông Vương Công, thấy Đông Vương Công nhanh chóng ra tay như vậy không có phản ứng, đợi khi hoàn hồn, người mặc đồ đen ở giữa đã bị trọng thương, một cánh tay cũng bị Đông Vương Công chặt đứt.

"A!" Ngược lại, Đông Vương Công, lúc này thân hình hắn lùi lại,

đứng cách mấy người mặc đồ đen mười mấy mét, nhẹ nhàng lau thân kiếm, đặc biệt là khi thấy vài giọt máu trên thanh kiếm, Đông Vương Công hài lòng gật đầu.

"Không tệ, quả nhiên máu của các ngươi khá hợp ý nó." Đông Vương Công từ trước đến nay không phải là người tốt, để hắn gặp chuyện thú vị như vậy, không tham gia vào thì có lỗi với thanh kiếm trong tay, cũng như danh xưng của hắn.

Sẽ có một ngày, hắn sẽ làm cho cái tên Đông Vương Công như thần linh ngự trị trên đại lục này, để mọi người đều biết đến tên của hắn.

Vì vậy, bây giờ thấy mấy người mặc đồ đen xuất hiện ở đây, thực lực lại tương đương với hắn, liền nảy sinh ý định dùng họ làm đá mài kiếm.

Thực lực của mấy người này đều tương đương với hắn, nếu mấy người này cùng tấn công, khi đó đối phó cũng có chút khó khăn, không bằng trước tiên chém một người, như vậy có thể chơi đùa với đám người này.

Quả nhiên, một đám người mặc đồ đen thấy đồng bạn của mình bị gãy một người như vậy, sự lạnh lẽo trong mắt càng tăng thêm, sau đó liền nhìn Đông Vương Công đứng trước mặt.

"Rốt cuộc ngươi là ai?

Người của Thần Kiếm Tông hình như không có ngươi, lúc này cũng nên ở trong thành Ngân Châu, căn bản không thể xuất hiện ở đây, rốt cuộc ngươi là ai?" "Ta và các hạ hình như không quen biết." Đông Vương Công nghe người mặc đồ đen hỏi, liền lắc đầu với hắn.

"Ta quả thực không quen biết các ngươi, ta cũng không hứng thú với chuyện của các ngươi, chỉ là ta thấy thực lực của mấy người các

ngươi, muốn dùng các ngươi làm đá mài kiếm của ta mà thôi.” Mấy người mặc đồ đen nghe lời của Đông Vương Công, tất cả đều giận dữ.

Đây quả thực là sỉ nhục họ, dù sao họ cũng là thiên chi kiêu tử trong danh môn chính phái, ở đây lại thành đá mài kiếm của Đông Vương Công.

Cũng quá coi thường họ rồi?

“Bằng hữu, nếu ngươi không làm phiền chúng ta làm việc, vậy tại sao không cho ta một chút mặt mũi, đợi chúng ta giải quyết xong chuyện ở đây, rồi cùng bằng hữu đánh một trận không tốt sao?” Đông Vương Công nghe người mặc đồ đen hỏi, liền lắc đầu với hắn, cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay.

Chương 531

"Không tốt, thanh kiếm của ta hôm nay hút mấy giọt máu rác rưởi, hình như không hài lòng, nếu ta tối nay không cho nó ăn no, e rằng ta cũng sẽ bị ghét bỏ, nếu đã vậy, tại sao không hy sinh để thành toàn cho thanh kiếm trong tay ta, như vậy đối với các ngươi cũng là một loại vinh diệu!" Khi Đông Vương Công nói, trong mắt cực kỳ nghiêm túc, trong mắt hắn, thanh kiếm trong tay chính là tất cả của hắn, dùng mấy người này tế điện thanh kiếm trong tay là vinh quang tối cao.

Phải biết có bao nhiêu người lấy việc chết dưới thanh kiếm này làm vinh.

Nên bây giờ hắn mới nói ra những lời này, mấy người mặc đồ đen đối diện nghe những lời này của Đông Vương Công, suýt nữa bị nước bọt của hắn làm sặc chết.

Tên này nói khoác cũng không sợ gió lớn làm rách lưỡi.

Trong thế giới này, cấp bậc được chia thành Thiên Địa Huyền Hoàng, cũng chỉ là tầng lớp cơ bản nhất, mấy người này tuy là thiên chi kiêu tử của các tông phái, nhưng cũng chỉ vừa mới đạt đến Thiên giai đỉnh phong mà thôi, trên Thiên giai còn có vô số cảnh giới, những cảnh giới đó đều là không thể với tới.

Nay tên này đứng trước mặt, cũng chỉ là thực lực Thiên giai đỉnh phong mà thôi, lại có thể nói ra những lời khoác lác như vậy.

Cũng không sợ gió lớn làm rách lưỡi.

"Tiểu tử, đừng có quá đáng, phải biết người ngoài có người, trời ngoài có trời, chút thực lực này của ngươi mang ra ngoài cũng chẳng là gì, cũng chỉ có thể ở trong thành Ngân Châu diễu võ dương oai mà thôi, chuyện của Sùng Dương Môn chúng ta, ngươi đừng quản, nếu

không...” “Ồn ào!” Lời của tên mặc đồ đen chưa nói xong, bóng dáng Đông Vương Công đã một lần nữa lao lên, sau đó trường kiếm trong tay hóa thành mấy luồng sáng, rồi thẳng tắp quét về phía cổ của người đang nói.

Người mặc đồ đen không ngờ Đông Vương Công lại nhanh chóng phát động công kích như vậy, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trên cổ một trận đau nhói, sau đó liền mất đi tri giác.

Những người mặc đồ đen xung quanh thấy người của mình hết lần này đến lần khác ngã dưới tay người thần bí không rõ lai lịch này, trong mắt cũng hiện lên một tia cảnh giác.

Vừa rồi họ đã báo ra tông môn, nhưng người trẻ tuổi trước mắt này lại như không quan tâm, căn bản không coi Sùng Dương Môn ra gì.

Phải biết Sùng Dương Môn là tồn tại cùng cấp bậc với Thần Kiếm Tông, trong vương quốc này là tồn tại đỉnh cao, bất cứ ai cũng sẽ cho Sùng Dương Môn mấy phần nể mặt, nhưng người trẻ tuổi này lại dám dựa vào thực lực Thiên giai đỉnh phong ra tay với họ, lẽ nào không sợ Sùng Dương Môn báo thù sao?

Một đám người tổng cộng cũng chỉ có năm người, nay đã có hai người gục dưới tay người này, nếu cứ kéo dài như vậy, đám người này e rằng thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Vì vậy, bây giờ thấy Đông Vương Công không nói một lời liền động thủ, trong mắt cũng không còn do dự, đồng loạt rút trường kiếm trong tay lao về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy đám người này cuối cùng cũng không nói nhảm nữa, ra tay với mình, trong mắt cũng lộ ra một tia hài lòng.

“Sớm như vậy không phải tốt rồi sao, nếu sớm đường đường

chính chính đánh với ta một trận, ta cần gì phải tức giận như vậy." Đông Vương Công thấy mấy bóng người lao về phía mình, thân hình không lùi mà tiến, trường kiếm trong tay cũng vung lên, đã lâu không được sử dụng trường kiếm trong tay một cách sảng khoái, lần này ở thế giới này, hắn có thể cảm nhận được trạng thái trong cơ thể đạt đến đỉnh phong, nhưng thực lực của mấy người trước mắt này lại tương đương với hắn, đường lối trong tay họ cũng khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

Hoàn toàn không giống với những thế giới hắn từng trải qua, xem ra thế giới này quả thực có chút kỳ quái.

Kiếm pháp trong tay mấy người mặc đồ đen đại khai đại hợp, khí thế sắc bén ẩn chứa trên thân kiếm cũng khiến Đông Vương Công có chút mê mẩn, bất giác tâm thần hắn liền chìm đắm trong cảm giác này, trong đầu cũng đang nhanh chóng phân tích trận chiến, kiếm pháp trong tay mấy người mặc đồ đen cũng được khắc sâu trong đầu hắn.

Càng đánh về sau, sự sợ hãi trong mắt mấy người mặc đồ đen càng ngày càng sâu, không ngờ người thần bí trước mắt này lại có lĩnh ngộ kiếm pháp cao thâm như vậy, mấy người họ cũng là thiên chi kiêu tử trong tông môn, lĩnh ngộ về kiếm pháp cũng cực sâu, nhưng lại không có chút sức chống cự nào trong tay người trẻ tuổi này.

"Không thể đánh tiếp như vậy nữa, tên này rõ ràng đang tiêu hao thực lực của chúng ta, nếu đợi năng lượng linh lực trong cơ thể chúng ta cạn kiệt, hoàn toàn không phải đối thủ của tên này, mau bày Tam Tài Trận, nhanh chóng chém giết người này ở đây, nếu không, chuyện này nếu không thành công, về tông môn cũng nhất định sẽ bị trừng phạt." "Vâng!" Mấy người mặc đồ đen đang đánh nhau đột nhiên chuyển biến trận hình, ba người thành thế tam giác, bao vây Đông Vương Công ở giữa, sau đó trường kiếm trong tay ba người đồng loạt đâm về phía Đông Vương Công.

Tâm thần của Đông Vương Công lúc này hoàn toàn chìm đắm trong việc lĩnh ngộ kiếm pháp, nay thấy mấy người mặc đồ đen đột nhiên chuyển biến trận pháp, cắt đứt sự lĩnh ngộ trong đầu hắn, trong mắt cũng lộ ra sát cơ ngút trời.

"Cho các ngươi một con đường sống, trời không đi, lại cứ tìm đường chết, vậy đừng trách ta không khách khí." "Thập Tuyệt Kiếm Pháp." Đông Vương Công một lần nữa xuất động Thập Tuyệt Kiếm Pháp, Tam Tài Trận mà mấy người mặc đồ đen sử dụng căn bản không đáng xem trong mắt Đông Vương Công, chưa đến mấy hơi thở, mấy người mặc đồ đen liền ngã xuống đất.

Trên người mỗi người đều máu tươi đầm đìa, vết thương trên người không dưới mười mấy chỗ, Đông Vương Công lúc này từ trên không trung hạ xuống, nhìn thi thể đầy đất nhíu mày.

Mấy người này hình như yếu hơn một chút so với tưởng tượng của hắn, vốn tưởng rằng mấy người này sẽ là một khối đá mài kiếm tốt, nhưng không ngờ chỉ là một đám phế vật.

Sau khi xử lý xong đám người này, chuẩn bị quay về thành Ngân Châu, ngọn đồi nhỏ phía sau đột nhiên có động tĩnh.

Cảm giác như động đất đột nhiên ập đến Đông Vương Công, Đông Vương Công cũng đột nhiên dừng bước, chăm chú nhìn ngọn núi phía sau, vừa rồi khá vội vàng, căn bản không thấy mấy người mặc đồ đen đã làm gì với ngọn đồi nhỏ đó, nay thấy ngọn đồi nhỏ đột nhiên rung chuyển, liền trực giác cho rằng mấy người mặc đồ đen đã động tay động chân ở đó.

Cảm giác lún xuống này càng ngày càng mạnh, Đông Vương Công muốn rời đi đã quá muộn, chỉ có thể đặt ngang trường kiếm trước ngực, sau đó theo lực lún đó chìm xuống lòng đất!

Ngay khi thân ảnh của Đông Vương Công biến mất trong khu

rừng rậm, tại phủ thành chủ của Ngân Châu Thành, vài người đang nhắm mắt bỗng nhiên mở bừng mắt, rồi đột ngột xuất hiện giữa sân trong phủ.

Thành chủ lúc này đang ngủ trưa trong phòng, nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền hoảng hốt chạy ra.

Khi nhìn thấy mấy bóng người đang lơ lửng trên không trung phủ thành chủ, trong mắt y lộ ra vẻ sợ hãi.

"Lão gia, có chuyện gì vậy?" Thành chủ nghe thấy tiếng phu nhân liền vội vàng lắc đầu.

"Đừng nói gì cả, có lẽ đã xảy ra chuyện lớn rồi." Trên không trung phủ thành chủ, mấy bóng người đứng sừng sững, ánh mắt gắt gao nhìn về phía khu rừng rậm.

"Chuyện gì thế này?

Di tích đó sao lại đột nhiên bạo động, không phải ngày mai mới mở ra sao?

Kẻ nào đã phá hỏng chuyện tốt của ta?" "Không đúng!

Người của ta đã kiểm tra ở đó, xác định không có bất kỳ sự cố nào, xung quanh cũng không có dị động, không lý nào lại xảy ra tình huống này." "Vậy nói cho ta biết động tĩnh truyền ra từ trong rừng là chuyện gì?

Nếu di tích lần này bị kẻ khác phát hiện, bảo ta về bàn giao thế nào đây?" Một lão giả đứng trước mọi người mặt đầy tức giận.

Lần này đến Ngân Châu Thành, lão thân mang trọng trách, nếu để thứ trong di tích đó bị người khác đoạt đi, trở về cũng không dễ ăn nói.

Vì hành động lần này, bọn họ đã chuẩn bị che đậy rất kỹ lưỡng.

Vất vả chạy đến nơi hẻo lánh này để chiêu thu môn đồ, tất cả chỉ để yểm trợ cho hành động lần này, không ngờ lại có kẻ dám giở trò ngay dưới mí mắt bọn họ.

Nếu để lão tra ra kẻ nào dám làm trò mờ ám như vậy, nhất định sẽ không tha cho hắn.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Không mau phái người đi điều tra, nếu di tích đó thật sự xảy ra vấn đề, các ngươi lấy đầu ra đền cũng không đủ." "Vâng!" Những người xung quanh tự nhiên cũng nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc.

Vì vậy, khi thấy dị thường xuất hiện trong khu rừng rậm, tất cả mọi người liền hóa thành những luồng sáng lao về phía đó.

Các đệ tử Thần Kiếm Tông đang ở trong phủ thành chủ cũng toàn bộ xuất động, toàn tốc tiến về hướng phát sinh dị động.

Lúc này, Đông Vương Công đã rơi xuống một cái hang dưới lòng đất.

Nhìn cảnh tượng bên dưới, hắn cũng có chút kinh ngạc đến chết lặng, không ngờ một gò đất nhỏ không chút bắt mắt nào lại có một thế giới riêng như vậy.

Vừa rơi xuống, hắn cứ ngỡ bên trong có thứ gì đó, nhưng không ngờ trong động huyệt này chỉ trồng một đóa hoa.

Đóa hoa này cực kỳ lớn, rễ của nó có thể đã cắm sâu xuống lòng đất mấy nghìn mét, vượt xa mọi hiểu biết của Đông Vương Công về hoa.

Chiều dài đóa hoa ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Cả một không gian phúc địa bên trong ngọn đồi nhỏ hoàn toàn chỉ để cho đóa hoa này sinh tồn.

Gò đất này không biết đã bị ai khoét rỗng, dường như chỉ để nuôi dưỡng một đóa hoa yêu dị.

Đóa hoa tỏa ra hương thơm nồng đậm, vừa ngửi thấy mùi hương, nội lực trong cơ thể Đông Vương Công liền vận chuyển điên cuồng, thực lực cũng không ngừng tăng lên.

Chương 532

Cảm nhận được lợi ích truyền đến từ trong cơ thể, Đông Vương Công tự nhiên biết thứ này chắc chắn không phải vật phàm.

Nhưng nhìn đóa hoa trước mắt, hắn thực sự không biết nên ra tay thế nào, vì hắn chưa từng thấy loại sinh vật kỳ lạ này.

Trên đóa hoa kết hai quả, một xanh một đỏ, hình dạng vô cùng kỳ lạ.

Đông Vương Công chưa từng nghe nói hoa nào lại kết quả ngay trên bông.

Theo lý thuyết thông thường, hoa tàn rồi mới kết quả.

Nhưng đóa hoa này vẫn chưa tàn, hai bên bông hoa lại mọc ra hai quả, quả thật khiến Đông Vương Công có chút không hiểu nổi.

Nhưng bây giờ không phải lúc để bận tâm chuyện này, nơi đây phát ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ thu hút người khác đến.

Thay vì đứng đây chờ đợi, chi bằng hái hết mấy quả này mang đi.

Đến lúc đó từ từ nghiên cứu cũng chưa muộn.

Nghĩ thông suốt rồi, Đông Vương Công không do dự nữa, bước lên trước hái hai quả trên đóa hoa vào tay.

Khi quả màu đỏ rơi vào tay, hắn cảm nhận được một luồng nhiệt nóng rực, còn quả màu xanh lại khiến hắn cảm nhận được một luồng khí tức lạnh lẽo.

Hai quả này một âm một dương, thật khiến người ta kỳ quái.

Khi hắn cầm hai quả chuẩn bị rời khỏi động huyệt, mấy luồng khí tức đột nhiên xuất hiện trong thức hải của hắn.

Mức độ mạnh mẽ của mấy luồng khí tức này vượt xa mấy tên hắc y nhân hắn vừa gặp.

Cảm nhận được mấy luồng khí tức đó, Đông Vương Công nhìn quanh một lượt, sau đó thu liễm toàn bộ khí tức trên người, từ một lối khác của hang động chạy ra ngoài.

Ngay khi Đông Vương Công rời khỏi động huyệt, mấy bóng người cũng đột ngột xuất hiện tại gò đất nhỏ.

Đặc biệt là mấy lão giả, khi thấy thi thể của mấy tên hắc y nhân ngã trước gò đất, lửa giận trong mắt càng thêm bùng cháy.

"Chuyện gì thế này?

Không phải mọi động tĩnh ở đây đều nằm trong phạm vi quan sát sao?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Ai nói cho ta biết?" Những người xung quanh cũng chết lặng, nhìn sự việc xảy ra trước gò đất.

Dựa vào mức độ thảm khốc ở đây có thể thấy, thực lực của kẻ đột nhập vào di tích chắc chắn rất mạnh.

Ngọn đồi này rõ ràng đã bị phá hoại, di tích bên trong e rằng cũng đã bị người ta lấy đi rồi.

Nghĩ đến khả năng này, tất cả mọi người có mặt đều rùng mình một cái.

"Địa Thần Chi Hoa là do Tông chủ hạ lệnh yêu cầu chúng ta phải mang về an toàn, không ngờ lại bị kẻ khác nhanh chân đến trước.

Chuyện này trước hết cứ báo cáo với Tông chủ đã.

Nếu không lấy lại được quả của Địa Thần Chi Hoa, lần này chúng ta trở về đều không có kết cục tốt đẹp." Một lão giả tiến vào trong

phúc địa, nhìn thấy mấy quả trên Địa Thần Chi Hoa đã hoàn toàn biến mất, tức đến nỗi suýt chút nữa phun ra lửa.

Vì quả của Địa Thần Chi Hoa này, không biết đã tốn bao nhiêu công sức, phái ra bao nhiêu nhân lực mới tìm được di tích này.

Địa Thần Chi Hoa trăm năm mới kết quả một lần, bọn họ đã đợi năm mươi năm, khó khăn lắm mới đợi được hoa nở quả chín, định ngày mai sẽ đến hái, không ngờ lại bị kẻ khác nhanh chân đến trước.

"Đại trưởng lão, chuyện này cũng không phải trách nhiệm của chúng ta.

Rốt cuộc quả của Địa Thần Chi Hoa ngày mai mới chín, không ngờ lại xảy ra sự cố.

Mấy tên hắc y nhân kia không biết từ đâu tới, dùng máu tươi của chúng tưới lên ngọn thần sơn này, nên mới khiến quả Địa Thần Chi Hoa chín sớm, đó là điều chúng ta không lường trước được." "Phải đó, Đại trưởng lão, chuyện này tuy chúng ta có trách nhiệm nhưng lỗi không hoàn toàn thuộc về chúng ta!" "Trang phục trên người mấy tên ngu xuẩn đó vừa nhìn đã biết là người của Sùng Dương Môn.

Chúng ta hoàn toàn có thể lấy chuyện này đến Sùng Dương Môn đòi một lời giải thích.

Nếu không phải do mấy tên ngu xuẩn đó, Địa Thần Chi Hoa sao có thể chín sớm được.

Sùng Dương Môn phá hỏng đại sự của chúng ta, lần này ta nhất định phải bắt Sùng Dương Môn trả giá cho chuyện này." "Ngu xuẩn!" Lão giả đứng đầu nghe thấy những lời không đáng tin cậy của người phía sau liền lạnh lùng quát một tiếng, sau đó nhìn đóa Địa Thần Chi Hoa khô héo trước mắt, thở dài một hơi.

Vì đóa Địa Thần Chi Hoa này, không biết đã tốn bao nhiêu công

sức, chờ đợi bao nhiêu năm tháng.

Cứ ngỡ lần này quả của Địa Thần Chi Hoa chắc chắn sẽ thuộc về Thần Kiếm Môn.

Nếu mang mấy quả đó về, thực lực của Thần Kiếm Môn có thể sẽ lại được nâng cao một lần nữa.

Rốt cuộc, thực lực của Tông chủ đã đạt đến Âm Dương chi cảnh, nếu tiến thêm một bước nữa chính là Tạo Hóa chi cảnh.

Muốn đột phá Âm Dương chi cảnh, bắt buộc phải dùng Âm Dương quả của Địa Thần Chi Hoa.

Cơ hội tốt như vậy lại trơ mắt tuột khỏi tay, nếu chuyện này bẩm báo cho Tông chủ, Tông chủ chắc chắn sẽ trách phạt.

Nhưng sự đã thành rồi, bây giờ ở đây than thở cũng vô ích, chi bằng tìm cách cứu vãn.

"Kẻ đó vừa mới hái quả của Địa Thần Linh Hoa không lâu, hẳn là chưa chạy xa.

Trong Ngân Châu Thành, người biết chuyện về di tích này cũng không nhiều, người của Sùng Dương Môn chắc cũng chỉ phái mấy tên ngu xuẩn đến thôi!" "Vậy nên mau phái người vào trong Ngân Châu Thành điều tra, phàm là kẻ có khí tức của quả Địa Thần Chi Hoa đều bắt lại hết." Các lão giả xung quanh nghe Đại trưởng lão nói vậy cũng gật đầu.

Hiện tại, dường như chỉ có cách này thôi.

Sớm biết như vậy, không nên tất cả đều ở lại trong Ngân Châu Thành, đáng lẽ nên phái vài người ở lại đây canh giữ.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách bọn họ, đều tại Đại trưởng lão cả.

Nếu không phải Đại trưởng lão ra lệnh cho mọi người ở trong thành không được ra ngoài, không để người khác phát hiện dị thường, bọn họ cũng sẽ không cả đám co cụm trong Ngân Châu Thành, để một di tích tốt như vậy ở bên ngoài mà không quản.

Bây giờ thì hay rồi, tuy đã đánh lừa được các thế lực bên cạnh, nhưng lại để mất một di tích.

Sau khi Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông hạ lệnh, thân ảnh Đông Vương Công lại đang ở trong một khu rừng rậm.

Lúc này, hắn nhíu mày nhìn hai quả trong tay.

Y phục trên hai cánh tay cầm quả đã rách nát, một cánh tay đỏ rực, cánh tay còn lại thì xanh biếc.

Hai màu sắc này giống hệt như màu của hai quả trong tay hắn.

Chương 533

"Quả nhiên không dễ lấy như vậy, sớm biết thế đã không đụng vào thứ này." Đông Vương Công cạn lời nhìn hai quả trong tay.

Lần đầu tiên xuyên không suýt chút nữa bị một con rắn độc giết chết, bây giờ lại suýt bị hai quả này hại chết.

Hết cách, Đông Vương Công đành phải nuốt cả hai quả vào bụng.

Dù sao thì, một âm một dương trong cơ thể cũng có thể đạt được cân bằng, chắc sẽ không gây tổn hại gì chứ?

Nghĩ vậy, Đông Vương Công liền nuốt hai quả vào bụng.

Cửu Dương chân khí trong cơ thể đột nhiên bắt đầu bạo loạn.

Cửu Dương chân khí thuộc dương, nên quả màu đỏ rực vừa nuốt vào đã hòa hợp hoàn hảo với Cửu Dương chân khí trong cơ thể, ngược lại còn làm cho Cửu Dương chân khí càng thêm lớn mạnh.

Quả màu xanh bên cạnh cũng không chịu thua kém, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo thấu xương.

Vô số luồng khí tức sắc bén xé rách kinh mạch trong cơ thể hắn.

Cơn đau do kinh mạch đứt đoạn khiến khuôn mặt Đông Vương Công vặn vẹo, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

"Thứ chết tiệt, lão tử không tin không áp chế được ngươi." Đông Vương Công thầm chửi trong lòng, sau đó bắt đầu tĩnh tâm, tập trung toàn bộ sự chú ý vào bên trong cơ thể.

Lúc này, bên trong cơ thể hắn hỗn loạn như một nồi cháo, năng lượng màu xanh và năng lượng màu đỏ bắt đầu xung đột, kinh mạch rối loạn không chịu nổi.

Nếu không có biện pháp kịp thời, e rằng hắn sẽ kinh mạch vỡ nát mà chết.

Đông Vương Công thầm than thở trong lòng, cuối cùng vận dụng toàn bộ sức lực, phóng ra toàn bộ nội lực trong cơ thể, sau đó áp chế sự bạo loạn của Cửu Dương chân khí, rồi bắt đầu để Cửu Dương chân khí dung hợp với năng lượng màu xanh đỏ bên cạnh.

Âm Dương Tạo Hóa Quả, là tiên quả mà đại năng Âm Dương cảnh dùng để đột phá.

Vậy mà Đông Vương Công chỉ mới có thực lực Thiên giai đỉnh phong đã dám dùng Âm Dương Tạo Hóa Quả, có thể sống sót đã là một kỳ tích.

Nếu có người ở bên cạnh nhìn thấy hành động của Đông Vương Công lúc này, e rằng cằm cũng rớt xuống đất, vì cách làm này thật sự quá mạo hiểm, trên cả đại lục này không ai dám làm như vậy.

"Phụt!" Đông Vương Công lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, kinh mạch trong cơ thể hắn đã gần như đứt đoạn hết.

Năng lượng màu đỏ và năng lượng màu xanh bắt đầu dung hợp, kéo theo nội lực trong cơ thể Đông Vương Công dung hợp triệt để hai luồng năng lượng lại với nhau.

Đợi sau khi hai luồng sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn dung hợp, Đông Vương Công đột nhiên cảm thấy nội lực trong cơ thể biến thành không màu!

Cửu Dương chân khí thuộc dương, nên màu sắc nội lực của hắn luôn là màu đỏ rực.

Nhưng vì sự cố lần này khiến hắn phải nuốt hai quả kỳ dị, nội lực trong cơ thể đã xảy ra dị biến.

Loại chân khí không màu này, hắn thật sự chưa từng thấy.

Trong tự nhiên, các màu sắc tự nhiên đều tương ứng với màu sắc của chân khí, phân biệt là đỏ, lam, vàng, lục, kim!

Nhưng màu trắng này hình như thật sự là lần đầu tiên hắn thấy.

Đè nén sự kinh ngạc trong lòng, Đông Vương Công ngưng tụ nội lực trong cơ thể lên cánh tay, sau đó tung một quyền ra ngoài.

"Ầm!" Đông Vương Công lặng lẽ nhìn sự phá hoại mình vừa tạo ra, âm thầm tắc lưỡi.

Nơi ẩn thân này vô cùng bí mật, nhưng hắn không ngờ sức mạnh của mình lúc này lại tăng lên nhiều như vậy.

Một quyền vừa rồi chỉ dùng một phần ba sức mạnh, vậy mà lại đấm xuyên qua cả hang động.

Không sai, là đấm xuyên qua.

Đông Vương Công lười biếng đứng dậy từ trên mặt đất, đi đến bên vách tường, nhìn cái lỗ to bằng nắm đấm.

Cái lỗ này thông ra bên ngoài, cũng chính là một quyền vừa rồi đã đấm thủng vách núi.

"Sức mạnh này… hai quả đó rốt cuộc là thứ gì…" Trong lúc Đông Vương Công đang thắc mắc, bên ngoài đột nhiên có tiếng động.

Nghe thấy động tĩnh, hắn vội vàng chạy ra khỏi hang động.

Khi nhìn thấy mấy bóng người đang nhanh chóng xuyên qua khu rừng rậm, ánh mắt hắn trong nháy mắt lạnh đi.

Hướng đi của mấy người này không phải nơi nào khác, chính là hướng từ Ngân Châu Thành ra.

Cũng có nghĩa là, mục đích của đám người này là Ngân Châu

Thành.

Thật kỳ lạ, vừa mới từ Ngân Châu Thành ra đã gặp một đám người bí ẩn, mấy tên hắc y nhân kia đã chết dưới kiếm của hắn.

Những người này rõ ràng không cùng một phe với mấy tên hắc y nhân kia.

Thật thú vị, lại là thế lực phương nào?

Chẳng lẽ là Thần Kiếm Tông mà Sùng Dương Môn đã nói?

Nhìn mấy bóng người đang nhanh chóng xuyên qua khu rừng rậm, Đông Vương Công có một thôi thúc muốn đi lên so tài với bọn họ.

Bởi vì trên lưng những người này đều đeo một thanh trường kiếm, xem ra cũng là cao thủ dùng kiếm.

Đông Vương Công có một sở thích đặc biệt, đó là thấy người khác cầm kiếm sẽ không nhịn được mà ngứa tay, muốn so tài một phen.

Vì vậy, bây giờ thấy đám người này đeo trường kiếm đi về hướng Ngân Châu Thành, hắn cũng đi theo.

Hắn muốn xem xem đám người này rốt cuộc muốn làm gì.

Sùng Dương Môn, Thần Kiếm Tông, lần này đến Ngân Châu Thành hẳn là có mục đích khác.

Theo như hắn biết, Ngân Châu Thành chỉ là một nơi nhỏ bé, một vùng quê nghèo nàn.

Thần Kiếm Tông đột nhiên đến đây, lại cho hắn một cơ hội như vậy.

Nếu có thể giao thủ với Thần Kiếm Tông, hắn có thể xem xem thế giới rộng lớn bên ngoài rốt cuộc là như thế nào.

Huống hồ bây giờ hắn đã dùng hai quả thần bí kia, có thể cảm

nhận được nội lực trong cơ thể tăng vọt.

Hiện giờ hắn cũng không rõ thực lực của mình rốt cuộc mạnh đến mức nào, nên đang rất cần một người để kiểm chứng.

Chương 534

Thần Kiếm Tông chính là một đối tượng lựa chọn tốt nhất.

Đông Vương Công quyết định xong, liền nhanh chóng lao về phía Ngân Châu Thành.

Khi vừa đến cổng thành, hắn thấy mấy người vừa nhanh chóng đi trong rừng cũng đang đứng sừng sững trên tường thành, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm túc.

Xem ra đã xảy ra chuyện lớn.

Không lẽ là vì hai quả mà mình đã ăn sao?

Có khả năng này, ánh mắt Đông Vương Công lại trầm xuống vài phần.

Sau đó, hắn bình thản đi qua dưới cổng thành.

Đệ tử Thần Kiếm Tông đang canh gác cổng thành thấy Đông Vương Công xuất hiện, mấy bóng người liền từ trên tường thành bay xuống, sau đó đứng chắn trước mặt Đông Vương Công, dùng ánh mắt dò xét cẩn thận nhìn hắn.

Mấy người này vừa mới nhận được lệnh của trưởng lão trong rừng, bảo bọn họ nhanh chóng trở về Ngân Châu Thành, canh giữ các cổng thành và lối đi quan trọng, không để bất kỳ ai trong thành trốn thoát.

Chỉ không ngờ vừa mới trở về, đã gặp ngay một người như vậy.

"Đêm hôm khuya khoắt, không ở nhà cho yên, ra ngoài làm gì?" Mấy đệ tử Thần Kiếm Tông thấy toàn thân Đông Vương Công đều bị sương đêm làm ướt, trên tóc còn có sương ngưng tụ thành giọt nước, bèn không khỏi hỏi một câu như vậy.

Trong mắt bọn họ, Đông Vương Công chỉ là một người không có võ lực, tuy trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm, nhưng bọn họ cũng chỉ nghĩ hắn đang ra vẻ mà thôi.

Nếu vừa rồi có thể cảm nhận được chân khí dao động trong cơ thể Đông Vương Công, bọn họ chắc chắn sẽ không đứng đây nói nhảm, mà đã sớm bắt người rồi.

Rốt cuộc, trưởng lão của bọn họ đã nói, thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót.

Bây giờ quả của Địa Thần Chi Hoa đã bị người khác trộm mất, nếu không bắt được kẻ đó, bọn họ trở về tông môn cũng không có kết cục tốt đẹp.

Vì vậy, bây giờ bọn họ đang dốc hết sức canh gác ở đây, một khi phát hiện người khả nghi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đông Vương Công nghe mấy tên lính gác nói vậy, mày mắt cũng trầm xuống, sau đó khoanh tay, lười biếng nói một câu: "Trách móc gì chứ?

Ở Ngân Châu Thành, có điều luật nào quy định ban đêm không được ra ngoài sao?

Ta không ra ngoài kiếm chút đồ ăn thì lấy gì nuôi miệng!" Đông Vương Công khó khăn lắm mới gặp được chuyện vui như vậy, liền nảy sinh ý định đùa giỡn với bọn họ, nên mới nói thế.

Đệ tử Thần Kiếm Tông ai nấy đều tâm cao khí ngạo, nghe Đông Vương Công trả lời như vậy, người đứng đầu suýt chút nữa không nhịn được mà tát cho hắn hai cái.

Nếu không phải người phía sau kéo lại kịp, e rằng nắm đấm của người này đã bay đến mặt Đông Vương Công rồi.

Đông Vương Công thấy đệ tử Thần Kiếm Tông một lời không

hợp đã muốn động thủ, vẻ lạnh lùng trong mắt càng đậm hơn.

Chỉ là mấy người canh gác ở cổng thành thôi, chỉ muốn trêu đùa một chút, không ngờ mấy người này lại nóng nảy như vậy.

Xem ra phỏng đoán của hắn là đúng, mục đích của đám người này chính là gò đất nhỏ kỳ lạ kia, và cả quả thần kỳ bên trong gò đất.

Chỉ là bây giờ hai quả đó đã bị hắn nuốt sống rồi, e rằng ý định của đám người này phải thất bại rồi.

Đêm nay, tâm trạng của Đông Vương Công rất tốt, sau đó hắn nhìn mấy người vẫn đang canh gác ở cổng thành.

"Các ngươi ở đây ta cũng không quản được, nhưng Ngân Châu Thành không có quy định ban đêm không được ra ngoài, vậy bây giờ ta không thể vào thành sao?" Mấy đệ tử Thần Kiếm Tông thấy trên người Đông Vương Công không hề có khí tức của Âm Dương Tạo Hóa Quả, liền gật đầu với mấy đồng bạn bên cạnh, sau đó tránh đường cho Đông Vương Công vào thành.

"Nếu hôm nay ngươi vào thành thì sẽ không ra được nữa.

Thành chủ có lệnh phong tỏa, cả Ngân Châu Thành chỉ cho vào không cho ra.

Cho nên trong thời gian này, nếu để chúng ta thấy ngươi ra khỏi thành, đừng trách mấy huynh đệ ta không khách khí!" Đông Vương Công nghe thấy tiếng nói từ phía sau, bước chân dừng lại một chút, sau đó khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, rồi thản nhiên đi vào Ngân Châu Thành.

Tại sao phải rời đi?

Hắn muốn ở lại đây so tài với Thần Kiếm Tông một phen.

Mấy người đứng ở cổng thành vừa rồi hoàn toàn không đáng để

hắn ra tay, nếu không thì hắn đã sớm động thủ rồi.

Bây giờ hắn cần mấy cao thủ lợi hại hơn, phải mạnh hơn mấy tên hắc y nhân gặp tối qua, như vậy mới có thể thử được năng lực của mình.

Cho nên bây giờ thấy mấy đệ tử Thần Kiếm Tông canh gác ở cổng thành, hắn chỉ khinh thường cười một tiếng.

Xem ra thực lực của đệ tử Thần Kiếm Tông cũng không đồng đều, người như vậy mà cũng dám khai tông lập phái, còn có thể chiêu thu môn đồ trong thành, quả thực không biết tự lượng sức mình.

Đông Vương Công vào Ngân Châu Thành xong, liền thong thả trở về phòng trọ mình đã thuê, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, từ từ điều hòa chân khí trong cơ thể.

"Thật kỳ lạ, luồng năng lượng màu trắng này rốt cuộc là gì?" Đông Vương Công ngồi xếp bằng trên giường xong, liền bắt đầu nghiên cứu cơ thể mình, phát hiện kinh mạch vừa mới rách nát đã tự động phục hồi.

Không chỉ vậy, hắn còn có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong luồng chân khí màu trắng sữa đó mạnh hơn trước kia gấp mười lần không chỉ.

Lần này đúng là trong họa có phúc, vô tình nuốt hai quả, khiến thực lực tăng vọt.

Bây giờ hắn cũng không biết mình đang ở tầng thứ nào, chân khí trong cơ thể hóa thành màu trắng sữa, năng lượng màu trắng sữa này có hại cho cơ thể hay không, hắn cũng không biết.

Vì vậy bây giờ chỉ có thể tạm thời đè nén chuyện này lại.

Hiện tại hắn không phát hiện có gì bất ổn trong cơ thể.

Xem ra ngày mai quả thực phải so tài một phen với đệ tử Thần Kiếm Tông, nếu không, thật sự không biết luồng năng lượng trong cơ thể này rốt cuộc có tác dụng phụ gì không.

Đông Vương Công quyết định xong, liền mặc nguyên y phục nằm xuống giường.

Trong khu rừng rậm, các vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông sau khi không thu hoạch được gì, liền nhanh chóng trở về Ngân Châu Thành.

Khi thấy các đệ tử Thần Kiếm Tông đang canh gác ở các cổng thành, họ liền gật đầu.

"Mấy người này nhất định phải canh gác cẩn thận ở đây, nhớ kỹ không được thả bất kỳ người khả nghi nào.

Một khi phát hiện trên người có dính khí tức của Âm Dương Tạo Hóa Quả, không cần hỏi, trực tiếp bắt lại.

Với lại, Ngân Châu Thành từ giờ phút này trở đi, chỉ cho vào không cho ra!" "Phàm là kẻ nào trong thời gian này có ý định ra khỏi thành, giết không tha!" Mấy trưởng lão của Thần Kiếm Tông cũng không phải người hiền lành, đều đã trải qua biển máu tranh đấu, từ tầng lớp thấp nhất mà leo lên.

Sinh tử đã thấy nhiều đến mức tê liệt, huống hồ bây giờ còn đang giận dữ.

Quả Âm Dương Tạo Hóa của Địa Thần Chi Hoa bị người khác trộm đi, luồng lửa giận này nếu không được phát tiết ra ngoài, e rằng sẽ ức chết bọn họ.

"Vâng!" Mấy đệ tử Thần Kiếm Tông canh gác ở cổng thành thấy trưởng lão nổi trận lôi đình như vậy, cũng vội vàng cúi đầu đáp một tiếng.

Chương 535

Trong rừng rậm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những đệ tử tầng dưới này căn bản không biết, vì bọn họ còn chưa đến được đích.

Bây giờ thấy trưởng lão của mình nổi trận lôi đình như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt, nên bây giờ không ai dám chọc vào mấy lão giả này.

Mấy lão giả dặn dò xong, liền nhanh chóng tiến vào Ngân Châu Thành, sau đó trở về phủ thành chủ.

Phủ thành chủ bây giờ cũng đèn đuốc sáng trưng, thân là thành chủ, Trần Thuật cả đêm không ngủ.

Tối qua thấy mấy trưởng lão Thần Kiếm Tông phá không bay đi, y đã sợ đến run rẩy.

Mấy hôm trước nhận được tin Thần Kiếm Tông muốn chiêu thu môn đồ ở Ngân Châu Thành, y đã vui mừng khôn xiết, sớm đã bắt đầu chuẩn bị, nghiêm lệnh người trong thành không được động võ, để tránh để lại ấn tượng xấu cho người của Thần Kiếm Tông.

Không ngờ tối qua các vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông lại đồng loạt xuất phát ra ngoài thành.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Cho nên sau khi thấy mấy trưởng lão đi ra ngoài, y cũng không còn tâm trí nào nữa, ngồi trong đại sảnh của phủ thành chủ lẳng lặng chờ đợi.

Đợi đến khi mấy trưởng lão từ bên ngoài trở về, Trần Thuật mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nghênh đón, chắp tay với mấy lão giả, lo lắng hỏi: “Các vị trưởng lão, tối muộn ra khỏi thành đã xảy ra chuyện

gì sao?

Nếu cần tại hạ giúp đỡ, cứ việc phân phó!" Mấy trưởng lão của Thần Kiếm Tông nghe lời Trần Thuật xong, lần lượt dừng bước.

Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông còn dùng ánh mắt sắc bén nhìn thành chủ Ngân Châu Thành, lạnh lùng nói một câu: "Ngày mai ban hành một thông cáo, bảo người trong Ngân Châu Thành không được phép ra khỏi thành!" Nói xong, Đại trưởng lão liền biến mất không tăm tích.

Trần Thuật thì ngơ ngác đứng tại chỗ, có chút không hiểu.

Đây là mệnh lệnh gì vậy?

Ngân Châu Thành dù sao cũng là một thành trấn, trong thành cũng có mấy trăm vạn dân.

Nếu tất cả đều không được ra khỏi thành, một khi xảy ra bạo loạn, một thành chủ nhỏ bé như y có khống chế được không?

Nhưng mệnh lệnh của trưởng lão Thần Kiếm Tông, y lại không thể không nghe.

Lúc này, y chỉ có thể mang tâm trạng thấp thỏm vô cùng đi vào phòng ngủ của mình.

Trong phòng, một phu nhân ung dung hoa quý thấy Trần Thuật đi vào, cũng quan tâm đi tới: "Lão gia, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hôm nay có một chuyện thiếp chưa kịp nói với chàng, Tam ca nhi bị người ta đánh bị thương trên đường phố trong thành!" "Những người mà Tam ca nhi dẫn theo cũng bị người đó giết sạch.

Nếu không phải phát hiện kịp thời và phái người dọn dẹp con đường đó, e rằng cũng sẽ để lại ấn tượng xấu cho Thần Kiếm Tông!"

Thần Kiếm Tông là một trong những thế lực lớn nhất xung quanh vương quốc này, ngay cả quốc chủ đại nhân cũng phải cung kính với Thần Kiếm Tông!

Mà y chỉ là một thành trấn nhỏ dưới một vương quốc!

Nếu thật sự chọc giận đại nhân của Thần Kiếm Tông, thành trì này cũng sắp biến thành tro bụi.

Cho nên thành chủ phu nhân mới lo lắng như vậy, đem chuyện xảy ra trên đường phố hôm nay kể lại cho Trần Thuật.

Trần Thuật nghe lời phu nhân xong, lông mày cũng nhíu lại.

"Ta không phải đã nói trong thời gian này không được làm bậy trong Ngân Châu Thành sao?

Nàng xem lời ta như gió thoảng bên tai à!" Trần Thuật bây giờ cũng có chút tức giận.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của các vị trưởng lão Thần Kiếm Tông, y đã cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Trưởng lão Thần Kiếm Tông đã hạ lệnh cho y phong tỏa thành trì, hẳn là muốn tìm kiếm thứ gì đó trong thành.

Nhưng nơi nhỏ bé này, có thứ gì đáng để Thần Kiếm Tông làm lớn chuyện như vậy, thậm chí không tiếc phong tỏa cả thành trì.

Cho nên bây giờ nghe phu nhân nói có người trong phủ thành chủ làm bậy trên đường phố, y mới tức giận như vậy.

"Bảo nàng trông chừng người trong phủ cho ta.

Còn nữa, Ngân Châu Thành tứ đại gia tộc, ta đã hạ thông cáo cuối cùng, nếu người của họ dám làm bậy trong thành, bản thành chủ nhất định sẽ không nương tay.

Cho nên chuyện sau này nàng tự xem mà làm đi!" Trần Thuật nói

xong liền lạnh lùng đi ra khỏi phòng.

Trần Thuật phu nhân thì ngây ngẩn đứng trong phòng, trên mặt mang theo một tia kinh ngạc.

Bà là người của một trong tứ đại gia tộc, nên bây giờ nghe lời Trần Thuật như vậy, trong mắt liền lóe lên một tia trầm tư.

Lời này đã nói rất rõ ràng, là đang cảnh cáo bà, bảo bà trở về nói với người trong gia tộc, phải quản thúc cho tốt người trong tộc, không được ra ngoài gây chuyện trong thời gian này.

"Thật kỳ lạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ai nấy đều không bình thường vậy?" Thành chủ phu nhân lẩm bẩm một tiếng, sau đó phân phó thị nữ của mình, truyền mệnh lệnh mà Trần Thuật vừa hạ đạt ra ngoài.

Nếu Trần Thuật đã nói vậy, bà tự nhiên cũng chỉ có thể truyền tin tức này cho gia tộc của mình, nếu không, nếu thật sự trong thời gian này gặp tổn thất, đó cũng là chuyện được không bù mất.

Rốt cuộc, ngày mai là ngày Thần Kiếm Tông chiêu thu môn đồ.

Trong khoảng thời gian này, quả thực không thích hợp để xảy ra thêm sự cố nào nữa. … Đợi đến khi trời sáng, Đông Vương Công liền ngồi dậy từ trên giường.

Từ sớm, tiểu nhị đã cho người mang bữa sáng đặt ở cửa phòng hắn.

Đông Vương Công nhảy xuống giường, đi thẳng ra cửa, mở cửa phòng, nhìn thấy một đĩa điểm tâm tinh xảo đặt bên ngoài, hắn gật đầu, sau đó mang vào, ăn qua loa một chút.

Thực ra, người ở cảnh giới này có thể không cần ăn, nhưng một ngày ba bữa ở thế giới phàm tục đã khiến Đông Vương Công hình thành thói quen, cho nên cũng chỉ là để thỏa mãn khẩu vị mà thôi.

Ăn no uống đủ xong, hắn trầm tư một lúc, sau đó đi theo địa chỉ trên thiệp mời.

Hôm nay, Ngân Châu Thành náo nhiệt chưa từng thấy.

Không ít người từ trong nhà đi ra, đều đi theo cùng một hướng.

Xem ra đám người này đều muốn đi xem cảnh Thần Kiếm Tông thu nhận môn đồ.

Thần Kiếm Tông là một trong những thế lực lớn nhất trong vương quốc, tự nhiên cũng đã nghe danh.

Hơn nữa, những thành trấn nhỏ như thế này trước đây vốn không có chuyện thế lực lớn đến thu nhận môn đồ.

Lần này khó khăn lắm mới có chuyện như vậy xảy ra, không thể bỏ lỡ.

Đông Vương Công thấy đám người đều đổ về phía địa điểm trên thiệp mời, cũng nhíu mày.

Chương 536

Không ngờ võ học ở thế giới này lại thịnh hành như vậy, sự khao khát võ học của những người này còn mãnh liệt hơn bất kỳ thế giới nào hắn từng đến.

Có nhận thức này, Đông Vương Công chỉ cảm thấy máu nóng trong người sôi trào.

Nếu vậy thì, cao thủ võ học trong thế giới này chắc chắn không ít, đây quả là một nơi có thể nhanh chóng tăng trưởng thực lực.

"Trời ạ, đừng chen lấn nữa, đứng đây xem không được sao?

Cứ chen, sao không chen lên hàng đầu luôn đi, như vậy không phải tốt hơn à?" "Ai chen lấn chứ, nếu ngươi không chen ta, ta có cảm thấy ngươi đang chen không?

Tất cả mọi người đều đi vào trong, không phải cũng dựa vào chen lấn sao?

Sự kiện lớn như vậy, ai lại muốn bỏ lỡ?

Nếu không muốn chen, có thể lùi lại nhường chỗ cho ta!" Bên tai Đông Vương Công toàn là những tiếng mắng chửi lải nhải.

Hắn nghe vậy cũng chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó dùng đôi tay mạnh mẽ đẩy đám đông ra, tay kia cầm tấm thiệp mời của đại hội, tự nhiên đi vào trong.

Vốn dĩ những người này thấy có người đẩy mình ra định nổi nóng, nhưng khi nhìn thấy tấm thiệp mời trong tay Đông Vương Công, mọi người đều im bặt, sau đó lùi sang một bên, chừa ra một khoảng trống cho Đông Vương Công đi vào.

Đông Vương Công thấy cảnh này, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó

thong thả đi vào, đưa thiệp mời cho đệ tử Thần Kiếm Tông đang đứng canh gác bên cạnh.

Đệ tử Thần Kiếm Tông thấy Đông Vương Công cầm thiệp mời, liền nhìn nhau hai cái, sau đó né người sang một bên.

"Vào đi." Đông Vương Công nhìn đệ tử Thần Kiếm Tông kia, gật đầu với hắn, sau đó lười biếng đi vào trong võ đài.

Võ đài quả thực rộng rãi vô cùng, so với cảnh chen chúc bên ngoài, nơi này thoáng đãng hơn nhiều.

Thấy môi trường thoáng đãng như vậy, Đông Vương Công không khỏi gật đầu, sau đó nhìn quanh, phát hiện bên trong đã có không ít người ngồi.

Trang phục của họ đều có đặc điểm riêng biệt, nhưng Đông Vương Công lại phát hiện ra một đặc điểm, đó là trang phục họ mặc chỉ có bốn loại.

Cũng có nghĩa là, những người có thể vào võ đài lần này hẳn là tứ đại gia tộc của Ngân Châu Thành.

Thấy vậy, ánh mắt Đông Vương Công trầm xuống.

Không ngờ ở thế giới này cũng tồn tại quy luật cá lớn nuốt cá bé, những thế gia đại tộc này có thể toàn bộ vào sân, còn những bình dân đứng canh gác bên ngoài chỉ có thể đứng xem từ xa.

Vừa rồi lúc chen vào từ bên ngoài, hắn quả thực cũng phát hiện bên ngoài có không ít mầm non luyện võ tốt.

Nhưng vì sự cướp đoạt của những người này, đã giữ hết tất cả danh ngạch cho con cháu của mình, khiến cho những đệ tử bình dân đó căn bản không có cơ hội vào những nơi cao cấp như thế này để học tập một cách có hệ thống.

Dẫn đến cả đời chỉ có thể bị chôn vùi trong thành nhỏ này, làm một người bình thường.

Nghĩ vậy, Đông Vương Công lắc đầu, nhìn vị trí của mình, sau đó quét mắt xung quanh, rồi đi đến một nơi tương đối trống trải, tìm một vị trí ngồi xuống.

Mọi người của tứ đại gia tộc vốn đang nói chuyện với nhau, đệ tử của các gia tộc nhìn nhau, cũng giống như gà chọi, không ai nhường ai.

Vốn đang tranh cãi kịch liệt, nhưng đột nhiên có một người xuất hiện ngồi vào khu vực của thành chủ, khiến tiếng nghị luận của họ lập tức dừng lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công vừa mới ngồi xuống, thấy tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, khiến hắn có chút khó hiểu.

Nhưng khó hiểu thì khó hiểu, Đông Vương Công vẫn nở một nụ cười ôn hòa với bọn họ.

Người của tứ đại gia tộc thấy Đông Vương Công cười với mình, ai nấy đều trừng lớn mắt hơn.

“Gã này là ai?

Phủ thành chủ có nhân vật như vậy sao?

Người của phủ thành chủ hôm nay đến muộn như vậy, Thần Kiếm Tông không phải đang ở phủ thành chủ sao, sao lần này lại đến muộn nhất?” “Tên nhóc này không phải là người may mắn trong thành chứ?

Phải biết rằng thiệp mời lần này là do Thần Kiếm Tông phát ngẫu nhiên, không hề chỉ định danh ngạch.

Cũng có nghĩa là, ở Ngân Châu Thành lần này, chắc chắn có không ít bình dân cũng có thể tham gia đại hội luận võ này!" "Đùa à, trong thời gian này người của ta đều đã phái ra ngoài, thiệp mời trong thành về cơ bản đã thu thập gần hết, làm sao có thể có cá lọt lưới?" "Không thể nào, ngươi nghĩ thực lực của Lý gia ngươi mạnh mẽ đến mức nào chứ, ngay cả khu vực của ta cũng không dám nói lời ngông cuồng như vậy.

Hơn nữa, thiệp mời lần này nhiều như vậy, ngươi có thể chắc chắn tất cả thiệp mời đều đã bị thu gom hết?" Người của Lý gia nghe tiếng chế nhạo của đệ tử các gia tộc khác xung quanh, đều khinh thường cười một tiếng, sau đó giơ tấm thiệp mời trong tay lên.

"Thấy không, những tấm thiệp mời này đều là ta thu thập được trong khu vực của mình.

Vận khí của những bình dân này thật không tệ, nhưng cũng chỉ là làm áo cưới cho người khác mà thôi!" Những tiếng nói xung quanh lần lượt truyền vào tai Đông Vương Công.

Hắn nghe những cuộc nói chuyện vô vị này, cũng có chút cạn lời, sau đó nhắm mắt lại, trầm tư.

Vừa rồi khi vào võ đài, hắn đã quét qua tất cả mọi người xung quanh, phát hiện không có ai thích hợp làm đối thủ của mình, điều này khiến hắn có chút khó xử.

Nếu muốn tìm một người để kiểm tra thực lực, thì phải tìm một người có thực lực tương đối mạnh.

Nhưng bây giờ hắn không tìm được ai khiến hắn hài lòng.

Người trong sân tuy ai cũng có võ lực, nhưng thực lực đều không cao, đối với việc rèn luyện căn bản không có tác dụng gì.

Trong lúc đang cân nhắc có nên ra ngoài thành tìm kiếm hay không,

mấy luồng khí tức sắc bén đột nhiên từ trên không lao tới.

Đông Vương Công đang nhắm mắt, cảm nhận được mấy luồng khí tức mạnh mẽ cũng lập tức mở mắt, sau đó nhìn về hướng của mấy luồng khí tức đó.

Quả nhiên, mấy bóng người nhanh chóng xuất hiện trên không trung của võ đài.

Đông Vương Công thấy mấy bóng người đứng trên không, trong mắt cũng có thêm vài phần hứng thú.

"Có thể đứng trên không, cũng có chút bản lĩnh." Đứng trên không, đối với người bình thường, đó là điều không thể với tới.

Nhưng trong mắt những người luyện võ, chỉ cần năng lực đủ mạnh, hoàn toàn có thể làm được.

Khi Đông Vương Công mới đến thế giới này, tuy có thể đứng trên không trong thời gian ngắn, nhưng không duy trì được lâu.

Nhưng mấy bóng người này có thể từ xa mà bay đến, điều đó cũng cho thấy thực lực của mấy người này rất mạnh.

Ít nhất cũng mạnh hơn mấy tên hắc y nhân hắn gặp trong rừng tối qua.

Nghĩ đến khả năng này, trong mắt Đông Vương Công liền dâng lên một tia chiến ý.

Mấy người này quả thực đủ tư cách trở thành đối thủ của hắn.

Xem ra đại hội luận võ lần này, phải tập trung vào mấy người này rồi.

Chương 537

Mấy bóng người đứng trên không trung của võ đài tự nhiên cũng cảm nhận được có người bên dưới đang nhìn mình.

"Hửm?" Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông cảm nhận được ánh mắt quét qua người mình, liền lạnh lùng cúi đầu xuống, sau đó nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công.

Ánh mắt vừa rồi phát ra từ đó, trong khu vực đó chỉ có một mình Đông Vương Công, điều đó có nghĩa là người vừa nhìn trộm chính là người này.

Khi Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông đến Ngân Châu Thành, đã điều tra Ngân Châu Thành một lượt, tự nhiên cũng biết thực lực của Ngân Châu Thành.

Vì vậy, bây giờ thấy có người có thể đối mắt với mình, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Sau đó, lão nghĩ đến chuyện quả của Địa Thần Chi Hoa bị trộm tối qua.

Khí tức âm trầm trên người liền bắt đầu lan ra xung quanh.

Mấy trưởng lão Thần Kiếm Tông đứng bên cạnh Đại trưởng lão, thấy khí tức âm trầm tỏa ra từ người Đại trưởng lão đều quay sang nhìn.

"Đại trưởng lão, có chuyện gì vậy?" Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông nghe thấy tiếng nói bên cạnh, mới thu lại khí tức quanh thân, sau đó lạnh lùng nói một câu: "Không có gì!" Tuy miệng nói vậy, nhưng ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Đông Vương Công bên dưới.

Sau đó, Đại trưởng lão đột nhiên nói tiếp: "Người của phủ thành chủ chưa đến sao?

Ta hình như nhớ khu vực này là dành cho phủ thành chủ mà, người đó lại là sao?

Sao lại vào được?" Khi đến Ngân Châu Thành, Đại trưởng lão đã biết những chuyện xấu xa mà mấy đại gia tộc đã làm, nhưng không nói nhiều.

Rốt cuộc, xác suất xuất hiện thiên tài võ học trong giới quý tộc lớn hơn nhiều so với trong giới bình dân, cho nên lão cũng ngầm chấp nhận hình thức này.

Bây giờ thấy một người không quen biết đột ngột xuất hiện trong khu vực của phủ thành chủ, Đại trưởng lão mới có nghi vấn này.

Hơn nữa, người đó vừa rồi có thể nhìn thẳng vào lão, có thể cảm nhận được sự tồn tại của lão, điều đó cho thấy thực lực của người này không đơn giản.

Mấy trưởng lão của Thần Kiếm Tông nghe lời Đại trưởng lão, liền nhìn về phía khu vực của phủ thành chủ.

Quả nhiên phát hiện ở trung tâm khu vực của phủ thành chủ, có một nam tử xa lạ đang ngồi.

Chỉ là nhìn trái nhìn phải đều không thấy nam tử này có gì bất ổn, trên người không có một chút dao động năng lượng nào, cảm giác như một phàm nhân bình thường.

Người như vậy chạy vào đây làm gì?

Không phải là đang gây rối sao?

"Đại trưởng lão, có cần thuộc hạ xuống đuổi người này đi không?" Một người thế tục bình thường xông vào võ đài quả thực có

chút vô lý.

Chỉ là chưa kịp nói xong, người vừa định xuống đuổi Đông Vương Công đi, Đại trưởng lão đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Không cần, cứ để hắn ở đó!" Trưởng lão kia nghe lời Đại trưởng lão cũng ngẩn ra, nhưng sau đó liền lùi lại một bước, đáp một tiếng!

Ánh mắt của Đại trưởng lão cũng thu lại từ trên người Đông Vương Công.

Nếu người này đã lấy được Tạo Hóa Quả, vậy tự nhiên cũng sẽ tham gia đại hội luận võ của Thần Kiếm Tông lần này.

Lão không vội, lát nữa sẽ có cơ hội xem thanh niên này ra tay.

Mục đích của đại hội luận võ lần này, Đại trưởng lão có một mục đích, đó là điều tra xem kẻ đã trộm Địa Thần Chi Hoa tối qua có ở trong đó không.

Rốt cuộc, người có thể đến được gò đất nhỏ đó, giết chết mấy thiên kiêu của Sùng Dương Môn, tuyệt đối không phải người bình thường.

Trong cả Ngân Châu Thành, người có thể giao thủ với đệ tử thiên kiêu của Sùng Dương Môn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên hôm nay tập hợp tất cả mọi người của tứ đại gia tộc ở đây, cũng có ý định kiểm tra tứ đại gia tộc.

Phủ thành chủ thì thôi, không ai có bản lĩnh đó.

Bây giờ chỉ có thể tập trung vào tứ đại gia tộc.

Nếu để lão phát hiện tứ đại gia tộc dám trộm đồ của Thần Kiếm Tông, lão không ngại để tứ đại gia tộc bị diệt tộc.

Đợi Đại trưởng lão thu lại ánh mắt, người của phủ thành chủ mới dưới sự dẫn dắt của Trần Thuật mà đến muộn.

Khi đến vị trí của mình, họ phát hiện có một người lạ đang ngồi ở đó, khiến người của phủ thành chủ đều có chút kinh ngạc, có chút không hiểu.

Trần Thuật nhìn thanh niên đang nghênh ngang ngồi trong khu vực của mình, lông mày cũng nhíu lại.

Bên cạnh Trần Thuật, một thiếu niên trẻ tuổi thấy bóng người đó xuất hiện trong khu vực của phủ thành chủ, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

"Chết tiệt, gã này thật sự dám xuất hiện ở đây, chẳng lẽ thật sự không sợ thế lực của phủ thành chủ sao?" Mấy đệ tử của phủ thành chủ xung quanh thiếu niên đó cảm nhận được sự bất thường trên mặt hắn, liền bất giác hỏi nhỏ một câu: "Tam thiếu gia, ngài sao vậy?" Thiếu niên mặt trắng bệch nghe có người hỏi, cả người cũng giật nảy mình, sau đó vội vàng lắc đầu: "Không, không có gì!" Thành chủ Ngân Châu Thành lúc này tự nhiên cũng cảm nhận được sự bất thường phía sau, sau đó liền quay đầu nhìn đứa con trai vô dụng của mình.

Phủ thành chủ nhân đinh hưng vượng, con cái không biết bao nhiêu, nhưng đứa con trai thứ ba của y lại là một tên vô dụng.

Bùn nhão không trát được tường.

So với hai người anh trai, quả thực kém xa.

Lần này y đã tốn rất nhiều công sức mới đưa được gã này vào võ đài, vốn là để hắn mở mang tầm mắt.

Nhưng không ngờ gã này vừa mới đến hiện trường đã sợ thành ra thế này, thật là một kẻ không thể mang ra ngoài được.

"Nếu còn ở đây làm mất mặt, thì cút về cho lão phu?" Thiếu niên nghe thấy tiếng gầm giận dữ của cha, cả người cũng run lên, sau đó liền cung kính đứng sang một bên, không dám nói một lời.

Nhưng ánh mắt của hắn lại dừng lại ở nam tử xa lạ trong khu vực đó.

Tốc độ xuất kiếm của nam tử đó đến nay vẫn còn in sâu trong đầu hắn, không thể xóa nhòa.

Người này lợi hại như vậy, cầm thiệp mời tham gia đại hội luận võ của Thần Kiếm Tông lần này, vậy thì trong cuộc thi lần này, gã này nhất định có thể chiếm một trong ba vị trí đầu.

Nghĩ đến sự khủng bố của gã này, trong lòng thiếu niên liền dâng lên một tia sợ hãi.

Vốn định nói với cha một chuyện.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, hắn liền thấy cha mình đang đi về phía nam tử thần bí đó.

Thiếu niên thấy vậy đành thôi.

Đông Vương Công vốn đang ngồi trong khu vực của phủ thành chủ, ánh mắt đặt trên những bóng người trên không trung.

Nhưng không ngờ lão già mà hắn đánh giá cao nhất lại nhắm mắt lại, không còn nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn nữa, khiến hắn có chút thất vọng.

Trong lúc chuẩn bị nhắm mắt điều tức một lần nữa, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 538

Đông Vương Công nhìn bóng người che khuất ánh sáng, không vui nhíu mày.

Khi mở mắt ra, thấy một nam tử trung niên đứng trước mặt, đặc biệt là khi thấy dao động chân khí trên người nam tử trung niên đó, trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc.

"Có chuyện gì?" Trần Thuật nhìn nam tử trước mặt, lại dám nói chuyện với mình như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia thích thú.

Hình như đã nhiều năm không ai dám tỏ thái độ bất kính như vậy với y.

Vì vậy, bây giờ thấy một người kỳ lạ như vậy, y liền có hứng thú, hỏi một câu: "Đây là khu vực của phủ thành chủ, ngươi không phải đã đi nhầm chỗ chứ?" Trần Thuật tưởng thiếu niên này là người của tứ đại gia tộc, nên khi nói chuyện với Đông Vương Công, liền nhìn về phía tứ đại gia tộc.

Nhưng khi thấy vẻ mặt của tứ đại gia tộc, y dường như cũng cảm nhận được, sau đó lại nhìn về phía Đông Vương Công.

Chỉ là lần này chưa kịp mở miệng, Đông Vương Công đang ngồi yên ở đó đã lên tiếng trước: "Ta thấy lần này ngươi dẫn theo người cũng không nhiều, hẳn là không chiếm bao nhiêu chỗ, ta ngồi một chỗ chắc sẽ không cản trở gì chứ?" Đông Vương Công nói không sai, xung quanh võ đài quả thực rộng rãi vô cùng, có thể chứa mấy trăm người cũng không thành vấn đề.

Một người chiếm một chỗ nhỏ, có gì không được?

Hơn nữa, chỗ ngồi này lại ở phía sau, phủ thành chủ cũng chỉ dẫn

theo mấy chục người, hoàn toàn có thể chứa được.

Lời này Đông Vương Công nói ra không cảm thấy có vấn đề, nhưng Trần Thuật nghe vào tai lại càng cảm thấy thiếu niên trước mắt này quá kỳ lạ.

Thật sự không biết thân phận của hắn, có chỗ dựa nên không sợ hãi, hay là thiếu niên này có lai lịch đặc biệt?

Vốn dĩ hôm nay là ngày Thần Kiếm Tông chiêu thu môn đồ ở Ngân Châu Thành, mấy thành trấn xung quanh đã sớm biết, sẽ phái người tham gia đại hội luận võ lần này cũng là chuyện hợp lý.

Vì vậy, Trần Thuật đứng tại chỗ, sau đó thử thăm dò hỏi: "Không biết hiền điệt là đệ tử của gia tộc nào, lần này đến Ngân Châu Thành có việc gì quý?" Đông Vương Công thấy người này càng nói càng vô lý, lông mày càng nhíu chặt hơn, sau đó đứng dậy từ vị trí của mình, lùi lại vài bước về phía sau.

"Đừng ở đây lải nhải làm phiền ta nghỉ ngơi.

Ta ngồi ở đó sẽ không cản trở gì, bây giờ ta đi đến đây, càng không cản trở gì, cho nên ngươi nên làm gì thì làm đi, không cần quan tâm đến ta!" Nói xong, Đông Vương Công liền tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó nhắm mắt lại, xem ra là định ngưng thần tĩnh khí!

Trần Thuật thấy thiếu niên trước mắt này không nể mặt mình như vậy, cả khuôn mặt cũng âm trầm xuống.

Y là thành chủ Ngân Châu Thành, ở Ngân Châu Thành có thể nói là thổ hoàng đế, bất cứ ai gặp cũng phải khách sáo, ngay cả tứ đại gia tộc cũng vậy.

Nhưng tên nhóc trước mắt này lại dám coi thường y.

Đây quả thực là đang khiêu chiến uy nghiêm của y.

Trong lúc Trần Thuật định tiến thêm một bước thử thăm dò Đông Vương Công, cánh tay y đột nhiên bị người ta giữ lại.

Trần Thuật cảm thấy có người kéo mình, trong mắt cũng lóe lên một tia tức giận, sau đó liền quay đầu nhìn, phát hiện là đứa con trai thứ ba vô dụng của mình, sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Ý gì đây?

Không mau buông ra!" "Phụ thân, người này không đơn giản, có thể mượn một bước nói chuyện không?" Đối mặt với cơn giận dữ của cha, trên mặt thiếu niên cũng lộ ra một tia sợ hãi, nhưng khi nhìn Đông Vương Công đang ngồi vững ở phía sau, hắn đành cứng đầu nói với cha mình một câu như vậy.

Hắn có cảm giác, thiếu niên trước mắt này lợi hại hơn cha mình, người trẻ tuổi này không thể chọc vào.

Bây giờ thấy cha mình đang khiêu khích nam tử đó, trong mắt mới lộ ra vẻ lo lắng như vậy.

Trần Thuật nhìn đứa con trai vô dụng của mình, đặc biệt là thấy vẻ mặt vừa quật cường vừa sợ hãi của con trai, trong lòng cũng mềm lại, sau đó lạnh lùng nói một câu: "Có chuyện gì?" Đứa con trai vô dụng này văn không thành võ không xong, ngay cả thiệp mời y khó khăn lắm mới kiếm được cũng bị nó làm mất.

Không chỉ vậy, y đã ra lệnh trong thành, bảo người trong thành không được động võ, không được gây ra bạo loạn trong thời gian này, nhưng đứa con trai này lại xem lời y như gió thoảng bên tai.

Trước mặt toàn thành, đánh nhau trên đường phố, không chỉ vậy, còn làm mất mấy thuộc hạ của phủ thành chủ.

Sao có thể không khiến y đau lòng, sao có thể không khiến y thất vọng về đứa con trai này.

Thiếu niên nghe cha nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia tổn thương, sau đó liền cúi đầu xuống, ghé vào tai cha mình nói nhỏ mấy câu.

Trần Thuật nghe lời con trai, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó lại nhìn về phía Đông Vương Công.

Trong lúc chuẩn bị hỏi gì đó, mấy bóng người trên không đột nhiên lên tiếng.

"Nếu người đã đến đủ, vậy đại hội luận võ bắt đầu.

Quy tắc lần này như sau, phàm là người giành được ba vị trí đầu trong đại hội luận võ, bất kể tư chất thế nào đều sẽ được Thần Kiếm Tông thu nhận làm môn đồ." "Đại hội luận võ lần này không giới hạn thủ đoạn, chỉ cần có thể đánh bại đối thủ, đó chính là chiến thắng!" "Hả!" Những người xung quanh nghe thấy mệnh lệnh của trưởng lão Thần Kiếm Tông, ai nấy đều trừng lớn mắt.

"Không thể nào, Thần Kiếm Tông dù sao cũng là danh môn chính phái, sao lại đặt ra quy tắc như vậy?" "Đúng vậy, ta cũng đã từng thấy Thần Kiếm Tông thu nhận môn đồ ở các thành trì khác, căn bản không có quy định như hôm nay, chuyện gì vậy?" "Ha ha ha, kệ nó là chuyện gì, không giới hạn thủ đoạn?

Lão tử thích, xem ra Thần Kiếm Tông quả thực hợp khẩu vị của lão tử, ba vị trí đầu lần này nhất định có lão!" "Là Độc Ma Vương!

Không ngờ gã này cũng đến!" Độc Ma Vương từ nhỏ mồ côi cha mẹ, được ma thú và mãnh thú trong rừng nuôi lớn.

Không chỉ vậy, thiên phú võ học của gã này cũng khiến người ta không thể với tới.

Trong tình huống không có ai dạy dỗ, hắn đã học được một thân độc thuật thần bí khó lường trong rừng rậm.

Người này còn trẻ, tuổi cũng mới ngoài hai mươi.

Nhưng thực lực đã đạt đến Huyền giai đỉnh phong, cộng thêm một thân độc thuật xuất thần nhập hóa, ngay cả võ giả Địa giai cũng không ít người mất mạng trong tay hắn.

Cho nên uy danh hiển hách của gã này đã lan truyền khắp Ngân Châu Thành.

Lúc này thấy gã xuất hiện trên đại hội luận võ, ai nấy đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Thành chủ Ngân Châu Thành thấy Độc Ma Vương xuất hiện ở đây, lông mày cũng nhíu lại.

Nếu gã này tham gia đại hội luận võ lần này, quả thực phải cẩn thận một chút.

Sau khi trưởng lão Thần Kiếm Tông định ra quy tắc, liền phất tay một cái.

Sau đó, mọi người trong sân liền cảm thấy một màn sáng lặng lẽ xuất hiện xung quanh võ đài.

Phàm là người đứng trong màn sáng, đều sẽ bị một luồng sức mạnh vô danh đẩy ra ngoài.

Thủ đoạn thông thiên này, khiến mọi người có mặt lại hít một hơi lạnh.

Đông Vương Công vốn đang nhắm mắt tĩnh khí ngưng thần, cảm nhận được dao động của năng lượng, cũng đột nhiên mở mắt, sau đó nhìn về phía màn sáng của võ đài.

"Thú vị đấy!" Khi Đông Vương Công thấy quang mạc xuất hiện, khóe miệng mới khẽ nhếch lên.

Vốn dĩ hắn đang có chút thất vọng, cảm thấy nơi này thật vô vị,

không tìm được đối thủ nào vừa ý.

Nhưng bây giờ lại có một người khiến hắn sáng mắt lên, quả thật là một chuyện có thể khiến hắn cảm thấy đôi chút bất ngờ.

Chương 539

Năng lượng dao động trên quang mạc trước mắt ngày càng mạnh mẽ, có thể cảm nhận được thực lực của người tạo ra quang mạc này cũng không hề thấp.

Làm vậy chắc hẳn cũng có mục đích gì đó, võ lực của những người ở đây đều không cao, chắc cũng không cần một quang mạc mạnh mẽ như vậy để che chắn.

Cho nên...

Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn bóng người đứng trên hư không, sau đó liền trầm mặc.

Lão giả trên cao không trung kia tự nhiên cũng luôn chú ý đến Đông Vương Công, khi thấy Đông Vương Công chuyển ánh mắt về phía mình, trong mắt lão cũng lóe lên một tia kinh ngạc, rồi quay đầu sang một bên.

"Người trẻ tuổi ở dưới kia là ai vậy, hay là trước khi vào thành Ngân Châu có lai lịch gì không rõ ràng?" Những người xung quanh nghe Đại trưởng lão đột nhiên nói một câu như vậy, cũng có chút không hiểu gì, sau đó đều đổ dồn ánh mắt về phía Đông Vương Công, rồi đều nhíu mày.

Người này hình như thật sự chưa từng gặp qua trong số các đệ tử ưu tú của Tứ đại gia tộc và phủ thành chủ.

Bọn họ sớm đã gặp mặt một lần trước khi vào thành Ngân Châu, trong lòng đã định sẵn danh sách người sẽ đưa đến Thần Kiếm Tông lần này.

Nhưng người ở dưới kia quả thật chưa từng gặp qua.

“Đại trưởng lão, tiểu tử kia có vấn đề gì không, có cần ta phái người đi điều tra ngay bây giờ không?” Đại trưởng lão nghe tiếng người bên cạnh truyền âm, liền giơ tay lên, lắc đầu.

“Không cần, lúc này không cần phải phái người đi điều tra một kẻ không quan trọng.

Lát nữa hãy quan sát kỹ, một khi ở dưới xuất hiện khí tức của Âm Dương Tạo Hóa Quả, lập tức đưa kẻ đó lên đây!” “Vâng, Đại trưởng lão!” Trần Thuật nhìn Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông tạo ra một đạo quang mạc như vậy, trong mắt cũng lóe lên vẻ đã hiểu.

Sau đó, y ngồi xuống vị trí của mình, nói với tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

“Thần Kiếm Tông đã định ra quy củ chiến đấu, cứ làm theo quy củ mà trưởng lão Thần Kiếm Tông đã đặt ra!” “Tỷ thí là nhỏ, tính mạng là lớn, đều là người của thành Ngân Châu, hy vọng lát nữa trên sàn đấu hãy thủ hạ lưu tình, tốt nhất đừng làm tổn hại đến tính mạng của người khác!” Sau khi Trần Thuật nói ra những lời này, trong mắt không ít người trẻ tuổi trong sân đều lộ ra vẻ khinh miệt.

Những người này ai nấy đều tự cao tự đại, coi trời bằng vung, đã sớm muốn thể hiện năng lực trên cùng một sân khấu.

Bây giờ trưởng lão Thần Kiếm Tông đã nói có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để tiến hành một trận tỷ thí, mà Tứ đại gia tộc của thành Ngân Châu vốn không đoàn kết, có không ít đệ tử đã kết oán thù riêng, lần này chính là cơ hội tốt để giải quyết mọi chuyện.

Vì vậy, bọn họ không có khả năng sẽ nghe theo lời của Trần Thuật.

Đông Vương Công ngồi trên đài cao nhìn xuống phía dưới đang một mảnh trầm mặc, cũng lắc đầu, rồi lại nhắm mắt lại.

Loại tỷ thí nhàm chán này, hắn đến nhìn một cái cũng không thèm, nếu không phải vì muốn tìm hiểu thế giới này, hắn sẽ không đến một nơi vô vị như vậy.

Trong lúc mọi người đang buồn chán chờ đợi, Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông cuối cùng cũng lên tiếng lần nữa.

"Tất cả đã chuẩn bị xong chưa, vậy thì tỷ thí bắt đầu!" Cùng lúc lão nói, bên trong quang mạc do Đại trưởng lão tạo ra, đột nhiên xuất hiện năm lôi đài.

Tứ đại gia tộc của thành Ngân Châu cũng như phủ thành chủ sau khi nhìn thấy năm lôi đài, trong mắt cũng lóe lên một tia trầm tư.

Không ngờ Thần Kiếm Tông lại dùng phương pháp này để cho bọn họ tham gia đại hội luận võ lần này.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ cũng đã biết ý đồ của Thần Kiếm Tông, năm lôi đài này chắc là mỗi gia tộc một cái.

Rõ ràng là muốn tiêu hao thực lực nội bộ của các gia tộc.

Bọn họ vốn đã định sẵn chiến thuật, quyết định thứ tự người lên đài, nhưng hành động này của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông lại khiến kế hoạch vừa định ra hoàn toàn bị phá sản.

Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông nhìn thấy vẻ mặt của những người bên dưới, mới cực kỳ hài lòng gật đầu, sau đó vung tay lên.

"Đại hội luận võ lần này không giống như mọi khi, Thần Kiếm Tông chiêu mộ môn đồ, tất nhiên phải nghiêm ngặt hơn.

Để đề phòng bất cứ ai gian lận, bản trưởng lão quyết định mỗi gia tộc trước tiên sẽ chọn ra ba người đứng đầu, sau đó ba người đứng đầu sẽ tranh đoạt ba cơ hội cuối cùng để vào Thần Kiếm Tông tu luyện!" Nói xong, Đại trưởng lão cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, liền mở ra hai lối vào trên quang mạc.

“Bây giờ, những người tham gia mau vào trong!” Đệ tử của Tứ đại gia tộc đã sớm tuân theo sự sắp xếp của trưởng lão trong tộc, quyết định thứ tự ra sân trong cuộc tỷ thí lần này.

Nhưng vì sự thay đổi của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông mà bọn họ trở nên có chút luống cuống, nhất thời không dám bước lên phía trước!

“Hừ, toàn một lũ nhát gan.

Nếu Tứ đại gia tộc từ bỏ một lôi đài, vậy thì đừng trách ta nhanh chân đến trước!” Độc Ma Vương, kẻ vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh, thấy người của Tứ đại gia tộc và phủ thành chủ đều không dám hành động, trên mặt liền lộ ra một nụ cười lạnh, sau đó liền bước lên một trong những lôi đài.

Hắn buông lời ngông cuồng.

“Bây giờ lôi đài này do ta đặt trước, phàm là người của Tứ đại gia tộc muốn thách đấu ta đều có thể lên, ta tự nhiên sẽ phụng bồi đến cùng!” Người của Tứ đại gia tộc nhìn Độc Ma Vương không nói một lời đã lên chiếm một lôi đài, trong mắt cũng lộ ra vẻ trầm tư, ngay cả thành chủ của phủ thành chủ là Trần Thuật lúc này cũng đầy vẻ bối rối.

Độc Ma Vương ở thành Ngân Châu làm xằng làm bậy không phải một hai ngày, ngay cả y là thành chủ cũng đã nghe qua.

Những việc Độc Ma Vương làm ở Ngân Châu có thể nói là trời người căm phẫn, bây giờ gã này chạy lên chiếm một lôi đài, vậy thì trong Tứ đại gia tộc nhất định phải có một gia tộc đối phó với Độc Ma Vương này.

Nhưng không ai muốn rước lấy một phiền phức lớn như vậy, huống hồ uy danh của Độc Ma Vương đã sớm truyền khắp thành

Ngân Châu, nếu để người của gia tộc mình đối phó với đại ma vương này, quả thật có chút không thực tế.

Người của Tứ đại gia tộc tự nhiên cũng ý thức được tình huống này, vì vậy sau khi nhìn xung quanh, liền ra lệnh cho đệ tử của gia tộc mình nhanh chóng xông vào tranh đoạt bốn lôi đài còn lại.

Đệ tử của phủ thành chủ thấy gia chủ chưa lên tiếng, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Đại hội luận võ lần này liên quan đến tiền đồ của bọn họ, bọn họ cũng muốn tranh đoạt một thứ hạng tốt trong cuộc tỷ thí lần này, vì vậy bây giờ thấy Tứ đại gia tộc đều xông vào.

Cũng không tiếp tục để ý đến mệnh lệnh của thành chủ, không ít người cũng xông thẳng vào, để tranh đoạt mấy cái lôi đài.

Đệ tử Thần Kiếm Tông đứng ở nơi không xa duy trì trật tự, thấy những người này vì mấy cái lôi đài mà tranh giành đánh đấm, trong lòng cũng cười lạnh.

Quả nhiên, phàm nhân vẫn là phàm nhân, vì một chút lợi ích mà vội vã xông vào như vậy.

Đúng là một đám ngu ngốc.

Trần Thuật đứng bên ngoài thấy đệ tử của phủ thành chủ xông vào, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, vốn định xem xét tình hình rồi mới quyết định, đại hội luận võ lần này quả thật có nhiều điểm đáng ngờ.

Những lần trước Thần Kiếm Tông tổ chức nghi thức thu đồ, y cũng đã từng quan sát bên cạnh, hoàn toàn không vội vàng như lần này.

Bây giờ trong mắt Trần Thuật, đại hội luận võ hoàn toàn không giống một cuộc thi tuyển môn đồ, mà giống như một vở kịch tự tàn sát lẫn nhau.

Y vốn muốn để đệ tử của phủ thành chủ dừng lại một chút, xem xét sự phát triển của tình hình rồi mới quyết định, nhưng không ngờ có một số người phía sau lại vội vã xông vào như vậy.

Bây giờ toàn bộ quang mạc đã đóng lại, muốn vào cũng không thể, vì vậy chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào các đệ tử của gia tộc khác đang đánh nhau thành một đoàn trong quang mạc.

Tam công tử của phủ thành chủ đứng bên cạnh Trần Thuật cũng nhìn vào trong quang mạc hai lần, nhưng sau đó lại chuyển ánh mắt về phía bóng người trong khu vực phủ thành chủ.

Vừa rồi thấy tất cả mọi người đổ xô vào, hắn vốn cũng định theo dòng người xông vào để tranh chút thể diện cho phụ thân, nhưng khi nhìn thấy bóng người trên đài cao kia, hắn đột nhiên dừng bước.

Sau đó, hắn bước đi, vòng qua phụ thân đến bên cạnh Đông Vương Công.

Chương 540

Đông Vương Công đang nhắm mắt trầm tư, suy nghĩ lát nữa nên giao thủ với lão giả kia như thế nào.

Chỉ là chưa kịp nghĩ ra kết quả, hắn đã cảm thấy trước mặt có một bóng người.

Đông Vương Công không vui mở mắt ra, nhìn bóng người đứng trước mặt, mày nhíu càng chặt hơn, lạnh lùng nói một câu.

"Có chuyện gì?" Thiếu niên bị ánh mắt lạnh lùng của Đông Vương Công dọa cho giật mình, sau đó rùng mình một cái, rồi mới cẩn thận nói một câu.

"Ngài cũng tham gia đại hội luận võ lần này sao?" Đông Vương Công nghe thiếu niên nói xong, ánh mắt lóe lên hai lần, ngẩng đầu nhìn thiếu niên có chút rụt rè đứng trước mặt, hỏi ngược lại.

"Người vào đây nhất định phải tham gia tỷ thí này sao?" Thiếu niên bị Đông Vương Công hỏi ngược lại có chút bối rối, không phải thiệp mời là để tham gia đại hội luận võ lần này sao?

Dù sao Thần Kiếm Tông ở nơi này cũng rất nổi tiếng, nếu có thể vào Thần Kiếm Tông thành danh, đó cũng là một chuyện vinh quang tổ tông.

Vì vậy hắn không cảm thấy câu hỏi vừa rồi của mình có vấn đề gì.

Chỉ là bây giờ nghe Đông Vương Công đột nhiên hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Trong lúc thiếu niên đang do dự tại chỗ, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền đến.

Đông Vương Công cũng chuyển ánh mắt về phía nguồn phát ra âm thanh.

"Tam đệ, phụ thân đang tức giận ở bên kia kìa, đệ lại chạy đi đâu vậy?

Còn không mau về!" Thiếu niên nghe thấy nguồn phát ra âm thanh, cũng nhíu mày, rồi quay đầu nhìn thấy nhị tỷ của mình đang trừng mắt giận dữ nhìn về phía này.

Thiếu niên nghe thấy giọng của thiếu nữ kia, trên mặt cũng lộ ra một chút ngượng ngùng, sau đó có chút bực bội nhìn thiếu nữ kia, vẫy vẫy tay với nàng.

Đông Vương Công đứng sau thiếu niên nhìn thiếu nữ đột nhiên nói chuyện với bên này, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh diễm.

Nữ tử mặc một bộ kình trang, một đôi chân dài lại càng thêm bắt mắt.

Trong tay nàng cầm một thanh trường kiếm, trông càng tăng thêm mấy phần khí chất hiên ngang anh dũng, khiến Đông Vương Công sáng mắt lên.

Ở thế giới này dường như chưa có nữ nhân nào lọt được vào mắt hắn, nữ nhân này lại khiến hắn cảm thấy có chút thú vị.

"Nàng là ai?" Thiếu niên đang bối rối không biết nên nói gì với người sau lưng, nghe thấy phía sau đột nhiên có tiếng nói, cũng giật mình một cái, sau đó hoảng hốt quay đầu lại, thấy Đông Vương Công đang nhìn chằm chằm mình, trên mặt thiếu niên cũng lộ ra một chút sợ hãi, rồi lắp bắp nói.

"Đó...

đó là nhị tỷ của ta!" Đông Vương Công nghe thiếu niên trả lời, giơ tay sờ cằm.

Nhị tỷ?

Dường như có chút quá trẻ!

Nghĩ vậy, Đông Vương Công đột nhiên đứng dậy khỏi vị trí, rồi đi về phía phủ thành chủ.

Bây giờ trong toàn bộ sân tỷ thí cũng chỉ có người của phủ thành chủ còn ở bên ngoài quang mạc, Tứ đại gia tộc còn lại đều đã đổ xô vào trong.

Nhưng khi Đông Vương Công đi, ánh mắt hắn vẫn luôn đặt trên người thiếu nữ vừa xuất hiện.

Tình hình trong quang mạc hắn không thèm liếc nhìn một cái.

Trong mắt hắn, đám người kia chỉ là một đám ngốc, âm mưu của người khác cũng không nhìn ra, cứ thế mà xông vào.

Quy củ mà lão già kia vừa đề ra, không cần nghĩ cũng biết là một cái bẫy, e rằng những kẻ đó là để tìm ra người đã vào ngọn đồi nhỏ trong rừng vào tối hôm qua.

Vì vậy mới đặt ra quy củ như vậy.

Bất chấp thủ đoạn, chỉ cần có thể thắng, cũng có chút quá đường hoàng.

Thiếu niên của phủ thành chủ đứng trên đài cao thấy Đông Vương Công đi về phía nhị tỷ của mình, cũng trợn tròn mắt.

Ban đầu hắn tưởng thiếu niên này định đi tìm phụ thân nói chuyện, nhưng không ngờ lại đi thẳng đến bên cạnh nhị tỷ.

Trần Lan thấy có người đến gần mình, cả khuôn mặt cũng lộ ra vẻ không vui, sau đó nhìn chằm chằm người đứng trước mặt, lạnh lùng quát.

“Là ngươi đã làm hư đệ đệ của ta?” Đông Vương Công vừa đứng

vững bên cạnh thiếu nữ, chưa kịp mở miệng đã nghe nàng nói một câu như vậy.

Sau đó Đông Vương Công cũng sờ mũi, rồi im lặng nhìn thiếu nữ đứng trước mặt, lắc đầu với nàng.

"Ta và đệ đệ của ngươi không quen biết!" Trần Lan nhìn chằm chằm Đông Vương Công đứng trước mặt, rồi quay đầu sang một bên, nhìn thiếu niên đứng trên đài cao, giận dữ quát.

"Còn đứng đó làm gì, không mau lăn xuống đây!" "À!" Thiếu niên nghe thấy sự tức giận trong giọng nói của nhị tỷ, cả người cũng rùng mình một cái, vội vàng đáp một tiếng, rồi đi xuống từ đài cao.

Sau đó ngoan ngoãn đứng bên cạnh nhị tỷ.

Trong toàn bộ phủ thành chủ, hắn không sợ ai, ngay cả phụ thân hắn thỉnh thoảng cũng có thể cãi lại vài câu, nhưng với nhị tỷ này, hắn hoàn toàn không có một chút ý định phản kháng.

Thật sự là vì nhị tỷ này quá bạo lực, mỗi người phản kháng đều bị dạy dỗ vô cùng thảm hại.

Lúc nhỏ hắn cũng đã chịu thiệt từ nhị tỷ, vì vậy bây giờ nghe thấy sự tức giận trong giọng nói của nhị tỷ, liền vội vàng giả bộ ngoan ngoãn, vô cùng thuận theo đứng bên cạnh thiếu nữ.

Đông Vương Công thấy thiếu niên này lật mặt còn nhanh hơn lật trời, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Thiếu nữ trước mắt quả nhiên có chút bản lĩnh, ngay cả loại công tử kiêu ngạo, coi trời bằng vung này cũng có thể khuất phục, xem ra quả thật có chút thú vị.

Mấy thế giới hắn giáng lâm đều bận tu luyện, hoàn toàn không trải nghiệm những chuyện này, vì vậy bây giờ đột nhiên gặp một người thú vị như vậy, trong lòng không khỏi có một chút xao động.

Cuộc sống khác biệt này, hắn chưa từng trải nghiệm, tự nhiên cũng muốn thử một lần.

Nhưng đã trải qua bao nhiêu thế giới, cũng đã trải qua bao nhiêu chuyện, dường như hắn không có quan hệ gì với nhiều nữ nhân, cả người đều chìm đắm trong tu luyện, đến nỗi bây giờ nhìn thiếu nữ, nhất thời không nói nên lời, không biết nên nói gì.

Suy nghĩ một lúc, Đông Vương Công đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm thiếu niên đứng bên cạnh thiếu nữ.

Rồi hỏi một câu.

"Có muốn tu luyện thượng thừa kiếm pháp không!" Lời của Đông Vương Công khiến cả thiếu niên và thiếu nữ đều ngẩn người tại chỗ, không chỉ vậy, cả đám đệ tử của phủ thành chủ đứng bên cạnh thiếu niên và thiếu nữ nghe Đông Vương Công nói xong cũng ngây người tại chỗ.

Thượng thừa kiếm pháp?

Ở thế giới này, tất cả hệ thống võ học đều có quy định nghiêm ngặt.

Như một thành chủ cũng chỉ sở hữu hạ thừa kiếm pháp mà thôi, vậy mà thiếu niên trước mắt lại hỏi có muốn học thượng thừa kiếm pháp không, chẳng phải đang đùa sao?

Chương 541

Trần Lan tay đặt lên trường kiếm, vừa rồi thấy Đông Vương Công đẩy ngã đệ đệ của mình, thấy đệ đệ mặt lộ vẻ đau đớn, nàng đã sớm rút trường kiếm xông lên rồi.

Nếu không phải phụ thân đột nhiên lên tiếng, e rằng bây giờ nàng đã kề trường kiếm lên cổ Đông Vương Công.

Bây giờ nghe Đông Vương Công trong tình huống này lại nói những lời khoác lác, trong mắt Trần Lan cũng lóe lên một tia sát ý.

"Đến lúc này rồi còn dám khoác lác, tư chất của đệ đệ ta thế nào, ta làm tỷ tỷ lại không biết sao?" "Vừa rồi ngươi nói muốn dạy ta thượng thừa kiếm pháp, nhưng đệ đệ của ta còn chưa kịp đồng ý động thủ với ngươi, ngươi đã khiến nó đau khổ như vậy, làm sao ta tin ngươi được?" Đông Vương Công nghe thiếu nữ nói xong, trong mắt cũng lóe lên một tia không vui, hắn làm việc trước nay không cần giải thích, chỉ dựa vào hứng thú.

Bây giờ thấy nữ nhân này hết lần này đến lần khác nghi ngờ mình, Đông Vương Công dù có tính tốt đến mấy, lúc này cũng không nhịn được nữa.

Sau đó, trường kiếm trong tay điểm một cái, đã thu thanh trường kiếm sắp ra khỏi vỏ của Trần Lan trở về.

Sau đó, hắn mới lạnh lùng nhìn Trần Lan đang kinh ngạc.

"Đừng để lộ sát ý với ta, phàm là kẻ để lộ sát ý với ta đều đã chết dưới kiếm của ta, nếu còn dám nghi ngờ quyết định của ta, thanh trường kiếm trong tay ta không ngại hút máu của nữ nhân!" Lời của Đông Vương Công rất tùy ý.

Trần Lan nghe những lời không chút cảm xúc của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia sợ hãi, ngơ ngác nhìn trường kiếm trong tay mình.

Vừa rồi nàng định động thủ với Đông Vương Công, nhưng bây giờ Đông Vương Công đột nhiên ra tay, nàng đến nhìn cũng không rõ Đông Vương Công ra tay thế nào, trường kiếm trong tay đã bị thu về vỏ.

Phải biết rằng thiên phú của nàng cực cao, đã sớm được học viện hoàng gia của vương quốc Lạc Nhật thu làm đệ tử nội môn.

Nếu không có gì bất ngờ, hai ba năm nữa, nàng cũng có thể thuận lợi vào Thần Kiếm Tông, trở thành một đệ tử nhập thất của Thần Kiếm Tông.

Nhưng không ngờ tu luyện bao nhiêu năm, trong tay thiếu niên này đến sức chống đỡ cũng không có, thậm chí đến thủ pháp xuất kiếm của người ta cũng không nhìn thấy.

Nếu gã này thật sự ra tay với mình, e rằng bây giờ nàng đã thật sự đầu lìa khỏi cổ.

Trần Thuật đứng bên cạnh thiếu nữ, thấy Đông Vương Công đột nhiên ra tay với con gái mình, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Là thành chủ thành Ngân Châu, trên phương diện cai quản thành trì, thiên phú của y không ai sánh bằng, nhưng trên phương diện võ học, thiên phú lại kém hơn rất nhiều.

Vì vậy đã lớn tuổi như vậy, tập hợp toàn bộ sức mạnh của thành Ngân Châu để giúp tu luyện, cũng chỉ vừa mới đạt đến thực lực Địa giai đỉnh phong.

So với Tứ đại gia tộc, thực lực có thể nói là đội sổ.

Nhưng bao nhiêu năm ở vị trí cao, nhãn lực tự nhiên cao hơn con

gái không ít, vừa rồi thủ pháp xuất hiện của Đông Vương Công thực sự quá nhanh, ngay cả y cũng không bắt được một chút dấu vết nào của Đông Vương Công ra tay.

Có thể thấy thực lực của thiếu niên thần bí trước mắt sâu không lường được.

Bây giờ đột nhiên nhớ lại những lời thiếu niên kia vừa nói với con trai mình, trong mắt y đột nhiên lóe lên một tia hy vọng.

Nếu những gì thiếu niên kia nói là sự thật, vậy thì con trai y có thể sẽ có một cơ duyên cực lớn.

Thiên phú của con trai y khi sinh ra đã được kiểm tra, cực kỳ bình thường, nếu không thể dựa vào việc gia nhập Thần Kiếm Tông, e rằng cả đời cũng chỉ có thể đạt đến Địa giai đỉnh phong, nhưng trong mắt thiếu niên kia lại nói con trai y có thể đạt đến Thiên giai.

Mặc dù chỉ là một giai tầng nhỏ, nhưng có rất nhiều người luyện võ bị kẹt ở Địa giai đỉnh phong cả đời cũng không thể tiến thêm một bước, giống như y vậy.

Vì vậy, mặc dù chỉ chênh lệch một chữ, nhưng khoảng cách trong đó lại là trời và đất.

Bây giờ nhìn con trai mình co quắp trên đất như một con tôm, trong mắt y cũng không còn sự tức giận như vừa rồi, sau đó liền mang theo một tia hy vọng nhìn Đông Vương Công đứng bên cạnh con trai.

“Vị công tử này, những gì ngài vừa nói có phải là sự thật không, con trai của ta thật sự có thể học được thượng thừa kiếm pháp bên cạnh các hạ sao?” Đông Vương Công lạnh lùng nhìn Trần Thuật: “Ta nói chuyện không thích người khác nghi ngờ, ta chỉ nói một lần, tin cũng được, không tin cũng thôi!” “Đợi tiểu tử kia tỉnh lại, ta sẽ hỏi ý kiến nó, nếu nó nguyện ý theo ta, ta tự nhiên sẽ dốc hết tâm sức dạy

dỗ, nếu nó không nguyện ý theo ta, vậy thì chuyện ta vừa nói coi như bỏ qua, cứ xem như ta chưa từng nói!" Lời của Đông Vương Công vừa dứt, một giọng nói yếu ớt vang lên.

"Không, lão sư, ta nguyện ý, ta nguyện ý theo bên cạnh ngài!" Trần Nguyên lúc này trong mắt cũng lóe lên một tia hy vọng, là con trai của thành chủ, là con trai trưởng, trên hắn có hai người anh trai, hai người anh trai thiên phú siêu việt, tuổi còn nhỏ đã đạt đến Huyền giai đỉnh phong, ngay cả nhị tỷ thực lực cũng đã đột phá Huyền giai, chỉ có hắn là một phế vật.

Trong phủ thành chủ, mặc dù không ai dám nói xấu, nhưng người của Tứ đại gia tộc lại không nể mặt hắn như vậy, mỗi lần chỉ cần ra ngoài sẽ bị người khác chế nhạo.

Hắn cũng là một nam nhân, cũng muốn trở thành một cao thủ tuyệt thế, cũng muốn được vạn người kính trọng như Thần Kiếm Tông.

Hắn cũng muốn trở thành trụ cột của phủ thành chủ như hai người huynh trưởng, đi đến đâu cũng được chú ý.

Bây giờ khó khăn lắm mới thấy một tia hy vọng, tự nhiên không thể bỏ qua.

Trần Thuật ở bên cạnh thấy con trai mình lộ ra vẻ kích động như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia chua xót.

Đứa con trai này quả thật y đã phụ bạc, từ khi Trần Nguyên bị kiểm tra ra tư chất thấp kém, y đã không còn quan tâm đến đứa con trai này nữa, ngay cả mẹ của nó, y cũng ít đến thăm.

Sau đó, y còn không ngừng nạp thiếp, để sinh con nối dõi, bao nhiêu năm qua, con cái của phủ thành chủ ngày càng nhiều, thiên phú tuyệt vời cũng không ít, đến nỗi y sắp quên mất đứa con trai trưởng thứ ba này rồi.

Bây giờ nhìn đứa con trai này, trong mắt lộ ra vẻ mặt như vậy, trong lòng Trần Thuật cũng khó chịu.

Đông Vương Công đứng một bên, lạnh lùng nhìn Trần Nguyên ngã trên đất, rõ ràng trên mặt đầy đau đớn, nhưng vẫn kiên trì nói xong câu đó.

Thấy vậy, Đông Vương Công không khỏi gật đầu, con đường luyện võ vốn là nghịch thiên mà đi, nếu một người không có ý chí kiên định, muốn đi trên con đường này có thể sẽ rất khó khăn.

Hắn không cho rằng mình là một thiên tài luyện võ, chỉ là lĩnh ngộ về kiếm pháp mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi, vì vậy bây giờ nhìn thấy bộ dạng của Trần Nguyên, trong lòng cũng cực kỳ hài lòng.

Hoàn cảnh khắc nghiệt sau này mới có thể tạo ra một tâm tính cực kỳ nhẫn nại của một người, Trần Nguyên đã thỏa mãn điều kiện này, mặc dù thiên phú của người này cực kém, Đông Vương Công cũng có tự tin bồi dưỡng hắn thành một cường giả.

Vì vậy bây giờ hắn cực kỳ hài lòng đỡ Trần Nguyên dậy, rồi điểm hai cái lên người hắn.

Trần Nguyên thấy phủ thành chủ kéo mình từ dưới đất lên, trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, bây giờ trong lòng cũng tràn đầy mong đợi, dù sao thực lực của Đông Vương Công hắn đã sớm thấy, lần này Đông Vương Công xuất hiện bên cạnh hắn, càng có một cảm giác, lúc này nam tử này đứng trước mặt hắn trông càng sâu không lường được.

Vốn dĩ tư chất thấp kém, muốn bái nhập vào Thần Kiếm Môn là không thể, vì vậy có một người thực lực sâu không lường được dạy kiếm pháp, đó thật sự là chuyện cầu còn không được.

Vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công đỡ mình dậy, cả người cũng kích động không thôi, sau đó liền định quỳ xuống bái Đông Vương Công làm sư phụ.

Nhưng lại bị Đông Vương Công ngăn lại.

"Ta ở đây không thu đồ đệ, bây giờ kinh mạch trong cơ thể ngươi đã được ta đả thông, không bao lâu nữa sẽ có thể tấn thăng Huyền giai, lúc đó lại tìm ta, ta sẽ dạy ngươi một thời gian, sau đó chúng ta sẽ là người dưng!" Trần Nguyên nghe lời của Dạ Thần, trong mắt cũng lộ ra vẻ mờ mịt.

Thần Kiếm đại lục coi trọng truyền thừa, một khi một người muốn dạy kiếm pháp, tất định phải đối đãi bằng lễ của sư phụ.

Nhưng người trước mắt vừa muốn dạy hắn kiếm pháp, lại không cho hắn bái làm sư phụ, là đạo lý gì?

Ngay cả Trần Thuật đứng bên cạnh Trần Nguyên và Trần Lan đứng bên cạnh Trần Thuật nghe Đông Vương Công nói vậy, đều lóe lên một tia nghi hoặc.

"Không được, nhận truyền thừa của người khác, phải đối đãi bằng lễ của sư phụ.

Nếu các hạ muốn thu khuyển tử làm đệ tử, dạy kiếm pháp, vậy tự nhiên phải để nó đối đãi bằng lễ của sư phụ, như vậy mới không bị người ta chê trách!" Đông Vương Công nghe lời của Trần Thuật, mày cũng nhíu chặt lại, không ngờ chỉ là đột nhiên nảy ra ý định, muốn dạy tên ngốc này kiếm pháp thôi, mà lại có nhiều chuyện phiền phức như vậy.

Huống hồ chỉ là một việc nhỏ, hắn cũng không có ý định thu đồ đệ.

Trong lúc hắn định giải thích cho những người này, trên hư không

đột nhiên truyền đến một tiếng quát giận dữ!

Chương 542

"Tưởng đây là nơi nào?

Hôm nay phàm là người nhận thiệp mời đều phải tham gia đại hội luận võ hôm nay, bất kể là ai cũng không thể thoát!" "Ai chưa vào thì mau vào, nếu lát nữa để ta thấy có người không vào, thì đừng trách ta không khách khí!" Giọng nói lạnh lùng của đệ tử Thần Kiếm Tông truyền vào tai của Trần Thuật và những người khác.

Trần Thuật nghe thấy giọng nói từ hư không truyền đến, trên mặt cũng lộ ra vẻ mờ mịt.

Chuyện gì vậy?

Những lần trước bái nhập Thần Kiếm Tông thu đồ đại hội luận võ không có yêu cầu bắt buộc như vậy, ai muốn đi thì đi, không muốn thì đứng bên cạnh quan chiến, hoàn toàn không có mệnh lệnh bắt buộc như vậy.

Lần này Thần Kiếm Tông lại làm những chuyện khiến y cảm thấy khó hiểu hết lần này đến lần khác.

Nhưng Thần Kiếm Tông lúc này đang ở trên đầu y, là một thế lực khổng lồ, y hoàn toàn không thể phản kháng, vì vậy Trần Thuật chỉ có thể nén xuống nỗi khổ trong lòng, rồi quay đầu nhìn các đệ tử của phủ thành chủ đứng tại chỗ, hỏi.

"Ai trong tay có thiệp mời, phàm là người có thiệp mời đều mau vào trong." "Vâng, gia chủ!" Một đám đệ tử của phủ thành chủ nghe Trần Thuật nói vậy đều đồng thanh đáp một tiếng, phàm là người có thiệp mời đều lần lượt đi vào.

Trần Thuật thấy một đám đệ tử của phủ thành chủ phía sau đều

lần lượt đi vào, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền quay đầu sang một bên, thấy con gái và con trai mình đều đứng đó, mày cũng nhíu chặt lại.

Chuyện của tam công tử y biết, thiệp mời cũng đã mất, nhưng tấm thiệp mời mất đi tự nhiên cũng có người nhặt được, bây giờ một đôi con trai con gái của y tự nhiên không cần vào, y cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao trong sân tỷ thí, có một Độc Ma Vương tồn tại, Độc Ma Vương ngay cả y cũng không dám trêu chọc, vì vậy Trần Lan và Trần Nguyên không vào là lựa chọn tốt nhất.

Dạ Thần nghe thấy giọng nói từ hư không truyền đến, liền thản nhiên lấy ra một tấm thiệp mời từ trong lòng, nhìn thanh thần kiếm trên thiệp mời, Đông Vương Công đột nhiên nảy ra một ý định, đó là xé nát tấm thiệp mời này.

Vừa rồi hắn còn đang nghĩ dùng phương pháp gì mới có thể khiến trưởng lão của Thần Kiếm Tông quyết chiến một trận với mình, nhưng lần này đột nhiên có một ý định mới, đám người này dường như hoàn toàn không xứng làm đối thủ của hắn, nếu đã như vậy, sao không tỏ ra bạo lực một chút?

Trần Thuật thấy tấm cảnh điểm trong tay Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, vừa rồi sau những gì Đông Vương Công nói, hoàn toàn là hình tượng của một cao nhân thần bí khó lường, nhưng bây giờ trong tay lại cầm một tấm thiệp mời, là chuyện gì vậy?

Trần Nguyên đứng bên cạnh thấy vẻ mặt của phụ thân, liền đứng ra giải thích.

“Phụ... phụ thân, cái đó... tấm thiệp mời đó là tấm mà con làm mất!” Trần Thuật nghe lời của con trai, liền quay đầu lại, rồi im lặng

nhìn Đông Vương Công.

"Công tử, chuyện này thật sự như khuyển tử đã nói sao?" Đông Vương Công nhìn Trần Thuật, cuối cùng gật đầu với y.

"Đúng vậy, vốn ta tưởng trong tấm thiệp mời này sẽ có chuyện gì hay ho, nhưng không ngờ lại là chuyện vô vị đến cực điểm.

Nếu bây giờ ngài muốn thu lại tấm thiệp mời này, ta có thể trả lại nguyên vẹn." Sau đó, Đông Vương Công liền quay đầu sang một bên, nhìn đám người đang tranh đấu với nhau trong sân tỷ thí, lắc đầu không nói nên lời.

Thực lực của đám người này thực sự không đáng xem, người có thực lực cao nhất trong đó cũng chỉ mới Huyền giai đỉnh phong.

Thực lực như vậy, hắn chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền nát, thực sự không khiến hắn có một chút hứng thú nào.

Trần Thuật thấy Đông Vương Công định giao lại thiệp mời trong tay cho mình, cả người cũng lùi lại một bước, cuối cùng còn kéo cả con trai và con gái mình lùi lại.

Sau đó vội vàng xua tay.

"Không, không cần nữa, nếu tấm thiệp mời này có duyên với công tử, vậy thì không cần phiền công tử trả lại vật này nữa!" Đông Vương Công nghe lời của Trần Thuật, mày cũng nhíu lại, rồi chuyển ánh mắt sang Trần Nguyên.

"Tấm thiệp mời này đối với ngươi rất quan trọng sao?

Bây giờ ta trả lại cho ngươi?" Trần Nguyên bây giờ cũng muốn khóc mà không có nước mắt, cầm tấm thiệp mời này, theo ý của phụ thân, là để hắn quan sát cuộc tỷ thí lần này thôi, chứ không có ý định để hắn thực sự tham gia đại hội luận võ lần này.

Dù sao hắn cũng mới Hoàng giai đỉnh phong, với thực lực yếu ớt như vậy mà tham gia cuộc tỷ thí lần này, e rằng cũng sẽ bị người khác giẫm dưới chân.

Quy củ mà Thần Kiếm Tông lần này đột nhiên đưa ra cũng thực sự khiến hắn có chút bất ngờ, vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công định đưa lại thiệp mời trong tay cho mình, cả người cũng lắc đầu kịch liệt.

"Lão, lão sư, khi phụ thân giao thiệp mời cho con, cũng chỉ định để con xem trận tỷ thí này, chứ không có ý định để con tham gia.

Vì vậy, trận tỷ thí này con không có ý định tham gia, thiệp mời lão sư cứ giữ lại đi!" "A!" Đông Vương Công nghe lời của mấy người này, trong lòng cũng cười lạnh một tiếng, sau đó liền chuyển ánh mắt lên cao không.

Rồi đột nhiên lăng không mà đứng, khiến những người bên dưới nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Vị công tử này quả nhiên là một vị cao nhân ngoại thế, trẻ tuổi như vậy đã có thể lăng không mà đứng, ít nhất cũng phải có thực lực Thiên giai nhỉ?" "Tam đệ, lần này đệ thật sự nhặt được bảo vật rồi, nếu vị công tử này thật sự muốn dạy đệ thượng thừa kiếm pháp, vậy thì lời to rồi!" Trần Nguyên lúc này cũng trợn tròn mắt, nhìn Đông Vương Công đột nhiên bay lên không, nhất thời không nói nên lời.

Vốn hắn tưởng Đông Vương Công chỉ thần bí thôi, thực lực chắc cũng ngang ngửa phụ thân, nhưng không ngờ thực lực của người này đã đạt đến Thiên giai, thậm chí còn trên cả Thiên giai.

Phải biết rằng trong thành Ngân Châu nhỏ bé này, thực lực của tộc trưởng Tứ đại gia tộc cũng chỉ mới Thiên giai sơ cấp thôi.

Nhưng thực lực Thiên giai sơ cấp, đã có thể khiến họ xưng vương

xưng bá trong thành Ngân Châu, trở thành một tồn tại như thổ hoàng đế.

Nhưng do võ kỹ không đủ cao, cũng như kiếm pháp nắm giữ không đủ mạnh, vì vậy đã lâu như vậy cũng không thể lăng không phi hành.

Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện một người, là cao thủ Thiên giai mà hắn ngưỡng mộ đã lâu, có thể lăng không mà đứng.

Trong lòng hắn, Đông Vương Công có thể đứng ngang hàng với Thần Kiếm Tông.

Mấy bóng người đứng trên hư không thấy Đông Vương Công đột nhiên bay lên, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

"Đại trưởng lão, xem ra người này chính là kẻ đã trộm đồ của chúng ta trong ngọn đồi tối hôm qua!" Đại trưởng lão cũng mắt chứa đầy ý lạnh, lạnh lùng nhìn Đông Vương Công đang bay về phía mình.

Trong mắt ẩn hiện một tia sát ý.

Địa Thần Chi Hoa Âm Dương Tạo Hóa Quả cực kỳ quan trọng, nếu không thể tìm lại được nó, lần này về Thần Kiếm Tông cũng sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt không thể lường trước được.

Vì vậy, Đại trưởng lão bây giờ thấy Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cả khuôn mặt cũng trở nên âm trầm.

Đông Vương Công đến trước mặt mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông, liền lạnh lùng nhìn họ, hai tay khoanh lại.

"Hôm nay các ngươi tổ chức đại hội luận võ này, chẳng phải là muốn tìm ra người xuất hiện trong rừng rậm tối hôm qua sao?

Đúng vậy, người đó là ta, quả mà các ngươi tìm cũng đã bị ta nuốt rồi.

Nói thật, vị cũng không ngon lắm!" Đông Vương Công bây giờ tâm trạng không tốt, tối hôm qua vì lỡ nuốt hai quả, suýt chút nữa đã mất mạng, bây giờ thực lực tăng vọt, vốn định tìm người luyện tay, lại phát hiện đám người này ở đây lề mề, bày ra một cái bẫy lớn như vậy để tìm hắn, quả thật khiến hắn có chút không kiên nhẫn.

Huống hồ vừa rồi ở dưới còn bị nữ tử không biết từ đâu ra kia chế nhạo một phen, lúc này hắn đang đầy một bụng lửa giận, vì vậy bây giờ nhìn mấy bóng người trên cao không, liền cười lạnh.

"Nói này, thực lực của các ngươi có mạnh không?

Đứng trên hư không cũng không thấy mỏi à, xuống dưới nói chuyện đàng hoàng đi!" Cùng lúc nói, Đông Vương Công liền vung trường kiếm trong tay ra, mấy bóng người trên hư không không ngờ Đông Vương Công lại đột ngột ra tay như vậy.

Không hề phòng bị, thân hình của mấy người nhanh chóng hạ xuống.

Chương 543

Đợi khi hoàn hồn, mới phát hiện mình đã rơi xuống giữa sân tỷ thí.

Gia chủ của Tứ đại gia tộc và thành chủ thấy mấy vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông bị Đông Vương Công một kiếm ép xuống, cũng trợn mắt há mồm, cằm sắp rớt xuống đất.

Trần Nguyên cũng trợn to mắt, rồi đẩy đẩy cánh tay nhị tỷ.

"Nhị tỷ, người đó rốt cuộc là ai?

Sao lại mạnh như vậy, ngay cả trưởng lão Thần Kiếm Tông cũng không phải là đối thủ." Trần Lan nghe tiếng của đệ đệ, cũng liếc một cái, nàng làm sao biết được gã này thần bí đến cực điểm.

Trong thành Ngân Châu, nàng đến gặp cũng chưa từng gặp.

Làm sao biết được một gã không biết từ đâu ra như vậy, rốt cuộc từ đâu đến?

Mấy danh trưởng lão Thần Kiếm Tông rơi xuống đất, mới muộn màng phản ứng lại, trong mắt Đại trưởng lão tràn ngập sát ý.

Đông Vương Công ung dung từ trên không hạ xuống, rồi sờ sờ trường kiếm trong tay, sau đó mới nhìn mấy bóng người đứng bên cạnh.

"Tối hôm qua, trong rừng rậm ta có gặp mấy phế vật, vốn định để chúng cho ta luyện kiếm, nhưng không ngờ thực lực quá yếu, hoàn toàn không để ta phát huy được thực lực.

Hôm nay thấy các ngươi xuất hiện ở đây, đều dùng kiếm, thực sự khiến ta có mấy phần hứng thú!" "Tự xưng là Thần Kiếm Tông, vậy kiếm pháp chắc cũng không tệ, có muốn so tài với ta không, nếu có thể đánh thắng ta, vậy hai quả kia, ta có thể nhả ra cho các ngươi!" Mấy

danh trưởng lão Thần Kiếm Tông nghe lời cuồng vọng của Đông Vương Công, suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu già.

Bao nhiêu năm qua chưa từng thấy thiếu niên cuồng vọng như vậy.

Gã này đứng trước mặt, bây giờ họ vẫn chưa thăm dò được thực lực của người trẻ tuổi này.

Vừa rồi người trẻ tuổi này đã một kiếm đánh rơi họ từ trên hư không, có thể thấy được, thực lực của người trẻ tuổi này nhất định rất mạnh.

Nhưng thực lực có mạnh đến đâu cũng không thể đột phá Thiên giai, vì thiếu niên trước mắt thực sự quá trẻ, nhiều nhất cũng chỉ là thực lực Địa giai đỉnh phong.

Có thể lăng không phi hành, chắc chắn là có pháp bảo!

Nghĩ vậy, trong mắt mấy người lóe lên một tia tham lam!

Sau đó, mấy người định thần lại, rồi nhìn Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão cũng trầm mắt xuống, rồi nhìn chằm chằm Đông Vương Công đang lười biếng đứng trước mặt.

"Ở đây có nhiều người như vậy, ngươi tuyệt đối không thoát được đâu.

Nếu muốn luyện tay với ta, cái đó ta có thể đồng ý, nhưng hai quả mà ngươi lấy đi từ rừng rậm tối hôm qua phải trả lại cho ta.

Ta không tin ngươi đã nuốt chúng, nếu còn ở trên người thì mau lấy ra, ta cũng có thể bỏ qua chuyện cũ!" Âm Dương Tạo Hóa Quả, đó là tiên quả chỉ có thể dùng khi đột phá Âm Dương chi cảnh tiến vào Tạo Hóa cảnh.

Hai quả này không thể ăn sống, nhất định phải dùng thủ pháp

luyện đan để luyện chế thành đan dược, như vậy mới có thể phát huy tối đa dược tính của nó.

Dùng thực lực Thiên giai nuốt Âm Dương Tạo Hóa Quả, đó không khác gì tự tìm cái chết, vì vậy Đại trưởng lão mới cảm thấy Đông Vương Công trước mắt đang lừa gạt.

"Ai nói với ngươi quả đó còn ở trên người ta?" Đông Vương Công lại một lần nữa nghe có người nghi ngờ lời mình, cả khuôn mặt liền trầm xuống.

"Ta nói thật với ngươi, ngươi lại không tin, vậy ngươi nghĩ hai quả đó bị ta giấu ở đâu?" Đông Vương Công trêu tức nói!

"Minh thúc, có chuyện gì vậy?" Hồng Vân trong lúc bức lui Dạ Minh, liền lớn tiếng hét lên với hắn, âm thanh cực lớn, những người khác trong Hỗn Độn Hỏa Nha nhất tộc cũng đều nghe thấy, sau đó từng người một đều chạy đến đây.

Lời hỏi của Hồng Vân hiển nhiên không có hiệu quả, Dạ Minh hoàn toàn không trả lời, sau khi ổn định lại liền nhanh chóng xông về phía Hồng Vân, rõ ràng là định tiếp tục đánh, không định dừng lại, cũng không hề để ý có người đã đến đây.

Dạ Minh dường như đã quyết tâm, nhất quyết phải chiến đấu với Hồng Vân đến cùng.

Dạ Minh lại lần nữa giơ kiếm, từ dưới lên trên chém một nhát xéo, trường kiếm trong tay hắn trực tiếp phát ra một luồng kiếm mang, nhanh chóng xông về phía Hồng Vân.

Hồng Vân cũng không hề hoảng hốt, trực tiếp vung trường kích đánh tan nó.

Dạ Minh thì trong nháy mắt đã đến trước mặt Hồng Vân, trường kiếm trong tay liên tục vung, Hồng Vân chỉ đành dốc sức chống cự.

Phải nói rằng, thực lực của Dạ Minh vô cùng mạnh mẽ, so với Cao Cách từng bùng nổ trước kia còn mạnh hơn một chút.

Hồng Vân ứng đối cũng vô cùng vất vả, trên người dần dần xuất hiện thêm vết thương.

Công kích của Dạ Minh hiển nhiên có kèm theo đặc tính của hắn, vết thương của Hồng Vân không thể hồi phục, có một luồng khí tức đặc thù, luồng khí tức đó dường như muốn xông ra từ những chỗ bị thương, tiến vào trong cơ thể Hồng Vân, nhưng bị Hồng Vân trực tiếp kiềm chế.

"Đây… chẳng lẽ là kiếm khí sao?

Sao lại mạnh mẽ như vậy?

Trời ạ." Hồng Vân trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Kiếm khí, không phải là hắn chưa từng thấy, nhưng chưa từng thấy kiếm khí mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Dạ Minh không vì Hồng Vân bị thương mà thủ hạ lưu tình, ngược lại ra tay càng ngày càng ác, trường kiếm trong tay vung càng ngày càng nhanh.

Hồng Vân không còn cách nào khác, đành phải lấy ra một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo ngọc bài, để bảo vệ bản thân, trấn áp kiếm khí trong cơ thể, tạm thời cản trở công kích của Dạ Minh.

Khi Dạ Minh thấy Hồng Vân lại lấy ra một kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, lại không hề có chút kinh ngạc nào, dường như đã sớm dự liệu.

Thực ra, Dạ Minh đã sớm đoán trên người Hồng Vân chắc chắn có đồ tốt, nếu không với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ của hắn, Tân Tri sẽ không tự tin như vậy.

Dạ Minh vẫn không ngừng tay, đối với điều này, Hồng Vân cũng chỉ đành chống cự.

Phải nói rằng, thực lực của Dạ Minh thực sự quá mạnh, Hồng Vân chỉ có thể khổ sở chống đỡ, không có một chút cơ hội nào để trốn thoát.

Hồng Vân cũng hiểu rằng, mình không thể chạy loạn trong Nguyên Chi Thành, dù sao cũng lạ nước lạ cái, vạn nhất không cẩn thận vào lãnh địa của người khác, lúc đó e rằng thật sự như Dạ Minh đã nói, đến người nhặt xác cũng không có.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể kéo dài, kéo dài đến khi Tân Tri đến.

Vị trí của Tân Tri trong Hỗn Độn Hỏa Nha nhất tộc hiển nhiên không thấp, ngay cả Dạ Minh cũng gọi hắn là 'thiếu chủ', đến lúc đó, chắc sẽ có cơ hội.

Nếu Dạ Minh không chịu bỏ qua, vậy thì hy sinh một phân thân cũng không tiếc, dù sao Hồng Vân cũng không phải là người dễ trêu.

Trong lòng Hồng Vân cũng có suy đoán, không định liều mạng.

Những người khác vừa thấy Hồng Vân và Dạ Minh đánh nhau, mắt trợn tròn như muốn rớt ra, dường như đã thấy chuyện gì đó không thể tin được.

Trong đó phản ứng của Tân Tri là mạnh mẽ nhất, không chút do dự liền định tham gia vào trận chiến của hai người, định dùng thân mình để ngăn hai người lại.

Dù sao một người là thúc thúc đã chăm sóc hắn lớn lên, người kia lại là 'huynh đệ' đồng sinh cộng tử với hắn, mặc dù vị 'huynh đệ' này dường như chưa thực sự công nhận, nhưng hắn đã thật sự coi Hồng Vân là huynh đệ.

Chương 544

Hắn không lo lắng cho Dạ Minh, dù sao hắn biết thực lực của Dạ Minh và Tân Tri, tự nhiên sẽ không lo lắng cho Dạ Minh, hắn biết, Hồng Vân dù thế nào cũng không đánh lại Dạ Minh.

Hắn lo lắng cho Hồng Vân, cho rằng Hồng Vân đã vô tình chọc giận Dạ Minh, vì vậy hai người mới xảy ra chiến đấu.

Bây giờ hắn chỉ muốn hai người dừng tay, những chuyện khác, hắn không muốn quản nhiều.

Nhưng, nguyện vọng của Tân Tri đã tan thành mây khói, Dạ Minh đã sớm bố trí cấm chế xung quanh, hắn hoàn toàn không vào được, chỉ đành đứng bên ngoài nhìn, đồng thời, lời nói của hắn, Dạ Minh và Hồng Vân đều không nghe thấy.

"Minh thúc, Hồng Vân, hai người đang làm gì vậy?

Mau dừng tay lại!" Tân Tri ở bên ngoài liều mạng la hét, muốn khuyên can, nhưng không làm gì được, hai người họ đều không nghe thấy.

Hai người giao phong vô cùng kịch liệt, trên người Hồng Vân không ngừng xuất hiện vết thương, nhưng Dạ Minh lại không hề hấn gì, trông vô cùng ung dung.

Tân Tri nhìn thấy vậy, cũng càng ngày càng lo lắng, liều mạng công kích cấm chế trước mặt.

Nhưng, hành động của Tân Tri không hề có chút hiệu quả nào.

Thực lực của Dạ Minh và Tân Tri hoàn toàn không thể so sánh, vì vậy tất cả những gì hắn làm cũng chỉ là công cốc.

"Thiếu chủ, đừng lo lắng, hai người họ không phải là tử chiến,

nếu không, Hồng Vân kia đã sớm bị Dạ đại nhân chém giết rồi." Trong lúc Tân Tri đang lo lắng, những người khác quan chiến đã nhìn ra được một chút manh mối, sau đó cung kính nhắc nhở Tân Tri.

Dù sao trong vương quốc Lạc Nhật, cũng chỉ có hai thế lực đỉnh cao, ngoài Thần Kiếm Tông ra, cũng chỉ có Sùng Dương Môn có thể đối đầu với Thần Kiếm Tông.

Sùng Dương Môn làm việc hoàn toàn theo tâm ý, đệ tử môn hạ ai nấy đều kiêu ngạo, coi trời bằng vung.

Chắc cũng không thể bồi dưỡng ra một đệ tử thiên tài như Đông Vương Công.

Nhưng gã này rốt cuộc từ đâu đến?

Bọn họ chỉ là Tứ đại gia tộc trong thành Vân Châu nhỏ bé, thế giới rộng lớn hơn hoàn toàn chưa từng trải qua, vì vậy bây giờ đột nhiên thấy Đông Vương Công đột nhiên đại phát thần uy trong thành trấn, đánh bại Thần Kiếm Tông vốn như thần linh trong mắt họ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

"Gã này không phải là từ thế lực ẩn thế nào đó ra chứ, hay là từ quốc gia khác đến?" "Suỵt, nhỏ tiếng thôi, lời đó có thể tùy tiện nói sao?

Nếu bị người khác nghe thấy, ngươi sẽ mất đầu đó!". .....

Tiếng bàn tán phía dưới dần dần nhỏ đi, Đông Vương Công đang lạnh lùng nhìn lão giả đang trợn mắt há mồm đứng trước mặt, sau đó trong mắt lóe lên một tia khinh miệt, hai ngón tay búng ra.

"Đinh!" Một tiếng vang giòn tan, thân hình của lão giả Thần Kiếm Tông đột nhiên lùi mạnh về sau.

Bộ dạng của lão hoàn toàn không thể dừng lại, các trưởng lão Thần Kiếm Tông đứng xung quanh cuối cùng cũng phát hiện ra điều

không ổn, sau đó tất cả mọi người đều đứng ra, hai tay chống lên lưng lão giả kia.

Đợi lão giả dừng lại, các trưởng lão Thần Kiếm Tông mới phân tán ra, hai cánh tay vừa đỡ lưng lão giả cũng đang không ngừng run rẩy.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc nhìn Đông Vương Công vẫn đang đứng giữa sân.

Thực lực của người này sao lại khủng bố như vậy?

Tiểu tử này còn trẻ như vậy.

Khi họ bằng tuổi Đông Vương Công, không biết còn đang ở đâu rèn luyện thân thể.

Cũng không thể có thực lực như vậy.

Đại trưởng lão đứng bên cạnh tự nhiên cũng nhìn ra sự khác thường của những người bên này, sau đó liền dồn đôi mắt hổ về phía Đông Vương Công.

Lúc này trong lòng lão cũng tràn đầy nghi hoặc, mặc dù khi ở thành Vân Châu, đã phái người điều tra tất cả các thế lực của thành Vân Châu một lượt, có thể khẳng định trong thành Vân Châu, không có ai có gan khiêu khích Thần Kiếm Tông.

Nhưng bây giờ dường như suy đoán này sắp bị lật đổ, trước là Địa Thần Chi Hoa Âm Dương Tạo Hóa Quả bị trộm, bây giờ lại xuất hiện một người trẻ tuổi thần bí như vậy, dễ dàng đánh bại người của môn phái mình.

Nếu là người bình thường thì thôi, nhưng những người này đều là trưởng lão của Thần Kiếm Tông, thực lực mỗi người đều vượt qua Thiên giai.

Lần này vì Địa Thần Chi Hoa Âm Dương Tạo Hóa Quả, không biết đã phái bao nhiêu cao thủ đến Vân Châu, chỉ vì tính sai một bước, không phái người canh giữ ở ngọn đồi nhỏ đó, nên mới gây ra sai lầm lớn như vậy.

Mấy đệ tử của Sùng Dương Môn cũng đã chết, xem ra, thiếu niên này tuyệt đối không phải là người của Sùng Dương Môn.

Nhưng nghĩ nát óc cũng không ra người trẻ tuổi này rốt cuộc từ đâu đến, các thế lực xung quanh có thể bồi dưỡng ra một cường giả trẻ tuổi như vậy tuyệt đối là không thể, trừ phi...

Bỗng nhiên, Đại trưởng lão dường như đã nghĩ ra điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt ẩn chứa một chút sợ hãi.

"Ngươi… ngươi đến từ Thánh địa nào?" Xoạt!

Tiếng nói của Đại trưởng lão không nhỏ, câu nói này vừa thốt ra, những người xung quanh đều nghe thấy, không chỉ Trần Thuật, ngay cả Tứ đại gia tộc bên cạnh cũng nghe rõ mồn một.

Thánh địa?

Gã này đến từ Thánh địa!

Sao có thể?

Thánh địa là tồn tại vượt trên cả hoàng triều, một thế lực khổng lồ như vậy, sao có thể xuất hiện ở một nơi nhỏ bé như vương quốc Lạc Nhật.

Huống hồ vương quốc Lạc Nhật cũng không có gì đáng để người của Thánh địa ra tay.

Trong chốc lát, những người này đều cảm thấy Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông đang nói đùa.

Đông Vương Công nghe Đại trưởng lão đột nhiên hỏi như vậy,

mày cũng nhíu chặt lại.

Rồi ngẩng đầu nhìn kỹ Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông, mở miệng hỏi một câu.

“Thánh địa?” Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông nghe Đông Vương Công nói vậy, khóe miệng cũng giật giật, rồi nghi ngờ nhìn Đông Vương Công một cái.

Bây giờ lão vô cùng chắc chắn gã trước mắt đang giả vờ.

Nếu không đến từ Thánh địa, sao có thể có thực lực như vậy.

Dám ở trên địa bàn của họ ra tay với người của họ, cướp đoạt cơ duyên của họ.

Nếu không đến từ Thánh địa, thực lực sao có thể mạnh như vậy?

“Vị công tử này, làm người phải thành thật, nếu ngài không đến từ Thánh địa, tuổi còn trẻ như vậy, sao có thể có thực lực cao như vậy?” Đông Vương Công nghe lời của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, mắt đột nhiên sáng lên, sau đó nói một câu vô cùng đáng ăn đòn.

“Ý của ngươi là, trong Thánh địa đó có cao thủ tồn tại?” Những người xung quanh nghe Đông Vương Công hỏi như vậy, ai nấy đều đầy vạch đen trên trán, bây giờ thật sự muốn bổ cái đầu của người thần bí đang đứng trước mặt ra xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Chương 545

Đã nói rõ như vậy rồi, mà gã này lại còn giả ngây giả ngô trước mặt, chẳng phải đang đùa với họ sao?

Trên mặt Đại trưởng lão cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

"Vị công tử này, Thánh địa là tồn tại vượt trên cả hoàng triều, bên trong tự nhiên cao thủ như mây, công tử nói vậy là đang mỉa mai ta sao?" Dạ Thần nghe lời của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, khóe miệng cũng giật giật, nói thật thì tốt không?

Thánh địa đó hình như hắn thật sự không biết.

Hắn chính trực như vậy, đâu có giống người đến từ Thánh địa?

Tại sao đám người này đột nhiên chuyển chủ đề rồi, hai quả kia hắn đều đã ăn rồi, đám người này giống như con tôm mềm chân vậy, không phải định ra tay với hắn sao?

Hắn muốn mấy người này cho hắn luyện tập một chút có được không?

Thử xem thân thủ của mình, nhưng đám người này đột nhiên lại mềm nhũn.

Ở đây nói nhảm với hắn.

Mặc dù hắn cũng có hứng thú đến Thánh địa đó xem một chút.

Nhưng bây giờ hình như cũng là lúc nên giải quyết chuyện trước mắt rồi nhỉ.

Vì vậy bây giờ thấy đám người này ở đây nói những chuyện này, hắn mới thiện ý nhắc nhở.

"Bây giờ chúng ta không bàn chuyện này có được không, hai quả

mà các ngươi nói đã bị ta nuốt rồi, lời này là thật, mấy cái xác chết trước ngọn đồi kia cũng là ta để lại, các ngươi không nên ra tay với ta sao?" Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông nghe Đông Vương Công nói vậy, cả khuôn mặt cũng trở nên tái mét.

Chuyện này Đông Vương Công không nói, hắn thật sự đã quên mất.

Nhưng nếu người trước mắt thật sự là đệ tử của Thánh địa, hắn thật sự không có bản lĩnh ra tay với người ta.

Nhưng hắn cũng thắc mắc, người như Đông Vương Công đến từ Thánh địa, cả người đều là bảo vật, tại sao lại tham lam một quả Âm Dương Tạo Hóa Quả nhỏ bé.

Mặc dù Địa Thần Chi Hoa Âm Dương Tạo Hóa Quả rất hiếm thấy, nhưng với thực lực của Thánh địa, không thể nào không có thiên tài địa bảo như vậy, vì vậy bây giờ hắn thắc mắc, tại sao lại có người của Thánh địa vượt núi băng sông chạy đến một nơi hoang vu nhỏ bé này, tranh đoạt hai quả Âm Dương Tạo Hóa Quả nhỏ bé.

Chỉ là bây giờ hắn cũng không có tâm tư nghiên cứu chuyện này nữa, bây giờ nghe Đông Vương Công hỏi, cả khuôn mặt cũng chỉ có thể biến thành màu khổ qua, sau đó mới chậm rãi hỏi một câu.

"Những gì công tử nói có phải là sự thật không?" Đông Vương Công nhìn Đại trưởng lão kia vừa rồi còn diễu võ dương oai ở đây, nhưng bây giờ đối mặt với mình, cả người đều trở nên khúm núm như vậy, mày bất giác nhíu lại.

Hắn vừa rồi đã nói rõ mọi chuyện như vậy, mà con lừa ngốc này lại còn nghi ngờ ở đây, chẳng phải là nói nhảm sao?

Vì vậy bây giờ nghe Đại trưởng lão hỏi như vậy, cả khuôn mặt hắn cũng đầy vẻ không vui.

“Những gì ta nói tự nhiên là sự thật, bây giờ ngươi dường như không tin, nếu không tin, có thể quay lại khu rừng đó kiểm tra kỹ, xem trên mặt chúng có một dấu thập nhỏ không, nếu có, đó là do bản công tử làm, bây giờ ngươi có ra tay không, nếu không thì mau lên, ta đang bận!” Đông Vương Công vô cùng im lặng, vốn tưởng đã tìm được mấy đối thủ có thực lực đáng tin cậy, nhưng không ngờ những người này đột nhiên lại gán cho hắn một thân phận, bây giờ xuất hiện trước mặt hắn cũng khúm núm, khiến hắn có chút không còn ý định đối phó.

Đại trưởng lão thấy vẻ mặt bất mãn của Đông Vương Công, cả người cũng trầm tư một lúc, sau đó mới rút trường kiếm trong tay ra.

Cuối cùng khách khí chắp tay với Đông Vương Công.

“Nếu vị công tử muốn so tài với tại hạ, vậy tại hạ đương nhiên sẽ phụng bồi, nhưng, luận võ nên...” “Nói nhảm nhiều quá!” Lời của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông chưa nói xong, Đông Vương Công đã không kiên nhẫn xông lên, sau đó trường kiếm nhắm thẳng mà đâm tới.

Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông thấy Đông Vương Công không nói một lời đã xông về phía mình, cả người cũng nhíu mày, rồi thân hình nhanh chóng lùi về sau.

Sau đó, hai thanh trường kiếm liền quấn lấy nhau trên không.

Dư uy từ hai người tỏa ra bốn phía, các trưởng lão Thần Kiếm Tông đứng xung quanh Đại trưởng lão và Đông Vương Công nhìn khí thế mà hai người tỏa ra, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Thực lực của Đại trưởng lão như thế nào những người này đều biết, nhưng người trẻ tuổi trước mắt lại có thể chống đỡ được nhiều chiêu như vậy trong tay Đại trưởng lão, cũng thực sự khiến họ cảm thấy có chút khó tin.

Phải biết rằng trong thành Vân Châu nhỏ bé này, Thiên giai đã là chiến lực đỉnh cao nhất rồi.

Trên Thiên giai còn phân chia thành Ngưng Thần, Ngự Kiếm, Âm Dương, Sinh Tử, Tạo Hóa, Thần Thông...

Thực lực của Đại trưởng lão đã đạt đến Ngưng Thần đỉnh phong, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể bước vào cảnh giới Ngự Kiếm.

Người trước mắt vừa rồi mặc dù đã đánh bại một người Ngưng Thần đỉnh phong, nhưng đó không có nghĩa là thực lực của hắn đã đạt đến Ngưng Thần chi cảnh.

Dù sao, đệ tử của Thánh địa mỗi người đều thân mang thượng thừa kiếm pháp, thực lực tự nhiên không thể xem thường, vượt cấp đối địch không phải là không thể.

Nhưng bây giờ thấy Đông Vương Công có thể đánh ngang tay với Đại trưởng lão như vậy, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ trầm tư.

Sau đó thân hình liên tục lùi về sau, dư chấn do hai người tạo ra cũng không phải là thứ họ có thể chịu đựng được.

Tứ đại gia tộc và Trần Thuật ở xa hơn một chút thì càng khổ không tả nổi, thực lực thấp nhất của họ cũng là Huyền giai, thực lực cao nhất cũng chỉ là Thiên giai, bây giờ hai người thực lực siêu tuyệt đang luận võ ở đây, quả thực khiến họ như đang ở bên vách núi vạn trượng, một chút sơ sẩy sẽ rơi xuống vực sâu, tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.

"Nơi này nguy hiểm, chúng ta mau rời đi!" Trần Thuật quyết định ngay lập tức, ra lệnh cho các đệ tử của Phủ thành chủ mau chóng lùi lại.

Đám đệ tử đang tham gia thi đấu ở trong quang mạc, nhờ được sự

bảo vệ của Đại trưởng lão nên vẫn bình an vô sự.

Những người khác thì không có vận may như vậy.

Sau khi Trần Thuật hạ lệnh, đệ tử của Phủ thành chủ liền trật tự lui ra, sau đó lẳng lặng đứng một bên quan sát trận đại chiến giữa Đông Vương Công và Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông.

Dù sao thì trận đối đầu của hai người cũng có thể xem là một cuộc quyết đấu đỉnh cao, nếu những người này có thể học được một hai phần thì sẽ có ích rất lớn cho sự trưởng thành sau này.

Trần Lan lùi lại theo sau phụ thân, một đôi mắt đẹp không chớp nhìn chằm chằm vào vòng chiến.

Thực lực đã đạt tới Huyền giai, lại là một đệ tử thiên tài, thiên phú tự nhiên không cần phải bàn cãi, vì vậy khi nhìn thấy Đông Vương Công đối đầu với Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, trong mắt nàng mới lộ ra một tia phấn khích.

Đây là một cơ hội tốt, nếu có thể học được chút ít từ trận đấu của hai người, tạo nghệ kiếm pháp sau này chắc chắn sẽ tiến xa ngàn dặm.

Trần Nguyên đứng bên cạnh Trần Lan thì không tích cực như nhị tỷ của mình.

Lúc này, nhìn trận đấu của hai người trong vòng chiến, hắn chỉ cảm thấy chói mắt, đành phải nhắm mắt lại rồi lẳng lặng đứng bên cạnh phụ thân.

Dù trong lòng có một trái tim muốn trở thành cường giả, nhưng bất đắc dĩ thực lực hiện tại quá thấp, căn bản không thể nhìn rõ trận chiến cấp bậc này.

Nhưng hắn quyết tâm phải trở thành một cường giả như Đông Vương Công, chỉ cần có thực lực như vậy, người bình thường muốn

bắt nạt cũng phải tự xem lại sức mình.

Hắn đã quyết định, đợi Đông Vương Công rút khỏi vòng chiến, nhất định phải chính thức bái vị thần bí nhân này làm thầy.

Hắn có một cảm giác, chỉ cần đi theo người này, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Trần Thuật đứng một bên, tự nhiên cũng thấy được thần sắc trong mắt của hai đứa con mình, đặc biệt là khi thấy được sự kiên định trong mắt đứa con trai kém cỏi nhất, lòng Trần Thuật cũng yên ổn phần nào.

Bây giờ có một vị thần bí nhân muốn nhận con trai ông ta làm đồ đệ, tự nhiên là ông ta rất vui mừng, hơn nữa bây giờ ông ta cũng đã thấy được thực lực của Đông Vương Công, nếu để con trai đi theo một cường giả như vậy, có lẽ cũng là một phen tạo hóa của nó.

Chương 546

Bốn đại gia tộc xung quanh thì không có tâm trạng tốt như Trần Thuật, bây giờ thấy Đông Vương Công có thực lực như vậy, tất cả mọi người đều hối hận đến xanh cả ruột, sớm biết như thế cũng đã để đệ tử duy nhất bên cạnh mình lên thử vận may.

Vừa rồi Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông đã nói, Đông Vương Công có thể đến từ Thánh địa, một nơi tồn tại như Thánh địa, bọn họ căn bản không biết, trong mắt họ Thần Kiếm Tông đã là một thế lực khổng lồ.

Có thể để đệ tử trong tộc gia nhập Thần Kiếm Tông đã là tổ tiên phù hộ, căn bản không dám mơ tưởng đến thế lực nào khác ngoài Thần Kiếm Tông!

Bây giờ thấy thực lực của Đông Vương Công, họ chỉ cảm thấy một cơ hội trời cho đã lặng lẽ trôi qua kẽ tay.

Lúc này nhìn Trần Nguyên đang đứng bên cạnh với vẻ mặt sùng bái, từng người trong bọn họ đều lộ ra một tia sát khí.

Trần Thuật cảm nhận được vài ánh mắt đang chiếu vào con trai mình, liền giận dữ quay đầu cảnh cáo bốn đại gia tộc.

"Nếu các ngươi dám động đến con trai ta, bản thành chủ có thể đảm bảo với các ngươi, sau này ở Vân Châu thành tuyệt đối không có chỗ cho các ngươi tồn tại!" Tộc trưởng của bốn đại gia tộc nghe những lời cứng rắn của Trần Thuật, mới thu lại ánh mắt, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Trần Nguyên, trong mắt lại lóe lên một tia âm hiểm.

Xem ra, lần này Phủ thành chủ trỗi dậy là thế không thể đỡ, bốn đại gia tộc cũng phải tìm cách đối phó, nếu không sau này nhất định sẽ

bị thành chủ đàn áp đến không ngóc đầu lên được!

Những suy nghĩ của mọi người xung quanh hoàn toàn không ảnh hưởng đến Đông Vương Công đang tỷ thí với Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông.

Đông Vương Công càng đánh càng hưng phấn, trường kiếm trong tay cũng càng lúc càng nhanh, lão già trước mắt quả thực có thể làm đối thủ của hắn, gã này đúng là có bản lĩnh, mạnh hơn nhiều so với mấy kẻ gặp tối qua.

Vì vậy bây giờ hắn càng đánh càng hăng.

Nhưng Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông ở phía đối diện lại có vẻ mặt khổ sở.

Càng giao thủ với Đông Vương Công, nội tâm của lão càng chấn động.

Lão không ngờ thực lực của người này lại mạnh đến thế, vừa rồi trong lòng lão còn khinh thường vị trưởng lão không đỡ nổi hai ngón tay của Đông Vương Công.

Nhưng bây giờ khi tự mình đối mặt với Đông Vương Công, lão mới nhận ra Đông Vương Công mạnh đến mức nào, cũng đột nhiên hiểu ra tại sao đồng bạn của mình lúc nãy lại thất bại.

Trong lòng lão cũng dâng lên một tia nghi hoặc.

Đông Vương Công đã mạnh như vậy, tại sao lại xuất hiện ở đây, không phải nên ở trong Thánh địa khổ tu sao?

Theo lão biết, đại hội luận võ của tứ đại Thánh địa dường như sắp được tổ chức rồi.

Gã này lúc này lại xuất hiện ở Vân Châu xa xôi, liệu có kịp trở về không?

Hơn nữa, lão vốn nghĩ lần này chỉ cần bình an mang Âm Dương Tạo Hóa Quả về tông môn, liền có thể dẫn đội đến Thánh địa tham quan anh tư của các đệ tử thiên tài.

Ai ngờ giữa đường lại gặp phải chuyện như thế này.

"Keng!" Ngay lúc Đại trưởng lão đang trầm tư, trường kiếm trong tay Đông Vương Công lại một lần nữa tấn công đến, lần này Đại trưởng lão không còn may mắn né được nữa, một đóa hoa máu lập tức nở rộ trên vai lão.

Một kích trúng đích, Đông Vương Công không hề dừng tay, ngược lại còn tiến thêm một bước.

Thực lực của lão đầu trước mắt rõ ràng vẫn còn có thể tăng lên, xem ra gã này sợ đánh bị thương hắn nên đã có phần giữ sức.

Nếu không ép hết thực lực của lão già này ra, lần rèn luyện này căn bản không có tác dụng.

"Càn rỡ, dừng tay!" Các vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông đứng bên cạnh thấy Đại trưởng lão bị Đông Vương Công đâm xuyên cánh tay, tất cả đều trừng mắt, sau đó hét lên một tiếng.

Đó là Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông.

Mỗi lần ra ngoài cùng Đại trưởng lão, họ chưa bao giờ thấy lão chật vật như vậy trong tay ai.

Vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công ra tay tàn nhẫn với Đại trưởng lão, tất cả mới không kìm được mà lên tiếng, thậm chí có người còn rút trường kiếm trong tay, xem ra định xông vào vòng chiến cứu viện.

"Tất cả đứng yên không được nhúc nhích!" Đại trưởng lão đang đối chiến với Đông Vương Công đột nhiên lên tiếng, ngăn cản các trưởng lão khác của Thần Kiếm Tông đến trợ giúp.

Bây giờ lão không thể phân tâm, người trước mắt hoàn toàn khiến lão phải dốc toàn lực, nếu đã như vậy cũng không cần khách khí nữa.

Đông Vương Công lần này xuất kiếm càng thêm tàn độc, chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng, nếu không cẩn thận đối phó, e rằng hôm nay cái mạng nhỏ này thật sự phải bỏ lại đây rồi.

Vì vậy, khi thấy Đông Vương Công lại một lần nữa phát động tấn công, Đại trưởng lão tỏ ra càng thêm cẩn trọng, trường kiếm trong tay cũng múa lên lần nữa.

Lão cẩn thận hóa giải từng đòn tấn công của Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy Đại trưởng lão cuối cùng cũng lộ ra thực lực, mới hài lòng gật đầu, sau đó đứng tại chỗ dừng lại.

"Đợi đã, ngươi xử lý vết thương trên tay trước đi, ta không đấu với người bị thương!" Đại trưởng lão thấy Đông Vương Công đột nhiên dừng tay, trong mắt cũng lộ ra một tia trầm tư, sau đó mới thu lại trường kiếm, để một vị trưởng lão bên cạnh tiến lên băng bó cho mình.

"Đại ca, ngài sao vậy?

Tiểu tử này nhìn qua không phải là kẻ dễ đối phó, tại sao phải nghe lời hắn, để chúng ta bắt hắn lại không phải tốt hơn sao?" "Đúng vậy, đại ca, tiểu tử đó đã nuốt Âm Dương Tạo Hóa Quả của chúng ta, lần này nếu không bắt hắn về, bên Tông chủ chúng ta cũng không biết phải ăn nói thế nào!" Đại trưởng lão nhìn hai vị trưởng lão khác đang lải nhải bên cạnh, ánh mắt cũng trầm xuống, lúc đầu lão cũng có ý định đó, nhưng sau khi giao thủ với Đông Vương Công, lão đã chôn sâu ý nghĩ đó trong lòng.

Thiếu niên trước mắt tuyệt đối không đơn giản, bất kể là tốc độ xuất kiếm hay sự tinh xảo của bản thân kiếm pháp, đều là những gì

lão chưa từng thấy trong đời.

Sau hai lần giao thủ, lão có thể xác định tiểu tử trước mắt tuyệt đối xuất thân từ Thánh địa, nếu không thật sự không nghĩ ra gia tộc nào có thể bồi dưỡng ra đệ tử như vậy.

Người của Thánh địa bọn họ không thể trêu vào, thay vì rước lấy một phiền phức lớn như vậy, chi bằng nhân cơ hội này mà thôi.

Nếu gã này muốn tỷ thí với mình, vậy thì dốc toàn lực ứng phó, nếu có thể rèn luyện kiếm pháp của mình trên tay tiểu tử này cũng không phải là chuyện xấu.

"Chuyện này đừng quản nữa, tiểu tử này chúng ta không thể động vào.

Vừa rồi khi giao thủ với hắn, ta có thể đại khái xác định hắn xuất thân từ Thánh địa.

Thần Kiếm Tông chúng ta tuy là một trong những thế lực hàng đầu của Lạc Nhật vương quốc, nhưng còn lâu mới trêu vào được Thánh địa.

Lần này sau khi về tông môn, ta nhất định sẽ báo cáo sự thật với Tông chủ, các ngươi cứ yên tâm!" "Nhưng..." Các trưởng lão Thần Kiếm Tông xung quanh định nói gì đó, nhưng lại bị Đại trưởng lão giơ tay ngăn lại.

"Chuyện này cứ làm theo ý ta, ta không sao đâu.

Nếu các ngươi cảm thấy chuyện này sẽ liên lụy đến các ngươi, bây giờ có thể rời đi, ta cũng sẽ không trách móc.

Sau khi về tông môn, bản trưởng lão sẽ gánh vác toàn bộ chuyện này, tuyệt đối không liên lụy đến các ngươi!" Nói xong, Đại trưởng lão liền rút cánh tay ra khỏi tay trưởng lão Thần Kiếm Tông, sau đó cầm lấy trường kiếm, lại một lần nữa đứng trước mặt Đông Vương

Công.

“Đến đi, vết thương của ta đã xử lý xong rồi!” Đông Vương Công ngưng mắt nhìn Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, xác định lão thật sự đã xử lý xong vết thương trên cánh tay, mới gật đầu, sau đó dùng ngón tay lau thân kiếm của mình.

“Nếu đã quyết định tỷ thí với ta, vậy ta phải nói rõ quy tắc tỷ thí!” Đông Vương Công nhìn Đại trưởng lão, thong thả nói: “Trên võ đài, sinh tử do mệnh, hoàn toàn dựa vào ý trời.

Nếu ta chết dưới kiếm của ngươi, ta đảm bảo không ai tìm ngươi gây phiền phức.

Ngươi cũng vậy, nếu không cẩn thận chết dưới kiếm của ta, ta cũng hy vọng người đứng sau ngươi đừng đến nộp mạng!” Khi Đông Vương Công nói những lời này, ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc.

Chương 547

Lời này không phải giả, sau lưng hắn vốn không có thế lực nào chống đỡ, nên chết hay không cũng chẳng sao.

Nhưng người trước mắt thì khác, sau lưng lão là Thần Kiếm Tông, thực lực của Thần Kiếm Tông bây giờ hắn không biết, nếu tùy tiện chọc vào một thế lực khổng lồ như vậy, đối với hắn cũng không phải là chuyện tốt.

Trong số các trưởng lão có mặt, người có thể lọt vào mắt hắn cũng chỉ có vị trước mắt trông có vẻ ra dáng người, còn những kẻ khác hắn lười xuất kiếm.

Nếu cả đám đều xông lên báo thù cho lão già này, vậy hắn còn tu luyện kiếm pháp thế nào nữa.

Cho nên hắn mới đưa ra yêu cầu này trước khi tỷ thí.

Các trưởng lão của Thần Kiếm Tông xung quanh nghe Đông Vương Công đưa ra yêu cầu này, tất cả đều trợn to mắt.

"Đại ca, ngài đừng đồng ý, tiểu tử này nhất định có gian trá!" Bọn họ thật sự lo lắng, nếu Đông Vương Công đột nhiên chém chết Đại trưởng lão dưới kiếm, bọn họ sẽ mất đi một trợ lực lớn.

Nếu lúc đó cùng nhau ra tay với Đông Vương Công, e rằng cũng lực bất tòng tâm.

Nhưng bọn họ không lo xa như vậy, bây giờ chỉ có thể hy vọng đại ca không hồ đồ.

Kiếm pháp của người trước mắt quá xuất sắc, nếu bắt được hắn, ép hỏi ra kiếm pháp trên người, mang về cũng là một công lớn, hoàn toàn có thể bù đắp tổn thất Âm Dương Tạo Hóa Quả.

Đại trưởng lão nghe những lời của Đông Vương Công, tự nhiên cũng suy nghĩ một tầng, vì vậy khi nghe người phía sau lên tiếng nhắc nhở, liền giơ tay ra hiệu về phía sau.

Các trưởng lão Thần Kiếm Tông thấy Đại trưởng lão ra hiệu, đều vô cùng thoải mái gật đầu.

Nếu Đại trưởng lão đã quyết định ra tay với Đông Vương Công, tự nhiên cũng sẽ dốc toàn lực.

Thực lực của Đại trưởng lão, bọn họ cũng đã chứng kiến, hoàn toàn có thể đối phó được Đông Vương Công.

Vì vậy, họ không lo lắng đại ca của mình sẽ thất bại trong trận chiến này.

"Nếu công tử đã nói vậy, nếu lão phu không phụng bồi, vậy thật sự có chút ỷ lớn hiếp nhỏ rồi!" Khi Đại trưởng lão nói, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Nếu tiểu tử trước mắt đã không biết điều như vậy, tự nhiên lão cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Đệ tử Thánh địa tự nhiên phải kiêng dè ba phần, nhưng bây giờ gã này đã nói rõ, vậy xung quanh chắc chắn không có đệ tử Thánh địa nào tồn tại.

Nếu có thể lặng lẽ giữ người này lại đây, người của Thánh địa cũng sẽ không tìm đến đầu lão.

Như vậy liền có thể hoàn mỹ tránh được một kiếp.

Kiếm pháp mà tiểu tử này vừa sử dụng quá tinh xảo, lát nữa giữ lại một hơi thở cho tiểu tử, ép hỏi ra kiếm pháp hắn sử dụng, tổn thất Âm Dương Tạo Hóa Quả lần này hoàn toàn có thể bù lại.

Vì vậy bây giờ lão nhìn Đông Vương Công như đang nhìn một

miếng mồi ngon.

Đông Vương Công tự nhiên cũng thấy được sự tham lam trong mắt Đại trưởng lão, nhưng Đại trưởng lão càng tham lam, hắn càng hưng phấn.

Một người một khi có lòng tham, ra tay sẽ vô cùng tàn nhẫn, đó chính là điều Đông Vương Công muốn.

Chỉ có trong sự rèn luyện sinh tử mới có thể mài giũa kiếm pháp của mình, mới có thể khiến kiếm pháp của hắn tiến thêm một bước.

Vì vậy bây giờ hắn vô cùng hài lòng với trạng thái của Đại trưởng lão.

"Nếu đã thương lượng xong rồi, còn chờ gì nữa?

Đánh đi!" Nói rồi, Đông Vương Công dựng thẳng trường kiếm trong tay.

Những kiếm pháp đã từng học trong đầu, trong khoảnh khắc này đều nhanh chóng hiện ra.

Việc vận dụng trường kiếm cũng rất đơn giản, chiêu thức của kiếm pháp cơ bản đều được khắc sâu trong đầu Đông Vương Công, lúc này vận dụng cũng vô cùng thuận tay.

Điểm, thích, thiêu, phách, khảm đều được Đông Vương Công sử dụng đến mức xuất thần nhập hóa.

Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông thấy Đông Vương Công dùng kiếm pháp cơ bản như vậy để đối phó mình, cả khuôn mặt cũng tái mét.

Trường kiếm trong tay cũng lần lượt hóa giải những đòn tấn công mà Đông Vương Công tung ra.

"Keng keng!" Đông Vương Công vẫn sử dụng phần cơ bản nhất

trong kiếm pháp, Đại trưởng lão sau khi vận dụng lần đỡ cuối cùng, trong mắt cũng lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Nhân lực va chạm lần này, thân hình lão đột nhiên lùi mạnh về phía sau, sau đó đứng vững ở nơi cách Đông Vương Công mấy chục mét, trường kiếm trong tay đột nhiên vung lên không trung.

Các trưởng lão Thần Kiếm Tông xung quanh thấy động tác của Đại trưởng lão, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc.

"Đó là Diệu Dương Kiếm Pháp, đại ca sao lại dùng chiêu kiếm pháp này?" "Đúng vậy, đó là một trong ba tuyệt học của Thần Kiếm Tông, đại ca làm vậy không phải là có chút chuyện bé xé ra to sao?" "Kệ đi, phòng bệnh hơn chữa bệnh không tốt sao?

Nếu đại ca có thể một kiếm chém chết tiểu tử đó, cũng có thể tạo ra tác dụng răn đe với những người xung quanh, đối với Thần Kiếm Tông chúng ta trăm lợi không một hại!" Các trưởng lão xung quanh nghe lời người này nói, đều vô cùng tán thành gật đầu.

Đúng vậy, lần này nếu Đại trưởng lão có thể một kiếm chém chết Đông Vương Công, có thể khiến uy danh của Thần Kiếm Tông lại một lần nữa được nâng cao.

"Tiểu tử, lần này có thể chết dưới kiếm của lão phu cũng là vinh hạnh của ngươi.

Chiêu kiếm pháp này, lão phu đã chém không dưới trăm cường giả đỉnh phong Ngưng Thần, vì vậy nếu ngươi bại dưới chiêu kiếm pháp này, cũng là bại mà vinh!" "Diệu Dương Kiếm Pháp!" Đại trưởng lão nói xong liền hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay nhanh chóng đâm về phía Đông Vương Công.

Ở hai đầu trường kiếm, lóe lên hai đạo quang mang, hai đạo quang mang rực rỡ như ánh mặt trời.

Những người xung quanh nhìn Đại trưởng lão sử dụng kiếm pháp này, đều có cảm giác không thể mở mắt.

Đông Vương Công nhìn Đại trưởng lão sử dụng chiêu kiếm pháp này, trong mắt cũng lộ ra một nụ cười đầy hứng thú.

"Diệu Dương Kiếm Pháp?" Rất chói mắt, chỉ là tốc độ có hơi chậm một chút.

Lời vừa dứt, trường kiếm trong tay lại một lần nữa giơ lên, trong miệng khẽ quát một tiếng.

"Độc Cô Cửu Kiếm!" Vút!

"A!" Cùng với tiếng va chạm của trường kiếm, còn có một tiếng hét thảm, đột nhiên từ trong vòng chiến truyền ra.

Mấy vị đại trưởng lão xung quanh, bốn đại gia tộc cùng với người của Phủ thành chủ, đều không rời mắt khỏi chiến trường.

Một kiếm vừa rồi của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông quả thực khiến họ chấn động, còn đang lo lắng cho an nguy của Đông Vương Công, nhưng bây giờ khi nhìn thấy bóng người bay ngược ra, từng người đều sững sờ.

Bởi vì người bay ngược ra không phải ai khác, chính là Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông vừa mới khoác lác, lúc này trên người lão đầy những vết máu loang lổ.

Người có thị lực tốt hơn một chút có thể thấy mấy lỗ máu đang không ngừng chảy máu trên người Đại trưởng lão.

"Trời ơi, kiếm pháp lợi hại như vậy ta chưa từng thấy trong đời, kiếm pháp này e rằng đã vượt qua phạm trù của thượng thừa kiếm pháp rồi phải không?" "Hừ, nói cứ như ngươi đã từng thấy thượng thừa kiếm pháp vậy, rõ ràng là trên cả thượng thừa kiếm pháp thông thường, nếu không Đại trưởng lão sao lại thua thảm như vậy?"

“Không thể nào, Đại trưởng lão dù sao cũng là cao thủ đỉnh phong Ngự Kiếm, nhưng bây giờ lại bại trong tay một tiểu tử vô danh, bại thê thảm như vậy.

Chương 548

Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, Thần Kiếm Tông sau này còn có thể tồn tại ở Lạc Nhật vương quốc nữa không?" "Không biết nói thì ngậm miệng lại, ai nói Đại trưởng lão bại rồi, không thấy Đại trưởng lão đã đứng lên rồi sao?" Ánh mắt của mọi người xung quanh lại một lần nữa bị Đông Vương Công và Đại trưởng lão thu hút, ngay cả đám đệ tử Ngân Châu thành đang tham gia đại hội luận võ bên cạnh cũng dừng lại động tác, sau đó không chớp mắt nhìn vòng chiến bên ngoài quang mạc.

Trận chiến cấp bậc này thật sự là lần đầu tiên họ được thấy, đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công tuổi tác tương đương với mình, lại có thể đối đầu với Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông như vậy, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tiểu tử kia rốt cuộc là ai, dám cướp danh tiếng của bản công tử, không muốn sống nữa à?" Người nói chính là Độc Ma Vương mà cả Ngân Châu thành đều vô cùng kiêng dè.

Lúc này hắn cũng bị cuộc tỷ thí của Đông Vương Công và Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông thu hút.

Từ nhỏ lớn lên trong núi sâu, được sói nuôi dưỡng, nên hắn chưa bao giờ thấy cường giả cấp bậc này đối chiến.

Vì vậy khi cuộc tỷ thí của Đông Vương Công và Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông bắt đầu, hắn đã chú ý đến.

Khi thấy Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông bị Đông Vương Công một kiếm đánh lui, khóe mắt hắn cũng khẽ giật.

"Gã này rốt cuộc là quái thai ở đâu ra?

Sao có thể lợi hại như vậy?" Khi mọi người đều tập trung ánh mắt vào hai người, Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông lại một lần nữa chống kiếm, từ dưới đất bò dậy.

Nhưng lần này, trong mắt lão toàn là vẻ cảnh giác.

Sau đó vô cùng kinh ngạc và cẩn thận nhìn Đông Vương Công vẫn còn nguyên vẹn ở phía đối diện.

Tốc độ xuất kiếm và kiếm pháp của tiểu tử này quả thực vượt ngoài dự liệu của lão.

Vừa rồi lão còn tưởng gã này chỉ vận dụng thượng thừa kiếm pháp, bây giờ xem ra kiếm pháp trong tay tiểu tử này có thể đã vượt qua phạm trù của thượng thừa kiếm pháp.

Thần Kiếm Tông có thể đứng vững ở Lạc Nhật vương quốc, tự nhiên cũng có bản lĩnh của mình.

Uy lực của thượng thừa kiếm pháp tự nhiên lão cũng đã thấy, ở Thần Kiếm Tông, thượng thừa kiếm pháp không chỉ có một bộ.

Mặc dù đó là bí pháp chỉ Tông chủ Thần Kiếm Tông mới có thể tu luyện.

Nhưng với tư cách là Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, tự nhiên cũng có duyên được thấy một lần.

Bây giờ nhìn kiếm pháp mà Đông Vương Công sử dụng, tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng, kiếm pháp mà Đông Vương Công thi triển tuyệt đối không đơn giản như thượng thừa kiếm pháp.

"...Ngươi rốt cuộc xuất thân từ đâu?" Giờ khắc này, Đại trưởng lão đột nhiên sinh ra ý định rút lui, đột nhiên có một cảm giác, nếu tiếp tục đánh với tiểu tử vô danh này, người chịu thiệt cuối cùng nhất định là mình.

Vì vậy bây giờ lão mới mang theo ý dò hỏi mà hỏi.

Đông Vương Công nghe Đại trưởng lão lại một lần nữa hỏi vấn đề này, trong mắt cũng lóe lên một tia không kiên nhẫn.

"Lúc vừa mới bắt đầu đánh ta đã nói với ngươi rồi, Thánh địa ta không biết, sau lưng ta cũng không có người nào khác.

Nếu muốn đánh thì đánh, không đánh cũng có thể chạy ngay bây giờ!" "Đương nhiên, nếu ngươi có thể nhanh hơn kiếm trong tay ta, ta cũng vui lòng để ngươi chạy một chút!" Khi Đông Vương Công nói câu này, trên mặt mang theo một nụ cười khát máu, tay hắn nhẹ nhàng lau thân kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đại trưởng lão ở phía đối diện đang chuẩn bị đầu hàng.

Phàm là kẻ đã chọc vào hắn, chưa có ai sống sót dưới kiếm của hắn, lần này người này cũng không ngoại lệ.

Nếu đã quyết định động thủ với hắn, vậy nên đặt sinh tử ra ngoài.

Như vậy mới có thể tĩnh tâm tỷ thí một trận.

Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia điên cuồng, lão không ngờ Đông Vương Công lại ép người đến thế.

Bây giờ lão biết, giữa lão và Đông Vương Công, nhất định phải có một người chết.

Kiếm pháp mà Đông Vương Công vừa thi triển quả thực khiến lão có chút chấn động, nhưng lão vẫn chưa thua.

Nếu hai người chỉ có một người được sống, vậy cũng không cần phải cố kỵ gì nữa.

"A, ngươi ép ta!" Đại trưởng lão đang chống kiếm đứng dậy, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia điên cuồng, sau đó từ trong ngực lấy

ra một bình thuốc, rồi từ trong bình thuốc đổ ra một viên đan dược màu đỏ thẫm.

"Đại ca, không được!" Các trưởng lão khác của Thần Kiếm Tông thấy Đại trưởng lão đột nhiên muốn uống viên đan dược màu đỏ thẫm đó, tất cả đều trợn to hai mắt, sau đó lớn tiếng la hét, muốn ngăn cản hành động của Đại trưởng lão.

Nhưng tiếng hét dường như không có tác dụng gì, Đại trưởng lão liếc nhìn những người khác, sau đó như không có ai bên cạnh mà nuốt viên đan dược trong tay xuống.

Sau khi Đại trưởng lão nuốt viên đan dược đó, khí tức toàn thân đột nhiên tăng vọt, cũng trở nên cuồng bạo hơn, ngay cả bốn đại gia tộc và Trần Thuật đứng ở xa cũng có thể cảm nhận được.

"Đại trưởng lão uống cái gì vậy?" Có người xung quanh đưa ra câu hỏi như vậy, nhưng không ai có thể trả lời được, bởi vì bọn họ không nhận ra viên đan dược này.

Các trưởng lão khác của Thần Kiếm Tông, thấy Đại trưởng lão nuốt viên đan dược đó xuống, từng người đều mặt như tro tàn.

Đồng thời trong lòng cũng không biết đã mắng Đông Vương Công bao nhiêu lần, đều là do gã này hại.

Nếu không phải hắn ép người quá đáng, đại ca sao lại bị ép đến tình cảnh này, hại đại ca phải uống Cuồng Bạo Đan.

Cuồng Bạo Đan có thể khiến người sử dụng thực lực trong nháy mắt tăng vọt gấp mười lần, nhưng tác dụng phụ của nó là sau khi sử dụng, cả người sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, hơi bất cẩn sẽ tẩu hỏa nhập ma, sau đó kinh mạch vỡ nát mà chết.

Đây là loại thuốc mà Thần Kiếm Tông chuẩn bị cho những kẻ quyết tử, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không nuốt viên đan dược

này.

Ai ngờ, hôm nay họ lại thấy được ngày viên đan dược này được sử dụng trên người đại ca.

Vừa rồi họ đã thương lượng với Đại trưởng lão, để cả đám cùng ra tay với Đông Vương Công, thực lực kém nhất của họ cũng là cảnh giới Ngưng Thần, nếu toàn lực một kích, Đông Vương Công chắc chắn không đỡ nổi.

Nhưng không hiểu tại sao đại ca của họ lại từ chối.

Đông Vương Công nhìn Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông ở phía đối diện đột nhiên khí tức tăng vọt, trong mắt cũng lộ ra một tia hứng thú.

"Thế mới đúng chứ, nếu có bảo bối tốt như vậy, sao không sớm lấy ra, hại ta ở đây lừa gạt cả buổi, phải để ta dùng toàn lực mới chịu lấy ra hết bài tẩy à?" Đại trưởng lão bây giờ không nghe thấy Đông Vương Công nói gì, bây giờ sau khi uống Cuồng Bạo Đan, hai mắt đỏ ngầu, cả người càng mất đi lý trí.

Quần áo trên người bị năng lượng khổng lồ làm rách toạc, nhưng lão lại không có chút cảm giác nào.

Ngay cả chín lỗ máu vừa bị Đông Vương Công đâm ra, cũng dường như không cảm thấy tồn tại.

Giơ trường kiếm trong tay lên, liền chém về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông tấn công mình mạnh mẽ như vậy, khóe miệng đột nhiên nhếch lên.

Sau đó rút trường kiếm ra đỡ lấy một kích của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông.

“Bốp!” Lực lượng cực lớn ép Đông Vương Công phải quỳ một gối xuống đất, ngay cả phiến đá trên mặt đất cũng lún xuống, những phiến đá xung quanh cũng đều nứt ra.

Những người xung quanh thấy dư uy lớn như vậy từ hai người phát ra, lần lượt lùi lại thêm vài bước.

Đông Vương Công đỡ lấy một kiếm của Đại trưởng lão xong, cánh tay có chút run rẩy.

Chương 549

Sau đó nhanh chóng thi triển thân pháp, tránh xa Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông, trong ánh mắt cũng có một tia ngưng trọng.

Không ngờ gã này nuốt bừa một viên đan dược, thực lực lại tăng trưởng nhiều như vậy.

Xem ra cũng đến lúc nên sử dụng toàn lực rồi.

Một kiếm kia đến giờ hắn vẫn chưa sử dụng, người bình thường trong tay hắn tuyệt đối không chống đỡ được mười chiêu, xem ra hôm nay thần thoại bất bại này sắp bị người ta phá vỡ rồi.

"A!" Mất đi mục tiêu, Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông có vẻ hơi cuồng bạo, sau đó thân hình quay một vòng, lại một lần nữa nhắm mục tiêu vào Đông Vương Công, trường kiếm trong tay lại một lần nữa liều mạng chém về phía Đông Vương Công.

Lúc này, thanh kiếm trong tay Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông đã trở thành một thanh trường đao.

Lối đánh không có quy củ này, cũng khiến những người xung quanh nhìn đến sững sờ.

"Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, lại dùng kiếm như đao, đây là do Thần Kiếm Tông dạy ra sao?" "Xem ra Thần Kiếm Tông cũng không lợi hại lắm, lại chịu thiệt lớn như vậy trong tay một tiểu tử vô danh, xem ra ta phải suy nghĩ kỹ, đừng để bị lừa!" Mọi người bên ngoài bàn tán xôn xao, ở trung tâm chiến trường, Đông Vương Công vẻ mặt ngưng trọng nhìn Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông đang lao về phía mình, cũng giơ trường kiếm trong tay lên.

Sau đó dồn toàn bộ sức mạnh toàn thân vào trường kiếm, hung

hăng chém về phía Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông.

"Ầm!" "Phụt!" Năng lượng khổng lồ từ cú va chạm của hai người khiến không ít người xung quanh bị thương.

Người của Phủ thành chủ vì Trần Thuật có tầm nhìn xa, đứng khá xa nên tổn thương thấp nhất.

Ngay cả những đệ tử tham gia thi đấu được quang mạc của Đại trưởng lão bảo vệ cũng vì cuộc đối đầu lần này của hai người mà lần lượt bị thương.

Quang mạc cũng theo đó mà vỡ tan.

Đám đệ tử trong quang mạc đột nhiên lần lượt ngã xuống đất, trên người ai cũng máu me đầm đìa.

Xem ra là bị kiếm khí do Đông Vương Công và Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông phát ra làm bị thương.

"A!" Tiếng hét thảm của đám đệ tử khiến bốn đại gia tộc và Trần Thuật đều quay đầu lại, khi thấy cảnh tượng trong quang mạc, từng người đều hít một hơi khí lạnh.

Sức mạnh như vậy, lại là thực lực gì đây?

Hai người chỉ va chạm nhẹ một lần, đã khiến mặt đất xung quanh đều vỡ nát, ngay cả quang mạc mà Đại trưởng lão vừa bố trí cũng vỡ tan, làm bị thương những người bên trong.

Nếu không phải khoảng cách với vòng chiến khá xa, e rằng bây giờ tất cả mọi người đều đã chết oan rồi.

Đợi khói bụi trong vòng chiến tan đi, những người xung quanh mới nhận ra, sau đó vội vàng chạy vào quang mạc, kéo những đệ tử bị thương ra.

Nhìn những vết máu loang lổ trên người các đệ tử này, trong lòng

Trần Thuật và người của bốn đại gia tộc đều đang rỉ máu.

Những người này đều là đệ tử có thiên phú nhất trong tộc, tuổi còn nhỏ mà thực lực đã phi thường, nếu không có gì bất ngờ, những đệ tử này hoàn toàn có cơ hội gia nhập học viện hoàng gia của Lạc Nhật vương quốc.

Nhưng bây giờ đều bị thương thành ra thế này.

Hơn nữa học viện hoàng gia của Lạc Nhật vương quốc cũng tuyển sinh trong thời gian ngắn, nếu không dưỡng tốt thân thể, lần này chắc chắn không thể gia nhập học viện hoàng gia của Lạc Nhật vương quốc để học tập rồi.

Trong đó không ít đệ tử kinh mạch bị vỡ, nếu không được điều dưỡng tốt, vài tháng sau cũng không thể xuống giường.

Trần Thuật nhìn cảnh tượng của đệ tử các gia tộc khác, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vì sớm phát hiện manh mối của chuyện này, nên không cho người ra ngoài thu thập thiệp mời của đại hội luận võ lần này.

Bây giờ nhìn thấy thương vong của nhân viên bốn đại gia tộc thảm trọng như vậy, Trần Thuật cũng âm thầm mừng thầm trong lòng.

Những năm nay bốn đại gia tộc ép ông ta từng bước, thậm chí có kẻ còn sắp trèo lên đầu ông ta.

Nếu không phải thế lực sau lưng ông ta mạnh mẽ, đám người này không biết đã làm ra chuyện gì rồi.

Vì vậy nhân cơ hội này, hành hạ những đệ tử có thực lực nhất trong bốn đại gia tộc thành ra thế này, đối với Phủ thành chủ quả thực là một chuyện tốt trời cho.

Lần này phải cảm ơn Đông Vương Công, nếu không phải vị thần

bí nhân này đột nhiên chạy đến đây đại náo một phen, ông ta cũng không thể chiếm được lợi lớn như vậy.

Nghĩ rồi, Trần Thuật liền đưa mắt nhìn vào vòng chiến, lúc này khói bụi bao quanh Đông Vương Công và Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông đã dần tan đi.

Khi thấy tình hình trong vòng chiến, ông ta cũng hít một hơi khí lạnh, biết trận chiến này thảm liệt, nhưng không ngờ lại đến mức độ này.

Đợi sương mù xung quanh tan đi, Trần Thuật thấy trên người Đông Vương Công cũng đầy những vết máu loang lổ, xem ra trong trận chiến này hắn cũng đã bị thương.

Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông ở phía đối diện lúc này đã gãy một cánh tay, cả người càng trở thành một huyết nhân.

Không chỉ cánh tay, ngay cả một con mắt cũng bị kiếm khí của Đông Vương Công làm bị thương.

Xem ra là đã hỏng rồi.

"Phụt!" "Ha ha ha, thật thống khoái!" Đông Vương Công đứng tại chỗ, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông ở phía đối diện, đột nhiên không nhịn được mà cất tiếng cười to.

Lần này hắn mới thực sự hiểu rõ thực lực của mình.

Lão già của Thần Kiếm Tông này lúc đầu cứ giấu giấu giếm giếm, mãi đến khi nuốt viên đan dược màu đỏ thẫm đó, cùng hắn toàn lực va chạm, Đông Vương Công mới xác định được thực lực của mình hiện tại rốt cuộc ở phạm vi nào.

Đến thế giới này, sau khi vô tình nuốt hai quả thần bí, hắn cũng đã

có thực lực để bảo mệnh!

Đám trưởng lão Thần Kiếm Tông đang quan sát bên cạnh, sau khi khói bụi trong trận chiến tan đi, từng người đều giận dữ trừng mắt.

"Đại ca!" Không ít trưởng lão nhìn thấy Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông bị Đông Vương Công hành hạ thành ra thế này, tất cả đều vô cùng phẫn nộ.

"Dám giết Đại trưởng lão của chúng ta, tất cả ở đây xông lên, nhất định phải lấy đầu tiểu tử này, tế điện vong linh của đại ca!" "Giết!" Đông Vương Công lạnh lùng nhìn đám trưởng lão Thần Kiếm Tông đang xông lên, đột nhiên ha hả cười lớn.

"Nói hay lắm, cùng lên mới tốt chứ." Đông Vương Công nhìn đám trưởng lão Thần Kiếm Tông xông lên, trên mặt cũng tràn đầy vui mừng, sau đó vung trường kiếm trong tay lên trời.

"Kiếm pháp của Thần Kiếm Tông các ngươi, bây giờ bản công tử sẽ dùng nó, xem các ngươi có đỡ được không!" "Diệu Dương Kiếm Pháp!" Hít!

Những người xung quanh thấy Đông Vương Công đột nhiên sử dụng chiêu kiếm pháp này, tất cả đều sững sờ, ngay cả Trần Thuật và tộc trưởng bốn đại gia tộc đứng ngoài vòng chiến, nhìn thấy Đông Vương Công đột nhiên dùng chiêu này, ai nấy đều ngây như phỗng.

Thực lực cỡ nào?

Thiên phú cỡ nào?

Vừa rồi Đại trưởng lão cũng chỉ dùng kiếm pháp này một lần thôi phải không, nhưng bây giờ Đông Vương Công hoàn toàn sao chép y hệt, không chỉ vậy, trong tay Đông Vương Công, uy lực của chiêu kiếm pháp này dường như còn mạnh hơn.

Mấy vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông thấy Đông Vương Công

đột nhiên dùng chiêu kiếm pháp này, tất cả đều ngây người.

Lợi dụng lúc họ thất thần, kiếm của Đông Vương Công đã bức đến gần, hai người đi đầu bị kiếm pháp của Đông Vương Công chém thành hai nửa.

Chương 550

Chiến trường trở nên vô cùng đẫm máu, lúc này Đông Vương Công trong mắt họ không khác gì một vị Sát Thần.

Đệ tử và trưởng lão của Thần Kiếm Tông đều xông lên, nhưng không một ai có thể đến gần Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này dường như đã tiến vào cảnh giới vô ngã, chỉ biết múa trường kiếm trong tay, không biết gì về những chuyện xung quanh, chỉ cần có người đến gần trong phạm vi một thước đều sẽ bị trường kiếm trong tay hắn không báo trước cắt đứt yết hầu, sau đó ngã xuống đất mà chết.

Mấy vị trưởng lão còn lại của Thần Kiếm Tông thấy đệ tử Thần Kiếm Tông không ngừng tổn thất, từng người đột nhiên lùi mạnh về phía sau, sau đó hét lớn một tiếng.

"Người này có gì đó cổ quái, tất cả rút lui, không được lại gần nữa!" Đám đệ tử Thần Kiếm Tông đều lùi mạnh về phía sau, Đông Vương Công lúc này đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn những đệ tử Thần Kiếm Tông đang tán ra xung quanh, trường kiếm trong tay đột nhiên ném lên không trung.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, trường kiếm trong tay Đông Vương Công dường như có mắt, bay về phía những đệ tử Thần Kiếm Tông đang bỏ chạy.

Phàm là người ở trên không, không một ai sót lại, đều bị thanh trường kiếm đó chém xuống.

"Ngự kiếm hành?

Cường giả cảnh giới Ngự Kiếm!" Mấy vị trưởng lão còn lại của

Thần Kiếm Tông, thấy Đông Vương Công đột nhiên sử dụng kiếm pháp này, đều nuốt nước bọt, không ngờ thực lực của người trẻ tuổi này đã đạt đến cảnh giới Ngự Kiếm.

Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông tu luyện cả đời, cũng mới chỉ đạt đến cảnh giới Ngự Kiếm, nhưng người trẻ tuổi trước mắt tuổi tác tuyệt đối không quá hai mươi, trẻ tuổi như vậy đã đạt đến cảnh giới mà họ hằng mơ ước, thật là một quái tài.

Bây giờ Đông Vương Công đã thể hiện thực lực trước mắt họ, đừng nói là Thánh địa, ngay cả những người ở Thần cảnh chi địa e rằng cũng sẽ tranh giành.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, các trưởng lão Thần Kiếm Tông hoàn toàn không còn ý định chống cự, đều không quan tâm đến người phía sau, vận dụng toàn bộ sức mạnh, bay về phía xa.

Lần này Thần Kiếm Tông đến Ngân Châu thành chiêu mộ đệ tử, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Đông Vương Công một người một kiếm đã tiêu diệt hết bao nhiêu người của Thần Kiếm Tông.

Ngay cả Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông cũng gục ngã trong tay Đông Vương Công, lần này Thần Kiếm Tông có thể nói là nguyên khí đại thương.

Bốn đại gia tộc và Trần Thuật thấy Đông Vương Công đánh bại mấy vị trưởng lão và nhiều đệ tử của Thần Kiếm Tông, lại không đuổi theo những người còn lại, đều lộ ra một tia nghi hoặc.

Nếu để những người này rời đi, không khác nào thả hổ về rừng, không hiểu tại sao Đông Vương Công lại để mấy người đó chạy thoát.

Nếu là họ, nhất định sẽ chém tận giết tuyệt, không để lại hậu hoạn.

Trong lòng vừa mới sinh ra ý nghĩ đó, chưa kịp bàn luận, thân hình Đông Vương Công đột nhiên từ trên không trung rơi xuống.

"Sư phụ!" Trần Nguyên vẫn luôn chú ý đến trạng thái của Đông Vương Công, thấy Đông Vương Công đột nhiên từ trên không trung rơi xuống, cả người cũng tỏ ra vô cùng hoảng hốt, nhanh chóng tiến lên đỡ lấy Đông Vương Công.

Trần Thuật tự nhiên cũng nhận ra, sau đó ra lệnh cho người của Phủ thành chủ hình thành một trận pháp bảo vệ, canh giữ bên cạnh Đông Vương Công.

Trần Lan nhìn thấy dáng vẻ đại phát thần uy của Đông Vương Công vừa rồi, trong mắt cũng lộ ra một tia sáng kỳ lạ, sau đó đi vòng qua người của Phủ thành chủ đến bên cạnh hắn, từ trong ngực lấy ra một bình thuốc.

"Thuốc trị thương tốt!" Khóe miệng Đông Vương Công nở một nụ cười khổ, sau đó ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đưa thuốc trị thương cho mình, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, sau đó đưa tay lấy viên thuốc trong tay Trần Lan, ngửa đầu nuốt xuống.

Trần Lan thấy Đông Vương Công không hỏi gì, cứ thế nuốt viên thuốc xuống, lông mày cũng nhướng lên, sau đó đột nhiên nói với Đông Vương Công một câu.

"Ngươi tin tưởng ta như vậy?

Chẳng lẽ không sợ ta bỏ thuốc vào viên đan dược đó sao?" Đông Vương Công chống tay Trần Nguyên từ dưới đất đứng dậy, sau đó cười cười, nhìn Trần Lan đang lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt mình, nói: "Không đâu, nếu ngươi muốn giết ta, bây giờ mới là thời cơ tốt nhất, chứ không phải cho ta thuốc trị thương!" Lúc này trong mắt hắn, Trần Lan là một cô nương khá lương thiện.

Nha đầu này vừa rồi rất ghét hắn, nếu là hắn, ghét một người tuyệt đối sẽ không để người đó sống sót.

Nhưng nha đầu này, sau khi hắn bị thương lại không bỏ đá xuống giếng, ngược lại còn cho thuốc trị thương, thực sự khiến hắn có chút bất ngờ.

Mặc dù hắn là một người khát máu, nhưng không phải là một người máu lạnh.

Ai tốt với hắn, ai không tốt với hắn, hắn có thể phân biệt được.

Bây giờ đám người của Phủ thành chủ đứng trước mặt hắn hoàn toàn không có sát ý, nên hắn mới để đám người này bảo vệ bên cạnh mình.

Trần Nguyên thấy Đông Vương Công đối thoại với nhị tỷ, trong mắt cũng lộ ra một tia cười, tự nhiên hắn có thể thấy được, Đông Vương Công từ tận đáy lòng đã chấp nhận họ.

Hắn đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp Đông Vương Công, lúc đó hắn còn không biết gì, chỉ biết gây chuyện thị phi, chơi bời lêu lổng.

Nếu lúc đó gặp phải Đông Vương Công vừa mới đối chiến với Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, e rằng cái mạng nhỏ này đã không giữ được một ngày rồi.

Vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công tỏ ra thiện ý với mình, khóe miệng hắn cũng nở một nụ cười, sau đó mới lặng lẽ nhìn nhị tỷ và phụ thân, nói một câu.

“Chúng ta mau rời khỏi đây đi, nơi này dù sao cũng không đặc biệt an toàn!” Trần Thuật nghe lời của Trần Nguyên, cũng ngầm gật đầu, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh, đặc biệt là khi thấy sát ý trong mắt của tộc trưởng bốn đại gia tộc, cả người ông ta ánh mắt cũng lạnh đi.

May mà lần này ra ngoài ông ta mang theo người khá đầy đủ, nếu

không tộc trưởng bốn đại gia tộc đột nhiên gây khó dễ, thật sự không chống đỡ nổi.

"Mấy vị trưởng lão, nơi này giao cho các ngươi dọn dẹp, nhất định phải giữ lại tất cả những người biết chuyện, một người sống cũng không được để lại!" "Vâng!" Mấy vị trưởng lão nghe lời của tộc trưởng, đều gật đầu.

Những người ở đây đều đã thấy chuyện xảy ra hôm nay, nếu để kẻ nào lắm mồm nói ra ngoài, Phủ thành chủ nhất định sẽ gặp nguy cơ diệt vong.

Dù sao thì Thần Kiếm Tông cũng là thế lực hàng đầu của Lạc Nhật vương quốc, với tư cách là người của Phủ thành chủ Ngân Châu thành, thấy Thần Kiếm Tông bị người khác tấn công lại không ra tay tương trợ, ngược lại còn bao che cho Đông Vương Công.

Nếu chuyện này bị kẻ có lòng truyền ra ngoài, đối với cả Ngân Châu thành sẽ là một thảm họa.

Trần Thuật dặn dò xong, liền ra lệnh cho đệ tử của Phủ thành chủ, bảo vệ những đệ tử bị thương trong Phủ thành chủ và Đông Vương Công rời khỏi hiện trường.

Người của bốn đại gia tộc nhìn thấy mấy vị trưởng lão của Phủ thành chủ bao vây họ, trong mắt cũng lóe lên một tia hàn quang.

"Mấy vị trưởng lão đừng làm quá đáng, chuyện hôm nay mấy vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông đều đã trốn thoát, chuyện ở đây không giấu được đâu.

Bây giờ động thủ, sau này cũng nhất định sẽ gặp tai họa diệt vong.

Nếu đã như vậy, sao không tìm một nơi tốt hơn, đi theo Phủ thành chủ, kết cục cuối cùng cũng chỉ là cái chết mà thôi!" Mấy vị trưởng lão của Phủ thành chủ nhìn thấy mấy vị trưởng lão của đối phương

đang thuyết phục mình, tất cả đều lộ ra một nụ cười khát máu.

Họ đều là người sinh ra và lớn lên ở Ngân Châu thành, lúc trẻ đều là những người bị bốn đại gia tộc gây khó dễ.

Nếu không phải Phủ thành chủ thu nhận, e rằng bây giờ đã sớm đầu lìa khỏi cổ, huống chi có được thành tựu như hôm nay.

Vì vậy bây giờ nghe Trần Thuật hạ lệnh cho họ ra tay với bốn đại gia tộc, mới tích cực như vậy.

Dù sao thì oán hận giữa họ và người của bốn đại gia tộc đã sâu đậm từ lâu, nếu lần này không giải quyết bọn họ, sau này mới thực sự là hậu họa vô cùng.

Nói rồi mấy vị trưởng lão cũng không tiếp tục nói nhảm với người của bốn đại gia tộc, rút ra bội kiếm bên hông, cùng người của bốn đại gia tộc chiến đấu với nhau.

Đệ tử của bốn đại gia tộc bây giờ không thể chiến đấu, vừa rồi tất cả đều xông vào quang mạc, bây giờ bị dư uy của Đông Vương Công và Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông ảnh hưởng, lúc này nằm liệt trên đất không thể động đậy.

Chỉ cần giải quyết bốn tộc trưởng, nơi này sẽ không có một người nào sống sót ra ngoài.

“Chết tiệt, đều là các ngươi ép ta.

Chương 551

Nếu mọi người đều không nhượng bộ, vậy đừng trách ta liều mạng!" Người của bốn đại gia tộc thấy mấy vị trưởng lão của Phủ thành chủ ép sát, trong mắt cũng lộ ra một tia khát máu.

Họ vốn là cường giả Thiên giai, mặc dù bao nhiêu năm nay sống trong nhung lụa, nhưng thực lực trên người một ngày cũng chưa từng lười biếng.

Bây giờ bị người khác ép đến tình cảnh này, nếu không thi triển toàn lực, e rằng hôm nay thật sự khó mà thoát ra được.

Mấy vị trưởng lão của Phủ thành chủ và tộc trưởng bốn đại gia tộc đều là thực lực Thiên giai, chiến lực bùng nổ của mấy vị cường giả Thiên giai cũng không phải người thường có thể so sánh.

Những đệ tử xung quanh vốn đã bị thương nghiêm trọng, vì cuộc đối đầu của mấy vị cường giả Thiên giai mà thương thế trên người lại càng nặng thêm, không ít người đã chết tại chỗ.

Độc Ma Vương bị cả Ngân Châu thành kiêng dè, lúc này nhìn mấy vị cường giả Thiên giai đang đại chiến trên không, khóe miệng cũng nở một nụ cười lạnh.

Một đám người lại ở đây chó cắn chó, nếu là hắn đã sớm chuẩn bị rời khỏi đây rồi.

Dù sao thì đã đắc tội với Thần Kiếm Tông, nếu không rời khỏi Lạc Nhật vương quốc, một người cũng không thoát được.

Vì vậy bây giờ thấy đám người này lại ở đây tranh đấu, trong mắt hắn cũng lộ ra một tia khinh thường, sau đó nhìn xung quanh, chống đỡ một hơi thở cuối cùng, cà nhắc cà nhắc mà chạy ra ngoài.

Tham gia đại hội thu đồ của Thần Kiếm Tông không phải để nộp mạng, hắn có tiền đồ tốt đẹp, có tương lai tươi sáng, không thể bỏ mạng ở đây được. ...

Bên kia!

Trần Thuật đưa những đệ tử bị thương của Phủ thành chủ và Đông Vương Công về Phủ thành chủ.

Lúc này ngồi trong đại sảnh, trên mặt cũng lộ ra một tia lo lắng.

Dù sao thì đã gây chuyện với người của Thần Kiếm Tông, nếu người của Thần Kiếm Tông quay lại, Ngân Châu thành có thể sẽ gặp tai họa diệt vong, Phủ thành chủ chắc chắn sẽ chịu trận đầu tiên.

Hậu quả này ông ta không gánh nổi.

Hơn nữa Ngân Châu thành cũng có mấy trăm vạn dân, nếu vì ông ta mà gặp tai họa diệt vong, vậy thật sự là tội lỗi sâu nặng.

"Phụ thân, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hay là chúng ta từ bỏ Vân Châu thành, đến Trần gia bản gia, tin rằng Trần gia bản gia nhất định sẽ không bỏ mặc chúng ta!" Trần Nguyên đỡ Đông Vương Công ngồi xuống ghế bên cạnh, mới đưa mắt nhìn Trần Thuật đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng, sau đó đề nghị.

Bây giờ đã đắc tội với Thần Kiếm Tông, nếu Thần Kiếm Tông lại một lần nữa quay lại, chắc chắn là để báo thù.

Thế lực hàng đầu của Phủ thành chủ cũng chỉ là Thiên giai đỉnh phong, căn bản không có năng lực chống lại lửa giận của Thần Kiếm Tông.

Vì vậy phải chuẩn bị sẵn sàng, sau lưng họ là Trần gia, một trong bốn gia tộc hàng đầu của Lạc Nhật vương quốc.

Thực lực của Trần gia và Thần Kiếm Tông tuy có chênh lệch, nhưng cũng có khả năng đối đầu.

Vì vậy bây giờ hắn hỏi ý kiến của phụ thân, xem có nên về Trần gia bản gia trốn một thời gian không.

Trần Thuật nghe lời của Trần Nguyên, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó thất hồn lạc phách ngồi xuống ghế.

"Ta vốn là người bị trục xuất, về Trần gia bản gia, họ cũng sẽ không cung cấp cho ta bất kỳ sự giúp đỡ nào!" "Nếu bị biết ta đã đắc tội với Thần Kiếm Tông, e rằng vì để giao hảo với Thần Kiếm Tông, họ sẽ trói ta lại rồi giao cho Thần Kiếm Tông, đó không phải là một hành động khôn ngoan!" "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cả nhà di dời đi, rời khỏi Lạc Nhật vương quốc!" Trần Lan thấy phụ thân và đệ đệ đều lo lắng như vậy, cũng không nhịn được mà đề nghị.

"Đúng vậy phụ thân, nhị tỷ nói không sai, chúng ta bây giờ triệu tập người trong phủ, để họ mau chóng rời khỏi Lạc Nhật vương quốc đi.

Ngân Châu thành vốn giáp với Thần Huy vương quốc, nếu chúng ta bây giờ rời đi nhất định khả thi." "Không ổn!" Trần Thuật nghe đề nghị của Trần Lan, lắc đầu.

"Hình phạt của Lạc Nhật vương quốc đối với kẻ phản quốc các con không phải không biết, nếu bị người của Lạc Nhật vương quốc biết chúng ta phản đào, chắc chắn sẽ dốc toàn lực truy sát.

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, các con có thể đảm bảo ở Thần Huy vương quốc sẽ không gặp phải sát thủ do Lạc Nhật vương quốc phái đến không?" Trần Nguyên nghe phụ thân cái này không được, cái kia cũng không được, cả người cũng có vẻ hơi sốt ruột.

“Nếu cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy chúng ta rốt cuộc nên làm gì, chẳng lẽ ngồi đây chờ chết sao?” Khi Trần Nguyên nói, cả người cũng vô cùng tức giận.

Từ nhỏ đã là nhị thế tổ, có phụ thân và ca ca tỷ tỷ che chở, cuộc sống trong Phủ thành chủ, có thể nói là không ai sánh bằng.

Xảy ra chuyện gì đều có đại ca và phụ thân gánh vác, bao nhiêu năm nay ở Ngân Châu thành sống như một ông hoàng con.

Nhưng bây giờ phụ thân lại nói, phải để hắn ở trong Phủ thành chủ chờ chết, làm sao hắn có thể bình tĩnh được.

Trần Thuật thấy con trai mình nóng nảy như vậy, cả người cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Chuyện này ông ta cũng không muốn, nhưng sự thật là như vậy, nếu không nghĩ ra được một giải pháp khả thi, cũng chỉ có thể ở đây chờ chết.

Trần Lan và mấy người trong đại sảnh lo lắng đi đi lại lại, Đông Vương Công thì lại ung dung ngồi trên ghế, còn có nhã hứng thưởng thức trà do Phủ thành chủ mang lên.

Thong thả ăn điểm tâm bên cạnh.

Hoàn toàn giống như một người không có chuyện gì.

Trần Lan vô cùng lo lắng, vốn muốn cầu cứu Đông Vương Công, nhưng không ngờ lại thấy một cảnh như vậy.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công ngồi đó ung dung uống trà, hát vài câu, ăn điểm tâm, càng khiến nàng bực mình.

Không nói gì, Trần Lan liền bước lên, một chưởng vỗ mạnh lên chiếc bàn bên cạnh Đông Vương Công.

“Rầm!” một tiếng khiến Trần Thuật và Trần Nguyên đều kinh

ngạc đến mức im bặt.

Sau đó liền đưa mắt nhìn Đông Vương Công và Trần Lan.

Khi thấy Trần Lan dám vỗ bàn của Đông Vương Công, từng người đều trợn to mắt.

Sau đó hít một hơi khí lạnh.

Thực lực của Đông Vương Công vừa rồi họ đều đã chứng kiến, nhưng bây giờ lại có người dám ngang ngược như vậy trước mặt Đông Vương Công, không phải là tìm chết sao?

Đông Vương Công thì lại hứng thú nhìn vị thiên kim đại tiểu thư đột nhiên trở lại nguyên dạng.

Lắc đầu.

Vốn tưởng nha đầu này cũng là một người kiềm chế được, không ngờ cũng là một người có tính khí nóng nảy.

Bây giờ thấy nha đầu này dám vỗ bàn, cả khuôn mặt hắn cũng âm trầm xuống, tay bất giác đặt lên trường kiếm trên bàn.

Trần Nguyên và Trần Thuật thấy hành động này của Đông Vương Công, đồng tử trong nháy mắt phóng đại.

Trần Nguyên thấy vậy, không nói gì, liền bước chân chắn trước mặt Trần Lan, vẻ mặt căng thẳng nhìn Đông Vương Công.

Chương 552

"Sư phụ, nhị tỷ vừa rồi không cố ý mạo phạm ngài, xin ngài giơ cao đánh khẽ, đừng chấp nhặt với nhị tỷ!" Trần Lan thấy Đông Vương Công đặt tay lên trường kiếm, cũng có chút căng thẳng, nhưng bây giờ nghe lời của đệ đệ, cả khuôn mặt trong nháy mắt trở nên tái mét, một tay kéo đệ đệ sang một bên.

Đối với Đông Vương Công, nàng chau mày lạnh lùng nói: "Ngươi là sao vậy hả?

Trận họa này là do ngươi gây ra, người của Thần Kiếm Tông cũng là do ngươi giết, sao ngươi lại tỏ ra như không có chuyện gì thế?" Đông Vương Công nghe lời của Trần Lan, nhún vai, sau đó từ trên ghế đứng dậy.

"Chuyện này thì liên quan gì đến ta?

Ta chỉ lo việc giết người thôi, cũng đâu phải chuyện gì khó khăn, tại sao ta phải lo lắng?" Người giả vờ thì vốn không sợ, cả đám người vừa tiến vào đại sảnh liền đứng ngồi không yên ở bên cạnh, căn bản không có ý định hỏi han.

Hắn đứng bên cạnh thấy mấy người họ nói chuyện rôm rả, cũng không nỡ làm phiền, vì vậy chỉ lặng lẽ quan sát.

Vừa rồi trên võ đài, khi đối đầu với đại trưởng lão hắn cũng bị một chút nội thương, sau khi về phủ vừa mệt vừa khát nên mới không nhịn được uống chút trà, ăn chút điểm tâm, nhưng hắn không hiểu, làm vậy thì đã chọc giận ai chứ.

Nha đầu này đột nhiên trừng mắt lạnh lùng, nói lớn tiếng như vậy, thật sự khiến hắn có chút không hiểu nổi.

“Hả?” Trần Lan ngẫm lại lời Đông Vương Công vừa nói, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, liền hỏi một câu: “Người của Thần Kiếm Tông đến một người giết một người?” “Ngươi tưởng ngươi là ai, vừa rồi trên võ đài chẳng qua là may mắn mới thắng được đại trưởng lão, nếu đại trưởng lão Thần Kiếm Tông ngay từ đầu đã dùng toàn lực với ngươi, thì bây giờ ngươi sớm đã đầu lìa khỏi cổ, làm gì có thể ở đây nói năng huênh hoang với ta?” “Hửm?” Đông Vương Công nghe lời của Trần Lan, ánh mắt tức thì lạnh đi.

Con người hắn tuy thỉnh thoảng cũng có một chút thiện tâm, nhưng không có nghĩa là hắn thích bị người khác chất vấn.

Đặc biệt là bị một mỹ nữ chất vấn, quả thực là đang nghi ngờ thực lực của hắn!

Trần Lan nói xong, liền thấy Đông Vương Công đột nhiên lạnh lùng nhìn mình.

Trần Lan bị ánh mắt lạnh như băng của Đông Vương Công dọa cho giật nảy mình, bước chân cũng bất giác lùi lại một bước.

Trần Nguyên thấy nhị tỷ của mình chọc giận Đông Vương Công, trong lòng cũng thót tim, vội vàng tiến lên.

Hắn chắn trước mặt Trần Lan, lo lắng liếc nhìn nhị tỷ, ra hiệu cho cô im miệng rồi mới quay đầu về phía Đông Vương Công.

“Lão sư, nhị tỷ của tôi không có ý đó, chỉ là quá lo lắng mà thôi.

Tình hình hiện tại của phủ thành chủ vốn đã không mấy lạc quan, nếu người của Thần Kiếm Tông kéo đến cửa, chúng tôi nhất định không có cách nào ứng phó, cho nên nhị tỷ mới nói ra những lời như vậy, xin lão sư đừng để ý!” Đông Vương Công nghe lời Trần Nguyên, nhướng mày, rồi dời tầm mắt sang Trần Lan đang đứng sau lưng Trần Nguyên, lạnh lùng nói: “Ta đã nói ở trên võ đài rồi, đừng nghi ngờ ta,

đừng tùy tiện phán xét quyết định của ta.

Vừa rồi ta nói người Thần Kiếm Tông đến một người ta giết một người, đến bao nhiêu ta cũng có thể giữ lại hết, câu nói đó không phải là nói suông!" "Vậy mà ngươi lại ở đây không ngừng nghi ngờ thực lực của ta, là đang phủ định những lời ta nói sao?" Nói xong, ánh mắt Đông Vương Công càng thêm lạnh lẽo, tiếp tục nói: "Ta ghét nhất là bị người khác nghi ngờ.

Cho nên sau này, trước khi ta nói xong, tuyệt đối đừng vội phủ định ta.

Nếu có ý kiến có thể tìm ta nói chuyện riêng, còn nếu ở chốn đông người mà chất vấn năng lực của ta, thanh kiếm trong tay ta sẽ không nương tay với phụ nữ đâu!" Nói xong, Đông Vương Công đập mạnh xuống bàn, đặt thanh kiếm trong tay lên bàn lần nữa.

Trần Lan đang được Trần Nguyên che chắn phía sau nghe những lời Đông Vương Công nói, trong mắt cũng lóe lên một tia tức giận.

Phụ nữ thì sao chứ?

Từ nhỏ cô đã được cả Ngân Châu thành xem là thiên tài, đi đến đâu cũng có người khách sáo gọi một tiếng "nhị tiểu thư", nhưng ở trước mặt tên này lại luôn bị hạ bệ đến không còn mặt mũi.

Ta cũng là người có lòng tự trọng, được không?

"Nếu ngươi không thích người khác nghi ngờ thực lực của mình, vậy bây giờ nói cho ta biết, tình hình hiện tại của chúng ta nên làm thế nào?

Năng lực của Thần Kiếm Tông ngươi căn bản chưa từng thấy qua, cũng không biết lần sau họ sẽ phái ai tới.

Ngươi dựa vào đâu mà ở đây huênh hoang khoác lác, nói người của Thần Kiếm Tông đến một người là có thể giết một người?" Nói

xong, Trần Lan quật cường ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Đông Vương Công, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Tuy rằng người này trên võ đài quả thực khiến người ta kinh ngạc, nhưng chuyện bây giờ còn nghiêm trọng hơn chuyện vừa rồi.

Nếu xử lý không thỏa đáng, phủ thành chủ và cả Ngân Châu thành có thể sẽ bị hủy diệt, hậu quả này không một ai ở đây có thể gánh vác nổi.

Huống hồ cô không chỉ là con gái của một thành chủ nhỏ ở Ngân Châu thành, phía sau cô còn có Trần gia bản gia.

Nếu bị người của Trần gia biết cô ở đây gây họa, đắc tội với Thần Kiếm Tông, hậu quả sau đó cô cũng không dám tưởng tượng.

Vì vậy, khi nghe Đông Vương Công nói về chuyện này một cách nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, trong mắt cô mới bùng lên lửa giận.

Mới có tiếng chất vấn vang lên.

Sau khi Trần Lan nói xong, trong đại sảnh, Trần Thuật và Trần Nguyên đều lặng lẽ cúi đầu.

Bọn họ đều biết chuyện này không hề đơn giản.

Đông Vương Công tuy có thể giúp họ tránh được nhất thời, nhưng không thể giúp mãi mãi.

Nếu không nhanh chóng tìm ra một phương pháp giải quyết triệt để, Ngân Châu thành này tuyệt đối không thể ở lại được nữa.

Vì vậy bây giờ ai cũng lo lắng.

Đặc biệt là Trần Thuật, thân là thành chủ Ngân Châu thành, lại không đưa ra được một phương án giải quyết nào, bây giờ lại càng không thể bảo vệ được con gái của mình.

Điều này cũng khiến ông đau khổ, cho nên khi thấy Đông Vương

Công trừng mắt lạnh lùng với con gái mình, ông cũng bước lên đứng trước mặt cô con gái.

Đối mặt với Đông Vương Công!

Được rồi, yến hội chào mừng giáo chủ trở về đã kéo dài mấy ngày.

Thật giả thế nào, lúc đó rồi tính.

Thời gian trôi nhanh, yến hội cũng diễn ra trong tâm trạng căng thẳng của Tể Họa.

Không thể trách hắn, dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra ngoài, nên đừng nói đến chuyện chạy trốn, đây chẳng khác nào một mê cung khổng lồ.

"Mời giáo chủ an tọa." Giữa ánh mắt của mọi người, trong tâm trạng thấp thỏm, Tể Họa ngồi vào vị trí trung tâm.

Nhưng hắn lại thấy, chính chủ lại bị đẩy đến một góc nhỏ.

Điều này dọa Tể Họa giật nảy mình, cũng không biết vị giáo chủ này có thù dai hay không.

"Chờ đã." Giáo chủ lúc này lên tiếng, Tể Họa trong lòng run lên bần bật.

"Dám hỏi giáo chủ, ngài ra ngoài lần này là vì chuyện gì?" Tể Họa vừa nghe liền biết là nhắm vào mình.

Tể Họa trấn tĩnh lại, may mà trước đó có tầm nhìn xa, đã đi dạo một vòng trong phòng giáo chủ, xem qua sách của y, mới biết mục đích của chuyến đi này.

Vì vậy, hắn không hoảng không vội mà trả lời.

Giáo chủ trong lòng tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng lập tức vứt ra sau đầu.

Chương 553

Trả lời đúng chỉ là may mắn thôi, dù sao mình mới là giáo chủ thật sự.

Y lại truy hỏi dồn dập, bắt đầu vòng thẩm vấn thứ hai.

Nhưng, Tể Họa sao có thể để y vạch trần mình trước mặt mọi người chứ?

Vì vậy hắn đã sớm chuẩn bị để đối phó.

Sau một hồi, giáo chủ có phần kinh ngạc, thấy đối phương đã có chuẩn bị, à, đúng rồi, ngay cả tài năng lừa bịp cũng không tệ, chắc chắn có thể lừa được mọi người, cho nên, đương nhiên cũng có đủ tự tin để ngồi lên vị trí đó.

Giáo chủ âm thầm nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu.

Ánh mắt nhiệt tình như vậy Tể Họa sao có thể không cảm nhận được, nhưng trong tình huống này, hắn cũng chỉ có thể giả vờ như không thấy.

Nhưng, mọi người sao có thể không thấy tia lửa kịch liệt nảy sinh giữa hai người chứ?

Mọi người phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người: "Được rồi, được rồi, chỉ là một bữa tiệc thôi, sao phải nghiêm túc tính toán như vậy.

Chào mừng giáo chủ trở về." Nói xong, người đó nâng ly rượu lên với mọi người.

Mọi người cũng lập tức phản ứng, cũng lần lượt nâng ly chúc tụng nhau, rồi cùng nhau cạn ly.

Nhưng, họ nào biết, người đầu tiên lên tiếng, một kẻ không có cốt khí, đã bị giáo chủ thật sự ghi nhớ trong lòng.

Tốt lắm, dám chào mừng giáo chủ, giáo chủ đang ngồi ở đây mà cũng không nhận ra, xem ra ngươi thấy vị trí của mình ngồi quá thoải mái rồi.

Giáo chủ tức giận ghi một món nợ trong lòng với những kẻ đã đắc tội với mình, chờ ta khôi phục thân phận, từng người một, đều giáng chức cho ta.

Trong bữa tiệc náo nhiệt, có một người lên tiếng: "Ta nhớ trong Dặc Cốt giáo của chúng ta có một nơi thử luyện.

Ngoài giáo chủ, chỉ có những người có địa vị cao như chúng ta ở đây mới biết phương pháp đi vào, bất kỳ ai khác đều không thể biết.

Chắc hẳn, trong chúng ta cũng có một số người đối với thật giả của giáo chủ có hứng thú sâu sắc." "Hay là, chúng ta để giáo chủ vào đó thử một lần, như vậy thật giả của giáo chủ chúng ta, chẳng phải sẽ rõ ràng ngay sao, mọi người mới có thể yên tâm được." Giáo chủ vừa uống một ly rượu, vừa đưa mắt nhìn về phía người đã đưa ra ý kiến: "Không ngờ lại có một người thông minh như vậy, xem ra có thể đề bạt." "Không biết, ý của mọi người thế nào?" Y lại quay đầu nhìn về phía Tể Họa, hỏi: "Ý của giáo chủ thế nào?" "Ta đồng ý!" Giáo chủ thật là người đầu tiên đứng ra đồng ý, sau đó mọi người cũng lần lượt đồng ý.

Mọi người đều nhìn Tể Họa, Tể Họa sao có thể không nhìn ra ý tứ trần trụi trong mắt họ: "Nếu giáo chủ không đồng ý, vậy thì có thể khẳng định, giáo chủ là giả." Tể Họa cũng không tiện vạch mặt mình trước mọi người, liền đồng ý.

Nhưng khi phản ứng lại mình đã làm một việc sai lầm, hắn lại âm thầm tự tát mình một cái.

Sao miệng lại thuận thế đồng ý với người ta như vậy chứ?

Đồng ý thì thống khoái đấy, có nghĩ đến hậu quả không?

Ngươi có hiểu biết gì về nơi thử luyện đó không?

Sợ là ngay cả sự tồn tại của một nơi như vậy ngươi cũng không biết.

Cùng lắm thì liều mạng với ngươi, chết thì thôi.

Hắn lại âm thầm mắng một trận.

Ngươi tưởng mình lợi hại lắm sao?

Có thể giữ được toàn thây mà đi ra khỏi đây hay không còn là một vấn đề.

Vì vậy, hắn đành cứng rắn đi vào nơi thử luyện.

Giáo chủ lúc này trong lòng nghĩ thầm, xem ngươi lần này không lộ nguyên hình hay sao?

Y đứng sau lưng âm thầm chờ xem trò cười của Tể Họa.

Sau khi đi vào nơi thử luyện, Tể Họa cũng không biết phải làm gì, liền trầm tư trong lòng nên làm thế nào để thoát ra ngoài, vì hắn căn bản không biết phương pháp đi vào, cho nên hoàn toàn không có ý định đi vào thử luyện.

"Lấy một thanh kiếm ra, bất kỳ thanh nào cũng được." Tể Họa tức thì bị kích động giật nảy mình, phản ứng lại, hệ thống hack bá đạo kia đã xuất hiện!

Lúc này, giáo chủ thật sự đang ở trên núi.

Vốn dĩ y định ra ngoài rèn luyện thêm một phen, tìm kiếm một vài kỳ ngộ, không ngờ lại đột nhiên gặp phải một con chim ngốc.

Gặp phải thì thôi, nhưng điều không thể hiểu được là, con chim

ngốc đó lại bắt đầu tấn công y, dường như đang lấy y ra để trút giận.

Trần Thuật nghe thấy giọng con trai, liền gật đầu với nó.

"Không sai, Sùng Dương Môn, một thế lực đỉnh cao khác của Lạc Nhật vương quốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong thời gian này?

Trước là Thần Kiếm Tông, sau lại là Sùng Dương Môn, đều chạy đến Ngân Châu thành!" Trần Thuật cũng trăm mối không có lời giải, trước đây Ngân Châu thành căn bản không thể thu hút hai thế lực khổng lồ này.

Rốt cuộc Ngân Châu thành ở nơi hẻo lánh, ngoài việc học viện hoàng gia của Lạc Nhật vương quốc đến đây tuyển sinh, căn bản sẽ không có thế lực lớn nào đến nơi hẻo lánh này.

Nhưng năm nay lại liên tục xảy ra chuyện như vậy, trước là Thần Kiếm Tông, sau là Sùng Dương Môn, rốt cuộc là muốn làm gì?

Đột nhiên, Trần Thuật dường như nghĩ ra điều gì đó, rồi quay đầu, ánh mắt đặt lên người Đông Vương Công.

Vừa rồi ở võ đài, hình như ông có nghe người của Thần Kiếm Tông nhắc đến, dường như Đông Vương Công đã vô tình lấy thứ gì đó.

Chẳng lẽ Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn đến đây là vì món đồ mà Đông Vương Công đã lấy?

Trần Lan nhìn thấy vẻ khác thường trên mặt cha mình, cũng thuận theo ánh mắt của ông mà nhìn về phía Đông Vương Công.

Đặc biệt khi nhìn ánh mắt cha mình đang nhìn chằm chằm Đông Vương Công, cô biết chuyện này lại không thể tách rời khỏi người đàn ông trước mắt.

Sau khi xác nhận suy đoán trong lòng, Trần Lan bước nhanh đến

trước mặt Đông Vương Công, nhìn chằm chằm vào hắn.

"Tên này, ngươi đến Ngân Châu thành rốt cuộc là vì cái gì, tại sao lại chọc phải hai đại thế lực?

Đừng nói với ta những chuyện này không liên quan đến ngươi, lúc ở võ đài, ta cũng đã nghe cuộc nói chuyện giữa mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông!" "Rốt cuộc ngươi đã lấy cái gì?" Đông Vương Công nghe Trần Lan chất vấn, cũng vô cùng xấu hổ sờ sờ mũi, sau đó mới đứng dậy khỏi ghế.

"Chuyện này nói ra dài dòng, nếu các ngươi không phiền, mau quay về băng bó cho vị nhị trưởng lão kia đi, nếu còn ở đây nói nhảm nữa, người này e là không giữ được mạng đâu!" Đông Vương Công đưa mắt nhìn về phía nhị trưởng lão đang lảo đảo, đứng không vững ở cửa, lão già này nếu không được chữa trị kịp thời, chắc chắn sẽ chết vì trọng thương.

Cái đám Sùng Dương Môn này thật không biết từ đâu ra, những tên này thật như giòi trong xương, căn bản không thể cắt đuôi.

Xem ra tối hôm qua vẫn chưa đánh cho chúng sợ.

Trần Thuật nghe lời Đông Vương Công, mới dời tầm mắt trở lại nhị trưởng lão ở cửa, quả thực, nhị trưởng lão bây giờ bị thương rất nặng, nếu không dìu xuống băng bó chữa thương, e là thật sự sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

"Người đâu, mau triệu tập y sư trong phủ đến chữa trị cho nhị trưởng lão!" "Thành chủ, không cần, tôi không sao, ngài mau phái người đến võ đài xem đi, đại ca, tam đệ và tứ đệ đều đang cố gắng chống đỡ ở đó, nếu đến muộn một chút, e là tất cả mọi người đều sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" "Nhị trưởng lão yên tâm, ta bây giờ sẽ phái người đi chi viện, bây giờ ngài mau xuống dưới dưỡng thương đi, đợi ta đón mọi người về rồi sẽ cùng nhị trưởng lão thương lượng

đối sách!" Nói xong, Trần Thuật liền cho người dìu nhị trưởng lão xuống.

Chương 554

Nhìn bóng lưng nhị trưởng lão biến mất, Trần Thuật vội vàng quay đầu lại, rồi nhìn Đông Vương Công với vẻ mặt đầy hy vọng.

"Đông công tử, chuyện này đã vượt quá phạm vi giải quyết của ta, nếu Đông công tử có thể giơ cao đánh khẽ giúp Ngân Châu thành vượt qua cửa ải khó khăn này, tại hạ nguyện dâng lên toàn bộ gia sản, càng nguyện làm trâu làm ngựa cho Đông công tử, để báo đáp ân tình hôm nay!" "Phụ thân!" "Phụ thân!" Lời Trần Thuật vừa dứt, Trần Lan và Trần Nguyên đều quay đầu lại, nhưng Trần Thuật lại lắc đầu với hai người.

Lúc này hy vọng duy nhất chính là ở trên người Đông Vương Công, nếu Đông Vương Công lần trước có thể giúp vượt qua một cửa ải, thì lần này nhất định có thể sống sót, nếu lần này Đông Vương Công không giúp, thì cả Ngân Châu thành và phủ thành chủ đều sẽ bị hủy diệt.

Ông cũng sẽ trở thành tội nhân của Ngân Châu thành.

Đông Vương Công nhìn vẻ mặt hoảng hốt của mấy người, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, cuối cùng liền cầm lấy thanh trường kiếm trên bàn, vác lên vai, đi ra ngoài.

Trần Thuật, Trần Nguyên và Trần Lan nhìn bóng lưng Đông Vương Công bước đi, đều sững sờ tại chỗ.

Đông Vương Công đi đến cửa, phát hiện không có ai theo sau, thấy vậy, Đông Vương Công không khỏi quay đầu nhìn mấy người đang sững sờ tại chỗ, trong mắt cũng lộ ra một tia không kiên nhẫn.

"Không phải là đi giải quyết vấn đề sao?

Bây giờ đứng ngây ra đó làm gì?

Chẳng lẽ không cứu người nữa sao!" Chuyện này đối với Đông Vương Công có cũng được, không có cũng không sao, cứu hay không cứu những người này, căn bản không ảnh hưởng gì đến hắn.

Nếu không phải thấy mấy người thành tâm cầu xin, hắn cũng sẽ không ra tay tương trợ.

Huống hồ mấy người này cũng khá hợp ý hắn, nếu có thể giúp, đối với hắn cũng không phải là một chuyện xấu.

Vừa rồi mới bị nha đầu kia chế giễu một phen, nếu không chứng minh thực lực trước mặt cô ta, thật sẽ bị coi thường.

Trần Thuật thấy Đông Vương Công đồng ý yêu cầu của mình, cả người cũng phấn khởi không thôi, sau đó liền bước ra ngoài, dẫn đường cho Đông Vương Công ở phía trước.

Trần Lan và Trần Nguyên đi theo sau, thấy Đông Vương Công không chút do dự đồng ý yêu cầu của phụ thân, trong mắt cũng lộ ra một tia hy vọng.

Ra khỏi phủ thành chủ, Trần Lan đi phía sau, chăm chú nhìn bóng lưng của Đông Vương Công phía trước, trong mắt cũng lộ ra một tia trầm tư.

Cô không hiểu, tại sao Đông Vương Công lại đột nhiên thay đổi ý định.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã đến nơi Thần Kiếm Tông chiêu mộ môn đồ.

Lúc này ở đây đã có không ít người ngã xuống.

Người của tứ đại gia tộc mười phần không còn một, ngoại trừ mấy vị trưởng lão và tộc trưởng của tứ đại gia tộc đang khổ sở chống

đỡ, tất cả người dưới trướng đều đã ngã xuống đất, sống chết không rõ.

Trần Thuật và Trần Lan mấy người đến hiện trường, thấy cảnh tượng thảm liệt như vậy, trong mắt đều ánh lên một tia lạnh lẽo.

Tứ đại gia tộc tuy bất hòa với phủ thành chủ, nhưng một khi gặp phải ngoại địch, họ sẽ đoàn kết nhất trí đối ngoại.

Nhưng bây giờ nhìn thấy người của tứ đại gia tộc bị một đám người ức hiếp đến bộ dạng này, trong mắt họ cũng lộ ra một tia sát ý.

Cho nên khi đến võ đài, họ căn bản không để ý đến Đông Vương Công phía sau, rút trường kiếm trong tay, xông vào chiến trường.

Trần Lan và Trần Nguyên thấy phụ thân mình đều thân chinh đi đầu, tự nhiên cũng không thể tiếp tục đứng bên cạnh, cũng theo phụ thân xông vào vòng chiến.

Đông Vương Công đứng ngoài lạnh lùng quan sát, thấy những người này không cần mạng mà xông lên, trong mắt cũng lộ ra một tia khinh thường.

"Đúng là một đám ngốc, lúc này xông lên không phải là đi tìm chết sao?" Những người này một chút kiên nhẫn cũng không có, cũng không biết ở đây quan sát kỹ đường lối ra đòn của đối phương, xông lên như vậy có khác gì tìm chết!

Trong lúc Đông Vương Công đang khinh thường, Trần Lan bị một người bên cạnh chém bị thương cánh tay.

Ngay lúc cả đầu cô sắp bị người khác chém bay, Đông Vương Công cuối cùng cũng ra tay.

Trần Lan nhìn thanh trường kiếm đang đến gần mắt, cũng nhắm mắt lại.

“Keng!” Cơn đau trong tưởng tượng không hề truyền đến, Trần Lan mở mắt ra, nhìn thấy bóng người cao lớn đang đứng trước mặt mình.

Khóe miệng cô đột nhiên nở một nụ cười.

Đông Vương Công đỡ lấy trường kiếm trong tay đệ tử Sùng Dương Môn, lạnh lùng liếc nhìn một cái, giọng điệu băng lãnh nói: “Người này ta đã nhắm rồi, ai cho phép ngươi động thủ?

Còn nữa, đám người các ngươi thật không biết sống chết, xem ra nếu không cho các ngươi một bài học đau đớn, các ngươi thật sự không nhớ lâu!” Nói xong, trường kiếm trong tay Đông Vương Công vung lên, đầu của tên đệ tử Sùng Dương Môn kia liền bị chém mất một nửa.

Cả người hắn không còn chút sinh khí nào mà ngã xuống đất.

Trần Lan nhìn thấy cảnh tượng bạo lực và đẫm máu của Đông Vương Công, cũng lùi lại hai bước.

Đông Vương Công bị kích động nổi sát ý, trường kiếm trong tay căn bản không hề dừng lại, nhanh chóng vung lên, chém bay đầu tất cả những người cản đường xung quanh.

Có Đông Vương Công gia nhập, những người xung quanh đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bởi vì người của Sùng Dương Môn đều đã phát hiện sự tồn tại của tên sát thần Đông Vương Công này, cho nên đại bộ phận người đều bị Đông Vương Công thu hút đi.

Một vị tộc trưởng của tứ đại gia tộc đến gần Trần Thuật, thở hổn hển, vẻ mặt không hiểu nhìn Đông Vương Công đang đại phát thần uy trong chiến trường, hỏi một câu: “Tên này rốt cuộc ngài tìm ở đâu ra vậy, có thực lực như vậy sao lại đến nơi hẻo lánh của chúng ta?” Trần Thuật nhìn vị tộc trưởng đang nói chuyện, cười như không cười

liếc nhìn một cái.

Vừa rồi còn thề độc sẽ không bao giờ qua lại với lão tử.

Vậy mà bây giờ lại thay đổi nhanh như vậy, thật khiến hắn có chút không thể tin nổi.

Sau đó ông không trả lời câu hỏi của vị tộc trưởng, mà dời tầm mắt lên người Đông Vương Công.

Lúc này bên cạnh Đông Vương Công đã ngã xuống mấy chục cỗ thi thể.

Trần Thuật không thể không thừa nhận, Đông Vương Công là người bí ẩn nhất, cũng là người có thực lực mạnh nhất mà ông từng gặp từ khi sinh ra đến nay.

Lúc còn trẻ ở Trần gia bản gia, tuy ông cũng đã gặp những đệ tử có thiên phú dị bẩm, nhưng so với người trước mắt này thì có một trời một vực.

"Tên này từ đâu đến bản thành chủ cũng không biết, tứ đại gia tộc các vị không phải rất có năng lực sao?

Có thể phái người đi điều tra xem?" Tộc trưởng: "…" Nếu ta có năng lực điều tra ra thân phận của vị thần bí nhân này, có cần phải ở đây nói nhảm với ngươi sao?

Vừa rồi thấy Trần Thuật hạ lệnh tất sát, trong mắt ông ta cũng đầy sát khí, nhưng bây giờ khi gặp ngoại địch, thấy Trần Thuật lại dẫn người đến cứu, tự nhiên cũng có những cảm xúc khác lạ.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn dòm ngó vị trí của Trần Thuật, rốt cuộc ai cũng muốn làm thành chủ, nhưng bây giờ trải qua một trận sinh tử, ông ta lại có chút xem nhẹ những quyền lợi này.

Không có mạng, lấy những thứ này cũng có ích gì.

Cho nên bây giờ khi nghe Trần Thuật trêu chọc, ông ta cũng không tức giận, vung vung trường kiếm trong tay.

"Đừng ngây ra đó nữa, vị tiểu huynh đệ kia đang thay chúng ta đẩy lùi địch nhân kìa, chúng ta không thể cứ đứng đây nhìn được, cùng lên đi, đã nhiều năm rồi chúng ta chưa hề kề vai chiến đấu cùng nhau!" Lúc vị tộc trưởng này nói, trong mắt cũng lộ ra một tia hướng tới, Trần Thuật nghe thấy tiếng người bên cạnh truyền đến, khóe miệng cũng nở một nụ cười.

"Sớm như vậy, bản thành chủ cần gì phải tốn nhiều công sức đối phó các ngươi, liên hợp lại cùng nhau phát triển không phải tốt hơn sao!" Trần Thuật nhìn bóng người xông vào, trong lòng thầm mắng một câu, sau đó cùng người bên cạnh xông vào.

Chương 555

Đệ tử Sùng Dương Môn tuy thiên phú đều mạnh, kiếm pháp cũng cao, nhưng bây giờ gặp phải những người đã xem nhẹ sinh tử, lấy mạng đổi mạng, tự nhiên có thể mở ra một con đường máu.

Các tộc trưởng tứ đại gia tộc và những người còn lại của phủ thành chủ thấy có viện binh, ai nấy đều phấn chấn, sau đó gắng gượng vung trường kiếm trong tay, chém những đệ tử Sùng Dương Môn đang bao vây xung quanh dưới kiếm.

Trần Nguyên thực lực thấp kém, chỉ có thể đứng ở xa nhìn mọi thứ.

Đặc biệt là khi thấy nhị tỷ của mình cũng có thể phát huy tác dụng trên chiến trường, còn mình chỉ có thể đứng ở xa nhìn, trong lòng cũng dâng lên một trận chua xót, đồng thời cũng âm thầm thề trong lòng, đợi sau khi chuyện này kết thúc, nhất định phải bái Đông Vương Công làm thầy, sau đó nỗ lực tu luyện.

Trần gia ở Ngân Châu thành sống không được tốt lắm.

Lúc đầu khi bị Trần gia bản gia đuổi ra, họ đã buông lời.

Nói rằng nếu trong vòng ba mươi năm trong gia tộc không xuất hiện một cường giả Thiên giai đỉnh phong, sẽ bị Trần gia bản gia xóa tên.

Trần Nguyên tự nhiên cũng biết nhiều năm nay phụ thân vẫn luôn nỗ lực tu luyện, mãi đến khi sinh ra mấy người họ mới tự biết thiên phú thấp kém, cho nên mới đặt tất cả hy vọng lên người mấy đứa con, từ nhỏ đã đối xử với họ rất nghiêm khắc.

Đại ca và nhị tỷ của hắn đều khá xuất sắc, chỉ có hắn trở thành

một phế vật.

Phụ thân hắn thấy hắn như vậy, trong lòng cũng sinh ra một tia thất vọng, cho nên mới những năm gần đây không ngừng nạp thiếp, vì để phủ thành chủ có thêm dòng máu mới, để phủ thành chủ xuất hiện một thiên tài siêu việt.

Sau đó đưa người ở đây trở về Trần gia bản gia.

Hắn sớm đã biết nguyện vọng này của phụ thân, chỉ là lực bất tòng tâm.

Nhưng bây giờ đã khác, Đông Vương Công đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bản thân mang theo cảm giác thần bí, nếu có thể nắm bắt được người này, thành tựu sau này của hắn nhất định sẽ cao.

Đông Vương Công khi dạy hắn kiếm pháp đã nói, không phải hắn thiên phú kém, mà là hắn cũng có cơ hội trưởng thành.

"Tiểu tử, bên kia đang đánh nhau túi bụi, ngươi lại ở đây phân tâm, quả là tiện cho ta!" Trong lúc Trần Nguyên đang trầm tư, một thanh trường kiếm lạnh băng đã kề ngang cổ hắn.

Cảm giác lạnh băng truyền đến từ cổ khiến Trần Nguyên rụt cổ lại, sau đó mới quay đầu ra sau.

Khi thấy người mặc đồ đen đứng sau lưng, trong mắt hắn cũng lộ ra một tia kinh hoàng.

"Ngươi, ngươi là ai?

Tìm ta làm gì?" Đệ tử mặc đồ đen nghe Trần Nguyên nói vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, sau đó trường kiếm trong tay lại tiến thêm vài phân, lưỡi kiếm sắc bén rạch một đường trên cổ Trần Nguyên, máu tươi từ cổ chảy ra.

Cảm giác đau đớn khiến Trần Nguyên hét lên một tiếng.

Trần Lan trong vòng chiến nghe thấy tiếng hét thảm của Trần Nguyên, liền quay đầu lại, liền phát hiện đệ đệ của mình bị người ta khống chế.

Linh khí dao động trên người kẻ khống chế đệ đệ cô hẳn là Huyền giai đỉnh phong.

Thấy người này khống chế đệ đệ mình, trong mắt Trần Lan cũng phun ra lửa giận.

Sau đó cô liếc nhìn Đông Vương Công đang bận rộn không thể phân thân trong sân, cuối cùng cầm kiếm xông về phía Trần Nguyên.

Người khống chế Trần Nguyên tự nhiên phát hiện Trần Lan đang xông về phía này, chỉ là trong mắt cũng mang theo một tia khinh thường.

Thực lực của Trần Lan trong mắt hắn không đáng một xu, một võ giả Huyền giai nhỏ nhoi sao dám khiêu khích hắn.

Huống hồ trong tay hắn có một con tin.

Tiểu tử này vừa rồi hắn đã chú ý nửa ngày, ăn mặc hoa lệ, xung quanh vừa rồi có người âm thầm bảo vệ, thân phận của người này nhất định rất quan trọng.

Cho nên bây giờ thấy trận đấu trong sân đã rõ ràng, Sùng Dương Môn nhất định sẽ bại không nghi ngờ, bây giờ khống chế tên ngốc này trong tay, lát nữa xem phản ứng của những người này!

Tất nhiên, nếu thêm một người nữa, hắn cũng không phiền.

Trần Lan nhanh chóng đến trước mặt Trần Nguyên, thấy người này đang khống chế đệ đệ mình, sắc mặt tức thì trầm xuống, dựng thẳng trường kiếm.

"Mau thả người ra, nếu không lão nương sẽ băm ngươi thành vạn

mảnh!" "Yo, tiểu nha đầu, không thấy ta đang bắt người của ngươi sao?

Nếu dám tiến thêm một bước, kiếm của tiểu gia đây không có mắt đâu, rạch nát cổ vị tiểu công tử này, vậy thì không hay đâu!" "Ngươi!" Trần Lan nhìn tên mặc đồ đen, đặc biệt là nghe thấy những lời vô liêm sỉ của hắn, lửa giận trong mắt càng thêm dữ dội.

Sau đó cô dời tầm mắt lên mặt Trần Nguyên, gật đầu với hắn.

Trần Nguyên tự nhiên cũng biết nhị tỷ này muốn làm gì, cho nên vội vàng ra hiệu đáp lại Trần Lan.

Trần Lan nhận được hồi âm của Trần Nguyên, gật đầu với hắn, sau đó đột nhiên ném trường kiếm về phía trước.

Người mặc đồ đen không ngờ Trần Lan trong tình huống này lại ra tay với mình, nhất thời không đề phòng.

Cánh tay bị trường kiếm rạch một đường.

Tay đang bắt Trần Nguyên cũng rụt lại, Trần Nguyên nhân cơ hội này, vội vàng thoát khỏi sự khống chế của tên mặc đồ đen, xông về phía Trần Lan.

Trần Lan thấy Trần Nguyên thoát khỏi sự khống chế của tên mặc đồ đen, ánh mắt lóe lên, sau đó nhanh chóng tiến lên triệu hồi trường kiếm trong tay, rồi đâm về phía tên mặc đồ đen.

"Chết tiệt!" Người mặc đồ đen một tay ôm lấy cánh tay, nhìn cánh tay bị thương, sau đó lạnh lùng nhìn Trần Lan đang xông tới.

"Nếu đã không biết điều, vậy đừng trách tiểu gia không khách khí!" Trần Nguyên đứng bên cạnh nhìn hai người giằng co, trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng, sau đó nhìn quanh bốn phía, vốn định tìm người giúp đỡ, nhưng lại phát hiện cứu viện của phủ thành chủ không có, xung quanh Đông Vương Công lại bị đệ tử Sùng Dương Môn vây kín,

căn bản không thể thoát thân.

Phụ thân và các tộc trưởng tứ đại gia tộc cũng đang giằng co với mấy vị trưởng lão lần này của Sùng Dương Môn, căn bản không có thời gian quan tâm đến bên này.

Thực lực của nhị tỷ chỉ ở Huyền giai trung kỳ, còn tên hắc y nhân vừa khống chế hắn lại là Huyền giai đỉnh phong, hai người cách nhau một tiểu cảnh giới, huống hồ tên hắc y nhân kia xuất thân từ Sùng Dương Môn, kiếm pháp sử dụng cũng vượt xa những gì học viện hoàng gia Lạc Nhật vương quốc dạy.

Vì vậy hắn bây giờ vô cùng lo lắng.

Trong lòng càng hy vọng Đông Vương Công có thể nhanh chóng giải quyết những người xung quanh để giúp nhị tỷ.

"Xoẹt!" Trong một khoảnh khắc lơ đãng, cánh tay của Trần Lan cũng bị đệ tử Sùng Dương Môn chém bị thương, bụng cũng bị hắc y nhân đá một cước, cả người nhanh chóng bay ngược ra sau.

Trần Nguyên thấy nhị tỷ của mình bị thương, mắt cũng trở nên đỏ ngầu, cuối cùng không rút kiếm trong tay ra mà xông lên.

"A, chết tiệt, dám làm bị thương nhị tỷ của ta, ta muốn mạng của ngươi!" Hắc y nhân thấy Trần Nguyên cầm một thanh kiếm xông thẳng về phía mình, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo: "Tìm chết!" Nói rồi, trường kiếm trong tay hắc y nhân liền vung về phía Trần Nguyên.

Một kiếm này nếu trúng Trần Nguyên, mạng nhỏ của Trần Nguyên khó mà giữ được.

Đông Vương Công đang ứng phó với đệ tử Sùng Dương Môn bên cạnh vốn không thể phân thân.

Hắn thích nhất là trò chơi giết chóc này.

Thực lực của đệ tử Sùng Dương Môn so với trưởng lão Thần Kiếm Tông còn kém xa.

Chương 556

Vừa rồi ở đây chơi với chúng lâu như vậy, cũng chỉ là để thu hút các đệ tử xung quanh, vây hết về phía mình mà thôi.

Trận đấu với đại trưởng lão vừa rồi chưa làm hắn thỏa mãn, tuy trong đó cũng bị thương một chút, nhưng cũng không đáng kể.

Vì vậy, ở đây khởi động lại cũng tốt.

Bây giờ thấy các đệ tử xung quanh đều đã bị thu hút, trong mắt hắn cũng ánh lên một tia lạnh lẽo, sau đó trường kiếm trong tay vung lên.

Các đệ tử Sùng Dương Môn đang vây quanh lần lượt ngã xuống đất, trên cổ họ, không một ngoại lệ đều có một vệt máu đỏ.

Máu tươi chảy ra từ cổ, thần kỳ tụ lại trên thanh trường kiếm trong tay Đông Vương Công.

Thanh trường kiếm trong tay hắn sau khi hấp thụ máu tươi của người, ánh lên một thứ ánh sáng yêu dị, khiến người ta nhìn mà lạnh sống lưng.

Đợi Đông Vương Công giải quyết xong các đệ tử Sùng Dương Môn trong sân, hắn quay đầu lại liền thấy tên nhóc Trần Nguyên sắp chết dưới kiếm của người khác.

"Tên ngốc chết tiệt, không biết thực lực của mình sao?

Nơi nguy hiểm như vậy cũng dám chạy vào!" Thầm mắng một tiếng, Đông Vương Công thi triển thân pháp nhanh chóng xông về phía Trần Nguyên.

Khoảng cách vốn đã khá gần, bây giờ thi triển thân pháp, chỉ vài hơi thở đã đến bên cạnh Trần Nguyên.

Lúc này trường kiếm trong tay tên hắc y nhân cũng đã vô hạn tiếp cận Trần Nguyên.

Ngay lúc Trần Nguyên tưởng rằng thanh kiếm sẽ cắt đứt cổ họng mình, một thanh trường kiếm đột nhiên từ sau lưng hắn đâm ra.

Hắc y nhân nhìn thấy người xuất hiện một cách khó hiểu, trong đồng tử cũng lộ ra một tia kinh hoàng, sau đó rút trường kiếm trong tay lại, người nghiêng sang một bên, tránh được một kiếm chí mạng.

Đông Vương Công thấy có người có thể tránh được kiếm của mình, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó nhìn chằm chằm vào tên hắc y nhân, hỏi một câu: "Không tệ, đã có thể tránh được kiếm của bản công tử, xem ra tên này cũng có vài phần bản lĩnh!" Trần Lan ngã trên mặt đất bên cạnh thấy Đông Vương Công nhanh chóng giải quyết đám đệ tử Sùng Dương Môn xung quanh, trong mắt cũng ánh lên vẻ kỳ lạ, sau đó một tay ôm bụng, khó khăn đứng dậy từ mặt đất, cà nhắc đi đến bên cạnh Trần Nguyên, hai người cùng nhìn Đông Vương Công và tên đệ tử mặc đồ đen của Sùng Dương Môn.

Trần Nguyên sau khi qua cơn nguy hiểm cảm thấy nhẹ nhõm, sờ sờ cổ, rồi quay đầu hỏi nhị tỷ.

"Cổ của ta vẫn còn chứ, không bị người ta chém bay rồi chứ!" Trần Lan nhìn người đệ đệ hoạt náo này cũng bất đắc dĩ cười cười, sau đó tát một cái vào sau gáy Trần Nguyên.

"Có nhị tỷ ở đây, ai dám lấy đầu của ngươi!" Nói xong, Trần Lan liền dời tầm mắt lên người Đông Vương Công, sau đó trong mắt cũng lộ ra một tia lo lắng.

Vừa rồi khi tên hắc y nhân ra tay với cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng tên hắc y nhân hoàn toàn chưa thi triển toàn lực.

Trong tình huống này, người này đã cố ý giấu nghề, chứng tỏ

người này tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng bây giờ cô căn bản không biết lai lịch của người này, huống hồ trong Ngân Châu thành, thời gian gần đây người có lai lịch không rõ ràng lại nhiều hơn hẳn.

Phủ thành chủ đều chưa điều tra rõ ràng, lai lịch của những người này ai nấy đều thần bí, ví dụ như Đông Vương Công, lại ví dụ như tên hắc y nhân trước mặt, tuy người này trên người mặc trang phục của đệ tử Sùng Dương Môn, nhưng rốt cuộc là ai thì ai mà nói rõ được.

Cho nên bây giờ thấy Đông Vương Công và tên hắc y nhân đang đối đầu, cô ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

"Người này có chút kỳ quái, cẩn thận một chút!" Đông Vương Công đang đối đầu với hắc y nhân, đột nhiên nghe thấy câu nói của Trần Lan, trong mắt cũng có một tia bất ngờ, sau đó quay đầu lại, gật đầu với Trần Lan và Trần Nguyên.

"Hai người mau lùi ra xa một chút, đao kiếm không có mắt, đừng để bị thương!" Nói xong, Đông Vương Công liền quay đầu lại, ánh mắt đặt lên người hắc y nhân.

"Ngươi hẳn không phải là đệ tử Sùng Dương Môn nhỉ, kiếm pháp ngươi vừa sử dụng, ta ở bên cạnh cũng đã xem một lúc, kiếm pháp trong tay ngươi so với đám phế vật vừa rồi không biết tinh diệu hơn bao nhiêu!" "Nhưng ta cũng không phải là người hiếu kỳ, chỉ cần ngươi đồng ý đánh với ta một trận, chuyện này coi như xong, nếu ngươi có thể sống sót ra khỏi dưới kiếm của ta, ta cũng có thể đảm bảo với ngươi những người xung quanh sẽ không ra tay với ngươi nữa, nhất định sẽ để ngươi bình an rời khỏi Ngân Châu thành!" "Ha ha ha ha!" Hắc y nhân nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt lộ ra một tia khinh thường, sau đó như đang xem một trò cười lớn nhất

thiên hạ mà nhìn Đông Vương Công: "Vừa rồi biểu hiện của ngươi trong sân, ta ở bên cạnh cũng đã nhìn rất rõ ràng, tuy thực lực của ngươi ta chưa hoàn toàn nhìn thấu, nhưng những lời ngươi vừa nói cũng có chút quá lời rồi đấy!" "Bản công tử xuống núi đi đến đây, không biết đã gặp bao nhiêu người, cũng không biết đã giết bao nhiêu người, nhưng người dám nói chuyện với bản công tử như ngươi thì đúng là người đầu tiên!" Lúc hắc y nhân nói, trong mắt lóe lên một tia khinh miệt.

Hắn quả thực có bản lĩnh để tự cao, nếu hắn ra tay, hoàn toàn có thể dễ dàng giải quyết hết tất cả mọi người ở đây.

Vừa rồi hắn cũng đã quan sát trận chiến, trong đó người khiến hắn chú ý nhất chính là người đang nói chuyện trước mặt, thủ pháp xuất kiếm cũng như thân pháp của người này đều là lần đầu hắn thấy...

Từ trên người người này, hắn cảm nhận được một mối nguy cơ nồng đậm, cũng có nghĩa là người này đối với hắn có nguy hiểm lớn.

Nhưng bây giờ thấy người này đứng trước mặt mình nói ra những lời như vậy, nếu không đáp lại, sẽ làm mất mặt thế lực sau lưng mình.

Điều này là hắn không thể chịu đựng được, vì vậy bây giờ khi nhìn Đông Vương Công đứng trước mặt, mày mắt hắn khẽ nhếch lên, trường kiếm trong tay cũng đã cầm lấy.

"Chỉ cần ngươi để ta đấu một trận, vậy ta sẽ chơi với ngươi một trận ra trò.

Nhưng nói trước, đao kiếm không có mắt, ai thắng ai bại, hoàn toàn do trời định, sau này không được vì chuyện này mà dây dưa với người thắng!" Tuy người này không sợ phiền phức, nhưng ra ngoài nếu gặp phải người lợi hại như vậy, kiếm pháp ngang tài ngang sức, nếu bị người như vậy bám lấy, vậy trên đường đi cũng sẽ không

được yên tĩnh, cho nên hắn mới nói trước câu này.

Đông Vương Công nghe những lời của tên hắc y nhân, khóe miệng cũng nở một nụ cười.

Người này thật sự rất hợp ý hắn, những gì hắn nghĩ trong lòng cũng giống hệt với những gì tên này nói.

Người này vừa rồi ở bên cạnh hắn đã chú ý, tuy kín tiếng cũng giấu nghề, nhưng với nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra thực lực của người này, đặc biệt là thủ pháp xuất kiếm, Đông Vương Công đối với điều này cũng rất hứng thú.

Kiếm pháp cũng như lực đạo xuất kiếm trong tay người này, hoàn toàn không phải là đám người của Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn có thể so sánh được.

Nếu đoán không sai, thế lực sau lưng người này nhất định còn mạnh hơn cả Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn.

Không ngờ thế giới này lại đa sắc màu như vậy, mới đến đây có mấy ngày, đã gặp phải những chuyện thú vị như vậy, người có thực lực mạnh mẽ hết người này đến người khác, nếu có những người này làm đá mài kiếm, thực lực nhất định sẽ tăng lên vô cùng nhanh.

Cũng có thể trên con đường kiếm đạo càng đi càng xa.

Vì vậy bây giờ nghe những lời của tên hắc y nhân, hắn không thể không gật đầu.

“Lời này cũng là ý của ta, đao kiếm không có mắt, thắng thua hoàn toàn dựa vào thực lực, sau trận chiến này ai cũng không được tìm ai gây phiền phức, sống chết mặc bay!” “Tốt!” Hắc y nhân thấy Đông Vương Công sảng khoái như vậy cũng vô cùng vui vẻ.

Hắn cũng là người không thích phiền phức, cho nên sau khi giải quyết xong nỗi lo về sau, hắc y nhân liền không chút do dự rút trường

kiếm trong tay ra, nghiêng sang một bên.

"Đến đi, để ta xem thực lực thật sự của ngươi, đừng dùng loại kiếm pháp rác rưởi đó với ta, nếu không ngươi sẽ không có cơ hội xuất kiếm đâu!" Cao thủ giao đấu không cần những chiêu thức hoa mỹ, thường thường một chiêu có thể định thắng bại.

Hắn cũng không phải là người chậm chạp, gặp được một đối thủ ngang tài ngang sức như Đông Vương Công, tự nhiên phải không chút bảo lưu mà dùng ra toàn bộ thực lực.

Hắn cũng là thiên chi kiêu tử, tự nhiên cũng hiểu được lợi ích của việc rèn luyện trong huyết chiến.

Trần Lan và Trần Nguyên ở xa yên lặng nhìn Đông Vương Công và tên hắc y nhân đối thoại, trong mắt đều lộ ra vẻ không hiểu.

"Thực lực của người này cũng chỉ là Huyền giai đỉnh phong mà thôi, tại sao hắn lại thận trọng như vậy?" Trần Nguyên đứng bên cạnh trưởng bối nhìn chằm chằm Đông Vương Công một lúc lâu, sau đó mới quay đầu nói với nhị tỷ: "Lúc người này đối phó với ta, e là cũng đã ẩn giấu thực lực!" "Sao ngươi biết?" Trần Lan nghe câu trả lời của đệ đệ, quay đầu nhìn đệ đệ một cái.

Người đệ đệ này của cô từ nhỏ đã vô cùng ăn chơi trác táng, làm việc càng hoang đường vô cùng.

Trong cả phủ thành chủ, nếu không có cô và đại ca đi dọn dẹp cho tên đệ đệ vô dụng này, e là tên này đã không biết chết ở góc nào rồi.

Nhưng bây giờ thấy đệ đệ mình có thể nói ra một câu như vậy, trong mắt cô cũng lộ ra một tia tò mò.

Trần Nguyên nghe câu hỏi của nhị tỷ, trên mặt cũng thoáng qua một tia xấu hổ.

Hắn tuy thiên phú võ học không ra gì, nhưng về thiên phú chính trị

lại có thiên phú cực cao.

Chương 557

Chỉ là trong mắt phụ thân, những người này phải có thiên phú siêu việt mới được phụ thân trọng dụng, thiên phú thấp kém, thiên phú chính trị có cao đến đâu cũng không lọt vào mắt phụ thân.

Vì bị phụ thân xem nhẹ, trong lòng Trần Nguyên mới phẫn phẫn bất bình, sau đó mới ở Ngân Châu thành làm càn.

Nhiều năm như vậy vẫn luôn xuất hiện trước mặt mọi người với hình tượng một kẻ ăn chơi trác táng, đến nỗi ngay cả người trong phủ thành chủ cũng cho rằng hắn chỉ là một phế vật mà thôi.

Ngay cả nhị tỷ và đại ca cũng luôn luôn bảo vệ hắn, thị vệ bên cạnh hắn cũng nhiều hơn các đệ tử khác không ít.

Hoàn toàn là một bộ dạng bị lừa gạt, bây giờ ở đây lộ ra một tay, không ngờ lại bị nhị tỷ phát hiện ra một số manh mối.

Nhưng bây giờ không phải là lúc hiển lộ thực lực, cho nên chỉ có thể vô cùng xấu hổ sờ sờ mũi, nhàn nhạt nói một câu: "Đoán thôi!" Trần Lan nghi ngờ liếc nhìn Trần Nguyên một cái, sau đó liền quay đầu đi.

Cũng phải, người đệ đệ này mười mấy năm đều không có thành tích, bây giờ làm sao có thể một sớm một chiều lãng tử hồi đầu, có lẽ thật sự là mình đã nghĩ nhiều.

Trong lúc Đông Vương Công và tên hắc y nhân đang đánh nhau, những người xung quanh đều đã được giải quyết.

Các tộc trưởng tứ đại gia tộc và Trần Thuật đều đứng tại chỗ thở hổn hển.

Nhưng mấy người họ lại có vẻ vô cùng hòa hợp, mỗi người đều

dùng trường kiếm chống xuống đất, sau đó nhìn nhau một cái, rồi cùng nhau cười lớn.

"Ha ha ha, không ngờ nhiều năm như vậy, kiếm pháp của mấy lão già các ngươi vẫn thuần thục như vậy, thật không thể xem thường a!" "Ai mà không nói, năm đó khi mấy người chúng ta cùng nhau đến Ngân Châu thành, đã nói rõ là sẽ kết bái làm huynh đệ, cùng nhau phát triển tốt Ngân Châu thành, lại không ngờ sau này lại xảy ra chuyện như vậy, khiến chúng ta tứ phân ngũ liệt!" "Hôm nay có thể lại một lần nữa liên thủ chống lại ngoại địch, thật hiếm có!" Trần Thuật nghe những lời của mấy người bên cạnh, trong mắt cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, sau đó nội tức trong cơ thể buông lỏng, phịch một tiếng ngồi xuống sàn nhà.

Trên võ đài vết máu loang lổ, xung quanh rải rác không ít thi thể, nhưng lúc này hắn lại không hề hay biết, lặng lẽ ngồi trên mặt đất, sau đó bất đắc dĩ nói: "Các ngươi sớm đã bất mãn với ta rồi, tại sao không liên hợp lại tấn công phủ thành chủ, rốt cuộc với thực lực của các ngươi, nếu tiếp quản Ngân Châu thành, nhất định sẽ làm tốt hơn ta!" Trần Thuật những năm này vẫn luôn nỗ lực vì việc trở về Trần gia bản gia, đến nỗi đã quên mất lời thề năm đó ở Ngân Châu thành.

Huống hồ mấy năm trước đã xảy ra một chuyện, khiến mấy người họ sớm đã tan rã, tình hữu nghị giữa họ cũng không còn tồn tại, bốn người họ độc lập ra ngoài thành lập tứ đại gia tộc cũng là vì để cùng nhau chống lại ông.

Những năm này sự phát triển của tứ đại gia tộc ông cũng thấy trong mắt, với thế phát triển của tứ đại gia tộc, nếu tứ đại gia tộc liên thủ, phủ thành chủ nhất định sẽ tan thành tro bụi, nhưng nhiều năm trôi qua, mấy lão già này vẫn chậm chạp không ra tay với phủ thành chủ.

Bây giờ ông đối với điều này đều có nghi ngờ, vì vậy hôm nay nhân lúc rảnh rỗi này, mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Các tộc trưởng của mấy gia tộc xung quanh nghe Trần Thuật nói vậy, nhìn nhau một cái, sau đó cũng theo Trần Thuật ngồi xuống tại chỗ.

Đệ tử của tứ đại gia tộc đều đã chết gần hết trong một trận chiến, nhưng bây giờ trên mặt các tộc trưởng tứ đại gia tộc lại không có một tia bi thương nào.

Ngược lại ngồi ở đây cùng Trần Thuật nói chuyện vui vẻ.

Quả thực khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ngươi đúng là một tiểu tử tốt, năm đó khi mấy người chúng ta đến Ngân Châu thành đã phát lời thề, mấy người chúng ta đều không quên, nhưng ngươi lại quên sạch sẽ.

Lai lịch của ngươi mấy người chúng ta đều biết, cũng biết sự day dứt trong lòng ngươi, cũng biết nguyện vọng lớn nhất đời ngươi, nhưng ngươi cũng nên nhìn rõ tình hình!" "Trần gia bản gia đã từ bỏ ngươi rồi, tự nhiên sẽ không để ngươi tiếp tục quay về, nhưng ngươi lại như một con la cứng đầu, cứ cố chấp làm việc vô ích ở đó.

Con cái cũng nhiều như vậy rồi, tiểu thiếp nạp hết phòng này đến phòng khác, sinh ra nhiều con cháu như vậy, cũng không thấy ngươi bồi dưỡng con cháu của mình thành tài!" "Mấy lão già chúng ta thấy ngươi làm ra những chuyện hoang đường như vậy, cũng từng muốn thay thế ngươi, nhưng cuối cùng mấy người chúng ta đều không hành động, là muốn cho ngươi một cơ hội, lại không ngờ ngươi luôn làm chúng ta thất vọng!" Trần Thuật nghe vậy, kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ nguyên nhân của sự việc lại là vì cái này.

Trong lòng ông quả thực hy vọng trong những năm còn sống có

thể trở về Trần gia bản gia, chứng minh với Trần gia bản gia, phụ thân ông không làm sai chuyện, nhánh của họ không phải là tội nhân.

Mấy năm sau khi đến Ngân Châu thành vẫn luôn sa sút không ngừng, đặc biệt là khi thấy mấy người họ cuối cùng cũng phản bội, rời khỏi phủ thành chủ, trong lòng càng thêm tuyệt vọng, cho nên mới sa đọa như vậy, tiểu thiếp hết người này đến người khác không ngừng tràn vào phủ thành chủ.

Có lẽ ông trời cũng không vừa mắt với hành vi này, nhiều năm như vậy ngoại trừ một người con trai và con gái ban đầu, những đứa sau này hầu như thiên phú đều không ra gì.

Ông từng hối hận trong đêm khuya, nhưng bây giờ không thể hối hận được nữa, rốt cuộc chuyện cũng đã thành ra thế này, có hối hận cũng vô ích.

Các con của phủ thành chủ đều là con ruột, tự nhiên không thể đem hết những đứa con này ra ngoài được, vì vậy bây giờ khi thấy các gia chủ khác nói ra những lời này trước mặt, trong mắt ông cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

"Năm đó khi các ngươi rời khỏi phủ thành chủ, không phải là bộ dạng như bây giờ, mỗi người đều hận ta đến tận xương tủy.

Lúc đó ta tưởng là vì nguyên nhân của ta mới cản trở sự phát triển của các ngươi, cho nên khi thấy các ngươi rời đi, ta không phái người ngăn cản, lại không ngờ là ta đã làm các ngươi thất vọng trước!" Trần Thuật áy náy nhìn mấy người xung quanh, sau đó loạng choạng đứng dậy từ mặt đất, dời tầm mắt lên hai người đang đánh nhau ở xa.

"Người này không đơn giản, từ khi đến Ngân Châu thành vẫn là một ẩn số, ta vừa phái người đi điều tra lai lịch của người này, nhưng tin tức nhận được cũng chỉ là vài lời ít ỏi, lai lịch người này thần bí, thực lực siêu việt.

Bây giờ con trai của ta đã bái hắn làm thầy, tuy bây giờ hắn chưa cho một câu trả lời chắc chắn!" "Nhưng cũng không khác biệt nhiều, rốt cuộc người như hắn nói ra lời nào cũng là một lời nói chín đỉnh.

Cho nên lần này ta nhường cơ hội này cho các ngươi, nếu dưới trướng các ngươi có đệ tử đắc ý, có thể giao cho ta, ta hy vọng có thể giúp các ngươi tranh thủ!" Lúc Trần Thuật nói, trong mắt không có một tia do dự.

Nhiều năm như vậy đã có lỗi với cả Ngân Châu thành, cũng có lỗi với mấy người trước mắt, bây giờ có bản lĩnh như vậy, tự nhiên phải thay mấy người họ làm một số việc, để bù đắp sự tiếc nuối trong lòng những năm qua.

Nếu có thể trẻ lại một chút, có lẽ nhiệt huyết trong lòng sẽ không tắt ngấm như vậy.

Nhưng bây giờ đã lớn tuổi như vậy rồi, con trai con gái cũng đã lớn thế này, chỉ có thể đặt hy vọng lên thế hệ sau của mình, có thể trở về Trần gia bản gia hay không cũng không còn quan trọng.

Từ sau sự kiện lần này, ông cũng đã có một nhận định mới, đó là Trần gia bản gia căn bản sẽ không quan tâm đến sống chết của mình, huống hồ trong Trần gia bản gia còn có kẻ thù của ông, sinh ra một đứa con có tư chất siêu việt, trở về Trần gia bản gia, cũng chưa chắc đã an toàn.

Các tộc trưởng tứ đại gia tộc thấy Trần Thuật nói như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng, sau đó đều đứng dậy từ mặt đất, đưa tay vỗ vỗ vai Trần Thuật.

"Chuyện ngươi lo lắng mấy người chúng ta đều biết, yên tâm đi, nếu trái tim của ngươi chưa già, mấy lão già chúng ta cũng nguyện cùng ngươi xông pha một lần nữa, rốt cuộc chúng ta đều chưa nhận thua!" Nói xong, mấy người nhìn nhau một cái, rồi cùng nhau cười

lớn.

Ngân Châu thành vốn là một khối sắt, nhưng vì chuyện xảy ra mấy năm trước, khiến họ tan rã, bây giờ có một cơ hội tụ lại với nhau, nói ra những lời như vậy, cũng có thể chứng minh tình nghĩa năm đó.

Trần Nguyên và Trần Lan đang ở xa nhìn Đông Vương Công và hắc y nhân đánh nhau, nghe thấy tiếng cười sảng khoái của phụ thân truyền đến, đều quay đầu lại.

Khi thấy phụ thân mình đang cùng người khác nói chuyện vui vẻ, trong mắt hai người đều lộ ra một vẻ phức tạp.

Từ khi họ sinh ra, đã biết kẻ thù của mình là tứ đại gia tộc, nhưng bây giờ thấy phụ thân mình cùng các tộc trưởng tứ đại gia tộc nói chuyện vui vẻ, không hồ nghi mới là lạ.

"Phụ thân từ lúc nào đã thân thiết với mấy người đó như vậy, mấy người đó không phải là ngày ngày đang tính kế phủ thành chủ sao, bây giờ sao lại thành bộ dạng này?" Trần Nguyên nhìn phụ thân mình, mày mắt cũng trầm xuống, suy nghĩ hỗn loạn, sợ phụ thân nhất thời nóng đầu, bị mấy người đó lừa gạt.

Vừa rồi ở đây hắn đã thiết kế cho tứ đại gia tộc một vố, nếu mấy người đó sống sót ra khỏi đây, nhất định sẽ là phiền phức của phủ thành chủ.

Vì vậy bây giờ hắn cũng không quan tâm đến bên Đông Vương Công nữa, bước chân đi đến trước mặt Trần Thuật.

Khi thấy các tộc trưởng của mấy đại gia tộc toàn thân đầy máu đứng xung quanh phụ thân, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia trầm tư, sau đó đứng lại, chắp tay với các tộc trưởng của mấy đại gia tộc, gọi một tiếng bá phụ.

“Ha ha, đúng là một chàng trai cường tráng!” Các tộc trưởng của mấy đại gia tộc thấy Trần Nguyên đi về phía này, đều nháy mắt ra hiệu với Trần Thuật, sau đó mới cười ha ha nói ra một câu trái với lòng mình.

Trần Nguyên những năm này ở Ngân Châu thành đã làm những gì, những người có mặt ở đây đều biết rõ, bây giờ có thể nói ra những lời này, cũng chỉ là để cho Trần Thuật một chút thể diện mà thôi.

Dù sao thì danh tiếng của Trần Nguyên ở thành Ngân Châu cũng đã thối không thể ngửi nổi.

Trần Thuật nhìn Trần Nguyên đi sang một bên, trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Tứ đại gia tộc trong một lần luận võ đều tổn thất nặng nề, duy chỉ có phủ Thành chủ là tổn thất thấp nhất, vì vậy khi nhìn thấy Trần Nguyên không hề hấn gì đứng trước mặt, trong lòng ông cũng vô cùng cao hứng.

Dù sao thì chẳng ai muốn cảnh người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh, Trần Nguyên có không ra gì đi nữa thì cũng là con trai của ông.

Chương 558

Mấy năm nay ông cũng đã nợ con trai mình quá nhiều, vì thế hiện tại khi thấy Trần Nguyên bình an vô sự đứng trước mặt, trong mắt mới lộ ra một tia vui mừng, sau đó tiến lên vỗ vỗ vào vai Trần Nguyên.

"Không sao là tốt rồi, nơi này nguy hiểm, con và nhị tỷ mau trở về đi, bảo người của phủ Thành chủ điều binh, canh giữ mọi thứ ở đây, không thể để người nơi này có cơ hội trốn thoát một lần nữa!" Nhắc tới đây, trong mắt Trần Thuật cũng lóe lên một tia sát ý.

Lần trước là Tiên Thần Kiếm Tông, sau đó lại là Sùng Dương Môn.

Hai đại tông môn này ngày thường đều khá kín tiếng, cũng là hai thế lực khổng lồ của vương quốc Lạc Nhật, vậy mà bây giờ hai siêu cấp tông môn lại lần lượt xuất hiện tại thành Ngân Châu, thật khiến người ta khó hiểu, không biết thành Ngân Châu nhỏ bé này rốt cuộc có thứ gì hấp dẫn hai siêu cấp thế lực như vậy.

Nếu không điều tra rõ ràng chuyện này, trong lòng ông cũng sẽ không yên ổn.

Bây giờ đã hòa giải với tộc trưởng của Tứ đại gia tộc, sau này thành Ngân Châu sẽ vững như bàn thạch, năm người họ lại có thể tụ họp lại với nhau, còn việc có thể vượt qua cơn nguy khốn lần này hay không chỉ có thể trông chờ vào Đông Vương Công.

Nghĩ đến đây, Trần Thuật liếc nhìn Đông Vương Công đang giao chiến với hắc y nhân.

Trần Nguyên đứng bên cạnh nghe cha mình ra lệnh, trong mắt cũng lộ ra một tia do dự.

Hiện giờ Tứ đại gia tộc đang như hổ rình mồi ở đây, nếu lúc này rời đi, lỡ như cha mình bị mấy người kia hạ độc thủ thì phải làm sao?

Vì vậy hắn bây giờ rất do dự, không biết có nên tuân theo lệnh cha, nói ra nỗi lo trong lòng trước mặt mấy người kia hay không.

Khi hắn đang do dự, Trần Thuật cũng phát hiện ra sự chần chừ của con trai.

Ông liền quay đầu nhìn các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc, gật đầu với họ, sau đó mới kéo tay con trai mình đi sang một bên.

Tộc trưởng của Tứ đại gia tộc nhìn Trần Thuật lôi con trai đi sang một bên, trong mắt cũng lộ ra một tia hứng thú.

"Xem ra tiểu tử này ngày thường cũng lừa chúng ta thảm thật, khoảnh khắc do dự vừa rồi cho thấy nó không phải là một nhân vật đơn giản!" "Trần Thuật lão già kia nhiều năm như vậy lại càng sống càng hồ đồ, có một bảo bối lớn như vậy không dùng, lại cứ đi sinh ra một đám phế vật vô dụng!" "Được rồi, đừng nói nữa, không thấy bây giờ không an toàn sao?

Tiên Thần Kiếm Tông, giờ lại thêm Sùng Dương Môn, chuyện sau này có đủ để chúng ta đau đầu rồi!" Mấy người nghe vậy đều bĩu môi, sau đó dời tầm mắt về phía hai người đang không ngừng va chạm ở trung tâm sân bãi.

Thực lực của hai người họ đều khiến họ không thể với tới, lúc nãy khi giải quyết đám đệ tử Sùng Dương Môn ở bên cạnh, bọn họ đã nhận ra sự bất thường của hai người, đặc biệt là việc Trần Thuật chiêu mộ được một vị công tử thần bí vô danh càng khiến nội tâm họ chấn động.

Ban đầu khi bị Trần Thuật bỏ rơi, trong lòng họ cũng đã lóe lên ý định chống lại phủ Thành chủ.

Nhưng bây giờ sau khi thấy thực lực của Đông Vương Công, họ tự nhiên cảm thấy hành động của mình chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Có một người thực lực mạnh mẽ như vậy chống lưng phía sau, phủ Thành chủ bây giờ có thể nói là kiên cố không thể phá vỡ, chỉ bằng mấy người họ đi tấn công phủ Thành chủ còn không đủ cho vị thần bí nhân trước mắt này giết!

Vì vậy họ vừa bàn bạc một hồi lâu ở bên cạnh, cuối cùng quyết định hòa giải với Trần Thuật, dù sao lúc mới đến thành Ngân Châu họ đã kết nghĩa huynh đệ, tình nghĩa năm người lúc đó cũng không phải giả, bây giờ dùng tình nghĩa năm đó để đổi lấy một tia sinh cơ cho thành Ngân Châu, họ tự nhiên vô cùng chắc chắn Trần Thuật sẽ không từ bỏ đề nghị này.

Dù sao có mấy lão già này ở đây, thực lực của thành Ngân Châu cũng sẽ tăng lên đáng kể, nên Trần Thuật dù thế nào cũng sẽ không từ chối.

Trần Thuật vừa mới đồng ý, sẽ để đệ tử thiên tài trong phủ bái Đông Vương Công làm thầy.

Như vậy họ cũng đã đứng cùng một chiến tuyến với phủ Thành chủ.

Chuyện sau này chỉ có thể xem vào phúc khí của đời sau.

"Ha ha ha, thật thống khoái, đã lâu rồi không được đánh một trận sảng khoái như vậy, ngươi quả thực là một đối thủ không tồi!" Hắc y nhân sau khi giao thủ với Đông Vương Công chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sảng khoái, sau đó thân hình lùi nhanh về phía sau, kéo giãn khoảng cách với Đông Vương Công.

Một tay cầm trường kiếm, một bên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Từ khi xuống núi hắn chưa từng thực sự gặp được đối thủ ngang tài ngang sức.

Bây giờ được đánh một trận sảng khoái với Đông Vương Công, hắn chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng khoan khoái.

Đông Vương Công nhìn hắc y nhân đối diện cười sảng khoái như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Đến thế giới này lâu như vậy, người này quả thực là đối thủ mạnh nhất mà ta từng gặp.

Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông tuy thực lực mạnh, nhưng kiếm pháp của hắn quá vụng về, hoàn toàn không đáng để Đông Vương Công xuất kiếm, bất kể thực lực của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông tăng lên bao nhiêu, kiếm pháp của hắn vẫn không hề được cải thiện.

Đánh loạn xạ không theo quy tắc, trong mắt Đông Vương Công, sự vụng về đó hoàn toàn không đáng để hắn có cơ hội xuất kiếm, nhưng người trước mắt này lại khác, kiếm pháp của hắn đã đạt đến một trình độ nhất định.

Đã đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất.

Người ở cảnh giới này quả thực có thể so tài với hắn.

Sau khi đánh một trận với người này, Đông Vương Công cũng có thể cảm nhận được kiếm pháp của mình có phần tiến bộ, vì vậy bây giờ thấy hắc y nhân dừng lại, hắn cũng không vội hành động.

“Tiểu tử, thiên phú kiếm pháp của ngươi siêu việt, xem ra kiếm pháp của ngươi cũng không phải xuất từ thế tục, ngươi đến từ Thánh địa nào?” Đông Vương Công nghe lời của hắc y nhân, lông mày nhíu chặt lại.

Lại là Thánh địa!

Đây đã là lần thứ hai hắn nghe thấy từ này.

"Thánh địa rất mạnh sao?" "Hả?" Hắc y nhân không ngờ Đông Vương Công lại hỏi câu này.

Khi nghe Đông Vương Công nói ra câu đó, hắn liền nhìn chằm chằm Đông Vương Công, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

Kiếm pháp siêu việt của kẻ này nếu đặt ở Thánh địa cũng đích thực là nhân vật cấp thiên tài.

Nhưng bây giờ kẻ này lại nói trước mặt hắn là không biết Thánh địa, điều này không thể không khiến hắn ngạc nhiên.

Đám phế vật vừa rồi ở đây, ngay cả cơ hội để hắn xuất kiếm cũng không có, Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn tuy là thế lực đỉnh cao ở vương quốc Lạc Nhật, nhưng trong mắt hắn chẳng đáng một xu.

Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn trong khoảng thời gian này hẳn là đều đang chuẩn bị đến Thánh địa quan sát bài kiểm tra nội môn.

Vì vậy đối với Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn, hắn thực sự không coi ra gì.

"Ta đến từ Tây Nặc Hoàng Triều, người của Lang Gia Thánh Địa!" Hắc y nhân tưởng rằng sau khi tự báo danh hiệu, Đông Vương Công sẽ có chút chấn động, nhưng không ngờ sau khi hắn nói ra thế lực sau lưng, Đông Vương Công lại tỏ ra thờ ơ, dường như hoàn toàn không để tâm đến lời hắn nói.

Hắc y nhân có chút tức giận.

"Thái độ gì của ngươi vậy, Lang Gia Thánh Địa có biết bao người vắt óc cũng không vào được, ngươi bây giờ có kiếm pháp siêu việt như vậy, nếu theo ta đến Lang Gia Thánh Địa, ta có thể bảo đảm ngươi sẽ trở thành đệ tử hạch tâm của Lang Gia Thánh Địa!" "Đệ tử

hạch tâm?" Đông Vương Công nghe lời của hắc y nhân thần bí, ngước mắt lên nhìn hắn một cái: "Thánh địa thì đã sao, người bên trong có thể cùng ta đánh một trận sảng khoái như vậy không?

Có thể tự do tự tại, không bị ràng buộc đi lại bên ngoài như ta không?

Ta là người không thích bị ràng buộc, vì vậy cũng không có hứng thú đến Thánh địa làm đệ tử hạch tâm!" Nói xong, vẻ mặt Đông Vương Công trở nên nghiêm túc, chỉ thẳng trường kiếm trong tay về phía hắc y nhân.

"Cuộc quyết chiến giữa hai chúng ta dường như chưa kết thúc, bây giờ là lúc nên xuất kiếm rồi, hai chúng ta đã đánh lâu như vậy, thực lực của nhau cũng đã thăm dò gần xong, cứ so tài thế này cũng không có ý nghĩa, một chiêu định thắng bại đi!" Đông Vương Công vừa giao đấu với hắc y nhân một hồi lâu, cũng đã nắm được đại khái thực lực đối phương, đánh tiếp nữa cũng chỉ lãng phí thời gian, vết thương trong cơ thể cũng có phần nặng thêm, nếu không tốc chiến tốc thắng, e rằng hôm nay sẽ thua mất.

Người trước mắt này tinh lực dồi dào, thực lực mạnh mẽ, đánh với hắn lâu như vậy mà trên mặt không có chút mệt mỏi nào, có thể thấy được nội tình của người này.

Nếu sau này có cơ hội đến Lang Gia Thánh Địa kia, nhất định phải so tài với người bên trong, dù sao có cao thủ như vậy, dùng làm đá mài kiếm cũng là một lựa chọn không tồi.

Chương 559

Còn về hoàng triều kia, hắn lại không có chút ý niệm nào, đợi giải quyết xong chuyện ở thành Ngân Châu, hắn sẽ đi du lịch khắp đại lục, trải nghiệm phong thổ nhân tình nơi đây.

Nếu trên đường đi có người tiếp tục làm đá mài kiếm, hắn cũng vô cùng vui lòng.

Hắc y nhân không ngờ mình đưa ra một sự cám dỗ lớn như vậy trước mặt Đông Vương Công, mà tên này lại không hề động lòng.

Bây giờ hắn không khỏi có chút nghi ngờ tên trước mắt này rốt cuộc có biết Lang Gia Thánh Địa là một sự tồn tại như thế nào không?

Ở Tây Nặc Hoàng Triều, không biết có bao nhiêu quan to quý nhân, thậm chí là thế lực đỉnh cao trong vương quốc, đều tìm mọi cách để đưa đệ tử hạch tâm vào Thánh địa tu luyện.

Nhưng khảo hạch của Lang Gia Thánh Địa vô cùng nghiêm ngặt, mỗi năm số đệ tử thu nhận cũng không quá một bàn tay.

Vậy mà bây giờ hắn đại diện cho Thánh địa, gặp được một mầm tốt có kiếm pháp siêu việt như Đông Vương Công, liền nảy sinh ý định chiêu mộ, không ngờ tên này lại từ chối thẳng thừng.

Hoặc là tên này thực sự không biết sự tồn tại của Thánh địa, hoặc là thế lực sau lưng hắn còn mạnh hơn cả Thánh địa.

Nghĩ đến đây, hắc y nhân lại bất giác lắc đầu.

Không thể nào.

Ở một vương quốc Lạc Nhật nhỏ bé này, hoàng triều đã có thể đè nén đến không thở nổi, huống chi là có thế lực vượt qua cả Thánh địa tồn tại.

Vì vậy bây giờ hắn nhìn Đông Vương Công như nhìn một con quái vật.

Đông Vương Công tự nhiên cũng chú ý đến biểu cảm trên mặt hắc y nhân, đặc biệt là khi thấy hắc y nhân do dự như vậy, cả khuôn mặt cũng lộ ra vẻ không vui.

"Đánh hay không là do ngươi quyết định, nếu ngươi tiếp tục đánh với ta, ta tự nhiên sẽ phụng bồi, nhưng nếu ngươi nhận thua lúc này, sẽ phải trả giá đắt, trong tay ta chưa từng có ai sau khi so tài với ta có thể lành lặn sống sót dưới kiếm của ta!" Ánh mắt Đông Vương Công vô cùng chân thành, câu nói này là để xem hắc y nhân rốt cuộc đến đây với mục đích gì, vừa rồi tên này đột nhiên xông vào chiến trường, hèn hạ bắt giữ Trần Nguyên.

Hành động đó khiến Đông Vương Công vô cùng khinh bỉ, một đệ tử xuất thân từ tông môn lớn lại làm ra chuyện bẩn thỉu như vậy.

Chẳng lẽ chỉ vì vui thôi sao?

Hắc y nhân nghe Đông Vương Công nói nghiêm túc như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia trầm tư.

Vừa rồi khi giao thủ với Đông Vương Công, hắn tự nhiên cũng có thể thăm dò được thực lực cơ bản của Đông Vương Công, nhưng hắn cảm thấy Đông Vương Công có điều ẩn giấu.

Dù sao hai bên giao chiến đều phải giữ lại át chủ bài của mình, huống hồ hắn và Đông Vương Công lại không có thù oán gì, chỉ điểm đến là được.

Nhưng bây giờ tên này lại từng bước ép sát, xem ra là đang ép hắn ra tay.

Tên này tuy là một đối thủ tuyệt vời, nhưng liều mạng tương tàn không phải là điều hắn mong muốn.

Vì vậy… "Trận so tài này kết thúc ở đây đi, chúng ta lại không có thù oán gì, điểm đến là được, lỡ như tổn hại đến tính mạng thì không hay rồi!

Nếu ngươi muốn ta trả giá, vậy ta có thể dùng thứ này làm bồi thường cho việc vi phạm giao ước!" Nói rồi, hắc y nhân liền từ trên người gỡ xuống một miếng ngọc bội, sau đó ném thẳng cho Đông Vương Công.

"Miếng ngọc bội này ta đeo bên mình quanh năm, có hiệu quả ngưng thần tĩnh khí, trợ giúp tu luyện, bây giờ ta giao nó cho ngươi, trong miếng ngọc bội này có một đạo công kích pháp trận do trưởng bối của ta phong ấn bên trong, có thể chống lại một đòn toàn lực của cường giả Tạo Hóa cảnh đỉnh phong, như vậy cũng có thể cho ngươi đủ thời gian chạy trốn, hoặc là vào thời khắc quan trọng có thể bảo toàn tính mạng!" Đông Vương Công lạnh lùng nhìn miếng ngọc bội trong tay, chưa kịp hoàn hồn, hắc y nhân đã biến mất khỏi võ đài.

Nhìn hắc y nhân rời đi một cách khó hiểu, trong mắt Đông Vương Công cũng lộ ra một tia tiếc nuối.

Tên này quả thực là một viên đá mài kiếm tốt, nếu để hắn tiếp tục ở bên cạnh, đánh thêm vài trận nữa, kiếm pháp của mình nhất định có thể đột phá một tầng nữa.

Nhưng bây giờ tên này không nói một lời đã rời đi, để lại cho mình một miếng ngọc bội rách này, có ích gì chứ?

Gặp mạnh thì càng mạnh, Tạo Hóa cảnh đỉnh phong thì đã sao?

Khi Đông Vương Công định ném miếng ngọc bội trong tay đi, Trần Lan ở bên cạnh lén lút chạy tới, một tay nắm lấy cánh tay Đông Vương Công.

"Ngươi không ngốc chứ?

Hắc y nhân kia vừa nói rồi, miếng ngọc bội này có thể chống lại một đòn toàn lực của Tạo Hóa cảnh đỉnh phong, ngươi thật không biết thực lực của cường giả Tạo Hóa cảnh sao?" Nói rồi, Trần Lan hau háu nhìn miếng ngọc bội trong tay Đông Vương Công, nếu cô có được miếng ngọc bội này, nguyện vọng của cha cô liền có thể thực hiện được, cầm miếng ngọc bội này, cô và cha cô lúc này trở về bản gia của Trần gia, nhất định cũng sẽ được người của Trần gia bản gia coi như thượng khách.

Dù sao thứ lấy ra từ Thánh địa không thể là vật tầm thường.

Đông Vương Công nhìn thấy sự khao khát trong mắt nha đầu này, trong mắt lóe lên một tia trầm tư, sau đó ném miếng ngọc bội trong tay lên, nó nhẹ nhàng rơi vào tay Trần Lan.

"Nếu ngươi thích, vậy thì cầm lấy đi!" Trần Lan nhìn miếng ngọc bội rơi vào tay mình, chỉ cảm thấy nặng trĩu, bây giờ cô có chút mơ màng.

Tên trước mắt này lại thản nhiên giao một thứ quý giá như vậy cho mình.

"Không, không phải ngươi chưa hiểu rõ tầm quan trọng của miếng ngọc bội này chứ, lúc tên kia đi vừa nói, đây có thể là tín vật của hắn, nếu ngươi cầm thứ này đến Thánh địa, nói không chừng có thể được người của Thánh địa thu nhận vào cửa, đây là cơ hội mà rất nhiều người cầu cũng không được đó!" Trần Lan lúc này càng nói càng kích động, bây giờ cô còn có một sự thôi thúc muốn bổ đầu Đông Vương Công ra xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Thứ này có thể so được với giá trị của cả vương quốc Lạc Nhật, thậm chí còn cao hơn, nhưng ở trước mặt tên này lại tỏ ra như một thứ vô giá trị.

Làm sao không khiến cô kinh ngạc?

Đối với thái độ thản nhiên của Đông Vương Công, cô có chút bực tức.

Đông Vương Công nhìn nha đầu trước mắt lại nổi giận một cách khó hiểu, trong mắt cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Phụ nữ quả thật không phải là sinh vật dễ chung sống.

Hắn đã ném miếng ngọc bội ra rồi, tự nhiên không thể nào đòi lại, huống hồ miếng ngọc bội này đặt trong tay hắn thật sự vô dụng.

"Ta đã nói rồi, nếu ngươi thích thì cả miếng ngọc bội này tặng cho ngươi, không cần trả lại ta, đương nhiên, nếu ngươi không muốn thì cũng có thể ném nó đi, ta không có ý kiến!" Trần Lan nghe Đông Vương Công nói vậy, vội vàng nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, sau đó cất đi.

Có thứ này trong tay, cô cũng có thêm một sự bảo đảm, ít nhất có thể để phủ Thành chủ vượt qua cơn nguy khốn lần này một cách an ổn.

Các tộc trưởng của mấy đại gia tộc bên cạnh nhìn Đông Vương Công thả hắc y nhân kia đi, mỗi người trong mắt đều lộ ra vẻ khó hiểu, nhưng bây giờ họ cũng thực sự không có gan tiến lên hỏi Đông Vương Công rốt cuộc tại sao lại làm vậy.

Huống chi ở không xa, Trần Thuật đang cùng con trai mình không biết đang bàn luận chuyện gì.

Trần Lan tự nhiên cũng chú ý đến biểu cảm quỷ dị trên mặt mấy vị tộc trưởng bên cạnh, lúc này ngẩng đầu nhìn Đông Vương Công, phát hiện vẻ mặt điềm tĩnh của hắn, trong mắt cũng lộ ra một tia tò mò, người đàn ông trước mắt này trong lòng cô cũng ngày càng trở nên thần bí.

Sau đó thấy trong mắt mấy vị tộc trưởng lộ ra vẻ nghi vấn, cô liền

tiến lên huých vào cánh tay Đông Vương Công.

"Những người xung quanh chắc đều tò mò tại sao ngươi lại thả hắc y nhân kia đi, nhìn vẻ mặt họ đang nhìn chằm chằm ngươi kìa, chẳng lẽ ngươi không nên lên giải thích một phen sao?" Đông Vương Công nghe lời Trần Lan truyền âm, liền dời tầm mắt sang bên cạnh, quả nhiên, thấy mấy vị tộc trưởng đều nhìn mình với vẻ mặt như vậy, trong mắt hắn cũng lộ ra một tia tò mò, sau đó cất bước đi tới.

Dù sao Trần Nguyên bây giờ đang ở đây, nếu lúc này rời đi, một mầm tốt luyện kiếm như vậy sẽ bị lãng phí, hắn để ý đến Trần Nguyên không phải vì hắn là con trai của Thành chủ mà đột nhiên nảy ý, cũng không phải vì thấy hắn đáng thương mới muốn dạy kiếm pháp.

Trong quá trình tiếp xúc với Trần Nguyên, hắn đã phát hiện ra thể chất đặc thù của Trần Nguyên, nếu không thì ngay lần đầu tiên gặp tên này, kiếm trong tay hắn đã chém bay đầu hắn rồi, không thể nào để hắn sống lâu như vậy được.

Nhưng ở trong thành này cũng đã mấy ngày, nhưng người trong thành dường như không ai nhận ra, ngay cả hắc y nhân kia cùng người của Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn cũng không nhìn ra thể chất ẩn giấu trên người tên tiểu tử thối này.

Có lẽ là do kiếm pháp của thế giới này chưa đủ hoàn thiện, kiếm pháp của hắc y nhân kia tuy có thể đạt đến trình độ so tài với hắn, nhưng cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, tuy đã chạm đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, nhưng muốn tiến thêm một tầng nữa, e rằng có chút khó khăn.

Chương 560

Các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc nhìn Đông Vương Công đột nhiên tiến lại gần, trong lòng cũng vô cùng kinh hoảng, nhưng khi nhìn thấy Trần Lan đi theo sau Đông Vương Công, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Khi họ đang thấp thỏm không yên, Đông Vương Công đã đứng lại trước mặt họ.

Chưa kịp để họ mở miệng, đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai.

"Ta thấy các ngươi ở bên cạnh đều có nghi vấn, bây giờ bản công tử cho các ngươi một cơ hội, nếu có lời gì cứ nói ra, hôm nay bản công tử tâm tình tốt, có thể miễn cưỡng giải đáp cho các ngươi!" Các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc nhìn Đông Vương Công kiêu ngạo như vậy, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia cay đắng, nếu là người khác kiêu ngạo như vậy trước mặt họ, e rằng kiếm trong tay đã chém tới rồi, nhưng người trẻ tuổi trước mắt này lại khác.

Không chỉ thân phận vô cùng thần bí, thực lực siêu việt, nếu dám làm càn trước mặt người này, lúc chết cũng không biết tại sao.

Huống chi bây giờ Đông Vương Công đã cho họ một cơ hội như vậy, để họ nói ra những điều trong lòng, cũng đã là nể mặt họ lắm rồi.

Vì vậy mọi người đều hoảng hốt nhìn Đông Vương Công, lắp bắp nói.

"Thần bí nhân vừa rồi kiếm pháp siêu việt, vừa nhìn đã biết là xuất thân từ đại tông môn, không biết các hạ tại sao lại thả hắn đi, chẳng lẽ các hạ chưa từng nghe nói đến chuyện thả hổ về rừng sao?" Trần Lan ở bên cạnh nghe vị gia chủ kia nói vậy, cũng đầy vạch đen

trên trán.

Tên này không phải ai khác, chính là Vương gia của Tứ đại gia tộc, gia chủ Vương gia vốn là một người tính tình khá nóng nảy, phàm là có người chọc giận, gia tộc họ sẽ như một con chó điên, cả bầy xông lên tấn công.

Vì vậy trong cả thành Ngân Châu, không ai có gan đi chọc giận Vương gia.

Nhưng bây giờ nghe tên này thẳng như ruột ngựa, một kẻ thô lỗ như vậy lại nói chuyện với Đông Vương Công, trong mắt cô cũng lộ ra một tia lo lắng.

Dù sao họ cũng là một phần tử của thành Ngân Châu, nếu chết trước mặt cô như vậy, cô cũng không nỡ lòng nào.

Khi cô định cầu tình cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công lại đột nhiên nở một nụ cười.

Khiến Trần Lan giật nảy mình.

"Tính cách của tên này rất hợp ý ta, nếu mấy năm trước ta ở đây, e rằng có thể chỉ điểm cho ngươi, nhưng bây giờ tuổi tác có chút lớn rồi, kinh mạch trong cơ thể cũng đã định hình, ta muốn giúp cũng lực bất tòng tâm!" Lão gia chủ Vương gia nghe Đông Vương Công nói vậy cũng ngẩn người, không ngờ Đông Vương Công lại nói thế này, vốn tưởng rằng sau khi mình nói ra câu đó, Đông Vương Công sẽ nổi trận lôi đình.

Bởi vì lời nói của bản thân vốn không đáng tin cậy.

Trong thành Ngân Châu, có không ít người chê bai trình độ nói chuyện của ông, ngay cả mấy người thân thiết nhất cũng vô cùng chán ghét lời nói của ông.

Nhưng không ngờ, người thần bí trước mắt này lại rất tán thưởng, còn ngỏ ý muốn giúp, khiến ông có chút thụ sủng nhược kinh.

Trần Lan cũng á khẩu nhìn tên trước mắt, tên này lúc thì như trích tiên, lúc nổi giận lại như sát thần từ địa ngục chui lên, không ai dám chọc.

Nhưng bây giờ cô có chút khó hiểu, tại sao người trước mắt này lại đặc biệt với gia chủ Vương gia như vậy?

Khi cô định mở miệng, Trần Nguyên và Trần Thuật đã đi tới.

Vẻ mặt Trần Nguyên không tự nhiên, đặc biệt là khi nhìn thấy các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc, vẻ mặt càng thêm quỷ dị, Trần Lan tự nhiên cũng phát hiện ra sự khác thường của em trai.

Cô liền ném chuyện này ra sau đầu, cất bước đi đến trước mặt em trai, mở miệng hỏi.

"Sao vậy?

Cha nói gì với con, không phải lại ép con đi luyện võ chứ?" Đông Vương Công nhìn nha đầu nóng nảy này quan tâm em trai mình như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia trầm tư.

Trần Nguyên nghe nhị tỷ nói, khóe miệng cũng nở một nụ cười khổ, sau đó lắc đầu với Trần Lan.

Sau đó hắn dời tầm mắt về phía cha mình, Trần Thuật lúc này đi đến trước mặt Tứ đại gia tộc, mỉm cười với họ, sau đó mới dời tầm mắt về phía Đông Vương Công.

"Lần này đa tạ công tử ra tay tương trợ, đại ân đại đức của ngài, tất cả mọi người ở thành Ngân Châu đều khắc cốt ghi tâm!" Đông Vương Công nhìn Trần Thuật, ánh mắt lạnh lùng, sau đó đột nhiên nói một câu.

“Lời hứa mà ngươi đã hứa ở phủ Thành chủ vừa rồi có còn tính không!” Trần Lan vừa theo tới nghe Đông Vương Công nói câu đó, trong mắt càng thêm một mảnh tức giận, vừa rồi còn cảm thấy tên này có chút nhân tính, không ngờ cũng không duy trì được ba giây.

Bây giờ lại yêu cầu cha cô thực hiện lời hứa, đây không phải là đang tuyệt đường lui của phủ Thành chủ sao?

Nếu cha cô đều phải làm trâu làm ngựa cho người này, vậy những người con như họ chẳng phải phải làm nô làm tỳ sao.

Vì vậy bây giờ nghe Đông Vương Công nói câu đó, cô thực sự không nhịn được, cất bước đi đến trước mặt Đông Vương Công, một đôi mắt to hung hăng trừng mắt nhìn Đông Vương Công, bất mãn nói.

“Vừa rồi ở phủ Thành chủ, lời hứa của cha ta đã bị ngươi từ chối rồi, bây giờ lại nhắc lại chuyện cũ là có ý gì?” “Chẳng lẽ ngươi định nuốt lời sao?” Trần Thuật nhìn thấy tính tình nóng nảy của cô con gái thứ hai, cũng không khỏi thở dài một hơi, vừa rồi quan sát vẻ mặt của Đông Vương Công, tự nhiên biết Đông Vương Công đang nói đùa với mình, nhưng bây giờ nghe con gái nói vậy, cũng chỉ có thể chắp tay với Đông Vương Công, thay Trần Lan giải thích.

“Con gái ta cũng chỉ lo lắng cho lão phu mà thôi, xin công tử đừng để ý!” Đông Vương Công nghe Thành chủ nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó hứng thú dời tầm mắt về phía Trần Lan, nghiêm túc nói.

“Lời hứa mà ngươi nói ở phủ Thành chủ vừa rồi ta có thể không tính toán, nhưng bây giờ ta lại phải đưa ra hai điều kiện với ngươi, đây cũng là một trong những điều kiện ta cứu thành Ngân Châu!” “Ngươi…” Trần Lan ở bên cạnh nghe Đông Vương Công được đằng chân lân đằng đầu, cả người lại suýt không nhịn được, muốn gào thét lên.

Nhưng lại bị Trần Thuật ngăn lại trước một bước.

"Công tử nói không sai, lần này thành Ngân Châu có thể thoát nạn hoàn toàn là nhờ công tử, đừng nói là một điều kiện, mười mấy điều kiện cũng là hợp tình hợp lý, xin công tử chỉ thị, chỉ cần phủ Thành chủ làm được, nhất định sẽ không từ chối!" Đông Vương Công nghe lời Trần Thuật, liếc nhìn ông một cái, sau đó liền dời tầm mắt về phía Trần Nguyên và Trần Lan.

"Điều kiện của ta cũng không cao, chỉ cần phủ Thành chủ dâng lên hai người là được!" Vốn dĩ ban đầu, Đông Vương Công hoàn toàn không có ý định mang theo hai tên Trần Lan và Trần Nguyên này bên mình, đặc biệt là nha đầu Trần Lan này, tính tình nóng nảy như vậy, nếu mang theo bên mình, chỉ cần sơ ý một chút là có thể bị nha đầu này đâm xuyên người.

Nhưng, khi giao thủ với hắc y nhân kia, hắn đã luôn suy nghĩ, sau chuyện này có nên rời khỏi nơi này không, nhưng bây giờ nhìn thấy Tứ đại gia tộc và hai tiểu tử trước mắt, hắn đột nhiên thay đổi chủ ý.

Ở thế giới này vốn không quen biết ai, cũng không hiểu rõ tình hình nơi đây, nhưng hai tên trước mắt này lại khác, tuy thiên tư bình thường, nhưng dù sao cũng là người của thế giới này, có hai người dẫn đường, ở thế giới này cũng có thể sống tốt hơn một chút.

Đông Vương Công tuy là người thích tự do tự tại, nhưng cũng không phải là người đặc biệt thích phiền phức, có món hời như vậy trước mắt mà không biết chiếm, vậy thì thật là kỳ lạ.

Huống chi tư chất của hai người trước mắt cũng không tệ, bồi dưỡng một chút cũng có thể trở thành tiểu kiếm đồng, đối với hắn cũng là một chuyện tốt.

Trần Thuật vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của Đông Vương Công, đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công dời tầm mắt về phía hai đứa

con của mình, trong lòng cũng chùng xuống, nhưng chưa kịp từ chối, giọng nói của Đông Vương Công đã vang lên một lần nữa.

"Ta có thể ở lại đây một thời gian, giúp các ngươi thoát khỏi cơn nguy khốn này, nhưng một trong những điều kiện của ta là phải giao hai đứa con của ngươi cho ta, trở thành kiếm đồng của ta!" "?" Trần Nguyên và Trần Lan ở bên cạnh nghe lời của Đông Vương Công, vẻ mặt mỗi người một khác.

Trần Lan thì một mặt tức giận, nhưng Trần Nguyên lại khác, trên mặt tràn đầy vui mừng.

Hắn vốn vẫn luôn hy vọng được bái vào môn hạ của Đông Vương Công, nhưng vẫn khổ vì không có cách nào, bây giờ đột nhiên nghe Đông Vương Công cho một cơ hội như vậy, vui mừng còn không kịp, làm sao có thể từ chối?

Nhưng Trần Lan lại khác, cô vốn là thiên chi kiêu nữ, được học viện hoàng gia Lạc Nhật thu nhận làm đệ tử nội thất, tiền đồ có thể nói là một mảnh sáng lạn, thậm chí trong những năm tháng còn sống có thể tiến vào Thần Kiếm Tông tu luyện sâu hơn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này cũng có khả năng trở thành một nữ kiếm thần, nhưng bây giờ nghe nói, tên trước mắt này muốn cô trở thành kiếm đồng của hắn.

Đây là lời nói vô lý gì chứ?

Cô làm sao có thể đồng ý?

Trần Thuật nghe lời của Đông Vương Công cũng có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng Đông Vương Công sẽ đưa ra điều kiện gì, không ngờ Đông Vương Công lại nói thế này.

Đặc biệt là khi nghe Đông Vương Công muốn thu hai đứa con của mình làm kiếm đồng, trong lòng Trần Thuật có một chút vui mừng.

Chương 561

Dù sao sự thần bí và thực lực của người trước mắt này ông đã chứng kiến, nếu có thể để đệ tử môn hạ hoặc con cháu bái nhập dưới trướng người này, thành tựu sau này nhất định không thể lường được.

Vì vậy bây giờ nghe Đông Vương Công nói câu đó, ông không chút do dự liền gật đầu đồng ý.

"Điều kiện này lão phu đồng ý, chỉ xin các hạ phát lòng từ bi, đối xử tốt với hai đứa con của ta một chút!" Trần Lan nghe cha mình không chút do dự gật đầu, trên mặt cũng hiện lên một tia tức giận, sau đó dậm chân.

"Cha, người sao lại dễ dàng đồng ý như vậy, lỡ như tên này chỉ là một kẻ ngụy quân tử đạo mạo thì con phải làm sao?" "Nếu ta là một kẻ ngụy quân tử, đi theo ta dường như cũng không tệ, dù sao thực lực của ta mạnh như vậy, bảo vệ ngươi cả đời bình an chắc cũng không có vấn đề gì lớn, ngươi gầy gò như vậy, thực lực cũng chỉ có một chút xíu, ngay cả ham muốn ra tay ta cũng không có, người như ngươi ta có thể để ý đến đã cho ngươi cơ duyên trời cho rồi, trong miệng nha đầu này nghe như ta đang ép buộc ngươi vậy?" Trần Nguyên ở một bên thấy Đông Vương Công sắp nổi giận, cả khuôn mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó liền tiến lên một bước, đưa tay kéo cánh tay nhị tỷ, đảm bảo với Đông Vương Công.

"Lão sư xin yên tâm, nhị tỷ chỉ là chưa từng chịu thất bại, nên nhất thời không thể chấp nhận mà thôi, bên nhị tỷ sẽ do đệ tử làm công tác tư tưởng, xin lão sư yên tâm, không quá ba ngày, nhị tỷ nhất định sẽ đồng ý trở thành người của ngài!" Trần Nguyên chưa được sự chấp thuận của Đông Vương Công đã bắt đầu tự xưng là đệ tử rồi.

Đông Vương Công nghe lời Trần Nguyên, âm thầm gật đầu, tên này biết điều.

Sau khi xong xuôi chuyện này, Đông Vương Công cũng thở phào nhẹ nhõm, thể chất của hai người đều khá đặc thù, là anh em ruột, hai người này lại hợp với một loại kiếm pháp, nếu để hai tên này tu luyện, nhất định sẽ làm ít công to.

Vì vậy mới có ý định thu nhận hai người, nếu không, với tư chất của hai người, hắn thực sự không coi ra gì.

Các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc bên cạnh thấy Đông Vương Công đột nhiên thu nhận hai người của phủ Thành chủ làm đệ tử, trong mắt cũng lộ ra một tia chấn kinh, vừa rồi đã thấy thực lực của Đông Vương Công, bây giờ thấy Đông Vương Công thu nhận Trần Nguyên và Trần Lan vào môn hạ, lòng họ cũng rạo rực.

Lão gia chủ Vương gia vốn là một người nóng nảy, nghe Đông Vương Công có ý thu nhận đệ tử, cũng vội vàng đứng ra, chắp tay với Đông Vương Công, lần này lời nói khá khách sáo, thậm chí dùng giọng điệu chưa từng dùng, nói một câu: "Công tử, Vương gia ta cũng có không ít đệ tử ưu tú, ngài xem…" Các tộc trưởng của ba đại gia tộc còn lại nhìn thấy vẻ mặt vội vàng của gia tộc Vương gia, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, đặc biệt là khi nghe gia chủ Vương gia nói ra những lời ôn hòa như vậy, càng giống như gặp ma.

Cùng với lão già thô lỗ này ở chung nhiều năm như vậy, chưa từng thấy lão già thô lỗ trước mắt này dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

Vì vậy thực sự khiến họ bị dọa sợ.

Đông Vương Công nghe lời của gia chủ Vương gia, lông mày cũng nhíu lại.

“Đệ tử của các ngươi thì miễn đi, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại thành Ngân Châu, có thể phái đệ tử của các ngươi đến phủ Thành chủ, ta có thể chỉ điểm một hai, còn về việc học được đến trình độ nào, đó không phải là chuyện của ta!” Các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Nhưng chuyện cũng không phải không có hy vọng, dù sao Đông Vương Công đã đồng ý giúp chỉ điểm đệ tử của họ.

Đối với họ, đây vốn cũng là một cơ hội có thể ngộ bất khả cầu.

Vì vậy họ cũng vô cùng thỏa mãn, sau đó gật đầu với Đông Vương Công.

Trần Thuật cũng vô cùng hào phóng đồng ý, để các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc có thể mang đệ tử môn hạ đến phủ Thành chủ.

Sau khi mấy người bàn bạc xong xuôi, Trần Thuật mới dẫn Đông Vương Công trở lại phủ Thành chủ, lúc này, trong phủ Thành chủ đã như ong vỡ tổ.

“Biết không?

Lần này Thành chủ hình như mang về một người thần bí, người này thế lực siêu quần, ba hai chiêu đã giữ lại toàn bộ đệ tử của Sùng Dương Môn và Thần Kiếm Tông, với thực lực này, ước chừng đã đạt đến cảnh giới Ngự Kiếm trong truyền thuyết rồi nhỉ?” “Ta thấy không chỉ vậy, lúc thần bí nhân kia giao đấu với đệ tử Thần Kiếm Tông, ta ở bên cạnh cũng thấy được thực lực của Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông, vốn đã đạt đến Ngự Kiếm đỉnh phong, lại uống thêm Cuồng Bạo Đan, viên đan này có thể khiến thực lực của võ giả tăng vọt gấp mười lần, tức là thực lực của Đại trưởng lão còn vượt xa Ngự Kiếm đỉnh phong!” “Ý ngươi là, cảnh giới của thần bí nhân kia đã đạt đến Âm Dương chi cảnh trong truyền thuyết?” “Không thể nào, thực lực

của Tông chủ Thần Kiếm Tông cũng chỉ mới là Âm Dương cảnh giới đỉnh phong mà thôi, theo cách nói này, thực lực của thần bí nhân kia hoàn toàn có thể ở vương quốc Lạc Nhật khai tông lập phái?" "Chắc là không thể đâu, Thành chủ đại nhân nói, kiếm pháp của thần bí nhân kia siêu việt, kiếm pháp sở dụng hoàn toàn vượt qua kiếm pháp mà Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông sử dụng, có khả năng là do ưu thế về kiếm pháp mà thắng hiểm mà thôi, huống chi sau khi Đại trưởng lão Thần Kiếm Tông uống Cuồng Bạo Đan, thần trí đã không còn tỉnh táo, kiếm pháp trong đầu cũng bị quên mất, vì vậy thần bí nhân kia có thể giành được thắng lợi trong trận chiến này cũng rất có lý!" "Nói vậy cũng không thể, người ta cũng là đường đường chính chính dùng kiếm đánh bại người kia, có thực lực Âm Dương chi cảnh chắc là không còn nghi ngờ gì nữa!" "Thật không ngờ ta trong những năm tháng còn sống lại có thể thấy được một cường giả Âm Dương cảnh, thật khiến người ta cảm thấy khó tin!" "Tất cả im miệng, Thành chủ về rồi!" Thị vệ canh giữ ở cửa lớn nghe người ta bẩm báo, tất cả mọi người đều đứng nghiêm ở cửa phủ, chăm chú nhìn về phía xa.

Khi thấy Thành chủ của mình dẫn theo thần bí nhân kia trở về, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ phấn chấn.

Dù sao ở đại lục này, cường giả được sùng bái, tư thái mạnh mẽ của Đông Vương Công đã khắc sâu vào trong đầu họ, vì vậy khi thấy Đông Vương Công trở về, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kích động.

Khi Đông Vương Công đến gần, một đám đệ tử của phủ Thành chủ đột nhiên cảnh giác cao độ, vì sau lưng Đông Vương Công, không chỉ có đệ tử của phủ Thành chủ, mà còn có đệ tử của Tứ đại gia tộc, ngay cả tộc trưởng của Tứ đại gia tộc cũng đến.

"Không hay rồi, có địch nhân xâm phạm, mau đề phòng!" Thấy tộc trưởng của Tứ đại gia tộc cùng Thành chủ trở về, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ cảnh giác, sau đó liền phân phó người của phủ Thành chủ

bắt đầu đề phòng, một khi người của Tứ đại gia tộc có động tĩnh gì khác thường, kiếm trong tay tuyệt đối sẽ không nương tay!

Các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc theo Trần Thuật thẳng đến sân trong của phủ Thành chủ, khi thấy người của phủ Thành chủ mỗi người đều cẩn thận đề phòng như vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ.

Không ngờ mấy người họ nhiều năm như vậy lại càng ngày càng xa cách, ngay cả đệ tử của các gia tộc cũng thù địch lẫn nhau.

Bây giờ đến phủ Thành chủ, lại bị đối xử như kẻ thù, cảm giác này thực sự khiến họ có chút khó bình tĩnh.

Huống chi phủ Thành chủ cũng là nơi ở đầu tiên của họ ở thành Ngân Châu, vì vậy đối với từng ngọn cỏ cây cối trong phủ Thành chủ họ đều vô cùng quen thuộc, căn bản không cần Trần Thuật dẫn đường phía trước, nhắm mắt cũng có thể tìm được đại sảnh của phủ Thành chủ.

Trần Thuật dẫn Đông Vương Công đến đại sảnh, sau khi kể lại chuyện trên chiến trường một lần nữa, các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc liền cáo từ, để lại những đệ tử ưu tú trong tộc.

Trần Thuật nhìn thấy các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc để lại những đệ tử này ở phủ Thành chủ, trong mắt cũng lộ ra một nỗi cay đắng, vừa rồi khi thấy những đệ tử này từ Tứ đại gia tộc tuôn ra, trong mắt ông cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Không ngờ làm việc gì cũng giữ lại một tay, mấy người này cũng không hề kém cạnh, những người được phái đi đều không phải là thiên tài bình thường trong phủ, mà là những thiên tài đỉnh cao nhất đều được họ bí mật bảo vệ, có lẽ họ cũng đã phát hiện ra lần thu đồ đệ của Thần Kiếm Tông lần này có vấn đề.

Lúc này, không chỉ Trần Thuật, ngay cả Trần Lan và Trần Nguyên cũng vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là khi nhìn thấy đối thủ mà ngày thường căm ghét nhất đứng trước mặt mình, có một chút ngứa tay.

Các đệ tử ưu tú nhất của Tứ đại gia tộc nhìn thấy những người của phủ Thành chủ nhìn mình như hổ rình mồi, khóe miệng cũng nở một nụ cười khổ.

Khi tộc trưởng của họ trở về báo cho họ tin tức này, vẻ mặt mỗi người đều gần như nhau, hầu như đều bị chấn kinh đến tột độ.

Bởi vì người từng là đối thủ, lại đứng trước mặt mình với vẻ mặt hiền hòa, thân thiết chào hỏi, sau này mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Những lời này trong tai họ không khác gì bị sét đánh.

Các đệ tử của Tứ đại gia tộc tự nhiên cũng thấy được ánh mắt của đám đệ tử phủ Thành chủ nhìn mình, cũng chỉ có thể lúng túng đứng tại chỗ chờ đợi sự sắp xếp của Trần Thuật, dù sao bây giờ tộc trưởng của họ đều đã rời khỏi phủ Thành chủ, nếu ở đây hành động thiếu suy nghĩ, gia tộc sau lưng cũng sẽ phải chịu thiệt.

Lần đại hội thu đồ đệ của Thần Kiếm Tông lần này thành ra như vậy, người của Tứ đại gia tộc cũng tổn thất nặng nề, duy chỉ có phủ Thành chủ là không có chút tổn thương nào.

Vì vậy nếu lúc này đối đầu trực diện, người chịu thiệt nhất định là họ.

Trần Thuật nhìn các đệ tử của Tứ đại gia tộc đứng ở sân ngoài, bộ dạng run rẩy như vậy, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền phân phó đệ tử của phủ Thành chủ dẫn họ xuống nghỉ ngơi, trước khi đi còn dặn dò phải đối xử hòa nhã với người của Tứ đại gia tộc một chút.

Bây giờ ông và các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc đều đã hòa giải,

năm đó vốn là huynh đệ tốt, bây giờ mọi chuyện đều đã được giải thích rõ ràng, vậy tự nhiên cũng phải hợp nhất lại, sau này phủ Thành chủ và Tứ đại gia tộc sẽ như môi với răng, cùng nhau phát triển thành Ngân Châu.

Vì vậy lúc này không thể ra tay với người của Tứ đại gia tộc, không những vậy còn phải chăm sóc chu đáo, dù sao Đông Vương Công đã đồng ý với các tộc trưởng của Tứ đại gia tộc, sẽ trong khoảng thời gian này tận tâm tận lực dạy dỗ.

Sắp xếp xong những việc này, Trần Thuật mới quay đầu lại nhìn chằm chằm Đông Vương Công, chờ đợi sự phân phó của hắn.

Dù sao ông không quên chuyện Đông Vương Công vừa mới nói muốn thu Trần Lan và Trần Nguyên làm kiếm đồng.

Dù sao chuyện này phải bàn bạc kỹ lưỡng, cứ tùy tiện giao hai đứa con ra ngoài như vậy, ông có chút không yên tâm.

Đông Vương Công thấy mọi người đều đã rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại bốn người, mới thản nhiên mở miệng.

"Cứ yên tâm giao con cái cho ta, ta bảo đảm sẽ dạy dỗ chúng thật tốt, ta có thể khẳng định trong khoảng thời gian này, bất kỳ ai cũng sẽ không quấy rầy sự yên tĩnh của thành Ngân Châu, nếu lúc này có người dám ra tay với thành Ngân Châu, đó chính là không nể mặt ta, ta đều sẽ thay ngươi giải quyết!" Nói xong, Đông Vương Công liền dời ánh mắt về phía Trần Nguyên và Trần Lan, chờ đợi câu trả lời của họ, dù sao thu hai người này làm đệ tử cũng phải có sự đồng ý của họ, nếu hai người không đồng ý, vậy cũng không có cách nào, dù sao hắn cũng chỉ muốn xem thử uy lực của kiếm pháp kia.

Nếu hai người không đồng ý, hắn cũng sẽ không ép buộc.

Vốn dĩ Trần Lan ở sân thi đấu lúc đó, có chút khó chịu với những

lời của Đông Vương Công, nhưng khi trở về phủ Thành chủ, đặc biệt là khi nghe Đông Vương Công nói ra những lời này, trong lòng cô cũng khẽ rung động.

Không thể phủ nhận, nếu Đông Vương Công lúc này rời đi, đối với phủ Thành chủ quả thực là một đả kích nặng nề, phủ Thành chủ bây giờ bốn bề thọ địch, nếu Đông Vương Công lúc này rời đi, phủ Thành chủ nhất định không thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Đặc biệt là người của Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn đối với chuyện này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, dù sao ở thành Ngân Châu đã tổn thất nhiều người như vậy, nếu có thể nuốt trôi cục tức này, vậy thì thật là kỳ lạ.

Vì vậy bây giờ nghe Đông Vương Công muốn dùng tính mạng của mình để bảo vệ thành Ngân Châu chu toàn, trong lòng cô mới có chút do dự, trầm tư một lúc sau mới thản nhiên ngẩng đầu lên.

Chương 562

Trần Nguyên đứng bên cạnh Trần Lan đã sớm lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, sợ nhị tỷ lại nói ra những lời trái lòng.

Nếu chọc giận người thần bí trước mắt này, hy vọng của phủ Thành chủ và của lòng hắn sẽ hoàn toàn tan vỡ.

Đó không phải là điều hắn muốn thấy.

Vì vậy bây giờ hắn vô cùng hy vọng nhị tỷ có thể nói ra những lời tương tự.

Khi hắn đang vô cùng lo lắng, Trần Lan cuối cùng cũng mở miệng.

"Điều kiện của ngươi ta có thể đồng ý, ta cũng đồng ý làm kiếm đồng của ngươi, nhưng bây giờ ngươi phải nói rõ cho ta biết, tại sao lại muốn thu ta và em trai ta làm kiếm đồng, mà không phải người khác?" Trần Lan đối với chuyện này thực sự tò mò, vì trong thành Ngân Châu không phải không có đệ tử thiên phú cực cao, nhưng lại cứ chọn trúng cô và Trần Nguyên, thực sự khiến cô có chút khó hiểu.

Đông Vương Công nghe lời Trần Lan, hài lòng gật đầu: "Xem ra ngươi chưa mất đi lý trí, tốt!" Nói rồi, Đông Vương Công liếc nhìn Trần Nguyên: "Ngươi cũng nên học hỏi chị gái ngươi nhiều hơn, đừng để người ta cho một viên kẹo ngọt đã bị bán đi rồi." Trần Nguyên nghe lời Đông Vương Công, cũng có chút không tự nhiên gãi đầu!

Nếu mình có thể so sánh với nhị tỷ, vậy cha chắc chắn sẽ coi trọng mình!

Đông Vương Công nói xong, lại dời tầm mắt về phía Trần Lan: "Không biết tại sao ta lại chỉ thu nhận hai người các ngươi sao, nghe

cho kỹ đây!" "Ban đầu, ta vốn không có ý định thu nhận hai người tư chất bình thường như các ngươi…" "Đợi đã, ngươi gọi chúng ta là tư chất bình thường?" Trần Lan không đợi Đông Vương Công nói xong, liền lên tiếng ngắt lời!

"Ngươi gọi hai chúng ta là tư chất bình thường?

Ngươi thật không biết tình hình của ta, sau khi đến thành Ngân Châu căn bản không hề nghe ngóng danh tiếng của ta sao?" Trần Lan bây giờ khó hiểu, người này nói chuyện thật đáng ghét, dường như ngoài hắn ra, tất cả mọi người trên thế giới đều là phế vật.

Dù sao cô cũng là thiên chi kiêu nữ của thành Ngân Châu, còn được học viện hoàng gia của vương quốc Lạc Nhật thu nhận làm đệ tử nội thất, người bình thường muốn vào học viện hoàng gia của vương quốc Lạc Nhật, ai mà không vắt óc, bể đầu.

Nhưng bây giờ trong mắt người này, học viện hoàng gia của vương quốc Lạc Nhật cũng chẳng ra gì.

Nói cô là một phế vật, điều này khiến Trần Lan không thể chịu đựng được.

Vì vậy mới lên tiếng ngắt lời trước khi Đông Vương Công nói xong.

Trần Nguyên ở bên cạnh thấy nhị tỷ định lên tiếng, ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, bây giờ thấy nhị tỷ lại nói ra những lời như vậy, cả người cũng căng thẳng vô cùng, sau đó cẩn thận nhìn sắc mặt của Đông Vương Công, sợ Đông Vương Công sẽ vì vậy mà nổi giận.

Nhưng đợi Trần Lan nói xong câu đó, Đông Vương Công dường như không hề nổi giận như trong tưởng tượng, ngược lại khóe miệng còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi, đợi Trần Lan nói xong.

Cuối cùng, Đông Vương Công đợi Trần Lan nói xong cả câu, trong mắt mới lộ ra một tia trầm tư, sau đó dời tầm mắt về phía Trần Nguyên bên cạnh.

"Tư chất của nhị tỷ ngươi tốt không?" Trần Nguyên thấy Đông Vương Công đột nhiên ném quả bom này cho mình, cả người cũng có chút mơ hồ, căn bản không biết nên trả lời thế nào.

Ở thành Ngân Châu, thậm chí cả vương quốc Lạc Nhật, thiên phú của nhị tỷ quả thực rất cao, nhưng bây giờ nhìn thấy Đông Vương Công đứng trước mặt mình, đặc biệt là thấy Đông Vương Công thần bí như vậy, thực lực mạnh mẽ như vậy, căn bản không biết nên đánh giá thiên phú của nhị tỷ thế nào.

Dù sao Trần Lan ở vương quốc Lạc Nhật nhỏ bé này, quả thực thiên phú siêu việt, được người ta gọi là thiên chi kiêu nữ, nhưng nếu so sánh với Đông Vương Công trước mắt, vậy thì nhị tỷ thực sự không có gì đặc biệt.

Thiên phú và tư chất mà nhị tỷ coi trọng, ở trước mặt người này đều sẽ không còn tồn tại.

Bây giờ Đông Vương Công giao vấn đề này cho hắn, nếu nói nhị tỷ không tốt, vậy chắc chắn lại phải chịu sự độc thủ của nhị tỷ, nhưng nếu nói tốt, vậy lại đắc tội với Đông Vương Công, cả hai người đều không dễ chọc, vì vậy lúc này hắn cũng vô cùng rối rắm, không biết nên nói gì.

Đông Vương Công thấy Trần Nguyên ở bên cạnh lề mề không nói, ý cười trong mắt càng đậm, sau đó liền quay đầu về phía Trần Lan, chậm rãi nói.

"Thấy chưa, ngay cả em trai ruột của ngươi cũng không thừa nhận thiên phú của ngươi, ta không biết ngươi lấy đâu ra tự tin cho rằng thiên phú của mình siêu việt?

Trong mắt ta, tư chất của ngươi cũng tương tự như em trai ngươi, thậm chí còn thấp hơn một bậc, thật không biết sự tự tin của ngươi từ đâu mà có!" Trần Lan nghe những lời này của Đông Vương Công, vốn nên nổi giận, nhưng khi nghe Đông Vương Công nói vế sau của câu đó, cả người cũng ngây ngẩn tại chỗ, sau đó mở to mắt, nhìn thẳng vào Đông Vương Công.

"Ngươi vừa nói gì?

Tư chất của em trai ta còn tốt hơn ta?" Cô vốn không phải là người hay ghen tị, huống chi nhiều năm như vậy ở trong phủ Thành chủ, tự nhiên cũng thấy được vẻ mặt thất vọng và chán nản của em trai.

Từ khi em trai này lúc nhỏ bị cha kiểm tra ra không có thiên phú tu luyện, liền bị bỏ sang một bên không quan tâm, ngay cả hỏi cũng không hỏi, nếu không phải cô và đại ca vẫn luôn đối xử tốt với em trai này, thật không biết em trai này rốt cuộc sẽ biến thành bộ dạng gì.

Nhưng bây giờ đột nhiên nghe có người nói tư chất của em trai còn tốt hơn mình, làm sao không khiến cô kinh ngạc.

Dù sao nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên cô nghe có người nói như vậy.

Trần Nguyên nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lóe lên một tia trầm tư, sau đó lại cúi đầu xuống.

Tình hình của mình tự nhiên mình biết, từ khi tư chất của mình bị cha kiểm tra ra, liền biết con đường cả đời này đã được định sẵn, con đường tu luyện có thể trong mắt mình như một ngọn núi lớn, lật cũng không qua được.

Bây giờ đột nhiên nghe Đông Vương Công nói vậy, cho một đánh giá cao như vậy, thực sự khiến trong lòng hắn có một tia hy vọng.

Nhưng ngay sau đó lại thôi, trong mắt lại lóe lên một tia thất vọng.

Có lẽ là do lão sư sau khi thu nhận mình đã cho mình một sự kỳ vọng thôi.

Đông Vương Công nghe Trần Lan nghi ngờ lời nói của mình, cả người cũng tỏ ra có chút không vui, đặc biệt là khi thấy Trần Nguyên vừa nghe câu đó liền hưng phấn, nhưng bây giờ lại mất đi ý chí, mặt càng đen hơn.

"Dưới trướng Đông Vương Công ta từ trước đến nay không thu nhận phế vật, nếu ngươi không vực dậy tinh thần, lấy lại ý chí cho ta, phế vật như ngươi, ta có nâng đỡ, e rằng cũng không thể theo ý ta được!" Đông Vương Công vốn như một thanh kiếm trong tay, thà gãy chứ không cong, bất kể con đường phía trước gian nan hiểm trở thế nào, luôn sẽ dùng kiếm trong tay chém ra một con đường, vì vậy bây giờ thấy tên trước mắt này còn chưa nghe phương án mà hắn đã vạch ra, đã vội vàng phủ định.

Điều này thực sự khiến hắn có chút tức giận.

Trần Lan nghe xong lời của Đông Vương Công, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia hy vọng, sau đó dùng khuỷu tay huých người bên cạnh.

Trần Nguyên sau khi nghe lời Đông Vương Công, trong lòng vốn đã nảy sinh một chút hy vọng, bây giờ lại bị nhị tỷ thúc giục, cả người cũng thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung, rồi đứng tại chỗ yên lặng nhìn Đông Vương Công.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công nói chuyện nghiêm túc như vậy, nội tâm Trần Nguyên cũng trở nên kiên định hơn không ít.

Trong mắt lại thêm một phần kiên nghị.

Đông Vương Công thấy sự chuyển biến của Trần Nguyên, vô

cùng hài lòng gật đầu, sau đó tiến lên hai bước, giơ tay vỗ vỗ vai Trần Nguyên.

"Người tu luyện chúng ta vốn đi ngược lại với trời, cho nên vĩnh viễn đừng vội vàng phủ định chính mình.

Trong mắt ta, thiên phú của ngươi rất mạnh, tư chất cũng cao, chỉ là ở một nơi nhỏ bé này không có ai có thể nhận ra tư chất của ngươi mà thôi!" "Nhưng trong mắt ta, ngươi giống như một khối ngọc thô.

Yên tâm, chỉ cần đi theo bên cạnh ta, ta nhất định có thể bồi dưỡng ngươi thành một cường giả tung hoành một phương!" Trần Nguyên thấy Đông Vương Công đối xử với mình đặc biệt như vậy, trong lòng cũng tràn đầy cảm kích, sau đó liền quỳ thẳng xuống trước mặt Đông Vương Công, dập đầu ba cái thật kêu.

"Sư phụ ở trên, xin nhận của đệ tử một lạy!" Lần này Đông Vương Công không né tránh, trực tiếp nhận ba lạy của Trần Nguyên, bởi vì trong mắt y, y xứng đáng.

Tên nhóc trước mắt này quả thực là một khối ngọc thô, nếu được y mài giũa cẩn thận, tuyệt đối có thể trở thành một cường giả một phương.

Huống hồ bên cạnh cậu ta còn có một người tỷ tỷ tâm ý tương thông, hai người nếu thật lòng phối hợp, thật khó tưởng tượng thành tựu sau này của họ sẽ lớn đến đâu.

Vì vậy bây giờ, thấy em trai mình hành quỳ lạy bái sư, trong mắt Trần Lan cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau đó liền tiến lên đỡ Trần Nguyên từ dưới đất đứng dậy.

"Nếu bây giờ ngươi đã bái ta làm thầy, vậy ta sẽ nhận ngươi.

Chương 563

Chỉ là trong thời gian sau này, ngươi phải chấp nhận thử thách của ta.

Nếu có thể vượt qua thử thách của ta, ta sẽ thực sự thu ngươi vào môn tường, truyền thụ chân truyền!" "Đa tạ sư phụ đã cho đệ tử một cơ hội, đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ!" Trần Nguyên lúc này cũng hưng phấn tột độ, nghe yêu cầu của Đông Vương Công, liền không chút do dự mà đồng ý.

Trần Lan ở bên cạnh thấy đệ đệ hưng phấn như vậy, trong mắt cũng có nét cười, ánh mắt nhìn Đông Vương Công cũng dịu đi không ít, nhưng lại không giống Trần Nguyên hành lễ bái sư với y.

Dù sao thì nàng hiện là đệ tử nội thất của Học viện Hoàng gia vương quốc Lạc Nhật, tự nhiên cũng có lão sư truyền thụ võ học, nếu bây giờ bái Đông Vương Công làm thầy, kiếm tâm sẽ không ổn định.

Bởi vì trên mảnh đại lục này, đặc biệt là trong vương quốc Lạc Nhật, một người chỉ có thể có một lão sư.

Nếu một người đồng thời có mấy vị lão sư, tâm tư người đó sẽ không thuần, đồng thời cũng sẽ bị tất cả mọi người trong vương quốc Lạc Nhật phỉ nhổ.

Vì vậy nàng mới không vội vã bái Đông Vương Công làm thầy.

Đông Vương Công cũng không hề để ý, dù sao trong mắt y, công dụng của Trần Nguyên lớn hơn nhiều so với nha đầu nóng nảy trước mắt này.

Giữ nha đầu này lại, chẳng qua là để Trần Nguyên có thể an tâm tu luyện mà thôi.

Điều quan trọng hơn là xem hai người họ vận dụng bộ kiếm pháp kia rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Ban đầu, để có được bộ song nhân kiếm pháp kia, y đã phải tốn không ít công sức.

Y đã cùng một lão già tính tình khá cổ quái chơi cờ suốt một ngày một đêm.

Khiến cho y lúc vất vả lắm mới cầm được bản kiếm phổ danh chấn thiên hạ trong tay, thì mới phát hiện đây là một môn song nhân kiếm pháp, một người cầm trong tay cũng không thể luyện thành.

Lúc đó khi xem bộ kiếm phổ, y suýt chút nữa đã không nhịn được mà xông lên chém chết lão già kia.

Đây chẳng phải là đang đùa giỡn y sao?

Chỉ là không ngờ kiếm phổ bị Trần Phong cất giữ lâu như vậy, sau khi đến thế giới này, lại gặp được hai hạt giống tốt như vậy.

Nếu bồi dưỡng thêm một chút, môn kiếm pháp này nhất định sẽ tái hiện trên thế gian.

Huống hồ những kiếm phổ trong tay y đều không phải phàm phẩm, tùy tiện lấy ra một bộ đặt ở thế giới này, đều có khả năng dấy lên một trận mưa máu gió tanh.

Cho nên y bắt buộc phải mang hai người này theo bên mình, nếu không để hai người tự mình tu luyện, không biết ngày nào đó sẽ bị người khác giết người đoạt bảo.

Đó không phải là phong cách hành sự của y.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Đông Vương Công vươn vai một cái, rồi chắp tay sau lưng đi ra khỏi đại sảnh.

Trần Thuật đứng trong đại sảnh còn chưa hoàn hồn, đợi đến khi

ông phản ứng lại, thì giọng nói của Đông Vương Công đã vang lên từ bên ngoài.

Lúc ông vừa định thở phào nhẹ nhõm để dặn dò con trai con gái một vài chuyện, giọng nói lười biếng của Đông Vương Công lại từ bên ngoài truyền vào.

"Hôm nay bận rộn cả ngày rồi, các ngươi cũng nên có chút đạo đãi khách chứ, chuẩn bị cho ta một ít đồ ăn và đồ tắm rửa, mang đến phòng ta!" "À phải, bảo đệ tử tứ đại gia tộc tối nay nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai ở diễn võ trường đợi ta!" "Công tử yên tâm, tại hạ nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng!" Trần Thuật nghe tiếng Đông Vương Công truyền đến, cả người cũng phản ứng lại, vội vàng đáp một tiếng.

Trần Nguyên và Trần Lan lúc này cũng đang mừng rỡ không thôi, đặc biệt là Trần Nguyên, khi nghe Đông Vương Công sắp dạy kiếm pháp, cả người suýt chút nữa đã reo hò lên tiếng.

Trần Lan thấy đệ đệ mình vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, sau đó vỗ vỗ vai cậu.

"Tâm nguyện bao năm nay của đệ cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi, nhị tỷ thật sự mừng cho đệ!" Trần Nguyên nhìn nhị tỷ nói chuyện với mình, trong mắt cũng lộ ra một tia ẩm ướt.

"Nhị tỷ, người yên tâm, tiểu đệ sau này nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện theo sư phụ, nhất định có thể trở thành một nam tử hán của Trần gia, gánh vác tâm nguyện của phụ thân!" Trần Thuật nghe con trai nói vậy, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần, sau đó cũng bước lên hai bước.

"Những năm qua là do vi phụ đối với con quá nghiêm khắc, nhưng bây giờ phủ thành chủ không còn gánh nặng nào cần phải gánh vác, các con chỉ cần sống cho tốt là được!

Chuyện về bản gia của Trần gia, vi phụ cũng không còn suy nghĩ nữa!" Sau khi trải qua chuyện lần này, Trần Thuật cũng đã hiểu ra, bản gia của Trần gia không thể nào tiếp nhận chi của mình nữa, cho nên thay vì quay về tự rước lấy nhục, chi bằng sống những ngày tháng tốt đẹp.

Huống hồ bây giờ một đôi nhi nữ đều đã được Đông Vương Công nhận làm đệ tử, thành tựu sau này nhất định sẽ vượt qua ông, thậm chí vượt qua cả Trần gia, cho nên bây giờ ông chỉ hy vọng một đôi nhi nữ có thể bình an sống sót.

Những chuyện khác ông đều không còn để tâm nữa.

Trần Nguyên nghe phụ thân nói những lời như vậy, hốc mắt cũng trở nên đỏ hoe.

Từ nhỏ cậu đã biết mình là một phế vật, không chỉ vậy, tất cả huynh đệ tỷ muội trong phủ thành chủ đều coi cậu là phế vật, không một ai muốn chơi cùng cậu.

Ngoại trừ mẫu thân, nhị tỷ và đại ca, cậu thực sự chưa từng cảm nhận được tình thương của cha.

Bây giờ nghe Trần Thuật nói những lời ôn hòa như vậy, Trần Nguyên lần đầu tiên không nhịn được mà bật khóc.

Mọi người đều nói nam tử hán đại trượng phu có lệ không dễ rơi, nhưng đó cũng chỉ là chưa đến lúc đau lòng mà thôi.

Trần Thuật thấy con trai mình như vậy, trong lòng cũng vô cùng đau xót, sau đó tiến lên ôm lấy Trần Nguyên, vỗ vỗ lưng cậu.

"Sau này hãy theo vị công tử kia tu luyện cho tốt, đợi con công thành danh toại, vi phụ cũng có thể thơm lây một chút.

Lúc đó nếu con có năng lực, có thể dẫn ta đi tranh giành với bản gia của Trần gia, nói cho họ biết chi của chúng ta không hề sai!" "Đợi

con có thực lực rồi, nhất định phải phò trợ chính nghĩa, không được ỷ mạnh hiếp yếu, nhất định đừng phụ lòng kỳ vọng của vi phụ đối với con!" Trần Lan và Trần Nguyên nghe Trần Thuật trịnh trọng nói những lời này, hai người đều nghiêm túc đứng thẳng người, dứt khoát đáp một tiếng.

Trần Thuật thấy một đôi nhi nữ của mình hiểu chuyện như vậy, trong lòng cũng tràn đầy vui mừng, sau đó liền bước ra khỏi đại sảnh, đi ra ngoài phân phó người chuẩn bị những thứ Đông Vương Công cần.

Sau đó lại phân phó người đến phòng khách báo cho các đệ tử thiên tài của tứ đại gia tộc, bảo họ ngày mai nhất định phải đến diễn võ trường sớm, chờ Đông Vương Công đến.

Sau khi phân phó xong những việc này, Trần Thuật mới một mình quay về phòng ngủ, sau đó mở một công tắc sau tấm bình phong, đi vào một lối đi khá tối tăm.

Phủ thành chủ không phải là nơi tứ đại gia tộc có thể so sánh.

Trần Thuật tuy là một đệ tử xuất thân từ một gia tộc sa sút, nhưng cũng đã giành được vị trí thành chủ của một thành trì hẻo lánh như vậy.

Cho nên nội tình của Trần gia không phải người khác có thể tưởng tượng được.

Sau khi giải quyết xong chuyện quan trọng nhất trong lòng, Trần Thuật liền chính thức đến một mật thất, trong mật thất đó có mấy bóng người gầy gò, đang ngồi ngay ngắn trong mật thất chật hẹp.

Dường như đang đả tọa tu luyện.

Trần Thuật cẩn thận bước vào không gian nhỏ bé, quan sát mấy vị lão giả đang nhập định, sau đó mới đứng sang một bên cung kính chờ

đợi.

Mấy vị lão giả này đều là những cường giả mà phụ thân ông đã chiêu mộ từ bên ngoài, thực lực của mỗi người đều đã đạt đến Thiên giai đỉnh phong.

Thậm chí có người còn bước vào nửa bước Ngưng Thần chi cảnh.

Đây chính là thực lực ẩn giấu của phủ thành chủ.

Đây cũng là lý do tại sao ông không diệt trừ tứ đại gia tộc.

Chương 564

Nếu muốn ra tay với tứ đại gia tộc, chỉ cần bất kỳ một vị lão giả nào trong mật thất ra tay, tứ đại gia tộc trong nháy mắt có thể tan thành tro bụi.

Nhưng sau một loạt sự kiện, ông cũng đã dập tắt ý định trừ bỏ tứ đại gia tộc.

Dù sao thì mấy lão già kia đối với ông cũng có mấy phần tình nghĩa, tuy trong đó cũng có xen lẫn quan hệ lợi ích, nhưng cuối cùng vẫn chưa trở mặt.

Đây cũng là nguyên nhân ông không ra tay với tứ đại gia tộc.

"Lần này là để bọn ta ra tay đối phó tứ đại gia tộc sao?" Ngay lúc Trần Thuật đang ngẩn người, một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên.

Trần Thuật hoàn hồn, sau đó lập tức cúi người, cung kính nói: "Không phải, đệ tử lần này có chuyện quan trọng bẩm báo!" "Ồ?" Vị lão giả kia nghe lời Trần Thuật xong thì sững sờ, sau đó mới gật đầu với những người bên cạnh.

"Thằng nhóc con của ngươi chết rồi à, không mau ra ngoài bàn bạc với nó đi, lần này cũng không phải vì tứ đại gia tộc!" Giọng nói khàn khàn của lão giả kia vừa dứt, vị lão giả ngồi ở giữa mấy người đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào Trần Thuật.

Trần Thuật thấy phụ thân mình lộ ra vẻ mặt như vậy, cả người suýt chút nữa đã ngã quỵ xuống đất.

Đặc biệt là khi thấy phụ thân đột nhiên lộ ra ánh mắt như vậy, cả

người ông cũng vô cùng kinh ngạc, loại ánh mắt này, ông đã thấy không ít ở đại hội chiêu mộ đệ tử của Thần Kiếm Tông lần trước.

Tự nhiên ông cũng biết ánh mắt đó đại biểu cho điều gì.

Vì vậy, khi thấy vị lão giả kia đột nhiên mở mắt, cả người ông liền quỳ hai gối xuống đất.

"Hài nhi chúc mừng phụ thân tiến vào Ngưng Thần chi cảnh!" "Hử?" Lão giả ngồi giữa nghe Trần Thuật nói ra câu đó, cũng nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu, sau đó mới từ chỗ ngồi đứng dậy, đi thẳng đến trước mặt Trần Thuật, đưa tay đỡ ông dậy.

"Ngươi biết ta đã tiến vào Ngưng Thần chi cảnh?" Trần Thuật thấy phụ thân đỡ mình, trong mắt cũng lộ ra vẻ kích động, sau đó mới cung kính đứng trước mặt lão giả, kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra ở thành Ngân Châu trong thời gian gần đây.

Vị lão giả kia nghe Trần Thuật nói xong, cũng trầm tư một lúc, sau đó mới nói với các lão giả xung quanh: "Xem ra thành Ngân Châu quả thực đã xuất hiện một nhân vật khá lợi hại.

Đối với người thần bí này, các ngươi có cách nhìn nào không?" Các lão giả xung quanh nghe Trần Bá Thiên nói vậy, đều lộ ra vẻ trầm tư, sau đó liền lắc đầu.

"Nếu người này lai lịch thần bí, Trần tiểu tử cũng đã đi điều tra, nếu không tra được thông tin của người này, vậy là người này có ý che giấu thân phận.

Nếu đã như vậy, chúng ta cần gì phải tự tìm phiền não?" "Hơn nữa, người đó đối với phủ thành chủ cũng không có nguy hại, lại còn thu một đôi nhi nữ của Trần tiểu tử làm đệ tử, chắc hẳn cũng sẽ cùng phủ thành chủ chung một chiến tuyến, sẽ không làm ra chuyện có hại cho phủ thành chủ!" "Nói thì nói vậy, nhưng lòng người cách một lớp

da, căn bản không biết mục đích của người thần bí kia rốt cuộc là gì.

Người này thực lực cao như vậy, tuổi tác lại còn trẻ như vậy, bây giờ lại muốn thu hai người ở nơi hẻo lánh này làm đệ tử, quả thực có chút không thông!" "Bọn ta đều là những người đã lang bạt bên ngoài nhiều năm, đối với chuyện bên ngoài tự nhiên cũng có chút hiểu biết.

Nếu người thần bí kia chỉ thay đổi một lớp da, tuổi thực tế đã mấy ngàn tuổi rồi, nếu như vậy, một đôi nhi nữ của Trần tiểu tử chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?" Trần Bá Thiên nghe những lời của các lão giả, trong mắt cũng lóe lên một tia trầm tư.

"Lời của Đại trưởng lão nói không sai, nhưng nếu người thần bí kia hiện tại đối với phủ thành chủ không có nguy hại gì, huống hồ tất cả chúng ta ở đây cộng lại có lẽ cũng không phải là đối thủ của y, sao không tĩnh quan kỳ biến, xem xem người này rốt cuộc có mục đích gì!" "Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, hy vọng người này đối với phủ thành chủ không có ý đồ gì!" Trần Bá Thiên trầm tư một lúc, mới đặt lại tầm mắt lên người Trần Thuật.

"Được rồi, chuyện ta đều đã biết rồi.

Mau quay về hầu hạ vị công tử thần bí kia cho tốt đi, nhớ kỹ đừng để ai chọc giận y!" Trần Thuật ở bên cạnh nghe mấy vị lão giả bàn luận, trong lòng cũng lo lắng không yên, quỷ mới biết vừa rồi ông lo lắng đến mức nào, sợ mấy vị lão tổ sẽ không nhịn được mà ra tay với vị kia.

Bây giờ nghe phụ thân hạ lệnh, ông mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cung kính hành lễ với mấy người, rồi bước ra khỏi mật thất.

Sau khi ra khỏi mật thất, Trần Thuật xóa sạch mọi dấu vết nhân tạo xung quanh, sau đó mới đi vào phòng ngủ, khẽ thở dài.

Thời gian gần đây quả thực có chút mệt mỏi, trước là Thần Kiếm

Tông, sau là Sùng Dương Môn, bây giờ lại dính vào một kẻ thần bí như Đông Vương Công, không thể không khiến ông phải cẩn thận.

Huống hồ bây giờ một đôi nhi nữ đều đã giao vào tay người khác, càng phải cẩn thận hơn, vạn nhất xảy ra tình huống gì, ông mới có cơ hội phản ứng.

Trần Thuật bên này thấp thỏm không yên, nhưng Đông Vương Công bên kia lại vô cùng thoải mái.

Vừa rồi y vốn nghĩ sau khi nói ra những lời đó, người của phủ thành chủ sẽ làm theo chỉ thị của y, chuẩn bị xong xuôi mọi việc chắc cũng gần rồi.

Lại không ngờ mấy lão già kia lại có tâm tư như vậy, đặc biệt là khi vừa rồi thấy mấy người được chuẩn bị để tắm rửa cho y, trong mắt y cũng lóe lên một tia hứng thú.

Định dùng mỹ nhân kế để mua chuộc y sao?

Cũng quá xem thường y rồi.

Sau đó y liền phất tay cho mấy nữ tử thân hình vô cùng yêu kiều lui ra, một mình nằm trong bồn tắm, bắt đầu từ từ thả lỏng.

Đợi đến khi toàn thân cơ bắp đều thả lỏng, Đông Vương Công mới từ bên cạnh bồn tắm lấy ra một bình ngọc, đổ dịch thể trong bình ngọc vào bồn tắm.

Sau khi dịch thể trong bình tiến vào bồn tắm, nước trong cả bồn đột nhiên trở nên đỏ rực.

Nước trong đó bắt đầu sôi lên.

Đông Vương Công nhìn dược dịch đầy bồn, hài lòng gật đầu.

“Lão già kia tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng đan phương lại chưa bao giờ xảy ra sai sót.

Tuy thực lực của ta không đạt đến trình độ của lão điên kia, nhưng dùng mấy loại dược thảo luyện chế một ít dược dịch thông thường thì không có vấn đề gì!" Đông Vương Công thấy nước trong bồn tắm sôi lên, mới thoải mái nhắm mắt lại, sau đó tựa đầu vào thành bồn, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Kể từ khi bắt đầu xuyên qua các thế giới, y đã tìm rất nhiều phương pháp bảo mệnh, từng ở một vị diện gặp được một lão điên, thật sự đã giúp y rất nhiều.

Người đó tuy hành sự điên điên khùng khùng không có quy củ, nhưng thuật luyện đan lại siêu phàm nhập thánh.

Có mấy lần y đều đã một chân bước vào quỷ môn quan, nếu không phải lão già kia ở bên cạnh kéo y một cái, e rằng bây giờ đã thi cốt vô tồn.

Ở bên cạnh lão già kia lâu như vậy, y cũng đã học lỏm được một ít thuật luyện đan, tuy thuật luyện đan không được như lão điên kia, nhưng luyện chế một ít dược dịch thông thường thì không có vấn đề gì.

Bây giờ thấy dược dịch mình luyện chế ra thành công như vậy, Đông Vương Công cũng vô cùng hài lòng, gật đầu, sau đó liền nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức nội thương trong cơ thể.

Hôm nay quả thực khiến người ta mệt mỏi, đối chiến với nhiều người như vậy, ám thương trong cơ thể đã tích lũy đến một mức độ nhất định.

Nếu không tranh thủ thời gian này nghỉ ngơi cho tốt, trong cơ thể nhất định sẽ lưu lại vết thương.

Điều này đối với con đường tiến giai sau này vô cùng bất lợi.

Người luyện võ chú trọng nhất chính là độ dẻo dai của kinh mạch

trong cơ thể, nếu để những ám thương này lưu lại, đối với việc tiến giai sau này sẽ vô cùng bất lợi.

Vốn dĩ đấu với những người đó không thể nào để lại ám thương, đều do đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông kia không biết tại sao lại dùng những thủ đoạn đặc biệt, sau đó mới khiến y bị thương nặng như vậy.

Thêm vào đó sau này người của Sùng Dương Môn lại gây rối, lại không hiểu sao chọc phải một người thần bí, kiếm pháp của người thần bí đó cũng vô cùng cao siêu, sau mấy lần va chạm, kinh mạch trong cơ thể y có chút rách nát.

Nếu không nhanh chóng tu phục, sau này nhất định sẽ lưu lại di chứng.

"Cạch!" Ngay lúc Đông Vương Công đang nhắm mắt ngưng thần bắt đầu điều tức ám thương trong cơ thể, cánh cửa lớn vừa đóng chặt đột nhiên bị người từ bên ngoài khẽ mở ra.

Tiếng động nhỏ nhẹ khiến Đông Vương Công đang nhắm mắt ngưng thần không hề hay biết.

Trần Lan cẩn thận bước vào phòng từ bên ngoài, khi thấy Đông Vương Công không một mảnh vải che thân đang nằm trong bồn tắm, trên mặt nàng cũng đỏ ửng một mảng.

Chương 565

Nàng vốn chỉ muốn đến xem xét tình hình, nhân cơ hội này trêu chọc Đông Vương Công, lại không ngờ lại để nàng thấy được một cảnh như vậy.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công thoải mái nằm bên cạnh bồn tắm ngủ say, trong lòng nàng cũng ngũ vị tạp trần.

Sau đó không nói không rằng liền đi đến sau lưng Đông Vương Công, bàn tay thon thả đặt lên vai y.

"Phụt!" Đông Vương Công đang điều tức không ngờ lúc này lại có người xông vào phòng mình, nhất thời không để ý, khí tức toàn thân đột nhiên rối loạn, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Trần Lan thấy Đông Vương Công đột nhiên thổ huyết, cũng giật nảy mình, cả người lảo đảo lùi lại mấy bước.

Đông Vương Công bị người làm loạn điều tức, trong mắt cũng lộ ra một tia sát ý, sau đó "phanh" một tiếng đứng dậy từ trong bồn tắm, rồi lấy một chiếc áo choàng khoác lên người, trường kiếm vung lên đã kề ngang cổ Trần Lan.

Nếu không phải y thấy rõ người đến là ai mà dừng động tác trong tay, lúc này đầu của Trần Lan đã lìa khỏi cổ rồi.

"Sao ngươi lại ở trong phòng ta?

Ta không phải đã phân phó, không có lệnh của ta, không cho phép bất kỳ ai vào làm phiền ta sao?" Trong mắt Đông Vương Công đầy sát ý, không ngờ trong phủ thành chủ lại có người coi lời y như gió thoảng bên tai.

Nếu không phải vừa rồi y điều tức đã đến giai đoạn cuối, một cái

vỗ vừa rồi của nha đầu này suýt chút nữa đã khiến y tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên bây giờ thần sắc của y quả thực rất nghiêm túc.

Trần Lan tự nhiên cũng biết mình đã làm sai, bây giờ thấy Đông Vương Công cứ nhìn chằm chằm mình như vậy, trong lòng cũng không biết nên nói gì, sau đó liền cúi đầu xuống, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Đông Vương Công lần đầu tiên thấy nha đầu này lộ ra vẻ mặt như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút tức giận.

"Sau này không có lệnh của ta, không được phép bước vào phòng ta nửa bước, ngươi có biết hành động vừa rồi của ngươi nguy hiểm thế nào không!" Vừa nói, Đông Vương Công vừa giơ tay lau vết máu ở khóe miệng, sau đó bước ra khỏi bồn tắm, đặt trường kiếm trong tay sang một bên.

"Được rồi, về đi, chuyện hôm nay ta coi như chưa xảy ra, sau này nhớ kỹ không được vào phòng ta nữa, nếu lần sau ta không kịp thu lại trường kiếm, lấy mạng ngươi thì đừng trách ta!" Trần Lan thấy Đông Vương Công như không có chuyện gì xảy ra ngồi trên ghế, trong mắt cũng lộ ra một tia nghi hoặc, sau đó mới nhìn chằm chằm Đông Vương Công, cẩn thận hỏi một câu.

"Vừa rồi ngươi thổ huyết rồi, có sao không?" Đông Vương Công nghe Trần Lan nói vậy, quay đầu lạnh lùng liếc nàng một cái.

"Biết rồi à, nếu biết rồi thì sau này đừng đi lung tung!" Trần Lan tự nhiên biết hôm nay mình làm có chút đuối lý, cho nên bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, không nói được lời nào để phản bác, chỉ có thể nghiêm túc gật đầu, sau đó bước những bước nhỏ lui ra khỏi phòng Đông Vương Công.

Sau khi ra khỏi phòng của y vào ban đêm, cả người nàng mới thất

kinh đứng tại chỗ, giơ tay vỗ vỗ ngực mình.

Vừa rồi suýt chút nữa đã dọa chết nàng rồi.

Tên Đông Vương Công này rõ ràng vẫn còn sống sờ sờ, ở trong đại sảnh cũng như trên võ đài đều không có vấn đề gì, sao lại bị mình chạm nhẹ một cái đã thổ huyết rồi.

Nàng còn chưa kịp hiểu ra, bên cạnh liền truyền đến một giọng nói hùng hồn.

"Nhị tiểu thư, người làm gì ở đây?" Trần Lan vốn còn chưa hoàn hồn, bây giờ nghe bên cạnh có tiếng nói, cả người cũng giật nảy mình, đợi đến khi hoàn hồn nhìn người đứng trước mặt, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không, không có gì, ta ra ngoài đi dạo một chút, không cẩn thận đi đến đây thôi!" Nói xong Trần Lan liền như chạy trốn mà rời khỏi phòng Đông Vương Công.

Đội trưởng đội hộ vệ của phủ thành chủ thấy nhị tiểu thư chạy vội như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia khó hiểu, sau đó ngẩng đầu nhìn căn phòng ở nơi đó.

Nếu không nhớ lầm, đó là một tòa nhà mà thành chủ đã phân phó phải chăm sóc cẩn thận, sao nhị tiểu thư lại xuất hiện ở đây?

Lắc đầu, vị đội trưởng đội hộ vệ này cũng không nghĩ ra được lý do, sau đó liền xoay người tiếp tục đi tuần tra khu vực mình phụ trách.

Thành chủ đã hạ lệnh, thời gian này toàn phủ giới nghiêm, bất luận ai ra vào đều phải kiểm tra nghiêm ngặt.

Thân là đội trưởng đội hộ vệ của phủ thành chủ, tự nhiên phải làm gương, làm một tấm gương tốt cho người dưới.

Trong phòng, Đông Vương Công nghe tiếng nói chuyện bên ngoài,

trong mắt cũng lộ ra một tia cay đắng, bây giờ y thực sự có chút hối hận khi đã thu Trần Lan nha đầu kia làm đệ tử.

Nha đầu thối này quả thực không làm theo lẽ thường, nếu không đoán sai, nha đầu này đêm khuya vào phòng y, hẳn là muốn cho y một bài học, lại không ngờ lại gây ra chuyện như vậy.

Đặc biệt là khi nha đầu kia vừa đặt tay lên vai y, cảm giác đó, bây giờ vẫn không ngừng quanh quẩn trong lòng y, cảm giác đó quả thực khiến y có chút kỳ lạ.

Lắc đầu, Đông Vương Công cười khổ, liền đứng dậy từ trên ghế, sau đó nhìn dược dịch trong bồn tắm.

Thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Một bồn dược dịch nếu được hấp thu toàn bộ, ám thương trong cơ thể nhất định sẽ lành nhanh hơn.

Chỉ là bây giờ bị tiểu nha đầu kia làm cho một phen, dược lực cuối cùng của bồn dược dịch bắt đầu tiêu tán, đối với y cũng không có tác dụng lớn lắm.

Lắc đầu, một mình y liền bước đến trước giường, sau đó khoanh chân ngồi trên giường bắt đầu một ngày tu luyện.

Kiếm pháp của y đã đạt đến một cảnh giới cao thâm, chỉ là linh lực trong cơ thể lại chưa đạt đến một trình độ nhất định.

Cuộc đối chiến hôm nay dường như đã giúp y nắm rõ được cấp bậc của thế giới này.

Võ giả cơ sở của thế giới này từ cao đến thấp được chia thành bốn giai đoạn Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Phần lớn người ở thành Ngân Châu đều thuộc phạm trù Hoàng giai võ giả.

Tộc trưởng của tứ đại gia tộc đều có thực lực Thiên giai đỉnh phong.

Trần Thuật... theo như y suy đoán chắc cũng đã đạt đến Thiên giai đỉnh phong, chỉ là lão già này có ý giấu nghề, chỉ thể hiện thực lực ở mức Địa giai đỉnh phong mà thôi.

Còn về phần Trần Nguyên, thì có chút phế vật, lớn từng này tuổi rồi cũng chỉ mới miễn cưỡng đạt đến Hoàng giai hậu kỳ.

Cách Huyền giai còn một khoảng cách nhất định.

Về phần tiểu nha đầu nóng nảy kia, thiên phú cũng không tồi, tuổi còn nhỏ đã đạt đến Huyền giai trung kỳ.

Ít nhất thì thực lực này cũng xem được, có thể được Học viện Hoàng gia vương quốc Lạc Nhật thu làm đệ tử nội thất cũng không tệ.

Còn về những người khác...

Đông Vương Công từ khi tiến vào phủ thành chủ, đã mơ hồ cảm nhận được có vài luồng khí tức cường đại tồn tại.

Ở thành Ngân Châu, vài luồng khí tức này khá là cường đại, nhưng so với người của Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn, lại có vẻ yếu hơn một chút.

Nhưng có còn hơn không...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Đông Vương Công đêm nay ngoại trừ bị nha đầu kia làm loạn một phen, phần còn lại khá là yên ổn!

Chương 566

Y cũng đã nghỉ ngơi rất tốt.

Bây giờ cũng là lúc nên đến diễn võ trường, kiểm tra các đệ tử của tứ đại gia tộc.

Y là người có thói quen dậy sớm, nếu người của tứ đại gia tộc đến muộn hơn y, y quả thực phải cho họ biết tầm quan trọng của thời gian.

Sau khi rửa mặt qua loa, Đông Vương Công liền mang theo trường kiếm của mình xuất hiện ở diễn võ trường của phủ thành chủ.

Diễn võ trường của phủ thành chủ vô cùng rộng lớn, có thể thấy, Trần Thuật rất coi trọng việc rèn luyện của các đệ tử Trần gia.

Vừa rồi đi dọc đường, y đã thấy không ít đệ tử đang huấn luyện trên diễn võ trường.

Thấy những người này đúng giờ như vậy, Đông Vương Công cũng không tự chủ được mà gật đầu.

Tư chất không được thì dùng thời gian để bù đắp, câu nói "trời không phụ lòng người" đặt lên người ai cũng đều thích hợp.

Cho nên bây giờ thấy những người này đến sớm như vậy, trong mắt y cũng lộ ra một tia vui mừng, sau đó liền bước đến trung tâm diễn võ trường.

Những người xung quanh tự nhiên cũng đã thấy Đông Vương Công, những người này đều đã nghe nói về sự lợi hại của vị người thần bí này.

Thành chủ đã nói, trong thời gian tới, vị người thần bí này sẽ ở đây dạy võ học và kiếm pháp.

Nghe được tin tức này, tất cả mọi người đều vô cùng phấn chấn, trời chưa sáng đã sớm có mặt ở đây, cốt là để cho Đông Vương Công thấy.

Cũng là để có thể học thêm được một chút bản lĩnh từ tay vị người thần bí này.

Đông Vương Công vừa đứng vững ở trung tâm, xung quanh y đã vây quanh từng vòng người.

Ngay cả Trần Lan và Trần Nguyên cũng ở trong đó.

Đông Vương Công thấy Trần Lan e thẹn đứng bên cạnh, cúi đầu, hoàn toàn không giống như ngày hôm qua, trong mắt cũng lộ ra một tia tò mò.

Xem ra tên nhóc này cũng có lúc ra dáng tiểu nữ nhi.

Chắc là vì chuyện tối hôm qua, bây giờ có chút không dám đối mặt với y đây mà.

Nghĩ đến đây, Đông Vương Công cũng cảm thấy có chút buồn cười, sau đó liền dời tầm mắt khỏi người Trần Lan, đặt lên người những người khác.

Trang phục của đệ tử phủ thành chủ rất rõ ràng, chỉ cần nhìn một cái là có thể phân biệt được thân phận của những người này.

Trang phục của đệ tử tứ đại gia tộc cũng khác nhau, ranh giới rõ ràng, vị trí đứng của mọi người đều đã được định sẵn từ trước.

Đông Vương Công thấy đám người này như vậy cũng bất đắc dĩ lắc đầu, e rằng đám người này không đoán được ý đồ của y.

Nếu đã quyết định dạy những người này kiếm pháp, vậy tự nhiên phải xáo trộn lại.

Chỉ có những người không quen biết nhau mới có thể rèn luyện

được nghị lực và kiếm pháp, nâng cao thực lực.

Vì vậy, bây giờ thấy mấy nhóm người rạch ròi đứng bên cạnh, mặt y liền trầm xuống.

"Các ngươi đều đến sớm vậy, vậy ta đi thẳng vào vấn đề chính.

Chắc hẳn các ngươi đều muốn học kiếm pháp và võ học cao thâm từ ta, đúng không!" "Xin lão sư chỉ giáo!" Mọi người đồng thanh hô lớn!

Đông Vương Công nghe tiếng gào thét như sấm của những người này, không nhịn được giơ tay ngoáy ngoáy tai.

"Ừm, đều không tệ, tinh thần sung mãn, xem ra cơ thể ai cũng khỏe mạnh cả!" Phía dưới, đám người nghe những lời của Đông Vương Công mà không hiểu gì, cũng có chút mơ hồ.

Không phải nên dạy học kiếm pháp sao?

Sao lại nói chuyện phiếm ở đây?

Chỉ là ở trung tâm diễn võ trường này, không có ai có gan lớn dám đi nói chuyện với Đông Vương Công.

Đông Vương Công nói xong, thấy đám người ngơ ngác đứng tại chỗ, không nói thêm gì nữa, trong mắt cũng lộ ra một tia trầm tư, sau đó vỗ vỗ tay.

"Được rồi, đều là một đám đầu gỗ.

Nếu muốn học kiếm pháp của ta, vậy phải làm theo mệnh lệnh của ta.

Bây giờ tất cả mọi người toàn bộ tách ra, xáo trộn, hai người một nhóm!" "Nhớ kỹ là hai người một nhóm, đừng để ta thấy có người mặc trang phục giống nhau đứng cùng nhau.

Nếu để ta thấy có hai người mặc trang phục giống nhau đứng

cùng nhau, vậy đừng trách ta không khách khí!" "Bây giờ cho các ngươi 30 giây!" "30, 29, 28... 3, 2, 1, dừng!" Lời của Đông Vương Công vừa dứt, tất cả đệ tử có mặt tại hiện trường đều dừng lại thân hình.

Lúc này trên sân một mảnh hỗn loạn, người mặc các loại trang phục đều xen lẫn vào nhau, nhìn đến hoa cả mắt.

Đông Vương Công thấy đám người này tổ đội không theo quy tắc nào, trên mặt cũng xuất hiện một tia vui mừng.

Sau đó liền quét mắt một vòng trên sân, xác định không có ai vi phạm quy tắc của y, mới tiếp tục nói: "Bây giờ tất cả mọi người cầm kiếm trong tay, ra tay với người đối diện, nhất định phải toàn lực ứng phó, không được nương tay!" Oa!

Lời này của Đông Vương Công vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều xôn xao.

Vị trí mà những người này đứng đều do người của các gia tộc khác nhau tạo thành, nếu lúc này bảo họ ra tay với người đối diện, vậy nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không nương tay.

Nhưng nếu như vậy, điều đó có nghĩa là phải liều mạng.

Cầm trường kiếm trong tay liều mạng với đám người này, vậy có thể sẽ xuất hiện nguy cơ đến tính mạng.

Đây là dạy võ học và kiếm pháp sao?

Đây là muốn mạng người ta thì đúng hơn.

Tất cả mọi người đều đứng yên tại chỗ, không dám động đậy.

Hoàn toàn không có ai dám cầm kiếm trong tay đâm về phía người đối diện.

Đông Vương Công thấy đám người đột nhiên ngẩn ra tại chỗ,

khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

“Sao, mệnh lệnh này của ta không có ai dám hành động sao?

Bình thường các ngươi không phải đều nhìn nhau không thuận mắt sao?

Bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội như vậy, sao không ra tay?” “Chỉ có khi đối mặt với sinh tử, thực lực của một người mới có thể tăng lên nhanh chóng.

Chương 567

Nếu đã muốn học từ tay ta, vậy tự nhiên phải tuân theo mệnh lệnh của ta.

Ta bây giờ bảo các ngươi hai người một nhóm, lấy trường kiếm trong tay đâm về phía người đối diện, không được nương tay, toàn lực ứng phó!" "Nếu bây giờ các ngươi đều sợ rồi, vậy thì xoay người rời đi, quay về gia tộc của các ngươi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ nữa!" Lời của Đông Vương Công vừa dứt, trên sân liền có không ít người bắt đầu la ó.

"Tộc trưởng của chúng tôi bảo ngài dạy chúng tôi võ học và kiếm pháp, chứ không phải dạy chúng tôi đối phó với sinh tử!" "Huống hồ người đứng trước mặt tôi bây giờ không có oán thù gì với tôi, tại sao tôi phải dốc hết toàn lực ra tay với người đối diện?" "Hừ, ngài làm vậy không phải là đang đùa giỡn chúng tôi sao?

Những người này tuy bình thường đều có xảy ra khẩu chiến với chúng tôi, nhưng cũng không đến mức phải để chúng tôi liều chết với nhau chứ!" "Nếu ngài đang đùa giỡn chúng tôi, vậy tôi bây giờ rời đi!" Nói xong, trên sân liền có không ít người bắt đầu cởi đồ trên người, đi ra khỏi diễn võ trường.

Đông Vương Công thấy có người rời đi, trong mắt cũng lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Nếu đám người này toàn bộ rời đi, vậy đối với y cũng là một chuyện rất tốt, đỡ phải ở đây nói nhảm với đám người không có kiến thức này.

Nếu đám người này không nghe, vậy cũng không cần thiết phải ép buộc.

Trần Lan ở bên cạnh cũng đang ngơ ngác, vừa rồi nghe lời của Đông Vương Công, bản năng muốn mở miệng phản bác.

Nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua mình đã làm với Đông Vương Công, sự thôi thúc trong lòng lại bị nàng đè nén xuống, đứng sang một bên chuẩn bị tĩnh quan kỳ biến.

Ngược lại, Trần Nguyên đứng cách Trần Lan không xa, sau khi nghe lời của Đông Vương Công, con ngươi lóe lên hai lần, sau đó liền không chút do dự rút trường kiếm trong tay, đâm về phía người đối diện.

Người đối diện thấy Trần Nguyên không hiểu sao lại ra tay với mình, cả người cũng vô cùng tức giận.

"Tên này bị ngốc à?

Không nghe ra lời nói kia là đang đùa giỡn chúng ta à, đồ ngốc, nghe không hiểu à!" Lúc này trong tai Trần Nguyên làm gì nghe được giọng nói của người khác, bây giờ cậu đang suy ngẫm ý đồ của Đông Vương Công, trường kiếm trong tay không ngừng múa may.

Người đối diện thấy Trần Nguyên cứ từng bước ép sát như vậy, bị ép không còn cách nào khác đành phải rút trường kiếm của mình ra chống cự.

Người này vừa đánh vừa cầu cứu những người xung quanh, hy vọng có thể kéo Trần Nguyên ra.

Dù sao thì những người ở đây đều là đệ tử xuất sắc của tứ đại gia tộc, thực lực vốn đã hơn Trần Nguyên, nếu không cẩn thận đánh bị thương Trần Nguyên, e rằng đều không ra khỏi được phủ thành chủ.

Vì vậy, vị đệ tử này thấy Trần Nguyên từng bước ép sát, thực sự có chút tức giận.

Kiểu đánh này lại không thể dùng toàn lực, phải cẩn thận, sợ làm

bị thương người trước mắt, cảm giác uất ức này thực sự khiến người này khó chịu.

Trần Nguyên tự nhiên cũng thấy được sự lo lắng trong mắt người kia, bèn nói một câu.

"Lời của sư phụ vừa rồi ngươi không nghe sao?

Ở đây, chúng ta là đối thủ, phải toàn lực ứng phó.

Nếu ngươi không dùng toàn lực với ta, chết dưới kiếm của ta, vậy đừng trách ta!" Nói xong, trường kiếm trong tay Trần Nguyên đột nhiên xoay về phía sau, một cú ngửa người ra sau, trường kiếm trong tay liền chém về phía đầu của đệ tử tứ đại gia tộc.

Nếu không phải vị đệ tử này phản ứng kịp thời, bây giờ đầu e rằng đã bị Trần Nguyên chém đứt rồi.

Cục đất sét còn có ba phần tính khí, huống hồ Trần Nguyên lại từng bước ép sát như vậy.

"Đây là ngươi ép ta, nếu làm ngươi bị thương, sau này đừng có tính sổ!" Nói xong, vị đệ tử kia cũng rút trường kiếm trong tay ra, sau đó liền xông về phía Trần Nguyên.

Đông Vương Công đứng ở xa thấy Trần Nguyên tin tưởng tuyệt đối vào lời nói của mình, trong con ngươi cũng lóe lên một tia cười.

Chỉ là nụ cười này không duy trì được bao lâu, Trần Nguyên liền bị người đối diện đánh bay ra ngoài.

Người kia dùng lực rất lớn, trực tiếp đánh Trần Nguyên đến hộc máu.

Trần Lan ở bên cạnh thấy đệ đệ mình bị thương, cả người cũng như một con sư tử xù lông, mắt thấy sắp lao lên.

"Ta đã nói rồi, nếu không muốn động, có thể rời đi.

Nhưng đừng làm phiền người khác tu luyện.

Nếu để ta thấy ngươi tự ý ra tay, đừng trách ta đuổi ngươi ra ngoài!" Ngay lúc Trần Lan sắp ra tay, giọng nói lạnh như băng của Đông Vương Công đột nhiên vang lên bên tai nàng, khiến Trần Lan không tự chủ được mà rùng mình một cái, động tác trong tay cũng dừng lại.

Nhưng bây giờ thấy đệ đệ mình bị đánh đến thổ huyết, trong lòng cũng vô cùng đau xót, sau đó nhìn thanh kiếm trong tay, rồi đột nhiên rút ra, tấn công người đối diện.

Nếu đã không thể giúp đệ đệ trút giận, vậy thì để tộc nhân của hắn chịu thương tổn, như vậy cũng coi như huề nhau.

Người đứng đối diện Trần Lan thấy nàng đột nhiên tấn công mình, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười khổ.

Trong lòng cũng thầm mắng một câu.

Danh tiếng của Trần Lan người này đã sớm nghe qua.

Khi ở phủ thành chủ, đã bị phụ thân dặn đi dặn lại, nhất định phải cẩn thận đối phó với người của phủ thành chủ, không được gây chuyện với người của phủ thành chủ.

Càng không được ra tay làm bị thương người của phủ thành chủ.

Nhưng bây giờ thấy hai người Trần Lan và Trần Nguyên răm rắp nghe theo lời của người thần bí kia, trong mắt cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Bởi vì, lúc này nếu không ra tay, kết quả cuối cùng sẽ giống như Trần Nguyên bị người ta đánh thổ huyết.

Vì vậy, bây giờ hắn không thể không toàn lực ra đòn để đối phó với người phụ nữ hung hãn trước mặt.

Cùng với việc Trần Lan và Trần Nguyên lần lượt hành động, những người xung quanh cũng không thể chờ đợi được nữa, nhìn người đối diện, sau đó lần lượt hành động.

Có người để phòng ngừa người khác bị thương, đã ném trường kiếm trong tay sang một bên, sau đó tay không giao đấu.

Đông Vương Công đứng ở xa thấy đám người này không phải đồ ngốc, trong con ngươi cũng lóe lên một tia cười.

Sau đó gật đầu, xem ra đám người này cũng có chút ngộ tính.

Dạy dỗ chúng cũng không đến nỗi khiến y cạn lời.

Trên sân, tình hình chiến đấu vô cùng ác liệt, Đông Vương Công ở xa yên lặng nhìn những người này đánh nhau trên diễn võ trường gần nửa canh giờ, trên người ai cũng có vết thương.

Trên người Trần Lan cũng không ngoại lệ, kiểu đấu pháp không cần mạng này khiến ai cũng không đỡ nổi, chỉ cần hơi sơ suất là sẽ bị thương, thậm chí có người còn gãy mấy chiếc xương sườn, có thể thấy ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Đông Vương Công thấy những người có mặt tại hiện trường đều đã rèn luyện gần xong, đột nhiên hét lên một tiếng dừng lại.

Những người trên diễn võ trường nghe tiếng của Đông Vương Công, ai nấy đều ngã ngồi xuống đất, sau đó thở hổn hển.

Có không ít người đang rên rỉ đau đớn, dù sao trận chiến này là trải nghiệm mà cả đời họ chưa từng có.

Nhưng chưa kịp nghỉ ngơi đủ, giọng nói của Đông Vương Công lại vang lên bên tai họ.

Chương 568

"Ai cho các ngươi ngồi xuống, mau đứng dậy, chạy quanh diễn võ trường ba mươi vòng!" "Hả?" Các đệ tử xung quanh nghe Đông Vương Công đột nhiên hạ lệnh như vậy, ai nấy đều cảm thấy khó tin.

Vừa rồi mới dùng hết sức lực toàn thân, trong đó có không ít người đã bị thương rất nặng.

Lúc này Đông Vương Công lại không cho nghỉ ngơi, lại bảo họ chạy quanh diễn võ trường này ba mươi vòng.

Nếu không bị thương, chút khó khăn này đối với họ chỉ là bài tập khởi động mà thôi.

Nhưng bây giờ trên người ai cũng có vết thương ít nhiều, thêm vào đó sức lực đều đã dùng hết, linh khí trong cơ thể cũng đã tiêu hao cạn kiệt.

Diễn võ trường của phủ thành chủ lại vô cùng rộng lớn, ba mươi vòng chạy xong e rằng không một ai có mặt tại hiện trường có thể đứng vững nói chuyện được.

Trần Lan và Trần Nguyên nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia trầm tư, nhưng hai người lần này đều đã quen rồi, nghe Đông Vương Công hạ lệnh liền một trước một sau chạy quanh diễn võ trường.

Trần Lan ban đầu có chút kháng cự, nhưng sau trận đánh vừa rồi, nàng cũng cảm thấy toàn thân thoải mái, đã lâu không có cảm giác như vậy.

Cho nên bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy liền không chút do dự mà chấp hành, bởi vì nàng có một cảm giác, nếu làm theo lời

Đông Vương Công, thực lực nhất định sẽ có một sự đề thăng rất lớn.

Các đệ tử của tứ đại gia tộc thấy tiểu thư và thiếu gia được nuông chiều từ bé của phủ thành chủ đều đã bắt đầu chạy, nếu mình không hành động, e rằng lại bị người của phủ thành chủ cười nhạo.

Cho nên những người này liền tập tễnh đứng dậy từ dưới đất, sau đó chậm rãi chạy quanh diễn võ trường.

Đông Vương Công thấy đám người này nghe theo mệnh lệnh không chút sai sót, nụ cười trong mắt càng thêm rạng rỡ.

Tuy bảo đám người này chạy quanh diễn võ trường, nhưng lại không quy định tốc độ, cho nên đám người chạy rất chậm, y cũng không lên tiếng thúc giục, yên lặng đứng ở trung tâm diễn võ trường, chờ đợi những người này hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian trôi qua nhanh, thành tích của Trần Lan trong đám người quả thực xuất sắc.

Trong tứ đại gia tộc cũng có mấy hạt giống tốt đáng để bồi dưỡng.

Về phần Trần Nguyên, thể chất vốn đã kém, nếu không phải dựa vào một hơi gắng gượng, cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ ba mươi vòng.

Trong khoảng thời gian đó, có không ít người vì thể lực không chống đỡ nổi mà ngất đi.

Đông Vương Công thấy tình huống này, cũng cho người của phủ thành chủ chuẩn bị một thùng nước muối, để họ bổ sung lượng muối trong cơ thể.

Những người này quá được nuông chiều, tuy có linh lực chống đỡ, nhưng thể năng thực sự quá yếu.

Những người như vậy nếu hơi sơ suất, e rằng sẽ bị người khác đánh cho tơi tả.

Nếu bây giờ đám người này yêu cầu huấn luyện, vậy y tự nhiên sẽ thể hiện thực lực, nếu không, đám người này ở bên cạnh y mấy tháng, lại không có một chút tác dụng nào, vậy thật sự làm hỏng danh tiếng của y.

Thấy những người có mặt tại hiện trường đều đã chạy xong ba mươi vòng, Đông Vương Công mới hài lòng gật đầu, sau đó ra hiệu cho những người có mặt tại hiện trường ngồi xuống tại chỗ.

Mọi người của tứ đại gia tộc cũng như người của phủ thành chủ đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó cơ thể mềm nhũn ngồi xuống đất.

Trần Nguyên tuy cơ thể mệt mỏi, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia hy vọng, bởi vì phương pháp huấn luyện này của Đông Vương Công là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Dù sao trong nhận thức của cậu, mạnh yếu của một người chỉ phụ thuộc vào cảnh giới, chỉ cần cảnh giới tăng lên, người đó liền là thiên tài vạn người có một, không có ai quan tâm đến sức mạnh thể chất.

Vì vậy, bây giờ đột ngột thấy Đông Vương Công dùng phương pháp này huấn luyện, trong mắt cậu mới tràn đầy hy vọng, có lẽ đúng như người trước mắt này nói, sau này cậu cũng có thể trở thành một cường giả.

"Ta biết, các ngươi chắc chắn có thắc mắc về mệnh lệnh ta vừa đưa ra, bây giờ ta sẽ cho các ngươi câu trả lời!" Đông Vương Công nhìn mọi người, tiếp tục nói: "Tất cả mọi người lập tức khoanh chân ngưng thần, liên tục cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, sau đó những người sắp đột phá cảnh giới hãy nhân cơ hội này nhanh chóng đột phá!" Những người xung quanh nghe Đông Vương Công nói vậy, ai

nấy đều trợn to mắt, sau đó vội vàng khoanh chân ngồi trên đất, yên lặng ngưng thần cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể.

Trần Nguyên cũng làm theo mệnh lệnh của Đông Vương Công, khi chìm đắm vào trong cơ thể, suýt chút nữa người này đã bị linh khí trong cơ thể dọa cho một phen.

Vừa rồi lúc chạy ba mươi vòng, linh lực trong cơ thể rõ ràng đã tiêu hao cạn kiệt, căn bản không còn dư thừa, nhưng bây giờ ngồi ở đây một lúc, linh lực trong cơ thể liền sung mãn, mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Người này tuy tư chất không tốt, nhưng phủ thành chủ có tiền, từ nhỏ đã lớn lên trong bồn tắm linh dược.

Cho nên, việc huấn luyện cường độ cao như vậy đã kích phát tiềm năng trong cơ thể cậu.

Vốn đã đạt đến Hoàng giai hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào Huyền giai, lúc này lại bị Đông Vương Công huấn luyện như vậy, linh lực trong cơ thể cũng đã đạt đến mức độ bão hòa.

Bây giờ chỉ cần hơi dùng sức một chút, liền vượt qua được ngưỡng cửa của Hoàng giai, chính thức bước vào Huyền giai.

Năm nay cậu đã mười bảy tuổi, mười bảy tuổi tiến vào Huyền giai, không còn là một phế vật nữa.

Vì vậy, trong lòng cũng tràn đầy niềm vui.

Nếu không phải có Đông Vương Công ở bên cạnh, e rằng cậu đã không kiềm chế được niềm vui, nhảy lên khỏi mặt đất reo hò mấy tiếng.

Đông Vương Công thấy có không ít người tại hiện trường đều bắt đầu lần lượt đột phá, trong mắt cũng có mấy phần ý cười, sau đó đi

thẳng đến trước mặt Trần Nguyên, vỗ vỗ vai cậu.

"Nếu cảm thấy vui mừng, vậy thì đừng kìm nén, hét lớn ra, đối với ngươi cũng có lợi!" Trần Nguyên vừa mở mắt ra liền thấy Đông Vương Công đang đứng trước mặt mình, ánh mắt của Đông Vương Công lúc này cũng đầy vẻ vui mừng.

Trần Nguyên thấy Đông Vương Công lộ ra vẻ mặt như vậy cũng cảm thấy được cổ vũ, sau đó đột nhiên đứng dậy từ dưới đất, cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

"Đa tạ sư phụ chỉ đạo!" Sau khi lời của Trần Nguyên dứt, có không ít người tại hiện trường đã tỉnh táo lại.

Thấy Trần Nguyên hành lễ với Đông Vương Công, tất cả mọi người đều đứng dậy từ dưới đất, sau đó vô cùng cung kính cúi chào Đông Vương Công.

Đông Vương Công chỉ huấn luyện một buổi sáng, đã có thể khiến họ cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, những người có mặt tại hiện trường ít nhiều đều có những đột phá nhỏ.

Bây giờ, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều vô cùng cảm kích Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy sự chuyển biến của đám đệ tử này, cũng vô cùng hài lòng gật đầu, sau đó mới đặt tầm mắt lên người Trần Lan, bởi vì tất cả mọi người tại hiện trường đều đã đột phá xong, duy chỉ có nha đầu thối này khoanh chân ngồi tại chỗ, mày nhíu chặt, dường như gặp phải vấn đề khó khăn.

Đông Vương Công thấy tình huống này, cũng bước tới, đi kiểm tra kỹ tình hình của Trần Lan, sau đó thầm mắng một tiếng, rồi một chưởng vỗ vào lưng Trần Lan.

"Phụt!" Cùng với một chưởng của Đông Vương Công, Trần Lan

thổ ra một ngụm máu tươi, sau đó mơ hồ mở mắt ra.

Khi thấy những người xung quanh đều đã đứng dậy khỏi mặt đất, Đông Vương Công lại đang đứng trước mặt mình, càng khiến nàng cảm thấy có chút xấu hổ.

Nàng còn chưa kịp mở miệng, ánh mắt lạnh như băng của Đông Vương Công đã xuất hiện trước mặt Trần Lan.

"Ngươi không muốn sống nữa à, hay là cảm thấy mạng của ngươi không đáng tiền?" Trần Lan nghe lời của Đông Vương Công cũng lộ vẻ xấu hổ, vừa rồi nàng cũng chỉ có chút nóng vội, muốn đột phá Huyền giai đỉnh phong mà thôi, lại không ngờ tạm thời gặp phải trở ngại, suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

Nếu không phải Đông Vương Công ở phía sau vỗ một chưởng, bây giờ e rằng kinh mạch đã đứt đoạn, trở thành một phế nhân rồi.

Vì vậy bây giờ nghe Đông Vương Công mắng như vậy, thật không dám cãi lại.

Những người xung quanh ban đầu thấy Đông Vương Công đột nhiên ra tay với Trần Lan đều giật nảy mình, nhưng bây giờ thấy Đông Vương Công nghiêm túc như vậy, lớn tiếng mắng Trần Lan, tất cả mọi người đều nuốt nước bọt.

Đặc biệt là khi thấy đại tiểu thư nhà họ Trần ngoan ngoãn đứng trước một người xa lạ, nghe lời như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin được.

Chương 569

Dù sao thì Trần Lan ở thành Ngân Châu nổi tiếng là người chua ngoa, phàm là có ai chọc giận nàng hoặc người nhà họ Trần, đều không tránh khỏi bị báo thù.

Trong cả thành Ngân Châu, không có ai muốn giao du với nha đầu thối này.

Bây giờ thấy nha đầu này bị người ta chế ngự, tất cả mọi người suýt chút nữa đã không nhịn được mà vỗ tay khen ngợi.

Đông Vương Công thấy nha đầu này bị mình mắng mà không cãi lại, trong mắt cũng lộ ra một tia ngạc nhiên, sau đó quay người nhìn những người khác.

"Chuyện lần này tốt nhất các ngươi đều xem kỹ một lần.

Nàng ta nóng vội, nếu không phải ta ra tay kịp thời, e rằng bây giờ đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Tu luyện một đường, nhớ kỹ không được nóng vội, cũng phải nắm chắc chừng mực, đừng vì một lúc muốn làm anh hùng mà làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy!" "Vâng!" Phía dưới, không một ai dám phản bác những lời của Đông Vương Công.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Trần Lan, đặc biệt là bây giờ thấy bộ dạng của Trần Lan, trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ sùng bái đối với Đông Vương Công.

Dù sao thì người có thể chế ngự được người như Trần Lan, quả thực không phải người thường có thể so sánh được.

Đông Vương Công nhìn thành quả của ngày hôm nay, cũng vô cùng hài lòng, sau đó liền phất tay với đám người.

“Buổi sáng đến đây thôi.

Chiều nay lại tập trung ở diễn võ trường, lúc đó ta sẽ chính thức dạy các ngươi kiếm pháp!” Những người xung quanh nghe Đông Vương Công đột nhiên nói vậy, ai nấy đều trợn to mắt, trong mắt đều lộ ra vẻ không thể tin được.

Ban đầu họ cứ ngỡ Đông Vương Công muốn dạy kiếm pháp và võ học chỉ là nói đùa cho vui, không ngờ Đông Vương Công lại thực sự nghiêm túc muốn dạy kiếm pháp.

Sau đó, đại bộ phận người ở đó đều bị những lời vừa rồi của Đông Vương Công dọa cho chạy mất, giờ đây số người còn lại trên diễn võ trường chẳng còn bao nhiêu.

Vì vậy, khi nghe những lời của Đông Vương Công, trong lòng họ đều dâng lên một niềm vui sướng tột độ.

Dù sao thì năng lực của Đông Vương Công, những người có mặt ở đây đều đã nghe qua, nếu được Đông Vương Công truyền thụ, chắc chắn thực lực sẽ tăng mạnh trong thời gian ngắn.

Huống hồ, họ vừa mới cảm nhận được lợi ích mà buổi huấn luyện của Đông Vương Công mang lại.

Cho nên lúc này, khi nghe câu nói của Đông Vương Công, mỗi người đều tin tưởng không chút nghi ngờ.

Sau đó, họ gắng gượng đứng dậy, cung kính hành lễ với Đông Vương Công rồi mới lui khỏi diễn võ trường.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Đông Vương Công quay đầu, bất ngờ liếc nhìn Trần Lan và Trần Nguyên.

“Buổi huấn luyện sáng nay kết thúc tại đây, hai người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chẳng lẽ không cần về tắm rửa, trị thương sao?" Trần Nguyên và Trần Lan nghe lời Đông Vương Công, cả hai đều lộ vẻ lúng túng, đặc biệt là Trần Lan, vừa rồi nàng quá nóng vội, suýt nữa hại mình tẩu hỏa nhập ma, giờ đây vẫn còn chút sợ hãi.

Lý do nàng ở lại cũng chỉ muốn thỉnh giáo kiến giải của Đông Vương Công về phương diện tu luyện mà thôi.

Nhưng mục đích ở lại của Trần Nguyên lại không giống Trần Lan, bởi vì vừa rồi hắn đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí nóng rực, cảm giác này hắn chưa từng trải qua, vì vậy mới ở lại để cùng Đông Vương Công thảo luận về nguyên nhân của hiện tượng kỳ lạ này trong cơ thể.

Nhưng hắn không ngờ, đợi tất cả mọi người rời đi, nhị tỷ của hắn lại không chịu đi, khiến hắn có chút không biết phải làm sao.

Đông Vương Công nhìn biểu cảm khác nhau trên gương mặt Trần Nguyên và Trần Lan, trong lòng cũng đoán được phần nào, đặc biệt là khi nhìn Trần Nguyên, ánh mắt của hắn như đang nhìn một khối ngọc quý.

Thiên tư của tên nhóc này còn tốt hơn trong tưởng tượng của hắn, chỉ một buổi huấn luyện nhỏ như vậy đã kích phát được uy lực của kiếm thể trong người.

Nếu cứ tiếp tục huấn luyện như thế này, thành tựu tương lai của tiểu tử này nhất định sẽ không phải người thường có thể đo lường.

Vì vậy, khi thấy hai người họ đứng đó không đi, chỉ nhìn mình chằm chằm, hắn liền cất lời.

"Tình hình của hai người ta đều biết cả.

Bây giờ mau về nghỉ ngơi, trị thương đi, sau bữa trưa, ta sẽ đưa ra phương án riêng cho mỗi người.

Đợi một thời gian nữa ta sẽ dạy kiếm pháp cho các ngươi, cho nên chiều nay có thể không cần đến diễn võ trường nữa!" "Vì sao?" Trần Nguyên nghe Đông Vương Công nói vậy, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, hắn đã chờ đợi ngày này, vô cùng hy vọng Đông Vương Công sẽ dạy kiếm pháp, không ngờ Đông Vương Công lại đột nhiên nói một câu như vậy, thực sự khiến hắn có chút luống cuống.

"Đúng vậy, vì sao?

Ngươi phải cho ta một lý do chứ, chiều nay ngươi muốn truyền thụ kiếm pháp cho người khác, nhưng lại bảo ta không cần đến.

Ý ngươi là gì, xem thường ta sao?" Trần Lan vốn là một nha đầu không biết giữ mồm giữ miệng, nay thấy Đông Vương Công đối xử phân biệt, càng không nhịn được cơn tức, nên mới nói ra những lời trong lòng mà không suy nghĩ.

Đông Vương Công nghe nha đầu Trần Lan nói vậy, cũng chỉ đành bất lực lắc đầu.

Nha đầu này giống như con nhím, toàn thân đầy gai, gặp ai cũng muốn châm chích.

Đúng là khiến người ta có chút bực mình.

"Nha đầu sao cứ vô lý như vậy?

Ta vừa mới nói rõ với các ngươi rồi, thể chất của hai người không phù hợp để luyện kiếm pháp ta dạy hôm nay, hoàn toàn không tương thích với thể chất của các ngươi.

Nếu muốn ta dạy kiếm pháp thì cũng không phải là không được, nhưng sẽ ảnh hưởng đến tiến trình sau này, như vậy các ngươi cũng nguyện ý tiếp tục theo ta học kiếm pháp sao?" Trần Nguyên nghe lời Đông Vương Công, suy tư nhìn hắn một cái, sau đó gật đầu với hắn.

"Nếu lão sư đã dặn dò như vậy, đệ tử nhất định sẽ làm theo.

Chiều nay đệ tử sẽ không đến diễn võ trường nữa, sau khi trở về đệ tử sẽ luyện lại phương pháp mà lão sư đã dạy hôm nay!" "Đúng là đứa trẻ có thể dạy dỗ! (Tạm dịch: Trẻ nhỏ có thể dạy dỗ!)" Đông Vương Công nghe lời Trần Nguyên, trong mắt cũng lộ ra một nụ cười, sau đó quay đầu nhìn Trần Lan.

"Ngươi cũng nên học hỏi đệ đệ của mình đi, xem người ta phóng khoáng biết bao.

Cho nên, sau này làm việc gì cũng phải dùng não một chút.

Kiếm pháp chiều nay quả thực không hợp với ngươi.

Kiếm pháp ta muốn dạy cho ngươi còn cao thâm hơn nhiều so với kiếm pháp ta sắp truyền thụ cho bọn họ.

Cho nên từ hôm nay trở đi, ngươi chỉ cần đến vào mỗi buổi sáng, đến tối ta sẽ dạy riêng cho ngươi!" Trần Lan vốn đang tức giận, nhưng bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, cơn giận của nàng lập tức tan biến, sau đó liền gật đầu với Đông Vương Công rồi dẫn đệ đệ của mình trở về trạch viện.

Dù sao thì bây giờ toàn thân nàng cũng đau nhức, Đông Vương Công bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, đó cũng là điều nàng cầu còn không được.

Sau khi rời khỏi diễn võ trường, Trần Lan quay đầu nhìn đệ đệ một cái.

"Vừa rồi ngươi ở lại, muốn nói gì với tên kia?" "Không, không có gì, thấy nhị tỷ ở lại nên đệ cũng ở lại thôi!" Trần Lan nghe lời Trần Nguyên, suy tư nhìn hắn một cái, rồi hồ nghi nhìn vết thương trên tay Trần Nguyên.

"Lát nữa dùng bữa trưa xong, đến phòng của ta, ta có thuốc đặc hiệu ở đó, hiệu quả rất tốt đối với ngoại thương, ngươi thử xem!"

Trần Nguyên nhìn vết thương trên cánh tay mình, nghe lời Trần Lan cũng không từ chối, liền gật đầu với nhị tỷ.

Chương 570

"Đa tạ nhị tỷ, lát nữa tiểu đệ nhất định sẽ đến!" "Ồ, tên tiểu tử nhà ngươi sao dạo này thay đổi lớn thế, biết khách sáo với tỷ tỷ rồi, thật hiếm thấy!" Trần Nguyên nghe lời nhị tỷ, trong mắt cũng lộ ra vẻ lúng túng, nhớ lại bộ dạng trước kia của mình, trong mắt cũng dâng lên một loại cảm xúc khác lạ.

Đúng là hắn trước đây là một tên khốn nạn.

Mặc dù người trong phủ Thành chủ đối xử lạnh nhạt với hắn, nhưng cũng có những chỗ khiến người ta cảm thấy ghê tởm ở hắn.

Ví dụ như các đệ tử trong phủ Thành chủ mỗi ngày vào lúc rạng sáng đều sẽ đến diễn võ trường, khổ cực tu luyện, rèn luyện thân thể, nhưng hắn lại khác, mỗi ngày đều dẫn theo vài tên tùy tùng gây chuyện thị phi trong thành Ngân Châu.

E rằng bây giờ trong toàn bộ phủ Thành chủ đều có người không vừa mắt hắn, huống hồ hắn lại là con trai của Thành chủ, phạm lỗi, người khác cũng không làm gì được hắn.

Chính thái độ này mới khiến người trong phủ Thành chủ càng thêm chán ghét hắn.

Cho nên bây giờ nghe nhị tỷ cũng đột nhiên lên tiếng khen ngợi, trong mắt hắn ngoài vẻ lúng túng ra, càng nhiều hơn là sự hối hận.

"Nhị tỷ yên tâm, tiểu đệ từ hôm nay nhất định sẽ làm người mới, không còn làm những chuyện hỗn xược ở Ngân Châu nữa.

Nhị tỷ đừng để ý!" "Những năm qua tiểu đệ cũng đã khiến nhị tỷ và đại ca phải lo lắng, bây giờ cũng đến lúc tiểu đệ gánh vác trách nhiệm rồi!" Trần Lan nghe đệ đệ mình đột nhiên nói ra một tràng như

vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia lệ hoa.

Bây giờ nàng đột nhiên cảm thấy đệ đệ của mình tốt nhất là đừng lớn lên.

Nay nhìn đệ đệ đột nhiên trở nên hiểu chuyện như vậy, trong lòng ngoài cảm động ra càng nhiều hơn là sự thương xót.

"Yên tâm đi, có nhị tỷ và đại ca ở đây, không ai bắt nạt được ngươi đâu.

Nếu ngươi tiếp tục sống những ngày tháng như trước, nhị tỷ dám bảo đảm, không ai dám bàn tán sau lưng ngươi.

Nếu nhị tỷ nghe thấy ai nói xấu sau lưng ngươi, nhị tỷ nhất định sẽ không tha cho người đó!" Trần Lan tưởng rằng trong phủ lại có ai đó nói lời ong tiếng ve bên tai Trần Nguyên, nên mới khiến đệ đệ của nàng đột nhiên có sự thay đổi lớn như vậy.

Nhưng chưa kịp nói hết câu, đệ đệ của nàng đã lắc đầu với nàng.

"Nhị tỷ, chuyện này không cần người phiền lòng đâu.

Đệ đệ trong mắt người của phủ Thành chủ là bộ dạng gì, ta cũng tự biết mình, không trách họ, tất cả đều là do ta tự làm tự chịu." "Bởi vì ta tư chất thấp kém nên mới sa sút như vậy, nhưng bây giờ lão sư đã nói rõ với ta, thiên phú của ta không thua kém nhị tỷ, cũng đã thắp lại lòng tự tin của ta.

Từ hôm nay trở đi, ta nhất định sẽ trở thành người đàn ông mà nhà họ Trần nên có, xin nhị tỷ yên tâm!" Trần Lan nghe đệ đệ nói câu này, trong lòng cũng thở dài.

"Được rồi, nếu ngươi đã nói vậy, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản nữa.

Nhưng tên biến thái đó huấn luyện người thật có nghề, lát nữa đến

phòng ta lấy thêm một ít đan dược trị thương, ta sợ ngươi không chịu nổi!" Trần Nguyên vốn được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng chịu khổ, nay đột nhiên bị Đông Vương Công huấn luyện như vậy, thân thể hắn chắc chắn không chịu nổi.

Trần Lan cũng lo lắng về điều này, nên mới chuẩn bị thêm cho Trần Nguyên.

Trần Nguyên thấy nhị tỷ quan tâm mình như vậy, đặc biệt là lo lắng cho mình, cũng không từ chối ý tốt của Trần Lan, gật đầu với nàng.

"Vậy được, đợi ta ăn trưa xong sẽ đến phòng nhị tỷ, lúc đó nhị tỷ đừng keo kiệt nhé!" "Tiểu tử ngươi, xem ngươi nói kìa.

Ta từ học viện hoàng gia của vương quốc Lạc Nhật trở về, thuốc trị thương trong tay ta tự nhiên là loại tốt nhất, ngươi cứ lấy dùng là hợp nhất!" Nói xong, hai tỷ đệ một trước một sau đi đến thực đường của phủ Thành chủ.

Chỉ không phát hiện ra, sau khi họ bước vào thực đường, một bóng người lặng lẽ xuất hiện sau lưng họ.

Đông Vương Công thấy hai tỷ đệ đoàn kết như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

Hai người càng đoàn kết, tu luyện môn kiếm pháp kia cũng sẽ càng thuận lợi.

Uy lực cũng sẽ càng lớn.

Bây giờ hắn thực sự có chút tò mò, hai người họ sau khi tu luyện môn kiếm pháp đó đến đại thành sẽ trông như thế nào?

Cho nên bây giờ thấy hai người bước vào thực đường ăn cơm, hắn cũng nhấc chân đi vào, dù sao hắn cũng đã bận rộn cả một buổi sáng, tuy không ra tay, nhưng cũng khá tốn sức mắt, nếu không bổ

sung năng lượng, thật sự có chút không ổn, huống hồ phủ Thành chủ làm khá tốt về khoản ẩm thực, dù sao võ giả cũng cần bổ sung năng lượng.

Nhưng Đông Vương Công không quang minh chính đại bước vào thực đường trước mặt những người đó.

Sau khi vào trong, hắn lấy một phần cơm và thức ăn rồi rời khỏi thực đường, sau đó trở về phòng của mình bắt đầu dùng bữa trưa.

Ăn cơm xong, Đông Vương Công dặn người bên ngoài mang bát đĩa đi, rồi ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu điều tức.

Năng lượng bên trong hai quả trái cây lần trước hắn dùng vẫn chưa tiêu hao hết, lúc này phải tiếp tục nhắm mắt ngưng thần, điều tức, hấp thụ toàn bộ dược lực của quả trái cây đó.

Lần trước khi giao đấu với gã thần bí kia, cũng đã kích thích sự khuếch tán dược lực của quả trái cây đó ở một mức độ nhất định.

Năng lượng còn sót lại của quả trái cây bây giờ không nhiều, chắc chắn chiều nay có thể hấp thụ hoàn toàn năng lượng chứa trong quả trái cây đó.

Sau khi nhận được lợi ích từ quả trái cây đó, Đông Vương Công càng thêm tò mò về thế giới này.

Năng lượng trong một quả trái cây nhỏ bé lại khiến hắn liên tiếp đột phá mấy đại quan ải, thẳng tiến đến cái gọi là Tạo Hóa Chi Cảnh.

Đúng vậy, thực lực của hắn bây giờ đã gần đến Tạo Hóa Chi Cảnh, nếu gã thần bí kia tái đấu với hắn, hắn có tự tin trong vòng ba hiệp sẽ đánh gã đó nằm sấp.

Tất cả đều bắt nguồn từ hai quả trái cây hắn đã ăn.

Thời gian này hắn cũng đã đọc không ít sách trong phủ Thành chủ,

tự nhiên cũng hiểu được hai quả trái cây hắn vừa dùng là thứ gì.

Âm Dương Tạo Hóa Quả, cái tên đặt cũng khá hay, nếu có cơ hội, thật muốn đi tìm xem còn có loại quả này không, nếu có thêm mười quả tám quả nữa, chẳng phải có thể trực tiếp đạt đến đỉnh phong của võ giả thế giới này sao?

Nếu có người nghe thấy lời của Đông Vương Công như vậy, e rằng sẽ không nhịn được mà cho gã này hai cái tát tai.

Loại thiên địa kỳ quả này vốn là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Có được một quả đã là may mắn lắm rồi, tên nhóc này được hai quả mà còn không biết đủ, lại còn muốn mười quả tám quả.

Nếu Tông chủ Thần Kiếm Tông ở đây, e rằng sẽ một chưởng vỗ vào đầu Đông Vương Công.

Chiếm hết cơ duyên rồi mà còn dám ở đây khoác lác.

Vì một quả Âm Dương Tạo Hóa Quả, Tông chủ Thần Kiếm Tông không biết đã chuẩn bị bao nhiêu năm, cũng không biết đã khảo sát bao nhiêu địa hình, xem bao nhiêu bản đồ phong thủy, mới xác định được một vị trí như vậy.

Đợi đến lúc phái người đến đó hái thành quả, lại xảy ra một loạt chuyện như vậy, không những thế, thành quả mà mình tâm tâm niệm niệm cũng bị người khác chiếm làm của riêng.

Chuyện này xảy ra trên đầu ai, e rằng cũng sẽ không bình tĩnh được như vậy.

Trong lúc Đông Vương Công đang mơ mộng đẹp đẽ, trên một ngọn núi cách thành Ngân Châu ngàn dặm.

Ngọn núi này vô cùng hùng vĩ, đỉnh núi cao chót vót, từ xa nhìn lại,

giống như một ngọn tiên sơn mọc trên mây.

Trên đỉnh núi, thỉnh thoảng có tiếng hạc tiên cùng hót!

Chương 571

Có tiếng gầm rú của những loài dã thú khác nhau.

Trông như một khung cảnh vô cùng tường thụy (điềm lành).

Trên ngọn núi này, thỉnh thoảng có thể thấy một hai người ngự kiếm phi hành, áo trắng bay phấp phới, như tiên tử hạ phàm.

Nơi đây chính là tông chỉ của Thần Kiếm Tông.

Lúc này tại đại sảnh nghị sự của Thần Kiếm Tông.

Một người đàn ông trung niên mặc áo bào dài màu trắng, khí chất phiêu diêu đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa đại sảnh.

Sắc mặt của người này trông không tốt, đặc biệt là đôi mắt hổ kia, ẩn chứa một tia hàn quang.

Mọi người xung quanh thấy uy áp tỏa ra từ người đàn ông ở chính giữa, ai nấy đều rụt cổ lại.

Trước mặt hắn, có mấy vị lão giả toàn thân lôi thôi đang quỳ.

Nếu Đông Vương Công ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay mấy con cá lọt lưới của Thần Kiếm Tông đã trốn thoát khỏi tay hắn.

Mấy người này sau khi trốn thoát khỏi tay Đông Vương Công, liền thi triển mê pháp, nhanh chóng trở về Thần Kiếm Tông cách đó ngàn dặm.

Báo cáo mọi chuyện xảy ra ở thành Ngân Châu lên tông môn.

Đợi đến khi tin tức này truyền về tông môn, Tông chủ của Thần Kiếm Tông đã phá lệ xuất quan.

Lúc này, mấy vị lão giả nhìn Tông chủ Thần Kiếm Tông đang ngồi cao trên chủ vị, toàn thân cũng không ngừng run rẩy.

Lần này họ cũng thất bại vô cùng thảm hại, lúc đến Ngân Châu, là do Đại trưởng lão dẫn đội, mang theo bao nhiêu đệ tử thiên tài trong tông môn.

Không ngờ những đệ tử thiên tài này đều bỏ mạng ở một nơi hoang vu hẻo lánh như vậy, không những thế, ngay cả Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông cũng vẫn lạc ở nơi đó.

Nếu bị các thế lực khác biết được tin này, e rằng sẽ cười rụng răng.

Đại trưởng lão của Thần Kiếm Tông là người có thực lực đỉnh phong của cảnh giới Ngự Kiếm, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào Âm Dương Chi Cảnh, thành tựu đại tạo hóa.

Nhưng bây giờ lại chết ở nơi như vậy, sao có thể không khiến người ta tức giận?

"Theo lời các ngươi, người cướp đoạt Âm Dương Tạo Hóa Quả là một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi?" "Bẩm Tông chủ, đúng là như vậy!" Mấy người bên dưới nghe Tông chủ hỏi, run rẩy trả lời một câu.

"Ngay cả một thanh niên mới hai mươi tuổi cũng không đối phó được, đã từng này tuổi, thân ở vị trí cao, đã từng này tuổi rồi, không phải là sống phí hoài trên thân chó rồi sao?" Tông chủ Thần Kiếm Tông nói ra những lời không tầm thường.

Lại có thể nói ra những lời thiếu giáo dưỡng như vậy.

"Thanh kiếm này ta rất hài lòng, hôm nay diễn luyện kiếm pháp ta sẽ dùng thanh kiếm này.

Ngươi sang bên cạnh lĩnh một thanh kiếm bằng sắt tinh, cẩn thận xem phương pháp ta giảng!" Đông Vương Công dứt lời, thân hình liền xuất hiện bên cạnh thiếu niên kia, rồi đưa tay lấy thanh kiếm gỗ

trong tay thiếu niên, cẩn thận xem xét một hồi, Đông Vương Công vô cùng hài lòng, nói với đám thanh niên đang hoang mang bên dưới.

"Kiếm pháp ở một trình độ nhất định có thể lấy vạn vật làm kiếm, cho nên kiếm trong tay các ngươi trong mắt ta chẳng qua chỉ là một hình thức mà thôi.

Với cảnh giới của ta, bất cứ thứ gì cũng có thể làm kiếm!" Nói rồi Đông Vương Công đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một chiếc lá cây, chiếc lá này là hắn vừa mới dùng bữa trưa xong buồn chán ngắt xuống, vốn định thổi nhạc để tu tâm dưỡng tính, nhưng bây giờ thấy đám thanh niên này trong mắt lộ vẻ khinh thường với thanh kiếm gỗ, nên mới định thể hiện một phen trước mặt chúng.

Đám thanh niên nghe lời Đông Vương Công, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó liền không chớp mắt nhìn Đông Vương Công.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công ném chiếc lá trong tay ra như một phi đao, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Sau đó, trong tầm mắt của họ, chiếc lá mỏng manh đó trực tiếp xuyên thủng tầng nham thạch kiên cố của diễn võ trường.

Người của tứ đại gia tộc có thể không biết một đòn này của Đông Vương Công lợi hại đến mức nào, nhưng các đệ tử của phủ Thành chủ sau khi thấy một chiêu này của Đông Vương Công đều chết lặng.

Người khác không biết, nhưng thân là đệ tử của phủ Thành chủ, tự nhiên biết diễn võ trường này được làm bằng gì.

Mặc dù diễn võ trường trông có vẻ được lát bằng đá, nhưng chỉ họ mới biết bên dưới lớp đá toàn bộ đều là những tinh thể vô cùng cứng rắn.

Cũng có thể nói toàn bộ diễn võ trường này đều được làm bằng kim cương, nhưng bây giờ Đông Vương Công lại dùng một chiếc lá

mỏng manh cắm sâu vào đá ba phân.

Điều này sao có thể không khiến họ kinh ngạc?

Các đệ tử của tứ đại gia tộc tự nhiên cũng thấy được sự kinh ngạc trong mắt các đệ tử của phủ Thành chủ, lúc này trong mắt họ cũng tràn đầy khó hiểu, nhìn chiếc lá đang bị Đông Vương Công cắm trên sàn nhà.

Chiếc lá đó quả thực là lúc đi ăn cơm ở phủ Thành chủ, bên đường có trồng những cây bình thường.

Nhưng bây giờ thấy Đông Vương Công lại dùng một chiếc lá bình thường như vậy cắm thủng sàn nhà, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đông Vương Công thấy một chiêu này đã trấn trụ được tất cả mọi người, mới vô cùng hài lòng, sau đó liền nhấc chân đi đến chỗ chiếc lá, nhẹ nhàng nhặt chiếc lá đó lên.

Càng khiến họ kinh ngạc hơn là, chiếc lá cắm vào nơi cứng rắn như vậy mà không hề có một chút tổn thương nào.

Họ vừa rồi vẫn luôn chú ý động tác ra tay của Đông Vương Công, xác định rằng lúc Đông Vương Công bắn chiếc lá đó ra không hề dùng đến linh lực.

Cũng có thể nói, một đòn này của Đông Vương Công hoàn toàn dựa vào lực đạo trong tay và sức lực toàn thân.

Nhưng chính chiêu này mới khiến họ kinh ngạc đến chết lặng.

Năng lực này hoàn toàn có thể sánh với cảnh giới của cường giả thể tu rồi.

Trên thế giới này, khí tu tuy là chủ lưu của đại lục, nhưng cũng có một số rất ít người đi con đường khác, ví dụ như thể tu đối lập với khí tu.

Những người này ai nấy đều có một thân sức mạnh kinh người, trong cùng một cảnh giới, khí tu nhất định không đánh lại thể tu.

Nhưng số lượng thể tu cực kỳ ít, cho nên khí tu mới xem thường thể tu, cho rằng họ đều là một đám người lỗ mãng.

Nay trong tay Đông Vương Công, họ đã thấy được sự kết hợp giữa khí tu và thể tu, càng khiến họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì trong mắt họ, những người thể tu là do không thể đi con đường khí tu, nên mới bất đắc dĩ đi con đường gian khổ như thể tu.

Dù sao thì thể tu rất khó thăng cấp, còn khí tu chỉ cần cảnh giới đạt được, liền có thể thuận lợi tiến vào giai tầng tiếp theo.

Tuổi thọ của khí tu cũng dài hơn thể tu rất nhiều, ám thương trong cơ thể cũng ít hơn thể tu.

Vì vậy, tất cả mọi người đều tôn sùng khí tu, đối với thể tu lại càng tránh như tránh tà.

"Lão sư, ngài có thể dùng một chiếc lá nhỏ như vậy cắm vào tinh thể cứng rắn, chẳng phải điều đó chứng tỏ lão sư cũng là một người tu luyện thể tu sao?" "Thể tu?" Đông Vương Công nghe lời của đệ tử kia, trong mắt cũng lộ ra vẻ tò mò.

Hắn vẫn chưa hiểu rõ về hệ thống tu luyện của thế giới này, tuy đã bổ sung thêm kiến thức trong phủ Thành chủ, nhưng những gì hắn biết cũng chỉ là một nửa.

Chương 572

Nay trong nhận thức của hắn lại có thêm một loại thể tu, sao có thể không khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

Đám đệ tử bên dưới thấy sau khi người kia nói xong, vẻ mặt Đông Vương Công lộ ra vẻ mờ mịt, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

"Lão sư, có thể ngắt lá làm bị thương người đều là chuyện của thể tu, cho nên…" Đông Vương Công nghe lời của đệ tử kia cuối cùng cũng hiểu ra.

Thấy ánh mắt của những người có mặt nhìn mình cũng có sự thay đổi tinh vi, cuối cùng hắn cũng có mấy phần minh ngộ.

Hóa ra đám người này bắt đầu ghét bỏ hắn.

Chỉ là hắn có chút thắc mắc.

Thể tu thì sao?

Khí tu thì thế nào?

Vốn là kết hợp cả hai, nội ngoại kiêm tu mà thôi.

Bởi vì trong mắt hắn, chỉ có người nội ngoại kiêm tu mới có thể đi xa hơn.

Bởi vì nếu chỉ đơn tu một loại, vậy thì ám thương trong cơ thể nhất định không ít.

Nếu chỉ tu bên ngoài mà không tu bên trong, ngoại thương cộng thêm nội thương, sau này ẩn hoạn bộc phát cũng sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Cho nên hắn luôn chủ trương nội ngoại kiêm tu.

Bởi vì đó mới là phương pháp hoàn mỹ hơn.

Thể tu luyện thể, khí tu tu phục nội thương, đưa cơ thể đạt đến một trạng thái hoàn mỹ, khiến bên trong và bên ngoài cơ thể đạt đến một sự cân bằng.

Mới có thể khiến bản thân đi xa hơn.

Nhưng bây giờ thấy đám người này trong mắt lộ vẻ hoang mang, ngữ khí của hắn đột nhiên có chút thay đổi.

"Trong mắt các ngươi, không phải cảm thấy thể tu từng người một đều là những kẻ lỗ mãng, thuộc loại người có đầu óc ngu si sao?" "Tự cho mình là thông minh, cảm thấy khí tu mạnh hơn thể tu không ít?" Đám đệ tử bên dưới nghe Đông Vương Công nói vậy đều ngậm miệng lại, bởi vì bây giờ họ cũng không biết trong đầu Đông Vương Công rốt cuộc đang có ý đồ gì.

Vì vậy, bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy đều không dám tiếp lời.

Trong đó Trần Lan cũng không có ở đây, cho nên trong sân không có ai dám phản bác lời của Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy đám người này ngay cả đối thoại cũng không dám với mình, trong mắt cũng lóe lên một tia thất vọng.

"Sáng nay ta vốn tưởng các ngươi đều là những tài năng có thể rèn giũa, nhưng chiều nay trước mặt ta ngay cả nói cũng không dám, thực sự khiến ta có chút thất vọng!" Lời của Đông Vương Công vừa dứt, một người có chút danh vọng trong tứ đại gia tộc đột nhiên đứng dậy.

"Lão sư, trên thế giới này, tất cả mọi người đều biết khí tu mạnh hơn thể tu!" "Người thể tu tuy có thực lực mạnh mẽ, nhưng lại không có sự mạnh mẽ của khí tu." "Một khi khí tu đạt đến cảnh giới nhất định, người thể tu hoàn toàn không có cách nào đối phó với người tu luyện khí tu." "Cho nên trong nhận thức của ta, khí tu luôn mạnh hơn

thể tu, cũng không biết vì sao lão sư lại cho rằng khí tu và thể tu có thể ngang nhau." Đông Vương Công thấy cuối cùng cũng có người dám đứng ra phản bác lời mình, trong mắt lộ ra một nụ cười, cuối cùng mới nhìn đám người, giải thích.

"Chiêu ta vừa mới thể hiện, hoàn toàn dựa vào độ cứng rắn của thân thể và lực đạo trong tay.

Các ngươi cảm thấy tốc độ ta dùng một chiếc lá bắn ra vừa rồi, có bao nhiêu người ở đây có thể né được?" Đám người bên dưới nghe Đông Vương Công nói vậy, mỗi người trong mắt đều lộ ra vẻ khó hiểu, sau đó, tất cả mọi người đều cúi đầu xuống.

Sự lợi hại của Đông Vương Công tất cả mọi người đều thấy trong mắt, cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Nếu bây giờ đi phản bác lời của Đông Vương Công, chẳng phải là đang nghi ngờ năng lực của hắn, không phải là đang tìm chết sao?

Huống hồ chiêu mà Đông Vương Công vừa mới phát ra, thực sự khiến họ cảm thấy có chút khó tin.

Vì vậy, bây giờ họ sẽ không ngu ngốc đi chọc vào Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy đám người không nói nữa, sau đó mới lắc đầu, một lần nữa lấy ra một chiếc lá, cắm ngang vào sàn nhà.

"Thể tu và khí tu trong mắt ta đều giống nhau, nội ngoại kiêm tu mới là cách tốt nhất để tiến thẳng đến đại đạo.

Chỉ là có người đã khuếch đại sự mạnh mẽ của khí tu, cho nên mới xem nhẹ thể tu.

Người tu luyện thể tu vốn khó hơn người tu luyện khí tu gấp mười lần không chỉ!" "Khi những người tu luyện thể tu đó tu luyện thể năng đến một cường độ nhất định, hoàn toàn có thể bỏ qua những

võ kỹ hoa lệ mà những người tu luyện khí tu phát ra!" "Vì vậy, đợi đến khi các ngươi tu luyện thể năng đến đại thành, tất cả những người có mặt ở đây đều không đủ để ta ra tay!" Mọi người có mặt ở đây sau khi nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt đều lộ ra một tia hồ nghi.

Thể tu trong thế giới này quả thực thuộc loại cuối bảng, không chỉ vì tu luyện thể tu phải trải qua nỗi đau mà người thường khó có thể chịu đựng, mà còn phải có đại nghị lực, đại cơ duyên.

Nhưng loại thiên chi tử này lại có mấy người có thể có được, chưa kể đến tài nguyên, nếu ngay cả tài lực cung cấp cho việc tu luyện cũng không có, cho nên muốn trở thành một cường giả thể tu, đó quả thực là chuyện viển vông.

Đông Vương Công thấy đám nhóc thối này vẫn còn mơ mơ màng màng, liền giải thích thêm.

"Ta bảo các ngươi không nên nghi ngờ lời của ta, cũng đừng xem thường thể tu.

Thời gian tới ta sẽ tăng cường rèn luyện thể lực, để các ngươi thử nghiệm lợi ích của việc huấn luyện nhục thể!" "Nhưng phải nhớ kỹ, trong trường hợp không có ai biết, tuyệt đối không được tự ý đi tu luyện nhục thể, như vậy ngược lại sẽ khiến các ngươi đi sai đường, lãng phí thời gian quý báu!" "Huống hồ các ngươi cũng thấy tuổi của ta rồi, tuổi của ta với các ngươi chắc cũng không chênh lệch nhiều, cho nên chỉ cần các ngươi có thể làm theo những gì ta nói, ta nhất định sẽ khiến các ngươi trở nên cực kỳ mạnh mẽ trong thời gian ngắn!" Những người trong sân nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt đều lộ ra một tia hy vọng.

Thực lực của Đông Vương Công quả thực đã bày ra ở đó, họ cũng chưa từng nảy sinh ý nghĩ nghi ngờ Đông Vương Công.

Mặc dù họ cực kỳ không coi trọng thể tu, nhưng bây giờ Đông Vương Công đã đưa ra bảo đảm với họ, tự nhiên họ cũng sẽ không nói nhiều nữa.

Đông Vương Công thấy đám người trầm mặc xuống, mới dặn dò người của phủ Thành chủ, bảo họ mang những thứ đã chuẩn bị lên.

"Thứ chứa bên trong chính là thứ ta muốn giao cho các ngươi.

Trong buổi huấn luyện tiếp theo, ta hy vọng các ngươi nhất định phải mang thứ này trên người, dù có khó khăn đến đâu cũng không được tháo nó xuống.

Đợi đến khi ta tuyên bố kết thúc buổi huấn luyện này, mới có thể tháo nó xuống." Nói xong, Đông Vương Công liền dặn dò người xung quanh mang những thứ đó lên.

Những người bên dưới thấy Đông Vương Công bảo thị vệ của phủ Thành chủ mang những thứ đó ra, ai nấy đều trợn tròn mắt, bởi vì thứ mà Đông Vương Công bảo người chuẩn bị không phải là thứ gì khác, mà là những quả cầu sắt lớn.

Những quả cầu sắt này được chia thành hai phần trên dưới, mỗi phần có hai quả, có lẽ là để buộc vào chân và tay.

Mọi người thấy sự sắp xếp này của Đông Vương Công, trên đầu đầy vạch đen, không biết Đông Vương Công rốt cuộc muốn làm gì.

Đông Vương Công thấy vẻ mặt của đám người, cũng gật đầu với họ.

"Những thứ này đều là ta thức đêm đặc biệt chế tạo cho các ngươi, vốn tưởng rằng tất cả mọi người đều có thể kiên trì được, không ngờ lại đi nhiều như vậy, cũng tiết kiệm được chi phí cho ta!" "Được rồi, không nói nhiều lời vô ích nữa, mau mang những thứ này lên đi, sau đó ta sẽ bắt đầu luyện kiếm pháp!" Mọi người nghe Đông

Vương Công lập tức muốn dạy kiếm pháp, tất cả đều dẫn xuống sự bất an trong lòng, rồi treo những thứ đó lên người mình.

Đợi đến khi treo những thứ trông như quả cầu sắt lớn lên người, thân thể của tất cả mọi người đều chùng xuống.

Sau đó, trong mắt mỗi người đều lộ ra một tia khó hiểu.

Vốn tưởng rằng những quả cầu sắt này chỉ đơn thuần có chút trọng lượng mà thôi, không ngờ bên trong còn có chứa đồ.

Nếu không đoán sai, trên quả cầu sắt nhất định đã được sắp đặt trận pháp do trận pháp sư thiết lập.

Chương 573

Bởi vì hiệu quả cảm nhận được trong phòng phụ trọng cũng y hệt như vậy.

Cho nên bây giờ nhìn Đông Vương Công, trong mắt họ cũng lộ ra một tia kinh hãi.

Bây giờ người này trước mặt họ còn có gì không biết nữa?

Trước là kiếm pháp, sau đó lại là võ học, bây giờ trận pháp cũng xuất hiện, chẳng lẽ thuật luyện đan tên này cũng biết?

Đông Vương Công lúc này cũng không còn để ý đến biểu cảm trên mặt những người này nữa, đặt thanh kiếm gỗ vừa mới cầm lên tay, xem xét chất liệu của thanh kiếm gỗ rồi gật đầu.

"Chất liệu của thanh kiếm này quả thực là thượng hạng, xem ra gia đình ngươi cũng không phải không giàu có!" Đông Vương Công nói xong liền làm một động tác khởi thế, rồi ở giữa diễn võ trường bắt đầu múa kiếm.

Những người bên dưới thấy Đông Vương Công bắt đầu dạy kiếm pháp, ai nấy đều trợn tròn mắt, sau đó chăm chú ngưng thần nhìn Đông Vương Công luyện kiếm.

Những thứ treo trên người cũng dần dần bị lãng quên, bởi vì kiếm pháp của Đông Vương Công thực sự quá cao thâm, nếu không tập trung tinh thần xem thủ thế của Đông Vương Công, nhất định sẽ không học được môn kiếm pháp này.

Đông Vương Công cẩn thận dạy bộ kiếm pháp này một lần, sau đó mới ném kiếm sang một bên, nói với những người bên dưới.

"Ta bây giờ cũng không yêu cầu các ngươi học được ngay, thấy

được bao nhiêu thì thi triển ra bấy nhiêu, ta ở bên cạnh chỉ đạo cho các ngươi.

Nếu có gì cần sửa chữa, ta cũng sẽ sửa chữa cho các ngươi!" Những người bên dưới nghe Đông Vương Công nói vậy, tất cả đều lộ ra một tia vui mừng, sau đó liền lấy ra trường kiếm của mình, bắt đầu múa may tại chỗ.

Vừa rồi vì toàn tâm toàn ý xem Đông Vương Công luyện kiếm, cho nên không cảm giác được sự đau nhức trên cơ thể.

Bây giờ đợi đến khi hoàn hồn, đặc biệt là lúc muốn cầm kiếm bắt đầu luyện kiếm, cảm giác đau nhức trên tay lập tức hiện ra.

Khiến cho những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Đông Vương Công thấy hiệu quả mình muốn đã đạt được, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, sau đó liền gật đầu với thị vệ đang canh gác bên cạnh.

Thị vệ bên cạnh cũng hiểu ý của Đông Vương Công, sau đó liền xoay người đi xuống.

Đông Vương Công thấy những thị vệ đó rời đi, mới đặt lại ánh mắt lên người đám người.

Lúc này, đám người cầm kiếm trong tay có thể nói là quần ma loạn vũ.

Tư thế xuất hiện trong tay mỗi người đều không giống nhau.

Bởi vì thực lực của những người này vốn có mạnh có yếu.

Trong đó, người kém nhất mới vừa bước vào Huyền giai.

Làm những quả cầu sắt này, vốn là chế tác theo thực lực đỉnh phong của Huyền giai, cho nên những người vừa mới tiến vào Huyền giai này đành phải chịu một chút khổ sở rồi.

Nhưng hắn cũng không lên tiếng ngăn cản, bộ kiếm pháp vừa rồi hắn đánh rất chậm, những người có mặt đều là thiên tài, tự nhiên cũng đã ghi nhớ tất cả các động tác trong lòng.

Chỉ là kiếm pháp chỉ ghi nhớ là không được, không ghi nhớ khẩu quyết không thể nào luyện thành công được.

Nhưng bây giờ hắn muốn xem xem nghị lực của đám người này rốt cuộc như thế nào.

Ý định chế tác những quả cầu sắt này, cũng là để họ đi xa hơn trên con đường sau này.

"Đại nhân, đồ đã mang đến!" Tên thị vệ lúc này nhìn Đông Vương Công, ánh mắt cũng tràn đầy sùng kính.

Thủ đoạn của Đông Vương Công trong mắt hắn thần diệu vô cùng.

Thời gian này, vị thần bí này trong phủ Thành chủ đã làm được những chuyện lớn.

Trước là những quả cầu sắt, sau đó là những dược dịch này.

Những dược dịch này hắn cả đời chưa từng thấy, có người gan dạ nhúng ngón tay vào trong dược dịch, đều có thể nhận được lợi ích rõ ràng từ đó.

Cho nên, Đông Vương Công lúc này trong mắt hắn không khác gì thần tiên.

Đông Vương Công thấy vẻ mặt của tên thị vệ đối với mình, cũng gật đầu với hắn, rồi từ trong đó lấy ra mấy lọ dược dịch đưa cho hắn.

"Mấy bình này ngươi mang xuống chia cho họ đi!" Tên thị vệ thấy Đông Vương Công giao cho mình thứ quý giá như vậy, trên mặt cũng mừng rỡ khôn xiết, sau đó liền cầm bình thuốc của mình lui xuống.

Đông Vương Công cất những thứ đó đi, lại đặt ánh mắt lên người đám người bên dưới.

Thấy đám người đã đánh một lượt bộ kiếm pháp mình dạy, cũng hài lòng gật đầu, rồi cầm thanh kiếm gỗ đặt bên cạnh chậm rãi múa may trong sân.

Lĩnh ngộ của hắn đối với kiếm pháp đã đạt đến một tầng thứ cao, cho nên bây giờ múa kiếm cũng có một loại vận vị khác lạ.

Mọi người xung quanh thấy Đông Vương Công đột nhiên lại cầm kiếm, tất cả đều nín thở ngưng thần, yên lặng nhìn động tác của Đông Vương Công.

Tư thế múa kiếm của Đông Vương Công trong mắt họ vô cùng tiêu sái, vô cùng tự nhiên, liên tục như vậy, trong đó ẩn chứa một thứ mà họ không thể hiểu được.

Thứ này đợi đến khi cẩn thận đi sâu vào tìm hiểu, sẽ cảm thấy có chút đau đầu.

Mà Đông Vương Công lúc này đã chìm đắm trong kiếm pháp của mình, hoàn toàn không cảm nhận được người bên ngoài.

Lúc này hắn đột nhiên có một chút lĩnh ngộ, trên kiếm pháp cũng có một sự đề thăng lên một tầng thứ cao hơn.

Nhân kiếm hợp nhất chỉ là một cơ sở nhập môn của kiếm giả mà thôi.

Sau đó còn có nhiều cảnh giới hơn, Đông Vương Công bây giờ đã đạt đến một tầm cao mới, bất luận là người hay linh hồn, đều có thể dễ dàng dung hợp với thanh trường kiếm trong tay.

Cũng có thể nói, trên phương diện sử dụng kiếm pháp lại đạt đến một tầng thứ mới.

Cảm nhận một phen sự thay đổi trong cơ thể, Đông Vương Công đột nhiên mở mắt, rồi chớp mắt, nhìn sự thay đổi trong cơ thể, khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Vốn tưởng rằng phải đến tối nay mới có thể đột phá Tạo Hóa Chi Cảnh, không ngờ vì cảnh giới kiếm pháp đề thăng, đã đột phá trước được cái nút thắt kia.

Thực lực bây giờ chắc cũng có thể so tài với Tông chủ của Thần Kiếm Tông rồi.

Tên đó bây giờ trước mặt hắn, hắn cũng không hề sợ hãi.

Đông Vương Công cẩn thận cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, sau đó mới vô cùng hài lòng nhìn một cái vào những người có mặt.

"Tất cả những người có mặt đều đã đánh một lượt bộ kiếm pháp ta vừa mới dạy, bây giờ cảm giác trải nghiệm thế nào?" Lời của Đông Vương Công truyền khắp cả diễn võ trường, đánh thức tất cả những người đang chìm đắm trong kiếm pháp vừa rồi.

Những người này vừa hoàn hồn, cảm giác đau nhức trên người lập tức truyền đến, khiến họ suýt chút nữa không nhịn được mà ngã xuống đất.

Đặc biệt là bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, trên mặt mỗi người đều lộ ra một vẻ u oán.

Chương 574

Đông Vương Công đối với điều này lại làm như không thấy, rồi đi đến một bên cầm lấy những bình ngọc đặt trên bàn, dùng linh lực đưa đến tay mỗi người.

"Đây đều là dược dịch hóa huyết khử ứ ta luyện chế, sau khi trở về dùng thứ này bôi khắp toàn thân, rồi tắm rửa sạch sẽ, ngày mai, ám thương trong cơ thể sẽ nhanh chóng tiêu tan!" Nói xong Đông Vương Công liền đi ra khỏi diễn võ trường.

Mục đích hôm nay chỉ là để loại bỏ những người nghị lực không đủ kiên cường mà thôi, cũng muốn xem xem nghị lực của những người này như thế nào.

Bây giờ mục đích muốn đạt được đã đạt được, tự nhiên cũng không có lý do gì để ở lại nữa.

Những người có mặt ở đây thấy Đông Vương Công rời đi một cách tiêu sái như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia bất ngờ, rồi tất cả đều cúi đầu nhìn bình thuốc trong tay, trong mắt cũng lộ ra một vẻ kinh ngạc.

"Vị đại nhân này không phải là quá mạnh rồi sao, bất luận là kiếm pháp, võ học, hay cảnh giới, bây giờ lại còn cả trận pháp, đan dược, dường như không có gì mà vị đại nhân này không biết!" "Đúng vậy, hoàn toàn giống như thần tiên, cũng không biết vị đại nhân này rốt cuộc từ đâu đến?" "Thật không biết sự chú ý của các ngươi rốt cuộc ở đâu.

Lúc này mỗi người chúng ta đều đau nhức không thôi, nhưng vị đại nhân đó đã nói rồi, bảo chúng ta không được tháo những quả cầu sắt trên tay xuống.

Chẳng lẽ sau này chúng ta ăn cơm ngủ nghỉ cũng phải mang theo sao?" Có một số người vốn là người khá ưa sạch sẽ, bây giờ Đông Vương Công yêu cầu mang những quả cầu sắt này đi ngủ ăn cơm, thực sự khiến họ có chút không chịu nổi.

Tiếng nói đó cũng khiến những người xung quanh tỉnh táo lại, rồi có chút khó xử nhìn những thứ trong tay.

Thứ này buộc trên người quả thực là một gánh nặng, trói buộc hành động của họ.

Nếu có thể, họ thật sự không muốn mang thứ này trên người.

Nhưng Đông Vương Công đã nói rõ ràng rồi, nếu không mang thứ này trên người, sau này sẽ ảnh hưởng đến tiến trình tập võ.

Đợi đến khi lần rèn luyện này kết thúc, không đạt được kỳ vọng của trưởng bối, chẳng phải sẽ bị những người đó đánh chết sao?

Vì vậy, bây giờ nhìn mấy quả cầu sắt trên người, cũng chỉ đành bất lực thở dài một hơi, rồi đứng dậy từ trên mặt đất, nắm chặt thứ mà Đông Vương Công đưa cho, lảo đảo đi về nơi ở của mình.

Phủ Thành chủ phân cho người của tứ đại gia tộc là phòng khách ở viện phía đông.

Phủ Thành chủ vốn lớn, phòng khách cũng nhiều, hoàn toàn có thể chứa được những đệ tử này nghỉ ngơi.

Đợi đến khi những đệ tử này kéo theo mấy quả cầu sắt lớn trở về túc xá, tất cả mọi người đều không chịu nổi nữa, nằm trên giường liền ngủ say, ngay cả bữa tối cũng không dùng.

Đợi đến khi mơ màng tỉnh lại, đã là nửa đêm canh ba, sau đó mới mệt mỏi vô cùng bò dậy từ trên giường, theo lời dặn của Đông Vương Công, bắt đầu bôi thứ bên trong lên khắp toàn thân.

Dược dịch trong bình ngọc vừa chạm vào da, một cảm giác nóng rực truyền đến từ bên ngoài da.

Sự đau nhức khắp toàn thân, cũng vì cảm giác nóng rực này mà tiêu tan không còn dấu vết.

Người đã nếm được vị ngọt, kinh ngạc nhìn sự thay đổi trong cơ thể, rồi nhanh chóng bôi hết bình dược dịch lên khắp toàn thân.

Sau đó đi đến một bên, đánh thức người bạn đồng hành chưa tỉnh, bảo họ mau chóng bôi thứ trong bình ngọc lên người… Trong phòng khách, các đệ tử của tứ đại gia tộc bận rộn không ngớt, còn trong sân của Đông Vương Công, lúc này đứng trước mặt hắn chính là Trần Lan và Trần Nguyên.

Hai người mỗi người cầm một thanh trường kiếm, cũng vui vẻ đứng bên cạnh Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn Trần Nguyên và Trần Lan, đặc biệt là khi thấy trên người Trần Nguyên đầy vết sẹo, cũng nhíu mày lại.

"Việc tập võ, không thể nóng vội, hôm nay ta đã nói với các ngươi rồi, dục tốc bất đạt, đạo lý này các ngươi nên hiểu mới phải!" Trần Nguyên nghe lời Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia hổ thẹn.

Chiều nay Đông Vương Công bảo hắn không được đến diễn võ trường, cho nên hắn liền theo phương pháp huấn luyện buổi sáng của Đông Vương Công, ở một nơi nhỏ bên ngoài phủ Thành chủ huấn luyện suốt cả một buổi chiều.

Đến tối, là do thị vệ trong phủ dìu hắn về.

Bây giờ hắn cũng đang gắng gượng một hơi đứng trước mặt Đông Vương Công, không ngờ Đông Vương Công lại một mắt nhìn thấu những vết thương trên người hắn.

Trần Lan nhìn đệ đệ toàn thân đầy vết thương, trong mắt cũng lóe lên một tia đau lòng.

Tự nhiên nàng biết đệ đệ này là một người mạnh mẽ, cũng biết khát vọng trong lòng hắn, cho nên bây giờ thấy Đông Vương Công vẻ mặt ôn giận, cũng mở miệng xin tha cho đệ đệ của mình.

"Ta biết ngươi muốn xin tha cho nó, nhưng bây giờ không phải là lúc xin tha, cầm thứ này đi bôi khắp toàn thân nó, nếu không, với bộ dạng này, ta dạy kiếm pháp thế nào?" Đông Vương Công thấy Trần Lan muốn mở miệng, lập tức đưa một bình thuốc trong tay cho Trần Lan, lạnh lùng nói.

Bây giờ hắn cực kỳ sợ Trần Lan nói chuyện trước mặt hắn, nha đầu này giống như pháo nổ, một khi nói là không có điểm dừng, cho nên bây giờ hắn đã nắm được một chút phương pháp, một khi phát hiện nha đầu này muốn nói chuyện là phải ngắt lời, nếu không, lời của nha đầu này thực sự lãng phí thời gian.

Trần Lan thấy thứ mà Đông Vương Công đưa cho, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ, sau đó mới dìu Trần Nguyên đi vào trong phòng.

Trần Nguyên thấy tỷ tỷ của mình thật sự muốn bôi thuốc cho mình, trên mặt cũng lóe lên một tia lúng túng, sau đó liền muốn đưa tay lấy bình thuốc trong tay Trần Lan.

"Nhị tỷ, người ra ngoài đi, chuyện này ta có thể tự làm!" "Không nghe thấy sao, lão sư đã bảo ta bôi thuốc cho ngươi rồi, bây giờ ngoan ngoãn cởi áo ra!" "Ngươi còn là một đứa trẻ con sao, trên người ngươi chỗ nào ta chưa thấy?" Trần Nguyên nghe những lời bạo dạn như vậy của nhị tỷ, cũng chỉ đành bất lực lắc đầu, rồi cởi áo trên ra.

Trần Lan thấy Trần Nguyên toàn thân đầy vết bầm tím, trong mắt cũng lóe lên một tia đau lòng, sau đó ngón tay liền ấn lên vết thương

của Trần Nguyên.

"Hít!" Trần Nguyên không phòng bị, bị Trần Lan ấn một cái như vậy, hít một hơi khí lạnh.

Trần Lan nghe thấy tiếng hít thở của đệ đệ, cũng không vui vẻ gì nhìn hắn một cái.

"Nếu biết đau, vậy tại sao không chú ý đến cơ thể, hành hạ cơ thể mình thành ra thế này.

Chịu nhiều vết thương như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự không biết cơ thể một khi bị thương, trong cơ thể đều sẽ để lại di chứng sao?" Trần Nguyên nghe những lời quan tâm của tỷ tỷ, trên mặt cũng lộ ra một vẻ không tự nhiên, sau đó mới cười hề hề nhìn Trần Lan, đặc biệt là nhìn bình thuốc trong tay Trần Lan, sau đó lè lưỡi.

"Ta đã sớm đoán lão sư sẽ không bỏ mặc ta, sáng nay ta huấn luyện lâu như vậy, cơ bắp toàn thân vốn đã đau nhức, chiều nay nghỉ ngơi một buổi chiều cũng không thể nào hồi phục lại như cũ, vì vậy tiểu đệ sớm đã đoán lão sư sẽ nghiên cứu thuốc đặc hiệu cho ta, quả nhiên không ngoài dự đoán, không phải đã đưa cho nhị tỷ rồi sao!" "Có thuốc của lão sư, chút thương tích này của đệ đệ hoàn toàn có thể không để vào mắt.

Nhị tỷ yên tâm, sau này ta sẽ chú ý cường độ huấn luyện!" Trần Lan nhìn đứa em trai hoạt bát này cũng chỉ đành bất lực lắc đầu.

Tên này lúc không nói chuyện thật giống như một khúc gỗ, nhưng một khi nói là không ai đỡ nổi.

Vì vậy, bây giờ nàng cũng chỉ đành ngậm miệng, lặng lẽ bôi thuốc cho Trần Nguyên.

Dù sao thì vết thương trên người Trần Nguyên thực sự quá nặng.

Nếu không điều dưỡng tốt, trong cơ thể nhất định sẽ để lại di

chứng.

"Cũng là do thể chất của tiểu tử ngươi khá mạnh, nghị lực khá kiên định, nếu là người khác, ước chừng bây giờ đã nằm liệt trên giường, đau không chịu nổi rồi!" Trần Lan vừa bôi thuốc cho Trần Nguyên, vừa nói chuyện với hắn, muốn dùng cách này để chuyển hướng sự chú ý của Trần Nguyên, để hắn giảm bớt một chút đau đớn.

Nhưng Trần Nguyên lại kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của Trần Lan.

Lúc thuốc được bôi lên người, hắn không hề kêu một tiếng, cảm giác sau khi bôi lên người mát lạnh, khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cảm giác này khiến hắn càng thêm sùng kính Đông Vương Công.

Lão sư của hắn cái gì cũng biết, toàn năng.

Trong phủ Thành chủ, những việc mà Đông Vương Công làm hắn đều biết cả.

Trước là trận pháp, bây giờ lại là dược dịch, lại có kiếm pháp cao thâm như vậy, lai lịch cũng cực kỳ thần bí, bây giờ hắn cũng có chút không đoán ra được sư phụ này rốt cuộc từ đâu đến.

Chương 575

Nếu thật sự như những người đó nói, lão sư đến từ Thánh địa, vậy thì lần này hắn thật sự đã hời lớn.

Trần Nguyên sau khi được Trần Lan bôi thuốc, rồi hoạt động cơ thể, cảm giác cơ thể không còn đau đớn như vậy nữa, mới cùng Trần Lan tiếp tục đi ra ngoài sân.

Ở ngoài sân, Đông Vương Công không rời đi.

Khi thấy Trần Nguyên từ trong phòng đi ra, trên mặt hắn cũng mang theo nụ cười.

"Thế nào, bây giờ đỡ hơn chưa?" Trần Nguyên nghe lời Đông Vương Công, vội vàng gật đầu.

"Thuốc của lão sư rất hiệu nghiệm, đệ tử dùng xong cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi!" Đông Vương Công nghe lời Trần Nguyên, chỉ thản nhiên hỏi một câu, sau đó liền đặt tầm mắt lên người Trần Lan bên cạnh.

"Sau này chuyện của tên nhóc thối này ngươi phải quan tâm nhiều hơn.

Kiểu huấn luyện liều mạng như vậy sẽ khiến cơ thể nó bị thương.

Nếu không phải lần này ta luyện nhiều thuốc, tên này hôm nay không có cách nào cùng ngươi luyện kiếm được đâu, như vậy sẽ làm chậm tiến trình của ngươi!" Trần Lan nghe Đông Vương Công nói vậy, cũng quay đầu nhìn Trần Nguyên, dặn dò.

"Nghe thấy chưa, sau này không được làm vậy nữa, làm vậy cũng ảnh hưởng đến tiến trình luyện kiếm của ta!" Trần Nguyên nghe Đông Vương Công và Trần Lan như vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia hổ

thẹn, cuối cùng liền gật đầu dưới sự chứng kiến của hai người.

"Lão sư, nhị tỷ yên tâm, sau này ta nhất định sẽ cẩn thận, không làm tổn thương cơ thể mình nữa!" Đông Vương Công thấy tiểu tử này cam đoan hết lần này đến lần khác, mới yên tâm, rồi từ trên người mình lấy ra một bản kiếm phổ.

"Kiếm phổ này là ta chép tay lại.

Tối nay các ngươi cứ mang về xem trước, vết thương trên người ngươi cũng không thích hợp để luyện kiếm tối nay, cho nên cứ đi làm quen trước, đợi đến tối mai ta sẽ dạy hệ thống khẩu quyết của bộ kiếm pháp này!" Trần Nguyên và Trần Lan nghe Đông Vương Công nói vậy cũng mừng rỡ khôn xiết, vội vàng lấy bản kiếm phổ từ tay Đông Vương Công.

Trần Lan vốn có kinh nghiệm học tập ở học viện hoàng gia Lạc Nhật, nhãn quang tự nhiên cũng phi thường độc đáo, cho nên khi cầm lấy kiếm phổ này, liền không nhịn được mà lật ra xem mấy trang.

Khi thấy kiếm pháp tinh diệu được ghi lại bên trong, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Kiếm pháp này lợi hại hơn nhiều so với kiếm pháp trong học viện hoàng gia Lạc Nhật.

Ít nhất trong số những kiếm pháp mà nàng đã thấy từ khi lớn đến giờ, không có bộ nào có thể sánh được với bản kiếm phổ mà Đông Vương Công đưa cho.

Trần Nguyên bên cạnh tự nhiên cũng chú ý đến biểu cảm trên mặt nhị tỷ, cũng đoán được rằng bản kiếm phổ này sẽ không đơn giản như vậy.

Cho nên sau khi thấy nhị tỷ nhận lấy bản kiếm phổ, liền cung kính nói với Đông Vương Công một câu.

“Lão sư yên tâm, bản kiếm phổ này ta nhất định sẽ không truyền cho người khác, nhất định sẽ bảo quản cẩn thận!” Dù sao thì trên thế giới này, kiếm pháp là thứ vô cùng quan trọng, một người nếu có kiếm pháp cao giai, hoàn toàn có thể khai tông lập phái.

Cho nên bây giờ Đông Vương Công tin tưởng hắn như vậy, giao cho hắn bản kiếm phổ thần bí như vậy, Trần Nguyên mới đưa ra bảo đảm.

Trần Lan nghe lời đệ đệ, mới hoàn hồn, cũng vội vàng theo đó bảo đảm.

“Tam đệ của ta nói không sai, chuyện này ta nhất định sẽ giữ bí mật, tuyệt đối sẽ không truyền thứ trong tay cho bất kỳ ai!” Đông Vương Công nghe hai người nói vậy, chỉ biết câm nín nhìn họ một cái, rồi vẫy tay với hai người.

“Không cần phải như vậy, bản kiếm phổ này vốn cũng chỉ có hai người các ngươi có thể luyện.

Nếu thật sự có thể tìm được người có thể luyện loại kiếm pháp này, ta cũng không ngại thu người đó vào môn hạ!” Trần Lan và Trần Nguyên nghe Đông Vương Công nói vậy, cũng lộ ra một tia khó hiểu.

Nhưng lúc này họ đều đã bị kiếm pháp trong kiếm phổ hấp dẫn, hoàn toàn không có ý định tiếp tục ở lại đây với Đông Vương Công lâu nữa.

Cho nên khi Đông Vương Công bảo họ trở về nghiên cứu bản kiếm phổ, hai người liền lần lượt cáo từ.

Đông Vương Công thấy hai người rời đi, vẻ lạnh lùng trong mắt mới hiện ra, rồi lạnh lùng nhìn về một hướng, thi triển thân pháp, nhanh chóng biến mất trong phủ Thành chủ.

Không ngờ đám người này lại đến nhanh như vậy, vốn định hoãn

lại một chút, không ngờ đám người này lại nóng vội như vậy.

Nếu đã như vậy, bây giờ ra ngoài gặp mặt một phen, xem xem đám người này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Vừa rồi Đông Vương Công vốn định dạy kiếm pháp cho Trần Lan và Trần Nguyên, nhưng đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức sắc bén đột nhiên bay về phía này.

Nếu không đoán sai, chắc là viện binh mà Thần Kiếm Tông mời đến.

Những người này đến nhanh như vậy, thực sự khiến hắn có chút bất ngờ.

Nhưng bây giờ lại càng thêm kinh ngạc xen lẫn vui mừng, hy vọng đám người lần này sẽ lợi hại hơn lần trước, để hắn có thể tái xuất thần uy.

Trước đây hắn có chút do dự, sợ Tông chủ Thần Kiếm Tông sẽ đích thân giáng lâm.

Theo lời đồn, Tông chủ Thần Kiếm Tông có thực lực đỉnh phong của Âm Dương Cảnh, cho nên hắn sợ sẽ không đánh lại người này, mang lại phiền phức cho thành Ngân Châu.

Nhưng bây giờ hắn đã tiến giai Tạo Hóa Cảnh, kiếm pháp của hắn vốn đã cao hơn người khác không ít, dựa vào thực lực hiện tại hoàn toàn có thể đối đầu với cường giả đỉnh phong của Tạo Hóa Cảnh.

Huống hồ Tông chủ Thần Kiếm Tông không có Âm Dương Tạo Hóa Quả, thực lực chắc cũng chỉ ở đỉnh phong Âm Dương Cảnh, loại người này hoàn toàn không đáng lo ngại.

Nghĩ vậy, bóng dáng Đông Vương Công liền xuất hiện bên ngoài thành Ngân Châu.

Hắn đứng trên cổng thành, yên lặng nhìn về phía xa.

Cách thành Ngân Châu mười dặm, một đám người đang hùng hổ tiến về phía thành Ngân Châu.

Tông chủ Thần Kiếm Tông đứng trên một thanh phi kiếm, cẩn thận cảm ứng sự thay đổi trong thành Ngân Châu.

Khi thấy một luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện trên tường thành Ngân Châu, trong mắt hắn cũng lộ ra một tia trầm tư.

Nếu hắn đoán không sai, người này chắc là kẻ đã giết chết Đại trưởng lão và đông đảo đệ tử thiên tài.

Người này từ cảm ứng mà phán đoán, khí tức hùng hồn, ngay cả hắn cũng không biết sâu cạn.

Xem ra lần này thật sự đã gặp phải đối thủ cứng rồi.

Nghĩ đến đây, Tông chủ Thần Kiếm Tông đột nhiên dừng lại hành động, rồi đứng tại chỗ.

Đám trưởng lão đi theo sau Tông chủ Thần Kiếm Tông thấy Tông chủ của mình dừng lại, cũng theo đó dừng lại thân hình.

Tông chủ Thần Kiếm Tông thu hồi phi kiếm, cả người liền từ trên không trung hạ xuống.

Mọi người xung quanh thấy vậy cũng theo đó dừng lại, rồi nhanh chóng hạ xuống.

Đợi đến khi đáp xuống mặt đất, Tông chủ Thần Kiếm Tông đột nhiên quay đầu.

"Chuyện của thành Ngân Châu, trong số các ngươi có bao nhiêu người hiểu rõ?" Các trưởng lão xung quanh đột nhiên nghe Tông chủ nói vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Chuyện của thành Ngân Châu, họ căn bản biết rất ít.

Chương 576

Huống hồ thành Ngân Châu vốn ở nơi hẻo lánh, đệ tử thiên tài mà nơi này sản sinh ra cũng ít đến đáng thương, cho nên người của họ căn bản sẽ không đến nơi hẻo lánh như thành Ngân Châu để chiêu mộ môn đồ.

Cho nên bây giờ họ thật sự không biết thực lực cụ thể của thành Ngân Châu như thế nào.

"Tông chủ có phát hiện ra điều gì khác thường không?" Tông chủ Thần Kiếm Tông nghe vậy, gật đầu.

"Vừa rồi trong cảm tri của ta, trên tường thành Ngân Châu đột nhiên xuất hiện một bóng người, khí tức của người này hùng hồn, ngay cả bản Tông chủ cũng không biết sâu cạn, chẳng phải là thực lực của người này sâu không lường được sao?" Tất cả những người có mặt nghe Tông chủ Thần Kiếm Tông khen ngợi một người như vậy, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc.

Dù sao họ cũng là một trong những siêu cấp thế lực đỉnh tiêm gần vương quốc Lạc Nhật, nhiều năm được nuông chiều cũng khiến họ mắt cao hơn đầu, chưa từng nghe trong vương quốc Lạc Nhật có tồn tại nào có thể vượt qua Thần Kiếm Tông.

Nay đột ngột nghe Tông chủ nói vậy, trong lòng mỗi người đều nổi lên hồi chuông cảnh giác.

"Nếu đã như vậy, chuyến đi đến thành Ngân Châu này chúng ta có nên tiếp tục tiến tới không?" Đám trưởng lão xung quanh nghe Tông chủ nói nghiêm trọng như vậy, trong mắt mỗi người đều lộ ra một tia do dự, rồi đứng tại chỗ xin ý kiến của Tông chủ.

Tông chủ Thần Kiếm Tông nghe lời truyền đến từ sau lưng

trưởng lão, mày cũng nhíu chặt lại.

Có thể trở thành Tông chủ Thần Kiếm Tông, tự nhiên có chỗ hơn người, thực lực cũng là mạnh nhất trong số những người này.

Nhưng hắn cũng sợ chết.

Mặc dù bây giờ hắn là một tông chi chủ, tuổi thọ cũng được kéo dài vô hạn, nhưng người sống càng lâu càng sợ chết, huống hồ trong những năm còn sống hắn còn có hy vọng tiến thêm một bước.

Vì vậy, bây giờ khi phát giác trong thành Ngân Châu có một tồn tại mạnh mẽ như vậy, trong lòng hắn cũng lộ ra một tia do dự.

Ngay khi hắn chuẩn bị bảo người phía sau rút lui, giọng nói của Đông Vương Công đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Đặc biệt là khi Đông Vương Công đợi trên tường thành hồi lâu không thấy đám người đến, phát hiện đám người đã dừng lại ở nơi cách thành Ngân Châu mười dặm, trong lòng cũng có suy nghĩ không tốt, sau đó mới thi triển thân hình xuất hiện ở nơi này.

Chỉ là hắn không ngờ đám người này lại giống như hắn suy đoán, chưa giao đấu đã muốn rút lui, thật sự có chút sỉ nhục danh tiếng của danh môn đại phái.

Đám trưởng lão của Thần Kiếm Tông và Tông chủ Thần Kiếm Tông thấy Đông Vương Công đột ngột xuất hiện trước mặt mình, tất cả mọi người đều giật mình, sau đó liền làm ra tư thế đề phòng.

"Bây giờ mới chuẩn bị ở đây không phải là quá muộn rồi sao?

Vừa rồi ta đã cho các ngươi nhiều cơ hội như vậy, ta đã đợi trên tường thành lâu như vậy, không ngờ lại là một đám nhát gan!" "Đám tiểu quỷ các ngươi!" Một đám trưởng lão của Thần Kiếm Tông cùng với Tông chủ nghe thấy có người đang vũ nhục danh tiếng của Thần Kiếm Tông, ai nấy đều nhíu chặt mày, Tông chủ Thần Kiếm Tông

cuối cùng cũng lộ ra một tia sát ý!

Đông Vương Công thấy cuối cùng cũng kích động được hung ý của đám người này thì mới hài lòng gật đầu, sau đó nhìn quanh bốn phía.

Hắn tiện tay bẻ một cành cây, rồi vô cùng khiêu khích nhìn đám người Thần Kiếm Tông đối diện.

"Thôi, bớt nói nhảm đi, ta biết các ngươi đến tìm thù, tìm ta.

Hiện tại ta đang đứng trước mặt các ngươi đây, tất cả cùng lên đi, ta muốn xem thử Thần Kiếm Tông danh chấn thiên hạ rốt cuộc là loại hàng gì!" Người của Thần Kiếm Tông tuy e dè thực lực của Đông Vương Công, nhưng bây giờ hắn đã hạ thấp tông môn đến mức này, nếu còn tiếp tục nhẫn nhịn thì danh tiếng của Thần Kiếm Tông có lẽ sẽ thật sự thối nát khắp nơi.

Vì vậy, Tông chủ Thần Kiếm Tông nghe thấy lời khiêu khích của Đông Vương Công xong liền nổi giận.

"Các hạ đừng khinh người quá đáng.

Các hạ trước cướp đoạt cơ duyên của ta, nay lại dám ngông cuồng trước mặt ta như vậy, lẽ nào thật sự không sợ ta ra tay với ngươi sao?" Đông Vương Công nghe Tông chủ Thần Kiếm Tông đột nhiên nói một câu, mắt cũng trợn tròn, không ngờ Tông chủ Thần Kiếm Tông lại là một kẻ ngốc như vậy, lời vừa rồi hắn nói không rõ ràng sao?

Gã này lại còn lặp lại, nói ra những lời khó nghe như thế.

Không thể xem thường đám người này, thực lực của ta vốn dĩ mạnh hơn bọn chúng, hiện tại bọn chúng đối mặt với ta hoàn toàn không có chút ý chí chiến đấu nào, có thể nói trận đấu này chưa cần bắt đầu đã biết ai là người chiến thắng cuối cùng.

Thế mà không ngờ kẻ trước mắt lại dám nói những lời như vậy trước mặt ta, thật không biết sống chết.

Những người khác của Thần Kiếm Tông nghe Tông chủ nói ra những lời như vậy, cũng cảm thấy mặt có chút đỏ bừng, nhưng hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đứng sau lưng Tông chủ, nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công.

Tông chủ vốn là Âm Dương Cảnh đỉnh phong, nhưng lại không thể nhìn ra thực lực của Đông Vương Công, điều đó cũng cho thấy thực lực của người này đã vượt qua Tông chủ của họ.

Người có thể vượt qua Tông chủ tự nhiên là cường giả Tạo Hóa Cảnh.

Nhưng những người có mặt ở đây cũng không phải dạng ngồi không, mấy người liên thủ lại không tin không chống đỡ nổi một kích của kẻ thần bí này.

Vì vậy, sau khi nghe lời khiêu khích của Đông Vương Công, mấy vị trưởng lão đều đứng sau lưng Tông chủ, chuẩn bị ra tay với hắn.

Ngay khi Đông Vương Công cho rằng đám người này sắp ra tay với mình, Tông chủ Thần Kiếm Tông lại có một hành động khiến người ta kinh ngạc.

"Các hạ có tu vi như vậy, sao không đến Thần Kiếm Tông làm khách?

Chỉ cần các hạ bằng lòng đến Thần Kiếm Tông, Thần Kiếm Tông nhất định sẽ dùng vị trí trưởng lão danh dự để chiêu đãi!" Các trưởng lão Thần Kiếm Tông phía sau nghe Tông chủ bắt đầu mời chào người này, ai nấy đều trợn tròn mắt, trong mắt lộ vẻ không dám tin.

Bọn họ ở Thần Kiếm Tông yên ổn, lần này là tìm phiền phức, nhưng Tông chủ bây giờ đang làm gì vậy?

Đông Vương Công nghe lời của Tông chủ Thần Kiếm Tông xong, cũng tò mò liếc nhìn gã một cái, sau đó rất phối hợp hỏi một câu.

"Trưởng lão danh dự thì làm được gì, giữ cửa cho Thần Kiếm Tông à?" Tông chủ Thần Kiếm Tông nghe Đông Vương Công nói vậy, đang định giải thích, nhưng lời còn chưa kịp nói ra, cành cây trong tay Đông Vương Công đã kề ngang trước mặt gã.

"Bọn ngươi thật lắm lời, ngươi nghĩ ta sẽ tin những lời ma quỷ của ngươi sao?

Ta giết nhiều người của Thần Kiếm Tông như vậy, cướp cơ duyên của ngươi, bây giờ lại chạy đến trước mặt ta mời ta đến Thần Kiếm Tông làm trưởng lão danh dự, ngươi coi ta là kẻ ngốc à!" Đông Vương Công cũng lười nói nhảm với đám người này, trực tiếp ra tay.

Tông chủ Thần Kiếm Tông thấy Đông Vương Công nói không hợp là ra tay, trong mắt cũng hiện lên một tia tức giận.

Vừa rồi gã đúng là đang kéo dài thời gian, chỉ cần có thể lừa được Đông Vương Công vào trong tông môn, chẳng phải là có thể khởi động hộ sơn đại trận của tông môn sao?

Uy lực của đại trận này những người có mặt đều biết, gã không tin một kẻ chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh lại có thể thoát khỏi hộ sơn đại trận của Thần Kiếm Tông.

Ý tưởng của gã rất hay, nhưng lại tính toán sai lầm.

Đông Vương Công vốn không phải kẻ ngốc, huống chi đã trải qua nhiều vị diện như vậy, có thể nói những chuyện mà Đông Vương Công từng thấy còn nhiều hơn muối mà Tông chủ Thần Kiếm Tông này ăn.

Cho nên bây giờ hắn mới lười nói nhảm với đám người này, trực tiếp động thủ.

Các trưởng lão Thần Kiếm Tông xung quanh thấy Đông Vương Công cuối cùng cũng ra tay, cũng không nhịn được nữa, lần lượt rút vũ khí tùy thân ra, xông về phía Đông Vương Công.

Dù sao Đông Vương Công cũng là cường giả Tạo Hóa Cảnh, không thể phân tâm dù chỉ một chút, trận quyết đấu sinh tử như vậy không thể có một chút sơ suất.

Tông chủ Thần Kiếm Tông thấy các trưởng lão xông lên, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, sau đó lùi ra sau cùng, thấy đám người đánh nhau hăng say thì lén lút chuồn đi từ phía sau.

Quân tử không chuốc lấy thiệt thòi trước mắt, đạo lý này Tông chủ Thần Kiếm Tông tự nhiên hiểu rõ, cho nên bây giờ thấy có người cản hậu, gã đương nhiên phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Gã là một kẻ rất quý mạng, thực lực của Đông Vương Công ngay cả gã cũng không dò xét được, chỉ có thể chứng minh thực lực của người này cao hơn gã rất nhiều, nếu còn ở lại thì chính là tìm chết.

Một đám trưởng lão Thần Kiếm Tông ở phía trước liều mạng huyết chiến, nhưng chỉ một lát sau, lại không thấy bóng dáng Tông chủ đâu, ai nấy đều có vẻ hơi sững sờ.

Chương 577

Đông Vương Công thấy đám người này dám phân tâm khi đang giao đấu với mình, trên mặt cũng lộ vẻ không vui, sau đó liền dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, giải quyết toàn bộ đám người.

Có lẽ các trưởng lão Thần Kiếm Tông đều không ngờ mình sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Sau khi giải quyết xong đám người này, Đông Vương Công liền đi đến trước mặt từng người lục soát một phen, dù sao tài sản của người chết là phong phú nhất.

Sau khi lục soát hết người mấy vị trưởng lão, Đông Vương Công cũng thu hoạch đầy đủ.

Sau đó hắn nhìn về phía xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, rồi thong dong đi vào Ngân Châu Thành.

Đợi bóng dáng Đông Vương Công biến mất, Tông chủ Thần Kiếm Tông lại một lần nữa xuất hiện tại chỗ cũ.

Khi thấy tất cả trưởng lão Thần Kiếm Tông đều bị Đông Vương Công giết chết, gã cũng tức giận ngút trời.

"Cứ chờ đấy cho bản Tông chủ, trưởng lão không được thì bản Tông chủ sẽ cho ngươi nếm thử uy thế của Thái thượng trưởng lão Thần Kiếm Tông!" Tông chủ Thần Kiếm Tông nói lời cay độc xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn những thi thể nằm trên đất, không quên mắng một câu.

"Toàn một đám phế vật, nhiều người như vậy mà không xử lý được một người, giữ lại còn có tác dụng gì!" Nói xong, Tông chủ Thần Kiếm Tông liền đột ngột biến mất tại chỗ.

Nếu có người nhìn thấy bộ dạng này của Tông chủ Thần Kiếm Tông, e rằng sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Dù sao Tông chủ Thần Kiếm Tông nói năng hành sự luôn tự cho mình là chính phái.

Đi đến đâu cũng ra vẻ đại ca, nhưng bây giờ thấy trưởng lão dưới trướng bị người ta tàn sát, gã lại đứng bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, ngay cả một tay cũng không đưa ra cứu giúp.

Nếu việc này bị người ngoài biết, e rằng Tông chủ Thần Kiếm Tông sẽ mang tiếng xấu muôn đời.

Đông Vương Công tâm trạng vui vẻ trở về phủ Thành chủ.

Khi vào phòng của mình, hắn liền lấy ra những gì thu hoạch được lần này.

Phải nói rằng, Thần Kiếm Tông quả thật rất giàu có, trong mấy chiếc nhẫn không gian, hắn đã tìm thấy rất nhiều thứ có thể dùng được.

Thời gian này hắn sớm đã phát hiện, trình độ rèn đúc của Ngân Châu Thành thật sự không thể tả nổi, ngay cả vũ khí do thợ rèn của phủ Thành chủ rèn ra hắn cũng không lọt mắt.

Nếu hắn dùng vũ khí, đám người kia ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Kiếm của hắn một khi đã ra khỏi vỏ thì phải thấy máu, cho nên ở thế giới này, hắn không thể lúc nào cũng cầm thanh kiếm của mình đi tỷ thí với người khác được.

Vì vậy, hắn phải rèn một thanh kiếm trong thời gian ngắn này, hai chị em Trần Nguyên và Trần Lan cũng cần phải có một món vũ khí ra hồn.

Vì thế, Đông Vương Công mới có ý định lột sạch di vật trên người mấy vị trưởng lão kia mang về.

Sau khi kiểm tra đồ vật trong mấy chiếc trữ vật giới chỉ, hắn cũng vô cùng hài lòng gật đầu, sau đó lấy ra mấy khối khoáng thạch quý giá từ trong nhẫn.

"Không ngờ ở một nơi nhỏ bé thế này lại có Kim Tinh Thạch để rèn đúc vũ khí, loại khoáng thạch này sao Thần Kiếm Tông có được?" "Chỉ tiếc là không có ai biết hàng!" Đông Vương Công cầm một khối khoáng thạch trong tay, cẩn thận quan sát, sau đó mới lấy ra một cái lò rèn từ mấy chiếc trữ vật giới chỉ, rồi đánh vào một đạo linh khí, cái lò rèn mini này liền tức khắc phóng to ra.

Sau đó nó liền rơi xuống giữa phòng của hắn.

Thực lực đạt đến Tạo Hóa Cảnh, liền có thể diễn hóa ra một tia phàm hỏa, loại hỏa diễm này đều do linh khí của bản thân ngưng kết thành, vì vậy Đông Vương Công bây giờ có thể dựa vào linh khí trong cơ thể để rèn đúc vũ khí.

Sau khi ngưng thần suy nghĩ, Đông Vương Công liền bắt đầu hành động, trước tiên dung luyện khối Kim Tinh Thạch này, loại bỏ tạp chất bên trong.

Sau đó mới ném nó vào trong lò rèn, rồi lại thêm vào mấy loại phụ liệu, khiến cho vũ khí luyện chế ra trở nên sắc bén và nhọn hơn.

Sau khi làm xong tất cả.

Đông Vương Công hướng về phía lò rèn, đánh vào mấy đạo pháp quyết.

Minh văn chi thuật cũng là một loại phương pháp rèn đúc đặc thù mà hắn học được ở các vị diện khác.

Tích hợp minh văn chi thuật vào trong vũ khí, có thể khiến vũ khí

trở nên cứng rắn hơn, sắc bén hơn, uy lực mạnh mẽ hơn, có lúc còn có thể dựa vào minh văn để cứu mạng chủ nhân.

Vì vậy khi rèn đúc vũ khí, hắn liền có ý định khắc minh văn vào trong vũ khí.

Lần luyện chế vũ khí này cũng vô cùng thuận lợi, giữa chừng không xảy ra một chút bất ngờ nào, thành công luyện chế ra ba thanh trường kiếm.

Sau khi rèn đúc xong, Đông Vương Công lấy ba thanh kiếm đã thành hình ra khỏi lò rèn, quan sát một lúc, sau đó nhân lúc chuôi kiếm vẫn còn ấm, khắc lên đó mấy chữ.

Sau đó quan sát một hồi, Đông Vương Công vô cùng hài lòng cất chúng đi.

Ngày hôm sau!

Đông Vương Công vẫn dậy sớm.

Hôm nay hắn mang một món đồ đến diễn võ trường.

Trong diễn võ trường, đệ tử của bốn đại gia tộc và người của phủ Thành chủ đều đã tập trung ở đây.

Đông Vương Công thấy những người này hôm qua đã mệt cả ngày, hôm nay lại có thể đến đông đủ như vậy, trong mắt cũng lộ ra một nụ cười.

Đặc biệt là khi thấy đệ tử của bốn đại gia tộc nghe theo lời dặn của hắn, không tháo quả cầu sắt trên tay xuống, trong mắt hắn càng lộ vẻ vui mừng.

“Xem ra hôm qua các ngươi thật sự đã nghe lọt tai lời của ta, ta rất hài lòng.

Hôm nay ta sẽ khảo nghiệm kiếm pháp của các ngươi, quả cầu sắt

trong tay cũng không cần tháo ra, hai người một nhóm, thi triển lại một lần kiếm pháp ta đã dạy hôm qua, để ta xem tiến triển đến mức nào!" "Vâng!" Bây giờ, tất cả mọi người có mặt đều không còn phản bác lời của Đông Vương Công nữa.

Sau khi lời của hắn vừa dứt, mọi người có mặt đều chia thành hai người một nhóm, đứng đối diện nhau, sau đó vô cùng lịch sự hành lễ, rồi mới giơ trường kiếm trong tay lên.

Sau đó liền bắt đầu tỷ thí.

Trần Lan và Trần Nguyên đứng ở xa nhìn mọi người trong diễn võ trường nhiệt tình cao hứng như vậy, đặc biệt là khi thấy mấy quả cầu sắt đeo trên tay và chân của những người đó, trong mắt càng lộ vẻ không hiểu.

Hôm qua Đông Vương Công bảo họ không cần đến diễn võ trường nữa, cho nên họ đã nghe lời, không xuất hiện ở đó.

Vì vậy, những chuyện xảy ra ở diễn võ trường chiều hôm qua, họ đều không biết gì.

Nhưng hôm nay đột nhiên thấy trên người một đám người bỗng dưng có thêm một số thứ, khiến họ không hiểu.

Đông Vương Công thấy Trần Nguyên và Trần Lan đang ngẩn người một bên, liền bước tới trước mặt họ, tiện tay lấy ra mấy thứ.

"Hai đứa không cần luyện theo kiếm pháp của họ, đeo thứ này vào, sau đó dựa theo kiếm pháp trong kiếm phổ hôm qua tỷ thí hai chiêu trước đi, ta xem thử hai đứa tối qua nghiên cứu thế nào?" Trần Nguyên và Trần Lan nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt cũng hoảng hốt.

Tối qua sau khi nhận được kiếm phổ, hai người quả thật đã thức trắng đêm, thật sự là vì kiếm pháp ghi lại trong cuốn kiếm phổ này

quá cao siêu, khiến họ trực tiếp đắm chìm trong đó, đến nỗi ngay cả ngủ cũng không ngủ được.

Bây giờ bị Đông Vương Công liếc mắt một cái đã nhìn ra, quả thật cũng có chút xấu hổ.

Chương 578

Nhưng một chút xấu hổ đó nhanh chóng bị những thứ mà Đông Vương Công lấy ra che lấp.

Đặc biệt là khi thấy hai chuỗi cầu sắt trong tay Đông Vương Công, trong mắt Trần Nguyên và Trần Lan cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Nhưng sau khi nhìn những thứ mà những người xung quanh đeo, hai người cũng không phản bác, vô cùng thuận theo nhận lấy từ tay Đông Vương Công, sau đó lần lượt đeo lên người mình.

Ngay khoảnh khắc đeo bốn quả cầu sắt lên người, Trần Lan suýt nữa không đứng vững mà ngã nhào xuống đất.

Sau khi phản ứng lại, đứng vững thân hình, cô mới ngẩng đầu nhìn Đông Vương Công với vẻ không hiểu.

“Thứ này là gì?

Cảm giác gần giống như phòng trọng lực, nhưng lại không giống với cơ chế hoạt động thông thường trong phòng trọng lực, là do ngươi làm ra à?” Đông Vương Công thấy cô nhóc trước mắt này đối với mọi chuyện tò mò đều nghiên cứu, trong mắt cũng lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Nếu ngươi muốn học, sau này ta có thể dạy.

Bây giờ ngươi phải đeo thứ này theo lời ta, sau đó cùng Trần Nguyên dùng ra chiêu thức trong kiếm phổ tối qua!” “Còn nữa, một khi đã đeo cầu sắt lên rồi, vậy thì trong vòng một tháng tới, bất kể ăn cơm, ngủ, đi vệ sinh, đều không được tháo mấy quả cầu sắt này xuống!” “Nhưng...” “Không được phản bác bất cứ chuyện gì của ta, không được thách thức uy nghiêm của ta, Trần Lan, câu này ta sẽ

không nói nhiều lần nữa!" Đông Vương Công thấy Trần Lan sau khi hắn dứt lời lại định nói tiếp, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo, sau khi cảnh cáo ba lần mới chắp tay sau lưng đi lại vào trung tâm diễn võ trường, yên lặng nhìn những người phía dưới luyện kiếm pháp.

Những người này tuy tư chất bình thường, nhưng đều là những người có nghị lực.

Đám người này nếu không có gì bất ngờ, sau này cũng có thể có chút thành tựu.

Xem ra có thể được bốn đại gia tộc gọi là thiên tài cũng không phải là không có lý do.

Sau khi những người này diễn luyện lại một lần kiếm pháp mà Đông Vương Công đã dạy hôm qua, hắn liền cho họ dừng lại, sau đó mới nói.

"Xem trình độ hoạt động hôm nay, tối qua dịch thuốc ta đưa, các ngươi đều đã dùng theo lời dặn của ta, tốt lắm!" Những người phía dưới nghe Đông Vương Công nói vậy, ai nấy đều tập trung tinh thần, vì bình dịch thuốc tối qua quả thật đã giúp họ rất nhiều.

Không chỉ vậy, sau khi ngủ một giấc, sáng ra họ phát hiện cường độ cơ thể đã tăng lên một bậc, cho nên khi những người có mặt lại một lần nữa nghe Đông Vương Công hạ lệnh, mới không có một chút phản bác nào.

Vô cùng nghiêm túc chấp hành.

Bây giờ nghe Đông Vương Công khẳng định, tất cả mọi người đều lộ vẻ hưng phấn.

Chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy sự khao khát trong mắt đám nhóc này,

trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng.

Xem ra sau một tháng, những người này đều sẽ thay da đổi thịt.

“Một khi đã được lợi từ dịch thuốc, vậy thì ban ngày ta hạ lệnh, bất kể khó khăn đến mức nào, đều phải chấp hành theo lời ta!” “Hiểu chưa?” “Hiểu!!” Trên diễn võ trường, tất cả mọi người sau khi nghe lời của Đông Vương Công, đều đồng thanh hô lớn.

Trần Nguyên và Trần Lan đang yên lặng luyện kiếm ở bên cạnh nghe thấy những người có mặt như bị trúng tà, trong mắt cũng lộ vẻ tò mò.

“Tối qua gã này đã làm gì, chẳng lẽ tất cả mọi người ở đây đều bị gã mua chuộc rồi, hôm nay sao lại nghe lời như vậy?” Trần Lan ở bên cạnh khó hiểu nói một câu.

Trần Nguyên sau khi nghe những lời mà Đông Vương Công nói trên diễn võ trường, trong con ngươi cũng lóe lên một tia trầm tư.

Đột nhiên hắn nhớ ra tối qua nhị tỷ đã bôi cho hắn dịch thuốc, dịch thuốc đó quả thật thần kỳ.

Vết thương do mệt mỏi chiều hôm qua sau khi bôi dịch thuốc đó lên liền tan biến gần hết.

Sáng nay sau khi thức dậy, hắn phát hiện nơi bôi dịch thuốc hôm qua, da thịt đã cứng rắn hơn không ít, ngay cả màu sắc cơ bắp cũng đẹp hơn những nơi khác.

Vì vậy bây giờ nghe đám người đối với lão sư tôn kính như vậy, hắn cũng có thể đoán được đại khái.

“Chắc là hậu quả do bình dịch thuốc tối qua gây ra.

Xem ra lão sư quả thật là một kỳ tài luyện dược, dịch thuốc đó có lợi cho ngoại thương, có thể rèn luyện cơ thể người ở một mức độ

nhất định, khiến cường độ cơ thể trở nên mạnh hơn!" "Thật sao?" Trần Lan nghe lời của Trần Nguyên, cũng lẩm bẩm một mình, sau đó cô mới dời tầm mắt lên người đàn ông ở trung tâm diễn võ trường.

Lúc này, người đàn ông này trong mắt cô không nghi ngờ gì là một bí ẩn, cái gì cũng biết.

Thuật rèn đúc cũng biết, thuật luyện dược cũng biết, kiếm pháp vô cùng cao siêu, ngay cả tu vi cũng sâu không lường được.

Đứng trước mặt người đàn ông này, cô không thể dấy lên một chút sức lực phản kháng nào, từ đó có thể thấy người này lợi hại đến mức nào.

Cho nên bây giờ sau khi nghe lời của đệ đệ, cô liền ngậm miệng lại, sau đó nghiêm túc cùng đệ đệ bắt đầu luyện cuốn kiếm phổ đã xem tối qua.

Kiếm thuật được mô tả trong cuốn kiếm phổ đó hoàn toàn là thuật hợp kích của hai người.

Tuy không biết vì sao Đông Vương Công lại chọn cô và đệ đệ, nhưng tối qua cô và đệ đệ đã thử loại kiếm pháp này, khi hai người tâm ý tương thông, trường kiếm trong tay sẽ không tự chủ được mà quấn lấy nhau, uy lực cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Chính vì uy lực mạnh mẽ như vậy, cô mới đè nén sự tò mò trong lòng, cùng Trần Nguyên chăm chỉ tu luyện kiếm pháp. … Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt một cái, Đông Vương Công đã ở lại phủ Thành chủ một tháng.

Trong một tháng này, Thần Kiếm Tông không phái người đến quấy rầy nữa, có lẽ cũng vì e dè uy thế của hắn, cho nên trong thời gian này phủ Thành chủ và Ngân Châu Thành đều bình yên vô sự.

Trong thời gian này, Trần Thuật cũng bận rộn hợp nhất với bốn

đại gia tộc, tiến hành chỉnh hợp tất cả tài nguyên của Ngân Châu Thành.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, thực lực tổng thể của Ngân Châu Thành đã tăng lên không chỉ một bậc.

Đông Vương Công thấy Trần Thuật có thiên phú chính trị tốt như vậy, cũng nhìn hắn bằng con mắt khác.

Đáng nói là, hôm nay đệ tử của bốn đại gia tộc cũng nên rời đi rồi.

Lúc này là lúc mặt trời mọc, trong diễn võ trường của phủ Thành chủ, đệ tử của bốn đại gia tộc đều đứng nghiêm trang, trên người mỗi người đều toát ra khí thế sắt đá, vẻ sắc bén trong mắt so với một tháng trước đã tiến bộ không biết bao nhiêu.

Lúc mới vào phủ Thành chủ, khí tức toàn thân có chút hỗn loạn, nhưng bây giờ sau một tháng trôi qua, khí tức trên người càng thêm cô đọng, thực lực cũng càng thêm nội liễm.

Người có thể ẩn giấu như vậy mới là người có thực lực thật sự.

Đông Vương Công đứng ở trung tâm diễn võ trường, sau khi thấy sự thay đổi của đám người này, cũng vô cùng hài lòng gật đầu.

"Tốt lắm, các ngươi đều là những người được gia tộc gọi là thiên tài, ở đây huấn luyện một tháng, quả thật đã có thay đổi lớn.

Bây giờ tháo quả cầu sắt trên tay và chân xuống, sau đó đi nhận đồ của mình, rồi ai về nhà nấy đi!" Ồ!

Các đệ tử xung quanh nghe lời của Đông Vương Công, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O.

Không ngờ thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Lúc đầu khi Đông Vương Công muốn dạy họ kiếm pháp, đã quy định rõ ràng thời gian, đó là chỉ dạy một tháng.

Nhưng không ngờ một tháng lại trôi qua nhanh đến thế, khi họ còn chưa kịp phản ứng, thời gian đã trôi qua kẽ tay.

Chương 579

Bây giờ nghe Đông Vương Công bảo họ trở về, tất cả mọi người có mặt trong mắt đều lộ vẻ không nỡ.

Huống chi mấy quả cầu sắt đeo trên tay đã có thể sử dụng tự nhiên, giống như mọc trên tay vậy.

Bây giờ đột ngột nghe Đông Vương Công bảo họ tháo xuống, tất cả mọi người có mặt đều không động đậy trong một lúc lâu.

Ở rìa diễn võ trường, Trần Nguyên và Trần Lan thấy những người xung quanh lộ vẻ không nỡ, đều nhìn nhau một cái, sau đó liền tháo quả cầu sắt trên tay và chân xuống.

"Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, trong một tháng này các ngươi cũng đã thu hoạch không ít.

Bây giờ cũng là lúc nên trở về gia tộc, truyền thụ những gì đã học ở đây cho người trong gia tộc, để thực lực tổng thể của gia tộc được nâng cao hơn nữa!" Đông Vương Công vốn không thích những lời sến sẩm như vậy, cho nên Trần Lan ở bên cạnh thấy vẻ khó xử trên mặt hắn, liền bước tới.

Khi cô tháo quả cầu sắt trên tay và chân xuống, cảm thấy có chút không tự nhiên, đặc biệt là khi lên diễn võ đài, suýt nữa vì vậy mà ngã nhào.

Nhưng may mắn là cô đã ổn định tinh thần, sau đó vẻ mặt bình tĩnh đứng bên cạnh Đông Vương Công, nói rõ những lời đó với mọi người.

Những người phía dưới nghe Trần Lan nói vậy, ai nấy đều lộ vẻ trầm tư, sau đó tất cả mọi người đều kính cẩn hành lễ với Đông

Vương Công, rồi bắt đầu cúi người cởi quả cầu sắt trong tay.

Khi những người này cởi quả cầu sắt trên tay và chân ra, họ liền định rời đi.

Nhưng chưa kịp có động tác gì, cảm giác nhẹ bẫng dưới chân khiến họ suýt nữa cảm thấy không có điểm tựa, tất cả mọi người đều không đứng vững, sau đó ngã chổng vó lên trời.

"Ha ha ha ha ha!" Tất cả mọi người thấy người đối diện xấu hổ đều bật cười lớn, không khí vui vẻ đã hóa giải không ít nỗi buồn ly biệt sắp tới.

Đông Vương Công thấy hiệu quả này cũng vô cùng hài lòng, sau đó liền gật đầu với Trần Lan.

Trần Lan thấy Đông Vương Công lộ vẻ tán thưởng với mình, cũng vô cùng hài lòng ngẩng cao đầu.

Đông Vương Công thấy con bé này lại bắt đầu đắc ý, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó mới dời tầm mắt sang người bọn họ.

"Ta đã chuẩn bị cho mỗi người một phần quà, sau khi trở về thì lấy phần quà này ra nghiên cứu kỹ lưỡng, ta tin rằng nó nhất định sẽ có ích trên con đường sau này của các ngươi!" Những người có mặt nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt đều lộ vẻ tò mò, sau đó liền bò dậy từ trên đất, bắt đầu chỉnh tề có trật tự ra khỏi phủ Thành chủ.

Trong thời gian này, những người này ở trong phủ Thành chủ cùng ăn cùng ở, cùng tập võ, cùng bị Đông Vương Công ngược đãi.

Sớm đã xua tan hết không khí bất hòa trước đây.

Bây giờ tất cả mọi người đều cười nói vui vẻ, rào cản giữa bốn đại gia tộc và phủ Thành chủ cuối cùng cũng biến mất.

Sau khi nhận đồ mà Đông Vương Công giao, ra khỏi phủ Thành chủ, họ phát hiện có người đang chờ ở bên ngoài.

Những người này chính là người của bốn đại gia tộc.

Trong thời gian này, tộc trưởng của bốn đại gia tộc tuy cũng đến phủ Thành chủ, nhưng đó là để bàn chuyện với Trần Thuật, chứ không đến diễn võ trường xem đám hậu bối của mình.

Bây giờ nghe tin hậu bối sắp được Đông Vương Công cho ra ngoài, tất cả mọi người đều chạy đến đây.

Sau đó khi thấy đám đệ tử ai nấy đều khí tức nội liễm, ánh mắt cũng trở nên khác lạ, tất cả mọi người đều tinh thần phấn chấn, sau đó liền bước tới nghênh đón.

"Thời gian này ở phủ Thành chủ thế nào, thu hoạch ra sao?" Một đám thanh niên sau một tháng được Đông Vương Công tận tình chỉ dạy, sớm đã không còn vẻ phù phiếm trước đây.

Bây giờ nghe trưởng bối hỏi dồn dập như vậy, tất cả mọi người đều vô cùng bình tĩnh lắc đầu với trưởng bối của mình.

"Thưa lão sư, danh lợi như mây bay, cho nên học hay không học có quan trọng không?" Nói xong, đám thanh niên này trực tiếp đi vòng qua trưởng bối của mình, sau đó hướng về phía bốn đại gia tộc, để lại phía sau một đám người mắt to trừng mắt nhỏ.

Khi họ phản ứng lại thì mới phát hiện bọn nhóc đã đi xa rồi.

"Một đám thỏ con thật sự có bản lĩnh rồi, dám nói chuyện như vậy trước mặt ta!" "Ha ha, ta lại thấy không hẳn vậy.

Đám nhóc này sau khi huấn luyện ở đây một tháng, mỗi người đều có thay đổi.

Xem tư thế đi đứng, và khí tức toàn thân của chúng, rõ ràng đã có

phong thái của một cao thủ!" … Có người nói ra lời khá khách quan, những người khác đều im lặng.

Quả thật, khi đám nhóc này ra khỏi phủ Thành chủ, họ đã nhận ra sự khác thường.

Bây giờ thấy đám nhóc này trước mặt mình bình tĩnh như vậy, đối với họ không có một chút sợ hãi nào, tất cả mọi người đều lộ vẻ cười ý.

"Ngẩn ra làm gì, không mau về chuẩn bị lễ, sau đó cảm tạ Diệp công tử!" "Khoan đã, không nghe đám nhóc nhà ngươi vừa nói sao, trong mắt Diệp công tử, danh lợi như mây bay, tài phú cũng như khói mây, cho nên ngươi mang những thứ đó đi cảm tạ người ta cũng sẽ không nhận.

Thay vì vậy, không bằng để đám nhóc đó chỉnh đốn lại rồi đích thân đến thăm!" "Cũng đúng, lão già này nói có lý, cứ làm vậy đi!" … Đông Vương Công thấy diễn võ trường đột nhiên yên tĩnh lại, cả người cũng thở phào một hơi.

"Cuối cùng cũng đi rồi, bây giờ cũng là lúc, nên tĩnh tâm làm chuyện của mình!" Trần Lan và Trần Nguyên ở bên cạnh nghe lời của Đông Vương Công, đều lộ vẻ trầm tư.

Sau đó Trần Nguyên liền ra hiệu bằng mắt cho Trần Lan.

Trần Lan sau khi nhận được ý của Trần Nguyên, cũng gật đầu với hắn.

Sau đó cô liền bước lên một bước đứng trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy cô nhóc này đột nhiên đứng trước mặt mình, có chút không phản ứng kịp.

"Bây giờ tất cả mọi người đều đã rời đi rồi, sao ngươi không đi,

kiếm pháp ta dạy ngươi cũng luyện gần xong rồi, tâm pháp khẩu quyết cũng thuộc làu làu, chỉ cần tiếp tục huấn luyện theo lời ta, sớm muộn gì cũng có thể trở thành một đại sư kiếm pháp!" "Chuyện này ta tự nhiên biết, chỉ là ta bây giờ muốn nói với ngươi một chuyện khác!" Trần Lan nghe những lời mà Đông Vương Công nói với mình, vô cùng tán thành gật đầu.

Cô vốn rất hài lòng với thiên phú của mình, huống chi bây giờ còn có kiếm pháp của Đông Vương Công trợ giúp, cô tin rằng sớm muộn gì, mình nhất định có thể trở thành một nữ kiếm thần mạnh mẽ.

Đông Vương Công thấy con bé này tự luyến như vậy cũng chỉ biết lắc đầu, sau đó liền đi đến rìa diễn võ trường, ngồi xuống theo bậc thềm.

"Nói đi, có chuyện gì muốn tìm ta!" Hắn đã giúp một đám người của Ngân Châu Thành, ngay cả nhà họ Trần hắn cũng đã làm hết mọi chuyện có thể làm, huống chi còn kết nối lại bốn đại gia tộc và phủ Thành chủ.

Bây giờ thực lực tổng thể của Ngân Châu Thành đã tăng lên mấy bậc, chắc là không còn chuyện gì đáng lo nữa rồi.

Cũng là lúc nên đi xông pha thế giới này, dù sao ở thế giới này đã lâu như vậy, ở lại một nơi nhỏ bé này, quả thật có chút khiến hắn buồn bực.

Trần Lan nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ vẻ lo lắng.

"Ta biết ngươi sắp rời khỏi đây rồi, nhưng ta và nhà họ Trần có một chuyện muốn nhờ ngươi!" "Ngươi cũng biết trong Lạc Nhật vương quốc có bốn đại gia tộc, nhà họ Trần của ta chính là một chi nhánh của Trần gia bản gia ở kinh thành!" "Vốn dĩ ta đã nghĩ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Trần gia bản gia, nhưng không ngờ mấy ngày trước

đột nhiên nhận được thư mời của Trần gia bản gia!" "Họ bảo phụ thân ta chọn mấy đệ tử thiên tài trong tộc đến kinh thành tham gia một lần thiếu niên diễn võ đại tái của Trần gia bản gia!" "Phàm là gia tộc giành được ba vị trí đầu trong cuộc thi, sẽ có cơ hội trở về bản gia!" Nói đến đây, Trần Lan cẩn thận liếc nhìn Đông Vương Công một cái, khi thấy hắn không có vẻ gì là tức giận, cô mới tiếp tục nói.

"Nguyện vọng lớn nhất cả đời của phụ thân ta là dẫn dắt tộc nhân của chúng ta trở về Trần gia bản gia, cho nên sau khi nhận được thư mời của Trần gia bản gia, phụ thân ta đã ba ngày ba đêm không ngủ ngon!" Đông Vương Công cuối cùng cũng hiểu ra con bé này muốn nói gì, chỉ là chuyện này có liên quan gì đến hắn.

"Lời này của ngươi nói với ta có chút kỳ lạ rồi, chuyện của nhà họ Trần, huống chi đi hay không là tùy ngươi, bây giờ nói với ta có ý gì?" Trần Lan nghe lời của Đông Vương Công, cũng đầy vạch đen trên trán.

Cô đã nói một tràng dài như vậy ở đây, ý đồ rõ ràng như thế, mà gã này lại như đầu gỗ.

Thật sự không hiểu, hay là cố ý?

Ngay khi cô định nổi giận, một bàn tay đột nhiên đặt lên vai cô, tức khắc dập tắt ngọn lửa giận của cô.

Chương 580

Trần Nguyên ở bên cạnh thấy nhị tỷ sắp nổi giận, cả người cũng giật mình, sau đó mới cúi người xuống, yên lặng nhìn Đông Vương Công.

"Không lâu trước đây, phụ thân đã quyết định sẽ cắt đứt quan hệ với Trần gia bản gia, nhưng hôm qua có một chuyện đột nhiên xảy ra, khiến tất cả chúng con đều không có chuẩn bị!" "Con và nhị tỷ có một người đại ca, nhưng thiên phú của đại ca con còn mạnh hơn hai chúng con, cho nên từ sớm đã gia nhập một tông môn lớn tu luyện, đã ba năm không về nhà.

Bây giờ cũng không biết từ đâu biết được tin Trần gia bản gia muốn triệu hồi các chi nhánh!" "Cho nên sau khi Trần gia bản gia gửi thư mời cho phụ thân, vốn dĩ định từ chối, nhưng hôm qua đại ca đột nhiên gửi thư, đã đến Trần gia bản gia rồi!" "Đại ca bảo phụ thân tìm thêm hai đệ tử thiên tài trong tộc gửi đến Trần gia bản gia.

Đại ca đã đảm bảo với phụ thân, lần này nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của phụ thân, để chi nhánh của chúng ta trở về Trần gia bản gia!" "Cho nên?" Đông Vương Công nghe lời của Trần Nguyên, quay đầu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: "Ý của ngươi là, lần này chi nhánh của các ngươi muốn trở về Trần gia bản gia, muốn ta giúp?" "Không có!" Trần Nguyên nghe Đông Vương Công nói vậy, vội vàng lắc đầu.

Bởi vì hắn cũng biết người như Đông Vương Công, nếu bây giờ đem hết khó khăn của mình đổ cho hắn, lão sư của hắn nhất định sẽ tức giận.

"Không phải như vậy, con chỉ hy vọng lão sư có thể cùng chúng

con đến Trần gia bản gia, cổ vũ cho chúng con!" Trong thời gian này, Đông Vương Công đã trở thành trụ cột tinh thần trong lòng hắn.

Chỉ cần có Đông Vương Công ở bên cạnh, hắn sẽ cảm thấy không sợ hãi gì cả, tâm thần cũng bình tĩnh hơn.

Cho nên lần này khi phụ thân bảo hai người họ đi, hắn mới nói với Đông Vương Công!

Chuyện này Trần Thuật cũng không biết!

"Thì ra là vậy!" Đông Vương Công nghe lời của Trần Nguyên và Trần Lan, cũng tán thành gật đầu, sau đó liền đứng dậy từ trên đất.

Hai đứa nhóc này dù sao cũng là đệ tử mà hắn thu nhận, tự nhiên không thể để người khác bắt nạt.

Bây giờ hai đứa nhóc này muốn đến kinh thành của Lạc Nhật vương quốc tham gia đại hội luận võ của Trần gia bản gia, vừa hay cũng có thể nhân cơ hội này xem phong cảnh của thế giới này.

Xem thế giới này có gì đặc biệt không?

Hắn vốn là người thích tự do, không thích bị ràng buộc, vì vậy bây giờ có cơ hội tốt như vậy, tự nhiên không thể từ chối.

"Thấy hai đứa đã thành khẩn mời ta như vậy, vậy thì ta tự nhiên sẽ không bỏ mặc.

Lần này ta đến kinh thành, đừng làm ta mất mặt đấy, nếu không, sau này đừng gọi ta là sư phụ nữa." Trần Nguyên và Trần Lan nghe lời của Đông Vương Công, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Nhưng sau khi kinh ngạc qua đi, Trần Lan liền phản ứng lại, lời của Đông Vương Công có vấn đề.

Cô khi nào đã đồng ý bái hắn làm sư phụ, hình như từ đầu đến cuối người bái hắn làm sư phụ chỉ có đệ đệ của cô.

Cô chưa từng đồng ý đối với Đông Vương Công bằng lễ đệ tử.

Bây giờ nghe Đông Vương Công không biết xấu hổ tự nhận là sư phụ của hai người họ, Trần Lan mới không nhịn được.

Cô lại khôi phục lại bộ dạng trước đây, chỉ vào mũi Đông Vương Công nói.

"Gã này thật không phân biệt được tình hình, tuy một tháng qua ngươi cũng tận tình chỉ dạy hai chúng ta, khiến thực lực hai chúng ta tăng lên, nhưng bản tiểu thư chưa bao giờ đồng ý bái ngươi làm sư phụ.

Chẳng qua chỉ là ngươi đơn phương tình nguyện mà thôi." Nói xong, Trần Lan cũng không quan tâm đến biểu cảm trên mặt Đông Vương Công, sau đó liền đi xuống khỏi diễn võ đài, để lại Trần Nguyên và Đông Vương Công ở đó.

Trần Nguyên thấy Trần Lan nói không hợp lại khôi phục lại bộ dạng trước đây, cũng đầy vạch đen trên trán!

Xem ra một tháng dạy dỗ vẫn chưa đủ, dám nói lại như vậy.

Trần Nguyên ở bên cạnh thấy nhị tỷ của mình hung dữ, lại khôi phục lại bộ dạng trước đây, đối với Đông Vương Công bất kính như vậy, trong lòng cũng lo lắng.

Đang chuẩn bị xin tha cho Đông Vương Công, Đông Vương Công lại lộ ra một ánh mắt yên tâm.

"Thằng nhóc thối, yên tâm đi, con bé thối đó ta sẽ không chấp nhặt.

Dù sao ta cũng là trưởng bối, sẽ không tính toán với một con bé vắt mũi chưa sạch." Đông Vương Công nói xong, cũng đi xuống khỏi diễn võ đài.

Trần Nguyên phía sau thấy Đông Vương Công lại có một mặt đáng yêu như vậy, trong mắt cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Trong ấn tượng của hắn, Đông Vương Công luôn không có biểu cảm, ra tay với người khác cũng tàn nhẫn.

Một khi kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, nhất định sẽ dính máu tươi, nếu không thì thanh bảo kiếm đó tuyệt đối sẽ không trở về vỏ.

Nhưng bây giờ thấy Đông Vương Công lại có thể đối với nhị tỷ lộ ra cảm xúc như vậy, quả thật có chút không hiểu, nhưng, hình như cũng không phải chuyện xấu.

Sau đó, trong mắt hắn liền lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Nếu nhị tỷ có thể ở cùng với sư phụ của hắn thì… Nghĩ đến đây, Trần Nguyên đột nhiên vui mừng đứng dậy từ trên đất, sau đó liền đuổi theo hướng nhị tỷ rời đi!

"Công tử đại ân đại đức, Trần mỗ thật sự không biết báo đáp thế nào.

Sau này công tử nếu có sai khiến, Trần mỗ nhất định sẽ vạn tử bất từ." Trần Thuật sau khi biết tin, vội vã chạy đến chính sảnh, cho người mời Đông Vương Công đến.

Lúc này tâm trạng của Đông Vương Công cũng không tốt, bây giờ bị Trần Thuật mời đến chính sảnh, mặt cũng trầm xuống.

Nhưng khi nghe lời của Trần Thuật, hắn cũng đè nén sự không vui trên mặt xuống, sau đó xua tay nói.

"Vốn dĩ thời gian này ta cũng khá nhàm chán, cho nên, hai đứa nó đến kinh thành xem xem cũng tốt.

Dù sao ta đến Lạc Nhật vương quốc đã lâu mà chưa ra ngoài lĩnh lược phong thổ nhân tình nơi đây, ra ngoài dạo một vòng cũng là một

chuyện rất tốt.” Trần Thuật nghe Đông Vương Công nói vậy tự nhiên vô cùng vui mừng, nhưng trong lòng có chút e dè.

Với thực lực của Đông Vương Công, nếu hai đứa con của ông mà chọc giận hắn, phủ họ Trần nhất định không gánh nổi.

Vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công không truy cứu chuyện của Trần Nguyên và Trần Lan, ông mới thở phào một hơi.

Sau đó liền quay đầu nhìn chằm chằm vào Trần Lan và Trần Nguyên đang đứng bên cạnh.

Trần Nguyên và Trần Lan dưới ánh mắt của phụ thân cũng chỉ có thể cúi đầu.

Trần Lan tuy mắt không có người, ngông cuồng ngang ngược, ngang ngược vô lý, tính tình cũng nóng nảy, nhưng trước mặt phụ thân lại rất ngoan ngoãn.

Đông Vương Công thấy con bé này chỉ dịu dàng với phụ thân, trong mắt cũng có thêm mấy phần thú vị.

“Được rồi, cũng đừng lề mề ở đây nữa, muốn xuất phát đến kinh thành thì mau thu dọn đi, ngày mai liền xuất phát.” Bây giờ hắn thật sự không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa.

Chỉ có rời khỏi đây, hắn mới có thể sửa trị hai đứa nhóc này, đặc biệt là con bé thối Trần Lan kia.

Lần này ra ngoài nếu không sửa trị hai đứa nhóc này cho tốt, hắn thật sự không mang họ Diệp.

Hắn thật không tin, tính khí của con bé thối đó không sửa được.

Trần Lan và Trần Nguyên nghe Đông Vương Công vội vã thúc giục rời đi như vậy, trong mắt cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Đặc biệt là Trần Lan, bây giờ thấy Đông Vương Công không hiểu

sao lại lộ vẻ lo lắng như vậy.

Chương 581

Trong lòng cô cũng lóe lên một tia bất an.

Dù sao vừa rồi mới chọc giận Đông Vương Công, nếu bây giờ cùng hắn đến kinh thành, e rằng sẽ chịu khổ.

Vì vậy bây giờ nghe lời của Đông Vương Công, cô vốn định từ chối, nhưng Đông Vương Công lại không cho cô cơ hội này.

"Nếu các vị đều không có gì để nói, vậy cứ quyết định như vậy, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát." Nói xong, Đông Vương Công liền bước ra khỏi đại sảnh của phủ Thành chủ.

Trần Lan và Trần Nguyên nhìn Đông Vương Công vội vã rời đi như vậy, sự bất an trong lòng càng thêm sâu sắc.

Trần Thuật thấy Đông Vương Công đi vội như vậy, trong mắt cũng lộ vẻ nghi ngờ, sau đó liền dời tầm mắt lên người Trần Lan và Trần Nguyên.

"Hai đứa có chọc giận Diệp công tử không?" "Sao có thể, không có chuyện đó đâu?" Trần Nguyên chưa kịp nói, Trần Lan liền thề thốt đảm bảo.

Trước mặt phụ thân, cô có chút nhát gan.

Cho nên sau khi nghe câu hỏi của phụ thân, cô mới phản bác như vậy.

Trần Nguyên ở bên cạnh thấy chị gái mình nói dối trước mặt phụ thân, cũng chỉ có thể gật đầu theo chị.

Dù sao chuyện này cũng là cố ý để phụ thân họ xua tan nghi ngờ trong lòng.

Nếu phụ thân họ biết nhị tỷ đã làm khó Diệp công tử trên diễn võ trường, nhị tỷ chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Nhị tỷ lần này từ học viện hoàng gia Lạc Nhật vương quốc về đã lâu, cũng là lúc nên về học viện báo danh rồi.

Lần này đến kinh thành cũng tiện thể giải quyết chuyện này.

Bây giờ có Đông Vương Công dạy kiếm pháp, đích thân chỉ dạy, Trần Lan cũng đã thể nghiệm được lợi ích trong đó, cho nên lần này về học viện liền đi xin thôi học.

Trong học viện hoàng gia Lạc Nhật vương quốc cũng có quy củ.

Học viên thực lực nếu không đạt tiêu chuẩn, không thể tốt nghiệp từ học viện, nếu muốn thôi học giữa chừng, thì phải trải qua khảo nghiệm của đạo sư.

Bây giờ Trần Lan ở trong phủ Thành chủ được Đông Vương Công huấn luyện một tháng, sớm đã đạt yêu cầu thôi học của học viện hoàng gia, cho nên lần này đến kinh thành ngoài chuyện của nhà họ Trần, còn đi làm những chuyện này.

Trần Thuật thấy vẻ không tự nhiên trên mặt Trần Nguyên và Trần Lan, trong lòng cũng dấy lên một tia không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Dù sao con trai và con gái của ông đều đã lớn rồi, nếu cứ truy hỏi tiếp, e rằng một đôi con cái đều sẽ bất mãn với ông.

Đặc biệt là người khiến ông không yên tâm nhất chính là con gái Trần Lan.

Con bé này từ nhỏ đã được nuông chiều hư hỏng.

Nó là con gái duy nhất trong nhà, thiên phú không tồi, tự nhiên được xem như hòn ngọc quý trên tay, từ nhỏ đã được nuông chiều hư

hỏng.

Nhưng không ngờ lại nuôi Trần Lan thành tính cách như vậy.

Muốn trong thời gian ngắn sửa lại cũng không thể được.

Nhưng bây giờ thấy con bé đối với Đông Vương Công có chút tình cảm kỳ lạ, trong lòng ông cũng yên tâm.

Nếu Diệp công tử có thể giúp ông trị con bé này, ông cũng sẽ cảm kích vô cùng.

"Được rồi, nếu không có chuyện gì, hai đứa cũng lui xuống đi.

Nhưng mà, hai đứa phải ghi nhớ, nhất định không được chọc giận Diệp công tử, Diệp công tử đối với nhà họ Trần của chúng ta có đại ân, hai đứa dù mất mạng cũng phải bảo đảm an toàn cho Diệp công tử, nghe chưa?" Trần Lan nghe lời của phụ thân, khóe miệng cũng bất giác giật giật.

Trên thế giới này làm gì có ai có thể ra tay với Đông Vương Công, người có thể ra tay với hắn hình như đều đã chết rồi.

Ngay cả Thần Kiếm Tông lâu như vậy cũng không dám phái người tìm thù, có thể chứng minh được sức uy hiếp của Đông Vương Công.

Vì vậy bây giờ nghe phụ thân nói những lời này, trong mắt cô cũng lộ vẻ khinh miệt, nhưng cũng không dám nói những lời này trước mặt phụ thân, chỉ có thể ở bên cạnh yên lặng gật đầu, sau đó liền cùng đệ đệ ra khỏi chính sảnh.

Sau khi hai người ra khỏi chính sảnh, liền phát hiện Đông Vương Công đang đứng ngoài sân, nhìn chằm chằm vào họ.

Trần Lan sau khi đi ra liền liếc mắt thấy Đông Vương Công đang đứng bên ngoài.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công đang vênh váo nhìn mình, Trần Nguyên thì có chút không tự giác cúi đầu, nhưng Trần Lan liền tức khắc xù lông.

"Hay lắm, gã này trốn ở đây nghe lén." "Con bé này thật nhiều chuyện, ta ở đây đợi ngươi, chỉ muốn nói cho ngươi một số chuyện mà thôi, không ngờ ngươi lại trừng mắt với ta, ta nghe lén gì?" "Còn nữa, phụ thân ngươi vừa mới nói, muốn hai người các ngươi dùng tính mạng bảo vệ ta, bây giờ ngươi báo đáp ta như thế nào?

Hay là ta cứ đi như vậy, để người của Thần Kiếm Tông tiếp tục tìm ngươi báo thù, ngươi thấy đề nghị này của ta thế nào?" Trần Lan thấy gã này uy hiếp như vậy, sự tức giận trong mắt càng thêm sâu sắc, suýt nữa không nhịn được mà động thủ với người đàn ông trước mắt.

Mỗi lần Trần Lan tức đến phát điên muốn động thủ, Trần Nguyên đều rất thích hợp bước lên ngăn cản Trần Lan, sau đó ở bên cạnh kiên nhẫn khuyên giải.

"Nhị tỷ, chị đừng quên chuyện lo lắng nữa, sư phụ nói như vậy, tự nhiên có lý do của người.

Huống chi sư phụ đã nói, người ở đây đợi chúng ta có chuyện muốn nói, chị có thể bình tĩnh một chút nghe sư phụ nói hết lời không?" Trần Lan nghe đệ đệ của mình khuỷu tay hướng ra ngoài, ngọn lửa giận trong lòng càng lớn hơn, làm sao có thể ở đây nghe lọt tai?

Cô đẩy Trần Nguyên ra một cái liền một mình đi ra ngoài.

"Sư phụ, nhị tỷ của con không phải người như vậy, cho nên nếu nhị tỷ có chỗ nào mạo phạm sư phụ, đệ tử ở đây xin lỗi sư phụ, xin sư phụ đừng trách nhị tỷ." Trần Nguyên thấy nhị tỷ lại một lần nữa bất kính với Đông Vương Công, cũng chỉ có thể ở lại dọn dẹp mớ

hỗn độn mà nhị tỷ để lại.

Dù sao thực lực của Đông Vương Công mọi người đều đã chứng kiến, bọn họ căn bản không thể không tôn kính!

Đông Vương Công tự nhiên cũng thấy được sự lo lắng trong mắt thằng nhóc này.

"Được rồi, cũng đừng khách sáo ở đây nữa, ta ở đây đợi ngươi, quả thật có chuyện muốn thương lượng với ngươi.

Thần Kiếm Tông thời gian này tuy không đến Ngân Châu Thành, nhưng không đảm bảo ngày nào đó sẽ không tìm thù, cho nên trước khi ta đi sẽ dùng đại trận bảo vệ toàn bộ Ngân Châu Thành!" "Như vậy ta đi cũng có thể yên tâm hơn.

Vốn dĩ ta vừa mới bảo Trần Lan con bé thối kia đi tìm phụ thân ngươi xin một ít tinh thạch, để ta dùng bố trận, nhưng không ngờ con bé đó tức giận bỏ đi, vì vậy, bây giờ trọng trách này chỉ có thể giao cho ngươi làm." "Không chỉ vậy, ngươi phải tìm cho ta mấy người có thể giúp ta một tay." "Cuối cùng phải chuẩn bị chín mươi chín tám mươi mốt thanh tinh thiết kiếm." "Được, sư phụ yên tâm, những thứ này đệ tử lát nữa sẽ mang đến cho sư phụ." Trần Nguyên nghe Đông Vương Công muốn bố trí đại trận cho Ngân Châu Thành, trong lòng vô cùng kích động.

Cho nên sau khi lời của Đông Vương Công vừa dứt, Trần Nguyên liền vội vàng đáp một tiếng, sau đó liền xoay người rời khỏi chính sảnh.

Đông Vương Công thấy Trần Nguyên rời đi, mới yên tâm.

Dù sao chuyện này cũng quả thật là chuyện quan trọng.

Nếu hắn cứ đi như vậy, không có người bảo vệ Ngân Châu Thành, người của Thần Kiếm Tông chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ

qua.

Hắn đã chém mấy vị trưởng lão của Thần Kiếm Tông, nếu Tông chủ của Thần Kiếm Tông thật sự không có chí khí không tìm báo thù, vậy thì càng tốt.

Nhưng nếu gã đó đem cơn giận trút lên Ngân Châu Thành, tàn sát bách tính vô tội, hắn cũng không thể dung thứ.

Chương 582

Cho nên trước khi đi phải chuẩn bị vạn toàn, không thể vì mình mà gây ra một màn sinh linh đồ thán.

Sau khi dặn dò Trần Nguyên xong, hắn liền đi xuống bắt đầu chuẩn bị chuyện này.

Chuyện này quả thật cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng một phen, vạn nhất giữa chừng xảy ra sai sót, vậy thì hắn cũng không thể cứu vãn.

Tuy hắn cũng biết bố trí trận pháp, cũng từng dựa vào trận pháp mà dương danh thiên hạ.

Nhưng đó đều là chuyện của quá khứ.

Linh khí trong tinh thạch và linh thạch của thế giới này có sung túc như trong tưởng tượng không, lại là một chuyện khác, cho nên hắn cũng không thể ôm quá nhiều hy vọng.

Sau khi Đông Vương Công trở về phòng, liền khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu tu luyện.

Dù sao con đường tu luyện vốn là nghịch thiên hành, tranh đấu với trời.

Tuy hắn có thiên tư hơn người, lĩnh ngộ trên kiếm đạo càng không ai có thể sánh bằng.

Nhưng cũng không thể dừng lại dù chỉ một khắc, nếu không thì thực lực chỉ có thể không tiến thì lùi.

Vừa mới tu luyện không được bao lâu, cửa phòng bị gõ vang.

Đông Vương Công nghe động tĩnh bên ngoài, cũng tỉnh lại từ trong nhập định, sau đó liền đứng dậy mở cửa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi hắn mở cửa, liền thấy thằng nhóc Trần Nguyên dẫn theo mấy người, đã chuẩn bị đầy đủ những thứ hắn cần.

Trần Nguyên thấy lão sư mở cửa, trong mắt cũng kinh ngạc liên tục, sau đó liền kính cẩn hành lễ với Đông Vương Công.

"Sư phụ, đệ tử đã chuẩn bị đầy đủ những thứ người cần, mời người xem qua." Nói rồi, Trần Nguyên liền nhường đường cho đệ tử của phủ Thành chủ mang những thứ mà Đông Vương Công cần vào.

Đông Vương Công đi theo sau mọi người vào trong.

Khi thấy đệ tử của phủ Thành chủ đặt những thứ đã làm lên đất, hắn cũng bước lên kiểm tra cẩn thận, phát hiện linh khí chứa trong những viên linh thạch này sung túc như vậy, Đông Vương Công cũng vô cùng hài lòng.

"Không ngờ một phủ Thành chủ nhỏ bé lại có nhiều linh thạch như vậy, phẩm chất của linh thạch đều không tồi, chắc là linh thạch thượng phẩm.

Có những linh thạch này làm nền trận, lần này trận pháp ta bố trí ra chắc chắn uy lực phi phàm." Nói xong, Đông Vương Công dặn dò những người này mang những thứ này lên, sau đó liền ra khỏi Ngân Châu Thành.

Ngân Châu Thành không lớn, nhưng nền trận cũng phải chọn lựa kỹ càng.

Đông Vương Công dẫn theo mấy vị đệ tử của phủ Thành chủ đi một vòng quanh Ngân Châu Thành, cuối cùng xác định được mấy nơi làm căn cứ cho trận, sau đó Đông Vương Công liền bắt đầu hành động.

Hắn đánh từng viên linh thạch vào trong nền trận, sau đó dùng chín

mươi chín tám mươi mốt thanh phi kiếm làm lá chắn, rồi lại đánh vào đó mấy đạo pháp quyết!

Đặt ấn ký linh thức của mình vào trong nền trận trung tâm nhất.

Đồng thời trong những nền trận này, Đông Vương Công đặt dưới mỗi thanh phi kiếm mười mấy khối linh thạch, để thúc đẩy phi kiếm vận hành bình thường.

Sau khi làm xong mọi chuẩn bị, Đông Vương Công mới vô cùng hài lòng gật đầu, sau đó lùi lại một bước.

Sau đó đại chưởng hướng xuống đất vỗ một cái.

Đại trận do những phi kiếm này tạo thành đột nhiên biến mất trong không trung.

Các đệ tử của phủ Thành chủ đang đứng sau lưng Đông Vương Công thấy hắn giống như làm ảo thuật biến mất nhiều thứ như vậy, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Đặc biệt là Trần Nguyên, lúc này kích động không thể tự kiềm chế.

"Sư phụ, bí pháp này của người, những thứ này có thể chống đỡ được sự tấn công của Thần Kiếm Tông không?" Đông Vương Công nghe Trần Nguyên dám chất vấn, quay đầu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Trần Nguyên tự nhiên cũng nhận được ánh mắt băng lãnh của Đông Vương Công, Trần Nguyên sững sờ, vội vàng rụt cổ lại.

Hắn sớm đã biết Đông Vương Công là người ghét nhất bị người khác chất vấn, vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công hướng ánh mắt không thiện chí về phía mình, Trần Nguyên liền sợ đến không dám nói nữa.

Đông Vương Công thấy gã này ngậm miệng lại, mới chậm rãi nói.

"Đừng nói là Thần Kiếm Tông, ngay cả người của Thánh địa ra tay muốn phá vỡ đạo trận pháp này cũng không thể." "Trừ phi là người vượt qua Tạo Hóa Cảnh đến, mới có khả năng phá giải trận pháp.

Vì vậy, cứ yên tâm, sẽ không có ai đến quấy rầy nơi này nữa." "Khi ta bố trí đạo trận pháp này, đã rót vào trong trận pháp một tiểu tụ linh trận.

Cũng có nghĩa là trong những ngày sau này, linh khí của Ngân Châu Thành sẽ càng thêm sung túc, trong thị trấn nhỏ này sẽ sinh ra nhiều thiên tài hơn!" "Như vậy đối với Ngân Châu Thành là một sự bảo vệ cực tốt.

Trở về bẩm báo với phụ thân của ngươi, bảo ông từ hôm nay trở đi nhất định phải đối xử tốt với tử dân của Ngân Châu Thành, nhớ kỹ không được kích động, nếu không thì sớm muộn gì, khi những đệ tử thiên tài đó trưởng thành, phủ Thành chủ có thể sẽ không áp chế được nữa." "Lát nữa ta sẽ giao pháp quyết khống chế tòa trận pháp này cho ngươi, khi có cường địch xâm phạm, liền có thể thúc đẩy trận pháp." "Ta đã để lại một đạo linh thức trong đó, phàm có người tấn công trận pháp, ta ở nơi xa cũng có thể cảm nhận được.

Nếu có thể kịp thời ra tay, ta cũng sẽ không từ chối." Đông Vương Công một hơi nói rõ ràng tác dụng của đạo trận pháp này cũng như những việc cần chú ý cho Trần Nguyên.

Trần Nguyên nghe Đông Vương Công quan tâm đến Ngân Châu Thành như vậy, cả người cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể cung kính hành lễ với Đông Vương Công!

"Sư phụ đại ân đại đức, đệ tử kiếp này không biết báo đáp thế nào, chỉ có thể trong thời gian còn lại, có thể làm trâu làm ngựa cho sư

phụ, để báo đáp ân tình của sư phụ." Đông Vương Công ghét nhất là nghe người khác nói làm trâu làm ngựa cho mình.

Vì vậy bây giờ nghe gã này nói như vậy trước mặt mình, liền không tự chủ được mà hỏi một câu.

"Ngươi có thể cày ruộng như trâu không, hay là có thể chở người như ngựa không!" "Con không thể!" Trần Nguyên đột nhiên nghe Đông Vương Công hỏi như vậy, đặc biệt là khi hỏi vấn đề này, cũng đầy sương mù.

Câu vừa rồi không phải chỉ là hình dung thôi sao.

"Nếu không thể, vậy sau này đừng nói những lời như vậy nữa.

Trâu ngựa cũng không làm được, sau này cứ thành thật làm người đi!" Nói xong, Đông Vương Công liền không tiếp tục nhìn mấy người này nữa, sau đó liền tức khắc trở về Ngân Châu Thành.

Trần Nguyên nhìn bóng dáng đột nhiên biến mất của Đông Vương Công, trên mặt cũng lộ ra một chút mờ mịt.

Bây giờ Đông Vương Công như vậy, hắn thật sự không biết nên làm thế nào?

Bây giờ bị Đông Vương Công mắng một trận, Trần Nguyên cũng có chút buồn bực, sau đó liền trở về Ngân Châu Thành.

Khi bước vào cửa lớn của phủ Thành chủ, liền thấy Trần Lan đang đứng yên ở cửa phủ.

Xem ra hình như đang đợi hắn.

Tâm trạng của Trần Nguyên vốn không tốt, bây giờ thấy nhị tỷ đang chặn ở cửa phủ, vẻ không vui trên mặt càng thêm sâu sắc, sau đó liền bước lên định đi vòng qua nhị tỷ.

Nhưng hành động của hắn chưa kịp thực hiện đã bị Trần Lan phát

hiện, sau đó cô liền chặn trước mặt hắn.

"Gã này làm sao vậy, gan thật sự càng ngày càng lớn rồi, ngay cả nhị tỷ cũng dám coi thường, không phải là đi theo gã Đông Vương Công kia rồi sao?" "Không, nhị tỷ, chị cứ hay nghi ngờ người khác, sư phụ cũng không nói gì với em, chỉ là em có chút tự chuốc phiền phức mà thôi." Nói xong, Trần Nguyên liền đi thẳng vòng qua Trần Lan, trở về phòng của mình.

Chương 583

Trần Lan ở phía sau thấy đệ đệ của mình đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Sao vậy?

Không phải chỉ ra ngoài một chuyến thôi sao?

Sau đó, Trần Lan đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhấc chân liền xông về phía sân của Đông Vương Công.

Đông Vương Công hôm nay vốn đã bận cả ngày, vốn định trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt, nhưng không ngờ chưa kịp nằm xuống giường.

Cửa lớn đột nhiên bị người ta một cước đá văng.

Đông Vương Công thấy có người vô lễ như vậy, trên mặt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó một chưởng vỗ ra ngoài.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền vào.

Đông Vương Công nghe thấy âm thanh này, sự lạnh lẽo trên mặt càng thêm sâu sắc.

Sau đó liền lạnh lùng bước xuống khỏi giường, đẩy cửa bước ra ngoài.

Khi thấy Trần Lan đang ngã trong sân, kiếm trong tay Đông Vương Công đột nhiên cắm xuống bên cạnh Trần Lan.

Chỉ là thanh kiếm này vẫn chưa ra khỏi vỏ.

"Con bé thối đáng chết, ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?" Con bé chết tiệt này hết lần này đến lần khác khiêu khích, bây giờ lại dám lớn gan như vậy, còn dám đá cửa, chẳng phải mấy

ngày nữa, con bé này có thể kề kiếm ngang cổ hắn sao?

Thật sự là không thể nhịn được nữa!

Trần Lan cũng không ngờ Đông Vương Công sẽ đột nhiên động thủ với mình, ra tay tàn nhẫn như vậy.

Hiện tại nàng chỉ cảm thấy kinh mạch trong người đã đứt vài sợi, cơ thể cũng đã bị thương.

"Phụt!" Trần Lan bay ngược ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó khó khăn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Đông Vương Công đang từ trên cao nhìn xuống.

"Ta nói cho ngươi biết, tuy mọi người đều sợ ngươi, nhưng ta không sợ." Trần Lan thấy Đông Vương Công đột nhiên nổi điên với mình, cũng liều mạng một phen, điên cuồng gào lên với hắn.

Nàng có lỗi gì chứ, nàng cũng chỉ quan tâm đến thương thế của đệ đệ mà thôi.

Đệ đệ vừa mới thất hồn lạc phách quay về, vừa nhìn dáng vẻ đã biết là bị Đông Vương Công dạy dỗ một trận.

Đệ đệ nàng từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng động đến một ngón tay, người trước mắt này chẳng qua chỉ là một người ngoài, dựa vào đâu mà quản chuyện nhà nàng.

Cho nên khi thấy Đông Vương Công dám động thủ với mình, nàng mới trở nên nóng nảy như vậy.

Đông Vương Công thấy nha đầu này dám cuồng loạn trước mặt mình như thế, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Hắn thấy nha đầu này quá được nuông chiều, đến mức trong mắt hắn hoàn toàn không coi nàng ra gì.

Hắn vừa mới ra ngoài thành bố trí trận pháp, tiêu hao quá nhiều

sức lực, bây giờ mệt mỏi không chịu nổi, vậy mà nha đầu này lại dám làm phiền hắn tu luyện, quả thực là không biết sống chết.

Nếu là trước đây, có kẻ nào dám làm phiền hắn tu luyện, hắn nhất định sẽ xé xác kẻ đó ra làm tám mảnh, câu hồn phách, khiến kẻ đó chết không có chỗ chôn.

Thế nhưng bây giờ nhìn nha đầu này cuồng loạn trước mặt, ngoài sự tức giận ra, Đông Vương Công lại dập tắt ý định động thủ với nàng.

Chậm rãi bước lên phía trước, Đông Vương Công rút thanh trường kiếm đang cắm bên cạnh Trần Lan ra, rồi lạnh lùng nói một câu.

"Sau này nếu còn dám cuồng vọng như thế, không làm rõ sự thật đã dám hỗn xược trước mặt bản tôn, bản tôn thề rằng, lần sau tuyệt đối sẽ không có vận may tốt như vậy đâu.

Đến lúc đó ta không quan tâm ngươi là tỷ tỷ của ai, hay là người nào, thanh kiếm trong tay ta sẽ không đối xử đặc biệt với một nữ nhân đâu!" Nói xong, Đông Vương Công liền lạnh lùng xoay người đi vào phòng.

Trần Lan ở phía sau nghe những lời hắn nói với mình, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

"Nhị tỷ, người sao vậy?" Trần Nguyên vốn định về phòng, nhưng khi vừa về đến phòng, ngồi xếp bằng trên giường thì đột nhiên ngoài cửa hiện lên khuôn mặt của nhị tỷ.

Đặc biệt là với tính khí của nhị tỷ, không cần nghĩ cũng biết nhị tỷ đã đi tìm ai.

Ngay sau đó, trong lòng Trần Nguyên cũng thắt lại, không nghĩ ngợi gì, liền lật người xuống giường rồi lao đến phòng Đông Vương

Công.

Quả nhiên, khi vừa bước vào sân nhà của Đông Vương Công, hắn đã thấy nhị tỷ cả người ngồi bệt trên mặt đất, bên cạnh còn có vết máu mờ mờ.

Nhìn thấy có máu, Trần Nguyên cũng kinh hãi, vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế của nhị tỷ.

Sau khi phát hiện nhị tỷ chỉ bị một chút vết thương nhẹ, Trần Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền đưa tay đỡ nhị tỷ dậy.

"Nhị tỷ, người cần gì phải khổ như vậy.

Vừa rồi sư phụ chỉ đưa con ra ngoài để gia cố thêm một lớp phòng hộ cho thành Ngân Châu, đảm bảo an toàn tuyệt đối cho thành Ngân Châu mà thôi, sư phụ lão nhân gia ngài ấy không hề làm gì con cả?" Trần Lan nghe lời của Trần Nguyên, mới ngơ ngác ngẩng đầu, có chút thất thần hỏi: "Vừa rồi trước khi vào phòng hắn đã nói một câu, bảo ta sau này nếu còn hỗn xược như vậy, thanh kiếm trong tay hắn sẽ không còn phân biệt nam nữ nữa, cũng có nghĩa là sau này sẽ không nương tay với ta nữa!" Trần Nguyên đột nhiên nghe tỷ tỷ nói những lời vô căn cứ như vậy cũng sững sờ, sau đó mới có chút kinh ngạc nhìn về phía phòng của sư phụ.

Hắn không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, sư phụ đã để lại ấn tượng sâu sắc như thế cho nhị tỷ.

Người như nhị tỷ hắn, từ nhỏ đã hiểu rõ trong lòng, tuy bao nhiêu năm qua luôn bị người nhà họ Trần coi là phế vật, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng vô dụng, ít nhất là về phương diện nhìn người, nàng cũng có vài phần bản lĩnh.

Vì vậy, bây giờ thấy nhị tỷ thất thần như vậy, ngoài sự ngạc nhiên ra, hắn liền muốn tranh thủ thêm một cơ hội cho nhị tỷ.

Nghĩ vậy, Trần Nguyên liền buông tay nhị tỷ ra, sau đó nhấc chân đi đến cửa phòng Đông Vương Công, giơ tay gõ cửa.

Đông Vương Công vốn đang điều tức trong phòng, khi Trần Nguyên bước vào sân đã cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, nhưng lại không lên tiếng ngăn cản.

Bây giờ hắn muốn xem xem Trần Nguyên rốt cuộc có thể nói gì cho nha đầu thối kia.

Lần này hắn quả thực đã tức giận, nha đầu kia quả thực còn nóng nảy hơn cả pháo, một lời không hợp, hỏi cũng không hỏi đã trực tiếp động thủ.

Nếu vừa rồi một kiếm kia bắn ra một cách chính xác, e rằng nha đầu kia đã sớm về trời, làm gì có chỗ cho nàng hỗn xược trước mặt hắn.

Sau khi đến thế giới này, hắn luôn phá vỡ quy tắc, hết lần này đến lần khác tha thứ cho nha đầu thối kia, tình huống này khiến hắn cũng cảm thấy có chút khó tin.

Nếu là hắn trước đây, khẳng định đã sớm ra tay, chứ không nương tay với kẻ bất kính với mình như vậy.

"Chẳng lẽ tiểu nha đầu này thật sự có thể thay đổi ta?" Nói một câu xong, Đông Vương Công lại lắc đầu.

"Không thể nào, ta chính là một đại ma đầu, một tồn tại chưa bao giờ tuân theo quy tắc.

Nha đầu kia tính tình nóng nảy như vậy, chẳng có điểm nào tốt, tư chất lại thấp kém như thế, sao ta có thể để mắt tới được chứ?" Vì vậy, sau khi nghe Trần Nguyên gõ cửa, Đông Vương Công đã chọn cách phớt lờ.

Sau đó, hắn vung tay một cái, một luồng linh lực liền bám vào cửa

phòng.

Chương 584

Trần Nguyên cũng không phòng bị, sau khi vỗ một chưởng xuống liền bị linh lực trên cửa phòng bật lại, cả người cũng bay ngược ra ngoài.

"Ta đã nói, lúc ta điều tức không được phép ai làm phiền.

Đây là lần cảnh cáo đầu tiên, nếu lần sau còn dám hỗn xược như vậy, nhị tỷ ngươi chính là kết cục của ngươi!" "Còn nữa, kinh mạch trong cơ thể nhị tỷ ngươi cũng đã bị ta làm tổn thương vài sợi.

Nếu không muốn nhị tỷ ngươi lưu lại di chứng, thì mau đưa nàng về điều tức, nếu không xảy ra bất kỳ sự cố nào thì đừng có khóc lóc tìm ta!" Trần Nguyên bay ngược ra ngoài, còn chưa kịp đứng dậy từ mặt đất, bên tai đã vang lên giọng nói của Đông Vương Công.

Giọng của Đông Vương Công lúc này vô cùng lạnh lẽo, Trần Nguyên nghe vào tai cũng không khỏi rùng mình một cái, sau đó liền dời tầm mắt lên người Trần Lan, không ngờ sư phụ lần này lại ra tay nặng như vậy.

Nhị tỷ tuy bề ngoài không có vết thương nào, nhưng kinh mạch trong cơ thể đã đứt vài sợi, chứng tỏ sư phụ lần này thật sự đã tức giận.

Lắc đầu, Trần Nguyên đứng dậy từ mặt đất, sau đó đi đến bên cạnh Trần Lan, đưa tay đỡ nàng, khổ tâm khuyên nhủ một câu.

"Nhị tỷ, trong khoảng thời gian này người có thể nhẫn nhịn một chút được không?

Chẳng bao lâu nữa là đến đại hội luận võ của Trần gia bản gia rồi.

Nếu lần này con không muốn tộc nhân gặp bất kỳ nguy hiểm nào,

thì nhất định phải toàn lực ứng phó.

Sư phụ giống như định hải thần châm của hai chúng ta, chỉ cần có sư phụ ở đây, lòng con mới có thể an định, đại hội luận võ lần này, con mới có thêm tự tin!" "Nhưng tại sao nhị tỷ lại cứ hết lần này đến lần khác khiêu khích uy nghiêm của sư phụ chứ?" Trần Lan bây giờ có chút thất thần, sau khi nghe lời của Trần Nguyên, cũng mờ mịt ngẩng đầu, sau đó quay đầu nhìn về phòng của Đông Vương Công, cuối cùng không nói một lời.

Trần Nguyên nhìn dáng vẻ này của nhị tỷ, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó mới dìu Trần Lan ra khỏi sân của Diệp thành.

Nhị tỷ bây giờ kinh mạch đã bị thương, nếu không điều dưỡng cẩn thận, thì lần sau tại đại hội luận võ của Trần gia bản gia nhất định sẽ gặp trở ngại.

Sau khi Trần Lan và Trần Nguyên rời đi, Đông Vương Công mới mở cửa, nhìn bóng lưng hai tỷ đệ rời đi, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo. … Sáng sớm hôm sau.

Đông Vương Công quả nhiên xuất hiện ở cổng lớn nhà họ Trần.

Phủ chủ Trần Thuật đã sớm phái người ra cửa chờ đợi, khi thấy Đông Vương Công thật sự xuất hiện ở cổng lớn nhà họ Trần sớm như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia ngạc nhiên, sau đó liền nhấc chân đi lên nghênh đón.

"Diệp công tử, những thứ ngài cần tôi đều đã chuẩn bị ổn thỏa, con trai và con gái của tôi cũng đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" Đông Vương Công nghe lời của Trần Thuật xong liền gật đầu, sau đó nhìn về phía chiếc xe ngựa khác phía sau xe ngựa của mình, rồi không nói một lời lên xe.

Trần Thuật nhìn thái độ đột nhiên thay đổi của Đông Vương

Công, trong mắt cũng lộ ra một tia nghi hoặc, sau đó liền nhìn chiếc xe ngựa phía sau xe ngựa của Đông Vương Công, trong mắt cũng lóe lên một tia lo lắng.

Sau đó liền ra lệnh cho người đánh xe đưa xe ngựa ra khỏi thành Ngân Châu.

Bây giờ ông chỉ có thể cầu nguyện cho đôi nhi nữ đó có thể bình an trở về.

Kể từ sau sự việc kia, nguyện vọng trở về Trần gia bản gia của ông không còn mãnh liệt nữa, bây giờ điều ông hy vọng không gì khác ngoài việc cả nhà được bình an.

Báo thù hay không báo thù, vinh quang hay không vinh quang, ông đều không còn quan tâm nữa.

Sau khi tiễn Đông Vương Công ra khỏi thành Ngân Châu, Trần Thuật liền đứng trên tường thành nhìn đoàn xe ngựa từ từ đi xa.

"Đại ca, nếu huynh không yên tâm, sao không đi cùng một chuyến?

Dù sao năm đó Trần gia bản gia cũng quả thực có chút quá đáng.

Lần này có Diệp công tử tương trợ, chi của đại ca trở về Trần gia bản gia cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!" Hôm nay Đông Vương Công ra khỏi thành, nên tộc trưởng của bốn đại gia tộc đều đi theo Trần Thuật để tiễn đưa.

Bây giờ thấy Trần Thuật có vẻ thất thần như vậy, cũng không nhịn được mà nói một câu.

Trần Thuật nghe lời của mấy huynh đệ xong, liền lắc đầu với họ, hai tay chắp sau lưng, xa xa nhìn về phương xa.

"Các ngươi nói đúng, trở về Trần gia bản gia là nguyện vọng cả đời của ta.

Nhưng bây giờ thấy một đôi nhi nữ của ta có thể trưởng thành như thế này, ta đã mãn nguyện rồi.

Trần gia bản gia không còn là chấp niệm của ta nữa, bây giờ cũng có thể buông bỏ rồi!" "Hơn nữa, bây giờ thành Ngân Châu có gì không tốt chứ?

Linh khí đột nhiên tăng mạnh, linh lực trong cơ thể ta cũng có dấu hiệu đột phá, có một nơi bảo địa như vậy, chẳng lẽ ta lại rời đi sao?" "Ha ha ha, nếu đại ca đã nghĩ thông suốt rồi, vậy chúng ta còn băn khoăn gì nữa.

Nếu đại ca đã từ bỏ chuyện năm đó, vậy thì đám huynh đệ chúng ta tự nhiên sẽ xả thân cùng bồi.

Nếu có ngày nào đó đại ca đổi ý muốn quay lại Trần gia bản gia, đám người chúng ta cũng sẽ tự nguyện phụng bồi, cùng lắm thì trực tiếp xông lên thôi!" "Đúng vậy, đại ca, nếu huynh ra lệnh một tiếng, đám huynh đệ chúng ta nhất định sẽ xả thân cùng bồi.

Chẳng phải chỉ là Trần gia bản gia sao?

Đám người chúng ta cũng không hề thua kém!" "Đúng vậy!" Phía sau lần lượt vang lên tiếng hưởng ứng của bốn đại gia tộc.

Trần Thuật nghe mấy huynh đệ ủng hộ, trong lòng cũng ấm áp, sau đó bình tĩnh lắc đầu.

"Thôi bỏ đi, chúng ta bây giờ cứ bảo vệ tốt thành Ngân Châu là được rồi!" Bây giờ một đôi nhi nữ của ông đều đã bái Đông Vương Công làm thầy, thành tựu sau này nhất định không phải là điều ông có thể tưởng tượng.

Cho nên bây giờ ông không có gì bất mãn, chỉ cần bảo vệ tốt thành Ngân Châu, đợi một đôi nhi nữ trở về có một nơi ở ổn định, ông đã mãn nguyện rồi.

Còn về chuyện Trần gia hay không Trần gia, ông cũng không còn để tâm nữa.

Dù sao Trần gia bản gia cũng đầy rẫy âm mưu đấu đá, bên trong cũng nguy cơ tứ phía, hơi bất cẩn một chút là sẽ chết không có chỗ chôn.

Thay vì như vậy, chi bằng khai phá một thế ngoại đào nguyên, để con cái của mình có thể sống một cuộc sống hạnh phúc. … Xe ngựa từ từ chạy trên con đường lớn, Đông Vương Công yên tĩnh ngồi trong xe ngựa, trong đầu suy nghĩ về những việc cần làm tiếp theo.

Trong chiếc xe ngựa phía sau Đông Vương Công, Trần Lan và Trần Nguyên đều cúi đầu, buồn bã ngồi trong xe.

Trần Nguyên bây giờ nhìn vẻ mặt lo lắng của nhị tỷ, trên mặt cũng lộ ra một tia sốt ruột.

Nhị tỷ hắn từ trước đến nay luôn tự cao, chưa bao giờ để lộ ra vẻ mặt như vậy.

Đặc biệt là dáng vẻ thất thần kia, nhìn quả thực có chút đáng lo.

Nghĩ vậy, Trần Nguyên bất đắc dĩ bước xuống xe ngựa, sau đó nhanh chân đi đến bên cạnh xe ngựa của Đông Vương Công, rồi cung kính đứng ở một bên.

"Sư phụ, đệ tử cầu kiến!" Đông Vương Công vốn đang suy nghĩ về việc cần làm tiếp theo, nhưng bên ngoài xe ngựa đột nhiên vang lên giọng của Trần Nguyên.

Đông Vương Công nghe tiếng bên ngoài, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Hắn trực tiếp không nói gì.

Nếu không phải hai đứa này có thể thi triển bộ kiếm pháp kia, hắn

mới không đối xử hòa nhã với hai người như vậy, đặc biệt là Trần Lan.

Chương 585

Bây giờ thấy Trần Nguyên lại đi dọn dẹp hậu quả cho tỷ tỷ kia, Đông Vương Công càng không có sắc mặt tốt.

"Vào đi!" Vốn dĩ Đông Vương Công không định gặp Trần Nguyên, nhưng bây giờ lại có chút tò mò, muốn biết tiểu tử này rốt cuộc có thể nói ra được chuyện gì.

Trần Nguyên đứng bên ngoài xe ngựa nghe Đông Vương Công lên tiếng, vội vàng từ bên ngoài trèo lên xe ngựa.

Sau khi vào trong xe, Trần Nguyên liền quỳ một gối trước mặt Đông Vương Công.

"Sư phụ, nhị tỷ hôm qua có nhiều điều đắc tội, nếu đã kinh động đến sư phụ điều tức, Trần Nguyên ở đây thay nhị tỷ xin lỗi sư phụ!" Đông Vương Công lạnh lùng nhìn Trần Nguyên, vốn tưởng Trần Nguyên cũng là một kẻ có não, lúc này không nên tìm hắn.

Không ngờ hắn cũng là một kẻ ngu ngốc, trong tình huống này lại dám tìm đến, lại còn nói những lời bao biện như vậy, quả thực khiến hắn có chút tức giận.

"Đi đi!" Đông Vương Công lạnh lùng nói một câu.

Trần Nguyên vốn mong đợi Đông Vương Công sẽ cho hắn đứng dậy, nhưng bây giờ đột nhiên nghe Đông Vương Công bảo hắn ra ngoài, khiến hắn có chút kinh ngạc, mờ mịt ngẩng đầu.

Khi thấy sư phụ của mình nhắm mắt làm ngơ, trong lòng Trần Nguyên càng sinh ra một tia lo lắng.

Sư phụ hắn bình thường nói chuyện rất dễ, nhưng một khi sư phụ không nói gì, đó mới là lúc Trần Nguyên lo lắng nhất, bởi vì hắn hoàn

toàn không đoán được trong lòng sư phụ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đặc biệt là bây giờ nghe sư phụ nói như vậy, trong lòng Trần Nguyên càng thêm nặng nề, nhưng bây giờ lại không dám mở miệng cầu xin Trần Nguyên, vì vậy chỉ có thể ngơ ngác quỳ ở đó, không dám động đậy.

Đông Vương Công thấy Trần Nguyên không rời đi, ánh mắt lạnh lẽo lại càng sâu thêm vài phần, sau đó lạnh lùng mở mắt.

"Ngươi còn nhớ những lời ta đã từng dạy không?" "Cường giả phải có một trái tim bất khuất, nhị tỷ ngươi làm việc chưa bao giờ dùng não, lần nào cũng tùy hứng làm bậy.

Với tính cách như vậy, ta thật không biết làm sao nàng có thể lớn lên, sống lâu như vậy.

Hơn nữa, lần nào ngươi cũng phải đi dọn dẹp mớ hỗn độn cho nhị tỷ ngươi, chẳng lẽ ngươi không thấy mệt sao?" "Ta muốn tạo ra một cường giả, chứ không phải để ngươi đi dọn dẹp mớ hỗn độn cho nhị tỷ ngươi.

Nếu sau này tinh lực của ngươi đều dùng để dọn dẹp mớ hỗn độn cho nhị tỷ ngươi, vậy thì cần gì phải học theo ta?" Trần Nguyên nghe lời của Đông Vương Công xong, cuối cùng cũng biết vì sao sư phụ lại tức giận như vậy, hóa ra là do lời nói vừa rồi của hắn có vấn đề.

Vì vậy, sau khi hiểu rõ nguyên nhân sự việc, hắn liền quỳ hai gối trước mặt Đông Vương Công.

"Sư phụ dạy phải, những chuyện này quả thực là đệ tử chưa suy nghĩ chu toàn, cũng quả thực đã phụ lòng sư phụ dạy dỗ.

Nhưng đệ tử khẩn cầu sư phụ cho đệ tử thêm một cơ hội nữa, đệ tử sau này nhất định sẽ không phạm phải sai lầm tương tự!" Trần Nguyên lần này quả thực đã học được một bài học.

Ngày đầu tiên, sư phụ đã dạy hắn cường giả nên như thế nào, huống hồ nơi hắn đang ở vốn là một thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Nếu hắn cứ tiếp tục bảo vệ nhị tỷ như vậy, e rằng nhị tỷ sẽ mãi mãi giữ tính cách đó, không bao giờ trưởng thành được.

Sư phụ làm như vậy, cũng quả thực là vì tốt cho hắn, tự nhiên hắn không có lý do gì để từ chối ý tốt của sư phụ.

Cho nên bây giờ thấy sư phụ tức giận cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đông Vương Công thấy tiểu tử Trần Nguyên này đầu óc linh hoạt như vậy, một điểm đã thông, trong lòng cũng lóe lên một tia tiếc nuối.

Tiểu tử này, nếu không có nhị tỷ kéo chân sau, thành tựu sau này nhất định không thể lường được.

Nhưng Trần Lan nha đầu kia quả thực quá kiêu ngạo, quá tùy hứng làm bậy.

Với tính cách như vậy, sau này chắc chắn sẽ gây ra phiền phức.

Nha đầu kia thực lực cũng không mạnh, không giống như hắn có thực lực cường đại bên mình.

Không có thực lực mà làm càn, chẳng qua chỉ là để lại sơ hở cho người khác, sau đó tự đặt mình vào chỗ chết mà thôi.

Người như vậy thật sự không thể dạy dỗ được.

Vì vậy, bây giờ thấy Trần Nguyên không những không rút kinh nghiệm, ngược lại còn nói giúp cho nhị tỷ, hắn mới tức giận như vậy.

Bây giờ thấy Trần Nguyên đột nhiên tỉnh ngộ, nói ra những lời như vậy, tự nhiên hắn cũng vô cùng hài lòng, nhưng trên mặt vẫn không có một chút ấm áp nào, vẫn lạnh lùng nói: “Bây giờ ngươi đã biết đạo lý này, tự nhiên cũng có thể hiểu được khổ tâm của ta.

Nếu ngươi có thể khiến nhị tỷ ngươi thay đổi hoàn toàn, để ta thấy nàng thật sự hối cải, ta mới có thể tiếp tục cân nhắc dạy nàng kiếm pháp!" Trần Nguyên nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, sau đó liền gật đầu thật mạnh với Đông Vương Công, rồi đứng dậy đi ra khỏi xe ngựa.

Khi Trần Nguyên xuống xe ngựa liền thấy Trần Lan đang đứng bên cạnh xe ngựa.

Trần Nguyên thấy nhị tỷ cũng ở bên cạnh nghe lén, trong mắt cũng lóe lên một tia ngạc nhiên, sau đó liền nhấc chân đi lên.

Nhưng Trần Lan lúc này lại không có ý định nói chuyện với Trần Nguyên, đầu cũng không quay lại mà đi về xe ngựa của mình.

Lòng nàng bây giờ cũng rất phức tạp.

Vừa rồi thấy Trần Nguyên rời đi, nàng bất giác đi theo, ở bên ngoài xe ngựa, tự nhiên đã nghe không sót một chữ nào những lời của Trần Nguyên và Đông Vương Công.

Không ngờ trong mắt Đông Vương Công, nàng luôn là một kẻ thừa thãi, cản trở sự phát triển của đệ đệ.

Chẳng lẽ nàng thật sự là một kẻ tùy hứng làm bậy, kiêu ngạo như lời Đông Vương Công nói sao?

Bên ngoài xe ngựa, Trần Nguyên nhìn nhị tỷ thất thần đi về xe ngựa, cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau đó, hắn xin một con ngựa từ thị vệ bên cạnh, rồi cưỡi lên lưng ngựa.

Nhị tỷ bây giờ trong tình trạng này quả thực không thích hợp để nói nhiều.

Tính cách của nhị tỷ hắn cũng biết, nếu cứ mạo muội nói gì đó với

nhị tỷ, với tính cách của nàng, lúc đó chắc chắn sẽ lại gây thêm chuyện.

Vì vậy phải hết sức thận trọng.

Huống hồ sư phụ bây giờ cũng đang tức giận.

Xe ngựa tiếp tục từ từ tiến về phía trước.

Các thị vệ bảo vệ xung quanh xe ngựa nhìn thấy bầu không khí kỳ lạ giữa mấy vị chủ tử trong xe ngựa cũng có chút không hiểu.

Họ đều là những tinh nhuệ được phủ chủ thành chọn ra, mục đích lần này là hộ tống tiểu thư và thiếu gia đến kinh thành tham gia đại luận võ của Trần gia bản gia.

Những người này từ nhỏ đã được nhồi nhét một tư tưởng, đó là chiến đấu vì nhà họ Trần, nỗ lực để quay lại Trần gia bản gia.

Bây giờ cuối cùng cũng có hy vọng nhìn thấy ngày đó, tự nhiên cũng cảm thấy phấn chấn, huống hồ trong đội ngũ lần này, còn có sự tồn tại mà họ kính trọng nhất.

Cho nên lần này tham gia đại hội diễn võ do bản gia tổ chức, nếu không có gì bất ngờ, chi của họ chắc chắn là đội ngũ mạnh nhất.

Chỉ là bây giờ thấy giữa tiểu thư, thiếu gia và vị tồn tại cường đại kia xuất hiện bầu không khí kỳ lạ như vậy, họ cũng có chút không hiểu, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 586

Ngay khi họ đang cảm thấy có chút không biết phải làm sao, một mũi tên sắc bén đột nhiên xé toạc hư không, bắn về phía họ.

Có một thị vệ của phủ chủ thành không kịp phản ứng, bị đâm xuyên qua ngực, cả người ngã xuống đất chết.

Người dẫn đầu thấy những mũi tên không ngừng bắn ra từ trên không, cũng kinh hãi, vội vàng hét lớn: "Có địch tấn công, mau chuẩn bị phòng ngự!" Động tĩnh bên ngoài cũng khiến Đông Vương Công trong xe ngựa mở mắt.

Vừa rồi khi mũi tên bay tới, hắn đã cảm nhận được, chỉ là tốc độ tên quá nhanh, khiến hắn cũng không kịp ra tay ngăn cản.

Thị vệ của phủ chủ thành kia đã ngã xuống đất chết, bây giờ cứu chữa e rằng cũng không kịp nữa rồi.

Trong xe ngựa, Trần Lan tự nhiên cũng nghe thấy tiếng động bên ngoài, cũng không thể chờ đợi được nữa mà bước ra khỏi xe.

Khi thấy bên ngoài có không ít người của phủ chủ thành ngã xuống đất chết, trong mắt cũng lóe lên một tia đau lòng.

Những người này đều là thế lực mà nhà họ Trần đã bồi dưỡng qua nhiều thế hệ, không ngờ chỉ trong chốc lát đã ngã xuống nhiều người như vậy.

Không kìm được, ánh mắt Trần Lan liền quét về phía xe ngựa của Đông Vương Công.

Nhưng khi thấy xe ngựa của Đông Vương Công không có một chút động tĩnh nào, trong mắt nàng cũng lóe lên một tia thất vọng, sau đó liền không chút do dự rút trường kiếm trong tay ra, xông vào vòng

chiến.

Đông Vương Công vừa rồi rõ ràng định ra khỏi xe ngựa, nhưng khi thấy nha đầu Trần Lan ra khỏi xe, hắn liền từ bỏ ý định này.

Nha đầu này từ trước đến nay không coi ai ra gì, nếu không dạy cho nàng một bài học tàn nhẫn, e rằng nha đầu này sẽ không bao giờ trưởng thành được.

Lần này là một ví dụ tốt, để cho nha đầu này biết rằng cuộc sống ưu việt mà nàng có được đều là do những người này dùng mạng đổi lấy.

Chỉ khi hiểu được sự vất vả của những người này, nàng mới có lòng biết ơn, mới cảm thấy những lời hắn nói đều có lý.

Bên ngoài đoàn xe, đám thị vệ của phủ chủ thành thấy Trần Lan và Trần Nguyên đều xông vào vòng chiến, tất cả mọi người đều lo lắng đến thót tim, thỉnh thoảng lại khuyên Trần Nguyên và Trần Lan quay lại xe ngựa.

Trần Lan và Trần Nguyên đối với những lời khuyên giải này đều bỏ ngoài tai.

Lúc này làm sao có thể rời đi được, vì vậy hai người cũng hợp lực tác chiến, ngay cả kiếm pháp mà Đông Vương Công dạy cho cũng sử dụng ra.

Không ngờ, trên đường đến Trần gia bản gia lần này, lại gặp phải cướp.

Những tên cướp này thực lực rất mạnh, nếu không có gì bất ngờ, những người này chắc chắn không phải là sơn tặc gần đây, có thể là do có người cố ý phái đến ám sát.

Muốn trừ khử họ cho nhanh, vậy thì chỉ có một thế lực, người của Trần gia bản gia.

Không ngờ đám người kia lại sốt ruột đến vậy, nhanh như thế đã ra tay với họ.

Đám người này thế lực vô cùng cường thịnh.

Trần Lan và Trần Nguyên nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Tuy có kiếm pháp hợp kích mà Đông Vương Công dạy cho, nhưng thực lực của hai người quá thấp, những hắc y nhân xuất động lần này thực lực đều ở trên đỉnh Huyền giai.

Cho nên thực lực của hai người căn bản không đủ để đối phó với nhiều người như vậy.

Các thị vệ xung quanh cũng lần lượt ngã xuống.

Trần Nguyên và Trần Lan nhìn người của phủ chủ thành không ngừng ngã xuống trước mặt mình, ai nấy đều tức giận trợn mắt.

Trần Lan càng không nhịn được quay đầu nhìn về xe ngựa của Đông Vương Công.

"Ngươi thật sự muốn trơ mắt nhìn đám người chúng ta chết trước mắt ngươi sao?" "Ha ha ha, tiểu nương tử, sắp chết đến nơi rồi mà còn có thể phân tâm nói chuyện với người khác, thật không biết sống chết!" Một hắc y nhân thấy Trần Lan trong lúc đối chiến với hắn, lại có tâm tư gào thét với người phía sau, trong mắt cũng lộ ra một tia khinh thường, sau đó một cước đá vào bụng Trần Lan, đá nàng bay ngược ra ngoài.

"Nhị tỷ!" Trần Nguyên ở bên cạnh thấy nhị tỷ bị hắc y nhân đá trúng, cả người cũng giận dữ, sau đó liền rút trường kiếm trong tay ra, không cần mạng mà chém về phía đám hắc y nhân.

Nhị tỷ hắn còn không phải là đối thủ của những người này, có thể thấy, Trần Nguyên lúc này xông lên cũng chỉ là bị người ta hành hạ mà thôi.

Quả nhiên, Trần Nguyên vừa xông lên đã bị hắc y nhân đá cho một cú trời giáng.

Khi thấy hai người Trần Nguyên như vậy, vẻ khinh thường trong mắt bọn chúng càng thêm rõ rệt.

"Một đám phế vật, với thực lực như vậy mà cũng dám đi tham gia đại hội luận võ, thật không biết sống chết!" Lời của tên hắc y nhân vừa dứt, Trần Nguyên và Trần Lan đều nhìn nhau, quả nhiên, họ đoán không sai, đám người này quả thực là do Trần gia bản gia phái đến, mục đích là muốn họ chết trên đường đi.

Bởi vì nếu đến kinh thành, đến địa bàn của Trần gia bản gia bị người của Trần gia đánh chết, các đại gia tộc trong kinh thành chắc chắn sẽ cười nhạo Trần gia.

Nhưng nếu lấy danh nghĩa đại hội luận võ làm cái cớ để dụ đám người họ đến, sau đó chặn giết trên đường, như vậy danh tiếng của họ một chút cũng không bị tổn hại.

Dù sao chết trên đường đi, ai biết là ai làm chứ?

"Có thể chết trong tay ta cũng là vinh hạnh của các ngươi rồi.

Ta cũng không tra tấn các ngươi, nhất định sẽ cho các ngươi một cái chết thống khoái!" Tên hắc y nhân cười tủm tỉm đứng trước mặt Trần Lan và Trần Nguyên, sau đó giơ đồ đao trong tay lên, chém về phía Trần Nguyên và Trần Lan.

"Keng!" Hai người vốn tưởng rằng lần này mọi chuyện đã xong, không ngờ vào thời khắc quan trọng nhất, trường đao trong tay hắn lại bị một người không rõ danh tính chém thành hai đoạn.

Tên hắc y nhân nhìn trường đao trong tay gãy thành hai mảnh, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó liền nhìn xung quanh.

"Là ai?

Ai đã động thủ?

Ta là người của Trần gia kinh thành, xin các hạ nể mặt Trần gia một chút, ngày sau nhất định sẽ có hậu tạ!" Trần Nguyên và Trần Lan ngã trên mặt đất, khi thấy tên hắc y nhân cuối cùng cũng thừa nhận thân phận, trong mắt cũng lộ ra một tia thê lương.

Ban đầu, phụ thân họ luôn muốn họ quay lại Trần gia bản gia.

Hy vọng có thể khiến họ quay lại gia phả của Trần gia bản gia.

Vì nguyện vọng này của phụ thân, họ từ nhỏ đã gánh vác trọng trách, ngày đêm luyện tập, để có thể lọt vào mắt phụ thân, sau đó có thể quay lại Trần gia bản gia.

Không ngờ đám người trong kinh thành kia, lại không màng sống chết của họ, trực tiếp phái người đến giết.

Họ bây giờ có chút không hiểu, đều là người nhà họ Trần, chi của họ rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì, mà khiến đám người kia phải trả giá lớn như vậy để chặn giết.

Bây giờ thấy Đông Vương Công ra tay, có thể thấy, lần này họ không chết được rồi.

Tên hắc y nhân sau khi gào thét xung quanh một tiếng, phát hiện xung quanh không có động tĩnh gì, hắn mới định thần lại, sau đó lấy một thanh trường đao khác từ tay hắc y nhân bên cạnh, chém về phía Trần Nguyên và Trần Lan.

Lần này hắn không nói nhiều lời vô ích, nếu không chậm trễ sẽ sinh biến, phải tốc chiến tốc thắng.

Hành động lần này là mệnh lệnh nghiêm ngặt của người đứng sau, nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ, đám người họ quay về cũng chỉ có một con đường chết.

Chương 587

Vừa rồi hắn nói ra câu đó, tưởng rằng hắc y nhân ẩn nấp trong bóng tối đã sợ Trần gia, nên sẽ nể mặt hắn.

Vì vậy lần này mới ra tay với Trần Nguyên và Trần Lan lần nữa.

Chỉ là lần này cũng giống như lần trước, trường đao vừa đến gần Trần Lan và Trần Nguyên, đao trong tay hắn lại một lần nữa gãy thành hai mảnh một cách khó hiểu.

Lần này, viên sỏi kia không hề giảm tốc độ, trực tiếp bắn vào ngực hắn.

Tên hắc y nhân không kịp phản ứng, liền thấy một lỗ máu to bằng móng tay xuất hiện trên ngực mình, sau đó hắn ngửa mặt ngã xuống, miệng phun máu tươi.

Những người xung quanh thấy tên hắc y nhân bị một viên sỏi giết chết, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó liền vô cùng cảnh giác nhìn xung quanh.

Đây là một cao thủ, một cao thủ mà họ không thể với tới.

Dùng một viên sỏi có thể xuyên thủng ngực lão đại, thực lực như vậy đặt ở Trần gia bản gia, cũng được coi là cao thủ hàng đầu.

Thực lực của lão đại đã đạt đến Địa giai trung cấp, ở thành Ngân Châu, lão đại cũng có thể có chỗ đứng, không ngờ ở một nơi nhỏ bé như vậy lại bị một người không rõ danh tính giết chết.

"Là ai, rốt cuộc là kẻ vô danh nào, dám lén lút bắn tên sau lưng!" Đông Vương Công nghe tiếng gào thét của hắc y nhân bên ngoài, mới từ từ bước ra khỏi xe ngựa, hai tay chắp sau lưng, thong thả đi đến trước mặt Trần Nguyên và Trần Lan.

Sau đó từ trên cao nhìn xuống hai người đang thảm hại.

“Hai đứa các ngươi thật làm mất mặt ta!” Trần Lan và Trần Nguyên nghe Đông Vương Công vào lúc này còn có tâm tình dạy dỗ, đều đầy vạch đen trên đầu.

Vừa rồi đám hắc y nhân hoàn toàn không có cơ hội ra tay với hắn.

Nếu Đông Vương Công ra tay, đám hắc y nhân này ngay cả cơ hội nói nhảm trước mặt hắn cũng không có.

Nhưng tên khốn này lại cứ ở trong xe ngựa, ngay cả ý định ra tay cũng không có, đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, nhìn người của phủ chủ thành lần lượt chết dưới đao của những tên hắc y nhân này.

Lần này nếu không phải hắc y nhân mở miệng, hai người họ e rằng thật sự đã bị đám hắc y nhân này giết chết rồi, Đông Vương Công sẽ không ra tay quản chuyện bao đồng.

Vì vậy, bây giờ Trần Lan nghe Đông Vương Công ra ngoài, bắt đầu dạy dỗ mình, trong mắt cũng lộ ra một tia bất mãn, đang định phản bác.

Trần Nguyên ở bên cạnh nhìn thấy, đặc biệt là khi phát hiện nhị tỷ lại bắt đầu rục rịch, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, không nghĩ ngợi gì, liền tiến lên kéo tay nhị tỷ, lắc đầu với nàng.

Trần Lan thấy vẻ mặt của Trần Nguyên, sự bốc đồng trong mắt mới từ từ lắng xuống.

Đúng vậy, bây giờ quả thực không thể bốc đồng.

Chuyện ngày hôm qua vẫn còn rõ mồn một, người trước mắt này là một đại ma đầu.

Nếu bây giờ nàng còn nói thêm một câu nữa, e rằng người trước mắt này thật sự sẽ như lời hắn nói, sẽ không nương tay nữa.

Đông Vương Công thấy Trần Lan lần này có thể khống chế được cảm xúc của mình, không còn lên tiếng phản bác nữa, trong mắt mới lộ ra một tia cười, sau đó mới quay đầu lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân đang đứng cách đó không xa.

Vừa rồi đám hắc y nhân này rõ ràng muốn động thủ với hắn, chỉ là khi hắn nói chuyện với Trần Lan và Trần Nguyên, hắn đã bố trí một lớp quang mạc xung quanh.

Cũng có nghĩa là, đám hắc y nhân trước mắt đều bị nhốt trong không gian này, bây giờ đám người này muốn trốn thoát là không thể.

Cho nên hắn mới thong dong nói chuyện với những người xung quanh như vậy.

Lần này người của phủ chủ thành bị hắc y nhân giết gần hết rồi, bây giờ còn lại cũng chỉ có Trần Lan, Trần Nguyên và Đông Vương Công ba người.

Ngược lại, đám hắc y nhân đối diện, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, không có tổn thất lớn.

Có thể thấy được sự chênh lệch giữa Trần gia bản gia và phủ chủ thành Ngân Châu.

Đặc biệt là khi Đông Vương Công thấy sự chênh lệch lớn như vậy giữa hai nhà, trong mắt cũng lóe lên một tia khó hiểu.

Trần Thuật đáng lẽ đã sớm biết thực lực của Trần gia bản gia, nhưng lão già kia lại để hậu bối của mình liều mạng, nhất quyết chen chân vào nhà họ Trần, hắn có chút không hiểu, gia tộc như vậy có gì tốt, tại sao lại phải có cảm giác quy thuộc với nó?

Bây giờ đám người này đều bị chặn giết trên đường, nếu chuyện này truyền về thành Ngân Châu, e rằng Trần Thuật lão già kia ruột gan cũng phải hối hận xanh lè.

Nghe nói con trai cả của phủ chủ thành đã đến Trần gia bản gia, e rằng bây giờ cũng sinh tử chưa biết, nếu còn sống chắc cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Đám hắc y nhân đứng đối diện Đông Vương Công thấy Đông Vương Công nói nhảm xong với hai người kia, mới tức giận trợn mắt.

"Vừa rồi là các hạ đã lén lút bắn tên sau lưng!" Bây giờ thủ lĩnh của đám hắc y nhân đã chết, tiếp theo chắc chắn phải có người đứng ra.

Dù sao nhiệm vụ lần này cũng là đánh cược mạng sống, nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ, quay về cũng chỉ có một con đường chết.

Vì vậy thấy lão đại của mình chết, họ cũng không lùi bước nửa bước.

Đông Vương Công lại rất tán thưởng tinh thần thà chết không chịu khuất phục này, cho nên sau khi nghe tên hắc y nhân hỏi, Đông Vương Công liền gật đầu một cách vô cùng công nhận.

Sau đó giơ tay ôm thanh trường kiếm kia.

"Vừa rồi quả thực là ta ra tay, chỉ là ta có chút chướng mắt, đám người các ngươi thực lực rõ ràng cao hơn đám người này nhiều như vậy, lại cứ thích đánh hội đồng!" "Lấy nhiều hiếp ít, lấy mạnh hiếp yếu là chuyện ta ghét nhất, cho nên mới không nhịn được ngứa tay.

Ai ngờ kẻ đó lại yếu ớt như vậy, không cẩn thận đã đánh chết hắn rồi!" Đông Vương Công nói câu này có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, đám hắc y nhân đối diện nghe Đông Vương Công nói những lời đáng ghét như vậy, tất cả đều lộ ra ánh mắt hung tợn.

"Nếu đã dám quản chuyện của Trần gia, vậy thì phải lấy mạng ra

đền!" "Huynh đệ, chủ nhân đã hạ tử lệnh, đám người này tuyệt đối không được phép vào kinh thành, càng không được phép đến gần Trần gia bản gia.

Cho nên phải lấy được đầu của hai người này về, bất kể ai cản đường, giết không tha!" "Giết!" Những hắc y nhân xung quanh nghe lão đại mới nhậm chức ra lệnh, tất cả đều rút đao bên hông ra, sau đó liền xông về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy tinh thần của đám hắc y nhân này cũng quả thực vô cùng mãn ý, sau đó vung trường kiếm trong tay lên không trung, lần này hắn không định dùng thanh kiếm trong tay.

Thanh kiếm trong tay hắn chỉ uống máu tươi của kẻ ác độc.

Giống như đám hán tử này, quả thực không đáng để thanh kiếm trong tay hắn hấp thu tinh huyết của họ.

Cho nên hắn liền tiện tay lấy trường kiếm trong tay Trần Nguyên, sau đó liền xông vào giữa đám hắc y nhân.

Dù sao đám hắc y nhân này cuối cùng cũng phải chết, thay vì như vậy, chi bằng để hắn cho họ một cái chết thống khoái.

Trong vài hơi thở, Đông Vương Công lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Trần Nguyên và Trần Lan.

Đây cũng là lần thứ ba Trần Nguyên và Trần Lan thấy Đông Vương Công ra tay.

Lần này lại khiến họ cảm thấy vô cùng chấn động, bởi vì vừa rồi họ đều không nhìn thấy tốc độ và động tác xuất kiếm của Đông Vương Công.

Đến khi lại một lần nữa thấy Đông Vương Công xuất hiện trước mặt mình, tất cả hắc y nhân có mặt tại hiện trường đều ngã xuống đất không dậy nổi.

Trên cổ họ mơ hồ có một đường chỉ đỏ, không cần nghĩ cũng biết là do thứ gì tạo thành.

Chương 588

Lúc này, Trần Lan và Trần Nguyên cũng trợn mắt há mồm, âm thầm nuốt nước bọt.

Bây giờ lại một lần nữa chứng kiến thực lực của Đông Vương Công, quả thực không thể dùng lời để hình dung.

Đến khi Đông Vương Công thu trường kiếm trong tay lại, đám hắc y nhân kia mới lần lượt ngã xuống đất.

Trong vài hơi thở, Đông Vương Công đã tiêu diệt toàn bộ đám hắc y nhân mà trong mắt họ là không thể vượt qua.

Thật là… Sau khi Đông Vương Công giết chết những hắc y nhân này, liền vung tay một cái, đào một cái hố lớn tại chỗ, sau đó vận dụng linh lực chôn toàn bộ thi thể của đám hắc y nhân vào trong hố sâu này.

Trần Lan và Trần Nguyên nhìn Đông Vương Công chôn cất đám người này, trong mắt cũng lóe lên một tia khó hiểu.

"Đám người này muốn giết chúng ta, tại sao ngươi lại xây mộ cho họ?

Người như vậy đem đi cho sói hoang ăn ta còn thấy chưa đủ hả giận!" Trần Lan ở bên cạnh nhìn động tác trên tay Đông Vương Công, trong mắt cũng vô cùng phẫn nộ.

Đông Vương Công nghe lời của Trần Lan xong trực tiếp chọn cách phớt lờ, sau đó liền đi đến giữa chiến trường, tháo một con ngựa còn nguyên vẹn từ trên xe ngựa xuống, sau đó liền lật người ngồi lên.

"Giá!" Đông Vương Công ngồi lên ngựa xong liền phi như bay đi, phía sau Trần Lan và Trần Nguyên trợn mắt há mồm nhìn Đông

Vương Công đột nhiên bỏ đi, cũng có chút không hiểu.

"Tên này rốt cuộc đang giở trò gì vậy, hai người sống sờ sờ chúng ta ở đây, chẳng lẽ không quan tâm nữa sao?" Trần Nguyên lúc này cũng đầy nghi hoặc, nhưng bây giờ Đông Vương Công đã đi xa rồi, nếu không đuổi theo, e rằng thật sự sẽ bị Đông Vương Công bỏ lại.

Cho nên bây giờ thấy nhị tỷ ở đây mắng mỏ, hắn liền thở dài một hơi, sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh, chuẩn bị một con ngựa cho mình và nhị tỷ.

"Mau đuổi theo đi, trễ một chút nữa sư phụ lão nhân gia ngài ấy thật sự có thể đi mất đó!" Trần Lan nghe lời của Trần Nguyên xong, mới từ trên mặt đất đứng dậy, sau đó lật người lên con ngựa mà Trần Nguyên dắt cho, rồi đuổi theo Đông Vương Công.

Đông Vương Công lần này quả thực đã cho nàng một bài học sâu sắc.

Dùng tính mạng của nhiều người như vậy để nàng hiểu ra một đạo lý.

Khi thực lực không mạnh mà nói bậy sẽ mất mạng, Đông Vương Công lần này cũng dùng hành động thực tế để nói cho Trần Lan biết đạo lý này.

Trần Nguyên tự nhiên cũng hiểu được ý định trong lòng sư phụ, cho nên lúc này thấy nhị tỷ đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ hắn sợ nhất chính là nhị tỷ của mình.

Nhị tỷ hắn tính tình cũng khá cứng rắn, cũng là một người chỉ nhận lý không nhận người, một khi có ai chọc giận nàng, nói chuyện cũng không có chừng mực.

Vì điều này, nhị tỷ mới hết lần này đến lần khác phạm sai lầm trước mặt sư phụ.

Nếu lần này nhị tỷ không rút ra bài học, vậy thì lần sau cũng không biết sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Đông Vương Công đi ở phía trước, tự nhiên cũng nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau.

Thấy hai đứa này dám tiếp tục tiến về phía trước, trong mắt hắn mới dịu đi một chút.

Trần Lan nha đầu thối này thiếu dạy dỗ, nếu không cho nàng một đòn đau đớn, nha đầu này có lẽ sẽ không bao giờ trưởng thành được.

Tuy nha đầu này quan tâm đến đệ đệ của mình, nhưng làm việc từ trước đến nay không có chừng mực, nếu không rèn giũa cẩn thận, thật sợ nha đầu này sau này sẽ gây ra chuyện, hắn cũng không thể cứ mãi đi dọn dẹp mớ hỗn độn cho hai người được.

Vì vậy, phải mắng cho tiểu nha đầu này tỉnh ra, ít nhất không thể để nàng ở bên ngoài làm bậy.

Chuyện hôm nay cũng có thể là một tiếng chuông cảnh tỉnh cho nàng, để nàng sau này ở bên ngoài làm việc khiêm tốn một chút, đừng nói năng ngông cuồng nữa.

Nghĩ vậy, Đông Vương Công liền dừng ngựa lại, sau đó ở ven đường chờ hai tỷ đệ đuổi kịp.

Sau khi Trần Lan và Trần Nguyên đuổi kịp, thấy Đông Vương Công đứng ở ven đường chờ mình, trên mặt hai người đều lộ ra một tia xấu hổ.

Nếu hai người họ có thể nhận ra sai lầm sớm hơn, có lẽ những người họ mang ra ngoài sẽ không phải chết oan uổng.

Có thể nói, người của phủ chủ thành lần này toàn quân bị diệt ở đây đều là vì hai người họ.

Cho nên bây giờ thấy Đông Vương Công sẵn lòng ở ven đường chờ mình, hai người mới lộ ra vẻ mặt như vậy.

Khi Trần Nguyên và Trần Lan đến gần Đông Vương Công, hai người đều vô cùng ăn ý lật người xuống ngựa, sau đó cung kính đứng trước mặt Đông Vương Công.

"Sư phụ, lần này, đệ tử đều biết sai rồi!" Đông Vương Công nghe Trần Nguyên nói, liền quay đầu đi, lạnh lùng nhìn Trần Lan một cái.

Vẻ mặt bướng bỉnh của nha đầu kia, căn bản không có ý định phục tùng trước mặt hắn.

Đang định tiếp tục thúc ngựa tiến về phía trước, nha đầu kia đột nhiên yếu ớt nói một câu.

"Lần này quả thực là lỗi của ta!" Sau khi nói ra câu này, Trần Lan cảm thấy trong lòng mình thoải mái hơn rất nhiều.

Nàng sớm đã biết mình có chút vô lý, nhưng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Đông Vương Công, nàng lại không nhịn được mà muốn phản kháng hắn.

Nhưng hết lần này đến lần khác, sự việc khiến nàng đột nhiên hiểu ra một điều, đó là thực lực của Đông Vương Công đủ mạnh để chống đỡ hắn làm bất cứ điều gì, nhưng nàng lại không được.

Thực lực yếu kém, nếu cứ tùy hứng làm bậy như vậy, sẽ giống như hôm nay, những người bên cạnh sẽ lần lượt rời đi.

Đối với nàng, đây quả thực là một bài học vô cùng đau đớn.

Đông Vương Công làm chuyện này không gì khác ngoài việc nói cho nàng biết, nếu sau này còn tùy hứng làm bậy, kết quả sẽ giống như hôm nay.

Bài học như vậy, Trần Lan không muốn trải qua thêm một lần

nữa, cho nên mới cúi đầu trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy nha đầu này cuối cùng cũng thừa nhận sai lầm trước mặt mình, trong mắt cũng lóe lên một tia ngạc nhiên.

Sau đó mới dời tầm mắt lên người Trần Nguyên bên cạnh Trần Lan, vô cùng nghi ngờ tiểu tử này lại ở bên cạnh nói gì đó với nha đầu kia, nếu không với tính cách của nha đầu này không thể nào nhận thua nhanh như vậy.

Cho nên hắn mới đổ đầu mối của chuyện này lên đầu Trần Nguyên.

Trần Nguyên tự nhiên cũng thấy ánh mắt của sư phụ, đặc biệt là khi thấy ánh mắt của sư phụ đang lượn lờ trên người mình và nhị tỷ, trong lòng hắn cũng thắt lại, sau đó vội vàng đứng ra thanh minh: "Sư phụ, chuyện này không có bất kỳ quan hệ nào với đệ tử.

Nhị tỷ lần này có thể thừa nhận sai lầm với sư phụ, cũng quả thực ngoài dự liệu của đệ tử!" Lời của Trần Nguyên vừa dứt, giọng của Trần Lan liền vang lên.

"Tiểu đệ nói không sai, chuyện này quả thực là ta nhận ra sai lầm của mình, chủ động thừa nhận sai lầm với sư phụ." Lần này Trần Lan gọi Đông Vương Công là sư phụ, lại khiến Đông Vương Công có chút ngạc nhiên.

Ban đầu khi hắn bảo nàng bái hắn làm thầy, vẻ mặt kháng cự của nàng hắn đều nhìn thấy.

Vốn tưởng rằng phải mất một khoảng thời gian dài, nha đầu này mới có thể chấp nhận hắn từ trong lòng, không ngờ sự việc lại ngoài dự liệu của hắn.

Khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Chẳng lẽ vừa rồi một tay của hắn đã dọa nha đầu này sợ, cho nên

mới khiến nàng lộ ra vẻ mặt như vậy.

Chương 589

Phải biết rằng vừa rồi những người kia căn bản không cần phải chết, hắn hoàn toàn có cơ hội ra tay cứu giúp.

Bây giờ hại những người đó chết thảm, nha đầu trước mắt này không trách hắn, lại còn gọi hắn là sư phụ, quả thực khiến hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Ta còn nhớ trước đây ta bảo ngươi bái ta làm thầy, ngươi lại có vẻ không tình nguyện.

Hôm nay là chuyện gì vậy, đột nhiên nhận ta làm sư phụ, chẳng lẽ không sợ học viện hoàng gia vương quốc Lạc Nhật tìm ngươi gây phiền phức sao?" Trần Lan nghe Đông Vương Công nói vậy, liền ngẩng đầu nhìn thẳng vào Đông Vương Công một cái.

"Nếu trong một vương quốc Lạc Nhật nhỏ bé, có người là đối thủ của lão sư, vậy thì đệ tử bái sư phụ cũng có chút thừa thãi rồi!" Đông Vương Công nghe nha đầu này vẫn độc miệng, cũng bất lực lắc đầu.

"Được rồi, câu nói của ngươi không tồi.

Nếu đã nhận ta làm sư phụ, vậy thì ta tự nhiên phải bảo vệ ngươi.

Nếu vương quốc Lạc Nhật dám tìm ngươi gây phiền phức, vi sư nhất định sẽ ra mặt giúp ngươi.

Cho nên lần này đến học viện hoàng gia vương quốc Lạc Nhật, liền trực tiếp làm thủ tục thôi học đi.

Đám thùng cơm túi rượu kia không dạy được ngươi đâu!" "Vâng, lão sư!" Đông Vương Công nghe cách xưng hô của Trần Lan, cũng nhíu mày, sau đó trịnh trọng nói: "Ta không thích cách xưng hô 'lão sư', sau này gọi ta là 'sư phụ' đi.

Như vậy cũng thống nhất cách xưng hô với đệ đệ của ngươi, nếu không hai người một người gọi ta là sư phụ, một người gọi ta là lão sư, nghe cũng khá khó chịu!" Trần Lan nghe lời của Đông Vương Công xong, ánh mắt cũng lóe lên.

"Vâng, sư phụ!" Trong học viện hoàng gia vương quốc Lạc Nhật, tất cả những người dạy võ học đều được gọi là lão sư.

Bái sư phụ, trở thành đệ tử thân truyền của bất kỳ một vị lão sư nào trong học viện, nhưng về cách xưng hô chỉ có thể gọi là lão sư.

Sự khác biệt giữa sư phụ và lão sư rất lớn.

Lão sư chỉ phụ trách truyền đạo, thụ nghiệp, giải hoặc.

Sư phụ thì không giống, một ngày làm thầy cả đời làm cha.

Mối quan hệ giữa sư phụ và đồ đệ tương đương với mối quan hệ giữa cha và con.

Cũng có nghĩa là, bây giờ Đông Vương Công đã trở thành sư phụ của nàng, vậy thì sau này nàng phải đối đãi với Đông Vương Công bằng lễ của con đối với cha.

Cho nên trong mắt nàng luôn lộ ra vẻ mặt khác lạ như vậy.

Trần Nguyên thì không sao cả, hắn vốn không gia nhập học viện hoàng gia vương quốc Lạc Nhật, cho nên đối với cách xưng hô giữa sư phụ và lão sư cũng có chút mờ mịt.

Huống hồ nhị tỷ cũng không nói rõ với hắn.

Cho nên ở bên cạnh nhìn cũng một đầu đầy sương mù.

Hắn chỉ có thể yên lặng đứng một bên nhìn hai người nói chuyện.

Đến khi Đông Vương Công và Trần Lan nói chuyện xong, đặc biệt là khi thấy nhị tỷ cuối cùng cũng thỏa hiệp, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đông Vương Công thấy Trần Lan cuối cùng cũng gọi mình là sư phụ, mới hài lòng, sau đó liền ra hiệu lên ngựa.

"Trên đường đi có thể sẽ không yên bình, cho nên nhất định phải luôn luôn chú ý đến an nguy của bản thân.

Ta không thể cứ mãi bảo vệ các ngươi trên đường đi được!" "Các ngươi cũng không thể cả đời lớn lên dưới sự bảo vệ của ta.

Cho nên con đường tiếp theo ta sẽ rời đi.

Chỉ khi xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng, ta mới ra tay tương trợ.

Như vậy đối với các ngươi cũng là một sự rèn luyện!" Nói xong, Đông Vương Công liền nhìn Trần Lan và Trần Nguyên, phát hiện trên mặt hai đứa này đều không có vẻ mặt phản kháng, mới hài lòng gật đầu, sau đó ném một thứ trong tay cho họ.

"Đây là mấy món đồ chơi nhỏ ta luyện chế lúc rảnh rỗi.

Mang theo bên người cũng có thể bảo vệ một mạng, trong trường hợp ta không kịp thời có thể bảo vệ các ngươi chu toàn!" "Những gì cần dặn dò, những thứ cần đưa ta đều đã làm xong rồi, tự cầu phúc đi!" Làm xong, Đông Vương Công liền vỗ mông ngựa, sau đó phi như bay đi.

Phía sau, Trần Lan và Trần Nguyên nhìn Đông Vương Công rời đi một cách tiêu sái như vậy, nhìn nhau một cái, sau đó cẩn thận cất đi thứ mà Đông Vương Công đưa cho.

Dù sao những thứ mà Đông Vương Công ra tay, đều không phải là vật phàm.

Đến khi cất đồ xong, Trần Nguyên mới quay đầu nhìn nhị tỷ của mình.

“Chúng ta cũng không quen thuộc đường đi đến kinh thành, tiếp theo mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của nhị tỷ!” Trần Lan gật đầu, sau đó hai người đồng loạt lật người lên ngựa, rồi phi nhanh về phía kinh thành.

Nếu người trong kinh thành không muốn họ đến đó, vậy thì họ dù phải liều mạng cũng phải xông đến.

Họ đều muốn xem xem khi đám người nhà họ Trần kia nhìn thấy họ xuất hiện trước mặt sẽ có biểu cảm như thế nào.

Sau khi Trần Lan và Trần Nguyên đi xa, Đông Vương Công đột nhiên từ khu rừng nhỏ ven đường lớn thúc ngựa đi ra.

Nhìn bóng lưng Trần Lan và Trần Nguyên biến mất, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia trầm tư.

Sau đó hắn nhìn cây cối xung quanh, cuối cùng dùng trường kiếm chặt xuống một khúc gỗ tốt nhất trong khu rừng rậm.

Sau đó dùng khôi lỗi thuật làm thành một con rối gỗ.

Con rối gỗ này có một phần mười chiến lực của hắn.

Có nó ở bên cạnh bảo vệ, Trần Lan và Trần Nguyên hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

“Ghi nhớ khí tức của hai tiểu tử thối kia, sau khi quen thuộc rồi thì đi tìm chúng.

Bảo vệ chúng trong bóng tối, đừng để chúng bị thương, đưa chúng đến kinh thành một cách an toàn!” Lời của Đông Vương Công vừa dứt, đôi mắt của con rối làm từ gỗ đột nhiên lóe lên một tia sáng đỏ, sau đó liền đuổi theo hướng mà Trần Lan và Trần Nguyên vừa rời đi.

Con rối làm từ gỗ này, thân hình nhanh nhẹn.

Không có một chút trở ngại nào.

Sau khi Đông Vương Công chuẩn bị xong mọi việc, mới thả con ngựa bên cạnh mình vào trong rừng, sau đó hai tay chắp sau lưng, vô cùng tiêu sái đi trên con đường lớn.

Bây giờ hai tiểu gia hỏa kia cuối cùng cũng không còn lải nhải bên tai nữa, vậy cũng đến lúc hắn rong chơi trong thế giới này rồi.

Dù sao khoảng cách từ thành Ngân Châu đến kinh thành cũng có mười vạn tám nghìn dặm, đợi hai đứa kia ngày đêm kiêm trình đến kinh thành cũng là chuyện của mấy tháng sau.

Trong mấy tháng này, hắn có thể quan sát kỹ vương quốc Lạc Nhật rốt cuộc có gì kỳ lạ. … Khi Đông Vương Công và hai người Trần Lan, Trần Nguyên mỗi người một ngả, trong một tòa nhà lớn nguy nga ở kinh thành, một người đàn ông vô cùng uy nghiêm đang ngồi trên ghế chủ tọa trong đại sảnh với vẻ mặt tức giận.

Chương 590

Phía dưới, một người đàn ông mặc áo xanh, che mặt bằng khăn đen đang cung kính quỳ một gối trong đại sảnh.

Hai người đều im lặng, không khí trong đại sảnh có chút ngưng đọng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, người đàn ông ngồi trên ghế chủ tọa cuối cùng cũng phát ra một giọng nói uy nghiêm.

"Nhiệm vụ thất bại rồi, những người phái đi toàn quân bị diệt, có thật không?" "Vâng, chủ nhân.

Lần này những người của Xích Vệ Doanh phái đi không một ai sống sót, tất cả đều bị một kiếm kết liễu!" Người đàn ông trung niên nghe người áo xanh báo cáo xong, trong mắt mới lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Không ngờ một chi nhánh bị đuổi ra ngoài năm đó, lại xuất hiện mấy nhân vật đáng chú ý như vậy.

Bây giờ còn có thể giao thủ với Xích Vệ Doanh của bản gia, còn có thể một kiếm diệt chi?" "Xem ra bản kỳ chủ đã đánh giá thấp chúng rồi!" Người đàn ông trên ghế chủ tọa lẩm bẩm mấy câu xong, liền đứng dậy từ trên ghế.

Người đàn ông áo xanh quỳ ở phía dưới thấy chủ nhân của mình đứng dậy, vẻ mặt cung kính lại càng sâu thêm vài phần.

Người đàn ông trung niên kia đi hai vòng trong đại sảnh, đột nhiên dừng lại, sau đó hai tay chắp sau lưng, quay đầu lạnh lùng nhìn người đàn ông áo xanh.

"Nếu đám người kia có thực lực của Xích Vệ Doanh, vậy thì lần

này hãy để người của Hoàng Vệ Doanh ra ngoài gặp chúng!" "Nhớ kỹ, mệnh lệnh lần này cũng giống như lần trước, gặp mặt trực tiếp giết không tha!" Khi người đàn ông trung niên nói bốn chữ "giết không tha", khí tức toàn thân đột nhiên chấn động, khiến người đàn ông áo xanh trong đại sảnh thân thể cứng đờ.

Sau đó liền cung kính đáp một tiếng, rồi lui ra khỏi đại sảnh.

Người đàn ông trung niên đợi gã đàn ông áo xanh rời đi rồi mới quay lại chỗ ngồi, sau đó vững vàng ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, một bóng người đã loạng choạng chạy vào, người đàn ông trung niên nhìn kẻ xông vào đại sảnh, mày cũng nhíu chặt lại.

"Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, phải ổn trọng một chút, bộ dạng hấp tấp hoảng hốt thế này, để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!" Kẻ vội vã xông vào đại sảnh là một thanh niên mới chừng hai mươi tuổi.

Chỉ có điều, phong cách làm việc của hắn lại chẳng hề tương xứng với tuổi tác của mình.

Đợi đến khi xông vào đại sảnh, đặc biệt là khi nghe thấy tiếng cha mình gầm lên giận dữ, hắn mới đứng đơ tại chỗ, sau đó làm bộ làm tịch hành lễ với cha mình.

Người đàn ông trung niên ngồi trên chủ tọa đợi người thanh niên hành lễ xong mới ngẩng đầu lên liếc nhìn, khi thấy trên mặt đứa con trai chẳng nên thân của mình lại có thêm vết bầm, cơn tức giận trong lòng liền bùng lên.

Sau đó, một bàn tay vỗ mạnh lên chiếc bàn bên cạnh.

"Dù sao ngươi cũng là đứa con trai duy nhất của Kỳ chủ ta, sau này còn phải kế thừa vị trí của ta, nhưng giờ ngươi nhìn lại bộ dạng

của mình đi, lúc nào cũng bị người khác đánh bại, đúng là một tên phế vật!" Người thanh niên nghe cha nói vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia tủi thân.

Từ nhỏ hắn đã được ngậm thìa vàng lớn lên, cha hắn cũng rất được gia chủ Trần gia coi trọng.

Ở trong Trần gia bản gia, hắn cũng có thể được xem là một tiểu bá vương, căn bản không có ai dám trêu chọc.

Dù sao cha hắn cũng là cao thủ hàng đầu của Trần gia, cho nên bao nhiêu năm nay hắn đã quen thói làm càn làm bậy trong Trần gia.

Nhưng bây giờ bị cha mình mắng là phế vật, trong lòng hắn có chút khó chịu.

Đồng thời, hắn cũng ghi hận kẻ đã đánh mình vào trong lòng.

"Phụ thân, lần này không phải hài nhi chủ động gây sự, là tên Trần Khôn kia thật sự quá đáng ghét!" "Chẳng qua chỉ là một tên phế vật xuất thân từ chi tộc, lại dám ở trong gia tộc ăn nói ngông cuồng, còn nói lần này nhất định có thể để tộc nhân của hắn toàn bộ trở về Trần gia bản gia, không những thế còn muốn đoạt lấy vị trí Kỳ chủ của phụ thân!" Người đàn ông trung niên nghe con trai nói vậy, mày cũng nhíu lại thành một cục.

"Ai cơ?" Cái tên Trần Khôn này hình như dạo trước hắn có nghe ai đó nhắc qua, nhưng mấy ngày nay hắn đều bận rộn đi giải quyết đám phân gia của Trần gia bản gia, thành ra chuyện trong Trần gia bản gia lại có chút sơ suất.

Bây giờ nghe con trai nói trong đám phân gia có người dám ăn nói ngông cuồng như vậy, hắn ngược lại có mấy phần hứng thú.

"Là Trần Khôn đến từ Ngân Châu thành, một thành trấn hẻo lánh nhất của Lạc Nhật vương quốc!" Người đàn ông trung niên ngồi trên

chủ tọa nghe con trai nói xong, chân bỗng loạng choạng một cái, suýt chút nữa thì ngã sõng soài trên đất.

Con trai hắn thấy cha mình thất thố như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia trầm tư.

Cha hắn ở trong Trần gia bản gia là một tồn tại hàng đầu, giữ chức vị Đại trưởng lão Trần gia.

Địa vị chỉ dưới gia chủ Trần gia.

Có thể nói phụ thân là nhân vật một tay che trời ở Trần gia bản gia, nhưng bây giờ thấy cha mình cũng có lúc thất thố thế này, quả thực khiến hắn có chút kinh ngạc.

Người đàn ông trung niên nghe con trai nói là người của Ngân Châu thành, trong mắt cũng hiếm khi lộ ra một tia sợ hãi.

Người hắn phái đi trước đó đã bị một phân gia giết sạch sành sanh, lần này là người duy nhất đến được Trần gia bản gia, vậy mà cũng dám ra tay với con trai mình.

Xem ra người của chi tộc đó, quả thực có chút bản lĩnh.

Bao nhiêu năm qua đi, Trần gia bản gia không hề cấp cho họ một phân tài nguyên nào, Ngân Châu thành địa thế hẻo lánh, tài nguyên cũng cực kỳ nghèo nàn.

Trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, lão già kia lại bồi dưỡng ra được một nhân tài mạnh mẽ đến thế.

Không được, phải đem chuyện này bẩm báo cho gia chủ, để gia chủ quyết định.

Cho nên bây giờ sau khi nghe con trai nói xong, hắn liền vội vã rời khỏi đại sảnh.

“Phụ, phụ thân...” Người thanh niên trong đại sảnh nhìn cha mình

vội vã bước ra, sự kinh ngạc trong mắt lại tăng thêm mấy phần.

"Chuyện gì vậy nhỉ?" Hắn không hề nói nguyên do của chuyện này cho cha mình, nhưng tại sao cha hắn lại lộ ra vẻ mặt lo lắng như vậy?

Chẳng lẽ những lời mình vừa nói có vấn đề gì sao?

Hình như cũng không có, chỉ là một người của phân gia Trần gia không chút tiếng tăm, lại đến từ nơi hẻo lánh nhất như Ngân Châu thành.

Người như vậy tham gia đại hội luận võ của bản gia, hẳn là cũng không đạt được thành tích gì.

Nhưng hắn vừa mới nói nhiều như vậy, tại sao cha hắn lại có phản ứng lớn đến thế?

Chẳng lẽ trong đó có chuyện gì mà mình không biết.

Khi người thanh niên đang suy nghĩ, người đàn ông trung niên vừa rồi đã đến hậu trạch của Trần gia bản gia.

Lúc này, ông ta đang đứng trước một căn nhà tranh đơn sơ, cúi gập lưng, cung kính nói vọng vào trong nhà tranh một câu.

"Bẩm gia chủ, Ngân Châu thành xuất hiện dị thường!" Người đàn ông trung niên nói xong, trong nhà tranh hồi lâu không có tiếng đáp lại, ông ta vẫn giữ nguyên tư thế đó, không dám có một chút lơ là.

Hồi lâu sau, trong nhà tranh cuối cùng cũng truyền ra một giọng nói vô cùng lạnh lùng.

"Chuyện gì, nói đi!" Người đàn ông trung niên bên ngoài nghe thấy giọng nói truyền ra từ trong nhà tranh, nội tâm cũng ổn định lại, sau đó mới tiếp tục nói.

"Bẩm gia chủ, nhị... chi tộc Trần gia ở Ngân Châu thành hình như

đã xuất hiện một vài nhân tài kiệt xuất, thuộc hạ sớm đã phái người của Xích Vệ Doanh ra ngoài chặn giết, nhưng không một ai sống sót trở về!" "Ồ?" Người trong nhà tranh nghe người đàn ông trung niên bẩm báo xong, khẽ ừ một tiếng.

Chương 591

Sau đó, người đàn ông trung niên cảm thấy cánh cửa trước mặt đột nhiên bị một luồng sức mạnh cường đại phá tung.

Không đợi ông ta phản ứng, một bóng người đã lặng lẽ xuất hiện trước mặt.

Người đàn ông trung niên thấy gia chủ Trần gia xuất quỷ nhập thần xuất hiện bên cạnh mình, cũng giật nảy mình, vẻ cung kính trên mặt càng thêm đậm.

"Thuộc hạ đã phái người của Hoàng Vệ Doanh ra ngoài tiếp tục săn giết, nếu không có gì bất ngờ, mười ngày sau sẽ có kết quả truyền về!" Người đàn ông bước ra từ nhà tranh chắp hai tay sau lưng, đứng yên trong sân.

Dường như ông ta không hề nghe thấy lời người đàn ông trung niên nói.

Cũng không biết qua bao lâu, người này mới đột nhiên mở miệng.

"Người của Hoàng Vệ Doanh có lẽ cũng không đủ để đối phó, truyền lệnh của bản gia chủ, để người của Lục Vệ Doanh cũng ra ngoài thử xem sao!" "Vâng..." Người đàn ông trung niên nghe lời của gia chủ, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Sau đó liền cúi đầu xuống, cung kính đáp một tiếng.

"Vâng, gia chủ, thuộc hạ đi sắp xếp ngay!" Gia chủ Trần gia nghe người đàn ông trung niên nói xong, mới hài lòng gật đầu, sau đó liền lại cất bước đi vào trong nhà tranh, khi người đàn ông trung niên tưởng rằng mọi chuyện đã được giải quyết như vậy, trong nhà tranh lại đột nhiên truyền ra một giọng nói.

Dọa cho người đàn ông trung niên lập tức lại phải cúi gập lưng xuống.

"Sau này không có phân phó của bản gia chủ, không được vào hậu viện!" Người đàn ông trung niên sững sờ, sau đó ngẩng đầu, cẩn thận liếc nhìn căn nhà tranh trước mắt, rồi gật đầu, cuối cùng mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Đợi đến khi đi ra khỏi sân viện này, ông ta mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi.

"Chẳng lẽ đây là uy lực của Âm Dương chi cảnh sao?" Người đàn ông trung niên lẩm bẩm một tiếng, sau đó lắc đầu, cười khổ bước ra khỏi Trần gia bản gia.

Gia chủ đã phân phó, vậy thì tự nhiên phải làm theo, xem ra chi tộc ở Ngân Châu thành kia không thể đến kinh thành được rồi.

Kẻ đã đánh con trai mình cũng đến lúc có thể xử trí rồi.

Nghĩ vậy, người đàn ông trung niên liền dừng bước, sau đó lạnh lùng phân phó một câu.

"Đệ tử Trần gia của phân gia Ngân Châu thành, Trần Khôn, vô pháp vô kỷ, dĩ hạ phạm thượng, nhiễu loạn trật tự trong tộc, lập tức bắt giữ, giam vào đại lao, chờ xử lý!" "Vâng!" Một giọng nói quỷ mị vang lên quanh sân viện, sau đó liền không còn tiếng động. ...

Tại một thành trấn cách kinh thành ngàn dặm.

Đông Vương Công đang hứng thú nhìn những món đồ được bày bán hai bên đường.

Cuối cùng, hắn lại thích món bánh bao nhân thịt ở nơi này.

Vì vậy, khi xuất hiện trên đường, hắn liền mua hai lồng bánh bao, vừa đi vừa ăn.

Đã đi mấy ngày rồi, nhưng việc tìm thù và báo thù trong tưởng tượng lại chẳng hề đến như đã hẹn.

Xem ra người của Thần Kiếm Tông và Sùng Dương Môn đều đã trở thành rùa rụt cổ rồi.

Bây giờ không dám đến báo thù, quả thực cũng chẳng có gì thú vị.

Khi Đông Vương Công chuẩn bị tăng tốc đến kinh thành, đột nhiên từ quán trà bên cạnh truyền đến một vài tiếng bàn tán, Đông Vương Công nghe những tiếng trao đổi này, bước chân đột nhiên dừng lại.

"Nghe gì chưa, dưới chân hoàng thành đột nhiên phát hiện một mỏ linh thạch lớn!" "Thật hay giả vậy, phát hiện thứ quan trọng như vậy ngay dưới chân tường hoàng thành, hai thế lực lớn xung quanh đều đã phái người đến rồi sao?" "Nào chỉ có thế, ngay cả những thánh địa xa hơn một chút, cũng đã phái một số đệ tử ngoại môn đến kinh thành, xem ra lần này Lạc Nhật vương quốc lại sắp đối mặt với một kiếp nạn rồi!" "Nói không sai, tùy tiện phát hiện một mỏ linh thạch lớn ở đâu cũng sẽ gây ra một trận mưa máu gió tanh, lần này lại phát hiện thứ quan trọng như vậy ngay dưới chân hoàng thành của Lạc Nhật vương quốc, nếu không bị người khác đỏ mắt ghen tị, vậy mới thật sự là chuyện lạ!" "Còn ngẩn ra đó làm gì, chuyện tốt như vậy sao không đến góp vui, lỡ như bị đại tông môn thu làm cu li, cho ta đi khai thác linh thạch, ta cũng có thể kiếm được một khoản lớn trong đó!" "Đúng đúng đúng, nói không sai, mau đi thôi, đi sớm một chút, cơ hội sẽ lớn hơn một chút!" Đông Vương Công ở ngoài quán trà nhìn mấy bóng người đột nhiên chạy ra ngoài thành, trong mắt cũng lộ ra một tia thích thú.

"Linh thạch sao!" Thứ này hắn vốn không thiếu, nhưng ở trên đại lục này, dường như hắn đã phát hiện ra một vấn đề đặc biệt trọng đại, đó là người ở đây hình như không có nhận thức cao về những thứ

dùng để tu luyện.

Lần trước ở Ngân Châu thành, khi hắn hỏi Trần Nguyên xin linh thạch, tên đó đã đưa cho hắn nhiều linh thạch chất lượng cao như vậy, năng lượng chứa trong đó hoàn toàn có thể tạo ra mấy cao thủ Huyền giai rồi.

Nhưng hắn lại phát hiện trong toàn bộ Ngân Châu thành, không có ai biết cách sử dụng.

Điều này khiến hắn có chút tò mò.

Bây giờ lại phát hiện một mỏ lớn như vậy dưới chân hoàng thành, thu hút các thế lực xung quanh, xem ra người ở đây cũng không phải là không biết tác dụng của linh thạch.

Vậy họ sẽ dùng linh thạch vào việc gì đây?

Đối với điều này, Đông Vương Công cực kỳ tò mò, sau đó liền nhìn về hướng mấy người vừa biến mất, rồi cất bước đuổi theo.

Hắn vốn tưởng rằng người của Sùng Dương Môn và Thần Kiếm Tông sẽ phái người đến gây khó dễ, nhưng không ngờ cả hai tông môn đều không phái người ra, chắc là vì chuyện mỏ lớn đột xuất này mà bị trì hoãn rồi.

Nếu họ không đến, vậy thì hắn tự mình đi tìm, đến lúc đó đục nước béo cò kiếm được chút lợi lộc cũng không phải là không thể.

Linh khí của thế giới này cũng mạnh đến mức khiến hắn kinh ngạc, bây giờ hắn có chút tò mò chất lượng của những linh thạch đó rốt cuộc như thế nào.

Nếu có thể sánh được với linh thạch cao giai, vậy thì khả năng tấn giai lại có hy vọng.

Dù sao thân thể hắn cũng giống như một cái động không đáy, chỉ

cần có linh lực cường đại rót vào, hắn hoàn toàn có thể bỏ qua rào cản, trực tiếp xông lên tầng cấp cao hơn, cộng thêm thanh kiếm trong tay cũng đủ tà môn, giống như một tên mập ăn không no.

Phàm là thứ có linh khí, tên này đều không từ chối, nếu có thể chiếm được mỏ lớn đột xuất này, hắn và thanh kiếm trong tay có thể sẽ tăng lên mấy cấp.

Cho nên hắn mới hưng phấn như vậy.

Về phần Trần Nguyên và Trần Lan đã sớm bị hắn ném ra sau đầu rồi, con rối mà hắn tạo ra, dù là người mạnh nhất Lạc Nhật vương quốc ra tay cũng không thể là đối thủ của con rối đó.

Cho nên cũng không cần quá lo lắng.

Đặc biệt là khi nghe có mỏ linh thạch lớn xuất hiện, hắn liền tăng tốc độ, vốn tưởng rằng phải mất mấy tháng mới đến được kinh thành, nhưng vì tin tức về mỏ linh thạch, hắn đã rút ngắn khoảng cách xa xôi đó xuống còn ba ngày.

Ba ngày sau.

Đông Vương Công đã đứng dưới cổng thành của kinh thành Lạc Nhật vương quốc.

Lạc Nhật vương quốc tuy chỉ là một vương quốc nhỏ, nhưng quy mô tường thành cũng như mức độ hùng vĩ hoàn toàn không phải là thứ mà Ngân Châu thành có thể so sánh được.

Đặc biệt là khi nhìn thấy dòng người qua lại không ngớt ở cổng thành, khóe miệng hắn cũng khẽ nhếch lên, hắn thích náo nhiệt, vì nơi náo nhiệt mới có thể giúp hắn thu được lợi lớn.

Cho nên bây giờ thấy hoàng đô của Lạc Nhật vương quốc náo nhiệt như vậy, hắn mới cực kỳ hài lòng, sau đó liền cất bước đi vào kinh thành.

Hoàng thành của Lạc Nhật vương quốc quả nhiên danh bất hư truyền, trang hoàng bên trong cũng như nhà cửa hai bên đều cực kỳ huy hoàng.

Người bên trong càng đông đúc, qua lại không ngớt.

"Không tồi!" Đông Vương Công đứng trên đường phố, nhìn cảnh tượng náo nhiệt phi thường, hài lòng gật đầu, sau đó liền tùy ý tìm một khách sạn, trả tiền bạc rồi vào ở.

Vừa rồi lúc vào thành, hắn nghe có người bàn luận.

Chương 592

Hắn cũng đã biết đại khái vị trí của mỏ linh thạch đó.

Hai thế lực lớn nhất của Lạc Nhật vương quốc đã sớm phái người bao vây mỏ đó rồi.

Xem ra họ định chia đều cho nhau.

Chỉ có điều, những người này dường như không hỏi ý kiến của hắn.

Cho nên Đông Vương Công sau khi thuê phòng xong, bỏ ra một ít bạc, bảo tiểu nhị trong khách sạn mua giúp một tấm bản đồ chi tiết của Lạc Nhật vương quốc.

Ở Lạc Nhật vương quốc, có không ít người thích thám hiểm hoặc săn linh thú.

Họ lấy đó làm kế sinh nhai, cho nên ngành kinh doanh bản đồ cũng từ đó mà phát triển.

Bản đồ ghi chú rất chi tiết, tất cả các địa phương và sơn mạch xung quanh hoàng thành Lạc Nhật vương quốc, cùng với sông ngòi hồ ao, đều được đánh dấu rõ ràng.

Đông Vương Công thấy bản đồ chi tiết như vậy cũng cực kỳ hài lòng, sau đó liền đánh dấu vị trí mà đám người kia nói.

Đợi trời tối, Đông Vương Công liền lặng lẽ rời khỏi khách sạn, chạy nhanh về phía mỏ linh thạch.

Bên cạnh mỏ, có không ít người cầm đuốc đang tuần tra ở đây.

Có không ít người đứng bên cạnh nghỉ ngơi, cũng có một số người đang thì thầm to nhỏ.

“Không ngờ Lạc Nhật vương quốc lại có phúc khí lớn như vậy, có thể phát hiện một mỏ linh thạch lớn đến thế ngay dưới chân hoàng thành, trưởng lão trong tộc đã ước tính, khoáng thạch trong đó đủ để Thần Kiếm Tông vận hành trăm năm!” “Mỏ đó lớn đến vậy sao?” “Còn không phải sao, một người anh họ của ta là thị đồng bên cạnh đại sư tỷ, tin tức này ta nghe được từ phía đại sư tỷ, chắc sẽ không sai đâu!” “Một mỏ linh thạch lớn như vậy, chẳng lẽ người khác không thèm muốn sao?” “Ai mà không thèm muốn, mấy thế lực lớn đều đang đổ về đây, nếu không cũng sẽ không để chúng ta canh giữ mỏ linh thạch này, xem ra chẳng bao lâu nữa, Lạc Nhật vương quốc lại sẽ dấy lên một trận mưa máu gió tanh!” “Ta đào mỏ của ta, Lạc Nhật vương quốc lại bị cuốn vào, chẳng lẽ dựa vào Lạc Nhật vương quốc và tứ đại gia tộc nhỏ nhoi trong đó mà có thể chống lại chúng ta sao?” Lời của người này vừa dứt, một người bên cạnh liền ném ánh mắt lạnh như băng tới.

“Nói năng phải cẩn thận một chút, cách đây không lâu tông chủ mới chịu thiệt trong tay một tên nhóc vô danh, ngay cả đại trưởng lão và các trưởng lão tinh anh trong tông môn đều chết trong nhiệm vụ lần đó, cho nên dù đối với ai, chúng ta cũng không thể lơ là, nhất định phải hành sự cẩn thận!” “Sư huynh dạy phải, đệ tử đã lơ là sơ suất rồi, đệ sẽ canh chừng cẩn thận, tuyệt đối không nói bậy nữa!” Hai đệ tử Thần Kiếm Tông đang tán gẫu vui vẻ thấy người tuần tra đến, lập tức sợ hãi, sau đó nghiêm túc nhận lỗi, rồi đứng im canh gác xung quanh mỏ linh thạch, không dám thì thầm to nhỏ nữa.

Người thanh niên vừa đi qua, thấy đám người đã thu liễm, mới quay sang phân phó với các đệ tử Thần Kiếm Tông xung quanh.

“Phải canh chừng cẩn thận, lần này sự tình trọng đại, vạn lần không được sơ suất, phải luôn chú ý động tĩnh xung quanh, đặc biệt phải đề phòng người của Sùng Dương Môn!” “Vâng, nhị sư huynh!”

Nhị sư huynh?

Đông Vương Công đang ẩn mình trong bóng tối nhìn người đàn ông uy phong lẫm liệt đó, nhíu mày.

Xem ra nội tình của Thần Kiếm Tông mạnh hơn hắn tưởng.

Sau khi bị chém chết nhiều đệ tử tinh anh và trưởng lão như vậy, vẫn có thể tập hợp được nhiều người đến thế, Thần Kiếm Tông quả thật có bản lĩnh!

Vừa rồi lúc đến đây hắn đã quan sát địa hình, nếu không đoán sai, nơi này có lẽ là một mỏ lớn?

Nếu có thể tìm thấy Địa Nham Chi Tâm, hoặc Linh Thạch Chi Tinh bên trong, vậy thì thực lực...

Nghĩ đến đây, nội tâm Đông Vương Công đột nhiên có chút nóng rực, trường kiếm trong tay cũng phát ra từng tiếng minh thiền!

Tiếng thân kiếm va vào vỏ kiếm cuối cùng cũng bị người ta phát hiện!

"Ai đó?" Một đệ tử cách đó không xa quát lớn!

Đông Vương Công thấy đám người đã phát hiện, cũng giơ tay vỗ vỗ trường kiếm trong tay!

Tên này thật sự có chút thiếu dạy dỗ, lúc nào cũng gây thêm phiền phức!

Hắn vừa rồi còn định trực tiếp lẻn vào, giờ thì hay rồi, lại phải gây ra thương vong không cần thiết!

Thật sự, lần này hắn thật sự không muốn giết người!

Bởi vì tâm trạng hắn thực sự rất tốt!

Chỉ là, luôn có một số người không đoán được tâm tư của hắn!

Một đám đệ tử Thần Kiếm Tông nắm chặt trường kiếm trong tay, cẩn thận tiến lại gần nơi ẩn nấp của Đông Vương Công!

Đông Vương Công tự nhiên cũng biết không thể cứ trốn như vậy mãi, liền trực tiếp đàng hoàng đứng ra!

Đệ tử Thần Kiếm Tông thấy thật sự có người ẩn nấp ở đây, lập tức rút trường kiếm trong tay ra, bao vây Đông Vương Công, đề phòng hắn chạy trốn!

Đông Vương Công nhìn trận thế của đám người này, cũng chỉ có thể lắc đầu.

"Haizz, đám người này sao không biết thông minh một chút nhỉ, cứ coi như không nhìn thấy ta không được sao!" Đệ tử Thần Kiếm Tông nghe lời Đông Vương Công xong, nhìn hắn như nhìn một tên ngốc!

Nơi này xảy ra chuyện lớn như vậy, bây giờ có lẽ đã lan truyền khắp Lạc Nhật vương quốc rồi, tên này bây giờ ở đây nói những lời như vậy chẳng phải là chết nhanh hơn sao?

Thần Kiếm Tông đang làm việc ở đây, lại có kẻ không có mắt nào dám nhòm ngó đồ ở đây sao?

"Ngươi là ai, cũng muốn khiêu chiến chúng ta?" Người của Thần Kiếm Tông nhìn Đông Vương Công, vốn dĩ phát hiện người lạ tiếp cận, nên lập tức bắt giữ, nhưng thấy Đông Vương Công chỉ có một mình, đám người đột nhiên nảy sinh ý định trêu đùa hắn!

Dù sao ở đây cũng đã nhiều ngày rồi, ngày nào cũng chỉ có thể ở đây không được ra ngoài, hết luận võ rồi lại tuần tra, sớm đã chán ngấy!

Bây giờ Đông Vương Công đến lại cho họ một cơ hội giải trí!

Cho nên, đám người mới không vội động thủ!

Đông Vương Công nhìn thấy thần sắc trong mắt mấy người, trên mặt cũng nhiều thêm một tia lạnh lẽo, nên hắn liền nhìn chằm chằm mấy người nói.

"Sao nào, mấy người các ngươi vây ta ở đây, là muốn chơi trò gì với ta à?" Sau khi câu nói của Đông Vương Công vừa dứt, người của Thần Kiếm Tông nhìn hắn với ánh mắt như nhìn quái vật, vừa rồi họ quả thực muốn trêu đùa người này, nhưng không ngờ chuyện trong lòng lại bị người bí ẩn này đoán trúng phóc.

Huống hồ bây giờ là đêm đen, cho nên một đám đệ tử Thần Kiếm Tông khi nhìn Đông Vương Công, đều cảm thấy có chút lạnh sống lưng.

"Ngươi, ngươi phát hiện ý đồ của chúng ta, chẳng lẽ ta muốn chơi với ngươi, ngươi sẽ đồng ý với ta hay sao?" Có một đệ tử thật sự không nhịn được, vì người trước mắt này thật sự quá quỷ dị, không chỉ có thể đoán chính xác tâm tư của họ, mà ánh mắt nhìn họ cũng tràn đầy sự trêu tức, ánh mắt này, dường như chỉ từng thấy trong mắt đại sư huynh trước đây.

Mỗi khi đại sư huynh lộ ra thần sắc như vậy, điều đó dự báo rằng chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra, hoặc là có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Cho nên bây giờ thấy Đông Vương Công đột nhiên lộ ra thần sắc như vậy, tất cả mọi người đều tăng cảnh giác lên mấy phần.

Đông Vương Công thấy mấy tên này thật không chịu nổi kinh hách, mới nói mấy câu, mà mấy người trông đã có chút sợ hãi, xem ra không định chơi đùa nữa rồi.

Đông Vương Công cũng không có hứng thú tiếp tục nói nhảm, trực tiếp nhìn về phía mỏ khoáng mà họ đang canh giữ.

Mỏ khoáng này hắn vừa kiểm tra qua, chắc là chưa được khai thác, người của Thần Kiếm Tông cũng không có thực lực lớn đến mức độc chiếm, cho nên đám cao tầng chắc đang cùng các thế lực khác bàn bạc phân chia lợi ích lần này.

Nhưng chưa động công thì càng tốt, vừa rồi đứng ở đây hắn đã cảm nhận được luồng sức mạnh ẩn giấu dưới mỏ khoáng này, nếu không đoán sai, đó chính là thứ hắn tâm tâm niệm niệm muốn tìm!

Trường kiếm trong tay sau khi bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, tần suất chuyển động lại tăng thêm mấy phần, không cần nói, tên này chắc chắn cũng đoán được bên trong có đồ tốt, nếu lúc này không phải Đông Vương Công nắm chặt trong tay, e rằng thanh kiếm này đã sớm tự mình bay ra ngoài tìm thức ăn rồi.

"Được rồi, nếu đã sợ ta như vậy, vậy thì trực tiếp khai chiến đi, nhưng ta ra tay thường khá trực tiếp, chỉ cần ta ra tay, một đám các ngươi e rằng sẽ không có ai sống sót, bây giờ bản tôn cho các ngươi ba hơi thở, suy nghĩ xem là từng người một lên hay cùng nhau lên?" Đám đệ tử Thần Kiếm Tông ban đầu còn có chút khinh thường Đông Vương Công, nhưng bây giờ nghe thấy lời lẽ cuồng vọng như vậy, sắc mặt mỗi người đều có chút tái mét.

Chương 593

Tên này có chút quá coi thường thực lực của Thần Kiếm Tông rồi, dù sao họ cũng là tinh anh trong Thần Kiếm Tông, nếu không phải là tinh anh trong tinh anh, cũng sẽ không được sắp xếp canh giữ mỏ khoáng.

Hơn nữa chuyện lần này vô cùng trọng đại, nếu trưởng lão của họ trong lần đàm phán này giành được lợi ích to lớn, vậy thì thực lực của Thần Kiếm Tông có thể sẽ tiến thêm một bước.

Sau này đi lại bên ngoài cũng có thể có chỗ dựa lớn hơn.

Cho nên bây giờ nghe có người khiêu khích uy nghiêm của Thần Kiếm Tông, tất cả các đệ tử đều lộ vẻ tức giận!

"Huynh đệ, tên này là một tên điên, dám vũ nhục Thần Kiếm Tông chúng ta, mọi người đừng khách khí, cùng nhau lên, lấy đầu tên này xuống, sau đó treo ra ngoài, để cho đám tiểu nhân đang lén lút trong bóng tối thấy được thực lực của Thần Kiếm Tông chúng ta!" "Vâng, Tử Vân sư huynh!" Có người lên tiếng, những người xung quanh tự nhiên cũng lần lượt nhảy ra, lời của Đông Vương Công quả thực có chút quá đáng.

Đông Vương Công thấy ý đồ của một đám đệ tử Thần Kiếm Tông, tự nhiên cũng hiểu, là muốn cùng nhau lên.

Thấy ý đồ của họ, trong mắt Đông Vương Công cũng không nén được một tia cười, hắn vốn không định ở đây dây dưa với một đám người, có thể giải quyết nhanh chóng tự nhiên là chuyện tốt.

Huống hồ nơi này không biết đã mai phục bao nhiêu đệ tử Thần Kiếm Tông, hắn cũng không muốn làm to chuyện.

Cho nên khi phát hiện một đám người không muốn chơi đùa nữa, Đông Vương Công liền rút trường kiếm trong tay ra, cúi đầu nói một câu.

"Ngươi không phải muốn xuống dưới đất tìm đồ sao?

Giải quyết xong mấy người này, ngươi liền tự mình đi tìm đi, nếu phát hiện được đồ tốt không cần để lại cho ta!" Nói xong, thanh kiếm trong tay lại run rẩy mấy cái, đệ tử Thần Kiếm Tông thấy thanh kiếm trong tay Đông Vương Công có thể nghe hiểu tiếng người, trong mắt mỗi người đều lộ ra một tia sợ hãi.

Họ đều là đệ tử Thần Kiếm Tông, nhãn giới tự nhiên cũng có, kiếm và vũ khí có thể nghe hiểu tiếng người thì tự nhiên đã sản sinh ra linh thức, vũ khí có thể sản sinh linh thức thì không thể gọi là vũ khí nữa rồi.

Chỉ bằng thanh kiếm này, hôm nay e rằng họ cũng không phải là đối thủ của người này.

Cho nên khi nhìn thấy thanh kiếm trong tay Đông Vương Công, mỗi người đều nảy sinh ý định lui bước, chỉ có điều lúc này Đông Vương Công sao có thể để họ rời đi, hắn trực tiếp rút kiếm trong tay, vung một vòng.

Lần này uy lực của thanh kiếm lại khiến Đông Vương Công có chút bất ngờ, hắn vốn tưởng tên này là một kẻ ham ăn, không ngờ vì ăn mà lại liều mạng như vậy.

Hắn vừa rồi còn chưa sử dụng linh lực, một đám người liền ngã xuống đất, không một ngoại lệ, trên cổ mỗi người đều bị rạch một chữ thập nhỏ.

Đây cũng là một thói quen mới mà Đông Vương Công nghiên cứu ra sau khi đến thế giới này, hắn vốn không giết hạng vô danh, giết

người cũng phải để lại ký hiệu đặc trưng, suy đi tính lại, hắn quyết định dùng chữ đầu tiên trong tuyệt học thành danh ban đầu của mình, Thập Tuyệt Kiếm Pháp, làm tiêu chí để lại ký hiệu.

Phàm là người chết dưới tay hắn, ở cổ đều sẽ để lại một chữ thập nhỏ.

Giống như một cây thánh giá khắc ở đó, trông cực kỳ bắt mắt.

Đông Vương Công thấy thanh kiếm này lợi hại như vậy, cũng cực kỳ hài lòng gật đầu.

"Nếu lần nào ngươi cũng tận tâm tận lực như vậy, ta sẽ đỡ được bao nhiêu chuyện a!" Nói xong, Đông Vương Công liền buông tay, thanh trường kiếm liền tự mình bay vào trong mỏ khoáng.

Đông Vương Công nhìn thanh kiếm trong tay biến mất, cũng cười khổ, sau đó liền tiến vào mỏ khoáng.

Vừa rồi ở xa cảm giác không sai, quả thực là Địa Nham Chi Tâm, không chừng trong mỏ khoáng này thật sự có Linh Thạch Chi Tinh cũng không biết chừng.

Linh Thạch Chi Tinh có thể bỏ qua đẳng cấp trực tiếp tăng thực lực của người, lượng cần thiết cũng chỉ cần một chút xíu, nếu lần này có thể tìm thấy Linh Thạch Chi Tinh, vậy thì thực lực của hai tên nhóc kia có thể cũng sẽ tăng lên đáng kể.

Đối với đại hội luận võ lần này mà hắn khá coi trọng, hắn không nắm chắc.

Xem ra ông trời thật sự ưu ái hai người họ, không ngờ lại để hắn gặp được thứ tốt như vậy.

Vào mỏ khoáng rồi, Đông Vương Công liền không còn do dự, sau đó bay thân xuống mỏ.

Thần Kiếm Tông và mấy thế lực lớn xung quanh chắc chắn đang thương lượng phân chia mỏ linh thạch phát hiện lần này, dù sao mỏ khoáng này cũng hiếm thấy trong đời, nếu có thể khai thác hết mỏ linh khoáng này, không biết có thể nâng thực lực lên bao nhiêu.

Vì vậy mỗi người có mặt đều rất coi trọng.

Cho nên sau khi đào được mỏ khoáng nguyên thủy này, họ liền dừng động tác.

Bây giờ lại tiện cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công tiến vào mỏ khoáng này, liền cẩn thận quan sát, xem xung quanh rốt cuộc có khí tức của Địa Nham Chi Tâm và Linh Thạch Chi Tinh hay không.

Cũng không biết bao lâu, Đông Vương Công đột nhiên dừng bước, sau đó ánh mắt sắc bén nhìn về một hướng.

Hướng đó để lại một cái lỗ nhỏ, không cần nói, Đông Vương Công biết cái lỗ này là do ai để lại.

Sau đó Đông Vương Công cũng không kịp suy nghĩ, vội vàng dùng linh lực trực tiếp cứng rắn mở ra một con đường, sau đó thuận theo con đường đó đuổi theo.

Hắn chưa từng thấy thanh kiếm trong tay có dục vọng mãnh liệt như vậy, xem ra thứ trong mỏ địa khoáng lần này, quả thực khiến hắn có chút bất ngờ.

Nếu thật sự tìm được thứ gì đó không tầm thường, vậy lần này hắn lại kiếm được một món hời lớn.

Khi Đông Vương Công thuận theo hướng mà thanh kiếm trong tay để lại, đi đến cuối cùng thì phát hiện ở cuối mỏ khoáng có một thiên trì dung nham cực lớn.

Nhiệt độ ở đây đột nhiên cao hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần, Đông Vương Công đứng bên ngoài mà cũng có thể cảm nhận được ý chí gào thét từ trong nham tương.

Nhưng ở trong đó hắn lại không phát hiện tung tích của thanh kiếm kia, xem ra tên này đã bay xuống đáy nham tương rồi.

"Địa Nham Chi Tâm sẽ không mọc trong nham tương chứ?

Nếu để ngươi đi lấy, được rồi, bây giờ có đồ tốt đều bị đám người kia phát hiện rồi, chắc là một chút cũng không chừa lại đâu!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đông Vương Công cũng bất đắc dĩ lắc đầu, thanh kiếm trong tay hắn là một cái động không đáy, đưa cho nó bất cứ thứ gì cũng có thể nuốt chửng, cực kỳ kén chọn, không phải thứ bình thường thì thật khó lọt vào mắt nó.

Bây giờ Đông Vương Công thấy tên này ngay cả nham tương nhiệt độ cao như vậy cũng nhảy vào, chắc chắn thứ bên trong không phải là vật tầm thường.

Dưới mỏ khoáng này tồn tại một thiên trì nham tương lớn như vậy.

Xem ra nơi này hẳn là có người cố ý thiết lập ra, giống như đang bảo vệ thứ gì đó, linh thạch bên ngoài chắc cũng là để phục vụ cho thứ ở dưới nham tương.

Nghĩ rồi, Đông Vương Công nhìn nham tương đang cuồn cuộn, cuối cùng dùng linh khí bao bọc toàn thân, sau đó liền lặn vào.

Hắn vốn linh võ song tu, cho nên độ cứng rắn của nhục thể vượt xa người thường có thể tưởng tượng được, cho nên sau khi dùng linh khí bao bọc nhục thân nhảy vào trong đó, hắn cũng không cảm thấy nhiệt độ bên ngoài gây ra bất kỳ cảm giác bỏng rát nào cho da.

Đợi đến khi lặn xuống theo nham tương, dao động năng lượng đó

càng lúc càng kịch liệt, Đông Vương Công cảm nhận được dao động đó, suy đoán trong lòng lại càng sâu thêm mấy phần, xem ra hắn đoán không sai, bên dưới quả thực có vật bất phàm.

Định thần lại, Đông Vương Công tăng tốc, dù sao năng lực trong cơ thể cũng có hạn, không thể liên tục tạo ra linh lực cho hắn, cho nên phải nhanh chóng đến đáy nham tương.

Đông Vương Công sau khi tăng tốc độ liền rất nhanh, không bao lâu đã đến đáy thiên trì nham tương.

Đợi đến khi lặn xuống nơi này, hắn đột nhiên phát hiện thanh kiếm của mình đang lơ lửng phía trên thiên trì nham tương.

Nhiệt độ ở nơi này thấp hơn bên ngoài không biết bao nhiêu, hoàn toàn giống với nhiệt độ trời bên ngoài thiên trì nham tương.

Thấy cảnh này, trong mắt Đông Vương Công cũng lóe lên một tia bất ngờ, sau đó mới đi về phía thanh trường kiếm trong tay, rồi đưa tay nắm lấy.

Chương 594

"Thấy chưa, không có ta ngươi bước đi cũng khó, đồ tuy ăn ngon nhưng cũng phải biết lượng sức, hơn nữa có độc hay không cũng không biết, cứ nuốt vào như vậy cũng không sợ chết vì bội thực sao!" Thanh kiếm trong tay nghe câu nói của Đông Vương Công, kịch liệt run rẩy, biểu thị sự bất mãn của mình.

Đông Vương Công cảm nhận được phản ứng kịch liệt của thanh kiếm, cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu, sau đó liền thu thanh kiếm lại, rồi đi đến nơi thanh kiếm lơ lửng, sau đó nhìn xung quanh.

Nơi này cũng không lớn, chỉ bằng một căn phòng, chắc cũng khoảng 10 mét vuông.

Nhưng ở nơi này, dao động năng lượng mạnh mẽ mà hắn vừa cảm nhận được, đột nhiên biến mất không một dấu vết.

Đây cũng chính là nguyên nhân thanh kiếm kia ở lại đây không tiếp tục hành động.

"Thật kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng cảm nhận được dao động năng lượng ở đây là mạnh nhất, chỉ có điều vừa đến đáy thì lại biến mất không một dấu vết, chẳng lẽ đồ ở đây đã bị lấy đi rồi, những gì còn lại trong không khí chỉ là dư uy sao?" "Nhưng không thể nào, nếu có người lấy đồ đi rồi, khí tức ở đây không thể nào mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc là thứ gì mà giấu kỹ đến thế?" Vốn dĩ Đông Vương Công tưởng rằng ở đây chỉ tồn tại những thứ như Địa Nham Chi Tâm hoặc Linh Thạch Chi Tinh, nhưng không ngờ, bây giờ khi nhìn thấy nơi nhỏ bé này, Đông Vương Công đột nhiên lật đổ suy đoán trong lòng.

E rằng thứ cất giấu bên trong lai lịch nhất định không nhỏ.

Sau khi nhìn xung quanh, Đông Vương Công cũng không có cách

nào khác, chỉ có thể một lần nữa rút kiếm ra, sau đó hung hăng cắm vào sàn nhà!

Thực lực của Đông Vương Công vốn đã mạnh mẽ, cộng thêm có thanh kiếm này trợ giúp, sàn nhà dưới chân bị dễ dàng cạy lên.

Vốn dĩ Đông Vương Công tưởng rằng sau khi cạy mảnh sàn nhà này lên, nham tương dưới đất sẽ phun trào ra, nhưng cảnh tượng trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Ở trong đó hắn đã nhìn thấy một thứ khác.

Ba chiếc hộp gấm đang yên lặng nằm dưới sàn nhà.

Đông Vương Công thấy ba chiếc hộp gấm, trong lòng đột nhiên có một sự thôi thúc muốn chửi người.

"Rốt cuộc là tên khốn nào lại đặt thứ này ở đây?" Cứ để thẳng ra ngoài không được sao?

Hại hắn phải từ trên nham tương chạy xuống xa như vậy.

Đông Vương Công sau khi thầm mắng một phen, liền cúi người xuống nhặt mấy chiếc hộp gấm lên, chỉ có điều lúc này hắn cũng không có tâm tư mở mấy chiếc hộp gấm ra xem bên trong đựng thứ gì.

Ở bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy, lại giết mấy đệ tử Thần Kiếm Tông, nếu không có gì bất ngờ, bây giờ hành tung của hắn chắc cũng đã bị bại lộ rồi.

Người bên ngoài chắc đều đã biết có người xông vào, cho nên nơi này không thích hợp để tiếp tục ở lại, phải rời đi càng sớm càng tốt.

Kỳ thực hắn vốn không phải là người sợ phiền phức, nhưng bị một đám tiểu lâu la bám lấy cũng quả thực lãng phí thời gian, huống hồ bây giờ hắn còn có rất nhiều đại sự phải làm, cho nên phải rời đi

càng sớm càng tốt.

Cho nên hắn liền tiện tay cất ba chiếc hộp gấm vào không gian trữ vật, sau đó liền từ dưới đáy nham tương chạy ra ngoài.

Nơi này đã là mỏ khoáng do con người tạo ra, vậy thì Địa Nham Chi Tâm và Linh Thạch Chi Tinh bên dưới có thể đều không còn tồn tại nữa.

Có khả năng trong mấy chiếc hộp gấm này có thứ hắn muốn, nếu vậy cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa.

Có mấy thứ này, hoàn toàn có thể so sánh với tất cả linh thạch trong mỏ khoáng này.

Vì vậy, sau khi thu đồ trong nham tương vào túi, hắn liền nhanh chóng dùng bảo kiếm trong tay mở ra một con đường khác, từ một nơi khác trốn thoát ra ngoài.

Người bên ngoài sau khi phát hiện có dị thường liền vào mỏ khoáng, sau đó thuận theo con đường mà Đông Vương Công đã đào ra chạy vào, khi thấy dưới lòng đất có một chỗ nham tương lớn như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó liền phóng tín hiệu đạn.

Không bao lâu, mấy bóng người liền nhanh chóng bay đến, một đám đệ tử Thần Kiếm Tông thấy trưởng lão trong tông môn đến, đều lộ ra vẻ mừng rỡ, sau đó liền có người tiến lên đem chuyện ở đây một năm một mười nói ra.

Một đám trưởng lão Thần Kiếm Tông nghe đệ tử báo cáo xong, mặt biến thành tái mét.

"Ở Lạc Nhật vương triều, ai dám không nể mặt Thần Kiếm Tông, rốt cuộc là ai, đem những người đã chết lên đây!" Phía sau Thần Kiếm Tông có mấy người mặc đồ đen, khí tức thần bí, chỉ có điều những

người này Thần Kiếm Tông chưa từng thấy, liền tưởng là người do trưởng lão mang đến, không để tâm.

Đợi đến khi đệ tử Thần Kiếm Tông đem những người đã chết lên, mấy người áo đen phía sau trưởng lão Thần Kiếm Tông đột nhiên đồng tử co rút, sau đó nhanh chóng tiến lên.

Họ xem xét kỹ vết thương trên cổ mấy người.

Sau đó hai người kinh ngạc vô cùng kinh khủng nhìn nhau.

"Ký hiệu này, trên cổ thiếu chủ cũng có ký hiệu này, không ngờ chúng ta có thể tìm thấy hung thủ làm hại thiếu chủ ở đây!" Lời vừa dứt, những người áo đen này liền rút kiếm trong tay ra, sau đó chỉ vào một đám đệ tử Thần Kiếm Tông.

"Có thấy người ra kiếm đó không, bây giờ ở đâu?

Hay là trốn đi đâu rồi?" Khi những người này nói chuyện, toàn thân toát ra khí tức lạnh như băng, mấy đệ tử Thần Kiếm Tông đứng gần cảm giác như rơi vào hầm băng, sợ đến mức không dám động đậy, chỉ có thể phát tín hiệu cầu cứu đến trưởng lão Thần Kiếm Tông phía sau mấy người áo đen.

Trưởng lão Thần Kiếm Tông thấy đệ tử bị người khác uy hiếp, lại không dám động đậy, ngay cả dũng khí tiến lên cũng không có.

Lúc này, những đệ tử Thần Kiếm Tông xung quanh không bị ảnh hưởng mới hiểu ra, mấy người áo đen trông không có gì nổi bật này có thể mới là kẻ chủ mưu của chuyện này.

Cho nên mấy đệ tử Thần Kiếm Tông kia khi bị mấy người áo đen này bao vây, liền kinh hãi run sợ.

"Chúng tôi vốn theo lệ ở đây tuần tra canh giữ mỏ khoáng, nhưng tối nay không biết vì sao đột nhiên xuất hiện một vị thần bí nhân, nhưng chúng tôi đều không phát hiện dị thường, chỉ có một tiểu đội

gặp phải, đợi chúng tôi một lần nữa hội hợp, thì phát hiện họ đã thảm sát!" "Ý ngươi là, không hề phát hiện kẻ hành hung?" Giọng nói lạnh như băng của người áo đen lại vang lên, đệ tử Thần Kiếm Tông nghe thấy giọng nói đó, đều không nhịn được rụt cổ lại, sau đó gật đầu.

Mấy người áo đen nghe những gì đệ tử Thần Kiếm Tông nói, lại nhìn nhau một cái, sau đó mới lần lượt gật đầu, phi tốc rời khỏi đây.

Mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông thấy mấy người áo đen đột nhiên rời đi, cũng có chút không hiểu, sau đó liền tiến lên xem xét vết thương trên người mấy người.

Đặc biệt là khi thấy chữ thập nhỏ trên cổ mấy đệ tử Thần Kiếm Tông, trong mắt mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

"Lại là hắn, sao ở đâu cũng xuất hiện tên nhóc thối đó!" "Lần trước là Âm Dương Tạo Hóa Quả, lần này lại là mỏ khoáng, tên đó không thể rũ bỏ được sao?" "Tam trưởng lão, ngài nói xem tên đó có phải vẫn luôn đi theo sau chúng ta, để chúng ta tìm ra những thứ này, sau đó lại thi triển một lần thuận tay dắt dê, đoạt đi những thứ vốn thuộc về chúng ta không?" Tam trưởng lão Thần Kiếm Tông nghe người đàn ông nói vậy, vẻ kinh ngạc trong mắt càng thêm đậm.

Chỉ có điều khi ông ta cẩn thận xem xét, vết thương trên cổ mấy đệ tử Thần Kiếm Tông, cuối cùng lại lắc đầu.

"Chắc là không phải, dù sao tin tức về mỏ khoáng lần này, cả Lạc Nhật vương quốc đều biết, không những thế, ngài xem lần này có tông môn nào không đến không!" "Vậy tam trưởng lão, ý của ngài là..." "Không sai, ta chính là có ý đó!" Tam trưởng lão nghe vậy gật đầu, sau đó mới đứng dậy, vẫy tay với đệ tử Thần Kiếm Tông bên cạnh.

"Đem mấy đệ tử này xuống, hậu táng đi!" "Vâng, tam trưởng lão!"

Đệ tử Thần Kiếm Tông nghe tam trưởng lão phân phó, đều cung kính cúi người, sau đó liền phân phó mấy người, đem đệ tử đã chết xuống đất chôn cất.

Dù sao mấy người này cũng chết không vẻ vang, chôn ở đây cũng coi như có một nơi yên nghỉ, dù sao cũng tốt hơn là phơi thây nơi hoang dã.

Mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông xử lý xong chuyện ở đây, liền cũng nhanh chóng rời khỏi đây.

Chỉ có điều khi rời khỏi đây, họ đã ra lệnh cho đệ tử Thần Kiếm Tông tăng cường lực lượng phòng thủ, nghiêm cấm bất kỳ ai ra vào, ngay cả một con ruồi cũng không được thả đi.

Chuyện lần này quả thực quan trọng, một chút sơ suất cũng không được.

Mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông phân phó xong chuyện ở đây, liền biến mất tại đây, dù sao còn có chuyện phải bận, cao tầng của các đại tông môn đều đang ở kinh thành chờ họ trở về thương nghị.

Thêm vào đó, lai lịch của mấy người áo đen vừa rời đi cũng rất lớn, những người đó họ căn bản không thể trêu vào, không chỉ họ, mà ngay cả tất cả các thế lực xung quanh Lạc Nhật vương quốc cũng không thể trêu vào.

Lần này họ đến không phải để nhúng tay vào mỏ khoáng này, mà là điều tra nguyên nhân cái chết của thiếu chủ.

Lúc đó nghe nói một đệ tử của siêu cấp đại thế lực như vậy chết ở đây, họ còn cảm thấy có chút khó tin.

Chương 595

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy chữ thập nhỏ trên cổ mấy đệ tử Thần Kiếm Tông, trong lòng liền có người, nếu không nhớ lầm thì ký hiệu đó và thủ pháp của người mà tông chủ nói cực kỳ tương tự.

Xem ra tên đó cũng đã đến kinh thành, nếu lần này có thể tìm ra người đó rồi trừng trị theo pháp luật, thế lực kia chắc chắn sẽ vô cùng cảm tạ, đến lúc đó họ cũng có thể bình bộ thanh vân.

Có thể từ đó mà nhận được lợi ích to lớn.

Cho nên họ mới không ở lại đây.

Đông Vương Công sau khi trở về kinh thành, liền trở lại phòng đã thuê trong khách sạn, sau đó lấy ra ba chiếc hộp gấm đã lấy được trong mỏ khoáng.

Đông Vương Công khi lấy ba chiếc hộp gấm dưới lòng đất, trong lòng đã thầm mắng một câu, không biết tên chủ nhân nào không có việc gì làm, lại giấu mấy thứ này trong nham tương sâu như vậy.

Nếu không phải thể chất hắn tương đối mạnh mẽ, thực lực cao cường, thì căn bản không thể thâm nhập vào đáy nham tương sâu như vậy.

Cũng đúng, nếu lần này hắn không phát hiện dị thường dưới mỏ khoáng này, dù người khác phát hiện ra, cũng không thể lấy được đồ bên trong.

Bây giờ hắn thực sự có chút tò mò, rốt cuộc là ai có thủ bút lớn như vậy, dùng một mỏ khoáng lớn đến thế, sau đó lại lấp đầy nhiều linh thạch như vậy, chỉ để nuôi dưỡng ba món đồ trong tay mình.

Khi hắn lấy ra ba chiếc hộp gấm, trường kiếm trong tay đã không

thể chờ đợi được nữa mà bay ra từ bên cạnh, sau đó thẳng tắp dựng đứng phía trên ba chiếc hộp.

Đông Vương Công thấy thanh kiếm của mình tham ăn như vậy, khóe miệng cũng giật giật.

Sau đó liền cực kỳ bất lực nhìn mấy chiếc hộp trước mắt.

Vừa rồi lúc lấy mấy chiếc hộp này, hắn đã biết dược liệu chế tác hộp này rất đặc biệt, ít nhất trải qua nhiều vị diện như vậy, hắn chưa từng thấy chất liệu này được dùng để làm hộp.

Vẻ ngoài của chiếc hộp này trông giống như được làm bằng vàng, toàn thân vàng óng, nhưng khi cầm trên tay lại có cảm giác lạnh như băng.

Hoàn toàn trái ngược với hoàn cảnh hắn gặp phải dưới nham tương.

Điều này lại khiến lòng tò mò của hắn càng thêm đậm.

Nhưng cũng càng có thể kích thích lòng tò mò của hắn, dược liệu của hộp càng đặc biệt, chứng tỏ thực lực của người đặt mấy thứ này không tầm thường.

Xem ra thế giới này thú vị hơn hắn tưởng rất nhiều.

Nếu có thể ở đây nhận được thứ hắn muốn, cũng không phải là một chuyện vô cùng thú vị.

Thử đủ mọi cách, Đông Vương Công vẫn không thể mở được mấy chiếc hộp này, khi sắp bỏ cuộc, thanh kiếm đang dựng đứng phía trên mấy chiếc hộp đột nhiên cắm ngang xuống.

"Này, cẩn thận một chút được không?

Lỡ như đồ bên trong có giá trị liên thành, chẳng phải sẽ bị ngươi làm hỏng sao?" Đông Vương Công nhìn thanh kiếm của mình nóng

nảy như vậy, khóe mắt cũng giật giật.

Đồ bên trong tốt xấu còn chưa biết, tên này lại bạo lực như vậy, lỡ như phá hỏng đồ bên trong, vậy thì hắn biết tìm ai mà khóc?

Nhưng chuyện tiếp theo lại khiến hắn trợn mắt há mồm.

Thanh kiếm của hắn đã được tôi luyện nhiều lần, độ cứng rắn hoàn toàn có thể so sánh với thần khí.

Nhưng không ngờ khi thanh kiếm cắm vào trên hộp, chỉ xuất hiện những tia lửa lẹt xẹt, chứ không hề gây ra một chút tổn thương nào cho chiếc hộp.

Điều này lại khiến Đông Vương Công nhíu mày.

Sau đó hắn thu lại thanh trường kiếm sắp nổi nóng.

"Thật kỳ lạ, chiếc hộp này sao mà chắc chắn vậy, xem ra người chế tác hộp cũng có lai lịch lớn đây!" Bây giờ Đông Vương Công cũng không có thời gian tìm hiểu người chế tác, hắn hiện tại cực kỳ tò mò thứ đựng trong hộp.

Vừa rồi thanh kiếm trong tay suýt chút nữa đã nổi điên, nếu để thanh kiếm này phát ra những kiếm mang không cần thiết, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của những người có tâm trong kinh thành.

"Ting!" Đông Vương Công sau khi triệu hồi thanh kiếm đó, liền bảo nó thu nhỏ thân kiếm, sau đó cẩn thận dùng thanh kiếm này bắt đầu cạy chiếc khóa bên cạnh hộp.

Vừa rồi hắn đã chú ý, trên những chiếc hộp này, bên cạnh mỗi chiếc hộp đều có một chiếc khóa, chiếc khóa này cũng rất đặc biệt, trông giống như loại khóa vạn năng mà hắn từng thấy ở thế giới ban đầu.

Cho nên để mở loại khóa này, ngoài dùng sức mạnh vũ phu ra hình

như cũng không có cách nào khác.

Thêm vào đó, thanh kiếm trong tay hắn cũng không phải là vật tầm thường.

Cho nên khi thanh kiếm chạm vào những chiếc khóa này, liền dễ dàng mở được chúng.

Đông Vương Công nhìn mấy chiếc hộp cuối cùng cũng được mở ra, trên mặt cũng lộ ra một tia cười, sau đó liền vui mừng mở chiếc hộp đầu tiên.

Chỉ có điều khi nhìn thấy thứ bên trong hộp, mặt Đông Vương Công trong nháy mắt cứng đờ.

Vừa rồi hắn đã nghĩ đến đủ loại khả năng, dùng một mỏ linh thạch lớn như vậy để nuôi dưỡng thứ bên trong mấy chiếc hộp này, những món đồ bên trong mấy chiếc hộp này chắc chắn là bảo bối phi phàm.

Nhưng đợi đến khi mở mấy chiếc hộp ra, hắn lại phát hiện ở giữa hộp đặt mấy quả trứng.

Không sai.

Mấy quả trứng!

Đông Vương Công lúc đầu mở chiếc hộp đầu tiên, thấy quả trứng đầu tiên bên trong, khóe miệng cũng giật giật.

Sau đó liền có chút không phục, liền mở những chiếc hộp bên cạnh, nhưng khi những chiếc hộp còn lại được mở ra, thứ bên trong vẫn không có gì thay đổi.

Mấy quả trứng cô đơn nằm ở đó.

Ba chiếc hộp, mỗi chiếc đựng một quả trứng.

Mất công sức lớn như vậy, lại được ba quả trứng vô danh?

Khi Đông Vương Công đang ngẩn người, thanh kiếm trong tay đột nhiên lao xuống, mắt thấy sắp đâm trúng quả trứng.

Đông Vương Công thấy quả trứng sắp bị thanh kiếm trong tay đâm vỡ, trong lòng cũng thót một cái.

Hắn định ngăn cản.

Nhưng kỳ lạ là khi thanh kiếm của hắn cắm vào trên quả trứng, trên quả trứng lại không hề xuất hiện một tia vết nứt nào, ngược lại còn bùng phát ra một luồng hấp lực cường đại, xem ra, dường như muốn hút thanh kiếm của hắn vào trong vỏ trứng.

Đông Vương Công thấy hiện tượng kỳ quái này, còn chưa kịp nói gì, đã vội vàng đưa tay rút kiếm của mình lại.

Chỉ có điều khi tay hắn chạm vào trường kiếm, hắn cũng lập tức cảm nhận được luồng hấp lực khổng lồ truyền đến từ vỏ trứng.

Không những thế, linh lực trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng trôi đi.

Chương 596

Rất nhanh Đông Vương Công liền cảm thấy linh khí trong cơ thể bị quả trứng này hút cạn.

Đông Vương Công bị rút cạn linh khí, cả người cũng vô cùng hư thoát ngồi xuống giường.

Thanh kiếm trong tay cũng thuận thế rơi xuống đất.

Lực hút của quả trứng đó cũng lập tức biến mất không một dấu vết.

Đông Vương Công ngồi trên đất dường như nghe thấy một tiếng thở dài nho nhỏ phát ra từ bên trong quả trứng.

Tiếng thở dài này khiến Đông Vương Công nghe mà phát điên.

Cảm tình là tên này sau khi hấp thụ hết thực lực mà hắn đã nỗ lực nâng cao ở thế giới này, lại có chút không hài lòng.

Thứ quỷ quái gì vậy?

Còn hơn cả Thao Thiết nữa sao?

Khi Đông Vương Công đang vô cùng than thở, quả trứng vừa hấp thụ linh lực, đột nhiên bùng phát ra ánh hào quang bảy màu.

Cả căn phòng đều bị ánh sáng của quả trứng bao phủ.

Ánh sáng này có xu hướng càng ngày càng lan rộng, nếu không ngăn cản, tia sáng đó sẽ nhanh chóng xuyên qua cả căn phòng, sau đó chiếu ra bên ngoài.

Đông Vương Công thấy quả trứng lộ ra uy lực như vậy, cũng thầm tắc lưỡi.

Hắn cũng biết lúc này không nên bại lộ.

Nhưng bây giờ hắn một chút sức lực cũng không có, muốn ngăn cản quả trứng cũng không thể nữa rồi.

Hắn chỉ có thể bất động ngồi liệt trên đất, nhìn ánh sáng bùng phát từ quả trứng xuyên qua cả khách sạn, sau đó lan tỏa khắp kinh thành.

"Xong rồi!" Đông Vương Công nhìn ánh hào quang ngũ sắc trong cả căn phòng, thở dài một tiếng, trên mặt cũng lộ ra một tia rối rắm.

Bây giờ hắn đang do dự có nên ném mấy quả trứng này ở đây, sau đó một mình trốn thoát hay không.

Món đồ này quá phiền phức, bây giờ không biết đã đắc tội bao nhiêu kẻ thù, linh lực trong cơ thể cũng bị tên nhóc này hút cạn, nếu lúc này người của Thần Kiếm Tông đến, có lẽ chỉ cần một đệ tử dưới trướng cũng có thể dễ dàng bóp chết hắn.

Cho nên hắn ngẩng đầu nhìn quả trứng đang không ngừng phóng ra ánh hào quang ngũ sắc, cuối cùng cắn răng, nhanh chóng tiến lên đậy mấy chiếc hộp lại, sau đó nhét vào lòng, phi nhanh ra khỏi khách sạn.

Bây giờ hắn chỉ có thể làm là nhanh chóng rời khỏi đây, dù sao mấy quả trứng trong tay cũng không biết lai lịch, chưa chào đời đã bùng phát ra năng lượng mạnh mẽ như vậy, cũng không phải là vật tầm thường.

Nếu là một số linh thú, vậy thì vừa hay có thể làm thú cưỡi cho hắn.

Khi Đông Vương Công mang theo mấy chiếc hộp rời khỏi khách sạn, mấy bóng người đã phi tốc bay đến.

Khi họ vững vàng dừng lại ở khách sạn này, tất cả mọi người đều lơ lửng giữa không trung trên khách sạn.

Họ nhìn xuống khách sạn phía dưới từ trên cao.

Có không ít người đã phóng ra linh thức của mình, cẩn thận dò xét trong khách sạn.

"Kỳ lạ thật, vừa rồi ánh hào quang đó rõ ràng là từ đây phát ra, nhưng tại sao ở đây lại không có một chút khí tức nào của ánh hào quang đó?" "Ta có phát hiện rồi!" Một đại hán mặc y phục màu xanh, dáng vẻ cuồng dã, kinh ngạc nhìn xuống một căn phòng trong khách sạn.

Trong tay hắn đang cầm một vật trông giống như la bàn phong thủy.

Nghe thấy lời của đại hán áo xanh, tất cả mọi người xung quanh đều tụ tập lại, rồi chăm chú nhìn vào chiếc la bàn trong tay hắn.

Thấy mọi người đều bị thu hút, đại hán áo xanh mới ném chiếc la bàn trong tay lên phía trên khách sạn.

Ngay sau đó, chiếc la bàn tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, rồi khóa chặt một căn phòng trong đó, hấp thụ nốt một tia thần quang cuối cùng còn sót lại bên dưới.

"Căn phòng đó chính là nơi vừa rồi tỏa ra khí tức của vật kia, xem ra đã có kẻ nhanh chân đến trước, mang thứ đó đi mất rồi!" "Thứ trong tay ngươi có thể truy lùng khí tức của thần vật đó không?" Đại hán áo xanh nghe thấy lời của người xung quanh, ánh mắt cũng trầm xuống, sau đó mới mấp máy môi.

"Ta vừa hấp thụ được một tia khí tức do vật đó tỏa ra, nếu không có gì bất ngờ, việc truy tìm cũng không phải là chuyện dễ!" Lúc nói lời này, khóe miệng của đại hán áo xanh cũng khẽ nhếch lên.

Một đám người đều muốn chia phần, xem ra Lạc Nhật vương quốc thật sự sắp không yên bình rồi.

Trước có mỏ linh thạch xuất hiện, bây giờ lại có bảo vật giáng

thế.

Điều này chỉ càng thu hút thêm nhiều người đến Lạc Nhật vương quốc.

Một nhóm người đến từ các tông môn lớn gần Lạc Nhật vương quốc đã đóng quân ở đây.

Họ đến tương đối sớm, tự nhiên cũng có thể chia được một phần lợi ích từ lần này.

Hiện giờ, chỉ có chiếc la bàn trong tay hắn là có thể phát hiện khí tức do vật kia tỏa ra.

Dựa theo luồng khí tức đó, hắn có mười mươi phần trăm tự tin truy lùng được vật vừa phát ra ngũ sắc hà quang.

Nhưng bảo vật xưa nay đều thuộc về người có duyên.

Nếu ở đây chỉ có một mình hắn có thể tra ra khí tức của bảo vật đó, thì nó đáng lẽ phải thuộc về hắn.

Nhưng thực lực của đám người này đều cao hơn hắn rất nhiều, nên hắn không thể không nghĩ cách, dùng vài thứ để phân tán thực lực của chúng.

Chiếc la bàn trong tay vừa báo cho hắn biết, luồng khí tức đó đang nhanh chóng di chuyển ra xa, nếu không đuổi theo ngay, e rằng vật đó sẽ rời khỏi phạm vi tìm kiếm của hắn.

Vì vậy, hắn cũng không thể trì hoãn được nữa.

“Mọi người hãy đi theo chiếc la bàn trong tay ta, có thể truy lùng được vật vừa phát ra ngũ sắc hà quang!” “Sau khi lấy được thứ đó, chúng ta sẽ bàn bạc cách phân chia sau!” Những người xung quanh nghe lời đại hán áo xanh đều bất giác gật đầu, đây quả thực là một phương pháp hay.

Dù sao thì bây giờ họ cũng không biết vật đó đang ở đâu, bắt đầu phân chia ngay tại đây quả thật có chút không thỏa đáng.

Vì thế, khi thấy gã đàn ông áo xanh ném la bàn trong tay ra, tất cả mọi người liền thi triển thân pháp, vội vã đuổi theo.

Dù sao thì ai đến trước sẽ được trước.

Cũng không biết lần này bảo vật xuất hiện có bao nhiêu.

Nếu chỉ có một món, vậy thì tự nhiên ai đến trước sẽ có quyền lên tiếng lớn nhất.

Gã đàn ông áo xanh đứng ở phía sau cùng, khi thấy đám người kia sốt sắng rời đi như vậy, khóe miệng hắn mới nhếch lên một nụ cười lạnh, sau đó liền thi triển thân pháp, bay về hướng ngược lại.

Đương nhiên, trong đám người này không phải ai cũng là kẻ ngốc.

Chương 597

Có người không vội hành động, mà vẫn để mắt đến gã đàn ông áo xanh, đặc biệt là khi thấy hắn quay người đi về hướng ngược lại, trong mắt tất cả đều lóe lên vẻ khác thường.

Ngay sau đó, họ đều đổi hướng, đi theo gã đàn ông áo xanh.

Đại hán áo xanh bay vút trên không trung, nhìn đám người phía sau không ngừng giảm bớt, lẩm bẩm một câu.

"Bằng đám ngu xuẩn các ngươi mà cũng đòi chia sẻ bảo vật với bản tôn, thật không biết sống chết!" Nếu có đệ tử Thần Kiếm Tông ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này.

Người này không ai khác, chính là tông chủ đương nhiệm của Sùng Dương Môn.

Tông chủ Sùng Dương Môn thân hình to lớn, tính tình hiếu sát, sức mạnh vô cùng, thực lực không hề thua kém tông chủ Thần Kiếm Tông.

Hơn nữa, kẻ này mắt cao hơn đầu, cuồng vọng tự đại, trước nay luôn kiêu căng hống hách, khiến cho đám đệ tử dưới trướng cũng nhiễm phải không ít thói hư tật xấu.

Đến nỗi trong tất cả các tông môn xung quanh Lạc Nhật vương quốc, ai ai cũng muốn hô hào tiêu diệt Sùng Dương Môn.

Nếu không phải lần này Lạc Nhật vương quốc xuất hiện mỏ linh thạch, e rằng bây giờ tất cả mọi người đã theo lời triệu tập của Thần Kiếm Tông mà ra tay với Sùng Dương Môn rồi.

Thần Kiếm Tông sau khi chịu thiệt lớn ở chỗ Đông Vương Công, thực lực vốn đã suy giảm nhanh chóng.

Nếu tin tức Thần Kiếm Tông tổn thất nhiều cao thủ như vậy bị người khác truyền ra ngoài, Thần Kiếm Tông chắc chắn sẽ phải chịu tai họa diệt môn.

Vì vậy, họ phải tốc chiến tốc thắng, tập hợp tất cả các thế lực xung quanh để tấn công Sùng Dương Môn, làm suy yếu thực lực của các thế lực này và cho Thần Kiếm Tông cơ hội thở dốc.

Thần Kiếm Tông tính toán như ý, chỉ là không đợi họ có hành động, Lạc Nhật vương quốc đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bất đắc dĩ họ đành phải gác lại chuyện nhắm vào Sùng Dương Môn, dẫn người vội vã đến Lạc Nhật vương quốc, sau đó phái người đi đóng giữ mỏ linh thạch.

Cộng thêm chuyện vừa xảy ra tối nay, tất cả người của Thần Kiếm Tông đều không ngủ yên.

Đang lúc họ cảm thấy nên bàn bạc bước tiếp theo, trong kinh thành đột nhiên bị một đạo ngũ sắc hà quang bao phủ, khiến cho tất cả các thế lực ẩn nấp trong kinh thành đều rục rịch.

Sau đó, họ đổ xô đến tòa khách sạn kia.

Nhưng ở trên không khách sạn, họ đều đã dùng linh thức để tra xét mọi động tĩnh bên dưới, nhưng lại không phát hiện ra vật tỏa ra ngũ sắc thần quang đó ở đâu.

Trong tay tông chủ Sùng Dương Môn có một chiếc Vạn Thế Luân Bàn, có thể truy lùng khí tức của bất kỳ bảo vật nào.

Vì vậy, họ mới nghe theo mệnh lệnh của tông chủ Sùng Dương Môn mà hành động.

Giờ đây, thấy tông chủ Sùng Dương Môn giở trò tâm kế với mình, Thần Kiếm Tông tự nhiên phải đề phòng một tay.

Cho nên, vừa rồi khi tông chủ Thần Kiếm Tông ném chiếc Vạn

Thế Luân Bàn trong tay ra, tất cả người của Thần Kiếm Tông đều luôn chú ý động tĩnh của hắn, chỉ hư trương thanh thế đuổi theo hướng Vạn Thế Luân Bàn bay đi một đoạn.

Nhưng khi phát hiện phía sau không có tông chủ Sùng Dương Môn đi theo, tất cả mọi người mới dừng lại, sau đó quay ngược lại, đuổi theo hướng ngược lại.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không bao lâu sau, họ đã bắt kịp tung tích của tông chủ Sùng Dương Môn.

Tông chủ Sùng Dương Môn tự nhiên cũng nhận ra có người theo sau, nhưng mấy luồng khí tức phía sau trong mắt hắn cũng chẳng là gì, nên hắn cũng không thèm để ý.

Hắn tăng tốc, lao vút về phía trước.

Luồng khí tức kia vừa rồi lại yếu đi không ít, nếu không tăng tốc tìm ra vật đó, e rằng nó thật sự sắp rời đi rồi.

Khó khăn lắm mới tìm được một bảo vật có khí tức ra hồn, tự nhiên không thể để nó trốn thoát.

Vật này vừa xuất thế đã tỏa ra ngũ sắc thần quang, nhất định là vật phi phàm. … Trong lúc tông chủ Sùng Dương Môn dẫn theo mấy vị trưởng lão Thần Kiếm Tông bay nhanh trên bầu trời kinh thành, Đông Vương Công đang trốn trong một ngôi nhà dân.

Tất nhiên hắn cũng cảm nhận được trên không trung không ngừng có bóng người bay qua.

Bây giờ hắn hận chết cái quả trứng trong tay mình.

Thứ này rốt cuộc là cái quái gì?

Ấp lâu như vậy mà vẫn chưa ra đời.

Khí tức phía sau càng lúc càng gần, nếu không có gì bất ngờ, nhiều

nhất là nửa khắc nữa, đám người đó sẽ truy đến đây.

Năng lực của hắn hiện tại vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, mặc dù Âm Dương Tạo Hóa Quả trong cơ thể vẫn còn sót lại một chút sức mạnh, nhưng đó cũng chỉ là muối bỏ biển.

Hiện tại hắn cần một lượng lớn linh lực để nuôi dưỡng kinh mạch và đan điền.

Sớm biết như vậy, đáng lẽ nên để linh thạch trong không gian trữ vật, để phòng khi cần kíp.

Hắn đã quá tự tin vào thực lực của mình, nên mới xảy ra tình huống hiện tại.

Đông Vương Công vô cùng cạn lời, đành phải lấy không gian giới chỉ ra, sau đó đổ hết đồ vật bên trong ra.

Cuối cùng, hắn cũng tìm thấy một viên dược hoàn có thể hồi phục linh lực.

Lúc nhìn thấy viên đan dược này, trong mắt Đông Vương Công cũng lóe lên một tia vui mừng.

Chỉ là không đợi hắn nhét viên đan dược hồi phục linh lực vào miệng, quả trứng vỡ một nửa bên cạnh đột nhiên lại bùng phát một lực hút mãnh liệt.

Không đợi Đông Vương Công phản ứng, viên đan dược trong tay hắn đã bị quả trứng hút vào trong.

Quả trứng sau khi hấp thụ sức mạnh của đan dược, vết nứt trên vỏ trứng cũng ngày càng nhiều, sau đó vỡ ra một cái lỗ.

Đông Vương Công đứng bên cạnh chỉ biết trơ mắt nhìn.

Vừa rồi thứ này đã hấp thụ năng lượng trong cơ thể hắn, còn hút đi hơn nửa năng lượng trong thanh kiếm của hắn.

Quả trứng này chỉ lớn bằng bàn tay, sao lại ăn nhiều như vậy?

Bây giờ hắn lại muốn xem xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Trong lúc hắn vô cùng mong đợi, một vật nho nhỏ, lông xù xù đột nhiên từ trong vỏ trứng nhảy ra.

Thứ này trắng như tuyết, đặc biệt là cái dáng vẻ chổng mông về phía Đông Vương Công, gặm vỏ trứng ở một bên, càng khiến khóe miệng hắn giật giật.

Tên này nhìn ngang nhìn dọc đều giống một quả cầu trắng.

Đúng vậy, một quả cầu chỉ lớn bằng nắm tay.

Thần thú mà Đông Vương Công mong đợi, tọa kỵ mà hắn mong đợi, trong khoảnh khắc này toàn bộ đều tan vỡ.

Chương 598

Ngay lúc hắn chuẩn bị giơ nắm đấm ra, định đấm bẹp cái thứ giống như viên thuốc này.

Trên đầu vật nhỏ đột nhiên mọc ra hai cái tai nho nhỏ.

Đôi tai trông cực kỳ giống với một loại thần thú nào đó.

Đặc biệt là khi Đông Vương Công thấy vật nhỏ biến thành bộ dạng này, vẻ tò mò trên mặt càng đậm hơn, sau đó hắn liền nhẹ nhàng véo tai của vật nhỏ.

Khi tay Đông Vương Công vừa chạm vào tai của tên nhóc, nó đột nhiên quay đầu lại, rồi cắn hắn một phát.

Đông Vương Công không ngờ một vật nhỏ như vậy mà răng lại mọc đều đến thế, một phát cắn xuống, cắn vào tay hắn mấy dấu máu.

Điều này khiến Đông Vương Công vừa tức vừa bực.

Rốt cuộc là mình nhặt về một tọa kỵ, hay một ông tổ?

Trong lúc hắn trăm mối không có lời giải, trong đầu hắn đột nhiên đau nhói.

Sau đó liền xuất hiện một vài thứ khó hiểu.

Đến khi hắn tỉnh táo trở lại, mới có chút kinh ngạc nhìn vật nhỏ trong tay.

Vừa rồi, một luồng thông tin đột nhiên tràn vào trong đầu hắn.

Hắn và vật nhỏ trước mắt đã kết thành một loại khế ước.

Dường như là một loại khế ước bình đẳng.

Nó chết thì hắn không chết, hắn chết thì nó cũng chết.

Đông Vương Công cảm nhận được luồng thông tin tuôn ra trong đầu, suýt chút nữa đã không nhịn được mà một cước đạp chết tên nhóc này.

Đây mà là khế ước bình đẳng?

Thứ quái quỷ này chết thì ta không sao, vậy nuôi nó để làm gì?

"Thứ quỷ gì đây, tránh xa ta ra!" Đông Vương Công trong lòng vốn đã bất bình, nhìn vật màu trắng tuyết trong tay, theo bản năng muốn ném nó ra.

Nhưng vật nhỏ dường như có thể nghe hiểu tiếng người, có thể cảm nhận được cảm xúc của người khác.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Đông Vương Công ra tay, vật nhỏ dùng bốn chiếc móng vuốt ngắn ngủn của mình ôm chặt lấy cánh tay hắn.

Đông Vương Công dù dùng sức thế nào cũng không thể ném vật nhỏ này ra được.

Điều này khiến Đông Vương Công một lần nữa cảm nhận được sự bất lực sâu sắc.

Cảm giác này hắn chỉ từng cảm nhận được trên người hai tên Trần Lan và Trần Nguyên.

Bây giờ không ngờ lại cảm nhận được cảm giác tương tự trên người một con súc sinh nhỏ bé như vậy.

Cảm giác này khiến hắn vô cùng phát điên.

Hiện tại cái phiền toái lớn này ném cũng không ném đi được, trong lòng Đông Vương Công mơ hồ có chút lo lắng, bởi vì trong không gian của hắn còn có hai quả trứng không rõ tên, nếu hai quả trứng đó lại nở ra thứ gì đó như thế này, hắn thật sự không biết phải làm sao.

Sau khi ký kết khế ước với con vật nhỏ màu trắng này, một luồng

ngũ sắc quang mang đột nhiên từ vị trí cũ bắn ra, đến khi Đông Vương Công phát hiện thì đã quá muộn.

Ngay lúc hắn chuẩn bị mang theo vật nhỏ này rời đi, mấy bóng người đột nhiên bay đến, rồi đứng vững, vây chặt Đông Vương Công ở giữa.

Đứng đầu chính là tông chủ Sùng Dương Môn, lúc này trong tay hắn đang cầm chiếc Vạn Thế Luân Bàn.

Giờ đây nhìn Đông Vương Công, đặc biệt là khi thấy chiếc la bàn trong tay hắn tỏa ra ngũ sắc quang mang, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia tham lam.

"Vật ngươi vừa lấy đi trong khách sạn, mau giao ra đây, nếu không mấy người bọn ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!" "Tiểu tử, giao thứ ngươi lấy được ra đây, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng!" "Một kẻ toàn thân không có chút thực lực mà cũng dám mơ tưởng đến bảo vật như vậy, còn không mau dâng lên cho Thần Kiếm Tông ta!" Ba người tạo thành thế tam giác bao vây Đông Vương Công ở giữa, lời của trưởng lão Thần Kiếm Tông càng không khách khí, bây giờ nhìn Đông Vương Công, giống như đang nhìn một miếng thịt mỡ đặt trên thớt, chỉ chờ người ta xẻ thịt mà thôi.

Bọn họ không tin, bây giờ bị mấy người bọn họ vây chặt như vậy, tên này có thể mọc cánh bay thoát khỏi tay họ.

Đông Vương Công cũng chưa từng gặp qua vị trưởng lão Thần Kiếm Tông này, dù sao thì những kẻ Thần Kiếm Tông phái ra báo thù đều đã bị hắn giữ lại, ngay cả tông chủ Thần Kiếm Tông cũng phải chạy trối chết, người trước mắt này hắn thật sự chưa từng gặp.

Nhưng nếu người này nhận ra hắn, e rằng cũng sẽ không dám ở trước mặt hắn nói những lời ngông cuồng như vậy.

Vì vậy, khi Đông Vương Công nghe tên này nói những lời khoác lác trước mặt mình, ánh mắt hắn trong phút chốc lạnh đi.

"Những kẻ dám nói những lời khoác lác như vậy trước mặt ta dường như đều đã chết hết rồi, ngoại trừ tông chủ của các ngươi, ngươi là người thứ hai dám nói chuyện với ta như vậy!" Trưởng lão Thần Kiếm Tông nghe lời của Đông Vương Công, ánh mắt cũng lóe lên hai lần, trong lòng cũng chùng xuống, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng bây giờ sự chú ý của hắn đều đặt cả lên người Đông Vương Công, dù sao thì trong tay Đông Vương Công có bảo vật mà ai cũng muốn có.

Vì vậy, bây giờ ánh mắt hắn nhìn Đông Vương Công đều có chút vi diệu.

"Tên nhóc thối đừng có nói khoác dọa ta, mau giao thứ ngươi lấy ra từ khách sạn cho ta, nếu không ta sẽ ra tay với ngươi!" Đông Vương Công nghe đám người này nói nhảm trước mặt mình nhiều như vậy mà không ra tay, trong mắt cũng hiện lên một tia không kiên nhẫn, sau đó nhìn nhìn cục bông nhỏ màu trắng trong tay.

Tiếp đó, hắn không kiên nhẫn ném vật nhỏ này cho bọn họ.

"Đây là thứ ta lấy được trong phòng khách sạn, nếu các ngươi muốn, vậy thì cho các ngươi!" Người của Thần Kiếm Tông, Sùng Dương Môn và mấy người khác thấy vật Đông Vương Công ném ra, tất cả đều mặt đỏ tai hồng, sau đó đồng loạt xông lên.

Đông Vương Công thấy đám người xông lên tranh giành, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, sau đó nhìn lại phía sau một cái, rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Linh lực trong cơ thể đã bị vật nhỏ kia hấp thụ hết, tự nhiên

không thể là đối thủ của đám người này, vì vậy vừa rồi đám người này đứng trước mặt hắn mới không tra ra được thực lực của hắn, chỉ tưởng hắn là một người bình thường.

Cho nên bây giờ chuồn là thượng sách, không thể đối đầu trực diện, hơn nữa tên nhóc kia cũng không có ý định ở lại bên cạnh hắn, nếu đám người này thật sự có thể bắt được nó, hắn cũng cầu còn không được.

Sau khi Đông Vương Công chuồn mất, đám đại lão phía sau vì tranh đoạt vật mà hắn ném ra, cũng bắt đầu đánh nhau.

Ngay cả những ngôi nhà xung quanh cũng bị phá hủy không ít, thậm chí còn thu hút cả đội hộ vệ hoàng thành của Lạc Nhật vương quốc.

"Cút ngay, thứ này là do ta phát hiện trước, công lao của ta lớn nhất, ai dám giành với ta, đừng trách bản môn chủ không khách khí!" "Môn chủ khẩu khí thật lớn, bảo vật thuộc về người có duyên, từ khi nào đến lượt tông chủ Sùng Dương Môn ra lệnh cho ta?" "Món đồ này là do chúng ta cùng phát hiện, nếu đã muốn, vậy thì mỗi người dựa vào bản lĩnh, ở đây lề mề thật mất phong độ của bậc đại gia!" … Tông chủ Sùng Dương Môn thấy đám người bên cạnh tranh giành đến mặt đỏ tai hồng, cục bông nhỏ màu trắng mà Đông Vương Công vừa ném ra, lúc này đang bị vị trưởng lão Thần Kiếm Tông kia cầm trong tay.

"Ha ha ha, quả nhiên bảo vật này có duyên với bản trưởng lão, nếu bảo vật đã chọn bản trưởng lão, vậy thì bản trưởng lão xin nhận!" Những người xung quanh thấy tông chủ Thần Kiếm Tông chiếm bảo vật làm của riêng, ai nấy đều đỏ cả mắt.

Ngay lúc họ định xông lên, vật nhỏ màu trắng trong tay vị trưởng lão Thần Kiếm Tông kia bỗng tỏa ra ngũ sắc quang mang.

Sau đó, đạo ngũ sắc quang mang đó liền bao phủ vị trưởng lão Thần Kiếm Tông vào trong.

Người bên ngoài cũng hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên trong ngũ sắc thần quang, chỉ có thể đứng tại chỗ với vẻ mặt mờ mịt.

“Thứ gì vậy?

Chương 599

Lại có năng lượng mạnh như thế.” Mấy vị cao thủ xung quanh đều cảm nhận được sức mạnh to lớn phát ra từ trong hà quang.

Nhưng bây giờ luồng sức mạnh đó đang bao bọc lấy đại trưởng lão, nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là dấu hiệu bảo vật nhận chủ.

Xem ra họ lại sắp bỏ lỡ một cơ duyên rồi.

Ngay lúc họ chuẩn bị quay về, từ trong ngũ sắc hà quang đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm.

“A!” Tiếng hét cực kỳ thê lương, người bên ngoài nghe thấy cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Khi người bên ngoài nghe thấy tiếng hét thảm của trưởng lão Thần Kiếm Tông, ai nấy đều lộ vẻ không hiểu, sau đó nhìn nhau một cái.

“Bảo vật này quá tà môn, ai muốn thì cứ lấy, bản tông chủ không hầu ở đây nữa!” Bây giờ kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra sự nguy hiểm của bảo vật kia.

Mặc dù có được bảo vật là tốt, nhưng mỗi người ở đây đều rất quý mạng sống của mình, nếu đã không lấy được bảo vật, vậy thì hà tất phải ở lại đây.

Vì thế, những người thực lực tương đối thấp đều lần lượt rời đi, chỉ còn lại một số người thực lực tương đối cao, tự tin hơn ở lại, bây giờ họ đang yên lặng nhìn vào ngũ sắc hà quang.

Bây giờ họ muốn xem xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sau ngũ sắc thần quang.

Mãi một lúc lâu sau, đạo ngũ sắc thần quang bao bọc trưởng lão

Thần Kiếm Tông mới đột nhiên tan đi.

Người đứng bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng sau khi ngũ sắc thần quang biến mất, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bởi vì tại chỗ cũ, ngoài một bộ xương trắng hếu, họ không hề thấy bất kỳ thứ gì khác, ngay cả một mảnh quần áo cũng không còn.

"Vũ Dực trưởng lão sao?" Những người xung quanh thấy trưởng lão Thần Kiếm Tông chết một cách không rõ ràng như vậy, tất cả đều lùi lại hai bước.

Tông chủ Sùng Dương Môn thấy thứ này tà môn như vậy, đặc biệt là tên nhóc này ăn một người lớn như thế mà thân hình không hề có chút thay đổi.

Trong phút chốc khiến người ta cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Ngược lại, thủ phạm gây ra mọi chuyện, tên nhóc kia, lại đang ung dung chải chuốt bộ lông của mình, xem ra có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Nếu Đông Vương Công ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Vì hắn đã tận mắt nhìn tên nhóc này nở ra từ vỏ trứng, nên cũng cực kỳ hiểu rõ nó.

Lúc này, nhìn tên nhóc đã mọc ra móng vuốt, hai mắt đỏ rực, trông giống như một con thỏ nhỏ màu hồng phấn.

Nếu Đông Vương Công ở đây mà thấy tên nhóc này đại phát thần uy, nhất định sẽ kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Ngay lúc tên nhóc này chuẩn bị giải quyết hết tất cả mọi người có mặt, trong đầu nó đột nhiên lóe lên một hình ảnh, cuối cùng nó liền quay cái đầu nhỏ của mình nhìn về phía con hẻm bên cạnh.

Nơi đó từng là chỗ Đông Vương Công đứng, nhưng bây giờ ở đó không một bóng người.

Khi tên nhóc thấy nơi đó không có ai, trong mắt nó cũng ẩn chứa lửa giận ngút trời.

Sau đó liền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Những người xung quanh thấy thứ đó biến mất một cách khó hiểu, trong mắt ai cũng lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó đều đổ dồn ánh mắt vào tông chủ Sùng Dương Môn.

"Chuyện gì vậy, ngài chắc chắn đây là thứ phát hiện trong phòng khách sạn sao, không phải là bảo vật sao, sao lại biến thành một con động vật?" "Ngươi hỏi bản môn chủ, bản môn chủ biết hỏi ai?" Tông chủ Sùng Dương Môn thấy mấy người kia ép sát từng bước, hỏi những câu như vậy, cũng vô cùng tức giận.

Hắn cũng theo đám người này đến khách sạn đó, bây giờ họ đều hỏi hắn tại sao tên nhóc đó lại biến thành như vậy.

Những người xung quanh không hỏi ra được nguyên do, cũng vô cùng thất vọng.

"Thật kỳ lạ, thứ này xem ra vừa mới sinh ra, nhưng có ai từng thấy linh sủng mới sinh ra mà lợi hại như vậy chưa, lẽ nào nó đã nhận chủ?" "Không thể nào, nếu đã nhận chủ, sao nó lại ở bên ngoài, hơn nữa nếu có linh thú mạnh như vậy, có ai lại để nó ở bên ngoài cho người khác ngắm nhìn sao?" "Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta ở đây thảo luận nhiều như vậy làm gì, trực tiếp bắt kẻ vừa lấy ra con linh thú đó ra tra hỏi một phen, chẳng phải sẽ biết hết sao?" "Đúng vậy, bắt tên vừa lấy ra con linh thú đó, tra hỏi một phen là biết hết!" Những người xung quanh lần lượt tỉnh ngộ, sau đó liền nhìn về phía con hẻm, khi thấy nơi đó không một bóng người, tất cả đều vô cùng phẫn nộ.

"Tên nhóc thối đó quả nhiên có vấn đề!" Tông chủ Sùng Dương Môn, vừa rồi nghe những lời của đám người này, trong mắt liền lóe lên một tia trầm tư, sau đó liền lấy Vạn Thế Luân Bàn ra.

Chiếc la bàn này có thể hấp thụ linh khí của bảo vật, khí tức của linh thú tự nhiên cũng có thể hấp thụ.

Vừa rồi ngũ sắc hà quang đã hấp thụ không ít, chỉ cần dựa theo chỉ dẫn của Vạn Thế Luân Bàn mà tìm kiếm, nhất định sẽ bắt được tên nhóc thối đó.

Cho nên, bây giờ thấy đám người bên cạnh lải nhải không ngừng, hắn liền cẩn thận lùi lại mấy bước, sau đó dựa theo phương hướng Vạn Thế Luân Bàn chỉ dẫn, lặng lẽ rời đi.

Đến khi người có mặt phát hiện tông chủ Sùng Dương Môn đã biến mất, thì đã quá muộn.

"Lão già chết tiệt, quả nhiên đã chơi xỏ chúng ta một vố, sau này gặp lại tông chủ Sùng Dương Môn, ai cũng đừng khách khí!" "Thứ chết tiệt, xem ra sớm nên nghe lời tông chủ Thần Kiếm Tông, sớm giải quyết cái tai họa này đi!" "…" Đám người bên cạnh lải nhải không ngừng, Đông Vương Công đã sớm đi xa rồi.

Đợi đến khi Đông Vương Công xác định đám người đó không thể tìm thấy mình nữa, hắn mới dừng lại thở một hơi.

Ngay lúc hắn quyết định tìm một nơi để hồi phục linh lực, một bóng trắng hư ảo trong nháy mắt lao tới, không đợi hắn phản ứng, trên tay hắn đã có thêm một vật lông xù xù.

Lúc này, tên nhóc vừa mới giết một người, bây giờ lại biến thành một con vật nhỏ vô hại.

Vừa rồi nó đã hấp thụ năng lực của một người mạnh mẽ, cho nên bây giờ nó phải ngủ say để tiêu hao luồng linh lực đó.

Vì thế, nó phải tìm đến Đông Vương Công để tìm nơi nương tựa.

Đông Vương Công thấy tên nhóc này âm hồn không tan, một lần nữa bám lấy mình, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia âm u.

Ngay lúc hắn định một lần nữa ném tên này ra, một giọng nói âm u đột nhiên vang lên bên tai hắn.

"Ta biết tên nhóc thối ngươi có vấn đề, mau giải trừ khế ước với nó đi!" Đông Vương Công còn chưa thở đủ hơi, đã thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình.

Bóng người này hắn đã thấy trong con hẻm vừa rồi.

Vì vậy, bây giờ thấy người này truy đuổi không tha, hắn biết chuyện tối nay không thể giải quyết trong hòa bình được.

Bây giờ hắn hận thấu xương cái vật nhỏ trong tay mình.

Nếu không phải vì tên nhóc này, làm sao hắn có thể rơi vào cảnh tứ bề thọ địch như vậy?

Đặc biệt là bây giờ linh lực chưa hồi phục, đối mặt với người có thực lực mạnh mẽ như vậy quả thật không phải là đối thủ.

Cho nên, hắn phải kéo dài thời gian.

Mặc dù Âm Dương Tạo Hóa Quả đang không ngừng cung cấp năng lượng cho hắn, nhưng cũng cần thời gian.

Chỉ cần thực lực của hắn có thể hồi phục được một phần mười so với trước đây, hắn đã có đủ sức để giải quyết người trước mắt.

Vì vậy, thấy đại hán vạm vỡ trước mặt mình lề mề, hắn mới đột nhiên mở miệng nói.

Chương 600

"Vừa rồi ta đã ném tên nhóc này cho các ngươi, là các ngươi không giữ được, tên này cứ nhất quyết theo ta, ta cũng không có cách nào!" Tông chủ Sùng Dương Môn nghe những lời vô liêm sỉ của Đông Vương Công, cả khuôn mặt cũng âm trầm xuống.

"Ta bảo ngươi giải trừ khế ước với nó, để nó trở thành vật vô chủ, chuyện còn lại không cần ngươi quan tâm!" "Vậy ngươi phải trả giá thế nào để ta đồng ý giải trừ khế ước đây?" Đông Vương Công cũng không ngốc, thấy người này một mình đến đây, hắn biết chuyện vừa rồi đã xảy ra, hoặc là vật nhỏ trong tay hắn đã làm ra chuyện gì đó thảm tuyệt nhân hoàn, nếu không đám người đó sẽ không truy đuổi không tha.

Cho nên, hắn mới ở đây mặc cả với người này để kéo dài thời gian.

Tông chủ Sùng Dương Môn nghe Đông Vương Công nói vậy, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, sau đó từ không gian trữ vật lấy ra mấy viên linh thạch, rồi ném xuống chân Đông Vương Công.

"Chẳng qua chỉ là một phàm phu tục tử, cầm mấy viên linh thạch này, mau cút đi!" Trong mắt tông chủ Sùng Dương Môn, loại phàm phu tục tử này trong mắt hắn như con kiến, tiện tay bóp chết cũng không để trong lòng.

Nhưng bây giờ không giống, tên nhóc thối trước mắt đã ký kết khế ước với con linh sủng trong tay hắn.

Hắn không biết tên nhóc thối trước mắt và con linh thú đó ký kết khế ước gì, lỡ như là sinh tử khế, vậy nếu hắn đánh chết tên nhóc thối này, con linh sủng kia cũng sẽ chết theo chủ nhân.

Vậy chẳng phải lần này công cốc sao?

Thúc đẩy Vạn Thế Luân Bàn cũng cần linh lực cực kỳ mạnh mẽ, không có thượng phẩm linh thạch cung cấp, Vạn Thế Luân Bàn cũng chỉ là một vật trang trí mà thôi.

Hắn đã thúc đẩy ba lần, tiêu hao rất nhiều linh thạch, nếu không lấy được con linh sủng này, thật có chút không cam lòng.

Đông Vương Công nghe lão già này nói chuyện không khách khí như vậy, ánh mắt cũng trong phút chốc lạnh đi, sau đó âm u nhìn hắn.

"Lấy thứ đó mà cũng đòi mua đồ trong tay ta, ngươi không coi ta là kẻ ngốc chứ?" Lúc Đông Vương Công nói chuyện, trong mắt tràn ngập hàn ý.

Lão già trước mắt này quả thật đã chọc giận hắn.

Hắn cũng là một phương bá chủ, bất kỳ ai nói chuyện trước mặt hắn, người nào mà không cúi đầu?

Hắn chưa từng nghe có ai dám ra lệnh cho hắn.

Đương nhiên, những kẻ ra lệnh cho hắn đều đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Vì vậy, bây giờ thấy lão già này nói chuyện bất kính như vậy, trong mắt hắn mới xuất hiện một tia sát ý.

Sau đó, trong tay hắn liền lặng lẽ xuất hiện một thanh trường kiếm.

Tông chủ Sùng Dương Môn thấy Đông Vương Công dùng kiếm, trong mắt cũng lóe lên một tia âm u.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp, vốn dĩ ta định nương tay với tên này, nhưng không ngờ lại là một kẻ tu hành dùng kiếm.

Ngươi không biết bản môn chủ ghét nhất là những kẻ dùng kiếm

sao?" "Đợi bản môn chủ phế đi gân chân của ngươi, đánh ngươi nửa sống nửa chết, tự nhiên sẽ có cách khiến ngươi chủ động giải trừ khế ước với thứ này!" Đông Vương Công nghe những lời của tông chủ Sùng Dương Môn, linh lực trong cơ thể đột nhiên hội tụ trên thanh trường kiếm, sau đó chỉ về phía trước.

Chiêu kiếm pháp này hắn rất ít khi dùng, vì đây là kiếm pháp âm độc nhất mà hắn sáng tạo ra, cũng là sáng tạo tạm thời sau khi đến thế giới này, hắn hoàn toàn không biết uy lực của một kiếm này.

Hắn còn chưa đặt tên cho chiêu kiếm pháp này.

Bây giờ lão già này lải nhải bên tai hắn như vậy, còn dám ra lệnh cho hắn, dùng để thử kiếm cũng là một lựa chọn không tồi.

Tông chủ Sùng Dương Môn thấy Đông Vương Công nhẹ nhàng chỉ một kiếm về phía mình, trên mặt cũng lộ ra một tia khinh miệt.

Hắn vốn tưởng Đông Vương Công lợi hại đến mức nào, không ngờ chỉ là một kiếm nhẹ nhàng.

Cách xuất kiếm của Đông Vương Công hoàn toàn không phải của Thần Kiếm Tông.

Có lẽ người này không phải người của Thần Kiếm Tông.

Nhưng thì đã sao, phàm là kẻ dùng kiếm đều là kẻ thù không đội trời chung với hắn.

Vì thế, sau khi thấy Đông Vương Công ra tay, hắn liền rút thanh trường đao trong tay ra, sau đó chém vào hư không một nhát.

Một đao này hắn không dùng nhiều linh lực, trong mắt hắn, Đông Vương Công chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con, với thực lực này, một ngón tay nhỏ cũng có thể nghiền chết hắn.

Nhưng hắn vừa nói rồi, sẽ giữ lại mạng của Đông Vương Công,

muốn phế gân chân của hắn, muốn phế võ công của hắn, muốn hắn giải trừ khế ước với linh sủng trong tay.

Cho nên, không thể để hắn chết.

"Xoẹt!" "Oanh!!" Tông chủ Sùng Dương Môn vốn tưởng một đao chém ra sẽ đánh Đông Vương Công nửa sống nửa chết, nhưng điều khiến hắn không ngờ là, sau khi một kiếm chém lên, đạo kiếm khí mà Đông Vương Công vừa phát ra không hề hấn gì, tốc độ không giảm mà lao thẳng về phía hắn.

Tông chủ Sùng Dương Môn lúc này mới lộ vẻ kinh hãi, sau đó với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Đông Vương Công.

Nếu bây giờ hắn còn cho rằng Đông Vương Công chỉ là một kẻ trói gà không chặt, thực lực thấp kém, vậy thì hắn đã sai lầm lớn rồi.

Một đao vừa rồi hắn đã dùng một phần ba sức mạnh, nhưng ngay cả đạo kiếm mang đó cũng không chém vỡ được, ngay cả một chút tổn thương và sức mạnh cũng không bị giảm đi.

Điều này cũng có nghĩa là thực lực của người trẻ tuổi đối diện không hề thua kém hắn.

Đồng tử co rút lại, tông chủ Sùng Dương Môn vì để sống sót chỉ có thể một lần nữa điều động linh lực của mình, sau đó truyền vào trường đao, một lần nữa nhắm vào đạo kiếm mang mà Đông Vương Công phát ra, hung hăng chém tới.

Tông chủ Sùng Dương Môn đã sớm mất đi thời cơ phòng thủ tốt nhất, đợi đến khi hắn một lần nữa phát ra mấy đạo đao mang, đạo kiếm mang mà Đông Vương Công vung ra đã ở không xa.

Đạo kiếm mang sau khi chém nát toàn bộ mấy đạo đao mang mà tông chủ Sùng Dương Môn phát ra, tốc độ không giảm, trong nháy mắt liền xuyên thủng lồng ngực của tông chủ Sùng Dương Môn.

Tông chủ Sùng Dương Môn cúi đầu ngơ ngác nhìn trái tim bị đâm xuyên, trong mắt cũng lộ ra một tia chấn kinh.

Sau đó ngẩng đầu vô cùng chấn động nhìn Đông Vương Công đang đi về phía mình, miệng phun máu tươi, không cam lòng nói một câu.

"Ngươi… rốt cuộc là ai?" Đông Vương Công thấy người này lại hỏi câu này, cũng cạn lời lắc đầu, sau đó liền đi đến bên cạnh hắn, lấy chiếc nhẫn trữ vật trong tay hắn xuống.

Hắn đặt toàn bộ linh thạch bên trong ra đất, để hồi phục năng lực trong cơ thể.

Cướp bóc quả nhiên là phương pháp kiếm tiền nhanh nhất.

Tông chủ Sùng Dương Môn này thật giàu nứt đố đổ vách, cũng không biết đã cướp bóc bao nhiêu môn phái và bao nhiêu đệ tử tông môn mới có được nhiều tài vật như vậy.

Về linh thạch, Đông Vương Công đếm sơ qua cũng không dưới ba mươi triệu.

Đây là một khối tài sản khổng lồ đến mức nào.

Dùng một nửa tài sản này cũng có thể mua được cả Lạc Nhật vương quốc rồi.

Mặc dù ở thế giới này có không ít người không biết tác dụng của linh thạch, nhưng trong các đại tông môn như Sùng Dương Môn và Thần Kiếm Tông, họ biết rõ một số tác dụng đặc biệt của linh thạch.

Người của Thần Kiếm Tông đã sớm bắt đầu thu thập những viên linh thạch này từ nhiều năm trước.

Có lẽ cũng biết giá trị của thứ này, nếu không, tông chủ Sùng Dương Môn cũng sẽ không thu thập được nhiều linh thạch chất lượng

tốt như vậy trong nhiều năm.

Chương 601

Nhưng bây giờ đều là của hắn rồi.

Đông Vương Công tại chỗ tùy tiện bày ra một Tụ Linh Trận đơn sơ, sau đó liền ngồi xếp bằng xuống, rồi thi triển công pháp, hấp thụ toàn bộ linh lực tỏa ra từ mấy nghìn khối linh thạch vào trong đan điền.

Linh lực trong cơ thể Đông Vương Công vừa bị con vật nhỏ màu trắng kia hấp thụ hết, cho nên bây giờ kinh mạch đang ở trong trạng thái khô kiệt, đan điền cũng đang trong lúc đói khát.

Vì vậy, khi Đông Vương Công hấp thụ sức mạnh trong linh thạch vào kinh mạch, kinh mạch và đan điền của hắn bắt đầu vận hành, đột nhiên bừng lên sức sống, một lực hút mạnh mẽ hơn trước đột nhiên tỏa ra, cuốn toàn bộ sức mạnh tập trung từ 3000 khối linh thạch vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công đột nhiên bị một luồng sức mạnh to lớn chèn ép, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút đỏ bừng, sau đó một ngụm máu tươi lẫn với một ít mảnh vỡ nội tạng, bị hắn phun ra.

"Lợi hại như vậy, chuyện gì thế?" Đông Vương Công cũng không phải chưa từng tu luyện, mặc dù tư chất siêu tuyệt, nhưng không thể nào có tốc độ hấp thụ linh thạch nhanh như vậy được.

Rốt cuộc là chuyện gì, luồng lực hút này lại giống với năng lực mà tên nhóc kia thi triển.

Lẽ nào bây giờ hắn cũng kế thừa một phần năng lực của tên nhóc đó?

Nghĩ đến đây, đồng tử Đông Vương Công trong phút chốc co lại,

sau đó dời tầm mắt lên vật nhỏ trên cánh tay mình.

Vật nhỏ này thật sự đủ thần kỳ.

Nếu hắn đoán không sai, hắn là công năng đặc dị trên người vật nhỏ đã chuyển dời lên người hắn, cũng có nghĩa là chỉ cần có vật nhỏ này bên cạnh, tốc độ hấp thụ linh lực của hắn có thể tăng lên theo cấp số nhân.

Sau khi ổn định tâm thần, Đông Vương Công không thể không điều chỉnh lại trạng thái của mình, sau đó chìm vào tâm thần, cố gắng áp chế luồng sức mạnh đó.

Nếu để luồng sức mạnh đó xông vào kinh mạch của hắn nữa, không chừng lát nữa sẽ phải kinh mạch vỡ nát mà chết.

Hấp thụ lượng lớn linh lực, nếu không thể luyện hóa, chỉ có hại người hại mình.

Chỉ là khi hắn tĩnh tâm chuẩn bị luyện hóa linh lực đang tràn vào, đột nhiên phát hiện linh lực bên ngoài đang không kiểm soát được mà chui vào trong cơ thể hắn.

Hắn lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Bây giờ linh lực trong cơ thể hắn không chỉ sung mãn, còn được nâng cao, nhưng độ bền của kinh mạch hiện tại hoàn toàn không thể chứa nổi nhiều linh lực như vậy đổ vào cơ thể hắn.

Ngay lúc hắn không biết phải làm sao, vật nhỏ màu trắng trên cánh tay hắn đột nhiên bùng phát một trận ngũ sắc hà quang, sau đó hấp thụ toàn bộ năng lượng dư thừa xung quanh vào trong cơ thể nó.

Đông Vương Công sau khi thấy được năng lực đặc dị của vật nhỏ này, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng khác thường, sau đó liền đứng dậy từ trên đất, giơ tay phá hủy linh thạch xung quanh, thu lại Tụ Linh Trận, mới một tay xách vật nhỏ màu trắng trên cánh tay lên.

Hắn nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra vật nhỏ này rốt cuộc có gì đặc biệt, một vật nhỏ xíu như vậy mà lại có khẩu vị lớn đến thế.

Trước tiên hút cạn toàn bộ linh lực trong cơ thể hắn, suýt chút nữa hại chết hắn, bây giờ lại nhờ công năng này mà cứu hắn một mạng, thật có chút khiến hắn cảm thấy mâu thuẫn.

Vật nhỏ màu trắng này hấp thụ nhiều linh lực như vậy, vốn chưa tiêu hóa hết, cho nên bây giờ cảm giác bị người ta xách lên, móng vuốt nhỏ cũng vung vẩy, nhưng mắt lại không mở ra.

Ngay cả hai cái tai trên đỉnh đầu cũng rũ xuống.

Đông Vương Công thấy vật nhỏ đáng yêu như vậy, sát ý vừa dâng lên lại bị hắn thu về, sau đó vỗ vỗ đầu vật nhỏ, liền nhét nó vào túi áo.

Thôi bỏ đi, nếu đã có duyên với thứ này, vậy thì cứ giữ lấy, biết đâu sau này có chút tác dụng.

Bây giờ sau khi có bài học này, Đông Vương Công không dám động đến mấy quả trứng trong hai chiếc hộp gấm kia nữa.

Bây giờ hắn quả thực lòng còn sợ hãi, quả trứng đầu tiên đã gây ra nhiều phiền toái như vậy, hai quả trứng sau nếu đều nở ra, e rằng hắn cũng không sống nổi.

Dọn dẹp xong hiện trường, Đông Vương Công liền đứng dậy, sau đó đi về phía con đường chính.

Bây giờ hắn cũng không biết hai tên kia rốt cuộc cách kinh thành bao xa.

Hiện tại hắn đã lấy được thứ quý giá nhất trong mỏ linh thạch, tự nhiên không thể tham luyến chút linh thạch kia nữa.

Cho nên, sau khi đi dạo một vòng trong kinh thành, không phát hiện mục tiêu cần cướp, Đông Vương Công liền một lần nữa ra khỏi kinh

thành.

Sau đó, hắn lang thang trên con đường quan đạo bên ngoài một lúc lâu.

Ngay lúc không biết nên đi đâu, một giọng nói đột nhiên khiến hắn dừng bước.

"Các hạ có cần ít dưa hấu giải khát không?" Đông Vương Công nghe thấy giọng nói từ phía đối diện con đường, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng khác thường, sau đó liền quay đầu lại.

Hắn thấy một ông lão ăn mặc như nông dân đang đẩy một chiếc xe, trên xe chất đầy những quả dưa hấu xanh mướt.

Những quả dưa hấu này quả nào quả nấy đều rất lớn, e rằng một người không thể ăn hết được.

Thấy người này như vậy, xung quanh chỉ có một mình hắn, suy nghĩ một lúc, Đông Vương Công cuối cùng cũng bước tới, sau đó ném cho ông một nén bạc.

"Cho bản công tử một quả dưa hấu!" "Một… một quả?" Người bán dưa hấu nghe Đông Vương Công một mình mà đòi cả một quả dưa hấu, cũng kinh ngạc.

Ông là nông dân trồng dưa ở gần đây, những quả dưa hấu ông trồng ra đều ẩn chứa linh lực.

Đây vốn là một thế giới tu chân, cho nên linh lực trên thế giới này cũng tương đối dồi dào, vì vậy trong các loại nông sản mà nông dân trồng ra cũng ẩn chứa linh lực.

Cho những người không tu luyện ăn lâu dài cũng có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ.

Vì thế, dưa quả ở thế giới này thường rất ngọt, quả cũng to.

Cho nên, khi vị nông dân này nghe Đông Vương Công muốn cả một quả dưa hấu, mới lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đông Vương Công thấy vị nông dân lộ ra vẻ mặt như vậy, cũng gật đầu với ông, một lần nữa khẳng định.

"Ngươi không nghe lầm đâu, cho ta một quả dưa hấu, lấy cả quả!" Nông dân thấy Đông Vương Công không giống đang nói đùa, vội vàng gật đầu, sau đó chọn cho Đông Vương Công một quả có màu sắc đẹp nhất, quả to nhất, rồi đưa cho Đông Vương Công, tiện tay định thu nén bạc mà Đông Vương Công đưa.

Chỉ là… tiền tệ ở thế giới này tuy chủ yếu là vàng bạc, nhưng những gia đình giàu có thường không dùng vàng bạc để giao dịch vật phẩm, mà dùng những mảnh vụn được cắt từ linh thạch.

Những mảnh vụn này mới là tiền tệ thông dụng trên thế giới này, cho nên khi vị nông dân thấy Đông Vương Công đưa bạc làm phí, lông mày cũng nhíu thành một cục, sau đó mới mở miệng nói.

"Các hạ, những người mua dưa hấu ở chỗ lão hủ đều giao dịch bằng linh thạch, cho nên…" Đông Vương Công nghe lời của nông dân, trong mắt cũng lộ ra một tia tò mò, sau đó quay đầu chăm chú nhìn vị nông dân, đặc biệt là khi thấy vị nông dân cẩn thận cầm những nén bạc mà hắn vừa đưa, với vẻ mặt căng thẳng nhìn hắn.

Đông Vương Công cũng lắc đầu, sau đó liền từ không gian trữ vật lấy ra một viên linh thạch hoàn chỉnh, rồi đưa cho vị nông dân.

"Công… công tử, không cần nhiều như vậy!" Vị nông dân thấy Đông Vương Công đột nhiên ra tay hào phóng như vậy, một lần đưa cả một khối linh thạch, cả người cũng giật nảy mình!

Hôm nay mình gặp may sao?

Ông ở đây bán dưa hấu cũng không phải một hai năm, những năm

trước, cả năm cũng không thể kiếm được nhiều linh thạch như vậy.

Ông kiếm linh thạch cũng là vì con trai mình, con trai ông tuổi cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc vào thành tìm cho con một trường học để nó nhập học.

Chương 602

Ai cũng nói nghèo văn giàu võ.

Lời này không sai chút nào, một gia đình muốn nuôi một người học văn, đó là chuyện tương đối đơn giản, chỉ thiếu một lao động rồi bù thêm chút tiền, mua một ít sách vở, văn phòng tứ bảo là được.

Nhưng học võ thì không giống, học võ phải có gia thế vững chắc, phải có đủ tiền để mua đồ dinh dưỡng và đồ bổ, còn có thuốc trị thương.

Muốn mời sư phụ, muốn tìm bí tịch tu luyện, không chỉ vậy, muốn gửi con vào võ viện, còn phải lo lót trên dưới, tất cả đều phải dựa vào tiền.

Ông chỉ là một nông dân, cả năm cũng không kiếm được mấy viên linh thạch, cho nên bây giờ điều khiến ông lo lắng nhất chính là chuyện học phí cho con trai.

Chỉ là, bao nhiêu năm nay cộng thêm toàn bộ gia sản của ông, cũng chỉ có hai mươi khối linh thạch, nhưng phí nhập học của bất kỳ võ viện nào trong kinh thành cũng cần mười lăm khối linh thạch, cộng thêm lo lót trên dưới, chút tiền đó không nghi ngờ gì là muối bỏ biển.

Nhưng con trai ông không thể đợi được nữa, nếu đợi thêm nữa, căn cốt của con trai sẽ định hình.

Lúc đó, con trai ông lại phải nối gót cha, trở thành một nông dân trồng dưa bị người ta bắt nạt.

Đông Vương Công thấy vị nông dân trước mặt run rẩy như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng, sau đó liền đẩy viên linh thạch mà lão nhân đưa lại.

“Ông ở đây bán dưa hấu cũng không dễ dàng, hơn nữa, ta vừa thấy ông chọn cho ta quả dưa hấu có màu sắc đẹp nhất, quả to nhất trong số những quả này, tiền thừa coi như thưởng cho ông, cứ yên tâm cầm lấy đi!” Nông dân nghe những lời của Đông Vương Công, liên tục cảm ơn, sau đó như nhặt được báu vật mà cất một khối linh thạch vào trong túi áo.

Đông Vương Công thấy vị nông dân vì một viên linh thạch nhỏ mà cẩn thận như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia trầm tư, sau đó liền không tiếp tục đi nữa, mà ngồi xuống bên cạnh vị nông dân.

“Ta ngồi ở đây chắc sẽ không làm phiền việc kinh doanh của ông chứ?” Tính tình của Đông Vương Công tốt đến lạ thường, không biết là vì thấy vị nông dân quá đáng thương, hay vì lý do khác, tóm lại giọng điệu của hắn tốt đến không thể tin được.

Vị nông dân thấy Đông Vương Công nói chuyện với mình khách khí như vậy, cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

Vì thế, khi nghe lời của Đông Vương Công, liền liên tục xua tay.

“Không, không ngại, chỉ cần công tử không chê chỗ của tiểu nhân bẩn thỉu là được!” Đông Vương Công nghe lời của vị nông dân, gật đầu, sau đó liền một quyền đập vỡ quả dưa hấu, nhìn vào ruột dưa đỏ au bên trong.

Tâm trạng của Đông Vương Công tốt đến lạ thường, sau đó liền từ không gian trữ vật lấy ra một cái muỗng, ngồi bên cạnh ung dung ăn.

Cũng không biết là vì khí trường của Đông Vương Công quá mạnh mẽ, hay vì khí tức trên người quá đặc biệt, tóm lại hắn ngồi ở đây cả buổi chiều, người mua dưa hấu cũng nhiều hơn hẳn.

Nụ cười trên mặt vị nông dân không hề tắt.

Ông thu tiền đến nỗi tay cũng có chút mềm nhũn.

Đợi đến khi trời sắp tối, vị nông dân đã bán hết toàn bộ dưa hấu trong xe.

Đây là lần buôn bán nhanh nhất từ trước đến nay.

Phải biết rằng trước đây, mỗi khi trời tối, ông cũng chưa chắc đã bán hết được một xe dưa, hôm nay có thể bán nhanh như vậy, quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Đợi đến khi vị nông dân dọn dẹp xong đồ đạc trên xe, mới quay đầu nhìn về phía Đông Vương Công vẫn đang ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, quả dưa hấu trong tay Đông Vương Công đã sớm được ăn hết.

Nhưng hắn vẫn luôn ngồi ở đó, không có ý định rời đi.

Nông dân hôm nay bán dưa hấu rất nhanh, cho nên tâm trạng cũng vô cùng tốt, vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công ngồi ở đó, liền lên tiếng hỏi một câu.

"Công tử có phải từ trong kinh thành ra không?" Đông Vương Công nghe vậy gật đầu.

"Vậy công tử bây giờ có nơi nào để đi không?" Nông dân lại hỏi tiếp.

Đông Vương Công nghe vị nông dân hỏi đi hỏi lại, mắt đột nhiên mở ra, sau đó liền lắc đầu với vị nông dân.

Vị nông dân thấy Đông Vương Công lắc đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

"Vậy thì hay quá, nhà của lão hủ cách con đường này không xa, nếu công tử không chê, có thể đến nhà ta ăn bữa cơm đạm bạc, nghỉ

ngơi một đêm, ngày mai hãy rời đi được không?" Đông Vương Công nghe lời của vị nông dân, vốn định từ chối, nhưng khi thấy trong mắt vị nông dân lộ ra vẻ hy vọng, hắn đột nhiên từ bỏ ý định đó, sau đó gật đầu với vị nông dân.

Nông dân thấy Đông Vương Công đồng ý, cũng vô cùng vui mừng, sau đó liền dọn dẹp xe, đi trước dẫn đường cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công ăn mặc không tầm thường, khí chất thoát tục, vừa nhìn đã biết là công tử nhà giàu, nông dân sợ Đông Vương Công chê bai, sẽ không theo ông về nhà ăn bữa cơm đạm bạc.

Lại không ngờ vừa mời, vị công tử cao quý này đã đồng ý, trên mặt không hề lộ ra một chút vẻ chê bai nào.

Nếu tất cả các quý công tử trong kinh thành đều hiểu lễ nghĩa như vị công tử trước mắt này, vậy thì chuyện con trai ông đi học cũng không phải là chuyện khó khăn.

Nghĩ đến đây, nông dân đột nhiên thở dài một hơi.

Đông Vương Công đi phía sau nghe thấy nông dân phía trước thở dài, lông mày cũng nhíu lại, sau đó tùy ý hỏi một câu.

"Tại sao lại thở dài?" Nông dân nghe lời của Đông Vương Công, bước chân không dừng, sau đó chậm rãi nói.

"Mấy năm trước lão hủ có được một đứa con trai!" Nói đến con trai, trên mặt vị nông dân lộ ra nụ cười vui vẻ, sau đó mới tiếp tục nói.

"Nó bây giờ tám tuổi, trẻ con trong thành thường sáu tuổi sẽ vào võ học viện, cường thân kiện thể, có một tỷ lệ nhất định trở thành một tu luyện giả cao quý!" "Nhưng vào võ viện cần tiền, con trai ta ở trong thôn tư chất không tồi, ngay cả giáo tập trong thôn cũng nói con trai ta nếu được gửi vào võ viện, nhất định sẽ có tiền đồ lớn!" "Nhưng nhà ta nghèo quá, căn bản không đủ tiền cho nó đi học ở võ viện!" "Cứ trì

hoãn mãi, con trai ta đã tám tuổi, nếu thêm hai năm nữa sẽ qua mất thời gian học luyện võ tốt nhất, cho nên ta lo lắng lắm!" Nông dân vừa đi vừa nói, đột nhiên giọng ngày càng nhỏ đi.

Đông Vương Công ở phía sau nghe cũng không nói nhiều, yên lặng đi theo sau lưng lão nhân, cùng ông trở về ngôi làng mà ông đang sống.

Ngôi làng này cách kinh thành không xa, nửa ngày đường là có thể đến kinh thành rồi.

Mặc dù ngôi làng này gần kinh thành, nhưng người dân ở đây lại rất nghèo khổ.

Khi Đông Vương Công bước vào ngôi làng này, liền phát hiện những ngôi nhà xung quanh toàn bộ đều được xây bằng cỏ tranh, ngay cả một gian nhà ngói ra hồn cũng không có.

Điều này khiến Đông Vương Công có chút tò mò.

"Nơi này cách kinh thành gần như vậy, tại sao lại lạc hậu thành ra thế này?" Nông dân phía trước nghe lời của Đông Vương Công, cũng âm thầm lắc đầu.

"Nơi này gần kinh thành không sai, nhưng rời khỏi chân hoàng thành, mọi thứ bên ngoài đều thay đổi, bên trong là một thế giới, bên ngoài lại là một thế giới khác, huống hồ bây giờ quyền thần đương đạo, nào có ai quan tâm đến sống chết của chúng ta!" "Những tiểu lão bách tính như chúng ta, mỗi ngày ngoài làm việc vất vả ra kiếm được tiền, không chỉ phải nuôi sống gia đình, còn phải mỗi tháng nộp thuế!" "Điều đó cũng dẫn đến việc chúng ta mỗi ngày đi sớm về khuya, làm đủ mọi việc vất vả, ngoài nuôi sống gia đình ra, phần lớn tiền kiếm được đều nộp thuế, khiến cho con cái cũng không có cách nào đi học, đến nỗi ngôi làng này càng ngày càng nghèo, thỉnh thoảng xuất hiện một gia đình giàu có, cũng sẽ trong thời gian ngắn nhất chuyển đi khỏi đây!" "Vì vậy, ngôi làng này có một biệt danh, đó là nơi bị nguyền

rủa, phàm là người vào ngôi làng này, dường như vận khí đều không tốt, mỗi ngày đều chỉ lo ăn no chờ chết mà thôi!" Lão nhân vừa dứt lời, trong làng đột nhiên đi ra hai người, khi thấy lão nhân kéo xe không trở về, trong mắt cũng lộ ra một tia hàn quang.

"Vương lão đầu, xem ra hôm nay thu hoạch không tệ nhỉ, xe dưa hấu lớn như vậy đều bán hết rồi, tiền đâu, mau đưa ra cho hai anh em ta xem nào?" Lão nhân bán dưa hấu thấy hai người thanh niên chặn trước mặt mình, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh hãi.

"Hai người là ai?" Đông Vương Công tự nhiên cũng thấy được vẻ mặt của lão nhân, cho nên liền chắn trước mặt ông, sau đó chăm chú nhìn hai thiếu niên đang đứng trước mặt.

Hai người dung mạo tương tự, hẳn là hai anh em, cơ bắp rắn chắc, thân trên đều mặc áo ba lỗ hở tay, xem ra cũng có chút sức lực.

Hẳn là người học võ.

Khi lão nhân thấy hai thiếu niên chặn trước mặt, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Hai người này là tiểu bá vương trong thôn.

Chương 603

Hai tên này ở trong thôn bình thường không việc ác nào không làm, mỗi ngày đều canh giữ ở cổng thôn một lúc để đợi những người trồng hoa quả trở về, sau đó hung hăng trấn lột một phen.

Có những lúc buôn bán ế ẩm, chúng sẽ lấy đi toàn bộ số hoa quả còn thừa, đến bây giờ vẫn không hiểu chúng dùng để làm gì.

Bao nhiêu năm qua, hai tên này không biết đã bòn rút được bao nhiêu từ trên người họ.

Dân làng cũng từng muốn đuổi hai thiếu niên này đi, nhưng gia đình chúng có chút tiền nên từ sớm đã gửi hai tên này đến một võ viện bình thường trong kinh thành, cho học tập ở đó hai năm.

Chỉ mới hai năm đã biến hai người thành cao thủ đệ nhất và đệ nhị trong thôn.

Ngay cả giáo tập trong thôn cũng nói hai người là nhân tài có thể rèn giũa, nếu tiếp tục luyện tập thì sau này nhất định sẽ có chút thành tựu.

Điều này cũng khiến chúng khao khát tiền bạc hơn, nhưng ngày thường phải luyện võ nên căn bản không có thời gian đi kiếm tiền, vì vậy mỗi lần nghỉ lễ đều nhắm vào những người này.

Chúng đem tiền lấy được đi mua đồ bổ, mua thuốc trị trật đả, tặng quà cho lão sư.

Cho nên bây giờ thấy hai người chặn trước mặt, lão thật sự không biết nên làm thế nào.

Bởi vì hôm nay thu hoạch quả thật rất tốt, một xe dưa hấu cũng kiếm được không ít, đặc biệt là Đông Vương Công ra tay cực kỳ hào

phóng, trực tiếp cho một khối linh thạch.

Nếu để hai tên này biết hôm nay lão kiếm được nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ nảy sinh lòng tham, có lẽ còn có thể cướp đi toàn bộ số tiền trên người lão.

Vì vậy, lão đang lo lắng những chuyện này, đến nỗi Đông Vương Công hỏi chuyện, lão cũng không kịp trả lời.

Ngược lại, hai thiếu niên đứng đối diện Đông Vương Công, sau khi nghe Đông Vương Công hỏi chuyện, cả hai đều cùng tiến lên một bước, hất mặt lên trời nhìn Đông Vương Công.

"Thằng nhãi thối nhà ngươi ở đâu ra, trong thôn này đều do huynh đệ bọn ta làm chủ, đã vào thôn này thì phải nộp chút phí, nếu không thì đừng hòng bước vào nửa bước!" Hai anh em từ xa đã thấy Vương lão đầu dẫn một thiếu niên ăn mặc phi phàm đi vào.

Thiếu niên này trông có vẻ thư sinh yếu đuối, da trắng thịt mềm, vừa nhìn đã biết là công tử ca xuất thân từ thế gia đại tộc, chắc cũng là một kẻ không thể tu luyện.

Cho nên sau khi thấy Đông Vương Công, chúng liền nảy sinh ý đồ với hắn.

Lão nhân thấy hai người nhắm vào người ngoài, trong mắt cũng hiện lên một tia phẫn nộ, sau đó liền đứng ra từ phía sau Đông Vương Công.

"Hai đứa bây giờ càng ngày càng quá quắt rồi.

Những năm trước, các ngươi canh ở đây chờ bọn ta trở về, ít nhiều gì cũng sẽ cho các ngươi một ít tiền để tiếp tục học hành, nhưng bây giờ các ngươi không biết cảm ơn, ngược lại còn ngày càng quá đáng!" "Chẳng phải có chút quá đáng rồi sao!" Quá đáng?

Hai gã thiếu niên nghe lão nhân nói vậy, tưởng mình nghe lầm,

không nhịn được đưa tay gãi gãi tai.

“Đại ca, lão già vừa nói gì thế?” “Nói chúng ta quá đáng?” Thiếu niên nhỏ tuổi hơn nghe lời Vương lão đầu nói, ánh mắt cũng lộ vẻ lạnh lùng, sau đó siết chặt nắm đấm, đi về phía lão nhân hai bước.

“Chúng ta quá đáng sao?

Huynh đệ ta bây giờ là kẻ mạnh nhất trong thôn, chúng ta thu tiền của các người cũng là để bảo vệ các người không bị kẻ khác bắt nạt.

Nếu không có danh tiếng của hai chúng ta bên ngoài, thôn bên cạnh đã sớm xông vào cướp lương thực của các người rồi, đâu để các người yên ổn sống qua ngày ở đây?” “Nếu không phải anh em ta ở đây bảo vệ, các người có thể đi kiếm tiền, có thể trồng hoa quả sao?” “Đùa à?” “Bây giờ chúng ta thu một chút tiền, đó cũng là nể tình làng xóm mới thu giá thấp.

Mau đưa tiền bảo kê hôm nay ra đây, hôm nay ngươi bán hết cả xe dưa hấu rồi, chắc chắn thu nhập không tồi, theo lệ cũ, bảy ngươi ba ta!” “...” Lão nhân thấy hai thiếu niên du côn vô lại như vậy, trên mặt cũng cực kỳ phẫn nộ.

Sau đó quay đầu nhìn Đông Vương Công.

“Công tử, ngài mau rời khỏi thôn này đi.

Tiểu lão nhi vốn tưởng có thể chiêu đãi công tử thật tốt, không ngờ lại làm phiền đến hứng thú của công tử!” Đông Vương Công nghe lão nhân nói vậy, liền giơ tay ra hiệu cho lão đừng nói nữa.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn hai gã thiếu niên đang chặn trước mặt.

Thực lực của hai tên này chỉ vừa mới đạt đến Hoàng giai sơ cấp.

Là tồn tại cấp thấp nhất trong giới võ giả, loại rác rưởi nhỏ bé này, hắn thở một hơi cũng có thể thổi bay chúng đến mười vạn tám

ngàn dặm.

Hắn thật sự có chút không hiểu, trông mình vô hại đến vậy sao, mà kẻ nào cũng có thể giẫm lên đầu mình hai cái.

Cho nên bây giờ thấy hai tên nhóc này ăn nói càn rỡ như vậy trước mặt mình, hắn đột nhiên nảy ra ý muốn trêu đùa một chút.

"Hai anh em, thật sự là cao thủ đệ nhất trong thôn này, thu phí bảo hộ, thu tiền của bà con làng xóm mà cảm thấy là lẽ đương nhiên sao?" Hai anh em nghe lời Đông Vương Công nói, suýt chút nữa không phản ứng kịp.

Nhưng nghe kỹ lại dường như không phát hiện vấn đề gì, nên hai anh em liền thẳng thừng gật đầu.

"Không sai, hai chúng ta chính là cao thủ đệ nhất trong thôn.

Có chúng ta bảo vệ, thôn mới có thể may mắn thoát nạn, đám người kia mới có thể yên ổn trồng dưa quả và rau củ, mang vào thành bán, kiếm chút tiền trang trải cho gia đình!" "Huống hồ chúng ta tương đối lương thiện, tiền kiếm được chúng ta chỉ lấy ba thành, phần lớn còn lại đều là của họ, lại có gì sai?" Đông Vương Công nghe hai thiếu niên nói có lý có lẽ, cũng cực kỳ phối hợp mà gật đầu.

Hai gã thiếu niên thấy Đông Vương Công gật đầu, mới quay đầu lại hung hăng nói với Vương lão đầu.

"Thấy chưa, người ngươi dẫn về cũng gật đầu với bọn ta rồi, còn không mau đưa tiền bảo kê hôm nay ra đây?" Lão nông nghe lời Đông Vương Công nói, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng bây giờ thấy hai tiểu bá vương chặn trước mặt, nếu hôm nay không đưa tiền ra, e rằng hai tên này cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Vì vậy, lão nhân chỉ đành lấy ra khối linh thạch kiếm được hôm nay, sau đó lấy ba phần mười trong đó đưa qua.

Hai tên tiểu bá vương bên cạnh thấy trong tay lão nhân có nhiều linh thạch như vậy, hai mắt lập tức lộ vẻ tham lam.

"Không ngờ lão già này hôm nay kiếm được cũng nhiều thật đấy, đã kiếm được nhiều như vậy, vậy hôm nay không nên chia năm năm sao?" Lão nhân nghe hai thiếu niên nói vậy, nhất thời trợn mắt giận dữ, bàn tay đưa ra lập tức thu về.

"Vừa mới nói bảy ta ba, bây giờ lại đổi ý?" "Hơn nữa đây cũng là thành quả lao động của ta, tại sao phải đưa cho các ngươi?

Nếu có bản lĩnh thì có thể dựa vào võ lực của mình ra ngoài kiếm tiền, tại sao phải ở đây bóc lột bà con làng xóm?" "Ây da, còn dám giảng đạo lý lớn với bọn ta, thật không sợ chết sao?" Hai gã thiếu niên nghe lão nhân nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó liền xắn tay áo, đi về phía lão nhân, dáng vẻ định ra tay với lão.

Đông Vương Công đứng một bên nhìn toàn bộ sự việc phát triển, từ đầu đến cuối không hề động thủ.

Cho đến khi hai gã thiếu niên sắp đến gần lão nhân, Đông Vương Công cuối cùng cũng có hành động, chỉ thấy hắn nhấc chân tiến lên đá cho hai tiểu bá vương mỗi tên một cước.

Sau đó lạnh lùng đứng trước mặt hai người.

"Thứ công phu mèo cào ba chân này mà cũng có thể gây họa cho làng xóm, thật không biết trời cao đất rộng là gì!" Hai tên tiểu bá vương bị Đông Vương Công đá ngã xuống đất, kêu la không ngớt.

Chúng vốn tưởng đây là một kẻ ốm yếu, mềm yếu, trói gà không chặt, không ngờ hắn ra tay lại đánh bại được cả hai người.

Ở trong võ viện chúng cũng có chút thực lực, hai anh em ngày thường cấu kết với nhau làm bậy, nhưng cũng kiếm được không ít tiền.

Chúng cũng được võ sư trong võ viện tán thưởng, cho nên ở trong võ viện cũng là tồn tại như tiểu bá vương.

Chẳng qua mỗi lần trở về chỉ kiếm chút tiền tiêu vặt, ở trong võ viện khoe khoang một chút mà thôi, không ngờ lại đụng phải một tảng đá cứng.

Bị thương rồi.

Chương 604

Võ giả sau khi bị thương cần rất nhiều thuốc trị trật đả tổn thương, những thứ đó đều phải tốn tiền.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt hai tên đều lộ vẻ đau lòng.

Sau đó liền ngẩng đầu hung hăng nhìn Đông Vương Công.

Đều tại tên này hại, rõ ràng hôm nay có thể có được một khoản tiền lớn, đều tại thằng nhãi thối này, cho nên bây giờ mới tiền mất tật mang.

Hai người ôm ngực, dìu nhau đứng dậy từ trên mặt đất, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

"Có bản lĩnh thì đừng đi, ở đây đợi đấy, bọn ta lập tức quay lại, đến lúc đó không đánh gãy chân chó của ngươi, bọn ta không mang họ Vương!" Thật trùng hợp, thôn này vừa hay tên là Vương Gia Thôn, phần lớn người trong thôn đều mang họ Vương.

Vương lão đầu thấy hai gã thiếu niên dễ dàng rời khỏi thôn, trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng, sau đó lo âu nhìn Đông Vương Công một cái.

"Công tử, ngài mau rời khỏi đây đi.

Hai tên tiểu bá vương đó chắc chắn sẽ không tha cho ngài đâu.

Ngài ở lại đây chắc chắn không đánh lại chúng, chúng đông người, lát nữa chắc chắn sẽ đại náo trong thôn một trận!" Đông Vương Công nghe lời lão giả nói, cũng nhíu mày lại, sau đó nhìn chằm chằm vào lão.

"Nếu ta bây giờ rời đi thì giải thích với đứa trẻ thế nào?

Chẳng lẽ thật sự phải đem toàn bộ số tiền kiếm được hôm nay giao hết cho chúng, để con trai ngươi có thể đến võ viện học võ sao?" Vương lão đầu nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ.

"Nếu đã không đến được võ viện, vậy cứ để con trai ta kế thừa sự nghiệp của ta đi, như vậy cũng không chết đói được!" Đông Vương Công thấy trong mắt lão nông lộ ra vẻ thất vọng, trong lòng cũng có chút cảm xúc, sau đó vỗ vỗ vai Vương lão đầu.

"Nếu ông tin tưởng ta, dẫn ta đi xem con trai của ông được không?" Vương lão đầu nghe Đông Vương Công nói vậy, cũng do dự.

Vừa rồi Đông Vương Công có thể đánh bại hai tiểu bá vương trong thôn, chắc cũng có thực lực.

Nếu có thể để vị quý công tử trước mắt này dạy con trai mình học võ thì... chỉ là...

Lão nông vốn đang vui mừng, đột nhiên lại cúi đầu xuống.

"Ý tốt của công tử lão đầu tử này xin ghi nhận, chỉ là con trai nhà ta có lẽ thật sự không phải là người học võ được!" Đông Vương Công ở bên cạnh tự nhiên đã nhìn thấy hết mọi cảm xúc trong mắt lão nhân, cũng tự nhiên biết trong lòng lão đang lo lắng điều gì, cho nên liền tiến lên nhận lấy đồ vật trong tay lão.

"Đi thôi, thời gian của ta có hạn, mau dẫn ta đi xem con trai của ông, nếu thật sự có tư chất, ta không ngại mang nó theo!" Đông Vương Công sau khi đến thế giới này đột nhiên có thêm một sở thích khác, đó là nhận đồ đệ.

Đông Vương Công nhận Trần Nguyên và Trần Lan chỉ là nhất thời hứng khởi, muốn đem bộ công pháp kia giao cho hai người, xem xem họ có thể tu luyện đến trình độ nào.

Lần này nảy sinh ý định nhận đồ đệ, chỉ là để lão gia này yên tâm mà thôi.

Thấy cảnh tượng này, hắn đột ngột nhớ lại một chuyện đã từng thấy ở vị diện đầu tiên.

Hắn vốn tưởng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm đã đủ cứng rắn, thấy chuyện như vậy sẽ không nảy sinh chút lòng đồng cảm nào.

Lão đầu này chiều nay bán dưa hấu ở bên ngoài, dáng vẻ cần cù chăm chỉ đó, một câu oán thán cũng không có, chỉ vì để con trai có thể sống tốt hơn một chút, không nghi ngờ gì đã chạm đến Đông Vương Công.

Cho nên hắn mới quyết định cùng lão nông vào thôn này, sau đó xem xem có thể giúp được gì không.

Thật trùng hợp, vừa vào đây đã thấy hai tên tiểu bá vương chặn đường đòi tiền.

Hai tên đó có tay có chân, có thực lực khỏe mạnh, tùy tiện tìm một công việc ở kinh thành cũng tốt hơn nhiều so với việc cướp bóc ở đây.

Chẳng qua là do chúng quá lười biếng, đến nỗi lười biếng thành tính, luôn muốn không làm mà hưởng, kiếm tiền một cách bất chính.

Để duy trì cuộc sống xa hoa thành tính.

Đối với loại người này, Đông Vương Công không giết chúng đã là nhân từ lắm rồi.

Cộng thêm hắn cảm thấy thôn này không tệ, cho nên mới không đại khai sát giới ở đây, nếu không thì hai tên đó đã sớm bị đánh xuống Diêm Vương điện rồi, đâu để chúng yên ổn rời khỏi thôn như vậy.

Lão nông lúc này thấy Đông Vương Công đi phía trước, giúp mình cầm đồ, dáng vẻ quả thật định về nhà mình, sự lo lắng trong mắt lão

nhân mới từ từ lắng xuống.

Sau đó đi theo sau lưng Đông Vương Công dẫn đường cho hắn.

Đông Vương Công thấy lão nhân vừa về đến sân, từ trong nhà đột nhiên xông ra một cậu bé.

Cậu bé này trông khỏe mạnh, vạm vỡ, vừa nhìn đã biết ăn uống tốt, không bị đối xử tệ bạc.

Quần áo trên người đứa trẻ sạch sẽ, người nhà cũng rất ưa sạch sẽ.

Đông Vương Công vốn là người có chút ưa sạch, cho nên bây giờ thấy căn nhà này tuy nhỏ và cũ nát, nhưng được dọn dẹp sạch sẽ.

Cho nên nơi này khiến tâm tình Đông Vương Công thoải mái.

Sau đó hắn liền đi theo lão nhân vào trong nhà.

Trong nhà cũng nhỏ, chật chội.

Khó có thể tưởng tượng trong căn nhà nhỏ như vậy lại có thể ở được một gia đình lớn như thế.

Trong nhà này dường như không chỉ có một cậu bé, ở một góc phòng, hình như có hai cô bé.

Xem ra gia đình này quả thật có chút trọng nam khinh nữ.

Đông Vương Công cũng không nói nhiều, sau khi vào nhà liền quan sát cậu bé đi theo bên cạnh lão nhân.

Khi nhìn cậu bé, hắn liền xác định tư chất của cậu ta bình thường, dù có lão sư chỉ dạy, cả đời này chắc cũng chỉ dừng lại ở Huyền giai!

Cho nên đệ tử này có lẽ không nhận được rồi.

Nhưng cũng có thể giúp một tay, ở độ tuổi này có thể tiến vào Hoàng giai sơ cấp đã là thiên tài.

Đợi lúc rời đi, hắn sẽ giúp cậu bé này một phen.

Lão nhân dẫn cậu bé vào nhà xong, hai cô con gái nhỏ trốn trong góc cũng đi ra, sau đó có chút rụt rè hành lễ với lão đầu.

Sau đó yếu ớt gọi một tiếng "cha".

Hai cô bé này dường như cũng là một cặp song sinh, tuổi tác chắc cũng khoảng mười hai, mười ba.

Trông cũng rất đáng yêu.

Chương 605

Đông Vương Công khi thấy cặp song sinh này, trong đầu đột nhiên lại hiện ra bộ kiếm phổ kia.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút tò mò, bộ kiếm phổ đó hắn đã giao cho Trần Lan và Trần Nguyên.

Trần Nguyên và Trần Lan tu luyện bộ kiếm phổ đó cũng tiến triển thần tốc, hai người tâm ý vốn tương thông, tuy không phải song sinh nhưng còn hơn cả song sinh.

Nhưng bây giờ ở đây thấy hai cô bé này, trong đầu đột nhiên lại hiện ra cuốn sách đó, chẳng lẽ là thiên ý sao?

Chẳng lẽ cuốn sách phế thải đó chọn chủ nhân là hai người này?

Hắn nhíu mày lại.

Đông Vương Công vẫn luôn không nói gì?

Lão nhân từ lúc vào nhà vẫn luôn quan sát Đông Vương Công, thấy Đông Vương Công không chê bai căn nhà, trong lòng có chút vui mừng, nhưng bây giờ thấy Đông Vương Công lại không nói một lời, nội tâm lại dâng lên một nỗi lo lắng.

Sau đó liền kéo cậu con trai có chút rụt rè ra, rồi đẩy đến trước mặt Đông Vương Công, cung kính nói một tiếng.

"Công tử, đây là con trai của ta, ngài xem giúp xem, có tư chất học võ không?" Đông Vương Công nghe lời Vương lão đầu, lúc này mới hoàn hồn, sau đó dời tầm mắt từ trên người hai chị em, rồi mới mở miệng nói: "Con trai ông tuy thể trạng tốt, nhưng kinh mạch của nó không đủ rộng, cả đời này e rằng chỉ có thể dừng lại ở Huyền giai võ giả!" "Nhưng lúc ta rời khỏi đây, có thể giúp nó một tay, để nó tiến

vào cảnh giới võ giả!" Vương lão đầu vốn có chút thất vọng, vốn tưởng con trai mình là một thiên tài luyện võ, bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, nội tâm cũng dấy lên một tia thất vọng.

Xem ra con trai mình cả đời cũng chỉ có thể đi theo con đường cũ, vốn tưởng nhà họ Vương có thể xuất hiện một con phượng hoàng vàng, bây giờ...

Vương lão đầu thở dài một hơi, lắc đầu, sau đó cúi người chào Đông Vương Công.

"Làm phiền công tử rồi, nếu con trai ta không có thiên phú học võ, vậy cứ để vậy đi!" "Ta sợ nó có võ công rồi sẽ giống như hai tên tiểu bá vương trong thôn, như vậy, ta sẽ trở thành tội nhân của Vương Gia Thôn!" Đông Vương Công thấy sự do dự trong mắt lão nhân, lúc này mới đưa mắt nhìn cặp chị em gái kia.

"Tuy tư chất con trai ông không ra sao, nhưng tư chất của hai cô bé này lại rất tốt, ta có ý định nhận cả hai làm đồ đệ, ý ông thế nào!" "?" Vương lão đầu nghe lời Đông Vương Công, trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc, sau đó mới đưa mắt nhìn hai cô con gái.

Hai cô con gái vì là song sinh, từ nhỏ đến lớn đều không ra khỏi nhà.

Năm xưa khi vợ lão mang thai hai cô con gái, trong thôn đã có lời ra tiếng vào.

Để tránh bị người trong thôn nói ra nói vào, cho nên khi hai chị em biết chuyện, lão liền nghiêm cấm cả hai ra ngoài, đến nỗi bây giờ hai cô con gái chưa từng thấy thế giới bên ngoài.

Bây giờ Đông Vương Công nói hai cô bé tư chất tốt, có ý nhận làm đồ đệ, khiến Vương lão đầu có chút không biết phải làm sao.

"Nhưng thưa công tử, chúng là song sinh, ở thôn chúng ta, song

sinh bị coi là điềm không may, cho nên...” “Nói bậy!” Lời của Vương lão đầu chưa nói xong đã bị Đông Vương Công cắt ngang, sau đó hắn liền bước đến trước mặt hai chị em, nhưng hai chị em từ trước đến nay chưa ra khỏi cửa nên người gặp được cũng không nhiều, chỉ có cha mẹ và em trai, vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công đến gần, hai chị em đều có chút sợ hãi.

Sợ hãi thì sợ hãi, nhưng gan của hai chị em không tệ, không hề lùi bước.

Đông Vương Công thấy hai chị em có dũng khí như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng, sau đó giơ tay vỗ vỗ đầu hai cô bé.

“Ai nói là người không may mắn, trong mắt ta các con là bảo bối, có muốn bái ta làm sư phụ không?

Ta có thể truyền thụ vô thượng thần thông, để các con ở thế giới này có quyền lên tiếng nhất định, sau này sẽ không còn ai nói các con là người không may mắn nữa!” Hai chị em nghe lời Đông Vương Công, đều nghiêng đầu suy nghĩ, cô bé lớn hơn trong hai người nhìn chằm chằm Đông Vương Công, sau đó ngây ngô hỏi một câu.

“Vậy con học võ công xong sẽ không có ai mắng con nữa sao?

Cũng sẽ không có ai bắt nạt người nhà con nữa sao?” Đông Vương Công nghe vậy, liền gật đầu với cô bé.

“Không sai, chỉ cần hai con bái ta làm sư phụ, ta có thể thay đổi hiện trạng của gia đình các con, để gia đình các con giàu có, để em trai các con có thể đến trường, đọc sách học võ, để cha mẹ các con không còn vất vả như vậy nữa, thế nào?” Hai chị em nghe Đông Vương Công nói vậy, sau đó nhìn nhau, cuối cùng liền quỳ xuống trước mặt Đông Vương Công, yếu ớt gọi một tiếng sư phụ.

“Ai!” Đông Vương Công nghe hai cô bé gọi sư phụ cũng vui

mừng khôn xiết, sau đó liền đỡ hai cô bé dậy, rồi từ trong không gian lấy ra hai vật nhỏ, đeo vào cổ tay hai chị em.

"Đây là quà gặp mặt ta tặng các con, lát nữa ta sẽ đưa các con rời đi, nhưng trước khi rời đi, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa trước đó, để em trai các con vào trường học, để cha mẹ các con không còn vất vả như vậy, để cả gia đình các con không còn bị người khác bắt nạt nữa!" Đông Vương Công nói xong liền vỗ vỗ đầu hai cô bé, sau đó xoay người đi đến trước mặt Vương lão đầu.

"Những lời ta vừa nói đều có hiệu lực, bây giờ ta giúp con trai ông tiến vào cảnh giới võ giả, lát nữa sẽ để lại một ít linh thạch, ông có thể đưa nó đến kinh thành, sau đó tìm một võ viện tốt hơn một chút gửi vào đọc sách học võ!" "Tuy tư chất con trai ông không tốt, nhưng nếu cần cù, cũng có khả năng đạt đến Địa giai võ giả.

Ở kinh thành, Địa giai võ giả cũng có thể trở thành một tướng lĩnh trong quân đội, như vậy, gia đình ông cũng sẽ một bước lên mây, ở kinh thành cũng sẽ chiếm được một chỗ đứng!" Vương lão đầu nghe lời Đông Vương Công, cũng cảm kích vô cùng, suýt chút nữa đã quỳ xuống trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công giải quyết xong chuyện này liền ra ngoài một lát, luyện chế hai loại đan dược để tẩy kinh phạt tủy cho tên nhóc kia.

Đợi hắn sắp xếp xong chuyện nhà họ Vương, hai thiếu niên vừa hoảng hốt bỏ chạy, đã dẫn theo một đám người đông đảo vây quanh nhà Vương lão đầu.

Lúc này trời đã tối, người xung quanh cũng từ ngoài đồng trở về, bây giờ thấy nhà Vương lão đầu bị người khác vây quanh, tất cả mọi người đều im lặng tò mò, sau đó liền đứng một bên chuẩn bị xem kịch hay.

Đông Vương Công nghe tiếng ồn ào bên ngoài, cũng từ trong nhà

đi ra, khi thấy mấy thiếu niên quay lại, trong mắt cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, sau đó lắc đầu.

"Loại chuyện trẻ con này ta vốn không định để ý, nhưng các ngươi cũng thật sự quá kiên nhẫn rồi, quả thực đã châm ngòi lửa giận của ta, lần này nếu ta không cho các ngươi một bài học, các ngươi thật sự không biết, người tài còn có người tài hơn, trời cao còn có trời cao hơn!" Hai tiểu bá vương trong thôn lúc này thấy Đông Vương Công kiêu ngạo như vậy, cả khuôn mặt cũng tái mét, sau đó liền nói với mấy người mà chúng dẫn theo.

"Các vị, người này sỉ nhục võ viện của chúng ta, nói người mà võ viện chúng ta đào tạo ra đều là phế vật, các vị sư huynh, giúp huynh đệ dạy dỗ hắn một trận, lát nữa huynh đệ mời khách đón gió cho các sư huynh!" Mấy thanh niên đi theo sau hai thiếu niên thấy Đông Vương Công ăn mặc hoa lệ, khí chất phi phàm, đứng ở cửa nhìn bọn họ, cũng với một vẻ lơ đãng như vậy.

Điều này khiến chúng nảy sinh một tia cảnh giác.

Những người này ở kinh thành không giàu thì cũng quý, trong nhà đều có chỗ dựa lớn.

Nếu không phải lần này thấy hai tên này thành tâm cầu xin, chúng mới không đi đến cái nơi khỉ ho cò gáy này.

Lần này chúng vốn định ra ngoài du ngoạn, hiện tại chưa định được vị trí, thấy hai tên này đột nhiên xuất hiện ở đây, mời đến nhà chơi, cho nên mới miễn cưỡng đồng ý.

Không ngờ hai người này lại để chúng làm lá chắn đối phó với thiếu niên lang trước mặt.

Người trước mặt này sâu không lường được.

Toàn thân không có một chút dao động linh lực nào.

Phụ bối của chúng từng nói, loại người này hoặc là thực lực mạnh, hoặc là thật sự không có một chút sức mạnh nào.

Nếu không có thực lực phòng thân, sao dám bình tĩnh nhìn chúng như vậy, cho nên đám thanh niên liền định vị Đông Vương Công là loại người thứ nhất.

Đặc biệt là khi nghe hai tiểu bá vương bảo chúng đi dạy dỗ người khác, ánh mắt của tất cả mọi người đều trầm xuống, sau đó liền đột nhiên cúi người hành lễ với Đông Vương Công.

"Xin chào vị công tử này, không biết công tử xuất thân từ đâu?" "Hửm?" Đông Vương Công vốn tưởng đám người này sẽ động thủ với mình, không ngờ những người này đến trước mặt hắn lại khách khí như vậy, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc.

Hai tiểu bá vương đứng đối diện Đông Vương Công, thấy đám sư huynh sau lưng mình hành lễ với người trước mặt, trong lòng cũng chùng xuống.

Sau đó đứng tại chỗ có chút lúng túng.

Đông Vương Công nhìn đám thanh niên trẻ tuổi, trong lòng không khỏi thoải mái hơn.

Sau đó liền lắc đầu với chúng.

"Ta chỉ đến từ một tiểu thành xa xôi, lần này đến kinh thành cũng chỉ để làm chút việc, không có chỗ dựa, cũng không xuất thân từ gia tộc nào, chỉ có một mình thôi!" Đến lượt đám thanh niên đối diện Đông Vương-công-kinh ngạc, theo phán đoán của chúng, người trước mặt này nhất định không giàu thì cũng quý.

Tại sao lại phủ định suy đoán của chúng?

Chương 606

Điều này khiến chúng có chút không hiểu.

Cũng không biết rốt cuộc nên động thủ hay không.

Những người này tuy cũng xuất thân từ đại gia tộc, nhưng thiên phú đều có hạn, nếu không cũng sẽ không vào loại võ viện sơ cấp này.

Nhưng tư chất dù thấp, ở trong võ viện cấp thấp, cũng là tồn tại như vương giả.

Cho nên cũng khiến chúng tìm được một chút cảm giác tồn tại.

Bây giờ sư đệ của mình bị người ta bắt nạt, bọn họ cũng nên làm chỗ dựa cho sư đệ, thay sư đệ đòi lại công bằng.

Nhưng bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy xong, tất cả mọi người đều thẳng lưng lên.

"Vậy công tử thật sự đã sỉ nhục võ viện của chúng ta sao?" Đông Vương Công nghe vậy, thú vị nhìn đám người một cái rồi mới lắc đầu.

"Chưa từng!" "Ngưỡng cửa của võ viện các ngươi thực sự quá thấp rồi, hai tên phế thải này cũng không biết là người nào của các ngươi đã thu nhận vào, dạy người cũng không biết dạy, hai tên này, nên bắt chúng về, sau đó đánh một trận cho ra trò!" "Học võ xong không đi học điều tốt, lại ở đây cậy mạnh hiếp yếu, ức hiếp dân làng, loại người này chẳng lẽ không nên dạy dỗ sao!" Mấy thanh niên trẻ bên cạnh nghe lời Đông Vương Công, đều lần lượt quay đầu đưa mắt nhìn hai tiểu bá vương.

Âm u hỏi một câu: "Vị công tử này nói có phải sự thật không?" ",..." Hai tiểu bá vương cũng không ngờ Đông Vương Công ba câu hai

lời đã khiến người mình dẫn theo về phe hắn.

Mấy sư huynh trước mặt cũng đều là người có chính khí, ở trong võ viện vốn không ưa loại người cậy mạnh hiếp yếu, nếu sư huynh của chúng biết hai người ở đây ức hiếp dân làng, đối với người thân của mình cũng có thể ra tay độc ác, vậy sau khi về võ viện chắc chắn sẽ bị sư tôn của chúng khai trừ.

Thật sự hoảng rồi.

Sau đó vội vàng nói.

"Không, chúng ta, chúng ta..." Nhưng trong lúc cấp bách, lời nói luôn có chút lắp bắp, cho nên hai người có hoảng hốt hay không, mấy thanh niên đều nhìn rõ mồn một.

Trước khi hai thanh niên trẻ nói xong, chúng liền giơ tay ngắt lời.

"Chuyện này về nói với sư tôn của các ngươi đi, mọi tổn thất gây ra ở đây, phải bồi thường đầy đủ!" Hai tiểu bá vương nghe sư huynh nói vậy, cả khuôn mặt cũng biến thành màu mướp đắng, sau đó liền cúi đầu, rồi cung kính đáp một tiếng.

Giải quyết xong chuyện này, mấy thanh niên trẻ mới quay đầu nhìn Đông Vương Công, Đông Vương Công đã sớm vào nhà.

Mấy đệ tử võ viện thấy Đông Vương Công vào nhà xong, mới bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Chưa đi được mấy bước, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói, mấy thanh niên dừng bước, sau đó quay đầu thấy Đông Vương Công dắt một cậu bé đi ra, trong mắt cũng lộ ra một tia nghi ngờ.

Nhưng tất cả mọi người đều vô cùng khách khí chắp tay với Đông Vương Công.

“Công tử có gì phân phó?” Đông Vương Công đẩy cậu bé đến trước mặt hai người, nói.

“Đứa trẻ này tư chất bình thường, đưa về võ viện dạy dỗ cho tốt, sau này cũng sẽ có chút thành tựu!” “Hửm?” Mấy đệ tử võ viện đưa mắt nhìn cậu bé bên cạnh Đông Vương Công.

Quả thật, cách một khoảng xa, đã cảm nhận được dao động khí tức trên người cậu bé.

Tuổi còn nhỏ đã đạt đến Hoàng giai sơ cấp.

Xem ra cũng là một tiểu thiên tài.

Cho nên giọng điệu nói chuyện cũng hòa nhã hơn không ít.

“Bao nhiêu tuổi rồi?” Vương Tiểu Hổ nghe có người hỏi, thoáng chốc có chút lắp bắp.

“Tám, tám tuổi!” “Tám tuổi??” Người của võ viện nghe Vương Tiểu Hổ nói ra tuổi, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó liền đưa mắt nhìn Đông Vương Công, rồi nghiêm túc gật đầu với hắn.

“Nếu công tử có thể giao vị tiểu huynh đệ này cho võ viện chúng ta, vậy võ viện chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng!” Đông Vương Công nghe vậy, gật đầu.

Hắn muốn chính là kết quả này.

Bây giờ sự tình đã giải quyết, cũng có thể yên tâm ở lại đây.

Nhân phẩm của mấy người này hắn đã thử nghiệm rồi, nếu để Vương Tiểu Hổ ở đây, chắc sau này sẽ có chút thành tựu.

Còn về hai thanh niên trẻ vừa rồi, hắn cũng không ra tay dạy dỗ nữa, hai tên này chắc cũng không phải người xấu, nếu không, đã sớm ra tay với người trong thôn rồi.

Vì vậy mới nói với những người này, để họ về dạy dỗ lại hai người kia, nếu không, với tính cách của hai người đó, sau này nhất định sẽ gây ra phiền phức lớn.

Người của võ viện sau khi thấy tư chất của Vương Tiểu Hổ, liền cáo từ Đông Vương Công và lão nông bên cạnh, họ muốn về báo cho võ viện một tiếng, sau đó sẽ đón Vương Tiểu Hổ vào võ viện học tập.

Vương lão đầu vốn cảm thấy có chút không nuôi nổi con trai, nhưng mấy thiếu niên vừa rồi nói tư chất con trai ông rất tốt, vào võ viện có thể được miễn giảm học phí.

Điều này khiến Vương lão đầu vui mừng khôn xiết, liên tục cảm tạ rồi mới tiễn mấy người kia ra ngoài.

Đông Vương Công thấy Vương lão đầu mặt mày tươi cười, lúc quay về trong lòng cũng cực kỳ vui vẻ.

Dù sao cũng phải ở kinh thành một thời gian, huống hồ Trần Nguyên và Trần Lan hai tên đó không ở kinh thành, vậy tự nhiên cũng phải tìm một nơi ở.

Nơi này non xanh nước biếc, ít người qua lại, quả là một nơi khá thích hợp để ở lại.

Hiện tại trong tay hắn có mấy cái hộp gấm, tuy đã ấp nở ra một tiểu đông tây, nhưng vẫn còn hai quả trứng nằm trong hộp.

Đông Vương Công hiện tại cũng không định ấp nở hết những thứ trong hai cái hộp đó, dù sao cũng không biết bên trong hai quả trứng đó rốt cuộc chứa gì, nếu lại nở ra một thứ gì đó lợi hại, có lẽ thật sự không chịu nổi.

Bây giờ có tiểu gia hỏa có thể hấp thụ linh lực, có nó ở đây, thôn trang này cũng có thể được nâng cao đáng kể.

Huống hồ đã nhận hai nha đầu kia làm đồ đệ tự nhiên phải tiến

hành dạy dỗ.

Hai nha đầu tuổi còn nhỏ, có lẽ cũng không nỡ rời xa gia đình, để chúng ở đây thích nghi một chút, ở bên người nhà nhiều hơn cũng tốt.

Cho nên bây giờ thấy Vương lão đầu trở về, liền gật đầu với lão.

"Ta vốn định ngày mai sẽ rời khỏi đây, nhưng sau khi thấy tư chất của hai cô con gái của ông, ta liền định ở lại thôn này một thời gian để dạy dỗ chúng, cũng vừa hay để ông xem thực lực dạy dỗ người của ta, ông cũng có thể yên tâm giao con gái cho ta!" Vương lão đầu bây giờ đối với Đông Vương Công cảm kích đến rơi nước mắt, đâu có lý do gì từ chối, khi lời nói của Đông Vương Công vừa dứt, Vương lão đầu liền liên tục xua tay.

"Lời của công tử lão phu nào có lý do không tin, vừa rồi may nhờ công tử trượng nghĩa lên tiếng, nếu không con trai ta làm sao có thể dễ dàng vào được võ viện!" Sau đó Vương lão đầu liền quay đầu nhìn hai cô con gái, vẫy vẫy tay với chúng.

"Sau này vị công tử này chính là sư phụ của các con, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhất định phải hầu hạ sư phụ thật tốt!" "Con biết rồi, thưa cha!" Hai cô bé yếu ớt nói một câu.

Vương lão đầu thấy hai cô con gái hiểu chuyện như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia áy náy.

Trong thôn này sinh ra song sinh là một chuyện cực kỳ không may mắn.

Lão là trụ cột trong gia đình, để người nhà không bị người ta chỉ trỏ sau lưng, cho nên khi hai cô con gái biết chuyện, lão đã không cho chúng ra ngoài nữa.

Bao nhiêu năm qua đi, người trong thôn có lẽ đều đã quên lão có một cặp con gái.

Chương 607

Nếu không phải Diệp công tử đột nhiên đến thôn, thật sự không biết nên sắp xếp cho hai cô con gái thế nào.

Hai cô con gái sau này cũng đến tuổi thành hôn, với thân phận của chúng, có lẽ người khác cũng sẽ không chấp nhận.

Đây cũng là chuyện Vương lão đầu lo lắng nhất.

Bây giờ Đông Vương Công chủ động muốn nhận hai cô bé làm đồ đệ, dạy chúng bản lĩnh, Vương lão đầu cũng vui mừng khôn xiết, làm sao có lý do không đồng ý?

Đông Vương Công nghe Vương lão đầu đối với hai cô con gái hà khắc như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Sau đó liền đi đến bên cạnh hai nha đầu, giơ tay vỗ vỗ đầu chúng.

"Yên tâm đi, sư phụ ta không phải người xấu, nhất định sẽ đối xử tốt với các con, theo ta, ít nhất không cần phải chịu ánh mắt khác thường của người khác.

Trước các con còn có một sư huynh và một sư tỷ, đợi mấy ngày nữa chắc sẽ gặp được!" Hai tiểu nha đầu nghe Đông Vương Công đã nhận đồ đệ khác, một đôi mắt to xinh đẹp cũng trợn tròn.

Một vẻ mặt tò mò nhìn Đông Vương Công.

Dù sao trong mắt hai chị em, tuổi của Đông Vương Công cũng không lớn, tương tự như các đại ca trong thôn.

Vị đại ca này đã nhận đồ đệ rồi.

Điều này khiến chúng có chút tò mò.

Tuy bao nhiêu năm nay không ra khỏi thôn, càng không ra khỏi

cửa, nhưng cha của chúng mỗi ngày đều sẽ kể cho chúng nghe những chuyện thú vị bên ngoài.

Vì vậy chúng rất khao khát thế giới bên ngoài.

Cho nên khi nghe Đông Vương Công muốn nhận chúng làm đồ đệ, sau khi do dự một lúc liền quả quyết đồng ý.

Dù sao đây cũng là cơ hội duy nhất để chúng bước ra khỏi núi lớn.

Đêm đó Đông Vương Công thấy hai nha đầu hiểu chuyện như vậy, cũng đầy chua xót.

Khi cả gia đình đang ở trong sân không biết nên làm gì, đột nhiên từ ngoài cửa đi vào một vị phu nhân.

Vương lão đầu thấy vị phu nhân này, lông mày nhíu chặt lại.

"Sao bà không ở nhà chăm sóc gia đình, chuyện tiền bạc, ta sẽ tìm cách, lại chạy ra ngoài rồi sao?" Đông Vương Công nghe giọng điệu của Vương lão đầu đối với vị phu nhân, tự nhiên cũng hiểu thân phận của vị phu nhân này.

Vị phu nhân sau khi về nhà, thấy chồng mình trước mặt người ngoài lớn tiếng mắng mình, trong mắt cũng lóe lên một tia xấu hổ.

Sau đó mới đi đến bên cạnh Vương lão đầu, đưa tay véo vào phần thịt mềm bên hông Vương lão đầu.

"Cái lão già này, ông ở ngoài kiếm được chút tiền đó có đủ dùng không?

Con trai lớn như vậy rồi, còn có hai đứa con gái, chẳng lẽ không sắm sửa của hồi môn cho chúng à!" Vương lão đầu nghe lời vị phu nhân, đầu cũng lập tức cúi xuống, không dám nhìn vào mắt vị phu nhân nữa.

Phu nhân thấy chồng mình không nói nữa, mới giống như con gà

trống thắng trận, ưỡn ngực ngẩng đầu, sau đó mới đưa mắt nhìn Đông Vương Công bên cạnh.

"Vị này..." Vương lão đầu nghe lời vợ, vội vàng ngẩng đầu giới thiệu Đông Vương Công với vợ mình.

"Đây là một vị hảo tâm ta gặp trên đường hôm nay, vị công tử này không chỉ đưa con trai ta vào võ viện, còn nhận hai đứa con gái ta làm đệ tử!" "Hửm?" Vị phu nhân nghe lời chồng, trong mắt cũng lóe lên một tia nghi ngờ sâu sắc, sau đó mới có chút không dám tin nhìn Đông Vương Công.

Cũng không trách bà nghi ngờ, chỉ là Đông Vương Công trông quá trẻ, đã đưa con trai bà vào võ viện, không chỉ vậy, còn muốn nhận con gái bà làm đệ tử.

Không thể không khiến bà suy nghĩ lung tung.

Dù sao cặp con gái kia của bà tuy tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ đã lộ ra dung mạo xinh đẹp.

Nếu hai nha đầu ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người khác để ý.

Vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công muốn nhận hai đứa con gái làm đồ đệ, trong mắt mới lộ ra một tia cảnh giác, sau đó liền lén lút kéo Vương lão đầu sang một bên.

Đông Vương Công ở phía sau thấy vẻ mặt trong mắt vị phu nhân, cũng cười khổ.

Sau đó liền đi sang một bên, trêu đùa hai chị em chơi.

Dù sao sau này cũng là sư phụ của hai nha đầu, tự nhiên phải hiểu một số sở thích của đồ đệ.

Vương Tiểu Hổ bên cạnh bây giờ đã được Đông Vương Công tẩy kinh phạt tủy, cho nên đang chơi đùa rất vui vẻ ở bên cạnh, làm quen

với luồng sức mạnh mới trong cơ thể.

Vương Tiểu Hổ lúc nhỏ đã được giáo tập trong thôn mệnh danh là thiên tài, nếu không phải nhà không có tiền, e rằng bây giờ đã sớm vào võ viện học tập rồi.

Cậu cũng biết gia đình khó khăn đến mức nào, cho nên lúc nhỏ đã lập chí, nhất định phải học võ cho tốt, sau đó cải thiện gia đình này.

Bây giờ gặp được một vị quý công tử thần bí, không chỉ cải thiện thể chất của cậu, còn giúp cậu bước vào cảnh giới võ giả.

Cậu tự nhiên biết đây là một cơ hội lớn đến nhường nào.

Vì vậy bây giờ nghe vị công tử thần bí kia muốn nhận hai người chị gái làm đệ tử, cậu mới không phản đối, giơ hai tay tán thành.

Vương lão đầu bị kéo sang một bên nghe những lời phu nhân nói, lông mày cũng nhíu chặt lại.

"Bà đúng là đàn bà tóc dài kiến thức ngắn, chẳng lẽ không thấy Diệp công tử thật lòng muốn giúp chúng ta sao?" "Con trai bà dưới sự giúp đỡ của công tử đã bước vào cảnh giới võ giả, còn được võ viện trong kinh thành thu nhận làm đệ tử, mấy ngày nữa người của võ viện sẽ đến đón con trai chúng ta đi rồi, bà còn có thể nghi ngờ lòng tốt của công tử sao?" Vị phu nhân kia nghe phu quân nói vậy, vẻ nghi ngờ trong mắt càng sâu hơn.

"Không, ta nghi ngờ cũng không sai, trên đời không có bữa trưa miễn phí, cảnh ngộ của thôn chúng ta những năm qua, ông cũng không phải không biết, bây giờ con trai chúng ta lại được võ viện trong kinh thành thu làm đệ tử, vậy tình huống tiếp theo ông có nghĩ đến không?" Vương lão đầu nghe lời vợ, trong mắt mới lóe lên một tia trầm tư.

Lời của vợ không sai, nếu để người trong thôn biết Tiểu Hổ nhà mình được võ viện trong kinh thành thu làm đệ tử, vậy chắc chắn sẽ

có một đám người đến nhà họ Vương dò hỏi con đường vào võ viện.

Điều này không nghi ngờ gì sẽ gây ra phiền phức không cần thiết cho công tử.

Nghĩ đến đây, Vương lão đầu đột nhiên phản ứng lại, sau đó với vẻ mặt phức tạp nhìn vợ mình.

"Chuyện này ta suy nghĩ không chu đáo, bà nói đúng, chúng ta không thể gây thêm phiền phức cho người khác, ta bây giờ đi nói với công tử, bảo ngài ấy mau rời khỏi đây!" Nói xong, Vương lão đầu liền định xoay người đi, nói rõ với Đông Vương Công.

Chỉ là bước chân của lão chưa kịp động, đã bị lão phu nhân phía sau một phát tát vào đầu.

Sau đó một giọng nói âm u vang lên bên tai lão.

"Ông già như ông ăn bao nhiêu năm cơm mà vô ích sao?" "Bây giờ để công tử rời đi, chẳng phải là đẩy người ta vào hố lửa sao?" "Hửm?" Vương lão đầu nghe lời vợ, trong mắt cũng lộ ra một tia khó hiểu, không hiểu tại sao bây giờ để công tử rời đi lại là đẩy người ta vào hố lửa.

Dường như bây giờ giữ lại mới là hại công tử chứ.

Trong lúc lão còn đang khó hiểu, Đông Vương Công cũng từ bên cạnh đi tới.

Chương 608

"Suy nghĩ của hai người ta đều hiểu, nhưng những chuyện này các vị không cần phải lo lắng!" "Mau đi nấu cơm cho lũ trẻ đi, thể trạng của chúng đều không tệ, nhưng hai đứa con gái có chút suy dinh dưỡng, phải bồi bổ cho tốt, nếu không lúc luyện võ, e rằng sẽ không chịu nổi!" Vị phu nhân nghe lời Đông Vương Công, trên mặt cũng lộ ra một tia xấu hổ, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn chồng một cái, rồi liền bước vào trong nhà.

Đợi Đông Vương Công thấy lão phu nhân rời đi, mới đưa mắt nhìn Vương lão đầu vẫn còn đứng tại chỗ.

"Vợ ông lo lắng cũng không phải không có lý, nhưng những chuyện này đối với ta đều là chuyện nhỏ!" "Ta cũng không sợ phiền phức, nếu người trong thôn thật sự tìm đến, ông cũng không cần để ý, nếu hậu bối của họ thật sự có tư chất xuất chúng, ta không ngại giúp một tay!" Vương lão đầu nghe Đông Vương Công nói như vậy, đầu cũng suýt chút nữa cúi xuống đất.

Không ngờ vị công tử trước mắt này không chỉ khí chất phi phàm, lòng dạ cũng lương thiện như vậy.

Chuyện trong thôn, Đông Vương Công hoàn toàn có thể không quan tâm.

Nhưng lại vì lão mà ra tay tương trợ.

Bây giờ Đông Vương Công không nghi ngờ gì là ân nhân của nhà họ Vương.

Vương lão đầu cũng là một người khá thẳng thắn, khi cảm thấy không có thứ gì có thể lấy ra được, liền quỳ xuống trước mặt Đông Vương Công.

“Đại ân đại đức của công tử, lão đầu tử ta không có gì báo đáp, chỉ có thể để hai đứa con gái ta làm trâu làm ngựa cho công tử, để báo đáp ân tình của công tử!” Lời của Vương lão đầu vừa dứt, cặp con gái sau lưng cũng lần lượt quỳ xuống trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy có người quỳ trước mặt mình, nhất thời da đầu tê dại.

Sau đó vội vàng đỡ hai nha đầu dậy.

“Đã bái ta làm sư, vậy phải nghe lời ta, sau này gặp ai cũng không được dễ dàng quỳ xuống!” “Ta cũng không cần các con làm trâu làm ngựa, chỉ cần học võ cho tốt, sau này không làm mất danh tiếng của ta là được!” Hai tiểu nha đầu nghe lời Đông Vương Công, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng kỳ lạ, sau đó liền cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

Lúc này chúng đã xác định, vị đại ca ca trước mắt này chắc chắn không lừa gạt chúng.

Tuy ở trong thôn này không ra ngoài, nhưng cha của chúng là một người khá có kiến thức, mỗi lần cha từ ngoài về, không chỉ dạy chúng nhận chữ, còn mua cho chúng một số sách, không chỉ vậy còn nói cho chúng biết thế giới bên ngoài hiểm ác đến nhường nào.

Vì vậy khi lần đầu tiên nghe Đông Vương Công muốn nhận hai người làm đồ đệ, trong lòng hai người cũng có nghi ngờ.

Nhưng bây giờ Đông Vương Công đã nói như vậy, nếu còn dùng tâm tư xấu xa đó để đối xử với người trước mắt, vậy thật sự không đúng rồi.

Đêm đó Đông Vương Công thấy hai tiểu nha đầu thật lòng thần phục mình, mới cong cong khóe mắt.

Đúng lúc này, vị phu nhân vừa vào trong cũng đi ra cửa, sau đó gọi

vào ăn cơm.

Đông Vương Công bây giờ vốn có thể không cần ăn ngũ cốc tạp lương, nhưng hôm nay hiếm khi tâm tình tốt, cho nên liền cùng lão nhân vào trong nhà.

"Oa, hôm nay mẹ hầm thịt!" Vương Tiểu Hổ bây giờ đang tuổi lớn, chạy vào phòng thấy trong món ăn mẹ bưng lên có thịt, cả người cũng vui mừng nhảy cẫng lên.

Vương lão đầu thấy con trai mình chỉ vì một miếng thịt nhỏ mà mãn nguyện như vậy, trong mắt cũng lóe lên vẻ phức tạp.

Bao nhiêu năm qua quả thật có chút không công bằng với gia đình này.

Mấy đứa con, từ nhỏ đến lớn đều chưa được ăn no.

Thịt cũng chỉ thỉnh thoảng mới được ăn một lần.

Bây giờ thấy con trai mình khao khát thịt như vậy, vẻ áy náy trong mắt lại sâu thêm mấy phần.

Hai cô bé bên cạnh thì điềm tĩnh hơn nhiều.

Đông Vương Công lại không nói nhiều, sau khi vào nhà cũng không hề chê bai, cứ thế ngồi xuống một bên.

Phu nhân sau khi bưng hết thức ăn trong bếp lên, mới lau tay, múc cho mỗi người một bát cơm, sau đó mới ngồi xuống đối diện Vương lão đầu.

Vừa rồi bà cũng đã cất số tiền Vương lão đầu đưa, hôm nay Vương lão đầu kiếm được nhiều tiền hơn ngày thường rất nhiều.

Cộng thêm con trai bà cũng được võ viện tuyển chọn, lại có thể tiết kiệm được một khoản tiền.

Theo lời Vương lão đầu, tư chất của con trai bà không tệ, có khả

năng sẽ được người trong võ viện miễn giảm học phí, điều này cũng khiến bà thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ tự nhiên cũng có thể cải thiện bữa ăn trong nhà.

Cho nên tối nay mới làm nhiều thịt như vậy bưng ra.

Nhưng bây giờ thấy con trai và hai cô con gái trong mắt lộ ra vẻ khao khát, bà tự nhiên cũng biết bao nhiêu năm nay mình làm có chút không đúng.

Để mấy đứa con của mình phải chịu khổ nhiều như vậy.

Đông Vương Công ngồi bên cạnh, tự nhiên cũng nhìn thấy hết cảm xúc trong mắt hai vợ chồng.

Sau đó cúi đầu nhìn thức ăn trên bàn.

Trong mắt Đông Vương Công, những món ăn này không khác gì những bữa cơm bình thường, chỉ có đĩa thịt đặt ở giữa những món ăn kia.

Một đĩa thịt này chắc là thịt của một loại yêu thú nào đó.

Trong đó chứa đựng tinh khí mà yêu thú ngưng tụ ra khi còn sống.

Loại thịt này cho trẻ con ăn thường xuyên có thể tăng cường thể lực, cũng có thể tăng cường khí lực, có thể làm mạnh gân cốt.

Trong giới bình dân, loại thịt này cũng không phải người bình thường có thể gánh vác được.

Cho nên một năm thỉnh thoảng có thể ăn vài lần thịt, gia cảnh đã được coi là khá.

Như ở Vương Gia Thôn, có gia đình thậm chí cả năm cũng không được ăn thịt.

Vì vậy Đông Vương Công sau khi thấy đĩa thịt này, trong mắt mới

lóe lên một tia trầm tư, sau đó liền từ không gian trữ vật lấy ra một con báo gấm.

Con báo này là hắn thuận tay săn được trong rừng, thấy thịt con báo này không tệ, cho nên liền giữ lại, dùng kỹ thuật bảo quản đặc biệt để bảo quản nó.

Vốn định đợi hai tên kia đến, mới lấy con báo gấm này ra sử dụng.

Bây giờ thấy gia đình này khó khăn như vậy, cũng có ý định lấy con báo này ra sớm hơn.

Con báo này xuất hiện trong nhà họ Vương, cả căn nhà đều bị con báo chiếm đầy.

Vương Tiểu Hổ và hai người chị gái thấy con vật khổng lồ này đột nhiên xuất hiện trong phòng cũng giật nảy mình.

Sau đó tất cả mọi người đều đồng loạt đưa mắt nhìn Đông Vương Công, khi thấy trong mắt Đông Vương Công lộ ra vẻ bình tĩnh, liền biết con báo này là của hắn.

Trong mắt Vương lão đầu và vợ lão càng lộ ra vẻ kinh ngạc, con báo này thể tích to lớn như vậy, cái thôn nhỏ này từ trước đến nay chưa từng thấy con báo nào uy vũ như vậy.

Vì vậy bây giờ thấy Đông Vương Công đột ngột ném một con vật lớn như vậy vào trong nhà, tất cả mọi người đều sợ đến mức không nhẹ, không ai dám nói một lời nào.

Chương 609

Đông Vương Công thấy đám người đều không nói gì, sau đó mới bừng tỉnh.

Sau đó lại thu con báo gấm vào không gian trữ vật.

Tiếp đó dùng thần thức cắt con báo thành vô số mảnh.

Lấy ra miếng ngon nhất trong đó.

Người trong nhà lúc này dễ dàng chấp nhận hơn nhiều.

Thấy một miếng thịt báo được Đông Vương Công đặt ở giữa nhà.

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ khao khát.

Vương Tiểu Hổ càng vỗ tay khen ngợi ở bên cạnh.

"Ồ, tối nay có thể ăn thịt báo!" Hai người chị gái của Vương Tiểu Hổ thấy sư phụ lấy ra một miếng thịt lớn như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh hỉ.

Vừa rồi còn nghi ngờ lòng tốt của sư phụ, bây giờ thấy lão sư không tiếc công sức giúp đỡ mình, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ kiên định.

Vương lão đầu và vợ lão thấy Đông Vương Công nhanh chóng cắt con báo đó ra, lấy ra một miếng, hai người cũng nhìn nhau.

Vợ Vương lão đầu liền đứng dậy từ chỗ ngồi, mang miếng thịt báo đi.

Bây giờ Đông Vương Công đã lấy miếng thịt này ra, ý tứ không cần nói cũng biết, nếu bây giờ còn từ chối, sẽ có vẻ có chút quá không nể tình, cho nên vợ Vương lão đầu thấy Đông Vương Công đặt miếng thịt lên bàn, liền thẳng thừng đưa tay mang miếng thịt xuống rửa, sau

đó làm ra.

Đông Vương Công thấy gia đình Vương lão đầu không khách sáo, có gì nói đó, phong cách hành sự này khiến hắn có chút hài lòng.

Sau đó liền quay đầu nhìn hai chị em.

"Sau này hai con theo vi sư, tự nhiên không cần phải chịu khổ nữa, loại thịt này muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, nhưng với cơ thể của các con, loại thịt này không nên ăn nhiều thì tốt hơn, dù sao thì trong cơ thể cũng có tạp chất!" "Với thể chất hiện tại của các con hoàn toàn không thể tiêu hóa được nó, ăn nhiều đối với các con không có chút lợi ích nào!" "Lão sư, đệ tử biết rồi!" Hai tiểu gia hỏa nghe lời Đông Vương Công, hai người đều đồng loạt gật đầu.

Bây giờ Đông Vương Công bắt đầu dạy dỗ, chúng tự nhiên cũng vui mừng khôn xiết, cho nên liền ghi nhớ từng chữ Đông Vương Công nói vào lòng.

Đông Vương Công thấy hai chị em hiểu chuyện như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, sau đó giơ tay vỗ vỗ đầu hai đứa.

"Trước mặt ta không cần quá câu nệ, đợi gặp sư huynh sư tỷ của các con, sẽ biết vi sư là người như thế nào!" Nói xong với hai đứa, Đông Vương Công liền đưa mắt nhìn Vương Tiểu Hổ, dặn dò một câu.

"Thể trạng của con so với người cùng tuổi thì to lớn hơn, chắc cũng là do thường xuyên đại bổ, có lẽ hầu hết thịt thú trong nhà đều bị một mình con ăn hết rồi!" Vương Tiểu Hổ nghe lời Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia xấu hổ, bởi vì Đông Vương Công nói không sai, hy vọng của cả gia đình đều đặt lên một mình cậu, bởi vì từ khi được giáo tập trong thôn khen tư chất tốt.

Cha cậu liền cho rằng cậu là một thiên tài, cho nên mỗi lần đều sẽ

bỏ ra cái giá rất lớn để mua một con yêu thú, sau đó cho cậu tiến bổ.

Đến nỗi bao nhiêu năm nay khí lực của cậu không ngừng tăng lên, thể trạng cũng không ngừng phình ra.

Ở trong thôn, thân hình của cậu có thể nói là thuộc hàng nhất nhì.

Cho nên bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt cũng lóe lên vẻ không tự nhiên.

Đông Vương Công tự nhiên cũng thấy được vẻ không tự tại trên mặt tiểu gia hỏa.

Sau đó liền lắc đầu, hảo tâm nói một câu.

"Tuổi này thật sự không thích hợp ăn nhiều thịt như vậy, có lẽ cha con cũng không biết sẽ gây ra nhiều nguy hại như vậy cho con!" "Vốn tư chất của con có thể tiến thêm một bước, nhưng vì lúc nhỏ ăn quá nhiều thịt yêu thú, mà tạp chất trong những loại thịt yêu thú này cũng không được dùng thủ đoạn đặc biệt để loại bỏ, cho nên những tạp chất trong thịt yêu thú đó đã tích tụ lại trong cơ thể con!" "Ta tuy đã tẩy kinh phạt tủy cho con, nhưng hiệu quả không lý tưởng, sau này muốn có thành tựu cao hơn, phải dựa vào ý chí của cá nhân!" "Con đường sau này không ai giúp được đâu!" Nghe lời của Đông Vương Công, Vương lão đầu đang đứng bên cạnh cũng cảm thấy như rơi vào hầm băng, rồi ngẩng đầu nhìn con trai mình với vẻ không thể tin nổi.

Yêu thú mà ông bỏ ra cái giá rất lớn để mua về đã gây ra tổn thất không thể cứu vãn cho con trai.

Nếu biết trước sau khi ăn thịt yêu thú sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, có đánh chết ông cũng không bỏ ra số tiền lớn thế để mua thứ vô dụng này.

"Vậy công tử, con trai tiểu lão nhi có cách nào cứu chữa không?" Vương lão đầu lúc này cũng lo lắng vô cùng, hy vọng của cả gia đình

đều đặt hết lên người con trai.

Nếu con trai ông thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có mệnh hệ gì, vậy Vương gia phải làm sao?

Đông Vương Công đương nhiên cũng thấy được vẻ lo lắng trên mặt Vương lão đầu.

Hắn vẫy vẫy tay với ông, ý bảo hãy bình tĩnh lại.

Đợi sau khi mọi người trong phòng đều yên tĩnh, Đông Vương Công mới chậm rãi nói.

"Ta đã cho nó dùng đan dược, trục xuất phần lớn tạp chất trong kinh mạch ra ngoài rồi!" "Hiện tại tư chất của nó đã được nâng cao rất nhiều, nếu sau này muốn tiến thêm một bước nữa thì phải cưỡng ép rèn luyện thân thể, tiến hành mài giũa với cường độ cao, sau đó loại bỏ từng chút tạp chất trong cơ thể ra ngoài!" "Nếu có thể trục xuất toàn bộ những thứ vô dụng trong xương cốt ra, tư chất của nó có thể sẽ tiến thêm một bậc, ngày sau trở thành một tu luyện giả chân chính cũng không phải là không thể!" Vương Tiểu Hổ tuổi còn nhỏ, nghe lời Đông Vương Công nói chỉ cảm thấy trong lòng có chút chấn động, nhưng lại hoàn toàn không hiểu "tu luyện giả" mà Đông Vương Công nói có ý nghĩa gì.

Dù sao trong nhận thức của cậu, có thể trở thành kẻ lợi hại như tiểu bá vương trong thôn là đã đủ rồi.

Bây giờ vị đại ca ca trước mắt lại nói sau này cậu có thể trở thành tu luyện giả, điều này khiến cậu lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Vương lão đầu ở bên cạnh đương nhiên đã từng nghe nói về tu luyện giả, dù sao ông cũng là người bán dưa hấu bên đường.

Ông từng tiếp đãi không ít tu luyện giả, tự nhiên cũng nghe qua những lời đồn về họ.

Trong kinh thành cũng có mấy đại tu chân thế gia.

Những gia tộc đó đều là những tồn tại đỉnh cao, là những người mà người thường chỉ có thể ngưỡng vọng.

Bây giờ nghe công tử nói con trai mình cũng có thể trở thành tu luyện giả, sao có thể không khiến ông kích động?

Đến nỗi bây giờ Vương lão đầu nói chuyện cũng có chút run rẩy.

"Vậy công tử, tiếp theo tiểu lão nhi nên làm gì?" Vương lão đầu đã quyết định, nếu con trai có tư chất trở thành tu luyện giả, vậy dù có phải đập nồi bán sắt ông cũng sẽ chu cấp cho con trai trở thành tu luyện giả.

Đông Vương Công nghe ra ý trong lời của Vương lão đầu, mày cũng nhíu lại.

Hắn vốn định khuyên giải một phen, nhưng Vương Tiểu Hổ ở bên cạnh đã không thể chờ đợi được mà đứng dậy nói một câu.

"Đại ca ca, con thật sự có thể trở thành tu luyện giả sao?

Phải dùng cách gì mới có thể loại bỏ tạp chất trong cơ thể Tiểu Hổ, chỉ cần đại ca ca nói cho Tiểu Hổ biết, dù Tiểu Hổ có chịu khổ thế nào cũng được!" Đông Vương Công nghe lời của Vương Tiểu Hổ, có chút bất ngờ liếc nhìn cậu.

Sau đó lại chuyển tầm mắt về phía Vương lão đầu.

"Phải biết rằng, nếu làm theo những gì ta nói, điều đó có nghĩa là trong khoảng thời gian sắp tới, con trai ông có thể sẽ phải chịu sự khinh miệt của người khác, bị người khác coi thường, thậm chí là bị người khác cô lập!" "Cái giá như vậy, các ngươi có thể chịu đựng được không?" Nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt Vương lão đầu cũng lộ ra vẻ trầm tư, sau đó mới chuyển ánh mắt sang con trai mình, trưng cầu ý kiến của cậu.

Ở thế giới này, nam tử mười ba tuổi đã có thể xem là trưởng thành, bây giờ con trai ông cũng đã tám tuổi, thêm bốn năm năm nữa là có thể trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất.

Cho nên bây giờ trưng cầu ý kiến của con trai, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Vương Tiểu Hổ thấy ánh mắt của cha mình, liền vô cùng kiên định gật đầu với Đông Vương Công.

Chương 610

"Tiểu Hổ không có vấn đề gì, chỉ cần công tử nói cho Tiểu Hổ cách loại bỏ tạp chất trong cơ thể, dù gian khổ đến đâu, Tiểu Hổ cũng sẽ kiên trì đến cùng!" "Tốt, có khí phách!" Đông Vương Công thấy sự kiên định trong mắt Vương Tiểu Hổ, biết cậu nhóc này cũng là một người có nội tâm kiên cường.

Vì vậy liền gật đầu với cậu.

Sau đó, hắn từ trong không gian trữ vật lấy ra một cuốn sách.

Cuốn sách này chỉ giao phần đầu cho Vương Tiểu Hổ.

"Đây là một bản công pháp tu luyện nhục thể, chỉ cần ngươi dung hội quán thông bản công pháp này, ta có thể đảm bảo tạp chất trong cơ thể ngươi nhất định sẽ được loại bỏ sạch sẽ, ngày sau trở thành tu luyện giả cũng tuyệt không phải là không thể!" Nói xong, Đông Vương Công liền đặt cuốn sách lên bàn.

Vương Tiểu Hổ nhìn cuốn sách trên bàn, trong mắt cũng ánh lên vẻ khác lạ, sau đó liền đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Đông Vương Công.

Không đợi Đông Vương Công ngăn cản, cậu nhóc đã dập đầu ba cái thật kêu.

"Đại ân đại đức của công tử, Vương Tiểu Hổ khắc ghi trong lòng, ngày sau nếu có gì sai khiến, Vương Tiểu Hổ quyết không từ nan!" Đông Vương Công nghe tiểu tử này tuổi còn nhỏ mà đã có thể nói ra những lời tráng chí lăng vân như vậy, trong mắt cũng thoáng qua một tia ý cười, sau đó liền đích thân đỡ Vương Tiểu Hổ dậy.

"Tiểu tử ngươi tuổi còn nhỏ đã biết nói những lời hay ho như vậy,

phải biết rằng trước sức mạnh tuyệt đối, những lời này một chút tác dụng cũng không có!" Vương Tiểu Hổ nghe lời của Đông Vương Công, gật đầu một cách nửa hiểu nửa không, sau đó lại ngồi xuống bàn.

Cặp bé gái bên cạnh thấy sư phụ mình uy vũ như vậy liền vỗ tay tán thưởng.

Lúc này, phu nhân vừa đi xuống chuẩn bị thịt báo cũng bưng lên một đĩa thịt báo thơm nức mũi.

Khi thấy không khí trên bàn hòa hoãn như vậy, trong mắt bà cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc bà vừa rời đi, rõ ràng thấy mấy đứa con đối với Đông Vương Công có chút cảnh giác, nhưng bây giờ thấy Đông Vương Công ngồi đối diện phu quân, trong mắt mấy đứa trẻ đều lộ ra vẻ sùng kính, bà mới có chút ngỡ ngàng.

Vương lão đầu thấy thê tử đã làm xong thịt báo ban lan bưng lên, mới nở nụ cười, sau đó liền mời Đông Vương Công dùng bữa.

Đông Vương Công vốn không thích ăn thịt, vì vậy thấy Vương lão đầu chuẩn bị gắp thịt vào bát mình, hắn mới lắc đầu.

"Những thứ này đối với ta có cũng được không có cũng chẳng sao, thay vì vậy chi bằng để nó vào bụng các người đi, thứ này ẩn chứa linh khí cực kỳ dồi dào, đối với thân thể các ngươi cũng có chỗ tốt!" Vương lão đầu và thê tử nghe Đông Vương Công nói vậy, cả hai đều lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó khó hiểu nhìn Đông Vương Công.

"Miếng thịt này là Diệp công tử ban cho chúng tôi, bây giờ làm xong không có lý nào Diệp công tử lại không ăn, nếu ngài không động đũa, chúng tôi ăn cũng không ngon miệng!" Cô bé ngồi bên cạnh Đông Vương Công nghe cha mình nói vậy, liền tự ý đứng lên, sau đó dùng

dao nĩa cắt một miếng thịt báo đặt vào đĩa của Đông Vương Công.

"Sư phụ, cha con nói đúng đó, thịt là người lấy ra, nếu người không nếm thử một miếng trước, chúng con căn bản ăn không vô!" Đông Vương Công nghe hai cô nhóc trước mặt nói vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia ý cười, hai cô nhóc này rõ ràng thèm miếng thịt này đến chảy nước miếng rồi, vậy mà lại có thể nói ra những lời như vậy!

Có thể thấy, hai cô nhóc cũng là người cực kỳ lương thiện, vì vậy hắn cũng không từ chối hảo ý của cả gia đình, liền nuốt miếng thịt mà cô bé gắp cho.

Sau khi nếm thử hương vị trong đó, hắn mới mở mắt ra, sau đó gật đầu với Vương lão đầu và mấy người còn lại.

"Không ngờ tay nghề của Vương đại thẩm lại tốt như vậy, miếng thịt báo này sau khi được ngài chế biến, khẩu cảm tuyệt hảo, hương vị cũng cực kỳ thơm ngon!" Vương đại tẩu nghe Đông Vương Công khen như vậy, trên mặt lộ ra một vẻ ngại ngùng, lúc này Vương lão đầu thấy Đông Vương Công đã ăn thịt, mới cực kỳ hài lòng, sau đó lấy dao nĩa, chia cho mỗi đứa con một miếng.

"Vừa rồi Diệp công tử đã nói, thân thể các con còn nhỏ, không thích hợp ăn quá nhiều thịt thú, vì vậy, mỗi ngày chỉ cần bổ sung đủ năng lượng là được, không nên quá tham lam!" Mấy đứa trẻ nghe cha nói vậy đều ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa rồi Đông Vương Công đã phân tích lợi hại trong đó cho chúng, nên chúng cũng sẽ không ăn nhiều.

Sau khi ăn hết miếng thịt trong đĩa mà Vương lão đầu đưa cho, chúng liền không động đũa nữa.

Đông Vương Công thấy gia giáo của gia đình này tốt như vậy,

cũng bất giác gật đầu.

Quy củ trong nhà này tuy có hơi nhiều, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Có người lớn đi đầu, mấy người con bên dưới cũng trưởng thành cực kỳ đoan chính, phẩm hạnh cũng rất tốt, xem ra hai đệ tử này của hắn còn thú vị hơn hai tên kia nhiều.

Hai tiểu nha đầu này cũng đã được bản kiếm phổ kia thừa nhận, nghĩa là hai cô nhóc này tu luyện bản kiếm phổ, ngày sau nhất định sẽ vượt qua hai tên tiểu tử thối kia.

Bây giờ nghĩ đến việc hai tiểu nha đầu này có thể sánh với Trần Lan và Trần Nguyên, hắn có chút hưng phấn khó tả.

Hai tên kia sớm đã nên tìm người dạy dỗ cho tốt, cả ngày mục hạ vô nhân, kiêu căng hống hách.

Ngay cả sư phụ cũng không để vào mắt, bây giờ có người giúp hắn giáo huấn chúng, cũng là một chuyện rất tốt.

Ăn một bữa cơm ở nhà Vương lão đầu, ăn rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Vương đại thẩm liền đi xuống dọn dẹp bát đũa, Vương lão đầu đi ra ngoài phòng lấy một điếu thuốc, ung dung hút thuốc.

Vương Tiểu Hổ bây giờ đã bước vào cảnh giới võ giả, để làm quen với luồng sức mạnh mới trong cơ thể, cộng thêm miếng thịt báo ban lan vừa ăn vào ẩn chứa lượng lớn linh khí, hiện cũng đang tích tụ trong cơ thể cậu.

Cần phải nhanh chóng luyện hóa nó.

Vì vậy sau khi ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát, cậu liền ra sân luyện quyền.

Đông Vương Công đương nhiên cũng đi theo ra ngoài, phía sau hắn còn có hai chị em gái.

Hai chị em đứng sau lưng Đông Vương Công, mắt không chớp nhìn em trai mình luyện võ, còn Đông Vương Công thì đứng yên tại chỗ không nhúc nhích nhìn Vương Tiểu Hổ đánh quyền.

Thiên phú về võ kỹ của Vương Tiểu Hổ quả thực không ai sánh bằng, một bộ quyền pháp mà đã lĩnh ngộ được mấy phần tinh túy.

Đông Vương Công đứng bên cạnh xem cũng bất giác gật đầu.

Miếng thịt báo mà Vương Tiểu Hổ vừa ăn là phần ẩn chứa linh khí nhiều nhất, vì vậy bây giờ một luồng linh khí khổng lồ đang tích tụ trong kinh mạch của cậu, nếu có thể luyện hóa được nguồn năng lực này, thực lực chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới.

Cặp chị em gái bên cạnh thấy em trai mình đánh quyền hổ hổ sinh uy, trong mắt cũng lộ ra vẻ khao khát, cô em gái nhỏ hơn rụt rè kéo kéo áo Đông Vương Công.

Đông Vương Công cảm thấy có người kéo mình từ phía sau, quay đầu lại nhìn, khi phát hiện là hai cô bé đang kéo mình, trong mắt mới lộ ra một tia kinh ngạc.

Sau đó thấy trong mắt hai chị em lộ ra vẻ khao khát, hắn mới lắc đầu, giơ tay vỗ vỗ lên đầu hai đứa nhỏ.

"Đừng vội, đợi ta xem xong quyền pháp của em trai các con, sẽ đưa cho các con một bộ công pháp, rồi để các con đi tu luyện một phen!" "Tư chất của các con tốt hơn em trai không ít, ngày mai hắn là có thể đuổi kịp nó rồi!" Hai đứa nhỏ nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Sau đó liền chăm chú nhìn em trai đánh quyền không chớp mắt.

Đợi Vương Tiểu Hổ đánh xong một bộ quyền pháp, đầu đầy mồ

hôi.

Sau đó thở hổn hển một hơi, rồi nhìn Đông Vương Công với vẻ mong chờ.

Đông Vương Công bây giờ trong mắt cậu không khác gì thần tiên.

Cho nên sau khi đánh xong quyền, cậu sẽ tự nhiên nhìn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công đương nhiên cũng nhìn ra ý tứ trong mắt Vương Tiểu Hổ, sau đó liền bước đến trước mặt cậu.

"Đánh không tệ, chỉ là có vài chỗ dùng lực quá mạnh, đến nỗi làm tổn thương cơ bắp trên cánh tay!" Vừa nói, Đông Vương Công vừa đưa tay véo vào cánh tay Vương Tiểu Hổ.

"Hít!" Vương Tiểu Hổ bị Đông Vương Công véo như vậy, cả người cũng hít một hơi lạnh, sau đó đưa tay ôm lấy cánh tay mình, ngẩng đầu khó hiểu nhìn Đông Vương Công.

Chương 611

Đông Vương Công thấy vậy liền lùi lại hai bước, sau đó gật đầu với Vương Tiểu Hổ.

"Bộ quyền pháp này lúc mới bắt đầu luyện quả thực có thể giúp người ta cường thân kiện thể, nhưng bộ quyền pháp này cũng chỉ là công pháp mà phàm phu tục tử luyện tập thôi, đối với ngươi có hơi quá sơ cấp rồi!" "Bây giờ nhìn cho kỹ đây, ta sẽ dạy ngươi một bộ quyền pháp, bộ quyền pháp này có thể không ngừng tôi luyện cơ bắp và kinh mạch của ngươi!" "Dùng bộ quyền pháp này đánh xuống, không quá mười ngày là có thể thoát thai hoán cốt!" Nói rồi, Đông Vương Công liền bày ra tư thế, một bộ quyền pháp hổ hổ sinh uy liền được thi triển trong tay hắn.

Người trong nghề ra tay là biết có hay không.

Bộ quyền pháp mà Đông Vương Công đánh ra, không chỉ hành vân lưu thủy, uy lực phi phàm.

Trong đó có một số quyền kình đánh vào thân cây bên cạnh, khiến lá cây trên cành rơi lả tả, không chỉ vậy, những chiếc lá rơi xuống cũng không rơi xuống đất mà di chuyển theo hướng quyền kình của Đông Vương Công.

Sau đó liền thấy một quả cầu lớn bằng lá cây xuất hiện bên cạnh hắn.

Hai cô bé và Vương Tiểu Hổ nhìn bộ quyền pháp mà Đông Vương Công đánh ra, trong mắt mấy người đều lóe lên những ngôi sao nhỏ.

Vương lão đầu đang hút thuốc bên cạnh cũng trợn mắt há mồm, ngay cả tẩu thuốc trong tay cũng rơi xuống đất.

Đông Vương Công đánh xong bộ quyền pháp liền thu thế, sau đó quay đầu nhìn Vương Tiểu Hổ.

"Đã nhìn kỹ chưa?" Vương Tiểu Hổ nghe lời của Đông Vương Công, mới lúng túng gãi đầu, sau đó đỏ mặt, ngại ngùng nói.

"Vừa rồi lão sư đánh quá đặc sắc, đệ tử cứ nhìn mê mẩn, cho nên…" Đông Vương Công nghe Vương Tiểu Hổ nói vậy, cũng không trách mắng nhiều, mà đánh lại bộ quyền pháp vừa rồi một lần nữa.

"Tên của bộ quyền pháp này cũng rất đơn giản, gọi là Cơ Sở Quyền Pháp, hãy ghi nhớ bộ quyền pháp này trong lòng, mỗi ngày đánh một lần, đối với thân thể ngươi có lợi ích rất lớn!" Nói xong với Vương Tiểu Hổ, Đông Vương Công liền quay đầu nhìn Vương lão đầu cũng đang có chút ngây ngốc ở bên cạnh.

"Bộ quyền pháp này ông cũng có thể tu luyện, đối với việc cường thân kiện thể rất có tác dụng!" Vương lão đầu nghe Đông Vương Công nói vào lúc này, cả người cũng từ trên ghế đứng dậy.

Sau đó lúng túng đi đến trước mặt Đông Vương Công.

"Cái này… ta bây giờ đã lớn tuổi thế này rồi, thật sự có thể luyện võ sao?" Đông Vương Công nghe vậy gật đầu, sau đó chắp hai tay sau lưng, nhìn cây đào trong sân.

"Con người tu luyện cũng giống như một cái cây vậy, phải tranh với trời, nó mọc ở đây, ông cũng không quản không hỏi, nhưng nó vẫn có thể lớn lên như vậy, đó chính là biểu hiện của việc đấu với trời, đừng vì nghĩ mình già rồi không còn sức mà từ bỏ!" "Cứ tu luyện cho tốt, tuy không thể trường sinh bất lão, nhưng kéo dài tuổi thọ thì không vấn đề gì!" Vương lão đầu nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một vẻ kiên định, sau đó liền gật đầu với Đông Vương Công.

“Công tử yên tâm, lão đầu ta hiểu rồi, từ hôm nay trở đi, lão đầu này cũng sẽ nhặt lại võ học đã bỏ xuống!” Vương lão đầu thực ra là một người có lòng địa lương thiện, bây giờ nghe lời của Đông Vương Công, trong lòng tự nhiên cũng nảy sinh một tia hy vọng, bây giờ con trai còn nhỏ, tự nhiên ông muốn ở bên con thêm vài năm.

Bây giờ nghe Đông Vương Công nói cường thân kiện thể có thể kéo dài tuổi thọ, tự nhiên sẽ không từ chối.

Đông Vương Công thấy Vương lão đầu đã thông suốt, mới cực kỳ hài lòng gật đầu, sau đó liền chuyển tầm mắt sang hai cô nhóc.

“Hai đứa theo ta!” Hai cô nhóc đã mười tuổi.

Gân cốt trong cơ thể phần lớn đã cố định, nếu không dùng thủ đoạn đặc biệt, hai cô nhóc sau này có thể sẽ phải chịu khổ nhiều hơn bây giờ.

Mặc dù tư chất của hai tiểu nha đầu không tệ, nhưng người có thể phát hiện ra tư chất không tệ ở thế giới này lại ít đến đáng thương.

Nếu không phải hắn theo Vương lão đầu đến thôn này, hai cô nhóc có thể đã bị mai một rồi.

Cho nên bây giờ quả thực phải tốn chút công sức, đả thông kinh mạch trong cơ thể hai đứa.

Nếu không, thành tựu sau này của chúng cũng sẽ rất có hạn.

Hai tiểu nha đầu nghe Đông Vương Công muốn ra tay với mình, trong mắt đều lộ ra một tia hy vọng, sau đó không chút do dự đi theo Đông Vương Công ra khỏi thôn.

Sau khi ra khỏi thôn, nhìn thế giới bên ngoài, hai chị em trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô em gái nhỏ hơn thốt lên một tiếng kinh ngạc.

“Không ngờ bên ngoài thôn lại đẹp như vậy!” Lúc này đang là ban đêm, những ngôi sao trên trời đặc biệt sáng, không chỉ vậy, một vầng trăng tròn cũng chiếu rọi trên không trung, đẹp vô cùng.

Trong rừng có rất nhiều đom đóm, phát sáng trong đêm tối.

Hai chị em nhìn thấy cảnh tượng đẹp nhất, đều có vẻ như si như say.

Đông Vương Công thấy hai cô nhóc lộ ra vẻ mặt như vậy, cũng thở dài một hơi, sau đó liền giơ tay vỗ vỗ vai hai đứa.

“Đừng quên mục đích ta bảo các con ra đây, không phải để các con ở đây ngắm cảnh, theo ta vào rừng đi!” “Vâng, sư phụ!” Hai tiểu nha đầu nghe lời của Đông Vương Công, mới thu lại tâm thần, sau đó đi theo Đông Vương Công vào trong rừng cây.

Sau khi vào rừng, Đông Vương Công mới bảo hai cô bé ngồi khoanh chân trên đất.

Hai đứa nhỏ tuổi đã lớn, nếu không cưỡng ép dùng linh lực tẩy rửa lại gân cốt trong cơ thể một lần.

Chỉ dùng đan dược để chúng tự tẩy đi tạp chất trong cơ thể, không biết sẽ mất bao nhiêu năm.

Mà hắn không thể chờ lâu như vậy.

Vì vậy hắn đã dùng một phương pháp khá mạo hiểm, đó là dùng linh lực trong cơ thể mình giúp hai tiểu nha đầu tẩy kinh phạt tủy.

Hai tiểu nha đầu nghe lời của Đông Vương Công, liền yên lặng ngồi khoanh chân trên đất.

Sau đó liền cảm giác trong cơ thể đột nhiên tràn vào một luồng nhiệt.

Luồng nhiệt này lưu chuyển trong cơ thể chúng, giống như đang

bơi lội trong nước, vô cùng thoải mái.

Đông Vương Công thấy hai cô nhóc lộ ra vẻ mặt đó, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, sau đó liền trầm tâm tĩnh thần giúp hai tiểu nha đầu tẩy kinh phạt tủy.

Nửa đêm đã sắp qua.

Đông Vương Công cũng cuối cùng từ trên đất đứng dậy.

Hắn cúi đầu nhìn tư chất của hai tiểu nha đầu, cực kỳ hài lòng gật đầu, sau đó từ trong không gian trữ vật lấy ra hai thanh kiếm sắt tương đối bình thường.

"Hai thanh kiếm này là quà vi sư tặng cho các con, từ hôm nay trở đi, nhất định phải đeo hai thanh kiếm này trên người!" Hai tiểu nha đầu nghe lời của Đông Vương Công đều không chút do dự làm theo.

Đông Vương Công thấy hai cô nhóc đeo kiếm trên người, mới cực kỳ hài lòng.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi, về đi!" Khi Đông Vương Công bảo chúng về, trong mắt hai cô nhóc đều lộ ra vẻ không nỡ, lớn lên đây là lần đầu tiên chúng ra khỏi thôn.

Nếu không phải Đông Vương Công thúc giục, tối nay chúng chắc chắn sẽ ở bên ngoài cả đêm.

Nhưng bây giờ Đông Vương Công đã lên tiếng, chúng cũng chỉ có thể làm theo.

Khi theo Đông Vương Công về thôn, mới phát hiện cha mẹ đang đợi trong sân.

Không chỉ vậy, em trai chúng cũng đang đánh quyền trong sân, không hề nghỉ ngơi.

Hai tiểu nha đầu nhìn thấy cảnh này, hốc mắt cũng lập tức ươn

ướt, cuối cùng chúng đã hiểu, tại sao sư phụ lại bảo chúng về.

Chương 612

Cho nên khi hai cô nhóc thấy cảnh này, thực sự không nhịn được, liền nhào vào lòng cha mẹ.

"Cha, mẹ, sao lại ở đây đợi con, sao không đi nghỉ ngơi!" Vương lão đầu và Vương đại thẩm nghe con gái nói vậy, cũng giơ tay vỗ vỗ lên đầu nó.

"Các con không về, hai ta ngủ được sao?" Đông Vương Công ở đây nhìn thấy cảnh này, trong mắt cũng lộ ra một cảm xúc khác lạ, sau đó liền thi triển thân hình, từ trong tiểu viện này bay lướt ra ngoài.

Một đại nam nhân quả thực không thích hợp ở nhà người khác, huống hồ gia đình này cũng khá nghèo, phòng trong nhà cũng ít.

Nếu hắn tiếp tục ở lại đây, thật sự không dễ sắp xếp.

Vì vậy hắn liền tự giác rời đi.

Vương lão đầu và Vương đại thẩm nói chuyện với con gái xong liền định bảo Đông Vương Công cùng vào nhà nghỉ ngơi.

Chỉ là khi quay đầu lại, lại phát hiện Đông Vương Công sớm đã không còn bóng dáng.

"Vị công tử này thật kỳ lạ, lại thông tình đạt lý như vậy, thật không biết chúng ta đã tu mấy kiếp phúc mới có thể gặp được ân nhân lớn như vậy…" Vương đại thẩm nhìn Đông Vương Công rời đi, mới buồn bã quay đầu nhìn Vương lão đầu một cái, sau đó cảm thán một câu.

Vương lão đầu nghe lời thê tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ không tự nhiên, sau đó đưa tay xoa xoa đầu bà.

"Nhìn bà nói kìa, công tử vốn là một người tâm thiện, thấy một

mình ta ở bên kia bán dưa hấu, cho nên mới cho ta nhiều linh thạch như vậy, sau đó còn ở bên cạnh ta bán hết cả xe dưa!" "Không chỉ vậy, chỉ cần Diệp công tử ở bên cạnh ta, ta cảm giác bán đồ đặc biệt có sức, bán rất nhanh, cả xe dưa hấu hôm nay mới có thể bán hết được!" Vương Tiểu Hổ và cặp chị em bên cạnh nghe cha nói vậy, đều nhìn nhau, sau đó đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một vẻ kiên định.

Vị công tử mà cha mẹ nói, bây giờ không nghi ngờ gì là ân nhân lớn nhất của gia đình, không chỉ vậy, trong lòng hai cô bé, Đông Vương Công đã trở thành sư phụ, cha của chúng.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, cho nên ngày sau đối với Đông Vương Công nhất định sẽ cung kính như đối với cha, không có nửa điểm vượt quá.

Chuyện của Vương gia, Đông Vương Công tự nhiên không biết, sau khi rời khỏi thôn Vương gia, hắn liền tùy tiện tìm một cây đại thụ ở bên ngoài, sau đó nhảy lên, gối đầu lên thân cây, nhìn những vì sao trên trời.

Hôm nay ở thôn Vương gia cảm xúc rất nhiều, đặc biệt là gia đình trong đại viện Vương gia, thực sự khiến hắn xúc động.

Dù sao hắn đã nhiều năm không trải nghiệm sự ấm áp như vậy, bây giờ thấy cảnh tượng đó trên người gia đình Vương gia, không thể không động lòng.

Lúc này nằm ngửa trên thân cây, nhớ lại tất cả những gì đã thấy ở Vương gia, trong lòng cũng không rõ tư vị.

Cảnh tượng như vậy cũng đã gợi lại đoạn quá khứ sâu nhất trong ký ức của hắn.

Đó là trước khi hắn có được ngón tay vàng, chìm nổi trong thế

giới hiện thực.

Lúc đó hắn cũng bình thường như người nhà Vương gia.

Nhưng hắn không hạnh phúc như người nhà Vương gia, không có cha, không có mẹ, càng không có anh chị em, chưa bao giờ nếm trải tình thân.

Cho nên bây giờ thấy người nhà Vương gia hòa thuận như vậy, trong mắt mới lộ ra vẻ mặt đó.

Việc hắn nhận hai chị em nhà Vương gia làm đồ đệ, nguyên nhân quan trọng nhất không phải vì bản kiếm phổ kia đột nhiên dị động, mà là vì từ trên người hai chị em, hắn đã nhìn thấy một loại tình thân mà hắn chưa bao giờ trải nghiệm.

Lúc đầu nhận Trần Nguyên và Trần Lan cũng có mối quan hệ này trong đó.

Bây giờ thấy hai chị em cũng giống như Trần Lan và Trần Nguyên, lúc hai người tư chất còn tốt hơn, mới nảy sinh ý định thu làm đồ đệ.

Ngày sau có mấy tiểu tử này ở bên cạnh, ngày tháng của hắn cũng sẽ không quá khó khăn.

Đợi sau khi hai tên Trần Lan và Trần Nguyên xử lý xong chuyện của Trần gia, hắn sẽ dẫn hai cô nhóc, cùng hai tên kia rời khỏi đây.

Mấy đứa này đều cần phải rèn luyện, chỉ có trải qua sự tôi luyện của sinh và tử, mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Người mà hắn dạy dỗ đều phải là những tồn tại danh chấn một phương, nếu thực lực quá yếu, đó không phải là làm mất mặt hắn sao.

Cho nên chỉ cần hắn nhận làm đồ đệ, đều sẽ toàn tâm toàn ý dạy dỗ. … "Nhị tỷ, theo tốc độ này của chúng ta, phải bao lâu nữa mới

đến kinh thành?" Không giống như Đông Vương Công, Trần Nguyên và Trần Lan lúc này cảm thấy vô cùng uất ức.

Trên đường đi hoàn toàn có thể dùng pháp thuật để đi, nhưng Đông Vương Công lại dặn dò trên đường, nhất định phải dựa vào sức lực của bản thân để đi đến kinh thành.

Điều này khiến họ khó hiểu.

Học võ để làm gì?

Không phải là để tiện lợi hơn sao?

Nhưng bây giờ có thực lực cao như vậy, Đông Vương Công lại bảo họ phải dựa vào năng lực của mình để đến kinh thành.

Đây không phải là tốn rất nhiều thời gian sao?

Làm như vậy cũng có chút được không bù mất, cho nên bây giờ hắn thực sự có chút không hiểu rốt cuộc Đông Vương Công có ý gì.

Đặc biệt là bây giờ cưỡi ngựa tuy có thể ngày đi ngàn dặm, nhưng khoảng cách đến kinh thành còn một đoạn thời gian dài.

Nếu có thời gian đó, không bằng ở bên cạnh Đông Vương Công học tập kiếm pháp cho tốt, cho nên Trần Nguyên thấy con đường phía trước không có điểm cuối, liền quay người hỏi nhị tỷ.

Trần Lan nghe lời của Trần Nguyên, quay đầu nhìn đệ đệ một cái, sau đó lắc đầu.

"Chuyện này ta cũng không biết, theo tốc độ ngày đêm kiêm trình của chúng ta hiện tại, muốn đến kinh thành chắc cũng phải mất nửa tháng!" Nửa tháng?

Trần Nguyên nghe lời của Trần Lan, trong mắt cũng thoáng qua một tia trầm tư, sau đó mới nhìn con đường đêm phía trước.

Ngày đêm kiêm trình, căn bản không có nghỉ ngơi, một mạch đi

đường cũng đủ khổ cực rồi, không ngờ còn phải mất nửa tháng mới đến kinh thành.

Với tốc độ của sư phụ, e rằng bây giờ sớm đã đến kinh thành rồi, cũng không biết sư phụ bây giờ rốt cuộc đang làm gì.

"Nhị tỷ, lão sư bây giờ đang làm gì, có phải đang ở góc nào đó làm chuyện xấu không?" Trần Nguyên rất hiểu con người của Đông Vương Công, sư phụ người này một khi nổi giận thì vô cùng đáng sợ, sư phụ tuy bề ngoài chính kinh, nhưng nội tâm lại có một ác ma.

Vì vậy không ai biết bước tiếp theo hắn sẽ làm gì, cho nên bây giờ sau khi đưa ra nghi vấn này liền quay đầu nhìn Trần Lan, Trần Lan nghe lời của Trần Nguyên, cũng gật đầu đồng tình.

"Ta cũng có cảm giác này, luôn cảm thấy tên đó ở kinh thành chắc chắn đã làm ra chuyện gì đó phi thường, lần này vào kinh thành, e rằng chúng ta cũng sẽ gặp phải phiền phức!" "Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ?" Trần Nguyên ở bên cạnh nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ không thể tin nổi, sau đó lại lắc đầu.

"Có kẻ thù thì sao chứ, với năng lực của sư phụ, những người đó chẳng qua chỉ là một đám tép riu thôi, có thể lật được sóng lớn trong tay sư phụ sao?" Trần Lan nghe những gì Trần Nguyên nói, liền lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó mới cẩn thận nói.

"Đừng quên sư phụ trước khi đi đã dạy chúng ta, tuyệt đối không được coi thường bất kỳ ai, bây giờ ngươi đã phạm phải đại kỵ, nếu để sư phụ biết, chắc chắn sẽ bị lão nhân gia người trách phạt!" Trần Nguyên nghe nhị tỷ nói một cách nghiêm túc như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó liền liên tục xua tay.

"Cứ coi như ta chưa nói gì, ta vừa rồi cũng chỉ là có chút tâm thần rối loạn thôi, cho nên mới có một câu hỏi như vậy, nhị tỷ ngàn vạn lần đừng để trong lòng, cũng đừng nói chuyện này cho sư phụ, nếu

không lão nhân gia người nhất định sẽ không tha cho ta!" Trần Lan nghe lời của Trần Nguyên, quay đầu liếc hắn một cái, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, rồi liền phi ngựa đi nhanh.

Trần Nguyên ở phía sau nhìn sự chuyển biến của nhị tỷ trong khoảng thời gian này, trong mắt cũng lộ ra một tia ý cười, quả nhiên sư phụ đối với nhị tỷ có cảm giác chế phục bẩm sinh.

Nhị tỷ cũng là người mệnh lệnh của ai cũng không nghe, bây giờ có thể bị sư phụ hàng phục, có thể thấy được năng lực của sư phụ.

Chương 613

Vì vậy bây giờ thấy nhị tỷ cũng lao nhanh về phía trước, hắn mới thúc con ngựa dưới thân, đuổi kịp nhị tỷ.

"Lão đại, hai tên kia đã xuất hiện trong tầm mắt của chúng ta, có cần ra tay ngay bây giờ không!" Cách Trần Lan và Trần Nguyên không xa, mấy bóng người đột nhiên nhanh chóng lộ ra, khi thấy Trần Nguyên và Trần Lan phi ngựa qua bên cạnh, trong mắt đều thoáng qua một tia sát ý.

Những người này có người mặc phục sức màu vàng, cũng có người mặc phục sức màu xanh lục.

Xem ra những người này là người mà Trần gia chủ gia phái tới để ám sát Trần Lan và Trần Nguyên.

Người dẫn đầu nghe lời của thủ hạ, mày cũng nhíu chặt lại, sau đó liền chuyển tầm mắt lên hai người ở phía trước không xa.

Sau đó giơ tay ra hiệu.

"Tất cả mọi người cùng xuất kích, hai người này nhất định phải chém giết, mang đầu về!" "Vâng, lão đại!" Những người phía sau nghe thủ lĩnh ra lệnh, tất cả đều tinh thần phấn chấn, sau đó liền rút bội kiếm bên hông, lao nhanh về phía Trần Lan và Trần Nguyên.

Thực lực của những người này vốn đã cao.

Cộng thêm trước khi đi đã uống bí dược.

Gia tộc đã nghiêm khắc dặn dò, hai người này nhất định phải toàn lực ra tay, không được có một chút lơ là.

Mặc dù những người này không hiểu tại sao gia chủ lại đối với hai người trẻ tuổi này cẩn thận như vậy, nhưng mệnh lệnh của gia

chủ thì phải tuân theo.

Trần Lan và Trần Nguyên đang phi nhanh trên đường, khi cảm ứng được khí tức truyền đến từ phía sau, Trần Nguyên và Trần Lan đều dừng bước, sau đó cảnh giác nhìn về phía sau.

Trần Lan thấy Trần Nguyên cũng dừng lại, hai người nhìn nhau một cái, sau đó đều gật đầu với đối phương.

"Đám người này thật khó đối phó, hết tốp này đến tốp khác, thật không có hồi kết!" Trần Nguyên nhìn mấy bóng người đang lao về phía mình từ phía sau, trong mắt cũng thoáng qua một tia không kiên nhẫn, sau đó liền định xông lên phía trước giải quyết đám người này.

"Chậm đã, khí tức của đám người này có chút không đúng!" Khi Trần Nguyên định xông ra, Trần Lan ở phía sau đột nhiên bảo Trần Nguyên dừng lại.

Trần Nguyên nghe lời nhị tỷ cũng dừng lại, sau đó liền nhìn về phía sau một cái, khi thấy linh lực tuôn ra từ trên người mấy hắc y nhân, hai mắt cũng lập tức thoáng qua một tia kinh ngạc.

Đám người này lợi hại như vậy, người của Trần gia cũng quá coi trọng mình rồi, ngay cả cường giả Địa giai cũng phái ra.

Thực lực của đám người này toàn bộ đều ở Địa giai, ngay cả một cao thủ Huyền giai cũng không có.

Đây cũng là một trận chiến cực kỳ khó đánh, một chút sơ sẩy có thể sẽ bỏ mạng ở đây.

Trần Lan thấy khí thế lộ ra từ trên người mấy người, liền lo lắng nhìn Trần Nguyên bên cạnh.

"Ta ở đây kéo dài thời gian, ngươi mau tìm cơ hội rời đi!" Trần Nguyên nghe những gì nhị tỷ nói, trong mắt cũng lộ ra một tia phẫn nộ.

“Nhị tỷ, tỷ biết bây giờ tỷ đang nói gì không, tỷ thấy đệ là người như vậy sao, ta có thể bỏ tỷ lại đây sao?” “Đừng ở đây nói nhảm nhiều nữa, chỉ có ngươi thoát ra ngoài mới có thể nói cho sư phụ biết, rốt cuộc là ai đã ra tay độc ác với chúng ta, chỉ có ngươi thoát ra ngoài, sư phụ mới có khả năng báo thù cho chúng ta!” Trần Lan thấy đệ đệ mình lại bắt đầu nổi nóng, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Đám người kia sắp đến gần rồi, nếu không quyết đoán, e rằng hôm nay không ai chạy thoát được.

Khi trong mắt Trần Lan lộ ra một tia quyết tuyệt, trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người này động tác thập phần cứng nhắc, toàn thân đều do gỗ tạo thành.

Trần Lan và Trần Nguyên thấy bóng người này đột nhiên xuất hiện trước mặt, hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia vui mừng.

Xem ra sư phụ bảo họ một mình đến kinh thành, cũng đã để lại hậu thủ.

Nếu sư phụ của họ không để lại sức mạnh bảo vệ, sao có thể để họ một mình lên đường.

Huống hồ sư phụ lúc lâm đi còn cho họ mấy thứ.

Mấy thứ đó đối phó với đám người này chắc cũng thừa sức.

Vì vậy, khi thấy khối gỗ lớn này xuất hiện trước mặt, trong lòng hai người đều yên tâm.

“Nếu đám người này không biết điều, vậy ta sẽ cho các ngươi thấy thực lực của ta, cũng để người của Trần gia bản gia thu dọn cho tốt, ta bây giờ phải đi tìm các ngươi báo thù rồi!” Trần Lan nghe những gì đệ đệ nói, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, sau đó lớn tiếng

hét lên.

"Được!" "Hôm nay sẽ cho các ngươi thấy thực lực của hai chị em ta!" Trần Lan nói xong liền cùng Trần Nguyên xông vào chiến trường, đám người đối diện, thấy Trần Nguyên và Trần Lan hai chị em không lùi mà tiến, đặc biệt là khi thấy trước mặt Trần Lan và Trần Nguyên xuất hiện khối gỗ lớn kia, trong mắt tất cả mọi người đều xuất hiện một tia cảnh giác.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ hôm nay chỉ là một nhiệm vụ tương đối bình thường, có thể dễ dàng hoàn thành, mặc dù Xích Tự Doanh phái đi lần trước toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Nhưng trong mắt họ, đó cũng chỉ là một tai nạn thôi.

Nhưng bây giờ thấy hai chị em đột nhiên lộ ra chiến lực mạnh mẽ như vậy, trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra một tia thận trọng.

"Xem ra lần trước người của ta thất bại cũng không phải không có nguyên nhân, tất cả mọi người đề cao cảnh giác, nhất định phải mang đầu của hai tên này về!" "Vâng, đại nhân!" Những người xung quanh nghe lão đại nói vậy, trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra một vẻ kiên định, sau đó hai loại phục sức màu sắc khác nhau chia làm hai đường, trong đó bóng người màu xanh lục xông về phía khối gỗ lớn kia, còn người màu vàng thì xông về phía Trần Nguyên và Trần Lan.

Trần Lan và Trần Nguyên thấy đám người này phân công hợp tác, trong mắt cũng lộ ra một tia khinh thường, sau đó liền hợp tác với Trần Lan, giải quyết từng người một.

Thứ mà Đông Vương Công để lại lúc đi, vốn không phải vật tầm thường, đối phó với đám võ giả này tự nhiên thừa sức.

Chỉ cần không có cường giả Ngự Kiếm Cảnh xuất hiện, hoàn toàn sẽ không có chuyện gì.

Trần Lan và Trần Nguyên sau khi giải quyết xong mấy người, quay đầu lại nhìn khối gỗ lớn kia, khi thấy những người mặc y phục màu xanh lục bị khối gỗ lớn kia đánh cho tan tác, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Thực lực của những người mặc y phục màu xanh lục này toàn bộ đều ở Địa giai đỉnh phong.

Không ngờ lại bại trong tay khôi lỗi mà sư phụ làm ra.

Sau khi khôi lỗi gỗ giết chết tất cả mọi người có mặt, Trần Lan và Trần Nguyên mới hoàn hồn, sau đó hai người nhìn nhau một cái.

Sau đó liền đi đến trước mặt khôi lỗi, vốn định cảm ơn ơn cứu mạng của khôi lỗi, nhưng không ngờ khôi lỗi sau khi làm xong việc cần làm, liền nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Thao tác này khiến Trần Lan và Trần Nguyên trợn mắt há mồm.

"Nhị tỷ, thực lực của sư phụ không phải là có chút quá lợi hại rồi sao, khôi lỗi tùy tiện làm ra cũng phải có thực lực Thiên giai đỉnh phong rồi chứ!" Trần Lan nghe lời của đệ đệ, cũng bất giác gật đầu.

Quả thực, thực lực mà khôi lỗi kia thể hiện ra quả thực đã vượt qua Thiên giai.

Không ngờ năng lực của sư phụ lại mạnh như vậy.

Còn phái một cao thủ như vậy ở bên cạnh bảo vệ.

"Được rồi, trên đường chắc sẽ không thái bình, chúng ta nên đổi một con đường khác để đến kinh thành, mau chóng hội hợp với sư phụ!" Trần Nguyên nghe lời nhị tỷ, cũng âm thầm gật đầu.

Trên đường đi từ khi ra khỏi thành Ngân Châu đã liên tục gặp phải phiền phức.

Bây giờ ngay cả cường giả Địa giai đỉnh phong cũng xuất hiện.

Chương 614

Nếu cứ tiếp tục đi một cách cà lơ phất phơ như vậy, e rằng chưa đến kinh thành người đã chết trước rồi.

Cho nên bây giờ nghe lời nhị tỷ, hắn cũng đồng ý lập tức đổi đường.

Hai người thương lượng xong liền đổi một con đường gần hơn, sau đó hai người liền thừa dịp đêm tối tiếp tục đi đường.

Trên thân cây, Đông Vương Công đột nhiên mở mắt.

Sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về một hướng nào đó.

Bởi vì trong thần thức của hắn, đột nhiên có hai đốm lửa nhỏ nhảy lên.

Khi Trần Nguyên và Trần Lan rời đi, hắn đã cho họ mấy thứ hộ thân.

Trong đó có lệnh bài bảo mệnh mà hắn để lại.

Hắn đã thêm khí tức của mình và tinh huyết của Trần Nguyên, Trần Lan vào trong đó.

Cho nên dù cách xa đến đâu, hắn cũng có thể cảm nhận được mọi tình huống của hai đứa nhỏ.

Hai đốm lửa nhỏ trong đầu đột nhiên nhảy lên, chứng tỏ hai đứa kia chắc chắn đang chiến đấu.

Linh lực trong cơ thể có chút không ổn định.

Nhưng may là không có nguy hiểm đến tính mạng.

Hai đốm lửa nhỏ trong thần thức cũng chỉ rung động hai cái, không hề dập tắt, cũng không hề yếu đi.

Chứng tỏ Trần Nguyên và Trần Lan không hề bị thương trong chuyện này.

Cảm nhận được tình hình trong thức hải, Đông Vương Công liền từ trên thân cây nhảy xuống, đứng trên đất, sau đó lạnh lùng nhìn về phía xa.

"Người của thế giới này cũng nóng vội như vậy, thủ đoạn sử dụng y như nhau, thật không có một chút mới mẻ nào!" Trên đất vươn vai một cái, Đông Vương Công cũng không có ý định tiếp tục nghỉ ngơi, ngẩng đầu nhìn trời, lúc này trời bắt đầu dần sáng, chắc không bao lâu nữa, trời sẽ sáng hẳn.

Lúc đó cũng phải bắt đầu huấn luyện hai tiểu nha đầu rồi.

Hy vọng hai tiểu nha đầu dưới sự huấn luyện của hắn, đến khi Trần Lan và Trần Nguyên đến, hai tiểu nha đầu có thể đấu được vài chiêu với chúng.

Dù sao hai tiểu nha đầu cũng là người được bản kiếm phổ trong đầu kia chọn, và cũng cực kỳ phù hợp với kiếm pháp được khắc trong bản kiếm phổ.

Có thể tu luyện kiếm pháp cực kỳ phù hợp với mình, tiến bộ nhất định sẽ thần tốc.

Bây giờ hắn cũng thực sự tò mò, hai tiểu nha đầu kia rốt cuộc có thể trưởng thành đến mức nào?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng trong tay mình có thể xuất hiện bốn cao thủ dùng kiếm đỉnh cao, Đông Vương Công lại có chút vui mừng.

Chỉ ở một vương quốc nhỏ bé, hắn đã phát hiện ra nhiều mầm non tu luyện kiếm thuật tốt như vậy.

Vậy ở những hoàng triều, đế triều cao cấp hơn Lạc Nhật vương quốc, không phải sẽ có những mầm non tốt hơn sao?

Sau khi đến thế giới này, thực lực của Đông Vương Công cũng tăng vùn vụt, hắn không thể ước tính được thực lực của mình có thể đạt đến mức nào.

Ít nhất ở vương quốc này và các hoàng triều xung quanh, đều khó tìm được đối thủ rồi.

Cho nên trên đường đi cũng cực kỳ cô đơn, nếu bên cạnh không có mấy người thú vị đi cùng, có lẽ hắn cũng sẽ chết vì khô khan.

Cho nên mới quyết định ở thành Ngân Châu thu nhận Trần Nguyên và Trần Lan.

Hôm nay lại thu thêm hai tiểu nha đầu làm đồ đệ, thực sự vượt quá dự liệu của hắn.

Vốn tưởng rằng thu hai đồ đệ là đủ rồi, nhưng đồ đệ đều tự tìm đến cửa, không thể nào từ chối không công được, tư chất của hai tiểu nha đầu kia cũng quả thực không tệ.

Nếu dạy dỗ cho tốt, thành tựu sau này của chúng chắc chắn sẽ không thấp.

Hắn là một người yêu quý nhân tài.

Có mầm non tốt như vậy ở trước mặt, tự nhiên không thể từ chối.

Nhưng tối qua hai tiểu nha đầu kia vốn nghỉ ngơi muộn, nếu hôm nay lại gọi chúng dậy luyện võ sớm như vậy, thân thể chúng chắc chắn cũng không chịu nổi.

Vì vậy Đông Vương Công thấy trời đã sáng, nhưng lại không đi về phía Vương gia.

Hắn tu luyện tại chỗ một lúc.

Khi hắn đang ngồi khoanh chân, một vật nhỏ trên cánh tay đột nhiên từ trong lòng hắn bò ra.

Sau đó thập phần cảnh giác nhìn xung quanh, khi chuyển tầm mắt lên người Đông Vương Công, tiểu tử kia không thể chờ đợi được mà nhảy lên vai Đông Vương Công.

Nó lè cái lưỡi hồng hào ra, liếm liếm mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công vốn đang tu luyện, bị tiểu tử này quấy rầy, cả người nhập định cũng không được, chỉ có thể mở mắt ra.

Sau đó nhìn vật nhỏ đang đứng trên vai mình.

Trong mắt cũng thoáng qua một tia không vui.

Sau đó liền giơ tay bắt lấy vật nhỏ màu trắng trong tay.

"Thứ quỷ quái nhà ngươi hại bản công tử suýt nữa bị người ta truy sát đến chết, bây giờ nên lấy cái gì để bồi thường cho bản công tử!" "Hay là bản công tử nướng ngươi lên ăn?" Câu nói của Đông Vương Công vừa dứt, vật nhỏ trong tay hắn trong mắt lộ ra một tia kinh hãi, móng vuốt nhỏ đột nhiên duỗi ra, vung vẩy hai cái về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy tiểu tử này thông minh như vậy, càng nảy sinh ý định trêu chọc nó.

"Chỉ là thân hình nhỏ bé của ngươi, bản công tử cũng không đủ ăn a…" Vật nhỏ nghe lời của Đông Vương Công liền vội vàng gật đầu.

Nó biết tay chân nhỏ bé của mình căn bản không đủ cho người ta nhét kẽ răng, cho nên giữ lại nó mới là tốt nhất.

Đông Vương Công cuối cùng cũng có thể khẳng định vật nhỏ trước mắt này có thể hiểu được lời hắn nói.

Đặc biệt là khi ở kinh thành, tên này đột nhiên bộc phát ra ngũ sắc thần quang.

Bây giờ hắn càng thêm tò mò, sau đó liền giơ vật nhỏ lên trước

mắt mình.

Nhưng nhìn trái nhìn phải vẫn cảm thấy vật nhỏ này không có gì đặc biệt.

Bây giờ hắn có chút không hiểu, nếu thứ này không có gì đặc biệt, tại sao lại bộc phát ra uy lực lớn như vậy, tốc độ hấp thu linh lực hung mãnh đến thế.

Chương 615

Bây giờ sau khi thấy được thuật thần kỳ của vật nhỏ này, hắn lại mang theo tâm trạng tò mò lấy ra hai quả trứng trong không gian trữ vật.

Vật nhỏ bên cạnh thấy hai quả trứng trong tay Đông Vương Công, một đôi mắt đang buồn ngủ đột nhiên sáng lên.

Sau đó liền nhảy lên một quả trứng.

Nó nhảy múa trên đó.

Trông có vẻ rất vui.

Đông Vương Công thấy bộ dạng này của tiểu bất điểm, vẻ kinh ngạc trong mắt càng sâu.

Chỉ là không đợi hắn hoàn hồn, hai quả trứng hắn lấy ra đột nhiên có vết nứt.

Đông Vương Công thấy hiện tượng này, vừa định ngăn cản.

Không đợi hắn ra tay, hai quả trứng đã hoàn toàn nứt ra.

Khi Đông Vương Công thấy thứ bên trong hai quả trứng bò ra, cũng không đáng sợ như quả trứng đầu tiên.

Không có ngũ sắc thần quang, cũng không có tường thụy giáng lâm, trái lại thập phần bình đạm.

Đông Vương Công thấy tình huống này, quả thực có chút không hiểu.

Sau đó liền nhìn vật nhỏ vẫn đang rất vui vẻ ở bên cạnh.

Chẳng lẽ hai tên này là cha mẹ của vật nhỏ?

Đông Vương Công thấy xung quanh không có linh khí dao động, cũng yên tâm trong lòng, sau đó mới chuyển tầm mắt lên hai quả trứng.

Lặng lẽ chờ đợi thứ bên trong vỏ trứng phá vỏ ra.

Đợi một lúc, cuối cùng cũng thấy hai vật nhỏ từ trong vỏ trứng bò ra, đặc biệt là khi Đông Vương Công thấy hai thứ này xuất hiện, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Bởi vì thứ xuất hiện trong hai quả trứng hoàn toàn không giống với tiểu bất điểm.

Màu sắc cũng không giống.

Trong hai quả trứng, một quả nở ra một con rắn, quả còn lại nở ra một con chim lớn giống chim ưng mà không phải ưng, giống chim bằng mà không phải bằng.

Quả là đủ bộ, dưới đất chạy, trên trời bay, dưới nước bơi đều có đủ.

Hai tiểu tử này sau khi xuất hiện, từ đầu cũng giống hệt như vật nhỏ kia, đều ăn vỏ trứng trước, sau đó mới vùng vẫy thân mình bò về phía hắn.

Đông Vương Công thấy mấy vật nhỏ này đều bò đến bên cạnh mình, bản năng muốn từ chối đẩy mấy vật nhỏ này ra.

Chỉ là động tác của hắn chưa kịp, thân hình hai vật nhỏ đột nhiên biến mất, đến khi hắn nhìn thấy hai vật nhỏ lần nữa, hai tên này đã ngủ say trong lòng hắn.

Đông Vương Công thấy năng lực của hai vật nhỏ, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Dịch chuyển tức thời sao?

Khi hắn đang trăm mối không thể lý giải, tiểu tử vừa rồi còn đang hưng phấn cũng bò lên vai hắn, ngủ say, Đông Vương Công thấy mấy vật nhỏ này coi hắn là giường của chúng, trên mặt cũng lộ ra một tia không vui.

Mấy tiểu tử này còn chưa kịp làm rõ lai lịch của chúng.

Bây giờ lại ăn vạ không đi.

Quả thực khiến người ta có chút không thể chấp nhận.

Đông Vương Công bản năng muốn ném mấy thứ này ra ngoài, nhưng nghĩ lại, năng lực trên người hai tiểu tử sau này không phải là một hồ đồ, ném đi như vậy, không phải là có chút quá đáng tiếc sao?

Còn vật nhỏ màu trắng kia ở kinh thành suýt nữa bị người ta phát hiện, sau đó giết chết, cho nên tự nhiên cũng phải giữ nó lại, không làm tọa kỵ thì giữ lại ngược đãi cũng tốt.

Sau khi quyết định, Đông Vương Công liền thu mấy tiểu tử này lại, sau đó nhìn trời, từ trên bãi cỏ đứng dậy.

Bây giờ trời đã sáng hẳn, cũng đến lúc về thôn Vương gia rồi.

Thân hình nhanh chóng lóe lên, khi Đông Vương Công xuất hiện ở Vương gia lần nữa, phát hiện người nhà Vương gia sớm đã thức dậy, Vương Tiểu Hổ còn đang đánh quyền trong sân.

Quyền pháp mà Vương Tiểu Hổ đánh ra chính là quyền pháp hắn dạy hôm qua, tiểu tử này chỉ qua một đêm đã đánh bộ quyền pháp này ra dáng ra hình.

Từ đó có thể thấy, thiên phú về võ học của tiểu tử này quả thực có chút đáng sợ.

Bên cạnh Vương Tiểu Hổ, cặp chị em song sinh kia cũng đang đầy khao khát nhìn Vương Tiểu Hổ luyện quyền trong sân.

Tối qua được Đông Vương Công tẩy kinh phạt tủy.

Vốn chúng cũng có thể đánh quyền trong sân.

Chỉ là Vương Tiểu Hổ vừa ra khỏi phòng liền chìm đắm trong quyền pháp của mình, căn bản không có thời gian để ý đến hai người.

Cũng không có dạy bộ quyền pháp này cho chúng.

Vì vậy bây giờ ở đây thấy Vương Tiểu Hổ đánh quyền pháp hổ hổ sinh uy, trong mắt mới lộ ra một tia ngưỡng mộ.

Ngay cả khi Đông Vương Công đến, chúng cũng không phát hiện.

Đợi Đông Vương Công đi vào, thấy mấy tiểu tử trong sân nghiêm túc như vậy, trên mặt mới lộ ra một tia vui mừng, sau đó đi đến trước mặt cặp chị em song sinh.

Cặp chị em song sinh này trên tay cầm thanh kiếm mà hắn đưa cho.

Xem ra chúng đều đã nghe lời hắn, hai thanh kiếm này là hắn đặc biệt luyện chế ra, thích hợp cho hai chị em mang theo bên người.

Đợi hai người mang hai thanh kiếm này trên người lâu, kiếm có thể tâm ý tương thông với người, huống hồ là chị em song sinh, tâm ý vốn đã có chút tương thông, hai thanh kiếm này cũng tình cờ được chế tạo từ cùng một phôi.

Cho nên bất kể là kiếm hay người đều có độ phù hợp cao, đợi khi chúng thực sự có thể tâm ý tương thông với thanh kiếm, thanh kiếm tự nhiên có thể hiển hiện ra thực lực chân chính.

Cho nên bây giờ thấy hai chị em nghe lời hắn, ôm kiếm trong lòng, mới lộ ra một tia ý cười.

Đợi Đông Vương Công đến gần, hai chị em mới phát hiện có người đứng bên cạnh, khi thấy Đông Vương Công xuất hiện trước

mặt, trên mặt hai chị em đều lộ ra một tia vui mừng, sau đó liền từ bên cạnh đứng dậy, rồi cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

"Đệ tử bái kiến sư phụ!" Đông Vương Công nghe hai chị em cung kính như vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười, cho nên liền giơ tay sờ sờ đầu hai đứa.

"Từ hôm qua đến hôm nay, ta còn chưa biết tên của hai đứa nhỏ các con là gì?" Hai cô bé nghe lời của Đông Vương Công, liền vội vàng mở miệng.

Chương 616

"Con tên là Vương Phỉ!" "Con tên là Vương Nhiễm!" Đông Vương Công nghe tên của hai cô bé, mày cũng nhíu chặt lại, đây là tên gì vậy, cảm giác căn bản không giống tên con gái.

Xem ra gia đình này đối với thân phận của hai chị em có chút không thể chấp nhận.

Đặc biệt là khi bây giờ nghe tên của hai cô bé được đặt một cách dung tục như vậy, hắn cũng thực sự không nhịn được, sau đó liền bước lên nói.

"Bây giờ tên này quả thực có chút không thích hợp, nếu bây giờ các con nguyện ý nghe lời sư phụ, sư phụ sẽ đổi tên cho các con!" "…" Người trong thôn vốn rất coi trọng hiếu đạo, tên của chúng đều do cha đặt cho, mạo muội đổi tên như vậy là đại bất kính với cha.

Vì vậy bây giờ mới có chút do dự.

Đông Vương Công sau khi nói ra câu này, cũng cảm thấy có chút đường đột.

"Thôi bỏ đi, nếu không thích hợp thì đừng đổi nữa, cứ gọi như vậy đi!" Khi Đông Vương Công định từ bỏ, trong phòng, Vương lão đầu từ bên trong đi ra, vừa rồi ông cũng đã nghe được lời của Đông Vương Công.

Cả gia đình đều chịu ân huệ của Đông Vương Công, bây giờ Đông Vương Công muốn đổi tên cho con gái, tự nhiên ông cũng sẽ không từ chối.

Cho nên liền đi đến trước mặt Đông Vương Công, cung kính nói.

"Công tử muốn đổi tên cho con gái của tại hạ, tại hạ đương nhiên

cầu còn không được!" "Xin công tử ban tên!" Đông Vương Công nghe thấy giọng nói từ phía sau, liền quay đầu nhìn Vương lão đầu, khi nghe lời của Vương lão đầu, trong mắt cũng lộ ra một tia bất ngờ.

Không ngờ gia đình này lại tin tưởng hắn như vậy.

Nếu đã vậy, hắn phải thật sự đổi cho hai chị em một cái tên hay hơn.

Cặp song sinh kia nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra một tia hy vọng.

Đông Vương Công nhìn thấy vẻ hy vọng trên gương mặt của hai chị em, bèn đi qua đi lại vài vòng tại chỗ.

Vương lão đầu lại không biết đặt tên cho hai cô con gái, chuyện này phải suy nghĩ cho kỹ, tên của con gái nên đặt hay một chút.

Tên ban nãy của hai cô bé, một người gọi là Vương Phi, một người gọi là Vương Nhiên.

Hai cái tên này quả thực có hơi khó nghe.

Sau một hồi suy nghĩ, Đông Vương Công đột nhiên dừng bước, rồi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào hai chị em.

"Vì cha các con đã đặt tên cho các con là Vương Phi và Vương Nhiên!" "Vậy thì ta đương nhiên cũng không thể phá hỏng kỳ vọng của cha các con!" "Cho nên ta không đổi âm đọc, chỉ đổi chữ viết của tên các con thôi!" "Từ hôm nay, con sẽ tên là Vương Phỉ, còn con là Vương Nhiễm!" Đông Vương Công nói xong liền nắm lấy tay hai chị em, viết tên mới của hai người vào lòng bàn tay họ.

Hai chị em song sinh thấy Đông Vương Công vẽ hai ký tự vào lòng bàn tay mình thì trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Sau đó, cả hai liền hành lễ với Đông Vương Công, nói một tiếng

cảm tạ.

Vương lão đầu đứng sau thấy hai cô con gái của mình hài lòng với cái tên mới như vậy, trong mắt cũng ánh lên một nụ cười.

Vương Tiểu Hổ thấy hai chị gái được đổi tên, cũng nhảy chân sáo chạy tới, rồi mở to đôi mắt long lanh nhìn Đông Vương Công.

"Lão sư, vậy con cũng có thể đổi một cái tên khác được không ạ?" Đông Vương Công nhìn Vương Tiểu Hổ đang nhảy chân sáo chạy đến trước mặt, cũng dùng đôi mắt to tròn nhìn mình, trên mặt cũng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, sau đó giơ tay gõ nhẹ lên đầu Vương Tiểu Hổ.

"Tên của nhóc con đặt rất hay, cha con đặt tên cũng rất dụng tâm, cho nên tên của con không cần đổi!" Vương Tiểu Hổ nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt rõ ràng lóe lên một tia thất vọng, nhưng ngay sau đó lại thu liễm tia thất vọng ấy lại, rồi nhìn Đông Vương Công với vẻ mặt nghiêm túc.

"Lão sư, con vừa mới đánh một bộ quyền pháp, ngài thấy thế nào ạ?" Thiên phú về võ kỹ của Vương Tiểu Hổ quả thực không ai sánh bằng, bộ quyền pháp mới được dạy hôm qua, sáng nay đã có thể đánh ra một cách ra dáng, phương thức vận hành linh lực cũng giống hệt như hắn.

Có thể thấy được tên nhóc trước mắt này có thiên phú võ học kinh khủng đến mức nào.

Vì vậy, khi nghe Vương Tiểu Hổ hỏi bộ quyền pháp vừa rồi đánh thế nào, Đông Vương Công mới gật đầu một cách vô cùng nghiêm túc.

"Bộ quyền pháp của con đã có thể đánh ra dáng rồi, phương thức vận hành linh lực cũng hoàn toàn không sai, thiên phú võ học của con quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Nếu cứ tiếp tục luyện theo bộ quyền pháp này, thành tựu sau này

của con ta cũng không dám tùy tiện kết luận!" "Hôm qua khi dạy con bộ quyền pháp này, ta có chút lo ngại, chỉ dạy cho con ba tầng đầu của bộ quyền pháp.

Bây giờ thấy thiên phú võ học của con cao như vậy, ta cũng có thể giao trọn vẹn bộ quyền pháp này cho con!" Đông Vương Công nói xong liền lấy ra một cuốn sách từ trong lòng, đưa thẳng vào tay Vương Tiểu Hổ.

"Bộ quyền phổ này cũng là ta vô tình có được, con hãy cầm lấy mà tu luyện cho tốt!" Vương Tiểu Hổ thấy Đông Vương Công lại cho mình một bộ bí tịch võ công, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc sâu sắc, sau đó định quỳ xuống đất khấu bái Đông Vương Công.

Nhưng lại bị Đông Vương Công ngăn lại, rồi đưa tay kéo cậu bé lên.

"Ta tuy chưa nhận con làm đồ đệ, nhưng hai người chị của con đã bái nhập môn hạ của ta.

Người dưới trướng của ta, ta ghét nhất là thấy họ động một chút là quỳ gối.

Cho nên bất luận là vì ân tình hay bị người khác ép buộc, sau này con nhất định phải nhớ, chỉ cần là người có quan hệ với Đông Vương Công ta, ta đều không hy vọng họ quỳ gối trước bất kỳ ai!" "Ngay cả ông trời cũng không được, hiểu chưa?" Vương Tiểu Hổ cùng mọi người trong Vương gia ở bên cạnh nghe những lời bá đạo như vậy của Đông Vương Công, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Nhưng cuối cùng vẫn ngây ngốc gật đầu.

Lúc này, trong lòng họ, Đông Vương Công không còn nghi ngờ gì nữa đã là một sự tồn tại như thần.

Cho nên bây giờ, bất cứ lời nào Đông Vương Công nói, họ đều sẽ

tuân theo vô điều kiện.

Vì vậy, khi nghe Đông Vương Công nói ra chuyện này một cách nghiêm túc, mọi người nhà họ Vương mới gật đầu một cách vô cùng thành tâm.

Đông Vương Công thấy mọi người đã nghe lọt tai lời mình nói, mới lộ ra vẻ hài lòng.

Con đường tu luyện vốn là đấu với trời, đấu với người, đầu gối loại vật này giữ lại thì tốt hơn, đừng động một chút là mềm nhũn ra.

Cá nhân Đông Vương Công ghét nhất là người khác hở ra là quỳ gối.

Cảm giác đó khiến hắn không thoải mái.

Bây giờ thấy người nhà họ Vương đã đồng ý yêu cầu của mình, hắn mới hài lòng dời tầm mắt lên người hai chị em.

Đang định bảo họ đi ra ngoài một chuyến với mình thì Vương đại thẩm đột nhiên từ trong phòng đi ra.

Khi thấy Đông Vương Công cũng ở đây, trên mặt bà cũng lộ ra vẻ vui mừng bất ngờ.

"Công tử đến sớm vậy ạ, thật đúng lúc, bữa sáng đã làm xong rồi, mời công tử vào nhà!" Đông Vương Công nghe lời Vương đại thẩm nói, trên mặt cũng lộ ra nụ cười khổ, suýt nữa thì hắn đã quên mất chuyện này.

Hắn không cần ăn cơm thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng hai nha đầu bên cạnh lại là thân xác phàm trần.

Không ăn gì làm sao mà chịu nổi.

Vừa rồi chỉ mải mê đổi tên cho hai nha đầu và chỉ đạo Vương Tiểu Hổ, lại quên mất chuyện này.

Vì vậy, khi nghe lời của Vương đại thẩm, hắn liền quay đầu vỗ vỗ lên đầu hai chị em.

"Đi thôi, ăn cơm trước đã!" Mọi người nhà họ Vương nhận được mệnh lệnh của Đông Vương Công, ai nấy đều vui vẻ chạy vào trong phòng.

Chương 617

Đông Vương Công nhìn những món ăn được làm trên bàn, trong mắt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Xem ra người nhà họ Vương vì hắn mà cũng đã thay đổi cách sống.

Trước đây, người nhà họ Vương vì muốn cho Vương Tiểu Hổ vào võ viện, nên đã tiết kiệm linh thạch để dành cho Vương Tiểu Hổ đóng học phí.

Bây giờ tư chất của Vương Tiểu Hổ hoàn toàn có thể nhập học miễn phí, ngược lại đã tiết kiệm được một khoản tiền lớn.

Cuộc sống cũng đã được cải thiện rất nhiều.

Thức ăn được nâng cao, sức mạnh và thể chất của Vương Tiểu Hổ sẽ được tăng cường thêm một bước lớn.

Hai chị em trong thời gian tới cũng có thể được bổ sung dinh dưỡng tốt hơn.

Có thể khiến cơ thể chưa phát triển trong mấy năm qua được trưởng thành đầy đủ.

Cho nên bây giờ khi thấy Vương đại thẩm làm một bàn thức ăn, trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Vương đại thẩm lau lau tay, rồi dọn dẹp một vài thứ trên bàn, sau đó mới lần lượt bưng thức ăn lên.

Vương Tiểu Hổ và hai chị em nhìn thấy mẹ mình đã làm một bữa sáng thịnh soạn như vậy, mắt đều trợn to, nước miếng suýt nữa chảy cả ra ngoài.

Vương đại thẩm nhìn thấy vẻ mặt của đám con, trong lòng cũng tràn đầy áy náy.

Đặc biệt là đối với hai cô con gái.

Bao nhiêu năm nay vì dành tiền cho con trai đóng học phí, hai cô con gái của bà đã lâu không được mặc một bộ quần áo tử tế, càng đừng nói đến trang sức.

Cho nên bây giờ thấy hai cô con gái vì một bàn thức ăn mà nuốt nước bọt, trên mặt bà mới lộ ra vẻ xấu hổ.

Sau đó liền gọi mọi người ngồi xuống.

Vương lão đầu nhìn vợ mình làm một bàn thức ăn, cũng vô cùng hài lòng.

Bây giờ chuyện lớn nhất của con trai cũng đã được giải quyết, trong nhà cũng không cần phải tiết kiệm ăn mặc nữa.

Diệp công tử cũng đã nói, mấy đứa con bây giờ đều đang tuổi ăn tuổi lớn.

Cho nên dinh dưỡng phải theo kịp.

Nhất định phải để chúng được ăn ngon trong thời gian này.

Nếu không, thể lực của con trai ông sẽ không chịu nổi.

Đông Vương Công ngồi vào bàn, chỉ đơn giản ăn một chút.

Bây giờ hắn đối với loại thức ăn này căn bản không có hứng thú gì lớn, nhìn những thứ này, hắn cảm thấy không bằng cho hắn mấy cái bánh bao thịt còn thực tế hơn.

Sự nhiệt tình của hắn đối với bánh bao, quả thực không ai có thể bì được.

Vương lão đầu ở bên cạnh thấy Đông Vương Công chỉ động đũa

vài lần rồi không ăn nữa, trong mắt cũng lộ ra một tia lo lắng.

"Công tử không hài lòng với thức ăn của nhà lão hủ sao?" Khi Vương lão đầu nói, trong mắt cũng lộ ra vẻ cẩn thận.

Đông Vương Công nghe lời Vương lão đầu nói cũng ngẩng đầu lên, khi thấy vẻ cẩn trọng trên mặt Vương lão đầu, hắn vội vàng lắc đầu.

"Ta bây giờ không cần dùng những thức ăn này để lấp bụng, cho nên những thứ này đối với ta chỉ là thỏa mãn khẩu vị một chút mà thôi!" Đông Vương Công nói xong liền đứng dậy từ bên bàn, rồi xoay người đi ra khỏi nhà.

Hắn đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, đó là hắn ở đây ăn cơm, khiến cả nhà họ Vương đều có chút câu nệ.

Cho nên hắn quyết định sau này ít đến nhà họ Vương thì hơn, ít nhất là chuyện ăn cơm như thế này không cần ở lại nữa.

Đợi Đông Vương Công rời đi, mọi người nhà họ Vương mới hoàn hồn.

Sau đó trong mắt cũng lộ ra vẻ ngây ngốc.

Vương Tiểu Hổ và cặp chị em song sinh bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không ngờ sư phụ lại mạnh mẽ đến vậy.

Đã không cần ăn cơm nữa rồi.

Người nhà họ Vương từ nhỏ đã sống trong cảnh túng thiếu, có thể ăn no đã là một hy vọng xa vời.

Bây giờ nhìn thấy đầy bàn đồ ăn ngon, tự nhiên không nhịn được.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công vừa rồi không động đũa, họ còn tưởng đồ ăn nhà mình làm không ngon, không hợp khẩu vị của

Đông Vương Công.

Lại không ngờ người ta căn bản đã không cần ăn những thứ này nữa rồi.

Vương lão đầu nhìn bóng lưng rời đi của Đông Vương Công, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp, sau đó liền gọi mấy đứa con và vợ bắt đầu dùng bữa sáng.

Bây giờ ông cũng đã nhận ra.

Chỉ cần công tử ở trong nhà, mọi người đều cảm thấy có chút câu nệ, đều đem những thứ tốt nhất ra.

Ngược lại đã bỏ qua cảm nhận của công tử.

Bây giờ nhìn Đông Vương Công rời khỏi nhà, trong mắt Vương lão đầu mới lộ ra vẻ áy náy.

Sau đó quay đầu nhìn những thứ trên bàn, đột nhiên cảm thấy mình cũng không còn khẩu vị.

Ăn cơm xong.

Vương lão đầu như thường lệ ra đồng hái dưa hấu, sau đó vận chuyển ra khỏi thôn để bán.

Bây giờ con trai ông tuy không cần học phí, nhưng dinh dưỡng phải theo kịp.

Nếu không, một khi dinh dưỡng không theo kịp, thành tựu sau này của con trai ông chắc chắn sẽ có hạn.

Cho nên bây giờ một khắc cũng không thể nghỉ ngơi.

Đông Vương Công đợi Vương lão đầu rời đi rồi mới quay lại nhà họ Vương, dẫn hai chị em ra khỏi thôn.

Lúc này là ban ngày, đa số người trong thôn đều đã ra khỏi nhà.

Chương 618

Cho nên khi thấy Đông Vương Công dẫn hai chị em xuất hiện trong thôn, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì Vương Phỉ và Vương Nhiễm hai chị em trông giống hệt nhau.

Không cần nói cũng biết là một cặp song sinh.

Thôn này kỵ nhất là song sinh tử.

Ở trong thôn này, một khi nhà nào sinh ra song sinh tử, đó là điềm báo không may mắn.

Nhưng bây giờ thấy một cặp chị em song sinh lớn như vậy xuất hiện trong thôn mà họ không hề phát hiện, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc.

Đặc biệt là khi thấy bên cạnh hai chị em còn có một người lớn đi cùng, người trong thôn càng kinh ngạc hơn, sau đó liền lần lượt vây quanh mấy người Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy người trong thôn này vây lấy mình, trong mắt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hai chị em đi bên cạnh Đông Vương Công, thấy người trong thôn hung thần ác sát như vậy, cũng có chút sợ hãi rụt cổ lại, rồi trốn sau lưng Đông Vương Công.

Cha của họ sớm đã dặn dò, bảo họ phải chú ý đến người ngoài thôn, không được tùy tiện ra khỏi nhà.

Họ đã mười hai tuổi, nhưng số lần ra ngoài lại rất ít.

Có lúc hai người thực sự không nhịn được, cũng chỉ vào lúc đêm

khuya vắng người, nhân lúc mọi người trong thôn đều đã ngủ say, mới lén lút chạy ra ngoài thôn, nhìn xem thế giới bên ngoài.

Nhưng đó đều là vào ban đêm, cảnh tượng ban ngày như thế này, thực sự là lần đầu tiên họ thấy.

Vì vậy, bây giờ thấy những người này vây lấy mình, trong mắt hai chị em mới lộ ra vẻ kinh hãi.

Đông Vương Công tự nhiên cũng cảm nhận được cảm xúc của hai chị em sau lưng.

Sau đó mới dời tầm mắt lên đám thôn dân đang vây quanh.

"Có chuyện gì?" Người trong thôn nghe Đông Vương Công nói vậy, lúc này mới hỏi một câu.

"Ngươi là người trong thôn này sao?" "Không phải!" Đông Vương Công trả lời.

"Vậy ngươi từ bên ngoài đến?" Người trong thôn lại hỏi một câu.

Lần này Đông Vương Công gật đầu.

Cả thôn lập tức như ong vỡ tổ.

"Nếu là người ngoài thôn, vậy chúng ta không cần dùng quy củ trong thôn để ràng buộc ngươi, mau dẫn cặp tai tinh này cút khỏi thôn chúng ta!" "Đúng vậy, cút đi, đừng làm bẩn đất của thôn chúng ta!" Thôn dân xung quanh bắt đầu la hét.

Đông Vương Công nghe lời của đám thôn dân, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân họ tức giận.

Xem ra ở thôn này, thành kiến của những người này đối với song sinh tử thật sự rất lớn.

Đông Vương Công bây giờ có thể tưởng tượng được, nếu lần này hắn không đột nhiên đến thôn này, đợi hai chị em thật sự lớn lên, giấy

cuối cùng cũng không gói được lửa.

Đợi người trong thôn biết có một cặp song sinh, không biết họ sẽ làm gì với gia đình họ Vương.

Vì vậy, bây giờ thấy đám thôn dân vây lấy mình, trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ không vui, sau đó liền nắm tay hai chị em nhà họ Vương, chuẩn bị đi ra khỏi thôn này.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, một giọng nói liền từ phía sau truyền đến.

"Mọi người mau ngăn hắn lại, tên này từ nhà Vương lão đầu đi ra, hai chị em bên cạnh chắc là cặp sinh đôi mà Vương lão đầu sinh mấy năm trước!" Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đều kinh ngạc, rồi dời tầm mắt lên người Đông Vương Công.

Sau đó lại nhìn hai cô bé sau lưng Đông Vương Công.

Hai cô bé này giống hệt nhau, lại có nét giống Vương lão đầu.

Cho nên bây giờ khi nhìn hai nha đầu, mọi người đều bừng tỉnh, rồi đột nhiên giận dữ nói với Đông Vương Công.

"Tên kia dám nói dối chúng ta, để lại hai đứa song sinh kia, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" Trong mắt đám thôn dân xung quanh đều lộ ra sát ý kinh người.

Lúc này, ánh mắt của họ như muốn ăn tươi nuốt sống cặp chị em sau lưng Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy cảnh này, trong mắt cũng lộ ra một tia hàn quang.

"Ý các người là gì, dù sao cũng là người cùng thôn, hà tất phải cạn tàu ráo máng?" "Cạn tàu ráo máng?" Thôn dân xung quanh nghe Đông Vương Công nói vậy, như thể nghe được một câu chuyện cười lớn,

tất cả đều đứng tại chỗ cười ha hả.

Sau đó liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Đông Vương Công.

Rồi đưa tay chỉ vào hai cô bé sau lưng hắn.

"Ngươi là người ngoài không xứng nói chuyện trước mặt chúng ta, mau giao hai đứa bé gái kia ra!" "Đúng, mau giao ra, thảo nào mấy năm nay thôn chúng ta làm ăn không thuận lợi, hóa ra là có hai tai tinh ở đây, mau giao hai đứa bé gái đó ra!" "Đúng, giao ra, ta muốn đưa chúng đến chỗ tộc trưởng, để tộc trưởng dùng tộc quy hiến tế hai đứa bé gái này, cầu xin thần linh phù hộ Vương Gia Thôn của chúng ta đời đời vĩnh xương!" "Đúng, mau giao ra!" "Giao ra!" Vương Nhiễm và Vương Phỉ trốn sau lưng Đông Vương Công, mặt mày kinh hãi nhìn đám thôn dân Vương Gia Thôn đang vây quanh.

Khi còn ở trong nhà không ra ngoài được, họ thường nghe cha kể chuyện bên ngoài.

Cha thường nói với họ rằng, người trong thôn thật thà, lương thiện biết bao.

Nhưng bây giờ thấy người trong thôn lộ ra vẻ mặt hung thần ác sát đối với mình, trong lòng hai nha đầu đột nhiên nảy sinh một tia nghi hoặc.

Sự thật thà, lương thiện mà cha nói đâu rồi.

Tại sao lại muốn đem họ đi hiến tế?

Hiến tế là gì?

Hiến tế có thể phù hộ Vương Gia Thôn đời đời vĩnh xương sao?

Cho nên khi hai cô bé nghe những lời này của đám thôn dân, cả hai đều trốn sau lưng Đông Vương Công, căn bản không dám ló đầu ra.

Đông Vương Công thấy hai nha đầu bị những người này dọa

thành ra như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ lạnh lùng, sau đó liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn đám thôn dân đang vây quanh, rồi thong thả nói một câu.

“Hai đứa trẻ này vì là song sinh, cho nên các người muốn xử tử chúng, nói rằng hai đứa sẽ mang lại điềm gở cho thôn này.

Vậy bản công tử bây giờ muốn hỏi, hai đứa trẻ này đã sống trong thôn lâu như vậy, thôn này rốt cuộc đã xảy ra thiên tai nhân họa gì chưa?” “Nhà ai bị cháy, vợ nhà ai bỏ đi theo người khác, hay là cả nhà bị người ta giết rồi sao?” Đông Vương Công càng nói càng tức giận, cuối cùng liền tùy tiện tìm mấy người đang vây quanh mình, nói một tràng như vậy, đám thôn dân xung quanh cũng không ngờ Đông Vương Công dám nói những lời như vậy với họ.

Cho nên khi Đông Vương Công nói ra câu này, tất cả những người có mặt đều sững sờ.

Người thanh niên vừa lên tiếng lúc nãy, thấy đám thôn dân xung quanh không dám ra tay với Đông Vương Công, mới bước ra, sau đó đưa một ngón tay chỉ vào Đông Vương Công giận dữ nói.

“Tên này, ngươi cho rằng thôn chúng ta không có tai ương sao?

Chương 619

Chính vì có hai đứa bé gái sau lưng ngươi, mà bao nhiêu năm nay thôn chúng ta mùa màng thất bát, không chỉ vậy, ngay cả thu nhập từ việc bán dưa hấu, hoa quả cũng rất ít, cho nên nhất định là do hai nha đầu này giở trò!" "Lần này tuyệt đối không thể để ngươi đi, phải biết rằng hơn mười năm trước cũng vì có một cặp song sinh đột nhiên xuất hiện trong làng, cho nên thôn chúng ta mới gặp phải tai họa diệt vong.

Bây giờ lại xuất hiện một cặp song sinh, nếu chúng ta không đem cặp song sinh này đi hiến tế, người trong thôn nhất định sẽ gặp tai ương!" Đám thôn dân kia vốn không biết có nên ra tay với Đông Vương Công và hai chị em Vương Nhiễm, Vương Phỉ hay không, nhưng khi nghe lời của người thanh niên, mắt ai nấy đều lộ ra vẻ kiên định, sau đó một đám người lại vây lấy Đông Vương Công và hai chị em.

Rồi hung hăng nói.

"Ngươi không phải người trong thôn chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ không làm khó ngươi, mau giao hai đứa bé gái kia ra, chúng ta sẽ để ngươi rời đi!" Đông Vương Công thấy đám thôn dân này đều vô lý như vậy, trong mắt cũng không còn sự kiên nhẫn như lúc đầu.

Rõ ràng hắn biết mình có thể bỏ mặc đám người này, nhưng bây giờ tên này lại từng bước ép sát, giờ còn ra lệnh hắn giao hai chị em ra.

Điều đó có thể sao?

Hai nha đầu này là đồ đệ hắn thân chinh nhận, tư chất rất tốt, đối với hắn cũng cung kính.

Nếu hai nha đầu này đều bị hắn giao ra, hắn còn có tư cách làm thầy người khác sao?

Vì vậy, bây giờ nghe lời của đám thôn dân, hắn chỉ lạnh lùng liếc một cái, rồi che chở hai chị em sau lưng mình.

"Nếu hai đứa trẻ này có thể mang lại tai họa cho thôn, vậy bản công tử muốn xem xem các người hiến tế chúng như thế nào?" Thôn dân xung quanh nghe Đông Vương Công nói vậy, tưởng rằng Đông Vương Công muốn giao hai nha đầu ra, cho nên người lớn tuổi nhất trong đám người liền đứng ra.

"Công tử, ngài là người ngoài thôn, căn bản không biết tình hình trong thôn chúng tôi!" "Mấy năm trước trong thôn chúng tôi cũng xuất hiện một cặp song sinh, người trong thôn vốn tưởng là điềm lành, nhưng không ngờ chỉ vài ngày sau khi cặp song sinh đó ra đời, người trong thôn chúng tôi liền bị thổ phỉ cướp bóc một lần, đại bộ phận phụ nữ trong thôn đều bị sơn tặc bắt đi!" "Đến nay vẫn chưa trở về, người trong thôn chúng tôi vốn đã nghèo, cưới được một người vợ cũng phải tốn rất nhiều tiền, nhưng bây giờ vợ mình bị sơn tặc bắt đi, khiến lòng dân trong thôn đều không yên!" "Nhưng mà..." Nói đến đây, lão nhân kia đột nhiên dừng lại, rồi trong mắt cũng hiện lên một tia tức giận.

"Nhưng mà gia đình sinh ra cặp song sinh đó lại không hề hấn gì, không chỉ vậy, ngay cả thổ phỉ cũng không bước vào cửa nhà họ nửa bước!" "Người trong thôn đều gặp tai nạn, duy chỉ có nhà họ không sao.

Nếu không phải có cấu kết với thổ phỉ, thì cũng là do cặp song sinh kia gây ra.

Cho nên sau khi chúng tôi phát hiện ra vấn đề này, liền triệu tập một nhóm người, đem cặp song sinh đó trộm ra ngoài!" "Vốn chúng

tôi chỉ muốn nhốt cặp song sinh đó lại, trừ đi tà khí trên người chúng, nhưng không ngờ trong đó lại xảy ra một tai nạn, cặp song sinh đó trong một đêm biến mất không dấu vết, ngay cả trong căn phòng giam giữ, một giọt máu cũng không có!" "Tình huống như vậy nếu không phải là yêu quái, thì là gì?" "Cho nên Vương Gia Thôn chúng tôi mới có một quy định, nhà ai sinh song sinh, hoặc là đưa ra ngoài, hoặc là giao cho tôi, do tôi xử trí!" Đông Vương Công nghe lời của thôn dân kia nói, quả thực phải hét lên là hoang đường.

Người trong thôn này quả thực ngu muội không chịu nổi, song sinh tử vốn là món quà tốt nhất mà ông trời ban cho một gia đình, vậy mà một cặp sinh mệnh bé bỏng lại bị một đám người tàn hại như vậy.

Chết không toàn thây.

Bây giờ không cần nói cũng biết, trong đó chắc chắn có người giở trò, cặp song sinh đó chắc chắn có điểm đặc biệt, nếu không kẻ đó sẽ không tốn nhiều tâm tư để sắp đặt một vở kịch như vậy.

Bây giờ hai chị em đột nhiên xuất hiện tại Vương Gia Thôn, kẻ ẩn mình trong bóng tối lại không kìm được mà nhảy ra.

Chẳng lẽ song sinh sinh ra ở Vương Gia Thôn đều có năng lực đặc biệt sao?

Hắn đã quan sát hai nha đầu này mấy ngày, cũng chỉ cảm thấy tư chất của họ hơn người mà thôi, chứ không hề nhận thấy điều gì khác thường.

Cho nên hắn mới ở lại đây nghe người thanh niên kia nói nhảm, nếu không đã sớm dẫn hai chị em rời đi rồi, đâu có rảnh mà ở đây nói chuyện phiếm với chúng.

Trong mắt Đông Vương Công, thời gian rất quan trọng.

Cho nên bây giờ sau khi nghe xong lời miêu tả của thôn dân kia,

trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ lạnh lùng.

Sau đó thân hình hắn khẽ động, liền xuất hiện bên cạnh người thanh niên đã xúi giục đám thôn dân vây lấy hắn, rồi giơ tay nhấc gã lên.

Sau đó ném gã xuống đất.

"Tên này là ai?

Ta thấy các người đều tin lời hắn?" Người dân Vương Gia Thôn thấy Đông Vương Công ném tế tự trong thôn xuống đất, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, rồi nhìn Đông Vương Công như nhìn quái vật.

"Ngươi... ngươi làm gì vậy, mau thả tế tự của thôn chúng ta xuống, nếu không người Vương Gia Thôn chúng ta sẽ không để yên cho ngươi đâu?" Đông Vương Công nghe lời của đám thôn dân, mới tò mò dời ánh mắt lên người thanh niên trong tay mình.

Tế tự?

Tên gọi này hắn mới nghe lần đầu.

Thôn này vốn tương đối lạc hậu, nhưng lại gần kinh thành, lẽ ra dân phong phải cởi mở hơn, vậy mà trong một ngôi làng nhỏ bé này, lại có một tế tự độc ác như vậy tồn tại.

Cho nên bây giờ thấy người thanh niên ngã trên đất, hắn mới lộ ra vẻ tò mò, sau đó liền bước tới gần, từ trên cao nhìn xuống nói.

"Nghe nói ngươi là tế tự của thôn này, ta bây giờ rất tò mò, cái gọi là hiến tế trong miệng ngươi rốt cuộc là trò gì?" "Có phải giao hai chị em này cho ngươi hiến tế, là có thể khiến thôn này mưa thuận gió hòa, đời đời vĩnh xương đúng không?" Người thanh niên ngã trên đất nghe lời của Đông Vương Công, vội vàng gật đầu lia lịa, rồi đưa tay chỉ về phía cặp chị em sau lưng Đông Vương Công.

“Ngươi nói không sai, chỉ cần giao cặp chị em này cho ta, ta có thể bảo đảm thôn này mưa thuận gió hòa, phù hộ đời đời vĩnh xương, phù hộ không còn bị đạo tặc xung quanh quấy nhiễu!” “Ha ha, thật biết nói đùa!” Đông Vương Công nghe lời của người thanh niên, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên, sau đó giơ tay lên, rồi một tát vả vào mặt người thanh niên.

“Bốp!” “Á!!” Tiếng tát giòn tan kèm theo tiếng hét thảm của người thanh niên, vang vọng khắp cả thôn.

Thôn dân Vương Gia Thôn thấy tế tự trong thôn bị một người thanh niên lai lịch không rõ đánh thành ra như vậy, tất cả mọi người trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Tế tự trong thôn vốn là một tồn tại thần bí khó lường, tay có thể nâng đỉnh.

Sức mạnh vô cùng.

Ngay cả những người trong thôn đi ra ngoài tu luyện võ học trở về cũng không phải là đối thủ của tế tự.

Nhưng bây giờ thấy tế tự lừng lẫy trong thôn trong tay người thanh niên trẻ tuổi này ngay cả một chiêu cũng không đỡ được, vừa gặp mặt đã ăn một bạt tai.

Thấy cảnh thê thảm như vậy, người trong thôn đều lùi lại một bước.

Đông Vương Công thấy đám thôn dân biểu lộ vẻ mặt như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ trầm tư, cho nên mới quay đầu lại, dời tầm mắt lên người thanh niên kia.

“Hóa ra cũng chỉ là một tên nhát gan, ta còn tưởng ngươi thế nào.

Xem ra ngươi cũng chỉ có chút thực lực mà thôi.

Nếu ta có thực lực như vậy, ta cũng có thể giúp cho thôn này mưa thuận gió hòa, đời đời vĩnh xương, cũng có thể phù hộ không bị đạo phỉ xung quanh quấy nhiễu!" "Ngươi thấy thế nào?" Khi Đông Vương Công nói, liền ghé đầu sát vào mặt người thanh niên.

Người thanh niên thấy Đông Vương Công đến gần như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Vừa rồi gã chỉ chú ý đến cặp song sinh kia, trực tiếp bỏ qua Đông Vương Công.

Vốn tưởng hắn cũng chỉ là một vị khách ở Vương Gia Thôn, không ngờ lại có thực lực cao thâm như vậy.

Vừa rồi gã còn tưởng hắn chỉ là một công tử nhà giàu ra ngoài du ngoạn, bây giờ một tát đã bị hắn đánh ngã xuống đất.

Gã dù sao cũng có thực lực Huyền giai đỉnh phong.

Ở kinh thành, cũng có thể chiếm một chỗ đứng.

Ít nhất sẽ không bị người khác sỉ nhục như vậy.

Chương 620

Bây giờ bị Đông Vương Công một tát đánh trước mặt mọi người, với tư thế nhục nhã quỳ trên đất, trong lòng người thanh niên cũng lộ ra một tia hận ý.

Sau đó mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn Đông Vương Công.

"Tuy thực lực của ngươi mạnh, nhưng cặp song sinh này quả thực là tai tinh bẩm sinh, nếu ngươi không giao chúng cho ta, ngươi tuyệt đối sẽ gặp xui xẻo!" Đông Vương Công nghe người thanh niên trước mặt mình nói những lời khoác lác như vậy, suýt nữa cười đứt hơi.

Hắn tung hoành bao nhiêu vị diện, lần đầu tiên nghe có người dám ngông cuồng như vậy trước mặt mình.

Không giao hai chị em ra, sẽ gặp đại họa lâm đầu?

Thật biết nói đùa.

Ngay cả thiên đạo của thế giới này cũng không làm gì được hắn, tên này lại nói hắn sẽ gặp đại nạn lâm đầu.

Nói đến đây, Đông Vương Công thực sự không nhịn được, cuối cùng liền đứng tại chỗ cười ha hả.

Hai chị em đứng sau lưng Đông Vương Công, thấy sư phụ đột nhiên cười một cách khó hiểu, cũng có chút không hiểu ra sao.

Vị tế tự này, cha của họ cũng đã kể cho họ nghe, đặc biệt dặn dò nhất định không được xuất hiện trong thôn vào ban ngày, bởi vì vị tế tự này mỗi ngày ban ngày đều sẽ tuần tra trong thôn, một khi phát hiện có ai sinh một cặp song sinh, đều sẽ bị vị tế tự này bắt đi.

Cho nên hai chị em mới sợ hãi người trước mắt này như vậy.

Nhưng bây giờ thấy vị tế tự trong lời kể của cha, trước mặt sư phụ lại không chịu nổi một đòn như vậy, trong mắt hai chị em đều lóe lên những ngôi sao nhỏ.

Người thanh niên quỳ trên đất nhìn Đông Vương Công đứng tại chỗ cười ha hả, một chút cũng không để lời của gã vào mắt, liền tức giận không kìm được, sau đó định đứng dậy từ trên đất.

"Loại cặn bã như ngươi mà cũng đòi đứng lên sao?

Ta thấy ngươi quỳ nói chuyện thì tốt hơn!" Khi người thanh niên định đứng dậy, Đông Vương Công bên cạnh đột nhiên ngừng cười, sau đó một tát vả về phía người thanh niên.

Người thanh niên vừa định đứng dậy liền mất trọng tâm, đầu gối lại nặng nề đập xuống đất.

Sau đó dù thế nào cũng không đứng dậy được.

Thấy tình huống này, trên mặt người thanh niên cũng lộ ra vẻ phẫn nộ.

"Chuyện của Vương Gia Thôn đâu đến lượt một người ngoài như ngươi quản, mau để lại cặp song sinh trong thôn!" "Nếu không, ta có thể báo cáo chuyện này lên Đại Lý Tự ở kinh thành, để họ trị tội ngươi!" "Đến lúc đó tội danh tự ý xông vào nhà dân không đơn giản như vậy đâu?" Đông Vương Công nghe lời của người thanh niên, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Không ngờ trong một thế giới như thế này, dưới một hoàng triều lại có Đại Lý Tự.

Điều này khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Nếu không phải bây giờ bận, Đại Lý Tự này e rằng thật sự phải đi

một chuyến.

Nhưng bây giờ hắn đã bận không thể tả, tên này lại ở đây nói nhảm.

Đặc biệt là khi nghe tên này nói với vẻ mặt không đứng đắn, Đông Vương Công không hiểu sao lại muốn đánh gã.

Cho nên Đông Vương Công bây giờ thấy tên này trước mặt mình khoác lác, ngay cả người ở kinh thành cũng lôi ra, cả người cũng hoàn toàn mất kiên nhẫn, rồi liền giơ chân đá bay gã ra ngoài.

"Ở đây lảm nhảm, thật phiền phức!" "Sư phụ thật lợi hại!" Hai chị em đứng sau lưng Đông Vương Công, nhìn sư phụ đại triển thần uy, hai người mắt đều lóe lên những ngôi sao nhỏ, ở một bên vỗ tay.

Đông Vương Công nghe tiếng vỗ tay sau lưng, trong mắt cũng lộ ra một nụ cười, sau đó liền lạnh lùng liếc nhìn người thanh niên kia một cái, cuối cùng dẫn hai chị em bình an ra khỏi thôn.

Sau khi Đông Vương Công dẫn hai đứa bé đến một khu rừng nơi họ nghỉ ngơi tối qua, Đông Vương Công liền dừng lại.

Rồi quay đầu nhìn chằm chằm vào hai chị em.

Vừa rồi ở trong thôn, hắn phát hiện hai chị em vẫn luôn cố tỏ ra mạnh mẽ.

Kỳ thực hai người sợ hãi vô cùng, nhưng vào thời điểm quan trọng nhất, hai người không quên vỗ tay cho hắn.

Lòng dũng cảm đó khiến Đông Vương Công rất hài lòng.

Bây giờ dẫn hai nha đầu đến đây, Đông Vương Công cũng cảm thấy thân thiết hơn nhiều, cuối cùng liền giơ tay xoa đầu hai nha đầu.

"Từ hôm nay chúng ta sẽ luyện công ở đây nhé, mấy ngày tới cũng không cần về nhà nữa.

Người trong thôn e rằng mấy ngày này đều sẽ canh gác ở cổng thôn!" "Về lại e rằng cũng có chút không an toàn!" "Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của sư phụ!" Vương Nhiễm và Vương Phỉ hai chị em nghe lời của Đông Vương Công, đều gật đầu với nhau.

Bây giờ người trong thôn đều lầm tưởng họ là yêu nghiệt, nếu bây giờ quay về thôn, nhất định sẽ bị mọi người vây công.

Đến lúc đó không chỉ họ mà cả gia đình cũng sẽ phải chịu sự đối xử không công bằng.

Cho nên bây giờ con đường tốt nhất trước mắt là tạm thời không quay về.

Đông Vương Công thấy hai chị em thông minh như vậy, một điểm là thông, cũng vô cùng hài lòng.

"Ta biết khi ở nhà, các con thấy đệ đệ đánh quyền cũng rất khao khát, nhưng thân thể của các con quả thực không thể vội vàng được!" "Thời gian này ta sẽ điều lý thân thể cho các con thật tốt, đợi thân thể đạt đến một mức độ nhất định, ta sẽ chính thức dạy các con kiếm pháp!" Đông Vương Công nhìn hai chị em trong tay mỗi người đều ôm một thanh kiếm, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng hai nha đầu cao khoảng một mét rưỡi, cho nên nhìn cũng có chút khí chất anh tư hiên ngang.

Chỉ là tuổi tập võ của hai nha đầu đã quá muộn.

Không chỉ vậy, xương cốt và gân mạch trong cơ thể cũng đã phát triển đến một mức độ nhất định.

Nếu muốn họ có thành tựu lớn trên con đường võ học sau này, thì phải dùng đến ngoại lực.

Đệ đệ của họ đã khó giải quyết, bây giờ tình hình của hai nha đầu còn tệ hơn đệ đệ, khiến Đông Vương Công có chút đau đầu.

Cũng không biết trong khu rừng này rốt cuộc có dược liệu hắn cần

không, nếu không có, e rằng phải quay về kinh thành một chuyến.

Nhưng Vương Gia Thôn đã biến thành như vậy, nếu hắn thật sự rời đi lúc này, hai chị em và gia đình họ Vương, thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên bây giờ hắn quả thực có chút đau đầu.

Hai chị em đứng đối diện Đông Vương Công, vốn nghe Đông Vương Công muốn dạy kiếm pháp có chút vui mừng, nhưng khi thấy trong mắt Đông Vương Công đột nhiên lộ ra một tia khó xử, nội tâm hai chị em đều chùng xuống.

Cô bé lớn hơn một chút đột nhiên đứng ra, rồi rụt rè kéo vạt áo Đông Vương Công.

"Sư phụ, nếu kiếm pháp của ngài không thích hợp để dạy cho chúng con, chúng con cũng sẽ không nhất quyết phải học!" "Đúng vậy, sư phụ…" Giọng nói của hai nha đầu kéo Đông Vương Công về thực tại, khi nghe lời nói yếu ớt của hai nha đầu, mắt hắn cũng lộ ra một nụ cười khổ.

Sau đó giơ tay vỗ vỗ đầu hai nha đầu: "Ai nói với vi sư như vậy?" "Vậy sư phụ ngài sao vậy ạ?" Hai nha đầu nhíu mày.

Đối với điều này, Đông Vương Công cũng không có cách nào, bây giờ nghe nha đầu hỏi một câu chí mạng, khóe mắt hắn cũng giật giật.

Sau đó bất đắc dĩ nói.

Chương 621

"Các con đều là trẻ con, chuyện của người lớn đừng quản nhiều như vậy!" Nói xong, Đông Vương Công sợ hai nha đầu sẽ hỏi tiếp, bèn vội vàng lấy ra cuốn kiếm phổ đã chuẩn bị sẵn.

Bây giờ Đông Vương Công lấy ra một cuốn kiếm phổ, nhưng đó là kiếm phổ thật sự.

So với cuốn hắn giao cho Trần Lan và Trần Nguyên, quả thực có sự khác biệt một trời một vực.

Bởi vì trong cuốn kiếm phổ này, có lưu lại cảm ngộ của chủ nhân tu luyện cuốn kiếm phổ này.

Cho nên Đông Vương Công mới giao cuốn kiếm phổ này cho hai nha đầu để chúng quan sát kỹ, nếu có thể mô phỏng tốt trước khi tập võ, sẽ có sự giúp đỡ lớn cho việc tu luyện sau này.

Dù sao người có thể được cuốn kiếm phổ này công nhận, đều không phải người bình thường.

Độ phù hợp với cuốn kiếm phổ này nhất định rất cao.

Nếu không, cuốn sách này sẽ không bị mù, chọn một người không có bất kỳ tư chất nào để tu luyện nó.

"Cuốn kiếm phổ này là thứ sau này ta sẽ dạy cho các con.

Bây giờ thân thể các con không thích hợp tu luyện, trước tiên hãy đọc kỹ cuốn sách này, có chỗ nào không hiểu có thể hỏi ta trước!" Hai chị em nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng, sau đó với vẻ mặt căng thẳng nhìn cuốn sách Đông Vương Công giao cho.

Cuốn sách này là cuốn sách đầu tiên sư phụ cho, nhất định phải

xem thật kỹ.

Cho nên khi hai chị em nhận được cuốn kiếm phổ, liền vui mừng chạy sang một bên, hai nha đầu ngồi sát vào nhau, hưng phấn lật xem cuốn sách trong tay.

Đông Vương Công thấy hai chị em tâm ý tương thông như vậy, cũng hài lòng gật đầu.

Xem ra hai nha đầu này quả thực thích hợp tu luyện cuốn kiếm phổ này hơn Trần Nguyên và Trần Lan.

Sớm biết như vậy, đã không nhận con nhóc thối kia làm đồ đệ rồi.

Bây giờ có hai hạt giống tốt như vậy bên cạnh, cớ gì phải nhận Trần Lan làm đồ đệ.

Đáng tiếc, thời gian có hơi muộn, nếu không Trần Lan và Trần Nguyên đều sẽ bị loại.

Tư chất của Trần Nguyên tuy không tệ, nhưng một người tu luyện cuốn kiếm phổ này chỉ khiến công hiệu của nó giảm đi rất nhiều.

Tuyệt đối không phải là người hoàn hảo để tu luyện cuốn kiếm phổ này.

Cho nên, nếu gặp hai chị em này sớm hơn, Đông Vương Công tuyệt đối không thể nhận Trần Nguyên và Trần Lan vào môn hạ.

Nhưng trên thế giới này không có nếu.

"Ai!" Thở dài một hơi, Đông Vương Công liếc nhìn hai chị em, cuối cùng liền ném con vật nhỏ màu trắng mà hắn bắt được vào bên cạnh hai chị em, sau đó thiết lập một đạo kết giới bên cạnh họ.

Bây giờ hai chị em không có linh lực bên người, thêm vào đó trong khu rừng này cũng không biết có an toàn hay không, cho nên chuẩn bị vẹn toàn mới tốt.

Trong kết giới, hai chị em thấy Đông Vương Công lại tạo ra một cái lồng ánh sáng lớn như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia tò mò, nhưng cuối cùng liền dời tầm mắt lên cục bông nhỏ màu trắng mà Đông Vương Công ném vào.

Bởi vì con vật nhỏ này thực sự quá đáng yêu, cho nên hai chị em thấy con vật này bị Đông Vương Công ném vào giữa, mới lộ ra vẻ vui mừng bất ngờ.

Sau đó hai cô bé quên cả Đông Vương Công, rồi dời tầm mắt lên người con vật nhỏ này.

Đông Vương Công thấy hai chị em chơi vui vẻ như vậy trong kết giới, khóe miệng cũng nhếch lên, rồi liền thi triển thân pháp chạy vào trong rừng.

Dù sao bây giờ hai nha đầu cần dùng dược liệu để tẩy kinh phạt tủy, thêm vào đó kinh mạch và xương cốt của cả hai đều đã định hình, nếu không dùng một số dược liệu đặc biệt, hai nha đầu này cả đời e rằng khó có thành tựu lớn.

Cho nên nhất định phải vào khu rừng này xem thử, có thứ gì không cần tốn tiền mua được không.

Chỉ là điều Đông Vương Công không ngờ là, trong khoảnh khắc hắn rời đi, vài bóng người nhanh chóng xuất hiện trong khu rừng rậm này, chỉ là vị trí của họ không giống với hướng mà Đông Vương Công vừa rời đi.

"Kỳ lạ, vừa rồi mấy đạo khí tức đó phát ra từ đây, sao đột nhiên lại biến mất rồi?" "Đừng ở đây kỳ lạ nữa, mau đi tìm đi.

Nếu lần này không tìm lại được thứ đã mất, sau khi trở về bên tông chủ chúng ta đều không biết ăn nói thế nào!" Hai người đều mặc cẩm y hoa phục.

Thần sắc nghiêm nghị, nhìn qua liền biết hai người này nhất định thân cư cao vị, nếu không sẽ không nuôi dưỡng được vẻ mặt uy nghiêm như vậy.

Lúc này xuất hiện trong một khu rừng ở thế tục, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tất cả những điều này Đông Vương Công đều không biết, lúc này hắn đang vận dụng toàn lực, rồi lao vào trong rừng, chuẩn bị vật phẩm tẩy kinh phạt tủy cho hai chị em Vương Nhiễm và Vương Phỉ.

"Ồ, không ngờ dược liệu trong khu rừng này khá nhiều, một cây Không Tâm Đằng, lại có thể dùng được!" Đông Vương Công bắt đầu dạo quanh trong rừng, một khi phát hiện mục tiêu, hắn sẽ trực tiếp tiến lên hái linh dược đi.

Chỉ là hắn không ngờ thu hoạch lại phong phú hơn so với tưởng tượng.

Mới đi được một đoạn ngắn, đã gặp được Không Tâm Đằng.

Không Tâm Đằng chính là một trong những thứ quan trọng nhất trong Tẩy Kinh Phạt Tủy Đan.

Nếu có thứ này, kinh mạch và xương cốt trong cơ thể hai chị em nhất định sẽ được khai phá một cách thích hợp.

Cho nên bây giờ thấy cây Không Tâm Đằng này, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, sau đó liền từ trên không hạ xuống, đi đến gần để xem xét tuổi của cây Không Tâm Đằng.

Đợi sau khi xem xét rõ tuổi của cây Không Tâm Đằng, nụ cười trên khóe miệng hắn càng sâu hơn.

Vẻ hài lòng trong mắt cũng càng lúc càng mãnh liệt.

"Không ngờ lại có tuổi đời nghìn năm!" Điều này khiến Đông

Vương Công kinh ngạc, bởi vì cây Không Tâm Đằng trong tay hắn có tuổi đời một nghìn năm.

Nhưng điều này không đúng.

Khu rừng này cũng chỉ là một khu rừng nhỏ bình thường mà thôi, nhưng những thứ bên trong quả thực khiến hắn hết lần này đến lần khác kinh ngạc.

Không Tâm Đằng nghìn năm tuổi lẽ ra đã sinh ra linh thức rồi chứ.

Loại dược liệu cấp bậc này, tại sao lại không có ai hái?

Nhưng Đông Vương Công tuy tò mò tại sao Không Tâm Đằng nghìn năm tuổi lại ở đây, nhưng hắn không quên mục đích của chuyến đi vào rừng lần này, cho nên vội vàng cầm cây Không Tâm Đằng vào tay.

Linh thú bảo vệ cây Không Tâm Đằng này đã bị Đông Vương Công giải quyết một cách dễ dàng.

Sau khi cầm được cây Không Tâm Đằng nghìn năm tuổi vào tay, hắn liền lấy ra một cái bình ngọc để thu thập dịch chất tích tụ trong Không Tâm Đằng.

Những thứ này đều là đồ tốt, luyện chế thành đan dược, uy lực cũng không phải người khác có thể tưởng tượng được, công hiệu cũng rất mạnh mẽ.

Thích hợp cho loại đan dược mà hai nha đầu dùng khi mới bắt đầu tu luyện.

Chương 622

Cho nên Đông Vương Công không chút do dự thu thập toàn bộ dịch chất trong cây Không Tâm Đằng.

Đợi sau khi thu thập xong một cây Không Tâm Đằng nghìn năm tuổi, hắn liền nhìn xem thực vật xung quanh, phát hiện không có thứ gì tốt nữa, liền thi triển thân pháp chạy đi.

Bây giờ có Không Tâm Đằng cộng thêm mấy vị chủ dược khác, chỉ cần thêm vài thứ nữa, là có thể luyện chế cho hai nha đầu một lò Tẩy Cân Phạt Tủy Dịch phiên bản tăng cường.

Đợi hai nha đầu tẩy kinh phạt tủy xong.

Hắn không tin hai nha đầu sẽ không vượt qua được Trần Lan và Trần Nguyên.

Trần Nguyên và Trần Lan hai tên kia cũng thật đáng ghét, trên đường đi không cho hắn sắc mặt tốt, đặc biệt là con nhóc thối Trần Lan kia, đợi sau khi dạy dỗ xong hai chị em này, nhất định sẽ để hai cô bé báo thù.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Đông Vương Công không khỏi tốt lên không ít, sau đó liền nhanh chóng tiến về phía trước trong rừng.

Chỉ là khi đi qua một nơi, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, rồi ngây ngốc nhìn về một phương hướng nào đó.

"Kỳ lạ, sao ở đây lại có kiếm khí mạnh như vậy?" Đông Vương Công rõ ràng đang thu thập dược liệu, nhưng đột nhiên lại dừng bước, bởi vì trong cảm nhận của hắn, đột nhiên xuất hiện một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng.

Tuy những luồng kiếm khí này không thể so sánh với vũ khí trong

tay hắn, nhưng cũng có thể được xem là vật phẩm vạn người chọn một.

Cho nên Đông Vương Công cũng nảy sinh một tia tò mò, rồi liền đuổi theo luồng khí tức đó mà lao đi.

Trên đường đi, Đông Vương Công cũng không trì hoãn thời gian thu thập dược liệu.

Hắn vừa thu thập một số thứ hữu dụng, vừa đuổi theo hướng phát ra luồng kiếm khí đó.

Đợi đến khi đến được nơi đó, dược liệu trong tay hắn cũng đã thu thập gần đủ.

Chỉ còn thiếu một hai thứ cuối cùng, là có thể thành công luyện chế ra Tẩy Kinh Phạt Tủy Dịch!

Nhưng mấy thứ đó trên người hắn đều có, cho nên cũng không cần tốn thời gian đi tìm.

Vì vậy, bây giờ trọng tâm liền đặt lên luồng kiếm khí kia.

Hắn hiện tại đặc biệt tò mò, cái thứ này rốt cuộc là do ai tạo ra?

Khi Đông Vương Công đang hứng khởi lao về phía luồng kiếm khí, vài bóng người cũng nhanh chóng lao về phía thanh kiếm khí đó.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng, thứ này họ đã truy đuổi từ kinh thành, khó khăn lắm mới tìm được một chút khí tức của nó ở đây.

Không thể để nó trốn thoát lần nữa, cho nên tất cả những người có mặt trong mắt đều lộ ra vẻ điên cuồng, có người còn ra tay với đồng bạn bên cạnh.

Dù sao thanh kiếm này chỉ có một, tất cả mọi người đều phụng mệnh hành sự.

Nếu lần này không mang được thanh kiếm về, sau khi trở về kinh thành cũng sẽ bị người trên trách phạt.

Mấy ngày nay cũng đủ xui xẻo, trước là mỏ linh thạch bị người ta phá hủy, khó khăn lắm mới phát hiện ra một con linh thú có tiềm năng khá lớn, cũng bị người khác nhanh chân chiếm trước.

Không chỉ vậy, bây giờ thanh bảo kiếm trấn quốc duy nhất của Lạc Nhật Vương Quốc lại bị người khác phát hiện, bị trộm ra ngoài.

May mà thanh kiếm này đã ra đời hơn nghìn năm, sớm đã sinh ra linh thức, cho nên nhanh trí chạy thoát.

Nếu không, đã sớm bị mấy lão già của Thần Kiếm Tông kia cầm trong tay rồi.

Vì vậy, những người xuất hiện lần này ai nấy đều vô cùng vui mừng.

Chỉ cần những lão quái vật của Thần Kiếm Tông không ra tay, lần này có thể cạnh tranh công bằng, thanh kiếm rơi vào tay ai còn chưa chắc.

Đông Vương Công đuổi theo thanh kiếm tiến về phía trước, đột nhiên phát hiện có vài luồng sức mạnh cường đại đột nhiên giao đấu.

Đông Vương Công thấy có người giao đấu, cũng lập tức dừng thân hình lại, rồi lông mày cũng nhíu lại.

Chuyện gì thế này?

Hắn còn tưởng thanh kiếm này xuất hiện từ không trung, là một cơ duyên cho hắn, không ngờ lại là một thứ vô dụng đã bị những người này phát hiện.

Đông Vương Công cũng ghét nhất là nhìn một đám người vì một thanh kiếm mà tranh giành nhau, cho nên liền mất đi ý định đi lấy

thanh kiếm đó.

Cuối cùng quay người trở về.

Nếu thanh kiếm này có nhiều người coi nó là vật sở hữu của mình.

Vậy hắn việc gì phải đi chen vào náo nhiệt?

Huống hồ hắn cũng không thiếu những thứ này.

Nghĩ thông suốt rồi, Đông Vương Công liền từ bỏ hành động lần này, quay trở lại nơi hắn thiết lập kết giới.

Nhìn thấy hai chị em đang vui vẻ chơi đùa với con vật nhỏ trong kết giới, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Rồi liền giơ tay gỡ bỏ kết giới, bắt lấy con vật nhỏ màu trắng.

Hai đứa bé thấy con vật nhỏ vừa mới chơi đùa với mình bị sư phụ bắt đi, trên mặt cũng lộ ra vẻ thất vọng, sau đó liền từ trên đất đứng dậy, cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy hai nha đầu hành lễ quy củ như vậy, liền xua tay, rồi bắt đầu luyện đan tại chỗ.

Hai nha đầu càng sớm tẩy kinh phạt tủy càng tốt, dù sao cũng không thể kéo dài thêm nữa.

Nếu còn kéo dài, muộn một ngày sẽ gây ra tổn thất của một ngày.

Vì vậy, bây giờ nhìn vẻ mặt của hai chị em, hắn liền trực tiếp ngồi xếp bằng trên đất bắt đầu luyện đan.

Cặp chị em bên cạnh nhìn sư phụ của mình ngồi xếp bằng, lấy ra một cái lò lớn như vậy, hai người trong mắt đều lộ ra vẻ tò mò, sau đó liền như một đứa trẻ tò mò đứng bên cạnh, không nhúc nhích nhìn động tác trong tay Đông Vương Công.

Đông Vương Công lần lượt lấy ra những loại dược thảo hái được

trong rừng, sau đó liền theo thứ tự ném chúng vào lò luyện đan, rồi dùng thần thức của mình bắt đầu khống chế tiến trình và tốc độ luyện đan.

Đến bước cuối cùng, Đông Vương Công mới ném Không Tâm Đằng vào, khi ném Không Tâm Đằng vào, Đông Vương Công đã thêm hai giọt dịch Không Tâm Đằng.

Uy lực của Không Tâm Đằng cực mạnh, hiệu quả của mấy giọt dịch cũng cực tốt.

Thêm thứ này vào dược liệu, hiệu quả của đan dược sẽ tốt hơn.

Tốc độ luyện chế đan dược của Đông Vương Công rất nhanh, không bao lâu, Đông Vương Công liền mở lò lấy đan.

Đợi đến khi nhìn thấy màu sắc của đan dược luyện chế ra tròn trịa, trên đan dược ẩn hiện vài đường vân, Đông Vương Công cũng vô cùng hài lòng gật đầu.

Chương 623

Chỗ hữu dụng nhất của một con quái vật đã sống nhiều năm như hắn chính là có thể luyện chế ra đan dược, biết đủ thứ linh tinh, dù sao sống đủ lâu, học được nhiều thứ cũng phức tạp nhất, quan trọng nhất là không chết được.

Trên thế giới này, bây giờ linh lực của hắn cũng tăng lên rất nhanh, mỗi ngày không tu luyện, linh lực trong cơ thể cũng tăng trưởng với một tốc độ kinh khủng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, e rằng lại phải tiến giai.

Đến lúc đó trên toàn bộ đại lục này ai sẽ là đối thủ của hắn, cho nên bây giờ hắn cũng không cưỡng cầu tăng tốc sức mạnh, học cách tận hưởng cuộc sống.

Những thứ người khác không biết hắn đều biết, luyện đan, trận pháp, chế phù triện, làm khôi lỗi.

Ngay cả luyện khí hắn cũng đã nắm vững trong tay.

Hắn bây giờ là một cuốn bách khoa toàn thư, không có thứ gì không biết.

Cho nên cũng không cần tốn tâm tư đi học nữa, chỉ cần ứng dụng những thứ này là được rồi.

Khi Đông Vương Công cầm đan dược ngẩn người, hai chị em bên cạnh cũng tò mò nhìn viên đan dược mà Đông Vương Công luyện chế ra.

Dù sao đã sống trong ngôi làng này nhiều năm, đối với chuyện bên ngoài không hiểu rõ, ví dụ như những viên đan dược trong tay sư phụ,

họ căn bản chưa từng thấy.

Khi bị bệnh, cha của họ cũng sẽ từ bên ngoài mang về một số thứ để chữa bệnh cho họ, nhưng đó đều là bột thuốc hoặc dịch thuốc, chưa từng thấy viên thuốc đẹp như vậy.

Vừa rồi khi Đông Vương Công luyện đan ở bên cạnh, họ đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, bởi vì sư phụ đã ném vào đó rất nhiều dược liệu, trong đó có những loại họ nhận ra, cũng có những loại không nhận ra.

Cho nên đương nhiên họ liền nghĩ rằng Đông Vương Công đang luyện chế thứ gì đó để chữa bệnh.

Vì vậy, bây giờ thấy Đông Vương Công cuối cùng đã luyện chế một nồi đồ vật thành mấy viên thuốc nhỏ như vậy, trong mắt hai chị em mới lộ ra một chút tò mò.

"Sư phụ, ngài đang chữa bệnh sao?

Viên thuốc này trông đẹp quá!" Đông Vương Công nghe lời của hai nha đầu, mặt cũng đầy vạch đen, khóe miệng không tự chủ được co giật.

Xem ra kiến thức của hai nha đầu này thật nông cạn, có thời gian phải phổ cập kiến thức cho hai nha đầu, nếu không hai nha đầu sau này ra ngoài mà thật sự là một người mù chữ, vậy thì thật mất mặt.

Cho nên, bây giờ thấy hai chị em hiểu lầm thứ hắn luyện chế, liền bảo hai người ngồi bên cạnh mình, sau đó lấy viên đan dược ra, giải thích chi tiết cho họ.

"Viên đan dược này tên là Tẩy Kinh Phạt Tủy Đan!" "Đệ đệ của các con tuổi không lớn, tuy xương cốt và kinh mạch trong cơ thể cũng hơi có chút định hình, nhưng vấn đề không lớn, cho nên ta chỉ dùng cho nó một ít Tẩy Kinh Phạt Tủy Dịch!" "Nhưng các con thì khác,

tuổi của các con lớn hơn đệ đệ, không chỉ vậy, xương cốt và kinh mạch trong cơ thể cũng sắp định hình, cho nên ta mới phải vào rừng tìm cách giải quyết vấn đề cho các con." Nghe vậy, Đông Vương Công quay đầu lại nhìn hai chị em, quả nhiên trên gương mặt họ cũng thoáng thấy một tia khát vọng.

Thấy thế, Đông Vương Công mới ung dung nói: "Hai viên đan dược này ta luyện chế ra để giải quyết vấn đề trong cơ thể các con!" Hai chị em vừa rồi nghe Đông Vương Công nói về vấn đề kinh mạch và xương cốt trong cơ thể, đặc biệt là khi nghe nói kinh mạch và xương cốt đã định hình, khó có thành tựu lớn, trong mắt cả hai đều lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng bây giờ, khi nghe sư phụ đã luyện chế ra đan dược giải quyết vấn đề cơ thể, trong mắt hai chị em lại ánh lên một tia hy vọng, sau đó liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm sư phụ, vội vàng hỏi.

"Vậy thưa sư phụ, viên đan dược đó thật sự có thể giải quyết vấn đề trong cơ thể con bây giờ sao?

Chỉ cần uống viên đan dược sư phụ chuẩn bị, hai chúng con có thể học võ công giống như đệ đệ không ạ?" Đông Vương Công thấy vẻ nôn nóng trong mắt hai cô bé, bèn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cả hai, sau đó đưa cho mỗi người một viên đan dược.

Sau khi dặn dò kỹ lưỡng những vấn đề liên quan, Đông Vương Công liền bảo họ ngồi xếp bằng xuống.

"Với tình hình của hai con bây giờ, chỉ cần nuốt viên đan dược này xuống, có ta ở bên cạnh, nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho các con!" "Vâng!" Hai chị em nghe lời Đông Vương Công, trong mắt không một chút do dự, rồi cả hai liền cầm viên đan dược trong tay, ngửa đầu nuốt xuống.

Sau đó, họ nghe theo lời dặn của Đông Vương Công, ngồi xếp

bằng trên đất.

Đông Vương Công thấy hai chị em ngoan ngoãn nghe lời, nuốt viên đan dược xuống, trong mắt cũng lộ ra vẻ hài lòng, sau đó liền đặt hai tay lên lưng họ.

Tiếp theo, y truyền một luồng linh lực nhỏ vào cơ thể hai chị em, giúp họ hóa giải viên đan dược.

Dù sao thì thời gian hiện tại cũng có hạn, không thể ở đây chờ đợi hai chị em tự dùng sức mạnh của mình để luyện hóa viên đan dược được.

Nếu để họ tự luyện hóa, không biết phải đợi đến bao giờ.

Vì vậy, Đông Vương Công đã dùng phương pháp mạo hiểm nhất, dùng linh lực của mình để giúp hai chị em hóa giải linh lực trong đan dược.

Làm như vậy, thời gian sẽ được rút ngắn rất nhiều, thời gian luyện võ của hai chị em cũng sẽ sớm hơn rất nhiều, cũng là hoàn thành tâm nguyện của họ.

Y cũng biết sau khi chứng kiến chuyện xảy ra trong thôn, hai cô bé này đều khao khát sức mạnh.

Là sư phụ của họ, y tự nhiên phải toàn lực giúp đỡ.

Hơn nữa, hai cô bé này quả thực rất đáng thương, nếu y cũng không giúp đỡ thì họ thật sự không còn nơi nào để nương tựa.

Hai chị em làm theo lời, ngồi xếp bằng trên đất, học theo phương pháp Đông Vương Công đã dạy.

Sau khi thu liễm tâm thần, họ liền cảm nhận được trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một luồng khí ấm áp nhỏ bé.

Luồng khí ấm áp đó men theo kinh mạch của họ mà chu du khắp

cơ thể.

Cảm giác này khiến hai chị em không kìm được mà rên khẽ.

Đông Vương Công nghe thấy tiếng rên của hai chị em, lòng không chút tạp niệm, chuyên tâm giúp họ luyện hóa đan dược trong cơ thể.

Đợi đến khi Đông Vương Công hóa giải hết tia dược lực cuối cùng trong cơ thể hai chị em, y mới hài lòng đứng dậy khỏi mặt đất, rồi nhìn hai cô bé vẫn chưa tỉnh lại, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Theo lý mà nói, tình huống này không nên có vấn đề gì.

Sau khi được tẩy kinh phạt tủy, hai chị em phải lập tức tỉnh lại, không chỉ vậy mà còn có được năng lực tự vệ ngay lập tức.

Ít nhất thì thực lực hiện tại của họ tuyệt đối không thua kém Lý Tiểu Hổ trong thôn.

Vật phẩm tẩy kinh phạt tủy mà y dùng đều là loại đỉnh cao nhất, cho nên sau khi hai cô bé uống viên đan dược y luyện chế, thực lực phải tăng vọt mới đúng.

Nhưng bây giờ thấy hai cô bé mãi chưa tỉnh, trong mắt y mới lộ ra một tia nghi hoặc.

Ngay lúc y đang trăm mối không thể lý giải, trong cơ thể hai chị em đột nhiên bùng nổ một luồng ánh sáng.

Luồng ánh sáng này khiến Đông Vương Công đứng bên cạnh cũng có chút không kịp phản ứng.

Đợi đến khi y nghiên cứu kỹ luồng sáng đó, con ngươi mới trong nháy mắt trợn to, rồi kinh ngạc nhìn hai cô bé.

Y vốn biết lai lịch của hai cô bé này không đơn giản, hoặc là tư chất phi phàm, nhưng lại không ngờ trong cơ thể họ lại ẩn giấu một loại thể chất đặc biệt.

“Âm Dương Tạo Hóa Thể, thảo nào tên kia lại thèm muốn hai chị em các con!” Xem ra chuyện trong thôn này quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của y!

Nếu y không đoán sai, người đóng vai tế tự trong thôn chắc chắn là do một thế lực nào đó cử đến, mục đích của hắn là thu thập những cặp song sinh như thế này.

Khi Đông Vương Công mới ở trong thôn, y còn thắc mắc tại sao gã thanh niên kia lại hứng thú với những cặp song sinh trong thôn như vậy.

Chương 624

Bây giờ khi nhìn thấy Âm Dương Tạo Hóa Thể trong người hai cô bé, y liền lập tức hiểu ra nguyên nhân gã thanh niên kia muốn bắt hai cô bé đi.

Nếu không lầm, kẻ đứng sau gã thanh niên kia chắc chắn đang tu luyện một loại tà công nào đó, và thứ cần thiết để tu luyện loại công phu này chính là dùng những cặp song sinh như hai chị em làm môi giới.

Xem ra cặp song sinh đầu tiên trong thôn cũng đã bị gã thanh niên kia dùng thủ đoạn tương tự lừa đi.

Có lẽ bây giờ cũng không còn trên cõi đời này nữa.

Nghĩ đến khả năng này, trong mắt Đông Vương Công lộ ra một tia phẫn nộ.

Những người tu luyện bọn họ tuy đấu với trời, đấu với người, nhưng lại chưa bao giờ làm chuyện xấu xa.

Loại người dùng sinh mạng đồng loại làm vật trao đổi để tăng cường thực lực này quả thực khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Loại thế lực này trong mắt thế nhân có lẽ đều thuộc về ma giáo.

Nếu như suy đoán này của y là đúng, vậy thì tên hắc y nhân kia thật sự không thích hợp để tiếp tục tồn tại trên thế giới này nữa.

Sau khi quyết định, Đông Vương Công liền đứng bên cạnh hai chị em, bắt đầu hộ pháp cho họ.

Y trực tiếp bố trí một kết giới phòng hộ xung quanh cả hai.

Hai chị em hiện đang ở thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể bị

người khác quấy rầy, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Ngay khi Đông Vương Công vừa bố trí xong kết giới, một bóng người đột nhiên bay vụt về phía này.

Đông Vương Công thấy có người lao tới, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Y liền cất bước đi ra, khi thấy có kẻ không có mắt dám xông vào đây, trong mắt y cũng lộ ra một tia lạnh lẽo, sau đó mới xuất hiện trước mặt mấy tên hắc y nhân, lạnh lùng hỏi: "Các ngươi là ai, đến đây làm gì?" Hai tên hắc y nhân đột nhiên rơi xuống, nghe lời của Đông Vương Công, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó, chúng nhìn Đông Vương Công, đặc biệt là khi thấy hai đứa song sinh sau lưng y, trong mắt cả hai đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Lần này hai người ra ngoài để truy tìm một thanh linh kiếm, tông chủ của chúng đã hạ tử lệnh, nếu không mang được thanh kiếm đó về thì cũng đừng trở về nữa.

Nhưng lần này người tranh đoạt linh kiếm quả thực quá nhiều, bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng vây của đám người đó, bây giờ lại phải đối mặt với sự trừng phạt của tông chủ, vì vậy chúng đang nghĩ xem có nên tìm thứ gì đó về để lập công chuộc tội không.

Nhưng điều khiến chúng không ngờ tới là ý nghĩ này vừa mới nảy ra thì cơ hội đã xuất hiện ngay trước mắt.

Nếu không lầm, cặp song sinh này chính là thứ mà tông chủ của chúng mấy ngày nay khổ công tìm kiếm.

Tuy vũ khí là thứ tốt, nhưng thực lực bản thân mạnh mẽ mới là chỗ dựa lớn nhất.

Chỉ cần mang cặp chị em này về, tông chủ của chúng nhất định sẽ không trách phạt nữa.

Cho nên khi nhìn thấy cặp chị em này, trong mắt chúng cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động, sau đó trực tiếp lờ Đông Vương Công đi, hai người liền vượt qua y để bắt lấy hai cô bé.

Đông Vương Công thấy hai kẻ này trực tiếp vượt qua mình để ra tay với người phía sau, trong mắt cũng loé lên một tia lạnh lẽo.

Y cũng không nói gì, liền giơ tay vung lên, đánh bay hai tên khốn đó ra ngoài.

Hai tên này quả thực có mắt như mù, y đang đứng sừng sững ở đây mà chúng lại dám làm lơ, không phải là quá ngông cuồng rồi sao.

Hai gã đàn ông bị Đông Vương Công đánh bay ra ngoài mới trợn tròn mắt, rồi dồn ánh mắt vào người Đông Vương Công.

Chúng không ngờ, vốn tưởng chỉ là một kẻ trói gà không chặt, nhưng vừa ra tay đã khiến chúng kinh hãi vô cùng.

Sau khi ho khan vài tiếng, hai tên hắc y nhân liền đứng dậy khỏi mặt đất, rồi ngẩng đầu nhìn Đông Vương Công chằm chằm.

"Ngươi là ai?" "Ha ha?" Đông Vương Công nghe hai kẻ này nói những lời như vậy trước mặt mình, cũng chỉ cười lạnh hai tiếng.

Hai tên này thật thú vị, chạy đến đây quấy rầy, bây giờ lại hỏi y là ai.

Hình như lúc nãy khi hai người các ngươi vừa đến gần, ta đã hỏi câu này rồi thì phải, nhưng các ngươi lại trực tiếp coi ta như không khí.

Bây giờ lại hỏi câu này, không phải là tự vả vào mặt sao?

Vì vậy, Đông Vương Công nhìn hai kẻ kỳ quặc đang đứng trước

mặt, vẻ mặt không chút thiện cảm.

"Sư phụ!" Hai cô bé sau khi hấp thụ xong viên tẩy kinh phạt tủy liền mở mắt ra.

Đặc biệt là khi thấy Đông Vương Công đang đứng trước mặt, trên gương mặt hai cô bé đều lộ ra vẻ hưng phấn, rồi đỡ nhau đứng dậy.

Sau đó, họ cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

Sau khi hấp thụ xong luồng nhiệt trong cơ thể, họ liền cảm thấy sức mạnh của mình đã tăng lên rất nhiều.

Không chỉ vậy, cả mắt và tai của họ cũng có sự thay đổi lớn.

Bây giờ sư phụ đứng trước mặt, họ nhìn rõ hơn, những gì nghe được bên tai cũng rõ ràng hơn.

Điều này khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Đông Vương Công nghe hai chị em gọi mình, cũng mở mắt ra, sau đó liền đánh giá họ từ trên xuống dưới.

Y phát hiện sau khi linh lực của hai cô bé được vận dụng, thực lực đã đột phá Hoàng giai, thậm chí còn đạt đến cảnh giới đỉnh phong Hoàng giai.

Điều này khiến trong mắt y cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó, y cực kỳ hài lòng gật đầu.

"Xem ra lần này ta thật sự nhặt được bảo vật rồi, thiên phú của hai con quả thực không ai sánh bằng.

Sau này đi theo vi sư, vi sư nhất định có thể dạy dỗ các con thành những thiên tài tuyệt đỉnh trên đại lục này!" Hai cô bé nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ phấn chấn.

Chỉ mới uống một viên đan dược sư phụ đưa mà đã trở nên mạnh

mẽ như vậy, nếu theo sư phụ học thêm vài năm nữa, e rằng trong thôn không còn ai đánh lại được hai chị em họ.

Như vậy sẽ không sợ người trong thôn lại đến gây phiền phức cho gia đình, gia đình cũng có thể vì hai chị em mà thay đổi cuộc sống.

Vì vậy, hai chị em bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Đông Vương Công thấy hai chị em lộ ra cảm xúc như vậy, liền đưa tay vỗ nhẹ lên đầu họ.

“Nếu đã bước vào giới tu chân, cảm nhận được sức mạnh to lớn, vậy thì phải có sự đánh đổi.

Chương 625

Lúc đầu ta đã nói với các con, con đường tu luyện chính là đấu với người, tranh với trời!" "Không chỉ vậy, còn phải chịu đựng nỗi đau ly biệt người thân.

Cho nên bây giờ là lúc các con cần phải thận trọng đưa ra quyết định, có muốn theo vi sư rời khỏi nơi này không!" Hai chị em bây giờ đều đã mười một, mười hai tuổi, tự nhiên có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Đông Vương Công.

Chỉ là họ không nghĩ sâu xa đến vậy, cũng không nghĩ rằng chỉ vì muốn họ trở nên mạnh mẽ như thế.

Bây giờ họ có thể cảm nhận được thực lực của mình, đặt ở trong thôn cũng được coi là mạnh nhất.

Vì vậy, bây giờ nghe Đông Vương Công nói vậy, trong mắt hai chị em đều lộ ra vẻ trầm tư.

Đông Vương Công thấy hai chị em đang suy nghĩ nghiêm túc, cũng không làm phiền, đi sang một bên ngồi xếp bằng xuống.

Chuyện này không phải là chuyện đùa, con đường tu luyện vốn dĩ phải xa cách người thân.

Dù sao sau này hai chị em bước vào giới tu luyện sẽ không còn là người phàm, nhưng cha mẹ họ lại là thân xác phàm trần.

Cho dù y có cho họ công pháp, lại thêm linh đan diệu dược để kéo dài mạng sống, cuối cùng cũng chỉ sống thêm được vài năm mà thôi.

Căn bản không thể ở bên cạnh hai cô bé mãi được.

Cho nên bây giờ y phải nói rõ chuyện này với hai cô bé.

Dù sao hai cô bé này mười mấy năm nay đều lớn lên dưới sự che chở của cha mẹ, chưa từng ra khỏi thôn.

Vì vậy, họ rất dựa dẫm vào cha mẹ.

Đông Vương Công bây giờ mới nêu ra vấn đề này để cho hai cô bé suy nghĩ.

Y không muốn làm kẻ ác.

Hai chị em nghe lời Đông Vương Công, sau đó liền đứng bên cạnh trầm tư.

Đặc biệt là cô chị, sau khi nghe những lời Đông Vương Công nói, liền ngẩng đầu nhìn cô em gái có vẻ mặt khá do dự.

Song sinh tuy có chút tâm linh tương thông, độ ăn ý cũng cực cao, nhưng suy nghĩ của mỗi người lại không giống nhau.

Hai chị em cũng vậy, tuy là song sinh, nhưng cô chị lại có tư duy cẩn mật, còn cô em lại hoạt bát cởi mở.

Vì vậy, khi Đông Vương Công nói ra câu đó, cô chị liền suy nghĩ nghiêm túc, cân nhắc lợi hại trong đó, tương đối lý trí.

Nhưng cô em lại không như vậy.

Từ nhỏ cô chưa từng ra khỏi thôn, từ nhỏ đến lớn cha mẹ đều dặn không được ra khỏi phòng, nếu muốn ra ngoài chơi cũng chỉ có thể vào lúc đêm khuya vắng người mới có thể lén lút ra khỏi thôn, ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Có thể nói, lớn từng này rồi, cô chưa từng rời xa cha mẹ.

Bây giờ đột nhiên nghe sư phụ muốn cô rời xa cha mẹ, theo ngài đi xa khỏi thôn này, trong mắt cô em mới lộ ra vẻ do dự.

Bây giờ cô cũng không biết nên lựa chọn thế nào.

Vì vậy, sau khi không quyết định được, cô chỉ có thể nhìn về phía chị gái.

Chị gái từ nhỏ tính tình đã trầm ổn hơn, ở trong nhà giống như một người chị cả, bất luận là đệ đệ hay cô, chị gái đều có thể quản lý hai người một cách chu đáo.

Cho nên ở nhà, sau khi cha mẹ đi ra ngoài, chị cả chính là người chủ trì duy nhất trong nhà.

Cô và chị gái là song sinh, nhưng cô cũng hiểu rõ năng lực của chị mình mạnh đến mức nào, vì vậy bây giờ sau khi không quyết định được, liền nhìn về phía chị gái.

Cô chị thấy em gái nhìn mình, cũng gật đầu với cô ấy.

"Em quyết định trước đi, ta xem quyết định của em có giống ta không!" Khi cô chị nói câu này, vẻ mặt vô cùng thận trọng, cô phải làm rõ trong lòng em gái rốt cuộc nghĩ gì.

Nếu em gái cô thật sự không muốn rời khỏi thôn này, vậy thì có lẽ cô cũng thật sự không thể rời khỏi đây.

Dù sao cả nhà từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, cha mẹ vì mấy chị em họ cũng đã hao tổn tâm sức.

Cho nên cô biết bây giờ chỉ cần nghe một chữ "không" của em gái, có lẽ cô cũng sẽ do dự.

Cô em gái nghe chị hỏi, trong mắt cũng lóe lên một tia rối rắm.

Hai ngón tay cứ xoắn vào nhau, có thể thấy được, trong lòng cô em đang rất khó lựa chọn.

Thời gian trôi qua từng chút một, cô chị nhìn em gái mình vẫn chưa đưa ra được quyết định, cũng thở dài một tiếng, cuối cùng liền đưa tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng cử động của em gái.

“Thôi được rồi, ta biết từ nhỏ em không thích đưa ra quyết định, nhưng lần này nếu để ta quyết định, có lẽ sẽ không theo ý em!” “Như vậy, em có muốn để ta quyết định không?” Cô em nghe chị nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia rối rắm, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Sau đó, cô kiên định ngẩng đầu nhìn chị gái.

“Chị, từ nhỏ đến lớn chị chưa từng khiến em và đệ đệ thất vọng, từ nhỏ đến lớn chị đều thay em quyết định, mỗi một quyết định chị đưa ra đều là tốt nhất cho em, cho nên lần này em quyết định nghe theo chị!” Cô chị nghe em gái nói vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia vui mừng, sau đó liền đưa tay nắm lấy tay em gái, rồi đi đến trước mặt Đông Vương Công, sau đó kéo em gái quỳ xuống trước mặt y.

“Sư phụ, con và em gái đã suy nghĩ rõ ràng rồi, nếu đã chọn con đường này, thì phải đi đến cùng.

Con tin rằng cha và mẹ cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của chúng con!” Trong lòng cô chị, bây giờ họ đã trở thành trụ cột của gia đình.

Nếu bây giờ không theo Đông Vương Công rời đi, thì Đông Vương Công ở trong thôn này vẫn sẽ mang danh sát tinh.

Có khả năng sau khi sư phụ rời đi, người trong thôn sẽ tấn công Vương gia.

Đến lúc đó, gia đình họ căn bản không có ai có thể chống lại sự tấn công của cả thôn.

Kết cục cuối cùng, nếu không phải là chết, thì nhất định sẽ bị đám người đó bắt đi, sau đó đem đi hiến tế.

Điều đó đối với họ là cực kỳ bất công.

Nếu ở lại trong thôn là một con đường chết, vậy tại sao phải đi đến cùng?

Hơn nữa, họ luôn khao khát thế giới bên ngoài, bây giờ sư phụ đã cho họ một cơ hội như vậy, tại sao phải từ bỏ?

Đệ đệ của họ từ nhỏ đã được người trong nhà gửi gắm hy vọng, hy vọng đệ đệ có thể trở thành một võ giả mạnh mẽ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy tia hy vọng trong mắt cha, trong lòng hai chị em cũng vô cùng cảm động.

Họ cũng từng ảo tưởng, có một ngày có thể giống như đệ đệ, cùng với thầy dạy võ trong thôn luyện tập võ công.

Họ cũng ảo tưởng được thầy khen ngợi.

Chương 626

Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Mười mấy năm qua, người trong thôn vẫn luôn bận tâm đến thân phận song sinh của họ.

Nếu đã như vậy, tại sao phải ở lại đây?

Đông Vương Công đang nhắm mắt tĩnh tâm, nghe được câu trả lời khẳng định của hai chị em, con ngươi cũng từ từ mở ra.

Khi y nhìn thấy sự kiên định trên gương mặt của cả hai, y gật đầu với họ, sau đó liền đỡ họ dậy.

"Nếu bây giờ các con đã quyết định, vậy ta sẽ đưa các con về nhà, nói rõ chuyện này với cha mẹ các con!" "Sau đó, các con phải cùng ta rời khỏi thôn này, đến kinh thành trước!" Khi Đông Vương Công nói, trong mắt cũng lộ ra vẻ nặng nề, dù sao chuyện xảy ra trong khu rừng này đã vượt quá dự liệu của Đông Vương Công.

Trong kinh thành có lẽ cũng đang sóng gió ngập trời.

Lúc này trở về hẳn là có thể xem một vở kịch hay.

Dù sao y đã để lại một vài ký hiệu trên người hai đồ đệ kia, tự nhiên cũng biết người trong kinh thành đã làm gì với hai chị em họ.

Không cần nghĩ cũng biết là ai phái tới.

Xem ra người của Trần gia cũng không đặc biệt đoàn kết.

Nếu đã không đoàn kết, vậy thì thật sự phải thay hai đồ đệ trút một hơi giận dữ.

Nếu thực lực không đủ, vậy thì phải chờ đợi khả năng bị báo thù.

Khi làm chuyện này, cũng nên cân nhắc đến kết quả.

Nếu đã như vậy, Đông Vương Công sẽ không còn nể nang hậu quả nữa.

Nếu Trần gia thật sự không cần thiết phải tồn tại, ra tay diệt đi có lẽ cũng không phải là chuyện trái với thiên lý.

Vương Nhiễm và Vương Phỉ đứng bên cạnh Đông Vương Công nghe y vội vã như vậy, cũng gật đầu.

Sau đó liền cùng Đông Vương Công trở về thôn.

Sáng nay khi rời khỏi thôn, dân làng còn tụ tập lại, muốn tìm hai chị em gây phiền phức.

Nhưng bây giờ khi trở về, lại phát hiện không một người nào trong thôn có mặt.

Không chỉ vậy, trong thôn này ngay cả một chút hơi người cũng không có.

Hai chị em và Đông Vương Công thấy tình huống này cũng có chút không kịp phản ứng.

Trên mặt hai chị em cũng lộ ra vẻ kinh hoảng, lo lắng nhìn về phía nhà mình.

Nơi ở đó thực sự quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không giống nơi có người sống.

Đông Vương Công đi phía trước, cảm nhận được khí tức tỏa ra từ trong thôn, trong mắt cũng lóe lên một tia trầm tư.

Xem ra trong thôn này đã xảy ra chuyện.

Nếu thật sự là do gã tế tự trẻ tuổi kia làm, e rằng y nhất định sẽ bắt đám người đó phải nợ máu trả bằng máu.

"Đi thôi, chúng ta về nhà xem tình hình!" Đông Vương Công thấy hai đồ đệ lo lắng như vậy, cũng đưa tay vỗ nhẹ lên đầu họ.

Bây giờ ở đây lo lắng cũng vô ích, chi bằng nhanh chân trở về nhà xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một thôn lớn như vậy, không thể nào tất cả mọi người đều biến mất không dấu vết được.

Chỉ cần có người giở trò ở đây, nhất định sẽ để lại dấu vết.

Đông Vương Công chỉ cần tìm được một chút dấu vết, liền có thể lần theo manh mối tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau.

Người trong thôn này cũng có chút bản lĩnh, đã nhìn ra được điểm phi phàm trên người hai chị em.

Đám người này cũng mưu đồ sâu rộng.

Tuy bây giờ y đã biết một vài manh mối nhỏ của chuyện này, nhưng tự nhiên không thể để nó phát triển.

Hai chị em theo Đông Vương Công về nhà.

Khi thấy trong nhà cũng không có ai, trên mặt hai chị em mới lộ ra vẻ kinh hoảng, sau đó liền chạy vội vào trong.

"Mẹ?" "Đệ đệ!" Hai chị em tìm khắp trong nhà, ngay cả sau nhà, và xung quanh nhà cũng lật tung lên, nhưng lại không phát hiện một bóng người nào.

Hai chị em cuối cùng không nhịn được nữa, ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

"Chị, đệ đệ và mẹ đi đâu rồi?" Vương Nhiễm một tay lau nước mắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn chị gái, trên mặt cũng đầy vẻ suy sụp.

Vương Phỉ nhìn em gái mình khóc thương tâm như vậy, trên mặt cũng hiếm thấy có chút lo lắng, cuối cùng có vẻ lý trí hơn một chút, quay đầu nhìn Đông Vương Công chằm chằm.

"Sư phụ, đệ đệ và mẹ con đều biến mất rồi, có phải đã xảy ra

chuyện gì không?" Vương Phỉ biết bây giờ người có thể giúp mình chỉ có người trước mắt, vì vậy liền không chút do dự mà cầu cứu Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy Vương Phỉ cơ trí và quyết đoán như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Xem ra cô bé này và Trần Lan thật sự có thể so tài một phen.

Cô bé tuổi còn nhỏ đã bộc lộ tư chất của một đại tướng, nếu được bồi dưỡng tốt, tương lai nhất định không thể lường được.

Vì vậy, bây giờ nghe cô bé cầu cứu mình, y liền không chút do dự gật đầu.

"Đừng hoảng, ta vừa mới kiểm tra trong thôn này, một chút vết máu cũng không có.

Điều đó chứng tỏ đám người bắt họ đi không muốn tính mạng của họ, mà là vì các con!" "Cho nên chỉ cần các con tự bảo vệ mình, cha mẹ và đệ đệ của các con, cùng với tất cả mọi người trong thôn đều sẽ không xảy ra chuyện gì!" Vương Phỉ nghe Đông Vương Công nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền chạy đến bên cạnh em gái, kéo Vương Nhiễm dậy, hai chị em ôm chặt lấy nhau.

Đông Vương Công thấy hai chị em lộ ra vẻ mặt như vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia lạnh lẽo.

Y vốn định đợi hai chị em nói chuyện xong xuôi với người nhà rồi sẽ đưa họ rời đi, nhưng bây giờ rõ ràng có người không muốn để y đi tay không như vậy.

Nếu đã tìm chết như thế, vậy cũng đừng trách y không khách sáo.

Sau khi Đông Vương Công an ủi xong hai chị em, liền đi một vòng trong thôn.

Khi phát hiện ra khí tức còn sót lại trong thôn, trong mắt y cũng lóe lên một tia sâu thẳm.